

INCUN.

II

211

**Logica magna
Pauli Veneti.**

Excellentissimi philosophorum monarche Pauli Venerabilis ordinis heremitarum sancti Augustini logice magne pars prima incipit.

Terminus Aristoteles primo priorum dicit. Terminus est in quoque resoluitur propositio ut predicatus et de quo predicatur composito vel diuiso esse vel non esse. et Boetius primo thopicorum ait: terminos autem voco nomina vel verba quibus necesse est propositio: quia igitur terminus resoluitur propositio ideo primo

in terminis est persistendum ut posterius propositionum notitia clarior appareat. Pro quo primo notat quod terminorum quidam sunt categoriamati quidam syncategorematici qui inter se multipliciter distinguuntur.

Terminus categoriamaticus est signum tam implicitum quam explicitum simplex de cuius lege non extremorum aliquam vnitium sed alterius a se et suo consimili per se in notitia deductiuum: particula huius descriptiois declarat. Dicitur namque primo signum quod ponitur loco generis: quia omnis terminus categoriamaticus est signum et non e converso: circulus namque ante tabernaculum est signum et tamen non est terminus categoriamaticus: similiter quilibet propositio vocatur signum ratione sue significatiois et sui significati et tamen nulla talis est terminus categoriamaticus. Secundo dicitur tam implicitum quam explicitum simplex: quia iste terminus nihil est signum explicitum simplex de cuius lege non extremorum aliquam vnitium non tamen est terminus categoriamaticus: sed terminus pregnans: quia non est implicitum simplex cum subordinetur uni tali complexo: nulla res: propositio ex categoriamate et syncategoremate. Tertio dicitur de cuius lege: quia adueniente nonna lege possit per illam quilibet terminus qui est categoriamaticus fore terminus syncategorematicus vel e contra: excludit et noua impositio. Quarto dicitur non extremorum: aliqua liter vnitium ad denotandum quod verba non sunt termini categoriamatici cum sint suorum extremorum verba vnitium. Quinto dicitur sed alterius a se et suo consimili in notitia deductiuum: propter ista signa omnis nullus et huiusmodi: et istos terminos males a b c et huiusmodi quod licet significet se nati et in suppone mali sua consimilia ad placitum: non tamen sunt termini categoriamatici: quia oportet quod de cuius lege sit significatiois alterius a se et suo consimili sicut sunt isti termini homo animal et huiusmodi: significat. n. seipsum et in suppone mali sua similia tamen significat homines quod distinguuntur a talibus terminis et suis consimilibus: similiter isti termini: terminus: signum: intentio licet non significant nisi terminos sunt tamen termini categoriamatici: quia cum alijs codeconibus significat a se et suis consimilibus distincta: nam significat tales terminos homo animal quod non sunt similes alicui tali termino: signum: intentio: terminus.

Terminus syncategorematicus est signum officij executiuum: nullum a se et suo consimili sine noua impositioe per se signum: particula huius descriptiois declarat. Dicitur primo signum loco generis ut prius. Secundo dicitur officij executiuum: propter terminos categoriamaticos quod non sunt officij executiuum: intelligo. n. per esse officij executiuum habere vim distribuendi: consuevendi: copulandi: disiungendi: concludendi atque determinandi: sicut sunt computationes disiunctiones et note concludendi ut: et vis: igitur et huiusmodi: similiter propositioes et aduerbia et interiectioes ut: ab: necessario: contra: gerit: olim et huiusmodi. Tertio dicitur nullum a se et suo consimili: significatiois: quia licet si nihil li dicitur et huiusmodi sunt officij executiuum: distribuendo: mobilitado: immobilitado: et huiusmodi: tamen quia significat significata distincta a se et suis similibus ideo non sunt syncategoremata. Quarto dicitur sine noua

impositioe: propter eas dictas: quia non est dubium quod li omnia possent per autem impositioes humanam vel diuinam significare distincta a se et suis similibus: non tamen sic potest huiusmodi lege absolute dicitur ad prius. Ex predictis sequitur quod aliquis est terminus simplex: quod nec est categoriamaticus nec est syncategorematicus: propter de tali termino: vel: aut de copula ubi sublatum: aut de talibus malibus terminis a b c et huiusmodi. Sequitur et quod aliquis est terminus syncategorematicus: quod per se significat: nam quilibet talis seipsum malum significat: sicut et quibus res natis obiecta virtuti cogitatioe. Item sequitur quod terminus categoriamaticus non dicitur esse quod significatioe acceptus potest esse subiectum vel predicatum aut per subiectum aut pars predicati distributi propositiois categoriamate: sicut aliqui ponunt distinctioe: nam de illis terminis a b c et de terminis pregnans verificat distinctio assignata per eos et non distinctio. Etiam sequitur quod ista distinctio eorum de termino syncategorematico non est vera. Terminus syncategorematicus dicitur quod significatioe sumptus non potest esse subiectum aut predicatum aut per subiectum aut per predicatum distributi propositiois categoriamate. nam dicendo omne videns omnem hominem est animal vel sic omne quod est homo vel asinus currit: syncategoremata est per subiectum distributi ut propter: et ita dicendo tu non es videns omnes homines: syncategoremata est pars predicati distributi in propositione categoriamate.

Dubatur primo utrum adiectiuum aliqui potest esse terminus categoriamaticus aut de facto sint: et videtur quod non: quia li omnia nullus: et huiusmodi non sunt termini categoriamatici: igitur nec aliquid aliud adiectiuum: consequentia propter vel deest causa diuersitatis. Respondeo dicitur quod adiectiuum sunt in multiplici dicitur: quod dicitur. n. non significat a se et suis consimilibus distinctum: ut omnia et nullus: quod dicitur significat: sed dependens propter habitum ad alterum extremum: ut albus niger: alba vel nigra in masculino vel in feminino genere: et in neutro genere ut albus vel li nigrum pure adiectiuum sumptum. Tertio sunt aliquid quod significat huiusmodi significata sumpta per se et non per respectum ad aliud ut sunt huiusmodi adiectiuum: non tamen pure adiectiuum. sed in neutro genere substantiuata. Dico ergo quod adiectiuum primo modo sumpta non sunt termini categoriamatici sed syncategorematici ut dicitur est. Secundo modo sumpta sunt termini categoriamatici sed dependens tales. sicut. n. significat dependens: ita categoriamatici sunt dependens. unde dicendo albus vel niger est vel erit: si nihil aliud intelligatur: intelligibiles enunciationes non sunt: sed hec est intelligibilis homo est albus: quia iam albus significat homines distinctum a se et quolibet suo consimili. Et quod dependeat propter: quia sic significat hominem ita potest significare asinum ex sola mutatione in subiecto. dicendo asinus est albus. In istis dicitur quod licet li albus significet hominem albus aut asinum albus non tamen est predicatum aliquis talis terminus homo albus aut asinus albus: sed solum li albus. Adiectiuum vero sumpta tertio modo significat de per se et non per habitum ad aliud: ideo potest esse terminus categoriamaticus independens tales: sicut li homo vel li animal. vnde dicendo albus currit vel nigrus disputat: ita intelligibiles sunt sicut ista: homo est animal: et huiusmodi li albus vel nigrum ut dicitur et quia si sumerent pure adiectiuum sicut hic animal est albus intelligendo implicitum quod animal est animal albus tunc intelligibiles essent orationes sicut iste noiate albus currit: niger disputat.

Secundo dubitat numquam syncategoremata possent esse subiectum aut predicatum propositionis: et videtur quod non: quia li omnia nullus non potest esse extrema propositiois semper significatioe intelligendo. igitur nec aliqua alia. Dicitur quod syncategoremata distributiuum aut confusiuum aliter probabilia quod officabilia non potest esse extrema propositiois significatioe personam sumpta sic supradicta: et alia similiter. ut necessario et contingit et huiusmodi: syncategoremata aut officabilia potest subiectum vel predicatum ad intellectum datum: ut fortes currere est possibile: contingens est ante fore. in primo li possibile est predicatum: et in secundo: li contingens est subiectum et tamen sunt syncategoremata ut propter: quod non videtur quod significant per se et sua similia. Notandum tamen quod li possibile: et generis et huiusmodi non sunt sumpta potest dupliciter sumi aut officabilia

luer aut resimiliter i ppositione. primo mo sunt sine/ thegoremata: vt deus est. sed secundo modo sunt cathe/ goremata & significat entia possibilis & ptingetia qd &c.

Tertio dubitatur vtruz hec sineathegoremata ois: nul/ lus: quilibet: & similia possunt ee partes subiecti vl' pre/ dicati ppositionis significatiue sumpti. Circa istud dubiu due sunt opmiones. C Prima dicit qd li omnis & similia pnt esse ptes subiecti vl' pdicati significatiue sum/ pti: vt tu es omnis homo: videns omnem hominem est aial. C Secunda dicit qd aliqua sineathegoremata bene pnt esse ptes subiecti vl' pdicati: sed li omnis non. vñ sic dice/ do tu es non aminus li non. est ps pdicati: sed sic dicedo tu es omnis homo: li ho est solu pdicatus.

Contra primam opi. arguit: tale signu distributiuu ois posi/ tisi a pte subiecti pcedens tota ppositione non est ps sub/ iecti: sed eque sineathegorematice sumit a pte pdicati: vl' inter ptes subiecti sicut qñ pcedit totaz ppositionem igit a pari non pot esse ps subiecti vl' pdicati: psequencia videt teneri cum minori: & maior pbat: na in illa pposi/ ti de ois ho est aial li ois no pot esse ps subiecti. C Se/ cundo si li ois est ps pdicati sit igit in illa tu es ois ho. h. emne pdicatu illi e vlt vlt sumptu: sed hoc totu ois ho no est vlt vlt sumptu. igit hec totu no est pdicatu illi? ppositiois: pz discursus i baroco: & maior p Aristotelem p piberi memas: vbi dicit: qd nulla affirmatio est vera in qua vlt vlt si mptu pdicat: penetem exepu de illa ois ho est de aial: minor pz de se. C Tertio: quero vtz li ois ho sit tei minus trascendens vl' no: si no: ergo cus sit pdi/ catum videt qd sit terminus iserior ad trascendens: & si sic de ipo pot vere pdicari trascendens: qd no e vez: qd non pot ee subiectu: nec et trascendens: qd tuc omne ens eet ois ho. C Quarto sic hec ppositio for. e ois ho: e singlis vl' idefinita affirmatiua. igit bz pueri simplr: sed non pot alr pueri qd sic ois ho est for. vbi li ois ho no e subiectus igit pri no erat pdicatu: nec pot dici qd sic debet pueri aliquid qd e ois ho est for. qd tunc no fieret paise de pre/ dicato subiectu: qd tm oz ad hoc qd eet puerio simplex. C Quinto sic peno qd pttine an istas qd e pns ppedebas sic: tu es ho: & qd nunc p describas illa itentione. ois. a pte pdicati: tunc arguit sic. quicqd iam pponis cum subiecto but? ppositiois pns ppedebas & ecotra. sed pns pzo/ nebas ista intencionem ho de subiecto illi? & no aliud: ergo & ia: ista psequenti pz: & maior simili eo qd solu copens ista intencionem ho de subiecto qd iste actus coponedi solu depedet ab istis duab' intencionib' & itellectu quo modo pttine ab eisd' dpedebat pns. C Sexto sic data ista opi. seqt qd duo cotradictoria iter se ptradictoria sunt simul vera: vl' aliqua sunt ptradictoria qd no sunt de similiti pre/ dicato: pns est manifeste falsus: & pna pbat: & capio ista ppositionem ho aial no e: & qro qd e suu ptradictoria: si dr qd hoc ois ho aial e: habet pma ps pclusionis: certus e qd quilibet illaz e vera: si aut dr qd istud e suu ptradictoria ois ho ee aial e: qrit si li omne aial e pdicatu vl' no: si sic igit altera ps pclusionis: eo qd li aial paise pdicat in vna & li de aial i alia: mo ceti e qd talia pdicata no sunt similia. Si vo dr qd li ee aial no e pdicatu sed paise li aial statim habet oppositu opmionis. C Septio sic i ista ppositioe tm ois ho e ho: li ho paise e subiectu. igit ppositum opi. pna pz & ans arguit qd ide oz ee subiectu exclusiue & sue piae/ tus. sed in illa ptiacente ois ho e ho: est li ho paise subiectu igit & i exclusiua: pna patet cu maiori & minor pbat: na ptiacens exclusiue debet ee illud: qd remanet dempro si/ gno exclusiue sed de pta dictione exclusiua nihil remanet nisi li ois ho e ho. igit illud e ptiacs exclusiue: multa alia argu mta pnt adduci qd breuitatis dimittit.

Contra secundam opi. arguit illud si gamz distributiuu non: potest esse pars subiecti vl' pdicati sed eque sine/ thegorema est illud signum omnis sicut li non. igitur per idem li omnis pot ee ps subiecti vl' pdicati: pna vi ho/

na & minor simili: maior vo patet per opi. vel alr p iret illa regula qd dicit ab affirmatiua de pdicato infinito seq e ne gamma de pdicato finito: p iret et alia qd dicit qd i puerio de p pponem oz qd termini finiti mutent i terminos infinitos. C Secundo sic data opi. seqt qd hec ppositio e vera ois ho e ois ho: pns e falsum: & pna pbat. na nulla pposi/ no est verior illa i qua ide pdicatur de seipo sed i pposi/ tone pdca ides pdicat de seipo. igit nulla ppositio e veri/ or illa ois ho est ois ho: qd i ppositioe pdca ide pdicat de seipo & si sic: illa e va qd eat pbadi: pna pz cu miiori: qd li ho paise subicat & li ho paise pdicat p opi. maior e Boetij C Tertio seqt qd iste due ppones pueritit: for. e ho & for. e ois ho: pns e falsus: qd vna e va & reliqua falsa: pna pbat: subiecta conertit & pdicata conertit: copule sunt eede & ppositioes sunt eisd' qtitatis & qtitatis & termi ni paise pro eisd' supponit. igit pueritit: patet pna: qd p istuz modu arguedi iuehigat aliquas ppones fil' puer/ ti: & ans clarissime patet intuenti. C Quarto seqt qd non ois ppositio vltis negatiua de pnueto mo loquedi e sim/ plr pueritibilis: qd conertes e falsa & pueria va: qd non est possibile: pna pbat & capio ista ppositioem: nullus ho est ois ho: tunc quero vtz ipa sit simplr conertibilis vl' ho: si non: habet pma ps cclusionis: si sic. igit debz sic con/ neri: nullus ho e ho: vl' nihil qd e ho e aliqz ho. quaz qis e falsa. igit habet scda ps cclusionis: & qd illa recte con/ uertat patet: qd ibi sit de subiecto pdicatu & ecouerso ma/ nente eade qsurate & qualitate ergo &c. C Quinto seqt qd duo pdictoria inter se ptradictoria sunt simul falsa. pns est ipossibile: & pna pbat: na ista sunt simul falsa ois ho est ois ho. & aliqd qd e ho non est ho: p ista sunt pdictoria inter se cotradictoria ergo: pna patet cu maiori: & mi/ nor pbat. na vna e vltis affirmatiua & alia picularis ne/ gatiua de consimilibus subiectis pdicatis & copulis & ter/ minu paise pro eisd' supponit ergo. C Per istud argumetu possit ee pbari qd duo pdictoria iter se ptradictoria sunt si/ mul vera: vt captus talib' ppositioibus ois ho e ho ali/ qd qd e ho no e ois ho: arguedo vt pus. C Sexto seqtur vt pus qd h e va ho e ee aial: pbat: ipa significat pmarie hoiez ee aial: sed hoiez ee aial e vez igit &c. pna patet cu/ minori & maior arguit sic: subiectu significat pmarie ho/ mine & pdicatu pmarie aial: & copula ee pmarie: & tota si/ gnificat iuxta pponem terminoz. igit tota ppositio significat pmarie hoiez ee aial: pna patet cu maiori: & minor seqt ex opi. C Ultio arguit sic: & capio ista pponem tm ois ho e ho & qro vtz li ois ho sit subiectu vl' no: si sic het itetu: si no: h ibi subicat termin' cois signo vlti determinat' igit ista e vltis: pns falsu eo qd exclusiue nulli' si qtitatis.

Quia huiusmodi opmiones pbabiles sunt: nec argumen/ ta contra eas militare videtur: restat solum vt argumen/ ta contra eas facta breuissime soluantur. C Ad primum igit ptra primam opmionem rñdet breuit: negado. pna: sicut no seqt: li ois positu a pte pdicati no pot pfundee ali/ que terminu pfuse tm: h eque sineathegorematice sumit a pte pdicati sicut qñ pcedit totaz pponem. ergo qñ pcedit tota pponem no pot face stare aliquem terminu pfuse tm: pns. n. est falsus vt pz: eo qd li ois distribuens totum subiectu pdicatu facit stare confuse tm si fuerit terminus cois. C Ad scdm rñdet prio negado auctoritate illa ad/ ducta. ex illa. n. seqt qd hec e falsa. omnes hoies sunt om/ nes hoies: omnes apli dei sunt omnes apli dei: qd tm est falsum: quibet. n. istaz est va: tenedo li omnes vti obique copulatiue: nec valet dice qd auctoritas itelligit i singula/ ri numero: qd adhuc quibet illaz e va. ista sentie e omnis sentie: iste de' e omnis de': iste sol' e omnis sol': & tm i quibet illaz pdicat vlt vlt sumptu. Et si qrit qd negas au/ ctoritates Aristotelis: dr qd no e auctoritas Aristotelis sz vna ppositio male translata. C Uel alr pot rñderi magis sepulchre dicedo qd ista auctoritas: qd nulla affirmatio e va i qua vlt vlt sumptum pdicat: intelligit qd nulla affir/ matio e va i qd vlt vlt sumptu. i. cu signo vlti pdicat. Et tuc ad argu admitto huc cau: & nego minore ad eud' itelle

subiecta pdicata et copule puerit et nego pntiam: p idē probaretur qd iste ppōnes cōuertuntur oīs hō aīal non ē: et oīs hō nō ē aīal: quax vna est vera et alia ipossibilis: si ergo d3 concludi aliquas ppōnes tales cōuertit: d3 sic argui: subiecta et pdicata et copule cōuertuntur et ppōnes sūt eiusdē q̄litas et q̄ntitas: et termini p̄cise p eodē vel p eisdē supponūt: et eodē mō: ergo tales cōuertuntur: sed i pposito negare vltimā particulā eo qd li hō in vna stat de terminate in alia vō stat cōfuse et distributue. Ad q̄r/ tā nego p̄clonē adductā p vtraqz sui parte: et tūc q̄n dicit qd hec nullus hō ē oīs hō: sic p̄uertibilis cū ista: nisi qd ē hō: ē aliqz hō: dī negādo: et ad argumētū cū dī ibidē sit de subiecto pdicatū et de pdicato subiectū et. ergo: nego p̄ntiā: p idē. n. pbaretur qd h cēt bona cōuersio: null? hō currit nullū currēs ē hō: et tamen certum est qd casu possi bilū p̄nto anīs cēt vey et p̄ns falsū: silt̄ sequitur qd h cēt bo/ na cōuersio: oīs hō aīal nō ē igitur oē aīal nō ē hō uel nō hō: et tñ anīs ē necēariū et p̄ns ipossibile. C. Dico qd i cōuersioe simplici requiritur qd termini in cōuersa et con uertēte supponāt p̄cise pro eodē vel p̄o eisdē: et eodem mō: sed qd i cōuersioe pdicata non supponūt termini conti nue eodē mō: iō nō sit determinata cōuersio: vñ i ista p/ positioe: nullus hō ē oīs hō: li hō a parte pdicati stat de/ terminate: rōne duoz signorū p̄cedētū: et i ista nisi qd ē hō ē hō: li hō stat distributue: d3 igit ista sic p̄uertit: nisi qd ē oīs hō ē hō et b vey ē: similr ista nullus hō currit d3 sic cōuertit nullū currēs ē aliqz hō: silt̄ ista oīs hō aīal non ē d3 sic cōuertit: aīal nō ē hō: siue aīal hō nō ē p accis: et si simplr: nec oīs vltis negatiua ē conuertibilis simplr pu/ ta illa que ē de incōfueto mō loqndi sicut i secūda pte pa tebit capi. de cōuersioib?. Ad q̄ntā r̄fidel eodē mō: nego p̄clonē adductā: et tūc ad argumētū: dico qd ista cō sequētia nō v3. a. est vltis affirmatiua: et b. p̄ticularis ne/ gatiua de cōfili? subiectis et copulis et termini p̄cise eo dē mō vlt p eisdē supponūt ergo. a. et b. pdicūt: s3 opz in ancedēte assumere qd pdicata et subiecta talia supponant opposito mō si pdicata fuerit termini cōes: qd ista sūt p̄di cōia q̄libz hō ē iste hō: et aliqz hō nō ē iste hō: et tñ pdica ta vtrobiz supponūt discretē: qd igit i his duab? ppōni bus: oīs hō ē oīs hō: et aliqz qd ē hō nō ē hō: pdicata vtro/ biaz supponūt cōfuse et distributue: nō ergo ē mix si nō sūt pdictoria: et sic p̄cedit argumētū: dato. n. illo mō ar guēdi multa icōueniētia seq̄rētur q̄re et. Ad sextā cū i fert qd b ē vā hō ē oē aīal nego p̄ntiā: et vltierus nego qd ista significat p̄marie oēm hoīez eē aīal: et tūc ad argumē tū: s3m significat p̄marie hoīez pdicatū significat p̄marie aīal et copula significat p̄marie esse: nego p̄sequētiā: p idē .n. pbaretur: qd h ē vā oē aīal ē hō: qd subiectū significat p̄marie aīal: et pdicatū p̄marie hoīez: et copula esse et to/ ta ppō significat iuxta cōpōnē suoz extremoz ergo tota ppō significat p̄marie aīal eē hoīez: et h ē vey: igit ipa ē vā silt̄ pbaret qd hō ē asin? sic arguē? ista ppō hoīs ē asin? ē vā: et ipa significat p̄marie hoīem eē asinū. igit hoīez eē asinū ē vey: et p p̄ns hō ē asin? et qd ista significat p̄marie hoīez eē asinū arguit vt p̄ns: subiectū significat p̄marie hoīez et pdicatū asinū: et copule eē et tota ppō significat p̄marie iuxta p̄pōnez terminoz igit ista significat p̄ma/ rie hoīez eē asinū. C. Dico ergo qd ad p̄cludēdū talē ppo sitionē eē verā opz assumere tale anīs: subiectū significat p̄ marie hoīem i recto pdicatū significat p̄marie aīal i recto et copula significat p̄marie eē: et ppō cōpōnē solū ex sub lecto pdicato et copula igit talis ppō significat p̄marie ho mīnē eē aīal: et tūc i pposito p̄cederē p̄ntiā et negare anīs p vltia pte: qd ista ppō hō ē oē aīal: vel oē aīal ē hō: nō so lū cōponitur ex illis duab? hōīez cū actu cōpōnēdi: sed ex his oibus et actu distribūēdi. Ex eadē scia isert: qd ista ppō hoīs ē asin? h significat p̄marie hoīez eē asinū: s3 si/ gnificat p̄marie hoīs eē asinū: qd i hoīs significet p̄marie hoīez h ē i obliquo: et nō i recto. Ad vltimā rōnē dico qd i ista ppōne tantum oīs hō est hō: p̄cise li hō ē subiectū et vltierus cū isertur qd ista ē vltis: r̄fidelur p̄o p̄cedēdo cō sequētiā et p̄ns: et vltier? negādo qd ppōnes exclusiue nō

sūt aliquid q̄ntitatis: immo sūt ita bñ quāte sicut et alie ex quo sūt cathogorice. Et si dicitur cuiuslibet exclusiue subiectū d3 stare cōfuse si ē termin? cois. C. Hōic d3 qd vey: et nisi ipedimētū obulet s3 i pposito signum distribu tūū ipedit ne tamen stet cōfuse tñ: eodē mō de tali oīs hō ē oīs homo: qd pdicatū stat cōfuse et distributue: si ob stāte qd ista ē vltis affirmatiua: ex quo sequitur qd istud cōe dicitū fore falsū: cuiuslibet vltis affirmatiue pdicatū si fue rit terminus cois stat cōfuse tñ: opz. n. addere deducto ipediēte q̄lter nō ē i pposito. C. Uel al? pōt r̄fideri ad argumētū negādo qd aliqua exclusiua sit aliquid q̄ntitatis et tunc ad argumētū: ibi subicitur terminus cois signū vlti determinat? igitur ista ē vltis: nego p̄ntiam: p idē enīz pbaret qd ista erit vltis: necēio oīs hō ē aīal: qd ibi subicū tar terminus cois et. Et hoc ē falsū: dī enī cōiter qd ista est vna modalis: iō si d3 iserri aliquā eē ppōnē vltē: d3 sic argui in ista propositione subicū terminus cois signū vlti determinatus distributue mobiliter: igit talis ē vltis p̄ntia ista ē bona s3 i pposito anīs ē falsū: qd i ista exclusiua stat iste termin? homo cōfuse et distributue et immobiliter et non mobiliter: qd rōne eiusdē non cōtingit eadē p̄bari: sed solū ratione dictionis exclusiue qd ē p̄m? termin? me diatus i exclusiua pdicata quare et.

Secūda dimissio terminorum. Cap. 11.

Terminorum cathogorematicoz qdā si gnificant nāliter et qdem ad placitū: ter minuz uoco significare nāliter qd aliqd si gnificat et impossibile ē significando nō si gnificare: et isto modo significant termi ni mentales se et sua significata distincta naturaliter: qd non possūt significare qn se et tota sua significata p̄marie intellectui rep̄stāt: ut ē iste terminus mētalis: homo: aīal: corp? et silt̄: et non solum termini mētales seipos et alia significata p̄maria a se disti cta significat: s3 et termini vocales vlt scripti seipos nālt̄ si gnificant: sicut et alie res sc̄sibiles seipos. n. intellectui p in tentionē p̄pas rep̄stāt: quēadmodū homo: lapis: et sic de alijs. Cum significare nō sit aliud quā rei siltudine me morie uel uirtuti cognitiue rep̄stare uel p̄ceptū p̄mū in aīa cāre: igit tales seipos significat et b nāliter: qd nō p̄st si gnificare nisi eoz siltudine memorie uel potētie cogniti ue adducāt. C. Itē capio talē ppositionē h ē termin? de/ monstrādo pdicatū istius ppositionis. tunc b singlaris ē vera et p vtrūqz extremū aliqd significat ergo res signifi cata p subiectū ē res significata p s3m et econtra s3 nulla ē res significata p subiectū nisi pdicatū. igit istud pdicatū si gnificat p pdicatū illi? ppositiois. sed pdicatum ppōnis illius ē termin? scriptus. igit termin? script? vel vocalis si gnificat seipos. C. Item aliqz termin? supponūt p se s3 oē supponerē et significare: ergo talis significat se. p̄ntia p3 cū minori. et maior: p3 d multis terminis supponētib? mālie vt li dom? ē nomē. li hō ē termin? script?. C. Itē sic oē sē sibile nāliter significat seipū. sed termin? vocalis vel scri ptus ē sc̄sibile. igitur talis seipū nāliter significat. p̄ntia p3 et maior arguitur. nā oē sc̄sibile siue sit. ppriuz siue cōe sui ipius agit itentionē i aliquā uirtutē iteriorē. mediāte qd a vltute cognitiua app̄hēditur. et minor ostēdit isto mō. qd bet termin? script? vel vocalis ē scriptū vel vox: si sit vox tūc ē sc̄sibile ppriū. qd tūc ab vno sēsu foret p̄ceptibile. s. a sēsu audit?. et si sit tunc scriptū ē sc̄sibile commune. qd a plurib? sc̄sib? ē p̄ceptibile puta a sensu visus et a sensu ta ctus. C. Termin? d3 significare ad placitū triplr vno mō ter? significat ad placitū. put li. ad placitū ē accusatiui ca sus et rectus immediate a li significat. et isto mō nō solū ter min? vocalis vel script? significat ad placitū. s3 et termin? mētalis. s. iste termin? ad placitū i mēte. qd significat b signi ficatū p̄marie ad placitū. sicut iste termin? hō significat p̄ marie hoīem et qd iste termin? significat i mēte p̄marie ad placitū pbat. nā h ppō mētalis aliqz ter? significat ad pla citū significat aliqū tēminū significare ad placitū. igit aliq ps istū significat ad placitū. s3 nulla nisi ista ps ad placitū. C. Et his p̄cedit qd aliqz termin? significās nālit̄ significat

ad placitū et aliq̄s termin⁹ significās ex ip̄one significat nā
 liter. vt capto tali finio ex ip̄oe sic significāte. arguit vt p̄
 argutum est. **C** Sc̄do mō termin⁹ significat ad placitū q̄
 subiacet ip̄erito ip̄i p̄cipietis itellect⁹ v̄l uolūtatis ut nūc si
 gnificet uel nūc si significet. et sic qlibet termin⁹ vocalis v̄l
 scriptus vel mētalis significat ad placitū: qz uolūtās uult
 itū terminū nūc significare et postea si: sicut p̄ de isto ter
 mino hō: q̄ aliq̄n significat aliq̄n si significat. Et h̄ ē solū rōe
 itellect⁹ q̄ aliq̄n dixerit se ad unū: aliq̄n dixerit se ad aliū
 vnde non est imaginādū q̄ ideo talis termin⁹ mētalis si
 gnificet ad placitū itellect⁹ qz itellect⁹ possit mutare suam
 significatū p̄maritū et aliud itelligere: sed solū dī significā
 re ad placitū: ut dictū ē. **T**ertio mō aliquis terminus
 significat ad placitū: qz aduolūtate p̄mi ititutūis ip̄e uel si
 bi cōsimilis aliq̄d significat: uel significat: dī enī ip̄e uel
 sibi cōsimilis: qz multi sūt termini uocales uel scripti signi
 ficātes significata: a se distincta: et tñ nūq̄ fuerūt ip̄ositi ad
 significādū: vt si p̄mo scriberetur li hō uel li aial. Sed sus
 p̄icit q̄ sibi cōsimilis fuerit ip̄ositi ad significādū: dī et signifi
 cat uel significauit: qz lz termini q̄ p̄mo fuerūt ip̄ositi ad si
 gnificādū nō significēt: qz forte sūt corrupti: sufficit: q̄ p̄o
 tūc significābāt: dī ergo q̄ talis termin⁹ hō uel aial signi
 ficat ad placitū: qz monet itellectū ad p̄cipiēdū tale. v̄l ca
 le si pp̄ cōueniētā v̄l similitudinē quēadmodū facit termin⁹
 mētalis sibi subordinat⁹. Sed ex ititutōe: cōueniēte: v̄l cō
 sētū: ut dato q̄ mūd⁹ h̄sit inuitū: p̄m⁹ hō reb⁹ ad placitū
 ip̄osuit noīa et posteriores tales uoces audītes approp̄a
 tas reb⁹ talib⁹ uocauerūt formatōes et articulatiōes: con
 sētūtes q̄ uoces i eternū sic formate v̄l articulate p̄ talib⁹
 bus reb⁹ sumeret q̄ pp̄ talē assensum v̄l ordinatiōe sa
 ctā ab auctoritate uocam⁹ impositiōes terminū p̄maritā: si
 qz forte ip̄i cōsiderabāt de termino nūc plato: sed qz sta
 tuerūt p̄mo nō solū de vno termino sed de quolibet p̄m̄i
 uel futuro sibi simill: q̄ ip̄o audito tales res uel tales
 cōcipem⁹: sicut p̄ de isto termino hō quē p̄m̄i hō ip̄o
 sūt vt ip̄e uel sibi cōsimilis nō solū hoīes p̄ntes significet lz
 etiā quosēq̄ futuros: sūt illū terminū solū non ad signifi
 cādū p̄cise istā solē: sed si fuerit mille uel quotēq̄ soles
 eq̄lter significet illos absc̄q̄ ulla noua ititutōe. **E**x his
 oībus imaginādū est: q̄ sicut statua uel imago depicta
 significat rē ex cōueniētā et similitudine eiusdē. Et circū? an
 tabernā uinū solū significat ex ititutōe et nō ex cōuenien
 tia v̄l similitudine ad uinū: sic termin⁹ mētalis significat ex cō
 ueniētā et similitudine acētali ad talē rē: et termin⁹ vocalis
 significat solū ex ititutōe: et nō ex tali cōueniētā v̄l similitu
 dine. **E**x his adhuc iserē ueruer salē fore uex: q̄ termi
 nus significās ad placitū dī eē ille: q̄ significat aliquid si
 gnificatū q̄ quidē significatū possibile ē significādo nō si
 gnificare: h̄ p̄ de isto termino hō q̄ p̄t mihi significare
 asinū bonē nē aliq̄d aliud nō significādo mihi hoīem: sic
 possibile est q̄ for. existens aremotis apparet pla. uel
 asinus et non for.

Sed forte contra istam sniam arguit
 nus mētalis significās nāliter significat ad placitū. **T**er
 tio mō sic: pono q̄. a. sit itēto fortis q̄ sit corā te: et aduer
 tas te ad istā itentionē tūc arguit sic. a. significat tibi modo
 nālit for. et pp̄ ueniētā et similitudinē iter. a. et for. et stat talē
 itentionē significare nō significādo for. igitur ista itēto signi
 ficat ad placitū: p̄ p̄ntia cū maiorī: et minor p̄batur sic:
 ponēdo q̄ for. recedat a uisu tuo: adueniēte pla. cōsimilr
 disposito manēte. a. itēto cōtinuo in aīo tuo: tunc arguit
 minor: sic. a. itēto significādo for. ergo et. cō
 sequētia cū minorī p̄: maior arguit sic. a. p̄us significauit
 for. solū pp̄ ueniētā et similitudinē inter. a. et for. sed. tāta ē
 cōueniētia inter. a. et pla. sicut p̄ius sūt iter. a. et for. ergo
 .a. itēto significat platonē sicut p̄us significauit for. minor p̄:
 ex quo for. et pla. sūt oīo equales: et p̄ntia p̄: qz posita cā
 ponit et effectus. **C** Item arguitur q̄. a. significat pla. nā
 b. a. p̄us significat for. et nulla ē dīa p̄ quā hēs iudicare
 q̄ b. a. nō significat tibi illud obiectū demonstrādo pla.
 imo credis q̄ id obiectū sit id: q̄ sūt p̄f: igit sicut p̄ius

fuit ita q̄. a. significat obiectūm tibi: iam et ita q̄. a. signifi
 cat obiectū tibi sed nullū ē obiectū: nisi pla. igit. a. itēto signifi
 cat pla. p̄ p̄ntia ad placitū. **C** Itē arguitur q̄. a. itēto non
 significat for. qz solū illud q̄ p̄ istā itentionē app̄hēditur ista
 itēto significat lz p̄ istā itentionē solū app̄hēditur b̄ obie
 ctū et p̄ p̄ntia si significat for.

Ad ista rīdet semp̄ sustinēdo q̄ nulla itentio reu
 p̄ntās mō vnā rē p̄marie a qua p̄marie
 talis itēto catur: p̄t aliā rē distinctā rep̄ntare si rep̄ntādo
 p̄iorē: nisi ista itēto aliter et aliter se hēret: lz manēte vna
 et eadē nō p̄t eadem itēto aliter et aliter se hēre et. p̄ntia
 p̄ et maior: p̄ b̄ q̄ idē itēto idē semp̄ facit idem. minor si
 multiter apparet: qz nullū acētū ē subiectū trāsmutationis.
C Item si qlibet talis itēto possit idifferenter significare
 eēq̄d hō uellet: tūc frustra generaretur tot itētoes in aīo
 cū vna sufficeret: uel sequeretur q̄ qlibet itēto foret idē
 ferēs ad quēlibet actū q̄ nō ē uerū. **C** Ad argumētā rī
 detur ad primū p̄t dupl̄ rīderi: p̄io negādo q̄. a. in
 itēto significet ad placitū sumēdo ad placitū tertio mō: et
 tunc ulterius admitto utriusq̄ casū: et concedo q̄. a. si
 gnificat pla. et quēcūq̄ boīem silem for. sicut ista itentio
 hō significat mihi asinū dato q̄ asin⁹ existēs remore uideat
 tur mihi hō: tñ nō ē possibile q̄ ista itēto hō significat sic
 asinū q̄ non significet hoīes: lz negat id assūptū argumētū
 itēto dī q̄. a. significat tibi pla. nō significādo for. et tūc qm̄
 arguit: q̄ solū illud q̄ per istam itentionē app̄hēditur ista
 itēto significat sed p̄ illā itentionē solū app̄hēditur b̄ obie
 ctū demonstrādo pla. ergo: respōde: ur negādo minorē
 eo q̄ itentio for. nō p̄t aliud significare nō signi
 cādo for.
 vt sep̄ius dictū ē: lz qz in cāu significat pla. op̄z etiam q̄ si
 gnificet for. aliter. n. a. itentio significaret ad placitū q̄ est
 cōtra p̄dicta. **C** Alter p̄t dīci ad illud argumētū q̄. a.
 itēto significat for. et nō significat pla. sed bene pla. signi
 ficat: et tūc ad argumētū. a. p̄i significauit for. solū pp̄ due
 nitiā iter. a. et for. sed tāta ē cōueniētia inter. a. et pla. sicut
 p̄ius sūt iter. a. et for. ergo p̄ idē iam. a. significat pla.
C Rīdetur negādo p̄ntia: sed solū sequitur q̄ pla. itēto. a.
 significat recte: sicut nō sequitur: tu scis istā pp̄ntē eē uer
 rā et ista ē. a. ergo scis. a. eē uer: lz bñ sequitur q̄. a. scis esse
 uer: et sic p̄nt cōceditur: q̄ pla. a. significat: et si significat
 pla. pla. a. itellectui rep̄ntat: et si rep̄ntat pla. itellectui: pla
 tonis ē. a. similitudo: lz. a. si ē similitudo platonis. **C** Ad aliū ar
 gumētū p̄t p̄nter dīci q̄ illū obiectū demonstrādo pla.
 significat: lz nō significat illud obiectū: sicut stat q̄ for.
 cognoscat et nō cognoscat for. uerūtanē mihi apparet in e
 li⁹ fore dicēdū p̄cedēdo q̄. a. significat illū obiectū demō
 strādo pla. nec ex hoc sequitur q̄. a. significet pla. sicut nō se
 quitur: ut hō significat istā rē dato q̄ eēt vn⁹ asin⁹ apparēs
 hō: et ista res ē asin⁹: ergo si hō significat asinū: sūt nō seq̄
 apparet mihi q̄ h̄ ē asin⁹ et h̄ ē hō ergo apparet mihi q̄ hō
 ē asinus: sūt si sequitur i dco casū: pla. apparet solū sicut ē lz
 pla. ē pla. ergo pla. apparet pla. oporteret. enīz p̄ minori
 sumere talē de seū cōposito appet q̄ pla. sit pla. et tūc ne
 gat mior: Teruntū magis p̄ntice. p̄t rīderi ad ista ar
 gumēta: negādo breuiter q̄. a. significat pla. ant q̄ pla. si
 gnificat si p̄ius sūt p̄ntia et distincta cognitio for. lz itēto
 cognoscitur pla. p̄ p̄ntia cōceptū uel itentionē ab ip̄o obie
 ctine cātā: et distincta a cognitionē. uel cōceptu for. et lz hoc
 credā eē idē q̄ p̄ius: decipior rōne magne similitudinis. In
 ter p̄ntias itentiones for. et pla. et ita i alijs dicat: q̄ nō est
 possibile aliud cognosci uel itelligi per receptionē et p̄ spe
 ciē propriam alterius: et ita apparet q̄ itentio hominis
 nō p̄t representare asinū nec ecōtra: vñ si hō erit a lon
 ge quē putarem eē asinū: non propter hoc cāretur notitiā
 asini: sed solum hominis ratione cuius possit moueri spe
 cies asini existēs in memoriā proprie asinum represen
 tās: i casu ergo dicēdū q̄ ista spēs hoīs hoīem rep̄ntaret
 lz si rep̄ntaret hoīes rōne appellatiōis q̄re et.

Tria superius tacta sunt: contra que con
 tingit arguere ut eorū uer
 ritas magis apparet: dicitur enī. p̄mo q̄ termini uo
 cales uel scripti sepfos nāliter significāt: dī etiā. Secūdo

¶ tales res a se distinctas significant ad placitum: dicitur Tertio qd termini metales significant naturaliter res a se distinctas ex quadā cōueniētia & similitudine.

Contra primum

dictum arguitur sic nā si quilibet termin⁹ vocalis vel scriptus significat se: sequitur qd quilibet foret terminus cōis pñs ē manifeste falsū: & pñā probat: nā terminus dicit cōis eo qd significat plura: sed quilibet termin⁹ significat plura qd significat se naturaliter & suum significatū distincte ergo &c. ¶ Secūdo sequit^r qd null⁹ foret terminus nō significatiuus imo quilibet terminus foret significatiuus: pñs falsū & cōtra boetius ponentē voces aliquas nihil significare: vt tales terminos. bu. ba. &c. pñā pbat: qd quilibet terminus significat seipsum nāliter: & pp nālem significatiōnē dī terminus maxie significatiuus. ¶ Tertio sequitur qd quilibet terminus foret analog⁹: pñs falsū & pñā pbat: p descriptionē termini analogi: dī. n. qd quilibet terminus significat multa quoz vnū significat p prius & reliquū per posterius ē termin⁹ analogus: s; quilibet terminus significat multa quoz vnū significat p prius &c. ergo &c. pñā p; & minor pbat: nā quilibet terminus significat nāliter seipsum & rē distinctā ad placitū p ipositionē: sed prius significat seipsū & posterius rē distinctā: igit^r &c. pñā bona: & añs p; quia termin⁹ per prius significat suū significatū nāle quā suū significatū ad placitū. ¶ Quarto sequitur qd ista ppō ē va: chymera ē: pbat^r nā significat primarie sicut est: ergo: pñā bona & añs pbat^r: nā ipsa significat primarie illū terminū chymera ē: & sic ē ergo &c. pñā p; & añs similiter quia termini primarie significant seipsos cū nāle prius sit qd ad placitū. ¶ Quinto sequitur qd ista ppō foret falsa: omnis homo est aial: pbat^r qd si ipsa esset vera tunc ois res significata p subiectum esset significata per predicatū cū igitur iste terminus hō sit res significata per subiectū igitur iste terminus hō est res significata per predicatū & per cōsequēs iste termin⁹ hō est aial qd ē falsum. ¶ Cōfirmat^r qd ista sit falsa: ois hō ē aial: nā ipsa significat aliter qd est: igitur: añs prebatur: nā ista significat oēm talem terminū hō est talē terminū aial: & sic nō ē: igitur &c. añs arguitur: nā iste terminus hō significat seipsū & hoiez & distribuit: igit^r si distribuit pro quolibet supposito vl⁹ significato nō natural⁹ a multo fortiori distribuitur p quolibet supposito vel significato natural⁹: quo dato sequitur intentum.

Ad ista respondetur

ad primū negando qd quilibet terminus sit termin⁹ cōis: & tunc ad arguentiam dico: qd nō propter hō dicitur aliquis terminus cōis qd significat plura: sed id dicitur aliq⁹ terminus cōis: qd significat plura de quoz itētionibus ē talis termin⁹ v⁹ pdicabilis: qd ergo iste termin⁹ for. nel qscūq; alius nō pōt vere pdicari de se. p se sed solū p significato distincto itelligēdo de pdicatione significatiue supra: igitur nō quilibet termin⁹ ē terminus cōis: dīcimus. n. qd for. ē for. & non qd iste terminus for. ē for. Similiter ad hoc qd est aliq⁹ termin⁹ cōmunis opz qd iste eēt. p pluribus suppositiuis sed non quilibet terminus ē simul pro pluribus suppositiuis igitur nō quilibet terminus ē cōis: pñā p; & minor similiter: dī isto termino homo qd licet significet plura: puta se & vnum significatū distinctū: nō tñ pōt supponere p illis simul: qd si hō sumitur psonaliter tunc solū supponit pro suo significato distincto: si autē sumitur nāliter tūc nō supponit pro tali significato distincto: sed solū pro se vl⁹ pro sibi cōsimili termino qre &c. ¶ Ad secūdū dī cōcedēdo pñam & añs: tūc ad minorē dico: qd ipse ponit tales. bu. ba. nihil significare ex ipositione & hō uerū: nihilomin⁹ bñ significat nāliter seipsos sicut & alie res faciūt. ¶ Ad tertū cū infertur qd quilibet terminus ē terminus analogus: nego pñam: et ad pbationē dico qd nō ppter hō dī aliq⁹ terminus analogus qd significat plura: vnum p prius & aliud p poster⁹: aliter. n. sequeretur qd iste terminus aial & pñles eēt termini analogi: eo qd iste terminus aial significat plura vnū per prius & aliud per posterius: significat. n. aial per p⁹?

per poster⁹ vero significat for. & pla. & sic de alijs. Et id dicitur aliq⁹ terminus analogus: qd pdicabilis ē de reb⁹ dīcitur forū pdicamētoz quoz vnū eentialiter depēdet ab alio: sicut iste termin⁹ ens qd pdicabilis ē de substantia & accidēte quoz vnū depēdet ab alio ut p;: mō certū ē qd nullus terminus simul ē pdicabilis vere d se pro se & de suo significato distincto: siue capiat pdicatio talis māliter siue significatiue. Sill⁹ nullus termin⁹ quocūq; dato depēdet a se vel a suo simili significato distincto nec ecōtra: igit^r nullus terminus rōne talis significatiōis dī dīcī termin⁹ analogus. ¶ Ad qrtū cū infertur qd hō ē va chymera est: nego pñam & ad pbationē: nego qd ipsa significet primarie: sicut ē: nego et qd ista similiter significet primarie istū terminum chymera ē: & tūc ad argumētū: termini prius significant seipsos qd res alias a se distinctas: dī negādo: nec sequit^r termini significant se nāliter: & suū significatū distincta ex ipositione vel ad placitū igitur prius significat se qd sua significata distincta: & rō ē: qd multoties termini prius idcūt in eoz similitudinē suoz significatozū distinctozū qd seipsos: hō enī satis p; de terminis metalib⁹: & per idē sic pōt eē de terminis vocalibus vel scriptis: qd autē termini metales si significet prius sua significata distincta qd se hō p; ex eo qd se solum significant p magnū discursū: qd si scio vl⁹ postq; scio hoiez currere statiz inuenio qd p talē ppōnē i mēte repñta tur mihi qd hō currit: quo facto scio me hēre talē ppōnē & sic seipsā representat qre &c. ¶ Aliter dī cōcedēdo qd quilibet termin⁹ prius se qd distinctum a se significat: non tamē sequitur qd se adequate vel primarie significat: sūmedo hō primarie officialiter: sicut li homo prius significat aial qd hominē nō tñ adequate: sed de hō alias cū de vitate ppōnis age^r. ¶ Ad qntū cū infert^r: qd hō ē falsa ois hō ē aial: nego pñam: & vterius cū arguitur: ipsa ē vera igit^r ois res significata p subiectū ē res significata p pdicātū: nego pñāz eo qd subiectū significat se & idē nō significat pdicātū si tñ arguit illa ppō ē va ergo ois res p qd supponit subiectū est res p qua supponit pdicātū concedo pñā: & añs: & tūc dico: qd licet subiectum significet se nō tamē supponit pro se: eo qd significatiue supponit: non enim potest supponere p se nisi materialiter sumeret dīcēdo li hō ē homo. ¶ Ad cōfirmatiōnē nego illā pñam. a. vel. b. ppō significat aliter qd ē igitur. a. vl. b. ppō ē falsa: sicut nō sequitur. a. ppō significat sicut ē ergo. a. ppō est vera: p quo dico qd quilibet ppō vera significat ifinitas falsitates & quilibet ppō falsa significat ifinitas veritates: vñ capta ista ppositionē hō ē afinus: ipsa significat hominē eē aial: hoiem eē ens: & sic de ifinitis: quoz quodlibet ē verū: & qd ipsa ppō significet illas veritates p;: eo qd quilibet ppō significat quicqd seq^r ad eā: mō alias declarādo: vñ bene sequitur: hō est afinus: igit^r hō ē hō: hō ē aial: hō ē ens: & sic de alijs: sili⁹ capta ista ppō ē hō ē aial: ipsa ē va & tñ significat ifinitas falsitates: significat. n. hoiez eē afinū capraz leonez & sic de alijs: quoz quodlibet ē falsū. ¶ Alter⁹ qñ dī i argumētō: qd ista ppō ois hō ē aial significat istū terminus hō eē istū terminū aial: dī negādo: vñ hō ista ppō significet se & quilibet ps significet se: nō tñ sequit^r qd vna ps significet se eē aliā ptē: & sic subiectū nō significat se eē pdicātūz Cūdemus enim qd lapis vel lignū significat se nāliter: & etiā quilibet ei⁹ ps: & tñ vna ps nō significat se eē aliam ptē nec vna medietas aliā medietatē: ita ē in pposito. ¶ Ulter⁹ quando dī iste terminus homo significat se & hoiez & distribuitur: ergo si distribuitur pro supposito vel significato nō nāli a fortiori dī distribui p supposito vel significato nāli. ¶ Respondetur negādo pñam: qd iste terminus hō nō distribuitur p quolibet suo significato nāli: sed solum pro suis suppositis: nō. n. distribuitur p oi hoie p sentī pterito & futuro: possibili: quos oēs tñ significat: qd p eisdem nō supponit. Sed solū distribuitur p oi hoie p sentialiter exñte: quoz quilibet vel quilibet ē suppositum istū termini hō: ita i pposito: hō significet se nāliter & hominē: nō nāliter: nō tñ sequitur qd sicut distribuitur p hominē: ita dī distribui p se: qd suppoit p hoie & si suppoit p se: eo qd li hō sumit significatiue: si at supponet māliter

supponeret p se et non p hōie et.

Dicebatur 2º q termini vocales vel scripti res a se distinctas non naturaliter sed ad placitum significant:

Contra hec arguitur et signo ista terminus for. q nunc pº est significans tibi for. tunc si iste terminus for. significat ad placitum aut q tu vis enim sic significare aut q significat ex impositione non pº modo ut suppono: igitur secundo: tunc contra: iste terminus non significat ex impositione: que est: nec ex ipositione que fuit igitur non significat ex ipositione: omnia bona: et q non significet ex impositione que est: pº q: iam non imponitur ad significandum ut suppositio: nec etiam significat ex ipositione que fuit: quia prius non iponebatur. ad significandum cum nunc primo sit et nunc ante fuit. **Secundo** pº mus ipositor non cognovit ista terminus for. sed q non cognovit non iposuit ad significandum: igitur non iposuit ad significandum ista terminus for. et pº nunc non significat ex ipositione que fuit. **Tertio** si iste terminus for. significat ex ipositione que fuit: ergo ista ipositio prima fuit causa significandi ista terminus for. nunc pº existens: igitur h significatio est causa ista cause: sed causa et causatum sunt relativa: et relativa debet esse simul: igitur simul fuerit ipositio prima et significatio huius terminus for. q est contra casum: eo q iste terminus for. non prius fuit nec eius significatio. **Quarto** ipone terminus ad significandum est intentionem terminus cum intentione rei toties ad invicem referre quousq; intentio terminus intentionem rei: ad memoriam reducat: sed nec pº ipositor nec alius alius habet intentionem huius terminus for. cum intentione rei: igitur h significat ex ipositione q erat pbandum.

Ad ista respondetur ad primu dicitur concedendo q iste terminus for. significat ex ipositione q fuit: et tunc ad argumentu: non prius iponebatur ad significandum: igitur non significat ex ipositione q fuit: nego pº nunc: q: h iste terminus for. non fuerit ipositus ad significandum: sufficit q sibi consimilis iponebatur ad significandum. **Ad secundu** respondetur eodem modo negando consequentiam ultimam: q: licet pº instituens non cognoverit istum terminum for. nunc pº existens: sufficit q cognovit sibi simile: que iposuit ad significandum volendo q quilibet terminus futurus sibi consimilis eodem modo significet. **Ad tertiu** dicitur concedendo totu quousq; dicitur q relativa semper debet esse simul: unde prius et posterius sunt relativa: et tamen non oportet q sint simul: non enim bene dicitur q prius et posterius simul sunt: similiter nego q causa et causatum debeant esse simul: unde pater qui mortuus est viginti annis dicitur causa sui filii iam existentis: et tamen ipse pater et filius non simul sunt. **Ad quartu** respondetur vt prius q h prius institutus non habet intentionem huius terminus for. cum intentione rei: sufficit q habuit intentionem vnius consimilis: quare et.

Contra id quod 3º dicebatur vs q termini metales significant res a se distinctas naturaliter ex quadam convenientia et similitudine: arguitur sic: nam dato isto sequitur q ista intentio homo potius deberet significare intentiones alias a se q hōiem: pbatur: nam ista intentio homo significat hōiem ex quadam convenientia et similitudine: sed maior est similitudo inter ista intentionem et hōiem quam ista et hōiem: igitur et. **Secundo** sic maior est convenientia inter hōiem et asinum vltimior for. et pla. quam inter intentionem hōis et hōiem vel inter intentionem for. et for. sed asinus non significat hōiem: nec for. significat pla. ergo a fortiori nec talis intentio hō. **Tertio** iste terminus chymera significat chymera: et non pp aliqua similitudinem istius intentionis ad chymera: igitur non quolibet intentio talis significat solum pp similitudinem tale ad suu significatum: nam pº cu maiori et minor arguitur: nam inter istam intentionem et chymera non est similitudo: ex quo chymera non est nec pº et. **Quarto** ista intentio hō significat quousq; hōies pnt et futuris: et h naturaliter et non pp aliqua similitudinem inter ista intentionem et oem hōiem pnt et futurum cum nec

talis sit: igitur et. **Quinto** pbatur q nulla intentio in alia significat naturaliter: sed solum ad placitum: nam ista intentio hō potest significare rem distinctam ab hōie: non significando hōiem ergo et. Nam pº et asinus pbatur: et pono q tu componas illa intentionem in mente tua. a. est intentio: sit. a. intentio hōis: tunc arguitur sic. a. prius significavit hominem: et iam significat aliquid quod non significat hōiem igitur et. Nam pº cu maiori et minor arguitur: ista propositio est vera. a. est intentio et est affirmativa de presenti: igitur res significata per subiectum est res significata per predicatum: sed nihil quod est homo est res significata per predicatum: quia tunc propositio foret impossibile: non enim est possibile quod aliquis homo sit intentio: igitur sequitur q nihil quod est homo significatur per subiectum quod est intentum.

Ad hec respondetur ad primu negando q maiori est convenientia inter istam intentionem homo et vnam aliam intentionem: q inter istam et hominem: est enim maiori convenientia accidentaliter inter istam intentionem homo et hominem: q inter istam et vnam aliam q talis intentio homo causatur ab homine non ab aliqua alia intentione. **Ad secundu** dicitur eodem modo q duplex est convenientia vna essentialis et alia accidentaliter: modo verum est q maior convenientia est essentialis inter hōies et asinum: vel inter for. et pla. q inter hōiem et talem intentionem: non tamen est maior convenientia accidentaliter: vt dictum est: intentio enim hominis nullo modo posset ab asino causari. **Ad tertiu** dico q iste terminus chymera significat chymera ex quadam convenientia et similitudine: et tunc ad argumentum: inter istam intentionem et chymera non est similitudo igitur et. nego pº nunc: q: h iste terminus chymera non significet chymera q ex convenientia et similitudine que est: sufficit q significet chymera ex convenientia et similitudine si esset: et non: q: iste terminus significat naturaliter quando directe facit re cuius est similitudo concipi: et h est ex convenientia accidentaliter sui ad talem rem si esset: ideo non sequitur. a. hōies vel chymera non est igitur nulla intentio talis est: vel non significat ex convenientia. **Ad quartu** respondetur eodem modo. **Ad quintu** nego q aliqua intentio in anima significet ad placitum: sumendo ad placitum contra natura: et tunc ad argumentum admitto casum: et dico q. ita bene significat hominem sicut prius significavit: et vltimior nego ista propositionem. a. est intentio sicut ista hō est intentio: eo q ipsa significat hōiem esse intentionem vel terminu q est impossibile et q ista sic significet pº ex eo q subiectum comitue stat personaliter. **Et** si arguitur q per idem debet negare ista hō est spēs q tamen ab oibus conceditur. **Ad hōies** concedendo conclusionem: vñ nunc talis terminus potest supponere malitatis: vñ simplr: nisi ipsu pcedit aliqd signu malitatis puta ly vel aliquod huiusmodi. **Si** tamen ponitur in casu q tu componas tale propositionem: ly. a. est intentio admitto casu concedendo pº illa: et vltimior dico q. a. significat hōies sicut prius: et tunc ad argumentu: ista pº est va igitur ois res significata p subiectu est res significata p predicatu: nego consequentia: sed h sequitur: igitur ois res pro qua supponit subiectu est res p qua supponit predicatum: et h est verum in casu isto: verum tamen negat si pponit q subiectu supponat p hōie: supponit. n. malitatis et per consequens supponit pro se solum vel sibi consimili et.

Ex predictis cadunt tria dubia. **Primum** nunc quid signu significet nisi ipodere ad significandum. **Secundu** nunquid res pnt ita bene significare terminos sicut contra. **Tertiu** que magis iponitur voces et scripta ad significandum tales res q alias qualitates et caliditate: frigiditate: albedine: et nigredine. **Ad** pº dubio dicitur q qda est impositio facta per signa q non sunt dictiones: et qd p dictiones: pmo modo concedo dubiu: quia tunc talis impositio fit p liberam doctrinam vñ nunc expictam: vt circulus vel folia an tabernam et latrus canum. **Secundo** nego dubiu q certu est q iste terminus hō significat hōies: qn si iponit ad significandum. **Secundo** pta ista respō

non arguitur sic p Aristoteles. 4°. methaphisice 7 p^{ri}mo
 mo elecoru q opz an disputatione p^{ri}ponere termino^{rum}
 significatione: s; b n oportet si tuc significaret sine ipone.
 Ad istud d^{ic} q p^{ri}mo tendit de terminis ignotis sic de
 .a. b. ba. bau. vl' p noibus: vbi nescitur qd demonstratur:
 no debet p^{ro}des: i. gbus p^{ro} ur: cōcedi vel negari aut du
 bitari: quousq; rīdens certificetur: ex quo seq^u q^u p^{ro} p^{ro}
 nō eēt pcedēda: hō ē aīal: i. suppone psonali si ly hō nō eēt
 ipositus ad significādū: nec ista: h ē h: eodē demonstrato: ni
 si certificetur determinate qd demonstratur.

Sed contra ista arguitur nā dato q tu scias
 illū terminum homo non esse
 ipositū ad significādū: tē tu scis illū nihil significat: nisi se:
 s; mō vey ē q ipsa vox hō ē ipsa vox hō: ergo tu scis istā
 eē verā in hoc casu. Secūdo sic nō scis istā ppositōez
 eē verā in isto casu: h ē h: igitur nec eius contradictorium
 scis eē falsum: 7 tūc sequitur istā copulatinā esse nescitam
 a te esse falsā: h ē h: 7 h nō ē h: eodē demonstrato: 7 similiē
 sequitur istā disunctivā: h ē h: vl' h n ē h: eē nescitā a te: eē
 necessariā q nē vey. Tertio arguit illū q dicebat.
 q illi tmini a. vl' b. ba. vl' bau. sūt tmini ignoti: nā quibet
 istoz significat ad placitū sicut iste tmini hō igit q rōe iste
 terminus hō nō ē terminus ignotus p idē nec illi: oīa p^{ri}
 7 anō pbatur: nā ista ē p^{ro} ly. ba. ē ba. 7 ē va: igit h^{ic} sub
 tectū: 7 nō nisi ly. ba. igitur ly. ba. ē subiectū: 7 p oīs red
 dit suppositū vbo psonali: s; oē qd reddit suppositū vbo
 personali ē nomē ergo ly. ba. ē nomē: 7 p oīs ē vox signi
 ficatū ad placitū: oīa p^{ri} ex diffinitōe nois posita ab ar
 stotele in capitulo de noie.

Ad ista rīdet atq; extremorum esse unitum:
 cōcedere istā homo est homo: sicut istam .a. est .b. non tñ
 personaliter: sed materialiter solū: vbi tñ nō hēre notitiaz
 nisi ad placitū illū: vbi ē: sicut nec illius terminū hō nō con
 cedere illā oīonē: nec dicerē ipsā eē verā vel falsā: sic si tu
 mihi pponeres .a. b. c. sine vterio: i. cōpositōe. Ad se
 cundum dico q non itelligo illā h ē h nec suum q dīctō: i.
 7 vterius nego oīam i q isertur q nec itelligo copula
 tinā nec disunctivā cōpositā ex illis: sicut nō sequit nō in
 telligo lras ergo nō itelligo dictiones ex eis cōpositas.

Ad tertū dico q ly. ba. 7 similia sūt tmini ignoti: nec
 significāt ad placitū: 7 tūc ad argumētū q isert q ly. ba.
 ē vox significatū: qā ē nomē. Rīdet q nomē accipit
 tripliciter cōmunitur: proprie: 7 magis proprie. Cō
 munit nomē pōt eē id q pōt reddē suppositū vbo pso
 nali: siue accipiat māliter siue significatū: 7 sic oīs vox
 pōt eē nomē: vt cōiunctio: ppositio: iteriectio. a. vel. b. bau.
 vel bu. Cōmo mō nomē accipit pprie p voce signifi
 cative posita reddit suppositū vbo psonali 7 illo mō fincha
 thegoremata nō sūt noīa nec esse pnt sine noua impōne.
 Tertio mō accipit nomen magis pprie p voce signi
 ficative sūpta: q pōt reddere suppositū vbo: 7 nē nomē
 obliquū nec infinitū: nec ē ps alicuius nois: 7 illa ē strictissi
 ma acceptio nois sic sumit pbs p^{ri}o pyher^{as}: 7 p b p^{ri} i
 tētio ad argumētū q ista oīa n v^z: hoc ē nomē igit h ē
 vox significatū ad placitū nisi nomē strictissime accipia
 ur: q^u nō pōt accipi i huiusmōdi p^{ro} nōib^{us}: ly. ba. ē vox
 ly 7: ē cōiunctio: ly. ad: ē p^{ro} ly oīs: ē signū vl' 7 sic de i
 finitis: iō pōt concedi q aliqui termini supponant materia
 liter qui nunquam fuerunt impositi ad significandū: p
 ter per predicta.

Ad secundum dubium cū qrit vtruz res
 possint ita bene significare
 terminos sicut ecōtra: respōdeo cōcedēdo illū: qā res ap
 prehense aliquando ita faciunt venire intellectum ad co
 gnitionem 7 reducant ita terminos ad memoriam: sicut
 termini apprehensi reducant res quas significant ad me
 moriam: consequentia tenet 7 antecedens probat: quia
 cum video sor. vel pla. quem scio significari per istum ter
 minū sor. vel pla. ita bene intellect^{us} me^{us} fertur in ipsuz ter
 minum sor. vel pla. sicut quando audio nominari istum
 terminum sor. vel pla. ratione cuius intellectus fertur in

cognitionem ipsius sor. vel pla. Et si queritur ex quo
 res significant ipsos terminos vel significant naturaliter
 vel ad placitum: dico q res significare per terminos mē
 tales significant terminos mentales naturaliter: sed res. si
 gnificare per terminos ad placitum institutos significant
 ipsos terminos ad placitum: non tamen q res sint impo
 site ad significandum ipsos terminos quāmodum ipsi
 impositi sūt ad significandum tales res. Sed ideo quia si
 cut sūt ad placitum tales terminos significare tales res
 ita erit ad placitum tales res significare tales terminos:
 ideo differūt termini 7 res iter modos significādū ipoz:
 qa terminus significat rē vt est signū rei: res vō tmini
 pra terminus est signū eiusdem rei: 7 ratio quia res
 n sūt apte nate p terminis i p^{ro}ne sup^{ro}ere: s; bñ econ
 tra: iō nō sūt signa terminoz sicut suppositiva.

Ad tertium dubium cum queritur quare
 magis imponim^{us} voces 7 scri
 pta ad significandum res q^u alias qualitates. Rē spon
 deo q b non est magis naturale ipsi vocib^{us} vel scriptis
 q^u alijs qualitibus: quia similes conceptus possēt eli
 cere sibi anima per alias qualitates sicut per scripta vel
 voces: videmus enim religiosos seruantes silentium in
 nere silentium cum signis: petere panem: vinum: 7 alia:
 solummodo cum signis. Et si ex hoc concludere q pos
 sēmus cum baculis fillogizare 7 cum lapidibus conclu
 dere: 7 satis manifeste tractari cum propositionibus. sci
 tis 7 necessarijs: pcederet p^{ro}clusio. S; quia tales res nō
 sunt ita faciliter per nos operabiles non vtimur illis in ar
 gnēdo: sicut scriptis vel vocibus: que voluntatibus no
 stris facilis subiungantur: ideo philosophus primo elen
 corum dicebat q res ad disputationes ferre non pos
 sumus: propter hoc vtimur terminis pro rebus: 7 licet
 per signa facta cum digitis vel huiusmodi inuere possu
 mus: tamen quia neu sunt apud nos taz cōiter nota 7 qz
 multoties similia apud bene noscentem non significat nisi
 pro tempore 7 loco: ideo non sunt tam digna dici p^{ro}po
 sitiones vel harum partes: sicut voces vel scripta qre 7c.

Ex his forte posset oriri aliud dubium nunquid termi
 nus de nouo impositus ad significandum dum cessat ei^{us}
 significatio significet illud qd prius vel aliud: aut de nouo
 debeat imponi ad significandum: sicut patet in arte obli
 gatoria. Ad istud dicitur q non oportet: eo q licet non
 quilibet terminus actu significet tamen est significatiuus:
 7 isto modo conceditur q in libro clauso sunt multa vera
 non quia actu significant sed quia sunt significatūa veri cū
 fuerint apprehensa: 7 hoc sine noua impositione: aliter. n.
 sequitur q tu verificares euangelium 7 totam sacrā scri
 pturam quādo cūq; tu velles: 7 hoc de nouo: solūmo
 do aperiendo talem librum clausum: 7 ibidem conside
 rando descriptis: 7 consequenter claudendo illum librum
 destrueres totam sacram scripturam 7 euangelicam ve
 ritatem q minus bene senat: vnde sim cōmunes usū lo
 quentiū. Quoddā vocatur actu verum. Quoddāz po
 tentialiter verum: actualit^{er} verum voco ppositione p se
 actualiter significantem primarie neruz: vt homo ē ani
 mal posito q illa alicui sic significet. Sed potentialiter ver
 rum non voco simpliciter qd potest esse verum sed scri
 ptum vocale vel mentale non actualiter apprehensuz qd
 licet sit nunc non significans tñ significabit i postez absq;
 noua ipōne vel ē aptū natū significare.

De significatione terminoz naturaliter 7 ad placitū.
 Stenō q^uliter termini significant 7 quō
 quidam significant naturaliter: quidam
 ad placitum: consequenter est videndū
 quomō tales termini significant ad pla
 citum: vel naturaliter i qua materia sunt
 tres opinionones. Quarum prima po
 nit q nihil significat homines nisi iste ter
 minus homo: nec equitalens: nec iste terminus homo
 significat aliquod inferius: vt istum hominem: nec ali
 qd sup^{ri} vt aīal: vel co: p^{ri}: nec seq^u iste tmini hō significat
 hōiez 7 oīs hō ē aīal igit significat aīal. cū ibidē arguat ap

inferior ad suū sup^r cū h vbo significat. C Scda positio i bac mā est q ter^r inferior significat suū per se sup^r. n nullū infer^r: iō iste termin⁹ hō significat aial. corp⁹. n silia. non tñ totum nec aliquod p accūs supius nec aliqd inferior. qz nec istū hōies nec istū hōiem n pcedat iste due opt. in h: qz vtraqz ponit h vbu significat facere sophisima tā curz cōplexis qz cū incōplexis. C Tertia opio dicit qz iste termin⁹ hō significat aial corp⁹ subam n istū hōies n istū n oēs hō mīnez ymaginabile pteritū pientē n futuz: non faciendo sophisima cum incomplexis.

Contra primam opt. arguit sic: nā da/ ta ista sequit qd aliq⁹ fīnū aliqūē hōies significat q n significat aliqūē hōies: qz probat sic: n capio istū terminū: iste hō: tūc iste termin⁹ iste hō. significat istū hōies igit istū hōies iste termin⁹ hō significat: nā t3: qz in singularibus non refert p pōere vl postponē fīnū demōstratū: n tunc vltra: iste termin⁹ istū hōiem significat sed iste hōmo est aliqz s hō igitur iste terminus aliqūē hōiem significat n tamen iste termin⁹ iste hōmo non significat aliqūē hōiem: qz nullus terminus significat aliqūē hōiem nisi iste terminus aliqz hōmo: per positionē. C Secundo segtur ex ista positioe qz nulla ppositio est vera nec falsa nec necia nec impo/ sibilis: quoz quoz est falsum: nā si aliq⁹ ppositio esset vera: ipsa significaret precise sicut ē vl verū: n si aliqua eēt falsa ipsa significaret aliter qz ē vl fal sum: sed sī opt. nihil significat precise sicut est vel verū: nisi iste terminus precise sicut est: vel iste terminus verū igitur. Similiter nihil significat aliter quā est vel falsum: nisi iste terminus alr qz est: vl iste termin⁹ falsū. C Ter/ tio arguitur sic sequitur formaliter hō currit ergo animal currit: sed in omni nā bona n formalis nā est de intelle/ ctu antecedentis n quicqd est de intellectu antecedētis signi ficatur per illud nā cum ad intelligere sequatur signifi ca re: igitur animal currere significat p nā: n per nā illud antecedens hō currit significat aial currere: n ita inferior significat suū supius qd negat positio. C Item q̄litercūqz intelligitur p istuz terminū hō ita iste terminus significat: sed non frat te intelligere per illū terminū hōmo hōmīnē non intelligēdo aial: ergo si iste terminus hōmo significat tibi hōiem significat etiā aial: nā p3: cū maior n minor ar guitur: qz si intelligis hōiem per istū terminū hōmo ergo hōmo representat pro illū terminū intellectui n per consequens aial representatur intellectui: igit si intelligis hōiem intelligis animal. Itē si intelligis hōiem non intelli gēdo animal: igit intelligis hōmīnem nō intelligēdo aial animal rōnale: nā p3: qz negato superiori negatur n ise/ rius: n tunc ex consequenti sequit qz intelligis hōmīnem non intelligēdo hōiem: nā n pōibile. C Quarto per arist. p1mo. per yber. dicit qz oratio est vox cuius partū aliquid est significatiū separatiū: n ponit exemplū: dico autem vt hōmo significat aliqūē hōiem n eadem ratione corpus n animal qz negat positio. C Sexto arguit redu cendo fauctorē istuz opt. ad contradictionē: nam ipse po/ nit qz hoc verbum est: significat esse n esse iste terminus ē significat g^o p idē ille fīnū hō significat hōies: n hōies si gnificat iste termin⁹ hō: nā p3: qz sic iste terminus hō ē terminus mediatu sic iste termin⁹ esse: pbatur ly esse ē cōmunis pluribus p predicationē igit ē termin⁹ mediat⁹: nā p3: nā pbat: eo qz iste sunt vere pdicationes eē sor. est eē. eē pla. est eē. C Septimo tota causa cogēs illū magistrū ad ponendū talem positionē ē: qz aliter sequer retur qz ppositio affirmatiua n necessaria significaret hō/ mīnem esse animū: qz sibi videt inconueniens: sed p cer to illd non ē inconueniens: qz pbo sic: nā hō distinctiu hō est animus vel nullus hōmo est animus est va n necia: n tū significat hōies eē animū igit: s3 hō forte dī qz ista distinctiu na n significat hōies eē animū s3 pl. eiusdē. C Octo n acci/ pio illā ppōnē i voce. a. ē. b. n suppono qz aliqz hō pceptat p istā distinctiu arguit sic: sic ista distinctiu hō ē anim⁹ vel nullus hō est anim⁹ significat hōies eē animū tūc sic: ista signi ficat hōies eē animū n ē va ppō: igit. p3: n minor sū: n

maior pbat: intelligēdo ista stellet^r intelligit hōies eē anim⁹ n non rōne ptis igit rōne totū. C Itē signo istā distinctiu nā hō ē vel hō ē de: deo n chy^r: demōstratis: hō significat hō eē demōstrando deū igit apl significat hō eē demōstrando chymerā: n ē va igit: p3: nā: n nā arguit sic: hō distinctiu signifi cat hō eē vl hō eē: hō n chy^r demōstratis: hō q̄qd n q̄litercūqz ē hō eē vl hō eē hō n chy^r demōstratis ē hō eē demōstrando deū: igit: nā p3: cū maior n minor pbat: qz nihil nec aliqua n nec aliqd ē hō esse demōstrando chymerā. C Itē p̄cise hō esse demōstrando deū: ē p̄cise hō eē: vl hō eē demōstrando chymerā n deū: igit q̄litercūqz est hō eē vel hō eē hō eē demōstrādo deū: nā p3: ab exclusiu ad suā vlēz dē terminis trāspōsi tis: n nā p3: p exponētēs. C P̄tēta alqz ppō ē possi/ bilis q̄ significat hoc albu esse nigrū igit pari rōne aliq̄ est ppō vera n necia significās sic n ē: nā t3: n nā pbat: n capio illā ppōnē hō nigrū demōstrando albu: ista ē possibil⁹ iuxta illā positionē n ista significat hō albu eē nigrū g^o: nā patet n minor pbat: hō ē ppō affirm⁹ mere singulari de pre senti cuius subiectū significat hō albu n copula significat eē n predicatū significat nigrū n tota ppō ista significat p̄cise iuxta ppōnē suoz terminoz igit tota ista ppō significat hō al bu esse nigrū. C Itē hō ppō ē necia eē eē: sī opt. istā ma gistrū s3 ista significat ipole: igit p idē n q̄z alia: nā bona: n minor pbat: nā ista ppō ē ide finita affirm⁹ cui⁹ subiectū si gnificat eē sor. n copula eē n pdicatu significat eē pla. n to ta ista ppō significat iuxta ppōnē suoz terminoz g^o tota ista ppō significat eē sor. eē: pla. qz ē ipole: nā p3: n maior p/ bat: qz si ly eē significat eē igit eē significat ly eē: nā p3: p opt. tūc vltra eē significat ly eē igit hō eē significat ly eē vl hō eē vel sic de singulari n ex hīs p3: falsitas opt. igit n.

Sequitur Scda positio ponēs qz fīnū cōis significat qd3 supius per se ad illū n nihil nec aliud significat.

Contra istā opt. arguit p plura media n p^o sic: ex ista pōne seqt qz null⁹ ter⁹ est significatiuus: pbat: nā p Boe^m i suis diuisioib⁹ dī si nulla ē res quā ter⁹ significat ter⁹ significatiū n dī: s3 nulla ē res q̄ ter⁹ hō significat aut aliqz ali⁹ ter⁹ cōis p opt. igit null⁹ ter⁹ ē significatiū: qz ē f3. C Scdo iste ter⁹ hō ē ter⁹ supior ad istū fīnū iste hō: igit qd significat iste ter⁹ iste hō significat illd idē iste ter⁹ hō: s3 istū hōies iste fīnū t^o hō significat g^o istū hōies iste fīnū hō significat qz ē p^o positionē. C Tertio sic iste fīnū hō significat hōies igit hō significat ab isto fīnio hō: n p nā hōies iste ter⁹ hō signi ficat. Si negat p^o nā: n iste fīnū hō significat hōies igit ab isto fīnio hō significat hō: n tūc ab isto fīnio hō signifi cat hō igit ab isto fīnio significatū ē hō: nā p3: p resolu/ tionē vbi passim i suū p̄cipiū: n tūc vltra ab isto fīnio hō significatū ē hō: igit hō significatū ē ab isto fīnio hō: nā t3: p onerionē simplicē: n tūc vltra hō ē significatū ab istō ter/ mio hō s3 nihil ē significatū ab isto fīnio hō nisi qd iste ter/ min⁹ hō significat igit iste fīnū hō hōies significat: qz ē i/ tentū. C Quarto qd3 vte d plib⁹ pdicat s3 iste ter⁹ hō ē vlē igit d plib⁹ pdicat: p^o p3: cū fīno: n maior pbat: p Porphy. vbi pōit exp̄sse qz cōe ē cui⁹ vl d plib⁹ pdicari n tūc arguit sic: iste fīnū hō ē d plib⁹ pdicabit s3 nō ē de plibus pdicabil⁹ nec de aliquibus que iste ter⁹ hō n signi ficat g^o plā iste fīnū significat n nīsi hōies vl hōies igit hōies vl hōies iste ter⁹ hō significat: qz ē pōnē. C Quinto arguit sic q̄qd n q̄litercūqz a parte rei ē hōies eē ē n hō eē ē ita qz idē ē hōies eē n hō: s3 q̄qd n q̄litercūqz ē hō i^o hō vl iste hō n sic d alifiḡ q̄qd n q̄litercūqz ē hōies eē est iste hō vl iste hō n sic de aliis: igit q̄qd significat hōies eē significat istū vl illū: s3 hō ppō hō ē significat hōies eē igit ista significat illū hōies vl illū hōies ex^o seqt immediate qz ista hōies vl^o hōies significat. C Sexto hōies hō ē spēs igit oē eē idē idē equiter rep̄ntat: n p nā oē eē idē idē idē equiter significat: p^o p3: qz significat nō ē aliū qz vtrū. Cognitue rep̄ntare: tūc vltra oē idē idē idē equiter signi ficat s3 iste hō est individuū istū terminū hō igit istū hōies iste fīnū hō significat. C Cōfirmat⁹ n^o Auicē. silitudo est iter speciez n figuram sigillū: qz si essent sex vel quatuor

figilla similia: figura impressa per aliquod illorum sigillo/
rum equaliter representaret figuram cuiuslibet sicut vnus:
cum igitur intentio in anima causata vel effecta equaliter cu
iuslibet individui: est similitudo: sicut vnus: igitur intentio
in anima causata vel effecta equaliter cuiuslibet individui
est similitudo sicut vnus: et cuius est similitudo est simili
tudo representativa et per consequens significatiua: ergo
hec species homo omnem hominem significat. **C** Septimo
hec propositio est singularis affirmatiua va determinis sim
plicibus: for. est homo: igitur omnis res significata p sub
iectum est res significata per predicatum: sed for. significat
per subiectum igitur for. significatur per predicatum et p. pns for.
hic terminus homo significat qd est h. positione. **C** Octa
no sic significat. a. qd iste homo est et iste h. est et sic de aliis
et b. qd omnis h. est in vll: et pono qd vtracq. p. p. d. signifi
cet iuxta compositionem suorum terminorum: tunc. a. et b. p. uer
tuntur igitur cum. a. significat istum hoies et illi et illi
et sic de aliis significat. b. Conformiter assumptus pbat
subiectum. a. et subin. b. conuertunt qd vtracq. significat oes
hoies: et pro eisde supponit et copule et predicata conuertit
et cetera. snt paria: igit. pna p. na significare iuxta p. d. ne
terminorum e moue virtute ap. p. suad ad p. h. d. endu p. illis
omnibus que significant per extrema. **C** It. arguitur qd
terminus cois significat suu superius per accns: nam iste
terminus h. significat coloratu: igitur: pna bona: et ans p
batur: nam tota ro cogens sic loquentes in ma qd iste ter
minus h. significat homine aial corpus: e: qd iste terminus
homo significat hoies et cuius ois homo sit animal igitur
iste terminus homo significat aial: p idem arguit sic: iste
terminus homo significat hoies et ois h. est aliqd colo
ratum igitur iste terminus h. significat coloratu. **C** It. p
hec pna est bona: h. est: igit. coloratum est: qd opposituz
psequenti repugnat antecedenti: igitur pns intelligit in an
cedente sed nihil intelligit in antecedente qd illud ans non
significat: ergo h. propositio homo est: significat coloratu
esse sed illud verbum est significat esse igitur iste terminus
homo significat coloratus: quare et.

Tertia opinio Que inter ceteras pbabilis
est: ponit qd qlz terminus suu
supi? et qlz eo inferi? taz de p se qd de p accns significat.

Contra ista ponem arguit: mlti snt termini
per se i predicamento sube q non si
gnificat aliqd p se supi?: igit. positio sta: antecedens pbat sic
nullu supi? ad tale e nisi vor vel qltas: sed nullus terminus i
predicamento sube significat qlitates igit. et. **C** Secundo ar
guitur sic et quero vtz inferius significet quicqd significat
suum superius vel aliqd sic et aliquid non: no p. d. quia
iste terminus aial non esset supius nec genus ad istu ter
minum h. et sic modus arguendi ab inferiori ad suuz su
perius no valeret: nec foret possibile qd h. est aial ronale
eo qd asinus et quodlz aial danduz foret h. et sic sicut illa e
falsa o animal e h. pp ghalitate: sic h. ois h. est animal: si
autem dicitur: qd inferius significat aliqd qd significat suu
superius et aliquid non: quero nunqd iste terminus homo
significat solu aial qd est h. vl aliqd aial qd no e homo:
2. non dabit vt probatu est igitur p. d. m. ex quo patz qd
iste terminus homo soluz significat homines. **C** Tercio
ex positione sequit qd ista pna sit bona iste terminus homo
significat hoies: igitur iste terminus h. significat aial: sed
cum ante stat qd iste terminus h. solu significat hoies igitur
cum ante stat qd solu significat animal: et sic iste termi
nus homo solu significat hoies: et tñ significat aial. corp.
subam. et infinita alia qd non vt vtz. **C** Quarto ex ista po
sitione sequit qd ly chymera et mons aure? significaret ali
quid: pns falsum: igitur et positio: pna p. q: iste termi
nus chymera est de pdicam. ento sube et h. p se superi?:
quia seqt. chymera e igit. suba e. ch. est igit. et aliqd est et
non e: qd no significet arguit: qd nullu e argumentu ad p
banduz qd iste terminus h. significat aliqd: nisi qd significat
hoies: et ois h. est aliqd: sed istud mediū deficit: ibidez
forte dicit qd in talibus dz argui p hoc mediū sic: si chyme
ra est: chymera e aliqd: Contra p idē cōtingit arguē qd chy

mera significat no aliqd: qd si chymera e: ch. e no aliqd:
cu ex impossibili seqt. qd lz. **C** Quinto seqt. qd ista pna sit bo
na: ois h. currit igit. o animal currit: que tñ no vtz vt cō
stat: et qd illud sequat pbat: nam ista pp. d. h. currit signifi
cat animal currere per opione sed qualitercuq. significet
particularis vel indefinita particulariter: eodez. mo significat
vniuersalis vtz vt p. per eodem regulā: cum igitur h. pro
positio homo currit significat aial currere: igitur h. propo
sitiō ois homo currit significat o animal currē et p. pns p. d.
consequentia e bona. **C** Sexto sequit qd quelz talis e sta:
omnis h. est: o animal est. pbat: nā quelz illaru est vll
cuius multe singulares snt false significado pmarie: et an
tecedens pbat naz iste sunt false iste h. est h. et iste h. e
homo demfando hoies pteritos et futuros vel possibi
les: et iste snt singulares istius vllis ois homo est h.: igit.
minor: pbat: qd non plus requirit ad hoc qd sint singulare f
llu vllis: nisi qd pueniant i extremis et subiecta illaru singu
larium significant eadē supposita que significant p subin
vniuersalis: sed sic est i pposito vt p. p. opi. **C** Septimo
ex ista opione sequit qd iste terminus de? significat oes qd
est: et p. pns e trascendēs et ita de isto termino h. et de quo
libet alio termino in mediato: et qd iste terminus significat
omne qd e: pbat nā ipse significat asinu capra leonē chy
merā malū: infinitū q. tñ et sic de aliis: igit. pna p. et ans p
batur et capio tales terminos de? asin?: de? capra: de? leo:
deus malus: deus infinitus: de? q. tñ: deus chymera: tñ
iste terminus significat asinu capra et c. sed iste terminus de?
significat oia que isti termini significant: igit. et. pna p. cu
maiori: et minor: pbat: nā iste terminus de? e supior ad oes
tales terminus cōpositum: et quodlz supius significat signi
ficatuz p suū inferius: igit. pna cū minori p. et maior ar
guitur: nā seqt. formalr de? chymera est igit. de? et non
ecōtra: p. pna per p. m. vbi dicit qd inferius est a quo no
conuertit. substendi pna: h. idē p. p. ista regulā o se ha
bens p modū appositōis respē alterius inferius est eo:
Sed sic est in proposito igitur et.

Ante quam Ad argumeta ista rīdeaz e opi.
aliquat. declarada: cū eni d. qd
quibz terminus significat qd lz: suū supius et qd lz suū inferi?:
non dz itelligi qd qlz terminus significet qd lz significatuz sul
termini supioris vl sui termini inferioris: no enim iste ter
minus h. significat asinu vel bonez quoz qd lz e significatū
huius termini aial: nec et significat lapidē vel lignū quorū
qd lz est significatū huius termini corp. snt ille terminus h.
albus e inferior ad istu terminu h. et tñ h. non significat
albedinē quā significat ly h. alb. Est ergo opio itelligē
da qd qlbet terminus secundarie significat quod terminus su
perior vel inferior pmarie significat: et sic iste terminus h.
significat aial scdarie: et ex p. d. et iste terminus aial signifi
cat illd pmarie: snt iste terminus h. alb. significat pmarie
hoies albu: et illd idē ly h. significat scdarie. **C** Ad argu
meta ad p. d. qd illa rō pcludit vbatr vtz iō glosē opi.
vt p. d. **C** Ad 2. d. qd iste terminus h. no significat quod
significat ly aial: s. aliqd sic et aliqd no: vt supius d. m. e: et
viteri? q. rē si ly h. significat aial qd h. vl aial qd si e h.:
d. pcedēdo vtrūq. p. n. de se p. 2. m. snt: qd ly homo
significat oem hoies pteritu futuz et possibiles quoz plu
res no snt. **C** Ad 3. d. pcedēdo p. d. nē adducta vtz qd ly
h. significat solu hoies: et tñ significat corp. aial subaz p.
infinita: snt pcedit qd ly h. significat p. sc. hoies et p. sc. si
gnificat aial et p. sc. significat corp. et sic de aliis: no tñ pce
do qd precise significet for. vl pla. hoies albu vl hoies ni
gruz: snt ly for. significat p. sc. hoies et tñ ly h. alb. no si
gnificat p. sc. hoies: s. sit eo inferi?: qd e terminus cōpositus
plura significas qd ly h. **C** Ad 4. dico qd ly ch. signifi
cat aliqd: et tñ ad argumentū: dico sic p. d. qd i talib. dz
sūmi illd mediū si ch. e ch. e aliqd: et tñ qd d. qd p idē
cōtingit p. bare qd ch. significat no aliqd: nego p. d. qd lz
ista pna sit bona ch. e ch. e no aliqd. s. solu e gra m. e.
qd ans est impossibile: recte sic h. chymera est: igitur no ali
quid est. modo sic non est de alia consequentia. h. eni pna
est bona et formalis chymera est igit. chymera e aliqd. qd

fundatur supra ista p̄na que est bona & formalis chymey
 ra est igitur aliquid est: cū ibi arguitur ab inferiori ad superius
 superius sine aliqua dictione p̄fundendi. **C** Ad 5^m cum
 infertur q̄ b̄ p̄na est bona: ois hō currit igitur oē aīal cur-
 rit: nego p̄nam: & tunc ad argumentū: p̄cedo: q̄ q̄cqd si/
 gnificat p̄cularis vel indefinita p̄culariter significat sua
 v̄lis v̄l: ideo p̄cedo q̄ ista p̄pō ois homo currit signifi-
 cat oē aīal currere non tñ ex ipsa sequit̄ q̄ oē aīal currit:
 q̄ ipsa non significat p̄marie oē animal currere: sed p̄se
 quenter scōarie. **E**t nota q̄ licet q̄cqd significat p̄cularis
 vel indefinita p̄culariter significat sua v̄lis v̄l non qua/
 litercūq; nec oī mō sic significat: q̄ v̄l & distributive si/
 gnificat p̄pō v̄lis & sic nō significat p̄pō indefinita: vel par-
 ticularis sed solū p̄culari vel indefinite: verūtamē cōcedē
 illud non esset mag^m incōueniens nec p̄ rōez: q̄ nō seq̄
 p̄m aliquos: qualitercūq; significat p̄cularis significat
 v̄niuersalis: sed p̄cise indefinite significat p̄culariter
 igitur p̄cise indefinite significat v̄niuersalis: sicut nō seq̄:
 qualitercūq; aliqd currit aliqd mouet: sed p̄tingenter ali-
 quid currit ergo p̄tingenter aliqd mouet: aīal. n. eēt v̄ez
 vt p̄z & p̄is falluz: q̄ celuz necio mouet. **C** Ad 6^m cum
 infertur q̄ quelz istaz eēt falsa: ois hō ē: oē aīal est: nego
 p̄nam: & tunc ad argumentū: nego istā p̄nam non quelz
 singularis istius v̄lis est vera igit̄ ista v̄lis non est v̄a po-
 nendo q̄ alique sunt singulares actuales alique potentia/
 les: mō ad veritatē v̄lis bene requirit̄ q̄ quelz singularis
 actualis sit vera non tñ potentialis: sed q̄ iste modus lo-
 quendi non est in v̄sa: ideo nego q̄ aliqua v̄lis vera hēat
 aliquam singularē falsaz: v̄l q̄ alicuius singularis falsē sit
 aliqua v̄lis vera & tunc qñ dicitur iste sunt falsē: iste hō ē
 & iste hō est deinfato hoīe p̄terito futuro vel possibili:
 concedo q̄ iste sunt falsē: non tñ sunt singulares ist^o v̄lis
 omnis hō est: & tunc ad argumentū non plus requirit̄ q̄
 ille sint singulares illius v̄lis nisi q̄ p̄ueniāt in extremis:
 & q̄ subiecta istaz singulariū significēt eadē supposita q̄ si
 gnificantur per subm v̄lis: huic dī q̄ non solum b̄ requit̄
 sed opz q̄ talis v̄lis asserat illa singularia vel q̄ b̄m illi^o
 v̄lis supponat pro eis dē: sed sic non est in p̄posito: q̄ in
 ista p̄positione omnis hō est: subm solum supponit pro
 hominibus qui sunt similiter: illa v̄lis non asserit talia sin-
 gularia: vnde lz b̄ p̄positio omnis hō ē significat anīp̄m
 esse vel adam esse: non tamen asserit aliquem illorum eē:
 nec pro aliquo illorum supponit: hic tamen dicunt aliqui:
 q̄ ista p̄positio asserit me esse: & te esse: sicut etiam si/
 gnificat idē. **E**t si querit̄ que est causa quare asserit te eē:
 & non asserit anīchīstū esse cum eque bene significet an-
 tichīstū esse sicut te esse: dicitur q̄ q̄ p̄positio singula-
 ris significans p̄mo me esse sequitur ex ipsa v̄l cū me^o
 vero: & p̄pō significans anīp̄m esse non sequit̄ ex ipsa
 cum tali me^o vero: cuz b̄ tñ stat q̄ b̄ v̄niuersalis aliqñ nō
 significabit asseritue me esse ipsa existente & me non exi-
 stente: & pro tunc forte significabit asseritue antechīstū
 esse ipso existente. **C** Sed huic resp̄sioni non assentio: q̄
 ly homo non significat te igitur nec te asserit esse coniu-
 ctū vaciter sube. **C** Item sequitur omne currens est asi-
 nus tu es currens supposito q̄ fit ita: igitur tu es asinus:
 & tamen maior non asserit significatum cōclusionis: dico
 igitur q̄ si ex. a. sequitur. b. formalr & sic sequeretur da-
 to q̄. a. esset contingēs. a. asserit significatū. b. & notāter
 addo & sic seq̄ret dato q̄. a. nē. q̄ ex ista tu differs a te:
 sequitur formalr q̄ baculus stat in angulo: non tñ asse-
 rit baculū stare in angulo: q̄ sic non sequeret deducta im-
 possibilitate formalis contradictionis. **C** Ad vltimū cum
 infert̄ q̄ iste terminus deus significat oē q̄ est: nego con-
 sequentiā: & ad probationē: nego q̄ ly deus significet asi-
 num: capraz & alia: & vltius cum dicitur iste terminus
 deus asinus significat asinū: & iste terminus ē inferior: ad
 istum terminū deus: igitur ly deus significat asinū: h̄ dicit̄
 potest resp̄sioni: p̄ negādo consequentiā: sicut non seq̄
 iste terminus homo albus est inferior: ad istam terminū
 homo: sed ly homo alb^o significat albedinē ergo ly homo
 significat albedinē. Antecedens enī est verum & p̄is

falsum: si tñ iste terminus hō albus vel iste terminus de^o
 asinus eēt terminus simplex satis bñ valeret argumētū:
 q̄ tunc terminus inferior non plura significaret quaz ter-
 minus superior: p̄mo pauca: sicut iste terminus sor. v̄l
 pla. respectu illius termini homo. **C** Aliter r̄ndet̄ distin-
 guendo illaz p̄pōnē ly deus asinus est inferior: ad ly de^o:
 eo q̄ potest ibi intelligi inferior pro inferioritate cōsequē-
 tie aut pro inferioritate p̄dicamentali: si p̄io mō p̄cedo
 q̄ iste terminus deus asinus ē inferior: ad istū terminum
 deus: nec ex hoc seq̄ q̄ ly deus asinus significet deū asi-
 nus: sicut nec ly non hō significat hoīem licet ly homo sit
 terminus inferior: ad ly non hō: in p̄sequētia ista sequitur
 omnis homo est igitur non homo est: formalr: q̄ seq̄
 homo est igitur pars eius est & vltra igitur non hō est: si
 autem intelligat̄ ibidem inferior pro inferioritate p̄di-
 camētali: nego q̄ ly deus asinus sit inferior: ali deus: p̄io
 q̄ ly deus non potest eē in p̄dicamento & adhuc dato
 q̄ eēt in p̄dicamento negaretur idēz sicut nec iste termi-
 nus homo albus est inferior: proprie ad istum terminū
 homo inferioritate p̄dicamentali sed soluz inferioritate
 p̄ne: q̄ sequitur homo albus est igitur homo est sed nō
 econuerso: & tunc ad auctoritatē Aristotelis adductam dē
 eo q̄ ista intelligitur de inferioritate p̄ne: & nō p̄dicamē-
 tali: aliter. n. sequeretur q̄ ly homo vel asinus erit supius
 ad ly homo in recta linea p̄dicamentali: q̄ est falsū: & q̄
 sequitur p̄z q̄ omnis homo ē homo vel asinus & nō eē:
C Aliter? cū allegatur illa cōis regula: omne se habens p̄
 modum appositionis nē. negatur ista de virtute sermo-
 nis: q̄ tunc sequit̄ q̄ ly homo risibilis ly non homo eēt
 termini inferiores ad istū terminūz homo: q̄ est falsū: q̄
 hoc sequatur p̄z: eo q̄ quodlz illorum se habet p̄ modū
 appositionis in arguendo respectu istius termini homo:
 verūtamē sane potest intelligi regula sic: v̄z q̄ omne cō-
 positū ex adiectiō & substantiō nō p̄uertibili cū s̄bo ē i/
 ferius ad substantiā: intelligēdo vt p̄ms ly inferior: & p̄
 h̄c dī q̄ ly homo risibilis non est inferior ad ly homo q̄
 illud adiectiuum risibile conuertitur cum ly homo: simi-
 liter nec ly non homo est inferior ad ly homo: q̄ non cō-
 ponitur ex adiectiō & substantiō. **C** Cōtra illud q̄ dī in
 recta linea p̄dicamentali non debet poni terminus cō-
 plexus: arguit̄: naz iste terminus corp^o animatum ponit̄
 tur in figura pro genere & specie subalterna qui tamē est
 terminus complexus: igitur. Similiter p̄p̄hy. ponit̄ ly
 animal rationale genus ad ly homo & species ad ly aīal: &
 tamē est terminus complexus igitur resp̄sio insufficientis.
C Ad ista r̄ndetur q̄ non ponebatur ab Antiquis illa si-
 gura tam quā vera sed gratia exempli: quia forte non ha-
 buerunt nomen simplex immediatum illi termino corpus:
 nec illi termino animal quare nē.

C De significatione p̄maria terminorum.

Ubitatur iuxta quedā superius dicta
 de significatione p̄maria terminorū:
 dicitur enim ibidē q̄ quilibet termin^o
 secundarie significat q̄cquid terminus
 inferior vel superior significat p̄marie:
 ita q̄ iste termin^o homo significat p̄-
 mo vel p̄marie hominē secundarie
 vero significat aīal. corpus. substantiaz

istum hominem album: & sic vltra.

Contra ista Arguitur probando: p̄mo q̄
 ista p̄positio: homo est homo:
 significat p̄marie hominem esse risibilem vel homines
 esse animal & quero qd dicit iste terminus p̄mo vel p̄-
 marie: si dicit̄ q̄ modus significādi p̄maris: sit ille mo-
 dus. b. tunc sic: ista p̄positio homo est homo signi-
 ficat. b. modo hominem esse risibilem & b. modus ē mo-
 dus p̄maris: igitur hec p̄positio significat p̄mario:
 modo hominem esse risibilem: & si sic ista p̄positio signi-
 ficat hominem p̄mo esse risibilem: consequentia patet
 & antecedens probatur: sequitur enim hec p̄positio si/
 gnificat. b. modo hoīem esse hoīez igit̄ h̄ p̄positio. b. mō
 significat homines eē risibilem: patet p̄na ab inferiori ad

sumi superius sine impedimento. **C** Secundo sic et quero an eodem modo significandi numero significat hominem esse hominem et hominem esse animal vel diuersis: non potest dici quod diuersis: quia tunc infinitis modis significandi significaret quod non videtur verum: si primo modo habetur propositum. **C** Tertio signo modum quo hec significat te esse hominem tunc sic isto modo hec significat te esse hominem igitur isto modo h significat hominem esse hominem et si sic ista significat hominem esse hominem: ex consequenti: vel oportet dicere quod ipsa significat primarie te esse hominem: consequentia prima per ab inferiori ad suum superius sine impedimento. **C** Quarto si iste terminus h significat hominem et secundarie animal h non esset nisi per significaret hominem: et postorius tempore supraduceret ad memoriam suam vniuersale animal: sed quodlibet stat esse prius sine posteriori: igitur stat quod iste terminus h modo significet hominem non significando animal: igitur non si significat hominem significat animal nec ex hoc sequitur quod quod significat primarie significat secundarie: antecedens patet per h: q: si sub vno conceptu significat hominem et animal: non foret ratio quare primarie significat hominem quin per idem primarie significaret animal: corpus: substantiam que est homo: igitur sicut sequitur h significat hominem igitur significat animal: per idem sequitur primarie significat hominem igitur primarie significat animal. **C** Quinto arguitur quod iste terminus homo significat primarie suum inferius: nam iste terminus homo aliquid quem hominem primarie significat: igitur: prima bona: et antecedens probatur: nam si ille terminus homo primarie significat hominem igitur aliqua significatio de primarie significat hominem. Sed omnis significatio est relatio et requirit duo extrema in actu existentia: ergo illius significationis aliqua sunt extrema sed nulla videtur esse extrema nisi illud significet et suum significatum primarium igitur aliquid est suum significatum primarium: et non nisi homo ergo homo est significatum primarium illius termini homo ergo hominem primarie significat h homo: quod est contra istam responsionem. **C** Sexto arguitur: nam ex illa responsione sequuntur duo contradictoria: vbi quod iste terminus homo primarie significat hominem et non primarie significat hominem: quod illa sequuntur arguitur: nam prima illarum est vera: iuxta responsionem datam: et 2^a arguitur: nam ille terminus homo non significat primarie hominem nec significat primarie illum hominem: et sic de singulis igitur ille terminus homo: non significat primarie hominem: consequentia patet: quod arguitur ab omnibus singularibus alicuius termini supponens confuse et distributive: et totum assensu sequitur expositione que dicit quod terminus communis non significat primarie suum inferius quare etc. **C** Septimo ille terminus homo significat primarie animal igitur non secundarie: consequentia per: et assensu probatur: nam ille terminus homo significat animal: et non prius aliquid aliud quam animal ergo significat primo animal: consequentia patet ab exponentibus ad exponentem respectu illius termini primo: et antecedens probatur pro minori: nam si ille terminus homo significat prius aliquid aliud quam animal igitur significat primo animal: quod est intentum: prima patet: quod iste terminus prius est comparatum per supponens suum propositum: similiter si ille terminus homo prius significat aliquid aliud quam animal: non est nisi homo: modo hoc est falsum: quod non prius representat intellectui hominem quam animal: ymo eque cito: **P**lura alia argumenta possent fieri in hac forma que gra b: enitatis dimittunt.

Ad ista argumenta Respondet ut prius quod iste terminus homo significat primo vel primarie hominem et non animal: sed solum secundarie: quod aliter sequeretur ista conclusio quod eadem est significatio primaria et secundaria respectu vnius et eiusdem quod est falsum: similiter si iste terminus homo primarie significat animal: tunc per idem quod libet propositum primarie significaret o[mn]e tale quod sequitur ad eam: consequens videtur esse absurdum: quod tunc frustra

foret aliqua significatio secundaria. **C** Respondeo ergo ad primum dicendo: quod illa propositio homo est homo: significat primarie hominem esse hominem: et non hominem esse risibilem: sed solum secundarie: et ulterius componitur quod iste modus primarius sit. b. admitto: et consequenter nego quod illa significet. b. modo hominem esse risibilem: et ad argumentum cuius dicitur ibi arguitur ab inferiori ad suum superius sine impedimento nego: ymo dico quando arguitur ab inferiori ad suum superius cuius tali termino ablatine sumpto denotante modum significandi non valet consequentia: qualiter est in proposito: vbi quacumque copulativa assignata ipsa significat copulativam et significat cathegorice: eo quod ex ipsa sequitur vtraque eius pars: et tunc non sequitur quod eodem modo significet copulativam et cathegorice: ymo diuersis modis: ex quo sequitur quod assignata ista copulativa deus est et homo est animal ista consequentia est bona. s. ista copulativa significat deum esse et hominem esse animal igitur significat deum esse: et non sequitur. b. modo significat deum esse et hominem esse animal igitur. b. modo significat deum esse propositum quod modus quo significat copulativam sit. b. et modus quo significat cathegorice sit. c. vel. a. similiter ista consequentia est bona: tu curris ergo tu curris vel tu moueris: et tunc non sequitur ista propositio significat isto modo quod tu curris ergo significat isto modo quod tu curris vel tu moueris: dato quod. a. est modus cathegoricus: et. b. disunctiuus: eodem modo debet dici in proposito: quod licet h consequentia sit bona: h propositio homo est homo significat hominem esse hominem igitur significat hominem esse risibilem: non tamen sequitur cum tali ablatiuo h propositio significat. b. modo hominem esse hominem igitur significat. b. modo hominem esse risibilem. **C** Ad secundum cum queritur nunquid eodem modo significandi numero ista propositio homo est homo significet hominem esse hominem et hominem esse risibilem vel diuersis: dico quod diuersis et ulterius cum inferitur ergo per idem infinitis modis significandi significat: concedo conclusionem: non tamen significat infinitis modis significandi ista duo sed solum duobus modis: quod tunc significat infinita secundarie dicitur quod infinitis modis significat. **C** Ad tertium respondet eodem modo sicut ad primum negando illam primam ista propositio isto modo significat te esse hominem igitur isto modo significat hominem esse hominem: dicendo quod ibi arguitur ab inferiori ad suum superius cum impedimento: verum tamen potest concedi iuxta viam aliorum: quod qualitercumque h propositio homo est homo significat te esse hominem significat hominem esse hominem: et ulterius nego consequentiam: Sed h propositio secundarie significat te esse hominem igitur secundarie significat hominem esse hominem: Similiter negatur ista consequentia qualitercumque h propositio significat hominem esse hominem taliter significat hominem esse animal: sed primarie significat hominem esse hominem igitur primarie significat hominem esse animal: sicut non sequitur: qualitercumque tu es. totaliter es: s. solum tu es tu igitur solum modo tu es: sicut et non sequitur qualitercumque aliquis homo est taliter aliquis homo potest esse s. precise contingenter aliquis homo est igitur precise contingenter aliquis homo potest esse: antecedens est verum et prima falsum: quod necessario aliquis homo potest esse: vt clarissime patet per exponetes. **C** Ad quartum dicitur negando primam consequentiam: et causa est: quod iste terminus homo non propter hoc dicitur significare primarie vel primo hominem quod prius significat hominem: et prius supraducit ad memoriam suam vniuersale animal: cum h sit impossibile: sed ideo dicitur primarie significare hominem et non animal: vel foret quia ex prima institutione significat hominem et non animal nec foret. licet ex tali significatione primaria sequatur immediate ipsius significare animal vel foret: sic arguendo: ille terminus homo significat hominem omnis homo est animal ergo iste terminus homo significat animal. **C** Vel dicitur quod iste terminus homo significat primarie hominem et non animal: quod tale significatum apprehensum immediate:

correspondet tali dictioni homo vocali vel scripto. et non tale significati aial: hinc est qd solet dici qd pvariari signifi-
 catum alienius termini vel pponis est id qd toto signo ap-
 pteat. qz igit tale significati aial toto isto signo. a. no ap-
 prehendit hic. sed solum illud significati hinc e qd ly ho si-
 gnificat scbarie aial et pmarie boies. et sic dico de tal. signi-
 ficato ho respectu illi termini ho ita dico d tali significato
 aial respcti isti termini aial sz b i ma de vitate. ppom dno
 pcedate. Ad s^m dico qd isti termini prio et pmaria: vltis
 equaktes: in pponib⁹ in qbus ponunt: pnt teneri in sensu
 oposito et diuiso: sic et illi termini vey et fallu: id cōcedo
 ita pponē boies: significat pmarie i⁹ ter⁹ ho tenedo ly pmarie
 in sensu oposito: sz i sensu diuiso nego illa: qz tūc o3 ea p-
 bare rōne istius termini ho: mō quocūqz boie demfato
 hoc ppō ē falsa: istū boies significat pmarie ly ho: ego d^o
 dico de illa ppōne ho ē significato pmaria istū termini ho:
 qz ipa ē va tenedo ly pmaria modat⁹ et i sensu oposito sz
 in sensu diuiso ē flā. Sz forte qrit quō ista ppō o3 pbari:
 boies significat pmarie ly ho respectu de ly pmarie: di-
 co qd sic o3 pbari iste ter⁹ ho dēteriate sigat boies q^o nūb⁹
 pmaria sic cū dēteriate significat igit. et. Sed de b alias
 dicit quā de veritate pponis ageat qre et. Ad sextū
 eum infert qd ex rōne sequant duo dictionia nego cō-
 sequentia et viter⁹ pcedo qd ly ho significat pmarie boies
 et nō significet pmarie illū nec illū: nec ex hoc seqt qd non
 significet pmarie boiem: et tūc ad argumentū: ibi arguit⁹
 ab oibus singularib⁹ alicui termini supponētis cōfute di-
 stributue igit: nego pnam: opz. n. qd talis termin⁹ sub q^o
 arguit⁹ staret cōfute d distributue mobilis: sed h^o ē fallū
 eo qd est scds termin⁹ in illa pbabili: rōne cui⁹ nō cōtingit
 illa ppōnem p: obari: sed rōne termini pmarie: qd termi-
 nus prim⁹ pbabil⁹ imobilitas istū terminū ho. Est. n. b
 eadē fallacia: sicut alibi: non. n. seqt ego nō. pmitto istū d
 nariū: nec illū nec illū igit nō pmitto tibi alicuqz dena-
 riū: ahs. n. est verū in casu et pns falluz. Ad vltimū
 eum infert qd iste termin⁹ ho p^o significat aial: nego: et tūc
 ad argumentū iste terminus ho significat aial et prius si-
 gnificat aliqd aliud quā aial ergo primo significat aial: ne-
 go pnam: et qd dicit qd arguit ab exponētib⁹ ad exposi-
 tum nego: et dico qd in illa ppōne ly primo non tenet ex-
 ponibiliter sz officiabil⁹: nō. n. tenet ibi cōparatiue nec fia
 perlatue sed prout conuertit cum isto termino quo nihil
 posterius determinate vt dictum est et hoc pro mā signi-
 ficationis terminorum dicta sufficiant.

Terzia diuisio terminorum Cap. iij.

Expedita sententia de significationib⁹ ter-
 minorū nunc pnt restat tam terminum
 nāliter significantem qz ad placitum in
 terminum cōem et singulare3 diuidere
 qui ex mō suay impositionuz maxie di-
 stinguuntur. Solet. n. cōter diffiniri ter-
 minus cōis istomodo Terminus cō-

munis est ille qui est pro pluribus supponibilis: Termi-
 nus vero discretus vel singularis ē ille qui non est p plu-
 ribus supponibilis sed tm̄ pro vno.

Contra diffinitionē termini cōmu-
 nis arguitur sic
 iste termin⁹ b ē terminus discret⁹ et ē p plurib⁹ supponibi-
 lis q^o dīffō insufficientis: pna cū maiorū p3: et mior: silt i hac
 ppōne: b ē demfando vna populū vel exercitū. C Se-
 cundo iste terminus hoc: ē supponibilis pro te et pro me
 et tu et ego sumus plura ergo: pna p3: et ahs probat: naz
 in ista propositiōe vera: ego su3: me ipō demfato suppo-
 nit ly hoc pro me: et idem terminus hoc supponit pro te
 memetipso demonstrato i hac ppōne tu non es hoc et.
 Tertio sic fit fortis coam te de quo fortis in mente
 tua talem propositiōne hoc est hoc: qua manente diuer-
 tas te et obijciatur tibi. pla. consimiliter dispositus sic for.
 in loco. for. ita qd credas hoc esse quod prius vidisti: quo
 posito ille terminus hoc est in mente tua supponit p illo
 quem iam vides et etiam supponit pro illo quem vidisti
 prius igitur ly hoc supponit pro pluribus et per pns est

terminus cōmunis. Quarto ille terminus isti i plurali
 numero pro pluribus est supponibilis: et tamen nō ē ter-
 minus cōmunis. ergo: antecedens p3. in ista propositiōe
 isti currunt demonstrando fortē et platonem. similiter
 tales termini mei tui sui sunt de pluribus predicabiles vt
 patet et tamē non sunt termini cōmunes. Quinto non
 omnis terminus cōmunis est de pluribus pdicabilis p3
 de istis. de⁹. sol. vacuz. chimera. mons. aureus. et pluri-
 libus. Sexto ille terminus istius est terminus discret⁹
 vt patet: et non est pro pluribus supponibilis. ergo: con-
 sequentia patet. et minor probatur. nam quelibet istaruz
 est va asin⁹ ē isti: capra est istius demfando per ly istius
 pl. et ciceronē. Septimo iste terminus for. est p plu-
 ribus supponibilis et est terminus discretus vel singula-
 ris. ergo: consequentia p3 cum minor. qz iste terminus
 fortis est nomen proprium et maior probat. dato qd eēt
 quatuor homines vocati hoc nomine for. tunc aliqs isto-
 rum esset for. et non esset rō qre magis vn⁹ q3 oēs ali⁹
 q3 eēt for. et si sic ly for. p plib⁹ supponeret.

Pro solutione hui⁹ vltimi argumētū qd
 solet diffinire: finitū cōez
 et terminū singularē aliter qz huc vsqz diffinitū fuerit: dicit
 tes: qd termin⁹ cōis est qui significatiue acceptus nāliter
 vel sū modū vnice sue impositionis est aptus natus
 predicari de pluribus vel significare plura vel p pluri-
 bus supponere indifferenter quoz vnū non est nec fuit
 nec erit pars alterius. Silt terminus singularis est ille
 qui significatiue acceptus nāliter vel sū modū sue vnice
 impositionis. est aptus natus p vnō et non pro pluribus
 supponere quoz vnū non est nec fuit nec erit pars alte-
 rius. ita qd notanter additur ista particula vnice sue iposi-
 tionis. qz q3uis ly for. bene significet plura quorum vnuz
 non est pars alterius hoc tamē non est ex eius vnica iposi-
 tione sed ex pluribus. Sed contra ista dicta arguitur
 sic si iste terminus for. esset terminus discretus sequeret⁹
 qd ista ptradicerent for. currit et for. non currit. pns fallū.
 cum possibile sit istas primarie significando esse simul ve-
 ras. vt assignato vno for. sedente et alio currente. C Se-
 cundo si iste terminus for. non esset terminus cōmunis.
 sequeretur qd b non esset vniuersalis: omnis for. currit. et
 a fortiori nec indefinita nec particularis et si sic esset fin-
 gularis qd est fallū. Tertio si talis equiuocatio istius
 termini for. saluaret illius descriptionem pari ratione. si
 iste terminus canis fuisset impositus a casu vni stelle tali
 qualitercūqz fuisset impositus fuisset singularis qd ē fallū.
 Similiter concedendum foret talem terminum aial
 esse terminum singularem. qz posset vnus nesciens lati-
 num h^o nomen animal suo proprio sūo iponere. et tunc
 qua ratione ly for. esset nomen proprium eadem ratione
 ly animal qd est absurdū. Quarto qua ratione ista eēt
 equiuoca for. currit pari ratiōe et ista null⁹ for. currit et cū
 in equiuocis non sit contradictio per aristo. primo periar.
 sequit qd ista non sunt cōtradictoia for. currit et null⁹ for.
 currit. Quinto si iste terminus for. esset terminus equi-
 uocus sequeretur qd hoc esset fallacia equiuocationis. sic
 arguendo. omnis for. currit tu es for. ergo tu curris sicut
 ista omnis canis currit celeste sy⁹ est canis igit celeste. sy-
 dus currit quā dicit aristo. primo elencorum nō valere.
 Sexto arguit qd iste termin⁹ for. plura significat vnica
 impositione. nam si quis duobus infantibus eque primo
 imposuisset ex intentione hoc nomen for. in baptisate.
 nunc esset iste terminus for. terminus cōmunis et nō sin-
 gularis: ista consequentia est bona et antecedens est a te
 dubitandum igitur consequens non est a te negandum.
 Ultra sic pono qd sit aliquis homo for. habens tres si-
 los qbus simul et semel ipōat hoc nomē for. dīcedo vo-
 lo qd qlibet istoz sit for. ea rōne qua ego sum for. tunc cer-
 tum ē qd iste terminus for. vificat de quolibet illo vn-
 ca rōne: qz rōne vocationis pris qd solum fuit vna et nō plu-
 res. Septimo arguit iste terminus for. ex primaria sua
 ipositione significat for. sed plures sunt for. ergo quēlibz
 illoz significat: pna p3 qz nō ē rō qd magis significet vnū

¶ **Alia** et omnes equaliter sunt for. tunc ultra: iste terminus for. significat quilibet istorum et hoc ex primaria impositione. igitur plura significat vnica impositione: p[er] p[ri]ma: cu[m] p[ri]ma impositio sit et fuerit vnica impositio. ¶ Sed forte hic q[ui] dicit ibi dem sumit vnica impositio pro vnica ratione: q[ui] licet li for. significet plura vnica impositione no[n] t[ame]n vnica ratione. alia e[st] n. ro q[ui] ego su[m] for. et q[ui] tu es for. ro. n. q[ui] ego su[m] for. e[st] q[ui] ego su[m] iste ho[m]o: et ro q[ui] tu es for. est q[ui] tu es iste ho[m]o. ¶ Et co[n]tra: ex ista ratione sequit[ur] q[ui] libet terminus equiuocus est terminus singularis vel discretus: p[ri]us falsum: et p[ri]ma probat: q[ui] libet talis significat plura diuersis rationibus vel p[er] de isto no[m]i[n]e ca[us]a: q[ui] alia ratione significat canem latrabilem: et alia canem celestem vel marinum. ¶ Octauo arguitur dato q[ui] essent tres boves quor[um] quilibet vocaret for. b[ut] impositio v[er]is e[st] v[er]a: quilibet istorum e[st] for. tunc vel li for. e[st] terminus discretus vel co[m]m[un]is itas co[n]fusa: no[n] discretus: q[ui] illa impositio e[st] falsa: o[mn]i ergo q[ui] sit terminus co[m]m[un]is. p[ro]pterea sicut iste terminus ho[m]o in mente e[st] terminus co[m]m[un]is: q[ui] plura significat: et p[er] e[st]dem e[st] supponibilis sine noua impositione sic e[st] v[er]i de isto termino for. q[ui] in mente significat plura et pro pluribus supponibilis sine aliqua impositione: eo q[ui] no[n] potest imponi ad significandum sic termini vocales vel scripti. ¶ Propter ista et similia argumenta concedit aliqui q[ui] iste terminus for. e[st] terminus co[m]m[un]is: et ratione certa. quia p[ro]pter alia describitur terminus co[m]m[un]is et terminus singularis. ¶ Dicitur q[ui] terminus co[m]m[un]is e[st] q[ui] impositus est ad significandum vel sibi co[m]m[un]is in mente: cui no[n] repugnat imponi p[ri]marie pro pluribus absq[ue] noua impositione supponit e[st] v[er]bo de p[ri]mi no[n] ampliatino. Terminus discretus sic describit[ur]: pro tali q[ui] est significatus ad placitum vel sibi co[m]m[un]is in mente cui[us] impositione stante primaria pro pluribus repugnat illam supponere affirmatiue cu[m] v[er]bo de p[ri]mi no[n] ampliatino. ¶ Pro quoz declaratio[n]e notandum: q[ui] p[ri]mo dicitur imponi ad significandum vel excludat terminus no[n] significatiui vel a. vel b. q[ui] licet multoties fuerit impositus ad significandum hoc solum erat pro tali tempore disputatio[n]is et non generaliter pro o[mn]i tempore. Dicit etia[m] cui no[n] repugnat impositioni p[ri]marie pro pluribus supponit: p[ro]p[ter] istos terminos: de: sol: senex: q[ui] quibus non supponat nisi pro vno t[er]m[in]o e[st]de[m] ex sui primaria institutione no[n] repugnat ut pro multis simul supponat. v[er]u[m] si p[oss]ibile vel impossibile care[n]t mille vel quotiesq[ue] soles: indifferenter p[ro] istum terminum sol significaret absq[ue] hoc q[ui]d oporteret istum terminum sol de nouo imponere ad significandum. Similiter de pluribus absq[ue] noua impositione: p[ro]p[ter] p[ro]noia demonstratiua q[ui] diuersis demonstratiuis b[ut] p[ri]mi pro pluribus supponit. Et dicebat supponit et non e[st] p[re]dicabile p[ro]pter applicatione[m] istius termini p[re]dicabile: vere vel false: affirmatiue vel negatiue. Et p[ro]pter obliquos qui de pluribus sunt p[re]dicabiles p[ro] q[ui]b[us] non supponit. Et dicebat supponit et no[n] p[re]dicari: q[ui] posito q[ui] for. sit grammatice logicus et rethoricus: tunc b[ut] e[st] v[er]a grammatice e[st] iste ho[m]o demonstratio fortis. et b[ut] similiter logicus e[st] iste ho[m]o: ecce qualis b[ut] terminus iste ho[m]o p[re]dicat de pluribus et non supponit t[ame]n pro pluribus: s[ed] continue p[ro] vno solo q[ui] id e[st] grammatice logicus et rethoricus. Ultimo dicebat cum verbo de p[ri]mi non applicatio p[ro]p[ter] tales impositio[n]es que possunt simul esse vere: album fuit: hoc nigrum fuit hoc.

¶ **His v[er]is facilliter** r[ati]o[n]etur ad argumenta in principio facta. ¶ Ad p[ri]mum dicitur q[ui] licet illud pronome[n] hoc pro talibus possit supponere: hoc erit mediante impositione de nouo facta: et hoc excluditur in diffinitione termini co[m]m[un]is: vel dicitur q[ui] tunc b[ut] supponit pro pluribus sed non ut plura sunt sed per modum vnius significatiua illa multa. Ad hoc ut esset terminus co[m]m[un]is oporteret ut supponeret p[ro] pluribus vel plura sunt. ¶ Ad secundum dicitur q[ui] argumetu[m] no[n] p[ro]cedit q[ui] talis non supponit pro pluribus affirmatiue sicut adiunctum est in diffinitione termini discreti. ¶ Ad tertium dicitur sicut ad p[ri]mum. ¶ Ad quartum: q[ui] licet li isti in actu supponat pro pluribus no[n] t[ame]n supponit pro illis diuisim sed per modum vnius collectiue vel saltim non supponit pro singulis eoz. ¶ Posset tamen aliter dici q[ui] licet isti significet duo vel tria non tamen pro illis

supponit. ¶ Ad quintum dicitur q[ui] q[ui]s ille terminus sol no[n] supponit pro pluribus t[ame]n non repugnat sive p[ri]marie isti t[er]m[in]o[n]i vel pro pluribus supponat. ¶ Ad sextum dicitur q[ui] iste terminus illius e[st] bene de pluribus p[re]dicabilis. non tamen pro e[st]de[m] supponibilis vel superius dicebat. ¶ Ad vltimum dicitur concedendo q[ui] li for. e[st] terminus co[m]m[un]is ut argumenta probabant.

¶ **Contra istam vltimam** responsio[n]em arguitur probando q[ui] li for. non sit terminus co[m]m[un]is. nam li for. e[st] nomen propriu[m] vel fatetur omnis grammatice. igitur li for. e[st] terminus singularis: et p[ro]p[ter] no[n] e[st] terminus co[m]m[un]is: p[ri]ma patet: q[ui] idem e[st] nomen proprium et terminus discretus et terminus singularis. ¶ Secundo arguitur si carerent mille soles de omnibus illis vere p[re]dicaretur b[ut] terminus sol sine noua impositione. sed quotiesq[ue] homines generaret non de o[mn]ib[us] illis vere diceret hic terminus for. sine noua impositione. igitur no[n] e[st] terminus co[m]m[un]is.

¶ **Ad argumenta respon**det sicut prius ne gado q[ui] iste terminus for. vel Joanes sit terminus singularis imo e[st] ita b[ut] co[m]m[un]is sic iste terminus ho[m]o. et tunc ad p[ri]mum argumentum: cum dicitur li for. e[st] nomen propriu[m]: nego sumendo li proprium quo ad logicam: concedo t[ame]n grammatice loquedo: nec ex hoc sequit[ur] q[ui] no[n] sit co[m]m[un]is logice sicut no[n] sequit[ur] li hoc e[st] p[ro]nomen grammatice. igitur non e[st] logice. ¶ Et si arguitur q[ui] Aristoteles dicit i multis locis q[ui] for. e[st] terminus singularis: dico q[ui] verum e[st]. Sed Aristoteles tunc sumpsit li for. pro re significata sive personali: sicut etia[m] sumebat istos terminos aliquis homo alius quis equus cum dixit illas primas substantias. ¶ Sed co[n]tra. igitur a pari homo esset indiuiduum: concedo pro re et quando Aristoteles dixit q[ui] non sit indiuiduum vel saltem sit secunda substantia: tunc sumpsit li ho[m]o materialiter. ¶ Et si arguitur q[ui] nullu[m] sit ibi signu[m] materialitatis. igitur non potuit stare materialiter. ¶ R[ati]o[n]e q[ui] antiquiceperunt dictiones materialiter isto modo: no[n] q[ui] frustra esset signu[m] materialitatis addere sed forte caruerunt tali signo tunc temporis: sicut non inuenit co[m]m[un]iter in testibus Aristotelis li ergo sed loco illius inuenit li n[on] e[st]. ¶ Et aliter posset r[ati]o[n]eri q[ui] Aristoteles posuit illa non ut vera sed solu[m] grammatice ex[em]pli: ut dicit primo prior[um]. ex[em]pla. n. ponimus no[n] ut ita sint sed ut assentiat adscitentes. ¶ Et si dicat q[ui] grammatice vocat talia no[m]i[n]a p[ro]p[ri]a: r[ati]o[n]e: q[ui] quilibet sic nomina: t[ame]n cu[m] audit nome[n] suu[m] appropriat sibi: et no[n] alia no[m]i[n]a. et si ex hoc concludat q[ui] a pari ratione li ho[m]o posset esse nomen propriu[m] q[ui] homines illud sibi possunt appropriare. concedo q[ui] li ho[m]o posset e[st] nome[n] propriu[m]: sed q[ui] no[n] sit co[m]m[un]iter talis appropriatio lo[n] grammatice no[n] vocat e[um] nome[n] propriu[m]. ¶ Ad secundum argumentu[m] respondeo negando consequentiam: quia non sumitur antecedens pro isto termino for. sicut pro illo termino sol. sed ad concludendum. latentiu[m] oporteret sic argui. si carerent mille soles de omnibus illis vere diceretur li sol: sine noua impositione. s[ed] quotiesq[ue] for. generetur non vere de omnibus illis diceretur hic terminus for. sine noua impositione: igitur conceditur consequentia et negatur minor. Sed co[n]tra: videtur q[ui] ista responsio implicet contradictionem: nam sequitur ex hoc q[ui] nulla esset impositio noua: q[ui] iste no[n] vocabitur for. nec imponeretur sibi pro nomine li for. et si sic: igitur nulla erit causa danda quare generandus citius erit for q[ui] pla. et cu[m] non erit pla. sequitur q[ui] non erit for. ¶ Et respondeo q[ui] supposita veritate q[ui] v[er]i generandus erit for. Dico q[ui] non erit for. quia sic vocabitur vel baptizabitur. q[ui] sic e[st] afinus: sed hoc erit for. quia hoc erit hoc: demonstrando for. v[er]i q[ui]s iste nu[m]q[ui]d vocabitur for. no[n] min[us] erit for. poterit etiam vocari afinus vel b[ut]nellus non obstante hoc tamen iste erit for. verumtamen ista impositio in voce vel in scripto iste e[st] for. no[n] esset vera: et ca[us]a: q[ui] tunc iste terminus for. no[n] significaret for. illu[m] sed aliqd aliud. vel n[on] ista t[ame]n impositio in p[re]ceptu iste est for. continue erit vera: v[er]i dato q[ui] iste for. generandus vocabitur for. prius erit ita q[ui]

De terminis

iste est for. et plus erit si vera est conceptio: iste est for. quod aliquid
 talis in voce vel in scripto erit vera: licet tamen in voce quod in scrip-
 pro erit iste propositio continue a primo istam in quo for. erit da-
 to quod non vocabit for. in primo istam sui esse: sed aliquid postea sic
 contingit de quolibet homine. qualitercumque nominato vel
 vocato: Unum in materia ista est eodem modo arguendum sicut in alia
 consimili. dicimus. n. quod eternaliter homo fuit et quod eternaliter ali-
 qua talis fuit et in conceptu homo est homo: tamen certum est quod antequam iste
 terminus homo fuisset ipositus ad significandum hominem non
 erat ipositus homo: magis vero: quod ista modo habet. et habet. et cum est
 quod tunc iste terminus homo non significabat hominem sed aliquid
 aliud vel nihil: eodem modo est dicendum in illo casu: de for. quod
 ipse erit for. quoniam hec propositio in voce vel in scripto iste est for.
 erit falsa. hoc autem assero iuxta eodem viam.

Circa materiam vltio tactam quod aliquis
 homo est for. vel Joannes versantur tres opiniones. Prima dicit quod homo est
 for. quia vocatur for. et cetera. Secunda dicit quod nullus homo
 potest esse for. nec plura. nec sic de alijs proprijs nominibus. Ter-
 tia ponit quod iste homo est for. quod iste homo est homo seipso demonstrato.

Contra primam opi. arguitur sic ex illa
 sequitur quod tu potuisses
 fuisse deus vel diabolus et quicquid nominandum imo sit
 homo et asinus: quod potuisti sic vocari: et ex isto sequitur quod omne quod
 potest intelligi potest esse: imo quod nulla propositio potest esse impossibilis:
 sicut sequitur quod tu posses facere infinitos mundos: quorum quilibet
 potest esse deus: eo quod potest sic vocari: et similiter tu potes fa-
 cere infinitos deos: quorum quilibet potest esse chymera: et quicquid
 deus potest facere et chymera potest facere: utrumque cum quilibet potest vo-
 cari chymera. **Item** ex ista opi. sequitur quod sanctorum istorum opi.
 est asinus: rationale: et irrationale: quod quicquid iam erit ita est: sed cras-
 iam erit asinus quod sic vocabitur. ergo et est asinus: et sic se-
 cundum istam opi. destruitur omnes per se predicaciones et
 omnes propositiones necessarie: sequitur. n. secundum illam opi.
 quod contingens deus est idem hoc nomen deus fuit iposi-
 tum. igitur contingens deus est deus si omnia utrumque sunt absurda
Item sequeretur ex illa opi. alia innumerabilia audi-
 tum absurda: et contra totam philosophiam. scilicet quod ignis est conge-
 latus: et quod terra naturaliter ascendit: et quod azurum est nigrum: et quod
 omnia ista sequantur patet supposito quod quilibet illorum sic vo-
 caret. ex his igitur patet opi. illam non valere.

Contra secundam opinionem est cois
 modus loquendi:
 solus dicit Joannes curi: christus passus est: Marta est vir-
 go: petrus est apostolus: que omnia habet illa opi. nega-
 re. **Item** talia nomina christus maria absolute significat
 individua. ergo stat illos terminos de terminis alijs eas-
 dem res significantibus predicari: proha patet: per hoc: quod nulla
 ratio danda est quod ista: quod si homo est vere et affirmative predica-
 bilis de seipso. **Item** ex illa sequitur quod aliqua vltima est vera cu-
 tus quelibet singularis est falsa: probatur: nam hec est vera:
 omnis homo est animal et iste singulares sunt falsae: for. est animal: pla. est
 animal et sic de alijs quod nec for. nec pla. est secundum istas opi-
 onem. **Item** sequitur ex opinione quod nullus homo est
 albus: probatur: nam eque accidentale est tale nomen for. sicut
 illud nomen albedo: si igitur nullus homo est for. per idem
 nullus homo est albus. **Item** si tale nomen sit accides
 igitur denotat suum subiectum in quo est esse tale quale
 ipsum est: sed illud nomen est for. igitur denotat suum sub-
 iectum in quo est esse for. sed nihil est suum subiectum nisi
 homo. igitur homo est for. sicut homo est albus. Et per
 hoc et alia multa arguuntur quod possent fieri apparet falsitas opi.

Tertia opinio ponit quod aliquis homo est for. quod
 ipse est iste homo. **Contra** illam
 opi. arguitur: et assigno aliquem hominem qui sit for. quez ne-
 scias esse for. quo posito probatur quod tu scis illum esse for.
 et facio istam prohas: iste homo est iste homo: ergo iste ho-
 mo est for. ista consequentia est bona scita a te esse bona et
 totum assensum est scitum a te. igitur et consequens: quod ista proha
 sit bona patet per istam regulam ab uno convertibili ad re-
 liquum. **Secundo** arguitur: ex ista opi. sequitur quod a li-
 quid fuit homo et potest esse modo quod id nunquam fuit homo:

quod arguitur sic: pono quod iste homo qui scipit esse sit cathedra
 minorum quod de facto erit for. et similitur in alio istam ita se habet post-
 quod incipit esse et atque sit baptizatus: tunc arguitur sic: iste for.
 fuit homo: probatur: aliquis homo fuit for. iste igitur iste for. fu-
 it aliquis homo: ista consequentia patet: et assensum probatur: iste
 homo erit for. sed quicquid iste homo erit iste homo fuit.
 igitur iste homo fuit for. ista proha est bona et totum assensum est
 verum igitur et consequens: iam probo aliam partem conclu-
 sionis: et fiat ista consequentia: ille homo nunquam fuit bap-
 tizatus for. nec est nec fuit. igitur ille homo nunquam fuit for. ista
 consequentia est bona et totum assensum est possibile igitur et
 consequens. **Tertio** arguitur et sit. a. ista propositio scripta:
 ta: hoc est for. non limitando ad aliquem hominem: et ipso-
 nam si predicatum for. b homini noviter generato: tunc ar-
 guitur iam est b homo for. et per totam illam horam fuit
 non for. sed illius non est causa nisi impositio vel vocatio
 b hominis per hoc nomen for. igitur ex hoc ceteris probatur
 quod hec est vera: hoc est for. proha sic significans postquam fuit
 falsa. igitur incipit esse ita quod hoc est for. **Quarto** arguitur
 sit a vnus infans nondum notatus: tunc ille non est for.
 nec pla. nec sic de singulis: et potest esse for. vel pla. vel sic de
 alijs notandis. igitur potest incipere esse for. et sic de alijs. si ne-
 gatur minor. si ista propositio hoc est Joannes posterius erit
 vera sic precise significans. ergo potest esse ita quod hoc est for.
 assensum patet positum quod compater illius componat sic: hoc est
 Joannes: nec est aliqua euidencia ex qua concludi debet
 quod aliquis homo est for. quoniam per idem hec est vera homo est for.
 et sic: quilibet ex tibi dubio est for. pla. Cicero: eo quod notatio est
 imposita sicut et credulitas hominis ad hoc quod homo sit for.
Quinto arguitur quod non propterea hoc iste erit for. quod erit
 homo. stat enim quod iste homo erit hoc: et tamen non erit
 for. igitur ista causa non valet et sic opi. improbat.

Ad argumenta facta contra istam tertiam
 opi. et iter ceteras pro-
 babilis est. **Respondetur**: concedendo quod ratio quod tu es for. vel pla.
 est: quod tu es iste homo et contra: dato quod sis for. vel pla. **Si**
 igitur querit: quod est iste homo for. dicat quod ipse est iste homo:
 et non quia sic vocatur: quod esset asinus in casu: quod sic esset
 vocatus: nec debes dicere quod id est for. quod hoc nomen sit tibi
 impositum legitime in baptisate: quod tunc aliquis homo
 fuit leo: per illud scriptum scilicet leo ora pro nobis: similiter mul-
 ti nunquam fuerunt baptizati. debes igitur dicere quod tu es for.
 quod tu es iste homo. **Ad primum** ergo argumentum rati-
 deo quod admisso casu non sequitur quod scio istum esse for. nec
 scio istum esse istum hominem: imo nec sequitur me scire aliquem
 hominem esse: quod non sequitur aliquis homo est et tu scis
 illum esse for. igitur tu scis aliquem hominem esse. Si ta-
 men ponatur cum toto casu quod sciam illum hominem esse
 illum hominem: adhuc non admitto casum: quod hoc nomen
 for. et omnia nomina propria possunt connotare substan-
 tiam simpliciter: sine aliqua appellatione vel possunt con-
 notare et substantiam cum tali appellatione. **Primo** modo
 nego casum. sequitur enim: scio illum hominem esse illum
 hominem. igitur scio illum esse for. dato quod ille homo sit
 for. Et si ex hoc concluditur quod eois quod ego video aliquem
 hominem scio utrumque est Robertus vel Lodovicus: con-
 cedo consequentiam supposito quod talis est Robertus vel
 Lodovicus. **Si** autem sumatur nomina propria secun-
 do modo admitto casum: et ulterius nego quod sciam illum
 esse for. et tunc ad argumentum: tu scis illum esse illum
 hominem et ille homo est for. arguitur tu scis illum esse for.
 nego consequentiam: et tunc quod dicitur quod ibidem arguitur ab
 uno convertibili ad reliquum nego. dico. n. quod iste terminus for.
 sumptus. scdo modo: non queritur cum illo termino iste homo: sic
 nec iste terminus albus cum isto termino homo: licet idem sit homo et
 albus. verumtamen si li for. solus notat substantiam: verumtamen cum
 li iste homo. verumtamen ab uno convertibili ad reliquum cum termi-
 no modali precedente non valet argumentum: ut hoc scio
 esse hominem. igitur hoc scio esse risibilem. **Ad secun-
 dum** infertur quod aliquid fuit homo et potest esse quod illud
 nunquam fuit homo: nego illam conclusionem et admitto.

ulteri? casuz: et concedo qd iste e for. an baptismus: et fuit for. et non potest no fuisse for. et tunc ad argumentu: iste nunq; baptizabit for. igit nunq; fuit for. nego illa cose/ quetiaz: et ea qd est: sepi dca est. non. n. fuit for. q: sic vo/ cabat. h. n. adhuc i baptisinate vocaret pla. vl asin?: no min? esset vl fuisse for. Ad tertius admitto casum: et vltim? dubito illa b est for. et tuc ad argumetu ista ppo/ sio est vera significando precise b esse for. igit: huic dz: concededo illa propositione ee veraz: dubito tn an illa pre/ cise significet b esse for. cuz toto n. casu stat qd ille termi/ nus for. no significet for. vl non significet illu for. demo/ strado b: s; aliqd aliud vl nihil. Tn hic est cofimilit rñ/ dendu: sicut in alia arte obligatoria: vt posito qd deus est et b e b: conuertat: et scias b? dñ: tuc isto casu posito: ppo/ nit b est vera deus est: concedo qd ver? et ipines: deinde si propoit b e vera: b est b concedo: qd sequens ex posito cu concessio. seqt. n. deus est et b est b: conuertat. Sed b est vera de? est. igit b e vera b est b. Sed si vltimus ppoit simplr b e b? dubitet sic et an casum. Et si tuc arguit sic: b est vera hoc est hoc que precise primarie si/ gnificat b esse b. ergo hoc est hoc: ista cosequencia est bona scita a te esse bona et anis est scitu a te. igit et anis et p anis male rñdes dubitado ipas. Cñ rñdeo negado qd anis e scitu a me: s; n. conceda in casu illo illa esse vera. dubito tn an ipsa significet precise b esse b: ex quo p lib adhuc non certificat. C Similit iuxta sñiam supi? posita si est aliqs ho nouit generat? q no est for. et sibi impoeret b nomine for. pposita mibi ista: iste e for. negare ea. et si tuc argu/ eret sic: ista ppositio est vera iste est for. q precise pri/ marie significat istu ee for. igit iste est for. ista pna e bona anis e ver? igit et anis. C Dñ q anis no est ver?: igit sit vera in voce et in scripto iste est for. ipsa tn no sic significat primarie: imo nec ille termin? for. significat ipz for. s; bñ forte illu homine: qz tal no subordinat in mente huic: iste ho est for. cu ipsa sit falsa: s; bñ huic/ iste ho est iste ho seipo demonstrato vl vni alteri. Ex pñm. n. huus hñmus in cofimilit materia: vt posito qd b sit vera homo est asinus admittit: et cu proponit concedit: deinde si pponit ho est asin? negat: qz falsum et impossibile. Et si tuc arguit hec est vera homo est asin? que precise primarie sic signi/ ficat ergo homo est asinus: concedo cosequencia: et nego minore tãq; repugnate casu. C Et si qñt qd illa primarie significat: dicat qd vnus verus. et si qñt qd est illud non de terminat talis qd: eodẽ modo est rñdam in materia de illis pnomibus ppris. C Ad 4^m cu imponit qd a sit vnus infans nondum nominatus admitto: et vltimus nego illa copulatiua tanq; ipossibile: iste no e for. nec pla. nec sic de ceteris: et iste pot esse for. vl pla. et sic de alijs seqt. n. iste non est for. vl pla. nec sic de ceteris. ergo non pot esse aliquis illoz. C Tertiu? pposita mibi p^a pte illi? copulatiue: nego ea qd iste homo no e for. nec pla. nec sic de ceteris. Et cum proponitur mibi iste est for. dubito iste e pla. dubito: et sic vltim? pponedo. et tuc qñ arguit suppono qd pater illius pponat sic hoc est Joanes: tuc hec ppositio b e Joanes posteri? erit vera sic significat do paise: dz vt prius: dubitado vtz ipsa sic significabit pñ se. non. n. ppter b est Joanes qz pater sic coponet. pos/ set. n. copone qd hoc est asin? et tn non ita esset. C Ad vl/ timu? qñ arguit qd stat qd b erit hoc et b non erit for. Rñ/ deo qñendo an demostres for. futuz vl non: si non: ni/ bil pcludit arg^m: si sic: nego copulatiua illa. C Et tuc si ar/ guit hec psequencia no valet demostrado for. b erit b? g? b erit for. C Rñdeo negando illd qd non sequat. C Et si arguit: iste homo poterit prio vocari pla. et b cu ceteris reqñis. ergo li. pla. poterit ipz vere significare: et pro illo supponẽ et p sequens illa ppositio poterit ee vera iste est pla. et sic poterit esse pla. C Ad istd dicit negado ista vltima psequencia: sicut non seqt. b potest esse vera tu es asin? ergo tu es asinus. Sed contra: iste modus arguendi generat tenet: hec est vera. tu es homo que precise si/ gnificat et primarie te esse hominem ergo tu es homo: et p anis tenet talis modus arguendi respectu talis tu es asin/

ms. Cñ rñdeo qd bñ tenet cu tali medio cu quo tn non arguebat. seqt. n. hec ppositio e vera iste homo e asin/ nus que precise primarie significat sic: ergo iste homo e asinus: s; negat minor. vnde dato qd li asinus solu signi/ ficet qd iste homo: tuc ita bñ esset concededa ista: iste ho est asinus: sicut iste homo est homo: s; nunq; concedere/ cuz mibi pponeret. C Et si qñt qd no concedis ea: rñ/ deo qz non mibi placet. et causa est: quia licet possibile sit ipaz significare me hominem esse: tamen in rei veritate non sic significat qualitercuq; casum ponas: hec autem et similia magis patent in obligationibus.

Et licet hec sint probabiliter dicta tamẽ gra/ tia alicuius variationis et vt pu/ to veritatis dico qd aliquis est for. ex eo qd vocat tali no/ mine for. autentica sine stabili impositione. primo naz summo illud verbum vocatur non vt dicit actuz sed bñ bñm. stat eniz qd aliquis sit for. licet ab aliquo actualiter non nomenet. C Item dico nomie pprio: qz si vocaret nomine appellatio autentica impositione: non ppter hoc de ipo verficaret talis termin? sine significatu illi? sicut sunt isti termini vl nomia appellatiua: homo aial: lupus: equus: et huiusmodi: vñ no seqt tu vocaris equus auteti/ ca impositione. ergo tu es equus. C Dñ vltimo autentica impositione: qz si aliqs fuisse in baptisinate vocat? for. et tunc alius vl ipemet vocaret ipm pla. q no se hret p mo/ dum autentica imponedi: talis non ppter hoc esset pla. immo si for. propi ij nominis oblit? esset et a tota comu/ nitate vocaret pla. no ppter hoc esset pla. qz nominatio illa forte non esset autentica impositio. voco ergo auten/ tica impositionem illa q fit in baptisimo aut eqpollentis quo ad h: e: q dico ppter denominationes q bñtur apd infideles. Et aut autentica impositio illa que consurgit in creatione pape vl imperatoris aut noui religiosi ordinis iratris cui non autetice similit pot ipoi atq; mutari. C Ex qd? seqt qd aliqs e for. q aliqs erit pla. et no for. et aliqs est pla. et no for. q p tota vita sua fuit for. dato qd aliquis sit iam for. ex impositione facta in baptisinate: et aliquan/ do erit papa i cuius creatione nominabitur pla. et ita pro altera parte similiter dicat.

Contra istam opinionem est vnum forte argumentum: na data posi/ tione sequitur qd huiusmodi termini for. pla. non sunt ter/ mini predicamenti substantie: proba naz: qz de eodem pit affirmatiue verificari et no verificari successiue pter corruptione subiecti. g^o sunt termini accidentales conota/ tui: pna p3 p descriptionem accidentis ponentes qd acci/ dens est q adest vl abe et c. C Ad istud argumentu rñdet negado naz: pro cuius declaratione est notandum qd ille terminus est in predicamento substantie saltim directe qz p reductionem multi sunt termini accidentales de qbus alias dicit q est termin? simplex et non significat mli sub/ stantia distincte: ita qd non significat aliqd q se heat p mo/ dz accidentis. C Ex quo p3 qd isti termini for. et pla. sunt in predicamento substantie: cum ipsi non significant distin/ cte aliqd qd se heat p modu accidentis. Sed ille termi/ nus albu est bñ predicamenti accidentis qz significat aliqd per modu accidentis puta albedine et ita de alijs dicat. C Et tuc ad diffinitione accidentis. accidens est q adest vl abest et c. hic est dicenduz q si diffinitio illa sic intelligat que admoduz aliqui explanant ipsam: v3 accidens est terminus vniuersalis predicabilis denominatiue de sub/ secto affirmatiue et negatiue successiue pter corruptio/ ne illius p quo supponit. Dico qd ista e falsa: nec e de in/ tentioe Porphirij seu Aristotelis. vñ p3 qd iste termin? ho est predicamenti substantie directe non terminus acci/ dentalis: et tn pot verificari affirmatiue et negatiue pter corruptione illi? pro quo supponit. naz aliqua est pars in homine v3 totu pter digitum q non est ho cum sit ps: et erit ho p abscissione digiti. C Si at intelligat pñca diffini/ tio sic: accidens est q adest et abest et c. i. pot inherere cor/ ruptioez: sic concedo diffinitionem: et statim p3 qd nec for.

nec pla. est accidens. Notanter dico ppter subiecti contra-
 ptiōis denominationē. qz duplex est subm. v3. Inbensionis
 7 hoc est materia pma: aliud vero est subm. denominationis
 nis: 7 hoc est cōpositum ex mā 7 forma: non d3 diffinitio
 illa intelligit de pmo subiecto: qz sic anima intellectua est
 accidens: sed de secundo vt nāli pbia h3 videri. Ulterius
 nota qz licet negem illos terminos accitales vel alicuius
 predicamēt accidentiuz: non tñ nego ipsos esse terminos
 cōnotatiōis 7 quoscūqz terminos in cōcreto significātes.
 voco autē tñmū cōnotatiū quēcūqz significātē distincte 7
 adequatū sub significatū 7 aliquid qz se habz ad illud per
 modū forme. vñ ille terminus album est cōnotatus qz si
 significando album significat albedinē que se h3 per modū
 forme: similr ille terminus hō significat hoīem significan-
 do aīam vel humanitatē que se h3 ad hoīem per modū
 forme: si ergo aliquis terminus significādo suum adequa-
 tam significatū significat aliqd per modū forme subalis
 terminus talis est terminus subalis. Si vero significando
 tale significatū significat aliquid per modū accitū: tñc
 est terminus accitālis. si vero nec per modū subī nec acci-
 dentis: tñc vō nō est termin⁹ accitālis nec subalis. **C** Ex
 p̄dicāta vero sequit qz quilibz terminus subalis est in p̄-
 dicamēto sube: sicut iste terminus deus nec quilibz termi-
 nus accitālis est in p̄dicamēto aliquo: nouez accitū:
 sicut isti termini instuz 7 lapsens vel ipsoz abstracta in sua
 maxia cōitate: qui sunt termini equiuoci 7 anologi sed de
 hoc alias in materia cōsequentiaz. quare 7c.

C Utrum aliquis terminus cōis sit alio cōmuniōr.

Iuxta mām superius tactam dupli: vtrum
 aliquis terminus cōis sit alio cōior: vel oēs
 termini cōes sint eque cōes: in qua mā sunt
 due opiones. p̄dima ponit qz nullus termi-
 nus cōis est reliquo cōior: qz quilibet infini-
 ta significata significat. Sc̄da ponit qz vñ est
 aliquis terminus cōis reliquo cōmuniōr.

Contra p̄maz opioniones arguit sic. nullus ter-
 minus cōis est reliquo cōior igit per idē
 nullus est reliquo superior: p̄ns est p̄ p̄m: vbi ponit qz in
 omni p̄dicamēto est dare vnuz genus supremū: 7 gene-
 ra intermedia sunt inferiora: p̄na p3: quia ad hoc qz aliquis
 terminus sit superior: o3 qz sit cōior. **C** Sc̄do qz sicut p̄me
 sube sunt magis sube qz sc̄de ita species sunt magis sube
 qz genera: 7 hoc nō foret verum nisi illa que Aristo. vocat
 magis subas forent: minus cōia igitur positio falsa: minor
 p3 per p̄m capto de suba: vbi dicit qz plus in genere qz
 in specie determinatio sit: 7 iterū sc̄darum subaruz magis
 suba est species qz gen⁹. **C** Tertio sequit qz nulla esset p̄-
 dicatio directa nec aliqua indirecta: p̄na t3: qz p̄dicatio dire-
 cta est qñ superioris p̄tur de inferiori suo: 7 p̄dicatio indire-
 cta est qñ inferioris p̄dicat de superiori suo vt animal est hō. si
 ergo nullus terminus est reliquo cōior. 7 per p̄ns nec su-
 perior: qz frustra fieret: talis superioritas g⁹ cōcōdo falsa: mul-
 ta alia argumenta possent fieri p̄ istā opionē que grā bre-
 uitatis dimittunt. Dicit g⁹ qz aliqs tñm⁹ ē bñ reliq⁹ cōior:

Sed contra istaz opionez argi cuiuslibet
 termini cōis cōmunitas atēdit
 penes multitudinem significatoz sed eque multa signifi-
 cat vnus terminus cōis sicut reliq⁹ igit. p̄na p3 cum ma-
 ioz: 7 minor pbat. Itaz quilibet terminus cōis significat
 infinita: sed nō plura signat aliqs qz infinita ergo nlls tñm⁹
 nūc est reliquo cōior: p̄na p3: 7 maior pbat. de illo finio
 hō: qz significat oēs hoīes p̄teritos p̄ntes 7 futuros possi-
 biles 7 imaginabiles. **C** Ad istud argm breuiter rīdet qz
 cōitas termini nō atēdit penes multitudinē significatoz:
 qz iste termin⁹ hō alb⁹ est inferior: ad li hō 7 nō plura signi-
 ficat: eo qz significat esse qz significat ille termin⁹ hō: 7 p̄ter
 hoc oēm albedinē. Sed ideo dī aliquis termin⁹ reliquo
 cōior: qz de tali pōr vt p̄dicari 7 nō eōuerfo. vel saltuz nō
 sibi repugnat: id ille termin⁹ animal est superior: ad illuz ter-
 minum hō: qz bec est vera p̄dicatio: ois hō est animal 7 bec
 est falsa oē animal est hō. Et notāter dī vel saltim nō sibi re-
 pugnat. qz ille termin⁹: iste sol est inferior ad illū terminū

sol: 7 tñ vnuerfali p̄dicat de eodē. dicēdo ois sol est iste
 sol. de his tñ alias in cōsequentiaz dicitur.

Contra istam opionez argi bec p̄pō est
 va ois hō est sol. igit ille ter-
 min⁹ hō nō est illo tñmo sol. cōior 7 per p̄ns nec alius
 alius. p̄na bona 7 aīa pbat. Itaz omnis hō est ois hō.
 sol. est hō igit sol. est omnis hō. p̄na p3 7 aīa pbat. Ille
 hō est ille hō: 7 ille homo est ille hō. 7 sic de alijs. ergo ois
 hō est ois hō. p̄na pbat. nam sic sequit ille hō est ille hō
 7 ille hō est ille hō 7 sic de alijs. ergo ille hō est ille hō 7 il-
 le 7 iste. 7 sic de alijs. 7 vltra igitur omnis hō est ois hō.
 p̄na p3. qz ex opposito p̄ntis sequit opposituz aītis. se-
 quitur. n. aliquis hō nō est ois hō igitur ille hō non est ille
 hō: 7 ille 7 sic de alijs. **C** Sc̄do arguit aliquis hō est qz est
 omnis hō igit hō est ois hō: p̄na bona 7 aīa pbat. Itaz
 aliquis hō est 7 quilibet hō est ille igit aliquis hō est qui est
 omnis hō. p̄na bona 7 aīa pbat. qz aīa est vna copulati-
 ua cuius p̄ma pars est vera. 7 sc̄da pars est vna vltis cui⁹
 quibz singularis est va cū p̄ma parte ergo ipsa vltis est va
 cum p̄ma parte. 7 per p̄ns tota copulatiua va. p̄na p3 cū
 maior 7 minor pbat. Itam quacūqz singulari sc̄de p̄na
 data illa est va cū p̄ma parte demfando enī sol. bec ē va
 aliquis hō est 7 ille est ille: silt demfando pla. bec est vera
 aliquis hō est 7 ille est ille. **C** Tertio arguit: aliquis hō ē
 omnis hō igit ois hō est omnis hō: p̄na est bona: 7 aīa ē
 tibi dubiū igit p̄ns nō est ate negandū qz illa p̄na est bona
 arguit. sequit. n. sol. est omnis hō igit ipse est ois hō: si ē
 omnis hō: vel nō est omnis hō: si est ois homo habet in-
 tentum. si nō est ois hō 7 omnis hō est igit aliquis est hō
 qz non est sol: 7 per p̄ns sol. non erit omnis hō qz est oppo-
 situm aītis. Silt si sol. est omnis hō 7 pla. est hō vel erit
 hō erit igit sol. 7 pla. qz est 7 per idē ois homo. p̄na p3
 qz arguit a termino stāte cōfute 7 distributue ad suū infe-
 rius cū debito medio. silt si sol. erit ois hō igit sol. erit ois
 hō qui erit. p̄na pbat. Itam in ista p̄pōne sol. erit ois hō
 distribuit li hō pro oi hoīe 7 hoc respectu vbi de futuro
 igit distribuit p oi hoīe qz erit 7 si sic p̄na est bona: qre 7c.

Ad ista tria argumēta respondet. Ad p̄m nego tā
 p̄mā qz sc̄dam p̄naz: nego p̄mā qz nō ar-
 guitur. iductue sicut argm ostēdit reducere: debere. n. sic
 arguit: ille hō est ois hō 7 ille 7c. igit omnis hō est ois hō.
 p̄na bona 7 aīa est falsum: pōt tñ dubitari: p̄mā p̄na. qz
 dubitat an arguat ex impossibili an ex vero rōne alteri⁹ de
 monstrationis p̄tine a pte vtriusqz extremi: nego sc̄dam
 p̄naz qz arguit a copulatiua ad p̄pōnez de toto extremo
 que quidē significat qz aliqs hō est ois hō. **C** Uñ est no-
 tandū qz quicūqz illum terminū 7 sic de alijs. p̄cedit vna
 p̄pō copulatiua: tunc tota p̄pō est copulatiua: vt ille hō
 est ille hō 7 sic de alijs. qñ vero tales termini p̄cedit vna
 p̄pō de copulato extremo: tunc tota sine aliqua distribu-
 tione est de copulato extremo. vt ille hō est ille hō 7 ille.
 7 sic de alijs. si aut talem terminū p̄cederet vna p̄pō
 de simplici subto 7 p̄dicato talis p̄pō posset tā copulatiua
 qz de copulato extremo: vt bec iste hō est ille hō. 7 sic de
 alijs. id p̄pōtio talis ē distinguēda p̄ cōpōnez 7 diuisio-
 nē. 7 tunc in sensu diuiso pōt concedi diuersis demfatis p̄
 li iste a parte p̄dicati in sensu autē cōposito est simplr negan-
 da. **C** Ad sc̄dm argm cūz arguit qz aliquis homo est qui
 est omnis hō igit: p̄cedēdo p̄naz: 7 negando aīa: ad p̄ba-
 tiones illius aītis nego p̄mo negādo p̄nam: qz aīa est pos-
 sibile 7 p̄ns impossibile. vnde dato qz non esset nisi vnus
 homo masculus bec esset vera aliquis hō est 7 quilibz ho-
 mo est ille: 7 bec est falsa aliquis homo est qui est omnis
 homo: qz ex ipso sequitur statim qz aliquis hō est aliqua
 mulier qz est impossibile: 7 qz illud sequat patet. qz necio
 aliqua mulier est licet non sit necessarium aliqez hominē
 esse. **C** Utrum tamen si ex illo antecedente concluditur
 qz aliquis homo est qui est quilibet homo. concedo con-
 sequentiam: 7 nego antecedens. 7 tunc ad argumentuz:
 antecedens est vna copulatiua cuius p̄ma pars est ve-
 ra 7 quilibet singularis sc̄de partis est vera cūz p̄ma par-
 te igitur. Itāc dicit qz quilibet singularem esse veram

eam pma parte potest intelligi dupliciter collectivae et diu-
sive: copulativae nego qd quilibet singularis scde partis e va
cum pma parte. qz tunc equivalet huic: aliquis ho est et il-
le homo est ille et ille ho est ille. et sic de alijs. mo certum
est qd hoc est falsum. si aut intelligit divisive concedo qd qli
bet singularis scde partis est vera cuz pma parte vt pbat
argm. et si ex hoc inferat qd illa vltis est vera cu pma parte.
nego pnam: oportet. n. qd quilibet singularis scde partis est
vera cuz pma parte collectivae. hoc aut falsum vt dictu est.
Ad tertium rñdetur negado pnam illam aliquis ho erit
omnis ho igit omnis ho est omnis ho: nisi forte argueret
ex impossibili. dñ. n. et bene qd illa ppo aliquis ho erit omnis
ho est impossibilis: sicut et illa aliquis ho erit aliqua mulier.
si arguit aliquis ho erit quilibet homo negado pnam itez:
et tunc ad argumentu concedo qd for. non est ois homo et
qd aliquis est homo qui no est for. et ex hoc non sequit qd
for. non erit omnis homo cuz arguit sic for. est omnis ho
et pla. qui est vel erit. erit ho. igit et. nego pnam: et tuc ad
argumentu ibi arguit a termino stante confuse et distribu-
tine. dico qd non distribuit ho nisi p omni homine qui tuc
erit demñando pro quo illa ppositio verificat. ideo debet
sic argui for. erit omnis homo. pla. qui est tunc erit ho igit
for. erit pla. pna est bona. sed negat minor. sicut non sequit
tur tu diceret ab asino iste est asinus demñando asinus su-
tur per mille anos igit tu diceret ab illo. asus enis e vex
vt pz per exponẽ vel per resolutioez et consequẽ falsum.
Ad aliam confirmationẽ cuz arguit for. erit omnis ho
igit for. erit omnis ho qui erit. nego pnam. et tunc ad argu-
mentum in illa ppone for. erit omnis homo distribuit li
homo respectu verbi de futuro igit li homo distribuit p
omni hoie qui erit. nego pnam. sed scdz sequit qd li homo
distribuit p omni hoie que erit in tali vel tali. Ad hoc
enim qd li ho deberet distribui pro omni hoie qui erit ois
qd distribuat respectu huius vbi erit a parte subiti: et non
a parte plicat: sicut dicendo omnis ho est for. sed certum
est qd illa ppo e impossibilis. Veruñ leuiter pot cõcedi
ppositio illa for. erit omnis ho qd erit: sic arguendovt pns.
for. in. a. istati erit omnis ho qui erit igit for. erit omnis ho
qui erit: pna pz et ans pbat. Ma for. in. a. istati erit ho qui
est in. a. istati et nihil erit ho qd erit qn illud erit for. igit et.
pna pz ab exponẽibus ad expositã. et antecedens pbat
vt suppono in casu. Ex his oibus pz possibilitas istarum
ppositionum for. erit omnis homo for. fuit omnis homo
for. potest esse omnis homo: que consequenter negantur
tanquã impossibilia.

Amplius ad pncipale arguitur qd omnis ho-
mo est for. naz tm for. est homo igit
tur omnis homo est for. pna pz. ab exclusiva ad suas vlez
de terminis transpositio. et ans pbat sic. ppositio va et
affirmativa de pñi cuius pncipale verbum non est am-
pliativum nec cuius plicatus est terminus distrabens signi-
ficans qd tantus for. est homo et qualitercunqz sit talis ppo
sic est igitur sic est qd tm for. est ho pna patz cum minor et
maior arguit. qz illa ppositio for. est ho significat qd tantus
for. est homo ergo. ans pbat. Nam illa pprop significat
tm for. esse hoiem sed quicqd et qualitercunqz est for. esse
hoiem est tm for. esse hoiem. et per pns illa ppo significat
tm for. esse hoiem igit eadez significat tm for. esse hominẽ.
et per pns illa significat qd tm for. est ho qd erat pbadu. Et
qd for. esse hoiem sit tm for. esse hoiem. pz per exponẽ.
et etiã per illaz pnam necessariaz for. esse hoiem est tantu
for. esse hoiem igit for. esse hoiem est tm for. esse hoiez qz
quellibz ppo conuertit cuz seipsa dictioe exclusiva posita
a parte plicat. Secdo arguit for. et ois ho non drñt et
for. est et omnis ho igitur for. est omnis ho. pna pz et ma-
ior pbat. qd suum oppositũ est falsum. for. et ois ho drñt.
qz sequit for. et omnis ho drñt et for. est homo igit for. et
for. drñt. pns falsum et pna pz a termino stante confuse et
distributive. Tertio arguit for. est omnis ho si pot esse
qd for. est omnis ho sed pot esse qd for. est omnis ho igitur
for. est omnis homo. pna pz. a. conditionali cuz suo anti
ad suum pns. et similit minor: et maior pbat. qz si illa con-

dictionalis est impossibilis igit sicut illa pmarie significat im-
possibile est esse igit no pot esse sicut illa pmarie significat
et illa pmarie significat qd for. est ois ho si pot esse qd for. sit
omnis ho igit non pot esse qd for. sit omnis ho si pot esse
qd for. sit ois ho. pns falsum et implicans pdictioẽ. qz po-
test esse qd for. sit omnis ho si potest esse qd for. sit ois ho/
mo: cum idem sit antecedens et consequens.

Ad ista tria argumẽta rñdet. Ad pmo nego qd tm
for. est ho. et ad pbatioẽ nego qd illa p-
positio for. est ho significat qd tm for. est ho. sed ipsa bn si-
gnificat tm qd for. est ho ita qd li tm determinet li significat
Alterius ad argm. illa ppositio for. est ho significat for. eẽ
hoiem: concedo: sed quicqd est for. esse hoiem est tm for.
esse hoiem: pcedo igit qd ppo illa significat tm for. esse ho-
minem. Huc dñ distinguẽdo de li tm: eo qd pot determi-
nare li for. esse hoiem vel li significat si determinat: li signi-
ficat concedo pnam et pns. si aut determinat precise illam
oionem infinituaz nego pnam et pns. et ulterius pz pna
cuz inferat qd illa significat qd tm for. est homo: nego pnam.
qz tunc li tm in ascendente non determinat li for. esse ho-
minem sed li significat: ideo deberet sic concludi qd illa p-
positio significat tm qd for. est homo et hoc est vex: si li tm
determinat li significat: no obstat hoc: pot concedi qd illa
ppositio for. est homo significat qd tm for. eẽ ho. ex hoc tm
non sequit qz illa ppositio tm for. est ho sit vera. qz no si-
gnificat illud pmarie s; secundarie. sicut no sequit. hec ppo
homo est animal est va. et ipsa significat hoiem esse asinum
igit hoiem esse asinu est veru vel hec est va ho est asinu et
ca est qre illa ppo homo est animal no significat hoiem esse
asinu pmarie sed secundarie: eodẽ modo pot dici in pposi-
to. Ad 2mo nego qd for. et ois ho non drñt. qz ex illa se-
quitur qd for. et nullus ho pueniant qd est falsum. et qñ dicit
vterius qd suuz oppositũ est falsum. pcedo de opposito cõ-
trario. nego tm de opposito pdictorio: id dico qd hec est fal-
sa for. et ois ho drñt: sicut illa. for. et omnis ho no drñt: nec
illa sunt pdictoria ex quo vtrobiqz ille terminus ho stat pna
se et distributive. Et si qñ de pdictoria illius for. et ois
ho no drñt: dico qd illud est. for. et aliqd qd est ho drñt
qd est vex. Et forte arguit pbadu illam pone negatã.
i. for. et ois ho drñt. qz for. est et omnis ho est et for. no est
ois ho igit for. et omnis ho drñt. pna pz ab exponẽibus
ad expositã. Rñdet negado pnam: sed soluz sequit
qd for. differt ab omni homine qd est veru: nec ibi arguit
qd exponẽtibz ad exposituz. qz illa ppositio for. et omnis
homo differt non debz exponẽ ratiõẽ li differt: sed resol-
vi rone li for. tenendo qd sit terminus cõmunis. et si no sit
terminus cõis ratiõẽ illius signi omnis. sic arguendo. for.
et homo differt et nihil est homo quin illud et for. differ-
rant. igit et. et tunc concedit cõsequentia et negat minor.
Ad tertium respõdeo negado illam. for. est omnis ho.
mo si pot esse qd for. est omnis homo. et cõcedo qd ipsa est
impossibilis. qz illa est vera conditionalis falsa. et tuc qñ con-
cludit qd non pot esse qd for. est omnis ho et. dicit distin-
guendo illam: eo qd li non pot: pot cadẽ supra totã condi-
tionales aut supra pma partes soluz: si pmo mo pcedo eã:
qz tunc significat qd hec ppo est impossibilis for. est ois ho si
pot esse qd for. est ois ho et hoc est vex. et cu pponit eius
pdictioẽ. i. pot esse qd for. est ois ho et. Dico hic consilr
qd li pot: pot cadere supra pma partẽ soluz vel supra totuz
sequens. si cadit supra pma partes pcedo illaz cõditiona-
lem. et tuc non est pdictio: s; illius negative pcesse. si antez
eadit supra totu sequens nego eã. qz tuc illa significat qd p-
põ est possibilis for. est ois ho si pot eẽ qd for. est omnis
ho. qd est falsum. et tuc vex est qd illa affirmativa plicat ne-
gative pcesse. si vo in illa ppositione non pot esse qd for. sit
omnis ho. et negatio cadit supra pma partẽ nego eã tanqz
impossibilem. eo qd tunc significat qd si pot esse qd for. est ois
ho non pot esse qd for. est omnis homo: qd est falsum et in-
possibile. Alter pot rñderi et meli: cu pponit no pot
esse qd for. est omnis homo. concedo eã eo qd illa negõ no
necessario cadit supra totuz sequens. et non terminatur in
aliqua parte illius cõditionalis. Si tm pponit pot esse

q for. est omnis homo &c. distinguitur sicut prius: eo q non ita necessitat ly pot transire supra totum sequens sicut ista neg^o no. Et si ex b concluditur q impossibile est for. currere si possibile est for. currere: & impossibile est te sta re si tu potes stare: & impossibile e te ee sophista: si tu potes ee sophista: conceditur oia illa.

Amplius Arguitur ad principale sic: ois ho est for. igitur for. e ois ho: pna pz: & ans pbatur: ois ho vel no ois ho est for. igitur ois homo est for. pna pbatur sic: omnis ho: vel no ois ho e for. igitur ho vel no ois homo e for. & nihil e ho vel no ois ho qn il lud fit for. & si sic for. e ois ho: pna p^o pz ab exposita ad suas exponetes. C Similiter si ois ho vel no ois homo est for. & ois ho vl no ois ho e ois ho igitur ois ho e for. C Similiter ois ho vl no ois ho est for. igit tñ for. e ho vel no omnis homo & p pns for. e ois ho: pna pz ab vli ad suam exclusiuã de terminis trãspõsitis. C Silr si ois ho vel no ois ho e for. pla. e ho vel no ois ho igit pla. est for. & pid e cicero e for. & si sic for. e ois ho:

Propter ista argumenta forte negat pncipale ans v3 ois ho vel non ois ho est for. C Contra no ois ho e for. igitur ois ho vl non ois ho est for. pna pz a pte disuncti ad totu disunctu. C Silr iste ho vel non ois ho est for. & iste ho vel no ois homo est for. & sic de alijs igitur ois ho vel non ois ho e for. consequentia patet a singularibus ad vniuersalem & q sint eius singulares pz qz alicuius vniuersalis sunt sin gulares & non videt q alicuius nisi illius date igitur &c. C Secundo arguit sic aliquo mo for. est ois ho igit for. est ois ho: pna pz ab inferiori ad suu supius sine impedi mto: & ans arguit isto mo for. e ois ho demfando mo dum quo for. est ho: & iste e aliqs modus igit: pna pz & ans pbatur: qz isto mo for. e ho & isto mo nihil aliud a for. est ho igit &c. pna pz ab exponetib^o ad exposita. C Lo firmatur ois ho e for. isto mo: igitur isto mo for. e ois ho: consequentia pz ab vno pueribili ad reliqua: & ans sic ar guitur tñ isto mo for. est ho igitur ois ho e for. isto mo: patet pna p illam regulã ab exclusiuã ad suã vlem: & vl tra ergo ois ho est for. pna pz ab inferiori ad suu superi^o a parte pdicati cu dictione exclusiuã addita subis: ans aut pncipale est vez. s. tñ isto mo for. est ho vt pz p exponetes. C Tertio h. ppõ est polis for. est ois ho & plures ho mines sunt hoies igit: ans pbatur: qz pot ee sicut ipsu pri marie significat ergo illud e pole: pna pz p diffinitione p positionis polis ans arguit sic: pot ita esse q for. e ois ho & capio & plures hoies snt & sic ans pmarie significat igt &c. pna pz & ans pbat & capio illã copulatiã pot esse q for. est ois ho & plures hoies sunt: ista copulatiua est va: qz vtraqz eius pars est va sicut pz: tuc sic illa copulatiua e vera vt pz ergo ita e sicut illa pmarie significat & ipsa p: marie significat q pot ee q for. e ois ho & q plres hoies sunt igit ita e q pot esse q for. est ois ho & plures hoies sunt pz pna ab vno pueribili ad reliqua.

Ad ista tria argumeta rñdet ad p^m cu3 dñ: ois ho vel non ois ho e for. igit omnis ho est for. dubito illam pna3 eo q signu vlt i an tecedente pot distribuere totu disunctu vel solu pma3 partem disuncti: si aut distribuuit totu disunctu concedo pnam: vt argumeta pbat: & nego ans: qz tuc ans signifi cat q oẽ q est ho vel no ois ho e for. q est falsu & ipole: & tunc ad p^m argumentu qñ arguit: non ois ho e for. igt ois ho vel n ois ho e for. nego pna3: & tuc ad regulã dico q intelligit qñ notã disunctiois vel disunctu nõ pcedit ter min^o hñs v3 pfundedi pfuse & distributue: vl pfusetm: qz n seqt tu differes ab asino g^o tu differes ab hoie vl ab asino q: ans e vez & pns fl3: silr nõ seqt iste termin^o ho significat pmarie hoiez ergo iste termin^o ho significat p: marie hoem vel asinu &c. & sic de ifinitis. C Ad aliud ar gumentu qñ dicebat iste ho vel non ois ho est for. & iste & oetera igit ois ho vel non ois ho est for. C Dico ad h dubitando pnam eo q ly vel in oibus singularibus aſce dentis pot teneri in sensu composito vel diuiso si in sensu

diuiso nego pnam in eo q qñ singularis i ante est vera: quelib et. n. tunc significat q iste ho e for. vel no ois ho e for. & h est verum: & vterius dico q iste non sunt singula res illius vlt demonstrate sed illius ois ho e for. vel non omnis ho: si aut ly vel teneat in sensu composito. concedo cosequentia & nego ans eo q mnlte singulares: antis snt false: h eni demfato pl. est falsa: iste ho vel non ois ho est for. eo q ipa significat: q h q est iste homo vel no ois ho est for. q est falsum: d3. n. sic resolu: h est for. demfando platonem & hoc est iste ho vel non ois ho igitur iste ho vel non ois ho est for. Et si arguit no ois ho est for. ergo iste ho demfato pla. vel non ois ho est for. nego pna3: & si allegat regula q a pte disuncti. Dico q regula t3 qñ ly vel tenet diuisiue & non collectivie qñ: h fit intelligedu di cetur inferius: & sic pz quo ista ppõ ois ho vel no ois ho est for. est falsa si ly ois distribuit totu subiectu. Si autem signum vlt distribuatur parte pama disuncti: nego pnam principale: & concedo ans eo q ipsuz tuc significat q ois homo est for. vel non ois ho est for. vel saltim q for. e ois homo vel non ois ho: tenendo ly ois sicut prius: & tunc ad pma3 argumentu nego pnam: qz nõ arguit ab expo sita ad suas exponetes: s3 sic d3 exponi ho vel no ois ho est for. & nihil est ho qui illud vel non ois ho est for. igit &c. & sic pz veritas exponentium. C Ad aliud cu argui tur: ois ho vel non ois ho est for. ois ho vel non ois ho e omnis ho igitur ois ho est for. nego pnam: nec est sylus in scda figura: eo q maior: extremitas non pdicat de mi nori in pcdone: sed soluz ps de pte: deberet igit inferri ta lis pcdõ ois ho vel non ois ho est for. vel non ois ho: vel sic aliquid q est ois ho vel non ois ho est aliqd q est for. vel non ois ho: si modus. n. ille arguendi valeret pbaret q ho est asinus sic arguendo: ois ho vel asinus est asinus omnis ho vel asinus est ho igit ho est asinus: non debet talis pcdõ inferri sed sic aliqd qd vel asinus est ho est aliqd qd vel asinus est asinus. C Ad aliud cu inferit q tñ for. e homo vel non ois ho nego pna3: nec ibi arguit ab vli ad suam exclusiuã de terminis trãspõsitis: qz non fit de subo predicatu nec e3: & si qñ de exclusiuã illius vltis: dico q est ista: tantum for. vel non ois ho est ho: ita q ly no ois non teneat se a pte subiecti: eodẽ mo est dicẽdum de ista omnis ho vel asinus est ho q vns exclusiuã non est h tñ homo est ho vel asinus: sed h tñ ho vel asinus est ho: q vera est vt pz per exponetes. C Ad vltimuz cu arguit si omnis ho vel non ois ho est for. pla. e ho vel non ois ho igitur pla. est for. nego pnam: qz plus pdicat in minorã q distribuatur i maiorã: s3 deberet sic argui ois ho &c. pla. est homo igit pla. est for. vel non ois ho est vez. C Ad se cundũ argumentũ pncipale cu arguebat aliquo mo for. est ois homo igitur for. est ois ho: nego pnam: qz arguit ab inferiori ad suu supius cu3 distributione & oẽ est: qz ly homo in ante stat pfuse & distributue: & restringit p istu terminu aliquo mo qui cadit ta supra subiectu q supra p dicatur: sed in pnte ly ho stat pfuse & distributue snt ali qua restrictioe: arguit eni ibi ac si argueret ois ho albus currit igit ois ho currit. C Ad pfirmationẽ cu ppõit ois homo est for. isto mo: nego: tunc ad argumentu: tñ isto^o for. est ho igitur &c. nego pnam: qz in ante ly isto mo ca dit supra subiectu & predicatu & ipsum restringit: in pnte aut cadit supra solu predicatu: ideo si sic argueret: tñ isto modo for. est ho igitur isto mo ois homo est for. pcederẽ consequentia & pns: qz sine exponentes sunt vere. s. isto modo ho est for. & isto mo nihil est ho qñ illud est for. igtur &c. si enim iste modus arguendi valeret per idem & iste: aliqñ tñ for. currebat igitur oẽ q currebat est vel fuit for. aliqñ: similiter aliqñ nullu animal fuit i archa noe igit nullu pteritu in archa noe est vel fuit aial aliqñ: & tñ ve patet neutra istaz pna3 v3: ex pno enis ante soluz sequit q aliqñ oẽ q currebat est vel fuit for. ex 2° similiter sequit tur q aliqñ nulluz aial pterituz in archa noe est vel fuit animal. C Ad tertiu pncipale nego q h fit possibilis: for. est omnis ho & plures hoies sunt: & tunc ad argumentu: potest ita esse q for. est omnis homo & plures homines

lant igitur: respōdeo dubitādo añs: qz ly potest vel cadit supra primā partē solū vel supra totū sequens si solū supra primā partē nego pñam & cōcedo añs qz tunc ē vera copulatiua cuius vtracq; pars est vera si autem cadit super totū sequens cōcedo pñas & nego añs & tūc ad argumētū illa ē vna copulatiua cui vtracq; ps ē vna nego qd sit copulatiua ymo ē vna cathēgorica de copulato extrō cuius verbū pncipale ē illud vbnz pōt. Alter dī cōcedēdo illā sine distīctōe qz ly pōt non cadit supra scōdam pñē nisi ponat ly qd quare non pōt ēē copulatiua. Sed nego illam pōt esse qd for. est hō & qd plures hoīes sūt qz cathēgorica ē ex quo ly pōt cadit s̄ totū sequēs qre &c.

Amplius Arguitur ad pncipale sic hō est for. igitur ois homo est for. pñā pbatur: sequitur .n. hō est for. igitur hoīem eē for. est vez: & per pñs nullū hoīem esse for. non ē vez: pñā p3: qz non vez & falsū pñertunt: & tunc vltra nullū hoīem esse for. nō est verum igit oēm hoīem esse for. est vez: pñā p3 illā regulā negatio postposita &c. & si sic ois homo est for. **C**Secundo for. non differt ab oī hoīe & for. est & ois hō est igitur for. est ois homo: pñā p3 cuz minori & maior pbatur sic vez est non for. differre ab oī hoīe igitur nō for. differt ab omni hoīe: pñā p3: & añs pbat: nā h̄ ppō: de' ē ē nō for. differre ab oī hoīe: & ipsa est aliqd vez igit verū est non for. differre ab oī hoīe: pñā p3 & añs pbat qz ista propositio dens est nō ē for. differre ab oī hoīe: & ista ppositio est igit ipsa ē non for. &c. pñā p3 a negatiua de p̄dicato finito ad affirmatiua de p̄dicato infinito cuz debito medio. **C**Tertio arguit sic for. oī hoī est idē igit for. est omnis hō: pñā p3: & añs pbatur: & pono qd for. cōcludat sibi & oī homini tunc arguit: fori pcludenti & omni hoī for. est idem igit oī homini for. est idē pñā p3 a toto copulato ad alterā partē: sicut si fori pcludenti & oī hoī for. ē idē igitur alicui homini & oī homini for. est idē: pñā p3 ab inferiori ad suū superius affirmatiue: pbat añs pncipale sic: huic for. est idē deītrāndo for. & h̄ ē for. pcludenti & oī hoī igit for. pcludenti & oī hoī for. ē idē.

Ad ista tria argumenta r̄det ad primū cuz ppōit nullū hoīem eē for. ē s̄ h̄. **R**̄ideo dubitando illā: eo qd ly falsū pōt teneri ī sensu composito vel ī sensu diuiso: si ī sensu cōposito pcedo eā eo qd significat qd h̄ ppō est falsū: nullus hō ē for. si autē te neatur ly falsū ī sensu diuiso: nego illā: qz s̄uz d̄dicto/riū est vez: v3 aliquem hoīem eē for. est falsū: qz pla. eē for. ē falsū: & pla. est hō: eodē mō r̄sidentū est ad illam: nullū hoīem esse for. non est vez pcedo ipsāz ī sensu composito: & nego ipsam ī sensu diuiso: & vterius cum cōcluditur igit oēm hoīez eē for. est vez pcedo pñas: si ly vez ī antecedēte tenebat ī sensu diuiso: si autē ī sensu cōposito nego pñam: & vterius ad regulā dico qd nō h3 veritatem ī modalib: & cā ē qz soluz ista negatio postposita cadit supra copulā pncipalē qd tñ nō deberet esse iuxta ītellectū regule vel dī qd arguit negatiōe pposita qz ī modalib: neg° iuncta mō dī pposita v̄ ca° modalū oīdet. **C**Ad 2^m argumentū nego qd for. non differt ab oī hoīe: & ad pbationē vez ē nō for. &c. igit. **R**̄ideo distinguēdo añs qz ly verum pōt teneri noīaliter resolutoīe vel modaliter: si p̄io mō pcedo añs & nego pñam: si modaliter pcedo pñam: & nego añs: qz tūc significat qd h̄ ppō ē vera nō for. differt ab oī hoīe qd ē falsū: & tūc ad argumētū h̄ ppō d̄cus est ē nō for. &c. & ipse est aliqd vez igit: nego pñam: nec est syllus expōsitorius qz ly verum ī antecedēte tenet noīaliter & ī p̄te modaliter. **C**Aliter potest dici itez dubitando istaz veruz est non for. differre ab omni hoīe eo qd ly non pōt teneri infinite vel pure negatiue si infinite nego pñam: ex qua infert qd non for. dif fert ab omni hoīe: qz ī illo p̄te ly non necio tenet negatiue: cum ipsum nihil pcedat: si autē tenet pure negatiue cōcedo pñam & nego añs: ad pbationē nego pñas: nec ibi arguit per regulā dictam ex quo ī p̄te ly nō te netur pure negatiue. **C**Ad tertium nego qd for. oī hoī ē idem: & tunc ad pbationē admīto casuz: & vterius nego

istam pñam: for. cōcludenti & omni homini for. est idē igitur &c. si ly omni homini regitur ab isto participio cōcludenti: & tunc ad argumentūz ibi arguit a copulato ad alteram partē: dico qd non semp tenet nisi copulatiū regatur a copula pncipali & ē qd ipsum non pcedat signūz vel terminus h̄s vim p̄fundendi idē iste p̄se nō valēt tu non es homo & asinus igitur tu non es hō. Similr nō sequitur istud totum est idem isti medietat. **C**Eodē mō est dicendum ī pposito qd pñā p̄dicta nō v3 qz illd totū for. & oī homini regitur ab isto termino cōcludenti & nō ab isto termino ē quare. **C**Ad p̄firmationē qñ dicebat sic for. pcludenti &c. igit alicui hōi & oī homini for. est idē. dī negando pñas. p̄io qz nō arguit ab inferiori ad suū superi. qz ly for. pcludenti non ē terminus inferior ad istuz terminū hōi. **C**el dato adhuc qd esset terminus inferior pñā non valeret qz non arguit rōne totius subiecti sed solum partis: modo talis forma nō v3. Sicut nō sequitur tu es apparenis asinus igit tu es aliquis asinus & tñ ly aliq̄lis est termin' superior ad ly apparenis. **C**Silr nō sequit. tu es d̄ns platonis igit tu es aliqd platonis & ly d̄ns est terminus inferior ad ly aliqd. Si tñ cōcludat ī argumēto p̄io: qd alicui hōi for. est idem. pcedo pñam. & pñs. vez tamen si ī ante pncipali regit ly omni hōi ab isto termino idem pcedo pñam. & nego añs. **C**Et tunc ad eius pbationem huic for. est idē & h̄ ē for. pcludenti & oī homini igitur &c. nego pñas p̄io qz ī ante ly oī homini regit a ly cōcludenti & ī p̄te regit a ly idēz. **C**el aliter pōt dici qd non est syllus expōsitorius p̄io qz ī resolūenda solū subiectū ly for. cōcludenti & ly omni hōi t3 se a pte p̄dicati. Sed debet sic argui huic & oī hōi for. est idem & h̄ ē for. cōcludens igit for. pcludenti & oī hōi for. est idem & tūc conceditur pñā & negatur maior.

Amplius ad pncipale argumentū ois hō est for. vel hoīem esse asinum h̄ .a. signi ficat. Sed nullū hoīem esse asinum h̄ .a. significat semper vniūformiter dem̄fando: igitur ois hō est for. pñā p3 a dis iunctiua cum opposito vnus partis ad alterā eius partē & añs est veruz ī casu igit & pñs: & qd añs sit vez arguit & pono qd .a. sit h̄ copulatiua hō est asinus & nullus hō ē asinus. tunc isto posito p3 qd hoīem eē asinū h̄ .a. significat qz ps copulatiue illi. f. hoīez esse asinū h̄ .a. significat & qc' quid significat ps copulatiue significat tota copulatiua vt suppo: igitur &c. & per idēz argumentū pbatur qd nulluz hoīem esse asinum h̄ .a. significat qz pars illius copulatiue sic significat &c. **C**Lōfirmat h̄ sic nullū hoīez differre a for. ppositio vera p̄marie significat. & qualitercunq; propositio vera p̄marie significat est: igitur sic est qd nullus hō differt a for. pñā p3 & añs probatur. & sit. b. h̄ ppō deus est. tunc sic. nullū hoīem differre a for. b. ppō vera p̄marie significat & .b. est aliqua ppō vera igit &c. ma/ior pbanda & añs arguitur. qz si non pponat eius oppo situm v3 aliqū hoīez differre a for. b. ppō v̄a p̄marie si gnificat. hoc est falsū. qz p̄marie debet esse. b. ppō si gnificat. & qd ista sint d̄dictoria p3 qz vna est v̄lis negatiua & alias particularis affirmatiua. **C**Secundo ad idem ar guitur sic & pono qd for. & oēs alij hoīes disputat. tūc isto casu posito for. ē oīs homo disputās igit &c. pñā bona & añs pbat sic: iste for. & nihil aliū ab isto for. ē hō disputās igit iste for. ē oīs hō disputās: pñā p3 qz seqtur iste for. & nihil aliud ab isto for. ē hō disputās igit tñ for. ē hō dispu tās & p pñs seqtur quersim qd oē disputās ē for. **C**Silr si iste for. & nihil aliū ab isto for. est hō disputans igitur ni hil aliud ab isto for. est hō disputans. pñā tenet a toto copulato ad alteram eius partēz sine aliquo termino h̄ite vim cōfundendā p̄posito. tunc sic. nihil aliud ab isto for. est homo disputans & iste for. est homo: igitur iste for. est omnis hō disputans. qd erat p̄bandū. **C**Siam probat antecedens pncipale v3 iste for. & nihil aliud ab isto for. est homo disputans. qz hoc est homo disputans deīnon strando istam for. & h̄ est iste for. & nihil aliud ab isto for. igitur. pñā p3. qz syllus expōsitorius & añs est manīse / stum. **C**Similiter homo disputans ē iste for. & nihil aliū

ab isto so: igitur iste so: et nihil aliud ab isto so: est homo disputans: p̄na patet per conuersionem simplicem et āns etiā de se p̄ resolutione arguendo. ¶ Tertio arguit t̄m so: est homo ergo omnis hō est so: tenet p̄na et āns probatur: t̄m homo est so: ergo t̄m so: ē hō: ista p̄na arguit sequitur. n. t̄m homo est so: igitur nihil aliud ab homine ē so: p̄na p̄ ab exposita ad vnam suarum exponentium et vltra ergo nihil nō idē hōim ē so: p̄na p̄: q̄ aliud et nō idem conuertunt tunc vltra nihil nō idem hōi est so: igitur oē idē hōi est so: p̄na p̄ q̄ negatio postposita et̄. et vltra sequit̄ q̄ t̄m so: est hō q̄ erat p̄bandū.

Ad ista tria argumenta r̄ndetur. ¶ Ad p̄mū negando breuiter conclusionē primam: et q̄ dicitur q̄ ibidem arguitur a disunctiua ad alteram partem nego: eo q̄ ista non sunt p̄dictoria hōiem esse asinum. a. significat et nullum hōiem esse asinum. a. si significat sunt. n. simul vera vt p̄bavit argumentū: sed deberet argui cum tali medio: non est ita q̄ hōiem esse asinum. a. significat: et tunc p̄cedetur p̄na et negatur minor: ¶ Ad cōfirmationē cū p̄ponitur nullus hōiem differre a so: b. pp̄o p̄a p̄marie significat. huic d̄f distinguēdo istā p̄s cōpositionē et diuisionē in sensu diuiso concedo eā vt argumentū p̄bavit: tamen ex hoc non sequit̄ q̄ nullus homo differat a so: si autem sumatur in sensu composito concedo p̄nam et nego āns: eo q̄ tunc significat q̄ aliqua pp̄o vera vel. b. pp̄o vera significat p̄marie nullus homines differre a so: q̄d falsū est. ¶ Ad secundū admissio isto casu: nego q̄ so: est ois homo disputans: et tūc ad argumentum: iste so: et nihil aliud ab isto so: est omnis hō disputans ergo et̄. p̄cedo p̄nam: et nego āns: et vterius ad ei⁹ probationē nego vtrāq̄ p̄nam factā: et causa est q̄ ly nihil continue in ānte tenet infinite et in p̄nte pure negatiue: deberet igitur sic argui hoc est homo disputans et hoc ē iste so: et nihil aliud ab isto so: igitur iste so: et nihil aliud ab isto so: est homo disputans: et sic concedo p̄nas et p̄ns. ¶ Similiter ex ista pp̄one hō disputans est iste so: et nihil aliud ab isto so: solū sequit̄ q̄ iste so: et ens nihil aliud a so: est homo disputans. ¶ Aliter potest p̄babiliter dici p̄cedēdo istam iste so: et nihil aliud ab isto so: est hō disputans diuicendo q̄ ibidē ly nihil est negatio infinitans cuius virtus terminatur ad istū terminū aliud ab isto so: et non transit in compositionē totam: et tunc negatur ista p̄na qua inferitur q̄ t̄m so: est homo disputans: nec sibi arguitur ab exponentibus ad expositum: q̄ āns ē vna propositio de copulato extremo: sed si sic argueretur āns deberet eē vna copulatiua talis: iste so: ē hō disputans et nihil aliud ab isto so: est homo disputans: et sic conceditur p̄na et negat̄ antecedens pro minori. Eodē mō respondetur ad aliud negando p̄nam: q̄ ly nihil in consequente tenetur mere negatiue in ānte vero infinite: et vteri⁹ cū allegat̄ regula dīco q̄ non recte arguitur per regulas: deberet. n. sic argui iste so: et nihil aliud ab isto so: est homo disputans igitur ens nihil aliud ab isto so: est homo disputans et isto modo conceditur consequentia et consequens.

Sed contra istam responsionē arguitur: ex ipsa seq̄ q̄ ista sophismata sūt vera: so: et null⁹ alius mihi r̄ndit et tamē plures sophiste mihi r̄ndent: et q̄. a. pp̄o et nulla alia ab. a. pp̄one ē pp̄o et t̄m. b. est p̄dictionū. a. simili sequitur q̄ aial et hō currit et tamen animal et nihil q̄ est homo currit. ¶ Similiter sequitur q̄ so: est aliud q̄ pla. et nihil aliud q̄ pla. tamen so: non est pla. Tu es aliud q̄ asinus et nihil aliud q̄ asinus et tamen tu non es asinus. Huic dicitur breuiter concedo omnes istas conclusiones. ¶ Arguitur tamen contra istā vltimā: nā si so: ē aliud q̄ pla. et nihil aliud q̄ pla. igitur so: est aliud q̄ pla. et nihil aliud q̄ pla. tenet p̄na ab vno conuertibili ad reliquum: et consequens illius includit contra dictiones eo q̄ nullus terminus copulatus ex duobus cōtradictorijs incomplexis predicatur affirmatiue de isto termino so: ¶ Itē sequitur so: est aliud q̄ pla. et nō aliud q̄ pla. igitur so: est aliud et non aliud q̄ pla. p̄ns patet eē falsum: et consequentia probatur: eo q̄ cum quocunq̄ vere

predicatur terminus inferior cum eodem predicatur de terminus superior: dum modo terminus cui sit copulatio non aliter supponit: nec aliud significat cum vno q̄ cū alio qualiter est in proposito. ¶ Item si aliud q̄ pla. et nihil aliud q̄ pla. est so: ergo so: est pla. probō consequentiam: q̄ si non signo certum suppositum pro quo verificatur et sit. b. tunc sic: ly nihil includit in se negationē et distributionem et ratione distributionis distribuit istum terminum aliud q̄ pla. pro omni alio a platone et per consequens pro. b. et ratione negatiōis negat predicatū ab oī illo p̄ q̄ fit distributio: igitur cum pro. b. fit distributio sequitur q̄ a. b. negat predicatum: et si sic sequitur illud antecedens asserere. b. esse sortem et. b. non esse sortem et per idē so: esse pla. et so: non esse pla. ¶ Item ista propositio in mēte nihil aliud q̄ pla. ē so: et negat igitur manēte isto termino aliud q̄ pla. s̄bo eiusdē manebit pp̄o negatiua.

Ad primum dico cōcedēdo consequentiam et consequens: non obstante q̄ terminus copulatus ex contradictorijs in complexis predicatur affirmatiue de isto termino so: et causa est: q̄ prima pars istius copulati includit in se negationem cui⁹ virtus transit ad hoc totū pla. et non aliud q̄ pla. vnde si terminaretur ad primum terminum ipsa erit impossibilis et ideo sicut in ista so: est aliud q̄ pla. virtus negationis incluse in ly aliud transit in hoc totum t̄m: pla. et sic in pp̄posito. ¶ Ad secundum negatur consequentia et ad probationem cum quocunq̄ vere predicatur terminus inferior: dico q̄ hoc sepe fallit videlicet quādo terminus inferior includit in se negationem transeuntem in subsequens: vel quādo terminus inferior ē terminus officialis vel quādo terminus inferior significat aliqd in obliquo denominans significatum ipsius termini in recto denominatione extrinseca: vt non sequitur h̄ esse est scitum hic igitur h̄ esse est aliquid hic: nam ly scitū significat scientiam in obliquo denominantem hoc esse scitum denominatione extrinseca. nec tenet cum verbalibus nominibus vnde non sequitur tu es amator vini igitur tu es aliquid vini. ¶ Ad aliud nego consequentiam et pro toto argumento dico sicut prius q̄ ly nihil ibidem non tenetur mere negatiue: sed infinite: cuius virtus terminatur ad istum terminum aliud q̄ pla. et non transit in compositionem totam: si enim sic transiret bene sequeretur inconueniens de ductum. Et tūc ad argumentum quādo arguitur quod ista propositio nī mente so: est negatiua p̄cedo: dico t̄m q̄ illud aggregatū ex ipsa et isto addito non est propositio negatiua: sicut negatiua ē negatiua aliqd si asinus currit et t̄m h̄ ē simpliciter negatiua non asinus currit. In vna enim negatio tenetur negatiue et in alia negatio infinite. ¶ Ad tertium argumentum principale nego istam consequentiam: t̄m homo est so: igitur t̄m so: est homo. Et tunc ad probationem concedo totum quousq̄ infertur q̄ omne idem homini est so: quam consequentiam nego. Et tunc ad regulā dico q̄ intelligit̄ quādo negatio tenetur negatiue et sequitur immediate post terminum distributum. Ad ō sic non est in proposito: q̄ ly non idem non tenetur negatiue sed infinite solum et etiā non sequitur immediate post terminum distributum vno ponitur inter partes subiecti vt p̄. Si enim iste modus arguendi valeret per idem et iste valeret: nihil nō asinus currit igitur omne asinus currit et tamen non valet vt fact⁹ patet intuenti eo q̄ ex negatiua non solet sequi affirmatiua et sic patet responsio ad multa alia argumenta consimilia.

Amplius Arguitur ad principale sic: si ego scio te non stare ergo so: est omnis homo sed ego scio te non stare ergo so: est omnis homo: consequentia et minor patet: et maior sic arguitur: ego non scio te non stare nisi so: sit omnis homo igitur si ego scio te non stare so: est omnis homo: probatur consequentia: per consimile nam sequitur ego non scio te esse asinum nisi tu sis capra igitur si ego scio te esse asinum tu es capra. Et antecedens principale probatur sic: et signetur ista propositio tu nō stas nisi so: sit omnis homo: tunc sic: ista propositio est falsa

primarie significatio igitur tu non scis sicut ista tibi primarie significat et ista tibi primarie significat quod tu non scias nisi for. sit omnis homo igitur tu non scis te non stare nisi for. sit omnis homo: et per idem sequitur quod ego non scio te non stare nisi for. sit omnis homo: quod erat probandum. **C** Secundo sic: for. est quando impossibile est aliam rem esse quam for. esse igitur for. est omnis homo patet prima: cuius antecedens sic probatur: for. est et impossibile est aliam rem esse quam for. esse igitur for. est omnis homo patet ex hoc quod te poralis et copulativa in eisdem terminis convertuntur et antecedens probatur: et signetur propositio impossibilis que sit alia res quam for. isto posito per prima pars antecedens: et minor sic probatur hoc est aliam rem esse quam for. esse et hoc est impossibile igitur for. est omnis homo sic habet istam rem esse: demonstrando seipsum et ipsum esse est aliam rem esse quam for. esse igitur for. est omnis homo sic patet. **C** Tertio arguitur sic quod for. est omnis homo for. scit: et nihil scitur nisi verum: igitur for. est omnis homo: ans sic arguitur: quod for. est ab omni homine forte scitur: et quicquid scit ab omni homine for. omnis homo fortes scit igitur quod for. est omnis homo for. scit et prima et antecedens presupponitur in casu.

Ad ista tria argumenta respondetur. **C** Ad primum nego ista: si ego scio te non stare for. est omnis homo. Et tunc ad probationem ego non scio te non stare nisi for. sit omnis homo igitur for. dicitur dubitando primam: eo quod illud verbum scio in ante potest determinare totum sequens vel solum primam partem: ut te non stare: si autem determinat totum sequens concedo antecedens et nego primam: eo quod in consequente non potest esse confirmatio determinatio cum antecedens sit cathegorica de predicato extrinseco et consequens conditio nalis pura: et tunc ad similitudinem: dico quod non est ad propositum cum in antecedente ibidem non possit fieri talis determinatio. Si autem ly scio determinat solum primam partem concedo consequentiam et nego antecedens. Et tunc ad probationem dico quod ista consequentia non valet nisi illud verbum scio in consequente determinat totum sequens unde si non determinaret: argumentum non foret ad propositum. **C** Ad secundum cum proponitur for. est quando impossibile est for. dico quod ly impossibile potest teneri nominaliter vel modaliter. Si nominaliter concedo antecedens et nego consequentiam: si vero modaliter concedo consequentiam et nego antecedens et tunc ad probationem illius: impossibile est aliam rem esse quam for. esse ergo for. nego consequentiam: quod tunc talis propositio non debet resolvi sed officari ut hec propositio est impossibilis alia res est quam for. que sic primarie significat igitur for. et sic arguendo concedo consequentiam et nego antecedens pro maiori. **C** Ad tertium dicitur quod ista propositio quod for. est omnis homo for. scit: potest esse uniuersalis aut indefinita. Si uniuersalis concedo eam ut argumentum probant. Si indefinita nego: et tunc ad argumentum: quod for. est ab omni homine for. scitur igitur for. nego consequentiam nec arguitur ab actua ad suam passivam ut clare patet: potest dici quod ly omnis homo potest regi ab isto verbo est et ab isto verbo scio. primo modo hec est falsa quod for. est omnis homo for. scit sed secundo modo est vera: plura alia argumenta possent fieri in hac materia quod nunc gratia breuitatis dimittuntur.

De quarta diuisio terminorum Cap. .liij.
C Via variatio propositiois ex terminis propositiois habet ortum. Ideo notanda est iuxta doctrinas uniuersales loyco: ut prece dentium particularis distinctio terminorum // ruz. Sunt enim quatuor ad propositum prius quidam termini immediati et quidam termini mediati. **C** Termini immediati dicuntur termini simplices vel pro nomina demonstratiua in singulari numero: ut ego: tu ille: ipse: iste: he: et illa: et aduerbia demonstrandi ut nunc: tunc: hic: ibi: et hoc verbum est presentis temporis et numeri singularis: et causa est quod quorundam aliorum nominum et verborum pro aliquibus supponitur possunt intrare probationem respectu eorundem terminorum et non econ

tra sicut notatis: et non dico sicut superius vel inferius: quod ly hoc intrat probationem illius termini: iste homo: et tamen non est inferius nec superius ad ly iste homo: sed bene est notatus: sequitur ensi hunc currit et hoc est iste homo igitur iste homo currit. **C** Ideo talis propositio est immediata: hoc est: quod non potest probari per aliquod notius per sensum vel intellectum. Sed est differentia inter istos terminos immediatos eo quod nomina pronomina et aduerbia sic sunt immediata quod nullum terminum inferiorem habent se habet predicationem per quod possint probari: sed illud verbum sum es est presentis temporis et numeri singularis sic est immediatum quod nullum habet supra se terminum sed sub eo omnia alia verba continentur. In hoc vero conueniant quod sicut non est aliud in quo possit resolui sed pronome hoc ita non est aliud verbum in quo possit resolui hoc verbum sum es est.

Contra ista dicta arguitur: et primo probandum quod pronomina demonstratiua sunt termini mediati: et hoc sic ly hoc est terminus communis pluribus uniuoce competens igitur ly hoc est terminus mediatus: patet consequentia et antecedens probatur et assigno intentionem correspondentem huic pronomini hoc que competit for. que sit. a. et sit. b. vna alia intentio demonstratiua que sit intentio pla. et sint for. et pla. similium tunc sic quatuor intentionum duarum omnino similiarum quicquid significat per unam illarum significat per reliquas sed. a. et b. sunt intentiones: omnino similes igitur quicquid significat per. a. significat per. b. et e converso sed for. significat per. a. igitur significat per. b. et similiter pla. significat per idem. b. igitur. b. intentio demonstratiua est communis pluribus: et confirmat arguitur de. a. quod est terminus mediatus: iste discursus est bonus et maior probatur: quicquid intentio significat significat propter convenientiam intentionis cuius re et c. quia est similitudo: seu ymago rei: sed quecumque intentiones omnino confirmat equaliter conueniunt cum omni re cum qua altera eandem conuenit igitur quatuor intentionum similiarum quicquid significat per unam significat per reliquam et e converso. **C** Secundo arguitur sic et pono: quod pro quolibet instanti futuro obijciatur tibi vnus homo omnino similis for. ita quod pro nullis duobus instantibus tibi obijciatur idem et sint sic similes quod distinctio non appareat et maneat continue. a. intentio demonstratiua que est lectio for. in anima tua: quero tunc utrum continue manebit. a. intentio for. in anima tua absque alia de nouo causata vel continue erit alia de nouo causata secundum nouitatem apparentium si primum respectu cuiuslibet istorum habebis intentionem significantem for. et solum habebis. a. intentionem igitur. a. intentio est communis: consequentia tenet cum maiori: nec potest dici quod respectu cuiuslibet istorum distinctam intentionem: quod si sit. a. intentio for. et. b. intentio pla. tunc sic. a. et. b. apprehendis vel igitur ut distinctas vel ut similes si ut distinctas igitur distinctionem inter. a. et. b. apprehendis: consequens saluum cum non apprehendas distinctionem rerum igitur nec intentionum nec ut similes: quod tunc similitudinem apprehendis sed similitudo apprehensa presupponit sua extrema apprehendi ut distincta igitur prius apprehendis illas intentiones ut distinctas.

Ad hec omnia potest vnica responsio responderi eodem quod pronomen demonstratiuum plura significat non tamen est terminus communis quod non pro quolibet quod significat potest supponere sed solum modo pro vno sicut iste terminus hoc album est terminus singularis et tamen significat pla. quod hoc album et albedinem ab illo realiter distinctam: sed pro albedine non potest supponere sic ly istius plura significat quod aliud in ista tu es frater istius et aliud in ista tu es aliquid istius et tamen non est terminus communis quod non potest pro illis supponere sed precise pro vno quocumque demonstrato. Et ita in proposito dicitur quod taz. a. et. b. significat plura non tamen pro illis potest supponere

sed. a. pro for. soluz modo. b. vo pro platone. **C**aliter re spondetur dicendo q. a. significat for. solū modo. b. p. eise platonē: et tunc ad argumentum primū nego maiorē. Et ad probationē concedo p. nam cum p. in parte antecedentis et nego secundam: videlicet q. quocunq. intentiones omnino consimiles equaliter conueniunt cum oī re cū q. altera illarū p. nō: qm. a. p. nōnē cū for. et similitudo illi. b. vero cū pla. et similitudo eius vñ sicut non est possibile q. a. fiat a platone in potentia intellectiua sed a forte solū modo ita non est possibile q. sit platonis ymago aut similitudo: foret. n. impossibile vt docet experientia fortem et platonē qualitercūq. similes eandēz ymaginē in speculo causare s; cōsimiles et ita foret impossibile vñ? ymaginem aliud representare sed eiusdem solum modo p. nōnē effectiua. **C**ertū tamen cōcedo q. per notitiā fortis possit deuenire in notitiā platonis: s; platonis notitiā necio altera est a fortis similitudine vel notitiā. **C**ad secundum argumentū dicitur vt prius admissō casu q. respectu cuiuslibet istorūz habebis distinctas intentiones: et tunc ad argumentū. a. et b. apprehendis igitur vt distinctas aut similes: dicitur ad ans q. non est necesse ipsuz cōcedere in casu isto: qm. sicut possibile est q. aliquid videas non videndo visionem istius ita est possibile q. aliquid intelligam non intelligendo intentionē aut intellectionē illūz quare p. q. non oportet si intelligo vt apprehendo fortes et platonem q. a. et b. apprehendam: concessa tñ maior: nego consequentiam: quoniam si apprehenderem ista vt similia vel vt distincta ego apprehenderem ista esse plura consequens est contra casum et ita concedo q. ista duo apprehendo sed non apprehendo ista duo quia non apprehendo ista esse duo.

Secundo Arguitur ad principale probando q. hoc verbum est: est terminus mediatu. qm. oīs terminus resolubilis est terminus mediatu: sed ly est: ē terminus resolubilis ergo ē terminus mediatu. patet discursus cum maiori et minore p. bo per Aristo telē secundo peribet. dicentes q. non refert dicere hoīez ambulare et hominem ambulatē. **C**Secūdo sicut se habet ly ambulans ad ambulare ita ly ens ad ēē igitur quare ly ambulans includitur in ly ambulare eadem rōne ly ens i ly esse. **C**Tertio for. ē i domo conuertitur in istas ens in domo est for. sed non videtur rō q. ly ens additur in conuertente nisi q. includitur in ly est igitur et. **C**Quarto nisi ly ens includat in ly est sequitur q. staret propositioes aliquas cathegoricā esse sine predicato p. s; f. s;: ex quo propositio cathegorica est illa que habet s; b; predicatum et copulā p. nōnē p. tes sui.

Respondetur q. illud verbum est est terminus immediatus: et cū dicitur q. est terminus resolubilis: nego loquendo de resolutione propria quando illud quod resoluitur non capitur in eius resolutione nec probatione: dicere nāq. for. est id est for. est ens: hec nō est resolutio p. nōnē sed hec est p. nōnē for. currit. i. for. est currens: q. ly currit non sumitur in eius probatione nec resolutione et tunc ad primū argumentum: concedo q. sic non refert dicere hoīez ambulare et homines ambulantes esse et ita nec hominem esse et hominem esse ens: ex hoc tamen non sequitur q. si illud verbum ambulo sit resolubile ita illud verbum est. **C**Ad secundū argumentū dicitur concedendo q. ly ens includit in esse: non tamen sequitur q. illud verbum est sit resolubile. **C**Ad tertium concedo q. ista propositio for. ē in domo: sic conuertitur ens in domo est for. et esse includit ens non tamen sequitur q. sit resolubile. **C**Ad quartum cōcedo conclusionem adductam ymo et fortiores q. aliqua est propositio cathegorica: que non habet subiectum predicatum nec copulam: et tunc ad regulam allegatam dicitur q. intelligitur propositioem cathegoricāz habere simpliciter vel explicitē illas partes secundūz q. declarabitur in secunda parte quare et.

Terminorum mediatoz qdā sūt resolubiles vt notia: vba: et aduerbia

et participia habentia inferiora secundū predicationē: vt homo: mouetur: alicubi: quibus: inferiora sunt ista: hoc currit ibi. **C**Alij autem sunt exponibiles vt signa vniuersalia affirmatiua: dictiones exclusiue et exceptiue: incipit et desinit: omnes comparatiui et superlatiui gradus: termini modales et breuiter omnes termini ratione quorūm propositiones in quibus ponuntur sunt exponibiles assignande vt sunt talis differt aliud inq. tum per se necessario et contingēt. **C**Alij vero sunt termini officia biles vt termini limitantes ad sensum compositum et sensum diuisum aliq. ad diuersas compositiones secundum diuersas ordinationes in propositionibus: vt sunt termini significantes actus anime: sicut est scire intelligere: velle ymaginari: percipere: credere: dubitare: et similia. **C**Juxta h tamen est notandū q. ista trinitas diuisio nō est ex opposito assignata cum contingat eundem terminū esse resolubilem exponibilem et officia biles: vt patet de isto termino necessariū in ista propositione necessariū ē deus esse vt necessariū est aliqd. esse que potest tripliciter probari. **C**Primo resolubilit sic: hoc est deum esse et hoc est necessum: gō necim est deum esse. **C**Secundo exponit sic deus est et non potest esse quin deus est igitur necessarium est deum esse. **C**Tertio ficiatur sic: talis propositio necessaria est: deus est que precise primarie significat deum esse igitur necim est deum esse. **C**Consimili modo potest dici de isto termino contingēt: qui potest etiā resolubilit exponibilit et officia bilit teneri vt contingēt est te esse: pbatur pō resolutorie sic: hoc est te esse: et hoc ē contingens igitur contingens est te esse. **C**Secundo exponitorie sic tu es et pot. ēē q. tu non es. **C**Tertio officia bilit sic talis propositio est contingens tu es que precise primarie significat te esse igitur contingens est te esse. **C**Ex istis elicitur talis regula q. vniuersalis propositio exposita conuertitur cum suis exponentibus sumptis simul s; propositio resolutorie vel officia bilit probata cum suo antecedente resolutorie vel officia bilit inferente nō conuertitur nisi gratia terminorum: verbi gratia sequitur: deus est et nō potest esse quin deus ē: gō necessariū ē deum esse et econtra necessarium est deum esse igitur deus est et non potest esse quin deus est. Et sequitur hec propositio est necessaria deus est que precise primarie significat deus esse igitur necesse est deus esse: sed non sequitur econtra: q. licet nulla propositio esset adhuc necessarium ēēt deus esse. Similiter sequitur resolutorie h currit et hoc est homo igitur homo currit sed non sequitur econtra vt patet intuenti. Et notanter dicebat nisi gratia terminorum: q. bene sequitur h est et hoc est deus igitur deus est et econtra. Similiter sequitur h lucet et hoc est sol. igitur sol lucet et econtra. **C**Et vniuersalr ē h verum quando talis in definitarum resoluentes sunt necessarie. Item officia bilit sequitur tu scis talem propositioem aliquid est que primarie significat aliquid esse igitur tu scis aliquid esse et econtra: sequitur enim tu scis nliquid esse igitur tu scis talem propositioem aliquid est que primarie significat aliquid ēē igit. tu scis aliqd. ēē. **C**Redeundo igitur ad probationem terminorum resolubilit est sciendum q. oīs terminus cōmūnis pro aliquo suppositiuus et omne verbum preter verbum substantiuū p. sentis temporis et numeri singularis est resolubilis: omnis enim propositio in qua subicitur huius terminus habet p. nōnē per duo pro nomina demonstratiua sibi correspondentia: et h vniuersaliter est verum: in indefinita affirmatiua in quocunq. numero vel casu fuerit et cum quocunq. verbo de presentiterito et futuro: vt homo est animal sic resoluitur h est animal et h est homo igitur homo ē animal aliqd. fuit homo sic resoluitur: h fuit homo et hoc ē aliquid vel fuit aliquid igitur et. Alij quis homo curret hoc curret et hoc ē vel erit aliquid homo igitur. **C**Albū incipit esse hoc incipit esse et hoc est albus vel incipit esse albu igitur. **C**Aliquid animal desinit esse: h desinit esse et h est vel desinit ē aliquid animal igitur. **C**Ep. potest predicare: h potest predicare et hō est vel potest esse episcopus. **C**Episcopus pot.

videtur ab omni homine & hoc est homo igitur: ab aliquo homine differt homo ab hoc differt homo & hoc est homo igitur: contradictio: solum eadem est disciplina: horum eadem est disciplina & h sunt contradictoria: igitur: hominibus albis homines nigri fuerunt similes istis homines nigri fuerunt similes & isti sunt homines albi vel fuerunt homines albi igitur: aliquos homines videbunt aliqui homines istos videbunt aliqui homines. & isti sunt aliqui homines vel fuerunt aliqui homines igitur & cetera.

Exempla de adverbis resolutio:is vt aequaliter est: resolutio isto modo: sic est & sic est aequaliter igitur: aliquando eris: tunc eris & tunc est vel erit: quando igitur: post. a. tempus erit: sic: episcopus: tunc erit: sic: episcopus & tunc est. post. a. tempus vel erit post. a. tempus igitur: ante crastinam diem dormies tunc dormies & tunc est vel erit ante crastinam dies igitur: alicubi est sol. ibi est sol. & ibi est alicubi igitur: per h igitur patet qd non est aliqua particularis vel indefinita affirmatiua que no habeat vel habere possit duo demonstratiua sibi correspondencia

Indefinita vel particularis negatiua sibi correspondencia probari. Uno modo per duo demonstratiua quemadmodum est indefinita affirmatiua vt homo non currit: hoc non currit & hoc est homo igitur homo non currit. Secundo modo potest probari recurrendo ad eorum contradictoria ipsa probando vel inferendo quo facto statim patebit veritas indefinite vel particularis negatiue. Tertio modo potest probari per vniuersalem negatiuam sibi subalternantem: vt aliquid non currit probatur sic nihil currit igitur aliquid non currit: nullum animal currit igitur animal non currit: & per istum modum probandi patet veritas talium indefinitarum vel particularium: vt aliquis homo qui est asinus non est asinus: differens ab ente non est: aliqua res noluta a chymera non est noluta a chymera aliquis homo que asinus genuit non est filius eius: & ita de infinitis que omnes probari possunt per earum subalternas vniuersales negatiuas. Et sicut dictum est de indefinita vel particulari affirmatiua vel negatiua: eodem modo est dicendum de singulari affirmatiua vel negatiua: de non subiecto demonstratiuo preter h qd non potest probari in singulari negatiua per suam subalternam cuius talem no habeat. Ideo ita propositio iste homo albus currit debet sic probari: h currit & h est iste homo albus igitur & cetera. Iste homo vel asinus est asinus: hoc est asinus & hoc est iste homo vel asinus igitur. **Ex hoc sequitur qd iste syllogismus non est expositio:is iste homo vel asinus est asinus iste homo vel asinus est homo igitur homo est asinus: qd medius terminus deberet esse pro nomine demonstratiuum simplex quare no est in proposito. Et ex alio sequitur quod ad particularem affirmatiuam aut sibi equiualentem resolutione inferendam oportet maiorem esse singularem propositionis inferende & minorem esse de subd. finem. modo cum propositio & verbo & predicato proportionato verbo & subd. propositionis principaliter inferende: sed sic no est in proposito: qd singularis illius homo est asinus non est aliqua talis iste homo vel asinus est asinus vt patet.**

Sed forte contra Queda supius dicta arguit probando qd no ois indefinita affirmatiua va: h3 dno demonstratiua va & assigno ista ppone: chymera intelligitur: tunc certu est qd ipa est vera & tamen non habet aliquam talem in demonstratiuas veram: hoc est chymera cum ipa sit impossibilis: h id3 patet de ista antechristu significat ly anips: que vera est & tamen non habet aliquam talem veram hoc est anips. Et h dno pot multupl r respoden. Idio modo qd in talibus indefinitis in quibus verba principalia sut vt vbamportantia officiu vel consignantia actum mentis non requirunt nisi solum vna demonstratiua. Ideo p veritate illius chymera intelligitur sufficit veritas illius hoc intelligitur demonstrando chymeram: similiter pro veritate huiusmodi significat ly anips demonstrando anips. **Secundo modo potest responderi qd ita non est sua secunda demonstratiua hoc est chymera sicut nec istius homo in**

cipit esse est secunda demonstratiua h scilicet hoc est homo sed h hoc est homo vellincipit esse homo. Eodem modo est dicendum qd scda demonstratiua ista chymera intelligitur erit ista scilicet hoc est vel intelligitur esse chymera que est vera. Similiter secunda istius antechristus significat ly antechristus est h est antechristus vel significatur esse anips quod veru est. **Tertio modo potest dici qd talis demonstratiua dicitur p vna conditionalis: vt chymera intelligitur hoc intelligitur & hoc esset chymera si esset igitur. Eodem modo dicitur ad aliam de anips. Quarto modo respondetur & melius dicendo qd talia verba intelligitur opinatur significat supponit & cetera. ampliat eorum subiecta & predicata pro presenti preterito & futuro veliy magiabili. Ista propositio chymera intelligitur debet sic resolui h intelligitur & hoc est vel est ymaginabile esse chymera igitur. Similiter ista anips significat ly anips debet sic resolui h significat ly anips & hoc est anips vel erit anips igitur ita qd semper in secunda parte disunctiue ponatur pars pro qua potest verificari.**

Secundo arguitur Contra vnu alio implicite coessu videlicet qd omne verbum actiuum est resolubile in suis participium & verbum substantiuum. nam dato hoc sequitur qd anips est: posito tamen qd nullus anips sit. Probatur sic arguendo anips disputabit igitur anips est disputaturus tenet consequentia per concessum & ex consequente sequitur qd anips est a tertio adiacente ad secundum adiacens valet consequentia. **Ita arguitur h sor. leget non potest resolui in illas sor. erit legens igitur apparet. nec in illam sor. est lecturus: consequentia tenet & antecedens probatur: & pono qd no sit aliquis sor. sed erit & leget tunc sic: sor. leget ergo sor. erit legens & ex consequente sequitur qd sor. est: igitur a primo sor. leget ergo sor. est qd est falsum & qd sequitur sor. erit legens igitur sor. est probatur: nam ista propositio sor. est lecturus infert istas sor. erit ratione predicati futuriue. Consignificans igitur a pari. ista sor. erit legens infert istas sor. est ratione predicati presentia: ter consignificans probatur consequentia: non sequitur sor. est iustus igitur sor. erit: nec sequitur sor. est futurus: igitur sor. erit: igitur tota causa quare ista sor. est lecturus vel aliqua consimilis. s. sor. est futurus: sor. est predicaturus infert istam de futuro sor. erit: est qd predicatum istius consignificat per modum futuri ergo par ratione ista sor. erit legens sumendo legis participialiter infert istam sor. est ex quo ipsius predicatum presentia: ter consignificat. **Ad hoc respondetur ad primum negando istam consequentiam antechristus est disputaturus igitur antechristus est: & tunc ad ratione dico qd a tertio adiacente ad secundum adiacens non vs argumentum cum termino distrabente qualis est iste terminus disputaturus vt inferius ostendetur. **Ad secundum concedo istam consequentiam sor. leget igitur sor. erit legens: sed nego illam sor. erit legens: igitur sor. est: & cum dicitur bene lequitur sor. est lecturus igitur sor. erit ita a pari sequitur sor. erit legens: igitur sor. est: nego consequentiam & ad probationem dico qd prima consequentia valet non precise ex hoc qd predicatum est consignificans futuriue: quoniam tunc ista consequentia valeret Adā fut futurus igit Adā erit sed ideo qd predicatum est futuri temporis & non limitatur per aliqd aliud sed potius distrabit & imitat verbum presentis temporis. Ideo debet sic argui prima consequentia est bona qd predicatum est futuri temporis non limitatum sed secunde consequentie antecedentis predicatum est presentis temporis: et non limitatum igitur & secunda consequentia est bona: concedo argumentum sed nego minore: quoniam ly legens limitatur per verbum precedens ad standum precise pro illo de quo erit veru dicere hoc est legens. **Idio quo notandum qd participiu presentis temporis puta legens aut aliquod tale non significat solum modo ea que nunc principaliter sunt ymo & omnia de quibus est fut aut erit veru in dicere qd illa sut simpliciter vel talia aut talia: & ita ly futurus non solum si********

gnificat ea que erant sed omnia de quibus est fact aut erit verum q̄ illa erunt: et ita de participio preteriti temporis est dicendum suo modo: huiusmodi igitur termini habentes latam significationem possunt per verba precedentia limitari ut antichristus erit legens vel preteritus non infert antichristum esse vel fuisse quoniam ly legens et preteritus limitatur per verba precedentia ad standum pro illo q̄ erit solum modo et ita cum dicitur adam fuit futurus non supponit ly futurus pro illo quod iam est futurus sed pro illo de quo aliqui erant vey dicere q̄ e futurum et hoc ppter limitationem verbi preteriti temporis vt dictum e.

Adhuc arguitur contra illam propositionem concessam aliquis homo qui est asinus non est asinus. Nam ex ipsa sequitur q̄ aliquis homo est asinus et hoc est falsum igitur: consequentia probatur sic: i ista propositione aliquis homo qui est asinus non est asinus sunt due compositiones quarum prima ponit et asserit hominem esse asinum sed negatio subsequens non negat compositionem precedentem igitur: adhuc post aduentum huius negationis manebit prima compositio non negata: et per consequens consequentia est bona. Item per idem debet concedi ista sor. qui est asinus non differt ab asino: et si concedatur arguitur sic: sor. qui est asinus non differt ab asino et sor. est: et asinus est asinus: p̄ns falsum igitur: et antecedens: consequentia probatur a simili: seq̄. n. tu non differens a platone et tu es et plato: est igitur tu es pla. ita in proposito.

Respondetur Ad primum negando consequentiam primam et vltimam: q̄ ante aduentum negationis ista propositio est tota affirmatiua asserens hominem esse asinum sed post aduentum negationis est propositio negatiua et sic non debet asserere. Vel aliter dicitur negando assumptum ad probandum consequentiam primam: quia nihil nisi propositio asserit vel ponit aliquid esse: cum igitur ista prima compositio non sit: propositio igitur non sic asserit. Ad secundum concedo q̄ sor. qui est asinus non differt ab asino: et cum concluditur q̄ sor. est asinus: nego consequentiam. Et tunc ad similitudinem dico q̄ non est similitudo: q̄ ista propositio tu differens a platone bene sic exponitur: tu es et plato est et tu non es pla. sed ista propositio sor. qui est asinus differt ab asino non sic exponitur sor. est et asinus est et sor. non est asinus. sed sic: sor. qui est asinus est et asinus est et sor. qui est asinus non est asinus. Ideo in consequentia priorum deberet sic argui: sor. qui est asinus non differt ab asino et sor. qui est asinus est et asinus est igitur et. et sic conceditur consequentia et negatur prima pars antecedentis. Ceterum negatiua probanda est per assumptionem sui contradictorii: quo proposito apparebit veritas ipsius vniuersalis negatiue: multe enim sunt negatione vere que apparent false propter in considerationem suorum contradictoriorum. Ideo concluduntur tales conclusiones q̄ nihil et chymera sunt fratres geniti de eadez matre et tamen nihil et chymera sunt homo et asinus: nihil et antichristus sunt omnia que sunt: et tamen nihil et antichristus differunt ab omnibus que sunt: nihil et chymera sunt plura infinita et tamen nihil et chymera sunt tantum duo. Sed hoc caueas de negatione: quia non sequitur: nihil et chymera differunt ab homine igitur nihil et chymera sunt homo: quia ex sequente sequitur q̄ omne ens et chymera differunt ab homine: q̄ est falsum: et consequentia patet per istam regulam negatio postposita et. Et si dicitur q̄ ibi arguitur ab exposita ad vnam suarum exponentium respondetur negando et causa est quia nulla vniuersalis negatiua debet exponi sed solum probari per suum contradictorium vt dictum est.

De expositione vniuersalis affirmatiue. Equitur de vniuersali affirmatiua specialiter pertractandum et maxime quomodo expositione probari debeat. Et p̄ iuxta regulas communes q̄ primo vniuersalis affirmatiua d̄z exp̄ōi p̄ sua subalternam et vniuersalem

negatiuam sibi conuenientem. Et notanter dico sibi conuenientem quia multipliciter contingit exponentes vniuersalis affirmatiue variari: vel ratione signi vel ratione subiecti simplicis vel compositi vel ratione verbi vel ratione predicati. Exemplum primi nam aliquod est signum restrictiuum ad masculos vt quilibet: vnus: quisq̄: vtriusq̄: et. et aliquod est signum communis generis vt ly omnis. Ideo aliter debet ista propositio probari et exponi: quilibet homo currit: et aliter ista omnis homo currit. prima enim sic exponitur aliquis homo currit et nullus est homo quin ille currat igitur: vel sic homo masculus currit et nihil est homo masculus quin illud currat: secunda sic exponitur homo currit et nihil est homo quin illud currat igitur: ex quo patet q̄ ista non sunt contraria omnis homo currit et nullus homo currit: nec ista sunt contradictoria: omnis homo currit: et aliquis homo non currit: nec ista sunt subalterna omnis homo currit et aliquis homo currit et causa est: q̄ h copulatiua est possibilis omnis homo currit et nullus homo currit supposito q̄ nihil est homo nisi vna mulier: pregnans cum feta masculo que curret. Ceterum similiter cum isto signo vtriusq̄ oportet proponi: nari ambas exponentes sine significatione: vt vtriusq̄ istorum currit: sic exponitur: alter istorum currit et neuter istorum est quin ille currit igitur: vel sic alter istorum currit: et non est alter istorum quin ille currit igitur. Ceterum similiter cum istis signis quilibet: qualibet: quolibet: oportet aliter proponi: vt quilibet homo currit: debet sic exponi: aliquis homo currit: et non est aliquis homo quin ille currit igitur. Item quilibet homo currit: exponitur sic aliquis homo currit et non est aliquis homo quin illa currit. Item quilibet animal currit exponitur sic: aliquantum animal currit et non est aliquantum animal quin illud currit igitur. Item cum isto signo qualibet: vt qualibet homo currit exponitur sic: aliquis homo currit et nihil est aliquis homo quin illud currit igitur. Similiter cum isto signo quomodolibet vt quomodolibet homo currit exponitur sic: aliquo modo homo currit et non est aliquis modus quin isto modo homo currit igitur. Item quotienscumq̄ homo currit homo mouetur exponitur sic: aliquotiens homo currit quotiens ipse mouetur et non est aliquotiens homo currens quin totiens ipse mouetur ergo quotienscumq̄ et. Ceterum variantur exponentes ratione predicatorum adiectiuorum: quorum vnus est adiectiuum masculini vel femini et alterum neutri. Ideo diuersimode exponuntur tales propositiones: omnis homo est albus et omnis homo est albus: cuius oppositum solet poni: dicendo q̄ ab e equaliter exponunt. Prima enim sic exponitur homo est albus et nihil est homo quin illud est albus. Secunda sic exponitur homo est albus et nihil est homo quin illud est homo albus igitur: Et sic patet q̄ prima est vera et secunda falsa: iste. n. propositiones conuertuntur: omnis homo est albus et omnis homo est homo albus sic et iste omnis homo est vnus solus: et omnis homo et vnus solus homo. Id tales propositiones vniuersaliter exponi debet. Eodem modo est dicendum de illis propositionibus omnis homo est futurum et omnis homo est futurum: quaru prima est vera et secunda falsa. prima enim equiualeat huic omnis homo est. Secunda equiualeat isti omnis homo erit homo masculus: que falsa est et impossibilis. Ideo illa omnis homo est futurum habet sic exponi homo est futurum et nihil est homo vel erit homo quin illud est futurum: q̄ verum est. Secunda exponitur v̄z omnis homo est futurum homo est futurum: et nihil est homo vel erit homo quin illud erit homo masculus vel aliquis homo: modo hoc est falsum: q̄ multe mulieres erunt quarum nulla est nec erit aliquis homo. Ceterum tamen conceditur q̄ quilibet homo est futurus: q̄ aliquis homo est futurus et nullus est homo vel erit homo quin ille est futurus. Et hijs patet ista consequentiam non valere: omnis homo fuit vel erit igitur omnis homo est preteritus vel futurus: sed bene sequitur q̄ omnis homo est preteritum vel futurum: sicut nec sequit

iste populus currit igitur iste populus est currens: vel iste binarius est igitur iste binarius est ens: tenendo ly ens noialiter: sed bñ sequit iste populus currit igitur iste populus est currens vel currens. Sicut iste binarius est igitur iste binarius est ens vel entia & sic de infinitis. Tertio rōne ubi contingit exponentes multipli variari quāq; enī ē s̄bm simplex quāq; compositū. Si simplex vel in recto vel in obliquo: si in recto exponantur mō superius dicto: si in obliquo est alius modus tenendus: v3 q; terminus relatiuus erit in eodem casu & in eodē numero in quo casu & in quo numero fuerit terminus recipiē distributionē: ut cuiuslibet hominis est asinus currens: exponit sic: hoīs est asinus currens & nō ē hō quin illius asinus currit. cuiuslibet hominis est oculus dexter alicuius hoīs est oculus dexter & nihil est hō quin illius oculus ē dexter igitur. Exemplū in datiuo casu vt cuiuslibet respondenti claudē: sic exponit: alicui respondenti concluditur & nihil est rēdens quin illi cōcludat. Exemplū in accusatiuo casu vt oēm hominem omnis hō videt: sic exponit hominē omnis hō videt: & nihil ē homo quin illud omnis homo videt igitur &c. Exemplū in ablatiuo casu vt ab omni hoīe sor. differt exponit: ab homine sor. differt & nihil ē homo qui ab illo sor. differt. Vniuersalis affirmatiua in plurali numero sic exponitur vt omnes hoīes currunt: homines currunt: & nulla sunt homines quin illa currunt. Omnium contradictoriorum alterum ē verum: sic exponitur aliquorum contradictoriorum alterum est verum: & nulla sunt contradictoria quin istorum alterum est verus & sic vltimus discurrendo per omnes casus pluralis numeri. Circa h̄ est tamen aduertendū iuxta sententiam aliquorum q; proposita tali propositiōne. Cuiuslibet hominis asinus currit vel cuiuslibet hominis oculus est dexter: est simpliciter dubitanda: eo q; rectus sequens obliquum potest se teneri a parte predicati vel a parte subiecti si tenet se a parte predicati tunc talis propositio est vniuersalis: cuius obliquus stat confuse & distributiue & rectus confuse tantum. Si autem rectus est pars subiecti: obliquus stat cōfuse & distributiue & rectus determinate: & tūc talis propositio non est exponibilis cū non sit vniuersalis sed resolubilis sic & quelibet alia indefinita: vt cuiuslibet hominis asinus currit: sic resoluitur: hoc currit & hoc est cuiuslibet hominis asinus igitur: & sic patet q; ille conuertuntur cuiuslibet hominis asinus currit & asinus cuiuslibet hominis currit & sicut vna est indefinita ita & alia presupposito semper q; rectus vtrobisq; sit pars subiecti. Ex isto p3 hanc consequentiam nō valere vel saltem dubitandam. cuiuslibet hominis est asinus currens igitur: cuiuslibet hominis asinus currit. Similiter cuiuslibet hominis est dexter oculus igitur: cuiuslibet hoīs oculus est dexter. Et si dicitur q; quelibet singularis illius est vera igitur: hinc dicitur q; ille singulares non sunt singulares illius cuiuslibet hominis oculus est dexter si ly oculus tenet se a parte subiecti sed bene si teneret se a parte predicati: vel salte3 illius cuiuslibet hominis est oculus dexter. Ex his sequitur q; iste due cuiuslibet hominis asinus currit & cuiuslibet hominis asinus non currit: non sunt contraria sed sub contraria quorum vnus contradictorium est hoc quilibet asinus cuiuslibet hominis currit: alterius est hoc nullus asinus cuiuslibet hominis currit. Similiter ista non sunt contradictoria cuiuslibet hominis asinus currit & alicuius hominis asinus non currit: ymo sūt simpliciter impertinentes nec simul stant in figura h̄ autem omnia conceduntur & similia dato q; rectus tenet se a pte s̄bi & n̄ a pte predicati. Si autem tenet se a pte predicati hec oīa negarentur.

Est etiam diuersitas exponendi propositio // nem vniuersalem de subiecto composito. s. copulato vel disuncto: vnde proposita tali omnis homo vel asinus est asinus: aut omnis propositio vel cuius contradictoria est vera: est immediate dubitanda & distinguenda: querendo an signum vniuersale distribuatur totum disunctum aut partem primam solummodo. Si distribuit totum disunctum tunc quelibet talis est ne

ganda: & per istum modum exponenda: vt homo vel asinus est asinus: & nihil est homo vel asinus quin illud est asinus q; est falsum: q; quilibet homo est homo vel asinus & tamen non est asinus. Similiter omnis propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur aliquid propositio vel eius contradictoria est vera & nulla est propositio vel eius contradictoria quin ipsa est vera: modo h̄ est falsum: q; h̄ homo est asinus est propositio vel eius contradictoria & tamen non est vera. Exemplū in obliquo vt ab oī homine vel ab asino differt exponitur sic: ab homine vel ab asino differt & nihil est homo vel asinus quin ab isto differt. Exemplū in plurali numero vt omnes homines vel asini currunt exponitur sic homines vel asini currunt: & nulla sunt homines vel asini quin illa currunt. Exemplū in obliquo & in plurali numero vt omnium verorum vel falsorum alterum est verum verorum vel falsorum alterum est verum & nulla sunt vera vel falsa quin illorum alterum est verum. Eodem modo est dicendum de propositiōe vniuersali de copulato extremo: ipsam salter exponendo dato q; signum distribuatur totum copulatum: vt omnis homo & asinus currunt: debet sic exponi homo & asinus currunt & nulla sūt homo & asinus quin illa currunt & sic de alijs. Ex his sequitur q; tales vniuersales sunt false s3 istum modum loquendi: omnia duo & tria sunt quinq; omnes duo homines & duo animalia sunt plura quinq; duo: quia omnia quatuor sunt duo: & tria & nulla quatuor: sunt quinq; igitur non omnia duo & tria sunt quinq; ideo ista exponens est falsa videlicet nulla sunt duo & tria quin ista sunt quinq; eo q; omnia quatuor sūt duo & tria communicatiua. Sed hoc est verus q; omnia duo sūt aliquid que & tria sunt quinq; vel duo & tria comunicantia. Secunda at est falsa: q; omnes 2° homines sunt 2° homines & duo animalia: & non sunt duo & 2° & nulli 2° homines sunt plura duobus: ideo nō omnes 2° homines & 2° animalia sunt plura q; 2°: quis forte omnes 2° homines sint aliqua que & duo animalia sūt quatuor. Similiter nego illas omnis homo & 2° homines sunt tres: sed concedo q; omnis homo est aliquid q; & duo homines sunt tres. Si autem signum distribuatur solum primam partem disuncti vel copulati iterum queritur an totum disunctum sit subiectum vel solus prima pars & residuum tenet se a parte predicati. Si detur primum: dicitur tūc q; talis propositio non est vniuersalis sed indefinita reſolutorie probanda: si vero datur secunda pars conceditur talem esse vniuersalem: & aliter q; p3: exponendam: vt omnis homo vel asinus est asinus sic exponitur dato isto: homo vel asinus est asinus & nihil est homo quin illud vel asinus est asinus igitur. Similiter oīs propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur: propositio vel eius contradictoria est vera & nulla est propositio quin illa vel eius contradictoria est vera. Et sic exponende sunt tales propositiōes: vere omnis homo vel asinus est asinus omnis propositio vel cuius contradictoria ē va oīa duo & tria sūt quinq; oīs hō & duo hoīes sūt tres & similia.

Contra ista dicta Arguitur probando primo q; h̄ propositio omnis homo vel asinus est asinus est vera & simpliciter concedenda: nam quelibet eius singularis est vera & cuiuslibet supposito subiecti correspondet vna singularis igitur: consequentia cum mino: i patet: & maior arguitur: nā hec est vera iste homo vel asinus est asinus: & h̄ similiter iste homo vel asinus est asinus homine vel asino deinde strato igitur &c. Secundo sic quelibet exponentius est vera igitur exposita est vera: consequentia patet: & antecedens probat: q; homo vel asinus est asinus: & nihil est homo quin illud vel asinus est asinus igitur oīs hō vel asinus est asinus. Tertio sic omnis asinus est asinus igitur omnis homo vel asinus est asinus: consequentia patet: a parte disuncti ad totum disunctum. Quarto sic nisi teneatur ibi secundus rectus a parte predicati sequitur q; ille non sūt singulares. iste homo vel asinus est asinus & iste &c. q; cuiuslibet istarum subiectū supponit pro pluribus & pro cisdē

diuisum est predicabilis ita arguitur quod talis vniuersalis est falsa et simpliciter neganda nam eius contradictoria est vera videlicet aliquid quod est homo vel asinus non est asinus: quia aliquid quod est homo non est asinus igitur aliquid quod est homo vel asinus non est asinus: consequentia tenet a parte disuncti ad totum disunctum. Similiter hoc non est asinus demonstrando sortem: et hoc est aliquid quod est homo vel asinus igitur etc. Et sic patet falsitas istius vniuersalis. Secundo sua contraria est vera igitur ipsa vniuersalis est falsa: consequentia tenet et antecedens probatur per sua singularia. Nam quocumque homine demonstrato vel asinus: patet quod iste homo vel asinus non est asinus: et iste homo vel asinus non est asinus: et per consequens nihil quod est homo vel asinus est asinus: quod est contrarium vniuersalis date. Tertio exclusiua sua secum conuertibilis. de terminis transpositis est falsa: igitur ipsa vniuersalis falsa: consequentia tenet et antecedens probatur: nam hoc est falsa tamen asinus est homo vel asinus et hoc est sua exclusiua igitur: et quod ista sit falsa: patet quia aliud ab homine est homo vel asinus puta bunellus. Quarto ista est vniuersalis affirmatiua cuius multa supposita capiuntur sub subiecto quorum nullum capitur sub predicato: igitur ista non est vera: consequentia tenet: quia si ipsa esset vera esset ibi dici de omni. igitur nihil contingeret capere sub subiecto de quo non dicatur predicatum: patet per aristotelem primo priorum: ubi describit dici de omni: et dici de nullo: quod aut multa supposita inueniantur sub subiecto de quo non dicatur predicatum: probatur: nam nec de sortem: nec de pla. dicitur predicatum cum neuter eorum sit asinus: et de quolibet illorum dicitur subiectum. quod quilibet illorum est homo vel asinus igitur. Quinto arguitur sic omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo vel asinus est homo. igitur homo est asinus: consequens falsum. igitur aliqua premissarum et consequentia patet: quod syllogismus. n. dicitur. Et similiter omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo est homo vel asinus igitur omnis homo est asinus consequens falsus igitur aliquid premissarum non minor: ergo maior: quod erat probandum.

Ad ista argumenta respondetur sustinendo continue responsum priorum videlicet quodcumque tales propositiones proponuntur sine limitatione dubitande sunt. quod intellectus liber est. et liber potest vtriusque rectum distribuere vel solum vnam. sicut sibi placet. ideo nescitur an vltima sit vera vel falsa cum primo proponitur. Et tunc ad argumenta tamen probata illam omnis homo vel asinus est asinus esse veram et simpliciter concedenda. nego. imo presupposita limitatione quod vterque rectus distribuatur. nego istam. Et tunc ad probationem dico dubitando nunquid tales singulares sunt singulares istius vniuersalis. eo quod nota disunctio nis continue potest teneri diuise vel collectivie. si diuise dico quod tales non sunt eius singulares. sed istius omnis homo est aliquid quod vel asinus est asinus. Si autem teneatur nota disunctionis collectivie. dico tunc quod iste bene sunt singulares istius vniuersalis sed multe sunt false. nam demonstrando sortem est ista falsa: iste homo vel asinus est asinus quia tunc sic debet resolui: hoc est asinus et hoc est iste homo vel asinus igitur. Et sic est notandum quod in proposito ly. vel tenetur collectivie quando cadit super totum disunctum pro nomen demonstratiuum. et si dicitur quod ly: iste non potest cadere super totum disunctum: dicatur quod non est magis inconueniens quod ly. omnis cadat super eodem. Et si opponens non esset contentus de illis singularibus assignata istas. s. hoc est homo vel asinus est asinus: et hoc est homo vel asinus est asinus: et hoc est homo vel asinus est asinus: et sic vltra: quarum multe sunt false: non enim mihi verum videtur quod aliqui dicunt quod singulares istius vniuersalis sunt iste: iste homo est asinus: et iste asinus est asinus et sic de alijs: oportet enim in singularibus debite assignatis esse consonis prelacens vniuersalis et singularium: cuius oppositum est hoc: vt patet intuenti: immo si eius singulares conuertuntur non propter hoc dicuntur singulares eius

dem vniuersalis sicut sunt: iste homo est: et hoc risibile est: prima enim est singularis istius omnis homo est et non secundum. Similiter secunda est singularis istius omne risibile est et non prima: et hoc est solum ratione prelacentium etc. Ad secundum dico quod iste non sunt exponentes istius vniuersalis: omnis homo vel asinus est asinus: sed iste sunt ei exponentes: homo vel asinus est asinus: et nihil est homo vel asinus quin illud est asinus modo certum est quod ista secunda exponens est falsa. Ad tertium nego consequentiam. Et ad probationem a parte disuncti etc. dico quod ibi intelligit quando disunctum non precedit signum aliquod habens vim considerandi qualiter non est in proposito: eo quod illud signum vniuersale omnis habet ut concedendi et distribuendi: et etiam precedit disunctum. Ad vltimum dicendum quod non est inconueniens in omnibus propositionibus in quibus subiectum est terminus compositus ex diuersis terminis communibus quorum quilibet requirit distinctas singulares: ideo non mirum est si subiecta istarum singularium supponunt pro pluribus et pro eisdem diuisum sunt predicabilia etc.

Ad alia argumenta probata illam. ois homo vel asinus est asinus esse falsam: et simpliciter neganda: de negando assumptum: quod solum primus rectus distribuatur et secundus teneat se a parte predicati. Et tunc ad primum argumentum nego quod predictio istius sit vera. Et ad probationem dico quod illud non est suum contradictorium. homo vel asinus non est asinus: sed illud homo non asinus est asinus: imo nec iste equipollent non aliud quod est homo vel asinus non est asinus et omnis homo vel asinus est asinus: quia in vna ly asinus stat determinate vel confuse tamen et in alia confuse et distributive ratione dictionis precedentis includentis negationem. Et si allegetur ista regula pre contra dicitur concedendo regulam: sed ex ista non sequitur quod dicte propositiones equipollent sicut iste: non quilibet homo currit et aliquis homo non currit: et est ratio diuersitatis: quia in vno terminisstant opposito modo et non in alia: cum ibidem predicatum quod est terminus compositus nullibi distribuatur: propter consimilem causam concedendo illa ois homo vel asinus non est asinus: et dico quod non contrariatur illi omnis homo vel asinus est asinus: nec illi equipollent: nihil quod est homo vel asinus est asinus: nec sequitur iste homo vel asinus non est asinus et iste etc. igitur nullus homo vel asinus est asinus: sed bene sequitur quod quilibet homo vel asinus non est asinus que conceditur sicut et alia. Ad inferendum igitur nullus homo vel asinus est asinus: oportet preponere negationem in antecedente isto modo: nec iste homo vel asinus est asinus: nec iste etc. igitur nullus homo vel asinus est asinus: conceditur consequentia: et negatur antecedens: vnde iste non conuertitur iste homo vel asinus non est asinus et non iste homo vel asinus est asinus propter diuersam suppositionem a parte subiecti ut patet intuenti. Et per hoc patet responsum ad secundum argumentum. Ad tertium dico quod ista exclusiua data non est exclusiua conuertibilis cum ista vniuersali nec directe de terminis transpositis. Nam tunc quod predicaretur in vniuersali foret subiectum exclusiue: sed sic si est in opposito: quod in exclusiua solum subicitur ly asinus et in vniuersali predicatur totum hoc: aliquid quod vel asinus est asinus ideo exclusiua istius est ista tamen aliud quod vel asinus est asinus est homo: et hoc conceditur. Ad quartum dico quod non est inconueniens aliquam esse vniuersalem affirmatiuam veram et aliquid sumi sub subiecto de quo non dicatur predicatum explicite sumptum: sed quod de ipso non dicatur predicatum: implicite sumptum: falsum est et inconueniens: et hoc est intentio philosophi in loco preallegato: vnde predicatum implicitum istius vniuersalis est: aliquid quod vel asinus est asinus: et hoc dicitur de quolibet contento sub subiecto vniuersalis: per hoc ergo patet responsum ad quartum argumentum: negando discursum istum: nec est in darapti: quia maior: extremitas non predicatur de minor extremitate. Ideo debet talis conclusio inferri videlicet aliquid

¶ vel asinus est homo est aliquid ¶ vel asinus? ¶ asinus? ¶ et si conceditur: eodem modo est respondendum si fieret talis syllogismus: omnis homo est asinus: ita est: variis propositio vel eius contradictoria est falsa. igitur falsum est: verum negatur consequentia: sed debet concludi talis propositio: propositio que vel eius contradictoria est falsa est propositio que vel eius contradictoria est vera. Et sic arguendo: concedo consequentiam: et consequens. Ad confirmationem: nego primam: quia plus predicatur in minori quam fuerat subiectum in maiori: precise enim subieciabam si homo in maiori et in minori totum illud homo vel asinus. Propter consimilem causam negantur omnes tales consequentie: omnia duo et tria sunt quinque: quatuor sunt duo et tria igitur quatuor sunt quinque. Similiter omnes duo homines et duo animalia sunt quatuor: sed sex et plura sunt duo homines: et duo animalia: igitur sex et plura sunt quatuor: utrobique enim plus predicatur in minori quam subieciabatur in maiori.

Non obstante ¶ si de obliquo et termino coposito probabiliter dicta sunt: tamen mihi videtur aliter posse dici absque distinctione aliqua: pretermittendo: primo ¶ in ista omnis homo vel asinus est asinus: ly homo vel asinus est subiectum: nullus ei grammaticus dicitur ¶ altera pars disiuncta tenet se a parte appositi. ¶ Secundo premitto iuxta sententiam antiquorum laycorum ¶ signum vniuersale et affirmatiuum non distribuit terminum mediate sequentem nisi de per accidens ratione determinationis aut regiminis aut restrictionis. ¶ Dico determinationis propter tales omnis homo albus currit: omnis homo niger disputat: vbi adiectiua stat distributiuue. ¶ Dico secundo regiminis propter istas propositiones omnis asinus hominis currit: omnis oculus dexter equi est dexter: vbi genitiuus casus supponit distributiuue. ¶ Dico tertio restrictionis propter huiusmodi propositiones omnis ¶ est homo est risibile vbi ly homo et ly ¶ stant confuse et distributiuue. ¶ Ex predictis suppositionibus sequitur ¶ in ista propositione: omnis homo vel asinus est asinus: subiectum est ly homo: vel asinus: et tamen non totum distribuitur: sed precise ly homo: et ly asinus? stat confuse tantum tam a parte subiecti quam a parte predicati: vnde in ista propositione: omnis homo asinus non est si asinus stat confuse tamen vt patet: sed cuiuslibet virtus magis debet se extendere in propinquum quam in remotum ergo a fortiori in ista omnis homo vel asinus est asinus: ly asinus in subiecto non stat confuse distributiuue. Si ergo mihi proponitur ista omnis homo vel asinus est asinus: concedendo eam. Et si queritur de eius exponentibus dico ¶ sunt tales homo vel asinus est asinus: et nihil est homo quin illud vel asinus est asinus itaque propter totum ¶ stat confuse tantum sequatur ly quin et quod distribuitur precedat. ¶ Contradictorium istius est: non homo vel asinus est asinus: et est contradictorium per negationem prepositam: vel sic homo non vel asinus est asinus cuius veritas vel falsitas requiratur in suo contradictorio. ¶ Singulares vero sunt iste: iste homo vel asinus? et iste homo vel asinus? et sic de aliis. Et non est inconueniens in propositionibus singularibus subiecta pro pluribus supponere dummodo compositionem gerant. ¶ Item sequitur ¶ in argumento syllogistico non oportet subiectum in maiori nec sibi propositionabile predicari in minori implicite vel explicite: sed solum ¶ distribuitur. Unde ista consequentia non valet: omnis homo vel asinus est asinus: tu es homo vel asinus: igitur tu es asinus: sed debet sumi pro minori ¶ tu es homo: et concludi ¶ tu vel asinus es asinus: et si aliquando aliqua dixi vel dicam que non videantur suffragari hinc: intelligo ea quando subiectum distribuitur. ¶ Item sequitur ¶ aliqua est propositio vniuersalis cuius subiectum non distribuitur: sed solum pars: nec hoc est contra aliquam regulam: quia licet oporteat subiectum in vniuersali affirmatiua simpliciter vel explicite determinari per signum vniuersale non tamen oportet distribui: quia forte signum

non ad tantum se potest extendere determinando: cum se extendit non solum ad distributionem: sed etiam ad confusionem que oritur a signo in distante sicut in propinquo. ¶ Consimiliter dicatur de obliquis casibus: vnde licet in ista omnis asinus hominis currit rectus et obliquus distribuitur: si non est vniuersaliter et vniuersaliter: nam rectus de per se distribuitur: obliquus autem de per accidens: ratione recti tendentis suam distributionem in ipsam propter regimem: tam in ista cuiuslibet hominis asinus currit distribuitur ly hominis: et non ly asinus: sed supponit confuse tantum: non obstante ¶ sit pars subiecti: cum non se habeat ad obliquum aliquo dierorum modorum ratione quorum de per accidens possit distribui. ¶ Si ergo querit de suis expositionibus: dico ¶ sunt iste: hominis asinus currit et non est homo quin istius asinus currit: contradictorium etiam et contrarium dantur per oppositas suppositiones. Et ita syllogistice arguendo debet sic argui: cuiuslibet hominis asinus currit: sex est homo: igitur sex asinus currit: ita ¶ illud quod distribuitur in maiori ponatur in minori et non plus. ¶ Ex predictis sequitur ¶ iste non conuertuntur cuiuslibet hominis asinus currit et quilibet asinus hominis currit: et non sequitur iste negatiue conuertuntur. ¶ nullus hominis asinus currit et nullus asinus hominis: sed iste contrariantur illis affirmatiuis: igitur et ille affirmatiue conuertuntur: sicut non sequitur iste due conuertuntur alicuius hominis asinus currit et asinus alicuius hominis currit: sed iste sunt sub contrarie istarum videlicet alicuius hominis nullus asinus currit et asinus alicuius hominis non currit: igitur et iste conuertuntur: data enim ¶ omnis asinus hominis currit: et ¶ sex erit homo ¶ nullum haberet asinum si esset vera omnis asinus hominis currit. Et hec falsa cuiuslibet hominis asinus currit. et si similiter esset vera alicuius hominis nullus asinus currit. Et hec esset falsa asinus alicuius hominis non currit. Et sic patet ¶ non semper conuertuntur illi termini hominis asinus et asinus hominis: cuius tamen oppositum solet supponi. ¶ Quarto contingit expositionem vniuersalis affirmatiue variari ratione verbi: quod debet exponens negatiua capi cum verbo ampliatiuo et aliter cum verbo non ampliatiuo: et aliter cum verbo de presenti et aliter cum verbo de preterito vel de futuro. Unde potest pro regula sustineri ¶ sicut omnis vniuersalis affirmatiue cuius principale verbum non est ampliatiuum principale verbum secunde exponentis erit verbum substantiuum de presenti. Sic omnis talis vniuersalis cuius principale verbum est ampliatiuum verbum secunde exponentis erit verbum disiunctum ex verbo substantiuo et ampliatiuo synonimo cum verbo propositionis principaliter exponende: verbi gratia: ut exponendo illas omne animal currit: patet predictis ¶ secunda exponens est talis nihil est animal quod non currit: et sic de omni vniuersali de presenti affirmatiua: siue verbum substantiuum siue adiectiuum non ampliatiuum predicetur. ¶ Exempla secunde partem multa sunt. Et primo de preterito: vt omnis homo fuit: exponitur sic: homo fuit et nihil est homo vel fuit homo quin illud fuit. Exemplum de futuro vt omne animal erit exponitur sic: aliquid animal erit: et nihil est animal vel erit animal quin illud erit igitur. Exemplum de preterito cum verbo ampliatiuo: vt omnis homo potuit currere: exponitur sic: homo potuit currere et nihil est homo vel potuit esse homo quin illud potuit currere: omne currere potest esse sedens: sic exponitur: aliquid currere potest esse sedens: et nihil est currere vel poterit esse currere quin illud poterit esse sedens. Exempla cum isto verbo incipit: vt omne a. incipit esse: exponitur sic. a. incipit esse verum: et nihil est a. vel incipit esse a. quin incipit esse verum: et nihil est a. vel incipit esse a. quin incipit esse falsum et nihil est: vel incipit esse a. quin incipit esse falsum: et nihil est: vel incipit esse a. quin incipit esse falsum: et nihil est a. vel incipit esse a. quin illud incipit esse dubium: igitur exemplum cum verbis distractiuis vel concernentibus actus mentis vt omnis res intelligit apprehendit significat est

volita imaginata. & sic & alijs verbis quibuscūq; passivis
 distrahentibus: nā secunda exponēs prime erit talis. nul-
 la est vel intelligitur res quin ista intelligit & sic de alijs.
C Sed h̄ forte dubitatur qualiter debent ille exponi oīs
 homo preteritus est: omnis homo futurus est aīal in h̄
 istā: dicit q̄ quilibet istaz ē dubitāda: eo q̄ ly preterit⁹ &
 ly futur⁹ possunt teneri noīaliter v̄l participialiter. Si no-
 minaliter quelibet istarum potest: satis bene concedi: s̄
 ma enī sic exponit: hō p̄terit⁹ ē & null⁹ ē hō p̄terit⁹ qn illd
 est: & h̄ ē v̄y. **C** Secūda sic exponitur: hō futurus ē aīal
 in hoc instāti & nihil est homo futurus quin illud est aīal i
 h̄ instāti & h̄ similiter: ē verum: si autem ly futurus & ly
 preteritus tenentur participialiter: tunc quilibet est negāda:
 Et prima sic exponitur homo p̄terit⁹ est & nihil est v̄l fuit
 homo quin illud fuit hō mascul⁹: & h̄ est falsum. secūda
 sic exponitur homo futurus erit animal in hoc instāti &
 nihil est vel erit hō quin illud sit futurum animal in h̄ in-
 stāti: iterum h̄ est falsum. **C** Vel potest aliter dici conce-
 dendo secundam p̄positionē eo q̄ ly futurus necessario
 ē se a parte subiecti. si autem teneret se a parte predicati
 erit incongrua loquutio cum ibidem erit discordantia ad
 lectum cum suo substantivo: ly futurus. n. ē masculini ge-
 neris: & ly animal est neutri generis. ideo t̄c. Nota be-
 ta istā sniam eo q̄ multa poteris solueris argumenta.

D **C** Incipit tractat⁹ suppositionū
 Ost̄ predicta contingit materiam
 suppositionū aliquid pertracta-
 re. Et primo sciendum est supposi-
 tionem ad propositum per istum
 modum diffiniri. **C** Suppositio ē
 significatio termini non extremaliter
 v̄nitūi p̄ aliquo vel pro aliqui-
 bus i p̄pōne. vt hō ē aīal. ly hō ē
 species. Ex quo patet differētia in-
 ter sup̄dere & significare: terminus enim non supponit
 nisi in propositione positus: extra vero contingit ipsum i
 finita significare uno multotiens terminus in propositione
 aliqua significat pro quibus non supponit. sicut patet de
 isto termino album in ista propositione album currit qz
 albedinem significat pro qua tamen non supponit. **C** Si-
 militer iste terminus homo in ista propositione. omnis
 homo est animal. significat omnem hominem presentem
 preteritum & futurum. possibilem & imaginabilem pro
 quo vel pro quibus non supponit. solum enim supponit
 pro omnibus hominibus qui sunt. ut alias diffusius per-
 tractati. **C** Dividitur enim illud nomen suppositio in
 suppositionem in propriam. vt bibo cistum āglia pugnāt
 qz locus nō h̄z sustinē. Et sup̄pōne p̄p̄iam q̄ dividitur
 i malē ac simplicem & personalem.

Suppositio materialis est significatio ter-
 mini in propositione extrema.
 aliter se habentis & non extremaliter v̄nitūi pro seipso so-
 lūmodo aut sibi consimili: sumitur hic significatio loco ge-
 neris: nam omnis suppositio est significatio: & non econ-
 verso: dicitur in propositione propter causam super⁹ di-
 ctam: dicitur non extremaliter v̄nitūi ad differētiāz ver-
 bi aut copule principalis: dicitur pro seipso solummodo
 aut sibi consimili: quia si termin⁹ aliquis significat aliud a
 se aut suo consimili in p̄pōne: non supponit talis termin⁹
 malit sed personaliter vel simpliciter. verbi gratia in ista
 propositione qualitas est: ly qualitas sup̄pōit pro se & suo
 simili: siue significat idem non tamen supponit malit quia
 significat albedinem vel nigredinem distinctam ab isto
 termino q̄litas & quolibet sibi consimili. Similiter in ista
 propositione terminus est: ly terminus supponit pro se
 aut sibi simili: tamen quia significat tales terminos homo
 animal non supponit materialiter s̄z p̄sonaliter: sed i ista oīs
 est signum v̄niversale subiectum supponit pro se & sibi si-
 mili & nullo sibi dissimili: vt patet. ideo supponit termin⁹
 minus talis materialiter & non personaliter: & ita in omni-
 bus talibus ly: homo ē species ly aīal ē gen⁹ hō ē noīalū
 casus: ly hoīs est genitūi casus.

Circa istam suppositionem fatentur alig ter-
 minum materialiter supponere
 sine limitatione alicuius signi materialitatis ipsum prece-
 dentis: sed solum sufficit terminum prime intentionis tra-
 hi per terminum secunde intentionis ad talem suppositio-
 nem simplicem & materiale: tenendo pro sūdamētū q̄
 talia sunt subiecta qualia p̄mittūt eorūz p̄dicata: Ideo cō-
 cedūt illos homo est species: animal est genus: omne ani-
 mal est nomen: omnis homo non est species & tamen ne-
 gant illas omnis homo est nomen: & aliquis homo ē spe-
 cies & sic de alijs.

Contra istud sūdamētūz talia sūt subiecta
 t̄c. arguit sic: predicatus v̄l
 per mittit vel salūz non impedit qualescūq; esse subiectū
 suum igitur dictum falsum: consequentia tenet & antece-
 dens similiter: discurrendo per omnes terminos. **C** Sz
 forte dicitur q̄ non capitur sibi permittere pro non pro-
 bibere sed capitur pro detrabere. **C** Contra ex isto sequi-
 tur q̄ ista est vera omnis homo est masculus: omne ani-
 mal est homo: quia si subiecta ibi determinantur per pre-
 dicata igitur solum supponunt pro bis pro quibus deter-
 minantur: sed predicatum in vna non supponit nisi pro mo-
 stulis: & in alia solū pro hominibus: it̄ t̄c. **C** Item se-
 quitur dato isto q̄ hec est vera omnis homo est species:
 q̄ tamen negat opi. Et q̄ illud sequatur patet: quia pre-
 dicatum potest subiectum per mittere stare materialiter:
 vel simpliciter: & si sic sequitur q̄ subiectum supponit ma-
 terialiter vel simpliciter: & per consequens ipsa est vera.
C Secundo arguitur probando istam esse falsam homo
 est species sic arguendo: omnis species est accidens: ho-
 mo est species: igitur homo est accidens: conclusio est fal-
 sa: igitur aliqua p̄missarū non maior: ergo minor. **C** Si-
 militer arguitur per p̄p̄yrium capitulo de specie dicit̄
 tem q̄ de quocūq; predicatur affirmatiue sine dicitōe ha-
 bente vim sūddēdi inferi⁹ de eodē ceteris parib⁹ p̄dicatur
 superius: sed ly accidens est simpliciter superi⁹ ad ly spe-
 cies igitur cum ly species de ly homo p̄dicatur sequitur
 q̄ ly accidens de eodem debet predicari. **C** Ex isto etiā
 potest argui q̄ homo non est animal sic: nulla species est
 animal homo est species igitur t̄c. **C** Item de quocūq;
 vere predicatur ly genus de eodem non vere predicat
 corpus: quia non est t̄rum dicere idem est genus & cor-
 pus: si igitur ista sit vera animal est genus h̄ erit falsū aīal
 est corpus quod est inconueniens. **C** Preterea homo ē
 terminus igitur homo est terminus qui est accidens: vel
 saltem non homo: ex quo sequitur q̄ homo est terminus
 qui non est homo: & cum ly terminus sit inferi⁹ ad ly ali-
 quid sequitur q̄ homo ē aliqd q̄ nōn est homo: & sic hō
 differt ab homine q̄ est impossibile. **C** Tertio arguitur
 terminū nō posse materialiter vel simpliciter supponere
 sine limitatione termini vel signi materialitatis: immo q̄
 nec talis terminus secunde suppositionis sufficit trahē ter-
 minum p̄me impositionis ad talē suppositionē simplicem
 vel materiale: & arguitur sic: non maioris virtutis vel
 fortitudinis est terminus secunde intentionis q̄ aliqua
 negatio: cum igitur negatio non possit habere vim super-
 terminū precedentum ipsaz confundendi: igitur a fortio-
 ri: nec terminus secunde intentionis habeat vim aliquā
 super terminum precedentem: & per consequens nō tra-
 bet ad talem suppositionem: p̄na videt̄ patere: cum non
 possit poni causa diuersitatis. **C** Similiter termin⁹ p̄me
 it̄tionis non potest trahere terminum secunde it̄tionis
 ad talem vel ad talem suppositionem. igitur nec econtra:
 consequentia p̄z v̄l detur causa diuersitatis. **C** Item ter-
 minus secunde intentionis possit⁹ a parte subiecti nō po-
 test trahere terminū p̄me intentionis positum a parte p̄-
 dicati: s̄m̄ orum opinionem. igitur a fortiori quando poni-
 tur a p̄te p̄dicati termin⁹ secunde it̄tionis non pōt trahere
 terminum p̄me intentionis. positū a parte subiecti: pat-
 tet consequentia: quia rationale est q̄ terminus maiorē
 vim habeat super terminū sequentem q̄ precedentem:
C Et confirmatur: nā terminus non maiorē vim habet

a parte pdicati q̄ a parte subiecti nisi inquantū aīa p̄ illum sic intelligit vel sic. cum igitur intellectus sit liber indifferē ter terminum concipere materialiter a parte predicati / cut a parte subiecti. igit̄ r̄. Et sic patet q̄ qua ratio potest terminus a parte subiecti supponere materialiter si ne tali additione propter determinationem predicati eadem ratione potest a parte predicati. sine tali addito materialiter propter limitationem subiecti. uel determinatio nem eiusdem. Et per cōsequēs h̄ ē bona conuersio quam ipsi negant homo est species. igitur species ē hō. C̄ Itē arguitur sic. fauto: es huiusmodi opi. scripserunt sup̄ illud porphyrii. idē genere specie ut numero. q̄ capis ly idē pro idēptitate termino: si nō rerum. ex q̄bus elicit q̄ ly idē genere specie vel numero est terminus secūde int̄tionis. igit̄ p̄ positionē limitat̄ suū subiectus materialiter vel simpli supponere. igit̄ ista ē vera homo et asinus sunt idē specie: quā ipsimet negant. p̄na p̄. quia ly hō et ly asinus sunt idē specie. C̄ Itē sequitur oppositum istius regule. a terrio adiacente ad secūduz adiacens non in terminis distrabentibus est bona p̄na. uel sequit̄ q̄ chymera est. probatur. nā chymera est nomē ut dicit ista opi. igit̄ chymera est. tūc ista p̄na est bona uel non. Si nō habetur p̄na pars cōclusionis: si sic h̄i secūda. C̄ Item sequūtur tales p̄pōnes aliquid q̄ nō ē terminus: ē terminus et aliquid q̄ non significat significat: aliquid q̄ pro nullo supponit pro aliquo supponit: aliquid q̄ nō d̄r̄ d̄r̄: et q̄ non uidetur uidetur: chymera ē subiectus: et t̄ chymera nihil est: nihil est aliquid: homo non est homo: ignis p̄ofertur ab ore tuo. C̄ Itē sequit̄ ex ista opinioe q̄ fauto: isti opi. est res in aiata: terminus scriptus vocalis ut lapidicus: q̄ iste terminus fauto: istius opinionis est huiusmodi: p̄na p̄ per opi. sequit̄ et q̄ fauto: istius opi. est scriptus i libo. diaboli. et si est scriptus in libro vite: et sic ex sibi dubio sal uabitur. C̄ Itē sequitur q̄ per aliquod additum ex hoie et equo suo cōponitur propositio cathegōrica: ut capta tali p̄pōitōe ē aliquid ex hoie et equo suo: p̄ idem sequit̄ q̄ ex duobus rusticis cū uno boue cū hoc q̄ cū illis s̄nt tres est bonus syllogism⁹ i festino: sic arguēdo. Ex nullis duob⁹ rusticis sunt tres: sed ex illis duobus rusticis cū uno boue sunt tres: ergo duo rustici nō sunt duo rustici cū uno boue uel nō sunt duo rustici et unus boue: qui syllogism⁹ p̄z ē fact⁹ ex termin⁹ pdictis. C̄ Itē: propter ista et alia in cō uentia sequētia ex opinione adducta: et adducta asserūt alij cōcedēdo et sustinēdo terminū in p̄positione semp si gnificatiue et p̄sonalr̄ sumi nisi fiat casus ipositionis uel si gnū materialitatis sibi iūgatur: ita q̄ loie⁹ ex cōi vsu loqn̄ di nō habet terminū tenere materialiter nisi fiat sibi limitatio per arguentem: uel sciat unum tale signū materialis suppositionis talem terminū determinare. q̄ terminis i p̄positis autē t̄ce ad res significandū nō licet respondēti sta tuere nouā significatiōe: sine ratione: uel arguentis ordi natione: ut ly homo est species ly animal est genus: ly ois est ly omnis ly a. est ly a.

Ista opinio in parte vera ē et mihi cōformis in multis: sed ē nimis stricta: q̄a sicut in suppositioe mali et simplici ostēdā. pōt aliq̄s termini nus supponere personaliter uel simpliciter absq̄ additione alicuius signi ita in suppositione materiali uidet̄ con simile esse ponēdū: sicut enī termini sūt: qui significant di stincta significata a se et suis similib⁹: rōne quoz̄ possunt personaliter supponere absq̄ limitatione alicuius: ita ter mini sunt significantes se p̄se uel sua similia ratione quo rum p̄nt materialiter supponere absq̄ limitatione huius signi ly. C̄ Ut utamē dicit h̄i opi. q̄ huiusmodi termini si gnificates significata a se et suis similib⁹ distincta solum possunt supponere materialiter absq̄ limitatione signi: s̄ requiritur terminus secūde int̄tionis uel ipositionis cōiunctus cum aliquo isto: vbi gratia: apud hanc opi. h̄ non ēēt intelligibilis. a. ē. a. uel. b. sed bene q̄ ly a. est littera. C̄ Sicut nō p̄cederet illa opi. q̄ ois est: sed bene q̄ ly ois est: cum signo isto: aut q̄ omnis est signum sine limitatiōe sed cū termino secūde int̄tionis uel ipositionis. C̄ Sed di

ctam istud non uidetur mihi uerū quia si a potest suppo nere materialiter cū termino secūde int̄tionis uel iposi tionis: aut igitur q̄ talis terminus limitat ly a. ad suppo nendum ita. aut p̄pter cōueniētiā aliquā. Itē: p̄na ē con tra declarationem opi. ponētis q̄ pdicatu non limitat sub iectū nec ecōtra: si dicitur secūdu. Contra maiore cōue niētiam h̄i iste terminus. a. cū isto termino. a. q̄ cum isto termino l̄ra: si ergo h̄ est uera suppositio et materialis. a. ē littera per idē et h̄. a. ē. a. C̄ Itē iste terminus hō pōt sup ponere p̄sonalr̄ respectu huius uerbi est de secūdo adia cente igitur p̄ idē. et iste terminus. a. respectu eiusdē vbi: p̄na p̄z: q̄ illud uerbu ē indeterminatū ad oēm supponēs si ergo cōicatt̄ illi termino hō p̄sonalr̄ rōne sui significati di stincti idiuidualit̄ et specificē ab ipso aperi: et illi termino a. communicabit suppositionem materialem ratione sui significati habentis omnimodā idēptitatem cū tali termi no uel sibi cōsimill quare r̄.

Est igitur aliter dicendum p̄ quo notādū q̄ termino: si qdā sūt i cōplexi quidaz cōplexi. C̄ Terminoz̄ icōplexoz̄ qdā significāt significa ta nō a se et suis similib⁹ cōdisticta: nec p̄nt significare alia du rāte hac lege: ut sunt s̄ncathoremata. qdā significāt p̄se se uel sua cōsimilia: sed distincta ab his p̄nt significare s̄m hanc legē: sed per solā ipositionē nouā: ut. a. uel. b. Et hu iusmodi: qdā significāt significata a se et suis cōsimilib⁹ di stincta. et possunt significare p̄se se uel sua similia non q̄ dē p̄ nouā ipositionē. sed per limitationē signi p̄cedētis: ut homo animal et huiusmodi. C̄ Terminoz̄ cōplexoz̄ q̄ dam sunt significatiui nō gescēt ut hō albus deus ē: qdā aut gescēt ut hō ē albus deus ē: de p̄mis dicātur quādam modū et de icōplexis. C̄ Dico ergo q̄ termini icōplexi p̄io mō s̄pti p̄nt materialiter supponere sine signo ma terialitatis sine respectu vbi. de secūdo adiacēte sine ter tio. Unde dicendū: ois ē: ita supponit ly omnis materia liter: sicut si diceretur ly omnis est: siue ois est signū v̄le: et eque bene concedēda est vna sicut alia. Termini incō plexi sumpti. secundo modo māliter simpliciter: et per sonaliter possunt supponere sine tali signo tamen semper materialiter supponunt si non adueniat nona ipositio: uerbi gratia: si proponeretur. a. est. a. cōcedendo eam. a. est. b. nego eam: dicendo: q̄ in qualibet eam: est suppo sitio materialis: si tamen imponetur. a. signare conuertibiliter idem q̄ ly homo et. b. idem q̄ ly asinus. iteruz̄ cō cederem p̄na: et negarem. Secūdam non in suppositio ne materiali sed personali. C̄ Termini uero sumpti ter tio modo semper supponunt simpliciter uel personaliter nisi fiat limitatio per signum materialitatis: ut ly homo ē species ly animal est genus supponunt ibi: ista subiecta materialiter quē personaliter supponerēt limitationibus remotis. C̄ De complexis uero primo modo sumptis cōsequenter dicam sicut de incomplexis quo ad diuersi tatem suppositionis: sed quia termini complexi. Secūdo modo possunt supponere: quia possunt esse extrema pro positonum: et nunq̄ significando significatum a se et suis similib⁹ cum distinctum: quia tale significāt ut sunt pro positio et non pars propositionis: ideo nunq̄ possunt p̄sonaliter supponere: sed bene materialiter: ideo sic p̄nt supponere absq̄ additamento signi materialitatis. C̄ Ad ostendendū autem predicta C̄ Sit p̄na suppo termin⁹ q̄ nō potest nisi materialiter supponere potest. sic suppo nere absq̄ limitatione signi: patet quia non alia de causa additur signum nisi quia posset personaliter: aut simplici ter supponere siue isto. C̄ Secūda suppositio terminus p̄cise se uel sua cōsimilia significans non potest sic p̄cise significando personaliter supponere aut simpliciter: ut ostenda posterius sed solum materialiter. C̄ Ex quibus suppositionibus sequitur q̄ termini incomplexi sum pti primo uel secundo modo: aut etiam complexi nō gescēt significatiui sumpti eodem modo: et complexi. se cundo mō sumpti possunt materialiter supponere absq̄ signo materialitatis. C̄ Termini uero incomplexi s̄pti tertio modo nō sic possunt: quia semper debēt stare pro

principalis significato: ex quo nulla est limitatio restringens ut patet. Et quibus sequitur quod si proponat ly homo est species deus concedi: et negari ista homo est species: et ratio negationis apparebit infra: et ita si propono ly hominem est accusativus casus concedatur et non respondeatur ad istam hominem est accusativus casus propter suam incongruitatem. Utterius notandum quod licet predicti termini de quibus facta est mentio prout maliter supponere sine signo non tamen dico quod non possit nec debeat eis deus apponi signum: imo apponere bonum est: quia per appositionem ista magis declaratur: nam suppositionis materialis: unde ista bene est concedenda illa: ly omnis est signum: sic ista omnis est signum: et hinc modum loquendi et limitandi habeo plurimum in meis scriptis quare etc. Item sequitur ex superius dictis quod sicut homo est vera. a. est infra: omnis est signum: univiale: homo est animal est propositio vera: ita homo est vera: ly. a. est. a. et quilibet istarum signum univiale est omnis: propositio vera est omnis homo est animal: et sic de alijs.

Contra istam opinionem: arguitur sic: omnes modi loquendi sunt eo meliores: quo sunt breviores: cum homo sine dubietate contraria explanari possit mens loquentis: sed brevius est dicere quod deus est nomen quod ly dominus est nomen: et cum hoc satis congrue potest explanari mens loquentis sine dubietate contraria: igitur oppositum operi. prima pars per hoc quod quod predicat terminus scilicet intentionis satis limitatur per predicatum suppositio materialis: Secundo arguitur sic: iste terminus homo est species: et iste terminus est alius terminus igitur aliquis terminus homo est species. prima pars cum minor et maior est operi: tunc ultra: alius terminus homo est species et cum quilibet terminus sit aliquid igitur aliquid homo est species: prima pars ab inferiori ad suum superius sine impedimento: tunc ultra aliquid homo est species: igitur homo est species quod est oppositum operi. prima patet quia ly homo et aliquid homo convertuntur. Tertio omnis definita affirmativa habens aliquam causam veritatis est concedenda: sed talis definita homo est species habet unam causam veritatis. igitur concedenda minor per batur: et capiatur. hoc pro vocalis homo est species: cuius subiectum est ly homo tunc illud subiectum significat ita bene conceditur sicut aliqua res esse: puta sortem vel plantam. sed hoc est verum quod iste conceptus homo est species igitur verum est significatum illius: et per omnia est concedenda: prima pars: et assumptum probatur per aristoteli per pyber: ubi dicit quod voces sunt note passionum et non sunt note vel signa aliquorum nisi que significant: igitur tales voces significant passiones anime. Quarto respectu cuiuscumque singularis est dare unam definitam: sed ista est singularis ista dictio homo est species igitur illius est aliqua indefinita: sed non videtur aliqua alia quam ista homo est species: igitur etc.

Ad ista respondetur ad primum dico concedendo illa cum proponitur ly deus est nomen: et negando illa deus est nomen. Et ulterius dico quod cum oppones proponit illa non explanat intentionem loquentis: et causa est dicta prius: quia terminus nunquam materialiter supponit nisi determinetur per appositum vel nisi proponatur termino tali signum materialitatis. Sed cum in proposito non servet alius dictorum modorum non explanat mens loquentis. Hoc idem argumentum posset fieri per operi. prima probando quod respectu huius ubi est de secundo adiacente posset finiri: maliter vel simpliciter supponere: quia est brevior: modum loquentis: dicitur huius ubi negat: dicitur quod in tali homo est ly homo non potest maliter supponere: quia non predicat terminus scilicet intentionis. Eodem modo dico quod in illis: deus est nomen: homo est species: subiecta maliter vel simpliciter supponere non possunt nisi eis de addatur signa materialitatis. Ad secundum cum inferat quod alius terminus homo est species: concedendo prima et prima. Et ulterius cum concluditur quod aliquid homo est species: nego prima: et ad probationem ibidem arguitur ab inferiori etc. hinc dicitur quod ab inferiori ad suum superius terminis supponentibus materialiter vel simpliciter non valet consequentia: sicut non sequitur: ly homo est species: ergo nec etiam sequitur ly corpus est genus subalternum igitur ly subalternum est genus subalternum. prima falsum. Aut dicitur quod ab inferiori ad suum superius respectu totius extremi est bona prima: modo in proposito non arguitur re

spectu totius extremi: imo solum respectu istius termini terminus: quod nec est subiectum nec predicatum et per consequens argumentum non valet. sicut nec sequitur tu es apparatus asinus: igitur tu es aliquis asinus: et tamen ly apparatus est terminus inferior: ad ly aliquis et sic de multis alijs posset dari instantia. Ad tertium nego quod ista definita homo est species habeat aliquam causam veritatis. et cum dicitur quod ista significat istum conceptum homo esse species: nego: imo nec iste terminus homo in voce nec in scripto significat illum conceptum: et tunc ad aristotelem voces sunt note passionum earum que sunt in anima: dico quod sic intelligitur auctoritas ista voces ad placitum vel ex ipso positio significant ea quod passiones anime significant naturaliter et hoc est verum. Vel aliter potest dici concedendo quod illa homo est species bene significat istum conceptum homo vel intentionem illam homo esse species et ex hoc non sequitur quod ista habeat aliquam causam veritatis: quia ad hoc quod propositio aliqua habeat aliquam causam veritatis: requiritur quod ista propositio asserat illam causam: sicut ista homo currit habet istam causam veritatis. scilicet currit quam immediate asserit supposito quod scilicet currat: sed sic non est in proposito: quia ista propositio homo est species significat illam intentionem homo esse species: si tamen asserit istam intentionem homo esse species sicut etiam ista propositio homo est asinus. significat hominem esse: et infinitas alias veritates: et tamen non sequitur quod est vera: quia talia non significat asserere: sed solum secundarie. Ad ultimum cum dicebatur quod cuiuslibet singularis est dare unam indefinitam: dicitur negando: et hoc contingit in suppositione simplici vel materiali: in personali tamen non erit bene possibile: non enim bene diceretur: quod ista propositio homo est terminus demonstrativus esset indefinita illius singularis: dicitur hoc est terminus demonstrativus: verumtamen quia argumentum non multum militat potest concedi quod istius definitio: homo est species est aliqua talis indefinita vel particulariter aliqua dictio homo est species quo concessio argumentum non procedit igitur etc.

Iterum contra istam positionem arguitur sic: Ex ista operi. sequitur quod homo est vera et concedenda ly homo est vox non significativa: sed hoc in intelligis istam ly. homo est vox non significativa: sed intellectus compositi presupponit intellectum simplicem: igitur intelligis tam subiectum quam predicatum: et subiectum est ly. homo. igitur ly. homo intelligis: et per consequens est vox significativa: igitur non est non significativa cuius oppositum sumebatur. Et tunc statim sequitur quod tu intelligis vocem non significativam vel intelligibilem. Secundo sequitur quod homo est propositio est vera ly. homo est verbum: sed hoc sunt grammaticis: omnes dictiones sumpte materialiter sunt neutri generis: et nomina indeclinabilia: sed in proposito ly homo capitur materialiter: igitur est nomen et non verbum. Et per hoc medium improbantur tales propositiones ly hominis est genitivi casus: ly hominem est accusativus casus: ly homines est numeri pluralis: concludendo quod ly hominis non est genitivi casus. et ly hominem non est accusativus casus nec ly homines pluralis numeri. Tertio arguitur sic ex ista operi. sequitur quod ly deus est propositio vera. prima pars et falsitas prima probatur sic. ly deus est. est ibi subiectum. sed nihil est subiectum est neque vel falsum per aristotelem in primis. et primo pyber: quod dicit quod in complexa si sunt vera nec falsa. igitur ly deus est nisi propositio vera. cuius oppositum dicit operi. per idem argumentum posset probari quod ly omnis homo est animal non est propositio vera nec est propositio vera. Ad quartum concedo quod ly homo est vox non significativa et ly homo est vox significativa. sumendo vocem significativam. vel ceterum sumit. putat ly homo in prima supponit per se in secunda voce pro sibi simili. Et tunc quando inferitur quod tu intelligis vocem non significativam vel intelligibilem. nego consequentiam. Sed hoc capta tali propositio non est intellectus a te et intellectus a te. tunc tu intelligis ista esse falsam. et pro aliquo supposito. sed scis quod ista non est falsa per aliquo supposito intellecto a te. quia de quocumque tali affirmat predicatum. igitur intelligis ista esse falsam per aliquo non intellecto a te. igitur intelligis tale quod non est intellectum a te. Ad istud potest dupliciter dici primo modo. quia ista est falsa pro quolibet intellecto a me. Et tunc de de quolibet in

tellecto a te ve dī pdicatus. igit p quoslibet intellecto a te
 ē illa affirmatiua vā. negat pna: q: h d quoslibet intellecto a
 me ve affirmetur pdicatu nō tñ subiectū . C Scōdo mō
 pōt dici q scōo r itelligo illā eē falsā. p aliquo nō itellecto
 a me. r negat pna igit itelligis tale q nō ē itellectū a te. sed
 sequit q itelligis nō itellectū a te eē. verūtamen concedo
 q itelligo nō itellectū a me. sicut enim. Si itelligo hoies
 posterio per notā istius itelligo nō hoiem: ita hita notā
 huius intellectum a me itelligo sum oppositū signa/
 tum: v3 nō itellectū a me: r nō sequitur: tu itelligis nō in/
 tellectū a te igitur tu itelligis aliqd vel aliquid: r illud
 vel taliter nō ē itellectū a te. Item cōcedo illā tu itelligis
 aliquid q nō ē itellectū a te. Si ly itelligis cadit super to/
 tum cōplexū sequēs: si tñ non cadat nisi super terminū trā/
 scendentem: negatur eadē rē. C Ad tertū dico cōceden/
 do q ly amo ē vbu: r q ly amo nō ē verbū put i prima
 ly amo supponit pro sibi simili: r in secūda p seipso: nec
 sunt cōtradictoria: sed sub cōtraria. C Sillr cōcedit q ly
 amo ē verbū adiectiuū: r tñ ly amo ē nomē substantiuū
 prout i prima ly amo supponit p sibi simili r i secūda pro
 seipso. C Sed h ista arguitur ex ista rōne sequit q ho/
 mo ē asinus: q sequit caput asini ē caput hois igit idē est
 caput hois r asini: r p hōis hō ē asin: igit pari rōne seqt
 vox asini ē: vox hois ē: igit hō ē asin: pna p3 p priorē sil/
 tudinē: r anō pbat piam dicta: r pferat hō gentiuū ta/
 lē. s. asini: tūc arguit sic: hoc platū ē vox hois: r h platū ē
 vox asini. igitur h vox asini ē vox hois. pna p3 ab inferiori
 ad suū superi sine impedimēto. H dūc dicit negādo illā vox
 asini ē vox hois. Et tūc ad pbationē nego pnam: stat enīz
 bene q h vox vel dictū asini sit vox hois. r tñ nulla vox
 asini est vox hois: q nulli asini vox ē vox hois. Et si alle/
 gatur regula pbās pna negatā. s. ab inferiori rē. sicut pri/
 dicebā: dico q regula nō tenet in suppone māli: sed solū
 psonali: vel significatiua. C Ad vltimū rīdetur sicut pns
 q ly deus est: nec ē ver: nec ē falsū: tñ ē ver: r necessariū.
 C Sillr cōcedit q ly ois hō ē aial: ē vlis: r tñ ly ois hō ē
 aial: nō ē alicui qsitatis. prima. n. est vā put subiectū sup/
 ponit pro seipso. secūda est vera: r tertia prout subie/
 ctum supponit pro sibi simili: quarta ctiam est vera pro/
 ut subiectum supponit pro seipso.

Item dubitatur iuxta vnū dictū an ad illā ppōne de? ē deus
 est: ē rīdēdū cōcedēdo negādo vel dubitādo. C Dico q
 sic r rō ē: q: qlibet terminū talis cōplexus q per seipsum est
 ppō pōt māliter supponere a pte subiecti vel a pte pdica/
 ti absq inuamēto alicui signi mālitatis vel termini secun/
 de ipositionis: secus eēt de alijs terminis simplicibus q si
 ne inuamēto signi mālitatis nō pnt taliter supponere ut di/
 ctū ē. C Idē pposita tali ppōe: de? ē de? ē: sive ly de? ē sit
 subiectū sive sit pdicatu. rīdēt: negādo illā: eo q ipa tūc
 significat q de? est h ppō deus ē: qd ē iposibile. C Cle/
 rūtāmē pposita simplr nō limitādo qd ē subiectū ul pdica/
 tum dubitāda ē: eo q ly deus ē pōt eē subiectū vel pdica/
 tū: aut totū h: deus ē deus pōt eē subiectū. C Prio mō ne/
 gat: sicut pns. Secūdo mō cōcedat: q: ipa tūc signifi/
 cat. q h ppō ē. deus ē deus: q ē verū: r q ly deus ē de?
 pōt eē subiectū: p3: sicut arguēdo de? ē deus ē vnū: igitur
 de? ē deus ē: pna p3 a 3° adiacēte ad secūdū adiacēs: r i
 antecedēte ly deus est deus ē subiectū igitur i pnte pōt eē
 eē: dūmō sit ppō de secūdo adiacēte. Jō replicādo iterū
 sicut pns: h ppō deus est deus ē: est distinguēdo: nūqd
 est de secūdo adiacēte vel tertio adiacente. Prio mō cō/
 cedēda ē. Scōdo mō negāda. C Et ex isto seqt q qlibet il/
 lāz ppōnū ē vā: de? ē de? ē: null? de? ē de? ē: tēdēdo qzlibz
 illāz de secūdo adiacente vt p3 intuenti. Si tñ qlibet
 illarū tenet de. 3° adiacēte vna eēt vera r reliq falsā.

Contra illud q dicebat v3 q ppositio pōt
 subijci vel predicari in suppo
 sitione materiali. Arguitur sic: ex ista responsione sequun
 tur tales conclusiones. C Prio est q aliqd est r tu es
 asinus r tamen tu non es asinus. C Secūda est ista: q
 aliqd est pla. vel for. currit r tamen nullus for. currit r ni

bil est pla. C Tertia conclusio est q h consequentia ē bo/
 na omnis homo est: tu es homo: igitur tu es asinus: q au/
 tem omnes iste conclusiones sint impossibiles patet. vn/
 de secūda pars pime conclusionis repugnat pime par/
 ti eo q suum oppositum sequitur formaliter: sequitur
 enim aliqd est r tu es asinus. igitur tu es asinus: per illaz
 regulam cōmunem a copulatiua ad alterā ei? partes. rē.
 C Consimiliter improbat secūda conclusio. C Falsi/
 tas tertia conclusionis patet cum ex tali antecedente in dari:
 formaliter sequitur q tu es r non q tu es asinus. C S3
 q omnes iste conclusiones sequantur ex responsione ar/
 guitur. r pono pro prima conclusionē q scribatur vel scul/
 patur illud complexum: r tu es asinus: sic q illud sit ali/
 quid: tūc p3 veritas pime conclusionis v3 q aliqd est r
 tu es asinus: r tamen tu non es asinus. C Secūda cō/
 clusio probatur. r pono q .a. sit ista propositio for. currit
 que sit aliqd: r q nec for. nec pla. sint in mundo: tunc
 patet veritas pime partis v3 aliqd ē pla. nel for. currit: q:
 .a. ē pla. vel for. currit r .a. est aliqd igitur rē. consequē/
 tia patet r maior probatur. istam .a. est for. currit per re/
 sponsionem: igitur .a. est pla. nel for. currit cōsequētia te/
 net a parte disuncti ad totum disunctum. C Secūda
 r tertia pars conclusionis patet ex casu: C Tertia con/
 clusio patet: q: ista est vna consequentia cuius antecedens
 est impossibile. h enim propositio omnis homo est tu es
 homo: significat q omnis homo est talis propositio tu es
 homo q est impossibile.

Ad ista respondetur iuxta secūda
 opinionez ne
 gando conclusionem primam: r ratio est: aut quia ista p/
 positio: aliqd est r tu es asinus non pōt eē nisi copulatiua
 aut si ponitur q id totū: r tu es asin? sit appositū illi? vbi
 est: admittit casum: r ulterius cū proponitur: ista: respō/
 det non itelligo illam. quia tale complexum r tu es asi/
 nus non potest ibidē supponere psonali. vt patet nec ma/
 terialiter: cum per se non possit esse propositio r sibi non
 additur. signum materialitatis: nec etiaz ē terminus sim/
 plex determinatus per dictionem materialitatis uel per
 terminum secunde intentionis quod tāmē oporteret si de/
 beret supponere māliter: non obstatē h concedunt istaz
 ppositionē aliqd ē ly: r tu es asinus. C Ad secūda con/
 clusionem adductam respondet dubitādo istā: eo q ista
 propositio aliqd est pla. vel for. currit: potest esse disuncti
 ua vel de disuncto extremo. Si disunctiua negat con/
 clusionem: si vō est de disuncto extremo concedit eam.
 Et ex hoc non sequitur aliquod inconueniens. C Ad ter/
 tiam conclusionem respondet consimiliter dubitādo istā:
 eo q h totum omnis homo est tu es homo potest esse
 due propositiones equiuales huic copulatiue ois hō
 est r tu es homo: vel potest esse simpliciter. vna ppō ca/
 thegorica. Pmo modo negaret conclusionem r conse/
 quentiam factam: quia antecedēs est veruz: r pns falsū:
 si autem sit solū cathogorica: concedit conclusionem r
 consequentiam illam: quia antecedens est impossibile: ut
 argumētū prius probauit. C Ergo autem me expediēdo
 dico q cōclusiones ille omnes vere sunt dūmodo fundē/
 tur in suppositione māteriali per alterum membrorum.
 Si autem continue sit mentio de sola suppositione perso/
 nali: p3 iste nō sunt concedēdo: verūtāmē ē notanduz
 q in prolatoe talis ppōnis: ois hō est tu es homo possit
 eē tanta pūctuatō q absq aliqua distinctione posses eam
 simpliciter cōcedere: quia tunc talis pūctuatō: tenet lo/
 cuz vnus note copulationis. Et ex alia parte etiam possit
 eē ita parua pūctuatō q absq distinctione posses eam
 negare. Si autem non fuerit pūctuatō nimis longa nec
 nimis breuis dubitatur propositio ut prius dictum est.
 C Sed contra istam responsionem arguitur nam si hec
 propositio: omnis homo est tu es homo: est vera: r hec
 etiam est vera aliqd q est homo non est: tu es homo igitur
 rē. consequentiā patet cum minor: q: ipa significat: q
 aliqd q est hō non est h propositio: tu es homo q veruz
 est. r maior pbatur. nā ista propositio. ois homo est tu

es homo est due propositiones v3 omnia homo est; tu es hō. quarū quelibet ē va igitur ista ppō cōposita ē due propositiones vere et per dñs ē duo vera et si sic ipsa ē va qd erat pbādū. ¶ **H**ūc dicit cōcedēdo qd talia duo vdi ctoria: sūt simul vera: nō tñ sūt due ppōes vere nec duo quorū quodlibet ē vnū: et sic nō cōcluditur aliqd icōueniēs. ¶ **C**ōsimili argumento contingit probareduo contradictoria eē sūt falsa: vt captis duabus talib⁹ ppōib⁹ ali quis hō ē chymera ē: nullus hō ē chymera ē: tunc p3 qd ista sūt contradictoria inter se cōtradictoria. Et qd ista sint simul falsa pbatur: nā ista ē falsa vt satis p3 aliqs hō ē chymera ē: qd ipsa significat qd aliqs hō ē ista ppō chymera ē qd est falsū. Et qd alia sit falsa: probatur sic: nā ipsa ē due ppōes falsę. s. nullus hō ē: et chymera ē: igitur ipsa est falsa: pñā p3 et añs similiter. Et licet ista ppōitio nullus hō est chymera ē: sit falsa: nūquā tñ pbabitur qd sit ppō falsi imo est ppōitio vera. ¶ **T**ercio quis concedas qd duo cōtradictoria sint simul falsa: vel simul vera nūquā tamē habes cōcedere qd duo cōtradictoria inter se cōtradictoria sint due propositiones quarum quelibet est vera vel qrum quelibet est falsa quare et.

De suppositione simplici.

Suppositio simplex est signatio termini i ppōne extremaliter se habentis et maxime abstracti vel equivalentis pro distincto a se et suo cōsili: vt hūanitas ē species aīalitas ē genus: particule hui⁹ descriptio nis declarāt. ¶ **D**e n. p. signatio ut neat locum generis. ¶ **S**ecūdo dicitur de termini qd suppositio solū termino cōuenit. ¶ **T**ercio dicitur de i ppōitioe ea rōne qd in principio: qd termini extra ppōne nō supponit. ¶ **D**e extremaliter se hūis itelligendo p h qd nisi termin⁹ sit subiectū: vt pdicātū aut ps subiectū aut ps pdicātū nō supponit: licet sit pars ppōnis sicut magis de clarabitur i alio capitulo. ¶ **Q**uarto dicitur maxime abstracti vel equalentis: qd si termin⁹ aliquis hēt oēs alias con/dictiones pter istam: nō supponit iste simplr: sed psonaliter: vbi gratia albedo est accūs: aut nigredo est qualitas vtriusq; istoz subiectoz supponit psonaliter sicut qd declarabit: qd si sit maxime abstracta: cū ab albedine et nigredine alia abstrahant abstracta: vt albedineitas et nigredineitas. ¶ **T**ercio quibus talium terminoz maxime abstractoz supponit simpliciter qualitercūq; i ppōitione situetur: et respectu cuiuscūq; verbi vel termini: sicut si diceretur: hō ē species: nō cōcederet ista: sed bñ ista: hūanitas ē spēs: seu ista homo cois ē spēs: vnde ille terminus hō nō ē maxime abstractus explicitē nec equalenter: sed iste termin⁹ hūanitas bene ē huiusmodi. Ille vero terminus homo cois ē maxime abstractus equalenter: s; nō explicitē. ¶ **I**dem n. ē homo cois et hūanitas tam idēpitate qm formaliter. ¶ **Q**uinto dicitur pro distincto a se et suo cōsimili: quia si significaret se ipse aut sibi cōsimile nō supponeret talis terminus simplr s; materialiter vt dictū ē. ¶ **E**x pdictis sequitur qd suppositio simplex ē distincta a materiali et a personali cuius oppositū dicunt alij: non faciētes differentiam inter suppositionem materialem et simplicem: vnde p3 qd dicēdo eētia diuina est cōcabilis ad intra: non supponit subiectū materialiter: vt patet legēdo oēs opinionēs suppositionū materialium: nec et personaliter: qd si psonaliter supponeret et h3 tria supposita ptem: sicut: et spūm sanctū: et pdicātū de subiecto vificatur ergo oporteret qd aliquo illoz suppositoū vificaret: pñs ē falsū: cū nulla p3 sōa dīna sit cōcabilis ad intra. ¶ **I**dem dicitur de vli dato: nā h3 ppō est vera: homo currit: et h3 ē impossibilis hūanitas currit: qd actiōes sūt suppositoꝝ et nō vliuz: ut vult pñs secūdo de aīa: sed non videtur quare pñā sit va: et secūda falsa: nisi sit aliqualis distinctio in modo supponēdi: dicēdo qd in pñā ly homo personaliter supponit: et in secūda simpliciter qd: materialiter nullus diceret. igitur et. ¶ **T**ercio sequitur modus soluēdi multa argumēta quā ignotus est multis. Si n. argueretur pater generat et idem pater pateritas: igitur paternitas generat: nō v3 argumētum eo

q ly pater supponit in maiori personaliter: et ly paternitas in minori simpliciter. Ideo sic deberet cōcludi ergo paternitas ē illud qd generat: nec sequit h3 albedo intenditur vel remittit s; h3 albedo ē albedineitas: igitur albedineitas intenditur vel remittitur: nec sequitur ois hūanitas ē spēs specialissima: sed homo est hūanitas: igitur hō ē spēs specialissima: sed bene sequitur qd hō cois ē spēs specialissima: sicut qd dicitur homo est spēs specialissima: aut hō est qd dicitur que est spēs specialissima. Unde p3 qd h3 nūquā ē cōcedēda homo est spēs cum nullus homo nec aliqua homo sit species: licet h3 sit concedenda: ly homo est species: qd species et genera nō solū reperiuntur in rebus verum etiā i intellectu: vt coicāt terminis. ¶ **T**ercio sequit qd theologus non haberet illam distinguere deus generat aut illam deus generatur cum ibi sit necessariū suppositio personalis vt patebit: h3 ergo quilibet illaz cōcedere: et quālibet illarū negare: deitas generat: deitas generatur: essentia diuina spirat essentia diuina spiratur. ¶ **T**ercio ista ppōitio ē neganda deus ē cōcabilis ad intra: cum ly de⁹ non possit nisi personaliter supponere: et de qualibet persona diuina falsū ē qd sit cōmunicabilis ad intra: sed bñ cōceditur qd deitas seu deus cois ē cōmunicabilis ad intra et ad istū intellectū loquuntur theologo cōcedentes ista: de⁹ cōmunicat siue ē cōcabilis ad intra. ¶ **T**ercio sequitur qd h3 est falsa de virtute sermonis: deus est trinus et vnus: nā si deus ē trinus et vnus igitur deus ē deus trin⁹. pñā p3. sed pñs ē falsum: igitur et añs: qd consequēs sit falsum pbatur. nam quero quō supponit ly deus a parte vtriusq; extremi: an simpliciter an personaliter: si simpliciter igitur deitas ē deitas trina quod est impossibile et error. Si at supponit personaliter. ergo pro supposito diuino verificatur illa extrema: conclusio est falsa: quia nec pater est pater trinus: nec filius est filius trinus nec spūs sanctus similiter: cū ergo concedunt doc. istam propōnem: concedunt eam ad istum sensum deitas est vn⁹ deus et tres persone: et h3 verum est et fide tenendum. ¶ **E**x priorib⁹ dictis manifeste apparet quō terminus simpliciter supponens supponit pro suo significato: et non pro sola intentione anime sicut dicunt aliqui qd suppositio personalis est quādo termin⁹ supponit pro suo significato vt suis significatis. et suppositio simplex est quando terminus supponit pro intentione vel intentionibus anime: vnde dicit qd in ista homo est species iste terminus homo hēt suppositionem simplicem et non supponit pro suo significato. qd significatum istius termini: sunt ille homo et iste homo. ¶ **H**ec descriptio suppositiōis simplicis ē falsa. pñā qd in ista ppōitione essentia diuina non generat nec generatur. supponit subiectum simpliciter. quia non personaliter. nec materialiter. ut patet intuenti. et tamen non supponit pro intentione aut pro intentionibus anime: sed p ipsa essentia diuina que non recipit tales predicationes accidentales. ¶ **S**ecūdo: nā declaratio istius descriptiōis impliat contradictionem. nam capio istam propositionem hō ē species. iuxta modum ipsoꝝ. et quero an ly. homo significat aut non. non est dicendum sicut qd supponit: igitur significat. ab inferiori ad suum superius. si ergo significat vel igitur istū hoīem et sic de aliis vel solū itētiōes. nō pōt dici pñm quia iste terminus homo non significat aliqd nisi ducat intellectum. in notitiam illius: sed certum ē. qd iste terminus homo sic sumptus materialiter vel simpliciter iuxta modum istorum non potest ducere intellectum in notitiam alicuius hominis sed solūmodo terminum aut intentionem. igitur non significat aliquem hominem. ¶ **E**xpediit ergo dicere qd significat intentiones anime et p eisdem supponit ut fatetur h3 positio. igitur supponit pro suo significato. ¶ **C**ōfirmatur breuiter. nā nullus terminus supponit pro aliquo nisi significet idem: cū supponere inferat significare. et non e contra. sed p istos. ly homo supponit pro intentione vel intentionibus anime igitur significat idem vel eadē. sed nihil significat aliud vel aliqua qd vel que non sit suum significatum igitur supponit p suo significato qd ē pdictiōis hui⁹ opti.

Dicunt alii apertioribus in modico variantes: **¶** suppositio simplex est acceptio terminus vocalis vel scripti que accipitur pro intentione anime cui non imponitur ad significandum. **¶** Dicunt non tamen vocalis vel scripti: ad denotandum terminus metalis non posse supponere simpliciter: sed bene materialiter vel personaliter. Si enim supponit pro se vel pro aliquo sibi simili in voce vel in mente aut in scripto supponit materialiter. Si autem pro se extra cuius est naturalis similitudo tunc supponit personaliter. **¶** Notatur dicitur ultimo cui non imponitur ad significandum quod si terminus supponens pro intentione anime erit ad significandum in positus illam intentionem tunc non supponeret pro illa intentione simpliciter: sed personaliter ut quodlibet est intentio anime.

Contra ista descriptione procedunt argumenta tria alia facta: tunc spatium arguo probando quod terminus metalis potest simpliciter supponere: et capio hanc vocalem vel scriptam: hoc est species: et per istos quod homo supponit simpliciter pro intentione anime: igitur subordinatur vel subordinabilis est vni metallici sic supponenti extremaliter: per consequentiam quod in positionibus subordinatis vel preordinatis expedit terminus nos eodem modo supponere et pro eodem aut pro eisdem supponere. **¶** Item sicut in mente sunt genera et species ita in voce vel in scripto cum vrbibus datur: inferius et superius: predicatio directa: et predicatio indirecta. igitur sicut terminus vocalis vel scriptus potest simpliciter supponere supponendo pro intentione anime: ita in mente potest simpliciter supponere supponendo e converso pro voce vel scripto.

Contra aliud quod dicebatur versus quod si terminus esset impositus ad significandum intentionem anime non supponeret simpliciter: sed personaliter: arguitur sic: et sumo hanc propositionem vocalem vel scriptam: quodlibet est genus generalissimum: et per quod dicitur stare simpliciter subiectum sicut in ista: substantia est genus generalissimum predicamenti substantie: vel in ista animal est genus subalternum: et tamen ly qualitas supponit pro illo quod imponebatur ad significandum: imponebatur enim ad significandum omnes qualitates: et omnes anime intentiones: et tamen supponit pro aliqua intentione anime: igitur supponit pro illo quod imponebatur ad significandum. **¶** Item arguitur sic: et sumo istam propositionem vocalem vel scriptam homo est species: et arguitur sic: subiectum istius propositionis supponit simpliciter: et tamen imponebatur ad significandum intentionem anime igitur omnis terminus simpliciter supponens imponebatur significare intentionem anime: quod non tenet et in analogo: est opinio eorum: sed minor probatur. **¶** Istam subiectum illi per positionis significat intentionem anime: et non naturaliter: quod est terminus vocalis vel scriptus igitur ad placitum: et ex ipso: quod non tenet cum minor: et maioribus: probandum illud subiectum supponit pro intentione anime sicut ipso igitur significat intentionem anime: tenet quod non ab inferiori ad sumum superius affirmatiue sine impedimento. **¶** Confirmatur ly homo subordinatur vni intentioni mentali: igitur significat illam: consequentiam tenet per philosophum per philosophum dicentem quod voces sunt earum que sunt in anima passionum note quare et.

Post predicta resurrexit quidam modernus solus suppositionem admittens personalem asserens in suis scriptis nullam suppositionem materiale existere seu simpliciter dictam. **¶** Ad quod ostendendum tria supponit. **¶** Primum suppositus est istud terminus materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto ita quod subiecta horum complexorum non convertuntur homo currit: hoc est species: per quod quia aliud significat ly homo in vna illarum quod non significat in alia: convertibilem vero quod quod significat vnum significat reliquum et e contra. **¶** Secundum suppositum est illud talis terminus homo materialiter sumptus non est species: per quod iste terminus materialiter sumptus non convertitur cum illo personaliter sumpto: nec ipse materialiter sumptus est aliqua species: quod in materialiter sumptus de nullo predicatur. **¶** Tertium suppositum: nulla est propositio que habeat aliquam partem propinquam: que non sit aliqua pars orationis: patet: quod illa non intelligitur ab aliquo. **¶** Ex quibus concluditur: quod hec non est propositio: hoc est species: tunc illo quod ponitur pro eius subiecto materialiter

quod sic arguitur: quod pars propinqua illius complexi est: que non est pars orationis: ideo illud complexus non est propositio: per quod nota per tertiam suppositionem: et antecedens probatur: quod illud quod ponitur pro subiecto nota ly homo: non est nomen nec verbum et sic de alijs partibus orationis igitur et. patet consequentiam et totum ans propter primam partem quam ipse probat sic: quod ly homo ibi si est cathego: ema nec sine cathego: ema: igitur et. minor per quod et maior arguitur: quod non est terminus communis nec discretus: quod non sit terminus communis arguitur sic: quod nec est genus: nec species nec alter terminus communis ut potest deduci ex secunda suppositione. **¶** Secundum arguitur sic: ille terminus homo materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto: igitur cum personaliter sumptus sibi simili sit species ille terminus homo materialiter sumptus non erit species pro illis versus in diuisis pro quibus est species iste terminus homo sibi simili sumptus personaliter: nec est species pro alijs indiuisis igitur iste terminus homo materialiter sumptus non est species. **¶** Tertium non est possibile aliquem terminum materialiter sumptum de aliquo predicari: sed precise eodem modo terminus est species quo ipse est predicabilis de aliquo igitur non est possibile terminum materialiter sumptum esse species. **¶** Quarto illud quod ponitur pro subiecto huius vocalis vel scripti complexi homo est species non plus significat quam significat bar: an impositionem alicuius termini talis: sed an impositionem illud quod ponitur pro subiecto illius non fuisset pro orationis igitur nec nunc. **¶** Quinto illud quod ponitur pro subiecto istius complexi: omnis est signum. materialiter sumptum non est pars orationis igitur per idem nec aliquis terminus materialiter sumptus est pars: patet consequentiam: et probatur ans: quod demonstrato isto vocali vel scripto omnis quod ponitur pro subiecto talis complexi: si illud est nomen hoc est propter modos generales vel speciales ab ipso: datus: sed non habet modum ab ipso: datus ideo non est nomen: nota per quod et minor arguitur: quod vel ab ipso: datus est pro talis terminus omnis significat adiectiue solum: aut vel tra h: quod significat se. Si primum per quod non stat materialiter nec est subiectum: si secundum sequitur quod omnis terminus prime impositionis est equiuocus: et quilibet talis supponeret personaliter: quod pro eo quod signat ab ipso: datus vel ex naturali intentione. **¶** Sexto sequitur quod quilibet terminus est terminus secundae intentionis vel impositionis quod significat se vel suum significatum. **¶** Septimo in isto complexo vocali omnis est signum ly omnis non est pars et. quod si sic erit illa incongrua et per ans ly omnis erit ibi casus recti igitur ly omnis habet modum significandi notati quod non est falsum quod non est ab ipso: datus nec naturaliter. **¶** Ex his igitur concluditur quod nulla est suppositio simplex: quia si aliqua foret: sit verbi gratia in aliqua talis mensura: hoc est species: in qua terminus supponat pro intentione: et arguitur quod ista non est propositio: quia subiectum non est pars et. quod deducitur ut prius.

Contra istam opinionem et precipue de suppositione simplici procedunt argumenta et exempla supinis proposita: vero viras negationem supponis malis: procedit vere sine atque doctrinae gramaticorum: dicunt enim quod dictio quocumque fuerit tibi malis est neutri generis et indeclinabile nomen: sed malitas dictio nis sicut indeclinabilitas scripta est a suppone mali ut patet intuitu: quod preter suppositionem illam non diceret aliquis terminus maliter indeclinabilis sumi igitur suppositio malis est a gramaticis approbata. **¶** Confirmatur nam dicendo ego amo petrum: ait gramaticus incongrue loquor: quod amo regere dicitur appositus casus accusatiui: sed ly petrus est notatiui casus igitur male: vbi per quod gramatici ex quo quiescit loquitur perferunt propones subiecta quare non potest personaliter supponere ut per igitur simpliciter vel materialiter quare et. **¶** Item hec opinio est contra doctrinam omnium valentium loquorum precedentium in suppositionibus se extendentium: quod saltem materialiter et personale approbant et affirmant: unde per philosophum asserens suppositionem materiale vel simplicem ponit affirmatiue quod homo est species et animal est genus. **¶** Et ut videatur intentio ipsius pono totum summi textus considerate predicans. **¶** Sit. n. In vno quocumque predicamento sunt

quedam generalissima: et rursus alia specialissima: et iter generalissima et specialissima sunt alia: suapte genera subalterna: et aut generalissimum quidem supra quod nullus alius est supra veniens genus specialissimum autem post quod non erit alia inferior: species inter generalissimum autem et specialissimum genera et species sunt eadem: ad aliud quod et ad aliud sumpta. Sic autem in uno quodam primo manifestus quod dicitur: substantia est quodam et ipsa genus sub hac autem est corpus: sub corpore aiatum corpus: sub aiatum corpore aial: sub aial: sub rationale aial: sub hoc homo: sub hoc socrates et platon et sunt particularis boies. Sed hoc substantia quod generalissimum est eo quod genus sit solus: homo vero specialissimum: eo quod species est solum: corpus vero species est quidem substantie genus vero corpus aiatum: et aiatum corpus species quod dem est corpus: genus vero aialis: et aial vero species est corpus aiatum: genus vero aialis rationalis. Sed rationale aial species quidem est aialis rationalis vero hominis: homo vero species quidem aialis rationalis non autem genus particularium hominum: sed solus species: et omne quod ante individua particularium est: species solum erit et non genus: et subdit quod admodum dicitur igitur substantia cum sit suprema eo quod nullus supra eam genus generalissimum est sic et hoc cum sit species postquam vero aliqua sit inferior: species: hinc ille. Et ex quibus sequitur quod quilibet istarum est de intentione propositum: homo est species: aial est genus substantie: substantia est genus generalissimum: sed non videtur concedenda aliqua istarum nisi subiecta supponant materialiter vel simpliciter: igitur et. Et eandem sententiam affirmat aristoteles in principio predicamentorum ubi dicit quod si alter dicitur predicatur. ut de subiecto quocumque de eo quod predicatur dicitur omnia et de subiecto dicitur. ut hoc dicitur quodam boie predicatur aial vero de boie. igitur de quodam boie aial predicatur. ubi patet quod hoc est suppositio materialis vel simpliciter: quod alter non videtur modo concedere aliquam illarum. Item hoc opinio sibi ipsi repugnat est enim similis opinioni antiquorum negantium motum esse quos reprehendit philosophus primo philosophorum dicens quod negando motum esse affirmat motum esse: nam negando motum esse movetur labia et movendo labia affirmat motum esse igitur et. Ita hec opinio negando suppositionem materiale et simpliciter affirmat eam in probatione enim prime suppositionis dicit quod ly hoc aliud significat in uno istorum complexorum et aliud in alio: ubi patet quod subiectum huius antecedentis materialiter vel simpliciter supponit quod non est dicitur quod personam: ut patet. Et si dicitur quod tale assuppositum non est propositio sequitur immediate quod iste magister: nihil concludit cum non arguat contra propositionem. Secunda suppositio et asserit suppositionem male vel simpliciter: ait enim talis terminus homo materialiter sumptus non est species: non enim videtur subiectum alter supponere quod materialiter vel simpliciter. Et in eodem capitulo vel immediate: dicitur iste magister vtrius sub quolibet termino stare confuse et distributive et plura supposita habere contingat descendere copulative: et dicit quod non: quod in ista tu incipis scire omnem propositionem supponit distributive et non licet descendere copulative: patet igitur subiectum huius: ly propositio supponit distributive: stat materialiter. In eodem capitulo regulariter ponit quod omne signum univiale affirmativum ut ly omnis quilibet et non equivales omnium distribuit terminum supponere cui immediate additur nisi impediatur eius distributio: ut quilibet animalis hominis currit: talis homo quod ly animalis supponit confuse et distributive. Quod igitur dicitur in regula est signum univiale affirmativum ut ly omnis quilibet et non equivales materialis: ut in exemplo: similiter cum dicitur quod talis animalis quod ly homo stat confuse et distributive ut patet ita. Alteri parum post in eodem capitulo dicit quod in ista tu es non homo videtur alibi: ly videns et ly alibi non supponit distributive tenendo ly non infinte: similiter in ista ad non est in aliquo loco: non supponit ly loco distributive capiendo istam terminum: non est infinte: patet enim clarissime in istis duobus exemplis cum suis declarationibus quod quater inferitur suppositio materialis. alter enim in itelligibiliter loquitur: et ita consequenter iste magister per totum suarum libellum asserit suppositionem materiale ut patet volenti advertere: duas suppositiones regulas atque exempla eius dicit: et in principio negat: igitur male.

Contra positionem istas arguo uno medio tali: ex ipsa sequitur quod nullus terminus est species: nec aliquis terminus est genus: propter falsum in ipso: et propter aliam probationem. Ita nec iste terminus homo est species: nec iste terminus aial sic de alijs: igitur et. propter tenet a singularibus ad univales: et ante deducitur ex suis dictis. Ad istud argumentum respondet magister negando primam consequentiam concedendo quod multi termini sunt species: sicut subiecta talium propositio: homo currit aial currit. Et ad formam argumenti negat consequentiam dicens quod non arguitur a singularibus ad univales: unde verum est inquit ipse quod iste terminus homo demonstrando subiectum istius propositio: homo currit. non est species: sed subiectum eius sit species: quod subiectum eius non est iste terminus homo: quod non est iste terminus existens homo: vnde omnes iste sunt false dicit ipse. iste terminus homo est species vel subiectum: iste terminus aial est predicatum in tali propositione homo est aial: sicut iste sunt false. iste homo est demonstrando animalium. Contra istas responsiones arguo multiplex. Et primo sic et pono gratia argumenti quod non sit aliqua propositio sed bene termini omnes qui modo sunt: et propono nullus terminus est species: et patet quod est neganda qua negata arguo sic: nec iste terminus est species: nec iste et sic de singularibus quocumque termino demonstrato igitur nullus terminus est species: propter tenet et ante probatur: quod datur oppositum alii cuius patet versus iste terminus est species: et quero quod demonstras si istum terminum homo vel aliquid alium specificum habere itatem: si nihil igitur falsa est quilibet talis affirmativa: nec potest dici quod pars alicuius propositio: quod nulla est pars per positum. Et secundo arguitur sic: cum dicitur aliquis homo currit. licitum est assignare certum hominem dicens iste currit: demonstrando solum aut plura. igitur similiter si conceditur quod aliquis terminus est species: dicitur assignari certus terminus: dicens iste terminus est species demonstrando istum terminum homo vel aliquid tale. Similiter si dicitur quod aliquod est subiectum istius propositio: homo currit oportet assignare et notare illud. aliter sequeretur quod aliquod est subiectum istius propositio: et tamen non est iste terminus homo: nec aliquis alius ab ipso nec aliquis qui non est iste. Tertio sequitur quod ly homo non est inferius ad ly aial nec e contra. et ita hoc non est predicatio directa nec indirecta. homo est animal: et propter sic arguendo: homo currit igitur aial currit non arguitur ab inferiori ad superius ex quo iste terminus homo non est terminus superior: nec inferior: ad aliquem alium terminum: et ita consequenter sequitur quod illi duo termini homo et rationale non admittunt conversionem: cuius oppositum tenet philosophus ponens in suis univalesibus quod proprius conversum predicatur de eo cuius est proprium. Et sequitur etiam quod illi termini non convertuntur duplici dimidio et duplici maius minore. et maius: et minus maior et minus: consequentia patet ex hac opinione: et consequenter est contra aristotelem in predicamentis capitulo relationum ubi ponit quod relatio dicitur ad conversionem ponens exemplariter oppositum illi: quod ex hac opinio deducitur: multa argumenta et auctoritates contra hanc opinionem. potest adduci quod gratia brevitatis dimittuntur: quoniam hec modica sufficiunt pro probatione et eadem sibi ipsi repugnans est sicut quod est ostensum. Ad deductionem igitur huius opinionis nego secundam suppositionem: vnde sicut iste terminus homo personaliter sumptus est species ad istum hominem et ad istum ita et materialiter sumptus est species ad istos terminos hoc homo et hoc homo. Sicut enim verum est quod iste homo est homo: et iste homo est homo. ita verum est dicens quod hoc homo est ly homo et hoc homo est ly homo. Cum enim dicitur ly homo est species supponit subiectum determinate pro talibus hoc homo hoc homo: et cum dicitur hoc homo est species supponit solum discrete. Et ex quibus patet solutio secundi et tertii argumenti quod arguebatur. iste terminus homo materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto. Et secundo igitur cum personaliter sumptus sibi similis sit species iste terminus materialiter sumptus non erit species pro illis meri dividuis pro quibus est species iste terminus homo vel similis sit personaliter: concedendo propter: et ultra cum dicit nec est species pro alijs individuis: igitur iste terminus materialiter sumptus

ptus non est spēs: cōcedēdo cōsequētiā ⁊ nego antecēdēs: est enim species pro alijs idēditatis ut dictū est. **T**ertia ratio similiter deficit in assūpto ponente q̄ non ē possibile aliq̄e terminū materialiter sumptum de aliquo predicari: ostēsum ē: et in quō de pluribus predicatur: sicut ⁊ alij termini mālter sup̄ti: vñ q̄libet istarū ē uera hoc. a. ē. a. hoc. a. c. a. hoc. ois ē ois: hoc ois ē ois: ⁊ sic de alijs.

Proterea neganda est tertia suppositio q̄ de veritate sermonis ē falsa sumēdo p̄e orationis sicut ipse sumit pro noie verbo participio. vel huius: nā illius copulatiue ois homo ē aīal ⁊ ecōtra. secūda pars ē p̄positio ⁊ ois: ⁊ t̄ multae sunt partes propinque in ipsa quarū nulla ē ps orationis. vñ nomē. verbū. p̄cipiū. vel huius. **E**t ita conceditur q̄ aliqua ē pars propinqua orationis seu p̄positio nis q̄ nō itelligitur ab aliquo nō obstatibus hīs gr̄a dist̄tationis. vt nō videatur fuga i argumēto oēs istas suppositiones admitto. admitto etiā iuxta opt. p̄mā alterius capituli q̄ b est p̄positio: hō ē spēs ⁊ q̄ subiectū supponit materialiter. Et tūc ad argumētū nego q̄ illd qd ponitur p̄ subiecto nō sit pars orationis imo ē nomen. indeclinabiliter sumptū: ⁊ tūc ad rōnem ly homo non est cathegorema nec sincathegorema. igit nō ē nomē. p̄ ex his que dicta sunt i p̄mo capitulo huius q̄ nō ualet p̄mā. cum plurēs sunt termini ⁊ nomina quorum nullus est cathegorema vel sincathegorema. **A**lterū ad p̄positionē p̄e partis antecēdētis nego q̄ ly homo non sit terminus cōis nec discretus: dictum ē enim q̄ est terminus cōmūnis: ⁊ vltra cōarguitur q̄ non sit terminus cōis: q̄ nō gen⁹ nec spēs nec alter terminus cōis: negatur ista tertia pars: nec ipsa deducitur ex secūda suppositione cum multi sint termini cōes quorum nullus ē spēs sicut patet de terminis cōplexis ⁊ de icōplexis existētibz extra ābitū p̄dicamētorū.

Ad secūda rōnē seu tertiā non respōdeo: quia arguunt pro secūda suppositione. **A**d quartam nego antecēdēs pro ista parte videlicet q̄ illud q̄ ponitur pro subiecto huius vocalis vel scripti cōplexi hō est spēs non plus significat q̄ significet ante ipositionem nā ante ipositionem nō significasset nisi se naturaliter: sed iā significat se ⁊ qdlibet sibi consimile ad placitū nō quidē per ipositionē imēdiatē trāseuntē in istū terminū hō: sed propter quādā ipositionē cōem pōnentes q̄ terminus supponēs materialiter stat pro seipso aut sibi simili. **E**t si dicitur illi de opt. recitata q̄ b fuit ista ipositio cōis vñ: q̄ terminus secūde itētionis cōiunctus termino p̄me itētionis trahit itū ad suppositionem mālē vel simplices. **E**go autē dico q̄ b ē vna ipositio cōis videlicet q̄ cuiusq̄ fuerit cōiunctum signū mālūtatū supponit tale materialiter: est ⁊ alia cōis: videlicet q̄ cuiusq̄ termino non habet significationem distinctam a se ⁊ suo consimili coniunctum fuerit verbum substantiuum facit ipsū materialiter supponere: sibiq̄ cōicatur in esse termini significare se ⁊ quodlibet sibi cōsimile: quoz nullū extra ipositionē significaret sed seipsum simpliciter in esse entis. aut obiecti nālter sed seipsum simpliciter in esse entis. **A**d quintū dico q̄ subiectus huius: ois est signū vniuersale: materialiter supponit ⁊ ē nomē indeclinabiliter sumptū: ⁊ cā dicitur hoc ē: ergo propter modos generales aut spāles ab ipositorē dātos: dico q̄ n̄ valet argumētū: vñ ad hoc q̄ aliqd sit nomē ⁊ opz q̄ sit tale p̄ ipositionē factā ab aliquo vno sed sufficeret q̄ a tota cōitate: nec requiritur q̄ ipositio cōitatis gradat supra tale nomē: sed sufficit q̄ supra aliqd rōne cui⁹ ipositionis alteri cōicet rōnem nois sicut dictū est nunc in solutione quarte rationis: vterius non sequitur q̄ omnis terminus p̄me ipositiois sit terminus equocus. **N**ā sup̄terius dicitur ē q̄ propter b q̄ se significet ⁊ alia a se diuersis rōnibus t̄n q̄ nō pōt pro talibus supponere ideo si cōcluditur ipsa ē equiuocū. **A**d sextū p̄ ex predictis q̄ nō sequit̄ q̄libet: significat se atq̄ distincta a se: igitur ē terminus secūde intentionis vel ipositionis: et quis sit terminus secūde intentionis aut ipositionis dicitur imēdiatē post solutionē septimi argumētū. **A**d ipsuz igitur septi-

miū dico q̄ i isto vocali cōplexo: oem ē signū: ly omne est pars orationis ⁊ est nomē indeclinabiliter sumptū: ex quo sequitur q̄ ois ista nō est incōgrua q̄ bene sequeret si ly omnez adiectiue teneretur: sed itz nō sic tenetur imo substantiue ⁊ indeclinabiliter iuxta gr̄maticorum doctrinam: ⁊ cuz dicitur: igitur ly omnem habet modū significandi nois cōcedēdo cōsequēs. **E**t cū dicitur hoc non est ab impositore: nec naturaliter: igitur nō h̄z illū modū: patet q̄ cōsequētia nō ualet: q̄ stat q̄ habuit a tota cōitate: non quidem per ipositionem trāseuntē in ipsū: sed i aliō ut supra declaratum ē: ⁊ sic non p̄cedūt argumēta q̄ huius magistro tā forma vidēt mirarer nimis si h̄ argumēta cogere istum vñ destruere grammatice atq̄ lyce fūdamētūz qd i sola suppositione materiali existētiā h̄z: sed puto q̄ b in risam seu apparētiā protulit ideo talis est deridenda opinio cuius disperitiā uel dispārentiā ex vñis manifestat eandem.

Iuxta ergo in alio capitulo questum quis sit terminus p̄e aut secūde intentionis vel ipositionis volo declarare p̄mittendo descriptiones que nunc cōiter tenētur dicitur enim q̄ terminus p̄e itētionis est terminus mētalis qui ē significati⁹ rerū n̄ ea rōne qua iste res sunt vterius signa sicut ly hō ly aīal: vñ h̄ terminus mētalis homo significat for. ⁊ pla. ⁊ non propter b q̄ for. ⁊ pla. sint signa aliarum rerum.

Terminus autē secūde itētionis dicitur terminus mōtalis qui naturaliter ē significati⁹ rerum ea rōne qua sunt vterius signa: sicut sunt isti termini mentales vniuersale: genus: species: vñ h̄ terminus mentalis genus est: si gnū naturale. isto: rum termino: rum. substantia: qualitas quātitas: ea rōne qua sunt vterius signa: vnde isti termini substantia quātitas aut quātitas: si nō est vterius signū nō si gnarentur p̄ istū terminū genus. **T**erminus p̄e ipositionis ⁊ terminus vocalis vel scriptus q̄ est signum alicuius ad placitū nō ea rōne qua ē vterius signūz sicut sunt illi termini in voce vel in scripto: homo: animal: substantia: qualitas aut quātitas. **T**erminus autē secūde ipositionis ē terminus rōnalis vel scriptus aut placitum si gnificati⁹ alicuius ea rōne q̄ est vterius signūz sicut sunt illi termini in voce vel i scripto vniuersale genus species ⁊ huius. **I**ste descriptiones h̄z bene sunt: sed nō in toto vere: vñ iste terminus spēs significat naturā specifi cā extra aīam suis suppositis cōicātā vñ cōicabilē: q̄ ista ē q̄ proprie est spēs: sicut hūanitas aīnitas: vel huiusmodi: ⁊ non significat istā: ut est signū vterius: vt patet s̄ ut ē cōicabilis: ⁊ tamen nō ē terminus p̄e itētionis sed scde igitur ⁊ c. **I**dem argumētū pōt argui de tali termino species i voce vel in scripto q̄ est terminus secūde intentionis ⁊ tamen significat humanitatem nō ea rōne qua est vterius signū. **S**ecūdo arguitur sic spēs intelligibilis de terminata a fātāsmate ē terminus mētalis p̄e itētionis: vt p̄ p̄iderātī cū sit p̄ma itētio it̄lectū representās ⁊ tamen significat fātāsmā sub ea rōne qua ē vterius signū igitur iste descriptiones due p̄e nō sunt vere: cōsequētia tenet cū maiori ⁊ minori probō: nā q̄ ista species significat fātāsmā p̄z: nā per illā spēm videtur in fātāsmate obiectum extrinsecum relucens ibidem: sed nō potest videri relucens in aliquo nisi videatur illud in quo se relucētā talis puta speculā i quo obiectū p̄ncipale ⁊ adeq̄ tum videtur: igitur spēs illa representat fātāsmā sed q̄ representet sub illa rōne vt vterius sit signū p̄ba: nā species intelligibilis non representat fātāsmā nisi qz obiectū adequatū in ea relucet ⁊ ut est quedā imago talis obiecti qz aliter nō representaret fātāsmā tale. **T**ertio arguitur sic illud signum omnis materialiter sumptūz significat ly omnis significatiue sumptū sup̄le in suppositione perorali sub ea rōne qua ē signū vterius puta distributiū vel officiale aliquo mō ⁊ t̄ sic sumptus nec est terminus p̄e itētionis nec secūde vt patet aduertētī nāz p̄ ime intentionis vel secūde igitur ⁊ c. **E**t igitur meo iudicio aliter dicendum q̄ terminus p̄me itētionis ē cōceptus simplex vniuersus pōne cum suo obiecto adequat

ro et si rōe signi cōcabilis. aut i cōcabilis sic sūt illi termini homo animal. Nam ille terminus animal significat animal adequate: et non ut aliquod tale sit signum alterius aut significat cōcabile aut incōcabile: sed solum absolute significat illud absq; tali cōnotatione. Et ita dico de suis abstractis q; iste terminus humanitas non significat humanitatem ut sit signum alterius sine cōmunicabilis aut incōmunicabilis s; absolute solum. **T**ermin⁹ secūde intentionis est cōceptus simplex vnitū potētie cū suo obiecto adequato sub rōne signi cōcabilis aut in cōcabilis. **E**xplū priūi ut nomen verbum participium natiuus genitus datus huiusmodi. **I**di enī termini significat sua adequata significata ut sint signa vltērius. **E**xplū secūdi ut pdicātū: vniuersale: genus: species: gen⁹ generalissimum: genus subalternum: species specilissima species subalterna: bi enim termini significant sua adequata signata et contenta vbi p̄s per modum cōmunicabilis h̄ enim terminus sp̄s significat speciem v; humanitatem et afinitatem et h̄mōi: non absolute sine aliqua ratione s; vltimate: ut sūt cōmunicabilia pluribus numero differentibus. Et ita li gen⁹ significat sua significata v; animalitatem corporeitatem: et vltra ut sunt cōcabilia pluribus differentibus specie: et cōsequenter de alijs suo modo dicat. **E**xemplum tertij ut individuū: singulare: suppositū: persona: et h̄mōi q̄libet enim horum conceptum significat sūū adequatū significatū et cōtētum sub ipso sub ratione icōcabilitatis. Si enī ly individuū aut aliquis aliozum significat for. significat istum sub ratione qua in cōmunicabilis est q̄re rē. **C** Motanter dicitur i qualibet def. i p̄tio de suo obiecto adequato: dicitur suo quia si significaret obiectum adequatum alterius sub aliqua ratione vel qualitate tollerentur predictae descriptiones: dicitur obiecto adequato propter obiectionem de specie intelligibili. que licet significat fantasina: ut est vltērius signū non tamen significat adequate fantasina s; illud q; relucet i ipso vnde sp̄s itelligibilis deriuata a fantasinate for. licet p̄s significet fantasina quā hominem tamen significat adequate hominem et nō fantasina: sicut alias declarabitur i tractatu de virtute. **T**erminus p̄ime impositionis est signum tam implicite q; explicite simplex: ad placitum significatū: absq; noua impositione sui adequati significati: et non sub ratione signi cōcabilis aut incōcabilis: ut ly homo ly aial in voce vel scripto. Dicitur p̄imo notanter implicite vel explicite propter terminos pregnantēs qui non sunt termini p̄ime nec secūde impositionis. Dicitur secūdo ad placitū significatū p̄pter terminos mentales qui non sunt termini p̄ime nec secūde impositionis. Dicitur tertio absq; noua ipositione presupponendo existentiam huius legis. quia adueniente alia lege aliud foret dicendum. Dicuntur vltimo alie particule ea ratione qua dicte sunt in prioribus. **T**erminus secūde impositionis ē signum tam implicite q; explicite simplex ad placitū rep̄ntatiū absq; noua ipositione sui adequati significati sub ratione signi cōcabilis aut in cōcabilis. **E**xempla posita sunt talia qualia deducta sunt in voce vel in scripto: ut ly genus ly sp̄s: et huiusmodi. **S**ed circa predicta dubitatur cum iste terminus species ita bene significat terminos sic res extra quō significat terminos sub rōne cōcabilitatis: cū nō videat cui termin⁹ cōicef cū hoc p̄tineat solum ad nām vlem mō nullus termin⁹ ē nāt̄ termin⁹ vltis: q̄re rē. **D** breuit̄ q; cōcabilitas rep̄e in duplici differentia. Est. n. cōcabilitas idēp̄ficatōis et cōcabilitas predicatōis: p̄ma cōcabilitas cōpetit̄nāe v; q̄ nō h; rōes termini. **S**ecūda vō cōcabilitas cōpetit̄ termino d; plurib; vificabili actu vel actitudine. Et isto mō dico q; iste terminus hō cū sit sp̄s cōicat istis terminis: for. et pla. n̄ qdē p̄ idēp̄ficatōes: q; nullus istoz terminoz est alius. sed p̄ solā pdicatōne cū q̄libet istarum va ē for. ē hō pla. est hō q̄re rē. **S**uppositio personalis est significatio termini in propositione non maxime abstracti: nec equalentis: extremaliter se habentis et non

extremaliter vnitū pro distincto a se et quolibet sibi consimili: ut homo currit: supponit enim ly homo personaliter: particule huius descriptionis declarantur. **D**icitur enim p̄imo significatio termini in propositione: ea ratione qua p̄ius. **D**icitur secūdo nō maxime abstracti nec equalentis: q; si terminus aliquis ē abstractus explicitē vel implicite: supponeret talis simpliciter: et nō personaliter: ut est ostensum in p̄cedenti capitulo. **T**ertio dicitur extremaliter se habentis: ut per hoc intelligam subiectum vel predicatum: aut partē subiecti: vel partē p̄dicati: vnde in hac propositione: omnis homo est animal: ly omnis homo: significat in hac propositione: omne hominem a se et suo consimili distinctum: et non est termin⁹ maxime abstractus nec equalentis: nec vnitūis extremorum: et tñ non supponit personaliter: q; non discrete: nec determinate: nec confuse tantum seu distributive: defectus ergo sue suppositionis in h̄ consistit quoniam non est extremum propositionis nec pars ipsius. **Q**uarto dicitur non extremaliter vnitū: propter verba que licet significant i propositione cū alijs particulis iuxta dicta multorum non tamen supponat: probatio nā si in ista: homo est animal: copula supponit et subiectum et predicatū simpliciter supponunt ut p̄ igitur tota propositio supponit. Cum igitur suppositio sit significatio termini in propositione sequitur q; illa propositio ē pars alterius propositionis et redncam processum infinitum: licet ergo verbum vltimate habeat alteri cōmunicare suppositionem: quia tñ ista virtus non reflectitur ad seipsam ideo termini extrema existētia. sue partes ipsorum possunt supponere et non verbum vniuersaliter includendo omnem suppositionem. **U**ltimo dicitur pro distincto a se et quolibet sibi consimili: propter causam in alio capitulo dictam. **E**xpedi enim terminum supponentem personaliter significare distinctum a se et quolibet suo consimili: non dico tantū quin possit se et quolibet suū simile significare: sicut i ista ens est: supponit ly ens personaliter: et tamen significat se in ista propositione et quolibet sibi consimile: nec h̄ impedit suppositionem personalem aut simplicem: sed bene impedit si non distinctum a se et quolibet sibi consimili significaret: sicut hic ly ens ē termin⁹ transcendens. **E**x predictis sequitur hanc descriptionem suppositionis personalis insufficienter procedere: videlicet suppositio personalis ē acceptio termini vocalis vel scripti pro illo cui ē impositus ad significandum: vel acceptio termini mentalis pro illo quod naturaliter proprie significat: h̄ descriptio deficit. **P**rimo quia non ponitur ly in ip̄one. **S**ecūdo quia aliquis termin⁹ pōt supponere personaliter qui nō ē terminus mentalis vocalis vel scriptus sed sculptus. **T**ertio quia in hac propositione ly ens en terminus transcendens: supponit ly ens materialiter: et tamen supponit pro illo pro quo imponebatur ad significandū: imponebatur enī ad significandū oia entia et p̄r imponebatur ad significandū suū consimile: cum ergo pro tali supponit sequitur intentum. **E**st et vna alia descriptio talis v; suppositio personalis est statio termini significatiue sūpti pro supposito vel suppositis in quod vel in que transit vis illius verbi a quo habet ut supponat: h̄ descriptio deficit: quia tunc quelibet suppositio materialis vel simplex esset suppositio personalis: patet quia quilibet terminus sic supponēs significatiue supponit pro se aut sibi simili in quod vel in quod transit vis termini a quo habet ut supponat q̄re rē.

Suppositio personalis dividitur in discretas et comunē. **S**uppositio discreta ē significatio termini singularis in propositione aut termini comunis cum pro nomine demonstratio: exemplum p̄mū ut h̄ currit: exemplum secūdi ut iste hō currit. **E**x quo in mediate sequitur terminum singularem vel discretum pro pluribus supponere absq; aliqua repugnātia: ut in istis: iste homo vel afinus est afinus: iste for. et pla. currunt: nec h̄ est inconueniens de termino singularis numerū in terminis compositis. **I**tem sequit̄ q; h̄ descriptio quā vñ modern⁹ app̄obaret in vno superflua:

v3 suppositio discreta est statio termini discreti vel termini communis cum signo demonstratio discreto pro supposito vel suppositis in quod vel inque transitio vis termini a quod habet vt supponat: dicit enim notanter euz signo demonstratio discreto: propter tales terminos talis tantus et huiusmodi que non faciunt propositiōnes singulares: vñ ista est indefinita talis homo currit: demonstrato te albo quod tuis tibi subijciatur terminus communis cum pro nomine demonstratio: hec descriptio est superflua propter istum terminum discreto: et pro declaratione sui exempli est notandum quod ly talis talis et huiusmodi potest teneri triplici quantum spectat ad propositum: v3 relative redditue et discrete: ex: plus primi ut aliquis homo currit et talis disputat. Ex: plura secundi ut ego sum talis qualis tu es. Exemplum tertij vt talis homo currit: sumendo ly talis demonstratiue. **Prima**. n. conuertibiliter significat quod aliquis homo currit: et sibi similis in illa qualitate disputat. **Secunda** significat quod in aliqua qualitate sum tibi similis. **Tertia** vero significat quod ens homo qualificatus currit: sicut igitur h est discreta ita et alia et non indefinita: vt dicit iste magister. Si enim teneretur in tertia primo: vel secundo modo bene esset indefinita: sicut etiam contingit cum pro nomine demonstratio substantie: si n. dicitur iste homo currit stat ly iste discrete et demonstratiue: si dicitur iste q currit disputat stat ly iste redditue et non facit propositionem singularem sed indefinitam vel nullius quantitatis. Si vero diceretur homo currit et iste disputat: tenedo ly iste relative: iam non teneretur demonstratiue et non facit propositionem singularem sed indefinitam ut infra videbitur.

Communis suppositio diuiditur in determinatam et confusam. Suppositio determinata est significatio termini in propositione sub quo contingit descendere ad omnia eius supposita et e contra cum debito medio: sequitur enim homo currit et isti sunt omnes homines igitur iste homo currit: vel ista homo currit: et sic de singulis: similiter e contra sequitur: iste homo currit: vel ista homo currit: et sic de alijs. et isti sunt omnes homines igitur homo currit. Et notanter ponitur in singularibus alternatis vicibus: ista homo currit: q: si non poneretur prima non valeret saltim prima. ut posito quod una mulier currat et nullus masculus et quilibet sederet. tunc patet quod h est vera homo currit: et h sicut isti sunt omnes homines demonstratis omnibus hominibus et tñ h est falsa. iste homo currit. vel iste homo currit vel sic de singulis. q: ly et sic de singulis non plus conuenit vel significat quo ad singularia masculini vel femini generis quam sua copulatiua precedens. Ideo ex ista propositione aliquis homo currit cum tali medio bene sequitur ista copulatiua. iste homo currit vel iste et c. quia tales sunt singulares illius. Sed ex ista homo currit euz tali medio sequitur ista copulatiua iste homo currit. vel ista homo currit. quia tales sunt singulares istius. et non alie. sicut enim ex ista propositione homo currit. non sequitur quod aliquis homo currit ita ex eadem non sequitur ille singulares proceres. Et notanter dicitur in descriptione euz debito medio. quia si ne medio exide fuita vel pteclari non secuntur eius singulares. vnde non sequitur homo est animal. igitur iste homo est animal vel ista homo est animal. et sic de alijs. q: post mille annos erit significatus et adequatus antecedens verum et tunc significatus adequatum pntis erit falsus: nec v3 dicere quod tunc talis disunctiua erit vera alijs hominibus demonstratis q: h non tollit bonitatem vel malitiam sequentie: vñ h consequentia est formalis homo currit igitur animal currit non obstante quod post mille annos erit antecedens vñ et pntis falsum: sed oportet dirigere oculum ad significatum pponis: ita quod si significatus antus aliquando est verus et tunc significatus pntis quod iam significatus erit falsum: pntis non v3: et sic est in pposito. Similiter nec e conuerso sequitur: ut iste homo non est animal nec iste nec illa et sic de singulis igitur nihil quod est homo est animal: propter eadem causam. Si enim prima non valuit hec etiam secunda valeret ex opposito ad oppositum.

Suppositio confusa diuiditur quod quedam est confusa et di-

tributua. Suppositio confusa tñ diuiditur filr: q: qda est mobilis qda immobilis. Suppositio confusa tñ mobilis est significatio termini cōis in propositione sub quo non contingit ad sua singularia descendere copulatiue nec disunctiue h copulatiue vel disunctiue cum debito medio: et sic supponit predicatum in vniuersali affirmatiua: et subiectum in exclusiua affirmatiua. Notandum est quod non sequitur: omnis homo est animal et ista sunt omnia animalia igitur omnis homo est hoc animal vel omnis homo est h animal et sic de alijs. et a fortiori non sequitur copulatiue. Sequitur tamen h disunctiue cum tali medio talis propositio categorica de disuncto extremo. s. omnis homo est h animal vel h animal et sic de singulis que vera est: quod ego sum h animal vel h animal et sic de singulis. Et cōsimiliter est aliquando concedendus descensus copulatiue et copulatiue non: vt non sequitur: tu non es omnis homo: igitur tu non es iste homo: nec iste homo: sed bene sequitur ista categorica de copulato extremo: tu non es iste homo et iste et iste et sic de alijs.

Suppositio confusa tñ immobilis est significatio termini cōis statim cōfusa tñ in propositione sub quo ad sua singularia non contingit descendere: et iste modo supponit ly denarium in ista propositione: pmitto tibi denarium. vñ non sequitur. pmitto tibi denarium. et isti sunt vel pnt est omnes denarij ergo promittit tibi istam vel istum et sic de alijs. Sicut non sequitur ly homo significat primo hominem seu adequate: et isti sunt vel pnt est aut sunt imaginabiles est omnes homines igitur ly homo significat primo istum hominem vel istum vel illum: et sic de singulis: antecedens tibi est verum et pntis falsum. Sed h dubitatur aliquando terminus cōis stat cōfusa tñ mobiliter et aliquando immobiliter vt patet ex dictis quod igitur potest cognosci quando stat mobiliter et quando immobiliter. Dico quod terminus stat cōfusa tñ p vnicum signum hñs vtriusq: vtut. s. cōfusedi distributiue et cōfusa tñ vt sunt signa vñ affirmatiua: et dictio exclusiua supponit cōfusa tñ mobiliter. Et sic supponit predicatum propositionis vniuersalis affirmatiue existens terminus cōis: Si vero terminus cōis stat cōfusa tñ p secundo signo solūmodo quoz quodlibet de per se hys vñ distributiua: sic itez stat cōfusa tñ mobiliter: vt tu dices ab omni homine: supponit ly homine cōfusa tñ mobiliter: et habet descendit copulatiue. Si aut terminus cōis stat cōfusa tñ per terminum vel signum solū actu mētis de notatiua: sic stat cōfusa tñ mobiliter: ut iste terminus homo significat. homines ly homines stat cōfusa tñ mobiliter et c. Si aut terminus stat cōfusa tñ per vnicum terminum cadet super copulatiue aut super in complexum non se hñt aliquo dictorum modorum stat talis terminus cōfusa tñ immobiliter: sicut in istis: promitto tibi denarium. ly homo significat primo hominem: id est: scilicet est affirmatiua: necessario homo est animal et sic de alijs: suo modo: h aut breuiter dicta sint: quod posterius per ea que dicuntur h magis nota fient.

Suppositio confusa distributiua diuidit quod quedam est mobilis qda immobilis. Suppositio confusa distributiua mobilis est significatio termini cōis sub quo contingit descendere fieri ad omnia eius singularia copulatiue cum debito medio et e contra cum eodem medio: sequitur enim h animal currit et h animal currit et sic de alijs et ista sunt omnia animalia ergo h animal currit et h animal currit et sic de singulis. Et sic supponit in qualibet vniuersali affirmatiua subiectum: et in omni negatiua tñ subiectum quod p dicitur: supposito quod predicatum sit terminus cōis: ideo ab vniuersali negatiua ad singularē suā satis tenet consequentia sine tali medio vel constantia: vnde bene sequitur: nullus homo currit igitur nec iste homo currit nec iste: et sic de alijs: sed e contra non sequitur nisi cum debito medio: quod sicut prius dictum: cum sit stare hinc ad mille annos ante est verum et pntis falsum: ideo conceditur tales conclusiones videlicet quod aliquis homo currit et tñ nec ille currit: nec ille currit et sic de alijs. Sicut iste homo currit et iste homo currit et sic de alijs et tñ aliquis homo non currit. Sed tales conclusiones sunt impossibiles aliquis homo currit et isti sunt omnes homines et tamen

nec iste hō currit nec iste currit: & sic de alijs. Similiter ē impossibile qd iste currat & iste currat & sic d' alijs. & qd isti sunt omnes impossibiles & tamen aliquis homo non currit: sicut ista est impossibilis oīs hō currit & isti sunt oēs homines & tamē nec iste currit: nec ille currit. ¶ Sed dubitat de ista conclusione iste homo currit & iste nō. & tñ aliquis homo nō currit: sed probō eam sic: nam ista consequentia nō v3: iste homo currit & iste homo currit. & sic de alijs ergo quibet homo currit: & si non valet contradictorium consequētis stabit cum antecedente & isto modo verificabitur cōclusio: & qd ista cōsequētia non valet. probō: quia v' solum homines qui sunt demonstrantur in antecedente v' non. Sed demonstrātur aliq q nō sūt: si demonstrātur aliq qui nō sūt: tūc semp i tali iductiōe aīns erit falsū & pñs ali quādō vñ3: qd nō bene sonat. Si aut in ācedēte d'ant solā boies q sūt: signētur omnes illi. Et sint verbi grā mille homines: & aīns sic copulatiua facta ex tot partib' p'cedit & cōfideat: & p'io qd oēs illi boies determinati cras currant per totum diem: & qd cras generetur vn' homo qui nunq' curret dato qd erit truncatus pedes: quo posito p3 qd cras erit ita sicut per illam copulatiuam significatur: nunc adequatē: & tamē tūc non erit ita: sicut p' consequens adequate significatur: ergo cras ista cōsequētia nō valebit: & p' pñs nec iam v3: antecedēs p3 qd cras erit ita qd aliqs homo nō currit vt p3 per casum igitur cras erit ita qd non quibet homo currit. Et licet a tali vnuerfali ad suas singulares sine medio debito non valet consequētia nec econtra: aliquando tamen bene valet gratia materię & terminozum: sequitur enim omnis deus est igit' iste de' est & econtra: similiter sequitur omnis sol. lucet igitur iste sol lucet. oīs mūd' ē: igit' iste mūd' ē: quibet. n. istaz ē bōa de materia & nō de forma: qd similes illis non valent vt argumentatū est āre nō. ¶ Ex isto sequitur quosdā hanc materia male sensisse qd hanc consequētiā reputāt fore bonā. s. omnis homo currit igitur iste homo currit si sit & sic de alijs: antecedens enim est possibile & pñs impossibile: cum ipsam cōponatur ex multis singularibus impossibilibus: b' enim ē impossibile: iste hō currit si sit: ex eo qd vna pñs v' conditionalis impossibilis: cū oppositū pñs iter cū ācedēte: ista enim bene stat simul: iste homo ē & iste homo non currit: posito qd pro tūc sederet uel nō curreret. ¶ Ex his oībus p3 quomodo v'ia nō conuertunt cum suis singularibus: nam stat v'ia esse possibilis & sua singularia impossibilia: ut p3 de ista: omne aīal in ista domo est asinus: qd possibile est: & tamē quocūq' animal in ista domo demonstrato est b' impossibile. b' animal in ista domo est asinus: dato qd in ista domo non essent nisi boies: stat ē vnuerfalia esse necessaria & singularia contingētia ut p3 de istis omne ens est: omnis homo est: omne cornu p'ibile est. Ideo solet concedi qd necessario omnis hō est & tamen omnis homo solū cōtingent ē. stat etiā vnuerfalia esse impossibilia & sua singularia possibilis. imo quocūq' duo dāda cōpossibilia. ut p3 de istis. oē aīal desinit ē: oīs hō corūp'itur. vtrūq' istoz p'dictioz ē v'x. Stat etiā duorum vnuerfaliū singularia conuerti que tñ vnuerfalia non cōuertūtur: imo unū est necessariū & reliquū impossibile. ut p3 de istis. omne coloratū ē & omne ens est coloratū. modo quacūq' singulari capta vnus ipsa sequit' ex singulari alterius & econtra. sequit'. n. hoc coloratū ē igit' b' est coloratum & econtra. & tñ patet qd ista est vera & necessaria omne coloratū ē. & ista ē falsa & impossibilis oēs ens ē coloratum vt p3 p' exponentes. sed pnto qd b' nō sit neq' quia scōde vnuerfalis multa singularia sunt impossibilia q' non secūtur ex aliquibus singularibus antecedētis cum q' libet talis sit possibilis vt p3: ¶ Itē stat aliqua v'iem esse falsam & impossibile q' quibet ei' singularis ē vera. Et part'cularē verā & necessariā cuius quibet singularis ē impossibilis: vt posito qd istius: oēs animal ē hōmo quibet singularis falsa corūp'at solis veris remanētibus: & similiter isti' animal ē hōmo corūp'atur: oēs singulares vere falsis manentibus. Et sic p3 propositum. Et b' dicūt aliq qd ad veritatem vnuerfalis requiritur qd quibet singularis quam

babet & quā apta nata ē hēre sit vera: sed b' ē falsum: nam ista vnuerfalis oīs homo ē aīal ē apta nata habere illam iste homo est animal demonstrando an' p'm: que falsa est & tñ ipsa vnuerfalis est vera vt patet. ¶ Dico igitur alit' qd ad veritatem v'is requiritur qd quibet singularis sit vera manētibus p'marijs terminibus ipsius v'is & suarū singularium: & cū hoc qd cuiuslibet supposito subiecti ipi' vnuerfalis corūp'eat vna singularis. ¶ Itē: o quo ē notā dum qd ad b' qd aliqua sint singularia alicuius vnuerfalis op3 qd habeant p'edicata sinonima cum p'edicato dato ipsius vnuerfalis & subiecta cum eius subiecto sinonima demptis signis. Et dico signa nomina relatiua & pronomina demonstratiua: Verbi gratia singularia istius vnuerfalis: omnis homo est animal sunt talia: iste homo est animal: ista homo est animal: & sic de alijs: & non talia illib' rificabile ē aīal: iste homo est substantia aīata & sensibilis q' nō equināleant. Ex quo sequitur qd singularia istius: oīs homo est omnis homo: non sunt ista: iste homo ē iste homo: & ista homo est ista homo: & sic de alijs: sed ista vide licet: iste homo ē oīs hō & sic de alijs.

Suppositio confusa distributiua immobilis ē significatio i' p'positiōe distributiua sub quo nō contingit ad sua cōposita copulatiue descēdere. exēplū de terminis statibus distributiue immobiliter s'm aliquos: ut non sequitur differēs ab hoc ē: & differēs ab hoc est & sic v'ia igitur differēs ab aliquo ē: nec sequitur aliud ab isto homine ē homo. & aliud ab isto homine est homo: & sic de alijs. ergo aliud ab homine ē homo. In qualibet istarum pñiaz ē aīns verū & pñs impossibile. Similiter: nō sequitur: sor. ē albio: qd ē pla. in hoc l' stanti. & albio: qd erit pla. in b' instanti igitur sor. est albio: qd erit pla. in aliquo instanti. Nec sequitur alicuius boīs qui libet asinus currit. iste est asinus igitur alicui' boīs iste asinus currit. quia casu possibili posito antecedēs est verum & cōsequēs ē falsum: vt posito qd sor. habeat duos asinos currētes & pla. duos iacētes: tūc patet qd alicuius hominis quilibet asinus currit: qd istius hominis demonstrando sortem quilibet asin' currit: & iste homo ē aliquis homo igitur nō. pñs p3 ab inferiori ad suū superioris sine impedimēto: & aīns probatur: qd istius boīs aliq' asinus currit & istius hominis nihil est asinus qn illud currit igit' nō. & sic patet qd aīns sit verum: & pñs falsum: qd consequens sit falsum: p3 supposito qd per ly iste / demonstrat' asinus pla. Cū aut' quare nulla istarum pñiarum valet fundatur super illā regulam pncipalē & nobilissimā totius loyce: v3 qd quādo sunt plures termini mediati in aliqua p'positiōe semp a p'io termino d3 incipi illius p'positiōis probatio: ita qd p'ioris termini mediati significatio debet explicari aīns posterioris termini mediati officium explicatur. verbi gratia capta tali p'positiōe album incipit esse cuius p'iu' terminus ē iste terminus resolubilis albus: p'badā ē p'positio resolutozē ratione istius termini albus sic arguēdo: b' incipit esse sor. & b' ē uel incipit esse albus: b' aliqui propter defectum istius cōsiderationis seipsoe h' tricauerunt & suam s'niām expresserunt ininus diffuse: dicentes qd b' p'positio album incipit esse sor. deb et sic exponi: album nūc non est sor. nec aliud qd erit album tā est sor. & imediate post instās pñs aliquod album. erit sor. n' sic: albū n'c est sor. & imediate ante b' nullūz albū fuit sor. modo certum est qd exposito ista nimis intricata est: nō obstat qd ista de imobilitate termini distributiui sint sustentabilia: tamē mihi videtur qd in quolibet istoz termin' d' d'ributus mobiliter distribuatur: ita qd sub eo contingit descendere sed non modo dicto: p'ima enim consequentia non valet: qd arguitur a pluribus determinatis ad vnā determinatam. vnde patet qd ista consequentia non valet hō est iste hō & homo est iste homo: & ista homo & sic d' alijs & isti sunt oēs homines. igitur homo est omnis hō: nec ex hoc sequitur qd ly homo non stat confuse & distributiue mobiliter: quia non debet suppositum variari sed semper idē demonstrari: v3 homo est iste homo & iste homo est iste homo & sic de alijs. ¶ Itē modo concedi

tur, consequentia: et negatur antecedens et ita superius de-
beret argui: v3 differens ab h e et idem differens ab hoc
est et sic de alijs et ista sunt omnia entia igitur differens ab
ente est: consequentia est bona sed antecedens est falsum:
etiam sequitur aliud ab isto homine est homo et id e aliud
ab isto homine e homo et sic de alijs et isti sunt oes hoies
igitur aliud ab homine est homo: consequentia bona sed an-
tecedens est falsum. **T**ertia consequentia iterum non v3
q: non additur et ista erunt omnia instana: quo addito no
erit antecedens v3: sine consequente. **Q**uarta consequentia
similiter no valet: q: non arguit cu debito medio: ex quo
enim ly asinus stat confuse et distributive et non pro quo/
libet asino sed certi hominis quilibet asino: oportet sume-
re pro medio constantiam distributionis solum modo sic ar-
guendo: alicuius hominis quilibet asinus currit: iste e asi-
nus eiusdem hois: igitur iste currit et in casu isto maior est
vera et minor: falsa. et consequentia bona. **S**unt ergo aliter
exempla pro regula assignada: dicendo q h consequentia no
valet: tu incipis scire omne propositione iste sunt oes pro-
positiones: igitur tu incipis scire istam et ista et sic de alijs
nec etiam valet qualiter cuq medium sumeretur de pre-
terito aut futuro. sicut infra patebit: nec sequitur necessario
omnis homo est aial: isti sunt omnes homines. igitur ne-
cessario iste homo est animal: et necessario ista homo est
animal et sic de alijs: cum antecedens sit verus et pns fal-
sum. **S**ed h p maiori declaratione dubitatur: sicut pro
dubitatur de termino stete confuse tm immobiliter. ex quo
terminus distributus aliquando stat mobiliter: et aliqua-
do immobiliter: quomodo igitur poterit hoc regulariter
cognosci. **D**icendum q consideranda sunt que dicta
sunt prius de terminis facti: utibus stare confuse tm. quo-
modo termino: m. facient: m stare confuse tm. quidaz
confundunt et immobilitant simul. quidam solum confun-
dunt et non immobilitant. exempli pami vt incipit desinit.
necessario. continget et huiusmodi. **E**xemplum secundi
ut signa vnuet falsa affirmatiua et dictiones exclusiue.

Dico ergo q quando terminus habes v3 confunden-
di confuse tm et cum h immobilitati contingitur cum signo
distributivo affirmatiuo: immobilitat terminu distributus.
quia signu licet absoluat euz a confusione illius que vocat
confusio tm no tamen absoluit eum ab immobilitate. quan-
do autem terminus distribuitur et non per determinationem
preuenientem alicuius talis termini confuse tm con-
fundentis. et habentis vim immobilitan simul. supponit ta-
lis terminus confuse distributive mobiliter. vt ois homo
est animal. ly homo stat distributive mobiliter. tu es so-
rio: homine. ly homine. stat distributive mobiliter. tu dif-
fers ab asino. h asino stat distributive mobiliter. et ita pnr
in oibus illis exemplis pioribus. et alijs terminis distri-
butiuis et non per determinationem talis termini immo-
bilitatis et c.

Contra unum superius dictum arguitur.
videlicet q in casu superio-
ri alicuius hominis quilibet asinus currit et in iste asin no
currit demonstrado asinu pla. Nam iste due propositio-
nes conuertunt. alicuius hois quilibet asinus currit. et qui-
bet asinus alicuius hominis currit. sed cum ista secuda n
stat q iste asinus non currat demonstrado asinum platōis
ergo et c. consequentia p3 et ans pbatur v3 q iste due conuer-
tuntur. nam in quilibet illarum ly asinus stat confuse et distri-
butiue pro quolibet asino hois et cetera sut paria. igitur
conuertuntur. ans pbatur sic. in illa quilibet asinus hominis
currit. supponit ly asinus pro quolibet asino hominis ut
patet. et q in alia sic supponat. probatur. q: i ista propositio-
ne. hominis asinus currit. supponit ly asinus pro quolibz
asino hominis disunctiue igit distributus supponet pro
quolibet asino hominis copulatiue. et per pns in ista hois
quolibet asinus currit: supponit li asinus pro quolibet asi-
no hois copulatiue et distributiue qd erat probandum.

Item sequitur istius hominis quilibet asinus currit igitur
quolibet asinus currit: igitur a fortiori ille due conuertu-
tur: ans pbatur: quia sequitur: non quilibet asinus cur-

rit: igitur nullo mo quibz asinus currit: igitur nullo mo quo ist
est asinus quilibet asinus currit: et per pns no istius quibz
asinus currit: q: ex opposito sequit oppositu: sequit eniz
istius quilibet asinus currit: igitur isto modo quilibet asin
currit de in ostrado modu quo soz. h3 asinum: q: sicut b e
vera i casu superiori ist? hois quilibet asin? currit rone sua-
rum exponentiu: sic et ista e vera: isto mo quilibet asinus cur-
rit: sic exponedo isto modo aliqs asinus currit et isto mo-
do nihil est asinus qn illud currat: igit: pna p3: et ans. silt.
dato q per ly isto mo cotinue demonstrat mod? quo ist?
est asinus. Et sicut negatur ista pna: istius hois quilibet asi-
nus currit: igit: quilibet asin? currit: pp restrictione facta pl
istius: et conceditur ans: eode mo deberet negari ista pna.
isto mo quilibet asinus currit: ergo quilibet asin? currit: et coce-
di ans: pp restrictione facta p ly isto mo.

Ad ista argumenta respodet: ad p-
mu nego q ista
conuertantur: hois quilibet asin? currit: et quilibet asinus hois
currit: et vteri? nego. q i pma ly asin? supponat copulati-
ue. p quolibet asino hois: et tuc ad rone pot raderi: pro
negando pna: q: ad h q denotet bn istu terminu distri-
bui pro oi asino hois: regitur signu vlt rectu q precedat
ta ly hois. q3 ly asinus: sic dicedo quilibet asin? hois currit.
Tel aliter pot dici negado ans: v3 q i ista ppe hois
asinus currit suppoat ly. asin? p quolibet asino hois: dis-
iunctiue: sed bn sequit p hois quolibet asino disunctiue:
sicut et e i ista hois quilibet asin? currit no suppoit ly asinus
p quolibet asino hois nec p quolibet hois asino: s3 p ho-
minis quilibet asino: sicut etiā et in ista: quilibet ho currit: n
supponit ly ho p oi hoie: sed bn p oi hoie mascululo.

Ad si cudu nego tale pnam: no quilibet asin? currit igitur
nullo quilibet asin? currit: et stat simul et sub hrie q aliquo
mo quilibet asin? currit: et aliquo mo n quilibet asin? currit sic
etiā ista stat simul aliqn oē aial fuit i archa noe et aliqn no
oē aial fuit i archa noe: i aliquo istanti ois ho fuit vel erit
soz. et i aliquo istati n ois ho fuit vl erit soz. aliqn aia anspi
necessario erit et aliqn aia anspi no necessario erit: an. a. cu
currit et ante. a. no cucurrit: alicubi ois homo est soz: et
alicubi no ois ho e soz. alicuius hois quilibet ps qntatiua e
nino: soz. et alicuius hois no quilibet ps qntatiua e mi-
no: soz. **P**ro quo e notadu q qn e aliqd determinatu
cu dictione hnt vni negatiōis cui immediate an vel post
annectitur determinas sic q verbu no mediat depro de-
terminante no valet consequentia de forma. sicut nec ab ife-
riori ad suu superius cu ipedimeto dictōis hntis vim ne-
gatiōis. Et sic p3 diuersitas iter tales propōnes h ois ho
e soz. et ois ho e soz. **S**ecuda enim e falsa vtp3: et pma
vera vt p3 p exponetes: supposito q p ly h demonstrat lo-
cus adequat? soz. tuc exponit sic: h ho e soz. et h nihil e ho
qn illud e soz. conceditur etiā pp eadē cam q soz. e ois ho-
mo i ista domo et tñ soz. n e ois ho: tuu qd h3 caput e hois
et tñ no quilibet caput e hois. ita eode mo e dicedu q hois
quilibet asinus currit et tñ no quilibet asin? currit. **T**erū
tamen e aduertedu q e magna dfa iter istas ppones: ali-
cuius h: is quilibet asinus currit: et alicuius hois e quilibet
asinus currit: q: in casu posito e pma vera et secuda falsa
soz. enim no e quilibet asinus currit: sicut nec tuum e qui-
bet caput hominis: s3 tuum quilibet caput e hois: nec seqt
soz. e asinus currit et soz. no e asinus qn ipse currat. igitur
soz. e quilibet asinus currit: sed sic dz exponi. soz. e asin? cur-
rit et no e asinus currit: quin sortis e iste. igitur soz e qui-
libet asinus currit: modo certu e: q secuda expones e fal-
sa: alie enim exponetes iferit tale soz. quilibet asinus e cur-
rens. Similiter et no sequitur: tuu e caput hois et tuu no
est aliqd caput qn illud e hois. igit tuu e quolibet caput
hominis: sed bene sequitur: q tuu quilibet caput e hominis
Et eadē causa etiam rationabiliter concedit alij q hic ois
homo su: et in ista domo oē legēs su: et q su h ois ho et su
i ista domo ois ho: s3 negatur q hic su ois ho vl q i ista
domo su oē legens ratione diuersaz exponentiu: vñ ista p-
positio h ois homo dz sic exponi: h ho sum et h nihil e ho
qn illud sum: s3 ista h su omnis homo at h3 exponi: v3 h

sum homo et nihil est homo quoniam illud sum. Sicut ista propositio. Ista domo omnis homo super sic exponitur in ista domo homo super et in ista domo nihil est homo quoniam illud super. Sed ista propositio in ista domo sum omnis homo aliter dicitur exponitur. videlicet in alia domo super homo et nihil est homo quoniam illud super ista domo: modo ista exponens est falsa. Et hoc sequenter negatur quod isto modo tamen sum homo: demonstrando modo dicitur discretum quo ego super homo nec sequitur isto modo super homo et isto modo nihil aliud a me est homo igitur isto modo tamen super homo: sed bene sequitur quod tamen ego sum homo habet sic exponitur: isto modo super homo et nihil aliud a me isto modo est homo ita quod ly isto modo determinet ly a me et non verbum: et sic propositio ipsa est falsa. Et ex eadem causa etiam potest concedi quod aliquando dicitur aial fuit in archa noe et tamen nullo modo in archa noe fuit dicitur aial. Similiter aliquando dicitur homo tu fuisti vel eris: tamen nullo modo fuisti nec eris omnis homo: sed nullo modo tunc dicitur aial fuit in archa noe: exponitur sic: tunc aliquando aial fuit in archa noe et tunc nullum fuit aial quoniam illud fuit in archa noe quod verum est: sed propositio tunc in archa noe fuit dicitur aial. sic exponitur. tunc aliquando aial fuit in archa noe vel tunc in archa noe fuit aliquando aial: et non est vel fuit aliquando aial quin illud fuit tunc in archa noe quod est falsum. Similiter ista propositio in .a. instanti omnis homo fuit: sic exponitur. In .a. homo fuit. et in .a. instanti non est vel fuit homo quoniam illud fuit. quod tamen est casu posito. Sed ista propositio in .a. instanti ero omnis homo. exponitur sic. in .a. instanti ero homo: et nihil est vel erit homo quin illud ego ero in .a. instanti. Tercium propositio tali propositioe aliquando fuit dicitur aial in archa noe: dicitur concedi ly aial non restringatur pro illud aduerbium aliquando. quoniam satis restringitur per istum terminum archa noe. Sed dicitur ista propositio sic exponitur tunc fuit omne aial in archa noe. tunc fuit aliquando aial in archa noe et non est vel fuit aliquando aial in archa noe quoniam illud tunc fuerit. Eodem modo dicitur de istis. in .a. instanti tu eris omnis homo in ista domo. In .b. instanti so: fuit omnis homo in bello modo te. ita quod licet terminum distributum non determinetur per terminos precedentes determinatur tamen per terminos sequentes.

Et nota quod licet aliquando tales propositiones. In .a. instanti so: est omnis homo. in .b. instanti so: fuit omnis homo concessum casu possibili posito: et tamen negem et negauerim. sed dico iuxta viam alio: quod vtriusque via probabilis est nec argumenta vni partis concludunt rationibus alternis partis: et etiam quod aliquibus magis placet vna via et aliquibus alia. Est tamen notandum quod nomen aliquando alterum restringit distributum vel sibi subiectum abque copula quod non restringit mediante copula: sicut si alicuius hominis quilibet asinus currit alicuius hominis quilibet asinus: prima restringitur ly asinus et non in se dicitur aduerbium aut aut equalis sibi semper restringit prope se. distant aut potest: sed non est necessarium. aliquando omnis homo fuit so: stat ly homo distributive restricte tamen pro aduerbium sed dicitur aliquando fuit omnis homo so: potest determinare ly homo et potest non determinare: id est. et secundum alium et alium modum sumendi exponitur propositio. et ita dicitur cum determinatur ne ablatiu casus supra cum propositioe in. ut in ista domo fuit omnis homo. concedo igitur in casu illa simpliciter so: erit tunc omnis homo. et aliquando omnis homo fuit so: hac aut aliquando so: fuit omnis homo non concedo nisi aliquando cadat super terminum distributum. Si aut voluerit opponens quod non cadat respondeat potest taliter quod exponens terminum iste distribuitur non determinet pro aduerbium illud aut sibi equalis. Et hac determinationem volo semper intelligi in dictis meis.

De suppositione respectu vbi ampliatum.

Ita de suppositionibus in generali restat nunc de eisdem specialius tractare et hoc quantum pertinet ad diuersitatem suppositi omnis quod sit respectu diuersorum temporum. Sed antequam ad alia procedam pono istam conclusionem quod terminus compositus uel discretus supponens per se respectu verbi de presenti solum supponit pro his que sunt vel pro illo quod est. Hec conclusio probatur sic. terminus ex sui natura non plus determinatur ad unum tempus quam ad aliud igitur quod terminus supponit pro suis suppositis in tali tempore vel tali hoc habet a verbo sed nihil dat quod non habet et cum verbis presentibus non claudit futuritionem. nec preteritionem

nec aliud aliud significatiu alicuius termini ampliatum igitur ipsa non limitat terminum supponere nisi solummodo pro presentibus.

Sed contra istam conclusionem arguitur multipliciter et primo sic: si ly est restringit sic suum subiectum ad solum supponendum pro presentibus ergo aparti vbi predicatur ly currit restringit suum subiectum ad solum supponendum pro currentibus. Et sic ista esset vera: omnis homo currit dato quod solummodo iste homo currit: quia ratione ista omnis homo est aial significat quod omnis homo est vel quod est. aial. Ita ista omnis homo currit significat quod omnis homo currit vel quod currit. currit: quod verum est. Secundo arguitur sic in ista propositioe omnis homo est aial: ly homo supponit respectu verbi mere de presenti. Et tamen non solum supponit pro his que sunt: quod arguitur sic: pro quibus enim supponit subiectum in vna contrarietate pro eisdem suppositis subiectum in alia Sed in illa nullus homo est aial ly homo negatur pro presentibus preteritis et futuris: igitur et in sua contraria assumptum patet: quia ad quocumque contingit ut fiat descensus a parte subiecti pro illis supponit ly homo: sed tam ad preteritos quam ad futuros contingit descendere igitur et cetera. Tertio arguitur sic. In ista propositioe omnis ens potest esse est: supponit ly ens quod potest esse respectu istius verbi est: mere de presenti et tamen non solum supponit pro his que sunt igitur conclusio falsa: consequentia cum maiori pro et minori probatur: quia si non: tunc sequeretur quod iste essent concedendae omnes que fuit est: omne quod potest esse est: et consequenter istae etiam essent concedendae: omne preteritum est: omne futurum est: omne possibile est: quarum quolibet videtur impossibilis: quod sequitur omne quod potest esse est: antequam vel ad potest esse igitur aliquis eorum est: conclusio est falsa igitur aliqua premissarum non minor igitur maior. Itaque sequitur iste conclusiones: omnis homo qui fuit in ista domo currit. et tamen mille homines fuerunt in ista domo quorum nullus currit. Similiter sequitur quod ista est falsa. Huiusmodi non est: quod respectu huius verbi est mere de presenti significat quod chimera que est non est: que est falsa. Sequitur etiam quod si est vera quodlibet est ens quod fuit quod cum ly ens quod fuit sequitur ly est. solum supponit pro his que sunt: et sic ista esset vera: modo hoc est falsum. quia si non est quod fuit demonstretur instanti presenti: et hoc est aliud quod est igitur non quodlibet est quod fuit. Itaque si est vera: ens quod potest esse non est ens. et hec est contradictoria istius omne ens quod potest esse est igitur ista est falsa: consequentia tenet et antequam probatur: quod si non est demonstrando ante presentibus: et si est ens quod potest esse vel potest esse ens quod potest esse igitur ens quod potest esse. Sed tam fortius arguitur procedendo quod subiectum istius omne ens quod potest esse est: non solum supponit pro eo quod est: quod in ista propositioe omnis homo quod est erit: iste terminus: homo qui est: distribuitur respectu verbi erit solum pro hominibus qui sunt: et non pro hominibus qui erunt et non sunt: quia aliter esset falsa: et tota causa est quia includit in se actus verbalis consignificatiue partialiter pro presentibus igitur pari ratione iste terminus ens quod potest esse distribuitur respectu huius verbi est distribuitur pro omni ente quod potest esse. tenet presentibus: ex eo quod iste terminus ens quod potest esse includit in se hoc verbum potest consignificans pro omnibus significatis istius termini ens quod potest esse. Secundo arguitur sic. pro quibuscumque distribuitur iste terminus: ens quod potest esse. respectu huius verbi potest: pro omnibus illis distribuitur respectu huius verbi est vel erit vel fuit et hoc ratione verbi includit: igitur per idem pro quibuscumque distribuitur iste terminus ens quod potest esse respectu huius verbi potest: pro eisdem distribuitur respectu huius verbi est: eo quod includit in se verbum: sed pro omni ente quod potest esse distribuitur respectu verbi potest: ut patet in tali omne ens quod potest esse potest esse ergo pro omni tali distribuitur respectu huius verbi est. Tertio iste terminus ens quod est siue distribuitur respectu huius verbi est siue erit. siue fuit siue potest: solum distribuitur pro omni ente quod est et hoc ratione verbi includit compositiue solum presentialiter. igitur pari ratione iste terminus ens quod potest esse siue distribuitur respectu vnius siue alterius distribuitur pro omni ente quod potest esse eo quod si potest consignificat ampliatue. Quarto cum dicitur omne quod potest esse: ly quod supponit respectu huius verbi potest quod

quidem est verbum ampliatiuum: igitur supponit indif-
ferenter pro oi pnti uel possibili si existere: igitur hoc vbu ep
tali non existente verificatur qd no est vex: ergo p dlo falsa
Ad ista argumenta primu dico cuz
concluditur in argumento qd in illa ppositione: omnis ho
mo currit: ly homo solu supponit pro hominibus curren-
tibus: nego consequentiam. Et tunc ad argumentum: ly
e restringit suum subiectum ad solam supponendu pro p-
sentibus igitur et ly currit pro currentibus: nego cōsequē-
tia: et causa est: quia licet qdlibet verbum presentis tem-
poris non distractu restringat suum subiectum ad solam
supponendu pro presentibus: non tamē oportet qd restri-
gat ipsum ad solam supponendum pro omni illo qd con-
significat: sicut pz de b verbo currit: qd simul significat
tempus copule bñ pōt restringi suū subiectum ad supponē-
dū p pnti et b pcedit. **Ad 2^m argumētū** pncipali addu-
ctam nego qd p quibuscuq; supponit subiectū in vniuer-
sali negatiua pro eisdē supponit subiectū in vniuersali af-
firmatiua. et hoc propter vehementiā negatiōis: sed ecō-
uerso concedo qd pro quibuscuq; supponit subiectum
in vniuersali affirmatiua p eisdē supponit subiectū in vniuersa-
li negatiua. quia affirmatio est prior: negatione per aristo-
telem primo posteriorum: negatiua enīz nocetur per af-
firmatiuam et non econtra.

Sed contra istā responsonem arguit mul-
tipliciter pbando qd iste termi-
nus hō i ista: ois homo ē aīal. non solum supponit pro oi-
bus hoīb² pntib² imo et p oi hoīe pterito futuro possibi-
li et imaginabili. **Itā** iste terminus homo distributus in
singulari apprehensione significat omnē hominem presen-
tem pteritū et futurū possibilem et imaginabile ergo quan-
do cum alio cōponitur sic significat et pro eisdē supponit.
Secundo arguitur sic et suppono qd tu habeas istam
propositionem in mente tua ois hō ē aīal: cuius subiectus
sit. c. et pono qd anīps generabitur in. b. instanti cum h qd
ista propositio predicta cōtinue maneat in mente vsq; ad
.b. instanti non variata: nec intellectu tuo variato: tūc sic. c.
in. b. instanti supponet pro anīps respectu huius verbi est
et oi modo quo se habebit. c. in. b. instanti iaz se habet. eo
qd nō erit mutatio i ipso nec intellectu igitur et iam p āte-
xpo supponit. **Et** confirmatur. c. iā est tāte potētie mo-
tue ad mouēdū ipsum intellectum sicut erit in. b. instanti
et econtra et h verbum ē ē i. b. instanti erit tāte potētie ipe-
ditine seu resistitiue sic est iā et econtra sed i. b. instanti si erit suf-
ficiens ad ipediēdū ipsum. c. qn ipsū supponet respectu eius-
dem p anīps igitur nec iam ē sufficiēs. **Tertio** iste
terminus anīps i ista pōne: anīps ē: supponit pro ente
nō existēte in hoc instanti respectu huius verbi ē: nec restrin-
gitur ab eodē: igitur cū iste termin² homo mentalis eq; na-
turaliter ē repitatus anīps sicut iste termin² anīps vt
datur qd pari ratioe nō restringat qn supponat p anīps.
Quarto hoc verbū ē mētale nāliter cōsignificat et p oi
istāi pterito nāliter cōsignificauit. et p oi istāi futuro nā-
liter cōsignabit et nō restringit nec restringi pōt ergo pa-
ri ratione pro oi instanti qd fuit erit et pōt eē iā cōsignificat
et per oīs terminus supponens respectu eiusdem debz
supponere p suis suppositis i talib² ipibus: pna pz: q: sic
in ista propositioe: ois hō pōt esse aīal: ly homo idistrecter
supponit pro hominibus qui iam sunt et qui possunt esse
et non sunt: per idem si ly ē cōsignificat pro omni tali istāi
pterito et futuro. et possibili terminus supponens. respe-
ctu ipius pro omni eius significato presente pterito futuro
et possibili supponit. **Quinto** arguit sic: dato qd eēt vn²
intellectus infinite virtutis habens vnum terminum distū-
ctum ex terminis discretis omnium hominum qui fue-

runt et qui potuerunt esse: tunc talis terminus disunctus
supponens respectu huius verbi est indefinite affirmati-
ue supponet pro omni homine qui potest esse: igitur ad-
ueniente sibi distributione distribueretur copulatiue pro
eisdem: sed huius vniuersalis conuertetur cū ista ois hō ē
aīal. igitur subiectus illius omnis homo est animal suppo-
nit pro omni homine qui potest esse.

Ad ista argumenta primū qñ dice-
bat qd iste terminus homo distributus in simplici appre-
hensione significat oēm presentē pteritū et futurū et c.
igitur quādo cū alio componitur sic significat: cōcedo con-
sequētiam: et pns. Et ulterius cum concluditur qd p eis-
dem omnibus sit compositio vel qd talis terminus cum
alio compositus supponit pro omnibus illis: rñdeo negā-
do cōsequētiam: non enim ē idem supponere et significa-
re: significare enim est intellectui representare ita qd qdgd
terminus intellectui representat illō idēz etiaz significat. s; qd
quia iste terminus homo sumptus tam in simplici appre-
hensione qz qñ cum verbo componitur: virtuti cognitiue
oēm hominem presentē pteritū et futurū: possibile et ima-
ginabile representat. Ideo omnes tales significat sed sec²
est supponere: quia supponere est significatus aliquod re-
spectu talis vel talis temporis virtuti cognitiue ostendere
propter h iste terminus homo in ista ppositione: ois hō
est animal: supponit pro te me uel pro isto: et nō pro anī-
xpo: qd hoc verbum est: de nobis vere dicitur et non de
anīps: propter hoc inuenta sunt verba diuersorum tem-
porum ut aliquādo intelligantur per terminū oīa sua sup-
posita presentia: aliquando futura: et aliquando pterita.
Ad secundū argumentum admitto casum: et tūc ad ar-
gumētum. c. in. b. instanti supponet pro anīps respectu
huius verbi est et omni modo quo se habebit. c. in
.b. instanti iā se habet igitur et c. responderetur dubitando cō-
sequētiam: eo qd ista propositio: omni modo quo se ha-
bebit. c. in. b. instanti iam se habet: potest habere duplicēz
intellectum: potest enim vno modo significare qd oi modo
quo se habebit intrinsece. c. in. b. instanti iā se hēt: vel qd oi
modo quo se habebit intrinsece et extrinsece iaz se habet
primo modo nego cōsequētiam: et concedo antecedens
sicut non sequitur: qualitercuq; se deus habuit respectu
tui anīps eēs iam se habet. et hoc intrinsece: sed de talis se ha-
buit respectu tui anīps eēs qd tūc te si pduxit igitur talis se hz
iā respectu tui qd te nō pduxit: certū ē qd pna nō vs. **Silr**
si seq; qditercuq; me hōo respectu istū colūne talis me ha-
bui et h intrinsece. Sed pns taliter me hūi respectu hui² col-
lūne qd fuit i dextra: igitur iā taliter me hōo qd ē mihi dex-
tra: pns ē falsū: supposito qd illa collūna p^m fuerit mihi dex-
tra et mō mihi sinistra sit absq; mutatione mei. **Si** ar itelli-
gatur i ista propositio oi modo et c. iā intrinsece qz extrinsece
ce tūc cōcedo pna et nego anīps: qd pp generationē anīps
se habebit. c. alr qz mō extrinsece tm et nō intrinsece. **Ad**
cōfirmationē nego pna: qz quis h vbu est i. b. instanti erit
tāte potētie ipeditine: sicut nūc ē: nō tūc ē tāte potētie ip-
editine: ut. c. nō supponat p anīps sicut nūc ē: qz tūc ista
ppō: ois hō ē aīal significabit suppositaliter anīps esse
aīal et sic iā nō significat: p similibus enī mod² arguēdū nō vs:
vt nō sequit: quātecūq; potētie suz nūc tāte ero i. b. instan-
ti et cōtra sim. b. instanti nō potero ipedire qn anīps genera-
bitur: igitur et iā nō possum ipedire. **Certū** ē qd cōsequen-
tia nō ualet. **Ad** tertiu argumētū dicitur qd ille termin²
anīps i ista pōne anīps ē restringitur p verbū pntis et
poris ad supponēdū solū pro eo qd ē. Ideo supponit pro
anīps qd ē pntaliter: et pro anīps qui nō ē: pns sic arguē-
do: iste termin² anīps supponit pro anīps et anīps nō ē
igitur supponit p anīps qd nō ē. Ita qd nō ē inconueniens
qd terminus respectu verbi de presenti supponat p eo qd
ē pntaliter et consequenter vel secundarie pro eo qd fuit
erit uel pōt eē vt pz i ista pōne: tu es: cuius subiectum
supponit pro eo qd est erit fuit et potest esse: sic arguēdo
iste terminus tu supponit pro te et tu es fuit: eris et po-
tes eē: igitur et c. Et si arguit sic. Ille termin² anīps supponit

pro antichristo qui est: igitur supponit pro antichristo et ille est: et per consequens antichristus est: quod est falsum: prima consequentia patet per hoc: quod semper nomen relatiuus habet resolui per et: et per pronomem demonstratiuum ille illud. **C**um dicitur quod scda tenet quando dicitio vel terminus habens vim confundendi terminum non precedit relatiuum: qualiter non est in proposito. **I**tem bene negarem illas pro antichristo qui est supponit ly antichristus: quod ex ipsa statim sequitur quod antichristus est. **E**t per hoc patet responsio ad argumentum. **A**d quartum cum infertur quod illud verbum est mentale pro omni instati quod fuit erit et potest esse iam consignificat respondeo concedo antecedens: et negando consequentiam. **E**t si quere quare illud verbum est potius consignificat presentialiter quam futuritiue vel preteritiue dico quod illud verbum est in voce et in scripto significat presentialiter et non preteritiue vel futuritiue: quod sic placuit pro instati: sicut ille terminus homo significat hominem et non asinum. quod placuit primo instati sed illud verbum est in mente consignificat presentialiter et non preteritiue nec futuritiue: quod ratione eiusdem anima componit solum presentialiter. **A**lius enim actus est quo anima componit presentialiter et alius quo anima preteritiue et futuritiue. **A**d vltimum argumentum respondetur admissio quod esset vnus talis intellectus. **D**ico quod tunc talis terminus distinctus supponens respectu huius verbi est indefinite affirmatiue. supponeret pro omni homine qui potest esse. consequenter solum. sed non presentialiter ymo solum pro his que sunt. sicut in ista propositione sol. vel plato currit subiectum supponit pro sol. vel platone qui est presentialiter. supponit tamen pro eisde que possunt esse secundarie. sicut etiam in ista propositione omnis homo est animal. subiectum solum et presentialiter supponit pro his que sunt sine pro omnibus que sunt. et tamen secundarie vel consequenter supponit pro his que fuerunt erunt vel possunt esse. ex quo quilibet homo vel suppono est fuit erit vel potest esse. **A**d tertium argumentum principale quando dicebatur quod in illa propositione omne ens quod potest esse est. subiectum. non supponit pro his que sunt sed pro his que possunt esse et non sunt. dicitur negando et vltimus concedo conclusiones illas adductas. videlicet quod omne quod fuit est omne quod erit est. omne quod potest esse est. **E**t tunc ad argumentum omne quod potest esse est antichristus potest esse. igitur antichristus est negando consequentiam. eo quod plus distribuitur in maiori quam predicetur in minori. sed debet fari talis minor antichristus est ens quod potest esse. sicut etiam non sequitur. quicquid deus scit adhuc ipse scit. sed te non esse ipse sciuit. igitur te non esse adhuc scit. sed oportet sumi pro minori quod te non esse est aliquid quod deus sciuit et sic minor erit falsa. Similiter non sequitur. omne preteritum est sed adam est preteritum. igitur adam est. omne futurum est adam est futurum. igitur adam est. eo quod in maiori sumitur. ly preteritum et futurum nominaliter et in minori participialiter. **A**d alias conclusiones adductas concedo primam h. n. propositio omnis homo qui fuit in ista domo currit. sic exponit homo qui fuit in ista domo currit. et non est homo qui fuit in ista domo quin ille currat modo hoc est verum positio casu possibili. **A**d aliam conclusionem adductam videlicet quod hec est falsa chymera non est. nego quod sit falsa: et vltimus cum arguitur: ipsa significat quod chymera que est non est: igitur ipsa est falsa: nego consequentiam. **H** enim propositio chymera que est non est est satis vera cum sit vna negatiua cuius subiectum non habeat aliquod suppositum realiter existens. **C**onfirmiliter nego tertiam conclusionem videlicet quod quodlibet est ens quod fuit. **E**t tunc ad probationem predicatus supponit solum pro presenti: igitur est vera: nego consequentiam quia ly predicatum supponit solum pro presenti tamen pars predicati supponit pro preterito: ratione cuius non contingit propositionem primo probari sicut continget a parte subiecti. ideo illa est vana: quod ens quod fuit est: quod sic exponit aliquid ens quod fuit est nihil ens quod fuit quod illud est quod vix est.

Ad alia argumenta probata quod subiectum illius terminus: oculus ens quod potest esse: non supponit solum pro presentibus. **R**espondeo primo concedendo quam: et quis: vix quod subiectum illius supponit pro omni ente quod potest esse vt per exponentes vix subiectum illius supponit pro ente quod potest esse et non est ens quod potest esse quod pro illo subiectum illius supponat. **S**ed hec ratio non multum valet ad propositum: quod contra dicitur quod ly supponit ampliat pro omni quod est fuit erit vel potest esse. **I**tem aliter respondendo nego quam: ex quo inferretur quod subiectum illius vix supponit pro omni ente quod potest esse: quod ly ille terminus: homo qui est: in illa propositione omnis homo quod est supponat solum pro hominibus qui sunt ratione restritione ratione verbi de futuro: ly non supponat pro hominibus qui erunt et non sunt: sicut etiam illa propositio: omnis homo erit: subiectum supponit solum pro his que erunt vt per exponentes: non tamen propter hoc sequitur quod est supponat pro his que sunt vt statim patebit in exponendis. **A**d secundum argumentum dicitur negando quam: quod ly iste terminus: ens quod est: supponat solum pro eisde respectu cuiuslibet verbi: non tamen qualitercunque supponit respectu huius supponit: respectu alterius: eo quod ampliat aliter respectu vni versus ampliatini et aliter respectu alterius: vni respectu vbi de futuro supponit pro eo quod est vel erit respectu vbi de preterito supponit pro eo quod est vel potest esse. **E**t quod si sint vera regre in suis exponendis: ita igitur quod ille terminus: ens quod est: potest aliter et aliter supponit: eodem modo dicendum est de illo termino: ens quod potest esse: et quod supponit respectu vbi de preterito supponit pro his que sunt vel fuerunt: et sicut respectu illius: vbi erit pro his que sunt vel erunt restrictiue cum ratione vbi inclusi: et ratione illius: vbi potest supponit pro eo quod est vel potest esse: ita quod ratione sui non supponit sed solum ratione vbi: ex quo sequitur statim quod ratione vbi de presenti solum supponit pro his que sunt vix pro omni ente quod potest esse. **A**d tertium argumentum dicitur negando quam: pro eadem causa dicitur. **A**d vltimum dicitur quod ly ista propositio: omne ens quod potest esse est: ly quod supponat pro eo quod est vel potest esse: non tamen pro eo quod potest esse et non est: et sic non sequitur aliquid inconueniens et ly adhuc supponeret pro eo quod potest esse et non est adhuc non sequeretur quod propositio erit falsa: quod verbum principale vel copula principalis non habet vltimum predicari de parte subiecti sed de toto subiecto. **S**ed forte habet instat probando quod terminus supponens respectu vbi de presenti non ampliatini supponit pro his que presentia sunt: quod ly quod in illa propositio omne quod potest esse est: sic supponit etiam presentia est. **R**espondeo quod argumentum istud nihil concludit: quod ly quod supponit respectu huius verbi est de per accidens ratione totius et non de per se: modo certum est quod hanc conclusionem fuit in conclusione: cum addebatur illa dicitio de per se quare etc.

Non obstantibus istis que meo iudicio vana sunt et tenenda: potest tamen gratia exercitii hanc omnia simul cum conclusione principaliter intenta negari: dicendo quod terminus que non precedit dicitio habens vim confundendi supponens respectu verbi de presenti non ampliatini: dum non fiat restrictio per verbum alterius temporis vel nature solum supponit pro his que sunt: ex quo sequitur immediate falsitas talium propositionum: omne quod fuit est: omne quod erit est: omne quod potest esse est: cum bene sequatur omne quod erit est: antichristus erit: igitur antichristus est quod est falsum.

Sed contra ista Arguitur: primo probando subiecta omnium dictarum propositionum supponere solum pro eo quod est: arguitur sic: non obstante quod ille terminus homo significat omnem hominem presentem preteritum et futurum possibilem ymaginabilem adhuc ipso distributo respectu huius verbi est solum distribuitur pro presentibus: ad istum intellectum quod ipsa vniuersalis solum asserit pro significatis illius existibus: igitur pari ratione non obstante quod iste terminus: ens quod potest esse significet omne ens quod est et potest esse et omne ens quod potest esse et non est: adhuc ipso distributo respectu huius verbi est affirmatiue asserit ipsa vix solum

pro significatis illi q̄ sūt igit̄ r̄c. **C** Secūdo arguit̄ pbādo quāz negataz p̄pōnū. Et p̄mo sumo illā: oē q̄ pōt eē est: r̄ arguo sic: dato q̄ distributio butus v̄lis cadēt soluz super ly ens r̄ non sup totū subiectū: hec v̄lis eēt v̄a: ergo a fontio: ipsa cadere sup subm totū: t̄z p̄na de se: r̄ assum ptuz pbatur: Itā sequit̄ omne ens est ens q̄ pōt eē: igit̄ omne ens q̄ pōt eē est ens r̄ āns illius p̄ne est vex: igit̄ r̄ p̄ns: r̄ q̄ sequit̄ pbat: naz sequit̄ generalr: ois bō cur rit qui est albus: igitur ois bō qui est alb⁹ currit. **C** Ter tio p̄dictio: illius v̄lis est vex: igit̄ v̄lis ē falsa: p̄na tenet r̄ āns pbatur p̄dictio: illius v̄lis est vna indefinita nega tiua cui non cor: r̄idēt duo dem̄stratiua v̄a: igit̄ r̄c. āns p̄ batur: q̄ quibuscūq̄ captis p̄z salutas vni⁹ istorū hoc nō est r̄ hoc est ens q̄ pōt esse. **C** Quarto arguit̄ sic: expo nentes illius v̄lis sunt vere: igitur ipsa v̄lis vera: p̄na t̄z r̄ āns pbatur. Nam eius exponētes sūt iste: ens q̄ pōt eē ē r̄ non est ens q̄ potest eē quin illud est: quaz quelz ē v̄a. **C** Sillr eius exclusiua est v̄a: igit̄ r̄ ipsa v̄lis āns arguit̄ nam ista est vera tm̄ ens est q̄ pōt esse: r̄ ista est eius ex clusiuā: ergo: q̄ ipsa sit eius exclusiua p̄z: r̄ q̄ ipsa sit vera probatur: exponit̄ sic: ens est q̄ pōt eē: r̄ nihil non ens ē: q̄ potest esse igitur r̄c. q̄ at ipsa negatiua sit vera manife ste patet per suum contradictio: ium.

Ad ista r̄ndetur r̄ p̄mo ad p̄m d̄r q̄ nō ē silr: r̄ causa est q̄ subiectū hui⁹ v̄lis: ois bō est aīal: est terminus non includens v̄bū: r̄ s̄o ipsa v̄lis so lū asserit p̄ significatis ipsi⁹ sub̄i ex̄tibus: s̄z subz illi⁹ v̄lis omne ens q̄ pōt esse est: est termin⁹ includens v̄bū alte rius nature q̄ est verbū p̄ncipale ipsius v̄lis: ideo ipsa v̄lis asserit p̄oibus significatis ipsius sub̄i pro q̄bus illud verbū inclusum significat. **C** Ad sc̄dm d̄r p̄sillr q̄ nō est silrudo eo q̄ iste termin⁹ ens q̄ pōt esse: icludt̄ i se v̄bū ampliatiuū: r̄ subiecit̄ respectu verbi mere de p̄nti in ala licet subiectū includat in se verbū eā de p̄nti nō ampliati uū sicut verbū p̄ncipale. **C** Ad tertū dico q̄ illi p̄pōni: ens q̄ potest esse non est: non cor: r̄ident duo dem̄stratiua vera: ista. s̄. hoc nō ē r̄ hoc potest eē ens q̄ pōt eē. **C** Ul aliter potest dici q̄ nō indiget duabus talib⁹ dem̄strati: sic nec quocunq̄ alia indefinita negatiua: vt chymera nō est: sed ex quo negatiua est: d̄z p̄bati per suū p̄dictio: r̄z sicut cōt̄ter alle negatiue pbant̄. **C** Ad quartū d̄r q̄ ille nō sūt eius exponētes: sed iste: ens q̄ pōt eē ē: r̄ nihil pōt eē q̄n illud est: vel nihil est possibile eē quin illud ē: sed certū est q̄ 2⁹ exponēs est falsa multa. n. p̄nt eē que nō sūt. **C** Sillr omne q̄ fuit est: d̄z sic exponi: aliqd q̄ fuit est: r̄ non ē p̄e ritum aliqd quin illud ē: r̄ p̄z q̄ v̄lis est ipossibilis: eo q̄ minor negatiua b̄z p̄dictio: illi necium: v̄z aliqd est p̄terituz q̄ nō ē. Sed ista omne q̄ fuit est: d̄z exponi p̄ talē negati uam non est aliqd q̄ fuit quin illd ē: q̄ est verū r̄ sic p̄z diuersitas. **C** Sillr illa oē q̄ erit est sic exponit̄ aliqd q̄ erit est r̄ nihil est futuz quin illud est q̄ est falsum. **C** Cō similit̄er d̄z exponi illa: oia que deus potuit facere pōt fa cere: aliqd q̄ deus potuit facere potest facere r̄ nō po tuit quicq̄z facere q̄ non potest facere r̄ patet q̄ vniuer salis est impossibilis cum multa potuit ipse facere que iaz non potest facere: quare r̄c. **C** Ad aliud dico q̄ illa nō ē eius exclusiua: sed ista: tm̄ ens q̄ est potest eē vel est pos sibile: que falsa est vt p̄z per contradictio: r̄z sue negatiue exponētis. Similit̄er exclusiua illius omne q̄ fuit ē: est ista tm̄ ens q̄ est est p̄teritum. **C** It̄z exclusiua istius omne q̄ erit est: est ista tm̄ ens q̄ est est futurum: modo certum est q̄ cuiuslibet istaz 2⁹ exponens est falsa. **C** S̄z fonte queritur que est vniuersalis istius tm̄ ens est q̄ pōt esse: dico q̄ illa est sua vniuersalis omne ens q̄ est q̄ pōt eē ē: q̄ ē vera. **C** Sillr v̄lis illi⁹ tm̄ ens ē q̄ fuit: ē illa: oē q̄ est q̄ fuit ē. **C** It̄z v̄lis illi⁹ tm̄ ens ē q̄ erit ē illa: oē q̄ ē q̄ erit ē ens q̄ ē v̄a ē vt p̄z p̄ suas exponētes.

Secunda cōclusio d̄claranda est ista termi nus supponēs a parte subiecti respectu ver bi ampliatiui indifferēt̄er supponit̄ pro tali q̄ ē vel q̄ verbum limitat: **C** Ideo ista al bum fuit fontes significat q̄ album q̄ ē vel

q̄ fuit fontes propterea talis modus arguendi est bon⁹ fuit sor. r̄ hoc est vel fuit album: igitur album fuit fontes Similit̄er sequitur iste est puer: r̄ iste ē vel erit senex: igit̄ senex erit puer: vnde patet illām esse veram r̄ eius oppo situm falsum. s̄. nullus senex erit puer. Et cōsimilit̄er ista est vera: aliquis puer fuit senex: r̄ aliqua virgo fuit corru pta r̄ aliqua corrupta erit virgo r̄ eorū opposita sunt fal sa. **C** Et dicitur omne verbum p̄teritū temporis vel futuri ampliatiuū: r̄ breuiter omne verbum q̄ equaliter statyē r̄ affirmatiue p̄dicari de tm̄io supponente pro re que nō est sicut pro re que est vt sunt ly potest: opinatur itelligit̄ demonstratur significatur r̄ consimilia. **C** Notum ē enīz q̄ ita v̄e potest as̄p̄s esse s̄z non sit sicut si esset: r̄ et chyme ra opinatur s̄z nō sit: sequitur ergo: per regulā b̄ potest eē nigrum r̄ h̄ est vel potest esse album: igitur album potest esse nigrum. Sillr seq̄ iste pōt videre r̄ iste ē vel potest esse cecus: igitur cecus potest videre. Ideo conceduntur iste conclusiones: cecus potest videre: claudus potest cur rere: truncatus pedes potest ambulare: r̄ decollatus can tare: aliqd generatus generabitur: aliqd homo gene randus disputauit: impossibile potest esse veruz r̄ neciuz pōt esse ipōtē r̄ sic de iñinitis q̄ oia intueti patēt.

Contra tamen istam conclusionē arguit̄ multipliciter. Et p̄mo sic terminus ex si natura non plus determinatur ad vnum tempus q̄ ad aliud: igitur q̄ terminus supponat̄ pro sup positus in tali tēpore vel in tali datur a verbo sed nihil dat q̄ non habet. igitur verbum non limitat̄ terminū suppo nere pro suppositis in alio tempore q̄ cuius ipsum est: r̄ per consequens in ista album curret supponit̄ ly album solum pro futuris albis r̄ non pro presentibus. **C** Et cō firmatur nam capta a propositione que per aliquod tēp us erit falsa r̄ continue post: illa erit vera r̄ non erit al qua alia propositio nisi. a. tunc iuxta hanc conclusionem h̄ est vera: verum erit falsum. **C** Sed contra verū erit fal sum: igitur verum erit falsum in aliquo tempore: sit. b. al lud tempus per qd̄. a. erit falsuz: tunc arguitur sic p̄iuuz in illa propositione verum erit falsum in. b. tempore: sup positus subiectum pro tempore futuro sed hoc non habet a se: q̄ quodiz nomen significat penit⁹ sine tēpore: igit̄ ha bet a verbo q̄ supponit̄ pro tempore: sed non hēt a ver bo q̄ supponit̄ pro aliquo tempore alio ab illo q̄ illd ver bum consignificat. igitur cum illd verbum solum p̄signifi cat. b. tempus sequitur q̄ solum signi ficat pro . b. tem pore. r̄ per consequens. a. propositio significat q̄ illud q̄ erit verum in. b. tempore erit falsum in. b. tempore q̄ nō videtur verum. **C** Secundo arguitur sic. non obstat q̄ iste terminus h̄mo significat omne hominem presentēz p̄teritum r̄ futurum possibile ymaginabilem adhuc ip so distributo respectu huius verbi est. solum distribuitur pro illo de cuius pronom. ne ipsum demonstrat̄ est vere actu predicabile cum hoc verbo est. sed euz eque natura liter futuriue significat hoc verbum erit r̄ p̄teritiue h̄o verbum fuit sicut hoc v̄bum est p̄sentialiter r̄ ecōtra. igitur pari ratione isto termino distributo respectu huius verbi erit vel fuit solum distribuitur pro his que erūt vl fuerunt. **C** Tertio sicut hoc verbum est solum consigni ficat p̄sentialiter r̄ non futuriue sic hoc verbum erit vel fuit solum consignificat futuriue vel p̄teritiue r̄ non p̄ sentialiter igitur r̄c. āns p̄imum probatur. nam si hoc verbum erit consignificat p̄sentialiter. sequitur illam cō sequentiam tenere. b. est. igitur h̄ erit quocunq̄z de mon strato: q̄ sic arguitur. naz sequitur hoc est. igitur hoc po test esse. pro tanto q̄: h̄ verbū potest tam significat pro p̄ senti q̄z pro futuris. igitur si hoc verbū erit cōsignificat i differenter p̄sentialiter r̄ futuriue videtur q̄ qua ra tione sequitur hoc est. igitur hoc potest esse pari ratioe se quitur hoc est. igit̄ hoc erit. **C** Quarto arguitur sic r̄ po no q̄. a. iam sit falsum q̄ solum post hoc erit verum. tūc per regulam sequitur hoc erit verū r̄ hoc est vel erit ali d̄ auero. igit̄ ali d̄ auero erit verū. consequens falsum pro batur. q̄ seq̄ ali d̄ auero erit vex r̄ h̄ erit vex dem̄strato.

a. igitur aliud ab hoc erit verum: consequens est casus et pro-
 tenet quod si vero confundit ratione huius dictionis aliud pro
 oī futuro. **¶** Quinto arguitur sic: ex ista pōtione sequitur quod b
 est falsa oīs anrps erit: pbat: nā significat quod oīs anrps q
 est et q erit s; hoc est falsum: igitur et. antecedens p/
 batur: in ista pōtione: anrps erit: supponit subim disiunctive
 pro anrpo qui ē vel qui erit sūm pōtione: s; p qbuscūq;
 supponit terminus disiunctive ipso distributo p eisdē sup
 ponit copulatiue: igit in illa pōtione omnis anrps erit sup
 ponit subim pro oī anrpo qui est et q erit quare et. **¶** Et q
 ista sit vera omnis anrps erit p; : q: suum pōtione: iuz est
 falsum vs aliqs anrps non erit: et q illud sit falsum p; q;
 altera resoluens est falsa. **¶** Sexto assigno istā ppositionē
 Chymera erit vel Adas erit tunc arguitur sic: hic supponit
 terminus respectu vbi de futuro a pte subī et tñ non sup/
 ponit p his q sūt nec p his que erūt: qz nec chymera sunt
 nec erunt nec aliqs adā est vel erit.

Ad ista argumenta respondetur ad
 pimum: nego
 q vbi ampliatiū non significet tps pns significat enī
 verbū tps pns rōne copule pntis tps incluse: et significat
 cat tēpus futuz rōne sui pncipij inclusi sicut ēt illud vbiuz
 currit significat pns rōe copule et cursū rōne sui pncipij.
¶ Vel pōt aliter dici q verbū nihil facit ad terminā sed
 solus intellectus ita q terminus supponit pro isto tpe vel
 isto h est ex limitatione pceptas pōtōt soleim? cōter sic i/
 telligere terminos. **¶** Et si querit quare magis terminus
 supponēs respectu vbi de pterito vel futuro supponit p
 his que sūt qz terminus supponēs respectu vbi inere de
 presenti nō ampliatiū supponit p his q fuerūt vel erūt.
¶ Dico q non ē rō nisi cōis vsus loquēdi reminiscuntur
 enī pro pntis? pterita et nō ē; per pntia speram? futura
 et non econtra: qz pntia sunt tā sensui qz intellectui propin/
 quiora ut cōter. **¶** Idē p; p pōm inde memoria et remi
 niscencia cū sapia dicit pteritor; eē memoria et sciaz pntiū
 et spem futuroz. **¶** Ad pfirmationē rñdet pnti pceden
 do q ver; erit falsū in. b. tpe: et nego q vbi in illa solūmō
 cōsignificat. b. tps nec cōsignificat. solummodo tps pro
 quo determinate copulat subz cū pdicato: vñ significat
 tēpus indifferenter siue ideterminate respectu termini p
 cedentis respectu vero subsequētis determinate signifi/
 cat vtputa. b. tps. **¶** Ad scōm nego pnam: qz l; vbi pte
 riti vel futuri tps nāliter significet futuritiue vel pterenti
 ne non tñ obstat qn adhuc nāliter significet pntialr. **¶** Et
 tūc ad argumentū tertii cū inferē ex illo q h pna ē bona
 quocūq; demonstrato: h ē: igit h erit: nego pna; et vleri?
 dico q h pna est bona: h est: igit h pōt eē: non pp istā cā;
 q verbū illud pōt significet pntialiter s; id ē bona pna qz
 oppositū pōtione: iuz pntis repugnat aiti: et ēt p; per illud
 mediū neciuz oīs hō pōt esse: et dat silitudo. **¶** Itā h pna
 est bona: h est igit h erit: quocūq; aiato demonstrato: et tñ
 non vs pp istā cām q: illud vbi est significet tps pns s;
 l; per illd mediū neciuz: nullū aiatus pōt subito corrupti.
¶ Ad qrtū admissō casu nego q aliud auero erit: Et tūc
 ad argumētū hoc erit ver; et h est vel erit aliud auero: igit
 aliud auero erit ver; nego pna; sed solū sequitur p illā q
 aliquid qd est vl erit aliud auero erit ver; vñ h pp aliud
 auero erit verum dz sic resolu hoc erit verū et h est vel
 erit aliud auero q ē vel q erit: sed sic arguēdo minor est
 falsa pro vtraq; pte disuncti vt p; expositōne arguendo.
 Sitr etiā non sequit h pōt eē ver; et h est aliud qz possibile
 vel pōt eē aliud qz posse: igit aliud qz posse pōt esse verū:
 minor. n. debēt eē ita h ē vel pōt eē aliud qz posse q ē vl pōt
 esse que fals. ē: nec sequit tñ posse pōt eē ver; sed oē im/
 possibile est aliud qz possibile: igit nullū ipossibile pōt eē
 ver; q: l; oē ipossibile sit aliqd qz possibile: tñ aliqd ipossi/
 bile pōt eē verū q nō est aliud qz possibile nec pōt eē aliud
 qz possibile. **¶** Ad qntā cū inferē q h est falsa oīs anrps
 erit nego pnam: et vleri? nego q ipsa significat q omnis
 anrps qui est et qui erit: uno ipsa significat 2^m pōtione; q
 omnis anrps qui est vel qui erit erit. Et tunc ad argumē
 tuz nego pna; s; sufficit q ille terminus distributus anrps

supponit puse et distributiue p anrpo qui est vel qui erit
 pro quo prius supponebat disiunctiue vñ in ista pōtione hō
 vel asinus est asinus subiectū supponit disiunctiue p boie
 vel asino et tñ ipsuz distributū non supponit p boie et asi/
 no saltem pncipalr sed adhuc p boie vel asino: sed in b est
 dñia q: sine distributione supponit pro homine vel asino
 disiunctiue s; cū distributione supponit p eodē copulatiue.
¶ Eodem modo dicendū est in proposito: vnde est no/
 tandum q qñ dicit terminus distributus respectu verbi
 ampliatiū supponit copulatiue pro quoz pro quo an di/
 strubutionē supponebat disiunctiue nō intelligit q talis vni
 uersalis significat modis distributis copulatiue qbus in/
 definita vl picularis et significat disiunctiue: s; sic intelligit
 q sic indefinita p disiunctiua pōt inferri et p qualz eius par
 tem: sic ex copulatiua talis pōt inferri vñ et ex nulla eius
 parte per se. **¶** Itā emz sequit: omne q ē currens erit hō
 ergo oē currens est hō: nec sequit oē q erit currens erit
 homo: igit oē currens erit hō: q: casu possibili pōtō an/
 tecedens est ver; et pns falsum sed bñ sequit: oē q ē cur
 rens et omne q erit currens erit hō: igit omne currens
 erit homo et non ecouerfo: nisi cū pntia debita ut omne
 currens est hō h est currens: igitur h erit hō. **¶** Et sitr cū
 tali medio h erit currens inferitur q h erit hō: nam illa oē
 currens erit hō: vs illā: omne q est vl q erit currens erit
 homo. **¶** Itā illa est ipossibilis oē currens pōtē esse hō:
 eo q illa significat q oē currens q est vel potest eē: pōt eē
 homo. q ē ipossibile. Et si fiat talis pna: omne q ē hō po
 test esse hō sed oē currens est hō: igitur oē currens potest
 esse homo negat pna: sicut nō sequit: quicquid currit cu
 ret sed oīs homo currit: igitur oīs hō currit: nec sequitur
 nihil q est generatus generabit sed omnis hō est gñatus:
 igitur nullus hō generabitur. Et cā quare nō vs aliq ista/
 rum pna; est: q: in syllogismo bene regulato minor: extre
 mitas pntis respectu tps dz supponere in minori et in cō
 clusione et sic de maior: extremitate et medio terminoz
 in maior qz in minor: sed sic non est in aliquo illoz trium
 vt p; intuenti. **¶** Et hac de cā non sequit: h pōt currere
 et hoc est dñs a quiescente: igit dñs a quiescente potest
 currere nisi ly dñs sumeret noialiter. **¶** Et sic nō sequit
 hoc potest eē homo et hoc est omne currens: igitur oē cur
 rens potest esse homo: nec sequit qualitercūq; albu est:
 album potest esse sed cōtingenter albu est: igitur contingē
 ter albu potest esse: igitur aliquat albu est qualiter al/
 bum non potest eē. **¶** Nec sequitur contingenter albus
 est et non contingenter albu potest esse: et sic patet q talis
 forma nō valet: omne currens est homo et aliquid currens
 nō potest esse homo: igitur nō omne q est homo potest
 esse homo: sed bene sequit q non qualitercūq; potest eē
 homo iam ē homo. **¶** Similiter non sequit qualitercūq;
 es potes esse sed omne currens es: igitur omne currens
 potes esse: qz aliter supponit ly currens i minori et p alijs
 qz in cōclusione vt patet intuenti. **¶** Ad vltimū argumē/
 tum dicant aliqui q signata tali ppositione chymera erit
 subz: subz non supponit pro eo q est nec pro eo q erit: qz
 in propositione falsā nō supponit aliqs terminus p suo sup/
 posito vel suis suppositis.

Contra istam opinionē arguitur sic: et assi
 gno istam ppositionē oīs
 homo est animal: tunc in ista ppositione subiectuz sup/
 ponit pro omni homine confuse et distributiue et suū cō/
 trarium est ergo in suo contrario supponit pro omni ho/
 mine negatiue et suum contrariū est falsum: igitur in pro/
 positione falsa supponit terminus pro aliquo. **¶** Itēz ex
 ista sequitur q aliqua est ppositio cuius subiectum sup
 ponit aliquatiter et tamen non est possibile hominē scire:
 qualiter ille supponit: vt patet de tali ppositione nullus
 homo cogitat de antichristo: pōtō q sit vera. **¶** Et tunc
 pbatu conclnsio: aliquis homo scit qualiter ille termi/
 nus supponit et per consequens illa ppositio ē falsa: igit
 terminus non supponit: cōsequentiā p; per opi. **¶** Pro
 pter ista argumēta dicebāt alij q in pōtione falsa terminus
 solam supponit p oibus p quib; ppositio falsificatur et in

propositio vera solū p: o bis p: o q: b^o verificat. **C**ōtra primam partē arguit sic: nam ex illa sequit̄ q̄ nulla vltis falsa in mundo potest verificari per exceptionem singularum fallarū: p̄ns est contra cōez vsum loquendi: q̄ p̄na probat: q: quelz vltis falsa hēt selu in singular es fallas q̄ non hz aliqua verā hoc p: p: o. ex quo subz nō supponit p: o bis p: quibus ppositio falsificat. **C** Itē sequit̄ q̄ subiectū i ista p̄pōe: ois homo currit: nō supponit p: ois hoie dato q̄ aliq̄ currant q̄ aliqui sedeant consequens est falsum eo q̄ quocunq; demōstrato est h̄ p̄na bona omnis homo currit ite est homo igitur iste currit. **C**ōtra secundā partē arguit sic: nā sequit̄ ex illa q̄ aliqua ē vltis falsa cuius quelz singularis ē v: q̄ tñ cuius supposito subiecto confidet vna singularis: p̄ns est incōueniēs: q̄ p̄na pbat: nam capiat sicut p̄ns illa vltis: ois hō currit: tūc vt patet ista est falsa q̄ tñ q̄z eius singularis est v: pbat nā subim non supponit nisi p: bis p: q: bus p̄pō verificat s: ppositio verificat solū p: ois^o currentib^o solū s: bz supponit p: illis. Itē sequit̄ q̄ h̄ p̄dicatio hō ē aial: nō est p̄dicatio directa nec indirecta q̄ ē s: q: sup̄ p̄dicat de suo inferiori: q̄ p̄na probat: q: p̄dicatū solum supponit p: bis p: quibus ille terminus hō supponit: multa argumēta possēt fieri p̄tra istas opt. q̄ p: nūc gr̄a breuitatis dimittunt̄.

Respondeo ^{igit̄ alter ad vltimū argumētum factū q̄ in ista p̄pōne chymera erit supponit p chymera que est vel erit. Et tūc ad argumentū nulle chymerē sunt nec erunt igitur nē. nego p̄nam: eo q̄ ille terminus supponit: pfundit cōfute tñ q̄ ampliat totū illū terminū cōpositū: chymera q̄ ē vel erit: vnde talis p̄na non v: alit̄ terminū chymera q̄ ē significat chymera que ē vel supponit p chymera que ē: igit̄ chy^a est: cū aut̄ quare nō v: illa p̄na ē q: terminū relatuū p̄cedit terminū h̄ns vim faciēdi sopbilina recte sicut nō sequitur: iste terminū hō q̄ est significat p̄marie hoiez. Sicut nō sequit̄ p̄mitto tibi denariū quē tibi p̄mitto igit̄ p̄mitto tibi denariū q̄ illū tibi p̄mitto. **C**ōnfirmatur h̄ assigno istū p̄ceptū chymera que ē q̄ ille moueat q̄ nullū dicitur: tūc ille terminū significat chymera q̄ est: q: ille p̄ceptus significat q̄ nō significat chymera q̄ nō ē: q̄ non significet chymera que nō est: pbat: q: nullus ē actus diuidendi sed si significat et chymera q̄ nō ē fo: met aliq; actū diuidendi: igit̄ p̄na p: q̄ mīno: pbat: q: cuius negationi cor respondet actū diuidendi q̄ cū ibi eēt negatio: igit̄ ibi eēt actus diuidendi p̄ns p̄ casum. **C** Itē assigno istū terminū chymera p̄ns: ille terminū p̄uertit cū illo termino: chymera que ē: vnde idē ego supz legens q̄ sū qui lego sed ex h̄ q̄ ille terminū significat chymera p̄ntez non sequitur q̄ chymera sit: igitur nec ex hoc q̄ aliter significet chymeram que est sequitur q̄ chymera est.}

Sed contra ^{ista arguit sic: ex ista r̄sione sequitur q̄ aliqd significat q̄ si significat: q̄ tu intelligis si intellectū a te ymo si intelligis si intelligibile: q̄ q̄ ista seq̄t: p: s: lumēdo illā p̄pōne aliqd q̄ nō significat ē: tūc illa p̄pōe v: a igit̄ s: bz significat p̄marie s: si significat p̄na: nisi q̄ si significat: igit̄ nē. **C**ōtra 2° ne capiat illa p̄pō aliqd q̄ nō intelligit a te q̄ tūc tu intelligis illā p̄pōne: igit̄ intelligis eius subz: q̄ p̄ns significatū p̄marie s: bz sed significatū p̄marie subiecti ē aliqd q̄ nō intelligit a te igit̄ tu intelligis aliqd q̄ nō intelligit a te. **C**ōtra idē argumentū pōt p̄bari q̄ tu intelligis in intelligibile sumendo talē p̄pōne si intelligibile ē: sic ēt pbat q̄ intelligis aliqua p̄pōne ēē verā q̄ nō intelligis esse verā: tu scis aliqua p̄pōne ēē verā q̄ nō scis eē verā: capiēdo talē scitā a te aliqua p̄pō ē vera quā non scis eē verā. **C** Itē seq̄t̄ q̄ tu intelligis aliqd q̄ si intelligat ē chymera: q̄ illud intelligit q̄ tñ non est chymera: capta tali p̄pōne aliqd q̄ si intelligit ē chy^a: tūc tu intelligis istā p̄pōne q̄ p̄ns ei^o significatū q̄re. **C**ōtra ista possēt r̄ideri p̄cedēdo oēs p̄ctones adductas s: q: ab surde aliq; vident̄: negant eas tāq; impossibiles p̄ter vltimā. Et vlteri^o dico q̄ ille terminū aliqd q̄ si significat: nō significat p̄marie aliqd q̄ nō significat s: bz aliqd q̄ significat: q̄ ille terminū aliqd q̄ nō intelligit nō significat p̄marie}

aliquid q̄ non intelligit sed aliqd q̄ intelligit: ymo breuiter ille terminū aliqd q̄ nō video nō p̄ncipalr̄ significat aliqd q̄ nō video nec ille terminū nihil p̄marie significat nihil: nec ille terminū nō hō nō hoiez: vñ nullus terminū cōpositus negatiu^o significat aliqd p̄marie h̄ ē ex p̄pōne suoz terminoz: nec p̄marie significat aliqd: sed illi termini significat p̄ncipalr̄ s: nō p̄marie q̄ eozū p̄dictoria incōplexa significat. Et sic p: q̄ ille terminū aliqd q̄ nō intelligo solū significat aliqd q̄ intelligo: ymo oē ens q̄ intelligo: sicut ille terminus: nihil significat oē ens: q̄ q: talis terminū infinit^o: vnde non seq̄t̄: illa p̄pō significat p̄cise aliqd q̄ nō intelligo esse: igit̄ pars ei^o significat aliqd q̄ nō intelligis significatū enim p̄positionis intelligis sed non intelligis aliquid q̄ non intelligis.

Contra istam ^{r̄sionē arguit sic: ex ista seq̄tur q̄ isti termini p̄uertunt: aliqd q̄ significat: aliqd q̄ nō significat: nō intellectu a te q̄ intellectu a te: hō q̄ non hō: pbat eo q̄ q̄qd significat vnus significat alius q̄ e: secunduz r̄sionē q̄ sic p: q̄ tu es hō q̄ tu es nō hō. q̄ sic p̄dictoria incōplexa verificatur de eodē q̄ ē incōueniēs q̄ p̄na pbat ex quo subiecta p̄dicata q̄ copule p̄uertūt. **C** Itē seq̄t̄ q̄ iste terminū nō ens sit supior: ad illū terminū ens q̄ sic iste terminū nō ens erit terminū trāscēdēs q̄ nō ille terminū ens: p̄na p̄na p: q: ille terminus nō ens significat oēs illos p̄ r̄sionē q̄ ēt supz vltra: q: significat p̄nationē entis. **C**ōtra p̄ncipalr̄ istoz cū i fertur q̄ illi termini p̄dicti p̄uertunt negāt p̄nas. q̄ tūc ad p̄bationē q̄qd significat vnus illoz significat reliqu^o igit̄ conuertunt negāt p̄nas. q: s: q̄qd significat vn^o illoz non tñ q̄lter cūq; ex eo q̄ termini p̄positi significat sua significata p̄marie q̄ affirmatiue termini vno negatiue significat eadē significata nō p̄marie nec affirmatiue sed solū negatiue q̄ i hoc ē diuersitas. **C**ōtra secundū negāt q̄ ille terminus nō ens sit terminū supior ad illū finitū ens. q̄ tunc q̄n d̄r. q̄ ille terminū nō ens significat plura q̄ ens. igitur nō ens ē terminū supior negāt illā p̄na: sicut multoties negant p̄siles. vñ ille terminū hō al^o plura significat q̄ ille terminus hō. q: significat hoiez q̄ albedinē q̄ nō ē supior ad illū terminū hō vt satis p: s. **C**ōtra alit̄ d̄r q̄: ille terminū nō ens significet q̄qd nē. tamē q: nō significat q̄lter cūq; significat ille terminū ens ymo solū negatiue q̄ ille terminus ens affirmatiue seq̄t̄ q̄ nō est supior: q̄ sic p: d̄r nerhtas. **C**ōtra t̄tamē vltia p̄ctō pōt satis bñ p̄cedi fm istos. q: intelligēdo aliqd q̄ si intelligit ē chymera intelligit significatū vno p̄pōnis q̄ nō ē terminū negatiu^o. Et si arguit sic. tu intelligis aliqd q̄ si intelligat ē chy^a q̄ illud intelligit per scōaz p̄tē p̄ctōnis. igit̄ illud est chymera. nego p̄nam. nec arguit a p̄ditionali cū suo asite ad p̄ns eius dē. eo q̄ p̄na p̄s asitis nō ē p̄ditionalis sed de p̄ditionato extremo. vnde nō seq̄t̄. aliq̄ p̄pō significat q̄ si tu moueris tu curris sed tu moueris. igit̄ tu curris. Sicut nō seq̄t̄. necio si tu es hō tu es aial sed tu es hō. igit̄ necio tu es aial q̄ sic de multis alijs que non valent vbi nota conditionis tenetur conditionatim q̄ non conditionaliter.}

Tertia p̄ctō in ordine tractanda ē ista: terminū sequens vbi ampliatū solū supponit p̄ tali sicut vbi limitat. i. de cui^o p̄nose ipsū demonstretate ipsum vbi p̄dicat. **J**ō illa sor. fuit alb^o significat sor. fuit h̄ q̄ fuit album p̄i^o q̄ p̄ster de futuro: vnde patet tales esse possibiles album fuit sor. quando sor. non fuit albus. cancelarius predicabit cras licet nūc predicabit aliq; cancelarius. p̄r erit q̄n nō ē susus hū: nec sua filia. a. erit vey q̄n nullū vey erit. a. q̄ sic ex cōclusiōe p̄dicta possent elici infinite cōsimiles cōclusiōnes que omnes vere sūt cuiuslibet intelligenti.

Contra istam ^{p̄ctōne arguit m̄ltrip̄l q̄ p̄ Ari. p̄^o elēc. vbi d̄r q̄ i illa. sanabat laborās. supponit ille ter^o laborās idifferēt p̄ laborāte q̄ ē vel q̄ fuit. qd nō ē vey nisi terminū a pte post consilr̄ supponeret sic a pte an. igit̄ p̄^o falsa. **C**ōtra ar̄guit sic albū erit h̄ g^o h̄ erit albus. p̄na p: q: p̄uertio simplex q̄ i antecedente ly albū tenet ampliatue. igitur q̄ in}

consequente: nec v3 dicere q illa album erit hoc habet sic conueru hoc est vel erit album: quia ista est vna disiu// ctua pura alia sic cathogica igitur: conueruio nulla.
Tertio arguit sic: 7 pono q .a. sit ista propositio hoc istans e: que sit vera: 7 nuq3 post hoc erit vera 7 q vnu a. sit omne. a. 7 erit omne. a. 7 q .b. sit eadez propositio: 7 q vnum. b. sit omne. b. 7 erit omne. b. tunc arguit sic: omne. a. 7 .b. vnum erit. a. ergo. b. erit vnum patet con/ sequentia cum sit syllys indabitio: 7 antecedes est veruz in isto casu igitur 7 cosequens: sed ipsuz cosequens no pos/ set esse verum nisi ly veru a parte predcati teneret am/ pliatue igitur 7c. **C**o similitur potest argui in alijs ter/ minis 7 in eode modo prime figure indirecte concludē/ do vt omne existens h erit hoc: album erit existens hoc: igit hoc erit album. **C**uarto cum omnes termini sunt immediati preter vnu no refert ipsum pponere vel post/ ponere in ppositione: sed in ista hoc fuit albus demonstra/ to for. sunt omnes termini immediati preter ly album: igit non refert dicere hoc erit albu 7 albu erit hoc: 7 e3 h fuit albu 7 albu fuit hoc: 7 per pns vtrobiq ly albu stat am/ pliatue q est contra dicta.

Ad ista argumenta respondetur: ad primum dico q mod9 grecor fuerat pone subz post verbu vt p3 pcpue in libris periber. cum dicit: est ho iustus: non e ho iust9: 7 istum in eodem loquendi habui: i oibus suis libris: Ideo ad auctoritate dico q greci intellexerut talia subiecta ante verbum: sicut quadoz poete no curant ppter rethorica tales terminos preponere vel postponere: q apparet ex hoc q pns prim9 periber. dicit talia esse sub contraria est homo pulcer: non e homo pulcer. qd non diceret nisi te/ neret subsequens verbu a parte subiecti: 7 non negatu: q aliter essent mere ptradictoria cuz non sit verius dare 7 dictione q3 pponere negatione toti vt vulgariter allegat.
Et si querit quare termin9 precedens verbuz magis ampliatur q3 subsequens verbu: dicit primo q difficile esset assignare causas: nisi q sic tradunt nobis auctores: vt Aristo. p9 pno9 respectu huius verbi contingit: 7 pmo elencor respectu huius verbi sanabat: et secundo piber. respectu huius verbi potest: 7 in multis alijs locis talem comunē modum loquendi ponit. **A**lter potest dici q terminus precedens verbum ampliatur 7 non sequens quia terminus precedens verbuz de per se supponit re/ spectu huius verbi e inclusi in verbo ampliatuo 7 respec/ tu verbi ampliatui vel equiualeis 7 respectu participij eiusdez verbi ampliatui non determinat: sicut nec aliqd subiectum a suo pdicato determinat. Sed terminus v3 sequens non supponit respectu huius verbi est saltem de per se sed solum respectu participij a quo determinat: sic substantiu9 a suo adiectiuo: rone cuius de terminatiois impeditur eius ampliatio: sicut etiaz in ista ppositione omnis homo est albus: subiectu supponit pro omni hoie quia non impedit per aliqd: tamen dicend9: omnis ho albus est: ly homo soluz supponit pro hoibus albis rone determinationis illius adiectiuo albus. **A**d secundum nego illam pnam: album erit h igitur h erit albu: nec e co uersio simplex: is si ly erit est verbu immediatū sicut h verbum est: tunc illa ppositio sic puerit: hoc albus erit: ita q ly albu semp sit predicatu. Si aut ly erit ponitur termin9 mediatu sic solet poni: tunc illa ppositio albu erit h sic co uertitur: futur9 h est vel erit album: nec potest aliter con/ uerti in voce vel in scripto. Et si dicit q pueritens est vna disiuunctua: nego: ymo nec de disiuuncto extremo: sed de disiuuncta copula vel verbo principali que quidem copula subordinatur vni actui anime simplicis qui actus simplex. **S**ignificat idē q illd verbu disiuunctu diuict9 significat. **A**d tertium admissio casu nego qualibet illarum conse quentiarum: nec ibidem bene concluditur idirecte in illo modop: in e figure: qz sicut prius dictum est: ly erit vel e terminus immediatus vl mediatu: Si immediatus er/ go debet concludi ista conclusio. b. veruz erit: sic q ly ve/ rum continue ampliatur 7 sit predicatum. **E**odez mo

dicatur ad alia pnam q debet concludi hoc album erit: si autem ly erit est terminus mediatu: tunc debet tal con/ clusio iserri: futur9. b. e vel erit v3 7 in alia futurū hoc erit vel erit album. **A**d vltimuz dicitur consimilitur q si ly fuit sit verbum immediatuz: nego illud allegatum v3: qn omnes termini sunt immediati preter vnum non refert ip/ sum preponere vel postponere: vnde in ista p: opositione hoc tm est: demonstrando sortem: sunt omnes termini i/ mediatu preter ly tm: 7 tamen non sequitur h tm est igit: tm hoc est: q: antecedens est veru 7 pns falsum vt patet per exponentes. **S**i autē ly fuit sit ter9 mediat9 tūc sunt duo termini mediatu ly album 7 ly fuit: 7 sic argumentuz non pcedit fm regulam allegatam.

Circa ista est notandum: q sicut nomen ha// bet supposita ita verbum: sic q verbi de presenti est suppositum instans present: sed verbu quodlibet de preterito vel futuro non limitatum infinita potest habere supposita 7 dico non limitatum vt sciatur: q verbum potest discretari pro aduerbiu demonstratiuū sicut terminus cois per pnoim de uostratiuū: vt tu currens tuc ex isto sequit q qn verbuz pcedit in ppone d3 probari illa pp9 per demonstratiua instantis vel tps: vt il la tu curres equiualeat illi aliqñ vel in aliquo instati curres: 7 sic pbatur tunc curres 7 tunc est vel erit aliqñ vel in ali/ quo instati igitur 7c.

Sed contra ista Arguit nā ex istis seqq q tales pñe sunt bone hoc mouet: igit mouet in aliquo instati ista dies e: igit in aliquo instati. **E**t non sequit tu videbis for. 7 pla. ergo in aliquo instati: silt non sequit for. erit tantus sicut erit pla. igit: in aliquo instati. **A**d ista rōdes pcedēdo primo duas pimas pñas 7 dico q res successive sunt i instati: 7 non sequit ista dies est in h instati: igit quelibz pars cuius futura aut preterita erit in hoc instati. **A**d aliud tu videbis for. 7 pla. ergo in aliquo instati pceditur eōter ab aliquibus pñas. **E**t si obijcit 9 ponat q tu vi debis for. vno tpe 7 platonē alio tpe ita q no amos silt: tunc e ams vez 7 pns falsuz. **E**t rōdetur q in isto casu for. 7 platonē videbo s3 no videbo for. 7 pla. sicut p crastinū diem ero s3 non ero per crastinū diē: p quelz punctuz. b. mouebit. a. 7 no mouebit. a. per quelz puctū. b. i qualz parte ppositi mali. c. hore. d. diminuetur s3 no diminuet in qualibz parte. c. hore: i quolz illbz eris demfando oia instatia eē tui: sed non eris i quolz illoz ab. a. instati vsq ad. b. instans eris sed non eris ab. a. instati vsq ad. b. in/ stans: a pmo instati tui vsq nunc vixisti sed no vixisti a p9 instati tui vsq nunc. **I**3 si fiat talis pñas: istū current: igit in aliquo instati: negatur pñas: sed hū sequit in aliquo in/ stanti vel in aliquibus instatib9: ppterea pcedit ista conclusio q. c. 7. d. aliqñ erunt 7 nec erūt in. a. nec añ. a. nec post. a. ex quo ly ante denotat tps sicut instas de h vero dicitur infra indeterminatione inceptionis 7 desitionis. **A**d vltimā pñas adducta pcedo eā. **E**t si ponit talis casus cois q for. 7 pla. angebuntur vniformiter sic q p quolz instas si isti9 hore for. erit mino: pla. vsq ad. a. instans quod erit p: imū non esse for. tunc negatur q for. erit tantus sic crit pla. **E**t si obijctur contra quantacumqz qritatem ha/ bebūt plato tantam habebit for. 7 econtra: vel for. erit q3/ tus: 7 plato erit q3tus 7 for. non erit mai9: q3 erit plat9: nec mino: q3 erit plato: vel for. erit tantus sicut tunc erit plato: quocumqz instati futuro dato igitur for. erit tantus sicut erit plato: negatur consequentia: sed ex quolibet illo/ rum antecedentium bene sequitur q q3tuscumqz erit for. tantus erit plato 7 econtra: ex quo no sequitur q for. erit tantus sicut erit plato. veritamen est aduertendū q verba connotantia successionem non requirunt instans sed tē pns cum construntur transitue cum terminis significatibus res ita successive acquirunt. vt non sequitur. tu dixisti totum psalterium igitur. in aliquo instati dixisti totū psalterium. nec sequit for. ptransinit a spatii igit i aliquo instati pertransiuit: a spatii: nec sequitur. a. in dicit. b. la/ titudinem caliditatis in se igitur in aliquo instati: nec seq.

tur pla. corret ab hinc vsq; romam: ergo in aliquo instanti etiam ly currit non requirit instans euz predicat assertine de termino significante successione et non sequitur tempus erit: ergo in aliquo instanti tempus erit: nec simili- ter sequitur cum ly fuit: vt talis dies fuit igitur: in aliquo instanti talis dies fuit: nec sequitur. a. mor? vel per tran- sitio vel diuisio vel alteratio vel actio erit: ergo in aliquo instanti: nec sequitur. c. propositio vocalis fuit igitur in ali quo instanti ipsuz. c. fuit. **C** Sed si. a. motus est: sequi- tur q; in aliquo instanti. a. motus e? et si. a. motus fuit: fue- rat ita q; a. motus est: igitur fuit ita q; i aliquo instanti. a. motus est: et per consequens fuit ita q; in aliquo instanti a. motus fuit: Et non sequitur arguit de alijs. **C** Respo- deo concedendo q; in aliquo instanti fuit ita q; a. mor? est: sicut nunc ita est q; ista dies est: et negatur: igitur in aliquo instanti a. motus fuit: Et no sequitur for. pertransibit. a. spatium et qualitercuq; nunc se habet respectu. a. infinites se habebit respectu. a. igitur: for. infinites pertransibit. a. spatium: ymo solum semel pertransibit. a. spatium de h? clarus in sequentibus.

D

Suppositione que fit respectu termino- rum distrabentium de preterito et de futu- ro vel respectu aliorum participiorum ver- borum ampliatioz est nunc consequenter tranctandū pro quo in principio pono istaz conclusionem: q; terminus supponens re- spectu verbi de presenti distracti per participiuz alicuius verbi ampliatiui supponit eodem mo- do pro quo suppone- ret respectu eiusdem verbi ampliatiui: Ideo in ista pro- positione antichristus est futurus subiectuz supponit pro antichristo qui est vel qui erit: sicut et i ista antichrist? erit: Similiter in ista aliquis homo e? motus: supponit subie- ctum eodem modo sicut in ista aliquis homo moriebat: Ex neutra. n. istarum sequitur q; antichristus est: q; patet per Arist. scdo peribet. vbi dicit q; a. 3° adiacente ad 2^m adiacens cum talib? terminis ampliatiuis vel distraben- tibus non v3 cōsequencia. Similiter ibidē h? q; oē vbu3 habet resolu in suū participiū et i hoc verbū e? ex quo p3 illam pñaz esse bonaz anxp̄s erit igitur anxp̄s est futur?. **C** Ex ista cōclusionē sequuntur tales ppositioes que appa- rent absurde et nō sunt: v3: q; vnum est mortuum: et can- dela lucens est extincta: et loquens tecum e truncatus ca- put: et for. generandus est iaz intersectus et sic de consimi- libus infinitis que omnes sunt vere iuxta resolutiones ta- lium propositionum.

Sed contra istam conclusionē arguit multiplicif. Et pri- mo sic: neg? non potest restringere terminū precedentē nec eundē negare: sed neg? maiorē v3 habet q̄ aliquis alter terminus igitur nec ampliatiuis nec distrabēs limi- tare possunt terminū precedentē. **C** Secundo nullus ter- minus distrabens nec ampliatiū de preterito vel futuro di- strahit terminū subsequente igitur: a foriori nec terminū precedentē. **C** Tertio ly ens non pōt distrabere verbuz futuri temporis igitur: nec ly futurū: verbuz p̄sentis tem- poris: p3 cōsequencia: q; eque p̄tialiter p̄significat h? ver- bum e? mētale sicut h? verbuz erit futurine. **C** Quarto h? consequentia est bona antichristus est futurus igitur anti- christus est ens: et sic ly futur: non distrabit: consequentia patet ab inferiori ad suuz superius sine impedimēto igitur ly futurū predicat de ly ens et ecōtra et non tanq; supius igitur tanq; inferiori. **C** Quinto iste terminus disfunctionis preteritū vel futurū non distrabit hoc verbuz est: nec po- test: igitur nec aliqua ei? pars: anis patet q; q̄tūm nititur vna eius pars distrabere ipsum ad futurū tñ altera pars impedit eo q; nititur ad preteritū. **C** Sexto ista conclusio e? bona anxp̄s non est: igitur anxp̄s non est cognoscibilis: er- go ex opposito p̄ntis sequitur opposituz anis: v3 anxp̄s est cognoscibilis: igitur anxp̄s est. Et q; illa cōsequētia fit bona p3 per Arist. scdo methaphisice vñquodq; sicut se habet ad esse ita se habet ad cognosci. **C** Septimo ar- guitur sic si anxp̄s est futurus sed nō alius futurus q̄ an-

tichristus igitur: anxp̄s est anxp̄s: p̄ntis est falsum: et p̄ntis probatur a simili: sequit. n. tu es hō et non alius homo q̄ plato ergo tu es pla. **C** Octavo arguitur sic: et p̄suppo- no descriptionē illius termini mortuū. s. q; vixit et tam nō vixit: et arguitur sic. hō est mortuus igitur hō est q; iaz nō vixit et vixit: igitur homo est non viuus: q; nō viuus et q; non vixit conuertunt: et vltra igit: hō nō est viuus q; fal- sum est. **C** Nonno iste terminus vniū est inferio: ad ly ali- quid q; est: sequitur igitur: viuū est mortuuz: igitur aliqd q; est: est mortuū: confirmatur q; sequitur homo e? mor- tuus: igitur suba est mortua: igitur aliquid est mortuuz: s; aliqd et ens conuertunt igitur ens est mortuuz: q; est im- possibile. **C** Decimo nihil est mortuū: igitur nullus e? hō mortuus: anis sic probatur nullū ens est mortuū: probat q; quicquid est mortuū est non ens sed nihil e? q; est non ens: igitur nihil e? mortuū: cōsequētia tenet i camestres. **C** Similiter nihil qd̄ viuū est mortuuz quilibet homo e? aliquid q; vixit: igitur nullus hō est mortuus: p̄ntis p3 in 2° modo p̄ntis si? similitur nullū mortuū viuū aliquis hō est mortuus igit: aliquis homo non viuū: p̄ntis patet q; in pri- mo mo p̄ figure et p̄ntis est falsum: igitur aliqua p̄missa- rum: non maior: igitur minor. **C** Undecimo arguitur sic for. non est: igitur for. non est hō: quocūq; demōstrato igit. demōstrato mortuū v3 potēte eē tenebit eadē p̄ntis. **C** Duo- decimo sequitur for: maliter s; ista opi. for. e? mortu?: igitur for. non e? animal. ergo a pari sequit. homo e? mortu?: igitur homo non est aial: p̄ntis est falsum igit. et anis. **C** Ultimo arguit sic. et capio illaz ppositionem anxp̄s est futurus. et quero vruz ly futurus supponat pro anxp̄o et v? q; sic. q; predicatū est: igitur supponit et nō nisi pro anxp̄o igit. et c. arguitur tūc sic. supponit pro anxp̄o aut igit p̄ anxp̄o qui est aut pro anxp̄o q; erit: si primū habeo intentū. si 2^m et go ly futurus stat ampliatiue. p̄ntis falsum. q; non am- pliatur a se nec ab illo verbo est. **C** Confir mat nam ly fu- turus supponit respectu huius verbi est non respectu ali- cuius alterius ampliatis: igitur supponit pro eo q; est. et p̄ consequens est falsa propositio.

Antequam ad ista argumenta respōdeatur est p̄ntis 2° declaranda. euz. n. dicitur q; terminus supponens respectu verbi de p̄senti distracti per participiū supponit eodē modo ac si suppo- neret respectu eiusdem verbi ampliatiui non d3 intelligi q; terminus ampliatur per participiū eo q; nullum par- ticipiū in toto est terminus ampliatiū? nec esse potest sine noua impositiōe. sed participia solū modo sunt termini distrabentes q; habent distrabere copulā p̄ntis tempo- ris ne copulet sul in euz p̄terito solū p̄sentialiter. **C** Ter- mini vero ampliatiui solū modo vccant verba amplia- tina vel termini cōpositi ex participio talib? verbuz: et co- pula de presenti. ideo cum d̄. anxp̄s est futur? stat ly an- tichristus ampliatiue nō rōne copule de p̄ntis nec de rōne participij sed rōne totius cōpositi ex participio et copula de presenti ita q; totum illud est futurus est preterit? ha- bet ampliare et neutra eius pars: quibz. n. alioz terminoz cōpositoz subordinat vni actui a se simplici de futuro sic e? ly erit vel ly fuit. quoz quibz habet suū subiectū amplia- re. Et sic p3 illas duas conuertit anxp̄s erit et anxp̄s est fu- turus. **C** R̄ h̄deo igitur ad argumenta ad primū dico ne- gando p̄ntis. eo q; non est similitudo inter negare et am- pliare. termini ampliatiui ex sui nā et institutione p̄ntis habent terminū precedentē ampliare. et per oppositum termini negatiui h̄nt terminū sequente negare. id nō e? ibidē similitudo. **C** Per idē. n. argumētū p̄bat q; nullū ver- bum ampliatiū potest ampliare terminū precedentē q; tamē cōiter negatur. **C** Aliter d̄ negando illā p̄pōnē ne- gatio maiorē vim habet q̄ aliquis alius terminus quia non maiorē vim ampliandi habet. cum non pertineat ad illā negationē āpliare aliquē terminū: nec e? maiorē v3 negandi cum non quilibet terminus habet vim negandi. ex quo patet q; illa comparatio est inutilis. **C** Uel aliter respondetur negando q; negatio non possit negare termi- num precedentem: vide manifeste patet quod hec est

negatus aliquis homo animal non est ergo predicatum negatur a subiecto: sed predicatum est ly animal igitur ly animal negatur a subiecto sed non per negationem precedentem ut patet ergo per negationem subsequentem. **C** Ad secundum argumentum cum dicitur nullus terminus distrabens distrabit terminus subsequentem igitur a fortiori nec precedentem. **C** Huc dicitur pro negando consequentiam eo quod tales termini ut dictum est habent ex impositione ut distrabant terminum precedentem et non sequentem. **C** Aliter dicitur negando antecedens: vnde sicut participium distrabit copula presentis temporis immediate precedentem sic etiam potest eandem distrabere subsequentes (dicendo futurus est antichristus) non tamen quod ly anti. christus ampliatur: idem est dicere futurus est antichristus: tenendo ly futurus participialiter ac si diceretur aliquando erit antichristus. **C** Et ex alio etiam multa sunt verba que ita bene possunt ampliari post se sicut ante se sicut est ly significat: opinat: supponit: et sic de alijs. **C** Unde cum dicitur ly chymera significat chymeram: ille terminus chymeram stat ampliativè pro chymera presente preterita vel futura possibili vel imaginabili. **C** Ad tertium cum dicitur: ly ens non potest distrabere verbum futuri temporis: ergo nec ly futurus verbum presentis temporis: nego consequentiam: quod ly ens non est terminus distrabens sed bene ly futurus: sicut etiam participia verborum ampliativorum. **C** Et si queritur quare non est ita bene ly ens terminus distrabens sicut ly futurus: dico quod non est alia ratio nisi modus loquendi Aristoteli. et aliorum valentium virorum vel saltem impositio prima. **C** Ad quartum nego primam illam: anti. christus est futurus igitur: antichristus est ens: nec ibidem arguitur ab inferiori ad suum superius: et tunc ad argumentum: ly futurus predicatur de ly ens et econtra et non tanquam superius igitur: tanquam inferioris: nego primam: vnde ille terminus homo vel nihil predicantur de illo termino ens: et econtra: et non tanquam superius nec tanquam inferioris: vnde nec termini compositi nec termini adiectivi sumpti adiectivè dicuntur se habere tanquam superius vel inferioris respectu alicuius. **C** Ad quintum dico quod in illa propositione antichristus est preteritus vel futurus disiunctum distrabit pro altera parte: et etiam illa pars distrabit ratione cuius est propositio vera. Et tunc ad argumentum: dico quod licet una pars sit preteriti temporis et alia futuri non tamen una impedit aliam: nec altera pars preteriti temporis nititur ad preteritum: ex quo est alia pars ratione cuius propositio potest verificari. **C** Ad sextum dico negando illam consequentiam: antichristus non est igitur non est cognoscibilis: nec ex opposito consequentia sequitur oppositum antecedentis: Et tunc ad Aristotelem sicut se habet res ad esse ita se habet ad cognosci: concedo auctoritatem: est illa enim sequitur quod illa consequentia est bona: hoc est quocumque demonstrato ergo hoc est cognoscibile et non econtra. cum ipse non dicat sicut se habet res ad cognosci ita se habet ad esse. Et sic patet quod argumentum non procedit. **C** Ad septimum: nego consequentiam: et ad probationem nego similitudinem eo quod in prima consequentia arguitur cum termino distrabente et in 2^a cum termino non distrabente. scilicet illo termino: non homo. **C** Ad octavum dico quod ille terminus mortuus dupliciter potest sumi nominaliter aut participialiter. Si nominaliter concedo quod ly mortuum sic describitur quod vixit et iam non vivit. Ideo bene nego quolibet talem propositionem ubi ly mortuum tenetur nominaliter: aliquis homo est aliquod mortuum: antichristus est homo futurus. Si tamen ly mortuum tenetur participialiter dico quod sic non describitur nec convertitur cum illo termino: quod vixit et iam non vivit: licet bene idem significet. Et sicut dico de ly mortuum eodem modo dicendum est de omnibus alijs terminis distrabentibus. **C** Ad nonum cum dicitur ille terminus vivum est terminus inferior: ad ly aliquid quod est: potest primo negari: dicendo quod iste terminus aliquid quod est: cum sit terminus compositus non est superior nec inferior ad aliquid: Admissio tamen quod sit terminus

superior: ad hoc illa consequentia non valet vivum est mortuum igitur aliquid quod est est mortuum: quod arguitur ab inferiori ad suum superius ubi inferior est magis amplius quam superius: per idem probaretur talis consequentia vivum moriebatur igitur aliquid quod est moriebatur. Et quod illa non valeat patet: cum antecedens sit verum et communiter concessum et consequens falsum. Si tamen argueretur ab inferiori ad suum superius ubi superior esset ita amplium sicut suum inferius argumentum satis bene valeret sic dicendo: vivum est mortuum igitur aliquid est mortuum: vivum moriebatur igitur: aliquid moriebatur. **C** Consimiliter dicitur ad aliam confirmationem. **C** Ad decimum argumentum nego illam propositionem: nihil est mortuum: Et tunc ad probationem nego illam maiorem: quicquid est mortuum est non ens: eo quod ipsa implicat quod aliquid quod est est mortuum et illud est non ens quod est impossibile. **C** Ad illud argumentum nihil quod vivit est mortuum et cetera: nego consequentiam: quod arguitur a minus amplo ad magis amplum sed talis conclusio deberet inferri: nullus homo qui est: est mortuus que vera est. **C** Ad aliam confirmationem nullum mortuum vivit aliquis homo est mortuus igitur aliquis homo non vivit: nego consequentiam: quod in maiori ly mortuum tenetur nominaliter et non distrabente in minori vero tenetur participialiter et distrabente sed talis deberet esse minor: alius homo est aliquid mortuum et tunc concederetur consequentia et negaretur minor: **C** Ad xi. concedo quod demonstrato mortuo: sol. non est hoc: et ex hoc non sequitur quod sol. non est mortuum. **C** Ad duo decimum nego illam consequentiam sol. est mortuus igitur sol. non est animal: nec ista opinio. ponit tales consequentiam esse bonam sed solum si argueretur cum terminis habitibus solum unum suppositum: modo bene stat quod ly sol. habeat multa supposita sicut et ille terminus homo ideo concedo istas consequentias: iste homo est mortuus quocumque demonstrato ergo iste homo non est animal similiter aliquis sol corrumpebatur vel est corruptus ergo aliquis sol non est. **C** Ad ultimum dico quod ly futurus supponit pro antichristo qui erit: non tamen ampliatur sicut nec ly album in illa hoc erit album: Et cum dicitur supponit respectu verbi de presenti: concedo: sed quod illud verbum distrabatur ad futurum ideo stat pro futuro et non pro presenti. Et si dicitur si supponit ergo pro futuro quod est illud quod sic facit supponere aut verbum aut participium. Dico quod neutrum de per se sed ambo simul.

Solutis his argumentis est nunc pro malo/ri declaratione huius materie notandum quod diversimode proponuntur propositiones de termino distrabente ad quarum quilibet est diversimode respondendum vnde proposita tali propositione: antichristus est futurus: aliquis homo est mortuus: vel ad aliquid est preteritus: quolibet istarum est concedenda: eo quod compositum est participium distrabente copulam presentis temporis. **C** Et si dicitur quod quilibet illarum est dubitanda quod dubitatur nunquid participium teneatur nominaliter vel distrabenter dicitur quod neutra istarum est dubitanda nec dubitatur an participium tentatur nominaliter vel distrabenter quod sunt communes usum loquendi participium non mediatum et inter quod et verbum presentis temporis nihil mediat semper tenetur distrabenter. **C** Item si proponitur talis antichristus est homo futurus vel adam est homo preteritus aliquis homo est homo mortuus vel ante hoc interfectus negatur quilibet istarum quod in nulla illarum participium tenetur distrabenter ymo solum nominatur et adiectivè: et ratio: quod non annectitur copule presentis temporis quas distrabere possit: potius enim distraberet terminum immediatum quam terminum mediatum: Ex isto ergo infero quod anima antichristi contingenter est futura et tamen ipsa non est contingenter nec necessario futura: Adam necessario est preteritus et tamen non est necessarius nec contingenter preteritus: aliquis homo cum vna securi est mortuus vel interfectus et tamen nullus homo est cum aliqua securi mortuus nec interfectus et sic de similibus infinitis.

Item si proponitur aliqua talium propositionum: an-
 scilicet est futurus hō: cesar est preteritus miles: aliq
 homo est mortuus vel interfectus sedens: comedens: vt
 dormiens: quelibet istay est dubitanda: eo qd picipiū pōt
 determinare copulā pcedentē presentis tps vel terminū
 num sequentē: primo mō est quelz istay concedenda: & se-
 cundo mō neganda: vnde primo mō h ppō anrys est fu-
 turus hō: significat qd anrys erit hō: & secundo mō signi-
 ficat qd anrys ē qd erit hō: quarū prima est vera & secun-
 da falsa. **C** Similiter ista ppō cesar est preteritus miles p
 mo mō significat qd cesar fuit miles qd est vez: secundo
 significat qd cesar est qui fuit miles: qd ē falsum. Silt ista p
 positio alquis homo est mortuus dormiens sedens vel
 comedens: primo mō significat qd aliq homo moriebat
 dormiens sedens vel comedens & hoc est vez: sed scdo
 modo significat qd aliq hō est qui est mortuus do: mīes
 sedens vel comedens: qd est impossibile. **C** Ultimo si p/
 ponuntur tales ppōnes: anrys futurus est: adā preterit
 us est: aliqis hō mortuus est: iteruz dubitande sunt: an
 tale participiū determinet terminū substantiū ipsuz pre-
 cedentē vel copulā presentis tps ipsuz sequentē: primo
 nego qd libet illarū: prima enim significat qd anrys qui ē
 futurus est: secunda significat qd adā qui est preteritus ē
 & tertia significat qd aliqis homo qd ē mortuus est: modo
 certum est qd quelz sic significando est falsa: Si autem te-
 neatur picipiū: scdo mō concedunt oēs: prima enī signi-
 ficat qd anrys erit: secunda significat qd adam fuit: & tertia
 significat qd aliqis homo moriebat: quoz quodlz ē vez.
C Ex quibus infero qd tales ppōnes sunt false noe mor-
 tuus nauigat: anrys generāus & aliqis hō mortuū nō
 sedet vel comedet: quia illa verba sūta talibus picipiis
 non constituunt vnū equiuales alicui verbo ampliatuo: si
 cut facit copula pntis tps.

Sed forte contra **I**sta instatur sic se-
 quitur anrys cor-
 ruptus est videns igit anrys corūpebat videns & eō
 uerso: igitur per idem sequit anrys gūabitur vidēs igit
 anrys generandus est videns: ista pñā ē bona anis si est
 dubitanduz ergo nec pñā. **C** Rādeē sicut prius dnbitā/
 do tales pñas: anrys moriebat videns igit: anrys
 mortuus est videns. Nam si picipiū solum determinat
 substantiū: negat pñā: si vero determinat copulā pntis
 tempous pcedo pñonez: qd tunc equiuales isti anrys vi-
 dens corūpebat posito qd anrys corūpebat.

Circa ista **A**dduc dubitat: d expōne istay ppō
 nū h gñat h morit vt corūpit: dñt
 qdā qd ille sūt expōne sic ppōnes descipit: vt desinit vt h
 gñat h nunc ē & nūq an pñs istas fuit vel h nūc nō ē & i
 mediate post instans presens erit. **C** Similiter ista hoc
 moritur vel corūpit expōne iste mō: hoc nunc non ē & i
 mediate ante instans presens fuit: vel hoc nunc est & i
 mediate post instans presens non erit. **C** Et licet iste mo-
 dus exponendi sit bonus & cōmendādus tñ aliter illas ex-
 pono: vñ quacūqz re assignata que nō indimissibiliter vel in-
 stantaneē producit: dico talē sic expōni: hoc generat: hoc
 nunc non est & non diu post presens instans erit: hoc mo-
 ritur vel corūpitur sic expōnitur: hoc nunc est & non
 diu post presens instans erit: sumendo ly diu p tempo: e
 vel moula conueniente si p ly hoc demonstrat indimissi-
 biliter productū vel de pditū deberent tales ppōnes ex-
 poni primo modo: qd talia simul sūt & facta sunt: sicut p3
 de productione aie intellectue & luminis in medio. Silt
 quocūqz demōstrato h ppō hoc adnichilatur debet ex-
 poni sic: ppō de desinit: vt h nunc non ē & i mediate āte h
 instans presens fuit vel hoc nunc ē & i mediate post instans
 presens non erit. Silt ista ppō: iste homo est nunc primo
 generatus expōnitur sicut illa desincipit: vt iste hō nunc est
 & i mediate ante pñs instans non fuit. **C** Item iste homo ē
 nunc primo corruptus sic expōnit sicut ppō de desinit vt
 iste homo nunc non est & i mediate ante pñs instans fuit.
C Ex istis sequunt iste pclusiones anrys generabit an-
 teq ipse erit generatus: sicut for. pertransibit spatū anq

ipse erit pertransitū. **C** Similr adam generabatur anq
 ipse fuit generatus: sicut tu pertransiuit. a. spanū anteq
 ipsum fuit pertransitū. Similiter etiā concedit qd anrys
 corūpētur anq ipse erit corruptus: & adam moriebat
 anteq fuit mortuus. **C** Et si querit qdō debet hec resol-
 ui aliq hō generatur: anrys moritur: dico qd prima sic
 resoluitur: allquis homo est generandus: & scda sic resol-
 uitur anrys est moriturus: non. n. d3 illa aliqis hō ge-
 neratur resolui aliqis homo est generas: nec illa anrys
 moritur aliqis homo ē moriens qd: per idem illa aliqis
 homo interficitur sic resoluitur aliqis hō est interficiens qd
 non est verum. Et si dicitur illa ppō aliqd mouet resolui-
 tur in istam aliquid est motū igitur a pari & quelz aliaruz.
C Respondetur negando pñam: nec ē similitudo qd po-
 sibile est aliquid sinites motū sed non est possibile aliqd
 sinites eē generatū vel corruptuz eē nisi semel quare nē.

L Apedit psequēter d suppositiōibus relatiuoz
 rum pertractare i qua mā diuerse sunt opi.
 quas breuius quo potero fm ordinē pertra-
 ctabo: prima opinio in ista mā dicit qd relati-
 uuz conuertitur cū suo anite similiter tā quo
 ad significationē qd quo ad modum suppo-
 nendi: ita v3 qd si anis supponat determinate & relatiuum
 supponit determinate: si anis supponit confuse tñ & relati-
 uum confuse tñ. Si anis copulatiue & relatiuū copulati-
 ue: **C** Et ista opinio cōcedit istas ppōnes aīal est asin? &
 illud est homo: homo currit & illud sedet: imediate post
 hoc erit instans & illud erit imediate post hoc: promitto ti-
 bi aliquid & illud tibi pmitto: & tamen nihil tibi promitto:
 aliqis homo est suus filius: & aliqis ppositio ē sua cō-
 tradictoria: prima significat qd aīal est asinus & aīal est hō:
 secunda significat qd homo currit & hō sedet: tertia signifi-
 cat sicut prima pars: & quarta silt: quinta significat qd aliq
 homo est alicuius hoīs filius: & sexta significat qd aliq ppō
 est alicui? ppōnis pdictoria: & sic de infinitis nē.

Contra istam **O**pi. arguit sic: nam data ista
 opi. sequitur qd hoc. a. ē vna
 ppositio vlis falsa & cuius supposito subiecti correspon-
 det vna singularis vera: probat illas pñam sic: & sit. b. ista
 copulatiua aliqis hō est & quilz homo est ille: & a. secun-
 da pars: tunc p3 qd a. est falsa: eo qd ē vlis affirmatiua cu-
 sus predicatū supponit determinate & cuius subiecto cor-
 respondent multa supposita: & qd cuius supposito subiecti
 correspondet vna singularis vera: probat & suppono: qd
 c. d. e. sint omnes hoies. tunc sic. c. supposito correspōdet
 vna singularis vera & silt. d. & e. nā h est vera aliq hō
 est. & c. est ille. & d. est ille. & e. ē ille. & non sunt plura sup-
 posita istius subiecti. a. quare nē. **C** Et similiter sequitur
 aliqis homo est. & c. est ille. & d. est ille. & e. est ille. igit
 aliqis homo est & quilibet est ille. probatur pñā. Nam
 prima pars pntis sequitur ex prima parte anitis & secūda
 pars ex scda vt p3 ergo tota copulatiua ex toto & anis est
 verum iuxta opi. & pñs falsum fm eandē igit nē. **C** Se-
 cundo qua ratione cōcedit ista promittitur tibi aliquid &
 illud tibi promittitur. concedenda est ista: oīs homo ē aīal
 & illud est omnis hō. ex quo ly animal supponit confuse
 tñ. Et qd ipsa sit falsa arguitur. vna pars principalis ē fal-
 sa. probatur secūda pars principalis illius copulatiue est
 falsa igitur nē. anis sic arguitur secūda pars est ppositio
 affirmatiua in qua predicat vlt vlt sumptum supponēs
 pro pluribus iam existentibus ergo illa est falsa. p3 conse-
 quētia iuxta pñm primo periber. dicentē qd nulla ē propo-
 sitio affirmatiua vera in qua predicat vlt vlt sumptum.
C Tertio sequitur ex ista opi. qd si aliqis furatus est alq
 quam rem tu scis qd tu es ille. & qd aliqis hō est latro &
 tu es ille. & per pñs tu es dignus suspendi. qd qd accusatur
 de furto dignus est suspendi. Et qd ille pclusiones sequat
 patet ex ppositione. prima. n. significat qd si aliqis homo ē
 furatus aliqaz rē tu scis qd tu es aliqis homo. & secūda
 significat qd aliqis homo est latro & tu es aliqis homo.
 quod veruz est. **C** Quarto arguitur. aliqis hō est suus
 filius & isti sunt oēs homines ergo iste hō est suus fili? vt

iste homo est suus filius. Et sic de alijs. p3 p3a: q: arguitur termino stante disjunctive cu medio debito sumpto ad sua singularia sed p3s est falsus. igitur q: ams. q: q: p3s sit falsu p3 per opi. na quelz illaz singulariu significat q: iste homo est istius hois filius qd est impossibile. Quinto ex ista opt. sequit q: aliquis homo e suus filius q: for. est ho masculus q: tñ nec for. est suus filius nec alius ho a for. est suus filius. que p3lo sic p3. posito q: for. sit filius alicui? ho minis q: nullus alius a for. sit filius que p3lo est absurda audiri. Ultimo ex ista opt. seqt q: aliq e particularis affirmativa vera que non pot hie e aliquas singulares illa particulari inferre que p3lo sic p3 de ista ppone aliqd incipit esse qd non incipit ee: quacuq: singulari data hec e falsa: hoc incipit ee q: non incipit ee: qre qe.

Secunda opi. ponit q: relatiuum idemptitatis solum supponit pro illo vel pro illis pro quo vel p quib? pdicatu in ppone: in qua ponitur suoz ams: verificat de ipso ante: sic q: non supponit p tot quot suu ams: q: ams non verificat p tot p quot supponit. Ex quo inferit q: si ams relatiui p nullo verificat relatiuum p nullo supponit: vt aial e lapis q: ho e illud. Secdo dicit q: relatiua idemptitatis sube non pnt ee in eade ppone in q: saum ams est extremu principale: pnt tñ esse du est ps ex tremi vt filius fratris tui vocant illu. Contra istud scd3 arguitur sic: na assumptis talis ppombus: for. est alicui? asinus ambulat: for. no videt cuius asinus currit: for. e cui asinulatur pla. q: multis similib? in qbus oibus p3 ams ee s33 q: relatiui pte pdicati. Contra opi. relatiuoz arguitur sic: Nam data illa opi. sequit q: copulatiua q: disjunctiua de partibus pdictio: is non opponunt: vel saltim q: duo co/ tradictoria inter se pdictoria sunt sil vera: pbat nam illa est vera: aial non est lapis q: asinus e illud: eo q: e vna copulatiua cuius ambe pres sunt ve: q: ista silr est vera o e aial e lapis vel nullus asinus est illud. p scda pre: q: ex quo ista omne aial est lapis non verificat p aliquo supposito ista? ter mini aial sequit p opi. q: relatiui in scda pre p nullo supponit: q: cu ipsa scda p. r3 sit negatiua sequit ipsaz ee vera q: ois ppd negatiua est vera cui? sub3 q: pdicatu non supponunt p eode scd3 opi. Arguitur tñ q: illud relatiuum supponit p aliquo: nam in ista ppone: aial no est lapis q: asinus est illud: supponit ly illud p aliquo: sed p quocunq: supponit terminus in vna pdictio: ioz p eode supponit in alia lz opposito mo: igit in illa nullus asinus est illud supponit pdicatum p aliquo: cuius oppositu dicit ista opi. Secdo arguitur sic: b est vera ois ho est aial q: est ronle: vbi tñ ly qd non supponit p quo verificat ppd sui ams: pbatur nam ppd sui ams non verificat p aliquo: ex quo est vltis cuius subim q: pdicatu supponit p multis igit qe. nec pot dici q: ly qd supponit p quoz: q: tunc eet magis ofusum q: suoz ams qd non vult opi. Tertio ipsi pcedunt hoc sophisma ois ppd vel eius pdictoria e vera: q: tñ e rlatio sola pro ppombus veris pro qbus ly ppd precise supponit igitur. Quarto cum dicitur ams est vel ille curret vel erit: ly ams: pro nullo verificat q: tñ relatiuum pro aliquo supponit: q: tunc illa scda pars esset falsa q: non e verum cum ipsa egualeat illi ams: erit vel curret. Quinto arguitur sic q: capio illa ppone chymera volat q: illa no scribitur: si subim scde. partis pro nullo supponit: igitur p nullo stat nec p aliquo capit ly illud per descriptione3 suppositionis sed qñ termin? pro nullo alio a se capitur stat materialiter ergo ly illud stat maliter: q: per p3s illa est falsa: chymera non scribitur: q: significat q: ille termin? no scribitur. Sexto arguitur sic: q: sit for. in. b. domo cu platoe q: cicerone: q: credas sic firmiter p tota ista hora tenendo illa in mente: aliquis ho e in. b. domo: q: for. est ille: q: cor rumpat for. in medio instanti illius hore tunc p3 q: lapsa pna medietate hore illd relatiu3 capitur pro for. p quo non verificat suum ams: igitur relatiuum supponit pro quo non verificat suum ams. Septimo p positione sequit q: in illa o e animal est asinus vel ho est illud: ly illud sola supponit pro aialibus asinis: q: sic ipsa est falsa: q: illa vera aliquid aial non est asinus q: nihil q: e homo est illud: q: e

falsum: secunda eni significat per eos q: nihil q: e homo e illud aial q: no est asinus: que falsa est: q: omnis ho e aial qd non est asinus. Ultimo arguitur sic: si relatiu supponit pro quocunq: pro quo verificat ppd sui ams sequitur q: illa est falsa aliquis ho est q: tu es ille: q: tunc ly ille supponeret pro quolibz hoie pro quo ams: p: opositio verificatur quod non vult ista opi.

Tertia opinio ponit q: relatiuum no simplr conuertitur cum suo ante sz prout habuerit respectu ad subim vel ad predicatu: verbi gratia in ista ppone: homo est animal q: illud e asinus: ly illud non conuertitur cum illo termino aial sed cu illo termino animal homo q: sic refertur ad suu ams: in compatione ad subiectu: q: aliqn in coparatione ad predicatu: vt b aial est homo q: illud est asinus: refert ly illud ad ly aial in coparatione ad istuz terminu homo: q: e pdicatu. Ita opi. negat tales copulatiuas aial est homo q: illud e asinus: homo currit q: ille sedet: aliquis ho est latro q: ego su ille: immediate post b erit istans q: illud immediate post b erit: omnis ho est aial q: illud e rationale: pmitto tibi denariu q: illum tibi pmitto: pmitto tibi denariu q: illum tibi no pmitto. Nam prima significat q: aial e homo q: illd aial q: est homo e asinus? Scda significat q: homo currit q: q: ho currens sedet: Tertia significat q: aliquis ho e latro q: b ego sum ille homo qui e latro: Quarta significat q: immediate post hoc erit instans q: aliqd instans immediate post hoc erit. Quinta significat q: ois homo est aial q: illud aial qd est ois ho est rationale q: sic de alijs: Dñde ista opi. concedit istas ppones aliquis homo e q: quibz ho est ille: aliquid aial rationale est q: qdlibz animal rationale est illud. Item iuxta istam viam non v3 hoc argumentu aliqd animal q: e asinus e q: homo non est illud: igitur aliqd aial est q: homo non est illud.

Contra istam opi. arguitur sic: na3 data ista opinione sequit q: deus est q: nullus deus est: probatur: hec ppd nullus deus est: e vera q: b p marie q: assertiue significat q: null? deus e ergo null? de? est: p3 p3a q: ams pbatur: q: sit b negatiua. a. q: b. ein? contradictorium: tunc sic: b. a. e verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc e veru demonstrando. a. ista consequentia e bona q: ams est verum: igitur q: consequens est verum: q: ista p3a sit bona probatur: nam sequit: b est verum vel eius contradictio: us est verum: igitur hoc e veru vel eius vi pdictorium est veru: q: p p3s b e veru: q: ams illius consequentie pbat v3 hoc e veru vel eius pdictorium est veru: q: illius pdictorium est verum: igitur hoc est verum: vel eius contradictorium est verum: p3 p3a a parte disjunctiue ad totam disjunctiuam. Secundo sequitur ex ista opi. q: b e falsa: aial est lapis vel tu es illud que tamen sic potest probari vel b est lapis vel tu es illud deim? ando semp te q: hoc e aial: igitur aial est lapis vel tu es illud: q: ams pro prima pte pbatur: b e lapis vel tu es hoc: igitur b est lapis vel tu es illud p3 p3a na ghaliter sequitur copulatiue: igitur per idem q: disjunctiue. Tertio sequitur istam ho e asinus esse veram si sua pdictoria e vera: quas tamen oes negant. Et q: ipsa sequitur pbatur sic: b est va si huius veri contradictio: us e verum: igitur b e vera si sua contradictoria e vera. p3 p3a iuxta opi. Quarto sequit data veritate illius copulatiue. aliquis homo e q: quilibet homo est ille. q: aliqua ppd vniuersalis e vera q: vere copulabilis alicui particulari affirmatiue q: nulli eius singulari est vere copulabilis. p3 q: quelz talis est falsa. iste ho e q: quilibet homo e ille. quocunq: homine demonstrato. Quinto sequitur ex ista opi. qd sequeretur ex prima. q: aliquis homo e suus filius q: nullus est asinus nisi for. q: tamen nullus for. est suus filius. que conclusio p3 intueti. Similiter sequitur q: aliqua propositio est sua contradictoria q: tamen nulla ppd vera est sua contradictoria nec aliqua propositio falsa est sua contradictoria. prima pars illius conclusionis p3: q: secunda probatur. q: si aliqua p: opositio vera est sua contradictoria. igitur aliqua ppd vera

est veri contradictoriū: igitur duo dīctoria sūt simul vera sed q̄ ista conclusio non sit vera arguitur sic: omnis p̄positio est vera vel falsa: nulla p̄pō vera vel falsa ē sua dīctoria: igitur nulla p̄pō ē sua dīctoria: p̄na p̄z incelarēt sumpta minor: p̄pō maior. Et q̄ ille p̄clusiones sequant̄ aliqs homo est suus filius: aliqua p̄pō est sua dīctoria: p̄z per opi. ponentē q̄ loco relatiui licitum est ponere suū aſs cū tali respectu ponit̄ ergo loco relatiui suūz aſs cū tali respectu et sequitur p̄cō. Sexto. ex ista opi. sequitur q̄ hec est falsa ois homo est aliqd̄ compositū ex oibus suis p̄tibus: cuius oppositū p̄dit hec opi. i illo sophisinate ois homo ē totum inq̄titate. Et q̄ b̄ sequatur arguit̄ sic: nam sequit̄ omnis homo est aliqd̄ compositū ex oibus suis p̄tibus: igitur ois homo est aliqd̄ compositus ex oibus partibus alicuius hoīs: vel ois homo est aliqd̄ compositū ex oib⁹ partibus alicuius cōpositi: s̄z vtrūq̄ est falsū ergo et aſs: cōsequētia. n. arguitur: q̄ iste terminus suus est termin⁹ relatiu⁹ nec p̄t̄ tibi aliqd̄ referre nisi illū terminū: p̄positū: vel istum terminū: hō: sed siue refert vnū illorum terminū: norum siue reliquūz: sequit̄ illa p̄na sit bona. Ad istud argumentū forte rīdetur negando illaz p̄nam: dicēdo q̄ solum sequitur q̄ ois homo est aliqd̄ compositū ex alicuius hoīs oibus partibus vel q̄ ois homo est aliqd̄ compositus ex alicuius p̄positi oibus p̄tibus: ita q̄ semp̄ in tali consequente precedat ille terminus alicuius istū terminū omnibus. Sed hec rīssio repugnat sibi ipsi: ipsa enim ponit q̄ relatiuū p̄t̄ stare magis confuse q̄ suūz aſs loco cuius relatiui licitū est ponere aſs cū tali respectu supponens eodem mō: vnde dīst q̄ in illa aliqs homo est et quilibet hō est ille relatiuum supponit confuse tantum et significat q̄ aliquis hō est et quilibz homo est: aliqs hō. Similiter i illa aliqs hō ē et tu es ille: supponit relatiuū p̄fuse et dīstrībutiue: et significat q̄ aliquis homo est et tu nō es aliquis homo: Eodem mō dico in p̄posito: ly suis in ista propositione ois hō est aliqd̄ compositum ex oibus suis partibus supponit p̄fuse et dīstrībutiue rōne signi vlis q̄ loco eiusdē licitum est ponere suūz aſs supponēs eodem modo confuse et dīstrībutiue et nō p̄fuse tm̄ vel determinate cuius oppositū ponit rīssio. Septimo arguitur q̄ relatiuū non p̄t̄ supponere magis p̄fuse q̄ suūz aſs: nam relatiuū ex sui nā non plus determinat ad vnā supponēs q̄ ad alā: ita q̄ indifferenter p̄t̄ supponere dīcrete determinate p̄fuse tm̄ vel p̄fuse et dīstrībutiue et aliqd̄ supponit: ergo supponēs talem h̄z a suo aſte: sed cum nihil dat q̄ non h̄z: igitur relatiuū non p̄t̄ supponere magis cōfuse q̄ suūz aſs: consequētia p̄z: eo q̄ antecedens non dat maiorez supponēm q̄ habeat.

Sequitur quarta opi. q̄ ponit q̄ relatiuūz significat illud q̄ significat suūz aſs veritatem discretius seu minus p̄fuse prout est relatiuum ad suūz aſs vel saltz nō supponit magis p̄fuse q̄ suūz aſs. Nam nō stat aſs supponē determinate et relatiuū ad ipsum relatiuum p̄fuse tm̄ ymo quicūq̄z aſs stat determinate et relatiuū supponit determinate: s̄z r̄ quādo aſs supponit cōfuse tm̄ relatiuū supponit determinate et si aſs copulatiue s̄z relatiuūz copulatiue: p̄tinum p̄z iuxta opinionem in ista p̄pōne aliquis hō est et quilibz hō est ille. Nam i ista propositione: ly ille supponit pro quoz hoīe determinate: et ideo illa copulatiua negatur aliquis hō est et quilibz hō est ille: nam ipsa significat q̄ aliquis homo est et ille est q̄z homo. Secundu p̄z: nam ista opi. negat tales copulatiuas: ois homo est animal et illud est rōnale: p̄mitto tibi aliquid et illud tibi p̄mitto. Nam p̄ma significat q̄ omnis homo est animal et illud animal q̄ est ois homo est rōnale. Secūda significat apud eosdē q̄ p̄mitto tibi aliquid et aliquid q̄ tibi p̄mitto tibi p̄mitto. Alterius negat ista opi. istas p̄pōnes: aliquis hō currit et tu es ille et ego sum ille: aliquis hō currit et tu nō es ille et ego non sum ille: supposito q̄ tu et ego sum oēs hoīes currentes. Ista opi nō cōcedit istas p̄pōnes: oia cōpossibilia istoz sunt et illa nec sunt finita nec infinita: sc̄a oēs hoīes similes currunt et tamen nullus istoz mouet: infinite sunt pres for. equa-

les non cōcantes et tñ nulla illaz est pars for. C̄p̄ro p̄ conclusione assigno illa quatuor cōtradictoria contingētia: tu curris tu non curris: rex sedet nullus rex sedet: tunc p̄z q̄ aliqua cōpossibilia istoz sunt et nulla sunt cōpossibilia istoz q̄n illa sūt q̄n illa sūt: igit̄ r̄c. et sc̄a ps p̄bat: q̄ nulla sunt oia cōpossibilia istoz: igitur illa nec sunt finita nec infinita. C̄p̄ro sc̄a p̄cōne ponatur q̄ sex hoīes sunt oēs hoīes et q̄ illi currant et q̄ duo sint albi duo nigri et duo medio colore colorati: tunc p̄z prima pars p̄cōnis p̄ casū et sc̄a sic arguitur: nulli sunt oēs hoīes similes: igit̄ null⁹ illoz mouetur: p̄na p̄z et aſs p̄bat: q̄ non duo sunt homines similes nec tres nec sic de singulis. Tertia p̄cōne p̄bat pro prima parte. Nam sunt partes sortis equales non cōcantes et tres et quatuor et sic in infinitū igit̄ r̄c. Secūda pars cōclōnis probatur: q̄ nulle sunt partes for. infinite non cōmunicantes. Alterius concedit ista opi. istas conclusiones p̄mitto tibi denariū quē tibi non p̄mitto: necessario aliqd̄ erit q̄ non necio erit: Jam incipit aliqua pars istius linee esse pertrāsita que per tps post hoc erit pertrāsēda: prima cōclusio p̄bat et ponitur q̄ non sunt plures denarij q̄. a. et b. et q̄ iam p̄mit tam tibi denarium non limitando. a. nec. b. tunc arguitur sic p̄mitto tibi denariū aut ḡ denariū quem tibi p̄mitto aut denariū quē tibi nō p̄mitto. sed nō p̄mitto tibi denarium quem tibi p̄mitto: q̄ nullum tibi p̄mitto: igitur p̄mitto tibi denarium quem tibi non p̄mitto. C̄p̄ro et 3^a p̄cōnes patēt p̄ earz exponētēs.

Contra istam opinionem arguitur: primo verbaliter sic: nam data ista opi. sequitur q̄ relatiuū in hac propositione aliquod animal est et homo est illud supponit discretius q̄ suum antecedens vt opi. fatetur: sed probō q̄ nō: antecedens illi relatiui non supponit discrete: igitur relatiuū non supponit discretius q̄ suum antecedens: consequētia patet q̄ ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis: antecedens patet de se. Secundo suppositio q̄ quilibet homo videat seipsum et non alium: tunc tm̄ iste for. videt se et aliud q̄z iste for. videt se: igitur cum ista opi. fiat contradictio: antecedens sic arguitur: tantū ille for. videt illum sortem: igitur tm̄ for. videt se: patet consequētia ab vno commutabili ad vnum cōuertibile: igitur r̄c. et alia ps probatur q̄ plato videt se vt suppono et plato est aliqd̄ q̄z for. igitur aliud q̄z for. est. Secundo arguitur istaz esse veram: omnis homo est animal et illud est rationale: q̄z ille homo est animal et illud est rationale: et iste homo est animal et illud est rationale et sic de alijs: igitur omnis homo est animal et illud est rationale: patet consequētia q̄ iuxta istaz opinionē sequitur iste homo est et tu nō es ille: et iste homo est et tu non es ille et sic de alijs: igitur quilibz homo est et tu non es ille. Quarto ex ista opi. sequitur q̄ aliqua propositio est vera: si sua cōtradictoria est vera: q̄d̄ probō esse impossibile: sequitur enim aliqua propositio est vera si sua cōtradictoria est vera: et omnis propositio que est vera est propositio vera: igitur propositio va est vera si sua cōtradictoria est vera: consequens impossibile et consequētia patet cum reducatur in syllogismū. Quinto arguitur contra illud q̄ dicebatur: q̄ quādo antecedens relatiui supponit confuse tm̄ relatiuūz supponit determinate. Nam ex ista sequitur q̄ b̄ est falsa: omnis homo est animal q̄d̄ est rōnale: q̄z ex ipsa sequitur q̄ omnis homo est animal et illud est rationale: modo hoc est falsum: eo q̄ ista propositio significat q̄ omnis homo est animal et illud animal q̄ est omnis homo est rationale: s̄z q̄ illa sit vera omnis homo est animal q̄d̄ est rationale: probō: q̄ iste homo est animal q̄ est rationale et iste et ista et sic de alijs: igitur r̄c. cōsequētia patet a singularibus ad vniuersalem. Similiter homo est animal q̄ est rationale et nihil est homo quin illud est animal q̄ est rationale: igitur omnis homo est animal q̄d̄ est rationale: consequētia patet ab exponentibus ad exponentam: et antecedens ē verum: igitur et consequens. Item tm̄ animal q̄ est rationale est homo: igitur omnis hō est animal q̄ est rōnale:

consequentia patet ab exclusiva ad suam univalem de terminis transpositis & antecedens est verum. ergo & consequens. qd antecedens sit verum: probatur. qd animal qd est rationale est homo & nihil non animal qd est rationale est homo igitur &c. patet consequentia ab exponitibus ad expositum. **C** Similiter contradictorium illius est falsum. igitur ipsa est vera. antecedens patet. eo qd illud est falsum aliquid qd est homo non est animal qd est rationale. **C** Sexto arguitur iterum in eodem. Nam data illa responsio sequitur qd non semper terminus supponens respectu verbi de presenti non ampliatini supponit pro eo qd est. cuius oppositum ipsi dicitur & etiam improbatum est superius consequentia probatur. & capio illam propositionem antichristi. istus est. & quero utrum subiectum supponit pro eo qd est vel non. Si non habet intentum. si sic & cum subiectum non superponat nisi pro antichristo: igitur supponit pro antichristo qui est & per consequens supponit pro antichristo & ille est. patet consequentia per responsionem ex quo subiectum supponit relativum discrete vel determinate. **C** Itz sequitur qd iste terminus chymera que est. non significat chymeram que est. sicut etiam hec est falsa. promitto tibi denarium quem tibi promitto. qd sicut ex ista sequitur qd aliquid quem denarium tibi promitto ita ex illa sequitur qd chymera est. sed probatur hoc sit falsum. & capio illam propositionem chymera que est. est. tunc tu intelligis illam ergo intelligis subiectum & per consequens intelligis significatum subiecti sed subiectum significat chymeram que est. igitur tu intelligis chymeram que est: & tamen non sequitur qd chymera est. **C** Septimo arguitur principaliter contra istam propositionem concessam: omnia compossibilia istorum sunt & illa nec sunt finita nec infinita. Nam per responsionem ipsa est una copulativa cuius quilibet pars est vera. igitur quicquid stat in veritate. cuius una istarum stat cum alia sed cum ista omnia compossibilia istorum sunt. stat qd aliqua compossibilia istorum sunt. ergo ista eadem stat cum ista & illa nec sunt finita nec infinita. qd est impossibile & contra opinionem. & sic patet qd hec opinio non est isto modo vera.

Opinio quarta ponit qd relativum relativum ad suum actus respectu alicuius actus appetentis cuius supposito antecedentis supponit eque confuse sicut suum antecedens. ut patet in ista. homo qui est risibilis currit. homo qui est animal disputat. sed quando relativum refertur ad suum antecedens respectu alicuius actus competentis aliquibus suppositis antecedentis & non omnibus: tunc relativum supponit minus confuse qd suum antecedens: ut patet in ista homo qui est albus currit. **C** Et ulterius ista opinio ponit qd omnis propositio hypothetica cuius extremum 2° partis capit suppositionem ab extremo prime partis categorice est verificabilis vel infiribilis verbi gratia: aliquis homo est & tu es ille: sic habet inferri vel verificari: iste homo est & tu es ille & iste homo est aliquis homo: igitur aliquis homo est & tu es ille. **C** Similiter aliquis homo est & tu non es ille: sic probatur: iste homo est & tu non es ille & iste homo est aliquis homo: igitur aliquis homo est & tu non es ille. **C** Ista opinio concedit multas mirabiles conclusiones & auditui absurdas: prima est qd aliqua copulativa mentalis est vera cuius una pars principalis est falsa probatur & capiatur illa propositio: Aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: que fit. a. tunc. a. est una copulativa vera cuius altera pars principalis est falsa: antecedens probatur & primo pro prima parte sic: hoc animal est: & si tu es illud: tu es asinus & hoc animal est aliquod animal: igitur aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: & per ly hoc demonstro asinus: tunc per consequentia per opt. qd dicit opt. qd quilibet talis est categorice infiribilis. Et qd secunda pars illius copulative principalis sit falsa arguitur. Nam ipsa est una copulativa de nominata ali. si: cuius antecedens est verum & consequens falsum igitur &c. Et qd antecedens istius sit verum probatur: qd in ista aliquod animal est & tu es illud est verum s. ppter interpositionem illius conjunctionis si: non mutatur si

gnificatio alicuius termini nec suppositio: igitur adhuc est illa propositio vera & pars illius conditionalis falsum ut patet igitur &c. **C** Secunda conclusio quam ista opinio concedit est qd aliqua disjunctiva mentalis est falsa: & tamen altera pars principalis est vera: probatur conclusio de illa: nullum animal est vel non si tu es illud tu es asinus: Et qd ista disjunctiva sit falsa probatur: qd sum contradictorium est verum ut patet de copulativa accepta: & probatur est: & tamen secunda pars eius principalis est vera: probatur: secunda pars illius copulative est falsa ut probatum est: & secunda pars illius disjunctive est contradicens illi parti: igitur ista pars est vera. **C** Tertia conclusio quam ista opinio concedit est: qd aliqua copulativa significans precise iuxta compositionem terminorum est falsa & tamen nulla eius pars principalis est falsa: probatur de ista copulativa aliquis homo est & tu es ille & ego sum ille tunc illa copulativa est falsa: quocumque demonstrato est illud falsum qd tu es ille: & ego sum ille & tamen quilibet eius pars principalis est vera ut patet de prima secunda & tertia. **C** Quarta conclusio est ista qd aliqua disjunctiva significans precise iuxta compositionem suorum terminorum est vera & tamen nulla eius pars principalis est vera ut patet de ista disjunctiva: nullus homo est animal ego non sum ille vel tu non es ille &c. **C** Quinta conclusio est ista: qd aliqua est pars in qua arguitur a disjunctiva ad alteram eius partem cum contradictorio unius partis est non bona: ut patet de ista nullus homo est vel ego non sum ille vel tu non es ille & aliquis homo est: igitur ego non sum ille vel tu non es ille. **C** Sexta conclusio arguendo a tota copulativa ad alteram eius partes non per consequentia ut patet de ista aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: ergo si tu es illud tu es asinus: cum antecedens sit verum ut per argumentum est & pars fallax. **C** Septima conclusio est qd aliquae singulares sunt quarum una est affirmativa de presenti & de recto: & alia est mere negativa de presenti & de recto: quarum subiecta convertuntur totaliter & predicata: & copule deducto sine categorice preter actum dividendi: & tamen ille propositiones sunt simul vere ut patet de istis aliquis homo est & tu es ille: aliquis homo est & tu non es ille: sumptis secundis partibus earumdem. Sed qd tales conclusiones regulis Ari. sunt contrarie ideo conclusiones non sunt tenende nec opt. verum tamen ille tres vitium possunt rationabiliter sustineri.

Contra tamen alias quatuor conclusiones contingit arguere pro probando qd si alicuius copulative altera pars est falsa: qd tota copulativa est falsa. Nam quocumque duo significata sic se habent qd unum est verum & reliquum falsum ex his duobus potest componi unum significatum falsum: cum igitur ista copulativa: aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: habeat duas propositiones quarum significata vna est verum & reliquum falsum per rationem: igitur ex his duobus potest componi unum significatum falsum: ponatur ergo & tunc arguitur sic: illud significatum compositum est falsum: sed illud est significatum per artem. illud copulative aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: igitur significatum primarium illud est falsum: & per consequens illa propositio est falsa cuius oppositum ponit responsio. **C** Consimile argumentum potest fieri contra aliam conclusionem ponentem qd aliqua copulativa est falsa cuius nulla pars principalis est falsa: dicendo qd ex duobus significatis veris componitur unum significatum verum qd non distinguitur realiter significato illius copulative. **C** Et per ista argumenta consequenter impugnantur alie due conclusiones de disjunctivis. **C** Item arguo probando qd secunda pars illius copulative est vera aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus. **C** Nam ista conditionalis foret bona si tu es animal tu es homo: si ly animal foret determinate: per opt. qd tunc ille modus arguendi est bonus si tu es hoc animal tu es homo s. si tu es hoc animal tu es animal: igitur si tu es animal tu es homo: cum igitur secunda pars illius copulative sit una conditionalis cuius relativum stat deter-

minate per opi. ergo ipsa est ita vera sic esset ista si tu es animal tu es asinus: dato qd ly animal stare determinate in ordine ad conditionalem. ¶ Item arguo qd non pot esse talis propositio mentalis cuius extremum capit suppositionem ab extremo alterius propositionis qd si sic: sit ergo illa: tu es ille: tunc quero vtrusq; ly ille sit predicatum vel no. Si non est predicatum: ergo talis no est propositio mentalis. Si autem sit predicatum ergo est intentio vel terminus compositus: ex intentione et aliquo actu: consequens est manifeste falsum: et consequentia probatur: qd propositio mentalis componitur ex intentionibus cum actu a se componendi vel diuidi: vel saltem ex terminis compositis significanti intentione et actu: vt so: est ois homo: punctus est indimissibilis: adhuc si concederetur qd illud relatum in mente potest esse intentio vel terminus compositus: tunc statim sequitur qd non capit suppositionem ab extremo alicuius alterius propositionis cuius oppositum dicitur hec opinio.

Reprobatis his opinionibus relatiuorum res stat nunc opi. veram et probabiliter pertractare pro quo est primo sciendum qd quidam est relatiuū sube qd daz accidētis: relatiuū accidentis est sicut tantus talis etc. ¶ Relatiuū sube qdā sunt relatiua idēpitatis qdā diuersitatis: relatiua diuersitatis sunt sicut aliud etc. ¶ Relatiuū idēpitatis quedam sunt reciproca vt se suos. Et quedam non recipiōda vt iste ille qui que qd. ¶ Relatiuū reciprocoz quedam dicuntur relatiua reciproca nō possessiua sicut si relatiuū reciproco se: quedam dicuntur relatiua reciproca possessiua vt suos sua suum. ¶ His suppositis descendendo ad regulas relatiuoz. ¶ Prima regula est qd relatiua accidentium et relatiua diuersitatis non habent eandem suppositionem quā habent sua ascendentiā ymo variantur eorum modi supponendi scdm varietates synthetice: eorum eis prepositorum vt cornus est niger et quilibet et hiops est talis: relatiuū supponit confuse tm et suum antecedens. s. niger supponit determinate. ¶ Secunda regula est ista qd relatiuū idēpitatis sube relatiuū ad suum antecedens in eadem cathogorica sui antecedentis semper supponit eodem modo sicut suum antecedens: vt omnis homo qui currit disputat: relatiuū supponit confuse et distributive: omnis homo est animal qd est rationale: promitto tibi denarium quē tibi nō promitto: vtroque relatiuū stat confuse tm: homo qui currit mouet: iste homo qui sedet disputat: in prima supponit relatiuū determinate et in secunda discrete. Et sic est de his ita dico de alijs: vt omnis homo videt se stat confuse et distributive aliquis homo diligit filium suum ly suos stat determinate: filius illius foris vocauit illum: ly illum stat discrete et sic de consimilibus infinitis. ¶ Ex isto sequitur veritas talium propositionum: omnis homo est animal qd est rationale: tu differs ab animali qd est asinus: promitto tibi denarium quem tibi nō promitto et promitto tibi denarium quem in tibi promitto: veritas primarum duarum patet per suas exponentes: alie due etiā patent supposito qd pmitatur denarius nullum certum limitando: vnde sicut non est inconueniens qd necio animal est homo et necessario animal nō est homo: ex quo ly necessario cadit super totum complexum sequens si c nō est inconueniens qd promitto tibi denarium quē tibi promitto et promitto tibi denarium quē tibi nō promitto: ex quo ly promitto determinat totum subsequens faciens ipsum stare confuse tm: vbi tamen ly promitto caderet solum super ly denarium et non super relatiuū vel concedere qd promitto tibi denarium quem tibi nō promitto et alteram negare.

Contra istam regulam arguitur sic. Nam data regula sequitur hęc consequentia: fore bonā: omnis homo qui est albus currit igitur omnis homo currit: probat nam in illa omnis homo currit sit distributio indifferenter pro omni homine albo et nigro: cum igitur relatiuū debet referri ad suum antecedens et eodem modo supponere vt dicit responsio:

ergo non obstante relatione supponit in illa omnis homo qui est albus currit ly homo tam pro nigris quam albis. ¶ Secundo arguitur sic: si fieret restrictio per relatiuū tunc equaliter esset illa vera omnis homo currit qui est albus: quis non omnis cureret: nec omnis homo esset albus: sicut alia: quod tamen non est verum. ¶ Tertio arguitur sic nomen relatiuū habet resoluti in conjunctione copulatiuam et nomen relatiuū: ergo illa omnis homo qui est albus currit significat tm sicut illa omnis homo et ille homo est albus currit et illa v3 illam omnis homo currit et ille homo est albus: ex qua sequitur qd omnis homo currit qui est albus: ex qua sequitur qd omnis homo currit: igitur etc. ¶ Quarto illa non est vniuersalis: qd relatiuū ad solum vnum suppositum refertur: et per consequens subiectum illius habet tantum vnum suppositum: antecedens probatur: qd diuersa demeratio per eundem terminum facit diuersitatem propositionis: igitur per idē simili ratione et diuersa relatio: ergo si fiat illa propositio: ne diuersa relatio illius termini qui ad diuersa supposita: sequitur qd omnis homo qd est albus currit erit diuersa propositio et non vna tm. ¶ Quinto arguitur sic: dicēdo iste homo et iste homo et sic de singulis omnes demonstrando qui sunt albi: currunt: implicatur omnem hominem esse animal album et omnem hominem currere: s3 in illa: omnis homo qui est albus currit: sit relatio solum respectu singularium: ergo si relatio facta ad singulares implicatur quolibet suppositum illius termini esse hominem album et currere: sic etiā significabit illa: omnis homo qui est albus currit facta relatione ad illum terminum communem. ¶ Sexto arguitur sic: si omnis homo qui est albus currit: et so: est homo: igitur so: qui est albus currit: consequens falsum: casu possibili posito ergo et antecedens: nō minus igit maior quocūq; casu posito. ¶ Ad obiectum arguitur contra illam propositionem concessam pmitto tibi denarium quem tibi promitto. Nam illo casu posito ego non promitto tibi istum denarium quem tibi promitto nec istum et sic de alijs: ergo non promitto tibi denarium quem tibi promitto: consequentia patet qd arguitur ab omnibus singularibus alicuius termini instantis confuse et distributive ad eundem. ¶ Item si promitto tibi denarium quem tibi promitto: igitur promitto tibi denarium et illum tibi promitto: et per consequens aliquem denarium tibi promitto qd est contra casum: nā p3: qd illud relatiuū quem h3 resoluti per et et illud.

Ad ista respondetur ad primū posito casu communi qd omnes homines albi currant et quidam nigri se deant et quidam currant: concedo illam omnis homo qui est albus currit: esto qd masculi sint albi: et nego consequentiam cum infertur: igitur omnis homo currit: et concedo qd in illa: omnis homo currit: stat ly homo pro quolibet: homine indifferenter: et concedo tunc qd sic referendo ly qui ad illum terminum significabit illa propositio: qd omnis homo sit albus et qd omnis homo currit: et sic esset falsa. Sed inconcessa dico qd distributio non cadit solum super ly homo pro quolibet supposito talis termini homo: s3 cadit super ly homo qui est albus pro quolibet pro quo verum est qd ille est homo qui est albus: consimiliter sicut est de illa: omnis homo albus currit.

Sed contra tūc tibi significaret qd omnis homo qui est albus currit: qd falsum est: qd tunc aliquis esset omnis homo albus. ¶ Et confirmatur per hoc: nā illa aliquis homo qui est albus currit: significat qd aliquis homo qui aliquis homo albus est albus: currit: ergo consequenter vniuersaliter significabit vniuersalis. ¶ Item cum dicitur omnis homo albus qui est albus currit: refertur ly qui pro quo libet homine albo: Similiter hic omnis homo currrens qui est albus currit pro omni homine corrente: cum ergo ly homo nō determinatur per aliquod tale appositum precedens relatiuū sequitur qd erit relatio simplex ad illū terminū indifferenter pro quolibet homine. ¶ Ad primū

homo dico qd licet referatur ly qui pro quolibet homine al-
 bo non tamen sic confuse vt si antecedens illius sic distri-
 butum ponatur loco relatiui ceteris paribus manebit eq-
 ualentia i veritate vel falsitate sed referatur ad ly homo pro
 omnibus hominibus albis distincte vel sigillatim sicut h^o
 relatiuum se refertur i illa omnis homo videt se: que non
 valet illam omnem homo videt omnem hominem: nec illa
 aliquis homo videt aliquem hominem: equalis huic aliqis
 homo videt se: id affirmatio illius arguimenti solum tenet
 de materia et non de forma. **C**Unde est notandum qd qd/
 nis relatiuum supponat in illa omnis homo videt se con-
 fuse et distributive sicut suum antecedens non tamen licitum
 est ponere loco relatiui suuz antecedens: cum distri-
 butioe: et causa est qd qd tunc relatiuum supponit confu-
 se et distributive adhuc eius suppositio dependet a suppo-
 sitione sui antecedentis: et ideo variata suppositione ante-
 variatur suppositio relatiui ideo non sequitur: omnis ho-
 videt se ergo omnis homo videt omnes homines sed de-
 bet sigillatim vel diuisim intelligi relatio iste homo videt
 se et ille. **E**x quo inferitur illam consequentiam no va-
 lere: tñ soz. videt se ergo omnis videns se est soz. vel er-
 go nihil qd non est soz. e videns se: qd aliter referatur ly se
 in vnuerfali exposita: et exponete: vnde illa tñ soz. videt
 se: debet sic exponi. Soz. videt se et nihil non soz. vidz soz.
Et vnuerfalis tibi correspondens debet esse illa: omne vi-
 dens soz. est soz. et illius omne videns se est soz. est h ex-
 clusiva: tñ soz. est aliquid qd videt se. **E**x quo patz dato qd
 nullus videat se nisi ille soz. et qd omnis homo videat soz.
 illa tñ ille soz. videt se est falsa qd non tñ ille soz. videt illuz
 soz. igitur non tñ iste soz. videt se: probatur consequentia:
 nam ex opposito sequitur: tñ iste soz. vidz se ergo tñ iste
 soz. videt istum soz. patet consequentia: eo qd subiecta con-
 uertuntur et copule conuertuntur et predicata. **C**Simi-
 liter probatur qd relatiuum supponit discrete pro isto ho-
 mine vt pz eo qd referatur ad illum terminuz discretu iste
 soz. suppones discrete. Similiter iste propositiones pner-
 tuntur iste videt se et iste videt istum: ergo vt qd eade ad-
 dita ea que resultabunt erunt conuertibilia. **C**Ad aliud ne-
 go consequentiaz: pro quo est notandum qd quando ante-
 cedens relatiui solum habet illa supposita que habet ter-
 minus respectu cui fit relatio tunc referatur relatiuum pro
 quolibet qd esset suppositum antecedentis positi per se:
 vt omnis homo qui est risibilis est animal: omnis homo
 qui est mortalitas est rationale: sed quando antecedens het
 plura supposita de se qd terminus respectu cuius referet:
 tunc non pro omnibus illis fit relatio qualiter e in propo-
 sitione et sic patet solutio. **C**Ad secundum argumentuz princ-
 pale factu: negatur consequentia: qd restrictio termini solu
 denotatur per immediatas appositiones determinantis ad
 determinatu. Non enim est idem omnis homo albus e
 et omnis homo est albus: nec idem est omnis propositio
 est vera cuius contradictoriuz est falsum et omnis propo-
 sitio cuius contradictoriuz est falsum est vera: omnis pro-
 positio est vera que precise significat sicut est et omnis pro-
 positio que precise significat sicut est est vera: nec est idem
 omnes proportionales sunt equales quaruz denominatio-
 nes sunt equales et omnes proportionales quaruz denomi-
 nationes sunt equales sunt equales. Et sic nec est equiva-
 lens dicere: omnis homo qui e albus currit: et omnis ho-
 currit qui est albus: sequitur. n. omnis homo currit qui e
 albus sed omnis homo niger est homo: igitur omnis ho-
 mo niger currit qui est albus: consequens est impossibile
 et contra casum. **C**Ad tertium dico qd regula non tñ vn-
 uersaliter: sed solum qd nulla dictio habens vim confun-
 dendi precedit relatiuum: sed in proposito precedit ly ois
 relatiuum. assumptuz patet in talibus: omnis homo e ani-
 mal qd est rationale: tu non differs ab asino qui est pater-
 tuus: immediate post hoc erit istans qd immediate post hoc
 erit in infinitum mota est aliqua pars que est in corpore
 soz. et sic de consimilibus infinitis in quibus relatiuum no
 habet resoluti per et et ille illud. **C**Ad quartum nega-
 tum qd diuersa relatio quo ad diuersa supposita in eadem

propositione facit diuersitatem eiusdem propositionis: tñ
 tamen diuersa relatio in diuersis propositionibus ceteris
 paribus faciat aliquam non solum diuersitatem propositionis
 sed quo ad veritatem vel falsitatem: et sic dico consimili-
 ter qd in eadem propositione bene potest esse diuersa de-
 monstratio vt curz dicitur tu es h et h: vbi per primum h
 demonstro lignum et per secundum lapidem. **C**Deo curz
 relatiuum referatur suum antecedens respectu pdicati co-
 petentis cuiuslibet supposito antecedentis referatur pro quo
 libet eius supposito: vt h omnis homo qui est risibilis e
 rationalis. **C**Ad quantum concedo illud qd concluditur
 in fine qd dico qd in illa omnis homo qui est albus currit:
 non fit relatio pro quolibet eius supposito vel singulari
 talis termini homo: sed pro quolibet homine albo vt dictu
 est. **I**deo illa omnis homo qui est albus currit no tor ha-
 bet singulares sicut illa omnis homo currit qui est alb^o:
 qd nulla talis. s. iste homo qui est albus currit: est singula-
 ris: igitur omnis homo qui est albus currit nisi per e^o sub-
 iectum solum demonstratur homo albus: sicut nulla talis
 h^o coloratum est: est singularis illius vltis omne coloratum
 est nisi per eius subiectum demonstratur coloratum. **C**Ad
 sextum nego consequentiaz. Et si dicitur qd ibi arguitur a
 termino stante confuse et distributive ad suum inferi^o curz
 debito medio igitur et. respondetur primo negando con-
 sequentiam: quia sub termino stante confuse et distributi-
 ue immobilis non contingit descendere: modo certuz e qd
 ille terminus homo itat confuse et distributive. immobilis:
 cum sit pars subiecti: sicut non sequitur istius quelz pars
 est pars asini s. ista ps tua est pars: igitur istius ista pars
 tua est pars asini: sicut etiam non sequitur: omnis homo
 habens equum equitat illuz: iste est equus: igitur omnis
 homo habens istum equum equitat illuz. **C**Alter potest
 dici negando qd a termino stante confuse et distributive mo-
 bilis adhuc: ad quilibz suum inferius cum debito medio
 fit bona consequentia: sed opz qd p tunc supponat p quo
 libet suo inferiori qualiter no est in proposito eo qd ille ter-
 minus homo restringitur p illud adiectiuum alb^o ad sup-
 ponendum copulatiue solu pro hominibus albis. **C**Uñ
 non sequitur quilibz homo currit ista mulier est homo: igitur
 ista mulier currit: vt pz intuenti: et tamen certuz est qd ar-
 guitur a termino stante copulatiue ad suum inferius: sed
 ideo non v3 argumentum qd pro tali suo inferiori no sup-
 ponit sed solum pro hominibus masculis. **C**Tertio di-
 citur et melius qd non arguitur a superiori ad suum inferi^o
 qd ly homo restrictus per ly albus non est terminus su-
 perio: nisi ad terminos significates humana supposita al-
 ba i masculio genere. **C**Ad modo rñ dicit ad alia duo ar-
 gumenta facta h illam propositionem concessam: promitto
 tibi denaris que tibi pmitto. **C**Ad primum argumentuz ne-
 go consequentiam: eo qd arguitur respectu scdi termini si-
 cut non sequitur: non omnis homo est animal nec omnis
 homo est hoc animal nec sic de singulis et ista sunt oia anima-
 lia: igitur non omnis homo est animal. Similiter non seq-
 tur iste terminus homo non significat primarie istuz ho-
 minem nec illum nec illum nec sic de singulis et isti sunt
 omnes homines: ergo iste terminus homo no significat
 primarie hominem pz. n. qd in qualz istarum antecedens
 est verum et consequens falsum. **C**Ad aliud nego conse-
 quentiam: causa autez quare negatur: dicta est superius
 quando relatiuum precedit terminus habens vim con-
 fundendi: tunc relatiuum non habet resoluti: sed sic e in p-
 positio eo qd illud verbum promitto habet vim confun-
 di confuse tñ terminum immediate sequentem se: et ita
 complexum sicut incomplezum et.

Tertia regula est ista relatiuum idempti-
 ptatis sube ypothetice re-
 latum ad suum antecedens supponens confuse tñ no sup-
 ponit eodem modo sicut suum antecedens sed precise de-
 terminate: habendo respectuz ad totam compositionem
 sui antecedentis: vt omnis homo est animal et illud est ra-
 tionale: illud relatiuum: illud: stat determinate habendo
 respectum ad totam compositionem sui antuz. Et isto mo-
 do

patet falsitas talium pponn. omnis homo est aial et qd/ libet risibile est illud: omnis homo est aial et ego su illud: omnis ho est aial et illd est ronale: pna. n. significat q ois homo est aial et qdlibet risibile e aial q est omnis homo: Scda significat q ois ho est animal et ego sum aial q est omnis ho: Tertia significat q ois ho e aial et illd aial qd est ois ho est ronale: mo certum q quelz istaz sic signifi/ cando est falsa. Sequitur et falsitas aliquaz pponu: v3 ego indigeo oculo ad videndu et illo indigeo: ad videndus: requiritur oculus et ille requirit ad videndus: ad egtrandz requirit equus et ille requirit ad equitadu: promitto tibi denarium et illu tibi pmitto. Prima eni significat q ego indigeo oculo ad videndu et aliquo oculo quo indigeo ad videndu indigeo ad videndu. Scda significat q ad videndu requirit oculus et aliqs oculus q requiritur ad videndu requirit ad videndu. Tertia significat eodem mo et sic. Quarta: mo certu e q quelz illaz e falsa sic signifi/ cando: presupposito p pna q habere dnos bonos oculos: et pro vltima q promitterem tibi denarium nullum denarium promittendo.

Sed forte ptra ista dicta arguit sic: p:io p/ bando illam ois ho est aial et illud est ronale et arguit sic: iste ho e aial et illud est ronale et ista: et sic d singulis et isti sunt ois hoies: igit ois ho e aial et illud est ronale: pna p3 eo q aia sit bona p3 per puerfione. Simpliciter. Tertio arguit pbando q si promitto tibi denariuz illu tibi pmitto: na si pmitto tibi denariuz aliqne denarium tibi pmitto igit et. et aia pbatur et ponat sic pri? q ego nullu denariuz tibi promittedo pmitta tibi denariuz et postea solu tibi denariuz tuc arguit sic ego solu tibi denariuz quem non pmisi: si solu denariuz que pmisi: et soluz mo solu tibi. a. denariuz: igit. a. denariuz tibi pmisi: et per pns aliqne denariuz tibi pmisi qd erat pbadu. Si aut solu denariuz que non pm. si tunc arguit sic: ego pmisi tibi vnu denariuz que adhuc no solui nec solvebam nec aliquo mo satisfeci pro illo: igitur adhuc teneo: solveere vel satisfacere pro denario pmisso: ergo soluto vno denario heo solveere alius et eade rone 3^m et sic deinceps: qd non videt veru. Itemo soluto vno denario vey e q solui debitu et satisfeci pro debito: q: amplius non teneo: solu aliqd ceteris paribus et nihil solu nisi aliqne denariuz: ergo aliqs denari? erat debitus et non nisi q: fuit tibi pmissus: igitur aliqnez denarium tibi pmisi.

Ad ista respondetur Ad primu negando pnam eo q ibidem arguit a pluribus supponibus determinatis ad vna determinata: sicut no legit aliqs ho e et tu es ille: et aliqns ho est et ego suz ille: igitur aliqs ho est et ego suz ille et tu es ille: certu e q n v3 pna: s3 oportet sic argui: aliqns ho est et tu es ille et idc aliqns ho est et ego sum ille igit et. pcedit pna: et negat aia. Ita i pposito debet sic argui: iste ho est aial et illud aial q est ois ho est ronale et sic de alijs igitur et. et sic arguendo pcedit pna: et negat aia. Et tunc ad argumentu quelz singularis scde pna antecedentis est eadez cu scda pte pntis: dicit negado: eo q in ante supponit relatiuz discete respectu vnius pponis et in ante stat determinate respectu alterius copositionis. Et si ponit q ille ptes sint eadez pposita pna illa: negabo eadem. Et si arguit sic: aia et pns conuertunt: igitur pna bona: concedo q illa pna est bona: hoc non obstante qua docunqz pponit est neganda. Et si arguit sic: illa pna e bona et aia est pcedendu a te ergo et pns. Hinc ridentur primo pcedendo q pns est pcedendu a me: et si vterius arguitur: pns e pcedendu a te et tu negas ipsuz: ergo male rudes: rident pcedendo pna: et negando pmo: e: nec

est incontinentens in tali casu negare actuz pnam. Uel aliter d' pcedendo illa pnam: illa pna est bona et aia e co cededu a te igit et pns: et negando aia: si d' q p pte: dico q pponant ptes diuisiue et statim videbit p qua pte. Ex his p3 q in casu isto heo pcedere illa esse vera: omnis ho est aial et illud est ronale: et pntue ea negare cu pponit: et causa est: q: aliud est pcedere pponit esse vera et aliud est concedere pponit. Ad hoc. n. q ppo sit digna concedi requit q apud coez modu loquendi ipsoz disputantuz si gnificet ipsa ipfi rnsali pnam: iey v3 q sibi filis vel alia obliget vel q ipsa vel tal alia apud coez modu loqued disputantuz fuisset va. Concedere aut pponit esse concedere ipsaz pnamarie significare vey qualr e in pposito igit et. Ad scdz argumentu cu arguebat ad videndum requit oculus: igit oculus requirit ad videndu nego pnam: nec est puerfio simplex: cu ibidez non fit de subo predicatu et econtra manente eade suppone: sic ergo d3 conuertit: ad videndu requit oculus: aliqd ad qd requirit oculus est videre. Sitr illa ad equitadu requit equus sic conuertit: aliqd ad qd requirit equus est egitare: veruta: meu iuxta istud pot pcedi q non ad hoc q tu vides requiritur oculus tuus: q: non requiritur oculus tuus: pbat qz non opz esse oculu tuu. It' quero quid dicit ly requiritur vel dicit necitatez vel vtilitate. Si necessitatez h' ppositu: Si vtilitatez supposito q tu non videas: p3 q ad hoc q tu videas no est vtilis oculus tuus ex eo q te videre no e. It'z si ad te videt requiritur oculus tuus pari rone ad chymeras videre requirit oculus chymerae: qd est falsu. It'z tota ro cogens est ista si tu vides tu vides p oculu tuum: igitur ad h' q tu videas requirit oculus tuus s3 ista ro no valet: eo q aia est vna pditionalis mere necia et pns ca: thegorica affirmatiua non necia: non obstatibus istis concessio q ad hoc q tu vides requiritur oculus: argumta no sunt multu insolubilia. Ad tertiu pncipale d' q insol uendo aliqne denariuz soluo denariuz que non pmisi: et vterius cu infer' q adhuc ego teneo: solveere denariuz pmissuz: nego pnam: et ea est q insoluedo aliqne denariuz satisfaci p illa pmissione lz non solveerim denariuz que pmisi si qz nullu pmisi. Ad scdm dico q non soluo debitu: qz nihil est tibi debitu: nec soluo denariuz que teneo: solveere: qz nullus est talis que teneo: solveere. Et si arguit sic q: satisfacio p illa pmissione solveendo aliqne denariuz: igit tibi debe re f aliqs denari? ex illa pmissione: d' negado pna: ex hac pmissione tibi debet denari?: null? tñ denariuz tibi debet ex hac pmissione: Et id pcedo q ia teneo: tibi i aliq? debito: et tñ nra solu illd q: nihil e nec erit illd: tñ satisfactia tibi soluendo tibi si debitu: qz aliqne denariuz et.

Quarta regula pncipalis est ista. Re latinu idemptitatis sbe ppothetice relatum ad suum antecedens supponens discrete vel determinate supponit eodem modo: habendo respectum ad totam compositionez. Ideo conceditur quelibet illaruz: aliquis homo est et tu es ille et aliquis homo est et tu non es ille: pna eni significat q aliquis homo est et tu es aliquis homo: sed secunda significat q aliquis homo est et tu aliquis homo non es: quarum quelibet e vera. Ex isto sequitur falsitas talium ppositionum aianus est animal et tu es illud: aliquis homo est et quilibet homo est ille: aliquis homo est et for. e ille: et plato e ille: pna enim significat q aianus est animal et tu es animal q est aianus. Scda significat q aliquis homo est qui est: quilibet ho. Tertia significat q tu es aliquis homo q est for. et plato: modo certum est q quelibet istarum est falsa sic significando: vnde pnae due partes sunt vere et tertia in illo loco est falsa. quia non solum refertur ad ly aliquis homo respectu pnae compositionis solum sed respectu vtriusqz pcedentis. Et si 3^a poneretur loco scde illa esset vera. et secunda posita loco 3^e esset falsa. Ex quo p3 q aliqua ppositio est falsa: et postea erit vera per solam mutationem factam in se.

Contra predicta arguitur primo p:io bando illa ppositione

aliquis homo est et quilibet homo est ille. Nam hec est falsa aliquis homo est et nullus homo est ille: et non pro prima parte ergo pro secunda: sed ipsa secunda pars est contraria scde parti istius copulatiue aliquis homo est et quilibet homo est ille: ergo ipsa est vera: consequentia patet eo quod duo contraria in naturali materia non possunt esse simul falsa: tunc arguitur sic: illa est vera: quilibet homo est ille: et prima pars est vera: ergo tota copulatiua vera. Sed secundo arguitur sic: illa aliquis homo est et quilibet homo est ille: est una copulatiua cuius prima pars est vera et quilibet singularis scde partis est vera cum prima parte: igitur et consequentia patet et antecedens probatur: nam quacumque singulari capta illius vniuersalis est h' vera: aliquis homo est et iste est ille. Tertio suppono quod for. pla. cicero sunt omnes homines: tunc sic: aliquis homo est et for. est ille et plato est ille et cicero est ille: igitur aliquis homo est et quilibet homo est ille: consequentia tunc et antecedens probatur: et sic prima singularis. a. scda. b. et tertia. c. et prima pars copulatiue. d. sed et a. partes patent: et quod b. est verum et similiter. c. probatur: dato quod ipsum. b. immediate sequere et primam partem huius copulatiue antecedentis: ipsum esse verum: sed qualitercumque tunc significaret iam significat et est: igitur a partem est vera. Quarto arguitur h' ista pro positionem concessam: aliquis homo est et tu non es ille: Nam data veritate illius sequuntur duo contradictoria esse simul vera et simul falsa: probatur. Nam eadem ratione qua illa conceditur deberet etiam concedi ista: aliquis homo currit et for. non est ille: supposito quod for. et pla. currant: et tunc proponitur eius contradictorium nullus homo currit vel for. est ille: et patet quod scda pars est vera eo quod ipsa significat quod for. est aliquis homo qui currit. Et si dicatur non sic significat: sed sic: for. est aliquis homo qui non currit: adhuc redit eadem difficultas ponendo quod pla. currit et for. non. Quinto arguitur probando illam aliquis homo est et for. est ille et pla. est ille: et sit. a. copulatiua predicta: c. secunda pars. d. tertia et sit. b. alia copulatiua cuius secunda pars sit. d. et tertia. c. tunc sic: quilibet pars. a. est vera ergo. a. est verum: antecedens sic probatur: quod si non insertur ergo pro. d. Contra secunda pars. b. est vera. d. est secunda pars. b. igitur et c. Similiter si. d. sumptus i. a. non sit verum: ergo suum contradictorium est verum sed idem est contradictorium. d. sumptus in. b. ergo duo contradictoria sunt simul vera. Confirmatur h' sic: et pono quod proferatur h' aliquis homo est et dicatur for. for. est ille: et plato est ille in eodem instanti: quo posito. patet quod prima pars est vera et similiter quilibet alia: quod non est ratio quod dicatur a for. esset vera et non alia vel e contra: et sic patet veritas istius propositionis negatae aliquis homo est et for. est ille et plato est ille.

Ad ista argumenta respondet. Ad primum negando quod aliquis homo est et quilibet homo est ille: et tunc ad probationem dico: quod secunda pars illius aliquis homo est et nullus homo est ille est falsa: non tamen dico quod contrarietate secunde parti alterius copulatiue: cum vtriusque predictarum sit determinate scilicet quilibet illarum sit vniuersalis: prima enim significat quod aliquis homo est qui est quilibet homo et secunda significat quod aliquis homo est qui non est aliquis homo. Sed forte arguitur probando illas aliquis homo est et nullus homo est ille. Nam ipsa est una copulatiua cuius prima pars est vera et secunda est una vniuersalis cuius quilibet singularis est vera cum prima parte: ergo ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: antecedens sic probatur nam quacumque singulari scde partis capta verum est quod aliquis homo est et ille non est ille: igitur et c. Ad istud dicitur quod quilibet singularis secunde partis potest capi cum prima parte collectivae vel diuisive. Si collectivae certum est quod multe singulares sunt false vel falsum una: quod tunc valebit illam aliquis homo est et ille non est ille et ille non est ille et sic de alijs que falsa est. Si vero diuisive: dicitur tunc: negando illarum consequentiam: quilibet singularis illius vniuersalis est vera cum prima parte:

igitur ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: et causa est quod relativum in illa vniuersali refertur ad suum antecedens collectivae. Vel potest aliter dici quod si capiantur diuisive sive non sunt singulares scde partis: quod mutatur relatio: et tunc illam aliquis homo est et iste non est ille et aliquis homo est et iste non est ille et sic de alijs modo certum est quod quilibet istarum est vera. Et per hoc patet responsio ad secundum argumentum principale. Ad tertium argumentum respondeo sicut prius negando illam aliquis homo est et for. est ille et c. Et ulterius concedo quod a. est verum et b. est falsum. Et tunc ad argumentum si. b. esset loco. a. b. esset verum sed qualitercumque tunc significaret illa significat et est igitur. Rursus negando minores: eo quod si. b. esset loco. a. tunc significaret quod pla. esset aliquis homo: scilicet iam significat quod pla. est aliquis homo qui est for. quod primum est verum et reliquum est falsum. Similiter si. c. singularis esset loco. a. ipsa significaret quod cicero est aliquis homo scd iam quarto loco posita significat quod cicero est aliquis homo qui est for. et pla. et sic patet diuersitas. Ad quartum nego illam consequentiam ex qua insertur quod duo contradictoria sunt simul vera. Et dico quod secunda pars disiunctive significat quod for. est omnis homo qui currit: et ratio est: quod secunda pars illius copulatiue aliquis homo currit et for. non est ille: significat quod for. aliquis homo qui currit non est: cum ly ille stat determinate: quod refertur ad terminum statem determinate: ergo oppositum suum quod est secunda pars illius disiunctive significat sicut dictum est: eo quod in contradictorijs termini debet supponere oppositum pu to tamen quod in huiusmodi copulatiuis et disiunctiuis modo affirmatiuis includentibus relationem propter dependentiam ad precedentem non debeat dari contradictorium nisi per negationem prepositam et non ratione illius probare sed ratione oppositi affirmatiui. aliter duo contradictoria essent simul falsa: vix quilibet homo est animal et illud est rationale aliquis homo non est animal vel illud non est rationale: copulatiua est falsa ut patet: et disiunctiua sicut: nam prima pars est falsa: et scda conuertitur cum illa oia aial quod non est aliquis homo non est rationale: quod verum falsum est quare et c. Ad quintum respondeo quod d. est verum et d. est falsum: et dico quod ly. d. ipsa a. sit in voce sicut d. ipse. b. nullo modo conuertuntur nec quod contradicit vni dicit alteri propter diuersitates relationis: nec due partes illarum dicitur alijs homo est et ego sum ille: aliquis homo est et ego non sum ille. Et si dicatur h' scda significat quod tu non es ille qui est alijs homo: negatur: quod ly ille non est funditur virtute negationis propter dependentiam quam habet a suo ante sed sufficit quod talis singularis sit vera tu alijs homo qui est non es. Ad confirmationem admitto casum: et dico quod neutra propositio prolata a sorte. vel platone est vera vel falsa nisi h' relatione vel respectu quem habet ad aliam propositio: vix si sit copulatiua ex illis cum illa tertia propositio alijs homo est: aliter refertur ly ille prime propositiois quod vltime unde sicut dicebatur prius si propositio dicta a sorte fuerit vltima ipsa est falsa et alia dicta a pla. vera: si autem est propositio dicta a for. erit vera et dicta a platone erit falsa quare et c.

Quinta regula principalis est ista: si alicuius relatiui ydemptitatis sube hypothetice relati supponit mobiliter affirmatiue relativum supponit et mobiliter sigillatim et diuisum in copatione ad compositionem ut quilibet homo est et ille est for. quilibet homo est et ille est vnus solus homo: dato quod quilibet homo sit for. prima data est vera: sed hec est falsa quilibet homo est et for. est ille: prima enim significat quod quilibet homo est et quilibet homo qui est: est for. sed scda significat quod for. est quilibet homo qui est. Similiter illa est falsa: tamen lapis est animal vel for. est illud: et illa est vera lapis non est aial nec for. est illud: prima enim significat quod tamen lapis est aial vel for. est oia aial lapis. scda significat quod lapis non est aial et quod for. oia aial lapis non est: prima est falsa ut patet et secunda vera quod for. non aliquid animal lapis est. Sicut est vera lapis animal non est et for. non est illud: Secunda enim pars significat quod for. animal non lapis non est et h' est verum: quod ipse for. pla. non lapis non est. Ex his appareret falsitas talium propositionum quocumque casu posito:

omnia composibilia istorum sunt & illa nec sunt finita nec in finita : omnes homines similes currunt & nullus illorum mouetur: infinite sunt partes sor. equales non communi cantes: & nulla illarum est pars sor. prima enim significat qd omnia copossibilia istorum sunt que nec sunt finita nec infinita. Secunda significat qd omnes homines similes currunt quorum nullus mouetur: & tertia significat qd infinite sunt partes sor. equales non communicantes que non sunt partes sor. vel quare nulla est pars sor. modo certum est qd que libet illarum est alia sic significando.

Contra istam regulam arguitur sic: Ex ipsa se quitur qd h est falsa tu non es animal vel tu non es illud: qd per regulam scda ps significat qd tu oca aial qd tu es non es. etiam sequitur qd tu es animal & tu non es illud: qd per regulam: scda significat qd aial non es in modo hoc v. verum. Secundo arguitur probando illam quare homo est & vnus solus ho est ille: quare negat opinio. Nam iste ho est & vnus solus est ille & iste ho est & vnus solus ho est ille: igitur sc. Tertio arguitur qd infinite sunt partes sor. equales non comunicantes: igitur nulla illarum est pars sor. Si h sunt quatuor: hoies ocs hoies quoz duo primi sunt nigri & alij duo albi: tunc ps qd nulli sunt ocs ho ius similes & per pns nullus illoz mouet: quare sc. Quarto arguitur pbando illa oia copossibilia istorum sunt & illa nec sunt finita nec infinita: & assigno ista quatuor: dicitur rta ptingentia rex sedet: nullus rex sedet: in curris tu non curris: quo posito ps qd oia composibilia istorum sunt: & qd illa non sunt finita nec infinita: arguitur. Nam numerus compositus ex illis quatuor: pponibus non est finitus nec infinitus ergo sc. pna ps: & ass probatur. Nam si aliquis numerus sit cuius ocs vnitates non sunt finite nec infinite ille numerus nec est finitus nec infinitus: sed iste numerus datus est huiusmodi igitur sc. psequencia cu maiori pars: & minor arguitur sic: & sit a. numerus datus: tunc sic nulle due vnitates. a. sunt ocs vnitates. a. nec alique tres nec alique quatuor: sunt omnes vnitates. a. & sic in infinitum: ergo nulle vnitates sunt omnes vnitates ipsius. a. igitur vt prius. a. est numerus qd nec est finitus nec infinitus: assumptis pbat sc. qd nulle due vnitates sunt ipsi. a. nec tres nec quatuor: p de se patet: qd quibuscuqz duabus vnitatibus captis ille non sunt ocs vnitates. a. eo qd tres vnitates et sunt vnitates ocs vnitates. a. Similiter nulle tres vnitates sunt ocs vnitates a. qd quecuqz tres datur ad huc sunt alie tres qd ille que sunt vnitates ipsius. a. qd illarum trium vnitatu quecuqz den amoneatur vna vnitas & ponat quartam vnitas & sequitur qd ille tres vnitates tunc assignate erunt vnitates ipsius. a. sicut prius fuerunt alie tres assignate. Et qd nulle quatuor vnitates sunt vnitates istius numeri. a. ps: qd nec iste quatuor que sunt. a. numerus nec alique que non sunt. a. sicut est satis notum. Et qd iste quatuor vnitates non sunt vnitates. a. patet: quia iste non sunt aliqua nec aliquid p h. a. sed sunt totus numerus. a.

Ad ista respondetur Ad primum negando conclusionem scda. n. pars significat qd tu oca aial qd non est non est qd est vey: et nego scdam conclusionem qd lz ly illud ster de terminate supponit in comparatione ad aliud extremum. s. subm ita qd scda pars ibidez significat qd tu illud aial qd tu es non es. Ad secundum principale nego illa quilibet ho est & vnus solus ho est ille: Et tunc ad pbationem nego pna: qd arguitur a pluribus suppositionibus determinatis vel discretis ad vnam determinatam respectu termini stantis cofuse & distributive. Sed sic deberet argui. Iste ho est & vnus solus ho est ille & sic de singularis: ergo quilibet ho est & vnus solus homo est ille: & proceditur pna & negatur quet singularis aitis preter primam. Ad tertium nego sic prius illas ppones: infinite sunt partes sc. oia copossibilia istorum sunt sc. Et tunc ad pbationem negat pna: qd ly illarum non refertur ad ly ptes stantem mobiliter cu illo syncategoremate infinite: sed sigillatim ad singularia: id significat qd illarum

partiu est ps sor. demfato quocunqz supposito illi terminis ptes distributi. Et p h r dicitur ad aliud negando psequentiam sc. Ad quartum respondeo procedendo illam oia copossibilia istorum sunt si ly oia tenent diuisione vbi vno tenent collectine negare ipsa: eo qd ipsa tunc significaret qd alij sunt oia copossibilia istorum qd falsu est. Concedo ergo eas si ly omnia tenentur diuisione: & vterius nego qd illa nec sunt finita nec infinita: ymo sunt finita. Et vterius nego qd a. numerus non sit finitus nec infinitus. Et tunc ad probationem nego consequentiam hanc: si aliquis sit numerus cuius non omnes vnitates sunt. finite nec infinite: iste numerus non est finitus nec infinitus: ymo concedo qd nullius: qd nullius talis numeri sunt alique omnes vnitates: sicut probabat argumentum factum. Et si arguitur qd sic: qd quecuqz sunt vnitates alicuius numeri iste sunt finite vel infinite: igitur omnes vnitates a numeri sunt finite vel infinite: & si sic ergo alique sunt omnes vnitates tal numeri. Hinc dicitur distinguendo antecedens huius consequentie: eo qd iste terminus omnes potest tene ri collectine & est sensus que sunt omnes vnitates huius numeri sunt finite vel infinite: & iste sensus implicat qd alique sunt omnes vnitates illius numeri. a. & hoc est falsum quecuqz datur: & sic tenet consequentia facta: omnes vnitates illius numeri sunt finite vel infinite: igitur alique sunt omnes vnitates illius numeri: sed antecedens est falsum sicut & consequens: sed tenendo illum terminum omnes diuisione: est iste sensus omnes vnitates istius numeri sunt finite vel infinite id est quocunqz sunt vnitates illi numeri ille sunt finite vel infinite & tunc est sensus verus: & non valet illa consequentia prius facta sic accipiendo illum terminum omnis. Ex eodem potest concedi qd nulle sunt omnes vnitates pauciores illis quatuor: qd non due nec tres nec quatuor: vt argumentum prius probauit: & non sequitur tantum due vel tres vnitates sunt pauciores illis quatuor: ergo alique sunt omnes pauciores illis quatuor: sicut non sequitur tui duo istorum sunt composibilia: istorum: igitur aliqua sunt omnia composibilia istorum: qd licet sint tui duo composibilia istorum tamen nulla duo sunt omnia composibilia istorum quare sc.

Sexta regula principaliter intenta est ista: cuiuslibet propositionis hypothetice cuius extremum vnus partis capit suppositiones ab extremo alterius partis potissima probatio est illatio cathegorica: vt aliquis homo est & quilibet homo est ille: sic inferibilis est: iste homo est & quilibet homo est ille: & iste est aliquis homo ergo aliquis homo est: & quilibet homo est ille. Similiter illa aliquis homo est & sor. non est ille: sic probatur iste homo est demonstrato pla. & sor. non est ille & iste aliquis homo: igitur aliquis homo est & sor. non est ille. Ex ista regula sequitur veritas talis propositionis: aliquis homo est & si sor. est ille: sor. est plato: aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus. Aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: pum a sic pbatur: iste homo est demonstrato platone: & si fortes est ille fortes est plato & iste est aliquis homo: igitur aliquis homo est: & si fortes est ille fortes est plato. Secunda sic probatur: hoc animal est demonstrando asinus & si tu es illud tu es asinus & hoc animal est aliquod animal: ergo aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus. Tertia sic probatur ista propositio est vera quacunqz demonstrata si sua contradictoria est vera & ista est aliqua propositio: igitur aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: maior probatur: nam ista propositio vera quacunqz demonstrata si istius propositionis vere contradictorium est verum: igitur ista propositio est vera: si sua contradictoria est vera: consequentia patet eo qd quando cuqz relatum refertur ad aliquod antecedens supponens discrete conuertitur cu termino composito ex antecedente & altero extremo.

Contra istam regulam & duas priores propositiones concessas arguitur sic. Nam data regula

sequitur quod aliqua copulativa significat: precise in tra com-
positionem suarum partium principalium est vera cuius
altera pars principalis est falsa. et consequenter sequun-
tur omnes conclusiones reprobatæ in priora opi. igitur etc.
maior probatur. nam ista ppositio est va p respõsionẽ aliqđ
animal est et si tu es illud tu es asinus. Et qđ secũda pars
principalis est falsa probatur. Nam ipsa est vna cõditionalis
cuius antecedens est verũ et cõsequens impossibilẽ ergo ipsa est
falsa. pñã p3 et antecedens pbatur: qđ cõsequens sit falsũ p3
et qđ añs sit verum. v3 tu es illud. pbo. quia aliquod ani-
mal est et tu es illud ergo tu es illud. cõsequẽtia bona et añs
est verũ ergo et pñs. C Secundo arguitur sic aliquod ani-
mal est et si tu es illud tu es asinus sed aliquod aial et tu
es illud. igitur tu es asinus: pñs falsum igitur et añs non
minor igitur maior. et cõsequẽtia patet. qđ arguitur a cõ-
ditionali cum suo antecedente ad cõsequens eiusdẽ. C Ter-
tio aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. igitur ali-
qđ animal est et tu es illud: igitur tu es asinus. patet conse-
quentia. qđ arguitur a copulativa ad copulatiuã cui? pñã
pars copulatiue cõsequẽtis seqtur ex prima pte copulati-
ue añtis et secunda ex secũda: ex quo ppositio rationalis
et cõditionalis facte de eisdem antecedentibus et conse-
quentibus conuertuntur. et antecedens est verũ igitur et
cõsequens: et consequens est vna copulativa cuius secunda
pars principalis est falsa igitur etc. Quarto arguitur sic
qua ratione cõceditur qđ aliquis homo est et si tu es ille tu
es plato: eadẽ rõne debet concedi qđ aliquis homo est et si
tu es ille tu es antichristus. Sed h est falsum. eo qđ illa co-
pulativa ppositio: est vna copulativa cuius secũda pars est
falsa vt patet. Similiter d3 cõcedi qđ aliquis homo est qđ si
est pater iste homo est pater. quocũq; dato. Sed h est falsum
eo qđ possibile est antecedens eẽ verum. s. aliquis hõ est qđ est
pater absq; h qđ consequens est verum. qđ aliter sequerẽt
qđ idem esset pater et suus filius qđ est impossibile. Etiaz
pñs qđ tu fuisti h cõditionalis non valuit significando p-
cise sicut in õ. s. aliq; homo est: qui si est pater tu es pater et
istã istã est bona: ergo non omnis mala cõditionalis est impossibi-
lis. Et qđ istã istã sit vera arguitur: quia tu es qui si est pater
tu es pater: et tu es aliquis homo igitur etc. p3 consequen-
tia per rñsiones. C Quinto arguitur h istam ppositio-
nem concessam illa ppositio est vera si sua cõtradictoria est
vera: et sit. a. illa homo est asinus demonstrata per ly ista: tũc
a ppositio est vera si sua cõtradictoria est vera: sed sua cõ-
tradictoria est vera: igitur a ppositio est vera: pñs est falsum
et consequẽtia patet: qđ arguitur a cõditionali cũ suo an-
tecedente ad consequens eiusdẽ: et minor probatur sic
aliqua ppositio est et sua cõtradictoria est vera: igitur sua
cõtradictoria est vera: consequẽtia patet a copulativa ad
alteram eius partes et añs est verum vt patet ergo et pñs.
C Sexto nulla ppositio est vera si sua cõtradictoria est ve-
ra igitur falsum est. qđ aliqua ppositio est vera si sua cõtra-
dictoria est vera. pñã patet et añs probatur: nec ista propo-
sio est va si sua cõtradictoria est va: nec ista nec illa igitur etc.

Ad ista respondetur

Ad primã ne-
go cõclusiões
adductam: et concedo secundam partem istius copulati-
ue: aliquod animal est et si tu es illud: tu es asinus: et nego
antecedens illius. s. tu es illud: Et tunc ad pbationẽ pcedo
istã copulatiuã et qđlibet eius partem aliquod animal est
et tu es illud: non tamẽ dico: qđ secũda pars istius copula-
tiue sit antecedens illius cõditionalis nec secum conuer-
tibilis: licet in uoce i scripto sit similis: quia in illa copulati-
ua: ly illud refertur ad istũ terminũ aial p alio supposito:
qđ in illa cõditionali: refertur enim in illa copulatiua pte et i
cõditionali pro asino. Et ideo sicut diuersa demonstratio fa-
cit ppositiones multum similes in uoce esse in pntines
sic eodẽ modo et relatio. C Ad secũdũ cũ arguebat aliqđ
aial et si tu es illud tu es asinus: s; aliqđ aial et tu es illud
igitur etc. nego consequẽtia Et tũc ad pbationẽ dico
pñmo qđ in maiori illud nõ est añs cõditionalis aliqđ aial et
et tu es illud: sed solũ tu es illud: quia talis maior non est
cõditionalis sed copulativa: sed sic deberet argui: aliqđ

animal est et si tu es illud tu es asinus: sed tu es illud igitur al-
quod animal est et tu es asinus: cõsequẽtia est bona sed mi-
nor negat vt prius: vbi tñ i minori i posi cõsequẽtia refer-
ret relatiuũ pro eodẽ pro quo i maiori: pñã eẽt fatis bona:
sed qđ mutat relatio ideo mutat añs pditionalis qđre etc.
C Ad tertiuũ nego pñs. Et ad pbationẽ cõcedo qđ rõna-
lis ppositio et cõditionalis pñertitur de cõsib; antecedẽ
tib; et pñibus: sed sic nõ est i pposito pp distinctionẽ et di-
uersitatem relationis: vñ sicut pñs dicebat i ista pponẽ
aliquod aial et si tu es illud. tu es asinus refertur ly illud
ad istũ terminũ aial p asino: s; i ista pponẽ: aliqđ aial et
tu es illud: igitur tu es asinus refertur ly illud ad istum ter-
minũ aial p te quare est magna diuersitas. C Ad quar-
tũ cũ isertur qđ h est cõcedẽda: aliq; hõ est et si tu es ille tu es
antichristus ita bene sicut et alia: nego consequẽtia: qđ i
ista ppositione: aliq; hõ est et si tu es ille tu es plato: refer-
tur illud relatiuũ ille ad istum terminũ aliq; homo p
suo supposito quod tu non es: sed in illa ppositione ali-
quis homo est: et si tu es ille tu es antichristus: refertur ly
ille ad ly aliquis homo pro nullo supposito quod est anti-
christus: eo qđ ille terminus antichristus non est supposi-
tum istius termini homo: licet aliquando erit: modo notũ
est qđ relato vel demonstrato quocũq; homine qui nõ est
antichristus: istus talis cõditionalis non valet: si ille homo est pa-
ter ille antichristus est pater vel si tu es ille tu es antichri-
stus. Ideo cõditionalis que fuit secunda pars copulati-
ue illate fuit falsa. ob quã causam negabatur. C Ad aliud
quando dicitur qđ hec etiam est concedenda: aliq; ho-
mo est qui si est pater ille homo est pater: quocũq; de-
monstrato: respondetur negando qđ hec sit simpliciter cõ-
cedenda cum pponitur: immo ppositio tali ppositio
ne debet queri an per subiectum consequentis in condi-
tionali demonstratur homo qui est vel non. Si sic bene
conceditur. Si autem ille homo non sit tunc nego qđ ali-
quis homo est qui si est pater ille est pater: verbis gratia
de antichristo qui nundum fuit generatus. C Ad quin-
tum concedo qđ aliqua ppositio est vera si sua cõtradicti-
oria est vera. Et vterius nego antecedens istius cõditi-
onalis tãquã impossibile. scilicet sua cõtradictoria est vera. Et
tunc ad argumentum respondeo sicut prius concedendo
illã copulatiuã aliqua ppositio est et sua cõtradictoria est ve-
ra: sed secũda pars istius copulatiue non est eadem cum
antecedente illius cõditionalis: ppter diuersam relatio-
nem vt dictum est. C Ad vltimum concedo sicut prius qđ
aliqua ppositio est vera si sua cõtradictoria est vera: si-
cut concedo qđ aliquod animal mouetur si homo currit li-
cet nullũ animal moueatur. Et vterius concedo qđ nulla
ppositio est vera: si sua cõtradictoria est vera: et quã-
libet eius singularem quia antecedens istius conditiona-
lis est impossibile et sic ista nõ contradicunt. Aliqua propo-
sio est vera si sua cõtradictoria est vera: et nulla propo-
sio est vera si sua cõtradictoria est vera: sicut nec ista ptra-
dicunt pater est si tñ pater est et nullus pater est si tñ pater
est. Similiter ista non contradicunt a ppositio est vera si
sua cõtradictoria est vera. Et a ppositio non est vera si
sua cõtradictoria est vera: sicut nec ista: homo aial currit
si homo currit et homo aial nõ currit. si hõ currit. pper
h p3 qđre tales sũt cõcedẽde aliq; ppõ pñã: et si illas scires
sic significãdo eẽs asinus. Similiter aliq; substantia est et si tu es
illa tu es lapis: aliquod cõtradictorium est verum suum
cõtradictorium est verum: et non sequitur aliquod con-
tradictorium est verũ si suũ cõtradictorium est verum ergo ali-
quod cõtradictorium est qđ si suũ est verũ est verũ: sicut nõ se-
quitur antichristus est coloratus si antichristus est albus: igitur
antips est qui si est albus est coloratus. Similiter etiam nõ se-
quitur: nullũ cõtradictorium est verũ si suum cõtradictorium
est verum ergo nullum cõtradictorium est quod si suum
cõtradictorium est verum est verum: sicut non sequitur
nullus pater est animal si tantum pater est aial ergo nullus
pater est qui si tantum pater est homo est animal. In qua
libet enim istarum antecedens est verũ et pñs falsum. Et hec
de suppositionibus sufficiant.

De terminis confundentibus.

Notis significationibus & suppositiōibus terminorum: nunc de terminis vni confundēdi habentibus ē vterius prosequēdū. Et p̄io de hoc v̄bo differt q̄d cōiter dicitur exponi p̄ positionem extremorū & negationē vni? a reliquo ita q̄ dicitur habere tres exponentes. Duas affirmativas in quibus subiectū & p̄dicatū propositionis exponende vel saltem termini sinonimi subiiciuntur v̄bo substantiuo p̄dicatē s̄m adiacēs: & tertiam negatiuā in qua vnus saltem terminorum remouetur a reliquo: vt tu differis ab asino: exponitur: tu es & asinus ē & tu nō es asinus: In .a. instanti tu differerebas ab asino: exponitur sic: in .a. instanti tu fuisti & in .a. instanti asinus fuit & in .a. instanti tu nō fuisti asinus igitur in .a. instanti tu differerebas ab asino. In .b. instanti tu differes ab asino exponitur sic. In .b. instanti tu eris & in .b. instanti asinus erit & in .b. instanti tu non eris asinus igitur &c. ita q̄ quelibet trium exponentium istorū terminorum differt aliud & non idem & verba sint confor- mis temporis verbo propositionis principaliter exponē- de. **Ex** istis sequuntur aliquę conclusiones prima ē: q̄ for. differt ab omni homine: & tamen ipse non differt ab aliquo homine: prima pars conclusionis patet per expo- nentes: quoniam for. est . vt suppono & omnis homo est & for. non est omnis homo: ergo for. differt ab omni ho- mine. Secunda pars conclusionis patet: quia si non: de- tur q̄ for. differt ab aliquo homine: & sequitur q̄ for. non est aliquis homo: per illam regulam ab exposita ad quā- libet suarum exponentium est consequentia bona: & sicut conceditur h̄ conclusio: ita cōceditur q̄ q̄dlibet differt a quo- libet & tñ nihil differt ab aliquo.

Contra istam conclusionem arguitur pro- bando q̄ for. non differt ab omni homine: quia sicut sequitur: for. differt ab asino er- go inter sortem & asinum est differentia: ita sequitur a pa- ri for. differt ab omni homine igitur inter for. & omnem hominem est differentia: consequens est falsum eo q̄ in- ter sortem & for. non est differentia. Secundo arguitur sic for. differt ab omni homine: igitur for. differt ab omni homine a quo ipse differt vel differt ab omni homine a quo ipse nō differt. Si dicat q̄ ipse differt ab omni homi- ne a quo ipse non differt. Contra a nullo for. differt a quo ipse non differt: ergo ipse non differt ab omni homine a quo ipse non differt. Similiter si for. differt ab omni hoīe a quo ipse non differt & ipse est quilibet homo a quo ipse non differt. igitur for. differt a se ipso: quod est impossibi- le. Ideo si concedit q̄ for. differt ab omni homine a quo ipse differt. Contra ergo sortes differt ab omni homine: & ab omni homine differt: quia sequitur for. differt ab oī homine a quo ipse differt: ergo differt ab omni homine: & ab isto differt. Et ultra igitur a quolibet homine differt q̄ est falsum. **Item** si iste homo demonstrato sorte dif- fert ab omni homine: igitur omnis homo a quo ipse dif- fert est: & ultra igitur omnis homo est a quo ipse differt. **Prima** consequentia patet: quia ad exponentes antece- dentis sequuntur exponentes consequentis: & secūda cō- sequentia probatur: quia quelibet singularis consequentis conuertitur cum aliqua singulari ant̄is: & econtra q̄ cui- libet supposito subiecti cor̄sponderet vna singularis & c̄. antecedens sic probatur quia sequit̄ formaliter. **Iste** ho- mo a quo iste homo differt est: igitur iste homo ē a quo iste homo differt & econtra. **Et** q̄ illud consequens sit falsū v̄z omnis homo est a quo iste homo differt: patet: quia sequitur: omnis homo ē a quo iste homo differt iste homo est homo demonstrato sorte. igitur iste homo est a quo ipse differt: consequens impossibile. Similiter homo non est a quo iste homo differt igitur &c. antecedens pa- tet: quia sortes non est a quo ipse differt & sortes est ho- mo: igitur &c.

Ad ista respondetur Ad primā ne- go consequē- tiam: quia per tale medium inter me & asinum vel inter

sortem & asinum est differentia non probatur ista sortes differt ab asino: sed per eius exponentes: ideo similitudo non valet. **Vel** aliter potest dici: q̄ sicut ly homine in antecedente stat determinate ita deberet stare in cōsequē- te. Sed h̄ est falsum: quia in ista propositione inter sortes & omnem hominem est differentia supponit ly homines p̄fusa & distributue. Ideo debet sic argui si opponēs oīo vellet. **Sor.** differt ab oī hoīe ergo iter sorte & hoīes ē dif- ferentia ita q̄ ly hominem supponit eodem modo sicut prius. **Ad** secundam concedo q̄ for. differt ab oī hoīe a quo ipse differt: & vterius cum infertur q̄ ipse differt ab omni homine & ab isto differt: nego cōsequētiā: quia relatiuū nō h̄z: resolui ex quo ipsum p̄cedit dictio habens v̄m confundēdi. **Sed** contra for. differt ab aliquo ho- mine a quo ipse non differt: & qua ratione differt ab vno a quo ipse non differt eadem ratione differt a quolibet a quo ipse non differt: igitur ipse differt ab omni homine a quo ipse non differt: consequentia patet & assum ptuz ar- guitur: quia for. differt ab aliquo a quo nihil differt: proba- tur ipse differt ab aliquo a quo non differt aliquid igit̄ &c. assumptum probatur: for. est. & aliquid a quo non differt aliquid est. & sortes non est aliquid a quo non differt aliqd igitur &c. consequentia cum prima & tertia exponentibz patet & secūda probatur: quia si aliquid a quo differt ali- quid est sit ille sortes. **Contra** a for. differt aliquid igit̄ for. non est aliquid: consequentia patet ab exposita ad alteraz exponentium. **Ad** istud nego q̄ for. differt ab aliquo a quo non differt: nego similit̄ q̄ for. differt ab aliquo a quo non differt. **Et** vterius cōceditur q̄ a for. differt ali- quid: & nego illam consequentiam ergo for. non est aliqd nec hic arguit̄ ab exposita ad vnam suarum exponētium quia ista propositio a for. differt aliquid: debet sic exponi: for. ē & aliquid est & for. aliquid nō est. **Et** si arguitur a sor- te differt aliquid ipse est aliquid ergo ipse a se differt: ne- gatur consequentia: quia ly aliquid non confunditur mo- biliter: eo q̄ ly differt non habet v̄m mobilitandi nisi ter- minum a se rectū a parte post. **Sed** sic nō ē i proposito: quia ly aliquid requiritur a parte ante & non a parte post. **Ad** tertium principale cum infertur q̄ omnis homo a quo for. differt est: concedo consequentiam & consequēs & vterius nego illam consequentiam: igitur omnis ho- mo est a quo sortes differt. **Et** ad probationem quelibet singularis consequentis conuertitur cum aliqua singulari antecedentis & econtra igitur &c. nego consequentiam: oportet enim q̄ non plures singulares haberet vna q̄ alia. **Et** q̄ cui libet supposito subiecti cor̄sponderet vna singularis. sed sic non est in proposito: eo q̄ plures sūt sin- gulares consequentis q̄ ant̄is: nulla enī est singularis an- tecedentis in qua non demonstratur . homo differens a for. **Sz** icōsequēte demonstratur oīs homo differēs a for. & non differens a for. &c. **Sed** contra istam respōsiōez arguitur: probando illā oīs hō est a quo for. differt: q̄ tñ ens a quo sortes differt est homo igitur &c. p̄z consequē- tia ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis trāspo- sitis & asis sic arguitur: ens a quo for. differt est homo: & nihil aliud q̄ ens a quo sortes differt est homo igitur &c. patet consequentia ab exponentibus ad expositum: & ma- for patet & minor probatur sic: nihil aliud q̄ ens ē homo igit̄ nihil aliud q̄ ens a quo sortes differt ē homo: p̄z p̄sa q̄ arguit̄ a superiori ad suū isferius cū negatiōe p̄posita. **Ad** istud respondetur negando illam minorem nihil aliud q̄ ens a quo for. differt est homo q̄ ipse est homo & ipse est aliud q̄ ens a quo ipse differt: & ad probationez nego consequentiam: & dico q̄ licet arguatur a superiori ad suum inferius negatione precedente non tamen ne- gatione precedente & distribuēte superioris & isferius: eo q̄ illi termini ens & ens a quo sortes differt stant immo- biliter virtute duorum signorum precedentium . scilicet nihil & quā. **Et** si dicitur q̄ sunt tria signa precedentia er- go mobilitant terminum immediate sequentem . **Ite** nego consequentiam: & causa est: quia non q̄dlibet illorum si- gnorum sicut ly aliud posset de perse mobilitare termi-

niam in recto sed solum in obliquo. **¶** Si in proposito ly aliud si
 lu nat nec ipedit ista signa ad mobilitatē vlt̄ imobilitatē.

Secūda cōclusio est ista: q̄ nihil qd̄ ē
 homo differt ab ho-
 mine: et tñ ab omni homine differt homo: prima pars cō-
 clusionis patet: quia si aliquid quod ē homo differt ab ho-
 mine sit illud plato: et sequitur qd̄ pla. non est homo. **Se-**
cūda pars cōclusionis probatur expositioe sic: ab homi-
 ne differt homo: et nihil est hō quin ab illo differt homo
 ergo et cōsequētia p̄z et maior: probatur: quia a forte dif-
 fert homo ergo. antecedens sic: a for. differt pla. et pla. est
 aliquis homo ergo a forte differt homo: p̄z consequētia
 ab inferiori ad suum superius sine impedimēto: sicut pro-
 batur ista maior: p̄r pōt p̄bari minor: alia.

Contra primā partem conclusionis argui-
 tur sic: plato differt ab ho-
 mine et plato ē aliquid qd̄ ē homo: ergo aliquid quod ē hō
 differt ab homine: consequētia patet et maior: probatur.
¶ Nam pla. differt ab isto hoīe. Et ab isto et sic de alijs. Et
 isti sunt omnes homines: igitur plato differt ab homine:
 consequētia patet q̄ arguitur sub isto termino homine
 stante confuse et distributive cum debito medio: et aīz p̄-
 batur: q̄ plato est: et iste homo et iste et sic vltra sunt: sed
 plato non est iste homo: et iste et iste: et sic vltra igitur et c̄.
¶ Et confirmatur: pla. differt a superiori a se: sed homo ē
 superius ad platonem: ergo plato differt ab homine: pa-
 tet consequētia a termino stante confuse et distributive et c̄.
 prima pars antecedens patet per suas exponētes: et se-
 cūda probatur: q̄ ly homo significat omnia que signifi-
 cat ly pla. et aliqua vltra. **¶** Secūdo arguitur sic: aliud
 ab homine est homo: ergo homo est aliud ab homine: cō-
 sequētia patet et antecedens probatur: q̄ aliud ab isto ho-
 mine est homo et aliud ab ista homine est homo et sic de
 alijs et isti sunt omnes homines: ergo aliud ab homine est
 homo: consequētia p̄z: q̄ ly homine stat confuse et distri-
 butive et per consequētia contingit descendere ad oīa sua
 supposita copulative. **¶** Tertio arguitur sic: tu es nō hō
 igitur tu differt ab homine: p̄sequētia patet et aīz probat
 non homo vere et affirmative p̄dicatur de te sed quicqd̄
 vere et affirmative p̄dicatur de te verū ē qd̄ tu es illud
 igitur tu es non homo: consequētia cum minori patet: et
 maior arguitur. **¶** Iste terminus homo vere et affirmative
 p̄dicatur de te sed iste terminus hō est non hō q̄ et c̄.

¶ Confirmatur tu es homo igitur tu es non homo patz
 p̄na quia arguitur ab inferiori ad suū superius: probatur
 aliquid est superius ad ly homo: sed nihil nisi non homo
 igitur et c̄. **¶** Quarto arguitur sic: tu non es: ergo tu n̄ es
 homo: consequētia patet et antecedens probatur: q̄ non
 possibile est esse. ergo tu non es: aīz probatur: quia si
 possibile est te esse vel ergo eque possibile ē te esse sicut tu
 es vel magis vel minus: si minus possibile est te eē q̄ tu
 es igitur gradus latitudinis possibilitatis sub quo possibi-
 le ē te esse plus distat a non gradu latitudinis possibilitatis
 q̄ gradus latitudinis entitatis sub quo iste homo ē distat
 a non gradu latitudinis entitatis: et si sic stat totā latitudinē
 entitatis tui corrupti non corrupta tota latitudine possibili-
 tatis. Et si sic sequitur qd̄ stat te posse eē post tui corruptio-
 nē quod ē impossibile nāliter. Si autē dicatur qd̄ magis pos-
 sibile ē istum esse vel te esse q̄ tu es: ergo potētia tui ad eē
 ē maior: q̄ tuum eē: tunc sic: et sit potētia eē tui. a. tunc q̄
 ro vtrum potētia. a. ad esse sit maior: q̄ tuus eē vel nō. Si
 dicis qd̄ sic: ergo potētia ad eē ē maior: suo eē et nihil ē mai-
 seip̄o ergo potētia ad esse distinguitur a tuo esse. Et si sic
 patet processus in infinitū in istis potētijs qd̄ nō est verus
¶ Si dicis qd̄ potētia. a. ad esse si eadē cum tui eē: tunc sic
 nihil est maius seip̄o: sed potētia ipsius ad esse est eadē
 cum tuo esse igitur potētia. a. ad esse non est maior: tuo eē.
 Et si sic non magis possibile. Si ergo conceditur qd̄ eque
 possibile ē te esse sicut tu es: cōtra in infinitū possibile est te
 esse et solum sub gradu finito est tuū eē igitur et c̄. cōsequē-
 tia patet: et maior: probatur sic: eque possibile ē te eē sicut
 te produci ad esse supposito qd̄ tu incipias esse sed in infinitū

tum possibile est te produci ad esse ergo in infinitū possibile
 est te eē: p̄z p̄na: et aīz probatur: eque possibile ē te pro-
 duci sicut possibile ē aliquid producere te. sed in infinitū possibi-
 le ē producere te: igitur et c̄. p̄z p̄na cuz maior et minor: pro-
 batur: q̄ta potētia aliquid pōt producere te tñ possibile ē
 aliquid producere te: sed infinita potētia aliquid pōt produ-
 re te: quia nō tanta quin in duplo maior igitur et c̄.

Contra secūdam partem conclusionis
 arguitur sic. Si ab hoīe
 differt homo sit ergo qd̄ a te. **¶** Contra a te differt homo
 igitur tu es non idem homini: p̄z cōsequētia a simili: quia
 bene sequit a te differt plato igitur tu es non idem plato.
¶ Secūdo si a te differt homo igitur tibi est idem non
 homo: p̄na p̄z q̄ differt aliud: et non idem: conuertuntur
 tunc vltra tibi est nō idē homo igitur tibi non est idē hō:
 consequētia p̄z per istā regulam ab affirmatiua de p̄dicā-
 cato infinito ad negatiua et p̄dicato finito.

Ad ista argumenta r̄sidentur. **¶** Ad
 primū nego qd̄
 plato differt ab homine. et ad p̄bationē nego consequē-
 tiam. quia sub termino stante confuse et distributive non
 contingit descendere copulativam sed copulativam sic arguen-
 do: plato differt ab isto hoīe: et differt ab isto homine et c̄.
 ergo plato differt ab homine: consequētia bona et antecē-
 dens est falsam. **¶** Ad cōfirmationē nego tam maiorem
 q̄ minorem: licet enim ly homo sit superius ad ly pla. nihil
 tamen est superius ad platonem: cuius oppositum impli-
 cat maior: et intendit minor: superioritas enim non est nisi
 inter terminos: sicut nec conuersio nisi inter propositiones
 si tamē superioritas caperet large non semper pro supe-
 rioritate terminorum tunc posset concedi maior: et conti-
 nue negari minor: **¶** Ad secūdū nego qd̄ aliud ab homine
 est homo. Et ad p̄bationē nego cōsequētia: et t̄c quādo
 dicitur qd̄ arguitur sub termino stante confuse et distributi-
 ue igitur et c̄. nego consequētia: oportet enim qd̄ talis ter-
 minus stat confuse et distributive mobiliter sic qd̄ nullus
 terminus probabilis: ipsum p̄cederet qualiter non ē in
 proposito: sicut non sequitur: differens ab isto ente est: et
 differens ab isto ente ē et c̄. ergo differens ab ente ē: aīz est
 verū et p̄na falsum: Ideo dico qd̄ nulla illarum p̄positio
 nū ē sic p̄bada. sed resoluta. vt hoc ē hō et hoc est aliud
 ab hoīe. ergo aliud ab homine est hō: p̄na ē bona sed mi-
 nor est falsa. **¶** Sicut et alia d̄z sic p̄bari. vt hoc ē et hoc ē diffe-
 rens ab ente igitur differens ab ente ē. p̄na bona. sed mi-
 nor est falsa. melius tñ diceretur qd̄ ly homine stat distri-
 butive mobiliter. sed non bene descendit nisi arguit con-
 tinue respectu eiusdē suppositi. v̄z aliud ab isto hoīe est hō
 et idem aliud ab isto hoīe ē hō et sic de alijs sed aīz ē fal-
 sū vt p̄z itūti. **¶** Nota qd̄ nō ualet ista consequētia. hoc
 est demonstrando vnum binarium et ens est et hoc nō ē
 ens igitur hoc est differens ab ente sed solum sequitur qd̄
 hō ē differens vel differentia ab ente. **¶** Ad h̄ enim qd̄ p̄na
 foret bona oportet sumere talē minorem vlt̄ maiorē h̄ ē all-
 qd̄: qd̄ ē falsū. demonstrato illo binario. **¶** Ad tertiuū nego
 qd̄ sū nō hō. Et ad p̄bationē nego minorem: eo qd̄ nihil p̄di-
 cat de me. p̄dicatio. n. solūmō sit iter terminos. s̄z aliq̄ ne-
 gāt et maiorē tenēdo ly nō infinite. Ego at cōcedo maiores
 quia negatio preposita toti propositioni non potest infinite
 teneri sed semper mere negative. **¶** Illa enim p̄positio nō hō
 v̄e et affirmative p̄dicat de te egpollet huic nihil qd̄ est hō
 vere et affirmative p̄dicat de te. et hoc ē ver. **¶** Ad con-
 firmationem nego consequentiam. Et ad eius probatio-
 nem nego qd̄ ibi arguitur ab inferiori ad suum superius:
 Unde licet non homo sit superius ad istum terminū ho-
 mo: et etiam aliquid non homo sit superius ad ly homo:
 quia ly animal: non tamen ly non homo est superius ad
 istum terminum homo. Et si arguitur cōtra: omnia que
 significat ly homo: significat ly non homo et non econtra:
 ergo ly non homo est superius ad ly homo: dicitur negā-
 do consequentiam: oportet enim addere qd̄ iste terminus
 non homo significet vere et affirmative quicquid signifi-
 cat iste terminus homo qualiter non est in proposito.

CAd quartam dicitur qd eque possibile est te esse sicut tu es: & ulterius negat qd in infinitum possibile est te esse: et similiter negatur qd in infinitum possibile est te produci. Et ad probationem quando arguitur: eque possibile est te produci sicut aliquid potest producere te: nego: supposito qd ly sicut confundat: vnde in infinitum possibile est aliquid producere te. **C**Ad argumenta facta contra secundam partem conclusionis respondeo primo. ad primum dicitur qd ibi non est similitudo. **C**Ad aliud dicitur concedendo primam & pns. nam sicut differt non confundit re etum sic nec ly non idem sed solum obliquum & ulterius negatur consequentia secunda: nec arguitur ab affirmativa de predicato infinito: eo qd hoc totum non idem homini non est terminus infinitus.

Tertia conclusio est ista omnis homo differt ab omni homine qui est & qui fuit & qui erit & qui potest esse & nisi a nullo homine differt omnis homo: prima pars huius conclusionis patet: quia quocumq; homine demonstrato verum est qd ipse est & omnis homo qui est & qui fuit & qui erit & qui potest esse: & ipse non est omnis homo qui est qui fuit qui erit & qui potest esse igitur &c. **S**ecunda pars conclusionis patet: eo qd quilibet homo est homo & nullus isto rum differt a se.

Contra primam partem conclusionis arguitur sic: tu es ois homo: igitur tu non differens ab omni homine: consequentia patet & antecedens probatur: tu es quilibet vel differens a quolibet: sed omnis homo est aliquid. vel differens a quolibet. ergo tu es omnis homo: consequentia patet a superiori ad suum inferius distributive & cuj debito medio: & minor patet: sed maior probatur: quia tu es differens a quolibet igitur tu es quilibet vel differens a quolibet: consequentia patet a parte disuncti ad totu disiectum.

Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: sortes differt a seipso & non est maior ratio de sorte quam de quolibet alio. ergo omnis homo differt a se. & per consequens ab omni homine differt omnis homo. consequentia patet & maior probatur: & pono qd a. sit sortes & b. platonem arguitur sic. omne aliud. a. b. quod non est. a. differt ab a. sed omne. a. est aliud. a. b. quod non est. a. ergo omne. a. differt ab a. patet consequentia. & syllogismus i barbarus & antecedens probatur pro utraq; sui parte: primo pro maiori sic. maior est vna universalis cuius quilibet singularis est vera & cuiuslibet supposito subiecti correspondet vna singularis igitur &c. alias sic. b. aliud. a. b. quod non est. a. differt ab a. & hoc aliud. a. b. qd non est. a. differt ab a. & sic de alijs. Similiter omne tale qd non est hoc. a. differt ab hoc. a. sed omne aliud. a. b. quod non est hoc. a. est tale qd non est b. a. ergo omne aliud. a. b. qd non est b. a. differt ab hoc. a. & sic maior est vera: & minor principalis probatur videlicet qd omne. a. est aliud. a. b. quod non est. a. quia omne. a. est: & omne. b. qd non est. a. est & nullum. a. est. b. qd non est. a. &c. **S**ecundo arguitur sic: utruq; istorum demonstrando. a. & b. si ipsum est. b. differt ab a. sed a. est alterum istorum si ipsum est. b. ergo a. differt ab a. patet consequentia: eo qd arguitur a termino stante confuse & distributive ad suum inferius cum sufficienti medio: & maior probatur hoc istorum si ipsum est. b. differt ab a. demonstrando. a. Et hoc istorum demonstrando. b. si ipsum est. b. differt ab a. & non sunt plura istorum: ergo consequentia patet: & maior probatur. scilicet hoc istorum si ipsum est. b. ipsum differt ab a. igitur &c. quia si hoc istorum est. b. ipsum differt ab a. patet consequentia ab vno convertibili ad suum convertibile & antecedens est verum: quia est vna conditionalis cuius antecedens est impossibile. **T**ertio arguitur sic: ab aliquo vero differt omne verum: igitur a partem ab aliquo homine differt ois homo: consequentia patet & antecedens probatur: verum differt a vero: igitur &c. antecedens sic: verum differt a vero quod non potest differre a vero: igitur verum differt

a vero: consequentia patet & antecedens probatur. **E**t sic .a. ista propositio tu es homo. tunc. a. differt a vero qd non potest differre a vero. igitur verum differt a vero. consequentia patet & antecedens probatur. a. est. & verum qd non potest differre a vero. est. Sed. a. non est verum qd non potest differre a vero: ergo differt a vero qd non potest differre a vero: consequentia patet cum prius exponite: & secunda etiam patet: quia deum esse est verum quod non potest differre a vero: tertia etiam patet: quia si non det oppositum: qd. a. est verum quod non potest differre a vero sed b non: quia. a. quod iam est verum potest esse falsum ergo potest differre a vero. **Q**uarto arguitur probatur ergo a te differt omnis homo: quia tu es & omnis homo est: & tu non es omnis: igitur a te differt ois homo: consequentia patet: quia arguitur ab exponentibus ad expositam & assis est verum: igitur & consequens. **S**imiliter differens ab omni homine es tu: ergo a te differt omnis homo: consequentia patet per conversiones simplicis. **S**imiliter tibi est non idem omnis homo ergo &c. consequentia patet & antecedens probatur: tibi non est idem omnis homo & tu es & omnis homo est igitur tibi est non idem omnis homo: consequentia patet. a. negativa de predicato finito ad affirmativam de predicato infinito cum debito medio. **Q**uinto arguitur sic: Aliqua duo differunt si sunt eadem igitur &c. probatur conclusio: & pono qd a. sit numerus pro rebus numeratis ex parte & platonem: & sic .b. idem numerus: tunc patet qd a. & b. sunt eadem: quia quocumq; sunt. a. ipsa sunt. b. & e contra. **E**t ex alio etiam: ga .a. & b. & e contra: & qd a. & b. differunt probatur sic: b. differunt demonstrando for. & platonem. a. & b. ergo. a. & b. differunt. Similiter signato for. & platonem. patet qd isti differunt & nullus istorum differt ab altero & quilibet istorum est alter illorum: ergo aliqui illorum differt a se.

Ad ista argumenta respondeo. **C**Ad primam conclusionem nego qd tu es quilibet vel differens a quolibet: si signum a parte predicati cadit supra totu sequens: & tunc ad probationem nego consequentiam. & dico qd a parte disuncti ad totum disuncti non valet consequentia quando terminus huius vni confundendi precedit ipsius: sicut etiam nec a toto copulato ad alteram partem est bona consequentia. quando talis dictio precedit totum. Ideo conceditur qd tu differens a te & ame: quia tu es: & tu & ego sumus: & tu non es tu & ego: ergo tu differens a te & ame. **E**t sicut non sequitur: tu non es homo & asinus: igitur tu non es homo sic non sequitur tu differens ab homine & ab asino: igitur tu differens ab homine: nec sequitur: tu differens ab istis ergo isti differunt a te: nec sequitur. a. differt a te ergo tu differens ab a. posito qd ly. a. convertatur cum ly homo: nec sequitur tu differens ab a. igitur. a. differt a te: supposito qd a. convertatur cum ly. omnis homo. **E**t consimiliter non sequitur: tu non es asinus igitur tu non es homo vel asinus. **E**t etiam non sequitur: tu differens ab asino: ergo tu differens ab homine vel ab asino: quia antecedens est verum & consequens falsum: ut patet per exponentes. Ideo conceditur ista conclusio: for. differens a viro & muliere non differt a viro vel a muliere: sicut for. differens ab asino vel chymera non differt ab asino & chymera: quilibet particula p5 per exponentes posito qd for. sit.

Ad argumenta facta contra secundam partem conclusionis respondeo. **C**Ad primam admissio casu concedo consequentiam. & nego maiorem: vs omne aliud. a. b. qd non est. a. differt ab a. quia significat qd omne aliud. a. b. qd non est. a. differt ab a. quod patet esse falsum. **E**t qd ista propositio sic significat certum est qd relatum refertur ad ly. b. & ad nihil aliud: cum ibidem non sit aliquod aliud antecedens explicitum: nec aliquid quod relatum ita propinquum sicut ly. b. & tunc ad primam probationem istius maius nego qd quilibet singularis istius universalis est vera: quia demonstrando. a. falsum est qd hoc aliud ab. b. quod non est. a. differt ab a. quia debet sic resolui hoc: demonstrando. a. differt ab a. & hoc

est aliud. a. b. q. non est. a. ergo rē. sed maior est falsa.

C Alterius ad aliam probationem istius maioris concedo consequentiam: & maiorē: sed nego minorem: vide licet q. omne aliud. a. b. q. non est hoc. a. est tale q. non est hoc. a. quia. a. est aliud. a. b. q. non est hoc. a. & tamen. a. non est tale q. non est hoc. a. vt patet.

C Ad secundum concedo consequentiam: & nego maiorem: videlicet q. vtrunq. illorum demonstratis. a. & b. si ipsum est. b. differt ab. a. Et ad probationem nego q. q. libet eius singularis sit vera. vnde demonstrando. a. ē ista falsa: hoc istorum: si ipsum est. b. differt ab. a. quia debet sic resolui hoc differt ab. a. & hoc est hoc istorum si ipsum est. b. igitur rē. Et tunc maior est falsa. Et ad probationem istius singularis quando dicebatur si hoc istorum est. b. hoc differt ab. a. ergo hoc istorum si ipsum est. b. differt ab. a. nego consequentiam: eo q. antecedens est vna conditionalis nihil ponens: & consequens est vna categorica de conditionato extremo aliquid ponens ex quo ipsa est affirmatiua. **C** Ad tertium nego q. a. differt a vero. & ad probationem. a. differt a vero q. non potest differre a vero igitur. a. differt a vero: nego consequentiam: eo q. arguitur ab inferiori ad superius cum distributiōe sicut non sequitur: tu differs ab animali quod est asinus ergo tu differs ab animali: vel aliter posset dici negando illam. a. differt a vero quod non potest differre a vero. Et vterius negatur secunda exponens: videlicet q. verum q. non potest differre a vero est. & tunc ad probationem nego q. deum esse est verum q. non potest differre a vero: eo q. ly verum ibi sumitur nominaliter ratione re latius & per consequens sumitur pro propositiōe vera. id ista propositio significat: q. deum esse est vna propositio vera que non potest differre a vero. quod est falsum: quia deum esse non est propositio. **C** Ad quartum nego: q. a te differt omnis homo. Et ad eius probationem nego consequentiam: nec sic debet exponi. sed isto modo: tu es & omnis homo est: & tu omnis homo non es igitur rē. Sed tertia exponens est falsa vt patet. **C** Ad aliam confirmationem nego iterum consequentiam: nec debite conuertitur illa a te differt omnis homo: sed sic debet conuertitur: aliquid a quo differt omnis homo es tu quod falsum est. **C** Ad aliam confirmationem nego illam tibi est non idem omnis homo: & tunc ad probationem nego consequentiam: nec arguitur a negatiua de predicato finito rē. quia in ista tibi est non idem omnis homo ly non. non cadit super ly omnis homo: sed solum super ly idem: ideo illa propositio non est de predicato infinito. **C** Tertium men melius responderetur dubitando illam: tibi est non idem omnis homo: querendo vtrum negatio cadit super totum sequens vel solum super ly idem: si secundo modo respondeatur sicut prius: si primo modo concedo q. tibi est non idē omnis homo. Et ex hoc non sequitur posstea q. a te differt omnis homo quia arguitur a termino stante determinate vel confuse tantum ad eundem stantem confuse & distributiue. **C** Ad vltimum argumentum concedo conclusionem adductam: quia habendo respectum istorum collectivē ad ipsamet. ipsa sunt eadem sicut sortes & plato sunt idem sibiipsis. Sed habendo respectum ad istorum vnum sigillatim ad aliam: & diuisim: sic conceditur q. differunt. sed non a se sed vnus ab altero & concederem totum esse suas partes: conceditur q. a. & b. sunt idem & tamen differunt: dato q. a. esset vna medietas & b. alia. Et nō sequitur. a. & b. differunt ergo. a. differt: a b. sicut non sequitur: homo & animal differunt igitur homo differt ab animali: verū tamen proposito consequente: dubitandum est. an ly. a. capiatur collectivē & b. similiter: si sic negatur illa: & ista exponens. a. non est. b. quia significat q. illi duo. simul non sunt illi duo simul. Si autem capiatur tam. a. q. b. diuisiue. iterum negatur idem consequens: & eius exponens. a. non est. b. quia tunc significat q. illi diuisiue sumpti non sūt illi diuisiue sumpti: et q. nenter istorum est aliquis illorum. **C** Si vero. a. capiatur diuisiue & b. collectivē vel econtra conceditur q. a. differt

a. b. quia ista exponens. a. non est. b. esse significat q. vterq. illorum demonstratis sor. & plato non est illi duo simul: & econtra. Sed capiendo. a. collectivē & b. diuisiue valet illam illi duo simul non sunt alter istorum. Et consimiliter respondendum est ad illam. a. differt a se: vel isti duo differunt a se. **C** Ad aliud quando dicebatur signato forte & plato ne isti differunt & nullus istorum differt ab altero: dicitur hoc dubitando nam si ly alterum sumatur absolute conclusio est satis possibilis: & ex hoc non sequitur q. aliquis istorum differt a se: si vero ly. alterum sumatur relative negatur conclusio. **C** Similiter respondendum est ad istas consequentiam: vnum istorum currit: & alterum istorum currit: ergo vterq. illorum currit: dubitando vtrum ly alterum sumatur relative vel absolute: relative concedo prius. sed absolute nego quare rē.

Quarta conclusio est ista. Sortes differt differebat & differebat ab asino & tamen nō ab omni asino sor. differebat vel differebat: prima pars huius patet sicut quilibet eius particulam: primo enim patet q. sor. differt ab asino per suas exponens: patet secundo q. ipse differebat ab asino. vt in medio instanti besterme diei ut patet. Tertio q. ipse differebat ab asino. quia in medio instanti crastine diei. **C** Secunda pars conclusionis patet: quia si ab omni asino no sortes differebat & differebat ergo: non est vl' fuit vl' erit asinus quando ab isto sor. differebat vel differebat: consequens falsum: quia ab asino qui mille annis fuit vel erit sor. non differebat nec differebat & sic p3 conclusio.

Contra primam partem istius conclusionis arguitur sic. **I**ta si sor. differt ab asino: ergo per ides differt a chymera consequentia patet: quia tota ratio quare sor. differt ab asino est quia sor. est non idem asino: sed equaliter sortes est nō idem chymere quia non est idem chymere: ergo sor. differt a chymera consequens est falsum ergo & antecedens & q. consequens sit falsum patet: quia chymera non est: modo differentia non cadit nisi inter entia. **C** Secundo si homo differt ab asino ergo differt ab asino genere vel specie vel non genere vt patet: & q. non specie probatur: quia si homo differt ab asino specie: ista est species demonstrando speciem bonitatis: igitur homo differt ab asino. ista specie: consequens est falsum: & consequentia patet: quia arguitur a termino stante confuse & distributiue ad suum inferius cum debito medio. Similiter sequitur q. sor. non differt a brunello numero: quia si sortes differt a brunello numero: & iste est numerus demonstrando numerum duarum caprarum ergo sor. differt a brunello isto numero. **C** Tertio arguitur sic. Si sor. differt ab asino hoc est quia sor. est & asinus est & sor. non est asinus. S3 q. ly differt non sic exponitur patet: per porphyrium qui dicit q. sor. senex differt a semetipso puero & sor. monens differt a seipso quiescente: & sic sor. differt a se q. non potest poni si ly differt debet exponi modo predicto. **C** Quarto arguitur sic si sor. differebat ab asino: & b. asinus erit asinus: si gnato. b. asino generando post mille annos: ergo sortes differt ab asino: consequens falsum supposito q. sor. & b. asinus nunq. simul erunt: & consequentia patet: quia arguitur a termino stante confuse & distributiue ad suum inferius cum debito medio. Similiter sequitur q. sor. differebat ab antichristo: & per consequens a qualibet re futura consequentia probatur: quia tota ratio quare ponitur q. sor. differebat ab asino est: quia sor. erit & asinus erit & sortes non erit asinus eodem modo probatur q. sortes differebat ab antichristo quia sortes erit & antichristus erit: & sortes nunquam erit antichristus: igitur rē. **C** Quinto arguitur q. ly differt non habet exponi nec habet vtm confundendi confuse & distributiue: quia si sic pari ratione & talis termini distribuentes vel punitim interficere vel destruere vel spoliari obliuisci: & sic sequitur q. iste sant concedende: in primis omni bono vel omni denario quem tu habuisti: posito q. vno precise priu. a. eris. Et q. tuifer est sine omni pena: & beata virgo caret omni filio: & non

omni gadio. Et qui interficeret te interficeret omnem hominem: sed non occideret aliquem hominem: et sic factus est destruere quicquid est in mundo quam pulceus vel muscam: nec hominis habentis duos oculos erueres nisi si utrumque: et sic cuiuscumque veri fueris oblitus statim oblitus es cuiuslibet propositionis quam scipisti. et sic si perdes unum denarium perdes omne bonum quod haberes. Et si quis spoliat aliquem de quadrante spoliat ipsum de omnibus eius bonis. et sic ultra.

Contra secundam partem conclusio nis arguitur sic: aliud ab asino erit fortis. igitur ab omni asino fortis. differt: consequentia patet ab uno conuertibili ad reliquum: patet quia si cut in una distribuitur: ly asinus pro eo qd est vel erit ita etiam in alia: et antecedens probatur: videlicet qd aliud ab asino erit fortis. qd si erit fortis. demonstrando sortem. et hoc est vel erit aliud ab asino ergo aliud ab asino erit fortis. consequentia patet resolutorie et maior similiter: minorem vero ponit conclusio. Ad ista respondetur ad primum concedo qd fortis differt ab asino et fortis. est non idem asino: sed si non est ratio principalis sed ratio exponentium. Et cum infertur qd per idem fortis. est non idem chymere dicitur distribuitur ut prius an ly. non cadat solum super ly. id est vel super totum: primo modo nego consequentiam. sed oportet assumere qd chymera est. Secundo modo concedo qd fortes est non idem chymere et ex hoc non sequitur qd fortes differt a chymera quia ly differt non conuertitur cum ly non id est: nisi quando ly non solum negat ly. idem qualiter non est in proposito. Ad secundum dico qd fortes differt ab asino specie et numero: et tunc ad improbationem nego consequentiam: quia huiusmodi dictiones habentes res confundendi non confundunt terminos nisi cum quibus construuntur a parte positae mediante prepositione. a. vel ab quia ergo ly specie vel numero non construuntur cum ly. differt illo modo. Ideo non stat confusio et distributio: et non sequitur: fortes differt a platone in campo: bellus mons est campus ergo fortis. differt a platone in bello monte. Sicut etiam non sequitur: fortes est longior platone per tibiam. sed tibia tua est tibia: igitur fortes est longior platone per tibiam tuam et sic de alijs. Ad tertium argumentum potest dici qd quando per ly differt notatur respectus inter diuersa accidentia unius et eiusdem alter exponitur quam quando fit respectus inter duo individua. Ideo forte porphyrius sic exposuisset primum scilicet qui fuit puer et ille qui est vel qui erit senex est. et fortes non est senex sub ratione qua fuit puer. Et sic posset dici qd fortes musicus differt a platone logico. quia non ratione qua fortes est musicus fortes est logicus. Et sic debet intelligi dictum porphyrii. Vel aliter potest dici qd illa logica porphyrii est neganda de vi vocis. quia est contra. eodem modo loquendi nunc approbatum. sed per illa dicta solum intelligit qd illi termini puer et senex. monens et gesticulans: et huiusmodi sunt differentie per accidentia et non specificice respectu fortis quod verum est. Et hoc certe satis concordat eius processui. Ad quartum nego istam consequentiam. fortes differet ab asino. b. erit asinus igitur et. et tunc ad probationem nego consequentiam. quia arguitur respectu termini stantis mobiliter qui quidem terminus non supponit pro quodlibet asino futuro ratione adverbij determinantis et restringentis ipsum. inclusit in ly differet: ratione cuius ly differet non distribuit nisi pro asinis qui erunt cum forte. Ideo debuit sic probari. b. erit asinus tecum. que est falsa in casu isto quare et. Et tunc ad aliud argumentum nego qd fortes differet ab antichristo. Et ad probationem eius dico. Uno modo quoniam talis propositio est exponenda. sed resoluenta ratione verbi de futuro per demonstratum instantis temporis. ut tu differes ab asino. sic resoluitur. In. a. instanti vel. b. instanti tu differes ab asino qua resoluta statim exponitur. Ideo ista fortis. differet ab antichristo: sic de resoluta tunc uno instanti dato tu differes ab antichristo que falsa est: quia sic debet exponi: tunc tu eris et tunc antichristus

erit: et tunc tu non eris antichristus: ergo et sic exponenda minor est falsa. Alio modo dicitur qd non bene sumit secunda exponens que de esse ista: antichristus erit quado tu eris que falsa est ut suppono: unde quoadmodum ly differt non distribuit secundum extremam differentiam nisi in comparatione ad primum: et pro suppositis solum modo similitudinem habentibus cum significato primum non venit extrema duorum nisi inuicem similitudinem habentibus quia ergo tu et antichristus non simul eritis propterea b est falsa tu differes seu aliud eris ab antichristo. Ad quoniam de adductis conclusionibus dico: qd non oportet eas illas concedere: quia quedam sunt ibi dictiones quas sine negatione stat intelligi. Et si explicetur earum conceptus hoc bene est principaliter. sed forte ex consequenti: sicut ille interficeret: destruere: spoliare: oblitus: et sic de alijs. unde concedo qd si priuaris isto denario qd priuaris denario. Et si interficis illum hominem interficis hominem: et non omnem hominem. Et sic consequenter nego conclusiones illas adductas cum talibus terminis: veritatem non sequitur careo isto denario: ergo careo aliquo denario sed bene sequitur qd aliquo denario careo. Similiter concedi potest qd lucifer est sine oi pena: et non est sine aliqua pena: nec beata virgo sine aliquo filio vel gaudio.

Juxta b potest concedi qd ista consequentia non valet facio te non esse et tu es aliquis homo ergo facio aliquem hominem non esse. Sed bene sequitur qd aliquem hominem facio non esse: quia ly facio est terminus confusius cum ponitur respectu complexi: sicut in proposito quare est differentia inter istum terminum et alios qui non proprie determinant complexum sicut incomplexum. Improprie dicitur curro miliare esse: percussio animal esse: ledio fortis. Et si istetur cum ly videre vel audire: dico qd improprie dicitur video fortis. currere. Audio loqui: non significat aliter qd video fortis. currere. Audio voce fortis loquentis. Sed sic non significat propositio cum ly facio: quia non sequitur facio te currere: ergo facio te currentem: facio te audire: igitur facio te audientem et sic de alijs. Ad argumentum factum contra secundam partem conclusionis respondetur negando qd aliud ab asino erit fortis. significat enim qd aliud ab asino qui est vel qui erit: erit fortis. quod falsum est. Et tunc ad probationem nego consequentiam: sed taliter est inferenda: b erit fortis. et b est vel erit aliud ab asino qui est asinus vel qui erit asinus. igitur aliud ab asino erit fortis. Et sic arguendo conceditur consequentia: et negatur minor. Causa autem quare prima consequentia non valet alias dicebatur: sed iterum replicatur: quia quandoque terminus subiecti distribuitur respectu verbi de preterito vel de futuro tunc distribuitur pro quocumque tempore connotato per verbum: ergo sic dicitur ois homo erit: pro omni homine futuro in aliquo tempore fit distributio: sicut patet per exponentes. Ideo sic dicendo aliud ab asino erit fortis. stat ille terminus asinus distribuitur pro omni quod est vel erit asinus et per consequens est propositio falsa: quia nec illud qd est aliud ab illo qd est asinus vel qd erit asinus erit fortis. nec illud qd erit aliud ab illo qd est asinus vel qd erit asinus erit fortis. Et juxta b conceditur ista conclusio: qd fortis. differet ab albo et tamen nec differens ab albo unquam erit fortis. nec differens ab albo potest esse fortis. posito qd aliquando erit ita qd fortis. differt ab albo tunc patet prima pars et secunda pars per posito qd fortis. post modum erit albus. Nam si differes ab albo erit fortis. tunc differes ab illo quod est vel quod erit album erit fortis. quod est casus. Et per idem si differens ab albo potest esse fortis. tunc differens ab illo qd potest esse albus potest esse fortis: qd erit contra casum. Ex quo patet qd non sequitur ut prius illud qd est differens ab albo erit fortis. et illud qd erit differens ab albo erit fortis. igitur differens ab albo erit fortis. nec sequitur illud qd potest esse differens ab albo potest esse fortis. igitur differens ab albo potest esse fortis. sed tales erunt propositiones inferentes hoc potest esse fortis. et hoc est vel potest esse differens ab illo qd est album vel potest esse album ergo differens ab albo potest esse fortis. Et si argua

ut sicut prius: B est differens ab albo et B erit sol. Igitur differens ab albo erit sol. certum est quod mutatur suppositio istius termini albi in antecedente et in consequente. Sed non sequitur: sed bene sequitur quod illud quod est differens ab albo erit sol. hec autem omnia dicta sunt tenendo ly differens participialiter: quod si teneretur nominaliter, negaretur conclusio: et concederetur quod differens ab albo erit sol. et differens ab albo potest esse sol. quod tales tunc significant quod illud quod differt ab albo erit sol. et illud quod differt ab albo potest esse sol. Et B est verum in casu superius posito. Sed proposita tali praesentia differens ab albo erit sol. igitur aliud ab albo erit sol. dubitanda est consequentia. Ut si ly differens in antecedente sumatur participialiter vel nominaliter si participialiter concedatur consequentia si nominaliter negatur. Et nota quod non sequitur sol. et aliud ab albo igitur sol. erit aliud quam album: quia idem est dicere sol. erit aliud quam album: et sol. erit aliud quam album erit: est offo sit trificata et isto modo est suppleta. Sed cum vbius dicitur refert: ut idem est dicere sol. et aliud ab albo. et aliud quam album vel quod est album: possibile tamen est quod sol. erit aliud quam album posito quod nunc sit niger et erit per totam vitam suam: quo posito concedo quod ovis album erit aliud quam nunc est sol. et erit aliud quam sol. et tamen infinitorum album nullus erit aliud a sol. quod post corruptionem solis infinita albentur quoniam nullum erit aliud a soxe. quod sol. tunc non erit: unde in isto casu sol. est aliud quam album erit: quod tunc remotum ab hoc instanti: et ego sum aliud quam erit asinus qui mille annis generabitur postquam defiero esse: prima enim propositio sic exponitur: sol. est et album quod tunc remotum ab hoc instanti erit et sol. non est aliud quam album quod tunc remotum ab hoc instanti. Secunda sic exponitur. Ego sum et asinus qui mille annis generabitur postquam defiero esse erit: et ego non sum talis asinus? etc. Et si mirum quod iste aliter exponatur quam alie quia iste sunt de terminis compositis non determinatis ab ista dictione aliud in obliquo. Ideo nego quod sum aliud a tali asino qui post mille annis generabitur quare etc.

De dictionis exclusiuis.

Consequenter sequitur in hoc capitulo de dictionibus exclusiuis tractandum quod sunt: tantum: solus: solus: solus modo: tantum modo: et precise: ratione quarum propositio in qua ponitur aliqua ea rudi si non fuerit impedimentum procedens per duas propositiones est exponenda: siue fuerit affirmatiua siue negatiua: dummodo nota exclusionis non negatur: pro quo est notandum quod quocumque exclusiua ratione termini exclusiui exponenda exponi debet. Sin exigentiam ordinis termini exclusiui. Aliter enim est exponenda propositio exclusiua primi ordinis. Aliter secundum ordinis vel tertium vel quartum ordinis. propositio enim exclusiua primi ordinis est illa in qua nota exclusionis determinat sibi ipse vel explicita vel subiectum quod predicatum propositio exclusiue: ut tamen homo currit: tamen homo non currit. Propositio exclusiua secundum ordinis est illa in qua nota exclusionis determinat ipse vel explicita vel subiectum totum predicatum cum copula: ut iste homo tamen currit hoc tamen non currit. Propositio tertium ordinis vocatur illa in qua dicitio exclusiua solum determinat predicatum: ut tu es tamen homo. Propositio exclusiua quartum ordinis est illa in qua dicitio exclusiua determinat solum partem predicati aut subiecti ut ego video tamen sol. a propositio significat precise si cut est. Propositio exclusiua quintum ordinis est illa in qua dicitio exclusiua finaliter subsequitur: ut tu es tantummodo aut precise. et licet sint quinque ordines vel plures quo ad actum non tamen quo ad exponentes ut patebit: de omnibus istis successione est dicendum. Sed prima de exclusiuis affirmatiuis primi secundi et tertii ordinis: unde generaliter loquendo que libet exclusiua affirmatiua primi ordinis debet exponi per eius placentem et vniuersalem negatiua de subiecto contradictorio subiecti placens: ceteris non mutatis: ut ista tamen homo currit: debet sic exponi: homo currit: et nihil non homo currit: prima enim exponens est placens exclusiue que cuiuslibet exclusiue placens vocatur totum quod remanet de proprio termino exclusiui: Secunda eius exponens habet istum terminum infinitum: non homo: pro suo subiecto: et iste

opponitur huic termino: homo quod subiectum in preiacente: et virtute negationis procedens est propositio negatiua: cum preiacens sit affirmatiua. Et notanter dicitur quod talis exclusiua propositio exponi debet per secundam exponendam: ratione infinitas: continua est quantitas et nihil aliud quam quantitas continua est quantitas ergo tamen quantitas continua est quantitas: pro falsa: et antecedens pro pro minor: quod quantitas differens non est aliud. Sed minor deberet esse talis nulla non quantitas continua est quantitas: que est falsa. Similiter non sequitur. a. instans erit instans et nihil aliud quam a. instans erit instans. Sed debet summi pro minori quod nullum non a. instans erit instans: quod falsa est. Similiter non sequitur sol. curret et nihil aliud a sol. curret. ergo tamen sol. curret: supposito quod sol. curret et nihil quod erit tpe sol. curret: sed generentur noui homines post corruptionem sol. qui current. Istis posito pro quod pro est falsum et alio est verum pro maior ut pro: et alia pro minor quia sunt contradictoria: unum est falsum: pro alia a sol. curret: quia quocumque demonstrato quod curret iste non erit aliud a sol. Ideo deberet summi talis minor. nihil non sol. curret que falsa est in isto casu. Similiter posito quod a. propositio incipiat esse et definit esse per positionem de presenti. et b. propositio incipiat esse per reuocationem de presenti et quod nulla propositio incipiat esse nisi a. vel b. Istis posito pro quod b est falsum tamen a. incipit esse propositio et tamen nihil aliud quam a. incipit esse propositio: quia non b. cum ipse non sit: nec incipiat esse aliud ab a. id deberet summi talis minor nihil non a incipit esse propositio: et hoc est falsum: isto casu posito. Itaque non sequitur ista chymera significatur per istum terminum chymera et nihil aliud quam ista chymera significatur per istum terminum chymera igitur tamen chymera significatur per istum terminum chymera que falsa est. Ex his patet impossibilitas talium propositionum. tamen quatuor homines currunt tamen octo indiuidua fuerunt in archa noe: tamen decem sunt genera generalissima. tantum quinque sunt predicabilia: tamen quatuor sunt elementa: tamen vel precise per horam durasti: prima enim sic exponitur: quatuor homines currunt et nulla non quatuor homines currunt. Secunda sic exponitur: octo indiuidua fuerunt in archa noe et nulla non octo indiuidua fuerunt in archa noe. Tertia sic exponitur decem sunt genera generalissima et nulla si decem sunt genera generalissima. Quarta sic exponitur quinque sunt predicabilia: et nulla non quinque sunt predicabilia. Quinta sic exponitur: quatuor sunt elementa et nulla non quatuor sunt elementa. Sexta sic exponitur: per horam durasti. In omnibus enim patet contradictio: eo quod sumpta quacumque preiacente tamen sua negatiua ex his sequitur contradictorium alterius partis: sequitur enim quatuor: homines currunt ergo duo currunt: et ultra ergo aliqua non quatuor: homines currunt: quod est oppositum alterius exponens: et consequentia patet per hoc medium quod omnes duo homines sunt aliqua vel aliqui que non sunt quatuor: homines. Similiter sequitur: per horam durasti: ergo per medietatem hore durasti: et ultra ergo non per horam durasti quod est oppositum exponens negatiua: et consequentia patet: quia quilibet medietas hore est non hora. Sed quis obiceret dicendo quod iste est modus loquendi philosophorum et theologorum concedentium quod tantum quinque sunt vniuersalia: et quod tantum octo animalia fuerunt in archa noe. Dicitur quod de virtute sermone falsum dicunt. tamen debent intelligi ad bonum intellectum. Pro quo notandum quod ista dicitio tantum exclusiue tamen potest habere duplicem modum significandi. Primus modus insequitur infinitationem seu aietatem ut dictum est. Secundus modus insequitur pluralitatem. Primus modus est principalis: Secundus modus est collateralis. ideo ista dicitio tamen absolute sumpta sine determinatione semper significat: pro modo: supra vero cum detur limitatione limitante ad secundum modum. Tertio modo consignificat: et gratia pluralitatis exponitur: verbi gratia numeratim tamen quinque sunt vniuersalia: quinque sunt vicia et si plura. Istis modo intellexerunt doctores principaliter nominati. Iuxta hanc frustratur logica composita ponens quod quando dicitio exclusiua

additur termino significanti numerum pot exponi gratia
 alienatis vel gratia pluralitatis. Nam si sic esset sequere-
 tur q aliqua esset exclusiua nullo mo exponenda: probat
 r capio istam exclusiua: tñi quatuor homines currunt: tñc
 ista non habet exponi gratia pluralitatis: nec gratia alie-
 tatis: ergo nullo mo est exponenda: ass p3 q: non sequi-
 tur fin sic exponentes: tñi quatuor homines currunt er-
 go quatuor hoies currunt r nulla alia q̄ quatuor hoies
 currunt: cum antecedeas sit possibile ipsu exponedo gratia
 pluralitatis r cosequens impossibile: igitur tales exponen-
 tes non exponit̄ expositum: r per cosequens non snt eius
 exponentes. **C** Sicut no sequitur fin istos quatuor hoies
 currunt r no plures q̄ q̄tuor hoies currunt igit tñi q̄tuor
 homines currunt qz stat ass eē possibile r ass impossibile
 ipsum exponendo gratia alienatis: r per ass exponentes
 tales no conuertuntur cuz exposito: r si sic no sunt eius ex-
 ponentes. **C** Sed hic forte dicitur q exclusiua talis non
 conuertitur cum aliqua illarum copulatiuarum: sed bene
 cum vna disunctiua coposita ex his: vs cum ista: quatuor
 homines currunt r non plures q̄ quatuor homines cur-
 runt: vel quatuor hoies currunt: r nulla alia q̄ quatuor
 hoies currunt. **C** Sed h etiam non est veruz primo qz
 ppositio exponeda no dicitur expoi p disunctiua sed per
 copulatiua exponeda r ppositio h̄c̄ facit inter p
 positionem exponeda r ppositio h̄c̄ habet cas veritatis
 qre vna sufficit p verificatione illius. sed sic non est de p/
 positione exponibili imo requiritur veritas vtriusqz ex-
 ponentis. **C** Itē arguitur sic tñi quatuor hoies currunt er-
 go q̄tuor hoies currunt r nulla alia q̄ quatuor homines
 currunt: si negatur cosequētia vl̄ dubitatur: s̄ ibi arguit̄
 ab exposita ad unā snarū exponendum ergo cosequētia
 bona: vel opz dicere q neutra pars illius disunctiue ē ex-
 ponens illius exclusiue: sed tota disunctiua. Et sic sequit̄
 per idem q̄ quilibet exclusiua negatiua habet exponi
 per vnā disunctiua qd non est verum: eo q nulla talis ne-
 gatiua habet exponi sed solum habet cas veritatis. **C** Itē
 notandum q in hac materia diuersimode sum loquutus
 aliquando enim sustinui q exclusiua de termino numera-
 li non est exponenda sed habet cas veritatis: ita q b̄ tātuz
 quatuor homines currunt non infert aliquam illarum co-
 pulatiua: q̄tuor hoies currunt: r nulli non quatuor ho-
 mines currunt: quatuor homines currunt r non plures
 quā quatuor hoies currunt sed infertur ex qualibet illaz
 r ita dicebam de illa tātuz vnū est. Aliquādo et susti-
 nui q exclusiua affirmatiua de termino no numerali ex-
 ponitur per infinitationem sed exclusiua de termino nu-
 merali exponitur per pluralitatem r non per infinitationem
 nunc vero sustinere q quilibet solum per infinitationem
 habet exponi: quecuqz sit illa: sed qualitercuqz dicat mo-
 di cois appet discrepātia. **C** Ex istō ḡo vltio sustinēdo seq-
 tur impossibilitas talium ppositionum tñi so: mouet: tñi
 soz. tangit platonē: tñi soz. ē albu vl̄ nigrum nel medio co-
 lore coloratum. tñi pater ē vel mater est. Nam si tñi soz.
 mouet. ergo ps soz. mouetur r cū pars sortis quecuqz
 detur sit aliquid non fortes: ergo aliquid non fortes mo-
 uetur: r per consequens non tñi soz. mouet: q̄ ē oppositū
 prime exclusiue. Similiter si soz. tangit platonem ergo ali-
 qua eius pars que no ē soz. tangit platonē: r per coseqns
 no tñi soz. tangit platonem qd ē oppositū sede exclusiue.
C Item si soz. ē albus vel niger ergo aliqua eius pars ē
 alba vel nigra r per ass non tñi soz. ē albu nel nigrū: qd
 est oppositum: tertie exclusiue: p̄na p3 q: quilibet ps soz.
 est aliquid no soz. **C** Item si pater est nūus vel filia est q
 vel que non est pater: igitur aliquid non pater ē: r per co-
 sequens ego dico: tñi soz. ē albu nel nigrū: r no: tñi soz. est
 albus nel niger: q: supposito q soz. est alb? r nullus alius
 homo ab eo sed quibet talis est niger. tunc hec esset vera.
 tñi soz. est albus vl̄ niger: vt p3 p exponentes: q: soz. ē alb?
 vel niger r nihil aliud a soz. est soz. albus nel niger: sed h
 falsa esset. tñi soz. est album vel nigrum quia aliud a soz. ē
 album vel nigrum: vs plato vel cicero: vnde b̄ ppositio

tñi soz. est albus. non debet sic exponi. soz. est albus r ni-
 hil no soz. ē albu: sed nihil non soz. ē soz. albus. q̄ p̄se pro
 eodē debet termini supponere in exposita r i exponētib?
A modo in ista tñi soz. est albus. ly albus precise supponit
 pro forte: qz ē adiectiuū istius termini fortes. sed in illa ni-
 hil non soz. est album. ly albu supponit pro alio a forte. et
 alterius est adiectiuum vel saltem substantiue tenet: id no
 est illius exponens. Illa enim conuertuntur tñi soz. ē alb?
 r tñi soz. ē soz. albus: tñi soz. ē niger r tñi soz. est soz. niger.
Alij tñ dicūt q tales ppositiōes tñi soz. mouet: tñi soz.
 fecit illum actum rē. possunt exponi ratione totius com-
 positionis limitate gratia materie vel gratia forme: vnde
 prima debet sic exponi gratia mae: soz. mouetur r nihil
 aliud a soz. vel pre sortis mouetur: q non formaliter inclu-
 dit contradictionem vel repugnātia. Secunda sic exponit
 tur gratia materie. soz. fecit istū actū r nullum aliud indē
 viduū speciei humane fecit istum actum. q̄ est possibile:
 cum hoc q̄ deus fecit illum actum. Sed videtur mihi q̄
 iste modus est nimis ad placitū r contra rationē: qz fin
 istum modum quelibet exclusiua impossibilis posset neru-
 cari continue inueniendo nouas r nouas exponentes.
C Itē potest p regula sustineri q̄ quibet huiusmodi ex-
 clusiua affirmatiua de presenti cuius predicati significatus
 primarium non poterit in eē significato primario subiecti
 nisi infit alicui quod non sit significato huiusmodi est im-
 possibilis ut p3 de talibus: tñi soz. est albu: solū deus itel-
 ligitur: solū omnis homo est animal. Et vniuersaliter q̄
 bet talis de subiecto supponente pro multis respectu pre-
 dicati cois. vt h̄ solum deus ē aliquid. solum homo est
 animal. Et ratio patet ex hoc q̄ scda exponēs negatiua re-
 pugnat prime exponenti: affirmatiue.
Propositio exclusiua secūdi ordinis habebit
 duas exponentes quarū vna erit
 preiacens eiusdem r secunda erit vna singularis negati-
 ua de recto vel obliquo contradicto: so predicati prefacen-
 tis: ut tu tñi curris: sic exponitur tu curris r tu non es no
 currens. Iste asinus tñi est hominis: sic exponitur iste as-
 nus est hois. r iste asinus non est non hominis. Sequit̄
 ex isto modo exponendi veritas talium propositionum
 vel saltem possibilitas: fortes precise est albus vel niger:
 pla. precise mouetur: prima enim sic exponitur: soz. ē alb?
 vel niger r non est non albus vel niger: secunda sic expo-
 nitur plato mouetur r ipse non est non motus. Similiter
 etiam hec est possibilis: isti quatuor homines precise cur-
 runt: qz sic exponenda: isti quatuor homines currunt. Isti
 quatuor homines non sunt non currentes: nel non currē-
 tia q̄ est satis possibile. Similiter ista est vera. Ista octo
 animalia precise fuerunt in archa noe tempore diluuij. s̄
 ista est falsa. Ista octo animalia solūm fuerunt in archa
 noe tempore diluuij. prima enim sic exponit ista octo aia/
 illa fuerunt in archa noe tempore diluuij: r non fuerunt n̄
 in archa noe tempore diluuij r hoc est verum. Secūda
 sic exponitur ista octo animalia fuerunt in archa noe r ipa
 non fuerunt non in archa noe: r h̄ ē falsum qz ipa fuerūt
 non in archa noe: r hoc ante diluuium. **C** Circa istud est
 notandum q si subuz talis exclusiue fuerit terminus me-
 diatus iuxta dicta in primo tractatu ppositio: probari de-
 bet iuxta exigentiam talis termini: ut illa ppositio: ois
 homo tantū currit debet exponi ut vniuersalis affirmati-
 ua: ut ista hō tñi currit d3 resoluū ut indefinita affirmatiua
Propositio exclusiua affirmatiua tertij ordi-
 nis exponit sic exclusiua affir-
 matua secūdi ordinis. Ita q̄ b̄ tu es tñi homo. exponit̄
 tur sic. tu es homo r non es non homo. tu es precise cur-
 rens. tu es currens r non es non currens. Iste asinus est
 precise hominis. iste asinus est hominis. r non est no ho-
 minis. Tu es precise vidēs hominē. tu es vidēs hominē.
 r no es non vidēs hoiem. **C** A ppositio est precise si-
 cut ē significans. a. ē sicut est significans: r non ē non sicut
 est significans. **C** Ex quibus cum precedentibus sequit̄
 q̄ ab exclusiua tertij ordinis ad exclusiuam secūdi ordi-
 nis tenet consequentia: r econuerso. vnde bene sequitur

tu es nisi homo ergo tu nisi es homo. et e contra. Et sequitur tu es nisi videns hominem: igitur tu nisi vides hominem et e contra. Item sequitur quod quilibet propositio affirmativa conuertitur cum ipsa dictione exclusiua addita pre-dicato. unde non sequitur. Iste asinus est sortis igitur iste asinus est nisi sor. probatur et ponitur quod hincellus demon-stratus in antecedente sit sortis et platonis: ita quod sic ambobus eois. Iste posito antecedens est verum ut patet. et prius falsum quod arguo sic. Nam si iste asinus est precise sortis. ergo iste asinus non est nisi sortis: prius tenet ab exposita ad alteram exponentem. sed sequens est falsum: quia iste asinus est non sortis. et enim platonis: sed ois plato est non sor. igitur etc. Sed hic obijciunt dupliciter: primo quod hinc contra regulam. secundo quia sequitur iste asinus est non sor. igitur non est sor. quod est contra casum. Dicitur ad primum quod regula intelligitur in terminis rectis qualiter non est in proposito. Ad secundum nego consequentiam: nec semper ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiua de predicato finito est bonum argumentum: sicut apparebit in secunda parte cum presens declarabitur difficultas.

Propositio exclusiua quarti ordinis est per duas propositiones exponibiliter probanda: quarum prima est placens eiusdem et. Secunda est vna singularis negatiua cuius pars predicati infinita qua in apposita determinat dictio exclusiua: ut. a. propositio est significans precise sicut est: sic exponitur: a significat sicut est et. a. non significat non sicut est: tu vides solummodo hominem sic exponitur. tu vides hominem. et tu non es videns non hominem. Ita quod vniuersaliter teneat in materia exclusiuarum negationem infinitam terminum infinitare solummodo qua in exposita determinat dictio exclusiua. Ex isto modo exponendi sequitur primo quod hinc homo est aial non significat precise sicut est: quoniam datur oppositum: illa significat sicut precise est: ergo non significat non sicut est consequentia. et prius est falsum: quia ista significat non sicut est: ex quo falsum significat. Secundo sequitur quod hinc homo est asinus non significat precise aliter quod est: quoniam datur oppositum. illa significat precise aliter quod est: ergo ipsa non significat non aliter quod est: consequens est falsum: quia suum contradictorium est verum videlicet illa significat non aliter quod est: quia significat hominem esse et hominem esse est non aliter quod est. Tertio sequitur quod nulla propositio mundi significat precise sicut est: nec aliqua significat precise aliter quod est: quoniam quilibet propositio falsa significat infinitas veritates et quilibet vera infinitas falsitates. Exclusiua affirmatiua quarti ordinis primo secundo et tertio et quarto modo potest exponi secundum consentiam inter opponentem et respondentem. Ita quod hinc tu es animal solummodo potest conuerti cum illa tantummodo tu es animal: aut cum illa: tu es solummodo aial primo modo est falsa: et secundo modo est vera: nec hoc est inconuenienter dictum: quoniam sic in hac propositione homo est aial necessario: et necessario potest determinare totam propositionem significando quod necessario homo est aial: aut predicatum solummodo denotando quod homo est necessario animal. Ita in proposito dictio exclusiua finaliter situata cuiuscumque ordinis propositionem exclusiua potest denotare. Ex quo sequitur quod dubium est an hinc homo est animal tantummodo sit alicuius quantitas si namque exclusiua primi ordinis est nulli quantitas existit. Si vero cum exclusiua secundi vel tertij ordinis conuertitur: tunc alicuius quantitas est. Ex his modis exponendi sequitur veritas quae: scilicet a. propositio prima est quod solus sor. est alb. quod plato est albior et tamen non solus sor. est alb. probatur et ponitur quod nihil sit album nisi sor. et plato quod sit albior sor. tunc patet propositio per suas exponentes: quod sor. est albus quo plato est albior. et nihil non sortis est sortis albus quo plato est albior et si arguatur sic: solus sortis est albus quo plato est albior: igitur solus sor. est albus et isto plato est albior. negatur consequentia: nec hic debet resolui nomen ralatium propter precedentiam termini exclusiui determinantis. Secunda propositio est ista. Solis tribus sola duo sunt pauciora: et tamen non solis tribus duo sunt pauciora: prius pars patet. quia tribus sola duo sunt pauciora: ergo solis

tribus sola duo sunt pauciora: prius pars ab exponentibus ad expositam. secunda pars patet: quia si solis tribus duo sunt pauciora: igitur nullis non tribus duo sunt pauciora. prius est falsum: quia quatuor duobus sunt pauciora: et ista quatuor sunt aliqua non tria: igitur aliquibus non tribus duo sunt pauciora: quod est oppositum ipsius prius. Et si dicitur quod solis tribus duo sunt pauciora: negatur. quia praedicans exclusiue non debet denominari a secunda nota exclusionis sed a prima: Ideo bene concedo quod illius praedicans est tribus sola duo sunt pauciora: et hoc est verum. Tertia propositio est ista: non solum genituum precedit solus nominatus: probatur aliquem non genituum precedit solus nominatus: ergo consequentia tenet ab vna causa veritatis ad propositionem habentem illam: ans probatur: quia hinc demonstrando datum precedit solus nominatus et hinc aliquod non genituum ergo: ans probatur quia hoc demonstrando ipsum datum precedit nominatus: et hoc non est non precedens nominatus igitur: prius tenet ab exponentibus ad expositum et maior: minor: vero quod suum contradictorium est falsum. Alterius pro exponentibus exclusiue negatiue primi ordinis est notandum quod prima exponens erit placens negatiua et secunda erit vniuersalis affirmatiua de subiecto aggregato ex trascendente et termino opposito subiecto placens: ut illa tu homo non currit. et sic exponitur: homo non currit et quodlibet non homo currit. Et hinc est quod loqui antiquitas vocarunt exclusiuas negatiuas non inere negatiuas sed negatiuas pregnantes affirmatiuas. Et quod sicut exclusiua affirmatiua predicatum attribuitur subiecto et remouetur a quocumque opposito subiecti: sic i exclusiua negatiua predicatum remouetur a subiecto et attribuitur cuiuscumque opposito subiecti. Nam sic concedo. Tu homo currit denotatur cursus in esse homini et remoueri a quocumque quod est non homo. Ex hoc patet quod quilibet exclusiua negatiua cuius totale predicatum non est trascedens et subiectum est terminus positius est possibilis: sicut quilibet talis cuius predicatum est trascedens et primarius significatum subiecti non potest esse necessaria vel vera. Exemplum prime partis hinc sunt impossibilia. tu homo non currit: tu chymera non videt. Sed hinc sunt necessaria tu chymera non est: tantum corruptum non est etc. ut patet ex suis exponentibus. Sicut hinc est vera tu quatuor chymere non sunt: quia sic exponitur quatuor chymere non sunt et oia non quatuor chymere sunt quod verum est: et vera tu chymera non potest esse: quia chymera non potest esse: et quodlibet non chymera potest esse: vnde exponentes tale negatiuum per illud terminum aliud dicunt omnem tale esse impossibile: imo dicitur quod impossibile est quod tu non ens non sit. Sed hinc non est rationabiliter dictum: quia quilibet negatiua cuius significatum primarium subiecti non est: dicitur esse vera: sicut et quilibet propositio affirmatiua cuius significatum primarium subiecti non est: dicitur falsa. Ex isto sequitur falsitas illius propositio: tu isto modo non es asinus quo non esses asinus si non aliquid esset. Exponitur enim sic: isto modo non es asinus quo non esses si non aliquid esset. et oia modo non isto modo es asinus quo non esses asinus. si non aliquid esset. Et patet quod ista secunda exponens est falsa. Ista conclusio est concedenda: tu ista chymera non est. et tu infinite alie: et infinite plures chymere quod ista non sunt cum iuxta exponentes predictas quilibet istarum est necessaria.

Ex predictis patet quodammodo quod dicitur est de exclusiuis negatiuis secundum ordinem: ut ista sor. tu non est aial: et sic exponitur: sor. non est aial et sor. est quodcumque non aial: plato tu non currit: exponitur sic: plato non currit et plato est quodcumque non currit: vnde sicut in exclusiua affirmatiua secundi ordinis cuius exclusio precedit verbis stat predicatum ceteris paribus inobiter: sic in negatiua tali stabit predicatum mobiliter: ut si sor. tu non est albior et plato non est albior. igitur sor. est plato. Et si sor. non est aial et plato est aial tunc plato est non sor. Similiter in a. propositio. Ego solummodo si pcutio sortis sic exponitur. Ego non pcutio sortis: et ego pcutio quodcumque quod non est sor. Sicut. a. propositio precise non significat sicut est: sic exponitur. A. propositio non significat sicut est: et. a. propositio significat quodcumque vniuersaliter non sicut est. Sed hoc est notandum quod exclusiua negatiua secundi ordinis cuius significatum pri-

marium nō ē exponēdū ē sicut exclusiua negatiua p̄imi or-
 dinis: ut antiq̄ps tr̄i non currit: nō sic exponitur antiq̄pus
 non currit & antiq̄ustus est q̄dēq̄ non currit: sed sic ex-
 ponitur: antiq̄ustus non currit & q̄libet nō antiq̄ps currit
 Similiter tr̄i chymera non est: sic exponitur. Chymera
 nōn est. & q̄libet non chymera ē: verūtāmē iste p̄positio
 nes omnes possunt negari & exponi sicut p̄ores. Et si tūc
 arguitur q̄ aliqua negatiua est falsa cuius p̄mariū signifi-
 catum nō ē: dicitur q̄ non ē incōueniens i p̄positionib⁹
 p̄rganantibus affirmatiōes: qualiter ēi p̄posito.

Propositio exclusiua negatiua tertij aut q̄r/
 ti ordinis nō est exponēda sed p̄
 banda p̄ suū d̄ictoriū: vñ ad p̄bādū illā. Sortes nō per-
 cutit p̄cise for. debet sumi ista for. pcutit p̄cise for. Vel
 p̄t, p̄bati p̄ suas cās veritatis que dāt p̄ partes contradi-
 ctōrias exponētū affirmatiue exclusiue tertij ordinis sub
 disiunctiōe: ideo talis negatiua conuertitur cū vna disun-
 ctina facta d̄ partibus oppositis p̄tū copulatiue affirmati-
 ue exponētis exclusiua affirmatiua: vñ p̄ veritate isti for.
 non pcutit p̄cise for. sufficit q̄ for. non pcutit for. vel ē pcuti-
 tiēs non for. q̄libet enim istay p̄tū sufficit i ferre illā exclusi-
 uā negatiua: & non econtra: sequit. enim for. non percutit
 for: ergo for. non percutit p̄cise for. sed ecōtra non vñ.
 for. n̄ pcutit p̄cise for. ergo n̄ pcutit for. ut supposito q̄ ip̄e
 pcutit se. & platonē: atcedēs ē verū: & p̄ns falsū. Simili-
 ter etiā sequitur for. ē percutiens non for. igitur for. non p-
 cutit p̄cise for: q̄ oppositum consequentis repugnat an-
 cedētī. Ista enim duo repugnant sortes pcutit p̄cise for.
 & for. ē percutiēs nō for: cū ex ista sequatur oppositū al-
 terius p̄tis. Sed ecōtra non sequitur. For. non est per-
 cutiens p̄cise for. igitur for. ē percutiēs non sortem cui⁹ ex
 negatiua non sequitur affirmatiua.

Exclusiua negatiua opposita exclusiue affirma-
 tiue p̄imi ordinis ē similiter dupli-
 ter probanda vel per suum cōtradictōrium assignādū vt
 p̄tus dicebatur vel per vñ disiunctiua factā ex partibus
 oppositis exponētū exclusiue affirmatiue. vnde ista p̄-
 positio: nō tr̄i homo currit conuertitur cū ista disiunctina
 nihil q̄ est homo currit vel aliquid nō homo currit cuius
 quelibet pars est sufficiens i ferre illam exclusiuam nega-
 tiua & non econtra. Sequit. n. nihil q̄d est homo currit er-
 go nō tantū hō currit: q̄ oppositū cōsequentiū repugnat
 antecedētī: sed ecōtra nō vñ: vt non sequitur: nō tantū hō
 currit igitur nihil q̄d ē homo currit: supposito q̄d hōies &
 asini currāt. Similiter sequitur aliqd nō hō currit. igit
 non tantum homo currit: & tamen econtra non vñ: q̄ ex
 negatiua nō sequitur affirmatiua: supposito enim q̄ nihil
 curreret: an̄s ēē verū & p̄ns falsum.

Consimiliter dico de exclusiua negatiua op-
 posita exclusiue negatiue. se-
 cundū ordinis q̄ habet dupliciter probari: vel p̄ suū con-
 tradictōrium vel per cās veritatis illius que sunt p̄tes op-
 posite p̄tū exponētū affirmatiua: ut ista tu nō tr̄i currit:
 habet duas tales causas veritatis: tu non curris vel tu
 es nō currits quarū q̄libet p̄t i ferre exclusiua illā negati-
 uam & non econtra.

Exclusiua opposita exclusiue negatiue p̄imi
 ordinis habet consimiliter dupli-
 citer probari vel per suum contradictōriū vel per suas causas
 veritatis: vnde ad p̄obandū vel i p̄obandū illam
 nō tr̄i homo non currit sumatur statim suū oppositum:
 vñ tr̄i homo non currit: ex quo statim apparebit veritas
 vel falsitas illius non tantū hō homo non currit: vel per suas
 causas veritatis que sunt: omnis homo currit: vel aliqd n̄
 homo nō currit: quarū quelibet vt p̄ius p̄t ēē an̄s illi
 in consequentiā bona & non econtra. sequitur enim ois hō
 mo currit ergo non tr̄i homo non currit: q̄ oppositū cō-
 sequētis repugnat antecedētī. Ista. n. sibi repugnat ois hō
 currit & tr̄i hō nō currit: q̄ ex vna pte copulatiue sequit
 formalr oppositū alterius p̄tis. Similiter sequitur aliqd
 nō homo non currit ergo nō tr̄i hō nō currit: eo q̄ oppo-
 situm p̄tis repugnat an̄ti: vt p̄ eius exponētis: eñ aut

nō vñ aliq̄da istay p̄tā: vt p̄s intenti.
Dicendum est consimiliter de exclusiua op-
 posita exclusiue negatiue secundi
 ordinis q̄ h̄ dupliciter p̄bati vt per suū d̄ictoriū: vel p̄
 vñ disiunctiuaam factā ex partibus oppositis partū ex-
 ponētū exclusiua negatiua secūdi ordinis. Ideo illa p̄posi-
 tio for. non tr̄i non currit: habet talē disiunctiua fecū
 conuertibilē. for. currit vel for. non est q̄dēq̄ nō currit: cui⁹
 quelibet pars infert illā exclusiua & non econtra: & hoc in-
 nit vna regula logicalis ponēs q̄ a p̄positione h̄ntē plu-
 res causas veritatis ad vnam illarū non vñ p̄tā. Sed ar-
 guendo a qualibet illarum causay ad p̄positionē h̄ntē
 illam eam ē bona cōsequētia: vt sepius & sepius ē exp̄s-
 sū. Et hoc ē rōnabiliter dictū. q̄ quelibet talis conuertitur
 cū vna disiunctina que non infert aliquā eius p̄tē for: malr
 sed a qualibz i feritur: nisi forte p̄ns eēt necessariū vt eēt cō-
 sequēs ad quālibet p̄tē disiunctiue. Sequitur. n. tu curris
 vel de? ergo de? Sillr seq̄ tu curris: q̄ vt hō ē asin⁹ g⁹
 tu curris p̄ns seq̄ ex qualibz pte disiunctiue. Et ita d̄ alijs
 exclusiuis negatiuis suo modo dicat. Ex his ergo p̄s qd
 in materia exclusiuarum sit dicēdū rē.

De regulis exclusiuarū.

Nunc de quibusdam regulis pertinentib⁹ ad
 materiam exclusiuarū restat tractare. Et p̄i-
 mo p̄suppono q̄ culu sibi est exclusiue tam
 affirmatiue q̄ negatiue p̄imi ordinis subie-
 ctum super quo cadit exclusio stat cōfuse tr̄i
 si non aliunde fuerit distributū. Et cuiuslibet talis exclusi-
 ue p̄dicatū stat cōfuse & distributiue subducto quolibet p̄-
 hibēte. vnde bene sequitur tr̄i for. ē aial plato ē aial ergo
 pla. ē for. isto p̄supposito pono quāsdā regulas exclusiuarū
 quibus earūc notitia alqualiter declaratur. Ista regula
 la ē ista. Ab exclusiua affirmatiua p̄imi ordinis ad suum
 vniuersale de terminis transpositis & i terminis rectis est
 p̄tā formalis. p̄batur. Ista i omni exclusiua affirmatiua
 p̄dicatū stat cōfuse & distributiue: & subiectū confuse tr̄i:
 subducto quodcūq̄ ipedimēto ergo p̄ exclusiua affirmati-
 uā denotat iherētia cuiuscūq̄ rei significatē p̄dicatū rei
 significatē p̄ subiectū. Et talis iherētia denotatur p̄ vñ
 uersalē affirmatiua d̄ terminis transpositis, ergo ipsa exclu-
 ua & ipa vñs p̄uertitur & p̄ p̄ns regula va rē.

Contra istam regulā arguitur multiplici-
 ter. Et primo sic: nā data regula
 sequitur q̄ ista p̄tā est bona demonstrādo. a. verus & b.
 falsū: tr̄i verū ē alterū istorum qd ē vex: ergo vtrūq̄ isto-
 rum qd ē verū est verū. Et q̄ ista p̄tā nō valeat p̄bo: an-
 tecedēs est verū & p̄ns falsum. igit p̄tā nō valet. D̄b an-
 tecedēs sit vex p̄bo p̄ suas exponētis q̄ verū ē alterum
 istorū q̄ ē verū & nullū nō verū est atex istorū quod ē vex
 ergo tr̄i verū est alterū istorum qd ē verū: p̄tā potet ab
 exponētibus ad expositum: & minor patet quia suuz op-
 positum ē falsū. Et q̄ p̄ns p̄ime cōsequētiē sit falsū p̄bo:
 sequitur. n. vtrūq̄ istorum quod est verum ē verum: er-
 go vtrūq̄ istorū ē verū: p̄ns falsum igitur & an̄s. Et p̄tā p̄-
 batur. Ista quelibet singularis an̄tis infert singulares ali-
 quā cōsequētis & ecōtra. Et cuiuslibet supposito subiecti cor-
 respōdet. vna singularis. Et tot p̄cise sūt singulares p̄ntis
 quot sunt antecedētis: ergo cōsequētia bona: an̄s p̄bat p̄o
 p̄ima pte: q̄ demonstrato. a ista sequētia ē bona: hoc isto-
 rum quod ē verū ē verū ergo h̄ istorū est vex. Similiter
 demonstrato. b. etiā sequitur: hoc istorū rē. & non sūt plu-
 res singulares an̄tis & p̄ntis q̄. a. & b. ergo rē. an̄s p̄ba-
 tur: q̄ si dicat q̄ an̄s nō habet nisi vñ singularē. f. a.

Contra tunc sequitur q̄ hoc signū: vtrūq̄ posset distri-
 buere pro vno solo: qd videtur icōueniēs in alijs exēplis
CSecūdo arguitur sic. ista cōsequētia nō vñtū verum
 & hoc falsū d̄icūt demonstrata illa de? nō ē: ergo omnia
 contradicētia sunt vex & hoc falsū. igit regula falsa. Et q̄
 illa cōsequētia nō vñ. p̄bo. q̄ an̄s ē vex & p̄ns falsū. igit
 q̄ p̄ns sit falsū p̄s. & q̄ an̄s sit vex. p̄bo. q̄ vex & hoc fal-
 sum cōtradicunt & nullum non verum & hoc falsum d̄i-
 cunt ergo tr̄i verum & hoc falsum contradicunt: p̄s cōse-

quætia & maior: similiter: & minor: probatur: q: si non det
 oppositum uidelicet q: aliqd non uerum & hoc falsus cõ
 tradicunt. & sequitur statim q: falsum: & hoc falsum contra
 dicunt q: impossibile. **T**ertio arguitur sic. & suppo
 no q: for. uideat platone & plato etiam seipsum & nihil ali
 ud uideat platone. isto posito. h: pna nõ ualet. tñ for. qui
 differt a platone uidet platone ergo omne uidens pla
 tone m: for. qui differt a platone: & b arguitur per regu
 lam ergo ac. Et q: ista cõsequetia non ualet. pbo. q: anis
 est uerum & pns falsum. ergo. q: pns sit falsum p3. & q:
 antecedens sit uerum. proba. q: for. qui differt a platone
 uidet platone m: & nihil nõ for. tes q: differt a platone uidet
 platone m. igitur tñ for. qui differt a platone uidet plato
 nez: consequentia patet cum maiori. & minor: probat. q:
 si non detur ergo qd aliqd non for. qui differt a platone ui
 deat platone. & sit plato. tñc arguitur sic. plato non for. q:
 differt a platone uidet platone m. ergo for. non pla. q: dis
 fert a platone uidet platonez: pns ipossibile: eo q: iplicat
 platone differt a platone: & pna probat: q: plato nõ for.
 & for. nõ plato cõuertuntur. q: bene sequitur plato nõ for.
 est: igit for. nõ plato. **Q**uarto arguit sic. ista psequen
 tia nõ ualet. tñ ppositio uera cuius cõtradictoriũ est fal
 sum: e: ppõ. ergo ois ppositio e: va cui p dicitõis est fal
 sum: & b arguitur p regulam igit ac. Et q: illa cõsequen
 tia nõ ualet. pbo. q: pns e: falsum ut p3 & anis e: uerũ: q:
 proba sic. ppositio uera cuius p dicitõis e: falsũ e: ppositio
 & nulla ppõ nõ ppõ va cuius cõtradictoriũ e: falsum e: p/
 positio: igit tñ ppositio va ac. pna p3 cũ maiori & minor
 arguit sic. q: si nõ det ergo q: aliqua ppositio nõ ppositio
 va cuius cõtradictoriũ e: falsũ e: ppositio. Et sit ista hõ
 est afinus q: sit. a. tñc arguitur sic. a e: ppositio nõ va cuius
 cõtradictoriũ e: falsũ: igitur a est ppositio falsa cuius con
 tradictoriũ e: falsũ. pna p3 q: nõ uerũ & falsum cõuertunt
 & pns e: falsum ut p3 igitur & anis qd erat probandum.
Quinto arguitur sic. h: psequetia nõ ualet: tñ homo ui
 det alium ergo omnis afinus uidet hominẽ: & b arguit
 per regulã igit ac. q: illa pna nõ ualet: pbo q: anis e: ve
 rũ & pns falsũ: posito q: qlibet hõ uideat afinũ: & q: ql/
 bet afinus sit cecus p3 ac. **S**exto arguitur sic. h: cõsequen
 tia nõ ualet: tñ a. erit uerũ ergo oẽ uerum erit. a. & b ar
 guitur p regulã igitur ac. Et q: illa pna non ualet pbo.
 & pono q: a. sit illa ppositio: deus e: que sit & erit ois pro
 positio va q: post istas pns nuncũ erit. a. isto posito p3 q:
 tñ. a. erit uerum: q: tantum illa ppositio deus e: erit ve
 ra & ipsa e: a. igitur ac. Et q: cõsequens sit falsũ pbo: q: se
 quitur omne uerũ erit. a. s: h: ppositio de: e: oẽ uerũ &
 erit omne uerũ igitur ipsa erit. a. q: e: h: casum. **S**eptio
 arguitur sic. non sequitur tñ hoc desinit eẽ uerum. ergo
 oẽ uerũ desinit eẽ hoc. Et b arguitur per regulã. igit ac.
 Et q: illa pna nõ ualet pbo: & pono q: a. ppõ nõ sit sed
 an hoc fuerit va & q: quelibet ppositio que nunc e: uera
 fuerit uera & erit uera: isto posito p3 q: anis e: uerum & q:
 pns sit falsũ. proba: sequit omne uerũ desinit esse hoc igit
 omne uerũ h: e: hoc uel prius fuit hoc demonstrato. a. con
 sequens h: casũ. **O**ctauo arguitur sic. ista cõsequetia si u3
 tñ hoiez eẽ hoiez e: uerũ. ergo oẽ uerũ e: hoiez eẽ hoiem
 & b arguitur p regulã igitur ac. q: illa pna nõ ualet: pbat
 q: pns e: falsũ ut p3 & anis e: uerũ qd proba sic: q: h: ppõ
 e: uera: tñ homo est homo que pmarie significat tñ ho
 minẽ eẽ hoiez: igit tñ hoiez eẽ hoiez e: uerũ. p3 pna ab of
 ficiãtibz ad offitatum.

Ad hec omnia respondetur. **C** Ad pri
 mũ uerũ e: aliter istoz qd e: uerũ igit uerũqz istoz qd e: uerũ
 est uerũ: & cõcedo cõsequens: & tñc ad i pbationẽ quãdo i/
 fertur qd uerũqz istoz e: uerũ: nego pna: & dico q: antee
 dens non habet tot singulares quos habet pns: imo sub
 lectum antecedentis solũ distribuitur p. a. & subiectũ con
 sequetis pro. a. & pro. b. & quando dicitur q: e: h: naturam
 illius signi. uerũqz ut distribuat pro uno solo ut p3 in alijs
 exẽplis u3 uerũqz illoz currit: uerũqz illoz. est uerũ.
Dicitur qd non est inconueniens ubi terminus cõmu

nis distributus restringitur p aliquod determinabile: illi
 enim determinabile: qd e: uerũ: restringit illum terminũ
 alterum illoz q: non potest supponere nisi pro illo qd
 est uerũ. Ideo non est distributo nisi pro. a. solum m. s: h:
 ubi non e: talis determinatio ut in exẽplis alijs ubi necessa
 rio distribuit pro duobz. In alijs enim uniuersalibus e:
 restrictio subiecti p huiusmodi dterminabile: ut i talibz. ois
 homo qui est albus currit: nullus homo qui e: niger cur
 rit & sic de alijs. **A**d secunduz cõcedo pna: & nego an
 tecedens uidelicet q: tñ uerũ & hoc falsum dicitur. Et ad
 probationem uerum & hoc falsum contradicunt & nihil
 non uerum & hoc falsum cõtradicit igit ac. nego cõsequen
 tia: nec arguitur ab exponẽtibz ad expositũ: & causa est:
 q: qñ dicitõ exclusiua additur alicui termino pluralis nu
 meri uel equalenti respectu uerbi pluralis numeri: tunc
 signum uniuersale distribuens debet eẽ pluralis numeri.
 Ideo tales debent esse secunda exponens nulla non uerũ
 & hoc falsum h: ducit q: falsa est: q: rex sedet & nullus rex
 sedet dicitur q: nõ sũt uerũ & hoc falsũ demonstrata. illa de?
 non e. **C**ontra istã responsionẽ arguitur sic. Si aliqua
 non uerũ & hoc falsum contradicunt. Sint ergo. a. & b. af
 signata: tunc arguitur sic. a. & b. & hoc falsũ cõtradicit er
 go uni duo dicitur igitur nõ tãtũ unum uni opponitur q:
 est h: pñm in lib: o phier. Itẽ tãtũ uerum contradicit
 huic falso: ergo tantum unum uerum & hoc falsum con
 tradicunt: qd erat probandum. **A**d istud respondetur
 q: aliqua non uerum & hoc falsum contradicunt: & di
 co q: illa sunt. a. & b. nego tamen q: a. & b. & hoc falsum
 cõtradicit. q: illa ppositio aliqua non uerũ & hoc falsũ
 contradicit. non sic debet resolui. a. & b. & hoc falsũ con
 tradicunt & a. & b. sunt aliqua non uerum: ex quo totum
 hoc est subiectum aliqua nõ uerũ & hoc falsum. in quo ne
 gat totum hoc. uerum & hoc falsum p negationẽ infinitã
 tem: sed sic deberet resolui. a. & b. contradicunt & a. & b.
 sunt aliqua non uerum & hoc falsum ergo aliqua non uerũ
 & hoc falsum cõtradicunt: & sic arguendo concedo conse
 quentiam antecedens & cõsequens. **A**d aliam formã
 nego consequentiam: quia in antecedẽte cadit exclusio so
 lum super ly uerum & in cõsequẽte cadit sup ly uerum et
 hoc falsum: & sic patet diuersitas. **A**d tertium argumẽ
 tum pncipale concedo consequentiam: & nego q: tãtũ
 for. qui differt a platone uidet platone m: & nterius con
 cedo q: plato non for. qui differt a platone uidet platonez
 Et tunc ad argumentum quãdo infertur q: for. non plato
 qui differt a platone uidet platone m: nego consequentiam.
 eo q: in ante relatiuum refertur ad ly for. & in consequen
 te ad ly plato. Et tunc ad probationem dico: q: licet plato
 nõ for. & for. non plato cõuertantur: non tamen plato nõ
 for. qui differt a platone & for. nõ plato qui differt a pla
 tone cõuertuntur: propter diuersitatem relationis ut di
 ctum est. **C**et aliter potest dici negando simpliciter q:
 plato non for. & for. non plato cõuertuntur: quia non se
 quitur: plato non for. est igitur for. non plato est: antecedens. n.
 esset uerum & consequens falsum supposito q: for. nõ eẽ
 & sic procedit argumentum. **A**d quartum argumentũ
 concedo consequentiam & nego antecedens uidelicet q: tã
 tum uerum cui falsum contradicit est ppositio: & conce
 do q: a. e: ppositio non uera cui falsum contradicit. Et
 tunc ad argumentum cum infertur q: a. e: ppositio fal
 sa cui falsum contradicit: nego consequentiam. Et ad
 probationem non uerum & falsum cõuertuntur. **R**espõ
 deo q: h: non uerum & falsum cõuertuntur tamen pro
 positio non uera cuius cõtradictoriũ est falsum & pro
 positio falsa cuius cõtradictoriũ est falsum non conuer
 tuntur: & causa est: quia cum dico. a. est ppositio nõ ve
 ra cuius cõtradictoriũ est falsum: illa negatio cadit sup
 totum sequens: & significat q: a. non est ppositio uera
 cuius cõtradictoriũ est falsum: quod uerũ e: quia suũ
 oppositum est falsum. s. a. est ppositio uera cuius con
 tradictoriũ est falsum. Sed cum dico q: a. est ppositio
 falsa: cuius cõtradictoriũ est falsum. ly falsum non
 cadit sup aliqd sequens: unde ly falsum: & ly non uerum

conuertuntur quando negatio terminatur ad ly verū: vt sic arguendo hominem esse asinum est non verum igitur hominem esse asinum est falsum. **C**Ad quintam nego illam cōsequētā: tñ homo videt asinū ergo omnis asinus videt hominem: nec arguitur per regulam: quia non arguitur de terminis transpositis: sed sic deberet argui: ergo omne videns asinum est homo quod verum ē in casu illo. **C**Ad quintam dico negando consequentiam: q: ly erit vel est terminus mediatas vel immediatus. Si mediatas debet sic argui. tantū. a. erit vt nū quo omne verū est vel erit. a. si ly erit est uerbiū immediatum oportet sic argui: ergo omne verū. a. est qd verū ē. **C**Ad septimū respondetur cōsimiliter negādo cōsequētā: q: nō arguitur de terminis transpositis: sed sic deberet argui. tñ hoc definit esse uerū ergo omne definens esse uerum est vel definit esse hoc. **C**Ad vltimū dico distinguendo de ly verū eo qd pōt teneri in sensu composito vel in sensu diuiso: pmo modo nego consequētā: nec arguitur p regulam: quia añs tñc non est exclusiua s; ppositio d exclusio subiecto. Si at ly verum teneatur in sensu diuiso concedo consequētā: q: nego añs: q: aliquid nō hominē ē hominē ē verum: q: dēum esse. Et tunc ad probationem nego consequētiam q: sumendo ly verum in sensu diuiso ppositio non est officia: sed exponenda sed deberet concludi ergo verum ē tñ hoies ē hoies. **C** forte adhuc aliq dubitaret on dēdo qd hec regula nō est uniuersaliter vera: q: non sequit: tñ ens necessario ē ens ergo omne ens necessario est ens cōsequens est falsū vt p; et añs est uerum: q: sue exponētes sunt vere: videlicet ens necessario est ens: q: nihil non ens necessario est ens: q: suū contradictorium implicat. **S**ed dictionez. **C** Itē non sequitur tñ substantia cōtingenter ē substantia. igit oīs substantia cōtingenter ē substantia: q: enim est falsum ut patet: quia deus non cōtingēt ē substantia imō nec celum intelligentie q: huiusmodi. Et q añs sit uerū p; exponendo ut prius. **R**espondetur quod nō determinate notatis exclusiuis assignāt uniuersales: qm ly cōtingenter q: necessario aduerbialiter sumpta determinare nō debēt in uniuersali nisi terminū quē i exclusiua determinant: q: ergo in exclusiua predicatū determināt. Ita q in uniuersali terminū eundem in subiecto precise. Ideo huius exclusiue tñ ens necessario est ens. est. h uniuersalis: omne necessario ens est ens: que uera est: q: similiter huius: tñ substantia cōtingenter ē substantia. ē hec uniuersalis cōrespondēs: omne cōtingenter substantia ē substantia que uera est sicut exclusiua.

Secunda regula principalis est ista ab uniuersali de subiecto stāte mobiliter ad exclusiuam affirmatiuā in terminis traspositis affirmatiue q: in terminis rectis ē consequentia for malis: h regula probatur sicut prima: ponitur i regula q: subiectum talis uniuersalis stet mobiliter propter ponentes exceptiua: quia non sequitur: omnis homo pter sor. currit: ergo tñ currens est homo pter sor. cū añs sit exceptiua propria. q: cōsequēs exceptiua in propria: ponitur etiā affirmatiue: quia ab uniuersali negatiua ad nullas exclusiua tenet cōsequētā. nisi forte gratia materie: aut q: antecedens ē impossibile uel consequens necessarium: ponitur etiā in regula ly in terminis rectis. ad denotandū q: ab vli affirmatiua ad exclusiua affirmatiua i terminis obliquis non ualet consequentia: ut sic arguendo: cuiuslibet hominis est caput igitur. tñ caput est hominis: p; q añs est uerum q: cōsequēs falsum.

Contra istā regulā arguitur sic. Ex ista regula sequitur q: ista consequentia foret bona: qualiscūq; homo currit igit: tñ currens est aliqualis homo. Et q ista non ualet: pbo: q: pono qd sint sex homines albi q: sex nigri quorum tres albi q: tres nigri currant q: alii quiescant. Isto posito patet qd consequens est falsum. quia aliquid non currens est aliquis homo per casum. Et q añs sit uerum pbo: q: aliqualis homo currit q: non est aliqualis homo quin talis currat igitur qualiscūq; homo currit: cōsequētā patet

cum maiori q: minor arguitur: q: suū oppositum ē falsum: scilicet aliqualis homo q: talis non currit: quia in isto casu quocūq; homine demonstrato uerū est talis currit: licet adhuc non curreret. **C**Secundo arguitur sic. Ista consequentia non ualet: omnis homo currit: omnis homo albus ē sor. igitur tñ sor. ē homo q: omnis albus: q: hic arguitur per regulam. igitur tñ. Et q consequētā nō ualet pbo. q: pono qd sor. sit omnis homo albus. Isto posito p; q añs ē uerum q: consequens falsum: q: consequens sit falsum pbo. q: sequitur tñ sor. est homo: q: omnis homo asinus igitur tantum sor. est homo. consequens falsum q: consequentia probatur a toto copulato ad alteram eius partem. Et q añs sit uerum pbo. quia hō q: oīs homo albus ē sor. q: nihil est homo q: omnis homo albus quin illud ē sor. igitur: omnis homo q: omnis homo alb⁹ est sor. p; consequentia ab exponentibus ad exponentem q: antecedens est uerum similiter vt patet. **T**ertio arguitur sic: h consequentia non ualet: omne ens cui falsum cōtradicit est uerum igitur: tantum uerum ē ens cui falsū dicit: q: h arguitur per regulā igitur tñ. Et q illa pñā non ualet pbo. q: añs ē uerū ut p; q añs ē falsū: pbo: quia sequitur tñ uey est ens cui falsum cōtradicit. igitur tñ uerum ē cui falsum contradicit: p; cōsequētā: eo qd ly ē ens q: ly est cōuertuntur: q: consequēs ē falsū: probatur aliqd non uerum ē cui falsū cōtradicit igitur. añs sic: aliquid non uerum ē q: cuiuslibet uero falsum cōtradicit igitur tñ. Si r aliquid nō uerum cui falsum contradicit ē ergo aliquid nō uerum est cui falsum contradicit. **Q**uarto arguitur sic: hec consequētā nō ualet: oēs hoies siles quorū unus est sor. sunt tres. ergo tñ tres sunt hoies similes quorū un⁹ est sor. q: arguitur p regulam igitur tñ. Et q pñā nō ualet pbo. q: pono qd sor. q: plato q: cicero sint omnes hoies albi q: similes sed sint in lū alij nigri q: similes. scz. a. b. c. d. quo posito: patet. q: antecedens est uerum. Et q pñā sit falsum pbo. quia aliq nō tres sunt homines: similes quorum unus ē fortes: pbo: q: a. b. c. d. sunt homines similes: q: a. b. c. d. sunt aliq non tres quorum unus ē sor. ergo aliq nō tres quorū unus ē sor. sunt hoies siles: q: p cōsequēs aliqui nō tres sūt hoies siles quorū unus est sor. **Q**uinto nō sequitur oēs apostoli dei sunt duodecim igitur tñ. 12. sunt apli dei: q: h arguitur p regulā ergo tñ. q: illa cōsequētā nō ualet. pbo. q: añs ē uerū q: añs falsum: q: q añs sit uerū p; q: aliqua q: sūt oēs apostoli dei sūt. 12. Et q añs sit falsum pbo: q: aliqua non. 12. sunt apostoli dei. igitur nō tñ. 12. sunt apostoli dei cōsequētā p; q añs probatur: q: duo apostoli sūt apostoli dei q: ipsi sunt aliq nō. 12. ergo. **S**exto ista cōsequētā non ualet: quilibet sor. q: est ē sor. ergo tñ sor. ē qui est: sor. pbo: q: añs ē uey ut patet supposito qd sor. sit q: añs ē falsū. pbo. q: aliqd nō sor. ē. qui sor. ē. igit nō tñ sor. ē qui sor. ē. pñā p; q añs pbat: q: h ē demonstrādo platonē q: h est aliqd non sor. qui sor. ē ergo. **S**eptimo arguitur sic. nō sequitur: oīs ppositio significat sicut ē ergo pēse sicut ē significat aliq ppositio. pbo. q: añs ē uerū q: añs falsū: q: añs sit uerum pbo: quia quilibet ppositio significat quicquid sequit ad eam: sed euz ex qualibet propositione sequuntur infinita uera quorum quilibet est sicut est igitur. Et q añs sit falsum pbo: quia sicut nō ē significat aliqua ppositio igit nō pēse sicut ē significat aliqua ppositio p; q añs pbat. q: sicut nō ē significat hec. homo ē asin⁹ q: h ē aliq ppo tñ. **O**ctauo arguitur sic. hec consequentia non ualet. quilibz homo est unus solus homo igitur tñ unus solus hō est homo: quia antecedens est uerum q: añs falsum. pbo. quia aliquid non unus solus homo est hō: pbo: quia h mulier est homo. q: h mulier est aliquid non unus solus homo igitur tñ.

Ad hec omnia respondetur. **C**Ad primū dubitatur ab aliqb; illa: q: illscūq; hō currit: an distributio ipostata p ly qualiscūq; ferratur in ly homo stans mobiliter uel terminetur in ly qualitate ipostata: primo modo cōcedunt pñā q: negāt añs: q: tunc eq: pollet illi omnis homo aliqua qualitate de

dominans currit: que falsa est. Et tunc ad probationem illius antea negat consequentiam: quia ille non sunt eius exponentes: sed iste aliquis homo currit et non est aliquis homo quin ille currit: quod negatur in casu posito. Si autem distributio terminetur in ly qualitate tunc negant principalem consequentiam et concedunt antecedens: quia tunc ego pollet isti omni qualitate denominatus homo: currit. Et secundum istum intellectum exponentes date inferunt illud antecedens: et tunc exclusiua vniuersalis erit ista: tunc qualitas qua denominatur homo currit est aliqua qualitas et hoc est verum. **C** Ad istum tamen videtur secundum quod alias ostendimus quod non teneatur nisi primo modo. Ideo debet sic exponi. Aliqualis homo currit: et non est aliquis homo quin ille currit: que falsa est. **C** Ad secundum dubitatur iterum illa. omnis homo et omnis homo albus est sol. eo quod prima distributio potest cadere solum super ly homo vel super totum illud: homo et omnis homo: primo modo concedo consequentiam et nego antecedens. Et ad probationem dico quod ille non sunt eius exponentes: sed iste: homo et omnis homo albus est sol. et nihil est homo quin illud et omnis homo albus est sol. quod falsum est. Si autem distributio cadit super totum compositum concedo item consequentiam et consequens. Et ad probationem nego consequentiam. Et cum dicitur a toto copulatio ad alteram eius partem tenet consequentia: verum est si copulatum non prederet signum habens vim confundendi: sed in proposito precedit ly tunc. **C** Ad tertium concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad argumentum: tunc verum est ens cui falsum contradicit. igitur tunc verum est cui falsum contradicit. nego consequentiam. et dico quod non contingit semper arguere a ly est ens ad ly est: et hoc accidit quando relationum subsequitur quod refertur in vna ad ly ens et in alia ad aliam terminum: qualiter est in proposito: quia in vna refertur ad ly ens tanquam ad suum proximum antecedens et in alia ad ly verum quare magne diuersitatis est. **C** Ad quartum concedo illam consequentiam: omnes homines similes quorum vnus est sol. sunt tres. ergo tunc tres sunt homines similes quorum vnus est sol. Et tunc ad probationem nego quod aliqui non tres sunt homines similes quorum vnus est sol. Et tunc ad probationem nego vltimam consequentiam: quia in antecedente relationum refertur ad ly tres et in consequente ad ly homines similes. **C** Ad quintum dubito illam consequentiam: an ly omnes tenet collectiue vel diuisiue. Si diuisiue concedo consequentiam: et nego antecedens: et tunc ad probationem antecedentis nego consequentiam. Si autem ly omnes tenetur collectiue nego consequentiam: et hoc fuit satis exclusum in regula: cum dicebatur quod subiectum vniuersalis debet stare immobiliter qualiter non est in proposito: quia subiectum stat immobiliter cum sub eo non contingat descendere quare etc. Signum. n. affirmatiuum tunc collectiue sumptum habet vim immobilitandi quare etc. **C** Ad sextum dico quod non arguitur per regulam sed sic debet argui quilibet est sol. est sol. ergo tantum sol. est sol. qui est. **C** Ad septimum dico consimiliter negando consequentiam: nec arguitur per regulam: quia non arguitur de terminis transpositis. sed sic deberet argui: omnis propositio significat sicut est: ergo precise significas sicut est. est aliqua propositio: et hoc est verum. vt patet per exponentes. et sic non procedit argumentum. **C** Ad vltimum nego consequentiam: sed bene sequitur tunc vnus homo est homo masculus vel tunc vnus homo est aliquis homo: quia sicut restringitur ly homo in antecedente pro masculino solum ita debet restringi et ante si prima dicitur tenere per regulam que etc.

Tertia regula est ista: ab exclusiua ad quam libet suarum exponentium est consequentia formalis.

Contra hec consequentia non valet: tunc non omnis homo est homo igitur non omnis homo est homo. Et si arguitur per regulam ergo: quod illa consequentia non valet. probatio: quia antecedens est verum et consequens falsum. ergo consequentia non va-

let: quod antecedens sit verum. probatio: quia omnis homo est non omnis homo. ergo tunc non omnis homo est homo patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam etc. et quod consequens sit falsum. probatio: quia suum oppositum est verum: videlicet omnis homo est homo. Sed quod ibi arguitur per regulam probatio: quia ab exclusiua ad suam preiacens est consequentia bona. Sed illa non omnis homo est homo est preiacens illius tantum non omnis homo est homo igitur etc. Et quod sit preiacens illius patet: quia preiacens exclusiue dicitur esse illud totum quod remanet de proprio signo exclusiue sed sic est in proposito igitur etc. **C** Secundo arguitur sic. si consequentia non valet. tunc animal est homo ergo nihil non animal est homo: et si arguitur per regulam ergo: quod illa consequentia non valeat. probatio: quia antecedens est verum vt patet: et consequens falsum: probatio: quia sequitur nihil non animal est homo igitur omne ens animal est homo: patet consequentia per illam regulam negatio postposita facit equipollere suo contrario: et consequens est falsum vt patet igitur et ante. **C** Tertio arguitur sic: hec consequentia non valet: tunc verum vel falsum est propositio ergo nihil non verum vel falsum est propositio: et hic arguitur per regulam ergo etc. quod consequentia non valeat probatio: quia antecedens est verum et consequens falsum ergo: quod antecedens est verum. probatio: quia omnis propositio est vera vel falsa. Et quod consequens sit falsum: probatio: quia aliquid non verum vel falsum: est propositio: probatur aliquid non verum est propositio igitur aliquid non verum vel falsum est propositio: patet consequentia a parte disiuncti ad totum disiunctum. **C** Quarto ex regula sequitur quod hec consequentia sit bona. tantum. a. definit esse verum: ergo nihil non. a. definit esse verum et quod non valeat probatio. Et pono quod. a. definit esse verum per positionem de presenti et. b. definit esse verum. et definit esse per remotionem de presenti: isto posito pro quod non est falsum. quia aliquid non. a. definit esse verum: probatur. b. definit esse verum. et. b. est aliquid non. a. vel definit esse aliquid non. a. ergo. Et quod antecedens sit verum probatio: quia omne definit esse verum est. a. ergo tantum. a. definit esse verum: patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam ergo etc. **C** Quinto ista consequentia non valet: tantum homo est animal igitur homo est animal: et nihil non homo est animal et si arguitur per regulam ergo: quod non valet. probatio: quod non valet exclusiue solum terminetur ad ly homo: isto posito patet quod illa consequentia non valet quia antecedens est verum et consequens falsum: patet: et quod ante sit verum probatio: quia aliquid tunc homo est animal. Similiter aliquid animal tantum homo est.

Ad hec omnia respondet. **C** Ad primum nego consequentiam: nec arguitur ab exclusiua ad suam preiacens: quia in exclusiua ly non tenetur infinite et in consequente tenetur negative. Et vltius cum dicitur quod preiacens exclusiue est illud quod remanet de propria dictione exclusiua. concedo. Ideo dico quod ly non omnis homo est homo: est preiacens exclusiue: et ly non omnis homo est homo: non est preiacens exclusiue: primum patet quando ly non tenetur infinite. et secundum patet quando tenetur negative. Et si queritur quomodo ergo debet argui ab illa exclusiua ad suam preiacens. dico quod hoc non est possibile sed bene possibile est quod arguatur ab vna exclusiua ad vnam propositionem conuertibilem cum preiacente eiusdem sic arguendo tunc non omnis homo est homo. ergo aliquid non omnis homo est homo: vbi ly non equaliter tenetur infinite inconsequente sicut et in antecedente. **C** Ad secundum concedo consequentiam et consequens: Et ad probationem consequentis nego consequentiam. Et tunc ad regulam equipollentiarum dico quod regula intelligitur quando negatio immediate sequitur terminum distributum. scilicet subiectum vniuersalis. et quod etiam teneatur negative et non infinite: sed sic non est in proposito: primo quia negatio tenetur infinite. secundo quia non sequitur immediate subiectum: imo ponitur inter partes subiecti. **C** Ad tertium concedo propositio et consequens et nego quod ali-

quid non verum vel falsum est propositio. Et tunc ad probationem aliquid non verum est propositio ergo aliquid non verum vel falsum est propositio: nego consequentiam: sicut non sequitur. Non homo est asinus igitur non homo vel asinus est asinus. Similiter etiam non sequitur: ovis homo est homo. ergo omnis homo vel asinus est homo: dato quod distributio distribuat totum disunctum. Tunc ad probationem dico quod regula intelligitur: quando dicitio habet vim confundendi non precedit disunctum modo in proposito illa negatio non: precedit disunctum. Ad quartum dicitur concedo consequentiam et nego antecedens in casu illo. Et tunc ad probationem antecedentis: omne desinens esse verum est. a. igitur tantum. a. desinit esse verum nego consequentiam: quia subiectum antecedentis non stat ampliativè sicut subiectum consequentis. quia in antecedente subiectum supponit respectu huius verbi est non ampliativè et in consequente supponit subiectum respectu huius verbi desinit ampliativè. Ad ultimum concedo consequentiam. Et ad improbationem admitto casus: et dico quod illa consequentia non valet: quia antecedens est verum et consequens falsum. nec arguitur per regulam: quia antecedens in illo casu non est exclusivè: sed una propositio de exclusivè extremo: Et si arguitur sic. antecedens est verum et qualitercumque iam significat prius significabat et iam est verum. igitur prius fuit verum. Sed prius illa consequentia erat bona ergo et iam. Respondeo notando quod qualitercumque iam significat prius significabat falsum primarie: quia iam significat quod aliquid animal est tantum homo quod est verum: et prius significabat et assererat quod omne animal est homo quod falsum est. Aliter potest dici non admittendo suppositionem. Et si arguitur sic: in ista propositione animal est tantum homo: exclusio solus terminatur ad illum terminum in homo. Sed qualitercumque potest terminari a parte predicati potest terminari a parte subiecti: negatur. Et si arguitur sic exclusio a parte predicati est quidam modus intellegendi quem intellectus facit ad placitum sed quicumque modus intelligendi potest intellectus facere a parte predicati circa istum terminum homo consimilem omnino potest facere a parte subiecti circa eundem terminum ergo intellectus potest facere exclusionem solum terminari a parte subiecti ad illum terminum homo. Illud dicitur negando consequentiam. Nam dato isto modo arguendi improbaretur ista omnis homo est animal et probaretur ista: nullus animal est homo: quod est falsum.

Quarta regula est ista. Ab exponentibus prius ad ipsas exclusivè et consequentia bona et formalis. Sequitur enim solus maliter: homo currit. et nihil non homo currit ergo tantum homo currit.

Contra istam regulam arguitur sic. Ex ista regula sequitur quod hec consequentia est bona. Exclusivè est exclusivè et nihil non exclusivè est exclusivè. ergo tamen exclusivè est exclusivè. Et quod ista non valet. probo. et pono quod aliquid sit exclusivè. Isto posito patet veritas antecedentis. Et quod consequens sit falsum. probo: quia in omni exclusivè vera et affirmativa predicatum vere dicitur de subiecto et negatur ab opposito subiecti. Sed in ista exclusivè predicatum dicitur de opposito subiecti igitur. consequentia patet et maior est regula. et minor probatur: quia oppositum subiecti est exclusivè igitur. predicatum dicitur de opposito subiecti. Secundo arguitur sic. hec consequentia non valet. Solus currit et nihil non solus currit igitur: tantum solus currit et si arguitur per regulam: igitur et quod non valet. probo. et pono quod solus currit et quod nihil quod erit tempore solus currit et quod post corruptionem eius generentur novæ animalia que current. Isto posito patet quod consequens est falsum: quia sua universalis est falsa videlicet omne futurum currens est vel erit solus. Et quod antecedens sit verum. probo. prima pars patet et secunda probatur. quia nihil aliud a solus currit igitur nihil si solus currit: consequentia probatur: quia sequitur nihil aliud a solus currit. ergo nihil non idem solus currit: consequen-

tia patet: quia aliud et non idem convertuntur. tunc ultra nihil non idem solus currit igitur nihil non solus currit. consequentia patet quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. Tertio arguitur sic si consequentia non valet tu credis quod aliquid homo decipitur: et tu non es non credes quod aliquid homo decipitur: igitur tu credis precise quod aliquid homo decipitur: probo et pono quod tu credas quod aliquid homo decipitur. et cum hoc ita sit quod nullus alius a te decipitur. Isto posito patet veritas antecedentis. et quod consequens sit falsum. probo. quia sequitur tu credis precise quod aliquid homo decipitur igitur. aliquid homo decipitur. consequens falsum igitur et antecedens. consequentia patet: quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. Et quod consequens sit falsum probatur: quia nullus homo decipitur: probatur: nullus homo alius a te decipitur per causam: et tu non deciperis ergo. innozem probo: quia qualitercumque credis ita est: probatur tu solum credis quod aliquid homo decipitur ut suppono et ita est quod aliquid homo decipitur per concessum igitur. qualitercumque et. Quarto ex regula sequitur quod ista consequentia sit bona. Socrates videt filium suum et nihil non socrates videt filium suum: igitur tamen socrates videt filium suum. Et quod non valeat. probo. et pono quod socrates videat filium suum quem nemo videat nisi ipse et quod plato videat filium suum quem nemo videat nisi ipse. Isto posito patet quod antecedens est verum: prima pars patet: et secunda probatur: quia nihil non socrates videt filium suum. igitur nihil non socrates videt filium suum: consequentia patet quia socrates refertur ad ly socrates. scilicet discrete. Et quod consequens sit falsum probo: quia sequitur tamen socrates videt filium suum igitur omne videns filium suum: est socrates. consequentia patet et consequens est falsum pro platone: ergo et antecedens. Quinto arguitur sic. Ista consequentia non valet. Sicut est credit quilibet istorum et non sicut non est credit quilibet istorum ergo precise sicut est credit quilibet istorum. et si arguitur per regulam igitur. et. Et quod consequentia non valet probo: et pono quod socrates sit quilibet homo et plato una mulier: credat socrates. solum quod dens est et plato homo est asinus. Isto posito patet quod antecedens est verum tam pro minore quam pro maiore. Et quod consequens sit falsum. probo: quia ab altero istorum creditur sicut non est: ergo non precise sicut est credit quilibet istorum: consequentia patet et antecedens probatur ab altero istorum creditur quod homo est asinus: igitur ab altero istorum creditur sicut non est: consequentia patet et antecedens probatur: a platone creditur quod homo est asinus et plato est alterum istorum ergo.

Ad ista respondetur Ad primam concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad improbationem nego illam consequentiam: oppositum subiecti est exclusivè ergo. predicatum vere dicitur de opposito subiecti: quia exclusivè vere dicitur de ly oppositum subiecti non tamen vere dicitur de ly exclusivè: per idem enim improbaretur hec tamen ens est ens que vera et necessaria est. unde non sequitur oppositum subiecti: est exclusivè: sed oppositum subiecti non exclusivè ergo. non exclusivè est exclusivè. sumendo innozem materialiter sed bene sequitur igitur. ly non exclusivè est exclusivè. Ad secundum admissio illo casu concedo consequentiam et nego antecedens. Et tunc quando arguitur. nihil aliud a solus currit ergo. nihil non idem solus currit. dubito consequentiam: eo quod ly non potest cadere super ly. idem precise vel super ly idem solus. primo modo concedo consequentiam et antecedens. Et ulterius postea non sequitur quod nihil non socrates currit: nec oppositum consequentis repugnat antecedenti. Secundo modo nego consequentiam: sed cum dicitur quod aliud et non idem convertuntur verum est quando negatio terminatur in ly idem. Ad tertium admissio illo casu concedo consequentiam et consequens. Et ulterius cum inferitur quod aliquid homo decipitur concedo: et concedo similiter quod tu deciperis: et nego quod qualitercumque credis: ita est: et tunc ad probationem tu credis quod aliquid homo decipitur et ita est quod aliquid homo decipit

tur igitur: nego consequentiam sed oportet addere i mi-
 nori: q̄ ille homo quem credis decipi decipitur quod est
 falsum in illo casu. quia tu nō credis teipsum decipi s̄ ali-
 um a te. vnde nō sequitur: tu credis precise q̄ aliquis ho-
 mo currit & ita est q̄ aliquis homo currit igitur qualiter/
 cūq̄ credis ita ē: vt posito q̄ sortes currat & plato sedeat
 credis tu platonem currere. Isto posito patet q̄ antece-
 dens est verum & consequens falsum: quia tu deciperis.
 Ideo deberet sic argui. Tu precise credis q̄ aliquis ho-
 mo currit & ita est q̄ ille homo currit quem credis curre-
 re ergo: consequentia est bona. sed minor est falsa: quia tu
 credis platonem currere & non currit. Ad quartus cō-
 cedo consequentiam & consequens in illo casu. Et ad pro-
 bationem dico q̄ illa non est eius vniuersalis: quia in ex-
 clusiva refertur relatiuū ad ly sor. & in vniuersali ad ly vi-
 dens: vniuersalis ergo illius exclusiue tantum sortes vi-
 det filium suum est ista omne videns filium sortis est sor.
 que vera est. Ad vltimum admissō isto casu: concedo
 consequentiam & consequens. Et tunc ad improbationem
 ab altero isto: um creditur sicut non est: dubito istam pro-
 positionem: eo q̄ ly alterum potest esse masculini vel neu-
 tri generis: primo modo concedo consequentiam: & nego
 antecedens. Et tunc ad probationem nego illam conse-
 quentiam a platone creditur sicut non est & plato est alte-
 rum illorum ergo: propter mutationem suppositionis:
 quia in antecedente tenetur ly alterum in neutro genere.
 & in consequente in masculino genere. Si autem ly alte-
 ro tenetur in neutro genere. nego consequentiam in qua
 insertur q̄ non precise sicut est creditur quilibet illorum: ex
 quo in consequente ly alter inclusus in ly quilibet suppo-
 nit solum pro masculino & pro masculino genere tenetur
 quare &c.

De dictionibus exceptiuis.

De dictionibus exceptiuis restat consequen-
 ter dicendū: cuiusmodi sūt isti termini & sibi
 equiuales: preter: preterq̄: & nisi. quorū
 quilibet cathogoricam exceptiuam potest
 facere. Et differunt in hoc: quia duo pri-
 mi excipiunt indifferenter a distributione af-
 firmatiua & negatiua: sed tertius non excipit proprie ni-
 si a distributione negatiua. Unde congrue dicitur om-
 nis homo preter vel preterquam sortes currit: & nullus
 homo preter vel preterq̄ sortes currit. Similiter cōgrue
 dicitur: nullus homo nisi sortes currit. sed incongrue dici-
 tur omnis homo nisi sorter currit. In omni exceptiua
 quinq̄ requiruntur. Primo prefacens exceptiue. Se-
 cundo illud a quo fit exceptio. Tertio dictio excipiens.
 Quarto pars excepta. Quinto illud respectu cuius fit ex-
 ceptio. Prefacens exceptiue dicitur esse illud q̄ remanet
 dempta dictione exceptiua cum parte extra capta: vt pre-
 facens illius. Omnis homo preter sor. currit: est h: omnis
 homo currit. Terminus a quo fit exceptio est subiectum
 preiacentis vel sibi equiualens: vt ly homo. Dicitio exci-
 piens est dicitio exceptiua vt ly preter. Pars extra capta
 est casuale dictionis exceptiue. ut ly sortes. Et illud respe-
 ctu cuius fit exceptio est predicatum vel equiualens pre-
 facentis: vt ly currens. Insuper est notandū q̄ ille ter-
 minus nisi quandoq̄ tenetur exceptiue quandoq̄ condi-
 tionaliter: exceptiue vt in exemplis predictis: conditionaliter
 quando coniungit propositiones. Et tunc exponitur
 per conditionales duas: vt impossibile est sor. videre nisi ha-
 beat oculum: primo significat q̄ impossibile est sortem vi-
 dere si non habeat oculum. Secundo significat q̄ si sor.
 habet oculum possibile est videre ipsum. Et sic exponen-
 do ly impossibile notat modificationem solum terminari
 in ly sortem videre. Et sic est talis neganda. Si vero infe-
 ratur modificatio i vtrāq̄ compositiones conceditur illa.
 Impossibile est sortes videre nisi habeat oculum. Et sic
 sic exponitur. Impossibile est sor. videre si non est possibi-
 le vel si sit impossibile q̄ sortes habeat oculum: & si sit pos-
 sibile q̄ sortes habeat oculum possibile est sine non est i

possibile q̄ sortes videat. Sed illa dicitio preter aliquādo
 tenetur exceptiue proprie & aliquādo impro-
 prie tripliciter tenetur: videlicet negatiue: additiue: & sub-
 tractiue: negatiue: vt sortes preter platonem currit: & hoc
 est sortes currit & plato non currit cum eo: vel sic dicendo
 sortes potest lenare. a. lapidem preter alterius auxilium
 vbi capitur ly preter pro fine. Additiue tenetur cum dici-
 tur sortes debet soluere decem libras preter expensas: vt
 cum dicitur ille famulus recepit a domino suo annuatim
 centum soldos preter vestes: vbi ly preter connotat ad
 dictionem. Sed subtractiue tenetur cum dicitur. Sortes
 debet soluere decem libras preter hoc q̄ soluit: vel decez
 preter quinq̄ sunt quinq̄. vbi ly preter denotat subtra-
 ctionem. Et est sensus si a decez remoneat quinq̄ remane-
 rent quinq̄. Ad hoc autem q̄ ly preter teneatur excep-
 tiue proprie quatuor requiruntur. Primo q̄ illud a quo
 fit exceptio sit terminus cōmunis supponens confuse et
 distributiue. Secundo requiritur q̄ pars extra capta sit
 terminus inferior ad eundem terminum a quo fit excep-
 tio. Tertio requiritur q̄ idem terminus verificet de par-
 te extra capta. Et quarto requiritur q̄ nō tot excipiantur
 quot supponantur. Ex primo sequitur q̄ iste sunt i p-
 prie aliquis homo preter platonē currit: aliquod animal
 preter brunellum disputat. Ex secundo sequitur q̄ iste
 sunt impro-
 prie: omnis homo preter omnem hominem
 currit: omnis homo preter animal currit: omnis homo p-
 ter risibile currit: omnis homo preter brunellum currit.
 ideo non sequitur omne animal preter brunellum currit
 sed omnis homo est animal igitur omnis homo preter
 brunellum currit. Ex tertio sequitur q̄ iste sunt impro-
 prie omnis homo preter antichristū est animal: nulla chy-
 mera preter istam chimeram currit. Ex quarto & vlti-
 mo sequitur q̄ iste sunt impro-
 prie omnis sol. preter istū solē lucet.

Jam pro exponentibus excep-
 tiue ē
 notandum: q̄ quecūq̄ exceptiua propria ratione termini
 exceptiui exponenda exponi debet s̄ in exigentiam termi-
 ni exceptiui. Aliter enim exponitur propositio exceptiua p-
 mi ordinis & aliter exceptiua secundi ordinis.

Propositio enim exceptiua primi ordinis ē
 illa in qua terminus a quo fit ex-
 ceptio & pars extra capta ponuntur in eadem parte oia-
 tionis vt omnis homo preter sor. currit: nihil nisi de^o scit
 omnia. Preter sor. nemo currit. nemo preter sortem cur-
 rit: nec refert si pars extra capta precedit terminū a quo
 fit exceptio vel subsequitur immediate dūmodo ponantur
 in eadem parte propositionis.

Propositio exceptiua secundi ordinis dicitur
 esse illa in qua terminus a quo
 fit exceptio & pars extra capta non ponuntur ex eadē par-
 te propositionis: immo inter ea mediat copula principa-
 lis vt omnis homo currit preter sor. nemo scit omnia nisi
 sor. De his oibus successiue descendendo dicam. Et pri-
 mo de exceptiua affirmatiua primi ordinis vnde genera-
 liter loquendo quelibet exceptiua affirmatiua primi ordi-
 nis per tres propositiones est exponenda quarum. Prima
 debet esse negatiua in qua illud respectu cuius fit exce-
 ptio negatur a parte extra capta. Secunda debet eē vna
 affirmatiua in qua terminus a quo fit exceptio affirmatur
 de parte extra capta. Tertia erit preiacens exceptiue ad-
 dendo illi a quo fit exceptio oppositum terminū extra ca-
 pti. verbi gratia. Ista propositio: omnis homo preter sor-
 tem currit exponitur sic: sor. non currit & sortes est homo
 & omnis homo non sortes currit. Similiter illa tu vides
 omnem hominem preter sor. Exponitur sic. tu non vides
 sor. & sor. est homo & tu vides omnem hominem nō sor.
 Cūde est notandum q̄ negatio infinitans terminū ex-
 tra captum infinitabit in comparatione ad verbum ut sic
 dicendo: omnis homo non albus currit: infinitabitur ille
 terminus non albus pro omni homine qui est vt qui erit

albus: ita q sequitur omnis homo non albus currit ergo omnis homo qui est vel qui erit non albus currit. Et si ois propositio non vera potest esse falsa: tunc omnis propositio que potest esse non vera potest esse falsa et sic de alijs. Notanter dico q propositio exceptiva primi ordinis debet habere tres exponentes: quia si non haberet nisi duas sequeretur q aliqua esset consequentia formalis que aliquando non valebit sic significando: proba: et capio istas exceptivam propriam omnis homo preter sortes currit. supponendo q sortes sit non currens et omnis homo non sortes currat: deinde si sibi sufficiunt due exponentes assigno istas que a valentibus datur: sortes non currit et omnis homo non sortes currit: tunc arguitur sic. Iste sunt exponentes sufficientes illius exceptive date et cum ab exponentibus oibz ad expositum sit pna formalis. seqt q ista e pna formalis. Sortes non currit et omnis ho non sortes currit ergo omnis homo preter sortes currit: et tamen certum est q aliquando non valebit. scilicet post corruptionem sortis: quia tunc exceptiva illa non erit propria cum pars extra capta non erit suppositum singulare illius termini homo quia qua ratione illa tunc esset propria eadem ratione et ista omnis homo preter antichristum est animal est modo propria: et sic aliqua est exceptiva propria que non repugnat suo preiacenti q est inconueniens in hac materia. Et q illud sequitur patet: q b est huiusmodi omnis homo preter antichristum est animal: ut patet per exponentes: videlicet antichristus non est animal et omnis homo non antichristus est animal. et sic ipsa est vera et etiam ei preiacens est vera videlicet omnis homo est animal ergo propositum. Sed b dicunt quidam q b omnis homo preter sortes currit sic exponitur. Sortes non currit et ois homo alius a sorte currit. Et sic ratione illius termini alius non sequitur inconueniens deductum. Sed contra ex ista responsione sequitur q aliqua exceptiva est falsa cuius quelibet exponens est vera: proba et pono q nulla mulier currat. nec sortes masculus: et q quilibet alius masculus currat. Ito posito patet q hec est falsa: omnis homo preter sortes currit: quia nulla mulier currit: et ois mulier est homo non sortes: et tamen quelibet exponens est vera: prima est vera ut patet. Secunda similiter: quia alius a sortes currit. et non est homo alius a sorte quin ille currat. Forte propter illud argumentum dicitur q illa secunda exponens non sufficienter datur: sed talis debet esse: omnis homo alius a sorte currit: vel omnis homo alius ferens a sorte currit. Et sic non sequitur illud sedueniens.

Contra istam responsionem arguitur sic: per ideam sequitur q b: nihil preter sortes currit et quecuq exceptiva debet exponi consistentiter ratione aietatis vel differentie: ut sortes currit et nihil aliud a sortes currit. Sed contra ex ista sequitur q b consequentia est bona sortes currit et nihil aliud a sortes currit. ergo nihil preter sortes currit. Et q non valeat probatur: et pono sicut alias posui q sortes currit et nihil qd erit tepore sortis curret: sed q post corruptione sortes. alia aialia q erunt curret isto posito: p3 veritas aietis. Et q consequens sit falsum: proba: quia sequitur nihil preter sortes currit igitur tantum sortes currit: consequens est falsum: quia non oia currentia erunt sortes: ergo et antecedes. Similiter ex ista responsione sequitur q nullum instans preter illud instans erit demonstrato vno instanti futuro: quod est manifeste falsum. Et q b sequitur patet: quia hoc instans erit et nullum instans aliud ab hoc erit quod verum est ut patet intuitu. Sed forte dicitur q licet expositio talis non teneat cum verbo de preterito vel de futuro tamen bene tenet cum verbo de presenti.

Contra istam responsionem adhuc arguitur: et pono q. a. desinat esse et desinat esse verum per remotionem de presenti. et q. b. incipiat esse et desinat esse verum per positionem de presenti. Et q nulla propositio incipiat vel desinat esse vera nisi. a. vel. b. Ito posito ista consequentia non valet. a.

desinit esse verum: et nihil aliud ab. a. desinit esse verum. ergo nihil preter. a. desinit esse verum. Et q non valeat patet: quia antecedens est verum: ex quo. b. non est nec desinit esse aliud ab. a. Et q consequens sit falsum patet: quia sua exclusiva est falsa tantum. a. desinit esse verum: ex quo non omne quod desinit esse verum est vel desinit esse. a. Exponendo exceptivam primi ordinis ut prius dicebatur sequitur impossibilitas talium propositionum. omnis homo preter sortes et platonem currit: omnis homo preter istos duos homines est in anglia: omne animal preter omnem hominem currit. Et q quelibet illarum sit impossibilis. proba: quia sequitur omnis homo preter sortes et platonem currit: ergo omnis homo non sortes et plato currit: et sortes et plato est homo: patet consequentia ab exceptiva affirmativa ad duas suarum exponentium. Tunc ultra omnis homo non sortes et plato currit: et sortes et plato est homo igitur sortes est homo non sortes et plato: et per consequens ipse currit cuius oppositum ponit prima exponens. Eodem modo potest argui de platonem q ipse currit. Impossibilitas secunde propositionis consimiliter probatur: quia sequitur: omnis homo preter istos duos est in anglia: igitur isti non sunt in anglia et omnis homo non isti duo est in anglia et cum quilibet istorum sit homo non isti duo: sequitur q quilibet istorum est in anglia q repugnat prime exponenti. Consimiliter improbatum tertia propositio: sequitur enim omne animal preter omnem hominem currit. ergo omne animal non omnis homo currit. Tunc ultra omne animal non omnis homo currit. Sed omnis homo est homo non omnis homo. ergo omnis homo currit: cuius oppositum ponit immediate prima exponens exceptive.

Propositio exceptiva affirmativa secundi ordinis est consimiliter per tres propositiones exponenda quarum prime due sunt finonine cuius prioribus: et tertia est preiacens exceptive: addendo illi termino respectu cuius sit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia: hec propositio omnis homo currit preter sortes sic exponitur. sortes non currit: et fortes est homo: et omnis homo est currens non sortes. Ex quo patet q ipsa est impossibilis: quia ex vna exponentium: sequitur formaliter contradictorium alterius: sequitur enim omnis homo est currens non sortes sed fortes est homo per secundam exponentem: igitur fortes e currens non sortes: quod repugnat prime et secunde exponenti: probatur: quia sequitur fortes est currens non sortes: igitur fortes e currens et fortes e non sortes quare etc.

Propositio exceptiva negativa primi ordinis est etiam per tres exponentes exponenda quarum prima est vera affirmativa in qua illud respectu cuius sit exceptio affirmatur de parte extra capta. Secunda est vna propositio affirmativa in qua oppositum termini extra capti affirmatur de illo a quo sit exceptio vel saltem est vna propositio de secundo adiacente in qua hoc verbum predicatur de termino aggregato ex illo a quo sit exceptio et opposito termini extra capti. Tertia exponens debet esse preiacens exceptive addendo termino a quo sit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia: hec nullus homo preter sortes currit: sic exponitur: sortes currit et aliquis homo non sortes est: et nullus homo non currit. Ex quo patet statim q hec est in propria falsa. Nullus homo preter istum solem lucet: eo q secunda exponens est falsa. videlicet aliquis sol non iste sol est: quia iste sol est omnis sol: unde non sequitur: nihil preter istum solem lucet ergo nullus sol preter istum solem lucet. Sed oporteret fumi in minori q aliquis sol non iste sol. est vel aliquis sol non est non iste sol quod est falsum. Item non debeo tibi nisi in vno denario exponitur sic ego debeo tibi in vno denario et aliquis non vnus denarius est et ego non debeo tibi in aliquo non vno denario. igitur etc. Et isto modo posset concedi q debeo tibi in viginti denarijs: et

tam enim non teneo tibi nisi in vno denario. Item sortes non fecit platonem nisi bene exponitur sic. Sortes fecit platonem bene et aliquid non bene vel non bonum est: et sortes non fecit platonem aliquid non bene vel sortes non fecit platonem aliquo modo quo modo non fuit bene. **C** Sed bene causas ut in principio dicebatur quando fit exceptio ratione expositionis conditionalis quia tunc non est seruandus consimilis modus exponendi: immo solet exponi cum conditionalibus quarum una est ex opposito astitis ad oppositum consequentis alterius: ut si sortes decipitur nisi ipse decipitur exponitur sic: si sortes non decipitur sortes decipitur et si sortes decipitur sortes non decipitur. **C** Similiter tu male respondes nisi sit ita quod male respondes: exponitur sic. Si sit ita quod male respondes: non male respondes: et si non sit ita quod male respondes male respondes. **C** Similiter non dabo tibi denarium nisi venias ad me: exponitur sic. Si venias ad me dabo tibi denarium: et si non venias non dabo tibi denarium: sic tamen quod si non sumitur ita stricte pro nota consequentia: quia sic omnes tales conditionales essent impossibiles. Si bene me doces dabo tibi tantum: et si non bene me doces non dabo tibi tantum: sed ponitur talis conditio quasi restrictio dicitur: verumtamen quamlibet talium posses negare tanquam impossibilem dicendo quod quilibet illarum est vna conditio falsis falsa etc. In talibus enim ab inferiori ad suum superius cum dictione exceptiua non tenet formaliter consequentia. Unde non sequitur: non habebis denarium nisi dicas illam deus est et ipsa est vera: igitur non habebis denarium nisi dicas verum. Ex prioribus sequitur impossibilitas talium propositionum. Ego non dedi tibi nisi quatuor denarios. Ego non video nisi tres homines. In archa noe non fuerunt nisi octo animalia. In mensa christi non fuerunt nisi duodecim apostoli. Ego non duram nisi per istam horam. Ego non pertransibo nisi istud spatium. **C** Prima enim sic exponitur. Ego dedi tibi quatuor denarios et aliqua vel aliquid non quatuor denarii sunt vel fuerunt et ego non dedi tibi non quatuor denarios quod repugnat prime exponendi: quia sequitur non dedi tibi non quatuor denarios: igitur non dedi tibi vnum denarium: et per consequens non dedi tibi quatuor denarios. Et si cut improbat illa prima ita improbat quilibet aliarum. **C** Verumtamen posito quod sortes sit sophista geometra musicus et sic de alijs artibus concedo quod sortes non est nisi sophista quia sortes est sophista et aliquid non sophista est: et sortes non est aliquid non sophista: et hoc est verum licet adhuc sortes sit musicus geometra: et sic de alijs: quia ipse sophista non differt a se ipso musico nisi forte diceretur quod ratione differt: quia alia est ratio quare ipse est sophista et alia est ratio quare ipse est musicus etc.

Propositio exceptiua negatiua secundi ordinis habet consimiliter exponi per tres exponentes quarum due dicte sunt in expositione negatiue primi ordinis. Sed tertia exponens debet esse preiacens eiusdem ad denotandum illi respectu cuius fit exceptio oppositum termini extra capti: verbi gratia nullus homo currit nisi sortes: sic exponitur. Sortes currit et aliquid homo non sortes est: et nullus homo est currens non sortes. Similiter nihil scit omnia nisi deus exponitur consimiliter: deus scit omnia et aliquid non deus est: et nihil scit omnia quod non est deus et sic de alijs.

De regulis quibusdam pertinentibus ad propositiones exceptiuas.

His cuiuscumque exceptiue tam affirmative quam negative modis probandi exponendi. Restat consequenter regulas in hac materia particulariter tractare. Et antequam aliqua earum ponatur. **P**rimo sciendum quomodo termini exceptiue supponunt: pro quo

Primo est sciendum quod cuiuscumque exceptiue aggregatiua ex termino a quo fit exceptio et opposito termini extra capti supponit mobiliter in comparatione ad totum predicatum. Unde sequitur omnis homo preter sortem currit iste est homo non sortes: ergo ille currit. Et sic de alijs. Similiter nullus homo preter sortem currit. Iste est homo non sortes: ergo iste non currit. Et sic de alijs. **C** Quo ad suppositionem termini extra capti potest regulariter obseruari quod cuiuscumque exceptiue pars extra capta capax non aliunde confusa in comparatione ad terminum respectu cuius fit exceptio fiat confuse tantum: ut patet hic: nullum animal preter hominem currit: non enim sequitur ex hoc copulatiue nec disiunctiue quod nullum animal preter sortem currit: vel nullum animal preter platonem currit. Et addo illum terminum capax quia quandoque est terminus extracaptus terminus discretus qui non est capax talis confusionis ut hic: omnis homo preter illum currit. Et addo similiter illum terminum: non aliunde confusa: quia ratione signi additi et quandoque gratia male fiat terminus extracaptus mobiliter ut patet in istis exemplis. Sequitur enim nullum animal preter omnem hominem currit plato est homo: igitur plato currit: sequitur similiter nullum animal preter hominem est animal rationale sortes est homo: igitur sortes est animal rationale. **C** Quo ad suppositionem termini respectu cuius fit exceptio est notandum: quod cuiuscumque exceptiue talis terminus capax non aliunde prohibitus: supponit mobiliter vel in comparatione ad terminum extra captum: vel ad infinitum eiusdem: verbi gratia. In exceptiua affirmatiua supponit terminus a quo fit exceptio mobiliter in comparatione ad infinitum termini extra capti: ut si omnis homo preter sortem currit et hoc est currens: igitur hoc est non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit mobiliter in comparatione ad terminum extra captum: ut si nullum animal preter sortem currit et hoc animal currit: igitur hoc animal est sortes: verumtamen in vniuersali affirmatiua predicatum fiat confuse et in comparatione ad totum aggregatum ex subiecto preiacentis et opposito termini extra capti: ut omnis homo preter sortem currit: supponit ly currens confuse tantum in comparatione ad ly homo non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit predicatum confuse et distributiue in comparatione ad idem aggregatum: ut nullus homo preter sortem currit hac notatione premissa sit. **C** Hec regula prima: quod omnis propositio vniuersalis in parte vera et in parte falsa potest verificari per exceptionem partem false vel partem falsarum: ut si hec est falsa omnis homo currit pro sorte poterit verificari talis: omnis homo preter sortem currit. Et si hec falsa: nihil currit: solus pro sorte verificabitur talis nihil preter sortem currit. Et si talis vniuersalis fuerit falsa pro multis singularibus debet fieri exceptio talium falsorum singularium per disiunctionem vel per terminum partiuum: quia nimis longum foret numerare singularia falsa: ut patet in istis omnis homo preter sortem vel platonem est philosophus: vel omnis homo preter aliquod istorum demonstrando mulieres est masculus: vel omnis res intellecta preter illas que non potest esse est possibilis.

Contra istam regulam Arguitur sic. Nulla propositio est in sua parte: igitur nulla propositio est in sua parte vera vel falsa. Et si dicitur quod non dicitur in sua parte sed in parte: contra quecumque vel cuiuscumque sit illa notum est quod illa non est eadem propositio vera vel falsa: nec potest poni quod propositio vniuersalis sit vera in vna sua singulari et in alia falsa: quia vniuersalis nullo modo est in sua singulari. Similiter etiam aliqua talis propositio est impossibilis: igitur non potest verificari per exceptionem. **C** Secundo nam data regula sequitur hec conclusio. omnes homines qui sunt rome preter sortem: vides et tamen non vides aliquem hominem:

nec aliquos homines: probō et pono quod rome sunt decē et nouē mulieres et non plures quas vides: et quod inter eas sit fortis masculus quem non vides: et nullus alius sit rome masculus nisi fortis. Isto posito hec vniuersalis omnes homines qui sunt rome vides est falsa et hoc solum pro forte: ergo potest verificari per exceptionem: sed non aliter quod sic: omnes homines qui sunt rome preter fortem vides ergo prima pars conclusionis vera et secunda similis est vera ut patet in casu. **Tertio** sequitur hec conclusio quod nihil preter fortem definit esse album et viginti sunt homines albi et tunc immediate post hoc instantia presens non erunt aliqui homines albi: hec potest sic probari: et pono quod decē et nouē mulieres sunt albe inter quas sit fortis albus et quod si sint plura in instantia alba quod ista assignata: ymo nec aliqua alia entia: et quod fortis definit esse albus et nulla mulier definit esse alba. Isto posito hec propositio vniuersalis est falsa: nihil definit esse album: solum modo pro forte: ergo potest verificari per exceptionem forte: sic dicendo forte definit esse albus: et sic habet prima pars conclusionis. Secunda etiam patet ex casu: presupposito quod masculinum genus concipiat femininum in numero plurali: ut cōter grammati dicitur. **Tertia** pars etiam patet: quod immediate post hoc non erit aliquis homo albus ergo non immediate post hoc erunt aliqui homines albi.

Ad ista argumenta respondetur. **Ad** primum dico quod verbaliter concludit verum: quod non est possibile aliquam propositionem esse mixtam veram et falsam: sed talis est eius intellectus quod quocumque est vniuersalis aliqua habens aliquas singulares veras et aliquas falsas: ex similibus terminis potest fieri exceptio vera excipiendo illa singularia falsa: non quidem vltis fiat vera: nec quod eius significatum fiat verum sed vna exceptio sibi correspondens et sic intelligendo regulas: argumentum non procedit. **Ad** secundum dicitur breuiter negando consequentiam: et tunc admisso casu dico quod vniuersalis: omnes homines qui sunt rome vides: non est in parte vera et in parte falsa: eo quod nulla eius singularis est vera: quibuscumque enim demonstratis falsum est quod istos qui sunt rome vides: modo vniuersalis simpliciter falsa in qualibet eius singulari non potest verificari per exceptionem. Ex ista enim exceptio omnes homines qui sunt in anglia vel rome preter fortem vides sequitur immediate quod aliquos homines vides cuius oppositum ponit secunda pars conclusionis. **Ad** tertium concedo potest adducta. **Sed** contra primam partem conclusionis arguitur sic: viginti homines definiunt esse albi: ergo falsum est quod nihil preter fortem definit esse album: consequentia patet et antecedens probatur: quod viginti homines nunc sunt albi et non immediate post hoc erunt viginti homines albi igitur et cōsequentia patet ab exponentibus ad exponentium. **Ad** hunc dicitur negando consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad exponentium: quod hec propositio viginti homines definiunt esse albi non est exponibilis sed probabilis per suum singulare vix iste vel ista definit esse album et sic ultra versus ad viginti. **Consimiliter** respondendum foret si poneretur quod x homines videres et non plures et quod immediate post hoc tu videbis nouē et non plures: tunc isto posito concedatur quod vnum hominem definiunt videre et negaretur quod decem definiunt videre vel quod x definiunt videri a te. Et si argueretur ut prius expositione negaretur consequentia. **Ad** hoc est quod decem definiunt videre requiritur quod quilibet illorum definiunt videre quod falsum esset in casu illo.

Secunda regula principalis est ista quod omnis exceptio propria repugnat sue preiacenti ut omnis homo preter fortem currit: et omnis homo currit. Et causa est quia extali exceptio sequitur oppositum preiacenti formaliter. non sequitur: omnis homo preter fortem currit: ergo forte non currit: et forte est homo: et per consequens non omnis homo currit. Et patet quod duo repugnantia possunt esse simul falsa: ut

omne animal preter hominem est rationale et omne animal est rationale recte: sicut duo contraria sunt simul falsa: ut omne animal est homo nullum animal est homo.

Contra istam regulam arguitur multipliciter: et primo sic: hec propositio est vera tu differs ab omni homine preterquam a te: et hoc etiam est vera tu differs ab omni homine quarum vna est preiacens et alia exceptio ergo et cōsequentia patet per suas exponentes. Et quod hec sit vera tu differs ab omni homine preterquam a te: probō quod tu non differs a te et tu es homo et tu differs ab omni homine non tu ergo et cōsequentia patet consequentia ab exponentibus ad exponentium. **Secundo** arguitur sic hec propositio est vera: tu non differs nisi ab asino: et hoc etiam est vera: tu non differs ab aliquo: igitur et cōsequentia patet: quod suum oppositum est falsum. Et quod exceptio sit vera probō: quod tu differs ab asino et aliquid non asinus est: et tu non differs ab aliquo non asino ergo non differs nisi ab asino per consequentia et antecedens est verum: igitur et consequens. **Tertio** arguitur sic et pono quod cras non videbis forte: sed bene omnem alium hominem a forte: et quod post cras videbis forte: et quocumque alios homines. Isto posito hec propositio est vera tu videbis omnes homines per casum. Et hec similiter est vera tu videbis omnes homines preter fortem: ergo exceptio et suum preiacens non repugnat. Et quod illa sit vera tu videbis omnes homines probō: quia post cras tu videbis omnes homines igitur et cōsequentia patet et antecedens probatur: quia cras non videbis fortem et cras forte erit et cras tu videbis omnes homines non forte: ergo consequentia patet ab exponentibus ab exponentium et antecedens est verum igitur et consequens. **Quarto** arguitur sic et pono quod nulla propositio sit aliquid: tunc arguitur sic hec propositio est vera: nihil scitur nisi verum: ut patet. Et hec similiter est vera: nihil scitur: quia solum modo propositio scitur que nihil est ut ponit casus. Similiter hec est vera: ex veris non sequitur nisi verum per communes regulas. Et similiter hec est vera: Ex veris non sequitur aliquid: quia ex veris non sequitur nisi propositio que non est aliquid: ergo exceptio et suum preiacens repugnat ex quo sunt simul vera. **Quinto** arguitur sic: et pono quod fortes et plato et cicero actu sunt omnes homines: et quod plato excipitur ab aliquo actu sic quod sedeat et non disputet: et excipitur cicero solum ab actu sedendi: sic quod disputet et non sedeat: et pono etiam quod fortes non excipitur ab aliquo actu sic quod sedeat et disputet simul: quod posito patet quod hec est vera: omnis homo preter fortem excipitur. Et hec similiter est vera omnis homo excipitur: igitur et cōsequentia patet sic vera probō quia omnis homo non fortes excipitur per casum: et quod fortes excipitur probō: quia fortes est pars extracapta igitur excipitur.

Ad hec respondetur **Ad** primum concedo illam tu differs ab omni homine preterquam a te. Et concedo illam similiter tu differs ab omni homine. Et si arguitur consequenter quod exceptio et suum preiacens non simul repugnant: concedo conclusionem de exceptio impropria: de exceptio propria nego: unde illa propositio: tu differs ab omni homine preterquam a te: est impropria: quia pars extra capta non excipit a termino stante iuste et dilucide: butine mobilis quod tunc oportet si exceptio deberet esse propria patet enim quod ly hominem stat confuse tunc vel determinate ratione duorum signorum precedentium. **Ad** secundum respondeo negando illam: Tu non differs nisi ab asino: Et ad eius probationem nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad exponentium: sed tertia exponens debet esse ista a nullo non asino differs: quod falsum est: quod a capra differs et capra est aliquid non asinus. **Cetero** aliter potest responderi concedendo illam et suum preiacens et

ex hoc non sequitur contra regulas: q: talis exceptio est in propria: eo q: ille terminus aliquo subintellecto non stat mobiliter ut prius dicebatur. **C**Ad tertium concedo quia libet illarum: Tu videbis omnes homines: et videbis omnes homines preter sortem. Et si ex hoc inferatur q: exceptio et suum preiacens sunt simul vera: nego consequentiam: q: illa tu videbis omnes homines: non est preiacens illius exceptioe sed illa: cras tu videbis omnes homines q: falsum est: et causa est q: ista exceptio tu videbis omnes homines preter sortem: non habet immediate exponi s: re solui in duo demeritua instantis vel temporis sic arguendo. Cras tu videbis omnes homines et cras est vel erit aliquando ergo et c. **C**Ad quartum admissio casu concedo q: nihil scitur nisi verum: et q: ex veris non sequitur nisi verum: et concedo similiter earum preiacentia: sed non concedo q: ille sint exceptioe proprie: p: q: pars extracapta non est terminus inferior ad terminum a quo sit exceptio: quia ly verum sumitur nominaliter ibidem et pro propositione vera: et dum sic sumitur non est terminus inferior nec superior ad illum terminum aliquid. **C**Uel aliter dicitur q: ly verum sit terminus inferior ad ly aliquid tamen q: de ipso non verificatur ly aliquid dum sumatur pro propositione vera. Ideo exceptio illa est impropria sicut ista: ois suba preter chym. eram est: q: ly chymera sit terminus inferior ad ly suba: tamen quia ly suba de eodem non verificatur ideo exceptio est impropria. **C**Ad vltimum pro respondetur negando illam tanquam impossibilem in omni homo preter sortem. excipitur: et nego similiter casus: q: claudit opposita: q: si sortem: non excipitur: igitur agit quicquid agit plato et cicero: ex quo a nullo actu excipitur per casum: et per consequens ita facit et ambulat quod est impossibile. **C**Uel tamen admissio casu gratia disputationis nego q: omni homo excipitur. Et quando dicitur omni homo non sortem. excipitur: concedo: sed nego q: sortem. excipitur. Et quando arguitur pars extracapta excipitur s: sortem. et pars extracapta: igitur excipitur: concedo consequentiam et nego minorem: licet enim ly sortem. sit pars extracapta et excipitur non tamen sortem. est pars extracapta ex quo pars extracapta non est nisi terminus exceptioe p: dictione exceptioe que et c.

Tertia regula principalis est ista. Ab exceptioe propria affirmatiua vel negatiua ad exclusiuam affirmatiuam vel negatiuam aptius assignanda est consequentia sortem: malis: hec regula p: quia exponentes exclusiue affirmatiue vel negatiue sunt due exponentium exceptioe affirmatiue vel negatiue ut patet intuenti.

Sed contra istam regulam arguitur sic: Ista consequentia non valet: omni homo preter sortem. currit: ergo tamen sortem. non currit: et h: arguitur per regulam ergo. Et q: consequentia non valet. p: et pono q: nihil currit nisi homo et q: sortem. non currat sed omni homo differens a sortem. currat. Iste posito patet q: antecedens est verum per suas exponentes. Et q: consequens sit falsum p: q: sequitur tantum sortem. non currit ergo quilibet non sortem. currit: q: arguitur ab exponita ad vnam suarum exponentium: et consequens est falsum et contra casum igitur. **C**Secundo arguitur sic: h: consequentia non valet: omne ens preter subam est accidens: igitur tamen suba non est accidens: ergo antecedens p: boi: q: antecedens est verum ut patet per exponentes et consequens est falsum: probatur: q: sequitur tamen suba non est accidens: igitur tamen aliquid non est accidens: consequentia patet: q: arguitur ab inferiori ad suum superius dictione exclusiua addita sibi: q: bene sequitur tamen h: non currit igitur tamen animal non currit et sic de alijs: modo psequens est falsum ergo et antecedens. Et q: consequens sit falsum patet: q: sequitur tamen aliquid non est accidens: igitur quodlibet non aliquid est accidens: consequens includit contradictionem et consequentia p: ab exponita et c. **C**Tertio arguitur sic: q: ab exceptioe negatiua ad suam exclusiuam affirmatiuam non valet consequentia: q: non sequitur: nullus homo preter sortem. currit: igitur tamen sortem. currit: posito q:

sortem. currat et multi asini et q: nullus homo alius a sorte currit. Iste posito antecedens est verum per exponentes et consequens falsum: q: sequitur: tamen sortem. currit ergo nihil quod non est sortem. currit: quod est contra casum: q: aliquis asinus currit qui est aliquid non sortem. **C**Quarto arguitur sic: Ista consequentia non valet: nullum animal est quodlibet istorum preter sortem. demonstratis omnibus hominibus: igitur tamen sortem. et quodlibet istorum et h: arguitur per regulam igitur et c. Quod consequentia non valet probatur: q: consequens est falsum: ut patet et antecedens verum: probatur: q: nec hoc animal est quodlibet istorum preter sortem: nec hoc animal nec h: nec sic de singulis: igitur nullum animal est quodlibet istorum preter sortem. sicut suum contradictorium est falsum videlicet aliquid animal est quodlibet istorum preter sortem. igitur ipsa exceptio vera. **C**Ad primum dicitur negando consequentiam: nec arguitur ab exceptioe ad suam exclusiuam sibi correspondentem sed debet talis inferri exclusiua de specie humana tantum sortem. non currit: et hoc est verum in illo casu: q: de specie humana sortem. non currit et de specie humana quodlibet non sortem. currit. Causa autem quare datur talis exclusiua est quia precise pro sortem. debet fieri exclusio in exclusiua pro quot sit exceptio in exceptioe sed sic non est in proposito: q: in exceptioe ista excipitur a non cursu. Omnis homo non sortem. sed in exclusiua excluditur a non cursu quodlibet non sortem. **C**Ad secundum dicitur concedo consequentiam et consequens: Et ad improbationem consequentis nego consequentiam: Et tunc ad regulam dico q: debet intelligi solum in linea predicamentali et non extra. Ita q: arguendo ab inferiori ad suum superius in terminis transcendentibus non valet psequens et h: negatiue: affirmatiue semper valet: sequitur enim tantum homo currit: igitur tantum aliquid currit. **C**Ad tertium dicitur negando consequentiam nec arguitur per regulas: q: pro pluribus fit exclusio a parte exclusiue quam fiat exceptio a parte exceptioe. Sed talis debet inferri exclusiua tantum sortem: est aliquis homo currens: vel tantum sortem. est homo masculus currens. **C**Ad quartum dubito consequentiam: eo q: in antecedente ly sortem. potest excipi ab illo termino ens istorum vel ab illo termino animal: primo modo nego consequentiam: nec arguitur ab exceptioe ad exclusiuam: eo q: antecedens non est vna exceptio sed vniuersalis negatiua simpliciter de inesse que per sua singularia vel per suum contradictorium h: probari. Secundo modo concedo consequentiam: et nego antecedens: q: statim sequitur nullum animal est quodlibet istorum preter sortem: igitur sortem. est quodlibet istorum quod est impossibile. **C**Et tunc ad probationem dico q: nulla talis exceptio est per suas singulares probabilis: quia terminus sub quo descenditur stat confuse et distributive immobiliter: modo sub tali termino non contingit descendere. **C**Uterius ad aliam probationem dicitur q: non recte datur contradictorium illius exceptioe: eo q: talis propositio assignata est vna definita: modo exceptioe proprie non contradicantur indefinitis vel particularibus quodam modum et alie propositiones de inesse. Ideo contradictorium exceptioe debet dari per negationem prepositam toti: ut contradictorium illius omni homo preter sortem. currit est hoc. **C**Uterius omni homo preter sortem. currit quod non significat q: aliquis homo preter sortem non currit: s: significat q: non est ita q: omni homo preter sortem. currit. **C**Et demum modo est dicendum in proposito q: contradictorium illius nullum animal est quodlibet istorum preter sortem. non est contradictorium datum sed illud non nullum animal est quodlibet istorum preter sortem. quod quidem nulli particulari vel indefinite equipollet.

Quarta regula affirmatiua vel negatiua ad exceptiuam affirmatiuam vel negatiuam sibi correspondentem cum debito medio est bona consequentia. Sequitur enim tantum homo currit et homo est aliquid: ergo nihil preter hominem currit. Similiter sequitur: tantum sortem. non currit et sortem. est aliquid: igitur omne ens preter sortem. currit. **C**Et notanter dico cum debito medio: q: non sequitur tamen iste solus

aliquis sol lucens ergo nullus sol preter istum solem lucet
 Antecedens est verus vt pz et pns ipropius et falsus eo q
 statim sequitur qd aliquis sol non iste sol est qd est falsum. Sic nō
 sequitur tñ chymera nō est ergo oē ens pter chymeras ē
 qz asy est vez vt pz per eius exponētes et pns falsuz: qz
 statim sequit qd chymera sit aliqd: qd est falsū. In p^o enī
 pna debet sumi p medio qd aliqd sol non iste sol est. Et in
 secūda qd chymera est aliqd: et si sic fieret pcederet qz il
 latum consequentiarum et negaretur vtraqz mfor. Et
 si queritur quomō dō vnuerſaliter inueniri tale medium
 dico qd semper sumenda est pro medio secunda exponēs
 exceptiue inferrēde: et sic arguēdo pna sp erit bona.

Contra istam regulam

argitur sic et po-
 no qd a. sit illa deus est: et b. illa hō est animal: tunc sequi-
 tur per regulam qd hec consequentia est bona tñ. a. istozū
 est verum qd non est. b. demonstratis. a. et b. per ly isto-
 rum: et a. istozū est aliqd ergo nihil preter. a. istozū
 est verum qd non est. b. Et qd non valeat probō: qz ante-
 cedens est verum et consequens falsum: qd antecedens ē
 verum probō: qz omne verum qd non est. b. est. a. ergo
 tantum. a. est verum qd non est. b. patet consequentia ab
 vnuerſali ad suam exclusiuam. Et qd consequens sit falsū
 probō: qz sequitur nihil preter. a. istozū est veruz qd nō
 est. b. igitur nihil non. a. istozū est verum quod non est
 b. et consequens est falsum: qz aliqd non. a. istozū est
 verum qd non est. b. probō: qz b. istozū est verū et b.
 est aliqd non. a. qd non est. b. ergo aliqd non. a. istozū
 est verum qd non est. b. **Tertio** arguitur sic non sequi-
 tur tñ hominis est asinus et homo est aliqd: igitur nihil
 preter hominem est asinus: cum antecedens sit possibile
 et consequens impossibile quia ex ipso sequitur qd homo
 est asinus: nec etiam potest dici qd ex eodem antecedente
 sequatur qd nullus rei preter hominem est asinus: qz ad-
 huc sequitur idem inconueniens. **Tertio** arguitur sic:
 ista cōsequentia non valet: tñ soz. curret et soz. erit aliqd:
 ergo nihil preter sozem curret et h arguitur per regulas:
 igitur et c. Et qd illa consequentia non valeat probō: et po-
 no qd per totum istam annum vsqz ad. b. instans curret
 multa animalia et qd post. b. istas nō curret nisi soz. et h be-
 ne scies: isto posito consequens est falsum vt patet. Et qd
 antecedens sit veruz probō: qz tu scies qd tñ soz. f. curret:
 igit tñ soz. curret: pna pz: qz nihil scit nisi verū si ergo tu
 scis qd tñ soz. curret: igitur verum est qd tñ soz. curret: an-
 tecedens patet: qd post. b. instas tu scies qd tñ soz. curret.
Quarto arguitur sic: Ex regula sequitur qd illa conse-
 quentia est bona tñ vnus solus homo est homo et vnus
 solus homo est aliqd: igitur nihil preter vnū solū ho-
 minem est homo. Et qd non valeat probō: qz consequens
 est falsum vt patet ex quo mulier est homo et ipsa est ali-
 quid non vnus solus homo. Et qd antecedens sit verum
 probō: qz omnis homo est vnus solus homo: igitur tñ
 vnus solus homo est homo: consequentia patet et antēce-
 dens probatur: qz si nō omnis homo esset vnus solus ho-
 mo sequerentur multe conclusiones. **Prima** est qd tu
 vides omnem hominem quez plato videt: et plato videt
 omnem hominem existentem in illa domo: et tamē tu nō
 vides nisi medietatem hominum existentium in illa domo
 probatur consequentia: et pono qd in illa domo sint viginti
 homines quorum decem sint mulieres quas non videas
 et decem masculi quos videas videat tamen plato omnes
 illos viginti illo posito patet conclusio. **Secūda** conclu-
 sio est ista qd tu non es amicus cuiuslibet hominis existentis
 in illa ciuitate et tamē maxime diligis quolibet hominem
 existentem in illa ciuitate et a quolibet eorum maxime ama-
 ris: hec conclusio patet supposito qd tu sis amicus cuiuslibet
 masculi existentis in illa ciuitate a quorum quolibet maxi-
 me diligaris et qd tu sis inimicus cuiuslibet mulieris exi-
 stentis in eadem ciuitate aquaruz qualibet maxime odia-
 ris isto posito patet conclusio. **Tertia** conclusio est ista
 qd impossibile est aliquem hominem scire. a. propositio-
 nem sic significando et tamen omnis homo scit illam: vt

posito qd nullus homo sit et qd aliqua mulier sciat illa que
 sit omnis homo: Et sic patet secunda pars conclusionis
 prima pars cōclusionis etiam pz eo qd implicat contradic-
 ctionem aliquem hominem scire illaz: qz sequitur iste ho-
 mo scit illam ergo aliquis homo est. Et vterius sequitur
 ipse scit illa: igit nullus hō ē: qz nihil scit nisi vez.

Ad hec omnia

respondetur. **Ad primū**
 concedo consequentiaz: et
 consequens in casu illo. Et tunc ad improbationem conse-
 quentis nego qd aliquid non. a. istozū est verum qd nō
 est. b. Et tunc ad probationem. b. illorum est veruz et b.
 est aliqd non. a. qd non est. b. igitur aliqd non. a. istozū
 est verum qd non est. b. nego consequentiam: quia in an-
 tecedente refertur relatiuum ad ly. a. sed in consequente
 ad ly verum. Et illo enim antecedente sequitur solum
 qd aliqd non. a. illorum qd non est. b. est verum: et h con-
 ceditur. Et tunc negatur illa exclusiua: tñ. a. istozū qd nō
 est. b. est verum: cuius vnuerſalis est hec. Omne ve-
 rum est. a. illorum qd non est. b. que falsa ē. Similiter dicē-
 dū est respectu talium tñ tres sunt propositiōes vere qua-
 rum nulla est. a. posito qd soluz essent quatuor: propositio-
 nes vere quarum vna esset. a. Consimiliter respondetur
 ad illam tñ tres sunt homines hic intus quorum nullus
 est soz. **Ad secundum** dicitur qd non sequitur aliquod
 illorum consequentium: qz sicut in exclusiua subiectū fuit
 terminus obliquus ita debet i exceptiua ps extra capita id tal
 exceptiua debet inferri nulli rei nisi hōis ē asinus. Et si op-
 ponēs oimode vellet habere vnā exceptiua denominatā
 aliqū vel preterqz: resoluitur tunc exclusiua de subiecto
 obliquo in exclusiua de subiecto recto. Et per illum mo-
 dum inuenitur exceptiua denominata aliqū: verbi gra-
 tia: hec propositio: tñ hominis est asinus: debet sic resol-
 ui tñ homo habet asinum: cuius exceptiua erit h nihil p-
 ter hominem habet asinum. Et fm istum modū loquen-
 dū potest concedi qd ab exclusiua ad suam vnuerſalem et
 e contra in terminis obliquis est bona consequentia: quod
 quidem alias erat exclusum in vna regula exclusiuarum:
 vnde idem est dicere cuiuslibet hominis asinus curret et
 omnis homo habet asinum currentem. Ideo cū illa vni-
 uersali cuiuslibet hominis asinus curret conuertitur illa ex-
 clusiuā tantum habens asinum currentem est homo: et il-
 la exceptiua nihil preter habens asinum currentem ē ho-
 mo: cum illa etiam vnuerſali: quolibet contradictorio-
 rum alteruz est verum conuertitur illa exclusiua tantum
 habens alteram partem veram est par contradictorioz:
 et illa exceptiua nihil nisi habens alteram ptem veram est
 par contradictorioz: h enim vnuerſalis omne par cō-
 tradictorioz habet alteram partem veram conuertitē
 cum illa vnuerſali: quoniam contradictorioz alteruz
 est verum: hec etiam vnuerſalis. Cuius hominis affimila-
 tur asinus vel obedit bestia: conuertitur cum ista: et omnis
 homo habet similitudinem ad asinū sibi similez: vel ha-
 bet bestiam obedientem: et per consequens talis erit ex-
 clusiuā: tantum habens similitudinem ad asinū sibi simi-
 lem vel habens bestiam obedientem est homo. Et talis
 sua exceptiua nihil nisi habens similitudinem ad asinum
 sibi similem vel bestiam obedientem est homo: h etiā:
 omnem hominem videt asinus habet talem omnem ho-
 mo videtur ab asino. Item omnem homines preter soz.
 videtur: conuertitur cum illa omnis homo potest videri
 a soz. Et pz qd h erit exclusiua secum conuertibilis: tantuz
 qd potest videri a soz. potest esse homo. Et h sua excepti-
 ua nihil nisi qd potest videri a soz. potest esse homo. h etiā:
 ab omni asino differt homo conuertitur cum illa: omnis
 asinus ab homine differt. Cui equialet h: tantum ab ho-
 mine differens est asinus. Et hoc nihil nisi ab homine dif-
 ferens est asinus: hec etiam omni vnū vltur homo: cō-
 uertitur cum illa: omne brutum est vsum ab homine: et
 patet exclusiua et exceptiua eiusdem qd sic de ceteris qbus
 canoz. **Ad tertium** principale concedo qd nō: et nego asinū
 in casu illo. Et tunc ad pbationē concedo qd tu scies qd tñ
 homo curret: et ex hoc non sequitur qd tñ homo curret. Et

si dicitur: quod nihil scitur nisi verum: concedo: sed lat tu no
scis quod tui homo currit vel curret sed bene scies: Ideo ia
non est verum quod tui homo currit: sed bene verum erit quod
tui homo curret. Ad quartum concedo consequentia:
Et ulterius nego quod omnis homo sit vnus solus homo.
Et tunc ad probationem concedo omnes conclusiones ad
ductas preter primam pro tertia parte: v3 tu non vides nisi
medietate hominum existentium in illa domo: quod tunc seq
tur quod tu non vides aliquid nec aliqua que non sunt medie
tas hominum existentium in illa domo quod est falsum: quod tu
vides duos homines qui sunt aliqua que non sunt medie
tas hominum existentium in illa domo. Si tamen poneret
pro tertia parte conclusionis quod tu non vides tot homines
quot plato videt vel vides pauciores quam plato vel vides
decem et non plures quam decem: pcederet pcedo: vmo iuxta h
pcedit quod mille hoies currunt quod si pnt moueri supposito quod
mille mulieres currant. Concedit similiter quod homo danabit
qui nunquam erit dato quod vna mulier danabitur et sic de alijs.
C De re duplicatiuis.

Quia dictum est de exclusiuis et exceptiuis
restat consequenter dicere de dictionibus re
duplicatiuis que sunt inqstus de qsto: prout:
Sunt quod hoc: et eis equiualentibus ratione qua
rum propositio aliqua dicitur reduplicatiua:
licet non semper. Unde h dicitio inqstus vel
sibi consimilis potest dupliciter tenei negative vel positi
ue: quando tenetur negative: tunc dicit negationes cause
inherentie predicati vel subiecti. Et sic ad veritate talis p
positionis requiritur quod predicatum inest subo et quod non sit
aliqua causa media inter predicatum et subiectum ratione
cuius predicatum inest subo. Et illo modo hec est va: h
inqstum homo est homo: vel homo inqstum homo est
animal rationale: quod homo est animal rationale et huiusmodi
est aliqua causa. Et quod h dicitio possit tenei negative: p3:
quia per p3m primo priorum per se et inqstum sunt idem:
sed per se quandoq tenetur negative: quod dicit negationes
cause per incontinentem pmo posteriorum. Et sic hec est vera
homo per se est homo: quod huius homo est homo: non est
aliqua causa. Si vero hec dicitio inqstum positive teneat
h potest esse dupliciter: specificatiue vel reduplicatiue:
quando tenetur specificatiue tunc determinat id cui addi
tur ad certum modum vel rationem concipiendi vel confi
derandi: vt p3 cum dicitur: ens inqstum mobile est subiectum
lib. phisicorum. Similiter cum dicitur: ens inqstum ens
est subiectum libri metaphisice. In istis enim tenetur ly inqstum
specificatiue: quod determinat et specificat id cui ad
ditur ad certum modum concipiendi vel considerandi:
eadem enim res potest multis modis considerari vel h3 quod
suba e vel h3 quod e mobile et sic de alijs: qn. n. ly inqstum vel
sibi equiualens tenetur reduplicatiue adhuc p3igit durp3r
vel gra pcomitantie vel gra cae gratia pcomitantie: solet
coiter dici quod p3o in qua ponitur habet quatuor: exponen
tes quaz vna est in qua predicati principale de subo pri
cipali predicat: scda in qua terminus super quem cadit re
duplicatio predicat de subo principali: tertia in qua predicati
principale de termino reduplicato v3 predicat: quarta e
vna conditionalis ab illo super quem cadit reduplicatio ad
predicatum principale. Et hoc intelligitur in reduplicati
ua affirmatiua vnde ad veritate istius: so. inqstus homo
est risibilis requirit quod so. sit risibilis quo ad p3m: quod sit h
quo ad scdm: quod ois h3 sit risibilis quo ad tertium: et quod si
aliquid est homo illud sit risibile quo ad quartum. Sicut dicitur
de reduplicatiua negativa gra cocomitantie: quod ipsa req
rit quatuor: propones ipsam exponentes quaz vna est in
qua predicati principale negatur a subo principali: scda e
in qua predicatus principale negat ab illo super quem cadit
reduplicatio v3: tertia est in qua terminus reduplicat^{us} af
firmatur de subo principali: et quarta est vna conditiona
lis in qua ab illo super quem cadit reduplicatio sequit nega
tio predicati principalis verbi gra. Ad veritate istius
homo inqstus risibilis non est asinus requirit quod h3 non sit asi
nus: et quod nullum risibile est asinus: et quod h3 sit risibilis: et si ali

quid est risibile ipsum non est asinus. Si autem i reduplicatiua
affirmatiua reduplicatio fiat gra cause preter dictas qua
tuor exponentes requiritur v3 quod terminus super quo cadit
reduplicatio inest predicati principale. Et quod iste terminus sit
causa predicati: vt h3 inqstum habet animam intellectiuam est
susceptibilis discipline: preter quatuor dictas habet istam
quia h3 h3 animam intellectiuam est susceptibilis discipline vt
anima intellectiuam est ea discipline. Quando vero red
plicatio in negatiua tenetur gra cae. Iterum d3 habere vna
quinta exponentem preter quatuor predictas: vt ista: h3 in
qstum rationalis non est capra v3 rationale est causa que
homo non est capra. Et sic coiter dicitur de quibuscunq.
Et h3 h3 sint bene dicta tamen quod peccati e fieri per plura
quod potest fieri per pauciora. Ideo quod tot exponentes frustra
ponuntur dico quod omnis reduplicatiua potest per duas
propones sufficienter exponi: et antequam regulam ponam
primo suppono quod i p3one reduplicatiua quatuor requi
tur. scilicet preiacens reduplicatiue subiectum preiacentis pre
dicatum preiacentis: et illud super quo cadit reduplicatio
preiacens reduplicatiue dicitur totum illud quod remanet
dempta dictione reduplicatiua enim terminus super quo
cadit reduplicatio. Sicut so. inqstum homo est risibilis:
so. est risibilis est preiacens et ly homo est terminus super
quo cadit reduplicatio. Similiter dicendo so. est homo in
qstum est animal: ly so. est homo est preiacens et ly animal
est terminus reduplicatus. Similiter dicendo: inqstum
so. est homo so. est risibilis: ly homo est terminus super
quo cadit reduplicatio et residuum preiacens reduplica
tiue. Isto notato vel est reduplicatiua negatiua vel affir
matiua. Si affirmatiua dico quod quaelz talis exponenda est
per vnam copulatiua cuius prima pars est affirmatio re
duplicati de subiecto principali. scilicet preiacentis: et scda e vna
conditionalis facta a reduplicato ad predicatum preiacentis in
comparatione ad terminum transcendentem. Et hoc qua
litercunq terminus sumantur in reduplicatiua sumantur in
exponentibus: vt omnis homo inqstum corpus est sub
stantia sic exponitur: omnis homo est corpus et si aliquid
est corpus illud est suba. Et si ly inqstus connotat cau
sam tunc loco conditionalis potest poni talis: vt corpus i
qstum ignis est calefactiuum: sic exponitur. Corpus e ignis
et quia corpus est ignis est calefactiuum. Vel breuius dicitur
quod quando capis casualiter equiualeat simpliciter casuali:
ex quo patet illam esse falsam. Omne corpus inqstus est
ignis est calefactiuum: sicut illa omne animal inqstus e ru
diale est asinus: vel inqstum risibile est homo: vt p3 per
ei exponentes: Si autem reduplicatiua fuerit negatiua
vel negatio non preponitur immediate dictioni redupli
cative vel immediate proponitur. Si vero negatio non pre
ponitur dictioni reduplicatiue vel ponitur ante reduplica
tiua vel post. Si ante: et non cadit super reduplicatiua
ponatur reduplicatio a parte predicati: vt homo non est
asinus inqstum est rationalis exponitur sic illa: homo inq
stum est rationalis non est asinus: que exponi debet p vna
copulatiua cuius prima pars est remotio predicati pre
iacentis a subiecto eiusdem et per conditionalem antece
dentis affirmatiue reduplicati de subiecto: et consequentis
negative predicati de eodem subo: vt homo non e asinus et si
aliquid est rationale illud non est asinus. Et coimiliter ex
ponitur ois reduplicatiua negatiua i q negatio non cadit
super reduplicatiua. Si tamen in talibus nullus homo
est asinus inqstum est capra negatio non cadat in totuz ex
ponenda est vt dictum est. Si autem cadit in totum et su
per reduplicatiua non habet exponi sed solus habet cau
sas veritatis que sunt contradictorie exponentium red
plicatiue sibi opposite. Ex his clare patet quod tales quatu
or exponentes superfluit: quod sequitur tu es homo et si ali
quid est homo ipsum est animal: ita tu es animal et om
nis homo est animal. Ideo certum est quod due istarum su
perflunt qstum ad illam expositionem multe etiaz sunt
reduplicatiue in quibus non sunt tales quatuor exponen
tes assignande: vt patet de talibus inqstum deus est: non
idem sit et non e: inqstus de? vult me esse ego su et sic de alijs.

Circa hoc est notandum qd in huiusmodi propositionibus in quibus dictio reduplicativa totaliter precedit non est ser- uandus similis modus exponendi utrobique: ymo quelibet talis est exponenda per vnam copulatiuam cuius pri- ma pars est affirmatio vel negatio reduplicati ad subiectum preiacentis. Et secunda est vna conditionalis ab illo super- ius cadit reduplicatio ad predicatum principale i compara- tione ad subiectum preiacentis: verbi gratia ista inq̄tum for est homo for. est risibilis sic exponitur. For. est homo et si for. est homo for. est risibilis. Similiter ista inq̄tum deus est non simul idem est et non est: sic exponitur: deus est et si deus est non simul idem est et non est. Similiter illa. In q̄tum deus vult me esse ego sum: sic exponitur: deus vult me esse: et si deus vult me esse ego sum. Item h pro- positio inq̄tum for. est homo for. non est asinus sic expo- nitur: for. est homo et si for. est homo for. non est asinus. Similiter h inq̄tum tu non moueris tu non curris exponi- tur sic: tu non moueris et si tu non moueris tu non curris. Cuius tamen aliqui dicunt et probabiliter quando talis re- duplicatio inq̄tum vel sibi consimilis preponitur toti pro- positioni tunc tenet rationaliter vel conditionaliter solus: ita qd non habet duas exponentes sed solum vnam con- ditionalem cum qua conuertitur vt sic dicendo: inq̄tum pater est filius est: inq̄tum homo currit risibile currit: pri- ma enim conuertitur cum hac conditionali. Si pater est fi- lius est: secunda etiam conuertitur cum ista: si homo cur- rit risibile currit. Ex his ergo duabus responsionibus eli- ge sicut placet tibi quales eni illarū satis pbabilis ē.

Contra tamen quedam superius dicta ar- guitur. Nam per illa seq̄ qd h esset pcedenda aliqua inq̄tum conueniunt differunt qd aliqua conueniunt et si aliqua conueniunt ipsa differunt: sed hoc est falsum: qd tunc que magis conueniunt magis differunt qd est falsum: qd impossibile est qd aliqua conue- niant generaliter et differant generaliter et etiam specificē vel numeraliter. Secundo sequitur per dicta exponē- tes qd talis esset vera ysocheles s̄m qd ysocheles hz tres angulos equales duobus rectis: qd omnis ysocheles ē et si aliquid est ysocheles illud habet tres angulos. Cō- firmatur qd sicut se habet ly homo ad sensibile sic ly yso- cheles ad habere tres angulos equales duobus rectis: ergo sicut est verum qd homo inq̄tum est homo est sen- sibilis sic ysocheles inq̄tum ysocheles habet tres angulos equales duobus rectis. Cuius tamē oppositum dicit phi- losophus i prio posteriorum et si sic positio nulla. Tercio sequitur qd hec propositio est vera: For. inq̄tum hō ē risibilis: qd for. est homo et si aliquid est homo illud est ri- sibile. Sed contra: sequitur for. inq̄tum homo est risi- bilis. Sed omnis homo est animal: igitur for. inq̄tum aial est risibile: consequens est falsum. eo qd statim sequitur si aliquid est animal illud est risibile qd est impossibile et cō- sequentia probatur qd ibi arguitur ab inferiori ad suū su- perius sine impedimento. Quarto sequitur qd duo cō- tradictoria inter se contradicentia sunt simul falsa: probat quia vtraq̄ illarum est falsa: For. inq̄tum est aliquid al- bum est homo. Et for. inq̄tum est aliquid albu nō ē ho- mo: vt patet per exponentes prius dictas: qd for. esse al- bum non infert for. esse hominem nec infert for. non esse hominem. Quinto sequitur qd hec est vera omnis ho- mo inq̄tum est animal est suba animata sensibilis: qd om- nis homo est animal et si aliquid est animal illud est suba animata sensibilis. Sed contra sequitur omnis anima- mata sensibilis est alba omnis homo inq̄tum est animal est suba animata sensibilis ergo omnis homo inq̄tum est animal est albus: consequens est falsum: patet per expo- nentes: igitur aliqua premissarum et nō maior vt suppo- nitur: et consequentia patet qd est syllogismus in prio modo prime figure.

Ad ista respondetur Ad primum concedo qd ali- qua inq̄tum conueniunt differunt: qd omnis ratio illatiua qd aliqua conueniunt est ratio conclusiua qd illa differunt: qd

qualitercūq̄ inferitur qd illa conueniunt pcludit qd illa sunt multa et per cōsequens dicit et diuersa sed negatur talis consequentia cum concluditur qd quecumq̄ magis conue- nirent magis differunt. Ad scdm argumentū dicit qd Ari. nō capit ibi ly inq̄tum vel ly scd̄ qd: reduplicatiue sed prout connotat passionem conuertibilem et immediatam. Ideo s̄m illum intellectum negaretur etiam illa homo inq̄tum homo est risibilis vel homo inq̄tum homo est animal rationale et c. sed iam pz ex dictis qd reduplicatio non sic sumitur in proposito. Ad tertium respondeo cō- cedendo illam: for. inq̄tum homo est risibilis. Et tūc ad improbationem nego p̄nam: lz arguatur ab inferiori ad suū superius qd s̄m aliquos arguit casz distributione p- cedente qd ly inq̄tum et quēlz alia dictio reduplicatiua ha- bet confundere terminum se sequentem confuse et distri- butine sicut etiam nota conditionis. Ideo sicut ab inferiori ad suū superius cum nota conditionis non valet conse- quentia sic etiam nec cum dictione reduplicatiua que in- cludit conditiones valet consequentia: sicut nō sequitur: asinus si est homo est risibilis et asinus est animal: igit asi- nus si est animal est risibilis: vel sic: hoc est ens vel homo si antichristus est: demonstrando antichristum: et hoc nō est ens vel homo ergo ens non est ens vel homo non est homo si antichristus est. Similiter non sequitur: homo i- nq̄tum risibile est animal et omne risibile est album: igitur homo inq̄tum albus est animal: p̄ns ē falsum sicut illa ho- mo est risibilis inq̄tum est animal: qd sic debet exponi hō est risibilis vel homo est animal et si aliquid est animal il- lud est risibile. Ego autem dico qd ly inq̄tum cōfundit cō- fuse tūc sicut nota conditionis s̄m qd in scda parte deter- minabitur et sicut nota conditionis immobilitat ita et dicitio reduplicatiua: quare ab inferiori ad suū superius non va- let argumentū licet affirmatiue et sine distributione argua- tur et c. Ad quartum dicitur qd illa non sunt cōtradictoria: et causa ē qd si in vno cōtradictorioz reduplicatio affir- mator opz qd negatur in alio: qd reduplicatio ē principale et formale p̄pōns in qua ponit: sicut etiam sunt dictiones exclusiue et exceptiue in alijs de in eē. Et tō sicut in exclusi- nis et exceptiuis non manet eadē nota affirmata in vtraq̄ contradictoriaz ita est in reduplicatiuis qd dicitio attendit maxime penes hoc qd nota in vna affirmatur et in altera negetur et hoc nō precise: qd opz etiā verbū principale ne- gari et qd subiectū et predicatum preiacentis oppositio nō supponat. Itē pro toto dico qd dicitio: iū in reduplicatiuis debet dari per negationem prepositaz toti. Ex his pz qd ista non sunt dicitoria. Ois hō inq̄tum aial est risibilis et aliqd qd est hō inq̄tum aial non est risibilis: qd vtraq̄ est falsa: nec ista ē aial inq̄tum risibile est homo et aial nō in- q̄tum risibile est homo: qd vtraq̄ est vera vt pz: sed ista contradicunt aial inq̄tum homo est risibile et non animal inq̄tum hō est risibilis. Ad vltimūz dico concedendo illam. omnis homo inq̄tum est animal est suba sensibilis. Et tunc ad iprogationē nego p̄nam: qd plus pdicat i mi- nori q̄ subiectat i maiori: In maiori eni subiectat ly suba aiala sensibilis et in minori predicat totū illud inq̄tum aial ē suba aiala sensibilis. Et rō est qd p p̄m prio poz redupli- catio semp pz se a pte predicati. Itē h p̄na est bona. Ois homo inq̄tum est aial est sensibilis oē risibile est hō ergo oē risibile inq̄tum est aial est sensibilis: vñ intellectus maioris est iste: ois hō est sensibilis inq̄tum ē aial: ita qd semp i argu- gūmēto iuxta ponat pdicatio p̄iacētis dictio reduplicatiua cū illo termino sup quo cadit. Et p̄ istū modū poterit syl- logizari in reduplicatiuis quēadmodū et in alijs simpliciter de in eē. Itē in 2^a h^o nō sequit: ois hō inq̄tum aial est aialus: nullū albu est aialū: igit oē albu inq̄tum aial nō est hō. Sicut nec sequit nullū albu est sensibile ois hō inq̄tum est animal est sensibilis: igit ois homo inq̄tum aial nō ē albus. Ratio autē qd neutra v3 est: qd continue plus pre- dicat i minori q̄ pdicat i maiori vt pz ex dictis. S3 bñ seq̄ null? cleric? inq̄tum cleric? dicit a layco. Ois gramatic? inq̄tum gramatic? dicit a loyco: igit null? gramatic? ē cleric?.

Item in tertia figura non sequitur. Aliquod gramaticū ē homo omne gramaticū inq̄tū ē aial ē sensibile: igit̄ aliq̄d sensibile inq̄tū est aial est hō. Et rō ē: qz in p̄lone maior extremitas non precise predicat̄ de minori. In maiori. n. maior extremitas est ly hō et in p̄lone predicatur totum illud homo inq̄tum est animal. Ideo in p̄posito non p̄t aliter concludi q̄ id̄ recte dicendo ergo hō inquantū ē animal est sensibilis. Sed bene sequitur omnis homo inq̄tum animal est sensibilis omnis homo inq̄tum animal est suba: igitur aliqua suba inq̄tum animal est sensibilis: cui ratio est quia ad p̄iacentem minoris eum eadez maiori sequitur eadem conclusio. Sequitur enim omnis homo inq̄tum animal est sensibilis omnis homo est suba: igitur aliqua suba inq̄tum aial est sensibilis. Et sic p̄z qual̄ ē syllogizandū i reduplicatiōis. **C**az de supponibz reduplicatiōis est dicendū. Circa q̄ est notandū q̄ subiectus in re duplicatiua eodem modo supponit sicut supponit i sua p̄iacente: eadem enim suppositionem habet subiectus in ista animal inq̄tum est homo est risibile et in ista aial ē risibile. Illud autem super quod cadit reduplicatio dicit̄ stare confuse tm̄ et in alios supponit confuse et distributive: qz sub eo contingit descendere ad q̄bz suum per se inferius. Ideo bene sequit̄ for. inq̄tum aial ē sensibile: for. est homo: igitur for. inq̄tum homo est sensibilis. Et h̄ est intentio philosophi p̄mo p̄iorum qui dicit q̄ si iustitia ē bonum inq̄tum bonum tunc iustitia est omne bonuz: h̄ est si bonum inq̄tum bonum est iustitia omne bonum ē iustitia. Item predicatū p̄iacentis supponit confuse tm̄: quia insertur ex quoz per se inferiori et non insert sua inferiora copulatiue nec disunctiue. Sequitur. n. for. inq̄tum risibilis est homo ergo for. inq̄tum risibilis est animal: non tam enī sequitur for. inquantū suba animata sensibilis est animal et ista sunt omnia animalia: igitur for. inq̄tum suba animata sensibilis est hoc animal: vel for. inq̄tum suba aiata sensibilis ē h̄ aial quocūqz demp̄ator sic de singulis.

De dictione sicut.

Stenſo i parte de differt: aliō: nō idē: de ex cluſiōis: exceptiōis: et reduplicatiōis. **R**eitat̄ p̄ter de alijs dictionibz vim confundendi habentibus pertractare. Et p̄mo de hac dictione sicut que cum suo redditioo p̄cedente deducto quocūqz impedimento terminum immediate sequentē comparabiliter rectum confun dit confuse et distributive in compatiōe ad predicatū p̄ positionis dependentie: vt for. est ita fortis sic aliquis ho mo mundi ly homo stat confuse distributive: ponitur. n. p̄mo que cum suo redditioo: qz tam ly sicut q̄ suū red ditiōum ita de per se terminum immediate sequentem faciunt stare confuse tm̄: vt tu es fortis sicut aliquis hō: ly homo stat confuse tm̄: et non confuse et distributive: quia sibi non additur ly ita q̄d est suum redditioo. Similr̄ di cendo ita fortis ē aliquis homo sicut aliquis leo ly homo stat confuse tm̄: ratione de ly ita: et ly leo stat confuse et di stributive ratione illaz duarum dictionum p̄cedentiaz. s. ita sicut. Additur etiam ly p̄cedente: qz si ly sicut p̄ cederet suum redditioo ambo simul non possunt face re aliquem terminum stare confuse et distributive: vt sic dicendū: sicut aliquis leo velociter currit. Ita aliquis ho mo velociter ambulat: vbi patet qz taz ly leo q̄ ly homo stat confuse tm̄. Similiter dicendū: Sicut cito corumpet̄ aliquis homo. Ita cito generabitur aliquod composi tum: tam ly homo q̄ ly compositum stat confuse tm̄: nō obstante qz ly homo p̄cedat ly sicut cum suo redditioo quia suum redditioo subsequitur ly sicut. Dicitur etiaz sine impedimento: qz si negatio vel aliquod huiusmodi p̄ cedit̄ terminū cōparatū non oportet talem stare mobili ter sed immobili ter vt sic dicendū for. nō est ita bonus sicut aliquis homo. For. ē ita fortis sicut omnis homo: vbi p̄z qz vtrobiqz ly homo stat determinate vel confuse tantū. Iterum additur illa particula terminum immediate sequē tem comparabilr̄ rectuz: qz ly sicut cum suo redditioo nō confundit mobili ter terminum rectum ratione conditio

nis vel similitudinis: verbi gratia vt ego percussas te ita for titer sicut vnum asinum: ly vnum asinum non stat confu se et distributive sed confuse tm̄: qz non sequitur: ego per cutas te ita fortiter sicut vnum asinum: sed bunellus est vel erit asinus percussus: igitur percussas te ita fortiter sic bunellum. Unde ista propositio: ego percussas te ita fort ter sicut vnum asinum significat qz ego percussas te ita for titer sicut si esses vnus asinus vel sicut ego percussas vnū asinum vbi p̄z qz ly vnum asinum nō stat confuse et distri butiue. **C**ultimo additur illa particula in comparatiōe ad predicatū propositionis dependentie qz non sequitur: tu es ita albus sicut aliquis homo sed for. est aliquis ho mo: igitur tu es ita albus sicut for. antecedens enī est ve rum et consequens falsum: supposito qz nō sint plures al bi qz tu et plato qui estis equaliter albi et sit for. niger: et p̄z qz non sequitur: sed oportet arguere enī predicatū p̄o positionis dependentie: vt tu es ita albus sicut aliquis ho mo sed for. est aliquis homo albus: igitur tu es ita albus sicut for. es. Similiter etiam non sequitur: tu curris ita be ne sicut aliquis homo sed plato est aliquis homo: ergo tu curris ita bene sicut plato: sed oportet sumere in mino ri qz plato est aliquis homo currens bene ita ergo p̄z qz in illa tu es ita albus sicut aliquis homo ly homo stat con fuse et distributive solum pro homine albo. Et nota qz p̄ positionem dependentie voco propositionem implicite vel explicite sequentem ly sicut: vnde licet quandoqz di catur for. est ita bonus sicut plato: aut hominem docē est ita meritoiū sicut orare in predictis et p̄similibus sic oportet supplere: for. est ita bonus sicut plato est bonus: homi ne m̄ docere est ita meritoiū sicut hominem orare est meritoiū. Ex hoc sequitur qz vbiqz ponitur ly sicut comparabiliter due propositiones sunt formade aut sub intelligēde quarū vna vocatur propositio redditiua. s. illa i qua expresse ponitur vel subintelligitur ita: altera vero in q̄ ponitur ly sicut vocat̄ p̄pō dependentie.

Sed forte contra istā r̄nsonem supe riorē arguit̄. **N**ā si ista tu es ita albus sicut aliquis homo: stat ly homo mobi liter solum pro hominibus albis per idēz in illa tu differs ab homine: supponit ly homo solum mobili ter pro ho minibus a quibus tu differs. Et sic ad concludendum ex illa qz tu differs a te: oportet sumere tale mediū tu es ho mo a quo tu differs. **R**espondeo qz non sequitur: sed diuersitas est: qz ly differit non exponitur per attributionē sui vtriqz extremorum et negationem vnus ab altero si cut ē depositio gradu. Sed per attributionem eē vtriqz vt alias tactum fuit. Ideo in illa tu differs ab homine di stribuitur ly homine pro omni cui conuenit attributum: positus ergo gradus comparabiliter captus. s. cum ly sicut et suo redditioo ita exponitur per attributionem istū vtriqz comparatorum: et negationem sui comparatū a seōo comparatoruz respectu p̄mi: vbi gr̄a: for. currit ita velociter sicut plato: ly for. dicitur p̄mum comparatorū et ly pla. sc̄m: et sic exponitur for. currit velociter et plato currit velociter: et non pla. currit velociter for. Sicut tu es ita fortis sicut aliq̄d animal sic exponitur tu es fortis et al quod aial est forte et nullū aial est fortius te: que est falsa. Ideo exposita est falsa. Sed illa est vera: tu es ita sapiēs sicut omnis hō mūdi: qz sic exponitur tu es sapiēs et al quis homo est sapiēs et non ois homo mundi est sapiē tior te: q̄d verum est: cum sit etus dictioniū falsum vt p̄z intuenti. Et sic tu es ita fortis sicut quilibz hō: et sicut ita debilis sicut ois homo: sed nō es ita fortis sicut aliquis homo nec ita debilis sicut aliq̄s homo. **N**ec sequitur tu es ita for tis sicut iste homo et iste est aliquis hō: igitur tu es ita for tis sicut aliquis hō: arguitur enim ab inferiori ad suuz su perius distributione p̄posita. Vmo. nec sequitur tu es ita fortis sicut aliquis homo: igitur tu es ita fortis sicut aliq̄s hō: arguitur enim a termino stante confuse tantū ad eundem stantē confuse et distributive. Etiam non sequitur: tu es ita fortis sicut omne aial equal̄ est aial: igitur tu es ita fortis si cut equus: qz ly animal stat immobili ter sub quo nō con

tingit taliter descendere: his sic notatis & cum eisdem pre-
supposito qd ly tantus & quantus hnt eandē nām qnā ha-
bent ly ita & sicut: pono aliquas p̄clones.

Prima conclusio est qd q̄tuscuq; fuit
sor: tantus fuit plato
& e contra: & tñ sor non fuit tantus q̄tus fuit pla. probat:
& pono qd tam sor. q̄ pla. continue p̄ totā istam horā pre-
teritam fuissent augmentati ita tamen qd sor. continue añ
hoc fuisset maior: platone & nunc p̄mo ipsi sint equales.
Isto posito p̄ p̄ma p̄s conclusionis: q: si sor. & pla. nūc
non forent sed nunc p̄mo forent corrupti & coz hoc p̄i?
fuissent augmentati sicut iam ponit de eis tunc q̄tuscuq;
fuit platō tantus fuit sor. & e contra. Sed tunc plato
non fuisset maior: q̄ iam fuit nec tunc sor. fuisset minor: q̄
iam fuit: igitur nunc verum est qd q̄tuscuq; fuit sor. tan-
tus fuit plato & e contra. **C** Secunda pars conclusionis p̄-
batur q: si sor. fuit tantus sicut pla. fuit: ergo in aliquo in-
stanti fuit ipse tantus quantus pla. fuit: consequens est fal-
sum: eo qd quocūq; instāti dato i quo sor. fuit magn⁹ post
illud instans fuit pla. maior: vt p̄ ex casu: & consequentia
probat: q: illa propositio sor. fuit tantus q̄tus fuit pla.
conuertitur cum ista sor. in aliquo instanti fuit tantus q̄-
tus fuit plato q: ipsa p̄ sū v̄ificatiōe: requirit instās.

Contra istam conclusionē arguitur sic. Et
p̄mo contra p̄mā partē:
quia si q̄tuscuq; fuit sor. tantus fuit pla. & e contra: igitur
quantus fuit sor: tantus fuit plato & e: consequētia parz
ab vniuersali ad suam subalternā. Tunc vltra q̄tus fuit
sortes tantus fuit plato ergo tantus fuit pla. q̄tus fuit sor:
tes: consequentia videtur tenere: q: quasi ab eodē ad idē:
& consequens est falsum ergo & c. qd consequens sit falsū
probat: q: si tantus fuit pla. q̄tus fuit sor. igit in aliquo
instanti: consequentia p̄ per p̄iorem responsionē & conse-
quens est falsum vt prius probatum est. q: quocūq; in-
stanti dato falsum est qd in illo instanti tantus fuit plato:
q̄tus fuit sor. quia post illud instās sor. fuit continue aug-
mentatus. **C** Contra scđam partē conclusionis arguitur
sic & sit. c. hora preterita in qua sor. & pla. fuerūt augmen-
tati tunc arguitur sic. In. c. tempore sor: fuit tantus q̄tus
fuit pla. igitur sor. fuit tantus q̄tus fuit pla. consequentia
patet & antecedens probatur. q: quācūq; q̄titatē hūit
sor. in. c. tempore tantā hūit pla. in eodem tempore &
e contra ergo in. c. tēpore sor. fuit tantus quantus fuit pla.
C Scđo arguit sic. Sor. fuit aliq̄tus & pla. fuit aliq̄tus
& non maio: fuit pla. q̄ fuit sor. nec e contra ergo sor. fuit
tantus q̄tus fuit plato cōsequentia patet ab exponentib⁹
ad expositam & totū antecedens est verū vt patz intueti
igitur & cōsequens. **C** Tertio arguitur sic. Si sor. nō fuit
tantus quantus fuit pla. & quiz eorum fuit aliq̄tus: ergo
sor: fuit maior q̄ fuit plato v̄l minor: q̄ fuit pla. p̄sequens
falsum: q: in nullo instanti fuit sor. maior: q̄ fuit plato nec
minor: q̄ fuit pla. & consequentia p̄ a simili: q: si sor. non
est tantus q̄tus est plato & quiz illorū est aliq̄tus opz qd
sor: sit maior: q̄ est pla. vel minor: Si ergo v̄z talis forma
de presenti opz qd valeat de preterito.

Ad ista argumenta respondet. Ad
p̄mā partē conclusionis nego scđam p̄mā de forma:
quia in p̄simill mā non sequitur: vt q̄tus est aliq; homo
tantus est pla. ergo plato est tantus q̄tus est aliq; hō:
arguitur enī a termino stante confuse tñ ad eundē stantē
confuse & distributive: vnde sicut in ista propositione. Sic
fortis est aliq; hō ita fortis est sor. ly aliq; hō stat con-
fuse tñ. Ita etiā in illa q̄tus est aliq; hō tantus est pla.
ly aliq; homo: itaq; cōfuse tñ rōne de ly q̄tus: ex quo
ipsum non precedit ly tantus: verū tñ p̄cedo qd tātus fuit
plato q̄tus fuit sor. q: aliquantus fuit pla. & aliquant⁹ fuit
sor. & non maio: fuit sor. q̄ pla. fuit nec e cōuerso. Et tunc
ad improbatōnē eum. inferē: qd in aliquo instanti tant⁹ fuit
plato quantus fuit sor. nego p̄mā: nec hoc posuit p̄mā
responsio: nisi tempus signatum p̄ verbū preteriti tem-
po. is statet determinate: vbi vō stat confuse tñ debet i-

ferrī p̄pō in qua ly aliquo instanti stet eodē modo: Ideo
bene sequitur. Tātus fuit pla. q̄tus fuit sor. ergo tantus
fuit plato in aliquo instanti q̄tus fuit sor. vbi ly aliquo in-
stanti stat confuse tñ sicut ly fuit. Et si querit i quo instanti
non detur illud. Ad p̄mū argumentū & secundā partē
conclusionis r̄idetur admittēdo casum & negādo qd i. c.
tempore sor. fuit tantus q̄tus fuit plato: qd ex ipsa sequit
vt prius qd in. c. tpe sor. in aliquo instanti fuit tantus q̄tus
fuit pla. qd est falsum: Et tunc ad pbationē q̄cūq; q̄titatē
tem habuit sor. in. c. tpe hūit pla. i eodē tpe: ergo in. c. tpe
& c. nego p̄mā: sed solū sequitur qd in. c. tpe q̄tuscuq;
fuit sor: tantus fuit pla. & e contra vel tantus fuit sor. q̄tus
fuit plato & e contra. **C** Ad scđm nego p̄mā: nec arguit
ab exponentib⁹ ad expositū: q: illa p̄pō sor. fuit tātus q̄-
tus fuit pla. non debet exponi sed resoluti respectu huius
verbi fuit per duo demonstratina instantis vel tēpous:
vt tūc sor. fuit tantus q̄tus fuit plato & tunc fuit aliq; igit
aliq; sor. fuit tantus q̄tus fuit plato: ex quo sequit qd sor.
fuit tantus q̄tus fuit plato. **C** Vel sic in. a. instāti sor. fuit & c.
& a. instans fuit aliquod instās: igitur in aliquo instanti sor.
fuit tantus q̄tus fuit pla. modo certū est qd quelz illarūz
est falsa: tunc sor. fuit tant⁹ q̄tus pla. fuit vel i. a. instāti & c.
vt clare p̄ per suas exponētes. **C** Ad tertū nego p̄mā:
Et tunc ad similitudinē: dico qd similitudo non valet:
quia s̄m aliquos verbum p̄ntis t̄pis nō pot confundi si
cut nec aliquis terminus diceretur q: non hāt nisi vnicūz
suppositū. i. instans p̄sens: secus est de v̄bo preteriti vel
futuri tempōis: q: h̄z infinita supposita q: infinita instātia
ideo bene capax est confusionis rōne cuius talis p̄mā non
valet. Et ex alio cū q: arguēdo cū verbis de p̄nti supponit
tur p̄ns aliq; eē maximū gradū q̄titatis per quez de
presenti sor. est magnus. Et aliq; eē maximū gradum
per quez plato est magnus de p̄nti. Sed arguēdo cū ver-
bis de preterito vel futuro nō supponit in aliquo ante qd
aliquis maxim⁹ gradus q̄titatis fuit per quez sor. fuit vel
erit tantus quātus est vel fuit pla. & c. Sed adhuc arguit
contra illam p̄pōnem cōcellam v̄z: tantus fuit pla. q̄tus
fuit sor. q: sor. fuit continue maior: platone per casu m̄: igit
plato minor: continue fuit sor. Et si sic igit non tantus fuit
plato q̄tus fuit sor. q: si tantus fuit plato q̄tus fuit sor. &
sor. & plato continue simul fuerunt vt suppono: ergo sor.
& plato fuerunt equales qd est falsū & contra casum. Itē
seq̄ multas propōnes eē veras que cōter negant v̄z.
Ita cito erit instans sicut erit instans. Ita modica ē aliqua
pars tui sicut est aliqua pars tui. Ita magnus erit sor. i ali
quo instanti sicut ipse erit in aliquo instanti. Ita velociter
mouebit sor. in aliquo instanti sicut mouebit in aliquo in-
stanti: posito qd ipse remittet in motū sū vniuersi m̄ter quo
v̄lz non mouebit. **C** Ad ista dicit: Ad p̄mū concedē
do qd per totā istam horāz sor. fuit maior: platone & plato
minor: sor. Et ex hoc non sequit: qd non tantus fuit pla. q̄-
tus fuit sor. Sed solum sequit qd pla. non fuit tantus q̄-
tus fuit sor. Et vltērius qñ arguit: qd si tantus fuit plato & c.
igitur fuerunt equales: nego p̄mā: q: añs non h̄z verifi-
cari p̄o aliquo certo instanti sicut & p̄ns ex quo ly fuit i an-
tecedente stat confuse tñ & ly fuerunt in p̄nte determina-
te vt p̄s. **C** Ad alias p̄clones adductas cōcedo eas qd
nulla illarum debet resoluti sed exponi: ex quo ly ita teripi-
nū immediate se sequentē confundit confuse tñ. Ideo con-
cedo qd ita cito erit instans sicut erit instans: q: cito erit in-
stans & nō prius erit instans q̄ erit instans: nego tamen qd
aliq; instans erit ita cito sicut erit instās. Cōcedo s̄lī qd ita
diu viues sic viues & tñ nō viues ita diu sic viues

Secunda conclusio est ista: Impos-
sibile est qd pla.
currat ita velociter vniiformiter p̄cise sic immediate post
a. curret sor. Et h̄o casu possibili posito probat qd pono qd
sor. currat vniiformiter v̄lz ad instans & qd continue p̄ vnā
horāz post. a. velociter motum suū. Isto posito proba-
tur conclusio: q: si possibile est qd plato currat ita velociter
p̄cise & c. ponatur cū p̄mo casu & arguit sic: plato nūc
currit ita velociter sicut immediate post. a. sor. curret ergo

immediate post. a. curret ita velociter p̄cise sicut nunc currit plato: igitur for. aliquando post. a. curret ita velociter p̄cise sicut nunc facit plato sit ergo q̄ in. b. instāti post. a. for. curret ita velociter sicut nunc currit plato tunc arguit sic. In. b. instāti for. currit ita velociter sic nunc currit plato p̄cise: q̄ per totum tempus mediū inter. a. et. b. curret for. tardius q̄ in. b. ergo non immediate post. a. curret for. ita velociter sicut nunc currit plato: consequentia patet: quia totum tempus inter. a. et. b. erit post. a. antequā for. curret ita velociter sicut nunc currit plato. Et sic p̄ con-

Contra istam d̄clutionē arguit sic. Pos-
sibile ē q̄ plato currat velocius q̄ immediate post. a. currat for. et possibile est q̄ plato currat tardius q̄ immediate post. a. currat for. igitur p̄ idē possibile est q̄ plato currat ita velociter p̄cise sicut immediate post. a. currit for. **C** Secundo sic: et pono q̄ pla. velociter cursim suis post. a. sicut for. et p̄cise equaliter et p̄ idē tempus: Et tunc arguitur sic. Immediate post. a. for. et plato eque velociter mouebunt q̄ cōtinue post. a. current eque velociter: vt positum est: igitur plato immediate post. a. curret ita velociter sicut immediate post. a. curret for. et per p̄sequēs possibile est q̄ pla. currat ita velociter aliq̄ sicut immediate post. a. curret for. igitur possibile ē q̄ pla. currat ita velociter sicut immediate post. a. curret for. **T**ertio arguitur sic pla. immediate post. a. curret eque velociter cum motu quo immediate post. a. curret for. igitur plato post. a. curret eque velociter sicut for. tes immediate post. a. et per p̄ns pole ē q̄ pla. curret eque velociter et c. p̄mū ans p̄bo sic: q̄ for. et plato current eque velociter p̄cise et per idē tēpus post. a. vt positū est: sit igit. b. totus motus quo for. mouebit post. a. et. c. totus motus quo plato mouebitur post. a. tunc. b. et. c. motus continue erunt eque veloces vt notū est: igit. cuz for. immediate post. a. mouebit. b. motu q̄ erit equalis cū. c. motu quo immediate post. a. mouebit pla. sequit q̄ imediate post. a. pla. curret vel mouebit eq̄ velociter motu sic motus quo immediate post. a. mouebit for.

Ad ista respōdetur cōcedendo cō-
clusionēz vt p̄us Et tunc ad improbationē nego p̄nam: p̄mū argumenti: et causa ē: q̄ nullus erit p̄mū gradus velocitatis quo for. mouebitur immediate post. a. nec aliq̄ talis ē ass̄ ignādus. **C** Ad sc̄m cum arguitur: immediate post. a. for. et pla. eq̄ velociter mouebunt ergo pla. immediate post. a. et c. nego p̄nam: et concedo q̄ plato immediate post. a. mouebit velocius q̄ immediate post. a. mouebit for. et sicut q̄ for. immediate post. a. mouebit velocius q̄ immediate post. a. mouebitur pla. ymo for. immediate post. a. mouebit velocius q̄ ipse immediate post. a. mouebit: q̄ for. aliq̄ mouebit velocius q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit: et ita nō mouetur velocius q̄ ipse immediate post. a. mouebit: igit. ali. quando incipit for. veloci. moueri q̄ ipsemet post. a. mouebitur et i. nō instāti post. a. incipiet for. moueri veloci. q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit: nec in aliquo instāti ante. a. incipiet for. ergo et c. in. a. instāti incipiet for. velocius moueri q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit. **E**t si arguitur sic: For. immediate post. a. velocius mouebitur q̄ ipsemet immediate post. a. et c. igit. aliq̄ post. a. for. tes mouebit veloci. q̄ ipsemet mouebit: p̄na nō v̄z: q̄ nullam est nec erit p̄mū instās in quo for. mouebit post. a. **E**tiam non sequit. for. immediate post. a. velocius mouebitur q̄ immediate post. a. mouebit pla. igit. pla. immediate post. a. mouebit tardius q̄ immediate post. a. mouebitur for. ymo cum p̄io ante positū v̄z for. et pla. immediate post. a. eque velociter mouebunt sequit directe oppositū: q̄ consequentia non v̄z. **C** Ad tertiā formā dico q̄ hec p̄na non valet: plato immediate post. a. mouebit motu eque veloci cum motu quo immediate post. a. mouebit for. ergo plato immediate post. a. mouebit eque velociter sicut imedia te post. a. mouebit for. Et cā est ista: q̄ i. totus motus quo immediate post. a. mouebit pla. sit equalis cum toto mo

tu quo for. immediate post. a. mouebit tamē in nullo instāti post. a. erit ita sicut significatur p̄ istā p̄pōnē: motus quo plato mouet ē p̄cise eq̄ veloci: sic immediate post. a. sicut motus for. tis: ex quo nō ē assignandus aliq̄ motus qui immediate post. a. sicut vel erit motus for. Et sic p̄ solutio q̄re et c.

Tertia conclusio est ista: For. iam non est ita albus sicut erit pla. in aliquo illoz: et erit albus: q̄ erit pla. in aliquo illoz et tamen non erit albus p̄cise sicut erit pla. i aliquo illoz: probatur p̄cō et pono q̄ intendat albedo for. vn̄so: miter v̄z ad finēz hore future sit q̄ intendat et equalit̄ i platea per p̄imā hōrā cuius finis sit p̄mū instans non ē sui sic intendat albedo for. per eandē hōrā. Ito posito p̄ p̄ma et secunda pars cōclusionis: et tertia p̄bas: q̄ si fortes erit ita albus p̄cise sicut erit plato in aliquo illoz: dem̄fatis instantibz p̄ime hore ergo per tps vel per istans erit for. ita albus sicut erit plato in aliquo illoz: Non per tps vt p̄ inductiue de quocūq̄ tpe in quo for. erit albus. It̄et ali quo instanti post erit for. ita albus p̄cise sicut pla. erit albus in aliquo illoz: q̄ in quolz instanti post erit for. albus quā erit pla. in aliquo illoz. Similiter si for. erit ita alb⁹ p̄cise sicut erit pla. in aliquo illoz: ergo in aliquo instanti erit ipse ita albus p̄cise sicut erit plato in aliquo illoz: p̄ns sal sum: q̄ quocūq̄ instanti dato in illo nō erit for. ita albus p̄cise sicut et plato in aliquo illoz: q̄ ante illud istans erit plato minus albus q̄ tunc erit for. et post illud istans erit magis albus q̄ tunc erit fortes dato q̄ detur instans p̄ me hore quare et c.

Sed contra istam tertiā particulā arguo sic: et signo p̄imum instans nō esse platonis tūc i. aia recedat de corpe stat tamen q̄ non corūp̄at̄ albedo sed maneat tota acqui sita in cadauere q̄ fuit corpus platonis. Et arguit sic hoc cadauer est p̄cise ita albus sicut for. et illā albedinē acquisi uit plato in istis: igitur for. est p̄cise ita albus sicut fuit plato in aliquo illoz. **C** Secundo arguit sic et signo totū tps per qd̄ for. nō erit albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: et totum tempus per qd̄ erit albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: sit p̄mū. b. s̄z. d. et instās copulans illa duo tpa. c. tunc p̄z q̄ in. c. instāti erit for. albus et pla. in quolz illoz: erit albus et in. c. instāti non erit for. albus: q̄ erit plato i aliquo illoz: nec minus alb⁹: ergo et c. tūc sic et p̄cise ita albus sicut erit plato in aliquo illoz: q̄ aut for. in. c. instāti non erit minus alb⁹: q̄ erit plato in aliquo illoz: p̄z: q̄ tūc. b. non est totū tps per qd̄ for. erit minus albus q̄ plato erit albus in aliquo illoz: qd̄ est contra positum. **E**t q̄ et tunc non erit for. albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: pro batur: q̄ si sic ergo per aliquā latitudinē albedinis erit fortes albus: et c. et per consequens ante illud instans per medietatē illius latitudinis illi albedinis erit for. albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: et si sic ergo. d. non est totum tēpus per qd̄ for. erit albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: qd̄ est contra positum. **C** Ad p̄imum respōdetur negādo consequentiam in qua inferitur q̄ for. est p̄cise ita albus sicut fuit plato in aliquo illoz: sed solum sequitur q̄ fortes iam est ita albus sicut fuit plato in istis. Ex quo non sequitur ipsum esse ita album sicut fuit plato i aliquo illoz. Sicut non sequitur: tu differs ab istis: ergo tu differs ab aliquo illoz: sed bene sequitur q̄ tu differs a quolibet eorum. Ex isto sequitur q̄ si plato videret p̄o illo instanti qd̄ erit p̄imum instans sui nō esse: ipse foret albus: q̄ ipse fuit in aliquo illoz: et tamen per nihil foret albus: Sic enī nō illud cadauer albus q̄ fuit plato in aliquo illoz: et etiam for. per nihil: tamē est albus: nec sequitur for. est iam albus: q̄ fuit plato ergo albedo for. per aliquid exce/ dit omnem albedinem quā vn̄q̄ habuit plato. Sed bene sequitur q̄ omnem albedinem quam vn̄q̄ habuit pla to excedit albedo quā habet for. per aliquid. qd̄ tamē nō est dandum q̄ ly aliquid stat confuse tri. **C** Ad secundū dicitur q̄ in. c. for. erit albus: q̄ erit plato in aliquo illoz: q̄ plato in quolibet illoz erit minus albus q̄ erit for. in. c. Et vltra neganda est consequentia cum inferitur: q̄

per aliquā latitudinēz albedinis erit for. albio: in. c. instāti quā erit plato in aliquo illo:ū. Sed bene sequitur vt pri^o q^o in. c. instāti erit for. albio: per aliquid q^o plato erit alb^o in aliquo illo:ū: in per nihil tamen vt dictum ē. Juxta illud conceditur q^o immediate ante. c. fuit for. minus albus q^o i^o mediate ante. c. fuit plato et e converso plato i^o mediate an^o. c. fuit minus albus q^o i^o mediate ante. c. fuit for. vel q^o fuit ipsemet. Et non sequitur igit^o i^o mediate ante. c. fuit vn^o eorum magis alb^o q^o i^o mediate an^o. c. fuit alter eorū. Assumptum probatur: In quolibet instāti ante. c. fuit for. min^o albus quā i^o mediate ante. c. fuit plato et e converso: igit^o i^o mediate ante. c. fuit for. minus albus q^o i^o mediate ante. c. fuit plato vel q^o ipsemet i^o mediate ante. c. fuit: lz enim de presenti valeat talis modus arguendi sum min^o albus te: igit^o tu es magis albus me: non tamen lz generaliter de preterito vel futuro: vt non sequitur tu eris albio: q^o ego ero: igit^o ego ero minus albus q^o tu eris: quare aut non valet p^o intuitu casum principalem cuz hoc q^o tales propōnes p^o sui verificatiōe requirūt instās.

Quarta conclusio est ista: ita cito pot^o esse antichrist^o corruptus sic ipsemet generabitur et tamen non potest ita cito esse corruptus sicut ipsemet generabitur. Prima pars conclusionis probat^o q^o antichristus potest corrupti et ipsemet generabitur: lz non pri^o ipsemet generabitur q^o ipse poterit corrupti: q^o in quolibet instāti in quo generabitur poterit corrupti. Secunda pars probatur: q^o si antichristus poterit ita cito corrupti sicut generabit^o: ergo possibile ē q^o ipse ita cito corruptetur sicut generabitur: consequens impossibile et consequentia probatur: q^o in antecedente lz pot^o est primus terminus probabilis cadēs super totū sequēs: sed non potest aliter probari q^o per sensum compositum ex quo illi equivalet igit^o et c. Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si ita cito antichristus potest eē corruptus sicut ipsemet generabitur ponatur ergo q^o ipse ita cito corruptetur sicut generabitur et sequitur dicitio. Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: et sit. a. gratia exempli instans in quo antichristus primo generabitur: tunc sic in. b. instāti antichristus poterit corrupti sed in. b. instāti antichristus primo generabitur et non prius: igit^o antichristus potest ita cito eē corruptus sicut ipsemet generabitur. C. Secundo pono q^o plato enā primo generabitur in. b. inst^o t^o: tunc arguo sic: antichrist^o potest eē ita cito corruptus sicut plato generabitur ergo per idem ipse potest ita cito corrupti sicut generabitur: consequentia patet: eo q^o plato et antichristus eque cito primo generabuntur: sed antecedens probatur: naz possibile est q^o antichristus ita cito corruptetur sicut plato generabit^o et e contra igit^o et c. Ad primum contra primam partem conclusionis respondeo negando casum cum ponitur q^o antichristus ita cito corruptetur sicut ipsemet generabitur. Et ratio est ista: q^o prima pars conclusionis est de sensu dicto que non habet probari respectu illius verbi potest lz exponi: eo q^o lz potest non est prim^o terminus: sed lz ita ratione cuius et lz sicut propositio habet probari. Unde eōiter conceditur q^o aliqd^o eternum potest non eē et tamen si ponatur q^o aliqd^o eternum non erit: negabitur casus: q^o ratione de lz potest non habet propositio probari sed re/ solui ratione de lz eternū cū sit primus termin^o mediat^o i^o propōne a quo incipit propōnis pbatio.

Ad argumenta contra secundam partem conclusionis. C. Ad primum nego illam consequentiā: Antichristus generabitur primo in. a. instāti et in. a. instāti potest eē corruptus: igit^o antichristus potest esse ita cito corruptus sicut ipsemet generabitur: sed bene sequitur q^o antichristus potest eē corruptus in. a. instāti et in illo ipsemet generabitur: vel sequitur q^o ita cito potest antichristus esse corruptus sic ipsemet generabitur. Et si arguitur sic: antichristus potest corrupti in. a. instāti et idem est. a. et instans in quo generabit^o antichristus: igit^o antichristus potest corrupti in. a. instāti in quo generabitur: consequentia non valet: sicut nō seq^o

for. pot^o currere i bello mōte et id q^o ē currēs i bello monte est pla. posito q^o plato solū currit i bello monte: igit^o for potest esse plato. C. Ad aliud, admisso casu nego sequentiam: qm̄ in illo casu possibile est q^o antichristus erit corruptus ita cito vel citius q^o plato generabitur. Sed impossibile est quocunq^o casu posito q^o antichristus ita cito corruptetur sicut ipsemet generabitur eo q^o claudit contradictio nem. Ex his correlarie sequitur q^o for. non potest ita cito definire moueri sicut mouebitur: et tñ ita cito pot^o ipse definire moueri sicut mouebitur: posito q^o iam incipiat moueri: q^o i^o mediate post hoc potest ipse definire moueri et non prius q^o i^o mediate post hoc ipsemet mouebit igit^o et c. Similiter for. potest definire moueri et ipse mouebitur: sed non prius ipse mouebitur q^o ipse potest definire moueri et c. Unde quis for. possit ita cito definire moueri sicut mouebitur in. b. instāti: et possit ita cito moueri sicut mouebitur in. c. instāti et sic de quibuscunq^o instātibz futuris: non tamen sequitur: q^o for. potest ita cito definire moueri sicut mouebitur in aliquo instāti futuro. Sed bene sequitur vt prius q^o ita cito potest ipse definire moueri sicut mouebitur in aliquo instāti futuro ex quo lz mouebitur stat confuse tñ ratione de lz sicut precedente suum reddituum. Item consimiliter negatur q^o for. potest ita cito definire moueri sicut ipse potest definire moueri vel q^o antichristus potest ita cito generari sicut potest generari: negatur etiā q^o tu potes ita cito viuere sicut potes esse: vel q^o potes ita cito tangere punctum vltra. b. sic. b. Sed conceditur q^o ita cito potest for. definire moueri sicut ipse potest moueri et q^o ita cito antichristus potest generari sic poterit generari. Concedit^o etiā q^o ita cito potes viuere sicut potes esse et ita cito potes tangere punctū vltra. b. sicut. b. Et sic de consimilibz infinitis quāz quēlz est vera vt patet ex suis exponentibus.

C. De comparatiuis.

Sicut lz sicut enim suo reddituum terminum pfundit mobiliter. Sic et comparatiuis vim habet confundendi terminū i^o mediate sequētem in comparatione ad predicatum p^ome vel secunde prefacientis deducto quocunq^o impedimento. Et hoc sine construatur cuz ablatino ex natura comparationis sine cum recto vel alio casu mediāte lz q^o subsequēte: vt tu es fortior homine lz homine stat confuse et distributiue. Similiter dicendo tu es fortior: q^o homo lz homo stat et mobiliter. Similiter i^o ista for. citius diuidet vnam lineā quā superficiē: lz superficiem stat confuse et distributiue mobiliter: dicitur enim primo terminum i^o mediate se sequēte q^o super terminū precedentem non lz comparatiuis gradus vim confundendi vt hōie for. ē fortior: lz homine supponit determinate. Ideo hec consequentia non valet: aliquo hōie sum fortior: igit^o suz fortior aliquo homine: q^o arguitur a termino stante determinate ad terminū stantē confuse et distributiue. Secundo ponitur in comparatione ad predicatum p^ome vel secunde prefacientis: q^o non sequitur: tu es albio: asinus: brunellus ē asinus: igit^o tu es albio: brunello: dato q^o brunellus sit niger: q^o lz asino: solum distribuitur pro asino albo. Sed bene sequitur tu es albio: asino brunellus ē asinus albus: igit^o tu es albio: brunello: Similiter non sequitur: leo currit velocius aliquo homine: tu es alioquis homo: ergo leo currit velocius: sed v^o sumi pro minori: q^o tu es aliquis homo velocius currentis: q^o lz homo stat confuse et distributiue soluz pro homine velocius currente. C. Eodem modo debet argui cum lz q^o q^o non sequitur: tu melius legis q^o aliquis sociorū tuorū sed plato est socius tuus: ergo tu melius legis q^o pla. Sz opo: ret sumi in minori: q^o plato est socius tuus legens. Et si queritur que est illa prima et secunda prefaciens: dico q^o est prima et secunda exponens comparatiui gradus: vt statim in sequentibus dicitur. C. Tertio dicit^o deducto quocunq^o impedimento q^o comparatiuis gradus potest p^o negationem impediri et per signū habens eandem vim confundendi mobiliter ne ipsum terminū i^o mediate se sequē

tem confundit, confuse & distributive: verbi gratia tu non es fortior: homine: ly homie stat determinate vl' p'suse tm. Similiter sic dicendo. Tu es fortior: omni homine: ly homine confundit itat immobiliter. Ideo non sequitur: tu es fortior: omni homine plato e homo fortis: igitur tu es fortior: platone: qz arguitur a superiori ad suum inferius sine distributione sup'ois de suo inferiori. Quarto a' dicitur ly ablatiuo qz si terminu' comparatiuum immediate subsequeretur terminus rectus ipsum non distribueret: eo q' ase non regeretur: propterea i ista propositione: fortius e aliqd animal qz plato ly aliqd animal stat determinate vel confuse tantum. Et sic b' cosequentia non vs fortius est aliqd animal qz plato brunellus est aliqd animal forte: igitur brunellus est fortior qz plato. Quinto ane ctitur ex natura comparationis qz comparatiuus gradus terminum a se rectum ex natura excessus vel alicuius alterius non confundit mobiliter: verbi gratia vt fortes est longior: platone vno brachio ly vno brachio stat ibi confuse tm vel determinate & non confuse & distributive mobiliter. Ideo non sequitur tu es longior: platone vno brachio sed brachius for. est brachium longum: igitur tu es longior: platone brachio for. Similiter non sequitur tu es maior: for. per tibiam sed tibia platonis e tibia magna: igitur tu es maior: forte per tibiam platonis. Etia non sequitur: Tu es propinquior: asino qz for. sed brunellus est asinus igitur tu es propinquior: brunello qz for. tenedo ly asino in datiuo casu. In omnibus enim huiusmodi cosequentiis p' casu possibili posito q' antecedens est verum & consequens falsus. Ultimo additur ly qz subsequente: quia ly qz ex se non habet vim confundendi mobiliter solus in comparatione ad ly magis vel minus expressum vl' in comparatiuo subintellectum. Adodo in proposito dico sicut prius dicebas de ly sicut & suo reddituio: qz ly qz cum suo comparatiuo vel magis aut minus simul confundit & distribuit subsequente ly qz: si autem prederet cofunderet terminum confuse tantum vt qz fortis est aliqd homo fortior: est for. vbi patet q' ly aliquis homo stat confuse tantum. Similiter si diceretur: magis fortis est aliqd homo qz aliquis asinus: ly homo stat confuse tantum ratione de ly magis: & ly asinus stat confuse & distributive ratione illorum duorum terminorum magis qz. Ites si ly qz prederet ly magis vel minus simul non possent confundere mobiliter terminum: vt quam fortis est aliquis asinus magis fortis est aliquis homo. vbi patet q' tam ly asinus qz ly homo stat confuse tantum: ly asinus ratione de ly qz & ly homo ratione de ly magis. Tertia men si ly qz non teneretur pparabiliter non haberet vim confundendi mobiliter nec immobiliter nisi in comparatione termini cum quo conuerteretur: Et hoc est: qz quoad tenetur pure negative: vt bonum est sperare in domino qz sperare in principibus: vbi patet q' ly principib' stat confuse & distributive: qz illa propositio equialz huic bonum est sperare in domino & non in principibus: quoad tenetur ly qz similitudinarie cuius reddituum tunc est ly ta: vt sic dicendo: qz bene legit aliquis homo taz bene legit aliqua mulier: vbi patet q' taz ly homo qz ly mulier stat determinate & c.

Huius ergo notatis restat terminu' comparatiuum exponere. Exponit igitur per attributione sui positiui vtroqz extremorum vel comparatorum: & negationem sui positiui comparabiliter sumpti a secundo comparatorum respectu primi: precedente ly ita vtraqz extremorum: vt for. est fortior platone: sic exponit: for. est fortis & plato e fortis & non ita fortis est plato sicut for. Ideo hec e vera musca: est fortior omni animali: qz sic exponitur: musca est fortis & omne aial est forte & non ita forte e oē aial sicut musca. Ideo animal qd est debilius musca est fortius omni animali. Sed falsum est q' tu es sapietior: aliquo homine vel qz aliquis homo: qz sic exponitur: tu es sapiens & aliquis homo est sapiens & no ita sapiens est aliquis homo sicut

tu qd falsum est: vnde patet q' non es maior: nec minor: nec eque magnus sicut. a. & tamen. a. est equalis tibi: & a. est maior: te: & a. est minor: te: posito q' ly. a. conuertat cum ly aliquis homo: & c. conuertatur cuqz ly cinnis homo conceditur q' tu es maior: & minor: & ita magn' sic. a. sed nullus. a. est equale nec maior nec minus te. Ex istis patet q' nulla propositio e verio: illa deus no e: nec aliqd est minus qz primum celum nec aliquid maius qz anima tua: nec aliquid albius coruo: nec peior: deo: nec poti' vel/ les expendere denarium qz decapitari: nec aliquis plus clamet qz qui tacet: nec aliquis magis peccauit qz chait': omnes iste conclusiones tenet per hoc q' comparatiuus presupponit suum positiuum in propositione affirmatiua qz in negatiua non presupponit. Ideo quelibet illaruz negatiuarum propositionu' est vera: qz cuiuslibet contradictorium est falsum vt patet inuenti: ponitur etiā in regula precedete ly ita fin' extremorum: qz hec propositio. a. est maius qz aliquod istorum demonstrando per ly illoz qz ta illius. a. proportionabilia: dato infinito fin' ymaginationem vt pedale bipedale & c. non debet sic exponi: a. est magnum & qdlibet istorum est magnum & nullum istorum est ita magnum sicut. a. que est falsa: ymo ita magnum e aliqd istorum sicut. a. qz infinitu' magnum est aliqd istorum & non maius est. a. Unde est notandum q' vbi finita comparantur non e differentia pponere vel postponere ly ita secundo extremorum sed solum vbi infinita comparantur. Idem enim est dicere: nullus homo est ita fortis sicut plato: & non ita fortis est aliquis homo sicut plato: s; non est idem dicere nulla pars qz titatiua tui est ita magna sicut est aliqua pars qz titatiua tui: & non ita magna est aliqua pars qz titatiua tui sicut est aliqua. Prima enim e vera & secunda falsa: qz ita magna est aliqua pars qz titatiua sicut est aliqua pars qz titatiua tui. Et si queritur que est illa non detur qz ly pars qz titatiua stat confuse tantum: Jo hec propositio est falsa maior est aliqua pars qz titatiua tui qz est aliqua pars qz titatiua tui: qz tertia expones debet ee illa non ita magna est aliqua pars qz titatiua tui & c. que est falsa vt dictum est. Etiam sequitur ista conclusio fin' vias comune q' for. iam non est albus & per totam istaz horam vniformiter albe fiet ab aliquo agente extrinseco & tamen non prius habebit gradum medium qz aliqd gradum vltra medium: probatur & pono q' for. no sit alb': sed q' in eo inducatur tota latitudo albedinis per partem ante partem ab aliquo agente extrinseco. Isto posito patet prima pars conclusionis & secunda probatur: qz ita cito habebit for. gradum vltra medium sicut gradum medium qz si no: signo instans pro quo habebit gradus medium pro quo non habebit gradum vltra medium. Et arguitur sic: tunc habebit gradum medium igitur per aliquaz partem: signetur ergo illa pars: tunc per primam partem illius partis intensio: gradus inducetur qz per secundas: quia omne agens nāle fortius agit in parte propinquā qz remotam ergo in prio: instanti per illam medietatem inducetur gradus intensior: & per consequens tūc habebit gradum vltra medium: ideo debet concedi q' quando: cuiqz habebit gradum medium habebit gradum vltra medium: & negari q' prius habebit gradum medium qz aliquem gradum vltra medium: ymo ita cito habebit gradum vltra medium sicut medium & c. Et non mireris q' innueris q' multi sunt gradus medij eiusdem latitudinis: quia vbiqz est vnus gradus medius ibi sunt infiniti: quia esto q' gradus vt quatuor: sit medius gradus: tunc vbiqz est vna albedo vt quatuor: ibi sunt infinite: ex quo ipsam subiectum est in infinitum diuisibile. Et si arguitur sic: nullus gradus vltra medium eque cito inducetur sicut gradus medius: igitur non ita cito habebit gradum vltra medium sicut medium vel prius habebit gradus medius qz vltra medium. Respondetur nequid qzlibet illarum consequentiarum: sed oportet sumi pro antecedente q' non ita cito inducetur gradus vltra medium sicut medium vt prius est probatum. Et si proponitur nunquid

pius erit inductus gradus medius: dicitur q non: ymo nec sol. habebit gradum vltra medium ita cito sicut bebit medium: q: tunc oportebit signare illum quare rē: ponēdo tamen instantia indivisibilia in tempore vt gradus in diuisibiles in latitudine: sicut in tempore datur vnicum in stans medium ita in latitudine vnicus gradus quare tūc conceditur: q sol. pius habebit gradum medium q̄ aliquem vltra mediū: q: in medio instanti hore habebit gradum medium & pro tunc nullum habebit vltra mediu: sed tunc incipiet per remotionem de presentē habere aliquem vltra medium hec tamen materia non est tractanda hic. Nunc sequuntur conclusionēs principaliores in hac materia pertinentes.

Prima est q in infinitum minor te est aliqua pars tua & tamen non i infinitū maior: aliqua parte tua es: prima pars conclusionis patet: q: plusq̄ in duplo minor: te est aliqua pars tua & plusq̄ i triplo minor: te est aliqua pars tua & sic in infinitum ergo: scindā pars patet. q: non es maior aliqua parte tua: quia si non stet oppositū & statim sequitur q: es maior: coope tūc: quod est falsum. **Contra primam partem** conclusionis arguitur sic: non in infinitum minor: te est ista pars tua nec in infinitum minor: te est ista pars tua quacūq̄ demonstrata: igitur non in infinitum minor: te ē aliqua pars tua. **Contra secundam partem** conclusionis arguitur sic: nam si tu non es maior aliqua parte tua & tu es magnus & quilibet pars tua est magna: igitur tu es equalis alicui parti tue: quod est contra illud commune principium omne totum est maius sua parte. **Ad ista respondetur:** Ad primum negando consequentiam: q: arguitur respectu secūdi termini: sicut non sequitur: nec omnis homo est hoc animal: nec omnis homo est hoc animal & sic de singulis: igitur nō omnis homo ē animal: certum ē q: consequentia non vs. **Ad secundū** concedo q: sum equalis alicui parti mee: quia toti corpori quod est altera pars compositi. **Et tunc ad tertium:** omne totum est maius sua parte: Dico q: sic intelligitur: omne totum sua parte est maius: vel aliter distinguo de parte: q: aliqua est qualitativa & aliqua q̄titativa: qualitativa est tota materia propinqua quas immediate actuat forma pars quantitativa est illa que est minor toto iunāq̄ ad compositionē totius. **Adodo** textus intelligit q: omne totū est maius sua parte q̄titativa. **Contra istā** secundam responsionem arguitur: si tu es maior tua parte q̄titativa: igitur tu es maior: illa & illa & sic de singulis: & per consequens tu es maior: q̄ omnes tue partes qd ē falsum: secundo si tu es maior aliqua parte q̄titativa tui: eadem ratione sequitur q: si tu fuisses continue angustatus vsq̄ ad hoc itans presens q: tu fuisses maior: q̄ aliqua pars q̄titativa tui: quia tu fuisti magnus & quilibet pars q̄titativa tui fuit magna & non ita magna: fuit aliqua pars q̄titativa tui sicut tu fuisti: ergo tu fuisti maior: rē. **Sed contra q̄tūcūq̄** q̄titatem tu habuisti tantā: habuit aliqua pars q̄titativa tui: igitur tu non fuisti maior: rē. antecedens sic: quia si non datur aliqua q̄titatem quā habuisti & tamen non tantam habuit pars tua: & sit illa. a. tunc tu es maior: q̄. a. q̄titas: ergo inter q̄titatem tui & a. cadunt infinite alie q̄titates quarum quilibet est maior: minor & minor: q̄ est q̄titas tui: & omnem q̄titatem circa q̄titatem tui habet aliqua pars tui: igitur a fortiori. a. q̄titatem que tantam distat habuit aliqua pars tui. **Terzio** arguitur sic: omne q: est maius alio excedit illud per aliquem excessum. Si ergo tu es maior aliqua parte q̄titativa tui sequitur q: per aliquem excessum es maior aliqua parte tui: quod dato notetur ille excessus & notet totū residuū ab illo sic signo totū residuū cū medietate excessus: & seq̄t q: nō p totū illū excessū ē maior: illa sed p medietatē excessus. **Ad primū** dicitur negando primā psequētiā: quia arguitur copulatiō vbi deberet argui copulatiō cum debito medio: Ideo hec consequentia est bona tu es maior aliqua parte q̄titativa tui sed hec est pars q̄titativa tui: igitur tu es maior: illa & sic de singulis consimi

liter arguendo. **Ad secundum** nego consequentiam cū infertur i casu illo q: tu fuisti maior q̄ aliqua pars q̄titativa tua. **Et tunc** ad probationem istius consequentis nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad exponentem cum non debeat exponi sed resolui ratione huius verbi fuit quod est primus terminus mediatas in propositione illa. Ideo debet sic argui tunc demitro. a. vel. b. instanti tu fuisti maior q̄ aliqua pars q̄titativa tua: igitur tu fuisti maior q̄ aliqua pars q̄titativa tui: consequentia est bona: sed antecedens est falsum: quia vna eius exponens est falsa: videlicet: nō ita magna fuit aliqua pars tua: sicut tu fuisti in. a. vel. b. instanti: quia multe fuerunt partes p. a. vel. b. instans quarum quilibet fuit maior q̄ tu fuisti in. a. vel. b. instanti: verū tamen bene conceditur: q: maior tu fuisti q̄ fuit aliqua pars tua vt patet per exponētes. **Et quando** arguitur q: non: quia omnem q̄titatem quā tu habuisti habuit aliqua pars tui: ergo non maior: tu fuisti rē. negatur consequentia: quia totum antecedens est verum & consequens falsum. **Ad tertium** sophistice conceditur q: per aliquem excessum tu es maior: quam aliqua pars quantitativa tui: quia per te ipsum excedis omnem partem quantitativam tui. **Sed** hec responsio verbalis est quia omne excedens ē diuisibile in excessum: & illud quo exceditur: qualiter non tūc esset. Similiter per idem sequeretur q: bipedale excederet pedale per bipedale: & sic tantū excessu excederet totum suam medietatem sicut suam tertiam vel quartam vel millesimam qd non videtur verū. **Secundo** potest responderi q: bene: q: per nullum excessum es maior aliqua parte quantitativa tui: sicut argumentum clare probauit. **Et tunc** dico q: illa consequentia non valet omne qd est altero maius excedit illud per aliquem excessum: sed tu es maior aliqua parte quantitativa tui: igitur per aliquem excessum rē. sicut non sequitur omni numero finito numerus finitus est maior: per aliquem excessum: ergo per aliquem excessum aliquis numerus finitus est maior: omni numero finito. **Tertio** potest subtiliter responderi q: sumen doly per vt connotat excessum diuisibile negatur q: omne q: est maius alio excedit illud per aliquem excessum. **Et sic** ego excedo quālibet partem quantitativam mei solum per indivisibile: sicut vltimum instans hore excedit omnia instantia intrinseca per se: vel sicut illa hora erit posterius quolibet instanti intrinseco per indivisibile scilicet sine: & sicut a linea quacūq̄ sui parte non detur minima ta ad. b. finem est longior: solum per. b. finē.

Sed contra istam responsionem arguitur sic: & signetur. a. linea preter. b. tunc sic. illa est terminata: quia finita sit ergo. c. terminus eius: tunc sic. c. terminat. a. & b. terminat. a. in eodem extremo: igitur nihil mediat inter. b. & c. & per consequens. b. & c. sunt immediata puncta in eadem linea: quod est falsum. **Secundo** sequitur q: locus est maior: locato q: est contra Aristotele quarto phisicorum. **Et consequentia** patet cum superficies que est locus sit extra superficiem conuexam locati: sicut. b. vltra quēlibet punctū intrinsecum. a. **Tertio** si. a. linea sit maior: cum. b. q̄ preter. b. igitur in aliqua propositione ē maior: quod est falsum. **Similiter** addito ipsi. b. alio puncto. d. erit adhuc maior: a. b. & a. b. maior: a. c. & sic non q̄tū additum quāto faceret ipsum maius. **Et sic** diuisibile componeretur ex indivisibilibus: & ex tribus punctis posset vna linea componi que omnia sunt manifeste falsa. **Ad primū** responderetur q: est impossibile assignare a. sine. b. & si dicatur contra. a. & b. sunt distincta: igitur stat assignare vnum sine alio: dico q: licet sequatur in naturalibus non tamen sequitur in mathematicis quia impossibile est. b. non esse nisi etiam infinita puncta a linee desinant esse: ergo si aliqua pars linee desinat sequitur totam a. lineam desinare esse & sic de superficie respectu corporis. **Ad secundum** dico de loco q: locus qui est superficies & superficies corporis bene possunt esse immediata

te enim sint diuersorum corporum qualiter tamen non potest esse de superficie eiusdem corporis et consequenter de punctis respectu linee. Ad tertium respondeo negando quodlibet illarum consequentiarum pro quibus omnibus dico quod sicut impossibile est punctum extremalem corrupti nisi corrumpantur partes linee ut dictum est. Ita etiam impossibile est addi punctum nisi addantur infinite partes lineales. Ideo additur diuisibile et indiuisibile precise: quare sequitur quod diuisibile non componitur ex indiuisibilibus et sic argumentum non procedit.

Secunda conclusio est ista: plato erit albius quam sortes et tamen platonis non erit albius sorte: probatur quod pono quod sortes et plato in principio istius horae sint equales et quod manebunt equales per totam istam horam et continue augmententur equaliter sic quod sortes in ultimo instanti istius horae corrumperetur platone manente. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia instanti corruptionis sortis plato erit maior quam vnquam erit sortes ex quo sortes nunquam habebit tantam quantitatem quam tunc habebit plato in illo instanti: secunda pars etiam conclusionis patet: quia ad hoc quod plato erit maior sorte requiritur quod in aliquo instanti plato erit maior sorte sed hoc est falsum: quia non ante vltimum instanti nec in vltimo instanti: igitur nunquam quod non ante vltimum instanti patet: quia continue ante vltimum instanti sortes et plato erunt equales: nec etiam in vltimo instanti: quia tunc sortes non erit. Ideo licet plato habebit maiorem quantitatem quam habebit sorte non propter hoc sequitur quod erit maior illo: quia non acquireret maiorem quantitatem quam sorte. Unde posito cum toto casu quod vterque si remaneret in fine horae tripedalis quantitatis: tunc dico quod sortes acquireret tripedalem quantitatem ante vltimum instanti: et similiter plato: veritatem neutro tripedalis quantitatis: erit acquisita ante vltimum instanti. Et sic conceditur quod vterque acquireret tripedalem quantitatem antequam ipsa erit acquisita: quia vterque illorum acquireret tripedalem quantitatem ante vltimum instanti sed ipsa nunquam erit acquisita ante vltimum instanti sed primo in vltimo instanti. Sed contra ista dicta arguitur sic: primo probando quod neuter illorum acquireret quantitatem tripedalem ante finem illius horae: quia non ante medium instanti nec in medio instanti: nec post medium instanti acquireret aliquis illorum tripedalem quantitatem: igitur nunquam: unde finis in medio instanti et arguitur sic: ista quantitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum et iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur adhuc remanet acquirenda: consequens falsum.

Secundo arguitur sic quod sortes acquireret aliquam quantitatem que nunquam erit acquisita: quia sortes acquireret tripedalem quantitatem que nunquam erit acquisita: quia ipse nunquam erit tripedalis quantitatis. Ad primum respondeo concedendo quod aliquis illorum vno vterque illorum acquireret tripedalem quantitatem ante finem illius horae: non tamen in aliquo instanti nec in aliqua parte illius horae sed in tota hora acquireret tripedalem quantitatem et in parte horae partem illius tripedalis quantitatis: quia id est dicere acquireret et complete acquireret: ideo quia non complete acquireret aliquis illorum illam quantitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istius horae. Ideo neuter illorum acquireret illam quantitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istius horae: sed adequate in tota hora. Et quando arguitur quod nec in medio instanti: nec ante nec post: ergo nunquam: negatur consequentia. Sed est quod finis in medio instanti nego illam consequentiam ista quantitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum et iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur remanet acquirenda: sicut non sequitur: isti duo homines fuerunt videndi a te et adhuc non sunt visi a te: igitur adhuc remanent videndi a te posito quod vnus sit visus a te et alius non. Ad secundum dico quod tripedalem quantitatem quam sorte acquireret ante finem illius horae erit acquisita non sorte sed eius cadaveri quia illud cadaver in fine erit tripedalis quantitatis. Et ideo ille sortes acquireret

tripedalem quantitatem non sibi sed eius cadaveri: plato vero acquireret tripedalem quantitatem sibi: quia manebit profine. Et sic conceditur quod sortes acquireret aliquam quantitatem quam nunquam habebit: sed non acquireret aliquam quantitatem sibi quoniam illam habebit: et sic acquireret aliquam quantitatem quam non acquireret sibi. Sed b. dicunt quidam quod sorte habebit tripedalem quantitatem ante finem sed in nullo instanti: sicut acquireret illam et in nullo instanti. Contra istam responsionem arguitur sic: et signo illius tripedalem quantitatem que erit ante finem illius horae et tamen in nullo instanti: et signo totum tempus antequam erit et totum tempus per quod erit et instans copulans illa duo tempora simul: tunc illud instans vel erit ante finem horae vel in fine. Si primo modo habetur propositum quod illa erit in aliquo instanti ante finem. Si in fine habet iterum propositum scilicet quod illa non erit ante finem. Item signo vnus corpus quod successine generabitur quod erit. b. et quod illud erit complete generatum in fine istius horae: tunc per responsionem .b. erit ante finem illius horae: quo dato sequitur quod .b. corpus incipiet esse et tamen in nullo instanti quod est manifeste falsum. Item sequitur quod aliqua duo simul erant et tamen in nullo instanti: quia sortes et illa tripedalis quantitas erant ante finem illius horae: et tamen nunquam simul erant ante finem illius horae: quia nunquam ante finem illius horae erit sorte tripedalis quantitatis. Item sequitur ista conclusio: quod aliqua fuerunt immediate posita quod sortes et plato distarent et appropinquabunt per totam illam horam quousque se tangant: tunc finis in vltimo instanti: et sequitur quod sortes et plato fuerunt immediati et tamen in nullo instanti. Ideo dicitur omnino sicut prius quod plato acquireret ante finem maximam quantitatem quam ipse habebit: sed sortes nunquam acquireret maximam quantitatem quam ipse habebit: quia nulla erit maxima quam ipse habebit: quoniam ipse habebit omnem quantitatem circa tripedalem cuius tripedalis quantitas erit minima quam non habebit.

Tertia conclusio est ista: sortes in infinito erit albius quam plato incipit esse albus et tamen solum modo per finem ipse erit albius quam plato incipit esse albus: probatur conclusio et pono quod sortes et plato nunc primo incipient esse albi et sit neuter eorum albus: et intendatur eorum albedines equaliter ceteris paribus: isto posito patet prima pars conclusionis: quia sortes plus quam in duplo erit albius quam plato incipit esse albus et plus quam in triplo erit albius quam plato incipit esse albus et sic deinceps: igitur sortes in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus. Secunda pars etiam patet: quia sortes per finem erit albius quam plato incipit esse albus et per nullum alium gradum quam per gradum finem erit ipse albius quam plato incipit esse albus: igitur solum modo per finem erit ipse albius quam plato incipit esse albus. Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si in infinitum erit sortes albius quam plato incipit esse albus: et plato incipit esse albus: ergo sortes in infinitum erit albus: consequens falsum: quia solum modo finit erit albus cum nunquam gradum infinitum albedinis habebit vel aceret. Secundo arguitur sic: Si sortes in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus: igitur plato in infinitum incipit esse minus albus quam tunc erit sortes: et si sic: igitur cum plato nunc non sit albus ipse immediate post hoc erit in infinitum minus albus quam erit sortes quod est impossibile. Tertio arguitur sic gradu finit plato incipit esse albus: sed solum modo gradu finit sorte erit albus: igitur sortes non in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus: consequentia patet cum in finit non maior probatur: quia plato incipit esse albus gradu finit: igitur eodem gradu ipse incipit esse albus. Et est firmatum: quia sequitur: sortes erit albius quam plato incipit esse albus: ergo sortes aliquo gradu erit albus: et aliquo gradu plato incipit esse albus: consequentia per similitudinem quousque bene sequitur: sortes est albius platone: igitur sortes

aliquo gradu est albus & plato similiter aliquo gradu est albus quare &c. Quarto arguitur sic: Sor. non erit albio: q̄ plato incipit esse albus: ergo nō i infinitum erit albio: &c. antecedens sic: quoniam si sor. erit albio: q̄ plato incipit esse albus & iam non est albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus: consequens est falsum: igitur & antecedens nō maior: igitur maior. Et q̄ consequens sit falsum probat: primo q̄ sor. non incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus: quia fortes & plato incipiunt equaliter esse albi vt patet ex casu: igitur fortes incipit esse precise ita alb. sicut plato incipit esse albus. Et vltra igitur fortes non incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus. Qd̄ autem fortes nūq̄ incipiet esse albio: q̄ plato incipit esse albus probatur: q̄ si sic: sit ergo q̄ in .a. instanti post hoc instās. Et arguo sic: sor. & plato erunt eque albi in .a. instanti: & plato erit albio: in .a. q̄ nunc incipit esse albus vt patet ex casu: q̄ contine intenditur albedo in platone: igitur fortes erit albio: in .a. q̄ plato incipit esse albus. Et vltra igitur ante .a. erit sor. albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur in .a. nō incipiet esse sor. albio: q̄ plato incipit esse albus qd̄ erat probandum. Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: Non est dare maximum excessum per quem fortes erit albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur non per solum finitum sor. erit albio: quam plato incipit esse albus: consequentia patet: & antecedens probatur: quia quocunq̄ excessu dato quo sor. erit albio: q̄ plato incipit esse albus non p̄ illū p̄cise erit sor. albio: q̄ plato incipit esse alb.?

Ad hec argumenta respondet. Ad primum concedo q̄ in infinitum erit sor. albio: q̄ plato incipit esse albus. Et vterius nego consequentiam illā q̄ inferit q̄ sor. erit in infinitum albus. Et causa est: q̄ nullus erit primus nec remississimus gradus albedinis in platone per quez sine medio albedo in platone comparabitur albedini que erit in forte. Et si arguitur probando illam consequentiam: quia comparatum presupponit suum positum. Dicitur concedendo: propterea bene sequitur sor. in infinitum erit albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur sor. erit albus: quia comparatum sumptum cum determinatōe non presupponit suum positum cum eadē determinatōe & maxime quia non fit comparatio inter aliquos certos gradus albedinis. Ad secundū dicitur negando consequentiam primam. Sed seq̄ q̄ in infinitum incipit plato esse minus albus q̄ erit sor. & hoc est verum: quia plusq̄ in duplo minus albus incipit esse plato q̄ erit sor. & plusq̄ in triplo minus albus incipit esse plato q̄ erit sor. & sic in finitum quare &c. Ad tertius nego q̄ gradu finito plato incipit esse albus: sed bene concedo q̄ incipit esse alb. gradu finito ex quo non sequitur q̄ aliquo gradu plato incipit esse albus: q̄ arguitur a termino instante consule tantum ad eundem instantem determinate. Et tunc ad confirmationem nego consequentiam: Et tunc ad similitudinem non valet similitudo: q̄ in vna fit comparatio respectu alius cuius certi gradus albedinis in alio non. Et per alio et q̄ in prima consequentia arguitur ex terminis compositis & in secda cum terminis simplicibus. Ad quartū dico q̄ sor. incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus. Et tunc ad argumentū in sor. & plato incipiunt equaliter albi: igitur sor. incipit esse precise ita albus sicut plato incipit esse albus: nego consequentiam q̄ sor. immediate post hoc nō erit precise ita albus sicut plato incipit esse albus: vmo erit albio: q̄ plato incipit esse albus. Et si arguitur nec sor. incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus: ergo plato incipit esse minus albus q̄ sor. incipit esse albus: negatur consequentia: q̄ plato incipit esse albio: q̄ sor. incipit esse albus: vmo vterq̄ aliorum incipit esse albio: q̄ ipse incipit esse albus: hec omnia patent per illud argumentum per qd̄ probatur q̄ sor. erit albio: q̄ plato incipit esse alb.?

Ad argumentum contra secundam partem conclusionis respondet concedendo q̄ solum per finitum forte erit

albio: q̄ plato incipit esse albus: sed nō est dare maximum excessum: q̄ sub nullo gradu plato immediate post hoc erit albus. Ideo per nihil precise vel adequate erit fortes albio: q̄ plato incipit esse albus: sed de presenti est impossibile q̄ sor. est albio: platone & per nihil adequate: & causa est: quia si aliquis illorum est albus: est albus sub aliquo certo gradu: sed non sic est de immediate post hoc. Unde licet immediate post hoc erit albus sub aliquo gradu sub nullo tamen gradu immediate post hoc erit albus & sicut est de illo comparatio sic est de quocunq̄ alio nam omne totum est maius sua parte q̄tativa: & tamen nō est dare maximam proportionem qua est maius sua parte q̄tativa: quia omne totum in infinitum sua parte est maius vt patet per exponentes. Nam aliquod totum in infinitum sua parte est maius & nullum est totum quod illud in infinitum sua parte est maius: quia si non detur oppositum: q̄ aliquod est totum q̄ non in infinitum aliqua sua parte est maius: & sit illud .a. contra .a. plusq̄ in duplo aliqua sua parte est maius: & plusq̄ in triplo aliqua sua parte est maius: & sic in infinitum: igitur .a. in infinitum sua parte est maius: consequentia p̄ & antecedens similiter pro qualibet sui parte vt patet intuenti.

Quarta conclusio est ista: In infinitum citius erit aliqua pars pertransita q̄ ipsum .a. & tamen nō in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̄ aliqua eius pars: hec conclusio probatur: & pono q̄ sor. incipiat pertransire .a. vel partem .a. sic q̄ in fine huius hore future erit .a. primo pertransitū. Iste positio patet prima pars conclusionis: q̄ plusq̄ in duplo citius erit aliqua pars pertransita q̄ totum .a. & plusq̄ in triplo citius & sic in infinitum: igitur in infinitum citius erit aliqua pars pertransita q̄ totum .a. consequentia patet & antecedens similiter pro qualibet parte: quia immediate post hoc erit aliqua pars .a. pertransita: & non immediate post hoc erit .a. pertransitū sed in fine hore erit primo pertransitum. Secunda pars conclusionis probatur sic: quia si in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̄ aliqua eius pars & cum aliquo tarde erit aliqua eius pars pertransita ergo in infinitum tarde erit .a. pertransitū quod est falsum: quia tardius pertransietur aliud ab .a. qd̄ erit pertransitum in secunda hora futura. Similiter si non sit ita: sequitur q̄ non primo erit prima pars proportionalis .a. pertransita q̄ secunda: consequens est manifeste falsū: & consequentia probatur: q̄ si in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̄ secunda pars eius proportionalis & similiter q̄ prima & per consequens non tardius erit secunda pars proportionalis pertransita q̄ prima qd̄ erat probandum. Et iuxta hoc conceditur q̄ in infinitum tardius mouetur aliquis punctus in celo q̄ ipsam celum: & tamen nō in infinitum velocius mouetur celum q̄ aliquis eius punctus: quia enim velocitate qua mouetur ipsam celū mouetur aliquis eius punctus. Et omni tarditate qua mouetur aliquis eius punctus mouetur ipsam celum: non tamen ita tarde mouetur ipsam celum sicut aliquis eius punctus: quia in infinitum tarditate mouetur aliquis eius punctus: ideo ista consequentia non valet: omni tarditate qua mouetur aliquis punctus in celo mouetur ipsam celum: sed in infinitum tarditate mouetur eius punctus: igitur in infinitum tarditate mouetur ipsam celum. Contra primam partem conclusionis arguitur sic: Immediate post hoc erit .a. pertransitum: igitur non tardius erit aliqua pars .a. pertransita q̄ ipsum .a. consequentia patet & antecedens probatur: q̄ immediate post hoc erit in infinitum parte .a. pertransita ergo immediate post hoc erit in infinitum parte .a. pertransita: Et sic immediate post hoc erit .a. pertransitum consequentia prima patet: quia non plusq̄ in duplo sunt omnes partes .a. Et secunda consequentia similiter patet: q̄ ipsum .a. non distinguitur a suis partibus collectiue simpliciter.

Contra secundam partem conclusio: arguit sic: q̄

pars. a. erit pertransita sed. a. nunq̄ erit ptransitu: igit̄ r̄c. consequentia patet cum maior: r̄ minor: probatur. Nam for. nunq̄ pertransibit. a. ergo. a. nunq̄ erit ptransitu a forte: cō sequentia p̄ r̄ antecedes probatur: q: for. non pertransibit. a. ante. b. instans sit. b. instans vltimus istius hore future nec in. b. instanti nec post. b. instas igit̄ nūq̄. Nō autem non pertransibit. a. ante. b. instas p̄ q: in nullo instanti nec in. b. nec post. b. q: tunc erit pertransitum. **C** Secundo arguitur sic: In nullo instanti istius hore erit: ita q: for. pertransit. a. spatū ergo for. nō ptransibit. a. spatū: p̄na pbatur: q: si for. pertransibit aliqd spatū op̄ q aliquando sit ita q ipse pertransit illud spatū: eo q propositio vera r̄ affirmatiua de futuro relinquit sibi vnam veram de presenti vt p̄ a simili. Sequitur. n. for. curret: igitur aliquando erit ita q for. curret. Sed q in nullo instanti erit ita q for. pertransibit. a. spatū probatur: q: non est possibile q aliquod quod successiue fiet fiat instanti. Cum igitur. a. spatū successiue pertransetur: igitur. nō est possibile q. a. spatū pertransetur in instanti quare r̄c.

Ad argumentum contra primā partē conclusionis respondeo negando q immediate post hoc erit. a. pertransitū. Et tunc ad probationē nego illam p̄nam: immediate post hoc erunt infinite partes. a. pertransite: igitur immediate post b erunt omnes ptes. a. pertransite: q: licet oēs partes. a. nō sunt plures q̄ infinite t̄i quelibet pars. a. est infinite ptes que non sunt omnes ptes. a. nec ipsum. a. Ideo q: immediate post hoc erit aliq pars pertransita erunt infinite partes transte r̄ non oēs partes. a. cum istud sit impossibile. **C** Alter tamen solet r̄ideri negando q immediate post hoc erunt infinite partes. a. pertransite: q: in nullo p̄tinuo sunt infinite partes sim istam opinionem sed bene in quolibet continuo sunt infinite partes proportionales r̄ ex hoc dicit ista opinio non sequitur q infinite partes sunt in continuo: q: arguitur ab inferiori ad sumum sapius cum distributione. Nō aut in nullo continuo sunt infinite partes arguitur sic: q: in nullo continuo sunt plures q̄ due partes: ergo in nullo continuo sunt infinite ptes: p̄na p̄ ex significatione terminor r̄ aña probatur sic: q: in nullo continuo sunt plures ptes quā due medietates: probat. Nam due medietates sunt quatuor: quare octo octauae r̄ sic in infinitum: q: totus est sue ptes sed nullus p̄tinui sunt plures partes q̄ quatuor: quare octo octauae r̄ sic in infinitum: igitur r̄c. **C** Et sic opinio possit pbabiliter sustineri t̄i quia est contra cōes modū loquēdi sustinet r̄sonē pot̄: concedendo sicut p̄ma q immediate post hoc erit infinite partes. a. pertransite r̄ q in quols p̄tinuo sit infinite ptes: Et tunc ad argumentum In nullo p̄tinuo sunt plures q̄ due partes ergo in nullo continuo sit infinite ptes: respōdeo distinguendo aña propter duplices sensus: potest. n. significare p̄mo q nulla magnitudo est tot ptes quin tot sint due ptes: vel q in nulla magnitudine includunt tot ptes quin et tot includant in duabna p̄tinua. **C** Secundo potest significare q in nullo magnitudine est maior numerus partū p̄tinuae hōc nulla talis magnitudo vel continuo hōc in se alia ptes proter illas duarū do nō concedo p̄nam r̄ nego aña q: saltem est. vt enlls p̄. Si p̄mo nō nego p̄nam q: hōc p̄mo infinite sunt partes in continuo significat q non est tantus numerus partū in continuo nulli ad huc limitator illa q̄ verum est. Et tunc ad probationē p̄na nego arguēntū: q: si ille mod̄ arguēnti valeret posset argui q in continuo non sunt infinite ptes proportionales q̄ est a opinio: probat. In nulla magnitudine sunt plures q̄ due partes proportionales: ergo in nulla magnitudine sunt plures q̄ due ptes proportionales: p̄na tenet per opinionem r̄ aña similiter probatur: q: due partes proportionales sunt due medietates r̄ quatuor: quare octo octauae r̄ sic in infinitum: sed nullus p̄tinui sunt plures partes proportionales q̄ due medietates r̄ quatuor: quare octo octauae igitur r̄c. **C** Tercio vt q̄ hōc dicitur op̄

nō dicat repugnantia concedendo q in magnitudine sūt infinite partes p̄portionales r̄ non infinite partes. Nam eō negatiue in oib̄ terminis valet cōsimilis p̄na a superiori ad suum inferius: sequitur. n. non sunt infinite aialia: igit̄ non sunt infiniti homines non sunt infinita q̄ta: igitur non sūt infinita bicubita vel tricubita: non sunt infinite q̄itates: ḡo non sunt infiniti colores: r̄ nullibi reperitur instantia: igit̄ ita in proposito sequit̄: nō sunt infinite partes ergo non sūt in finite partes p̄portionales r̄ per p̄ns ex opposito seq̄ sūt infinite ptes p̄portionales: igitur infinite ptes. Et tunc q̄n dicitur q̄ ibidem arguit̄ ab inferiori ad suum superi: quz distributione: negatur: eo q ille terminus ptes taz i ante q̄ in p̄nte stat confuse t̄m: r̄ non distributiue: q: ly infinitū terminū in se inclusam confundit r̄ distribuit r̄ terminus explicitū immediate se sequentē confundit p̄fuse t̄m: modo non est inconueniens q̄ ab inferiori ad suūz supius itans confuse t̄m valeat p̄na. Sequitur. n. formaliter ois hō est animal: igitur ois hō est suba: Et sic p̄ solatio. **C** Ad p̄m arguēntū h̄ sedaz p̄t̄ p̄clōnis r̄ideo negādo q for. nō ptransibit. a. Et tunc ad arguēntū dico q ptransibit. a. ante. b. lz in nullo instanti. Et hoc cōiter est vt in actionib̄ quaz effectus successiue sunt r̄ nō in a iquo instanti complete: vt non op̄ q si tu ptransibis aliqd spatūz q aliquo instanti pertransibis illud: vt si tu diuides aliqd co: p̄ q i aliquo instanti diuides illud: ymo nec sequit̄: tu numerabis aliqd nūmer: igitur nūmerabis illū in aliquo instanti. Sz bene sequitur tu tanges hoc vel illud: igit̄ i aliquo instanti videbis vel audies illuz: q: tu non potes tanger e audire vel vidē illuz nisi sic facias in aliquo instanti q̄ r̄c. **C** Ad scdm arguēntū q̄n d̄ q in nullo instanti illi hō re erit ita q for. pertransibit. a. spatū igitur r̄c. r̄ides sim diuerfitas opinioes quaz q̄lz vt mihi vt pbabilis ē. **C** Idē ma eni ponit q in quols instanti istius hore erit ita q for. pertransit. a. spatū quia idem est dicē for. ptransit. a. spatū r̄ for. est in ptransendo. a. spatū. Et id si for. ptransibit aliqd spatū ipse pro quols instanti ptransit it illd: q̄ in quols instanti erit in ptransendo illud r̄ sic infinite ptransibit: q: infinite erit in ptransendo: vterius cōcedit illa opi. q̄ hōc p̄tinū nunq̄ erit ptransitū ante vltimū instans totius ptransitionis. Id concedit q infinite ptransibit for. illud spatū r̄ t̄m semel erit ptransitū puta in vltio instanti. Tercū qd dicit illa opinio est q nihil ptransibit ali quod spatū nisi continuabit quousq̄ erit cōpletū sim se r̄ quālibet eius partem.

Contra istam opi. Arguitur sic: r̄ potest natur vt prius q for. ptransibit. a. spatū adequate in ista hōra r̄ sim in medio instanti isto posito sequunt plures p̄clōnes.

Prima conclusio est q fortes in finitū spatū r̄ tamen potest esse q ipse nunquam pertransibit illud spatū: p̄ma pars patet: quia infinites sūt in ptransendo illud spatū. **C** Secunda pars patet q ipse potest cessare iam a motu non ptransendo aliquid istius spatū r̄c. **C** Secunda conclusio est q for. infinite ptransit. a. spatū r̄ tamen illud nunquā sūt pertransitum: patet quia illud nunq̄ erit ptransitū ante vltimū instans. **C** Tercia conclusio est q. a. r̄ b. mo uebuntur. a. in centuplo velocius. b. r̄ illud q in centuplo tardius mouebitur in centuplo plus pertransibit: potest natur q̄a. mouebitur i centuplo velocius. b. super lineā in centuplo tardius in ista hōra. **C** Quarta conclusio est ista q for. subito pertransibit totum suū spatū r̄ q̄ cito pertransibit aliquam eius partem pertransibit totū: patet q subito erit in ptransendo totum suū spatū r̄ q̄ cito pertransibit aliquam eius partem erit in ptransendo totum. **C** Quinta conclusio est ista q fortes r̄ plures continue per totam istam hōram equo seceuer mouebuntur r̄ continue erit ita q marium pertransitum a forte est equale maximo ptransitū a platione r̄ tamen

continue per eandem viam. **¶** Tercia opinio ponit quod motus est in tempore in centuplo plusquam plato: ponatur quod sores et plato eque velociter movebuntur per totam istam viam et quod sores movebitur super unam pedalem illam pertransiendo in quarto tempore sufficit. Et quod plato movebitur super lineam pedalem quam pertransiit ad equalem in ista via: quo posito sequitur conclusio. **¶** Secunda opinio est ista: quod aliquod agens immediate post inducet totam latitudinem albedinis a non gradu: videlicet ad gradum summum: et hoc in instanti et tamen nullum gradum albedinis immediate post hoc habebit: immo per se non habebit gradum summum: ut posito quod aliquod agens inducet totam latitudinem albedinis a non gradu: ad gradum summum in isto anno: tunc sequitur conclusio. **¶** Et licet he conclusiones abstruse videantur tamen omnia concederet opinio predicta. **¶** Secunda opinio ponit quod impossibile est sores pertransire aliquid de presentibus bene concedit quod sores pertransibit et pertransiit aliquid. **¶** Et tunc concedit quod sores pertransit sed non pertransiit aliquid: immo pertransiit et nihil pertransiit: Sores profert sed non profert aliquam vocem: immo nihil profert: loquitur et nihil loquitur: dicit et nihil dicit. Et sic sapientissimus homo mundi nescit quid dicit vel quid loquatur: licet loquatur cum magna deliberatione. Et similiter conceditur quod tu nescis quid dicis: respondes: et nihil loqueris: omnes iste conclusiones sunt concedende secundum istam viam: quia ad omnes tales actus requiritur tempus: quia non possum pertransire aliquid spatium vel profert aliquam vocem in uno instanti. **¶** Secundum quod dicit ista opinio est quod sores nunquam pertransibit nisi quando complete pertransibit illud: unde idem est dicere pertransibit et complete pertransibit. Et si arguitur probando quod possibile est sores pertransire aliquid spatium: quia sores potest pertransire aliquid spatium. Et etiam possibile est sores pertransire aliquid spatium. respondetur negando utriusque illarum consequentiarum: quia arguitur a sensu diviso vero ad sensum compositum falsum. **¶** Tercia opinio precedentibus contraria ponit quod sores pertransit hoc spatium: sed non pertransiit illud in hoc instanti: quia nihil potest pertransire in instanti sed in tempore.

Contra istam opi. Arguitur sic: **¶** Illa illa data sequitur: quod nihil movetur in instanti: et quod motus non est in instanti: immo nec tempus. Et per consequens nullum successivum quod est falsum: quia successiva sunt res aut divisibiles aut indivisibiles: si indivisibiles igitur ita vere sunt in instanti: sicut puncta vel anima intellectiva. Si divisibiles aut extense aut multiplicatae. Si extense igitur ita vere sunt in instanti sicut albedo et nigredo. Si multiplicatae: igitur ita vere sunt in instanti sicut anima intellectiva. **¶** Ad illud respondetur concedendo quod nihil movetur in instanti: sed negatur quod motus non est in instanti nec tempus: quia sicut mobile est in instanti ita motus et tempus: quia motus est mobile quod movetur: et tempus est primum mobile quod movetur secundum prius et posterius. Ideo conceditur quod motus est in instanti: et tempus est in instanti: sed negatur quod motus est motus in instanti: vel quod tempus sit tempus in instanti. Unde ista propositio motus est in instanti significat quod mobile quod movetur est in instanti. Et ista tempus est in instanti significat quod primum mobile quod movetur secundum prius et posterius movetur in instanti: modo certum est quod sic significando quilibet illarum est vera: sed si propositio motus est motus in instanti significat quod mobile quod movetur est mobile quod movetur in instanti quod falsum est. Et similiter hec propositio tempus est tempus in instanti significat quod primum mobile quod movetur secundum prius et posterius movetur secundum prius et posterius in instanti quod est impossibile secundum istam viam. Et si arguitur quod in illa propositione motus est motus in instanti: predicatur idem de seipso: negatur: quia subiectum est precise per motus et predicatum est per motus in instanti. Ideo per

conceditur quod motus est motus in instanti: tamen bene conceditur quod motus est motus: et tempus est tempus: nec est hoc sequitur aliquid inconueniens. **¶** Quarta opinio bis precedentibus contraria ponit quod impossibile est sores pertransire vel moveri: immo hec propositio est falsa et impossibile motus est: sed quilibet illarum est necessaria mensura: motus erit: aliquid movebatur: aliquid movebitur. **¶** Illi equum sustinent quod motus distinguitur a re mobili.

Contra istam opinionem Arguitur sic: **¶** Illa ut videtur ista destruit totum processum Aristote. quod omnibus suis libris preterponit motum esse: dicit enim termino physico quod motus est de numero continuo: immo et quod sequitur quod motus est: (sicut a termino adiacente ad secundum adiacens. Item in primo celi habet quod motus celi est perpetuus et sempiternus: ergo motus est. Item in primo physico: immo probat Aristoteles antiquos negantes motum esse. Item motus est: sensibile communitate per Aristote. secundo de anima ergo motus est.

Ad ista respondetur per totum processum suum nihil aliud intendit nisi quod continue ante hoc fuit motus et continue post hoc erit motus. Et quod hoc fit de intentione eius patet: quia in quarto physico: dicit omnem motum fieri in tempore: modo differentie temporis sunt preteritum et futurum que non sunt: sed preteritum fuit et futurum erit. Et quando dicitur quod motus est de numero continuo dicitur quod ipsa de virtute sermonis est falsa: sed ponitur pro ista: immediate ante hoc motus continue fuit: et immediate post hoc motus continue erit. **¶** Ad secundum dicitur quod philosophus non ponit illam veram in sensu proprio: sed pro illa in quolibet tempore preterito motus celi fuit et in quolibet tempore futuro motus celi erit. **¶** Vel dicitur quod ista consequentia non valet: motus celi est continuus et sempiternus: igitur motus celi est: quia arguitur a tertio adiacente ad secundum adiacens cum termino distrahente vide licet continuus et sempiternus. **¶** Ad tertium dicitur quod Aristote. non redarguit antiquos quia negabant motum esse: sed quia negabant motum fuisse in enibus et etiam posse moveri in futurum: Ideo posuerunt unum ens in mobile non tamen negantes motum sed mobilitatem. **¶** Ad quartum dico quod philosophus non intendit quod motus sit aliqua res que sit sensibile commune vel que sit sensibilibus a pluribus sensibus: sed intendit quod ille terminus motus continue ante hoc significat plura sensibilia diversorum sensuum et continue post hoc sic significabit. **¶** Vel potest dici quod hec consequentia non valet motus est sensibile commune: igitur motus est: quia arguitur a tertio adiacente ad secundum adiacens cum termino desinente in bile qui est terminus distractivus etc. **¶** Quinta opinio bis omnibus contraria ponit quod motus est: et nihil est: dicit enim quod quidam sunt termini qui in eorum conceptu diffinitivo nulla complexione verbalem includunt: ut ly homo et ly animal. Et qui sunt termini simplices: Impositantes in eorum conceptu diffinitivo complexa vera vel falsa: ut ly tempus et ly motus. Cum igitur dicitur motus est: tantum valet sicut est aliquid quod movetur: tempus est idem est aliquid quod durat. Et si queratur quid est quod aliquid movetur vel quod aliquid durat respondetur: est: sed nihil est. Et eodem modo est respondendum cum queritur quid est motus vel tempus: quod motus est et nihil est: tempus est et nihil est. Unde non sequitur motus est: igitur motus est ens: quia in antecedente sumitur ly est inpersonaliter et in consequente personaliter: et hinc est quod hinc indeterminate vere non requirunt duo desinestrata vera in earum probatione. Si enim dicerentur hoc est et hoc est motus vel tempus: statim sequeretur quod motus vel tempus esset aliquid quod est contra istam opinionem.

Contra tamen istam

nam primo qd aliqua est indemita affirmatiua vera de presentibus cuius subiectum p[ro] nullo supponit vt p[ro] in istis motus est et tempus est. C. Secundo sequitur qd aliqua est indemita vera cuius quilibet singularis est falsa. Et vnde et falsis talis cuius quilibet singularis est vera. Probatur nam ista indemita est vera motus est: tamen quilibet falsus est falsus iste motus est quia per ly iste non potest demonstrari nisi aliquid. Cum igitur motus non sit aliquid ergo quilibet falsus est falsus. Et consequenter sequitur alia pars conclusionis: qd hoc vniuersalis est falsus nullus motus est: tamen quilibet talis est vera non iste motus est: quia sum contradictorium est falsum vt nunc proxime probatum. C. Tertio arguitur ne quicquid est est substantia vel accidens sed motus est: ergo est substantia vel accidens vt per se motus est aliquid. C. Quarto sicut talis terminus motus correspondet qd aliquid mouetur: et illi termino tempus correspondet qd aliquid durat sequitur qd illa completa sententia vel falsa qd e[st] contra aristotelem i[n] predicamentis et p[ro]pter: et consequentia probatur: qd qd aliquid mouetur est verum vel falsum: et qd aliquid durat est verum vel falsum. C. Ad primum dico concedendo conclusionem. Nam quilibet illarum e[st] vera. Sor. et plato currunt vel populus currit et tamen neutrum subiectum pro aliquo supponit. C. Ad secundum dicitur p[ro]similiter concedendo conclusionem. C. Ad tertium negat consequentia: sed op[er]e addere in predicato minus illum terminum aliquid qd est pars subiecti maioris et sic fiat: conceditur consequentia et negatur minor. C. Ad quartum nego consequentiam. Sicut non sequitur ille terminus significat verum: igitur ille terminus est verus: ly homo supponit pro homine: igitur ly homo est homo. ly album significat albedinem: igitur ly albus est albedo. dico qd licet huic termino motus vel tempus correspondeat conceptus complexus non tamen conuertitur cum illo. Ideo licet concedatur qd mobile est verum vel falsum aut moueri est verum vel falsum non propter hoc debet concedi qd motus e[st] verus vel falsus: quia isti termino motus non correspondet aliquis vnus conceptus adequate sed plures et hoc complexus. Ideo quando capitur cum alijs terminis qd cum hoc verbo est secundo adiacente aliter significat: qd tunc sibi correspondet diuersus conceptus complexus quare etc. C. Sexta opinio preterea probabiliter i[n] primis duabus opinionibus fundata ponit qd possibile est aliquem hominem pertransire aliquod spatium de presenti. imo in casu superiori conceditur qd in quolibet instanti istius hore erit ita qd sor. pertransit. a. spatium: sed negatur qd in aliquo instanti istius hore pertransit sor. a. spatium: vel in aliqua parte eiusdem hore: sed pertransit totum spatium adequate in tota hora: et partem spatij in parte hore: vnde in hac materia est consimiliter imaginandum sicut de tempore: dicitur enim qd h[ab]et hora erit et in nullo instanti eius erit in aliqua eius parte: sed tamen in quolibet instanti eius est ita: qd ista hora est. Similiter dicimus qd hec hora fuit et in nullo eius instanti: nec in aliqua eius parte: sed bene in quolibet eius instanti fuit ita qd ista hora est: consimiliter dico posito qd sor. esset i[n] medio pertransitionis qd ipse pertransit. a. spatium: et immediate ante hoc fuit ita qd ipse pertransit. a. spatium: et tamen nunquam ante hoc ipse pertransit. a. spatium: nec vnquam post hoc pertransit illud. Ideo negat talis consequentia: sor. in hoc instanti pertransit. a. spatium: et immediate ante presens instans consimiliter mouebatur: igitur immediate ante presens instans sor. pertransit. a. spatium: sed bene sequitur qd immediate ante presens instans fuit ita qd sor. pertransit. a. spatium. Consimiliter respondeatur si fiat argumentum de futuro. Similiter non vs illa p[ro]p[ri]a. Sor. non pertransit. a. spatium et pertransit. a. spatium: igitur incipit: vel incipiet pertransire. a. spatium: quia affirmatiua de futuro non habet verificari pro instanti sicut consequens cuius verbum principale est ly: incipit vel incipiet: sed ex illo ante bene sequitur qd incipit esse ita vel incipiet

et sic qd sor. pertransit. a. spatium: et sic conceditur pertransit. a. spatium: quia non est in qd sor. pertransit a. spatium: et immediate post hoc erit ita qd sor. pertransit. a. spatium. Ideo consequenter respondedo concedo itam conclusionem: qd sor. non incipit nec incipiet nec desinit nec desinit pertransire. a. spatium. Et tamen in quolibet instanti istius hore erit ita qd ipse incipit et desinit pertransire. a. spatium prima pars patet ex p[ro]p[ri]o d[ic]to et secunda probatur: quia in quolibet instanti istius hore erit ita qd sor. pertransit. a. spatium: et immediate ante hoc non pertransit. a. spatium: nec immediate post hoc pertransit. a. spatium. Et si queratur si ergo sor. pertransit. a. spatium in quo instanti vel in qua parte dicatur qd in nullo instanti nec i[n] aliqua parte sed in tota hora: totum spatium: et in parte hore: partem spatij: quia sor. non pertransit illud spatium nisi quando complete pertransit illud. vnde idem est dicere pertransit et complete pertransit. C. Secundo qd dicitur ista opinio est qd successiuam hanc partem in fieri qd in facto esse nisi carperantur faceret omnium partem erit in fieri qd erit complete facta: sed subita eque cito sunt in fieri sicut in facto esse: sicut inductio luminis: quia eque cito sol. agit lumen sicut lumen est actum. Similiter non prius inducitur anima intellectua qd ipsa est inducta. Unde dato qd homo posset facere operationem subitam non citius faceret illam qd illa esset facta: quia pro eodem instanti faceret illa et eadem esset facta: sed de actionibus successiuis est contrarium: sor. enim prius dealbabit illum qd ille erit dealbatus: et prius t[ame]n uidet hoc corpus qd hoc erit diuisum: et sic consequens conceditur in casu primo de sorte qd ipse pertransit. a. spatium ante qd ipsum erit pertransitum: quia pertransit illud ante finem illius hore: et erit. a. pertransitum selimodo in vltimo instanti. C. Et si arguitur sic nec per tempus: nec per instans pertransit sor. illud spatium ante qd ipsum erit pertransitum: igitur non pertransit illud ante qd erit pertransitum: negatur consequentia: sicut si sequitur: nec p[ro]tempus. nec p[ro]instans erit duo instantia futura ergo nunquam erunt duo instantia futura: tamen cum toto hoc conceditur: qd omne qd erit erit per tempus et per instans. C. Tertium quod dicit ista opinio est: qd ad hoc qd sor. pertransit aliquod spatium oportet qd illud spatium manebit p[ro] fine et sortes similiter: ita qd si sortes vel illud spatium corrumpatur in fine tunc sor. non pertransit illud spatium: imo non est dare maximum qd sortes pertransit in tali casu: quia quilibet punctum pertransit preter vltimum. Ideo iuxta hoc conceditur ista conclusio qd sortes et plato omnino consimiliter mouebuntur per totam illam horam: et tamen sortes pertransit suam lineam et plato non: ponatur qd omnia sint paria preter hoc qd plato non manebit pro fine: imo sor. pertransit plus qd plato et tamen in nulla portione plus: quia non est dare maximum qd pertransit plato ex quo pertransit quilibet punctum preter vltimum. Et si dicatur qd ad pertransitionem illius linee non requiritur pertransitio vltimi puncti: dicitur qd verum est: sed requiritur qd plato pro aliquo instanti erit ad vltimum punctum. C. Alie conclusiones i[n] hac materia pertinentes sunt iste. C. Prima sortes erit maior plato: et tamen non erit maior: quia plato: probatur: et pono qd sortes sit bipedalis quantitas et plato pedalis et vniformiter acquirat vterq[ue] illorum ab illa hora tripedalem quantitatem: sic qd vltimum instans istius hore sit primum instans non esse sortes tunc patet qd pro quolibet instanti istius hore est maior plato: et non erit maior qd erit plato. C. Secunda conclusio est ista aliquid quando erit ita qd plato est maior quam sortes et tamen plato nunquam erit maior qd est sortes: ponatur qd sortes sit quadripedalis quantitas et plato bipedalis deperdat sortes vniformiter in ista hora bipedalem quantitatem: et ecomperdo tantam acquirat plato: isto posito patet prima pars conclusionis: quia quando plato erit quadrupedalis quantitas tunc erit ita qd ipse est maior qd est sor. quia tunc sortes erit bipedalis quantitas. C. Secunda

pars conclusionis etiā patet quia plato nūq̄ erit maioris
 quantitas q̄ quadrupedalis ⁊ tante q̄ntatis est fortes
 mō. ¶ Tertia conclusio est ista ⁊ totā istā horā erit ita q̄
 for. ē maior q̄ ipse prius fuit ⁊ tamen fortes nūq̄ erit ma
 lor q̄ ipse pri⁹ fuit. ponitur q̄ iā sit primū istans eē for. q̄
 in illa hora vniformiter augmētatur ad tripedale q̄ntatē.
 Istō posito p̄ priā p̄ cōclōnis discurredo p̄ oīa instantia
 isti bore. Et secūda p̄ ē p̄ q̄ for. n̄ pri⁹ fuit. iō n̄ erit ma
 lor q̄ p̄ fuit. ¶ Quarta p̄ cōclōnis discurredo p̄ oīa instantia
 fuit plato. ⁊ tamen nūq̄ erit ita q̄ for. ē maior q̄ ē vel fuit
 plato. ponitur q̄ plato sit pedalis q̄ntatis ⁊ nunquā fuit
 maioris. Sit for. iam semipedalis. ⁊ augmententur am/
 bo ad bipedale q̄ntatē exclusiue sic q̄ vltimū istās bore
 sit p̄mū istās n̄ eē eoz īsto posito p̄ cōclōnis. ¶ Quinta cō
 clusio ē ista. quolibet maiori. b. ⁊ quolibet minori. b. hoc
 .a. ē minus ⁊ tamen. a. ē equale. b. ⁊ arguitur sic. quolibz
 maiori. b. hoc. a. est minus sed q̄libet mai⁹ .a. ⁊ quolibz
 minori. b. est mai⁹ .b. igitur quolibet mai⁹ .i. b. ⁊ quolibz
 minori. b. hoc. a. est minus: p̄na tenet in barbara cum ma
 iori ⁊ minor similiter: dato q̄ illud totum. a. ⁊ quolibet
 minori. b. regatur a comparatio p̄cedēte. ¶ Alter p̄o/
 batur cōclōnis sic. a. ē minus quolibet maiori. b. ⁊ quolibz
 minori. b. igitur .a. p̄ ⁊ aīis p̄bat. q̄. a. ē paruū
 ⁊ q̄libet mai⁹ .b. ⁊ q̄libet minus. b. ē paruū: sed n̄ ita
 paruū ē q̄libet mai⁹ .b. ⁊ q̄libet minus. b. sicut. a. igit
 .a. est minus quolibet maiori. b. ⁊ quolibet minori. b. cō/
 sequētia p̄ q̄ arguitur ab exponentibus ad expositum: ⁊
 tertia exponens p̄: q̄ suū cōtradictōniū est falsum: v̄z ita
 paruū ē: est quodlibz mai⁹ .b. ⁊ q̄libz min⁹ .b. sicut. a.
 ¶ Sexta cōclōnis ē ista hoc. c. est min⁹ hoc. a. ⁊ t̄m q̄ntū ē
 hoc. b. ⁊ t̄m. c. ē sub duplū ad q̄libet illorū p̄bat: ⁊ pono
 scētā partē cōclōnis. t̄m arguo p̄maz sic: hoc. c. ē par
 uū ⁊ hoc. a. ⁊ t̄m q̄ntū ē hoc. b. ē paruū ⁊ hoc. b. ē paruū
 ⁊ hoc. b. ē paruū. sed non ita paruū ē hoc. a. ⁊ t̄m q̄ntū ē hoc
 .b. sicut hoc. c. ergo hoc. c. ē minus hoc. a. Et t̄m q̄ntū est
 hoc. b. p̄na p̄: ab exponentibus ad expositum: ⁊ tertia ex/
 ponens est manifeste vera: q̄ suū p̄dictōniū repugnat casui
 videlicet ita paruū est hoc. a. ⁊ tantum q̄ntum est hoc
 .b. quare ⁊c.

De gradu superlatiuo.

Nunc de vltimo termino cōparationis q̄ sup
 latiu⁹ gradus d̄r q̄ntū ad eius cōfusiōnē ex/
 positōnēq̄ p̄ntū restat graduatim igrere. p̄
 quo p̄mo notatur q̄ quilibet terminus sup/
 latiu⁹ cuiuslibet termini cōis imediate se/
 quentis p̄parabilr̄ sumpti deducto quocūq̄ ip̄edimēto ē
 mobiliter cōfusiūm in ordine ad suū gradū positiuū: d̄r enī
 p̄mo imediate subsequēntis ad denotādū q̄ terminum
 p̄cedēte nullo modo mobiliter cōfūdūt talis gradus sup/
 latiu⁹: vt hoīz fortes ē fortissimus: vbi p̄ q̄ ly hominū
 supponit determinate. imobiliter qua p̄ n̄ sequit: hoīum
 for. est fortissimus isti sunt homines fortes. igitur istoz
 for. ē fortissimus: q̄ arguitur a supiori ad suū inferi⁹ im/
 mobiliter et sine distributiōe. Ideo h̄ forma non v̄z: ho/
 minū for. ē fortissimus igitur for. ē fortissim⁹ hoī. a. q̄ ar/
 guitur a termino stātē determinate ad eūdē stātē cōfufe ⁊
 distributiue. ¶ Donic secūdo p̄parabilr̄ sup̄t: q̄ suplatiu⁹
 grad⁹ quādoq̄ tenetur cōparabiliter quādo cōstruit̄ cūz
 genitiuo pluralis nūeri: vt fortes ē fortissim⁹ hoīum. q̄nt
 nō. Et hoc q̄n cōstruit̄ cū recto vt for. ē doctissim⁹ homo.
 Et isto modo nō habet exponi: nisi fortes ē valde doctus
 homo. Et sic ly homo nō cōfūdūt mobiliter p̄ ly doctis/
 simus sed determinate. ⁊ imobiliter supponit. Itō n̄ seq̄
 fortes est doctissimus homo: iste ē homo doctus igit for.
 est doctus: isto v̄l ita doctus. Additur tertio deducto quo
 cūq̄ ip̄edimēto: q̄ suplatiu⁹ grad⁹ signū cōsimilis virtu
 tis p̄t notabiliter ip̄edū in terminū imediate se sequētē
 mobiliter cōfūdāt: vt tu nō es optimus hominū: vel for/
 tissimus eius hominū. vbi p̄ q̄ ly hominū v̄trobiz stat
 determinate vel cōfufe t̄m. Et hoc p̄ ip̄edimētū negatio
 nis i vna illarum: ⁊ signū vniuersalis affirmatiui i altera ea

rūdē. Itō nō sequitur: tu es optimus oīum hominū. Isti
 sunt homines boni igitur tu es optimus istozum. Et hoc
 propter causam superius dictam. Ultimo annectitur i or
 dine ad suū positiuū gradū: q̄ talis superlatiu⁹ gradus
 non confundit terminū imediate se sequētē: pro quolibet
 eius supposito: sed solū pro illis que positiu⁹ denotat. v̄n i
 ista p̄positione. Sortes ē doctissimus hoīum nō sup/
 ponit ly hoīum pro quolibz hoīe sed solū pro hoībus do
 ctis. Ideo nō sequitur for. ē doctissimū istozum. Ita sunt
 aialia igitur for. ē doctissimū istozum: q̄ arguitur a termino
 stātē cōfufe ⁊ distributiue ad suū inferi⁹ cū debito mediō:
 oportet enī q̄ p̄ tali inferiōi terminus superio: mobiliter
 suppenat: qualiter nō ē i p̄posito: propterea bene sequit
 tur tu es optimus hominū. Isti sūt homines boni: igitur
 tu es optimus istozum. Similiter sequitur tu es fortis/
 mus istozum. Iste est fortis istozum: igitur tu es fortior
 isto vel eque fortis precise. Non enim possum inferre q̄
 tu es fortissimus istius quia superlatiu⁹ non congrue cō
 struitur cum genitiuo singularis numeri vt omnes testan
 tur gramatici quare ⁊c.

Iam de expositione suplatiu⁹ gradus ē dicēdū:
 pro quo ē notādū q̄ quocūq̄ p̄pō rō/
 ne termini suplatiu⁹ gradus exponēda p̄t dupl̄r exponi:
 vno mō p̄ suas p̄iacentes ⁊ negatiua de positiuo gradu.
 Alio modo p̄ suas p̄iacētes ⁊ negatiua de cōparatiuo gra
 du: p̄mo modo exponitur illa sic: for. est fortissim⁹ hominū
 for. est fortis ⁊ hoīes sūt fortes: ⁊ nemo est ita fortis sicut
 fortes. Secūdo mō exponit sic: fortes ē fortis ⁊ hoīes sūt
 fortes. ⁊ nemo est fortior forte. Et isto mō exponēdo sta
 ret duos eē fortissimos vel debilissimos imo q̄ for. esset
 fortissimus istoz ⁊ debilissimus istoz: posito q̄ for. ⁊ pla
 cēt oēs hoīes q̄ essent eque fortes. verūt. mē hoc nō con
 cederet multi dicēdo q̄ tertia exponēs cū alijs nō sufficiē
 ter exponit expositū. Sed debet illa exponi sic. for. ē for/
 tissimus istozum. for. est fortis ⁊ isti sunt fortes ⁊ nullus
 istozum ē fortior for. sed aliquis det illor quod nō staret
 cum conclusionē priori. Et licet hoc sit bene dictum tamē
 quia hoc foret nimis longum opus ⁊ inuicibus tedious
 redeo ad primum modū exponēdi d̄mitendo illā par
 ticulam tertiē exponēti annexam. Concederem enim da
 to q̄ non essent aliqui termini preter decem genera gene
 ralissima q̄ quolibet eorum est generalissimū illorum ⁊ ta
 men falsum esset: quod aliquod illorum esset minus ge
 nerale q̄ hoc vel illud quocūq̄ demonstrato. Etiam con
 cederem q̄ cuiuslibet ternariū in quo sunt tres binarij qui
 libet illorum binariū esset maximus numerus eorū
 secūdo modo exponēdo ⁊ tamen falsum esset q̄ ali
 quo binario esset aliquis numerus binarius minor q̄ ta
 men oporteret si talis particula tertiē exponēti coniun
 gi debēt. Et sic patet q̄ in casu est concedendū: q̄ fortes
 est primus istozum: ⁊ vltimus istozum: nec hoc est incō
 ueniens. Et his patet q̄ non sequitur. Sortes est doctis/
 simus hominū: igitur for. est doctissimus omnium homi
 num: quia ex consequente sequit q̄ omnes homines sūt
 docti q̄ non sequitur ex antecedente: q̄ huius p̄positiōis
 for. est doctissimus omnium hominum. Secūda expo
 nens que est eius p̄iacens est b̄: omnes homines sunt
 docti. Sed istius p̄positionis. Sor. est doctissimus ho/
 minū nō est secūda exponens illa: omnes homines sunt
 docti: nō obstāt q̄ ly hominū suppenat mobiliter: q̄ illa
 non est secūda p̄iacens: sed illa homines sunt docti. Itō
 est secūda exponens.

Juxta istum secundum modum exponen/
 di solet cōiter concedi talis con/
 clusio q̄ aliqd ē maximū istoz: q̄ n̄ ē maximū istoz: vt sup
 posito q̄ .a. ēē pedale. b. bipedale. ⁊ .c. tripedale: q̄ .b. ē
 maximū istoz: quod non est maximum istozum: p̄bat:
 nam. b. est magnum istozum q̄ non est maximum istozū:
 ⁊ nullum istozum q̄ non est maximum istozum est mai⁹
 .b. igitur ⁊c. consequentia patet ab exponentibus ad ex/
 positum ⁊ maior: similiter per casum: ⁊ minor etiam quia

suam contradictorium est falsum: videlicet aliquid istorum
 q non est maximum istorum est minus. b. Non obstan-
 te ista probatione nego illam conclusionem in qua impos-
 se bilem. Nam data illa sequitur contradictio: probatur: q
 b vera est. Nihil est maximum istorum: quod non e ma-
 ximum istorum. Et b est sua contradictoria aliquid e ma-
 ximum istorum q non est maximum istorum: igitur si ista
 est vera oportet q duo contradictoria sunt simul vera: qd
 autem illa sint contradictoria patet: q illa negatiua sit ve-
 ra. probatur. Nam omne maximum istorum: est maxi-
 mum istorum: igitur nihil est maximum istorum q non e
 maximum istorum: consequentia patet: quia arguitur ab
 exposita ad vnam suarum exponentium: et antecedens e
 manifestum: eo q est vna vniuersalis in qua idem predi-
 catur de seipso: et eiusdem primarium significatum est ali-
 quid vel aliquo modo a parte rei. Et tunc ad argumentum
 q videtur concludere illa conclusionem: nego q. b. e ma-
 ximum istorum q non est maximum istorum. Et tunc ad
 probationem nego consequentiam: nec ibidem arguitur
 ab exponentibus ad expositum propter mutationem re-
 latiuam et differentiam sue suppositionis: quia in anteceden-
 te refertur relatiuum ad ly ens istorum stans confuse et di-
 stributim: et in consequente ad ly. b. determinate suppo-
 nens: modo oportet q tam in antecedente q in conse-
 quente idem referetur. Ideo deberet sic argui. b. e ma-
 gnus istorum q non est maximum istorum: et nullus isto-
 rum est minus. b. q non est maximum istorum: igitur sic
 q ly quod referatur ad ly. b. Et sic arguendo conceditur
 consequentia: et negatur antecedens pro minori: imo ali-
 quid est minus. b. q non est maximum istorum: quia. c. pro-
 batur. Nam. c. est magnum et. b. q non est maximum isto-
 rum est magnum: et. b. q non est maximum istorum non
 est ita magnum sicut. c. igitur. c. est magnum. b. q non est
 maximum: consequentia patet ab exponentibus ad expo-
 situm: et quilibet pars antecedentis patet ex casu. C. Vel
 aliter potest dici q b propositio. b. est maximum istorum
 q non est maximum istorum requirit alias prelatas q
 predictas et alias exponentes. Exponitur enim sic: qd. b.
 non est maximum istorum est magnum: et ista sunt ma-
 gna: et nullum istorum est ita magnum. Vel minus. b. q
 non est maximum istorum: ita q semper ly quod in expo-
 nentibus referatur ad ly. b. sicut in exposita quare et. S
 forte incidentaliter queritur in isto casu vtr binarius. a. b.
 sit minor binario. b. c. Et videtur q sic: quia res numera-
 te que sunt. a. b. sunt minores q res numerate que sunt
 .b. c. et ille res numerate sunt ille numerus binarius vel il-
 li numeri binarij: igitur vnus illorum binariorum est alte-
 ro minor. C. Respondetur negando q aliquis numerus
 aliorum binariorum sit altero maior: vel minor: quia idem
 est dicere. Iste numerus est minor isto: et iste est minor:
 numerus q iste. Et causa est: quia hoc adiectiuum minor:
 debet addici suo subiecto explicito si quod fuerit et non i-
 plicito: sed iam in proposito habet suum subiectum satis
 explicitum. Ideo illa consequentia facta non valet. Ille res
 numerate sunt minores et ille res numerate sunt ille nume-
 rus: igitur ille numerus est minor illo: quia illa propositio
 ille res numerate sunt minores significat q ille res nume-
 rate sunt minores res: sed cum dicitur q ille numerus e
 minor denotatur q ille numerus e minor: numerus q e fal-
 sum. Et sic p q nulla talis pna valet. Iste faber e bonus
 iste faber est bo: igitur iste bo e bonus: q non solum arguitur ab
 isertori ad suu superius a pte subiecti imo et a pte pdicati
 cu illo adiectiuo bonus. Aliter enim significat ly bon? cum
 ly faber: et aliter cu ly homo. Jo peccat multi dicentes q
 iste faber e bonus: sed non e bon? faber: dato q ipse sit bo-
 nus bo et malus faber. Vel q iste faber est bonus faber
 sed iste faber non e bonus. Similiter errat tales: dicendo
 q iste p e tuus: sed non e pater tuus: dato q heres vnus
 canis q eet pater sui filij. Similiter etiam est hec conclusio
 impossibilis q natus canis sit tuus et non sit natus tuus: q si
 ne dubio id e dicere. Iste pater est tuus et iste pater e p

tuus: natus canis e tuus: et natus canis e natus tuus. Iste
 faber e bonus: et iste faber e bonus faber: gramaticus. n. d.
 ceret q si eet pgrnu iste faber e bon? nisi ly bon? referat
 ad ly faber. Et consimiliter est dicendum in alijs ppter ea
 sicut negatur illa natus canis e natus tuus: negat etia illa
 natus canis e tuus: ex quo consimiliter significat: sed bene pce-
 do q natus canis e tuus: qz e res tua dato q heres vnus
 canes. Sicut dicitur concedo q ille p e tuus: s non e tuus: et
 q malus faber e bonus: sed non e bonus: q malus faber
 non e bon? faber: licet sit bonus homo. Ita consimiliter e in
 proposito dicendu. q licet numerus. a. b. sit minor q nu-
 rus. b. c. non tm e minor: qz non e minor numerus. sed be-
 ne minores res. Ideo consequenter respondeo concedendo
 istaz conclusionem. tres vnitates sunt. duo binarij et duo
 binarij sunt tres vnitates. et tamen nulla tria sunt duo nec
 e contra saltim actu distincta. b. conclusio p in casu pxi. Etia
 conceditur q quilibet illoru binariorum e maximum nu-
 merus illoz et tm nulli tres binarij. vel duo sunt magni nu-
 meri illoz. tenedo ly illi collectivae. q illi tres binarij no sut
 illoz. sed sut ille tres vnitates. imo sicut nulli binarij sunt
 omnes binarij illoz. ita nec aliq binarij sut oes pauciores
 illoz. no eni tres vt patet. qz illi no sunt illoz sed oes illi
 nec etiam duo sunt omnes pauciores illoz. quia qua rati-
 one assignarentur illi duo. a. b. et. b. c. eadem ratione pos-
 sent assignari alij duo videlicet. b. c. et. c. a. qui non sut alij.
 imo si. a. b. et. b. c. esset oes pauciores illoz tuc. a. b. et. b.
 c. essent. b. c. et. c. a. quod est falsum et consequentia patz
 q. b. c. et. c. a. sunt aliq pauciores illoz trium binarioz.

De modo exponendi superlatiuum
 gradu cu constituitur cu genituo plu-
 ralis numeri. Jam videndu e qualiter exponitur cu con-
 struitur cu relatione iplicite vel explicitae. na affirmatiue qz
 negatiue vt. a. est maximus pondus q for. potest portare.
 a. e minimum pondus q ipse non pot portare. a. e maxi-
 mum q no pot for. videre. a. e minimum q tu potes vide-
 re. prima sic exponitur. a. pondus for. pot. portare et nul-
 lum minus. a. pot ipse portare. Secunda sic exponit. a. po-
 dus for. no pot portare. nec aliquod tm: sed quolibet mi-
 nori aliq minus. a. pot ipse portare. Tertia expo-
 nitur sic. a. non potes videre nec aliquod tm. s quolibet
 maiori aliq minus. mai. a. potes videre. Quarta sic ex-
 ponitur. a. potes videre et nullum minus. a. potes vide-
 re. notater in expositione minimi q non. dicitur. quolibet
 minori aliq minus. minus. a. pot for. portare. vel. quolibet
 minori. a. aliquod minus. pot ipse portare. Na enim
 debet dici primum. quia datur minimum pondus q for. si
 pot portare. et tm no quolibet minus illo potest for. porta-
 re. quia forte sunt multa minora. a. iuxta centrū terre que
 for. si pot portare. Etia multe sunt partes celi miiores. a.
 quas tm ipse for. no pot portare. Nec etiam valet dicere
 q quolibet minus. a. uel tantum potest fortes portare.
 quia hoc non sufficit ad inferendum minimum quod non
 quia datur minima materia sub qua non potest manere
 forma hominis propter nimiam magnitudinem et tamē
 non sub quacunq materia minori illa uel tanta potest
 manere forma hominis: quia non sub materia grandi mi-
 li nec tanta. C. Nec etiam in expositione minimi q non
 debet sumi talis pro secunda exponente: quolibet mi-
 nori aliquod minus potest fortes portare: quia tunc sequer-
 retur q minimum q non: esset maximum q non quod
 inanis iplicat falsu. Et pna pbat: q dato q. a. eet ma-
 ximu no p se visibile: pbat q est minimum no p se visibile
 qz. a. si est per se visibile: s quolibet minori aliq mai? e
 se visibile: probatur: nam quolibet minus. a. est per se vi-
 sibile in casu isto ergo quolibet minori. a. aliquod minus
 est per se visibile: patet consequentia q quolibet minus
 .a. est minus quocunq minori. a. Et sicut dicitur de mini-
 mo q non: eodem modo est dicendum de maximo qd
 non: videlicet q eius secunda exponens non debet ee ista
 quolibet minus uel tantum: nec etiam quolibet maiori
 aliquod minus q non datur: prima exponens ostenditur

quia certum est: quod aliqua est minima materia in qua non potest manere forma hominis propter suam parvitate: et tamen non in quacunque materia maiori nec tanta potest ipsa manere: quia non in materia celi: nec tanta. Similiter aliquis est intensissimus gradus qui non est in a. latitudine: dato quod a. esset media latitudo totius latitudinis albedinis et tamen non quilibet gradus intensior illo est in a. latitudine: quia non gradus summus: nec infinitus iuxta propinquum. Non datur etiam alia exponens, videlicet quodlibet maiori aliquid minus: quod aliter sequeretur: ut primum quod maximum quod non esset minimum quod non: quod utriusque est falsum sicut videtur et respectu unius et eiusdem: quia satis verisimile est quod idem gradus est intensissimus qui non est in una latitudine et remississimus qui non est in alia. et consequentia probatur: nam dato quod a. esset minimum pondus quod fortes non sufficit portare: probatur quod a. est maximum pondus quod ipse non sufficit portare: quia a. pondus fortes non sufficit portare propter suam gravitatem et quolibet maiori a. aliquid minus potest ipse portare: igitur a. est maximum pondus quod ipse non sufficit portare: patet consequentia: sicut in istum modum exponendi: et minor probatur: nam quodlibet minus a. vel tantum fortes potest portare igitur quolibet maiori a. aliquid minus potest ipse portare: patet consequentia: quia quicquid est minus a. est minus quocumque maiori a. Et sic patet quod isti modi exponendi non tenent. Dicitur etiam in exponentibus negativis nec tantus: ad denotandum quod si hoc non potest portare sed quodlibet minus illo: vel tantus quod non propter hoc illud debet dici minimum quod non: quia aliqua est pars celli quam non possum portare: sed bene quodlibet minus illa vel tantam et tamen illa non est minimum quod non possum portare: quia licet non possum portare illam possum tamen portare tantum et hoc sufficit. Similiter aliquid est quod non possum videre et quodlibet minus illo vel tantum possum videre: et tamen illud non debet dici maximum quod non possum videre. Alia enim est portio terre vel primi mobilis quam naturaliter non possum videre: ut patet et quodlibet minus illo vel tantum possum videre: et tamen non propter hoc talis parva portio debet dici maximum quod non possum videre: quia tantum possum videre non obstante quod illam non viderem hec omnia clare patent subtiliter intuenti. Sicut ergo exponuntur propositiones de maximo et minimo tam affirmative quam negative consimiliter possunt et alie exponi de gradu superlativo: ut a. est intensissimus gradus qui est in ista latitudine a. est remississimus gradus qui est in ista latitudine a. est intensissimus gradus qui non est in ista latitudine a. est remississimus gradus qui non est in ista latitudine. Prima sic exponitur a. gradus intensus est in ista latitudine et nullus intensior isto est in ista latitudine. Secunda sic exponitur a. gradus remissus est in ista latitudine: et nullus gradus remissior isto est in ista latitudine. Tertia sic exponitur a. est gradus intensus qui non est in ista latitudine et quolibet gradus intensior aliquis remissior: intensior a. est in ista latitudine. Quarta sic exponitur a. est gradus remissus qui non est in ista latitudine et quolibet remissior aliquis intensior: remissior a. est in ista latitudine.

Correspondenter exponitur primum et ultimum tam affirmative quam negative: ut hoc est primum instans esse tui exponitur sic: hoc est istas esse tui et nullus istas ante hoc fuit instans esse tui. Hoc fuit primum instans esse tui exponitur sic: hoc fuit instans esse tui et nullum instans ante hoc fuit instans esse tui. Item hoc erit primum instans esse tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui et nullum instans post hoc erit instans esse tui. Similiter hoc est primum instans in quo tu curris et in nullo instanti ante hoc currebas vel nullum fuit instans ante hoc in quo currebas. Ex isto sequitur quod hec consequentia non valet in hoc instanti incipis currere et in hoc instanti curris: igitur si instans est primum instans tui cursus: quia possibile est quod incipias cur-

rere et curras et infinites inceperis currere: sed non est possibile quod infinita sint vel fuerint instanti prima tui cursus: dato adhuc quod detur primum instans tui cursus. Similiter sequitur quod non est possibile primum instans hominis vel alius cuius rei permanentis: quia si est possibile detur ergo et sequitur statim quod in nullo instanti ante hoc fuit hoc vel aliqua res permanentes quod est impossibile: cum hoc tamen bene conceditur quod datur primum instans istius hominis vel istius rei permanentis: quia in hoc instanti est ista res que nunc primo generatur et nunquam ante hoc fuit. Ideo hoc instans presens est primum instans istius rei: et per consequens alicuius rei. hoc est primum instans esse: non tamen est primum instans alicuius rei. Ideo negatur hoc consequentia: alicuius rei hoc est primum instans esse: ergo nullum fuit instans ante hoc in quo aliqua res fuit: quia antecedens non habet exponi sed resoluti ratione primi termini: ut istius rei hoc est instans primum esse et si res est aliqua res: igitur alicuius rei hoc est primum instans esse. Et sic arguendo conceditur tam antecedens quam consequens. Item sequitur hoc conclusio quod idem est primum instans esse: quod est primum instans esse platonis: et tamen primum instans esse sortis non est primum instans esse platonis: probatur et pono quod plato incipit esse: et non sortis: et quod ipse sit et prius incepit esse. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia hoc instans presens est primum instans esse sortis quod est primum esse platonis: probatur. Ista hoc instans presens est instans esse sortis ante hoc fuit primum instans esse platonis: et nullum instans ante hoc fuit istas esse sortis quod fuit primum instans esse platonis: igitur et consequentia patet ab exponentibus ad expositum: et maior est casus: et minor patet: quia suum contradictorium est falsum: videlicet quod aliquid instans ante hoc fuit istas esse sortis quod fuit primum instans esse platonis: quod plato prius non fuit ut ponit casus. Secunda pars conclusionis patet quia si primum instans esse sortis esset primum instans esse platonis: tunc primum instans sortis esset quod est falsum et contra casum: quia fortes iam non incipit esse sed plato. Et sic consequenter sequitur: quod nihil quod est primum instans esse platonis est primum instans esse sortis et tamen aliquid est primum instans esse sortis: quod est primum instans esse platonis prima pars patet: quia nullum instans esse platonis est primum instans esse sortis: ex quo sortis iam non incipit esse. Secunda pars etiam patet ex dictis. Ultimum in quo sic aliter exponitur: ut hoc est ultimum instans esse tui: exponitur sic: hoc est instans esse tui: et nullum instans post hoc erit instans esse tui: hoc fuit ultimum instans esse tui. sic exponitur: hoc fuit instans esse tui: et nullum instans post hoc fuit instans esse tui. Item hoc erit ultimum instans esse tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui et nullum instans post hoc erit instans esse tui. Ex isto sequitur quod nullus rei animate est dandum ultimum instans esse: quia si sic sit a. respectu sortis: tunc sic sortis iam vult: igitur est excessus caliditatis et humiditatis super frigiditatem et siccitatem qui cum non sit indivisibilis opus quod sit divisibilis: et cum in quolibet tali possit vita existere et ille excessus successive corrumpitur: igitur post hoc fortes vel uter: igitur non est ultimum instans esse sortis quod erat vandum. Sed rei inanimate que ad cuiuscumque partis corruptionem corrumpitur est bene dare ultimum instans sui esse: ut posito quod appropinquet huic ligno ignis iam primo dominans: patet quod iste ignis iam non agit: igitur hoc lignum iam est et immediate post hoc ille ignis agit: igitur immediate post hoc corrumpet aliquam partem istius ligni ergo nunquam post hoc illud lignum erit. Et per consequens hoc est ultimum instans sui. Et licet alicuius rei inanimate detur ultimum instans esse non tamen datur ultimum instans esse alicuius rei inanimate: quia aliter sequeretur quod nunquam post hoc erit aliqua res inanimate quod est falsum. Primum in quo non sic exponitur: ut hoc est primum instans non esse tui: hoc est instans non esse tui. et si immediate ante hoc fuit aliquid instans non esse tui: igitur hoc est pri-

minim instans non esse tui: et infra de alijs de futuro. Hoc erit primum instans non esse tui: exponitur sic: hoc erit instans non esse tui: et non immediate ante hoc erit aliquod instans non esse tui. igitur et. et infra confirmatiter est dicendum in alijs de futuro. Item hoc fuit primum instans non esse tui. Exponitur sic: hoc fuit instans non esse tui et non immediate ante hoc fuit aliquod instans non esse tui. igitur fuit hoc primum instans: non esse tui: eodem modo dicitur in alijs de preterito. Ex isto sequitur quod cuiuslibet rei animate est dandum primum non esse: quia ex quo, que libet talis debet desinere esse et cor: aptibilis est et non datur ultimum esse eiusdem: oportet quod ipsius detur primum non esse: non tamen dico quod detur primum non esse hominis vel alicuius rei permanentis: quia hoc est falsum. Sequitur enim hoc est primum instans: non esse hominis. igitur hoc est instans non esse hominis: et per consequens homo non est: quod est impossibile. Item sequitur ista conclusio. Idem erit primum non esse mei quod erit primum non esse tui et tamen non quandoque tu desines esse ego desinam esse nec e contra. imo primum non esse mei non erit primum non esse tui: nec e contra: probatur ista conclusio supposito quod in a. instanti futuro tu desines esse et ego prius: tunc isto posito patet prima pars conclusionis: quia a. erit primum non esse mei quod erit primum non esse tui: probatur a. erit instans non esse mei quod erit primum instans non esse tui: et non immediate ante. a. erit instans non esse mei quod erit primum non esse tui. igitur et. consequentia patet: quia arguitur ab exponentibus ad exponentum. Et prima pars antecedentis est casus: et secunda pars similiter patet: quia suum contradictorium est falsum. videlicet immediate ante. a. erit instans non esse mei quod erit primum non esse tui: imo ante quodlibet instans post a. erit a. instans non esse mei et primum non esse tui.

Secunda pars conclusionis quo ad utramque partem sufficienter patet ex casu. Ultimum in quo non exponitur sic: ut hoc est ultimum instans non esse tui: hoc est instans non esse tui: et non immediate post hoc erit instans non esse tui. Hoc fuit ultimum instans non esse tui. exponitur sic. hoc fuit instans non esse tui et non immediate post hoc fuit instans non esse tui. Item hoc erit ultimum instans non esse tui: exponitur sic. hoc erit instans non esse tui: et non immediate post hoc erit instans non esse tui. Similiter hoc potest esse ultimum instans non esse tui: exponitur sic: hoc potest esse instans non esse tui et non immediate post hoc: hoc potest esse instans non esse tui. Ex isto sequitur quod ultimum in quo non equipollet ly incipit exposito per remotionem de presenti et positionem de futuro. Sed primum in quo sic eidem equipollet exposito per positionem de presenti et remotionem de preterito: ut prius dicebatur. Similiter primum in quo non equivalet ly desinit exposito per remotionem de presenti et positionem de preterito. Sed ultimum in quo sic eidem equivalet exposito per positionem de presenti et remotionem de futuro. Ex quo sequitur quod aliquod est primum non esse mei cursus vel ultimum non esse illuminationis istius medij: et tamen prius fuit primum non esse mei cursus. vel ultimum non esse illuminationis istius medij: sicut stat quod iam desinam currere: et prius similiter: vel quod iam incipiam illuminare illud medium et etiam prius: sed sic non est de alijs terminis primum in quo sic vel ultimum in quo sic: quia licet bis vel ter possim incipere currere vel desinere moveri: non tamen totiens potest dari primum instans mei cursus vel ultimum instans mei motus: sed solum semel: ut ex suis exponentibus potest patere. Et licet hoc sit probabiliter dictum et meo iudicio magis verum. potest tamen alia via probabiliter sustineri dicendo quod primum in quo sic equivalet in expositione ly incipit exposito per positionem de presenti et remotionem de preterito. Et ultimum in quo sic equivalet ly desinit exposito per positionem de presenti et remotionem de futuro. Et sic primum in quo isto modo exponitur: ut hoc est primum instans

esse tui: hoc est instans esse tui. et non immediate ante hoc fuit istas esse tui. Item hoc erit primum instans in quo curres sic exponitur: hoc erit instans in quo curres: et non immediate ante hoc erit instans in quo curres. Ultimum in quo sic: exponitur sic: ut hoc est ultimum instans esse tui: hoc est instans esse tui et non immediate post hoc erit instans esse tui. Hoc fuit ultimum instans esse tui: exponitur sic: hoc fuit instans esse tui et non immediate post hoc fuit istans esse tui: et sic de alijs est confirmatiter dicendum quare et. Ex isto sequitur quasi ut prius: quod aliquod erit instans esse mei et tamen per prius fuit aliud primum instans esse mei vel ultimum illuminationis illius medij: licet aliquod fuerit vel sit prius quam illud erit. Et notanter dico prius quam illud erit et non prius illo: quia nullum instans potest esse prius vel posterius alio. Aliter enim duo instantia possent esse simul: imo quod ero maior vel minor antichristo: licet nunquam simul erimus que omnia manifeste implicat falsum. Sequitur enim hoc erit prius maior vel minus illo: igitur ista duo simul erunt. Et vniuersaliter tale procedit argumentum vbi non est limitatio temporis et precipue in successivis. vbi autem suppositum temporis per ly fuit: vel erit limitatur: argumentum non procedit: ut licet instans: presens non sit vel erit prius futuro: est tamen vel erit prius quam futurum erit. Similiter licet non eris maior: vel minor antichristo eris tamen maior vel minor quam antichristus erit. Et hoc sufficit et.

De maximo et minimo.

Prima est ista quod ad inferendum diuisio nis fuerit assignanda. Tertio contra predicta sient argumenta et soluentur: quantum ad primum ponende sunt quedam regule.

Prima est ista quod ad inferendum diuisio nis fuerit assignanda. Tertio contra predicta sient argumenta et soluentur: quantum ad primum ponende sunt quedam regule.

Secunda regula est ista. Ad hoc quod copulativa facta ex duabus sub iuris iferat disunctiva ex affirmatioue maximi et negatioue minimi requirit quod illud respectu cuius fit diuisio per minori verificet in affirmatiua quam in negatiua respectu termini signantis ascensum: verbi gratia: sequitur aliquod pondus fortes sufficit portare et aliquod non nec tantum igitur est dare maximum. hoc est grauissimum pondus quod ipse sufficit portare vel minimum quod non: et quod illud respectu cuius fit diuisio verificetur pro minori in affirmatiua quam in negatiua patet: quia potentia fortis eo ipso quod potest in aliquo potest in quolibet minus vel equale: sed non in quo libet maiori nec tanto: licet in aliquo maiori possit: terminum vero significantes ascensum sunt tales: nec tantum: nec ita forte: nec ita intensum: et sic de alijs. Et quod diuisio sit bona arguitur sic. Et signo vnum lapidem quem fortes sufficit

portare et crescat ille lapis quousque for. non sufficiet ipsus portare tunc for. aliquando erit insufficiens ad portandum illum lapidem et iam non est insufficiens igitur incipit vel incipiet esse insufficiens portare illum. Tunc noto illud instans et quero nunquid for. tunc erit sufficiens portare illum vel non: si tunc erit sufficiens et nunquam post: igitur tunc illud erit maximum quod for. sufficit portare: si tunc non erit sufficiens et continue ante: igitur tunc idem erit minimum quod for. non sufficiet portare et per consequens divisio est bona. Item sequitur sub aliqua quantitate poterit homo esse et sub aliqua non nec ita magna. igitur est dare maximam quantitatem sub qua poterit homo esse vel minimam sub qua non. Iterum in hac divisione patet quod illud respectu cuius fit divisio pro minori verificatur in affirmativa quod in negativa. Et quod divisio sit bona probatur. Et assigno duas quantitates sub qua potest homo esse: et crescat hec quantitas quousque sub ea non poterit esse homo: tunc ista duo contraria erunt successive vera sub ista quantitate potest homo esse et sub ista non poterit homo esse: tunc instanti medio istorum temporum vel sub ista quantitate poterit homo esse vel non: si sic et nunquam post: igitur illa erit maxima quantitas sub qua pro tunc poterit homo esse: si non et immediate ante poterit ergo illa quantitas tunc erit minima sub qua non poterit esse homo et sic patet divisio. Item sequitur per aliquam distantiam potest a. apparere pedalis quantitatis et per aliquam non: nec et ita magnam igitur est dare maximam distantiam per quam a. potest apparere pedalis quantitatis vel minimam per quam non potest: quod divisio sit bona arguitur sic. assignando unum quod appareat pedalis quantitatis et remoneatur a visu quousque appareat minoris quantitatis tunc signetur instans in quo desinet apparere pedalis quantitatis. et quero nunquid tunc non apparebit sed immediate ante: vel tunc apparebit et non immediate post: et signetur distantia: et statim sequitur divisio.

Item sequitur per aliquod tempus poteris esse et per aliquod non nec per tantum: ergo est dare maximum tempus per quod poteris esse vel minimum per quod non. Similiter sequitur aliqua quantitas est in me et aliqua non nec tanta: igitur est dare maximum quantitatem que est in me vel minimum que non est in me. Etiam sequitur aliquis gradus est in ista latitudine et aliquis non nec ita intensus igitur est dare intensissimum gradum qui est in ista latitudine vel remississimum qui non. Consimiles infinite possunt fieri divisiones que omnes tenent per hoc quod illud respectu cuius fit divisio pro minori verificatur sub contraria in affirmativa quam in negativa etc.

Tertia regula est ista. Ad hoc quod huius copulativa facta ex duobus sub contrariis inferat disunctionem per affirmationem minimum et negationem maximum requiritur quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificetur in affirmativa quod in negativa termini significantis descensus: quales sunt: nec ita modicum: nec ita debile: nec ita remissum. Et sic de alijs verbi gratia sequitur aliquod visibile fortes sufficit videre et aliquid non nec ita parvum: igitur est dare maximum visibile quod fortes non sufficit videre vel minimum quod sic: et quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificetur in affirmativa quod in negativa patet: quod si fortes sufficit videre aliquod visibile quodlibet minus illo sufficit videre vel tunc sed non quodlibet minus illo: bene aliquid minus possit videre: quod aut divisio sit bona arguitur sic: ponendo quod a. sit unum coloratum quod ratione sue parvitas non sufficit at mouere visu fortes. et crescat quousque sufficiat videri ab eo tunc vel est dare primum instans in quo erit sufficiens ut a forte videatur vel vltimum in quo non. Si primum ergo tunc a. erit sufficiens: ut a forte videatur: et non immediate ante: et per consequens a. tunc erit minimum visibile a fortes. eo quod ratione sue parvitas nunquam ante sufficiet videri. Si detur vltimum instans in quo non etc. igitur tunc a. non erit sufficiens ut videatur a forte sed immediate post et per consequens a. tunc erit maximum non visibile a forte cum ra-

tionem sue parvitas tunc non erit visibile sed immediate post. Item sequitur sub aliqua quantitate potest esse forma hominis et sub aliqua non: nec ita parva igitur est dare maximam quantitatem sub qua non potest esse forma hominis vel minimumam sub qua potest: quod si divisio sit bene data: probatur: et per quod a. sit una quantitas sub qua possit esse forma hominis: tunc dividatur quousque non possit sub ea esse forma hominis: tunc sic: Ista duo contradictoria erunt successive vera in a. quantitate potest esse forma hominis et in a. quantitate non potest esse forma hominis. Et quero instanti medio quod sit nunc verum in tanta quantitate possit esse forma hominis vel non. Si sic igitur illa est minima quantitas sub qua potest esse forma hominis: cum nunquam post hoc in tali quantitate poterit esse forma hominis. Si autem dicitur quod instanti medio non poterit esse forma hominis cum immediate ante possit esse sequitur quod ista est maxima in qua non ut appareat. Item sequitur ab aliquo agente potest b. passum pati et ab aliquo non nec ita debili: ergo est dare fortissimum agens a quo b. passum pati non potest vel debilissimum a quo potest. Item sequitur aliquis gradus est in ista latitudine et aliquis non nec ita remissus igitur est dare intensissimum gradum qui non est in ista latitudine vel remississimum qui sic. Similiter etiam sequitur: aliqua potentia sufficit portare a. grave per tempus et aliqua non nec ita debilis. ergo est dare maximam potentiam que non sufficit portare a. grave per tempus vel minimam que sufficit: omnes iste consequentie et consimiles tenent per hoc quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificatur in affirmativa sub contraria quod in negativa.

Quarta regula est ista. Si illud respectu cuius fit divisio in aliqua sub contrariarum verificatur pro infinito vel pro aliquo non respiciente determinatum terminum non sequitur aliqua predictarum divisionum. Ideo non sequitur: per aliquod tempus potest antichristus esse futurus et per aliquod non nec tantum. ergo est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus vel minimum quod non. Aut maximum quod non vel minimum quod sic: antecessus enim est verum et consequens falsum: quod antecessus sit verum patet: quia per quodcumque tempus finitum antichristus potest esse futurus: igitur prima pars vera est et secunda verificatur pro tempore infinito. Sed quod consequens sit falsum probatur: nam non est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus: quia illud vel est finitum vel infinitum. Non finitum quia quodcumque tempore finito dato per maius tempus antichristus potest esse futurus. Nec etiam per infinitum quia hoc implicat sequitur enim hoc erit: igitur in aliquo instanti et per consequens in tempore finito et non infinito: nec etiam est dare minimum tempus per quod antichristus non potest esse futurus: quia si sic illud esset finitum vel infinitum: non finitum: ut probatum est: nec etiam infinitum: quia tempus infinitum non est parvum. Alia divisio etiam dari non potest: quia si daretur maximum tempus per quod antichristus non potest esse futurus: illud esset finitum vel infinitum non finitum: quia quodcumque dato per illud potest ipse esse futurus: nec etiam infinitum quia per maius illo non potest ipse esse futurus. Similiter non datur minimum tempus per quod ipse potest esse futurus: quia illud non est finitum ut probatum est: nec etiam infinitum: quia quodcumque dato per minus illo potest ipse esse futurus: dicebatur in regula quod illud respectu cuius fit divisio non debet verificari de aliquo non respiciente determinatum terminum si divisio debet sequi: quod non sequitur: aliqua pars quantitativa est in me et aliqua non est in me nec tanta: igitur datur maxima pars quantitativa que est in me: vel minima que non. Aut maxima que non vel minima que sic: ante enim est verum et consequens falsum quod aut antecessus sit verum patet et quod prius sit falsum: probatur. Item enim datur primo maxima pars quantitativa que est in me: quod quodcumque data adhuc maior illa est in me: nec datur minima que non est in me: quod illa est maior me

vel minor: Si maior igitur per aliquem excessum diuisibilem
 & per prius non quacumque minor: data datur maior minor illa
 que est in me. Si minor ergo illa vel tanta est in me. & per
 consequens non est minima que non est in me. Non datur
 etiam maxima pars quantitati que non est in me: quia si sic
 illa est minor: me & per consequens ipsa vel tanta est in me.
 Similiter nec datur minima pars quantitati que est in me
 quia quacumque data minor: illa est in me. Per hanc mediā patet quod
 ista consequentia non valet. Aliquis gradus inclusiuus est in
 ista latitudine & aliquis non nec tantus: assignata mediate
 remissioni latitudinis caliditatis igitur est dare intensissimum
 gradum inclusiuum qui est in ista latitudine vel remississimum
 qui non. Aut remississimum qui sic uel intensissimum qui non.
 Similiter nec sequitur aliqua pars istius corporis est alba
 & aliqua non nec tanta: ergo datur maxima pars istius cor-
 poris que est alba vel minima que non. Aut minima qui sic
 vel maxima que non: supposito quod esset aliquod corpus: can-
 ins tertia vel quarta pars esset alba & residue nigre: per
 ergo quod nulla istarum partium valet: & hoc est quia illud respec-
 tu cuius fit diuisio verificatur de aliquo non respiciēte de
 terminatū terminū. In prima enim ponitur hęc pars quanti-
 tatiua: que verificatur pro parte quantitatiua quod non respicit de
 terminatū terminū: eo quod exclusiue terminatur & non in-
 clusiuē: quocumque enim termino dato potest probari quod illa
 pars quantitatiua non determinat sibi illum. Eodem modo et
 dicitur in alijs: quia in secunda diuisione verificatur termi-
 nus pro aliquo non respiciēte determinatū terminū ut
 patet de illo termino gradus inclusiuus: nulla. in latitudo pro
 gradum inclusiuum terminatur: etiā in tertio argumēto fit
 diuisio respectu rei uel termini non respicientis. determi-
 natum terminū. Iste enim terminus albus non dicitur res-
 picere determinatū terminū quia nullus est gradus: siue nul-
 la est pars in casu predicto propter quod ista propositio sit pro
 vera. hoc est albus: siue propter quod tale dicatur album: si oia pa-
 ter subtiliter intuenti quare etc. Verūtamē aliquando tenet
 consimilis ratio grauior. unde dato quod esset aliquod corpus
 cuius una medietas esset alba & alia nigra: sequitur bene
 aliqua pars istius corporis est alba. & aliqua non nec tanta igitur
 est dare maximam partem istius que est alba vel minimam
 que non: Aut minimam que sic vel maximam que non. Sed
 in isto casu ans est falsū pro secunda parte: quia quacumque
 parte data que non est alba adhuc tanta est alba. Itē dato quod a. es-
 set tota latitudo caliditatis hęc ratio est bona: aliquis gradus
 inclusiuus est in ista latitudine & aliquis non nec tantus igitur
 est dare intensissimum gradum qui est in ista latitudine vel re-
 mississimum qui non: aut e contra: sed in isto casu ans est falsū
 pro secunda parte: si tamen in sub contraria quantitatiua: poneretur
 terminus significans ascensum vel descensum nulla talis con-
 sequentia valeret. Non enim sequitur: aliqua pars istius cor-
 poris est alba & aliqua non ergo est dare maximam partem istius
 corporis que est alba vel minimam que non. aut e contra: nec
 etiam sequitur. Aliquis gradus inclusiuus est in a. latitudine et
 aliquis non igitur datur intensissimus gradus qui est in a. latitu-
 dine uel remississimus qui non. Aut e contra. Certū est enim quod
 neutra istarum partium valet: quia antecedit est verū & sequens
 falsū: imo nec in alijs terminis valet huiusmodi modus argu-
 endi. Non enim sequitur: hoc pondus non potest portare
 & quodlibet minus illo vel tantum possum portare:
 igitur hoc est minimum pondus quod ego non possum por-
 tare: antecedens enim est verum & consequens falsum ca-
 su possibili posito: nam dato quod esset unum pondus in cen-
 tro terre quod naturaliter non possem tangere: nec mouere
 sed bene tantum vel equale. Itē oportet quod illi negatiue ad-
 datur terminus significans ascensum vel descensum: pro-
 pterea bene sequitur istud pondus non possum portare:
 nec tamen & quodlibet minus vel tantum possum portare. igitur hoc
 est minimum quod non possum portare: sed in isto casu ans
 est falsum. Similiter sequitur hoc non possum videre nec
 tamen & quodlibet maius vel equale possum videre: igitur hoc
 est maximum quod non possum videre ubi aut demeret ter-
 minus signans ascensum vel descensum non valeret illa
 consequentia nec aliqua sibi similis. quare requiritur etc.

Osteso in parte qualiter assignanda est
 talis diuisio restat nunc
 inquirere que suarum partium est potius sustinenda po-
 nendo ut prius quasdam regulas directiuas. **Prima**
 regula est ista. Cuiuslibet diuisione per affirmationem
 maximi & negationem minimi vel per negationem ma-
 ximi & affirmationem minimi mediate termino cui non di-
 stributo respectu rei mutabilis elligenda est pars negati-
 ua: verbi gratia primo respectu diuisione per affirmatio-
 nem maximi: & negationem minimi. Nam si queritur vi-
 detur dare maximum hoc est grauisimum pondus quod for-
 sufficit portare vel minimum quod non: respondetur quod mi-
 nimum quod non: & hoc est illud pondus quod est equalis po-
 tentie cui forte: quia illud ipse non potest portare sed quod
 libet minus vel tantum. quia per aliquem excessum excedit po-
 tentia fortis quodlibet tale minus. Et cum quilibet excessus
 sufficiat ad modum ut suppono ergo etc. Sed quod non fit
 dare maximum quod forte: sufficit portare. probatur: quia si sic
 sit illud. a. Et arguitur sic: forte: sufficit portare. a. ergo pro ali-
 quem excessum excedit potentia fortis resistētiam. a. pon-
 deris: consequentia patet quia ex proportione equalitatis si
 prouenit actio. Et ultra arguitur sic: per aliquem excessum
 excedit potentia fortis resistētiam ipsius. a. & non per ex-
 cessum diuisibilem: igitur per excessum diuisibilem. **Ca-**
piatur ergo ille excessus. Et arguitur sic: per medietatem
 istius excessus: potest forte: portare. a. igitur per alteram medietatem
 cum residuo potest forte: portare maius. a. & per prius. a. non
 est maximum igitur etc. Et nota quod in proposito non loquitur
 de potentia locali sed de potentia naturali que capitur pro
 sufficientia & prout est in secunda specie qualitatis. **Itē**
 arguitur sic: si forte: sufficit portare. a. ponatur quod ipse potest il-
 lud per unam horam: tunc sic difficilior est forte: portare. a.
 per unam horam quam per medietatem hore sed. a. sufficit
 portare per totam horam. igitur sufficit portare maius. a.
 per medietatem hore. Et per prius. a. non est maximum. Et
 quod difficilior sit fortis ferre. a. per unam horam quam per me-
 dietatem per. quod forte: est potentie debilis & continue debilitat & sa-
 tigatur importando. Itē sic. Forte: continue debilitatur im-
 portando. a. & idem. a. erit continue equalis grauitatis. si-
 cut in principio. igitur si posterius quando erit debilis suf-
 ficiet portare. a. in principio quando erit fortior sufficiet por-
 tare maius. a. Et per consequens. a. non est maximum etc.
 Et sicut arguitur de. a. potest argui de quocumque pondere
 quod ipse sufficit portare. **Secundo ostenditur regula de**
diuisione facta per affirmationem minimi & negationem
maximi. Nam cum queritur si est dare maximum quod forte:
 non potest videri vel minimum quod sic. **Respondetur**
quod est dare maximum quod non: quia ponatur quod a. sit vnus
coloratum quod ratione sue paruitatis non sufficiat mouere
visum & crescat quousque sufficiat videri a forte: tunc vel est
dare primum instans in quo. a. erit sufficiens. ut videat. a.
forte vel vltimum in quo non: non enim potest dari primum
sed vltimum in quo si: in quo. a. non est sufficiens ut per se videat
sed immediate post. Et per consequens in illo instanti quodli-
bet maius. a. vel tantum erit sufficiens ut per se videatur a forte. &
si sic: tunc. a. erit maximum non per se visibile a forte. Et quod non
fit dare primum instans in quo. a. erit sufficiens ut per se videatur
a forte. probatur: quia si sic. tunc in illo instanti. a. erit sufficiens ut per
se videat a forte. & nunquam ante ergo tunc nullus minus. a. erit
sufficiens ut per se videat a forte. & per prius tunc. a. erit mini-
mum per se visibile a forte: quod est falsum probatur. quia si. a.
videtur in aliqua distantia: igitur aliquid minus. a. poterit videri
in minori distantia quam. a. Et per prius. a. non est minimum. Item
si. a. videt cum aliquibus circumstantijs. igitur cum melioribus
circumstantijs poterit. a. videri: si forte pro isto dicitur quod si. a.
videtur opus quod omnes circumstantie sint optime: requiritur
enim optimus visus mediū rarissimum optime lucidus
obiectū optime coloratū: & sic de ceteris circumstantijs reg-
is ad visū. Sed contra si. a. videt cum istis circumstantijs
quod est impossibile naturaliter. a. videretur ita debilitat si-
cut potest videri: prius falsum: ut videtur. Itē pono quod. a.
videatur: cum illis circumstantijs & signo. b. coloratum inferius

biliter maius. a. quod similiter sensibiliter videatur : tunc
 .b. non videtur melius sensibiliter q̄ iam. a. videt. Igitur
 p̄ idē. a. potest remitti vel minorari et tñ nō videri sensibili-
 ter peius q̄ iā et si sit. a. non ē minimum visibile a forte.
C Itē ostēditur p̄ma diuisio pro parte negativa. Itā si q̄-
 ritur vtrum sit dare maximā distātia p̄ quā. a. potest ap-
 parere pedalis q̄tūtatīs vel minimā p̄ quā non. Itē ap-
 detur q̄ ē dare minimā per quam nō: quia per illā nō po-
 test appere a pedalis q̄tūtatīs: s; p̄ quācūq; minorē vlti-
 taz citra certā: ut posito q̄. a. appareat pedalis q̄tūtatīs et
 remoueat. a. vsq; quousq; appareat minoris q̄tūtatīs tūc ē
 dicēdū q̄ i illo istāti i quo incipit n̄ apparere pedalis quā-
 titatīs non apparebit pedalis q̄tūtatīs sed immediate ante et
 per oīs distātia tunc assignata erit minima per quā. a. tūc
 non poterit apparere: q̄ p̄ illā non poterit apparere pe-
 dalis q̄tūtatīs sed quacūq; minori datā datur maior mi-
 nor illa certa assignatā p̄ quā. a. poterit apparere pedalis q̄-
 titatīs. Et q̄ non sit dare maximā distātiā per quā
 .a. pōt apparere pedalis q̄tūtatīs. probatur: q̄ si sic. nū-
 deatur. a. in fine illius distātie: et ponat vnuz equale ipsi
 .a. in distātia insensibilitate longiori: et sit. b. tunc. a. et .b.
 appent s; si appent i eōtia: igitur appent eōtia vs pedalis q̄-
 titatīs: ergo si. a. ponētur in loco. b. et e contra adhuc ap-
 pareret equalia. f. pedalis q̄tūtatīs: igitur ista nō ē maximā
 distātia. **C** Sed hic forte respondetur. dicendo: q̄ in
 casu. a. et .b. non apparent equalia. et .b. apparet sensibili-
 ter minus. a. quia licet excessus illius distātie per quā. b.
 apparet sit insensibilis tamen iste excessus additus toti re-
 siduo est satis sensibilis. **C** Sed cōtra si propter distātiā
 insensibilitate maiorē. b. apparet sensibiliter minus. a.
 ergo si. b. poneretur in fine illius distātie citra. a. et insensibi-
 liter minueretur: sequit q̄. b. apparet sensibiliter minus
 .a. imo q̄ q̄tūcūq; maius iuxta ponētur ipsi. a. q̄ idēz
 apparēt sensibiliter maius. a. et q̄ q̄tūcūq; modicū. a. ap-
 p̄opiquaret versus oculū q̄ appareret sensibiliter mai-
 or: omnia sunt falsa et cōtra experientia: et cōsequētia patet
 q̄ responsio dicit q̄ insensibilis excessus addit? sensibilis cau-
 sat diuersitatem sensibilem. **C** Itē signo in puncto vnum
 insensibiliter maius. a. ita q̄ iā appareāt equalia: et sint i pū-
 cto illius distātie: et amoneatur equaliter a virtute visi-
 ua p̄ totā illā distātia: et sit illud. b. tūc in fine. a. et .b. appa-
 rebunt equalia vltimis poterūt apparere equalia: pro-
 batur cōsequētia: q̄ nō obitate remotioe facta ad oia alia
 p̄fecta semper apparuerūt eōtia igitur si adhuc remouerēt
 ad p̄fecta vltiora apparerent equalia. S; hec argumēta
 nō cōcludūt possent enī rōnabiliter negari quibet cōsequen-
 tiarum: factarum dicēdo q̄ cā quare. a. et .b. plus distātia
 apparebunt in equalia ē: q̄. a. vltra p̄fectum finalē appare-
 bit sensibiliter minus q̄ in illo sed non. b. Et cōsimilit pōt
 dici. ad alia prius deducta q̄ sicut datur maxima distātia
 per quā potest apparere pedalis q̄tūtatīs: ita dat aliqua
 remotio que non sufficit ad causādum tāta diuersitatē re-
 spectu vnius vel plurimū. Sed quelibet maior: illa sufficit
 Et per hoc p̄sit oia ista argumēta solui. Itā obitante ista
 responsione. **C** Jam naturali ratione arguitur q̄ nō ē da-
 re maximā distātiā: q̄ tūc eēt dare optimū lumē: opti-
 mam virtutē visivā: optimum obiectū possibile: optias
 circūstātiās que dari possent i naturā. igitur nō ē tenenda
 pars affirmatiua diuisionis. **C** Iterū ostēditur q̄ sece di-
 uisionis pars negativa est sustinēda: nā si queritur vtrum
 sit dare fortissimū agens a quo. b. passum pati nō pōt vel
 debilissimū a quo sic. respondetur q̄ est dare fortissi-
 mum a quo non et. q̄ signetur aliqd agens. a. cuius po-
 tētia sit equalis resistētie. b. passi. Et arguit sic: Ab. a. agen-
 te. b. passum pati nō pōt sed a quolibet fortiori. a. b. passū
 pati pōt. ergo et. cōsequētia tenet ab exponētibus ad ex-
 posituz et ans p̄ prima parte patet quia a p̄positione eq-
 litatis nō p̄ouenit motus. Secunda pars probatur per
 hoc q̄ quelibet potētia maior. a. excedit resistētiā. b. per
 aliquē excessum diuisibile. Sed oīs potētia excedēs. b. re-
 sistētiā p̄ excessum diuisibilem. sufficit agere in. b. cui; oīs

excessus sufficit ad motū igitur quibet potētia q̄ est maior
 .a. vel tāta sufficit agere in. b. resistētiā. Sed q̄q̄d suf-
 ficat agere in. b. ab ipso idē. b. pati pōt igitur et. q̄ non sit
 dare minimum vel debilissimū a quo. b. passum pati pōt
 probat: q̄ si sic sit illud. a. et arguit sic: ab. a. agente .b. pa-
 ti pōt. igitur p̄ aliquē excessum excedit potētia. a. agen-
 tis resistētiā. b. passi: sed nō p̄ excessuz iduisibile quia
 indiuisibile additum diuisibili non faciet illud maius ergo
 per excessum diuisibile: capiatur tūc ille excessus et diuida-
 tur i duas medietates tūc dēpta vna medietate ab. agēte
 .b. pati potest: sed illa parte dēpta ē. a. minus et debilius
 q̄ prius fuit: ergo. a. prius non fuit minimum vel debilis-
 simum a quo. b. pati potest: cōsequētia cum minori pa-
 tet: et maior probat: q̄ illa medietate dēpta. potētia. a. ex-
 cedit resistētiā. b. per excessum diuisibile sed quacūq;
 potētia mundi data que excedit resistētiā alicuius passi
 ab illa potētia potest illud passū pati. ergo adhuc illa pre-
 .a. dempta ab. a. b. pati potest. **C** Tertio ostēditur q̄ p̄-
 me diuisionis sustinēda est pars negativa vt si queritur
 nūquid ē dare maximū tēp? per quod tu potes eē vlti-
 mum per qd non: respondetur q̄ minimū p̄ qd nō: q̄
 capio totū tempus incipiens ab hoc instāti et terminās ad
 primū non posse esse tūc: quod sit. c. Et arguitur sic .c. est
 paruz tempus per qd tu non potes esse nec p̄ tñ et quo-
 cūq; tempore assignato mino: i. c. per illud vlti per tātu po-
 tes esse igitur. c. ē minimū p̄ qd tu nō potes esse: cōsequē-
 tia cum mino: patet et maior pbatur. Itā sequitur per: c
 tempus poteris esse: igitur per qdlibet instās .c. tēpōis
 poteris eē: ergo p̄ primū n̄ posse esse: tūc q̄ iplicat contrad-
 ctiones. et q̄ non sit dare maximū tēpus per qd tu potes
 esse probatur: q̄ si sic sit illud. b. et arguitur sic. p̄ totuz. b.
 tēpus poteris eē et p̄ oīs p̄ vltimū instans. b. tēpōis po-
 teris esse: et si sic vltra illud instans poteris eē: cōsequētia
 patet: nullius rei aiāte datur vltimū instans: tūc sic: vltra
 illud instans poteris esse per maius tempus q̄ per. b. et
 per oīs. b. nō est maximū. Itē tertio ostēditur q̄ secun-
 de diuisionis eligenda est ps negativa: vt si q̄ritur vtrum
 sit dare intensiū gradum qui nō ē itensio: medio gra-
 du totius latitudinis caliditatis vel remissimū q̄ sic. **C** Re-
 spondetur q̄ est dare itensiuū q̄ nō: q̄ signetur medi-
 gradus totius latitudinis caliditatis qui sit. a. et arguit sic
 .a. est gradus intensus qui nō ē itensio: medio gradu to-
 tius latitudinis caliditatis: et quilibet gradus intensior .a.
 vel ita intensus ē itensio: medio gradu totius latitudinis
 caliditatis. igitur et. **C** Sed q̄ nō sit dare remissimū gra-
 dum intensiorem medio gradu totius latitudinis calidita-
 tis: probatur: q̄ si sic sit illud. a. tūc arguitur sic. a. est gra-
 dus intensior medio gradu totius latitudinis caliditatis et
 go inter. a. gradum et medium gradum totius latitudi-
 nis caliditatis cadit latitudo media in qua infiniti sunt gra-
 dus quorum quibet ē remissior. a. et intensior medio gra-
 du totius latitudinis caliditatis: igitur. a. n̄ ē remissior grad-
 itensior medio gradu totius latitudinis caliditatis. **C** Adhuc
 quarto ostenditur q̄ primē diuisionis sustinēda est pars
 negativa: vt posito q̄. a. sit vnum calidū vniiformit disto-
 me. secūdu sui extremū remissius terminatū ad medium
 gradum totius latitudinis caliditatis et secūdu extremū
 itensius ad gradū mediū iter gradū mediū et gradū sumū
 totius latitudinis caliditatis. Itō posito. Si queritur vtr-
 sit dare intensū gradū vltra gradū mediū quem habz .a.
 vel remissiuū quem nō: respondetur q̄ ē dare remissiuū
 quē nō: vt posito. q̄. c. sit gradus ad quē terminatur. a. in
 extremo itensio: tūc vt p̄. c. gradum intensū vltra gra-
 dum medium non habet. a. et quilibet remissio: ē. c. gra-
 du vel ita remissiuū vltra gradū mediū habet. a. igitur .c.
 ē remissiuū gradus vltra gradū mediū quē bz. a. Et q̄ si
 sit dare intensissimū gradum vltra gradū mediū quē
 habet. a. pbatur: q̄ si sic sit illud. b. Et arguitur q̄ nō: q̄
 inter. b. gradum et gradū ad quē terminatur. a. in extre-
 mum intensus cadit latitudo media et in illa sunt infiniti
 gradus quorum quilibet est intensior. b. et omnes illos
 habet. a. igitur. b. nō est intensissimus gradus quē habz .a.

Ultimo demonstratur quod secunde divisionis pars negativa est intelligenda. ut si queritur vtrum sit dare maximam potentiam que non sufficit portare p.c. tps a graue vel minimam que sufficit. **C** Respondetur quod est dare maximam que non sufficit. Et h est illa potentia que est equalis potentie cum resistetia a. graue. et e contra: quod ista potentia non sufficit portare a. graue per tempus cum a proportionem equalitatis non provenit motus: sed qualibet maiori data datur minor maior ista que sufficit et quo qualibet excessus sufficit ad motum. igitur etc. **C** Et quod non sit dare minimam potentiam que sufficit per se portare a. graue per tempus. probatur: quod si sic: sit illa potentia. b. et arguitur sic. b. est minima potentia que sufficit portare a. graue per tempus. igitur a. graue est maximum quod b. potentia sufficit portare: consequens est falsum ut superius est probatum et consequenter probatur: quia oppositum esse quatenus formaliter repugnat antecedenti. Ista enim duo formaliter repugnant. b. est minima potentia que si sufficit portare a. et a. est maximum quod b. potentia sufficit portare: quod sequitur a. non est maximum et b. sufficit portare a. igitur sufficit portare maius a. et per consequens minus b. sufficit portare a. et si sic b. potentia non est minima que sufficit portare a. quod erat probandum. Et h per intelligentiam huius regule dicta sufficiat.

Secunda regula principalis est ista. Cuiuslibet divisionis facta mediante termino distribuente habente supposita finita respectu rei mutabilis sustinenda est pars negativa: h regula declaratur primo in disiunctiva facta per affirmationem maximi et negationem minimi: unde si queritur: si est dare maximum pondus: quod quilibet homo potest portare vel minimum quod non: eligenda est pars negativa. s. minimum quod non. Et causa istius est: quod cum huiusmodi terminus solus finita supposita habeat: oportet quod aliquid illorum sit vltimum et minime potentie inter omnia residua: ex quo sequitur quod idem terminus istius et totius distributionis respectu omnium distributorum: unde si forte sit debilissimum hominum. quicquid fuerit minimum quod forte non sufficit portare erit minimum quod non quilibet homo sufficit portare: quod quod forte non sufficit ferre non quilibet homo sufficit ferre: et quicquid sufficit ferre quilibet homo sufficit ferre. **C** Idem datur minimum quod forte non sufficit ferre datur etiam minimum quod non quilibet homo sufficit ferre: et hoc est illud quod potentie fortis est equalis: dato quod forte sit debilissimum hominum: quod illud non quilibet homo sufficit ferre: et quod quilibet minus vel tantum quilibet homo sufficit ferre: igitur etc. consequentia pars et maior probatur. Nam illud forte non sufficit ferre: igitur illud non quilibet homo sufficit ferre: minor etiam patet: quod quod quilibet minus vel tantum forte sufficit ferre: igitur etiam tantum quilibet homo sufficit ferre consequentia pars: per hoc quod forte in casu isto quolibet alio homine est debillior. **C** Hoc idem iterum declaratur in disiunctiva facta per affirmationem minimi et negationem maximi: unde si queritur an sit dare maximam potentiam actiuam a qua non quilibet resistetia potest pati vel minimam a qua sic. **C** Respondetur quod est dare maximam a qua non etc. Causa autem quare est: quod sit questio de termino cuius distributo habente finita supposita: quorum quod quilibet supposito est potentia passiva. ex quo quod quilibet talis est alicuius resistens inter que reperiuntur debilissimum et maximum resistens quod terminat potentiam passivam totius distributionis: quod a quo fortissimum non potest pati non quod quilibet aliorum potest pati: cum fortissimum sit de numero aliorum ergo illa potentia activa que est equalis potentie maxime resistens est maximum a quo non quod quilibet illorum potest pati: quod ab ipso non quod quilibet illorum non potest pati: quod fortissimum inter illa ab ipso non potest pati. Sed a quolibet maiori vel tanto potest pati. Et notandum quare in hac secunda regula et in prima ponatur respectu rei mutabilis. ponitur enim ad denotandum quod si fieret divisio respectu rei immutabilis non esset sustinenda pars negativa sed affirmativa: res mutabilis in proposito dicitur esse illa que eo quod potest in aliquid potest in maiori et minori. Ideo cum queritur vel est dare maximum pondus quod forte sufficit portare vel minimum quod non: sustinetur pars negativa: quia divisio fit mediante termino distributo et respectu rei mutabilis: quod eo ipso quod forte sufficit

portare aliquod pondus maius et minus illo sufficit portare. Et si per aliquod tempus sufficit vivere per maius et per minus sufficit vivere. Ideo si queritur vtrum sit dare maximum tempus vel minimum per quod non poteris vivere sustineatur pars negativa: quod sit respectu rei mutabilis. Similiter eo ipso quod per aliquam distantiam potest apparere pedalis quantitas per maiorem et minorem potest sic apparere. **C** Ideo si queritur nunquid datur maxima vel minima distantia per quam a. non potest apparere pedalis quantitas tenenda est pars negativa: quod sit respectu rei mutabilis. Item in multis casibus dictis eo ipso quod a. latitudo habet aliquem gradum maiorem et minorem habet. Idem si queritur vtrum sit dare in tali casu intensissimum quod est in illa latitudine vel remississimum quod non: teneatur pars negativa: quod sit respectu rei mutabilis et hoc dato quod illa latitudo terminet ad duos gradus qui non sint in illa: hoc etiam declaratur in disiunctiva que fit per affirmationem minimi et negationem maximi: unde quia potentia visiva eo ipso quod potest in aliquid videre minus et maius potest videre. Ideo si queritur vtrum sit dare maximum quod forte non sufficit videre vel minimum quod sic sustineatur pars negativa: quia sit respectu rei mutabilis. Similiter eo ipso quod aliquid potest ab aliquo pati a maiori vel minori potest illud pati. Ideo cum queritur. **C** Vtrum sit dare fortissimum agens a quo b. passum non potest pati vel minimum a quo potest eligatur pars negativa: quod sit respectu rei mutabilis. **C** Si in casu prioris: quod si aliquis gradus est in a. latitudine maior et minor illo est in a. latitudine. Ideo si queritur si est dare intensissimum gradum qui non in illa vel remississimum qui sic: sustineatur pars negativa: quod sit respectu rei mutabilis. Item eo ipso quod aliquid potentia sufficit ferre a. graue maior et minor illa sufficit. Ideo si queritur vtrum sit dare maximam potentiam que non sufficit ferre a. vel minimam que sufficit: eligatur pars negativa: quia sit respectu rei mutabilis hoc idem debet dici quando fit divisio mediante termino distributo habente solum finita supposita. unde eo ipso quod aliquid pondus quod quilibet homo potest portare maius et minus illo potest portare. Ideo in divisione sustineatur pars negativa. **C** Si eo ipso quod quilibet virtus visiva sufficit aliquid videre maius et minus illo sufficit videre. Ideo si queritur vtrum sit dare minimum quod quilibet virtus visiva sufficit videre vel maximum quod non: teneatur pars negativa: ex quo divisio fit respectu rei mutabilis. Et fit etiam divisio aliqua modo respectu rei immutabilis: vtpote quando illud respectu cuius fit divisio non eo ipso quod de aliquo verificatur de maiori et minori illo verificatur: unde quia non eo ipso quod aliquid pars est in me maior et minor illa est in me. Ideo si queritur vtrum sit dare maximam partem que est in me vel minimam que non: sustineatur affirmativa: et illa pars est altera pars compositi que est in me: quia nulla maior est in me. Similiter quia aliquis gradus est in a. latitudine et non maior illo est nec ita intensus: assignata tota latitudine caliditatis que sit a. Ideo cum queritur nunquid datur intensissimus gradus vel remississimus qui non sustineatur pars affirmativa et ille gradus est gradus summus. Similiter si terminaretur ad aliquem gradum qui esset in illo sicut super extremum remississimum quod talis gradus esset in illo et non minor. Ideo si queratur an daretur intensissimum qui non esset in illa latitudine: vel remississimus qui sit teneret pars affirmativa: quia sit respectu rei immutabilis. **C** Aliquando fit etiam respectu rei immutabilis. vtpote cum limitatione temporis vel gradus vel alicuius alterius: vel limitando ad aliquem certum gradum velocitatis in aliquo certo medio non esset intelligenda pars negativa sed potius affirmativa: ut si fieret talis divisio: vel est dare maximum pondus quod forte potest levare a. gradu velocitatis in b. in medio vel minimum quod non: sustinenda est pars affirmativa: quia licet adhuc maius potest levare non tamen a gradu velocitatis in b. medio: quousque fonte posset ipsum levare a gradu velocitatis in medio rariorem et hoc supposito quod forte sicut vltimum sue potentie agat: et quod sua potentia aliam de non angeatur nec diminuat. **C** Item si queritur vel

est dare maximam potentiam a qua hic lapis non potest leuari a gradu velocitatis in .b. medio vel minima a qua potest: elligenda est pars affirmatiua: quia ab ista potentia potest leuari cum istis limitationibus a nulla minor: cum eisdem circumstantiis quare etc.

Tertia regula principalis est ista: tam prime quam secunde diuisionis ex affirmatione maximi: et negatione minimi vel econtra mediante termino distributo habente supposita infinita sustinenda est pars affirmatiua: vt si queritur an sit dare maximum graue quodlibet fortius sorte sufficit portare vel minimum quod non. Respondetur quod maximum quod sic: quod capiatur aliquod graue quod sit equale potentie sortis: quod sit .a. tunc .a. sufficit quodlibet fortius sorte portare et nullus maior. a. sufficit quodlibet fortius sorte portare: igitur .a. est maximum etc. consequentia cum maiori patet: et minimum probatur: quia si non: datur aliquod maius quod quodlibet fortius sorte sufficit portare: et sit illud .b. Lapis ultra rursus aliquod fortius sorte quod sit plato: cuius potentia sufficit portare .b. et arguitur sic. inter gradum correspondentem potentie sortis et gradum correspondentem potentie platonis cadit latitudo media in cuius medietate remissio plures sunt gradus quorum quilibet correspondet potentia aliqua fortiori sorte: que non sufficit portare. b. igitur .b. non quodlibet fortius sorte sufficit portare etc.

Sed contra hoc solet sic argui: quodlibet fortius sorte excedit resistentiam .a. per excessum diuisibilem capiatur tunc ille excessus: et diuidatur in duas medietates: et addatur .a. gravitati tantum sicut est medietas illius: tunc certum est quod quodlibet fortius sorte sufficit portare. a. et ipsum est maius quam fuit prius. igitur prius non fuit maximum.

Ad istud respondet concedendo quod quodlibet fortius sorte excedit resistentiam .a. per excessum diuisibilem. Et cum dicitur capiatur ille excessus: ergo casum quia talis non est dandus: eo quod ille terminus: nec excessus ibidem a parte predicati stat confusus tantum et nullo modo sub eo contingit descendere copulatiue nec disunctiue. Et quod non sit dare minimum quod non quodlibet fortius sorte sufficit portare. probatur: quia si sic: sit illud .b. tunc .b. est maior vel minor vel equalis potentie sortis. si minor vel equalis: quodlibet fortius sorte sufficit portare: per consequens: quodlibet excedit ad motum. Si .b. sit maior potentia sortis arguitur sic. b. est minimum quod non quodlibet fortius sorte: sufficit portare: ergo .b. est parum quod non quodlibet fortius sorte: sufficit portare: et quolibet minori dato datur maius minus. b. quod quodlibet et fortius sorte: sufficit portare. Sed hoc est falsum probatur. et assigno .d. potentiam minorem. b. et maiorem potentiam sortis. tunc certum est quod iter .d. potentiam .a. b. potentiam sunt infinite potestate quod nulla non quodlibet fortius sorte: sufficit portare: igitur non quocumque minori dato datur maius minus. b. quod quodlibet fortius sorte sufficit portare: per consequens per consequens probatur: quod inter .d. potentiam et potentiam sortis. sunt infinita fortiora sorte quorum vnum sufficit agere in aliqua potentia inter .d. et .b. quod a proportionem inequalitatis non prouenit actio. igitur etc.

Secundo ostenditur regula sic: et pono .a. sit vna latitudo incipiens a non gradu et terminata ad gradum vt octo. et sit .b. gradus medius istius latitudinis et .c. excessus quo .b. excedit precise gradum subduplum ad .b. Iste posito: si queritur vtrum sit dare maximum excessum quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. vel minimum quod non. Respondetur quod est dare maximum quod sic. quod .c. est magnus excessus quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. et nullus excessus est maior. c. quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .c. igitur .c. est maximum excessus quo sic: per consequens cum maiori patet: et minor probatur: quod si aliquis excessus sit maior. c. quo quilibet gradus etc. sit ille excessus. d. tunc inter gradum terminatum. d. excessum in extremo intensiori et .b. gradum cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet excedit gradum subduplum ad .b. et non excessum. d. igitur .d. excessus non est maior

.c. quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. quod non sit dare minimum excessum quo non quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. probatur quia si sic. sit ille excessus. d. tunc vel .d. excessus terminatur ad gradum intensiorem vel remissiozem vel ad .b. gradum precise. Si ad gradum remissiozem vel ad .b. gradum: tunc sic. c. excessu .b. gradus excedit gradum subduplum ad .b. igitur a multo fortiori. c. excessu quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. Et vltra. igitur .d. non est minus quoniam etc. Si .d. excessus terminatur ad gradum intensiorem. b. sit ille .f. tunc iter .b. gradum et .f. cadit latitudo media in cuius medietate intensiores sunt infiniti gradus excedentes aliquo excessu gradum subduplum ad .b. quo excessu non excedunt aliqui gradus intensiores .b. in medietate remissiozem. igitur non quolibet excessus minor. d. dat maior excessus minor. d. quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. et per consequens .d. non est ille minimus excessus quo non etc. Tercio declaratur regula sic. Et pono quod .b. sit vna quantitas que ab aliquo mobili poterit pertransiri in hac hora mouedo continue .a. gradu velocitatis: tunc isto posito si querit vtrum sit dare maximam quantitate que potest pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu vel minimum quantitate que non. Respondetur quod est dare maximam que sic: quod .b. est magna quantitas que potest pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu et nulla est quantitas maior. b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu: igitur .b. est maxima quantitas que poterit etc. per consequens cum maiori per consequens: et minor probatur: quia si non datur oppositum: et sit illa quantitas .f. tunc arguitur sic. f. quantitas non poterit pertransiri in hac hora quocumque gradu velocitatis intensiori .a. gradu ergo .f. non est quantitas maior. b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori .a. gradu. per consequens per consequens probatur. Et signo aliquem gradum quo .f. quantitas precise poterit pertransiri in hac hora. et sit ille gradus .c. tunc sic. iter .c. gradum et .a. cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet est intensior .a. et remissiozem .c. et nullo illorum poterit .f. quantitas pertransiri ergo: antecedens per consequens consequentia patet et minor arguitur sic. c. gradu velocitatis precise poterit .f. quantitas in hac hora pertransiri: igitur nullo gradu remissiozem poterit .f. in hac hora pertransiri. sed quolibet gradus inter .c. et .a. est remissiozem .c. igitur nullo illorum poterit .f. quantitas in hac hora pertransiri que fuit in banda. Et quod non sit dare minorem quantitate que non poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori .a. gradu potest probari ex supradictis etc. Ultimo ostenditur idem in disunctiua facta per affirmationem minimi: et negationem maximi: vt si queritur vel est dare maximam potentiam actiuam a qua non quilibet resistentia minor: et debilio: a. resistentia potest pati vel minima a qua sic. elligenda est pars affirmatiua: videlicet quod est dare maximam potentiam actiuam a qua quilibet resistentia minor vel debilio: a. potest pati: et talis est que est equalis ipsi. a. probatur: et sit ista resistentia assignata .a. et potentia actiuam sibi equalis. b. tunc arguitur sic. a. potentia. b. quilibet resistentia debilio: potest pati cum quilibet excessus sufficiat ad motum: et a nulla minori potentia. b. quilibet resistentia debilio: a. potest pati: igitur .b. est minima potentia etc. consequentia patet et minorem probatur: quia si ab aliqua potentia minori. b. quilibet resistentia debilio: a. potest pati sit ergo illa potentia minor. b. potentia .c. et excessus quo .b. excedit .c. sit .f. tunc si ab ipso .c. quilibet resistentia minor. a. potest pati: igitur ab ipso .c. talis resistentia quam .a. excedit per medietatem excessus .f. potest pati: quod est falsum: quia tunc maius a minori pateretur quod est falsum. Et sic patet veritas regule.

Quarta regula est ista. Cuiuslibet disunctiue ex affirmatione maximi et negatione minimi vel econtra respectu rei imutabilis similiter sustinenda est pars affirmatiua. Et causa est quod sub aliquo termino oporteat diuisioem conti

neri et res ipsa respectu cuius fit diuisio immutabilis fuerit sequitur semper idem saltem quo ad sui generalitatem. verbi gratia. ut si queritur. vel est dare maximam distantiam que uniformiter poterit pertransiri in hora. a gradu velocitatis uniformi vel minimam que non. **C** Istam diuisio fit respectu rei immutabilis quantum ad propositum pertinet: quia limitatur ad certum ex parte temporis: quolibet namque hora cuiusque bore est equalis. Et etiam limitatur ista diuisio ad certum ex parte gradus: nam. a. gradus vel gradus est: est diuisibilis nullam precipue diffinitam vel mutabilitates: qua propter sequitur quod non plus potest pertransiri in vna hora isto certo gradu uniformi quam in quacumque alia eodem gradu uniformi: ergo quantum ad hoc invariabiliter et immutabiliter se habet et per consequens sustinenda est pars affirmatiua: videlicet quod est dare maximam distantiam que poterit transiri. probatur et accipio aliquam distantiam que ab aliquo motu poterit pertransiri in tota hora mouendo continue a gradu velocitatis que sit. b. Et arguitur sic. b. est magna quantitas seu distantia que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi et nulla est distantia maior. b. que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi. ergo. b. est maxima quantitas et consequentia cum maiori patet: et minor probatur: quia si non datur oppositum: quod aliqua est maior distantia que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi. Et sit illa distantia. c. et arguitur sic. c. est distantia que uniformiter poterit transiri. et c. est maior. b. igitur. b. non est maxima distantia que uniformiter poterit transiri contra casum et consequentia patet: vel aliter sequitur quod aliquod mobile continue mouendo eodem gradu velocitatis duo in equalia in eodem tempore precise posset uniformiter pertransire quod videtur impossibile. Et quod non sit dare minimam distantiam que uniformiter non poterit pertransiri etiam probatur: quod si sic sit illa distantia. c. et arguitur sic. c. est minima distantia que uniformiter non poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: igitur. c. est parua distantia que uniformiter non poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: et quacumque minori data datur maior. c. que uniformiter poterit transiri. sed probatur quod non: supposito ut prius quod. b. sit vna distantia que poterit pertransiri in tota hora a gradu velocitatis uniformi tunc. c. est maior. b. igitur per aliquam quantitatem diuisibilem: sed quacumque data in illa sunt infinite quantitates vel distantie quarum nulla cum. b. poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: quia quolibet talis est maior. b. igitur. c. non est minima que non est. **C** Consimiliter potest responderi ad quacumque consimilia sustinendo partem diuisionis affirmatiuam: ut aliqua est maxima caliditas uniformiter difformis a gradu caliditatis uniformi equalis vel minima: que non est aliqua est maxima distantia quam sortes pertransiet in hora intendendo motum suum uniformiter ab. a. igitur ad. b. sine. a. quiete ad. a. gradum vel minimam que non datur tota latitudine intensiois motus. a. non gradu usque ad gradum: ut octo: qui sit. b. et gradus medius. a. **C** Similiter in eodem casu conceditur quod est dare maximam distantiam quam sortes pertransiet in hora mouendo uniformiter sub medio gradu: inter. a. et. b. sine inter. a. et non gradum ex quo totus ille motus gradui suo medio correspondet. In omnibus istis secure sustinenda est pars affirmatiua.

Contra istam regulam arguitur sic. Est dare minimam distantiam que non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi et non est dare maximam que sic: et sic fit diuisio respectu rei immutabilis: quia fit limitatio respectu gradus. igitur regula insufficientis: consequentia patet et maiorem probatur: et pro quo a gradu velocitatis uniformi poterit pedalis distantia uniformiter pertransiri in hora adequate et nulla maior: tunc patet quod pedalis distantia est minima distantia que

non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora. a gradu velocitatis uniformi: quia pedalis distantia non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi: nec aliqua tanta distantia sed quolibet distantia minor pedali distantia vel sibi equalis in minori tempore quam in hora poterit pertransiri a gradu velocitatis uniformi. Et quod non sit dare maximam distantiam que poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi probatur: quia si sic sit illa distantia. b. quero ergo aut. b. est pedalis distantia aut maior: aut minor: non potest dici primum: nec secundum: ex eo quod nulla pedalis distantia potest pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi iuxta casum: nec potest dici quod sit minor pedali distantia quod sic arguitur: omnis distantia minor pedali poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi: sed aliqua distantia maior. b. est minor pedali et quolibet talis potest pertransiri in minori tempore quam in gradu velocitatis uniformi: igitur. b. non fuit maxima distantia et c. **C** Item cum queritur si datur maxima resistentia uniformiter difformis terminata ad non gradum quam. a. potentia sufficit pertransire vel minima quam non: supposito quod. a. sit potentia immutabilis vel octo: patet quod sit danda pars negatiua et est illa resistentia uniformiter difformis incipiens a non gradu et terminata ad gradum. a. potentie. Unde illam. a. potentia non sufficit pertransire: sed quolibet minorem vel tantam.

Ad istas rationes respondetur. **C** Ad primam concedo quod est dare minimam distantiam que non poterit uniformiter pertransiri in minori tempore quam in hora. a. gradu velocitatis uniformi: sed hanc diuisio non fit respectu rei immutabilis simpliciter: quia non limitatur ad aliquod certum tempus: licet. a. gradus fuerit secundum se immutabilis et uniformis: quantitas enim temporis fuit mutabilis ad plus et ad minus quod sufficit ad hoc quod fuerit diuisio respectu rei immutabilis. **C** Ad secundam respondetur consimiliter tenendo partem negatiuam diuisionis nec ibi fit diuisio respectu rei immutabilis simpliciter: quia licet. a. potentia sit immutabilis quo ad se: non tamen quo ad tempus: eo ipso. n. quod aliquam resistentiam uniformiter difformem terminata ad non gradum. a. potentia sufficit pertransire in aliquo tempore minorem illa sufficit pertransire in minori tempore et maiorem in maiori tempore. Ideo quantum ad hoc est diuisio respectu rei mutabilis. **C** Ad hoc enim quod esset diuisio respectu rei immutabilis oportet quod illa respectu cuius fit diuisio: eo ipso quod posset in aliquo non posset in maiori vel in minori cum circumstantiis diuisionis. Non datur maxima distantia que uniformiter poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: quia non eo ipso quod aliqua distantia poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi maior illa poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: Sed bene datur minima distantia que non poterit uniformiter pertransiri a gradu velocitatis uniformi: quia hic res respectu cuius fit diuisio est mutabilis. eo ipso enim quod aliqua distantia poterit uniformiter a gradu velocitatis pertransiri maior illa et minor poterit in diversis temporibus. Et hoc contingit: quia ibidem non fit limitatio temporis. Eodem modo est dicendum si non esset limitatio ex parte gradus: licet ex parte temporis: quod ibidem non esset diuisio respectu rei immutabilis simpliciter oportet enim quod res immutabiliter se habeat respectu totius diuisionis et non partis ut superius est ostensum.

C De obiectionibus dicta et mox soluta argumenta. Contra quedam superior dicta contingit arguere: et argumenta tacta dissoluere ut in initio fuit promissum. **C** Arguitur enim primo contra secundam regulam primi articuli. In qua exprimitur quod verificato illo respectu cuius fit diuisio de minori in affirmatiua quam in negatiua sequitur disunctiua per affirmationem maximam et negationem minimam: ponatur enim quod sortes sit por

tēte ut quatuor. et sit. a. resistentia vniformiter difformis incipiens a non gradu et terminata ad gradum ut octo: tunc aliquam partem ipsius. a. resistentie vniformiter difformis sufficit for. diuidere et aliquam non: et tamen non ē dare maximā partē. a. resistentie vniformiter difformis quā for. sufficit diuidere uel minimam quā nō: quod non datur primum patet: quia quacūq; parte data. a. resistentie quā for. sufficit diuidere maiorem illa sufficit ipse diuidere: quia nō ē possibile quod ita bene applicetur sicut potest applicari. Et quod non sit dare minimam partem ipsius. a. resistentie vniformiter difformis quā for. non sufficit diuidere: probatur: quia si sic sit. b. aut terminatur citra potentiam sortis uel ultra. Non primo modo quia omnem resistentiam vniformiter difformem terminatam citra potentiam sortis sortis. sufficit diuidere nec secundo modo: nec tertio modo cum medietas intensior. b. uel quocūq; pars terminata ad potentiam sortis sit: minor. b. quā tamen for. sufficit diuidere. C. Secundo arguitur sic. et pono quod. a. sit vna magnitudo cuius vna medietas rarefiat sibi se totam: et alia condēpsetur: supponendo quod illud dicatur rarefieri cuius plusq; medietas sibi se totam rarefit. Isto posito patet quod aliqua pars. a. rarefit et aliqua non: et tamen non est dare maximam partem que rarefit: nec minimam que nō. Quid non datur maxima pars que rarefit. probatur: quia si sic sit illa. b. tunc sic. a. est maior. b. ergo per aliquam quantitatem est. a. maior. b. tunc accipio illam quantitatem medietatem inter. a. et b. et totam medietatem. a. que rarefit: et sit. c. tunc patet quod. c. est pars quantitativa que rarefit. et c. ē maior. b. igitur. b. non est maxima. C. Tertio arguitur sic per aliquod tempus tu sufficis viuere: et per aliquod nō. nec per aliquod ita magnum: et tamen non est dare maximum tempus per quod tu sufficis viuere uel minimum per quod non: quod non sit dare maximum per: quia non est possibile quod omnia que possunt promouere ad vitam tuam eque bene applicabuntur sicut possunt applicari: nec est dare minimum tempus per quod non: quia si sic sit illud. b. Contra per quodlibet instans. b. tempus sufficis viuere: igitur per ipsum. b. tempus tu sufficis viuere. C. Quarto arguitur sic. In aliquo instanti futuro tu poteris esse et in aliquo nō. Et tamen non est dare primum instans in quo tu poteris esse nec vltimum in quo nō: quod non sit dare primum: probatur. quia si sic sit illud. b. tunc arguitur sic. Inter. b. instans et instans presens cadit tempus medium: et in illo tempore sunt infinita instantia. in quorum quolibet poteris esse ex quo immediate post hoc eris: igitur. b. instans non est primum instans in quo tu poteris esse: ut patet ex quo tu es. C. Qui ergo pono quod. a. punctus distet a. b. puncto fixo sic quod. a. punctus nō sufficit moueri versus. b. d. gradu uelcitatatis: nec ita intenso sed omni gradu citra. d. tunc sic. In aliquo instanti futuro. a. punctus sufficet tangere. b. et in aliquo nō. nec ante illud et tamen non est dare primum instans in quo. a. sufficit tangere. b. nec vltimum in quo non quod arguitur sic. quia si sit dare primum: sit igitur. e. tunc sic. e. erit primum instans in quo. a. punctus sufficit tangere. b. ponit igitur quod. a. in. e. tanget. b. tunc sic. a. in. e. tanget. b. et nō ante. e. sufficit tangere. b. igitur. a. ita velociter mouebitur versus. b. sicut sufficit moueri versus. b. consequens est falsum ut patet quia non est dare maximam velocitatem citra. d. Nec etiā est dare vltimum in quo non: quod si sic sit illud. e. tunc sic. e. est vltimum instans in quo. a. non sufficit tangere. b. igitur in. e. instanti. a. non sufficit tangere. b. sed immediate post. e. instans. C. Contra immediate post. e. instans. a. sufficit tangere aliquem punctum ultra. b. et immediate post. e. instans. a. sufficet tangere. b. igitur. a. ita cito sufficet tangere aliquem punctum ultra. b. sicut sufficet tangere. b. consequens falsum: quia omne distans ab aliquo quod sufficit tangere citius sufficit tangere propinquius quod re motus. Confirmatur si. a. punctus immediate post. e. instans sufficit tangere. b. et non est possibile quod. a. punctus immediate post. e. instans contingat. b. igitur. a. punctus citius sufficit tangere. b. quod est possibile ipsum tangere. b. consequens impossibile. C. Vltimo arguitur sic. Aliquod pondus for-

tes sufficit portare: et aliquod non et tamen non est dare maximum pondus quod ipse sufficit portare. nec minimum quod non: probatur. Nam sortes quodlibet pondus vel tantum potest portare: ergo non est dare maximum: nec minimum quod non: consequentia patet: et antecedens probatur: quod for. quodlibet pondus. vel tantum potest portare cum iuramento: igitur quodlibet tale potest portare: patet consequentia: quia portare cum iuramento est portare eo quod tale de sensui ponderis resistit ne descendat.

Ad hec respondetur C. Ad primum admittendo casum. Et vterius dicitur quod illa resistentia quod est a non gradu usque ad gradum ut quatuor: est minima pars ipsius. a. quā for. nō sufficit diuidere quia illa sortes non sufficit diuidere: nec aliquā partem tantam. a. sed quālibet partem ipsius. a. minorem vel sibi equalem for. sufficit diuidere: per hoc patet: quod illa consequentia non valet: nullam partem terminatam ad potentiam sortis sufficit ipse diuidere quarum quolibet est minor. b. ergo. b. non est minima que non: negatur consequentia: sed oportet addere in antecedente terminum significatē assensum: enim nullam talem partem terminatā sufficet for. diuidere sufficit quod equalem. C. Ad secundum dicitur quod concludit verum sed non contra regulam: quia illa consequentia non valet: aliqua pars. a. rarefit: et aliqua non: ergo est dare maximam partem que rarefit in minimumam que non: primo quia illud respectu cuius sit diuisio nō respicit determinatum terminum: quia nulla est pars rarefacta illius corporis propter quā hoc dicatur: primo rarefactum recte: sicut prius dicebatur de corpore albo cuius vna medietas est alba: et alia nigra. C. Secundo negatur consequentia: quia illud respectu cuius sit diuisio non verificatur de minori in affirmatiua sub contraria quā in negatiua: quacūq; enim parte data que non rare fit tanta rarefit: ut patet insipienti casum. C. Tertio negatur consequentia: quia sub contrarie negatiue non annectitur terminus significatiui assensum. Ideo debet sibi in antecedente aliqua pars. a. rarefit et aliqua nō nec tanta: modo in isto casu bene sequitur diuisio sed antecedens est falsum. Similiter non sequitur: aliqua est resistentia difformis cuius aliquam partem sufficit. a. diuidere: et aliquam non: igitur aliqua est maxima resistentia difformis cuius aliquam partem sufficet. a. diuidere uel minima cuius nullam. sed oportet addere in antecedente: nec alicuius tante vel maioris resistentie sufficit. a. aliquam partem diuidere quod est falsum quod quocūq; mundi data. C. Ad tertium respondetur quod est assignare minimum tempus per quod tu non sufficis viuere. Et vterius admittitur quod sit. b. Et negatur quod pro quolibet instanti. b. tempus tu sufficis viuere: sed conceditur quod pro quolibet instanti intrinseco sufficis viuere: non tamen sufficis viuere pro quolibet instanti. b. tempus intrinseco: quia tunc: sufficeres viuere per. b. tempus: imo nec pro quolibet tempore minori. b. sufficis viuere: quia per medietatem. b. tempus terminatam ad ipsum. b. non sufficis viuere: nec ex hoc sequitur quod. b. non est minimum tempus per quod non sufficis viuere: quia non pro quolibet minori. b. sufficis viuere. quia hoc non requiritur: sed sufficet quod quolibet minori dato datur maior: minus. b. pro quolibet sufficis viuere. C. Ad quartum dicitur quod argumentum concludit verum sed non contra regulam: quia in antecedente non ponitur aliquis terminus significatiui assensum vel descensum. Si autem in minori adderetur: nec in aliquo instanti ante illud bene sequeretur quod esset dare primum vel vltimum in quo non et. sed antecedens est falsum ut patet. Si vero adderetur in minori nec in aliquo instanti post sequeretur quod esset dare primum instans in quo non vel vltimum in quo sic. Et sic arguendo concedere consequentia: et consequens pro prima parte: videlicet quod est dare primum instans in quo non poteris esse vel viuere. Certum est enim quod quilibet homo habet vnam certam partem quam non potest preterire: et illius vltimum instans est primum instans in quo talis non potest esse nec durare: sed in quolibet instanti citra illud instans potest ta-

lis esse vel durare etc. Ad quintum admitto casum et concedo quod est dare ultimum instans in quo .a. punctus non sufficit tangere .b. Et ulterius admititur quod ille sit .e. Et tunc ad argumentum .e. erit ultimum instans in quo .a. non poterit tangere .b. vel non sufficit tangere .b. igitur immediate post .e. instans .a. sufficit tangere .b. conceditur consequentia et consequens. Et tunc ad probationem immediate post .e. instans .a. sufficit tangere .b. et aliquem punctum ultra .b. igitur ita cito .a. sufficit tangere aliquem punctum ultra .b. sicut .b. conceditur consequentia et consequens: ut patet ex suis exponentibus: quia fortes sufficit tangere .b. et aliquem punctum ultra .b. et non post .b. quod aliquem punctum ultra .b. Sed negatur quod .a. sufficit tangere aliquem punctum ultra .b. ita cito .b. sicut: quod cumq; dato illum posterius tanget. uel saltem non tanget. Ad confirmationem nego consequentiam: sicut non sequitur: immediate post hoc tu eris: et non est possibile quod immediate post hoc tu sis: igitur tu citius eris quam est possibile te esse certum est quod consequentia non ualet. Ad ultimum argumentum solet responderi quod dato quod fortes et plato ferant unum lapidem quem neuter illorum de perse sufficit ferre quod illi ferant illum lapidem et neuter illorum fert illum lapidem: imo uterq; illorum fert: et nihil fert. Et per hoc respondetur ad argumentum negando quod quilibet potest forte. potest portare licet cum alio potest portare.

Contra istam responsionem arguitur sic sequitur. isti ferant lapidem igitur isti sunt ferentes lapidem et per consequens quilibet eorum est ferens lapidem. Similiter quilibet eorum refertur descensui lapidis: ergo quilibet eorum portat lapidem. Item sequitur quod difficilius est fortem ferre nihil ferendo quam ferre unum pondus mille librarum: probatur posito quod forte et plato ferant simul aliquid quod neuter illorum sufficeret ferre et quilibet illorum sufficit per se ferre pondus mille librarum tunc per responsionem nullus illorum fert aliquid. et tamen difficultatem maiorem faciunt ut suppono quam si uterq; illorum ferret unum pondus mille librarum. Item sequitur quod fortissimus homo mundi difficultatem maiorem faceret inferendo granum milij: quam vnus puer duorum dierum importando fabam. Esto quod ille homo portet unam granam milij per se una cum hoc iunctum ad portandum unum magnum pondus apponendo totam iunctum. Et quod puer portet satis leniter fabam. Isto posito patet conclusio quod ille homo non fert aliquid graue pondus per illam responsionem. Certe ad argumentum aliter respondeo: quod ferre vel portare dupliciter dicitur: aut de perse aut de per accidens: ferre per se est ferre sine iumento preter medium aerium aquenium vel terrenum. Et isto modo equus fert hominem. Et sic loquendo de ferre vel portare concedo quod est dare minimum quod fortes non sufficit ferre. Et sic sumitur ferre vbiq; in isto tractatu. Sed ferre per accidens est ferre cum iumento. Et isto modo concedo quod fortes quilibet pondus vel tantum sufficit ferre: imo vna musca sufficit trahi portare sicut fortissimus equus: quia musca potest iurare ad portandum et quantumcumq; modicum iunctum satis est pro conclusione.

Sed forte contra istam conclusionem reducuntur multe conclusiones: scilicet quod forte fert aliquid quod ipse non sufficit ferre: et quod forte sufficit ferre quicquid omnes homines viuentes sufficiant ferre: et quod ipse sufficit portare tantum quantum vnus homo in centuplo fortior eo: imo ipse sufficit trahere vnam nauem quam vix centum homines sufficiunt mouere.

Ad istas conclusiones respondeatur loquendo de ferre et trahere de per accidens concedo omnes prout primam: quia quicquid forte fert illud sufficit ferre sine sit de perse sive de per accidens. Sed bene concedo quod fortes fert aliquid quod ipse de perse non sufficit ferre: et hoc est verum.

Contra secundam regulam secundi articuli arguitur in qua ponitur quod verificatio illo respectu cuius fit diuisio pro maiori in affirmatiua quam in negatiua sequitur diuisiua per affirmationem minimam et negationem maximam. Contra hoc arguitur sic. Aliquod visibile sufficit fortes videre et aliquod non nec tantum. Et tamen non est dare maximum non per se visibile a forte: nec minimum quod sic: non datur minimum quod sic probatum est in prima regula secundi articuli et quod non datur maximum quod non probatur quia si sic sit illud .a. tunc arguitur sic .a. est maximum non per se visibile a forte: igitur quodlibet maius .a. est per se visibile a forte: consequens falsum cum multa sint non colorata vel opaca sicut terra in sphaera sua que non possunt videri. Secundo sic .a. est visibile quia .a. potest videri quia potest auereri. Tertio sic et signo vnum insensibiliter maius .a. tunc illud insensibiliter maius .a. non causabit intentionem sensibiliter fortiorum quam causabit .a. ergo quare ratione illud insensibiliter maius .a. videbitur et .a. videbitur. Quarto sic intendatur .a. insensibiliter non tamen ad gradum illius iuxta positi: tunc .a. et illud iuxta positi appaerent eque visibilia: ergo sub eodem gradu appaerent: ergo per tantam latitudinem potest .a. remitti manens continue per se visibile sicut idem iuxta positi: sed illud iuxta positi potest remitti ad gradum maximam non per se visibilis a forte: manens visibile ergo .a. potest remitti ad gradum vltiorem manendo per se visibile. et si sic .a. non est maximum etc. patet consequentia per hoc: quia .a. minus distat a gradu maximi non per se visibilis quam illud iuxta positi. Quinto arguitur sic illud insensibiliter maius .a. est visibile a forte: igitur eius medietas est visibilis a forte in illa distantia: sed .a. est maius quacunque tali medietate: igitur per idem .a. est visibile a forte. consequentia prima patet: quia eo ipso quod aliquid apparet illud apparet esse diuisibile in duas medietates cum nihil possit apparere in diuisibile.

Ad ista argumenta respondetur concedendo quod est dare maximum non per se visibile a forte. Et tunc ad primum argumentum nego consequentiam: quia illa propositio .a. est maximum non per se a forte visibile non exponitur sic .a. non est per se visibile a forte. sed quolibet maius .a. est visibile a forte. sed sic .a. non est per se visibile a forte. sed quolibet maiori dato datur minus maius .a. quod est per se visibile a forte. Ad secundum potest tripliciter responderi. primo quod argumentum verbaliter concludit: et non ad bonum intellectum: hec enim propositio in proposito .a. est maximum non per se visibile a forte significat quod .a. est maximum non per se visibile a forte cum istis circumstantiis iam habitis. Et sic etiam significant sue exponentes: hec enim .a. non est per se visibile a forte significat quod .a. non est per se visibile a forte cum istis circumstantiis: et affirmatiua significat quod quolibet maiori dato datur minus maius .a. cum in horibus circumstantiis quod est per se visibile a forte. Alter respondetur negando illam consequentiam .a. potest videri per se a forte: igitur .a. est visibile per se a forte: quia in proposito visibile sumitur pro eo quod est sufficiens ut videatur: et sic non sumitur pro posse videri: unde sicut non sequitur: hoc potest per se videri. igitur hoc est sufficiens: ut per se videatur. Ita nec sequitur hoc potest per se videri: igitur hoc est per se visibile: imo etiam non sequitur hoc non potest per se videri: ergo hoc non est visibile: sicut non sequitur: iste homo non potest ridere: ergo iste homo non est risibilis: posito enim quod homo esset ualde prope mortem tunc ipse non posset ridere: et tamen esset risibilis: quod homo. Tertio potest responderi in casu isto concedendo consequentiam et negando antecedens videlicet quod .a. potest per se videri a forte. Et tunc ad argumentum .a. potest auereri. ergo et videri: negatur consequentia: et dicitur quod .a. est unum tale. quod si aueretur tantum deperderet de colore vel de alia dispositione pertinente ad usum quod continue remaneret eque visibile sicut iam. Ideo sic re-

spondendo concedo q. a. est maximum q. non: potest p se videri a forte: & tamen min⁹ illo potest per se videri ab eodem: quia multa sunt min⁹a que possunt augeri ad tā tam q̄ritatem vel maiorē non deperdendo aliquid de suis dispositionibus pertinentibus ad usum. imo potius meliorando. Et fm istum modum loquēdi dicitur q. est dare minimum lapidem quem fortes non sufficit ferre: & tamen maiorē illo ipse sufficit ferre non tamen cum eisdem circūstantiis: sed forte quia ināio: lapis est lentior: vel minus gravis quare &c. Ad tertium admissō casu ne/ go consequentiam: quia ex negatiua non sequitur affirmatiua: concedo enim q. illud iuxta positum non causabit intentionem sensibiliter fortiorē q̄ causabit. a. quia suum oppositum est falsum: uidelicet. illud iuxta positum causa bit intentionem sensibiliter fortiorē q̄ causabit. a. quod est falsum quia implicat q. a. causabit intentionem sensibi liter forte: quod est falsum: uerumtamen dicitur q. illud iuxta positum causabit intentionem sensibiliter forte: quia licet excessus illius ad. a. sit insensibilis: tamen ille excessus additus toti residuo est satis sensibilis: & sic causat inten tionem satis sensibilem vbi. a. non causat aliquā. Ad q̄r tum dicitur q. in illo casu non est verum q. sub eodem vl eisdem gradibus appareant illa duo sed sub diuersis q̄/ nis appareat q. sub eisdem appareant illa duo. vnus enī: gradus ē intensior alio q̄nis insensibiliter. Ad hoc dato q. a. & b. in isto casu appareant eque insensibilia vel sub eodem gradu non sequitur q. a. posset remitti per tantā latitudinem vltra istum gradum sub quo. a. apparet con tinue manendo visibile per se sicut poterit. b. remitti con tinue manendo per se visibile. Ad vltimum nego con sequentiam secundam: quia medietas illius iuxta positi: fmo quelibet eius pars est visibilis per accidens ad visio nem totius sed. a. non est visibile per se nec per accidens. Si enim quelibet pars vel aliqua medietas illi⁹ iuxta po siti per se videretur bene sequeretur q. a. similiter per se videretur. Sed forte in casu isto nulla pars illius iuxta positi p se videtur. Et vt hoc melius intelligatur est notandū q. duplex est videre per se & per accidens: videre aliquid per se est videre idem per intentionem propriam & disti ctam: videre per accidens est videre per intentiones alie nam: sicut videndo hominem per intentionem hominis video per accidens singulas eius partes mihi obiectas. Et isto modo concedo q. nihil est ita modicum quin minus illo possim videre: imo videndo digitum inen⁹ video ita modicum sicut est aliqua pars mei: vt p. per eius expo nentes: quia video modicum & aliqua pars mei est mo dica: & non minus est aliqua pars mea q̄ illud quod ego video igitur &c. Similiter concedo q. ego video ita mo dicum sicut possim videre: Quia modicum video & modicum possim videre: & non minus possim videre q̄ est illud q. ego video: quia infinitum modicum ego vi deo: igitur &c. Conceditur tamen q. nihil est nec potest eē ita modicum sicut possim videre.

Contra istam responsionem arguitur sic. Ex illa sequitur q. ad ita ma gnam distantiam potest videre vnum granum frumen ti sicut vnum maximum montem: supposito q. cuiuslibet framenti sit tantus sicut magnus mons & q. ipsum vide res: imo posito q. a. sit vnum visibile quadratum quod elongabitur a visu tuo quousq. apparebit circulare sicut pluries est expertum: sequitur q. tandiu videbis nullā eius partem & quelibet eius angulum sicut ipsum totum consequens est falsum: probatur: nam si continue videbis illos angulos sicut totum: ergo illi anguli continue appare bunt sicut totum. a. Sed quando cōspicis illi anguli appare bunt. a. apparebit quadratū & continue illi anguli appa rebunt: igitur continue. a. apparebit quadratum quod ē contra casum & experientiam. Secundo arguitur sic: Isti anguli continue apparebunt: ergo continue appare bunt apparere: & si sic: igitur continue distincte iudicabis de illis: & per consequens. a. nunq. apparebit circulare. Tertio sic: nulla pars potest videri ad maiorē distā

tiam q̄ ipsa potest multiplicare intentionem suam sed nō quelibet pars illius anguli potest multiplicare intentiones suam ad tantam distantiam sicut iste angulus: ergo non continue quelibet pars istius anguli multiplicabit intentio nem suam. Et per consequens non continue videbitur q̄ libet pars illius anguli obiecta. Quarto ponatur. a. iuxta vnum illorum angulorum quod non videatur in tan ta distantia: tunc sic: non quelibet pars illius anguli est tāz potens ad multiplicandum intentionem suam sicut. a. igitur si. a. non sufficit videri a multo fortiori: nec quelibet ps illius anguli. Quinto sequitur q. visus tuus sit infinite virtutis: quia visus tuus potest infinitum modicum per cipere ad quācūq. distantiam.

Ad ista argumenta rīdetur. Ad primum conce do illas conclusiones loquendo de videre per accidens. Et tunc ad i probationē: scēbe conclusionis nego illud an tecedens. videlicet q. quando cūq. illi anguli apparebunt .a. apparebit quadratum. vnde pro toto argumento con cedo q. continue videbo illud quadratum & continue vi debo illos quatuor angulos & continue illi anguli ap parebunt mihi anguli. Similiter illud quadratum conti nue apparebit sed non continue apparebit quadratum: quia illud aliquādo apparebit circulare. Et sic illud qua dratum apparebit quando non apparebit quadratum. Item conceditur q. aliquando disparebit quadratum: s; quadratum non disparebit. Et q. aliquando disparebunt illi anguli sed illi anguli non disparebunt: imo isti anguli ap parebunt quando disparebunt anguli. Ad secundum dicitur q. non sequitur: isti anguli apparebunt: igitur ap parebunt apparere: quia isti anguli apparebunt quando illud quadratum non apparebit habere angulos: vnde apparere: apparere est in tātū. apparere q. ipsum pote rit distingui a quocūq. alio iuxta posito. Et hoc est verū de illis angulis. Sed forte arguitur sic: tu vides illos angulos: igitur tu percipis te videre illos angulos: & per consequens illi apparent apparere: consequentia p̄ia par ter: quia sensus cōmunis indicat de actibus. sensuum iux ta illud eodem sensu sentio & sentio me sentire.

Ad istud respondetur negando consequentiam illam. Tu vides illos angulos. ergo tu percipis te videre illos angulos. Et tunc ad probatio nem sensus cōmunis indicat de actibus sensuum: conce do quando obiectum est per se sensibile sed non oportet quando est sensibile de per accidens. Ad tertium con ceditur q. quelibet pars illius anguli q̄ntūcūq. modica sufficit multiplicare intentionem suam de per accidens. Unde est notandum q. corpus agens intentionem suam requirit medium & distantiam proportionatam ad hoc q. distincte percipiatur. Et ideo aliquando pars corporis videtur sub intentione propria quando est in distantia pro pinqua: & aliquando non: sed sub intentione totius quan do est nimis magna distantia: verbī gratia: quando facies hominis est propinqua tunc nasus videtur per intentionē propriam: oculus similiter per intentionem propriam: os mentum frons & similia. Sed quando facies est indistan tia remota tunc tales partes videntur per intentionem to tius faciei confuse. Et sic dico q. cum illi anguli fuerint tā tum remoti q. disparebunt anguli tunc videbuntur sicut p intentionem totius quadrati confuse tamen: quia singule partes obiecte coagunt vnā intentionem que confuse representat omnes illas. Aliter potest dici q. omne cor pus quod agit intentionem sine sit prope sine remote so lum agit vnam intentionem que representat se & singulas partes per quā aliqua pars videtur distincte & aliqua cō fuse: & sic intentio oculi est intentio nasi: & ad eundem pū ctum est intentio nasi frontis & oculi: & ad omnem pū ctum potest videri oculus nasus frons &c. & tamen vbi cūq. video oculum non video nosum nec vbi video na sum video frontem &c. Ad quartum dicitur q. a. non agit intentionem suāz vsq. ad oculum: sed bene quelibet pars illius anguli agit. id est coagit vsq. ad oculum: quia

Intentio totius est intentio confusa illius anguli: non tamen propter hoc sequitur quod quaelibet pars illius anguli sit eque potes sicut .a. licet adhuc quaelibet pars illius anguli agat intentionem propriam vsq; ad oculum per quam potest videri: quia per illam non videtur distincte: quia illa non mouet distincte virtutem visiuam: sed bene mouet cum alijs: et sic de per accidens. **C** Ad vltimum negatur consequentia: argumentum enim bene valeret loquendo de percipere per se sed loquendo de percipere per accidens non valet consequentia. Et per hoc patet responsio ad vnam auctoritatem commentatoris positam in primo de celo commento quinquagesimo sexto vbi ponit commentator: quod virtus visiva non potest pati a quocumque: dicit enim quod potentia passiva terminatur per minimum a quo potest pati: hoc intelligitur: sic quod non a quocumque potest potentia passiva pati distincte et per se indistincte aut de per accidens non est inconueniens nec oppositum voluit commentator: et sic patet responsio etc.

Contra quasdam regulas secundum articulum contingit arguere ponitur in prima regula quod si fiat diuisio mediate termino distributo respectu rei mutabilis eligenda est pars negatiua.

Contra et pono

quod .a. sit vnum sume calidum: et .b. vnum sume frigidum: tunc aliquam frigiditatem sufficit .a. corrumpere in .b. et non maiorem: igitur est dare maximam frigiditatem quam .a. sufficit corrumpere in .b. consequens est contra regulam cum sit pars diuisionis affirmatiua: consequentia patet ab exponentibus ad expositum: et antecedens probatur: quia ponit .a. et .b. in vacuo deductis quibuslibet alijs inuamentis et impedimentis extrinsecis certum est quod .a. corrumpit medietatem latitudinis frigiditatis in .b. et non maiorem: igitur medietas totius latitudinis est maxima etc. **C** Secundo arguitur sic: et signo aliquam resistantiam vniuersimter disformem cuius aliquam partem sufficit fortis diuidere et aliquam non: tunc alicui puncto illius resistantie correspondet resistantia maior potentia fortis et alicui puncto correspondet resistantia minor: igitur alicui puncto illius resistantie correspondet resistantia equalis potentie fortis. Et si sic videtur quod fortis illam partem totam terminatam ad illum punctum sufficit diuidere: et non ultra et per consequens illa resistantia terminata ad illum punctum est maxima quam fortis sufficit diuidere quod est contra regulam ponentem partem negatiuam sustineri. **C** Tertio diuidit fortis prout quousq; cesset omnino propter impotentiam et detur punctus ille ad quem cessabit: et sequitur quod totum citra illum punctum tunc erit diuisum ab eo: et vterius non sufficit diuidere: igitur illud quod tunc erit diuisum ab eo erit maximum quod ipse sufficit diuidere: quia si plus ipse sufficeret diuidere non staret diuisio plus ibi quam ultra. Consimiliter posset probari quod esset dare maximum spatium quod fortis sufficeret pertransire: ponendo quod fortis incipiat moueri super aliquod spatium cuius potentia continue debilitatur ex pertransitione istius spatij tunc certum est quod tota potentia sua debilitabitur vsq; ad aliquem gradum: quo finito signo illum punctum illius spatij vbi fortis desinit moueri: tunc totum spatium quod fortis pertransierit vsq; ad illum punctum est maximum: quod fortis sufficiebat pertransire: quod illud sufficiebat et nullum maius cum sua potentia in hoc deperdita sit vsq; ad non gradum quod amplius moueri non potest nec vterius valeat pertransire. **C** Quarto sit .a. potentia debilitabilis: vt .6. et sit .b. resistantia disformis cuius vna medietas vniuersimter sit gradu: vt quatuor: et alia sit vniuersimter gradu vt octo tunc est dare maximam partem .b. medij quam sufficit .a. pertransire: et tamen ex regula sequitur quod sit dare minimam partem .b. medij: vel resistente quam .a. non sufficit diuidere vel pertransire. **C** Item quinto aliquis oculus sufficit pati ab .a. obiecto et aliquis non nec ita resistens et tamen non est

dare debillimum oculum: qui ab obiecto non sufficit pati: quia nullus est debillimus qui non probatur quia si sic tunc ille non sufficeret: sed aliquis debilis: quod est falsum.

Ad ista argumenta respondetur. **C** Ad primum concedo quod est dare maximam latitudinem frigiditatis in .b. quam sufficit .a. corrumpere: nec est hoc contra predictam regulam: imo formaliter sequitur ex quarta eiusdem articuli: quia huius diuisio est respectu rei non mutabilis. quia non eo ipso quod aliquam frigiditatem in .b. sufficit .a. corrumpere maiorem illa sufficit .a. corrumpere quod tamen oportet si debet esse diuisio quantum ad propositum pertinet respectu rei mutabilis certum est enim: quod sicut .a. et .b. in principio sunt equalia sic continue erunt equalia et nullum illorum erit intensius alio seu remissius vt patet in eodem. **C** Ad secundum dicitur admittendo casum: et concedo quod illa resistantia que est a non gradu vsq; ad gradum correspondentem potentie fortis quod est minima pars ipsius .a. quam non sufficit diuidere. Et vterius concedo quod alicui puncto illius resistantie correspondet potentia equalis potentie fortis: et quod ille punctus est propinquissimus in ipso medio sic resistente ad quem fortis non sufficit diuidere: quia ad illum fortis non sufficit diuidere nec in aliquem ita remotum in eodem medio sed ad omnem propinquorem illius medij. Et vterius dicitur quod fortis non sufficit diuidere vsq; ad illum punctum siue ly vsq; teneatur exclusiue vel inclusiue. Potest tamen concedi quod vsq; ad illum punctum fortis sufficit diuidere tenendo ly vsq; exclusiue: quia tunc propositio habet probari ratione ly vsq; et non ratione illius verbi sufficit. **C** Ad tertium respondetur admittendo casum et dico quod licet illa pars in cuius extremo cessabit diuidere sit maxima pars quam fortis diuidet: non tamen est maxima pars quam fortis sufficit diuidere: et causa est quod non tam modicum debilitabitur fortis: quin minus poterit debilitari. Eodem modo est dicendum ad aliud de pertransitione. **C** Ad quartum respondeo admittendo casum in quo concedo quod est dare maximam partem .b. medij quam fortis sufficit pertransire vel diuidere: sed hoc non procedit contra regulam: quia huius diuisio respectu rei mutabilis: vt patet: quia in casu isto non eo ipso quod aliquam partem .b. medij sufficit fortis diuidere maiorem illa sufficit ipse diuidere quod tamen oportet si debet esse diuisio respectu rei mutabilis. **C** Ad vltimum argumentum dicitur vocando oculum debiliozem qui est minus resistens quod est dare debillimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: quia ille non potest nec aliquis ita resistens: sed quilibet debillior: et minus resistens. Si tamen sumitur oculus debilis: pro magis resistente. Et oculus fortior: pro minus resistente dicitur quod est dare fortissimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: et sic sumendo oculum proprie sumitur: dicimus enim quod oculus melius dispositus est fortior: ad videndum minus resistit et citius patitur a subtili: vt patet per experientiam ideo in tali diuisione datur fortissimus oculus qui non potest etc.

Amplius arguitur contra istam regulam. Nam est dare maximum pondus quod fortis sufficit portare: ergo regula falsa: consequentia tenet et antecedens probatur: quia si est dare minimum quod non: sit illud .a. tunc sic: vel grauitas .a. est maior potentia fortis vel minor: vel equalis: non maior: quia tunc non quodlibet minus illo: vel tantum fortis posset portare: quia infinita sunt grauita inter media: quorum quodlibet est minus .a. et minus potentia fortis: et nullum illorum sufficit portare: ergo illud non est minimum quod fortis non sufficit portare: nec etiam potentia .a. est minor potentia fortis: quia bene posset portare .a. oportet ergo quod sit equalis. Sed contra: potentia portatiua fortis est tanta sicut potentia descensiva ipsius .a. ergo qua ratione .a. sufficit descendere et fortis sufficit illud portare et impedire ne descendat. **C** Secundo aliqua est potentia qua fortis est potentior: ad impediendum ne descendat ipsam supponendo quod sit ipsa ad descendendum: et alii

qua est potentia que magis sufficit descendere quam fortes sufficit ad impediendum ne ipsa descendat: igitur aliqua est potentia que equaliter sufficit precise descendere sicut for. sufficit ipsam impedire: et per consequens talis est maxima potentia quod for. sufficit portare vel impedire. Et ratio for. sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare ergo est dare maximum grave quod for. sufficit portare: consequentia patet: quia si non: stet oppositum consequentis cum antecedente: videlicet quod non est dare maximum grave quod for. sufficit portare: et tamen for. sufficit portare tamen quantum ipse sufficit portare: ponitur igitur hoc et sit totum quod ipse portat. b. tunc aut sufficit portare gravius. b. vel non: si non et ipse portat. b. igitur. b. est maximum quod ipse sufficit portare. Si sufficit per se portare maius. b. et non portat maius. b. ergo non portat tantum quantum sufficit ipse portare cuius oppositum est positum: antecedens principale probatur: quia si for. non sufficit portare tamen quantum ipse sufficit portare: igitur per idem ipse non est ita sufficiens sicut est sufficiens: nec ita fortis sicut ipse: met est fortis: quod est falsum. Quarto potentia fortis non est minor potentia. a. licet continue post hoc erit ipsa minor: ergo pari ratione ipsa non est sufficiens ad portandum. a. licet immediate post instans quod est presens erit ipsa insufficientis ad idem. a. portandum. Quinto pono quod for. ante instans presens fuit maioris potentie ipso. a. et quod continue ante instans presens augmentabatur. a. velocitas for. et similiter immediate post hoc: et quod iam sint equalis potentie: tunc sic fortes est fortior quam ipse vniquam fuit: ergo for. sufficit portare maius quam ipse vniquam ante: et fortes continue ante instans presens sufficiebat portare. a. et in nulla propositione. a. est maius quam fuit: ergo for. sufficit portare. a. prima prima per a. h. quia b. h. se q. for. est fortior quam aliquis istorum ergo sufficit portare maius quam aliquis istorum: per idem si for. est fortior quam ipse prius fuit ipse sufficit plus portare quam vniquam ante sufficiebat. Ultimo arguitur sic: et ponatur. a. super collam for. tunc. a. incipit descendere: ergo. a. descendet et finita tarditate: proba consequentiam: quia nihil potest tardius descendere. q. a. descendet: et. a. descendet et infinita tarditate potest aliquid descendere: igitur. a. descendet: et finita tarditate. Et quod nihil poterit tardius descendere quam. a. descendet. probatur non maius. a. quia illud velocius descendet: nec minus. a. quia illud non descendet nec erit equale: ut patet.

Ad ista argumenta respondetur concedendo quod est dare minimum pondus vel grave quod for. non sufficit portare. Et quod est dare maximam potentiam que non sufficit portare. a. grave per tempus: que quidem potentia est debilitabilis: quia respectu potentie indebitabilis datur maximum grave quod talis potentia sufficit portare: unde si for. esset potentie debilitabilis daretur maximum quod ipse sufficeret portare per se et per tempus: ideo supposito quod. b. esset potentia indebitabilis equalis. a. tunc. b. sufficeret portare. a. et for. non: et tamen ille due potentie essent equales. Et iuxta hoc conceditur quod. b. potentia est in duplo minor. a. et tamen. b. sufficit ferre difficultatem maiorem extensivae hoc est diuturnior: et durantiem per maius tempus quam. a. et tamen non intensivae: quia difficultas intensiva semper attenditur penes potentiam naturaliter agentem finem ultimum sui. Ita quod maior potentia agens finem ultimum sui sufficit intensivae agere maiorem difficultatem quam minor. Similiter si sint due potentie equalis sine sint debilitabiles sine non semper sufficiunt producere equalis difficultates intensivae non tamen extensivae: quia potentia indebitabilis per maius tempus habet facere suam difficultatem quam potentia debilitabilis: difficilius enim portare. a. per unam horam quam per medietatem hore: hoc intelligitur extensivae sed intensivae non: quia quaecumque potentia sufficit portare. a. per medietatem hore sufficit portare. a. per horam si non debilitaretur. Ideo intensivae difficile est portare. a. per medietatem hore sicut per totam horam non tamen extensivae. Ad primum dicitur con-

cedendo quod potentia fortis est tanta sicut potentia motiva ipsa. a. Et ad argumentum nego consequentiam. Et causa est: quia licet potentia fortis nunc sit tanta ipsa tamen nunquam post hoc erit tanta: eo quod naturaliter debilitatur qualiter si faciet potentia motiva ipsius. a. indescendendo. Et si arguitur sic: aliqua potentia sufficit portare. a. et nulla maior requiritur quam potentia fortis: ergo potentia fortis sufficit: negatur consequentia: quia licet nulla maior requiritur: regreditur tamen aliqua maior. Et quod nulla maior requiritur patet: quia si sic signetur illa: tunc inter illam et sortem sunt infinitae potentie quarum quaelibet sufficit portare. a. ergo illa non requiritur. Ad secundum conceditur quod potentia fortis non est ita potens ad impediendum. a. ne descendat sicut. a. ad descendendum. Et tunc ad argumentum nego antecedens pro secunda parte: eo quod implicat contradictionem implicat enim quod aliqua potentia sufficit deprimere for. et quod for. sufficit per se portare ipsam quod non est possibile. Ad tertium nego quod fortes sufficit tantum portare quantum ipse sufficit portare. Et ad probationem nego consequentiam: cum toto illo antecedente stat quod fortes est ita fortis sicut est fortis et ita sufficiens sicut est sufficiens. Et ulterius non solum conceditur quod fortes non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: imo nec sufficit portare maius quam ipse sufficit portare nec minus. Et si arguitur sic: for. sufficit portare aliquantum: et ipse non sufficit portare tamen quantum ipse sufficit portare: igitur for. sufficit portare maius quam ipse sufficit portare: negatur consequentia. nec arguitur ab exponentibus ad expositum: eo quod negativa exponens deberet esse ista. For. non tantum sufficit portare quantum ipse sufficit portare que est falsa: quia suum contradictorium est verum: videlicet for. sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: ut patet ex suis exponentibus. Exponitur enim sic: for. sufficit portare aliquantum et ipse non maius sufficit portare quam sufficit portare: modo patet quod quaelibet istarum est vera. Ad quartum concedo quod potentia for. non est minor potentia. a. et immediate post instans quod est presens erit minor. a. nec potentia for. est insufficientis ad portandum. a. quia immediate post instans presens erit insufficientis: negatur tamen quod potentia for. est minus sufficiens propter hoc quod ipsa in portando continue naturaliter debilitatur: quia potentia for. non est sufficiens: nec sequitur huius potentia continue erit insufficientis ad huius operationem et ipsa est. igitur ipsa est insufficientis ad eandem operationem: nec illa est causa propter quam for. erit insufficientis: quia continue post hoc erit ipse insufficientis: sed hoc est causa quia potentia fortis est ita debilis quod non sufficit per se sufferre tantam passionem ab. a. per tempus portado sicut. a. naturaliter est actiones cum istis circumstantiis. Ad quintum admitto casum. Et ad argumentum quando arguitur: fortior est for. quam vniquam fuit. Ideo sufficit portare maius quam prius sufficiebat negatur consequentia. Et similiter negatur illa consequentia. For. est magis sufficiens ad per se portandum quam ipse prius fuit ergo for. est sufficiens ad per se portandum maius quam prius fuit. Et causa est: quia quantum fortis est fortior quam ipse prius fuit non tamen in aliqua propositione fortior: Et ulterius ad argumentum illa consequentia est bona. for. est fortior quam aliquis istorum: ergo sufficit plus portare ergo per idem et alia: negatur consequentia: nec est similitudo: quia ista est in terminis simplicibus. alia vero in terminis compositis. Similiter sequitur: for. est fortior quam aliquis istorum: igitur in aliqua proportionem sed non sequitur: for. est fortior quam prius fuit: igitur in aliqua proportionem. Et ex alio etiam: quia est dare maximum gradum fortitudinis tam fortis quam enusibilis istorum: non tamen est dare maximum quod for. sufficit portare. Iuxta hoc conceditur: quod sicut for. non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare. Ita non sufficit portare tamen quantum ipse sufficiebat portare: quia si sic: ponatur ergo quod portet tantum quantum ipse sufficiebat portare: et sit illud. b. tunc. b. est maius. a. vel minus vel equale. Si maius vel equale ergo iam sufficit portare: a. si minus: igitur in aliqua proportionem debilibus: et per hanc

De obiectionibus et solutionibus argumetorum

maius illo portavit: et si sic illud. b. non est tantum quantum ipse fortis sufficiebat portare etc. Unde sicut non est dare maximum quod fortis sufficit portare. Ita non est dare nec fuit dare maximum quod ipse prius sufficiebat portare.

Sed contra istam rationem arguitur sic: fortis sufficit portare aliquantum et immediate ante instans presens sufficiebat portare aliquantum et fortis immediate ante instans presens non sufficiebat portare tamen quantum ipse sufficit portare: igitur fortis sufficit portare maius quam unquam sufficiebat: et per consequens sufficit tantum portare etc. **Ad istam** per ab exponentibus ad expositum. **Et** immediate post hoc sufficit plus portare quam nunc sufficit: supposito quod continue fortificabitur ergo iam sufficit plus portare quam immediate ante hoc sufficiebat: quod similiter sicut immediate post hoc erit fortis: quod iam est ita iam est fortis: quod immediate ante hoc fuit. In alijs terminis bene versus consimilis modus arguendi supposito quod a. continue recedat. a. b. puncto: tunc immediate post hoc plus distabit quam iam distat ita iam plus distat quam immediate ante hoc distabat etc. **Item** arguitur sic: fortis prius sufficiebat portare. a. et nullum maius a. prius sufficiebat portare: ergo a. fuit maximum quod ipse sufficiebat portare.

Ad ista respondetur **Ad** primum negando primum tertiam partem antecedentis versus quod immediate ante hoc fortis non sufficiebat portare tantum quantum ipse sufficit portare ymo immediate ante hoc ipse sufficiebat portare tamen quantum ipse sufficit portare: non tamen in aliquo instanti sed in quolibet tempore terminato ad hoc instans presens. **Et** si ponatur quod ipse portaverit tamen quantum ipse sufficit portare admittatur casus. Et tunc si queritur utrum illud sit maius a. minus vel equale non datur illud quod ipse immediate ante hoc portavit cum tanta vel tanta gravitate. Alio modo potest negari prima: nec arguitur ab exponentibus ad expositum: eo quod secunda exponens deberet esse ista. Non immediate ante hoc fortis tamen sufficiebat portare quantum ipse sufficit portare: ymo ante hoc tamen sufficiebat portare quantum ipse sufficit portare: quod ante hoc sufficiebat portare aliquantum et iam sufficit portare aliquantum et non maius sufficit portare quam prius sufficiebat ut manifeste patet. **Ad** secundum nego quod fortis sufficit plus portare quam prius sufficiebat: et concedo quod immediate post hoc sufficit plus portare quam modo sufficit: et ex hoc non sequitur quod iam sufficit plus portare quam prius sufficiebat: Et ad similitudinem de distantia dico quod non est similitudo: quod respectu potentie non est dare maximum: sed respectu distantie semper est dare maximum: sicut si a. distat a. b. tunc est dare inter illa maximam distantiam: sed sic non est de potentia portativa fortis: quod non est dare maximum quod fortis sufficit portare sed minimum quod non etc. **Ad** tertium nego a. pro secunda parte: versus quod nullum maius a. sufficiebat prius fortis portare: quod continue quando ille portavit a. vel sufficit portare a. tunc sufficit portare ipse maius a. quod tunc non fuit maximum quod pro eodem instanti sufficiebat portare: sed bene conceditur quod fortis nunquam sufficiebat portare maius quam fuit a. Et si arguitur sic: fortis sufficiebat portare a. et non sufficiebat portare maius quam fuit a. igitur a. fuit maximum pondus quod ipse sufficiebat portare: negatur prima: nec sequitur fortis sufficiebat portare maius a. et fortis est ita fortis sicut fuit et fortior: igitur adhuc sufficit portare maius a. Etiam non sequitur fortis sufficit portare maius a. et ipse non sufficit portare maius quam fuit a. ergo ipse sufficit portare maius quam est a. sicut non sequitur: pater tuus fuit maior et non fuit maior quam tu fuisti supposito quod iam sis et fueris maior eo ergo pater tuus fuit maior quam tu es. **Ad** quintum et ultimum principale concedo in illo casu quod a. continue descendet intendendo motum suum: a. non gradu: sed nego quod a. descendat infinita tarditate. Et tunc ad argumentum nego consequentiam: sed non plus sequitur nisi quod infinita tarditate a. descendet: sicut in multis exemplis per in infinitum tarde movebitur aliquis punctus in celo et tamen nullus punctus in celo movebitur in infinitum tarde. Et in corpore quod rarefit ymo

eius extremo quiescente infinitum tarde movebitur aliquis punctus illius et tamen nullus punctus illius movebitur in infinitum tarde. Ita in proposito infinitum tarde descendet a. sed a. non descendet in infinitum tarde: nec infinita tarditate. Item nego quod a. descendet in aliquo instanti ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: quod quocumque instanti dato in quo tarde descendet per prius descendet tarde. **Sed** bene concedo quod a. ita tarde descendet in aliquo instanti sicut descendet in aliquo instanti: quod in aliquo instanti ita tarde descendet et non tardius descendet in aliquo instanti quam descendet in aliquo instanti. Similiter concedo quod a. ita tarde descendet sicut descendet in aliquo instanti: et et movebitur ita tarde sicut movebitur in aliquo instanti: non tamen requiritur quod a. in aliquo instanti sic facit: quod neutra illarum propositionum pro sui verificatione requirit in / stans: eo quod cuiuslibet earum sui verbum principale est verbum adiectivum de terminis propositis sed negatur quod a. tardius descendet quam descendet in aliquo instanti: quod una est exponens est falsa versus non ita tarde a. descendet sicut descendet in aliquo instanti.

Contra istam responsionem arguitur sic. **A.** in nulla proportione nec per tempus nec per instans descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: igitur a. non descendet ita tarde etc. **Secundo** si a. descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti et iam non sic descendit ergo incipit vel incipiet: consequens falsum: quod quocumque instanti ante illud tardius descendet. **Tertio** si a. descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti et infinita tarditate a. descendet: igitur a. descendet infinita tarditate in aliquo instanti.

Ad ista respondetur **Ad** primum nego consequentiam: sicut sequitur in nulla proportione nec per tempus nec per instans erunt duo instantia: igitur nunquam erit duo instantia. **Ad** secundum nego primam: quod ibi non fit comparatio respectu alicuius certi actus: dato enim quod a. remittet motum suum versus ad non gradum adequate in ista hora tunc est alius verum et prius falsum: sicut clare per verum tamen illa prima non valeat: concedo tamen prius versus quod a. incipit ita tarde moveri vel descendere sicut movebitur vel descendet in aliquo instanti: quod immediate post hoc descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: unde quod a. incipit motum suum a. non gradu incipiendo: tunc concedendum est quod incipit vel incipiet ita tarde moveri sicut movebitur in aliquo instanti: sed tamen non definit nec definit moveri ita tarde sicut movebitur in aliquo instanti: et quod a. remittit motum suum versus ad non gradum tunc definit vel definit ita tarde moveri sicut movebitur in aliquo instanti sed non incipit nec incipiet nec moveri. **Ad** tertium dico quod non sequitur quod a. descendet infinita tarditate in aliquo instanti: sicut posito quod aliqua linea rarefieret giratine in infinitum tunc non sequit illa linea ita magna erit sicut erit aliquid est? versus sed infinita magna erit aliquid est? per: ergo illa linea erit infinita magna.

Amplius contra istam regulam arguitur sic: per aliquam distantiam potest apparere pedalis quantitas et per aliquam non: et tamen non est dare minimum distantiam per quam a. non potest apparere pedalis quantitas: igitur regula falsa docet per negativam susumeri prima per et alius sicut pro prima parte. Sed regulam probat: quod si non: datur ergo minima distantiam per quam a. non potest apparere pedalis quantitas que sit b. tunc arguitur sic. b. est minima distantiam per quam a. non potest apparere pedalis quantitas ergo p. b. distantiam a. non potest apparere pedalis quantitas: sed per quocumque distantiam minor: c. m. b. vel tantam: consequens est falsum eo quod aliqua est ita media distantiam per illas a. non potest videri: quia visibile potest esse ita prope oculo quod non posset videri secundum illud philosophi sensibile positum supra sensum non sentatur. **Secundo** ponatur a. in fine b. distantie et iuxta ipsum d. insensibiliter maius tunc sequitur quod d. apparet pedalis quantitas: et a. apparet sensibiliter minus b. **Sed** contra quantumcumque a. appropinquaret cura finem b.

distat apparet pedalis q̄tatis: sed iam nō apparet sensibilibiter minus q̄ in quocūq; puncto citra. b. igit̄ r̄ i. b. apparet pedalis q̄tatis. **C** Tertio q̄uis. a. remoueret vltra finem. b. distantie nō apparet sensibilibiter minus q̄ apparet in fine: ergo per idē si appropinquaret non apparet sensibilibiter minus sed si appropinquaret apparet pedalis q̄tatis: igitur r̄ in fine. **C** Quarto. a. in fine. b. distantie non apparet in aliqua p̄portione plus distare q̄ in aliquo puncto sed in quolibet puncto citra apparet pedalis q̄tatis igitur r̄ in fine.

Ad ista argumenta r̄idetur. **C** Ad primū nego consequentiā: in qua inferit̄ q̄ p̄ quacūq; distantias minorē distantiam. b. potest. a. apparere pedalis q̄tatis: sed bene sequitur q̄ quacūq; minor: i data datur maior: minor. b. p̄ quā. a. potest apparere pedalis. Et hoc est verū: bec. n. est secunda exponens r̄ non alia. **C** Potest tamen aliter responderi sophistice negando q̄ aliqua est ita modica distantia q̄ per illam nec sibi equalē. a. potest appere: ymo omne q̄ apparet per infinitum modicā distantias appet: quia solum apparet per totā distantiam que est inter nos r̄ ipsum r̄ per q̄libet partem illius distat̄ie. **C** Ad sc̄d̄ dicitur q̄. a. r̄. d. in fine illius distat̄ie apparent in equalia: q̄. a. apparet sensibilibiter minoris q̄tatis q̄ pedalis. Et quando arguitur q̄ non: q̄ q̄tūcūq; modicuz. a. appropinquaret apparet pedalis q̄tatis: hoc negat̄. Si militer negatur q̄ in quolibet puncto citra apparebit pedalis q̄tatis: q̄ hoc est impossibile: s̄ concedo q̄ in quolibet instanti citra. b. p̄t apparere pedalis q̄tatis: nō t̄ est possibile q̄ in quolibet instanti citra. b. a. appareat pedalis q̄tatis: q̄ non est possibile i aliquo instanti citra apparebit cum ita bonis circūstantiis sicut potest apparere: verbi gratia quilibet habet vnā certam per̄odū vltra q̄ nō potest viuere nec per illā potest durare: nec pro quolibet instanti illius sed b̄ pro quolibet instanti intrinseco potest durare: nō t̄ est possibile q̄ pro quolibet instanti intrinseco duret q̄ nō est possibile q̄ habeat ita bonam p̄seruatiūz vite sue sicut p̄t habere r̄ sic est in proposito: q̄ l̄. a. appropinquaret versus oculum non p̄ hoc apparet pedalis q̄tatis: sed forte valde sensibilibiter appropinquaret a nō apparet pedalis q̄tatis: r̄ hoc s̄m circūstantias debilitates vel fortiores appositae. Et s̄m istum modū r̄idendi soluantur oīa alia argumēta facta r̄c. **C** Ad ista argumēta potest aliter responderi tenendo l̄ potest non ita loyce sed pro quadam sufficientia nāli: primum ē solutū. **C** Ad secundum admitto casum: r̄ concedo q̄ in fine. b. distantie. d. apparet pedalis q̄tatis: r̄ a. minoris. Et tūc ad argumentum q̄tūcūq; a. appropinquaret versus oculūz citra. b. finem distantie apparet pedalis q̄tatis: concedo sed iam non apparet sensibilibiter minus q̄ in quocūq; puncto citra. b. ergo in. b. a. apparet pedalis q̄tatis cōcedo cōsequentiā: r̄ nego minorē: v̄z q̄ iā non apparet. a. sensibilibiter minus q̄ in quocūq; puncto citra. b. q̄ l̄ excessus. b. non ad quēcūq; punctum sit sensibilibiter t̄ ille excessus additus alicui puncto citra. b. cāt diuersitatem sensibilibiter. **C** Ad 2^m nego p̄ham: q̄ in tali casu assignatur remotio que sufficit causare diuersitatem r̄ que non sufficit causare diuersitatem remotio enī. b. distat̄ie ab oculo cāt diuersitatem r̄ quēcūq; maior q̄. a. non appareat pedalis q̄tatis: sed nō q̄cūq; remotio minor sufficit causare diuersitatem q̄. a. non appareat pedalis q̄tatis: nec per quacūq; remotiōnem maiorem requiritur q̄. a. appareat minoris q̄tatis q̄ i fine. b. distantie: datur enim minima remotio per quā. a. non potest apparere pedalis q̄tatis sed non datur maxima remotio p̄ quā. a. potest apparere tante vel tate q̄tatis. **C** Ad tertium nego q̄. a. in fine. b. distantie non apparet plus distare q̄ in aliquo puncto citra: q̄ in quolibet puncto citra apparet. a. pedalis q̄tatis sed nō in fine. b. distantie. Et tūc ad argumentum In nulla p̄portione apparet. a. in fine. b. distantie plus distare q̄ in aliquo puncto citra: sed in quolibet puncto citra apparet pedalis q̄tatis igitur r̄c. negatur p̄ha: q̄ l̄ in nulla p̄portione apparet. a.

plus distare r̄c. in apparet plus distare in aliq̄ p̄portione sicut licet in nulla p̄portione sum maior q̄ prius sui vel ero: sum tamen maior q̄ prius sui vel ero in aliq̄ p̄portione r̄ sic p̄ solutio istoz argumētōz.

Contra secundas regulas sc̄bi articuli **C** Ad o arguere amplius: q̄ omnia argumenta facta s̄ primā regulaz possit reduci cōtra secundā regulā que ponit q̄ si diuisio fiat respectu termini nūerati distributi solū p̄ suppositis finitis ē ps negatiua eligenda r̄ affirmatiua negāda.

Contra tertiam regulam secundi articuli que ponit q̄ distribuero termino respectu cuius sit diuisio p̄ infinitis suppositis est sustinenda ps affirmatiua diuisionis. **C** Cōtra hoc arguitur sic: Aliq̄ pondus q̄libet fortius forte suff̄ cit portare r̄ aliq̄ non r̄ tamen non est dare maximū pondus quod q̄libet fortius for. sufficit portare: igitur regula falsā: consequentia cum maiori p̄ r̄ minor probat̄: q̄ si aliquod ē maximū pondus q̄ q̄libet fortius for. sufficit portare: igitur aliq̄ est maximum pondus q̄ aliq̄ fortius forte sufficit portare: p̄is est falsum r̄ d̄ dicta: r̄ p̄ha p̄z: q̄ arguitur a termino stante mobil̄ ad eundē stantē immobil̄. Similiter si aliq̄ est maximum pondus q̄ quodlibet fortius forte sufficit portare r̄ plato est fortis: forte vt suppono: igitur aliquid est maximum pondus q̄ plato sufficit portare consequens est iterum falsum vt prius est probatum: r̄ consequentia tenet: q̄ arguitur a termino stante p̄use r̄ distributiue ad sum inferius cuius debito medio. **C** Tertio arguitur sic: r̄ pono q̄. b. sit vna resistentia vniformiter difformis cuius q̄libet partem sufficit. a. diuidere. Et sic. c. alia resistentia cuius non quālibet partem sufficit. a. diuidere tunc sic. Aliqua est resistentia cuius quālibet partem sufficit. a. diuidere. Et aliqua est resistentia cuius non quālibet partem sufficit. a. diuidere nec tantam: r̄ t̄ nulla ē maxima resistentia cuius quālibet partem sufficit. a. diuidere: p̄bat̄ q̄ si aliqua sit maxima: sit illa. b. Et arguitur sic. b. est maxima resistentia cuius quālibet partem sufficit. a. diuidere ergo. b. est maxima resistentia quā for. vel. a. sufficit diuidere: consequens falsum vt prius est probatum: r̄ consequentia patet: q̄. b. resistentie quālibet partem sufficit. a. diuidere sed. b. est maxima resistentia cuius q̄libet partem sufficit. a. diuidere: igitur. b. est maxima resistentia quam sufficit diuidere. **C** Tertio arguitur sic: Et signo. a. quantitas que ab aliquo mobili poterit pertransiri adequate in hac hora monstrādo continue. b. gradu velocitatis. Istō posito sequitur ex regula q̄. a. q̄tatis est maxima q̄tatis que poterit pertransiri in hora quolibet gradu intensiori. b. gradu. **C** Sed s̄ Nam si. a. q̄tatis poterit pertransiri in hora quolibet gradu intensiori. b. gradu ergo poterit correspondere alicui gradui intensiori. b. gradu in minori tpe q̄ in hora r̄ per consequens pertransitio illius. a. q̄tatis poterit correspondere alicui gradui intensiori. b. in minori tempore q̄ in hora consequens falsum: q̄ si poterit pertransiri ergo q̄ pertransitio. a. q̄tatis correspondebit alicui intensiori gradui. b. gradu in minori tempore q̄ in hora: modo hoc non est ponendum q̄ nullus est gradus intensior. b. cui illa pertransitio correspondebit in minori tpe q̄ in hora.

Ad ista argumenta r̄idetur. **C** Ad primū nego p̄has in q̄ inferit̄ q̄ ē dare maximū p̄d̄ q̄ aliq̄ fortis for. sufficit portare. Et tūc ad p̄bationē dico q̄ nō sp̄ a termino stante mobil̄ ad eundē terminū stantē immobil̄ ē bonū argumētū: r̄ b̄ p̄tingit q̄ talis terminus in p̄pone est sc̄barie p̄babilis qualr̄ est i ista p̄pone p̄dicta: d̄z. n. eadē p̄positio p̄bati primo ratione primi termini qui est superlatiuus gradus. Eodem modo dicitur ad aliū negando cōsequentiā quia ratione secundi termini non contingit propositionem probari. **C** Ad secundum respondetur cōcedendo q̄. b. est maxima resistentia cuius q̄libet partem sufficit. a. diuidere r̄ tūc ad improbationē nego p̄ham: sicut non sequit̄: quālibet partem. b. resistentie sufficit. a. diuidere: ergo to

iam .a. resistens sufficit .a. diuidere vel .a. sufficit diuide
 re quilibet partem .b. resistente: qz dato q .a. sufficit di
 uidere totam resistentiam precise terminataz ad .f. gradu
 resistencie exclusive p qz quibet partem illius .b. resistenc
 sufficit .a. diuidere q: nulla est pars citra .f. quin illaz suffic
 .a. diuidere qz .f. a. non sufficit diuidere quilibet partem
 illius resistente: qz si sic tunc sufficeret diuidere ad .f. gra
 dum inclusive: qz in nulla propoitione est illa .tota resisten
 tia maior qz aliqua pars: sed tamē quilibet eius parte da
 ta est tota resistentia illa maior: ideo quilibet sufficit .a. di
 uidere qz non sufficit quilibet diuidere: cuz resistentia cor
 respondens .f. gradu sit equalis potente .a. **C**Ad tertiu
 concedo q .a. est maxima qstas que poterit pertransiri i
 hora quoz gradu intensiori .b. gradu. Et tunc ad impro
 bationem concedo qz pertransito .a. qstas correspode
 bit alicui gradu intensiori .b. gradu nullo tamē gradu in
 tensiori .b. gradu correspondebit illa pertransito: in pri
 ma propoitione ly gradu fiat confuse tantum.

De isto termino totus.

MAntem priora cum posterioribus claris
 intelligatur memorie restat reducere quozu
 dam terminorum notitiam q quadoqz cathe
 gorematicè quandoqz syncathegorematicè:
 tenet vt sunt hij totus tota totus sp q ab eter
 no quibus annectitur infinitus infinita infinitum: de qui
 bus omnibus a primo incipiendo est successiue dicendū.
 Sumitur ly totum syncathegorematicè quādo toti pro
 positioni preponitur principale copulaz sue enunciatio
 nis determinando q tunc huic orationi coplexe omne qz
 tum conuertibiliter equipollet ly totus vel tota cum ly
 quelibet pars qstatiua vel integralis conuertitur: verbi
 gratia totus sortes est aliquid hominis conuertitur in istaz
 quelibet pars qstatiua sor. est aliquid hominis: tota hec
 propoition est vera equipollet huic quelibet pars qstati
 ua huus propoitionis est vera totum istud lignum con
 buritur equialet isti: omne qstum istius ligni comburitur
 vel vt prius quelibet pars integralis istius ligni comburi
 tur. Non .n. volo dicere q ly totum toti propoitioni pre
 posituz possit indifferentē sumi cathegorematicè vel syn
 cathegorematicè sicut nec ly omnis vel omne: nullus vel
 nullum cum toti propoitioni preponitur. Nullus .n. di
 ceret qz hec propoition: omnis homo est animal esset du
 bitabilis vel distinguēda: qz posset esse vera vel falsa sic
 significando indefinita vel vniuersalis qz . ymo cum pre
 ponitur sine quacunqz distinctione conceditur: qz hoc non
 omnis homo: homo est animal continue negatur. **C**Eo
 dem modo dico ad huius propoitiones determinatas p
 ly totus tota totum qz cum preponuntur sine distinctione
 aliqua respondetur. **C**Ex isto infero primo veritatem ta
 lium propoitionum. Totus sortes est minor sor. Totus
 sor. est pars sor. Totus sortes est aliquid hominis. Tota
 a propoition est dictio vel sillaba: sit .a. illa homo ē. Totus
 sortes aliqua sui parte ē minor. Totus sor. aliqua sui par
 te est manus. Totus sor. alicui sui parti ē equalis: qz sic de
 infinitis quarum quelibet est vera vt patet per sua couer
 tibilita prius nominata. **C**Secundo infero falsitates taliu
 propoitionum. Totum qd est in mūdo est in oculo tuo
 vel in bursa tua. Tota distinctiua est vera cuius altera ps
 est vera. Totus sor. est homo vel animal. Totum subtz
 propoitionis vniuersalis distribuitur. Totum subiectuz
 propoitionis exclusive stat confuse tñ. Totum predica
 tum vniuersalis affirmatiue vel indefinite affirmatiue stat
 confuse tñ vel determinate. **C**Hec oia sunt falsa vt pz:
 Prima significat qz omne qstum quod est in mūdo est
 in oculo tuo vel in bursa tua quod est falsum: quia nec ce
 lum nec angla nec aliquis homo ē in oculo tuo nec i bur
 sa tua: Secunda si gnicat qz quelibet pars disunctiue est
 vera cuius altera pars est vera quod iterum est falsum:
 quia b tu es asinus est pars disunctiue qz tamen ipsa non
 est vera cuius altera est vera. Negatur etiam qz tota dis
 iunctiua cuius altera pars est vera est vera: quia non que
 libet pars disunctiue cuius altera pars est vera est vera:

quia b tu es asinus est pars disunctiue cuius altera pars
 est vera qz tamen ipsa est falsa: Tertia propoition significat
 qz quelibet pars qstatiua sortis est homo vel animal qd
 iterum est falsum: quia tam pes qz manus est pars qstati
 uia sortis qz tamen nō est homo nec animal: Quarta pro
 positio consimiliter est falsa: quia non quelibet pars qstati
 uia subiecti propoitionis vniuersalis distribuitur vt sunt
 littere vel syllabe que non distribuuntur Et sic patz quid
 ad alias duas est dicendum.

Contra quedam

Contra quedam dicta arguitur qz pmo
 probando hanc ee fal
 saz totus sortes est pars sortis: quia sequitur totus sortes
 est pars sortis sed omnis sor. est homo ergo totus homo
 est pars sor. consequentia bona qz arguitur ab inferiori ad
 suus superius affirmatiue qz consequens est falsum: igitur
 qz antecedens nō minor igitur maior: qz antecedens sit fal
 sum patet: quia non quelibet pars qstatiua hominis est
 pars sortis multe ymo infinite sunt partes qstatiue plas
 tonis que non sunt partes sortis. **C**Secundo arguitur pro
 bando illam esse falsam: totus sor. est minor sorte: qz non
 quelibet pars qstatiua sor. est minor sor. ergo non totus
 sor. est minor sor. patet consequentia qz antecedens proba
 tur: nam materia sor. que est altera pars compositi est p
 qstatiua: quia longa lata qz profunda concurrēs ad com
 positionē corporis qsti qz tamen non est minor sor. igit qz.
CTertio probatur hanc esse veram totus sor. est sor. ho
 mo vel animal: nam aliqua pars sor. est sor. Et non ē ma
 ior ratio de vna qz de qualibet: igitur quelibet pars sor. ē
 sor. patet consequentia qz antecedens probatur: pro maio
 ri parte non pars sor. potest esse sor. sed nulla pars sor. po
 test esse aliud qz iam est ergo qz iam est sor. antecedens pz
 in casu cōmuni signando totum residuum sor. preter digi
 tum qui desinat esse pars sor. per positionem de presenti
 tunc noto illud residuum a digito per .a. qz arguo sic: ime
 diate post hoc .a. erit sor. qz .a. est pars sor. igitur pars sor.
 erit sor: antecedens sic pbat .a. est pposituz ex materia re
 sidua a digito qz anima intellectiua est sor. immediate post
 hoc erit compositum ex illa materia qz illa forma igit qz.
 In eodem casu potest probari qz pars sor. est sor. quia .a.
 est sor. qz .a. est pars sor. igitur pars .a. sor. ē sor. consequē
 tia patet qz maior probatur. Nam .a. est homo qz est com
 positum ex corpore qz anima intellectiua qz non alius ho
 mo qz sortes igitur qz.

Ad hec omnia

Ad hec omnia respondetur. **C**Ad primū
 nego consequentiam: quia
 licet arguitur cuz medio affirmatiue arguitur tamē cum di
 strubutione precedente superius: eo qz ille terminus homo
 stat in consequente confuse qz distributiue non in recto sed
 in obliquo: vnde obseruande sunt hee regule que obser
 nantur in alijs signis distributuis. **C**Prima est qz ab in
 feriori ad suum superius distributuz per ly totum nō va
 let argumentum: vnde non sequitur totus sor. est aliquid
 sor. igitur totus homo vel totus animal ē aliquid sor. quia
 tunc oportet concedere qz quelibet pars asini vel equi ē
 aliquid sor. quod est falsum. **C**Secunda regula a super
 iori distributo per ly totum ad suum inferius cum debi
 to medio est bonum argumentum: sequitur enim totus
 homo non est albus qz sor. est ergo totus sor. non est alb.
 Similiter sequitur totus homo est niger qz plato est: igit
 totus plato est niger. **C**Tertia regula ab inferiori ad suū
 superius non distributum per ly totum cum debito me
 dio est bonum argumentum: conceditur eniz non totus
 sor. cognoscitur a me qz sor. est igitur non totus homo co
 gnoscitur a me. Non totum .a. lignum videtur a te qz .a.
 lignum est vnum lignum: igitur non totum lignum vide
 tur a te Ex isto sequitur. **C**Quarta regula qz a superior
 non distributo per ly totum ad suū inferius non valet
 argumentum: vnde non sequitur: non totus homo ē mi
 nor sorte qz sortes est homo: igitur non totus sor. est mi
 nor sorte patet qz in casu antecedens est verum qz conse
 quens falsum. **C**Ad secundum argumentum nego qz
 non quelibet pars quantitatiua sortis est minor sorte.

Et etiam nego q materia que est altera pars compositi & pars q̄titativa: vt hūdi respoſio intelligatur est notan- dum q in ſor. est duplex pars. ſ. qualitativa que est altera pars compositi vt p̄ tota illa materia cu3 qua componit̄ anima. Et q̄titativa que est minor toto minores continēs materiam q̄ totum: que cum alia q̄titate conſtituit aliqd̄ totum q̄tum: quarum nulla eſt in potentia ad aliam: Ex hoc patet q materia ſor. vel eius corpus nō dicitur pars q̄titativa vel integralis: q: perfectibilis est per animam & in potentia respectu eiusdem non obſtante q̄ ambo cō- ſtituant corpus habens q̄titate. Cōſimiliter poteſt dici de materia eq̄ q̄ est q̄ta non tamen ps q̄titativa vel inte- gralis: cum non ſit minor toto ymo actuatur per formā & est ipotentia respectu eiusdē ſed precise vocatur pars qua- litativa vel essentialis quare &c. Ad tertium argumen- tum diuerſi ſubtiliter reſpōdet dicit enī primo vna reſpō- ſio ad caſum diſtinguendo quid intelligit̄ per totum reſi- duum preter digitum: vel vnum compositum ex reſiduo a digito & anima intellectiva & ſic caſus eſt impoſſibilis: qz anima componit cu3 materia & cū nulla eius pte. Cuius intelligit̄ ſolum materiam reſiduam a digito non conu- merando animam intellectivam: & tunc dicit q̄ ſor. nūq̄ erit illa materia: & per conſequens nec illud reſiduum a di- gito. Ceterū tamen bene p̄cedit q̄ ſor. immediate poſt hoc erit compositum ex illa materia reſidua & illa anima & tamen ſic nō eſt compositum. Et h̄ illa immediate poſt hoc componit cum alia materia q̄ iam componat tamen manebit idem compositum qz varietas materie non va- riat compositum: ymo ſi per ymaginationem illa anima componeretur cum arboze adhuc illud compositum eſt idēz homo qui nūc ē ſor. L3 hec reſpoſio ſit ſubtilis ipa tamen ponit duo que non ſunt phyſice dicta. Primo. n. ponit q̄ anima intellectiva componit cum tota materia & cum nulla eius parte.

Contra quelibet pars dicte materie vi- nit ergō quelibet talis actuatur per formam: ergo forma inſormat & actuat q̄- libet partem & per conſequens cum qualibet tali p̄ponit. Secundo dicit h̄ reſpoſio q̄tuncq̄z varietur mate- ria hominis dnm nō maneat eadem aia intellectiva ſem- per eſt idēz homo. Sed probo q̄ non: qz data iſta reſpon- ſione ſequuntur due conſuſiones impoſſibiles: prima eſt q̄ idem homo poteſt ſeipſum generare: probatur. Nam ex quo materia nō eſt de eſſe hominis penatur q̄ ſor. ge- neret & perducit fetum qui remaneat in vtero vſq̄ ad i- ſtans inſuſionis anime: tunc volo q̄ deus corrumpat ſor. & inſuſdat animam eius illi corpori. Iſto poſito patet q̄ illud generatus eſt ſor. & illud q̄ generat eſt ſor. ex quo ad ydemptatem numeralem ſor. non requiritur niſi ydem- ptitas anime & non materie. Secunda conſuſio ē iſta ſequens ex hac reſpoſione: q̄ idem homo tranſibit pari- ſius vſq̄ romam & ibidē obnabit ſibi ipſi: & cu3 ſeipſo p̄- gnabit demum reuertetur ad angliāz & dicit amicis quō ſepeluit ſeipſum romē: hec conſuſio ſtatim ſequitur: ſup- poſito per ymaginationem q̄ eadē anima actuaret duas materias vnā in romē & aliam parīſius quare &c. Sec- unda reſpoſio dicit q̄ ſor. eſt pars ſor. ſed non idēz ſor. eſt pars ſuſcipiens ſed vnus alterius ſortis: ita q̄ ſortes eſt vnum ens per ſe compositum ex multis quorum quod- libet eſt ſor. & quilibet illorum eſt pars vnus ſor. qui ſic ē ſortes q̄ nō eſt pars alterius ſortis. Ita q̄ i iſto caſu. a. eſt ſor. & pars ſor. ymo infinita ſunt in composito ex. a. & digi- to quorum quodlibet eſt ſor. & pars ſor. Et ſi ex hoc ar- guitur q̄ ly ſor. ſit terminus cōmūnis: quia vnica impoſi- tione ſignificat plures homines & de eiſdem predicatur: negat conſequentiam: dicunt enim q̄ ad hoc q̄ aliq̄ ter- minus ſit cōis requiritur q̄ ſignificet plura quoz vnū nō eſt ps alterius quali non ē in ppoſito.

Contra iſtam reſpoſionem arguitur ſic: & ſit. b. compositum ex. a. & di- gito quero ergo ſi. a. & b. ſunt eiſdem ſpeciei ſpecialiſ- ſime vel non. Si non & b. ſit homo: igitur. a. nō eſt homo:

nec ſor. conſequenter: ſi ſunt eiſdem ſpeciei ſpecialiſſime igitur ſunt indiuidua & ſuppoſita ſpeciei humane & p̄me ſubē: & per conſequens tam. a. q̄. b. eſt hoc aliquid: quia proprium eſt p̄ime ſubſtantie eſſe hoc aliquid. Et ſi ſic ſe- quitur conſequenter q̄ neutrum illorum eſt pars alteri. Secundo ſequitur q̄ non cōior: ē ille terminus animal q̄ ille terminus homo: quia vterq̄ illorum habet infinita ſuppoſita: ymo ſequitur q̄ quilibet iſtarum eſt impoſſi- bilis: omnis homo currit: omnis homo diſputat: omnis homo loquitur vel comedit aut bibit: qz non eſt poſſibile q̄ infiniti homines faciant eundem actum ymo. a. in caſu iſto nihil agit qz actiones ſunt ſuppoſitoruz & non partiū. Tertio ſequitur q̄ ſub illo termino hō vel aial ſtante conſuſe & diſtributivē non cōtingit deſcendere ad omnia eius ſingularia patet qz infinita ſunt ſingularia illorum ſed non cōtingit deſcendere ad infinita ergo. Quarto ex iſta poſitione ſequitur q̄ quacunq̄z addicione facta ad ſor- tem reſultat alius ſor. & alius homo: conſequentia patet i- tuenti poſitionem: & conſequens eſt falſum: quia tunc ſe- queretur q̄ nunq̄ fuiſſes baptizatus: nec prius viduiſſes me nec vnq̄ comeduiſti nec bibuiſti: nec aliquam actionem fecuiſti: quia nunq̄ fuiſti dato q̄ iam incipias eſſe. c. per ad- ditionem factam nunc primo. Quinto ſequitur q̄ in qualibet die generantur infiniti homines ymo q̄ non cō- tingeret eundem hominem bis diſputare vel reſponde- re: iniuriari vel ambulare & ſic in arte obligatoria habes cōcedere & negare vel dubitare quicquid tibi placet & ne- gare te conſeſſiſſe vel dubitaſſe idem: ymo q̄ tu non es obligatus nec aliquid eſt tibi poſitum & a te admiſſum q̄ omnia ſunt falſa & contra rationem vt patet & conſequen- tia probatur: qz in quolibet iſtanti cuilibet homini eſt ali- qua nona particula primo addita. Ultimo arguitur cō- tra fundamentum opi. dicentis q̄ infiniti ſunt homines i- ſorte quorum quilibet eſt ſor. & tamē ly ſor. non eſt termi- nus cōmūnis. Et capio iſtam poſitionem quibz iſtorū eſt ſor. demonſtratis illis infinitis hominibus in ſorte: tūc quero ſi ly ſor. a parte predicati ſupponit conſuſe tm̄ vel diſcrete: ſi cōſuſe tm̄: igitur eſt terminus cōmūnis: quod negat poſitio. Si diſcrete igitur ſtat pro. b. vel. a. aut ali- qua alia parte. Si pro. b. igitur quilibet iſtorum eſt. b. ſed .a. eſt aliq̄is illorum igitur. a. eſt. b. & per conſequens non diſtinguitur. a. a b. qd̄ eſt oppoſitum opi. Si autem dica- tur q̄ ly ſor. ſtat ibi pro. a. vel aliqua alia parte arguat vt prius deducendo opi. hanc ad contradictionem. Tertia reſpoſio que vera eſt dicit q̄ ſor. non eſt pars ſor. nec .a. in caſu iſto eſt ſor. vel homo: qz ad hoc q̄ aliquid dica- tur homo non ſufficit q̄ ſit compositum ex corpore & ani- ma intellectiva ſed cum hoc requiritur q̄ ſit aliq̄id per ſe vnum non exiſtens pars alicuius: modo ſic non eſt de .a. cum ipſum non ſit per ſe vnum. Juxta hoc concedi- tur iſta conſuſio: q̄. a. & b. erunt cras ſed non erunt cras .a. & b. ſed precise. a. ſuppoſito q̄ totum reſiduum preter digitum ſor. ſit. a. & digitus. b. qui cras erit abſciſus. Itēz non ſequitur. a. & b. erunt ſor. ſed. a. & b. non ſunt ſor. igitur ſor. nō eſt ſor. ſuppoſito q̄ ſor. ſit. a. cui immediate poſt hoc adueniet ſibi pars. b. ſicut non ſequitur aliquid album erit ſor. & nullum album eſt ſor. igitur ſortes non eſt ſor. & ſic de alijs multis &c.

Contra iſtam reſpoſionem arguitur ſic. Nam data illa ſequit̄ q̄ hec diſſinitio non eſſet bona: animal eſt ſubſtantia anima- ta ſenſibilis ſed oporteret dicere animal eſt ſubſtantia ani- mata ſenſibilis non exiſtens pars alicuius alterius q̄ ſit per ſe vnum: & ſic ſequitur illum terminū animal eſt con- ſtitutū poſtq̄z i eius diſſōne ponit terminus alteri? pre- dicamenti. ſ. ille terminus ps. Secōdo ſic. a. ē ppoſitū ex corpore & aia intellectiva: igit. a. ē ſubſta aiata ſenſitiva: igit. a. eſt in p̄dicamēto ſubē & p̄ p̄ns ſub aliq̄ ſpē h̄z nō v̄ ſub q̄ ſpē niſi ſub ſpē aialis vel hominis: igitur. a. eſt homo vel animal quod negat poſitio. Tertio ſi digitus eſſet ab- ſciſus ab. a. a. eſſet ſortes ſed equē bene componitur ani- ma intellectiva cum materia nunc ſicut tunc faceret: ergo

qua rōne. a. esset tūc for. & itā ē for. homo v' aīal quare &c. respondet. **Ad** hęc argumēta primū dico qd h non est diffinitio aīalis: subā aīata sensibilis: qz certū ē q planta non est aīal & tñ est subā aīata sensibilis: que potest sentiri tangi & palpari: ymo nec istā subā animata sensitua quia. a. est subā animata sensitua & tamen non est animal: cum non sit suppositū aliqd: nec propter hoc volo qd bec sit diffō aīalis: substātia aīata sensibilis vel sensitua nō exi/ stens pars alicuius alterius &c. q. tunc sequeret inconue niens deductū. S3 diffō aīalis ē subā aīata total' sensitua intelligēdo p subāz totalē vñā subām hoc aliqd i attu: & p hoc p3: q. a. non est aīal cuz non sit substātia totalis s3 par tialis i ipso for. &c. **Et** si iterum fiet qd de illo termino totalis qd esset terminus alterius pdicamenti puta relatio nis qualitatē vel alicuius alterius: dicat tunc qd h ē diffō animalis: subā aīata hoc aliquid sensitua. Et tūc cessabūt argumenta cum qōnib': non. n. est sic de aīali sicut de ae/ re v' aqua: quēz. n. pars aeris est aer & qlibet pars aque est aqua sed non quēz pars bois vel aīalis ē hō vel aīal. **Concedit** igitur qd aliquid est cōpositū ex corpe & aīa intellectuā qd non ē hō nec aīal. **Ad** scdm nego pñas: in qua infert q. a. ē in pdicamento sube: nō. n. omnis subā sensitua aīata est in pdicamento sube: sed pñse subā hoc aliquid aīa sensitua: mō. a. non est hoc aliqd: nisi forte di/ cere q. a. esset in pdicamento sube & in spē humana vel animal per reductionē: sicut mā & forma dñr esse in eadē specie cum cōposito. Nec ex hoc sequit qd ly hō debeat verificari de ly. a. sicut de. b. qz spēs non verificat nisi de suis suppositis id verificat de. b. & non de. a. qz. b. est sup positum cū sit subā prima: & non. a. & sic p3 solutio. **Ad** tertium rīdet pcedendo qd digito abscisso. a. esset for. sed qñ dicitur eadēz rōne &c. nego similitudinē: qz digito ab/ sciso. a. esset aliqd per se vñū sed digito non abscisso. a. non esset aliqd p se vñū mō ad hoc qd aliqd sit for. requit qd sit hoc aliqd: sicut requirit ad hoc qd sit hō vel aīal: qñ &c. **Ultima** rīsis que inter ceteras supius nominatas pul chrior & magis sophistica esse dignoscit ponit qd itā. a. i ca su illo est tam for. qz. b. & non est pars. b. sicut nec ps for. non obstante qñcūqz significatio: nulla enī significatio mū di potest facere qd idem a seipso distinguatur. cum poni/ tur enim q. a. sit manus fortis & b. residuū & c. totūz cō/ positum ex. a. & b. admittitur h3 casus sit incongruus & im proprie ponitur. Improprie. n. dicitur q. c. pponit ex. a. & b. sicut improprie dicit qd idē componit ex se: & qd for. est for. & non manus: verū tamen admittere casum & conce do qd. b. est. c. & for. & nego qd. b. est pars. c. **Et** si ponatur qd for. sit octopedalis qñtatis pñse & manus gratia argumenti pedalis solum: concedit qd. b. est octo pedalis qñtatis & etiā septē pedalis qñtatis nego tñ qd. b. solū est septēz pedalis qñtatis: qz dico qd. b. est tñ sicut. c. nō ob/ stante assignatione tua. **Et** hoc est pulchrius dicere qz cō/ cedere qd in vno hoīe sunt infiniti hoīes & solum vna ani/ ma intellectua: & qui emeret vnum equū pro decēz soli/ dis emeret infinitos pro eadem pecunia que oīa sunt ab/ surda &c. **Item** si abscideret. a. a. c. ita qd imediate post h non erit. a. pars for. cōcederet qd. c. imediate post h erit: quia for. imediate post hoc erit fed. c. est for. igitur &c. ne/ gatur tamē qd. c. imediate post hoc erit. c. sicut negatur qd for. imediate post hoc habebit digitum. c. enim imediate post hoc non erit residuum cū manu. **Similiter** si for. non haberet digitum qui esset. a. & sibi adueniret digitus qui simul cum. a. esset. b. pcederet qd. a. erit. b. qz for. erit .b. sed. a. est for. igitur &c. nego tamen qd. a. erit. a. quādo erit. b. quia quando. a. & b. habebit digitum sed pro tunc non erit non habens digitum ergo pro tunc non erit. a. ex quo. a. nihil aliud est qz for. non habens digituz. **Itē** post aduentum digitū nego qd. a. sit. b. qz for. sine digito non est for. cum digito: qz for. sine digito non est: concedo tamen qd. b. fuit. a. qz for. cuz digito fuit for. sine digito: & nego qd .a. vel. b. fuit. b. & a. qz in nullo instanti fuit for. cuz digito & sine digito: concedo tamen qd. b. a. & b. fuit: quia for. si/

ne digito & cum digito fuit. **Et** sic de multis alijs que se/ quantur sustinendo hanc opi. que p ceteris subtilior v' verūti Tertia ē vior & leni' substētabilis &c.

Dicto de illo termino totum syncathegore maticè tento Itāz dicatur de eodem dum cathegorematicè sumitur. **T**enetur enī cathegorematicè dum copulaz pñcipales sue propōsio nis determinare non pōt & contingit quando copule post ponit vel eidē itrocluse & restricte pōit: & tūc alicui istoz: alicuius: aliqua: aliqd: aut ens equipollet iuxta inheren tiam termini cui adiungitur. **Unde** bec propōsitiō for. est totus homo: significat qd for. ē alicuius homo. Aliqua ora/ tio & tota propōsitiō conuertitur cum ista aliqua oratio est aliqua propōsitiō. **Item** alicuius terminus est totum no/ men substantiuum: equipollet huic alicuius terminus ē ali quod nomen substantiuum. **Itē** bec propōsitiō. In oculo tuo est totum quod est i mundo significat qd in oculo ē ali quod vel ens qd est in mundo. **Consimiliter** sumitur quando copule itrocluse & restricte per terminum pre/ cedentem preponitur vt sic dicendo. Alicuius totus for. ē homo significat qd aliqd ens homo ē for. **Uel** alicuius qd ē alicuius for. est homo & sic de alijs. **Et** aliqua tota copula/ tiua est vera. Aliquid totum substantiuū est nomen. **Et** ali quod totum quod est in mundo est in manu tua. **Si** ta men non sic introcluseretur dū copule preponitur sed ip sam determinaret non cathegore maticè sed syncathego/ rematicè teneret habendo equipollentiam superius tra/ ditam vt sic dicendo. For. tota sui parte est maior. **Uel** i oculo tuo totum qd est in mundo videt: vel sic forte totus fortes est minor. **In** qualibet istarum totus tota totū syn/ cathegorematicè tenetur & quelibet illarum preter scōz est vera. **Prima** enim significat qd for. qualibet sui parte qñtatiua est maior: quod verum ē. **Secunda** significat qd in oculo tuo omne qñtum qd est in mundo videtur qd est falsum. **Et** tertia significat qd for. quelibet pars qñtatiua ē minor: quod iterum verum est. **Verum** tamen si dicere/ tur sic: fortes aliqua tota sui parte ē maior: vel in oculo ali/ quod qd est in mundo videtur. **Aut** sic Sorte alicuius to/ tus for. est minor. **In** qualibet istarum ly totum cathegorematicè tenetur propter sui reclusionem & sue virtutis & potentie limitationē ex additione alterius termini p/ cedentis: & quelibet illaruz preter tertiam est vera: vt pa tet dato qd vnus fortes sit omnis fortes. **Ex** his infero tales esse veras. **In** oculo tuo est totum qd est in mundo. **In** manu mea est tota pecunia mūdi. **In** mente mea est tota sapientia scientia & prudentia huius mundi vel diu/ na. **Prima** enim significat qd i oculo tuo est aliqd qd est in mundo qd veruz est: quia/ibi est pupilla vel notitia ali qua aut species in oculo causata. **Secunda** significat qd in manu mea est aliqua pecunia mundi quod iterum verū est: dato qd in manu habeam soldum vel denarium. **Ter tia** significat qd in mente mea est aliqua sapientia & scientia & prudentia huius mundi vel diuina: quod iterum verū est vt apparet quare &c. **Et** si ex his concluditur qd in oculo tuo totum est qd est in mundo & qd in mundo & qd i manu tua tota pecunia mundi est vel qd in anima mea to ta sapientia & scientia vel prudentia mūdi est: negatur cō/ sequentia: quia in antecedente ly totum tenetur cathego/ rematicè & in consequente syncathegorematicè. **Simili/ ter** si sic argueretur nihil qd est in oculo tuo & extra oculū tuum sed in oculo tuo est totum qd est in mundo: igitur ni hil est extra oculum tuum: & per consequens oculus tu' est totus mundus: cum non sit syllogismus in modo nec in figura debet enim sumi pro minor totum quod est in mundo est in oculo tuo & tunc concederetur consequen/ tia & negaretur minor.

Contra quedam dicta arguitur pban/ do qd ly totus tota to tum ita syncathegorematicè potest stare a parte predica/ ti sicut a parte subiecti & ita cathegorematicè a parte sub/ iecti sicut a parte predicati. **Et** capio istam propositionem alicuius totus for. est for. bec est vna particularis ergo sibi

correspondet vna indefinita sed non alia q̄ ista totus soz. est soz. igitur hec est sua indefinita sed illa particularis ē va per prius dicta: igitur et h indefinita: sed ipsa non pot̄ esse vera sumendo ly totus synca^{cc}: igit̄ sumendo cathego/rematice. C Secdo arguitur sic: sequit̄ quels tota copulatiua est vā ergo tota copulatiua est vera: p̄ p̄na ab vli ad suam indefinitam sed aīis est vey in casu ergo et p̄ns: sed non: nisi teneatur ly totus cathego:ematice q: synca^{cc} cō/sequens est impossibile ergo et c. C Tertio sic se hnt alia distributiua a parte p̄dicati sic et ly totus cū non possit da/ri causa diuerfitatis sed aliqua signa distributiua a parte p̄dicati sumunt̄ synca^{cc}: igitur et c. minor: p̄: q: eque bene distribuunt a parte p̄dicati sicut a parte subiecti dicēdo tu es omnis hō Tu es non asinus tam ly hō q̄ ly asinus stāt confuse et distributiue. C Quarto arguit sic: ly totus ta. tum. non est nisi actus anime quē aīa facit ad placitum sed eque libera est aīa a parte subiecti sicut a pte p̄dicati et econtra ergo ita bene pot̄ facere aīa ly totus stare cathego:ematice a parte subiecti sicut a pte p̄dicati et ita syn/cathe^{cc} a pte p̄dicati sicut a pte subī qd̄ est oppositū positiōis et c. vel si non det̄ cā diuerfitatis.

Ad hec argumenta r̄nde ē. C Ad primū dico q̄ illi particulari assignate nō correspondet talis indefinita s̄ hoc ens totus soz. est soz. nullus. n. diceret q̄ h omnis hō est homo esset indefinita: et tamen probaret̄ si argumen/tatio p̄ior: teneret sumendo hanc particularem aliqd̄ oīs homo est homo: vel aliquis omnis homo est homo: dicēdo q̄ non possit assignari aliqua indefinita nisi h oīs homo est homo: dico ergo q̄ quādo cūq̄ inter signum particu/lare et substantiuū mediāt signum distributiū assignāda est indefinita per terminū transcendentē p̄positū vt ens omnis homo ē animal: ens quilibet asinus currit: et sic de alijs p̄nter. C Ad secundum argumentū respondetur eo dem modo q̄ non arguit̄ ab vli ad suam indefinitā. Et si queritur de indefinita assignetur vt prius. C Ad tertium nego q̄ alia distributiua teneantur synca^{cc} a parte p̄dicati. Et tunc ad argumentū: distribuūt mobiliter a parte p̄dicati: ergo tenent̄ syncathego:ematice: nego p̄nam: vnde p̄o toto dico q̄ in illa propositione tu es omnis ho/mo: ly omnis distribuit eque hñ sic a parte subiecti nō te netur tamen synca^{cc} sicut a parte subiecti: q: dū p̄ponitur subiecto determinat copulā principale: et non sic fac̄ a parte p̄dicati: voco. n. signum distributiū synca^{cc} te/neri quando determinat copulā principale: et cathego:ematice quando non determinat eandē. Ideo nō sequit̄ ly omnis est hic syncathego:ema: igitur ly oīs tenetur syn/cathego:ematice sed op̄ addere in ante determinas verbum principale et c. C Ad quartum nego p̄nam: per idē enī probaret̄ q̄ in ista p̄positione: omnis homo est aīal ly oīs possit stare ita cathego:ematice sicut synca^{cc} ex quo tale signū est actus anime. Et sic p̄positio esset falsa: q: ly animal staret determinate et significaret q̄ aliqd̄ animal ē omnis homo: qd̄ est falsum: ymo quibz haberet dubitare illam cuz p̄poneret: querendo an ly omnis teneretur ca/thego:ematice vel synca^{cc} qd̄ est contra oēm modū lo/quēdi tam modernoz q̄ antiquoz. C Item sequeretur q̄ duo contradictoria essent simul falsa v̄z omnis hō est aīal et non oīs homo est animal: ymo simul vera vt tu es hō et tu non homo posito q̄ ly non caderet supra p̄dicatū: ipsa enim tunc significaret q̄ tu homo non es q̄ est verū. Item sequeretur q̄ in ista p̄pōne: oīs hō ē aīal: ly hō pos set stare confuse ly aīal ofuse et distributiue ex quo ly oīs est actus anime et ita potens est ipsa aīa a parte subiecti si cut a parte p̄dicati: dico ergo q̄ quando aīa p̄mit termi num distributiū a parte p̄dicati nō potest facere quā cathego:ematice teneatur: q: non potest per ipsū copulā determinare precedentē. Sed qñ ipsū p̄ponit totū p̄pōni non potest facere quin cadat sup̄ verbū principale. Ideo non pot̄ facere quin syncathego:ematice teneat̄: aīa. n. an hoc est libera facere signum distributiū stare cathego:ematice aut syncathego:ematice q: pot̄ ipsum p̄ponere vt

postponere sicut placet sibi: sed post positionē eiusdes ipsa non est libera facē ipsum taliter vel taliter teneri vt p̄z i ex emplo. Nam aīa potest facere q̄ ly homo sit ita p̄dicatū sicut subiectum et econtra anteq̄ ipsum cum altero componat sed post compositionē eiusdem non est sic libe ra. Anima enim non possit facere q̄ in hac p̄positione homo est animal ly homo esset p̄dicatum et ly animal subiectum Et sic patet solutio ad illud.

De semper et eternum.

Secundus terminus qui quādoq̄ cathego:ematice quandoq̄ syncathego:ematice te netur est ly semper. Sumit. n. cathego:ematice duz verbū principale determinare non pot̄. Et hoc plurimū cōtingit qñ a pte p̄dicati collocat̄ vt aliquis hō fuit semp. Syncathego:ematice tenet̄ qñ in copulā principale suas virtutes emittit: vt semper fuit homo: semper fuit aliqd̄ instans sine cathego:ematice siue syncathego:ematice te neat̄ p̄tinue huic cōplero: omni tpe: forma et eq̄peller. Cum. n. dicit̄ aliquis hō fuit semp d̄z intelligi q̄ aliqs hō fuit omni tpe. Et cum d̄f semp fuit instans denotat̄ q̄ oī tempore fuit instās. Ex quo ifero q̄ ly semp terminū cō fundibile subsequētē pfundit cōfufe tm̄. Sicut. n. in ista oī tempore fuit hō ly hō supponit ofuse tm̄: ita et ista semp fuit hō vel semp erit hō vt p̄st̄ stare. Id̄ terea nō seq̄t̄ semper fuit aliquis hō: vel semp erit aliqs hō: igit̄ aliqs hō semp fuit vel aliqs hō semp erit: q: arguit a termino stante ofuse tm̄ ad eundē stantē determinate respectu eius dem syncathego:ematis pfondentis. Certū tamē pot̄ cō/cedi q̄ aliqs hō semp fuit et aliqs hō erit sp: q: xps fuit sp et erit sp et ipse est hō igit̄ et c. Nam tm̄ p̄cedo q̄ aliqs hō sp fuit hō q: nullū aliū a xpo sp fuit hō: vt p̄z. Nec ē xps: cum ipse non fuit hō in primo instāti mūdi: sed hō p̄cedo q̄ ipse sp erit hō. Et sic de alijs hō sp erit hō vmo ifte hō dem̄strato xpo pot̄ non ēē hō et pot̄ non ēē xps sed ipse hō vel ipse xps non pot̄ nō ēē: cū ipse sit de. Itē cuz p̄ponit̄ semp fuit hō vel sp erit hō: p̄cedat̄ vtrūq̄ illaz: pp̄ neces sitatē huius: hō est. S̄z si p̄poneret̄ aliq̄ istaz: sp fuit aliqs hō et sp erit aliqs hō: dubitat̄ q̄libet illaz: q: h est p̄tinges aliqs hō est: stat enī q̄ i aliquo instāti p̄terito nō fuit aliqs masculus et q̄ in aliquo tpe futuro non erit aliqs hō: suffi cit enī p̄ p̄seruatione sp̄i humane vna mulier p̄gnās cū fetu masculino. Et sic p̄cedit̄ h sp fuit hō ita p̄cedit̄ quels istarū semp fuit instās: sp fuit sp: semp fuit aliq̄ hora vel aliqua dies: et sic de alijs: q: cuiuslibet istaz: veritas p̄z p̄ p̄ter conuertibilem assignatam.

Contra quedam dicta arguit̄: Et p̄io q̄ non sp aliqd̄ instās fuit. Nam aliqñ aliqd̄ instās nō fuit ergo: aīis p̄bat̄. In p̄io instāti mūdi aliqd̄ instās nō fuit. s̄z p̄m̄ instās mūdi fuit aliqñ ergo et c. p̄na p̄z cū minor et maior: p̄bat̄. Nam in p̄ instāti mūdi hoc instās p̄ns nō fu t et h instās p̄ns est aliqd̄ instās vel fuit aliqd̄ instās igit̄ et c. C Secdo arguit̄ p̄bādo q̄ ali quis hō non xps sp fuit. Nam ista duo sp fuerūt dem̄stratis xpo et soz. ergo vtrūq̄ illoz: sp fuit s̄z soz. ē aliqs illoz: igit̄. soz. sp fuit: p̄z p̄na cū minor: supposita vitate eiusdes: aīis patet: q: suū oppositū ē falsū v̄z ista nō sp fuerūt: q: seq̄t̄: ista nō sp fuerūt: igit̄ vtrūq̄ illoz: nō sp fuit: et p̄ p̄ns neu truz illoz: sp fuit qd̄ ē falsū: q: xps sp fuit. C Tertio pono q̄. a. quertat̄ cū isto diuifecto soz. vel de? q: posito vtrūq̄ illoz: sp fuit: dem̄stratis xpo et a. Si negat̄. p̄. xps sp fuit et a. sp fuit et nō sūt plura illoz: q̄ xps et a. ergo vtrūq̄ il/lorū sp fuit p̄na p̄z cū maior: et 3^a pte s̄z minor: p̄bat̄. Nam deus sp fuit sed de? a. igit̄. a. sp fuit: minor: p̄bat̄. nā de? soz. vel de? ergo de? ē. a. p̄z p̄na ab vno conuertibili ad reliquū ista. n. quertunt̄ et copule s̄nt vt p̄z et p̄dicata cō uertunt̄ p̄positū. C Quarto p̄bo q̄ aliqs hō non xps sp erit hō: v̄z soz. Nam ista sp erūt: et ista sūt soz. igit̄ soz. sp erit et nō nisi hō: igit̄ soz. sp erit hō: maior: p̄z p̄ h q̄ vtrūq̄ illo rum sp erit: dem̄stratis materia et forma que sunt soz. Similiter iste binarius semp erit dem̄stratis eiusdes et iste binari? est soz. igit̄ et c. maior: p̄z. Nam p̄na vnitās illius

binarij semp erit pura materia et secunda unitas istius binarij semper erit pura forma: igitur et iste binarius cum ipse non sit nisi sue unitates quare et.

Ad ista argumenta respondet Ad primum concedo ista duo semp aliqd instans fuit et aliqn aliqd instans non fuit: sed non sunt inuicem contradictoria: qz i neutra illa rum stat ille terminus instans cum sit terminus cōis cōfuse et distributue ymo sunt ppōnes sibi inuicē imprinentes. Sed iste due sunt dictione semp aliqd instans fuit et aliqn non aliqd instans fuit quax scda est falsa vt pz. Item iste non sunt contrarie: semp aliqd instans erit et semp aliqd i stans non erit cū quelibet illaz sit vera. Sed iste sunt contrarie semp aliqd instans erit et semp non aliqd instans erit: quax secunda est falsa vt pz per suā equivalentem. Item iste non sunt dictione semp aliqd instans non erit et aliqn aliqd instans erit: cū quelibet illaz sit vera et hoc cōtingit quia ille terminus instans nullibi stat confuse et distributiue. Sed iste bñ sunt dictione semp aliqd instans nō erit et aliqn omne instans erit: quax scda est falsa vt pz. Item iste non sūt dictione: aliqn oē instans non erit et semp oē instans erit: cum quelz illaz sit falsa. Et defectus est: qz ly instans vtrobiz stat p̄fuse et distributue. Sz iste bñ sunt contradictorie aliqn oē instans nō erit et semp aliqd instans erit quax scda est vera vt pz et p̄ia est falsa: qz ipsa significat qd aliqn nullum instans erit qd est falsū qre et. Ad scdōz nego qd aliqs hō nō xps semp fuit. Et tunc ad argumentum nego qd ista duo semp fuerūt demōstratis forte et chris̄to: Et nego similiter istam. Ista duo non semp fuerunt: non tñ nego duo contradictoria sed bene duo opposita: cum ex vno illoz sequit̄ oppositū alterius. Sequitur enim ista duo nō semp fuerunt ergo alterz eoz nō sp̄ fuit et per p̄ns non ista duo semp fuerunt qd est oppositū alterius partis. Sicut ex illis duobus sequunt̄ duo instantia contraria Ex affirmatiua. n. sequit̄ qd vtrūqz illorū semp fuit et ex negatiua sequitur qd vtrūqz illorū non semp fuit: que sunt opposita contraria: non ergo d̄z taliter assignari contradictoriū per negationē post positam sed prepositaz v̄z non ista semp fuerunt que vera est: lz. n. ille terminus ista sit terminus discretus h̄z tamē plura supposita cuz sit terminus pluralis numeri. Ideo in huiusmodi dictionibus opz negationē preponere tolli. Ad tertiu argumentum admissō casu nego quālz illaz ppōnuz: vtrūqz illorū semp fuit. a. semp fuit. et deus est. a. Et tūc ad argumentum istius vltime cuz arguit̄: deus est deus vel soz. ergo deus est. a. nego p̄nam: et nego qd arguat̄ ab vno conuertibili ad reliquū. Et tunc cū arguit̄ sb̄ta copule et p̄dicata conuertunt̄ et supponit̄ precise pro eisdē et propositiones sunt consimilis qualitatis et q̄titatis ergo conuertunt̄: cōcedit̄ p̄na: et nego añs. Et si queritur p̄o qua pte: non dicatur pro qua quousqz p̄pōsite non fuerūt oēs succelline: quarum oēs sunt concedende p̄tey: vltimaz quia repugnat cōcessis cū opposito bene negati. Sequitur enim nō suba copule et p̄dicata conuertunt̄ nec supponunt̄ precise pro eisdē nec ille ppōnes sunt consimilis q̄titatis et q̄litatis sed subiecta copule et p̄dicata conuertuntur et supponunt̄ precise pro eisdē: igitur non sunt consimilis qualitatis et q̄titatis et. Si tamē cum casu poneret̄ qd ille cōuertent̄ ad huc negat̄ consequentiā p̄dictam. Et tūc ad argumentū: ibi arguitur ab vno cōuertibili ad reliquū igitur p̄na est bona: concedo. Et tunc vltra cōsequentiā est bona et añs est p̄cedendū a te: igitur et cōsequens: cōceditur cōsequentiā: et negatur totum añs: et cuz p̄ponit̄ minoz: negatur: qz repugnat vni p̄cesso cum opposito bene negati: sequitur. n. illa p̄na non est bona vel illud ante cedens non est concedendū a te sed illa consequentiā ē bona per p̄cessuz: ergo illud añs non est concedendum a te quod ē oppositū minoris. Ad vltis alijs modis posset respondēri quos seruo quousqz materiā obligatoriā p̄tra ctauero. Ad quartū argumentū potest multipliciter respondēri primo negando qd soz. semp erit. Et tunc ad argumenta: Ista duo semper erunt demōstratis p̄io:ibus et

ista sunt soz. igitur et. dubitatur e sequēntia: eo qd ly ista in ante potest teneri collectivē vel diuisiue tā i maiori q̄ i minori: i maiori collectivē et iniori diuisiue: aut e: p̄o p̄cedo p̄nam et nego maiore v̄z ista duo sp̄ erūt: significat .n. qd illd qd est ista duo semp erūt qd est falsum. Scdō nō concedo p̄nam cū maiori et nego minore: v̄z ista duo sunt soz. ipsa. n. significat qd vtrūqz illorū est soz. qd ē falsum. Si vero teneatur ly ista in maiori diuisiue et in minori collectivē: nego cōsequentiā nec est syllogismus demōstratiuus cum medijs terminis non equaliter teneat̄ tā in maiori q̄ in minori qd tamen oporteret. Consil̄ respōdetur ad confirmatiōē cum dicitur: iste binarius semper erit et iste binarius est iste soz. igitur et. dubitando p̄naz: eo qd ly binarius potest stare collectivē vel diuisiue nō ob stare qd sit numeri singularis: supponit. n. pro pluribus respectu termini demōstratiui. Si. n. ly binariū s stat collectivē nego istaz. Iste binarius semper erit: qd significat qd illud qd est iste binarius semp erit qd est falsum. Si autē stat diuisiue concedo illam: et nego istam: iste binarius est ille soz. cum ipsa tunc significet qd quelz unitas istius binarij est soz. qd est manifeste falsū: Terūtamēn p̄p̄o:ie loquēdo de numero d̄z hec simpliciter negari. Iste numerus est soz. qz numerus vltra duas res p̄supponit ipas esse separatas Ideo mā et forma dum sunt in coniuncto non p̄p̄o:ie dicunt̄ numerus: et sic nō est possibile qd numerus sit aliqua res simpliciter sed bene forte aliqd vnū unitate aggregationis. Alia responso. pulchrioz et magis sophistica concedit qd soz. semper erit: s̄z non semper erit soz. et quilibet homo semper erit sed non quilibet hō semper erit homo. Et sic concedit qd post separationem anime. a. corpe soz. erit sed tunc non erit soz. nec hō: ymo quando soz. corūpetur vel mouetur tunc non desinet eē: sed bene desinet esse hō: vnde corruptio vel mors nō est definitio sed separatio aliquoz. Ideo concedo qd duo in corruptibilia possunt corūpi hoc est adinuicem separati: s̄z non possunt sic corūpi qd ambo desinant esse: anima. n. et corpus sunt incorruptibilia et vnū corruptibile qd p̄t corumpi per separationē aie a corpe et.

Quocunqz dicta sūt de illo termino semp p̄ntē puenienter applicari alijs terminis. Tertio declarandis v̄z ab eterno eternaliter et i eternis: p̄ter hoc qd qlibet istoz aduerbialiter sumpt̄ huc complexo ante omne tempus finitū vel post oē tempus finitū: Juxta inherentiā termini cui apponit̄ formaliter equialet: vt cum dicit̄ ab eterno tu fuisti debet itelligi qd ante omne tempus finitū fuisti. Sicut in eternum et eterna liter eris significat qd post oē tempus finitū eris. Ita qd quando tale aduerbium additur verbo p̄teriti temporis resoluitur in hoc complexū ante omne tempus finitū: et cum verbo futuri temporis annectit̄ resoluit̄ in alterū complexū v̄z post qdlibet tempus finitū. Et notanter dicitur aduerbialiter sumptus qd cum dicitur tu fuisti ab eterno: debet hec propositio dubitari an ly ab eterno teneatur aduerbialiter vel nominaliter. Si aduerbialiter negatur propositio: qz tu non fuisti ante omne tempus finitū. Si nominaliter: conceditur: qz tūc significat qd tu fuisti ab aliquo quod est eternum: qd est verum: qz fuisti adeo qui est eternus. Ad dicitur etiam complexo ouertibili ly finitū: ad ostendendum qd non est sufficiens equi pollentia: ante omne tempus: quilibet enī cōcedit qd de? eternaliter fuit et qd mundus in eternum erit: et tamē de? non ante fuit omne tempus: quia non fuit ante tempus infinitum quod fuit aliquod tempus: nec etiam mundus post omne tempus erit: quia non erit post tempus eternū: sed deus bene ab eterno fuit: hoc est ante omne tēpus finitū fuit: quia ante aliquod tempus finitū fuit: et non est nec fuit aliquod tempus finitū quin ante illud deus fuit. Similiter mundus post omne tempus finitū erit: quia post aliquod tempus finitū erit et non est vel erit aliquod tempus finitū quin post illud erit ergo et. Verūtamēn ego non concedo qd deus fuit ab eterno: qz deus non fuit ante omne tempus finitū. Sequitur

enim deus fuit ante omne tps finitū: igit̄ i aliquo instāti: quo assignato per .a. arguit̄ sic. In .a. instāti deus fuit añ omne tempus finitū ergo nullum fuit tempus finitūz qñ ante illud deus fuit in .a. instāti qñs ē fallum: qz quocūqz instāti dato īfinita fuerunt tpa finita ante illud: in quibus deus non fuit in .a. instāti cū illa non fuerant in .a. instāti: nec .a. instans fuit in illis. Sillr etiā ego nego q mundus erit eternalr: qz quocūqz instāti dato in illo non erit post quodlibet tps finitum vt pz sicut prius oporteret eniz q tale instans foret post omne tempus finitum q non ē bene possibile quare ꝛc.

Circa predicta occurrit vnum dubiū de quātitate haz ppositionū semp fuit homo: ab eterno fuit deus eternaliter mūdus erit: ꝛ sic de similibus. **C**Ad q rñdendūz pmitto q terminoz qdā sūt cathegorematici qdā syncathegorematici: q qdāmi qui nec sunt cathegorematici nec syncathegorematici s; termini pgnātes: termini cathegorematici sūt simplices intentiones mentales vel termini in voce aut īscripto illis subordinati: vt ly homo: ly aial: ly afinus: ꝛ sic de alijs. Termini syncathegorematici sūt acti simplices anime vel termini in voce aut īscripto illis subordinati: vt ois: nullus: quilibet: vterqz: alter: aliquis: ꝛ sic de alijs. **T**ermini pgnantes sunt duplices qdā cōpositi qdāz simplices. Compositi sunt illi q cōponunt̄ ex termino cathegorematico ꝛ syncathegorematico: vt aliquis hō: ois homo: alter illoz: vterqz illorum: ꝛ sic de alijs. Sed termini pgnantes simplices sūt illi qui non sic componuntur sed bñ subordinantur vni termino mentali cōposito ex termino cathegorematico ꝛ syncathegorematico: vt ly semp: ab eterno: alteri: vbiqz: alicubi: tot? ꝛ infinitū: aliquid ꝛ nihil: pz enī q quibz istoz est terminus simplex sicut ly hō vely aial: ꝛ tñ subordinat̄ vni termino mentali cōposito: ly semp subordinat̄ huic oī tpe ly ab eterno huic ante vlt post oē tēpus finitū: ly aliqñ huic aliquo tpe: vbiqz in oī loco: alicubi in aliquo loco: tot? quibz ps qstitutiua. Infinitū non tñ quin māius: aliqd aliqd ens: nihil nullū ens. **A**dodo q: nullus talis termino cōpositus dī cathegorematicus aut syncathegorematicus: qz non vñ qre magis cathegorematicus qz syncathegorematicus ꝛ ecōtra. Ideo tales termini simplices istis subordinati non dicuntur cathegorematici vel syncathegorematici sed precise termini pgnātes: per hoc ergo pōt quicūqz leuiter respondere ad dubiū dicendo q nulla illaz pponū ē qsta qstitutiua loycali: h eniz sp fuit hō: non vñ q sit vltis: cū ibi non subijciat̄ terminus aliqz cathegorematicus determinatus per signū vñ. Subijciat̄ in precise ly semp qui nō ē terminus cathegorematicus nec syncathegorematicus vt sepius est dictū: nec ēt īdefinita vt pz cū ibi nō subijciat̄ terminus cathegorematicus ꝛ per qñs nec pticularis nec singularis. Et eodē mō rñdeo ad oēs alias in qb? subijciat̄ aliquis pdictoz terminoz pgnantiū vel sibi equalentiū. **N**ec obstat q tales sint de inesse vel cathegoric: quia dico q non quibz cathegorica est alicuius qstitutiua: cathegoricē eniz pgnantes: vtputa excludē ꝛ exceptiue nō sūt alicuius qstitutiua nec aliē non pgnātes in quibus subijciat̄ terminus pgnans vt sunt pdicte. Sillr ēt non sequit̄: Quin illz istarum mentalis cōrnsdens est alicuius qstitutiua: igitur ꝛ iste vocales vel scripte: qz mentales hñt req̄sita ad qstitutiuaem pponis que non hñt bee supius pdicte: per idē .n. pbarem q h hō est: in voce vel īscripto est de 3° adiacēte: quia sua mentalis cū immediate subordinat̄ est de 3° adiacente vñ hō est ens. Et sic pbarem q qlibet in voce vel īscripto est de 3° adiacente. **N**on .n. est possibile q aliqua sit ppo mentalis de scdo adiacente precise. Ex his infero istam cōclōnem q in pdictozis de inesse non regitur similitudo extremoz: pz. **I**tem ista sunt pdictoria aliquid est: ꝛ nihil est: ꝛ tñ subiecta non sunt similia. Sillr ista sunt cōtradictoria semper fuit hō aliqñ non fuit hō vbiqz est deus. Alicubi nō est deus: ꝛ tñ sba nō sunt simonima verum est tamen: q si contradictoria illa essent qsta qstitutiua sep̄bica oporteret extrema ec simonima vt patet ī istis:

omnis homo est animal: hō non est animal ꝛ sic de alijs. **Sed forte** **C**ontra predicta posset inferri hec conclusio ipossibilis qd oē adiectiuū substantiue tentū esset termino pgnans: ꝛ sic hoc ppo: albi est: non ēt alicuius qstitutiua. Et per idē nec aliqua istarū: omne albi est: nullum albi ē que non vident̄ vera: ymo sequeret̄ q p maiorē pte termini de pdicamēto qstitutiua aut qstitutiua nō ēt cathegorematici sicut sunt illi albi: ni gram: coloratum: qstuz bicubitū: tricubitū: ꝛ sic de alijs. Et qñā patet: qz quilibet illoz terminozū subordinat̄ vni termino mentali: ly albi: .n. subordinat̄ huic: alba res ly qstū huic: qsta res: aliqle: aliqis res ꝛ sic de alijs.

Ad istud respondetur q ex dictis meis si sequantur illa inconuenientia. **N**on .n. dico q nullus terminus qui quertit̄ cum termino cōposito ex cathegorematico ꝛ syncathegorematico ē cathegorematicus. **A**dodo in pposito verū est q qdāz tale adiectiuū cōuertit̄ cū vno termino cōposito: ꝛ eidē vel cōsimili subordinat̄: sed nō īmediate: vñ iste terminus albi subordinat̄ īmediate vni termino mentali qui est intentio simplex īmediate representans intellectui quodcūqz albi ad extra. Et sicut est de ly album ita ꝛ de alijs quapp argumentū non pcedit. **C**ōcedo enī q h albi: est: est īdefinita: ꝛ h: oē albi: est: est vltis ꝛ h similit̄: hoc est est singularis non obstat q ly hoc conuertat̄ ꝛ subordineat̄ vni termino mentali cōposito ex cathegoremate ꝛ syncathegoremate: vñ ista res. Et hoc contingit: qz non īmediate subordinat̄ illi sed vñtermino simplici mentali significāte singulariter hoc qre ꝛc. **C**De isto termino infinitum.

Am de illo termino infinitū qui qñqz cathegorematicē qñqz syncathegorematicē tenet restat īngere. Tenet enī cathegorematicē vt supius dixi quando suuz principale verbum determinare non potest. Et hoc contingit quando copule postponitur vel eidem restrictiue preponit̄ vt hoc corpus est infinitum: aliquid infinitum est hoc corpus ꝛ sic de alijs. Syncathegorematicē tenet quando suū verbū principale determinat: vt infinitus est aliqd corpus aliquo hoie: ī infinitus maior est plato ꝛ plato ī infinitus maior est aliquo hoie ꝛ sic de singulis. Sed sine cathegorematicē vel syncathegorematicē tenet eodē mō semp exponit̄: vtputa per aliqstū ꝛ finitūz quin māius vel per aliqd ꝛ finita qñ plura ita q cōiter ī numero singulari exponit̄ per aliqstū ꝛ finitum quin māius: ꝛ ī numero plurali per aliqd ꝛ finita qñ plura. **E**xempluz ī numero singulari: vt infinitus numerus est ī isto corpore. Aliqstus numerus est ī isto corpore ꝛ non est aliqstus numerus quin maior illo est ī isto corpore ergo infinitus numerus est ī isto corpore. **I**tem infinita linea est ī isto mundo: aliqsta linea est ī mundo ꝛ non est linea finita qñ maior: illa est ī mundo igit̄ ꝛc. **I**tem infinite magnū est aliquod corpus exponitur sic: aliqstam magnū est aliqd corpus ꝛ non est aliqstam magnū finitum quā māius illo est aliqd corpus igitur ꝛc. **E**xemplum in obliquis casibus: vt istius corporis īfinita qstitutiua est pars: exponitur sic istius corporis aliquāta qstitutiua est pars ꝛ nō est aliqsta qstitutiua finita quin illius corporis ē maior illa est ps igit̄ ꝛc. **E**xemplū in numero plurali vt infiniti hoies fuerunt exponitur sic: aliq hoies fuerunt ꝛ non sunt vel fuerunt hoīnes finiti qñ plures illis fuerunt igit̄ ꝛc. **I**tem infinite hoie fuerunt exponitur sic: aliquot hoie erūt ꝛ nō sūt vel erunt finite hoie qñ plures qz ille erunt igit̄ ꝛc. **I**tem infinita instantia pñt esse: aliquot instantia pñt esse ꝛ nō sunt vel possunt esse instantia finita quin plura qz illa possūt eē: igitur ꝛc. **E**xemplū in obliquis casibus vt istius hois infinite partes sunt: istius hois aliquot partes sūt: nō sūt partes finite qñ istius hois plures illis sūt igit̄ ꝛc. **I**tem infinita corpora tangit for. exponitur sic. Aliquot corpora tangit for. igit̄ ꝛc. Et sic est per opposita dicendū cū alijs casibus: **C**erūtū

est advertendum qd si fiat compositio infinitationis cum comparatio vel superlativo opz hunc termino finitum ad dere illum terminum gradum specificando positum compati in genitivo casu: vt in infinitum sor. est fortior platone. Exponitur sic: sor. est fortior platone: et non e gra dus fortitudinis finitus quo sor. no sit fortior platone vel quin ille sor. sit fortior: platone igitur etc. Item in infinitum maior: est linea curva qd linea recta exponitur sic: ma ior: est linea curva qd linea recta et non est gradus magni tudinis finit? quo no sit maior: linea curva qd liea recta etc. Similiter exponitur ly infinitum tentuz cathegorema ticez vt hoc corpus est infinitum: hoc corpus est aliquantum et non est aliqstum finitum quin maior illo sit hoc corpus igitur etc. Item. a. numerus est infinitus numerus: expo nitur sic. a. nuerus est aliquatus numerus et non est aliqstus nuerus qn maior: illo sit. a. nuer? igit? etc.

Ex his infero Istas conclusiones qd sicut infinita sunt finita: Ita finita sunt infinita: p: prima pars: eo qd aliquot sunt finita et non sunt aliquot finita quin plura illis sut finita igit? etc. Secunda pars probatur: Nam due medietates. a. corpo ris sunt finita et eedes sunt infinita ergo finita sunt infinita: maior probatur: Nam ille due medietates sunt aliquot et non sunt aliquot finita quin ille due medietates sunt plu res vel plura igitur etc. Primum correlariu: Sicut infi nitum tempus est elapsum ita aliqd tempus elapsuz est vel fuit infinitum: prima pars p: Nam aliquatum tem pus est elapsum: et non est vel fuit tempus finitum quin maior illo est elapsum igitur etc. scda p: Nam hoc tem pus est vel fuit infinitum demfato tempore eterno et infi nito p: eterito et hoc tempus est vel fuit aliqd tempus igitur etc. maior: probatur: naz hoc tempus est vel fuit aliqst tam et non est vel fuit tempus aliquatum finitum qn illo fuerit vel sit maior hoc tempus igitur etc. Secunduz correlariu: Sicut infiniti fuerunt vel erunt homines. Ita homines fuerunt vel erunt infiniti: prima pars patet: eo qd aliquot erunt vel fuerunt homines et non sunt erunt vel fuerunt homines finiti quin plures illis fuerunt vel erunt hoies igitur etc. scda pars etiā patet: q: isti fuerunt vel erūt infiniti demfatis omnib? hominibus qui fuerunt vel qui erunt: probatur. Nam isti erunt vel fuerunt aliquot et no erunt vel fuerunt aliquot finiti quin plures illis homines erunt vel fuerunt igitur etc. Tertium correlarium In finitus numerus est in. a. continuo et in. a. continuo est infi nitus numerus: prima pars patet vt prius. Et secunda si militer: q: in. a. continuo est aliquatus numerus et non est numerus finitus quin maior: illo est in. a. cōtinuo: ymo cō ceditur qd aliquis numerus est infinitus: q: iste numerus est infinitus demfato numero composito ex oibus parti bus vel numeris istius continui: q: iste numerus est aliqstus et non est aliqstus numerus finitus quin iste numer? sit maior: illo igitur etc. Et sic consequenter conceditur qd infinite partes sunt in continuo et aliqae partes in cōtinuo sūt infinite: q: ille: qd sūt oēs ptes illi? ptnui.

Secunda conclusio Infinitum tps fuit tps finitus: et tamen nullam tps finitū fuit tempus infinitū: p:ia pars patet: Nam tēpus fuit tps finiti: et non est vel fuit tēpus finitum qn maior illo fuerit tps finitum igit? etc. Secunda pars p: q: quocūqz tpe dato finito maior illo fuit aliqd tempus finitum Ideo nullū tale fuit infinituz. Ex isto po test concedi sibi qd infinitus numerus est numerus finit? et tamen nullus numerus finit? est numerus infinit?. Sibi infinita instantia erant vel fuerunt finita et tñ nulla instātia finita erūt vt fuerūt infinita qd oia patēt expmptis etc.

Contra quedam dicta arguitur. Et p: mo h illa p: pōne p: cel sam: Infinitus numerus e nuerus finitus. Nam aliqs nu merus est numerus finitus et non maior illo est numer? finitus: igitur non infinitus numer? est numerus finit?: p: p:ia et a:ns p:bat. Nam aliqs numerus e nuerus finit? et no maior: numero finito e numerus finitus ergo etc. p: p:ia

eo qd loco relatiui licitum est ponere suum a:ns. Et scdo p: cise numerus finitus est numer? finitus: igit? non infi nitus numerus e finitus: consequentia videtur bona et an tecedens patet ex positione sic: numerus finitus e finitus et nihil non numerus finitus est numerus finitus g? etc. Tertio nullus infinit? nuerus e finitus: igit? no infinit? numerus e finit?: p: p:ia a sibi: sequitur. n. bñ: nullus a finus currit: igitur non a finus currit. Et ex alio: q: si infinit? nu merus est finitus: igit? numerus finitus est infinitus patz p:ia cū sit p:uerfio simplex. Quarto seq: Infinit? nu merus est finitus: igit? maior qd numerus binari? trinari? vel q:ternarius et sic in infinitū e nuerus finitus: p:ia e bō na et p:is est falsū ergo et a:ns: qd p:is sit falsū p: p: q: quo cūqz nūero finito dato ille non e maior: qd numerus bima rius trinarius vel q:ternarius et sic in infinitū sibi ille e ma ior: etc. ergo nullus numerus binari? trinarius vel sic in in finitum est ita magnus sicut nuerus finitus datus qd e fal sum vt p: p: intueti. Quinto sequitur ista p: cō qd aliqs nu merus erit infinitus et tñ q: cūqz erit erit solū mō finitus: probat: posito qd sor. i ipa pte p:portionali nueraret biariū et i scda eūdē binariū cū alio binario addito et sic in infinitū et qd i fine hore nihil nuerabit: tūc p: qd sor. nuerabit nūez infinitū: q: nuerabit aliquatuz nūez et nē vel erit aliquat? nuer? qn maior: e illo nuerabit: igit? etc. et p: p:is ille nuer? erit infinitus. Et qd ille q: cūqz erit erit solū mō finit?: pro batur: q: q: cūqz sor. nuerabit: nuerabit p aliquo instanti sed p nullo istāti nuerabit nūez infinitū: igit? ille numer? nunqz erit infinit? et erit ergo p:ime erit finit?.

Ad hec argumēta videt? concedēdo vt prius qd infinitus numer? est finitus. Et tūc ad argumentū nego illa p: positionē: aliqs nuerus e finitus et no maior: illo est finit?. Et tunc ad p: bationē nego p:iam: nec loco relatiui licituz e ponere suū a:ns dū mō a:ns i eodē loco alr supponat qd re latiui: b. n. p: pō aliqs numer? est finitus et maior: illo est fi nitus significat qd aliqs numer? e finit? quo maior: est nu merus finitus: qd vey est: et no significat qd aliqs nuerus est finitus et maior: nūero finito e nuerus finitus q: iter aut relatiui supponat p: in caplo de relatiuis etc. Ad scd3 concedo ista dno: p: cise nuerus finitus e finitus: et infinitus numerus est finitus: ex quo ly infinit? stat ibi syncathegore matice et no nisi p nūero finito qre etc. Ad tertiu nego p:iam: q: in a:nte nota infinitationis tenet cathegoremauce et i p:te syncathegorematice. Et tūc ad sicut dicit: dico qd non est similitudo: eo qd a finus nunqz mutat significatiōne nec tenet interdū cathe? interdū syncathe? sicut ly infi nitū: nec illa est debita p:uerfio: b. n. p: pō infinit? nuerus e finitus d: sic cōuert: nuerus finitus est aliquatus nuerus. Sibi infinita sūt finita sic p:uertit? finita sūt aliquot vel finita sunt aliq? entia qd etc. Ad qrtū nego p:iam: eo qd in p:te nota disunctiōis p:tinue collectiue tenet. Sed bñ cōcedo istam p:iam: Infinitus nuerus e finitus ergo maior: qd bi nariuz est finitus vel maior: quā trinariuz e finitus et sic in infi? ita qd descēdat disunctiue aut copulatiue a disiunctis. Ad vltimū nego p: cōne adductā: Et tūc ad mōso casu concedo qd sor. nuerabit nūez infinitū: et qd nuerus infi nitus numerabit a sor. et qd q: cūqz sor. nuerabit nūez rabit p aliquo instāti non tñ iste numerus infinitus nūez rabitur a sor. p aliquo instāti: s: in toto tpe terminato vsqz ad vltimū instans hore: et qd iste nuerus erit et tñ p nullo instanti nec in aliq? pte p:portionali: sed erit in tota ista hore et in q:ls pte terminata ad vltimū instāns: et no seq: nūquā erit ita qd ille nuerus est infinitus: igit? ille numerus nunqz erit infinitus sicut non seq: nunqz erit ita qd duo instantia sunt: igit? duo instantia nunqz erunt: sicut et no seq: nūqz erit ita in ista hore qd infinite ptes p:portionales sūt p:ran site: igit? non infinite ptes p:portionalis in ista hore erūt p: transite. Ita dico qd ille numerus erit et no in aliquo instā ti nec in aliq? pte illius hore no terminata ad vltimū instāns: Et sic seq: qd est dare maximū nūez: istū v: quē sor. nu merabit in hac hore. Et ex his patet falsitas hui? p: pōnis q: cūqz ille numer? erit ille erit finitus: qd impossibile est qd

numerus infinitus erit finitus vel econtra: q: numerus non potest augeri vel diminui. Non obstante hoc concedo ista conclusionem: Infinitum erit aliqd corp⁹ et tñ quicunq; ipsu erit ipz erit pñse finitu supposito qd aliqd corp⁹ crescat sic qd in p^a pte pportionali erit pñse pedales i scda bipedale in ter^a tripedale et sic in infinitu: ita tñ qd illud corpus nec aliq eius vnitas erit pñse: tunc p⁹ qd infinitu erit hoc corpus: quia aliquantu erit hoc corp⁹ et non est vel erit qtu finitus quin maius illo erit hoc corpus et tñ quicunq; hoc corpus erit ipsum erit pñse finitu: q: nuq; erit nisi in aliquo instati sed in quocunq; instati erit pñse finitu igit^r et. Et non seqt^r .a. corpus habebit infinitas ptes equales no coicantes ergo .a. corpus erit infinitu: q: ad hoc qd .a. corp⁹ erit infinitu requirit^r qd in aliquo instati erit infinitu: s; ad hoc qd .a. habebit infinitas ptes equales non coicantes no requit^r qd in aliquo instati. Unde est dñia de numero et de corp⁹: quia bñ seqtur hoc corp⁹ erit: igit^r in aliquo instati: sed no seqt^r iste numerus erit igit^r in aliquo instati: q: i nullo instati erit ita qd oēs vnitates istu nñeri sūt sic in quol; instati erit ita qd oēs partes corp⁹ sunt.

Contra istam rñsonē arguit sic: seqtur in finita sunt talia vel talia: igit^r talia vel talia sunt infinita. Sñt infinite vnitates sunt illi numeri ergo illius numeri sunt infinite vnitates: ergo pides seqtur infinitu erit .a. corpus ergo .a. corp⁹ erit infinitum. Tñ dñic dñ negādo pñas et similitudinē: aliqñ. n. bimōi pñe sunt bone qñ mae et aliqñ non: ymo nuq; de forma: vñ non seqt^r. Infinite sūt ptes for. eqles no coicātes: igit^r aliq partes for. eqles no coicātes sūt infinite. Infinita sūt corp⁹ equalia non coicantia ergo corp⁹ equalia non cōmunicantia sunt infinita. Similiter non sequitur. Infinita tarditate mouetur aliquid ergo aliquid mouetur infinita tarditate: ymo nec cū ly oēs sicut no seqt^r: oēs hoies similes sunt hoies: igit^r hoies sūt oēs hoies filies: et tñ bene seqt^r: oēs hoies sunt aliq hoies ergo aliq hoies sunt oēs hoies. Sñt et seqtur: infinitu magnū est aliqd: igit^r aliqd est infinitum magnū. Infinita sunt ista: igit^r ista sunt infinita. Ite consequentie non sūt bone nisi de mae: q: no ē possibile qd añs vez sit sine pñte no tñ sunt bone de forma: q: alie no valēt. Concedebat eni prius qd infinitus numerus est finit⁹ et tñ nullus numerus finitus est infinit⁹. Infinite sūt vnitates alienius numeri finiti et tñ nullius numeri finiti sunt infinite vnitates et sic de alijs qñ et.

Sed contra illud qd dicebat qd for. nñerabit numerus infinitu arguit sic. Nā si for. posset sic numerare numerus infinitu vt dictu est ponat qd in pñma pte pportionali istu bore numerabit vnā vnitate: et in scda vnā tñ quā non nñerabit et sic in infinitu: tunc illo posito seqtur p pñdicta qd for. numerabit numeru infinitu. Sed s; et pono qd in fine istius bore for. incipiet numerare et qd numerabit p totā bore: pñmā diuisā i ptes pportionales maiores versus principiu s; eundē ordinem sñm quē ias incipit et eundē numerus: tunc finis i fine illius bore Et seqtur qd for. imediate post hoc numerabit numerus infinitu Et p pñs non nñerabit sñm eundē ordinē sñm quē prius incepit: q: esto qd prius numerasset sñm talē ordinē. a. b. c. sequt^r qd imediate post b nñerabit. a. b. c. et infinitas alias: igit^r no pñ. a. q. b. vel. b. q. c. et p pñs no habebit ordinē pñorē qd est s; casus.

Ad istud respōdetur admittēdo pñmū casū et non scd; q: icludit s; dictionē vt argumentū deducit: s; ponat qd for. nñeret ordinē retrogrado ad b qd nñerant: admittit casus: et tunc no seqtur plus nisi qd for. imediate post hoc nñerabit infinitas vnitates et nullā illaz post hoc numerabit: sicut si aliqs pñnet^r icpiat moueri sup aliquā lineā tunc imediate post b pñsibit infinitas ptes pportionales et tñ nulla erit pñia quā pñsibit. Sñt si aliqd incipiat intēdere motū a no gradu tūc imediate post b mouebit^r infinitis gradib⁹ et tñ null⁹ erit pñm⁹ quo mouebit^r: eodē mō est dicendū de numero: vñ dato qd for. in pñia pte pportionali numerabit. a. tñ: i scda. b. tñ: et in tercia. c.

tantū et in qñta itez. a. et sic circulariter i infinitis: dico qd in secunda hora diuisa vt prius no pot^r for. incipere numerare eadē vnitates sñm eundē ordinē sñm quē prius: ita qd per prius. a. q. b. vel. b. q. c. nec et ordie retrogrado: ita qd per prius. c. q. b. vel. b. q. a. sed bñ pot^r incipere numerare sñm eundē ordinē sñm quē iā definit numerare. Et sic iam no definit numerare p prius. a. q. b. vel. b. q. c. Ita iam non incipit numerare prius vnū qd reliquū: q: imediate post hoc numerabit infinites tā. a. q. b. q. c. pot^r tñ concedi qd for. incipit nñerare s; talē ordinē. c. b. a. ad istū intellectu qd i nulla pte pportionali numerabit. b. qñ in pñma pcedete numerabit. c. et i pñma pte subsequente numerabit. a. sic posito qd for. in pñma pte pportionali moueat et in scda gescat et in tercia moueat et i quarta gescat et sic de ceteris. Et vltieri⁹ qd in scda hora diuisa vt prius for. pñst^r incipiet moueri et gescere: vt pñ⁹ definit sic facere: et sñm⁹ in pñcipio 2° bore: tūc seqt^r qd for. no prius mouebit qd qe scet nec pñ⁹ gescet qd mouebit^r s; imediate post b infinites mouebit et infinites gescet qñ et.

Preterea arguit s; vnū aliud dictū v; qd in finite ptes sunt i pñmo. Nā est dare vltimā pte pportionalē i pñmo ergo no infinite ptes sūt in continuo: pñia p; et añs pbat. Et pono qd for. et pla. moueat sup vnū spatū: ita qd plato pcedat for. semp in vna parte pportionali: sic qd qñ for. ptransierit pñmā pte pportionalē plato ptransibit scdaz et sic vltieri⁹ in infinitu: tūc vel for. et pla. eque cito ptransiet istū spatū vel pla. cit⁹ for. Si pñmū sequit pñdo ista qd aliq duo mobilia sic se hñt qd vnū pcedat reliquū p totū vnū tps et tñ vnū no erit cit⁹ in fine qd reliquū qd non vñ vez. Si dabit scd; qd vnū cit⁹ in fine erit qd reliquū et no nisi p vnā pte pportionalē ergo illa erit vltima igit^r et. Sedo arguit sic: et signo ptes pportionales vt prius. Et a pte posteriori volo qd aliqd mobile debeat ptransire: tunc certū est qd facilius ē ptransire vnā pte pportionalē qd duas et facilius duas qd infinitas ergo aliqua ps pportionalis pñio ptransiet ab isto et illa no potest poni nisi vltima q: si no ēc vltima aliq ptransietur ante illā igit^r et. Tertio seqt^r qd infinita pedalia sūt i qñtate bipedalē qd ē falsuz: q: duo pedalia faciunt aliqñtam extensionē et qtuor pedalia in duplo maiorē qñtate: igit^r i finita pedalia faciunt in infinitu magnā qñtate et sic qñcūq; quāntitas bipedalis ēc magnitudo infinita qd ē impossibile: ymo seqtur qd in duobus miliaribus ēc infinita miliaria et sic qñcūq; ptransiet duo miliaria ptransiet infinita miliaria. Et iā seqtur qd cellū no distat a terra nisi p duo miliaria q: no distat p plura qd p infinita s; infinita miliaria sūt in duobus miliaribus igit^r et. Quarto seqt^r qd infinitus numerus est in pñmo: qd est falsuz: q: ille numerus vel ē ille oēs ptes pñmū vel distinguit ab eadē: Non pot^r dici pñmū q: numerus ponit in pñdicamento qñtatis et ptes in pñdicamento relationis. Adodo vnū pñdicamentū de alio verificari no dz: nec pot^r dici scdm: q: tūc sequeret qd deus non posset creare duo qñ crearet infinita pñs falsuz et pñia pbat: q: si de⁹ crearet duo pñcta crearet illa: et dualitē distinctā et p pñstrinariū et itez qñternariū: q: illa duo pñcta dualitē et trinarium realiter pdistincta et sic iñ^m.

Ad hec argumenta rñdetur. Ad pñmū nego qd sit dare vltimā partem pportionalē in pñmo. Et ad pbatōnem admitto casū: et dico qd vnū non erit citius in fine qd reliquū. Nā s; pla. in pñma pte pportionali ptransiet pñmā partē tñ for. i scda pte pportionali ptransiet scdaz pte pportionalē qñ pla. ptransiet tercia maiorē id for. pñime post pñmā pte pportionalē mouebit^r vltori⁹ platone. Et sic p; qd non est incōueniens qd aliq duo sic se hñt qd vnū pñime pcedet aliud et tñ in fine spatij vnū ita cito veniet ad terminū sicut reliquū. Ad scdm dico qd no est facili⁹ ptransire vnā pte qd duas vel infinitas in casu illo: ymo qñcūq; potest vnā ptransire pot^r infinitas ptransire et imediate post hoc no solū vnā sed infinitas ptransibit no tñ dico qd aliqua est vel erit pñia quā imediate post hoc ptransibit: q: nullā imediate post hoc ptransibit. Ad 3^m pcedo qd

in quantitate bipedali sunt infinita pedalia eque longa lata et profunda. Et tunc ad argumentum duo pedalia faciunt aliquid quod extensionem preedo: ergo quatuor faciunt in duplo maiorem: preedo: si fuerit non coincantia sed in proposito sunt coincantia quare non preedit argumentum. Et sic preedo quod in duobus miliaribus sunt infinita miliaria et nullus potest transire duo miliaria quod pretransit infinita: non tamen in coincabilia vel totaliter se excludentia sed coincabilia quorum unum preedit preter alterum. Et sic patet per quod celum non distat a terra per duo miliaria: quod distantia illa non attendit penes multitudinem miliariorum coincantium sed penes multitudinem miliariorum non coincantium unde per infinita miliaria distat villa exoniarum a londonijs et per infinita distat celum non tamen obstat quod celum magis distat a terra quam exonia a londonijs: quod per plura miliaria non coincantia sed non per plura miliaria simpliciter: quod verum illo a suo termino per infinita simpliciter distat quare etc.

Ad quartum respondeo quod tripliciter sumitur numerus: Uno modo numerus numeratur et ille est anima vel intellectus: Secundo modo quo numeramus: et ille est intentio vel terminus mentalis ut duo tres quatuor et sic de alijs per quos numeramus: Tertio numerus est ille res quas numeramus: Et iste iterum dupliciter sumitur large et stricte: sumitur stricte numerus solum per quandam multitudinem quod: unda discretorum ad invicem separatorum. Et sic dico quod nullus numerus est in continuo: nec aliquis numerus est ille partes continui: sed numerus isto modo est res numerate separate ad invicem per se subsistentes: ut duo denarii: duo boves: duo anguli: et sic de alijs.

Ad istum large sumitur pro quocumque multitudine: siue sit multitudo discretorum vel non separatorum: Et isto modo preedo quod infinitus numerus est in continuo: quia numerus non distinguitur a partibus continui: Et licet numerus sit in predicamento quantitatis et partes in predicamento relationis non obstat quod quilibet eorum verificari posset de quolibet eorum. Idem enim est habere et albi et tamen habere ponitur in predicamento subiecti et albi in predicamento qualitatis. Ita sicut idem est numerus in continuo et partes eiusdem: sed talia in distinctis reponantur predicamentis ubi tamen numerus sumitur stricte dicitur sicut prius: quod non est partes continui: ymo nihil est: nec substantia nec accidentis. Et si arguitur sic: ois quantitas est aliquid: ois numerus est quantitas quod continua vel discretas: igitur ois numerus est aliquid: negatur maior: non enim oportet terminum transcendentem de quolibet predicamento in quolibet numero verificari: sed non ois quantitas sit aliquid tamen ois quantitas est aliquid vel aliquid quod sufficit. Et tamen non sequitur: numerus est igitur numerus est ens: quod verbum non semper dicitur resolutum in se: et in se participium cuiuscumque numeri. Sequitur enim: numerus est igitur numerus est ens vel entia: sicut non sequitur. Iste numerus compositus demonstrato numero duorum hominum: igitur iste numerus est compositus: sed hoc sequitur quod est compositum vel composita. Item non sequitur: Iste numerus est: igitur iste numerus est substantia vel accidentis: substantie vel accidentis: quod capio numerum ex angulo et albedine: tunc patet quod iste numerus est et tamen non est substantia nec accidentis: quod nihil est: cum sit duo totalia per se subsistentia: nec est substantia vel accidentia cum albedo non sit substantia nec angulus sit accidentis: preedo tamen quod ille numerus datus est substantia et accidentis: cum sit illa duo quorum unum est substantia et reliquum accidentis. Et si arguitur sic: ois quod est substantia vel accidentis sed iste numerus est: igitur iste numerus est substantia vel accidentis: nego preterea: nec est argumentum in dario: quia plus subiicitur in maiori quam predicetur in minori deberet enim: sicut in minori: iste numerus est aliquid quod est et negatur.

Sed forte arguitur per hoc quod quilibet sumatur numerus distinguitur a rebus numeratis vel numerabilibus. Ita ois numerus est quantitas sed duo anguli non sunt quantitas ergo duo anguli non sunt numerus et sunt res numerate quod duo: igitur numerus distinguitur a rebus numeratis.

Secundo signo tres boves et hoc instans preterea: tunc patet quod iste numerus definit esse: quod iste numerus iam est et nunquam post hoc erit: et tamen iste res numerate non definit esse: quod preterea illa definit esse: puta hoc ens.

Tertio sequitur quod numerus par et numerus impar sunt eiusdem speciei specialissime quod probatur: accipio duos boves et alios tres tunc patet quod isti duo et illi tres sunt eiusdem speciei specialissime et illi duo sunt numerus par et alij tres sunt numerus impar.

Ymo sequitur quod duo numeri pares distinguitur genere: quod sumo duos boves et duas albedines tunc

patet quod illi duo boves et due albedines distinguuntur genere et tamen non sunt duo numeri pares.

Quarto sequitur quod aliquid sit deus et dyabolus: creator et creatura: habens et asinus: probatur: Ita dualitas composita ex deo et dyabolo est deus et sic de alijs: ymo sequitur quod numerus par est numerus impar: quod due medietates alicuius continui sunt numerus par et ille cedet sunt numerus impar: quod sunt tres partes equales eiusdem continui: dato quod sic dividatur: ymo sequitur quod numerus finitus est numerus infinitus: quia infinite partes eiusdem continui quare etc.

Ad hec argumenta respondet. **Ad primum** nego quod duo anguli non sunt quantitas: ymo sunt quantitas discreta: sed non sunt quantitas par vel quantitas dicitur extensionem sunt tamen quantitas par vel quantitas dicitur multitudinem: dividitur enim vel quantitas in quantitate tem continua et quantitate discreta: ut habet in predicamento etc.

Ad secundum dico quod illi termini iste numerus: et iste res: possunt teneri collectivae vel divisivae. Si divisivae nego quod iste numerus definit esse vel quod iste res definit esse. Et tunc ad argumentum: Iste numerus nunc est: et non immediate post hoc iste numerus erit igitur etc. nego preterea: nec arguitur ab exponetibus: ad expositum: quod pro illa non habet exponi sed resolutum per demeritum pluralis numeri in quibus vel ista tenet divisivae sic dicendo. Ista definit esse et ista sunt iste numerus: igitur iste numerus definit esse: sed negatur maior: quod ex ipsa sequitur quod quod istorum definit esse quod est falsum. Et si arguitur sic. Ista nunc sunt et ista immediate post hoc non erunt igitur ista definit esse negatur preterea: quod illa pro non habet exponi: cum vel definit sit secundum terminum probabilis: sed habet probatur per numerum singulari respectu termini demeritum pluralis numeri qui est primus terminus a quo pro capite sua denominationem. Si vero vel iste utrobique tenet collectivae concedo quod iste numerus definit esse: et quod ista definit esse: quia tunc quilibet illarum habet exponi: Et ex hoc concedo quod continue mundus definit esse: et novus mundus incipit esse: accipiendo mundum per isto toto aggregato ex corruptibilibus et incorruptibilibus. Si autem accipere mundum pro essentialibus et principalioribus sine quibus res nulla potest existere vel celum: intelligentie: elementa: spes: genera: et alia huiusmodi: dicere quod iste mundus eternally erit et ab eterno fuit et non potest incipere esse: nec finire esse.

Ad tertium preedo quod numerus par et numerus impar sunt eiusdem speciei specialissime absolute in causa illa notative: ita quod illi duo numeri vel boves sunt in predicamento subiecti et sub ista specie habens et vel numeri sunt in predicamento quantitatis sub isto genere quantitas discreta: et diversarum specierum specialissimarum ut numerus par et numerus impar. Et sicut dico precedendo in casu priori quod duo numeri pares distinguuntur genere absoluto sed non notative: ita quod illi duo numeri vel boves et albedines distinguuntur genere sed ut numeri pares sunt in predicamento quantitatis et sub ista specie numerus par et sic sunt eiusdem speciei specialissime quare etc.

Ad quartum nego quod aliquid sit deus et dyabolus et sic de alijs: sed bene preedo quod aliquis numerus est deus et dyabolus: ex quo non sequitur quod aliquid sit deus et dyabolus: quod numerus proprie sumendo nihil est: ut dictum est superius: unde non sequitur deus et dyabolus tamen preterea quod deus potest: igitur aliquid quod non est deus est ita potens sicut deus: quod deus et dyabolus non sunt aliquid: sed aliqua: ymo ille numerus datus est omnipotens et tamen non est deus. Nec ex hoc sequitur quod aliquid non deus sit omnipotens. Ille enim numerus est omnipotens non ratione cuiuslibet partis sed hec ratioe vniuersis: sicut aggregatum ex aia et corpore intelligit et non ratione corporis sed precise ratione anime.

Ad aliud in eodem preedo quod numerus par est impar sumendo numerum large per rebus distinctis non autem si accipit per rebus separatis. Tertium est enim: quod duo sunt tria: ymo vnitates et numerus: quod illud unum continuum est numerus binarius: quia due medietates: numerus ternarius: quod tres tertie: numerus quaternarius: quod quatuor: quarte et sic in infinitum. Et per hoc patet quod non est mixtus si numerus finitus est numerus infinitus: quod in quocumque continuo sunt due medietates que sunt numerus finitus: et in eodem sunt infinite partes que sunt numerus infinitus et ille infinite partes sunt ille due medietates: igitur numerus finitus est numerus infinitus: quod pro certo est concedendum.

Præterea Arguitur h̄ vñ aliud dictus: p̄ban do q̄ nulle ptes ī otinuo sunt infinite: dicit. n. ibidē q̄ si infinite ptes sunt in otinuo in otinuo sūt infinite ptes: et ī eodē otinuo aliq̄ue ptes sunt infinite: et q̄ numerus finitus ē infinitus et sic de multis alijs. **C** S̄ h̄ nulle ptes sunt oēs ptes otinui: igit̄ nulle ptes sunt infinite: p̄na p̄z et asis p̄bat: q̄ si aliq̄ue ptes sunt oēs ptes alicui? continui sunt ergo ille due medietates: et seq̄t q̄ ille medietates sūt oēs ptes eiusdē q̄titatis illi? otinui qd̄ ē falsū: quia tunc seq̄tur q̄ ille medietates sūt duo medietates totius et due medietates medietatis et sic de alijs qd̄ ē sim. **C** S̄do arguit sic: Nā si aliq̄ue ptes eēt oēs ptes continui: igit̄ aliq̄ entia eēt s̄tr oia entia possibilia: et sic aliqua entia eēt que non p̄t p̄duci: q̄ ista nō ē possibilis de? p̄ duxit oia entia. **C** Tertio arguit p̄bado q̄ nullus numerus est infinitus: q̄ oēs numerus ē n̄verus par vel n̄verus impar: sed nullus numerus infinitus ē numerus par vel numerus impar: q̄ istius non dat̄ vltia vnitas: igit̄ nullus numerus est infinitus. **E**t ex alio q̄ oēs numerus ē binarius trinaris quaternarius vel sic infinitū s̄ nullus numerus est infinitus h̄mōi et̄. **C** Quarto si aliq̄ numerus est infinitus in re: nā seq̄tur q̄ aliq̄ numerus q̄ nō ē numeratus: et p̄ p̄ns non ē numerus: vel sic iste numerus ē infinitus sed iste numerus ē magnitudo: igit̄ magnitudo est infinita qd̄ est falsū. **S**ilr Ari. in 3° p̄hysicor̄ et ī de celo et mundo negat numer̄ infinitū ergo talis nō ē ponēd̄. **C** Quinto seq̄tur q̄ aliq̄ ē tota multitudo diuisibilis illius continui: et si sic accipio oia illa diuisibilia et q̄ro si sunt diuisibilia vel non. Si nō: et illud otinuu cōponit̄ ex illis ergo continuus cōponit̄ ex diuisibilibus qd̄ ē falsum: si illa oia sunt diuisibilia vel ergo in seipsa vel in alia. Si in alia: igit̄ sunt accepta oia diuisibilia illius qd̄ est h̄ casus: nec ēt in se ipsa: cum nullus sit diuisibile illius otinui ī quo oia alia diuisibilia diuidant̄. **C** Proter hec argumēta sunt moti q̄dam p̄cedere q̄ infinite ptes sunt in otinuo sed nulle ptes in otinuo sunt infinite ptes: et q̄ infinitus numerus est sed nullus numerus ē infinitus: q̄ non ē possibile q̄ demonstrēt infinita: cum. n. dicit̄: ista sunt: per ly ista nō p̄t demonstrari nisi finita. **C** Sed h̄ ego possūz dem̄sare quecunq̄ possūz intelligere infinita: igit̄ possūz dem̄sare infinita: p̄z p̄na et minorē p̄bo: et capio istā p̄pōnē finita sunt ī finita: ipsi intelligunt istā p̄pōnē: q̄ d̄st illam eē falsā ergo intelligunt extrema: igit̄ intelligunt p̄dicatus: et p̄ p̄ns intelligunt significatus primariū p̄dicati: sed p̄dicatus significat primariē infinita: igit̄ intelligunt infinita: et hoc idē possūz intelligere et p̄ p̄ns dem̄sare. **S**ilr ipsi p̄cedunt q̄ oēs ptes continui sunt: sed nulle sunt omnes partes continui: **E**t q̄ omnes partes proportionales continui vel temporis sunt sed nulle sunt ille.

Contra hoc Arguit sic: deus videt omnes partes otinui et oē futur̄ et oia possibilia igit̄ aliq̄ sunt illa. **S**ilr totus est sue ptes vt vult p̄bs p̄io p̄hysicor̄ sed non p̄t eē sue ptes nisi ille sint oēs partes igit̄ et̄. **E**x his inferūt isti regulariter q̄ nulla p̄pō affirmatiua vbi ponit̄ ly infinita a pte p̄dicati est p̄cedēda siue sit ī recto siue ī obliquo: q̄ sp̄ ibidē tenet cathē et̄. **S**ed h̄ aliqua sunt infinita: q̄ deus est aliq̄ infinita cō ipse sit tres res q̄z q̄z ē finita. **S**ilr istud t̄ps eternū p̄teritū ē inf̄m et istd̄ adfutur̄ ē inf̄m q̄ ista duo sūt inf̄m: qd̄ ē p̄ra r̄sionē. **E**t si negat̄ q̄ illd̄ t̄ps p̄teritū sit vel fuerit inf̄m p̄ batur infinitū fuit illd̄: igit̄ illud fuit infinitū: p̄na p̄z cuz nō sit d̄fia p̄ponere vel postponē terminū dem̄sationum et̄. **C** R̄ideo igit̄ aliter p̄cedendo vt p̄ns q̄ in cōtinuo sūt infinite partes: et q̄ aliq̄ue ptes sunt oēs ptes otinui: vt lendo q̄ ly cōtinui regatur ex nā idēptitatis et non ex nā possessionis: et tunc idē est q̄ aliq̄ue partes sūt oēs partes que sunt cōtinui: qd̄ est ver̄. **E**t ad argumentū in h̄ius concedo q̄ due medietates sunt oēs partes eiusdē q̄titatis illius continui ad sensum p̄iorē: q̄ due medietates sūt omnes partes que quidez sunt eadē q̄titas et idem cōtinuum. **I**deo cuz inferūt q̄ ille due medietates sunt due medietates medietatis: nego p̄nas: q̄ ly oēs nō stat ibidē

diuisue sed collectivē vt in proposito presuppono. **T**ertiamen de forma nō seq̄tur: oēs partes eiusdē q̄titatis sūt partes continui ergo aliq̄ue ptes continui sunt oēs partes eiusdē q̄titatis: sicut non seq̄tur: oēs hoies ipares sunt aliqui hoies ergo aliqui hoies sunt oēs hoies ipares: supposito q̄ nō essent plures q̄ quatuor: hoies: sor. pla: tuli? et cicerō: tunc p̄z veritas astis: sumendo ly oēs diuisive et p̄ns est falsum: q̄ illi quatuor: hoies non sunt oēs hoies ipares: q̄ non sunt ipares. **N**ec ēt p̄mi tres sunt oēs ho mines impares: q̄ in illo numero q̄ternario sunt plures ternarij quoz vnus non ē reliquus. **E**t sic non vt q̄re vñ illoz ternarioz eēt oēs hoies et non alias: et si q̄libet ternarius est illi oēs hoies ipares seq̄it̄ q̄ vnus ternari? ē ali? quod est impossibile. **C** Silr si illoz q̄tuor: hoins duo eēt similes in albedine et duo in nigredine oēs hoies similes essent et t̄i nulli oēs hoies essent s̄tes: qd̄ nō p̄mi duo: nec alij duo: nec illi quatuor: cū non sint s̄tes ymo dissimiles. **S**ilr assignatis istis p̄dictor̄ijs p̄tgentib? sor. eurrit null? sor. currit: pla. currit: null? pla. currit: oia p̄possibilia istoz sunt: et oia incōpossibilia istoz sunt: et nulla sunt oia cōposibilia istoz: nec aliqua sunt oia incōpossibilia istoz: nō illa quatuor: cum non sint incōpossibilia. nec istoz: nec tria: nec aliqua duo vt p̄z intuenti. **C** Ad scdm̄ p̄cedo q̄ aliq̄ entia sunt oia entia possibilia dem̄satis oibus entibus ī mūdo existentibus. **N**āz ipsa sunt entia possibilia et non sūt entia possibilia nisi ipsa vel aliq̄ eoz: et h̄ multa que nō sunt sine possibilia nulla t̄i entia q̄ nō sūt sunt entia possibilia: q̄ nō seq̄tur: ista sunt possibilia: igit̄ ista sunt entia possibilia: q̄ in prima ly possibilia stat ampliatiue pp̄ inherentiā quam h̄z ad copulā p̄ntis t̄pis et in p̄ste stat noialiter pp̄ mediatationē illius termini entia inter ipsuz et copulā principalē. **E**x quo p̄z q̄ non seq̄tur ant̄t̄ps ē possibilis: igit̄ ant̄t̄ps est ens possibile vel hō possibilis. **C** h̄ymera ē ymaginabilis vel opinabilis: igit̄ ch̄ymera ē ens ymaginabile vel opinabile: arguit. n. in q̄z ista: a termino ampliatiuo ad eundem ampliatiū vt sup̄ius ē dictus: et clarius p̄z ī cap̄lo de ampliatiōib? **I**tē concedo q̄ aliqua entia sunt q̄ non possunt p̄duci sumendo p̄duci p̄ de nouo fieri: q̄ nihil q̄ est p̄t de nouo fieri saltem nāl̄: sed oē q̄ est q̄ntus p̄t produci ymo continue p̄ducit̄ sumendo p̄duci p̄ conseruari: q̄ oē tale in suo esse conseruat̄. **E**t sic p̄cedo q̄ deus produxit oia entia: q̄ p̄duxit aliqua que sunt oia entia vel que aliq̄ fuerunt oia entia collectivē vt p̄ns. **E**x his statim seq̄itur q̄ aliq̄ est tota multitudo oium p̄tium cōtinui et oium partuz p̄portionalit̄ eiusdē otinui: et aliq̄ est tota multitudo oius punctoz in otinuo et oius instantiuz temporis et sic aliq̄ instantia sunt oia instantia: et aliq̄ puncta sunt oia puncta: et hoies sunt oēs hoies futuri possibiles et ymaginabiles quare et̄. **C** Ad tertiu p̄t r̄nderi p̄o negando q̄ ois numerus sit numerus par vel numerus impar: sed b̄i ois numerus finitus est numerus par vel numerus infinitus sit numerus par vel numerus impar: quia numerus infinitus otinui resultans ex infinitis p̄tibus est numer? par: q̄ due medietates et q̄tuor: quarte et numerus impar: q̄ tres tertie et q̄nte q̄nte: ex quo p̄z q̄ talis numerus infinitus est numerus binarius trinaris quaternarius et sic in infinitū. **C** Ad quartuz dico q̄ non ē inconueniens q̄ sit aliq̄ numerus qui non sit numeratus. **N**ā si deus crearet duos hoies in hoc instanti ille numer? eēt numeratus. **S**i. n. per aliquā potētias nō numeraret nec numerasset aliq̄ intellectus per aliquā partes istius hoie preterite non minus fuissent in ista hoia duo hoies: tres: quatuor: centuz et mille: qui nō fuissent numerati ī illa hoia: et sic aliq̄ numerus fuisset numeratus: veritatem cōcedo q̄ ille numerus infinitus continui est numerus numeratus: q̄ est binarius numerat? putā ille due medietates et trinaris numeratus v̄z tres tertie et sic de alijs: si cēt forte talis numerus sub ratione infiniti nō sit numeratus nec numerabilis saltem a creatura. **C** Ex isto pater q̄ non seq̄it̄: iste numerus ē infinitus: **E**t iste numerus est magnitudo igit̄ magnitudo ē infinita ī singulari n̄vero:

sed ben e in plurali concedo consequentiam et consequens: quia illa magnitudo est infinite partes. Nec Aristoteles negavit numerum infinitum large sumendo sed precise stricte pro illo quod componitur ex infinitis discretis et sine dubio talis numerus est impossibilis naturaliter. Ad quintum concedo quod aliquis est tota multitudo solius divisibilium. a. primum: et acceptis illis oribus dico quod sunt divisibilia in seipsa et alia a se. In seipsa primo: quia sunt divisibilia in duas medietates que sunt omnia divisibilia. a. primum. Et ita sic in alia a se: quod in duas medietates quarum quilibet est alia ab. a. continuo: quod est omnia illa divisibilia. Ideo non sequitur: nullum est divisibile illius primum in quo dividantur omnia illa divisibilia ergo non omnia divisibilia sunt in seipsa divisibilia etc. Et hoc sufficit in materia de infinito.

De isto termino immediate.

Quia materia inceptionis et definitionis huius termini immediate notitia includit hoc de eodem est primitus tractandum: notando primo quod ille terminus immediate dupliciter sumitur nominaliter et adverbialiter. Exponitur nominaliter quando cum aliquo istorum adverbiorum temporis ante vel post inheretiam non habet. Et tunc subordinatur huic disinctio prima: vel prima: vel haec pro immediate sunt ista: egpollet huic primum vel prima sunt ista: immediate sunt iste: prima vel prima sunt ista: mediate sunt ista: prima vel prima sunt ista: propterea dicitur quod immediate sunt partes in continuo: quod primum sunt partes in continuo: et immediate sunt elementa quod prima sunt elementa et sic de alijs. Adverbialiter exponitur et sumitur ly immediate quando huic adverbio ante vel post annexum est inheretia determinationis eiusdem: et vni istorum: ante quodlibet tempus: vel post quodlibet tempus subordinatur: sed quod aliquod istorum determinatur. Si. n. determinatur ly ante subordinatur huic post quodlibet tempus: Et si annexum alteri adverbio post: egpollet huic ante quodlibet tempus: verbi gratia cum dicitur: immediate ante hoc tu fuisti: significatur quod post quodlibet tempus ante hoc tu fuisti et cum dicitur immediate ante hoc tu eris: denotatur quod ante quodlibet instans post hoc tu eris. Ex quo sequitur quod ly immediate terminum sequente se profundibilem profundit primum: ut immediate post hoc erit instans et immediate ante hoc fuit tempus: ita ly instans quod ly tempus stat primum: quod potest apparere in suis equalentibus: videlicet ante quodlibet tempus instans post hoc erit instans: et post quodlibet tempus ante hoc fuit tempus: quod signum vltimum affirmativum terminum sequentem mediate confundit primum: quod etc. Et notatur dico adverbialiter exponitur: quod potest sumi adverbialiter non exponitur: ut si non determinaret aliquod istorum adverbiorum: sed precise subordinaret huic sine medio: ut hoc. immediate est coram placens est immediate supra primum intelligentiam et omnes actionem naturalem immediate agit et sic de alijs. Sed nec isto modo nec nominaliter sumitur in proposito sed precise exponitur ut dicebat philosophus.

Exponitur. n. pro denotata ab eo per suam preiacentem et vltimum negativam sibi convenientem ut si ante. b. instans hoc. fuit et non fuit instans ante. b. quod inter illud et. b. hoc. fuit tunc sequitur quod immediate ante. b. hoc. fuit. Et si post. b. hoc. erit et nullum erit instans post. b. quod inter illud et. b. hoc. erit sequitur tunc quod immediate post. b. hoc. erit. Et notatur addo in negativa exponente illum terminum: inter illud: quod non sequitur. ante. b. tu fuisti albus et nullum fuit instans ante. b. quod post illud fuisti albus: igitur immediate ante. b. tu fuisti albus: quod casu possibilem posito ante vix et primum falsum: ut posito quod i. b. instans tu fuisti niger: et per duos annos immediatos ante et post: et quod fueris albus ante illum annum immediatum. b. et post alium annum immediatum. b. tunc pro ante. b. fuisti albus per casum et nullum fuit instans ante. b. quod post illud fuisti albus: quod post. b. fuisti albus: igitur a posteriori post quodlibet instans ante. b. tu fuisti albus: Et quod primum sit falsum pro: quod immediate ante. b. fuisti niger primo in nullo instanti illius anni fuisti albus quare sequitur quod non immediate ante. b. tu fuisti albus. Item non sequitur: post. b. eris albus et nullum erit instans post. b. quin ante illud eris albus: igitur immediate post. b. eris albus: quod pono quod in. b. instanti eris niger et in anno primo ante et in anno primo post: sed quod cras eris albus: et post. b. similiter in capite duorum vel trium annorum: tunc pro vix ante: post. b. eris albus: quod cras eris albus: et cras eris ante quodcumque v-

stans quod erit post. b. ergo: similiter ante. b. eris albus: igitur ante quodcumque instans post hoc. b. eris albus: et per consequens nullum erit instans post. b. quod ante illud tu eris albus: Et quod primum sit falsum non oportet arguere: quod immediate post. b. tu eris niger et nullo modo albus ut suppono cum casu etc. Ideo sic loquendo dicitur addi quod nullum erit instans post. b. quin inter illud et. b. eris albus nec aliquid fuit instans ante. b. quod inter illud et. b. fuisti albus. Et isto modo procederet quilibet illarum prima: sed primum negaret exponens negativam quia per casum repugnat. Sicut non sequitur in. c. instans hoc. non curret et nullum erit instans post. c. quod ante illud hoc. curret: igitur immediate post. c. hoc. curret. In eadem casu possibilem posito ante est verum et primum falsum: dato quod in. c. instans hoc. non curret nec post. c. sed bene aliquis ante. c. tunc pro in. c. instans hoc. non curret per casum: et nullum erit instans post. c. quod ante illud hoc. curret: quod ante. c. hoc. curret ergo ante quodcumque instans post. c. et per primum nullum erit instans post. c. quod ante illud hoc. curret. Et quod primum sit falsum satis pro ex casu: Sicut non sequitur: In. c. instans tu non currebas et nullum fuit instans ante. c. quod post illud currebas: igitur immediate ante. c. currebas: supposito quod in. c. instans non currebas nec ante. c. sed bene aliquis post. c. deberet ergo sic argui. In. c. instans tu non currebas et nullum fuit instans ante. c. quin inter illud et. c. currebas ergo immediate ante. c. currebas: prima est bona sed exponens negativam est falsa. et repugnans casui. Etiam in prima prima deberet sic argui. In. c. instans hoc. non curret et nullum erit instans post. c. quin inter illud et. c. hoc. curret: igitur immediate post. c. hoc. curret. prima est bona sed minor est neganda. quod repugnat proposito. Et si diceret philosophus. sequitur bene de presenti: in hoc instanti presenti tu non curris et nullum erit instans post hoc instans tu curris. igitur immediate post hoc instans tu curris. igitur idem sequitur de futuro vel de causa diversitatis. Respondeo quod necesse de presenti est bona. quia supposito quod per ly hoc demonstrat. c. instans tu in casu priori. ante est verum et primum falsum. Tertium est. n. quod tu non curris in hoc instanti. quod hoc instans non est. demonstrato. c. nec tu curris ut suppono cum casu. et nullum erit instans post hoc quod ante illud curris pro ut prius. quod censens quens sit falsum satis pro supponendo quod non curris vix ad vnum annum. Et ly sequatur in hoc instanti tu non curris et hoc instans est. et nullum erit instans post hoc quod ante illud curris igitur immediate post hoc curris. Non tamen sequitur in. c. instans tu non curris et. c. instans erit et nullum erit instans post. c. quin ante illud curris igitur immediate post hoc curris. Nec sequitur in. b. instans tu non currebas et. b. instans fuit et nullum fuit instans ante. b. quod post illud currebas. igitur immediate ante. b. currebas. Quare autem non valet aliqua istarum prima: pro in casibus prioribus. Et si queritur quare vix illa de presenti cum tali medio et non illa de preterito vel de futuro. dico quod diversitas est illa. quod ex illo antecedente de presenti sequitur quod post hoc instans tu curris Et ex illo ante de preterito vel futuro non sequitur quod post. c. curris vel ante. b. currebas quare etc. per hoc potest consequenter concludere quod ista prima non vix. Immediate post hoc tu eris igitur ante omnia instantia futura tu eris. quod possum demonstrare vnum instans futurum pro ly hoc erit post duos vel tres annos ultra istas primas in quo incipies esse. Sed bene sequitur immediate post hoc tu eris igitur ante omnia instantia futura. post hoc tu eris. demonstrando semper idem instans. Sicut non sequitur. immediate ante hoc hoc. fuit igitur post quodlibet instans preteritum hoc. fuit. supposito quod per ly hoc demonstratur vnum instans preteritum per vnum annum ante instans quod est presens. In quo desinebas esse. sed bene sequitur immediate ante hoc hoc. fuit ergo post quodlibet instans preteritum ante hoc hoc. fuit. Non enim potest poni antecedens et deponi consequens in eodem instanti. Item bene sequitur Immediate post instans quod est presens eris albus. igitur ante omne instans futurum eris albus. Et etiam sequitur. immediate ante instans quod est presens fuisti albus. igitur post quodlibet instans preteritum fuisti albus. Non enim potest hic fieri supra de illo termino instans quod est

presens: sicut fiebat de illo termino hoc quare etc. Sicut sequitur: ante omnia instantia futura eris albus. Igitur immediate post instans quod est presens eris albus: post quod instans preteritum fuisti albus: igitur immediate ante instans quod est presens fuisti albus: et sic de multis alijs de quibus p nunc erit longum dicere.

Sed precipue arguo ip: obando istas consequentia. Ita casu possibile posito anis est procedendum et pres negandum: igitur consequentia non v3: probatur: et capio horam elapsam dividendo illam in pres proportionales proportionalitate dupla minores versus hoc instans pres: et quod in qualis parte proportionali pari fueris albus et i qualis impari fueris niger v3 in prima tertia quinta et sic in infinitum: albus vero i secunda quarta: sexta: et sic ultra: et i hoc instati rubeo. Iste posito p3 veritas istius: post quod instans preterita tu fuisti albus: et hoc sit falsa: immediate ante instans quod est pres fuisti albus pbo: q: immediate ante hoc tu non fuisti albus ergo non immediate ante hoc fuisti albus: p3 pna: et anis p batur: immediate ante hoc fuisti niger sed in nullo instanti in quo fuisti niger fuisti albus: igitur immediate ante hoc non fuisti albus. Et ex alio: q: si immediate ante hoc fuisti niger et non simul fuisti albus et niger: igitur non immediate ante hoc fuisti albus: p3 quels istarum pna: cu qualis minor: sed maior: p batur: immediate ante hoc fuit aliqua pars impar sed quicunq: fuit aliqua pars impar tu fuisti niger: igitur immediate ante hoc fuisti niger p3 pna cu minor: s3 maior probatur: nam ante fuit aliqua pars impar et non fuit instans ante hoc quin inter illud et hoc instans pres fuit aliq pars impar: igitur immediate ante hoc fuit aliq ps ipar p3 pna ab exponentibus ad expositu.

Ad istud argumentu solet communititer responderi procedendo pnam predicta: et negando quod hec sit falsa in casu illo: immediate ante hoc tu fuisti alb. Et tunc ad argumentu proceditur quod immediate ante hoc tu non fuisti albus: et hoc non sequitur quod non immediate ante hoc fuisti albus: q: ista immediate ante hoc fuisti albus et non immediate ante hoc fuisti albus sunt duo contradictoria. Et b immediate ante hoc fuisti albus et immediate ante hoc non fuisti albus sunt quasi duo sub tria potentia stare simul. Sed hec responsio non placet mihi: q: vt mihi videt includit repugnantiam: et b3 concedere tria et contradictoria: omnes enim consentiunt in hoc quod ille terminus immediate ante b: equi pollet hinc: post quod instans ate hoc. Arguo ergo sic. Immediante ante instans quod est presens tu non fuisti alb? ergo post quod instans ante instans quod est presens tu non fuisti albus p3 pna ab vno convertibili ad reliquu. Et tuc ultra: post quod instans ante instans quod est presens tu non fuisti albus ergo post nullum instans ante instans quod est instans presens tu fuisti albus quod est casum: p3 pna: q: negatio postposita facit equipolle suo trio. Et ultra post nullu instans ante instans presens tu fuisti albus: igitur no immediate ante instans presens fuisti albus quod est consequens negatum: et pna probanda. C Dico ergo aliter ad argumentum concedendo in casu illo quod immediate ante hoc tu fuisti albus et nego quod immediate ante hoc tu non fuisti alb. Sunt. n. ppones immediate antes ad contraria. Et tuc ad argumentu immediate ante hoc fuisti niger et i nullo instati in quo fuisti albus fuisti niger: vel no simul et emel fuisti albus et niger: igitur immediate ante hoc non fuisti albus: nego pnam sed bene sequitur quod immediate ante b tu fuisti non albus: quod concedo: et immediate ante hoc fuisti non niger: q: immediate ante hoc fuisti albus et immediate ante hoc fuisti niger: non tamen concedo quod immediate ante hoc fuisti albus et niger: q: in nullo instanti fuisti albus et niger. C Et si arguitur sic immediate ante hoc tu fuisti non alb? igitur immediate ante hoc tu non fuisti albus: nego pnam: nec arguitur ab affirmativa de predicato infinito ad negativam de predicato finito: q: ille terminus no albus no est predicatu sed ty preteritus non albus quod quidem non est terminus infinitus vt patet. C Per hoc potest apparere

qualiter sit respondendum ad illud argumentum et con simile de futuro: vt si poneret quod for. esset rubeus et i qly parte pportionali pari erit albus in ista hora et in qualibet impari niger: dividendo horam in pres pportionales minores versus hoc instans pres vt prius: tunc p3 quod immediate te post hoc for. erit albus et immediate post hoc ipse erit niger et non per prius albus quod niger vel econtra: q: immediate post hoc infinites erit albus et immediate post hoc infinites erit niger et sic non prius niger quod albus vel econtra: sed immediate post hoc erit non alb? et immediate post b erit non niger. Et sic pnter e dds vt p3 qf etc.

Consequenter conclusionem: videlicet duo contradictoria inter se hdicentia immediate post hoc erunt vera et eadem immediate post hoc erunt falsa: sumendo vnam lineam diuisas in partes pportionales versus vnu extremum: et q. a. sit nomen coe cuius parti ipari et b. nomen coe cuius parti pari: et incipiat. d. punctus moueri p transeundo illam lineam in extremo vbi partes minores terminantur. Tunc capio illa duo contradictoria. d. tangit .a. et d. non tangit. a. immediate post hoc erunt ista vera: q: immediate post hoc erit verum quod d. tangit. a. q: immediate post hoc erit aliqua pars pportionalis impar et immediate post hoc erit verum quod d. non tangit. a. q: immediate post hoc erit ita quod d. tangit. b. et quando tangit. b. non tangit .a. igitur immediate post hoc erit hoc verum quod d. non tangit. a. et per consequens immediate post hoc vtriusq: illorum erit verum: Et quod illa immediate post hoc erunt falsa: probatur. Nam quicunq: erit ita quod d. tangit. b. non erit ita quod d. tangit. a. sed immediate post hoc erit ita quod d. tangit .b. q: immediate post hoc infinite partes erunt: igitur immediate post hoc erit ita quod d. non tangit. a. et per consequens b tunc erit falsa .d. tangit. a. Sicut quando documq: hec erit vera. d. tangit. a. hec erit falsa. d. non tangit. a. sed immediate post hoc hec erit vera. d. tangit. a. vt probatum e: igitur immediate post hoc erit falsa. d. non tangit. a. Et si sic sequitur quod vtriusq: istorum immediate post hoc erit falsum quod erat probandum: non tamen dico quod immediate post hoc erit vtriusq: istorum falsum vel immediate post b erit vtriusq: istorum verum: q: in nullo instanti erit vtriusq: istorum falsum nec in aliquo instanti erit vtriusq: istorum verum etc. C Laueas igitur te e de prepositione vel postpositione signi huic verbo erit.

Contra istam conclusionem arguitur sic: quocunq: immediate post b erunt illa simul erunt sed duo contradictoria inter se contradicentia immediate post hoc erunt vera: igitur illa simul erunt vera: consequens e falsum igitur et anis: non maior: igitur minor. C Secundo immediate post hoc hec erit vera. d. tangit. a. et immediate post hoc hec erit vera. d. non tangit. a. igitur immediate post hoc vtriusq: istorum erit verum. quo dato assigno illam vlem: vtriusq: istorum e verum: tunc immediate post hoc vtriusq: singularis erit vera v3 hoc istorum e verum: igitur immediate post hoc illa vniuersalis erit vera igitur in aliquo instanti duo contradictoria sunt simul vera: quod e falsum et negatum. C Ad primum responderetur negando quod quocunq: immediate post hoc erunt illa simul erunt: q: immediate post hoc erunt duo instantia que no simul erunt: et infinite partes pportionales que no simul erunt: Sed quia hec responsio forte no e sufficiens cui possit dici quod verum est quod immediate post hoc multa erunt q non simul erunt sed nulla immediate post hoc erunt que non simul erunt. Ideo nego consequentiam cum non sit syllogismus in modo nec in figura. Si tamen sic argueretur quocunq: immediate post hoc erunt illa simul erunt: sed illa duo contradictoria immediate post hoc erunt: igitur simul erunt: concedo consequentiam et consequens. C Ad secundum dico quod quibus vtriusq: singularis illius vniuersalis immediate post hoc erit vera tamen illa vniuersalis nisi erit vera: q: ad hoc quod illa vniuersalis erit vera requiritur quod pro aliquo instanti: quod non requiritur ad hoc quod ille singularis erunt vere: sed sufficit quod erunt vere pro aliquibus

instantibus. Et ex illo concedo istam conclusionem: quod aliqua est prima bona cuius utraque premissarum post hoc erit vera et prima vel secundo nunquam erit vera: sicut ista prima est bona: hoc istos est verum et hoc istos est verum demeratis illis dictionibus ergo utraque istorum est verum: per quod prima nunquam erit vera et tamen quod premissarum immediate post hoc erit vera. Ad tamen dico quod illud ante immediate post hoc erit verum: quia illa copulativa nunquam erit vera sicut nec illud antecedens. Et si arguitur sic: Iste due singulares erunt vere: igitur ita erit sicut iste significabunt: negatur prima: quia in nullo instanti erit ita sicut iste significabunt. Sed bene sequitur quod sicut iste significabunt ita erit: quia sicut ista significabit ita erit: et sicut ista significabit ita erit: ymo sic iste significabunt ita erit in aliquo instanti erit ita: tamen in nullo instanti sic iste significabunt: quia in affirmativa ly aliquo instanti stat confuse tamen et per prima non est dandum illud. Si tamen arguitur quod ille due propositiones erunt vere quod erunt false: dicitur quod ly quando potest sumi pro tempore vel instanti. Si pro tempore concedo conclusionem: Si pro instanti nego eandem: quia significat quod ille due singulares erunt vere pro instanti pro quo erunt false: quod est falsum. Ideo non sequitur: iste due erunt vere: igitur in aliquo instanti erunt vere: sic non sequitur: duo instantia erunt: ergo in aliquo instanti duo instantia erunt: sicut etiam non sequitur: quod pars illi copulativae rex sedet et nullus rex sedet erit vera ergo ista copulativa erit vera ut deductum est et cetera.

Ex istis infero istam conclusionem immediate post hoc quod istos erit futurum demeratis omnibus instantibus que erunt et tamen immediate post hoc erit aliquid istorum preteritum: quia post hoc erit aliquid istorum preteritum et nullum erit instantans post hoc quin inter illud et hoc erit aliquid istorum preteritum et cetera. Prima pars patet per se: quia post hoc quod istos erit futurum puta in tempore eterno terminato ad hoc instantans presens et nullum erit instantans post hoc quin inter illud et hoc quod istos erit futurum igitur et cetera. per consequentiam ab exponentibus ad expositum. Et sic concedam istam: immediate post hoc quod istos erit futurum non tamen concedo quod immediate post hoc erit quod istos futurum: quia in nullo instanti erit quod istos futurum. Nec etiam concedo quod immediate post hoc erit ita quod quod istos est futurum: quia nunquam post hoc erit hec veritas quod istos est futurum: ipsa iam sit vera. Nec sequitur: illa veritas immediate post hoc erit falsa ergo aliquid eius singularis immediate post hoc erit falsa: quia quacumque data arguitur sic: immediate post hoc hoc istorum erit futurum que significabit primarie quod hoc istos erit futurum ergo immediate post hoc illa erit vera et non falsa: quia illud instantans quod demeratur per se istis illius veritas nunc est futurum et immediate post hoc erit futurum. Veritatem bene concedo quod immediate post hoc aliquid singularis illi erit falsa: quia immediate post hoc erit aliquid illorum preteritum: Et si dicitur que singularis erit illa: non datur: quia ly aliqua singularis stat confuse tamen et non determinate: ratione istius termini immediate: ymo concedo quod immediate post hoc erit aliqua singularis istius veritas falsa que per magnum tempus post hoc erit vera. Et immediate post hoc erit aliqua singularis istius veritas falsa que immediate post hoc erit vera. Quibus istarum veritas expository arguendo per se. Et si argueretur sic: immediate post hoc quod singularis istius veritas erit vera et immediate post hoc erit aliqua falsa: igitur simul erit aliqua vera et falsa: negatur prima: etiam si argueretur sic: immediate post hoc quod singularis istius veritas erit vera: igitur non definit aliqua esse vera: concedatur prima: et prima: quia eius contradictorium est falsum: per se iam definit aliqua esse vera: quia tunc sequeretur quod iam non esset aliqua vera: vel quod immediate post hoc non erit aliqua vera: quoniam utraque est falsum. Ymo posito quod illa veritas habeat omnes singulares quas apta nata est habere quod non credo esse possibile: dicitur quod sicut non definit aliqua singularis illius esse vera sic nec nunquam definit aliqua singularis illius esse vera: quia per se per exponentes sui contradictorij: et est recte sicut dicitur: quod aliquid instantans incipit et definit esse puta

instantans presens et tamen non incipit nec incipit nec incipit aliquod instantans esse: nec etiam definit aliquid instantans esse nec definit nec definebat: quia quod istarum est necia aliquid instantans est: Unde non sequitur immediate post hoc non erit hoc instantans et immediate post hoc non erit hoc instantans et sic de singulis ergo immediate post hoc non erit aliquid instantans: sicut non sequitur: ego non promitto tibi istum denarium nec promitto tibi istum nec sic de singulis: igitur non promitto tibi denarium: arguitur. n. utrobique ab inferio ad sumum superius negatione preposita. Concedo igitur istam conclusionem quod hec est necia omne instantans est et tamen immediate post hoc quod singularis illius veritas erit falsa: ymo ly immediate post hoc infinite singulares illius erunt false: non tamen ex his sequitur quod illa veritas erit vera quod quod singularis illius erit falsa: sumendo quod pro instanti: ymo conceditur prater quod immediate post hoc infinita instantia erunt quorum nullum immediate post hoc erit. Ideo dicitur quod illa veritas per se nunc nunquam habebit nisi unam singularem pro isto instanti pro quo erit vera: quia sicut iam non habet nisi unam singularem. s. pro hoc instanti. Ita pro nullo instanti habebit nisi unam singularem: et quicquid illa univocalis erit vera: pro illo instanti habebit unam singularem veram que erit pro tunc quod sua singularis. Et sic non sequitur quod illa univocalis erit vera quando quolibet eius singularis erit falsa: nisi sumeretur aliquando pro tempore quod non deberet sumi et si sic sumeretur non esset inconueniens conclusio. Conceduntur. n. illo modum mirabiliores veritas pro sui. s. rome quando fuisti londons et tamen roma a londonis distat et distat per mille miliaria ymo tu non potuisti transire ab uno illorum locorum ad reliquum in uno mense: Etiam sequitur quod tu fortissime comedisti encursum et distastasti quando fuisti mortuus: et quod tu fuisti quando decesserant mundi: et sic de multis alijs infinitis: Et nota quod licet concedam quod hec veritas omne instantans est immediate post hoc: erit vera non tamen concedo quod hec erit vera immediate post hoc: quia nihil erit immediate post hoc: nec potest esse: si ne illud sit deus celum: vel quodcumque volueris: quia si aliquid erit immediate post hoc: ipsum erit ante omnia instantia futura et ante quod istans futurum quod implicat contradictionem quod statim sequitur quod idem erit antequam ipsum erit: quod nihil erit antequam aliquid instantans erit: si ergo aliquid erit ante omne instantans: futurum sequitur quod illud erit antequam ipsum erit. Item sequitur hoc erit ergo in aliquo instanti hoc erit. Sed illud instantans non erit ante omnia instantia futura: igitur hoc non erit ante omnia instantia futura. Sed forte arguitur quod celum erit immediate post hoc: quia celum erit sine medio post hoc ergo celum erit immediate post hoc: per consequentiam et antecedens probatur: celum erit sine hoc medio post hoc et idem celum erit sine hoc medio et sic de singulis: igitur celum erit sine medio post hoc: per consequentiam et antecedens similiter: quia celum continue erit in aliquo instanti inter quod instantans et hoc instantans est dare tempus medium sine quo medio aliquid quando celum erit. Ad istud respondetur negando quod celum erit sine medio post hoc: quia in nullo instanti erit sine medio post hoc. Et tunc ad probationem nego consequentiam: sicut non sequitur: tu eris non in hoc instanti et tu eris non in hoc instanti et sic de singulis: igitur tu eris non in aliquo instanti. Veritatem bene concedo quod celum sine medio post hoc erit: sicut ipsum immediate post hoc erit: et quod immediate post hoc sine medio erit post hoc: et immediate post hoc erit cum medio post hoc: et tamen non sequitur quod celum simul cum medio et sine medio erit: sicut non sequitur: immediate post hoc celum in duobus instantibus erit igitur simul erit in duobus instantibus. Sed bene sequitur immediate post hoc celum erit in duobus instantibus igitur simul erit in duobus instantibus: quia sequitur immediate post hoc erit in duobus instantibus igitur erit in duobus instantibus: sicut in aliquo instanti erit et in duobus instantibus: et per consequens simul erit in illis: ita quod celum sine medio erit post hoc et idem cum medio erit post hoc. Nec illa sunt contradictoria vel opposita: sicut nec

ista: sine denario vivam & cum denario vivas: sine instanti erit tempus & cum instanti erit tempus: Certus est. n. qd quolibet illarum est affirmativa ergo non sunt contradictoria. **C**etera non sequitur nunquam post hoc erit ita qd celum sine medio est post hoc igitur non immediate post hoc celus sine medio erit post hoc. Etiam non sequitur: celum sine medio erit post hoc igitur celum non cum medio erit post hoc: sicut non sequitur: tu sine denario eris igitur tu non habebis denarium: vt posito qd aliquando habebis denarium & aliquando non: p3 veritas ahtis cum falsitate consequentis: Et sic nego istam pnam: celum sine medio post h erit igitur celum sine medio post hoc celus immediate post erit igitur celum erit immediate post hoc ita nego istas deus in quolibet instanti futuro erit: igitur deus erit i quolibet instanti futuro: qz in nullo instanti deus erit in quolibet instanti futuro: cum nunquam post hoc erit instans futurum: verba enim in binodi pponibus de preterito & futuro debent limitari & resolui ad certu instans. Si. n. post hoc erit qdls instans futurus op3 qd in illo instanti vel in illo qd non est vey: vnde non sequitur: deus erit in aliquo instanti futuro & non erit aliqd instans futurus quin deus erit i illo igitur deus erit in quolibet instanti futuro: qz arguitur respectu secundi termini: Tbi deberet argui respectu primi: Etia nego qd deus erit in quolibet instanti futuro: qz statim segtur qd deus in aliquo instanti erit deus in quolibet instanti futuro: quo dato p. a. sequitur qd nullu instans futurus qn in illo deus erit deus i. a. instanti: qd est falsum: qz non quocunqz instantia erunt in. a. instanti quocunqz dato quare &c.

Conceduntur Ites conclusiones immediate post hoc erit aliqua pars pertransita que non immediate post hoc erit pertransita: For. immediate post hoc acquirat aliquem gradus latitudinis. b. albedinis & quilibet gradus latitudinis. b. albedinis per tps post hoc erit acquirendus a for. immediate post hoc eris in aliquo instanti & tamen in nullo instanti immediate post hoc eris: ymo non immediate post hoc eris in hoc instanti nec in hoc: quocunqz demstrato. **I**tem ocs conclusiones patet per expositione huius termini immediate: **I**tem sequitur tu eris ante fines hoc & eris ante mediu instans hoc & ante mediu prime medietatis Et sic quocunqz instanti dato ante illud eris igitur eris ante qdls instans futurus. **N**ec segtur tu eris ante finem & eris in duplo citius & eris in quadruplo citius & sic in infinitum: igitur eris in infinitum cito vel immediate post hoc: sed ex illis antecedentibus sequitur qd in quolibet instanti futuro prius eris & in infinitum cito eris & immediate post hoc eris. **S**ed h dubitatur posito qd a. incipiat pertransire. b. spatium vel eius partes in extremo vbi terminant minores partes proportionales vtrius: immediate post hoc pertransibit aliquam partem & duplas ad illam & triplas ad illam & sic in infinitum. **A**d qd dicit qd non: qz vna exponens est falsa: v3 post hoc pertransibit aliquam partem & dupla ad illam & sic in infinitum: qz ly aliquam partem stat determinate & vbi assignaretur illa per. c. hec esset falsa: post hoc. a. pertransibit. c. partem & dupla ad illam Et sic in infinitum. **I**ntelligendo de partibus non commensurabilibus: qz de partibus commensurabilibus non est difficultas: Sed bene concedo qd a. immediate post hoc pertransibit aliquam partem & duplam ad illam & immediate post hoc pertransibit aliquam partem & triplam ad illam & sic copulative i infinitum: sicut immediate post hoc erunt copulative vere: aliqua pars est pertransita & dupla ad illam: aliqua pars est pertransita & tripla ad illam & sic in infinitum: nunquam tamen erit hec casibegonica de copulato extremo vera: aliqua pars est pertransita & dupla ad illam & tripla & sic in infinitum recte: sicut dicitur qd aliquis homo est & ego sum ille aliquis homo est & tu es ille aliquis homo est & petrus est ille: sed continue negatur aliquis homo est & ego sum ille & tu es ille & petrus est ille & sic de alijs. **F**orte contra istam responsionem arguitur sic: Si immediate post hoc erit aliqua pars pertransita & dupla ad illam: igitur in infinitum cito erit aliqua pars pertransita & dupla ad illam. **S**ed contra: non citius qm nunc

erit aliqua pars pertransita & nunc certe cito: qz nunc: ergo non in infinitum cito erit aliqua pars pertransita: consequentia patet: qz ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. **S**equitur. n. in infinitum cito erit aliqua pars pertransita ergo hoc finito citius quocunqz finito cito demonstrato erit aliqua pars pertransita. **A**d istud ridentur concedendo: qd in infinitum cito erit aliqua pars pertransita: Et tunc ad argumentum: negatur consequentia prius: ex opposito consequentis ad oppositum antecedentis: quia dico qd ly cito non distibuitur pro cito nunc sed pro futuro in compatione ad nunc. **I**deo non sequitur: non nunc erit aliqua pars pertransita & nunc est cito igitur non cito erit aliqua pars pertransita. **I**lla. n. stant simul velut sub huius: cito erit aliqua pars pertransita & cito non erit aliqua pars pertransita: sicut est ista: aliquando tu eris & aliquando tu non eris. **E**st enim ly cito ita terminus communis sicut & ly aliquid quando quare &c.

Contra modum exponendi huius termini immediate arguitur primo sic: hec consequentia non valet: post hoc instans quod est presens for. albus curret & non erit instans post instans presens quin inter illud & hoc for. albus curret: igitur immediate post instans quod est presens for. albus currit igitur ex p3 insufficientis: **E**t qd non v3 probat: posito qd immediate post h for. niger curret & qd erit albus post istu annu: **I**sto posito p3 veritas ahtis: **E**t qd pns sit falsus pbat: qz non immediate post h erit ita qd for. albus currit cu non erit albus vsqz ad vnu annu vt pre-suppono cu can ergo &c. **S**ecundo arguitur sic: ista pna non valet: post. a. instans tu eris albus & nullu erit instans post. a. qn inter illud & a. tu eris albus ergo immediate post. a. eris albus: & per pns exp3 insufficientis. **E**t qd illa pna non valeat probat. **I**tem casu possibili posito ahtis est vey & pns falsus igitur ahtis pbat: & pono qd tu incipias esse albus p remotione de presenti & eris albus p tota hora futura deinde assigno. a. instans p mille annos preteriti: isto posito p3 falsitas pntis: **E**t qd ahtis sit vey pbo: & pno p pna exponete. **I**tem i medio instans istius hore future tu eris albus & tunc erit post. a. instans: qz illud mediu instans erit post. a. sicut igitur post. a. instans tu eris albus: & qd nullu erit instans post. a. quin inter illud & a. tu eris albus: eodem modo p3: qd iter qdls instans futurus & hoc instans pns tu eris albus sed quolibet instans futurum erit post. a. instans ergo.

Ad ista argumeta ridentur. **A**d pnu concedo pna facta: & tunc admissio casu pcedo ahtis & pns. **E**t tunc ad i pbationem nego pna illa: **I**tem immediate post h erit ita qd for. albus currit: igitur non immediate post h for. albus curret. sic non segtur: nunc post h erit ita qd nullu sume albus est for. igitur nullu sume albus erit for. ponedo qd for. sit nunc sume albus: & nunc post h erit sume albus. **E**t si dicit qd hec est de futuro vera: immediate post h for. albus curret: igitur sibi contradidet vna de pnti va & non alia qm ista immediate post erit ita qd for. albus currit igitur &c. **I**tem dicit qd tale allegatu est falsu: v3 qd cuius ve de futuro contradidet vna va de pnti: qz h est vera de futuro ois ho moiet & nulla talis vnqz erit va: ois ho moiet. **E**t h sicut est va huius anxi ptingeret erit a tri bec nunqz erit va huius anxi ptingeret est duorum dictionum inter se dicientium vtrunqz erit vey & tri nunqz erit vey qd duorum dictionum iter se dicientium vtrunqz est vey: Ita pnti stat in casu supiori qd immediate post h for. albus curret & tri non immediate post h erit ita qd for. albus currit: ymo concedit qd immediate post h for. albus curret & nunquam post h erit ita qd for. albus curret: supposito qd for. sit albus & nunc post hoc erit albus: vel qd ipse nunc erit albus qm curret: nec curret qm erit albus: verutu si oppones oio vellet hre vna de pnti cor respodent illi de futuro: dicat qd h immediate post erit ita qd hoc currit demstrando illud p quo la supponit h3 v3 futurum albus: sic & isti albus erit nunc: ridentur non est h albus est nigrus: h hoc est nigrus: & isti sedes erit curres erit h core spodens: hoc est currens: & sic de infinitis. **A**d scd3 argumentu pot vno modo ridenti pcedendo pnam & negando antecedes pro prima pre: **E**t tunc ad argumentum negatur

q̄ medium instans erit post. a. sicut non sequitur: tu eris prius q̄ antixps erit. igitur tu eris prius antixpo. ¶ Pro quo ē notandum q̄ terminus supponēs respectu alicui⁹ verbi a parte post supponit p̄ illo qd̄ verbum limitat nisi aliunde fiat restrictio verbi v̄l termini subaddit. Ita q̄ seq̄: tu es an̄ antixpm̄ ḡ antixps ē. Tu es post adāz. igitur adam̄ est. Tu eris post. a. instans igit. a. instans erit, tu fuisti an̄: b. instans. igitur. b. instans fuit. Sicut enim sequit. tu es homo. igitur tu es homo qui est, tu fuisti animal ergo fuisti animal quod fuit. Tu eris corpus ergo tu eris corpus quod erit. Ita etiam sequitur: tu es ante antixps ergo tu es ante antixpm̄ qui est. Tu es post adā ergo tu es post adam̄ qui est. Tu eris post. a. instans igitur tu eris post. a. instans quod erit, tu fuisti ante. b. instans. igitur tu fuisti an̄. b. instans quod fuit. Est enim dicendum i hac materia de ante ⁊ post sicut dicitur de prius ⁊ posterius. Ita qd̄ bñ sequitur. tu es prius isto. ergo hoc ē. tu fuisti prius vel posterius isto: igitur hoc fuit. tu eris prius vel posterius isto igitur hoc erit. Et notanter dixi nisi aliunde fiat restrictio alterius verbi. q̄ nō sequitur. tu es postq̄ adam̄ fuit. igitur adam̄ ē. Tu es an̄quā antixps erit. ergo antixps est. Tu eris prius vel postq̄. a. fuit igitur. a. erit. Tu fuisti an̄ vel postq̄ antixps erit. igitur antixps fuit: sicut non sequitur. b. instans prius est prius q̄ erit hoc quocūq̄ futuro demonstrato: igitur hoc instans futurum est. Et sic de alijs. Ita ē ergo q̄ ego cōcedo i casu p̄ior. q̄ illud medium instans erit postq̄. a. fuit sed nego q̄ erit post. a. Consimiliter est respondendum si fieret consimile argumentū de p̄terito. ¶ Ex quo sequitur q̄ h̄ propositio ē falsa immediate ante hoc tu fuisti vel immediate post hoc tu eris demonstrato i stanti presenti: quia h̄ est falsa. Ante hoc fuisti: vel post tu eris cū nullum instans fuerit ante hoc vel erit post hoc. Sed bene concedo q̄ immediate post hoc instans quod est presens tu fuisti ⁊ immediate post hoc instans quod est tu eris propter restrictionem factam ratione cuius ly h̄ supponit precise pro eo q̄ ē. Et h̄ hanc restrictionem sepius i disputatione sustentauerim ipsam tñ hic non sustineo. Illet vera sit quia repugnat cōi modo loquendi ⁊ pluribus in hoc capitulo. imo in toto libro determinatur. ¶ Aliiter respondeo negando vt prius q̄ medium instans hore future erit post. a. quia volo in proposito q̄ terminus supponēs respectu alicuius verbi ⁊ horum termino: um āte vel post supponat p̄ illo q̄ ē vel q̄ v̄bū limitat tā a parte post q̄ a parte ante. Ita q̄ h̄ propositio tu fuisti ante antixpm̄ significat q̄ tu fuisti ante antixpm̄ qui ē vel qui fuit. Tu eris post adā significat q̄ tu eris post adā q̄ ē v̄l q̄ erit. Ex quo ergo p̄ illa ppō ē falsa. Ad edū istās hore future erit post. a. cū ipsū. a. nō sit nec erit h̄ ē p̄teritū p̄ casuz

Sed adhuc instatur proponendo istam immediate post. a. qd̄ fuit tu eris albus ⁊ ut apparet ipsa ē falsa ⁊ tamen exponētes sunt vere: videlicet post. a. qd̄ fuit tu eris albus ⁊ nullum erit instans post. a. q̄ fuit quin inter illud ⁊. a. q̄ fuit eris albus: quia nō pōt hoc dici q̄ ly. a. supponat pro eo q̄ ē vel erit propter restrictionem v̄bi de p̄terito. ¶ Ad istud respondetur cōcedēdo illā immediate post. a. q̄ fuit tu eris albus. Unde dico q̄ si immediate post instans q̄ ē prius tu eris albus immediate post quodlibet istās p̄teritū vel qd̄ fuit tu eris albus. Et si immediate an̄ instans qd̄ ē prius tu currebas immediate an̄ quodlibet instans q̄ erit tu currebas et sic de alijs non est inconueniens sustinendo expositionem assignatā quare ⁊c: ¶ Uterūq̄ si tibi placēt sustinere q̄ terminus supponēs respectu horum aduerbiorum ante vel post idifferēter supponit pro quolibet tpe: posses cōcedē istā immediate post. a. eris albus: ⁊ etiā istā medium instans hore future erit post. a. absq̄ alia restrictione: b enim propositio dato isto mō loquēdi immediate post. a. tu eris albus significat q̄ immediate post. a. q̄ ē erit vel fuit eris, alb⁹ qd̄ est verum. Et hec sūt: mediū istās hore future erit post. a. significat q̄ medium istās hore future erit post. a. q̄ ē erit vel fuit qd̄ verū ē. Et h̄ i huiusmōdi aduerbijs ponaz talē suppositionē nō tñ i q̄bulcūq̄ alijs terminis, dicendo

enim hoc erit album subiectum supponit pro eo q̄ est v̄l erit ⁊ p̄ edicatum precise pro eo q̄ erit ⁊c. ¶ Adulti. n. nescientes has responiones timuerunt istud secundū argumentum ⁊ negauerūt has exponētes ⁊ alias dederūt longas ⁊ v̄gofas inuenibus inuitiles quas nunc dimitto gratia p̄curitatis ⁊c. ¶ De incipit ⁊ definit.

Am de istis verbis incipit ⁊ definit restat dicendum. Et primo de ipsoz modo supponēdi dicitur. n. cōiter ⁊ quasi ab omnibus q̄ huiusmodi verba terminū se sequētē confundibilem deducto impedimēto confundūt confusē tantū: verbi gratia. Tu incipis et homo vel definit ēē aial: tam ly homo q̄ ly aial stat cōfufe tantū: q̄ sub neutro illorū cōtingit descendere copulatiue vel disiunctiue.

Contra istam responcionem arguitur sic illud verbū differet terminū confundibilem immediate se sequētē cōfundit confuse ⁊ distributiue s̄z eque bene sccludit negationē ly incipit vel definit sicut illud verbū differet: igitur eque bene cōfundit cōfufe ⁊ distributiue: maior p̄ i ista propositione. Tu distfers ab homine: vbi ly hōie stat confuse ⁊ distributiue, et minor: etiā patet. q̄ sicut hanc verbo differt correspondet exponēns negatiua. Ita ⁊ huic verbo incipit ⁊ definit. ¶ Secundo arguitur sic. Semp̄ arguendo ab inferiori ad suum superius non distributū affirmatiue semper est bonum argumentū. Sed h̄ cōsequentiā non valet. hoc incipit esse album. igitur hoc incipit esse coloratum. ergo: b. arguitur distributiue ⁊ p̄ cōsequēs ly albū vel ly coloratū stat confuse ⁊ distributiue: maior patet sigillatim discurrendo. Sequitur enim omnis homo est homo: igitur ois homo ē aial vel substantia: ois homo currit: igitur ois homo mouet. p̄mitto tibi denarium: igitur p̄mitto tibi aliquid ly homo significat hōiez: igit ly hō significat animal ⁊ sic de alijs. Ita q̄ nō obstāte q̄ superius stat cōfufe tñ adhuc valet p̄na. Si ergo ly coloratū stat cōfufe tñ per idē p̄na foret bona q̄ nō ē verū vt p̄z itūēt. ¶ Tertio sequit q̄ a superiori distributo ad suū inferi cū debito medio nō v̄z argumentū. qd̄ tñ oēs negāt p̄cedō h̄dicatoriā regulā: ⁊ p̄nam p̄d o: q̄ ista p̄na nō v̄z hoc incipit ēē albū: ⁊ oē albū ē: ḡ h̄ incipit ēē coloratū: ḡ ex opposito p̄ntis ip̄i⁹ euz minor nō seq̄ oppositū maioris sic arguēdo. hoc incipit ēē aliqd̄ coloratū ⁊ oē albū ē: igit hoc nō incipit ēē albū. Et q̄ h̄ arguitur distributiue p̄z: q̄ cū dicit hoc incipit ēē albū vt coloratū vtrūq̄ illorū stat cōfufe tñ p̄ istā r̄nsonē: ḡ p̄ negationē p̄positā stabit qd̄libet eoz cōfufe ⁊ distributiue.

Ad primū argumentū solet dupl̄ r̄nderi p̄tinue negādo p̄mā p̄nam. Et rō p̄ma ē: quillud verbū differt exponit p̄vba eiusdē ⁊ vel cōsimilis t̄pis ⁊ sic nō exponitur ly incipit vel definit: imo sep̄ altera exponētū ē de p̄terito vel futuro. ⁊ ipsa exponibilia sūt de presenti: id pp̄ istā rōnē d̄z q̄ i hac ppōne tñ icl̄pis scire aliquā p̄positionē. ly ppōne stat cōfufe tñ ⁊ nō distributiue. ¶ Contra istā r̄nsonē arguit sic. Itā seq̄ q̄ i ista ppōne. In. a. istātū tu icl̄pisti scire aliquā ppōne: q̄ ly ppōne stat cōfufe ⁊ distributiue q̄ ē h̄ eos: ⁊ p̄na pbatur q̄ illa ppō nō exponit nisi p̄ v̄ba cōsimilis t̄pis: puta per duas exponētes quarū quelibet ē de p̄terito sicut exponit. ut i. a. istātū scivisti aliquā ppōne ⁊ n̄ immediate an̄. a. scivisti aliquā vel i. a. istātū nō scivisti aliquā ppōne ⁊ immediate post. a. scivisti illā. Idē argumentū pōt fieri de futuro vt i. b. istātū tu defines ēē hō v̄l aial ⁊c. ¶ Secūdo seq̄ q̄ i hac ppōne: necessario hō ē aial q̄ ly hō stat cōfufe ⁊ distributiue: q̄ illa ppō exponibilis ē ⁊ n̄ p̄ v̄ba alteri⁹ t̄pis ab exponitō: ut hō ē aial ⁊ n̄ pōt ēē qn̄ hō ē aial. imo seq̄ q̄ i ista. Tātū hō currit: q̄ ly hō stat mobiliter ex quo illa p̄positio exponibilis ē ⁊ nō nisi p̄ verba p̄sillis t̄pis cū exponitō vt p̄z cuiusq̄ exponētū eā. ¶ Alia r̄nsonē q̄ adhuc ē sustēta bilis r̄ndet q̄ aliq̄ sūt termini exponibiles vel includentes negationem quorūz actus p̄cipaliter cadūt sup̄ terminū assignatum ⁊ non p̄ncipaliter sup̄ cōplexū: cuiusmodi sūt signa v̄l: ⁊ h̄ v̄bū differt: q̄ termini nō requit generalit̄ i suis exponētibus: verbum ampliativum vel verbum

alterius temporis q̄ ē verbum expositū: & tales termini generaliter inobilitant. **C** Alij sunt termini quorū actus principaliter cadunt super cōplexū & n̄ super unū terminū solū q̄ ut requirit generaliter i suis exponētibz v̄bū āpliativū cuiusmodi sunt tales necessariz de necessitate. **I**ncipit & definit: & h̄m̄: qui q̄uis inobilitat n̄ tñ inobilitant: Et per hoc p̄z respōsio ad argumētū. **C** Cōtra istam r̄sionē arguitur primo: p̄bādo q̄ signa v̄la & hoc verbum differt vel ipsoꝝ actus ita h̄m̄ & principaliter cadit sup cōplexo sicut ly incipit vel definit. vnde i ista ppōe ois h̄o q̄ ē albus currit: determinat ly ois terminū cōplexū q̄ ē cōpositio verbalis & principaliter: quia nō ē dicendū q̄ p̄ncipaliter determinēt ly homo p̄ncipaliter enī determinat totū q̄ aliquā ei p̄tē q̄ totū cōsūdīt mobiliter & q̄libet ei p̄tē p̄tē immobiliter: idē apparet de hoc v̄bo differt: sic dī cēdo tu differs ab animali cō ē asinus: vbi p̄z q̄ ly differs determinat totā cōpositionē v̄balē subsequētē eo q̄ ipsam mobilitat & nullā ei p̄tē. Et ex alio q̄a ei actus cadit p̄ncipaliter super cōplexū vt tu nō es aial q̄ ē asinus & sic de alijs. **C** Secūdo sequitur q̄ i illa ppōne. Tu differebas ab animali q̄ ē asinus q̄ ly differebas nō cōfundit cōfūse & distributive mobiliter q̄d ipsi negāt & p̄nam p̄bo: q̄ ly differebas determinat cōplexū & i suis exponētibz generaliter requirit v̄bū ampliatiū vt p̄z i suis exponētibz: quia cōmune requirit v̄bū substantiū de preterito. vt p̄z intue: timo ēt requirit v̄būm alterius temporis i exponētibz q̄ sit v̄būm p̄ncipale expositū. puta illud v̄bū ē in se: m̄da & tertia exponēte: vt aial q̄ ē asinus fuit & tu nō fuisti aial q̄ ē asinus. **C** Tertio seq̄tur ex illa respōsioe q̄ ly necessario cōsūdīt mobiliter q̄d ipsi negāt: p̄bo & capio istam ppōnē tu potes esse necessario homo p̄z q̄ ly necessario determinat p̄tē terminū cōplexū: & nō exponitur nisi p̄ v̄ba cōsimilis t̄p̄s cū expositio: igit̄ r̄c. minorē p̄bo: quia sic exponitur: tu potes esse h̄o & nō p̄t esse q̄n tu potes ēē homo: igitur r̄c. Et similiter dicitur q̄ requiritur etiaz q̄ i suis exponētibz nō sit v̄bū ampliatiū hoc est falsū: quia tūc sequeretur q̄ i ista ppōsitione: ois h̄o p̄t ēē q̄ ly h̄o nō staret mobiliter q̄d ipsi negāt & cōsequētia p̄z: q̄ suaz exponētibz v̄ba p̄ncipalia sūt v̄ba ampliatiua. **C** Quarto sequitur q̄ i ista ppōsitione. A te differt homo: ly h̄o stat cōfūse & distributive q̄d ē falsū: p̄bo p̄nam: q̄ ly differt ē terminus exponibilis determinās terminū incōplexū: & exponitur p̄ verba cōsimilis t̄p̄s absq̄ v̄bo ampliatiuo: igitur r̄c. patet consequentia cū toto ante preter hoc q̄ ly differt determinat illū terminū h̄o: q̄d p̄batur sic: **I**staz ly homo stat cōfūse tñ & nō nisi r̄one huius v̄bi differt. igitur r̄c. **S**il̄ negatio i tertia exponēte negat illū terminū: homo: igit̄ ly differt i exposito determinat eundem: patz consequentia: & antecedens similiter. **I**stā in ista ppōsitione tu homo non es: negatur ly homo ab illo termino tu cū non sit predicatum negative ppōsitionis: igitur illa negatio negat illum terminū homo q̄d erat probandum. **C** Quinto sequitur q̄ subiecta h̄m̄: ppōnūm nō stāt mobiliter: videlicet omne q̄ fuit est. omne q̄ erit ē: omne q̄ potest esse est: data falsitate eaz: quod tñ ipsi negant: & cōsequentiā p̄bo: in qualibet istarum signum vniuersale determinat cōplexū & exponitur p̄ verba ampliatiua alterius temporis q̄ expositi. igitur r̄c. p̄z cōsequētia cū maior & minor p̄batur. **I**stā data falsitate istius omne q̄ fuit est: exponitur sic: aliquid quod fuit est & nihil fuit quin illud est. Similiter h̄ omne q̄ erit est: exponitur sic: aliquid q̄ erit est & nihil erit quin illud est. Et alia similiter: omne q̄ potest esse est exponitur sic: aliquid q̄ potest esse est: & nihil potest esse quin illud est. Et sic patet q̄ q̄libet illarum data eius falsitate exponitur p̄ alia verba falsiz p̄ncipalia q̄ sit v̄bū p̄ncipale expositi. **I**st̄: opter hec & alia multa argumenta que possent fieri dicit vnus valēs & subtilis lovens q̄ i hac ppōsitione. Tu incipis scire aliquā ppōsitionē: ly ppōnē stat cōfūse & distributive mobiliter: n̄ tñ pro omni ppōsitione: sed pro omni ppōsitione quā nunc primo scis v̄t quā nūc vltimo nō scis. Ita q̄ nō sequitur. Tu incipis scire aliquā ppōsitionē ista ē vel incipit

esse ppōsitione: igitur tu incipis scire ista: sed bene sequit̄ tu incipis scire aliquā ppōsitionem ista est ppōsitione quas nunc primo scis: ergo incipis scire ista. Similiter sequit̄ tu incipis scire aliquā ppōsitionem ista est ppōsitione v̄t incipit esse ppōsitione quā nūc vltimo non scis: igitur tu incipis scire istam. Eodem modo dicit̄ de ly definit q̄ mobilitat pro eo q̄ nūc. vltimo est: vel nūc primo non ē. Ita q̄ bene sequitur: tu desinis scire aliquā ppōsitionem: ista est ppōsitione quam nunc vltimo scis: igitur desinis scire istam. Etiam sequitur eadem conclusio cū tali medio ista ppōsitionem nunc primo non scis &c. **C** Et licet hec respōsio subtilis sit & probabilis non tamen videtur sufficiens quia per idem deberet concedi q̄ illi termini necessarios: & contingenter confundunt mobiliter terminū i mediate sequentem: quod tamen hec respōsio negat: et consequentia probatur eo q̄ predicti termini ita bene exponuntur & negationem includunt sicut hoc verbum differt vel aliquod aliud. **C** Secūdo sequitur q̄ hec est ita bene concedenda omne aial ē homo sicut hec omnis homo est animal: dicēdo q̄ ly animal stat cōfūse & distributive precise pro suppositis predicati. Sed ad istud secundum argumentum respondet iste valens dando causam dīversitatis: eo q̄ animal distribuitur respectu temporis presentis & respectu eiusdem cadit negatio in negativa exponente. Sed in ista ppōsitione tu incipis scire aliquam ppōsitionem & in qualibet simili distribuitur ly ppōsitionem respectu temporis presentis & negatio cadit sup verbo preteriti temporis quare hec respōsio non tollit difficultatem: sumendo quālibet illarum in tali tempore q̄ non variantur verba quo ad tempus in exposita et exponētibz sic dicēdo: omne animal fuit homo vel erit asinus. Tu incipisti scire aliquam ppōsitionem vel desines scire aliquam ppōsitionem &c. per hoc ergo patz q̄ ly incipit non cōfundit mobiliter sicut nec ly necessario vel contingenter sed potius recurrendum est ad viam cōmunem: dicēdo vt prius q̄ huiusmodi verba. **I**ncipit & definit cōfundunt terminū subsequentiā cōfūse tā tūp̄. Et tunc ad argumenta in principio facta respondeat ad primum nego consequentiā: sed oportet addere i minori q̄ illud verbum incipit esset ita exponibile sicut h̄ verbum differt quod est falsum. vt postea patebit. **C** Tertium est enim q̄ termini officiales & dictiones alie multē ita bene includūt negatōez sicut hoc verbum differt & tamē non confundunt mobiliter sicut ipsūm. **C** Sed quia postet fieri questio de isto termino necessario vel contingenter assignando minorem postulata. Ideo aliter respondet deo negando consequentiā: vt prius: & ratio est. **I**stā quidam sunt termini exponibiles non officiales: nec modales non potentes facere sensum compositum nec sensū diuisū: vt sūt signa v̄la affirmatiua: dictiones exclusiue note alietatis vel differentie. & termini graduum comparabiliter sumptorum. h̄i enim termini terminū cōmunes se sequentiā confundunt cōfūse & distributive nisi adderetur impedimentum prohibens. Sunt etiam alij termini qui sunt termini modales vel officiales facientes sensum compositum & sensum diuisum. vt sunt termini concernentes actum mentis necessario: & contingenter: & hec verba. **I**ncipit & definit. **H**i enim termini ex sui naturā li in ppōsitione habēt q̄ terminū immediate sequentem confundunt cōfūse tantum: per hoc ergo patet q̄ consequentia illa non valet: hoc verbum differt confundit cōfūse tantum. sed eque bene includit negationem ly incipit sicut ly differt. igitur eque bene confundit mobiliter. oportet enim q̄ esset cōsimilis nature vel cōsimilis officij quod non est verum. **C** Et si quereretur quare huiusmodi termini exponibiles confundunt mobiliter & non termini officiales cum eque bene includunt negationem. **C** Ad istam questionem non est aliter respondendum q̄ si quereretur quare tales vel tales termini sunt officiales vel modales & non exponibiles. aut quare ly homo significat primo hominem & non asinum. diceretur enim q̄ sic placuit primo instituenti ita debet dici in ppōsitione.

Ad secundum argumentum dicitur qd non semper affirmatiue ab inferiori ad suum superius non distributum est bonum argumentum. Et hoc quanda arguitur cum termino officii vel modali precedente. sicut b. Tu incipis esse albus ergo incipis esse coloratus. Alibi etiam non sequitur. ut b. ly homo significat primo hominem. igitur significat primo aial. Et per hoc patet responsio ad tertiu argumentu. concedendo qd non semp a superiori distributo ad suum inferioris cum debito medio est bonum argumentum. Et b. cu termino officii vel modali vnde non sequitur. ly homo non significat primo animal. igitur non significat primo hominem nec etiam sequit ly omne aial significat prio de aial. et ois homo est. igitur significat primo ois hominem. et sic de alijs que non valent. Unde cum nota condictionis non sequitur. vt si homo currit risibile currit: igitur si animal currit risibile currit: cu aias sit necessarium et pns impossibile manifeste ituenti. Et no solu si tenet hoc i terminis officii vel modali imo etiam no sequitur i terminis exponibilibus: vnde non sequit for. incipit hō ē risibilis: igitur for. iquātū animal ē risibile: cu antecedēs sit verū et pns falsū rōne alterius exponētis falsē: v3 si aliquid ē aial illud ē risibile qd falsū ē et impossibile rō. Et si queritur quō ly incipit et desinit facit sensum compositū et sensū diuisiū dico qd aliqd illorū facit sensum diuisiū qm psonaliter sumitur determinans partē dicti et no totū: vt tu incipis currere vel ois homo incipit esse: tenetur at i sensu cōposito quando ipersonaliter sumitur vel totū dicūm determinat: vt incipit esse qd ois stans est: vel incipit omnis homo currere.

Ex his infero duas conclusiones: prima est qd a. ppone de hoc verbo incipit in sensu diuiso ad propositionē de hoc vbo desinit in eodem sensu subiecto cōsimili et determinabili opposito ē bonū argumentū: sicut sequitur: ois homo incipit esse: igitur ois homo desinit no esse: nullus hō incipit esse albus: igitur nullus hō desinit no esse albus: et sic de alijs consilibus. **Secūda cōclusio.** A ppositione de hoc verbo incipit in sensu cōposito ad propositionē de hoc verbo desinit i eodem sensu cū dicto opposito est bonū argumentū et e contra: vbi gratia sequit: iā incipit esse qd hoc ē: igitur iā desinit esse qd hoc no ē et e contra. Similiter iā incipit esse qd hoc no currit: ergo iā desinit esse qd hoc currit. et e contra. Iā incipit esse qd nulla chymera ē: igitur iā desinit esse qd aliqua chymera ē. Iā incipit esse qd ois homo est: igitur iā desinit esse qd hō no est: incipit ois senir currere: igitur desinit senir non currere. Et sic vlt de alijs: tenet aut ista cōclusio p illā regulā cuiuscūq; dictionis alterū ē verū: id ad ceptionē vnius sequitur desinitio alterius quare rō. Ex p̄oibus dictis p̄ qd no sequit: tu incipis scire illam propositionem et illa est aliqua ppositio: igitur tu incipis scire aliquā ppositionē: sed bene sequitur qd aliquā ppositionē incipis scire. Nec sequitur tu incipis scire omnē ppositionē: igitur incipis scire aliquā ppositionem. Similiter non sequitur tu incipis scire oem ppositionem. a. est ppositio: igitur tu incipis scire. a. Item cum hoc verbo desinit no sequitur. Tu desinis scire decem ppositiones. igitur desinis scire plures quā quinq; sed bñ sequit decē desinis videre: igitur plures quā quinq; desinis videre: qre aut iste psequētie no valeat patet i capitulo subsequēte in quo illorū verborū incipit et desinit assignabuntur cause veritatis.

De incipit et desinit.

In modo pbandi propositiones illoz vboz incipit et desinit diuersi diuersas sententias notant: dicit quidā qd nullus terminus con: tans indiuisibilitatē dz ingredi expōnes vlt pbatōes illoz: sicut ly istas vel immediate qz nihil eis considerat i re: sed loco talū ponēda sūt noia p diuisibilibus supponētia: ut ly tps: cito nūc: vel statim: sic dicendo: for. nūc ē et nup ante nūc no sūt: igitur for. incipit esse. Similiter pla. nūc ē et statim post nūc no erit: igitur pla. desinit esse. Et si qritur penes qd attendit lōgitudō tps ipotatū p ly nuper statim: vel cito: debēt rōdere qd fm exigētiā piodi vcl fa-

ctionis. Iā dicit qd ly cito multo mal' pportet tēpus i expōne illi' pponis h cūctas incipit ee qz illius h dom' incipit ee: sicut maius tps conotat ly statim i illa. Ille equ' incipit ee: qz i illa musca desinit esse. Et colorant pōnē ex mō loquēdi: dicimus enim hec cūctas incipit destrui h per annū no destruetur: et dicim' illū hoīem incipere moueri: licet p horā post hoc viuet. Et pp illū modū loquēdi ordinabāz diuersa aduerbia diuersimode tēpus conotare. qre rō.

Contra istam viam arguitur sic: primo probādo qd istans i diuisibile ē. Iā totū tps eternū a pte añ et a pte post ē continuū cū tps sit de nūero p̄imoz p aristotelē i pdicamētis ergo ptes eius copulātur ad vnu terminū cōm: p3 p̄ia per aristotelē ibidē: qro ergo de illo termino cōi vtz sit diuisibile vel idiuisibile. Si idiuisibile hō ppositū cū n̄ possit ee nisi istans. Si dicitur qd ē diuisibile sequit immediate qd illud tps no ē continuū eo qd ptes ille no sūt immediate: imo valde mediate p terminū diuisibile. **Secūdo arguit sic.** si ly ē i illa. Hoc ē. no significat istans h tps diuisibile sequit talē p̄iam no valere: hoc ē albu: igit' hoc no ē nigr' et sic oppositū cōsequētis stabit cū aīte v3 hoc ē albu et h est nigrum. Sed tūc arguitur sic. hoc est nigrum. ergo h no est albu p3 p̄ia: q: nigrū et no albu cōuertūtur. Et tūc vtra hoc ē no albu. igit' hoc no ē albu: p3 p̄ia ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiua de predicato finito. Et sic cōcludit veritas hāz hoc ē albu et hoc no ē albu. **Tertio** sequit qd hoc vbu ē: ē termin' cōis qd ē falsū: cū sit vbu sup̄mū qd no pōt p̄ari p aliqd suū superius. Et qd illud sequat' pbo. Iā ipse h3 ista supposita: igit' ē terminus cōis. p3 p̄ia et aīis similt. Iā ipsū supponit p quolibet tempore p̄iti p eos sed ista sūt tēpora p̄tia q: quocūq; dato illud ē diuisibile in ista tēpora: igit' rō. **Quarto** sequitur ista cōclusio: qd iā ē filius natus cui' mater iā ē virgo: q: p illos ly iam dēnotat diuisibile. sit ergo annus ille cuius iā sit vltia hora in qua sit filius alicuius mulieris natus q mulier fuit isto āno vgo et sequitur ppositum. **Quinto** arguit sic respectu diuersoz: pōt idē tps tene ri cito et no cito. vt respectu medici et patientis temp' curationis. ergo et respectu diuersoz stat qd a non deceptis credant illa cōtradictoria: illa sanitas incipit esse illa sanitas no incipit ee: q: respectu medici stat credi: illas expōnētes ee veras. h sanitas nunc no ē et nup post hoc erit. et similiter respectu patientis stat credi illas ee veras. h sanitas nunc no ē nec statim post hoc erit. Ex qua sequit qd sanitas no incipit esse. ergo cōclusio. **Sexto** sequitur qd in medio istius hore for. incipiet currere. h p totā horā curret. Et similiter qd for. incipiet currere et pla. incipit currere et nenter illoz currit. et quādo for. currit plato sedebit. imo h3: quitur qd no ē possibile qd for. incipiat currere nisi istanties incipiat currere et istanties incipit currere et infinites incipiet currere. Et p̄r sequit qd quocūq; incipit ee homo i finities incipit ee homo et p p̄is bis ter quater. Et sic vtra incipit ee hō. et bis fuit homo qd istinet negāt i multis locis. dicēdo qd ly bis dicit iterruptionem tps et h bis fuit homo significat qd aliqui tu fuisti et postea no fuisti hō Et itez secundario post no esse fuisti hō qd ē falsū. q: qd semel ē corruptam amplius regenerari non pōt per p̄sum in secundo de generatione. **Septimo** sequitur qd tu incipis esse et desinis esse supposito qd p̄ise p horā vixisti et p̄cise per horā viues. q: nunc tu es et nuper ante nunc non fuisti. igitur incipis esse. Similiter tu nunc es. et cito post nunc non eris. ergo desinis esse. Et si ipsi concedent conclusionem. Arguitur tūc sic. Tu desinis esse. igitur datur primum non esse tui et vltimum esse tui. p3 consequentia eo qd ly desinit et hoc disunctum primum non esse vel vltimum esse conuertantur. Si datur primum non esse tui igitur tu non es ab exposita ad vnam suarum exponētium. consequens contra casum. ex quo etiam sequitur qd tu non incipis esse quod est contra alteram partem conclusionis. Si at dicit qd dat vltimū ee tu. igit' alie: p̄rei p̄ma nētis vūctis dat vltimū ee qd ipimet rep̄ntat p̄icōn: mētū Ad vltē alie conclusiones absurdē sequuntur ex hac p̄i. que

omnes tenent propter diuisionem rpi sponat pty nup
statum vel cito in eorum exponenibus. quare &c.

Secunda opinio ponit qd dicitur pre/
dictorum verboruz
dupliciter exponitur. Nam hoc verbum incipit vno mo
do exponitur per positione de presenti & remotione d pre
terito: ut for. incipit esse: exponitur sic. for. nunc est & for. i
mediate ante hoc non fuit. Secundo modo exponitur per
remotionem de presenti & positione de futuro. vt for. in
cipit ee albus: for. nunc non est albus & imediate post hoc
erit albus. Ita similiter propositio qua ponitur hoc ver
bum: definit dupliciter exponit. vno modo p negatiuam
de presenti & affirmatiua de preterito: vt for. definit esse:
for. nunc no e & imediate ante hoc fuit: Secundo modo ex
ponitur per affirmatiuam de presenti & negatiua de futu
ro: vt for. definit esse. i. for. nunc est & imediate post hoc
fortes non erit.

Contra istum modum exponendi argui
tur sic: non seq/
tur: for. nunc e & imediate ante hoc for. non fuit. igit for. i
cipit esse: & per consequens antecedens non exponit conse/
quens. primo modo. Et qd pna non valet. probo. & po
no q tu sis & fueris per cetum annos precise & demon/
stro p ly hoc instans initiatiu illoru centu annoru: tunc pz
vitas antia. cu falsitate pntis. Sz forte dicit q regit de
mostratio pntis & no pteriti ad hoc qd expositio sit bona.
Certe ad huc b responsio non est sufficiens: qz volo
demonstrare precise instans presens: & patet statim qz pse/
quentia non valet: quia crastina die antecedens erit veru
& consequens falsum. qz crastina die erit ita q for. nunc e
& imediate ante hoc non fuit. demonstrado instans quod
est presens: supposito q for. in hoc instanti incipiat ee. Et si
dicitur q oportet q cras demonstretur instans pro quo b
verificabitur for. nunc est. apparet q hoc non sit veru: qa
tunc esset aliud antecedens et no istud qd modo e. pro
pter alia & aliam demonstracione. Ad hoc. n. qz propositio
antecedens vel cosequens remaneat eadem requiritur p
manencia sue significacionis. & vbi oppositum fieret n re/
maneret id e antecedens vel consequens. forte dicerent
isti aliter q b ppositio. For. incipit esse. exponitur sic. pri
mo modo. For. in hoc instanti q e presens e & imediate
an b istas q e pns n fuit & sic de alijs correspondet: sz cer
te adhuc hoc non sufficit. quia non sequitur. fortes incipit
ee: igitur for. i hoc instanti q est presens e & imediate an
istas q e presens no fuit: qz ans e veru & pns falsu: supposit
to q for. incipiat ee p remotione de presenti & positione de
futuro. Et si dicitur q hoc e impossibile: dicatur q no: quia
hoc deus potest facere. Et si non sufficit b responsio assu
matur bec ppd. Na incipit esse aliqd istus hore demonstrado
do hore futura & pz q no sequit: ia incipit ee aliqd isti hore/
re: igit ia e aliqd isti hore & imediate an hoc istas: q e p/
sens no fuit aliqd isti hore. qz ans e veru & pns falsu pro
prima parte. C Secundo arguitur contra aliu modu expo
nendi eiusde verbi. Nam no sequitur. For. nunc no e albus
& imediate post hoc erit alb. ergo for. incipit ee albus: & p
pns ans no exponit pns secundo mo. Et qd pna no valet:
pz supposito q p ly hoc demonstretur istas post mille an
nos i quo incipies esse albus & no an. Eia no sequitur: tu
incipis ee albus: igitur tu nunc no es alb & imediate post
hoc istas qd e pns eris albus: supposito q ia incipias esse
albus: & cras sit incipias ee albus: Isto posito pz qd co/
sequencia no valet: qz cras erit ans veru & susi pns falsum:
qz cras no erit ita q hoc istas q e pns e vel erit. dem
strado id e q iam demonstratur: ergo cras erit bec falsa: i
mediate post hoc instans q est presens eris albus eodem
modo demonstrato. Et sicut arguitur de ista dictoe incipit
Ita pot arguitur de ista dictione definit. C Ad huc forte
diceret ista al. q pdicta verba no exponit p tales copula
tiuas s. p vna ppone disinctiua cui ille copulatiue sunt
pres principales: vbi gra. For. incipit ee alb? exponit sic: for.
i hoc istati ee alb? & imediate an hoc no fuit alb? vel for. in
hoc istati no e alb? & imediate post hoc erit alb?. Simili

for. definit ee alb? exponit sic: for. i b istati no e alb? & time/
state ante hoc fuit albus: vel for. i hoc istati ee albus & ime
diate post hoc erit albus &c. C Contra: ista cosequencia no
valet. for. incipit esse albus: igitur for. in hoc instanti e albus
& imediate an hoc no fuit albus vel for. i hoc istati n e al
bus & imediate post hoc istas erit alb? qz oppositi pntis
stat cum ante: bec. n. stat simul: for. incipit ee alb? & tn no e i
hoc istati albus nec fuit ante hoc istas alb? nec erit post b
istas albus: vt posito q for. incipiat ee alb?. Et demostro
p ly hoc istas pteritu p mille anos ate qb for. n fuit: tunc
pz q for. incipit esse p casum & tamen for. non est i hoc in
stanti: qz hoc istas no e: nec fuit an hoc istas p casu: nec erit
post hoc istas: qz hoc istas no e: nec erit: imo etiā no sege
Tu incipis esse alb?: igitur tu es alb? i hoc istati q e pns
& imediate an hoc no fuit alb? vl no es albus i instanti q
est pns & imediate post hoc eris alb?: qz crastina die erit
antecedens veru & cosequens falsu: supposito q cras incipies
ee albus: no eni erit cras veru q tu es albus in hoc instanti
q e pns vel imediate post hoc eris albus demonstrato i
stanti q e modo: cu nuqz ipm istas erit. C It e cu hoc vbo
definit no sequitur: tu definit ee albus: igitur tu non es al
bus i hoc istati: & imediate an hoc fuit albus vel tu es al
bus i hoc istati & imediate post hoc no eris alb?: qz oppo
situm pntis stant cum antecedente: bec enim stat sil. Tu
definis esse albus: & tamen non es alb? in hoc instanti nec
fuit albus an hoc istas: nec eris alb? post hoc instas: sup
pono enim q tu definas ee albus & q per ly hoc demon
stratur instans futuz per mille annos post qd tu non eris
tunc patet q tu definis esse albus p casum: & tamē tu no
es in hoc instanti: qz hoc istas no e: nec fuit ate hoc istas
qz hoc istas no e. nec fuit: nec eris post hoc istas per casu.
Et si dicitur q opz demonstrari istas pns ad huc no va
let argumentu: qz cras erit antecedens veru & psequens fal
sum: supposito q non sis nec fueris albus: tunc patet q
cras erit ans verum & pns falsu: quia cras non erit ita q
tu es alb? i hoc istati nec erit ita q tu fuit albus an hoc i
stas demonstrado semp istas qd e presens qre &c.

Propter hec et alia argumenta pz
quosdam alios
non bene dixisse q ly incipit exponitur vno modo sic: for.
incipit esse. for. nunc non est: & imediate ante instans p/
sens non fuit. Et secundo modo sic: for. nunc non est & im
mediate post instans presens erit. Similiter for. definit ee
primo modo sic exponitur: for. nunc non est. & imediate
an instans pns fuit. Et secundo modo sic: for. nunc est & i
mediate post istas pns non erit. non obstate q no fiat de
terminatio p demonstratione. Sumo eni hanc ppositoez
tu incipis ee albus: & quero nuquid exponitur primo vl se/
cundo modo. Si primo modo. C Contra ista cosequencia
no valet: tu incipis ee albus: igitur tu nunc es albus & ime
diate ante presens instans non fuit albus & per consequens
non exponitur ly incipit primo modo. Et qz cosequencia n
valeat pz supposito q tu incipias esse alb? per remotionez
de presenti. Si at dicitur q exponitur secundo modo. Co
tra: ista pna no valet. Tu incipis ee albus. igit tu no es al
bus & imediate post instas pns tu eris albus: Et si sic no
exponitur. Secundo mo: & q illa pna no valet pz suppo
sito q tu incipias ee alb? p positione de presenti. Sz forte b
diceretur sicut quida dicunt q casus est impossibilis dice
do q si aliquid e albu prius fuit album. sicut si aliquid mo
uetur prius mouebatur. Contra hoc arguitur sic. qncuqz
aliquis ho incipit esse & ille est aliquo colore color: at? & ali
quando albus aliquado niger vel aliquo alio colore: pona
tur: igitur q tu incipias ee & sis albus tunc patet q tu es
albus & nunq fuit albus: quia nunq fuit ergo pz pos
sibilitas casus. Item arguitur eod e modo q aliquid mo
uetur q nuqua mouebat in eode casu: qz tu moueris vt
suppono & nuqz mouebaris. quia non fuit. igitur &c. Et
si dicitur negando q mouearis. sed bene imediate post
hoc mouebaris: pono igitur aliter q sit vna mulier pre
gnans cum fetu aliquo in quo non sit adhuc itroducta aia
intellectua. sz itroducat i medio istati isti hore & moueat

hec mulier cum fetu per totam istam horam: finis er-
go in medio instat. Et sequitur qd h mulier mouet. et puer
vel puella eius que vel qui nunq̄ mouebat: mouet: qz
nunq̄ ante hoc fuit cum nunc primo sit introducta anima
intellectiva. Et si dicitur qd tunc ad auctoritate aristo. po-
nentis in. 4. 7. 6. pbisicorū: qd omne qd mouetur prius
mouebatur et omne motū p̄cessit motus. Idūc dicit qd
sic intelligitur omne qd per se mouetur vel cuiuscūq̄ qd
per se mouetur prius mouebatur. Et tūc in isto casti dici-
tur qd puer ille non mouetur per se. s; per accidēs ad mo-
tam mulieris. Et si p̄ aliquā potentiam adhuc moueret
per se sufficit qd aliquid eius prius mouebat. v; altera ps
compositi vel aliquid aliud quod est pars ei? r̄c. **C**il-
terius ostendetur qd alie exponētes de definit non sūt be-
ne date. qz capio hanc propositionem. hoc definit esse: de
monstrato ligno. Et quero an exponatur primo vel secū-
do modo. Si secūdo modo. contra ista cōsequentia non
valet: hoc definit esse: igitur hoc est et immediate post p̄sens
instans non erit: qz suppono qd hoc definit esse p̄ remotio-
nem de presenti: quo supposito patet veritas anteceden-
tis cum falsitate consequentis. Et ideo ipsam consequens
non exponit antecedens. Si vero dicitur qd exponit p̄rio
modo. **C**ontra: ista consequentia non valet: hoc definit
esse: igitur hoc non est et immediate ante instans quod ē p̄-
sens fuit: qz nolo qd hoc definit esse per positionem de p̄-
senti et remotionem de futuro. Et si dicitur qd hoc non est
possibile quia tunc alicuius rei permanentis daretur vlti-
mum instans esse. **C**ontra hoc arguitur sic. Et pono qd
huic ligno sit applicatus ignis iam primo dominans tunc
patet qd iste ignis iam non agit: igitur hoc lignū est: et iste
ignis immediate post hoc aget: igitur illud lignum immediate
post hoc non erit: p̄bo consequentiam. quia sequitur iste
ignis immediate post hoc aget: igitur iste ignis immediate post
hoc corūpet aliquā p̄tē istius ligni: ergo immediate post h
istud lignum non erit: patet cōsequentia quia ad cuiuscūq̄
rei sanimate partis corruptionem sequitur corruptio toti?
Et tūc ad auctoritatem aristotelis dico cōcedēdo qd rei p̄-
manentis inanimata datur vltimum esse. Sed nullius rei
animata datur vltimum esse simpliciter. Et sic intelligit
Aristoteles r̄c.

Alia opinio ponit qd hec verba incipit et de-
finit exponitur per discontinuas
ex copulatiū is compositas: vnde hec hoc incipit esse: expo-
nitur sic: hoc est et immediate ante hoc non fuit ita qd hoc est
vel hoc nūc nō est et immediate post hoc erit ita qd hoc erit
Sed hec: hoc definit esse exponitur sic: hoc nūc nō ē et im-
mediate ante hoc fuit ita qd hoc ē vel hoc nūc est et nō im-
mediate post hoc erit ita: qd h ē. Et notāter ponit h opio
hos terminos. erit ita: fuit ita: adiūctos orationibus de p̄-
senti: non ratione istius propositionis. hoc incipit esse v; h
definit esse: sed ratione alterius vbi terminus cōmūnis
sequitur hoc verbum incipit vel definit: vt hoc incipit esse
album vel verum. Itā posito qd. a. sit verum et qd conti-
nue ante hoc fuit falsū tūc nūq̄ ante hoc fuit ita qd hoc est
verū: tamē. a. fuit verum: quādoctūq̄ fuit: quia hoc fuit ve-
rum et hoc est. a. igitur. a. fuit verum: maior probatur: nā
verū fuit hoc: igitur hoc fuit verum. Et sic p̄ qd. a. incipit
esse verū non obstāte qd. a. immediate an hoc fuit verū et iā
est verū. Sed nō immediate ante hoc fuit. ita qd hoc est ve-
rum. qd simul cum illa de presenti sufficit pro veritate hu-
ius. a. incipit esse verum.

Contra istam viam possunt deduci
argumenta facta
p̄ alia op̄i. sed p̄cise p̄ eā arguo inferendo plures cōclusio-
nes. p̄tia est qd oē qd incipit esse incipit eē: et tñ aliquid in-
cipit esse qd nō incipit eē: probatur et pono qd tu incipias eē
p̄ remotionē de presenti: quo posito patet p̄ia pars con-
clusionis p̄ suas singulares exponētes et exclusiua secum
conuertibilem: sed secūda pars probatur. Itā tu inci-
pis esse qui non incipis esse: et tu es aliquid: igitur aliqd inci-
pit eē qd nō incipit: p̄tia: et maior p̄bat: qz tu nō es q
nō incipis esse et immediate post hoc erit ita qd tu es q nō inci-

pis eē. igitur tu incipis eē qui nō incipis eē: p̄tia p̄ p̄r op̄i.
et maior patet similiter: qz sūū p̄dictorium est falsū: videli-
cet tu es qui non incipis eē. **I**ncludit enim te esse et nō in-
cipere esse quorum quodlibet est contra casum. minor: p̄-
batur: sic arguendo. Tu es. et tu non incipis eē: igitur tu
es qui non incipis esse: p̄tia p̄: eo qd ly qui nō determina-
tus p̄ signū p̄cedēs nō resoluitur i. et. et ille. tūc sic illa p̄tia
ē bona et immediate post hoc erit ita sicut significat p̄ anis
igitur immediate post hoc erit ita sicut significat p̄ anis. Et si
cut deducitur h cōclusio posset et h similiter deduci: oē qd
definit eē: definit eē: et tñ aliqd definit eē qd nō definit esse.
p̄bat: et pono qd tu definas eē p̄ remotiones de presenti.
Isto posito patet prima pars. Et secunda probat. qz tu
definis eē q nō definis esse et tu es aliqd igitur r̄c. maior
probat. qz tu nūc nō es q nō definis et immediate an h fuit
ita qd tu es q nō definis eē. igitur r̄c. maior: p̄: qz sūū oppo-
sitū est falsū: v; tu es q nō definis eē. **I**ncludit. n. te esse et
te non definere eē q sūt cōtra casus. **S**ecūda ps anis p̄-
batur sicut prius p̄ vnā copulatiua facta ex illis terminis.
quare r̄c. **S**ecūda cōclusio ē ista. Tu incipis eē postq̄
tu fuisti p̄ mille annos et tñ tu nō incipis eē: nec fuisti p̄ mil-
le annos: h conclusio probatur: et pono qd tu nō fueris p̄
mille annos: sed immediate post hoc erit ita qd tu fuisti per
mille ānos. **I**sto posito p̄. **S**ecūda ps conclusio: et ma-
iore: p̄bo. Itā tu non es postq̄ tu fuisti p̄ mille ānos: et
immediate post hoc erit ita qd tu es postq̄ fuisti per mille
annos: igitur r̄c. p̄ cōsequentia p̄ op̄i. et minor ē casus: s; ma-
ior: probatur. qz sūū cōtradictoriū est falsum v; tu es post
qz tu fuisti per mille annos qd cōtra casum. **E**x eadēz
cōclusionē sequitur. **T**ertia cōclusio qd tu incipis eē homo
qui diu fuit et tamē nūq̄ fuisti homo: p̄bo: et pono qd tu
incipias esse per positionē de presenti. **I**sto posito p̄ secū-
da pars: sed primā probō sic: tu nūc nō es homo qui diu
fuit et immediate post hoc erit ita qd tu es homo qd p̄ diu
fuit: igitur tu incipis eē homo q diu fuit. patet consequē-
tia per op̄i. et maior patet: qz sūū oppositū ē falsum. v; tu
es homo q diu fuit: et minor: etiā p̄: qz cōtinue post hoc
erit ita qd tu es p̄teritus r̄c. **Q**uarta cōclusio est ista: tu
definis esse in instanti in quo es et tamen tu non es: p̄bo
et pono qd tu definas esse p̄ remotionē de presenti tunc p̄
secunda pars conclusionis. Sed primā probō: qz tu non
es in instanti in quo es: et immediate an hoc fuit ita qd tu es
in instanti in quo es: igitur r̄c. p̄ cōsequentia per op̄i. et mi-
nor: silt p̄ casum: maior v; p̄ qz sūū p̄dictoriū est falsum
Et eodem etiam sequitur qd tu definis esse quando cor-
medis: vel bibis et tamen tu nō comedis: nec bibis. Tu i-
cipis esse in instanti in quo arguis vel respondes et tamen
tu non arguis nec respondes: imo nec loqueris: pro p̄-
ma ponitur qd tu non sis: sed immediate ante hoc fuisti co-
medens vel bibens. pro secunda ponitur qd tu non sis sed
immediate post hoc eris arguens vel respondēs. **Q**ui-
ta conclusio sequens ex his est ista: tu incipis esse qui nūc
es qui immediate ante hoc fuisti et qui immediate post
hoc eris et tamen tu non es nec fuisti. **I**ta conclusio pro-
batur et pono qd tu incipias esse per remotionem de pre-
senti: quo posito: patet secunda pars. Et primam probō:
nam tu non es qui nunc es qui immediate ante hoc fui-
sti et qui immediate post hoc eris: et immediate post hoc
erit ita qd tu es qui nunc es qui immediate ante hoc fuisti
et qui immediate post hoc eris igitur r̄c. patet consequē-
tia per o p̄nio. et quelibet premillarum per prius dicta.
Et eadem conclusionē sequitur etiam qd tu definis esse
anteq̄ sortes definit esse et tamen tu et for. simul definitis
esse: p̄bo: et pono scđam partē p̄ cassip remotionē de p̄-
senti. quo posito patet qd tu definis esse: anteq̄ for. defi-
net esse: quia tu non es anteq̄ for. definit esse et immēdia-
te ante hoc fuit ita qd tu es anteq̄ for. definit esse: igitur r̄c.
patet consequentia per op̄io. et antecedens similiter per
prius dicta. Similiter sortes nunc non est anteq̄ tu defi-
nis esse et immediate ante hoc fuit ita qd sortes nūc est an-
teq̄ tu definis esse. igitur sortes de sinet esse anteq̄ tu
definis esse. patet consequentia cum antecēdēte vt prius

Item sequitur qd tu incipis esse postq̄ incepisti esse & ta-
men nūq̄ incepisti esse. Tu desinis esse anteq̄ tu desines
ēē & tamen nūq̄ desines esse. Tu desinis esse qui eris et
tamen nūq̄ eris. Tu incipis pugnare cum forte qui est &
fuit fortior te: valentior te: & pulchrior te: & tamen nullus
vestrum est nec fuit & sic de infinitis alijs que pias anres
offendant & rationi repugnant quas nunc dimitto gratia
breuitatis. ¶ Iuxta istas conclusiones adduco tale argu-
mentum. & pono qd for. incipiat diuidere vnum corpus
vel partem eius & qd ipse diuidet per totam istā horā. Ita
qd in ultimo instanti hoc corpus erit primo diuisum: tūc al-
figno superficieꝝ immediate agēti per. a. & ultimam ex alio la-
tere per. b. tūc p̄ qd for. incipit diuidere. a. superficiem. & ta-
men iā non diuidit. a. superficiem nec immediate añ hoc fuit ita
qd diuidit. a. superficieꝝ: nec immediate post hoc erit ita qd diui-
dit. a. superficieꝝ: qz continue post hoc erit ita qd. a. superfi-
cies est diuisa: imo & infinite post. a. sunt diuise: quare patz
qd ly incipit: nō recte exponitur per illas exponentes. Si-
militer simus in fine hore & sequitur qd for. desinit diuide-
re. b. superficiem & tamē iā non diuidit. b. superficiem.
nec immediate post hoc erit ita qd diuidit. b. superficiem: qz
iam est diuisa: nec immediate ante hoc fuit ita qd for. diuidit
. a. superficiem: quia continue ante hoc fuit ita qd for. diui-
dit. b. superficieꝝ: qz p̄ qd exponentes iste non exponunt
expositum. Item solet cōiter concedi qd sphericus incipien-
do super planum incipit esse super duo puncta. vel tria il-
lins plani: & qd tu incipis esse in duobus instantibus. Imo
incipis pertransire infinitas partes proportionales: q̄ oia es-
sent falsa sin illum modum exponendi: vt ergo h̄ incon-
uenientia non sequantur placeat cuiuslibet hanc opinionem
dimittere quare &c.

De incipit & desinit.

De incipit ergo respectu huius verbi. Inci-
pit vel desinit exponi non habet: sed h̄ cau-
sas veritatis quarum quelibet propositionē
de incipit vel desinit potest inferre: & disjunc-
ctiua ex eisdem cum ipsa propositione con-
uertitur: vnde h̄ propositio. hoc incipit esse: h̄ duas cās
veritatis: quarum vna est copulatiua duarum demon-
stratiuarum vnius de presenti affirmatiue & reliqua de p̄-
terito negatiue cum determinatione huius dictionis ime-
diate: vt hoc nunc est & hoc immediate ante instans qd est
presens non fuit. Secunda causa veritatis eiusdem ē vna
copulatiua talium duarum vnius de presenti negatiue &
alterius de futuro affirmatiue cum consimili determina-
tione: vt hoc nunc non est & hoc immediate post instans qd
est presens erit. Similiter h̄ propositio hoc desinit ēē h̄t
duas copulatiuas causas veritatis quarum vna compo-
nitur ex duabus categoricis: vna de presenti negatiua: et
alia de preterito affirmatiua: cū hac determinatione ime-
diate: vt h̄ nunc non ē & hoc immediate ante instans qd ē p̄-
sens fuit. Secunda causa veritatis ipsius est vna copula-
tiua composita ex duabus talibus: quarum vna est affir-
matiua de presenti & reliqua negatiua de futuro cum si-
mili determinatione: vt hoc nūc est & hoc immediate post
instans qd est presens non erit. ¶ Uel si tibi placet potes
dare causas veritatis cum p̄oribus cōuertibiles breuior-
res: vt si hoc nunc ē & immediate ante nunc non fuit hoc in-
cipit esse. & si tu nō es albus & immediate post nūc eris al-
bus: tu incipis ēē albus. Eodē modo dico d̄ ly desinit qd si
tu nō es homo & immediate ante nūc fuisti qd tu desinis ēē
homo: & si es homo & immediate post nunc non eris ho-
mo tu desinis esse homo: & sic consequenter dicendum ē
in omnibus alijs si adhuc infinita pponerent. Et non cre-
datur qd hic recipiatur ly nūc prout cōuertitur cum ly hoc
instans presens: sed sumitur pro vno termino cōi conuer-
tibili cum hoc termino instans presens vel instans qd ē p̄-
sens: vñ quando cūq̄ tu eris: erit ita qd tu es nūc: sicut erit
ita qd tu es i instanti presenti licet tunc non erit ita qd tu es in
hoc instanti quod est presens: vel in hoc instanti presenti.
¶ Et sicut probantur iste hoc incipit esse vel hoc desinit
esse. Ita debent alie probari siue sint in terminis compo-

sitis siue in terminis simplicibus siue cum verbo substan-
tino siue cum verbo adiectiuo: ut tu incipis vel desinis ēē
albus. Tu incipis vel desinis esse tantus sicut fuit plato.
Tu incipis vel desinis videre aliquem hominem vel sci-
re aliquā propositionem. Incipit esse omnis homo: inci-
pit esse omne qd est. & sic de alijs &c. ¶ Ex quibz potest
clare videri quare dico qd huiusmodi. Verba incipit & de-
sinit non h̄nt exponentes: sed causas veritatis cū ex nulla
istaz hoc incipit ēē: hoc desinit esse: sequatur aliqua suarū
copulatiuarum: ut probatum est in capitulo precedente.
¶ Nec potest dici qd disjunctiua facta ex illis copulatiuis
sit exponens alicuius illorum. ¶ Primo quia exponere
pertinet ad copulatiuam & non ad disjunctiuam: ut patet
in omnibus alijs terminis exponibilibus: puta exclusiuis
expositiuis: reduplicatiuis: vniuersalibus affirmatiuis: & ter-
minis graduum. ac etiam notis alietatum vel differentie-
nūq̄ enim aliquis bene diceret qd hec tñ homo currit ex-
poneretur per disjunctiuam secum conuertibilem cōpo-
sitam ex suis causis veritatis. ¶ Secundo omnis expo-
nens alicuius requirit veritatem omnni suaz p̄tū ut patz
in copulatiua exponēte exclusiua: in copulatiua exponente
vniuersalem affirmatiuam: & sic de alijs: sed certum ē qd
cōmuniter in disjunctiua predicta partes adinuicem re-
pugnant cum nūq̄ sit possibile ambas copulatiuas simul
esse veras: igitur illa disjunctiua non exponit propositionē
de incipit vel desinit. Tertio ab exposita ad quālibet par-
tem sue exponentis est bonum argumentum ut patet in
omnibus dictis superius. Sed a propositione inceptiōis
vel definitionis ad aliquam illarum partium non est bo-
num argumentum: ut deductum est superius: ergo illa
disjunctiua non exponit propositionem de incipit & desi-
nit. ¶ Nec oportet dicere qd propositio de incipit vel desi-
nit non habet nisi unam exponentem puta illam disjunc-
ctiuam sed alie propositiones de dictionibus exclusiuis:
& reduplicatiuis: & sic de alijs habent plures exponentes:
sed certe hoc est falsum: quia nulla propositio exponibilis
in toto mundo habet nisi unam exponentem: unde hec iā
tū homo currit habet istam copulatiuam pro exponen-
te. homo currit: & nihil non homo currit: cum neutra illa-
rum categoricarum sit exponens illius: quia a nulla illa-
rum ad ipsum expositum est bona consequentia. Et si
ego vel alius diceret qd ille sunt exponentes illius male di-
ceret nisi ad istum intellectum qd ille due exponunt illam
exclusiuam ex quo non sequitur postea qd ille sunt exponē-
tes: sed una exponens. Similiter a nulla parte exponen-
tis ad expositum est bonum argumentum: sed iam a qua-
libet parte illius disjunctiue ad propositionem de incipit
vel desinit est bonum argumentum: igitur &c. Sed ē ad-
uertendum qd propositio inceptiōis & definitionis de p̄-
terito vel futuro non probatur sicut de presenti: requirunt
teris omnes cause veritatis i eodē tpe cū exposito. vñ
h̄ propositio in. a. instanti tu incepisti esse hō. h̄z has cās veri-
tatis i. a. instati tu fuisti hō & immediate ante. a. istas nō fui-
sti homo: vel in. a. instati nō fuisti hō & immediate post. a. in-
stans fuisti homo. Item hec propositio in. b. instanti tu in-
cipies ēē albus h̄z has cās veritatis in. b. instanti tu eris al-
bus & immediate ante. b. instans non eris albus: vel in. b.
instanti tu non eris albus & immediate post. b. instans tu
eris albus. Eodem modo dico de hoc verbo desinit: d̄ ly
se veritatis illius. In. c. instanti tu desinebas currere. sunt
iste. In. c. instanti tu non cucurristi & immediate ante. c. in-
stans tu cucurristi: vel in. c. instanti tu cucurristi & imme-
diate post. c. instans tu non cucurristi. Similiter in. d. in-
stanti tu desines moueri habet has veritates. In. d. in-
stanti non moueberis & immediate ante. d. instans mo-
ueberis vel. d. instanti moueberis & immediate post. d.
instans non moueberis. ¶ Et si queritur quare in hu-
iusmodi propositionibus continue ponis instantaneam de-
terminationem dico qd propter istā causam: quia si nō po-
neretur non haberent propositiones vitates: s̄z resoluen-
tes: ut ille propositiones tu incepisti esse: tu incipies esse.
Tu desisti esse. Tu desines esse non habent veritates:

sed habet resolutum per demonstrativam instantis vel temporis. ut tunc aut i. a. instanti vel i. b. instanti incepisti eē: incipies eē: definiēbas eē: vel definiēs eē. Et sic p̄r̄ eē i oibus alijs observā dū quas nūc dimit to grā brevittatis. Juxta hūc modū exponendi adduco regulas cōes mē inceptionis et definitōis correspondētes: primo supponēdo q̄ omne q̄ incipit vel definit esse aliqualē ipsum in aliquo instanti incipit vel definit eē tale. Et similiter de p̄: eterito et de futuro: hec suppositio potest reduci ex superius dicitis.

Isto supposito sit hec. **Prima regula:** quaecūq̄ erit aliquid quale ipsum iam non est ipsum incipit vel incipiet esse tale. **Secunda regula:** quaecūq̄ eē vel fuit aliquid quale ipsum aliquando non fuit ipsum incipit vel incipit esse tale. **Tertia regula:** quaecūq̄ eē aliquid quale ipsum aliquando non erit ipsum definit vel definit eē tale. **Quarta regula:** quaecūq̄ aliquid non est quale ipsum aliquando fuit ipsum definit vel definebat eē tale. **Prima regula probatur:** et pono q̄ tu non sis albus: sed eris albus: tūc q̄o vtrum immedie post instās q̄ eē p̄ns eris albus vlnō. Si sic: sequitur q̄ iam incipis eē albus p̄ vna cām veritatis. Si non. signo ergo totum illud tempus p̄ q̄ non eris albus: et totum tēpus p̄ quod eris albus: et notus eē q̄ illa duo tēpora copulantur ad instās mediū qd̄ sit. a. Et iterū quero an in. a. eris albus vel nō: si sic. Et cū immedie ante .a. non fuisti sequitur q̄ in. a. instanti incipies eē albus. Si dicatur q̄ in. a. instanti tu non eris albus et tamen immedie post. a. eris albus seq̄ iterū: per aliam causam veritatis q̄ in. a. instanti incipies esse albus. Et sicut iā p̄bat illa regula potest et quelibet aliarum probari.

Contra primam regulam arguitur sic: tu eris tantus sicut erit plato et iam non es tantus: sicut erit pla. et tū tu nō incipis nec incipies eē tātus q̄tus erit plato. igit̄ regula falsa: cōsequentiā p̄z et añs probatur. Et pono q̄ tu sis pedalis q̄tūtatē et plato bipedalis et q̄ vterq̄ vestrum vniformiter angimētur per totam istam horam ita q̄ tripedalis q̄tūtas sit minima quā neuter vestrūz hēbit. Et q̄ vltimū istās istius hore sit primū nō esse tam tūi q̄ platōnis: quo posito arguitur sic. Tu hēbis tātā q̄tūtatē q̄tā hēbit plato et non maiorem et ecōtra: igitur tu eris tātus sicut erit plato: consequentiā patet et antecedens probatur. oēm q̄tūtatē citra tripedalē tu hēbis et nō maiore et tātā precise habebit plato: igitur et. **Secūda pars:** sc. q̄ tu nō es tātus sic erit plato: q̄ tu es precise pedalis q̄tūtatē et plato bipedalis et crescet siue diminet. **Tertia pars:** p̄bat. v̄z q̄ tu non incipis nec incipies eē tantus sicut erit plato: q̄ tu non incipis patet: q̄ tu nūc nō es tātus sicut erit plato nec immedie post hoc eris tantus sicut erit plato. Et q̄ tu nō incipies probat: q̄ si sic: vel ergo in. a. vel post. a. vel añ. a. dato q̄ a. sit vltimū istās hore: nō in. a. nec post. a. q̄ tūc nullū vestrū erit. Nec etiā añ. a. q̄ si sic. sit igitur q̄ in. b. Et tūc arguitur sic. In. b. tu incipies eē tantus sicut erit plato: igitur in. b. tu eris tantus sicut erit plato. vel immedie post. b. eris tātus sicut erit plato: patet cōsequentiā sed p̄ns eē falsum: p̄bat: nā q̄ in. b. tu nō eris tātus sicut erit pla. p̄z: q̄z pla. erit maior post. b. q̄ tu eris i. b. Et q̄ nō immedie post. b. tu eris tantus sicut erit plato: probatur: q̄ aliquod erit istās post. b. inter quod et. b. tu non eris tantus sicut erit plato q̄ signo. c. iter. a. et. b. et sequit̄ q̄ pla. erit maior post. c. q̄ tu eris añ. c. Et p̄ cōsequēs iter. c. et. b. tu nō eris tātū sicut erit pla. **Secūdo arguit̄ sic.** Ista p̄ns nō valet. Tu p̄trāsibis. a. spatiū et iā nō p̄trāsibis. a. spatiū: igitur incipis v̄l incipies p̄trāsire. a. spatiū: et per p̄ns eē regula falsa. et q̄ p̄ns n̄ v̄z. p̄bo: et pono q̄ iā nō p̄trāsēas. a. spatiū. s̄z p̄trāsibis ipm̄ adequate in tota hora futura. Isto posito p̄z v̄tas añs. Et q̄ p̄ns sit falsū. p̄bo. Iā tu nō incipis p̄trāsire a spatiū ut p̄z: q̄ nō immedie post hoc p̄trāsibis ipm̄z imo adequate i hac hora: nec incipies p̄trāsire ipm̄z: q̄ non i vltimū: nec post: nec añ: q̄ nō post p̄z: nec i vltimū: quia tūc tu nō p̄trāsibis ipm̄z: imo erit tūc p̄trāsitū: nec immedie añ p̄trāsibis ipm̄z: q̄ nō immedie añ p̄trāsibis primam

medietatē: nec secūdā sc̄be nec sic de alijs. Ex quo p̄r̄ se quit̄ q̄ añ. a. tu nō incipies p̄trāsire. a. spatiū: q̄ i nullo istāti p̄trāsibis illud: sed totū i tota hora et p̄te i parte hore. **Tertio arguit̄ p̄ eādē regulā sic creās illū añm̄p̄m̄ aliquid quādo erit et tū creās añm̄p̄m̄ nō incipit nec incipiet eē. igitur regula falsa: p̄z p̄ns et añs s̄z p̄ p̄ia p̄te: q̄ suū dicitōis eē falsū. v̄z oē creās añm̄p̄m̄: ex quo añm̄p̄s nō eē nec deus creat ipsum ut suppono. **Secūda pars etiā patet:** eo de alijs creabit añm̄p̄z ḡ creās añm̄p̄z: aliquid erit q̄re et.**

Ad hec respondendo p̄mitto q̄dam regulas declaratiuas aliarum superius positāz: quarū prima est ista. Ex copulatiua duarū demonstratiuarū vnus de p̄scti negatiue. Et alterius de futuro affirmatiue requirit̄ v̄ istās p̄ sui verificatiōe. seq̄ceptio de p̄scti vel de futuro: ita q̄ sequitur tu eris albus et iā nō es albus: igitur incipies vel incipies esse albus: quia affirmatiua illa de futuro requirit̄ instans pro sui verificatiōe: sequitur enim tu eris albus: igitur in aliquo instanti tu eris alb̄. **Secūda regula eē ista.** Ex copulatiua facta ex duabus demonstratiuis vna de presenti vel de p̄terito affirmatiua requirente istās pro sui verificatiōe et altera de p̄terito negatiua sequitur ideo de presenti: vel p̄terito. ita q̄ sequitur: tu es vel fuisti aliquātus et aliquādo nō fuisti aliquātus: igitur incipis vel incepisti eē aliquātus: et hoc q̄ affirmatiua de presenti vel p̄terito requirit̄ istās pro sui verificatiōe. Sequitur enim tu es vel fuisti aliquātus. igitur in aliquo instanti es vel fuisti tantus. **Tertia regula est.** Ex copulatiua duarū demonstratiuarū vni de p̄scti negatiue et alterius de p̄terito affirmatiue requirentis istās p̄ sui verificatiōe seq̄ definitio vel de p̄scti vel de p̄terito. Ita q̄ sequit̄. tu curris et iam nō curris. igit̄ definitis vel definebas currere. Et hoc eē q̄ affirmatiua de presenti pro sui verificatiōe requirit̄ istās. seq̄. n. tu curris. igit̄ i aliquo istāti curris. **Quarta regula.** Ex copulatiua cui p̄tes principales sūt due demonstratiue vna de futuro negatiua et alia de presenti vel futuro affirmatiua requirit̄ istās p̄ sui verificatiōe ne sequit̄ definitio de presenti vel futuro. Ita q̄ sequitur tu aliquādo nō moueris et iā moueris. igit̄ definitis vel defines moueri. h. a. iā eē immedie hūc istāti vel erit immedie eidē. et aliquādo nō erit immedie. igit̄ definitis vel finet eē immedie eidē. Et hoc cōtingit q̄ affirmatiue ille si possunt verificari nisi p̄ instāti. Sequit̄. n. Tu moueris vel moueris. igitur i aliquo instanti. Similiter sequit̄. a. est vel erit immedie hūc istāti igit̄ i aliquo instanti eē vel erit immedie. Et sic de alijs. his ergo p̄missis respōdeo. **Ad primū argumētū negando p̄ns.** p̄ illa p̄te tu eris tantus sicut erit plato. eo q̄ requirit̄ instans p̄ sui verificatiōe Sequit̄. n. tu eris tantus sicut erit plato. igitur i aliquo instanti. Adodo h̄ est falsū eo q̄ i nullo istāti tu eris tantus sicut erit pla. ut argumētū deducebat. Et tūc ad p̄batio nē. nego illam p̄nam. tu hēbis tantā q̄tūtatē q̄tam hēbit plato et nō maiorem et ecōtra. igitur tu eris tantus sicut erit plato. q̄ añs nō requirit̄ instans p̄ sui verificatiōe s̄z p̄ns h̄ requirit̄ instans. Ex illo. n. aff̄te sequit̄. precise q̄ q̄tūscūq̄ tu eris tantus erit plato. vel q̄tus tu eris tantus erit plato. Ex quo postea non sequitur q̄ tu eris tantus sicut erit plato. eo q̄ ly eris in antecedente stat confusē tantum et in consequente determinate. Similiter nego q̄ tu et plato eritis equales. eo q̄ in nullo instanti. ex quo sequitur q̄ nō immedie ante finem hore tu eris tantus sicut immedie ante finem hore erit plato. quia ante finem hore tu non eris tantus sicut immedie ante finem hore erit plato. Item cōcedo q̄ quādo cūq̄ tu eris. tu eris minor q̄ erit plato immedie ante finem hore. Et quādo cūq̄ plato erit ipse erit minor quā tu eris immedie ante finem hore. et tamen ipse nunq̄ erit minor te sed continue maior. patet ergo q̄ i hac consequentiā est bona. Tu eris tantus sicut erit plato. et iam non es tantus sicut erit plato. igitur incipis vel incipies esse tantus sicut erit plato. Etiam sequitur. s̄z erit ita albus sicut erit plato. et iā non est ita albus sicut erit plato: ergo incipit vel incipiet

piet eē ita albus sicut erit plato. Etia sequitur: tu eris ita bonus sicut erit plato ante. a. vel post. a. et iam non es ita bonus: igitur incipis vel incipies esse ita bonus sicut erit plato ante. a. vel post. a. Similiter sequitur: tu eris per totam .a. horam et iam non es per totam .a. horam: igitur incipis vel incipies eē per totam .a. horam. Etiam sequitur tu eris ab. a. vsq; ad. b. et iam non es ab. a. vsq; ad. b. ergo incipis vel incipies esse ab. a. vsq; ad. b. Et sic cōsequēter i omnibus alijs talis de futuro requirit instans pro sui verificatione. Sicut cōtingit in oibus p̄dictis cōsequētijs. Et sicut dico de futuro respectu huius verbi incipit eodē modo potest dici de preterito respectu eiusdem: vnde nō sequitur: sor. est tantus vel fuit tantus sicut fuit plato: et aliquid quando non fuit tantus sicut fuit plato: igitur incipit vel incipiet esse tantus sicut fuit plato. Similiter sequitur cas; b. verbo definit: vt tu non es ita sanus: sicut tu fuisti. et fuisti ita sanus sicut fuisti: igitur definis vel definebas esse ita sanus sicut fuisti. Etiam de futuro sequit: tu es vel eris. rome per totam hanc diē et aliquādo non eris rome per totam hanc diē: igitur definis vel defines eē rome per totam hanc diē. Et sic de alijs consimilibus infinitis. Ad secundam argumētum nego consequentiam illā. Tu pertransibis .a. spatium et iam non pertransis illud: igitur incipis vel incipies pertransire .a. spatium. Et hoc contingit: quia illa affirmatiua de futuro non requirit instans pro sui verificatione sed tēpus respicit limitatum. vnde nō sequitur. Tu pertransibis .a. spatium: igitur in aliquo instanti pertransibis illud: sed bene sequitur qd in aliquo tempore. Similiter non sequit: sor. sciet. a. et b. propositiones et iam nō sciet. a. et b. propositiones: igitur incipit vel incipiet scire. a. et b. propositiones: supposito qd sor. sciet. a. et b. propositiones successive quas nūq; simul sciet nec simul erūt. Isto posito p̄ qd illa p̄sequētia non valet. Et causa est qd ista de futuro. sor. sciet. a. et b. non requirit instans pro sui verificatione: vnde non sequit sor. sciet. a. et b. igitur in aliquo instanti sciet. a. et b. Etia non sequitur. Tu facies .b. domum et iam non facies eam: igitur incipis vel incipies facere eam. Tu cantabis missam: et iam non cantas eā: igitur incipis vel incipies cantare ipsam. Sor. induet se tunicam et iam non induit eandem: igitur incipit vel incipiet etc. Et causa ē qd iste de futuro nullo modo sūt verificabiles pro instanti sed tempus respiciunt limitatū. Vbi tamē affirmatiua illa nō sit verificabilis pro instanti et cum hoc nō respiciat limitatum tempus bene sequitur inceptio: vbi sequitur: tu pertransibis aliquā partem .b. spatij: et iam non pertransis aliquam eiusdem: igitur incipis vel incipies pertransire aliquā partem .b. spatij. Etia sequitur de preterito. Tu dividebas aliquā partē .a. lineę et nō eternaliter dividebas eam: ergo incipis vel incepisti dividere eā. Itē cum hoc verbo definit sequitur tu facies aliquā partē .a. domus et aliquādo non facies eam: igitur definis vel defines facere aliquā partem .a. domus. Etiam sequitur tu iam non intendis aliquem motū et aliquando intendebas aliquem motum: igitur definis vel definebas intendere aliquem motū. Et hoc cōiter contingit vbi tales affirmatiue cum hoc qd non requirunt instans pro sui verificatione nec etiam respiciunt limitatum tempus. vbi tamen fieret oppositum consequentia non valeret: vnde non sequitur: tu non intendis aliquem motū ab. a. vsq; ad. b. et aliquid quando intendes vel aliquādo intendebas aliquē motū ab. a. vsq; ad. b. ergo incipis vel incipies: definis vel defines intendere aliquem motum ab. a. vsq; ad. b. Et sic de alijs vbi affirmatiua illa respicit limitatum tempus: et non est verificabilis pro instanti.

Et vt solutio istius primi et secundi argumenti melius intelligatur pono tres regulas quibus apparebit que sunt propositiones pro instanti verificabiles et que non. Prima regula est ista quelibet p̄positio de presenti cuiuscūq; verbi respectu cuiuscūq; appositū v̄ de preterito aut de futuro. Secundo termino probabilis carente appposito: est pro instanti verificabilis: ita qd sequitur: tu es vel curris: igitur in aliquo in-

stanti es vel curris. Tu es tantus sicut tu fuisti vel sic erit plato: igitur in aliquo instanti etc. Etia sequitur: tu pertransis vel diuidis aliquam lineam: ergo in aliquo instanti pertransis vel diuidis illam et sic de alijs quibuscūq;. Idem sequitur de preterito vel futuro cuiuscūq; verbi carente appposito. Sequitur enim tu eris vel curres: igitur in aliquo instanti tu eris vel curres: tu pertransibis: numerabis vel diuides: ergo in aliquo instanti tu pertransibis numerabis vel diuides. Similiter sequitur de preterito. tu currebas vel sedebas: igitur in aliquo instanti: tu pertransi fuisti numerasti vel diuidebas: igitur in aliquo instanti sic fecisti. Et sic de infinitis consimilibus. Et dicitur primo termino probabilis: quia non sequit: ois homo currit vel currebat: igitur in aliquo instanti etc.

Secunda regula est ista: quibus p̄posito de preterito v̄ futuro verbo substantiuo primo termino probabilis: respectu cuiuscūq; appositū: est pro instanti verificabilis nisi determinetur per terminum significatē fluxum: ita qd sequitur sicut prius dicebatur tu eris albus vel fuisti niger: ergo in aliquo instanti: similiter sequitur: tu eris tantus sicut erit plato: vel tu fuisti ita albus sicut tu fuisti: igitur in aliquo instanti. Et sic consequenter sequitur respectu cuiuscūq; appositū siue fuerit terminus compositus siue terminus simplex. Et notant dicitur primo termino probabilis: quia vbi verbum substantiuum precederet alius terminus prius probabilis non sequeretur verificatio pro instanti. Unde non sequitur: omnis homo erit albus: vel omnis homo fuit albus: ergo in aliquo instanti omnis homo erit albus v̄ omnis homo fuit albus. Similiter non sequitur: Iste numerus vel iste populus erit: igitur in aliquo instanti. Iste numerus v̄ iste populus erit: vnde assignatis duobus instantibus futuris p̄ qd iste numerus erit: quia ista duo erunt: et tamen in nullo instanti: iste numerus erit: qd in nullo instanti duo ista erunt. Sic assignata aggregatiōe horum existētū et adueniētū. vsq; ad mille annos in hac ciuitate p̄ qd iste populus erit: quia ista erunt et t̄ in nullo instanti iste populus erit: qd in nullo instanti ista duo erunt: hec enim propositio iste numerus erit nō habet probari respectu huius verbi erit: sed respectu huius terminū iste numerus: resolutive sic: ista erunt et ista sunt vel erunt iste numerus: igitur iste numerus erit. Et tunc quelibet pars antecedentis est probanda per suum singulare: vt hoc erit et hoc erit ista: igitur ista erunt: qd non sequitur: ista erunt: igitur in aliquo instanti ista erunt cum verbum futuri temporis non sit primus terminus probabilis: sed ly ista pluralis numeri. Et sicut dico de isto termino nō numerus ita dico de illo termino populus: et de quocūq; termino de quo non verificatur ly aliquid in singulari: sed in plurali: vt domus acervus lapidū vel lignorum. et sic de alijs. Addebatur vltimo in regula: nisi terminus per terminū significatē fluxum: qd nō sequitur: hec hora vel h dies erit: ergo in aliquo instanti h hora vel h dies erit. Etiam non sequitur. Iste motus vel h diuisio erit: igitur in aliquo instanti: hec pertransitio vel hec ascensio erit: igitur in aliquo instanti. et sic in alijs terminis habentibus fluxum pro significato. Et voco terminū significare fluxum qui significat durationem aliquā cuius partes non possunt esse simul. que quidem duratio non est nisi fluxus. et accidens fundatum in suo subiecto. vbi tamen qd vellet finire motum esse rem mobilem diuisionem eē rem diuisam vel diuidendam. tempus primum mobile. pertransitionem esse rem pertransitam vel pertransiendam. non oportet ponere illam particulam in regula: quia tūc bñ sequeretur hec hora erit: ergo in aliquo instanti h hora erit sicut sequitur primum mobile erit: igitur in aliquo instanti primum mobile erit. Etiam sequitur iste motus erit. igitur in aliquo instanti iste motus erit. sicut sequitur hoc mobile erit. igitur in aliquo instanti hoc mobile erit. Et sic consequenter in alijs que nō oportet explicare. s; ab his exemplis sumantur.

Tertia regula est ista p̄positio de verbo adiectiuo appposito preteriti

vel futuri temporis non exponibili: officibili: vel habete
causas ve ritatis: non e pro instanti verificabilis: nisi forte
gratia materie: vs quado actus vbi respectu appositio pot
p instati pcedere. Sequitur. n. bene: tu tages for: igit i
aliquo istati: tu videbis platonem: ergo i aliquo istati. Cur
res i mote bello. igit i aliquo istati. Sed non sequitur tu
tanges for: et platonem: igitur in aliquo instanti tanges il
los: tu videbis for: et platonem: ergo in aliquo instati v
debis illos. Tu cures moueberis vl ambulabis ab hic
pqs roma: igitur i aliquo istati. Ena non sequitur. Tu p
trabis. a. spatium. igitur i aliquo istati: tu diuidebas a li
neam. igitur in aliquo istati. diuidebas illa: Similiter non
sequitur tu numerasti vel numerabis. a. numerus vl pre
eius. igitur i aliquo istati. Et sic discurredo p alia vba adie
ctiua: no valet. huiusmodi forme nisi forte gratia materie:
vt dicebatur. dico enim in regula apposito: quia vbi n ha
beret appositum et esset primus terminus probabilis pro
sui verificatione regeret istas vt dicebatur i prima regu
la. Et dicit no exponibili: officibili: vel hnt cas verifi
catis e pro istati verificabilis. Sequit enim tu differs vel
differebas a sorte et a platone: ergo i aliquo istati differs
vel differebas ab eis. Et hoc: qz ly differs e terminus ex
ponibilis. Similiter sequit: tu icipies vel defines scire. a.
et b. ppones ergo i aliquo istati: tu icepisti vl definebas
videre for: et platonem: igitur i aliquo instanti. Etia sequit tu
pouisti vel poteras esse in duobus istantibus. igitur i ali
quo instati. Et cosequeter i alijs cu quocunq apposito. Et
hoc est qz ly incipit et definit sut verba habetia causas ve
ritatis et ly possum potes pot e verbu officiale. Et si dr
non sequit tu dubitabis vel scies. a. et b. ppones: igitur i
aliquo istati et tamen ly dubitabis et scies: sut verba officia
bilia. C Respondeo concedo cosequentia facta sed nego
q illa sunt b officibilia: imo debent describi vel probari p
copulatiua q: cadut super icoplexu: sed quado cadut sup
coplexu tunc bn sut officibilia. vt b: tu scis. a ppositionez
esse veram. Ideo bene sequitur: tu scies vel dubitabis. a.
et b. ppones esse veras: igitur i aliquo istati et. Juxta p
dicta pz q b cosequentia no valet. tu scies. a. et b. ppositio
nes: igitur eris scies. a. et b. ppositiones vel aliquado erit
ita q tu scis. a. et b. ppositiones: qz ans no requirit instas
et consequens sic. Similiter non sequitur: tu tanges vel vl
debis for: et platonem: igitur tu eris tages: vl videns: for: et
plato. vel aliquando erit ita q tu tages vel vides for: et pla
tonem. Certe tam bene sequitur i singulari numero sine
copulato vel equalente. Sequitur enim tu pn asibus. a.
spatium: igitur tu eris ptransis. a. spatium. Et aliquado erit
ita q tu pertransis. a. spatium: no obstate q cosequens re
quirat istans et ans no: eo ipso. n. q tu ptransis aliqd spa
tiu in aliquo tempore in quolibet instanti illius tempo: is
erit. ita q tu pertransis illud et es ptransiens illud: ppte
rea non sequitur. In quolibet instanti istius hore tu eris p
transiens. a. spatium: igitur in quolibet istanti istius hore
tu pertransis. a. spatium. Istud enim consequens significat
q in quolibet instanti istius hore adequate et coplete per
transis. a. spatium qd e possibile. Silt etia seqt: tu diuides
a. lineam: igitur tu eris diuides. a. lineam. vl aliquado erit ita
q tu diuidis. a. lineam: et tn no seqt in quolibet istati istius ho
re tu diuides. a. lineam: ergo i quolibet instanti istius ho
re tu diuides. a. lineam quare autem dictum est. Sed no
sequitur tu numerabis numerum infinitum: igitur tu eris
numeras numerum infinitum. Et hoc quia ly nu
merabis determinat terminu equalentem vni de copu
lato vel de plari cu no possit de illo termino aliquid i sin
gulari verificari sumendo numerum pprie. Similt non
sequit pp eade cam: tu videbis istu pplm: igitur tu eris
videns istu populu. Vel aliquado erit. ita q tu vides istu
populu supposito q successine videbis illos hoies et non
simul. C Et si arguit pbado illa nam. Tu numerabis nu
merum infinitum. igitur tu eris numeras numeru infinitum:
quia ce vbum adiectiuum dz resolu in sum es est: et i suu
participium. dico q veru e i ppositione verificabili pro i

stanti sed i ppositione non verificabili pro instanti non oz.
C Et si iterum queritur quomodo conuertitur b tu name
rabis numeru infinitu dico q sic. Aliquid quod nume
rabis numerum infinitu e vel erit tu. Et si dicitur q non
fit de pdicato subiectu: dico q b tu numerabis numerum
infinitu no habet pdicatu explicitu: s3 suu pdicatu subitel
lectum e istud aliquid q nuerabit numeru infinitu q recte
ponit p subiecto i conuertete qre et. C Ad tertiu argumē
tu pncipale qsi arguebat q no sequit. creas istu anxpz ia
no e et creas istu anxpim aliqn erit. igit creas istu anxpim
icipit vel icipiet esse. concedo q no sequit: sed no concludi
tur cōtra illa. primo q: non dicit regula q qualecuq erit
aliquid quale ipm iam no e q icipit vel incipiet esse tale. Jo
lz non sequatur cosequēs illatu tamen bene sequitur: igit
creans istu anxpim icipit vel incipiet esse creans illu anxpz
ita q ille terminus tale stat pro oi denominatione. C Se
cūdo quia oporteret q copulatiua illa fieret ex demonstra
tiuis: sed iam i proposito fit ex indefinitis: sed bene seque
retur hoc nūc no e demonstrado desu creati anxpim et hoc
aliquado erit. igitur hoc incipit vel incipiet ee: cosequentia
e bona: sed maior e falla: imo si argueretur cu termino dif
creto composito no valeret argumētū: vn no sequitur: b
creans anxpim ia no e: et hoc creas anxpim aliquado erit
igitur hoc creas anxpim icipit vel icipiet ee. Sicut no seqt
b homo nūc no e et b ho aliqn erit: igit b ho icipit vel inci
piet ee: ponatur q secūda psona dina ia no sit ho sed aliqn
erit homo: pz q b ho ia no e demonstrado ipsu verbus: qz
sui oppositu e falsum: hic ho e: cu no sit ho p casu et aliqn
erit ho p positu et tn hic homo non icipit nec icipiet ee: qz
nullus deus incipit nec incipiet esse: sed hic homo est vel
erit deus. igit et. Silt non sequit hoc albu ia no e for: et
hoc albu aliqn erit for. igit hoc albu icipit vel icipiet ee
for. vt posito q for: iam no sit albus sed aliquado erit albu
et q ipse sit vl fuerit p loqu tempus: isto posito pz veritas
antis. Et q cosequēs sit falsu. proba: q sequit. hoc albu
icipit vel icipiet ee for: igitur aliqd icipit vel icipiet esse for.
qna tenet ab inferiori ad suum superius sine impedinen
to pcedete: et pns e falsum: qz nec for. nec aliud a for: icipit
vel icipiet ee for. Unde e notandū q ex copulatiua pdicta
non sequitur icceptio vel definitio nisi ppositio habeat p
bari ratione inceptiois vel definitionis. hec eni ppositio:
album incipit ee for. vel homo: no sequitur ex aliqua tali
copulatiua qz no habet exponi hec hnt causas veritatis. s3
resolu sic. uidelicet hoc icipit ee for. vel ho et hoc e album
vel icipit ee album. igitur album icipit ee for. C Propterea
maledicunt qdam sic exponedo illaz: albus nunc no e for.
et album qd no pns fuit for: imediate post hoc erit for. qz
non sequitur: album icipit ee for. igit album nunc n e for.
et album q no pns fuit for: imediate post hoc erit for.
et ideo cosequēs no exponit antecedes. qd no sequit pz.
quia pono q for. nunc primo fit. et fit ee album. isto posito
antecedens est verum: album incipit esse for. quia hoc in
cipit esse for: et hoc est album vel incipit ee album. igit et
Et q consequēs sit falsum. pz quia ce album e for. p ca
sum. Similiter ecōtra non sequitur ut sic arguedo. album
nunc non e for: et album q no pns fuit for: imediate post
erit for: igitur album icipit ee for. posito q for. fit et icipiet
ee albus post unum annum. isto posito patet veritas an
tecedentis. uidelicet album nunc non e for. quia suum op
positum e falsum. omne album nunc e for: et album q n
prius fuit for: imediate post hoc erit for: probatur hoc in
mediate post hoc erit for. demonstrando qd hoc e al
bum q non pns fuit for. vel erit album quod non pns
fuit for: ergo: patet consequentia. cum sit sillogismus expo
sitorius. Et q consequens sit falsum patet. qualitercunq
resolatur: cum nihil q e albus icipit ee for. nec aliquid qd
incipit esse album incipit esse for. ut suppono et. C Aliter
dicit unus alius valens docto: q b ppositio. album icipit
esse for: exponitur per unam talem distinctionem. aliqd
album est for: et nullum album pns fuit for. vel nullu al
bum est for: nec aliquid qd erit albu est for. et imediate
post in ans presens for. erit aliqd album. Et sicut ex

ponitur ita ita et quelibet e consimilis ubi supponit terminus accidentalis respectu uerbi substantiui.

Contra istum modū exponēdi arguitur sic Et pono qd for. nūc p̄io sit et incipiat eē alb⁹ p̄ remotionē de p̄siti. Istō posito h̄ ē uera album incipit esse for. quia hoc incipit esse for. demonstrando for. et hoc est album uel incipit esse album. igitur et. et qd illa disunctiua sit falsa patet. pro quālibet copulatiua cuius una pars ē falsa. hęc enim ē falsa: aliqd̄ albi ē for. quia contra casū. igitur prima copulatiua falsa. Et h̄ similiter ē falsa nec aliquid qd erit albi ē for. ergo secūda copulatiua ē falsa. et p̄ cōsequēs tota disunctiua falsa. Et h̄ ē uera aliquid album incipit eē. album incipit eē homo. supposito qd for. nunc p̄mo sit homo et nunc p̄mo sit albus: et tamē h̄ disunctiua ē falsa aliquod album nunc ē hō et nullum album p̄mo fuit hō: uel nullum album ē hō nec aliqd̄ qd erit album ē homo: et imēdiate post hoc erit homo aliqd̄ album. qz quilibet copulatiua ē falsa ut p̄z intuenti. Dicatur ergo ut p̄mo qd talis propositio nō habet exponi nec causas ueritatis sed resoluī et licet hęc consequentia sit bona. nullus hō currit. et imēdiate post hoc aliquis hō curret. igitur aliquis hō incipit currere nō tamē p̄ia est bona: qz n̄ t̄z nisi gr̄a materie et n̄ gratia forme. Similiter ista p̄positio. Motus incipit eē sic pbatur. hoc incipit eē et hoc ē motus uel incipit eē motus. hō definit eē: hoc definit eē et hoc est homo uel definit eē hō. ita qd h̄ vbum incipit ul' definit. d̄z p̄ō in secūda resoluēte. Et h̄ his isero qd aliqd̄ albi incipit eē for. quādo fuit ita qd nullū albi incipit eē for/tes. pbatur: et pono qd for. p̄mo fuerit in. a. istanti añ hoc instans p̄ cētum annos et nūq̄ fuerit albus: sed nūc p̄io sit albus. Istō posito arguitur sic. aliqd̄ album incipit esse for. i. a. istāti et i. a. istāti fuit ita qd nullū albi incipit eē for. ergo prima pars p̄. Nam hoc incipit eē for. in. a. istanti demonstrando for. et hoc ē albi uel incipit eē albi. igitur et. Secūda pars etiā p̄z. eo qd i. a. instanti hęc fuit falsa aliqd̄ albi incipit eē for. qualitercūqz resoluatur. Cauēdū tamen ē qd illi terminus albi ponitur añ p̄ncipale vbum et añ ponitur post. qz magna est diuersitas. vñ debes concedere qd añ hoc instans aliquod albi fuit for. sed ante hoc instans for. nō fuit aliqd̄ albi. Similiter i. a. istāti al' qd albi incipit eē for. sed in. a. instanti non incipit eē for. aliquod albi. Item sequit̄ ex predictis qd for. albus currit et for. albus iam non currit et tamen for. albus non incipit nec incipiet currere. ponatur qd for. currat et currerit et curret per tēpus terminatū ad hoc instans: et non sit nec fuerit albi. sed erit albus post vnum annum. Istō posito patet conclusio. Nam for. albus curret qz hoc curret et hoc ē uel erit for. albus igitur. et qd for. alb⁹ nō currit. qz nō ē albus. Et qd for. albus nō incipit nec incipiet currere p̄z. quia fuit oppositū ē falsū qualitercūqz resoluatur. Et si ex isto concludit̄ h̄ cōclusio qd aliquis homo albus curret qui modo nō currit et t̄n non incipit nec incipiet currere neqz cōclusio: qz secūda ps nō stat cū resoluētibus prime. Illec enim propositio aliquis hō albus curret q nō currit: sic resoluatur: hoc curret quod modo nō currit: et hoc est uel erit aliqz homo albus. igitur et. Et itā p̄z qd illa nō stant simul: h̄ curret qd modo nō currit. et tamē nō incipit nec incipiet currere. Unde i isto casu cōceditur. qd for. albus currit: et for. albus nō currit. et negatur qd for. albus curret q modo nō currit. uel qd for. albus currit uel ille nō currit uolendo qd hęc copulatiua cathegorice pbetur. Et in eodē casu infero istā cōclusionem. For. albus non incipit: nec incipiet currere. Et idem for. albus non incipit currere: et t̄n for. alb⁹ incipit incipit uel incipiet currere: pbatur p̄ma ps: hoc nō incipit nec incipiet currere. Demonstrādo sortē: p̄z per casus et hoc est uel incipit aut incipiet eē for. albus p̄ casum. igitur for. albus non incipit nec incipiet currere: p̄z consequētia a resoluētibus ad resolutum. Secūda pars pbatur. For. albus non incipit currere quia suum oppositū est falsum v̄z for. albus incipit currere: quia nec aliquid qd est for. alb⁹ incipit currere nec aliqd̄ qd incipit eē for. alb⁹ incipit currere: ut p̄z p̄positū. Et t̄tia pars probatur v̄z for. alb⁹

incipit incipit uel incipiet currere. qz hoc incipit incipit uel incipiet currere demonstrando for. p̄z. et hoc est for. alb⁹ uel incipit incipit aut incipiet eē for. albus ergo et. p̄z p̄ia cum sit filioquinus expositio. Et eadē conclusio sequitur h̄ alia tu incipis currere et incipis sedere et tamē tu nō incipis currere et sedere. h̄ cōclusio p̄z. supposito qd tu non curras: sed imēdiate post hoc curres: et qd nunc sedes et nūq̄ ante hoc sedisti nec nūq̄ post hoc sedebis. Istō posito patet qd tu incipis currere: quia nunc non curris et imēdiate post nūc curres. similiter tu incipis sedere: quia nunc sedes et imēdiate añ nūc non sedebas. Et qd tu nō incipis sedere et currere: patet qz tu nunc non sedes et curres nec imēdiate ante nunc hoc sedebas et currebas nec imēdiate post nunc sedebis et curres et. Et si negatur illa cōclusio cum suo casu proponatur ista. Incipit esse instans presens et incipit esse instans futurū et tamē non incipit esse instans presens et instans futurū. et probatur hoc. sicut p̄cedens. Et si ex hoc inferatur qd nō incipit esse instans presens uel instans futurū. negetur cōsequētia: quia nunc ē instans presens uel instans futurum. et imēdiate añ nunc non fuit instans presens uel instans futurum: ergo incipit eē instans presens uel instans futurum quare et.

Due regule alie de incipit et desinit sunt ponende. Et prima ē a quacūqz causa ceptionis uel definitionis ad propositionem eiusdē est bonum argumētū. Ita qd sequitur tu nunc es et imēdiate ante nunc non fuisti: igitur incipis eē. Itē sequitur tu es et imēdiate post nūc non eris: igitur desinis eē. Similiter tu nunc nō es et imēdiate ante nūc fuisti: igitur desinis esse. et sic consequenter de alijs. Et secūda regula ē ista A propositione ceptionis uel definitionis ad disunctiua ex suis causis ueritatis ē bonū argumētum: Ita qd sequitur: tu incipis eē albus: igitur nunc es albus et imēdiate añ nūc nō fuisti albus: uel nūc nō es albus et imēdiate post nūc eris albus. Et nā sequit̄. tu desinis currere. igitur nūc nō curris et imēdiate añ nūc currebas uel nūc curris et imēdiate post nūc nō curres. Et sic p̄r̄ ē i alijs dicendum.

Contra primam regulam arguitur sic. Et pono qd for. nunc p̄mo sit et sit pedalis quātitatis p̄cise et incipiat augmētari. Ita qd augmentabitur per totam hanc horam quousqz erit q̄ drupedalis quātitatis. Istō posito h̄ cōsequētia nō ualet: h̄ pedale nūc est for. et hoc pedale imēdiate ante nūc nō fuit for. igitur hoc pedale incipit eē for. et tamen arguitur per regulam. igitur regula falsa. qd illa p̄ia nō ualet probō. Itā an tecedēs ē uerū ut p̄z per casus et p̄is falsum: igitur qd p̄is sit falsum probatur: aliud q̄ hoc pedale incipit eē for. igitur hoc pedale nō incipit eē for. patet consequētia et añs probatur: plusqz pedale incipit eē for. et omne plusqz pedale est aliud q̄ hoc pedale igitur aliud q̄ hoc pedale incipit eē for. patet consequentia cum minor et maior probatur. hoc incipit eē for. demonstrando ipsum et hoc est plusqz pedale uel incipit eē plusqz pedale igitur plusqz pedale incipit eē for. p̄z consequentia cū minor et maior: pbatur ratōe partis secunde: quia hoc demonstrando for. nō est plusqz pedale et imēdiate post nunc erit plusqz pedale. igitur et. Et secūdo arguitur sic. Ista consequentia nō v̄z. A nūc non est for. et imēdiate post nūc erit for. igitur. a. incipit esse for. Et h̄ arguitur p̄ regulam ergo regula falsa. qd illa consequentia non ualet probō. Et pono cū p̄iori casu qd for. p̄mo fuerit et quicūqz ipse erit alicuius quātitatis inter pedale et bipedale qd ipse erit. a. et quādo cūqz ipse erit alicuius quātitatis inter bipedale et tripedale qd erit. b. ita qd in instāti in quo ipse erit bipedale nō erit a. nec. b. Istō posito p̄z qd. a. nō est. for. qz for. non est maioris quātitatis q̄ pedalis et imēdiate post nunc. a. erit for. qz imēdiate post nūc for. erit alicuius quātitatis inter pedale et bipedale. Et qd. a. nō incipit esse for. p̄z quia nec for. nec aliud a for. Et quo etiāz possum concludere qd. a. non est for. et imēdiate añ nūc fuit for. et tamen. a. non desinit esse for. supposito qd sumus in illo instanti in quo erit bipedalis. Certum est enim qd. a. nunc non est for. qz ipse non est iter bipedale et pedale

¶ Immediatē aī nūc. a. sūt for. q. Immediatē aī nūc for. sūt iter pedale et bipedale. Et sicut dicitur de. a. ita pot dici b. b. quare et. ¶ Tertio arguitur sic. Et ponat q for. sciat decem propositiones et non plures. Et q vna ppositio sit omnium propositio quā ipse definit scire: ita q nullas duas ipse definit scire: tūc sic for. scit decē ppōnes et immediate post nūc nō sciet decem ppositiones. igit ipse definit scire. p. ppōes: ista pna ē bōa iuxta primā regulā. pns ē falsum ergo et aīis qd ē h casu. Et qd pns sit falsū. pbo. vna ppō ē oīs ppō quā for. definit scire. ergo for. nō definit scire decē ppōnes. p. pns ituenti et aīis similiter. ¶ Secundo cōfirmatur sic. nullas duas ppositiōes for. definit scire. igitur decē for. nō definit scire: et p cōsequēs ipse nō definit scire decē ppōnes: pna p. et aīis similiter. ¶ Tertio cōfirmatur. Si for. definit scire decē ppōnes et for. nihil definit scire nisi q ab eo definit sciri. igitur decē ppositiones definiūt sciri a for. psequēs falsū et cōtra casum. q. dato cōsequēte sequitur per idē q oīa que sunt i mūdo definiūt esse et incipiūt eē qd vī falsum. ¶ Quarto cōfirmatur. si for. definit scire decē ppōnes sequē q for. definit scire plēs q plato. dato casu p: for q plato ad oīa se hēat respectu sex sicut for. decē. sed arguit q non: q for. scit plā. q. plato et i mediāte post nūc sciat plura q plato. igitur for. non definit scire plā. q. plato. ¶ Quinto confirmatur. Nam si sic. se quis q qua rōne for. definit scire decē ppōnes q ipse definit scire quālibet ppōnē quā ipse scit et. et tamē nō definit scire aliquā quā ipse scit.

Ad hec omnia sigillatiz respōdeo. ¶ Ad primū dico q hec pna de forma nō valet. hoc pedale nūc ē for. Et hoc pedale immediate ante nūc non sūt. for. igitur hoc pedale incipit eē for. eo q arguitur respectu secūdi termini et nō primi: quare sequitur q nō arguit a cā vitatis ad ppositiōnē hntē illaz eām. sed nō obstāte hoc concedo pnam et pns. Et tunc ad iprobationē cōsequētis nego q aliud q pedale incipit eē for. Et tūc ad argumētū: plus q pedale incipit eē for. et omne plus q pedale est aliud a for. igitur aliud a for. incipit esse for. nego pnam sicut non sequitur albi incipit eē for. et omne albi ē aliud a for. igitur aliud a for. incipit eē for. ponat q for. nūc pmo sit et q ipse incipiat eē albus p remotiones de pnti. quo postea aīis ē vey sine pntē: s. debet sumi pmo mino: t. oē albi incipit eē aliud a for. qd ē falsū i casu isto. ita cōsimiliter debet argui superius: plusq pedale incipit eē for. et omne plusq pedale incipit eē aliud a for. igitur et. Et isto modo cōcedit cōsequētia et negatur minor. q. sequitur omne plusq pedale incipit eē aliud a for. sed for. ē plusq pedale. Vel incipit esse plus q pedale. igit for. incipit eē aliud a for. q est falsum. ¶ Ad secūdu nego illā pnam. a. nō ē for. et immediate post nūc. a. erit for. ergo. a. incipit eē for. nec arguit ab vna cā vitatis ad ppōnē hntē illā: q. a. h propō. a. incipit esse for. nō h. pbari respectu de ly incipit sed rōne de ly. a. resolutioe nō obstāte q sit terminus singularis quia est terminus cōnotatiuus sicut iste terminus for. albus vel qstus. debet ergo sic argui: primo h incipit eē for. et hoc ē. a. vel incipit eē. a. ergo et. Et tūc cōceditur pna et negat maior: sine demōstret for. sine aliud a for. ¶ Tertiamē bene concedo q for. incipit eē. a. q. nūc est. a. et immediate post hoc erit. a. s. h nō sequit ex pōi ante. q. dato q for. erit. a. pntē post bipedale et nō aī p. a. nō ē for. et immediate post nūc. a. erit for. q. immediate post nūc for. erit for. q. vī erit. a. et tū for. nō incipit eē. a. q. nō incipit esse maioris qstutatis q bipedalis sed in hoc casu concedit q for. incipiet eē. a. et hoc in illo instanti in quo erit primo bipedalis qstutatis. ¶ Et si arguitur sic: qualescūq erit. aliqd quale ipsū ita non est ipsum incipit vel incipiet esse tale sed. a. non est for. et erit for. et non incipiet esse for. igitur. a. incipit esse for. negatur consequentia: sed solum sequitur q for. incipit esse. a. qd verum est. Et si iterum concluditur q aliquid erit for. q iam non ē for. et tamē non generatur nec generabitur. q. a. ē bātinodi: quia non incipit nec incipiet esse for. et cum nihil generetur vel generabitur: nisi q incipit vel incipiet esse. sequitur propositum. Illudic dicitur ne

gando cōclusionē: q. non sequitur. a. erit for. et iam nō ē for. igitur aliqd erit for. quod iam nō ē for. sicut nō sequit: albi erit for. et iam nullū albi ē for. igitur aliqd erit for. qd ita nō ē for. q. i antecedēte ponitur terminus dēnotatiuus et cōnotatiuus et in consequente precise terminus substantiualis. Ideo deberet cōcludi precise terminus eiusdem predicamenti. v. z. aliquis erit for. qualis iam non est. Ita in proposito sequitur. a. erit for. et nullum. a. iam est for. igitur aliquantus erit for. quantus iam non est: eo q ly. a. in casu isto ponitur in predicamento qstutatis. vbi vero cōnotaret qualitates sequeretur terminus i predicamento qualitatē: vt exēplificatū ē de ly albi. Similiter non sequit. a. erit for. et nullum. a. ē for. igitur. a. erit for. quod modo nō est for. quia ly quod iterum est terminus substantiualis. sed bene sequit q erit aliquatū qstū nō ē for. similiter non sequitur. albi erit for. et nullū albi ita ē for. ergo. albi erit for. quod non est for. sed bene sequitur q for. erit aliquis qstus iam non est. hec. n. propositio. a. erit for. qd nō est for. ē falsa vt patet per suas resolventes. ¶ Ex his ergo p. in sufficientia alterius argumenti v. z. a. nunc non est for. et immediate ante nūc. a. sūt for. ergo. a. definit esse for. s. h. b. concedo q for. definit esse. a. et incipit esse. b. licet hoc non sequat ex ante illo ut prius est ostensum. ¶ Ad tertium principale admissio pro qualibet eius particula casu. h. hoc alij negauerunt pro illa particula. nullas duas for. definit scire: concedo q for. definit scire decē ppositiones. Et nego illam consequentiam: vna propositio est oīs ppō quā for. definit scire. igitur for. non definit scire decē. sed hū sequitur q nullas decem for. definit scire. imo nullas duas nec aliquas tres for. definit scire. vnde b. ppositio decē ppositiones for. definit scire non habet exponi nec causas veritatis sed habet probari per nūerū singularē: vt ista ppositionem for. definit scire et istam definit scire et sic sigillatim vsq ad decem. ¶ Ex isto concludo conclusionē q si decem propositiones for. definit scire duas et tres ipse definit scire et ita definit scire decem ppōnes: et nō definit scire duas: prima pars patet cum illa sit vna conditionalis in qua arguitur affirmatiue ab inferiori ad superius sine impedimento pcedente. Et secunda pars etiam patet q tu definit scire decem propositiones patet ex dictis. Et q tu non definit scire duas patet. quia nūc scis duas et immediate post nūc scies duas. igitur et. ¶ Ad secūdam cōfirmationē cōcedo q nullas duas ppōnes for. definit scire nec decem ipse definit scire: et ex hoc non sequit q nō definit scire decē. vnde ista cōsequētia non valet decem propositiones for. nunc scit et decē propositiones for. immediate post hoc non sciet ergo decem propositiones for. definit scire: nec arguitur ab exponentibus ad exponentem nec a causa veritatis ad propositionem habentem illam causā cum pns non habeat probari ratione illi? verbi definit sed ratione illius termini decem vt dictum est. Concedo ergo q for. definit scire plures propositiones q nōnem et tamē nō plures q duas ipse definit scire. pna patet. quia for. scit nunc plures q nouē et immediate post nunc non sciet plures q nouem: quia precise nouem: secunda pars etiā patet eo q nullas duas propositiones nec aliquas tres for. definit scire. ideo non plures q duas ipse definit scire. ¶ Ad tertā cōfirmationem nego illam consequentiam: for. definit scire decē ppositiones et for. nihil definit scire nisi q ab eo definit sciri. igitur decem propositiones definiūt sciri a forte. Sed bene sequitur q a for. definiūt sciri decem propositiones: quia a for. sciunt decem propositiones et immediate post nūc a for. non scietur decem propositiones. vnde passiuus istius for. definit scire decem propositiones non assignatur ista. decem propositiones definiūt sciri a for. propter mutationem suppositionis illius termini decem. sed ista a for. definiūt sciri decem propositiones: vbi non mutatur suppositio respectu illius termini decem. ¶ Ex his inferre istam conclusionem: decem propositiones for. definit scire et tamē ab ipso non definiūt sciri decem propositiones: probatur et ponō q for. sciat viginti propositiones quarum decem

ipse definit scire: quo posito prima pars est casus: et secunda daretur: quia a for. sciuntur decem propositiones et immediate post nunc a for. sciuntur decem propositiones: ergo a for. non desinunt sciri decem propositiones. Ad quartam confirmationem cum inferitur quod for. definit scire plura quam plato: nego argumentum. imo nec plato definit scire pauciora quam for. et non sequitur for. definit scire decem et plato definit scire sex: igitur for. definit scire plura quam plato et plato definit scire pauciora quam for. Nec sequitur quod plura quam plato for. definit scire vel quod pauciora quam for. plato definit scire: quia unam precise for. definit scire et unam precise plato definit scire. Ideo non plura vel pauciora alter illorum definit scire. Conclusio sequens ex ista decem propositionibus for. definit scire et precise sex plato definit scire et tamquam plato definit scire plures quam for. probatur et pono quod for. sciat decem propositiones quae qualibet definit ipse scire. Et sciat plato. 12. quarum sex ipse definit scire. Isto posito prima pars conclusionis ex casu. Et secunda probatur: quia plato scit plures propositiones quam for. et immediate post nunc non sciet plures propositiones quam for. quia tunc nullam sciet: igitur plato. definit scire plures propositiones quam for. Ad quintam confirmationem cum arguitur for. de se scire decem propositiones. ergo ipse definit scire qualibet quam ipse scit: nego consequentiam: unde posito quod for. non sciat aliquam propositionem et immediate ante hoc sciuit decem: propter quod antecedens est verum et consequens falsum. verum tamen concedo in casu isto quod for. definit scire omnem propositionem quam scit. quod for. nunc scit omnem propositionem quam scit et immediate post nunc non sciet omnem propositionem quam scit: quod nunc scit decem et immediate post nunc non sciet nisi novem. Et ulterius enim inferatur quod for. non definit scire aliquam propositionem quam scit: concedo conclusionem. quod for. nunc scit aliquam propositionem quam scit et immediate post nunc sciet aliquam propositionem quam scit. Ex isto infero aliquas conclusiones: prima est ista. tu definit scire omnem propositionem et tamen nullam propositionem tu definit scire. probatur. et pono quod ante nunc non fuerint nisi novem propositiones quas omnes sciuit immediate ante hoc. et iam scias et scies et quod iam primo sit una alia quam non scis nec scies: isto posito propter quod tu definit scire omnem propositionem. quod nunc non scis omnem propositionem et immediate ante nunc sciuit omnem propositionem. Et quod nullam definit scire propter quod non aliquam illarum novem per casum: nec istam que nunc primo est: quod nunc non scis eam nec scies eam per casum. igitur et cetera. Ex qua conclusione etiam correlarie sequitur quod tu incipis scire omnes propositiones et tamen nullam incipis scire ut posito quod immediate ante hoc precise fuerint decem propositiones quae novem semper sciuit et scias et decimam non sciuit quam definit scire per remotionem de presenti. Isto posito propter quod incipis scire omnem propositionem: quod nunc scis omnem propositionem et immediate ante nunc non sciuit omnem propositionem: quia non illam decimas. Et quod nullam incipis scire patet: quod non aliquam illarum novem: ut propter casum: nec aliam decimam cum nunquam sciuit nec scis nec scies eam ut suppono. igitur et cetera. Secunda conclusio est ista. Tu definit scire decem propositiones et tamen nullam propositionem definit scire: probatur conclusio. et dividendo horam pteritam in partes proportionales minores versus hoc instans pteritum in quo non scias aliquam propositionem. Et quod in prima parte proportionali sciuit decem propositiones quas definebas scire in primo instanti. secunde partis proportionalis. In qua parte iterum sciuit alias decem distinctas a primis secundum quilibet unitatem quas definebas scire in primo instanti tertie partis proportionalis. Et sic pteritum fuerit per omnes partes proportionales. Isto posito propter quod definit scire decem propositiones: quod nunc non scis decem propositiones: et immediate ante nunc sciebas decem propositiones. et quod nullam tu definit scire: probatur. quod nullam quam sciuit in prima parte proportionali. Nec aliquam quam sciuit in secunda. et sic demum: igitur nullam simpliciter. Ex ista conclusione similiter sequitur quod tu incipis scire decem propositiones et tamen nullam propositionem tu incipis scire. Conclusio patet dato quod per omnia hanc horam futura sicut factum est in hora pterita dividendo horam pteritam in partes proportionales minores versus hoc instans futurum. Et non sequitur in eodem casu quod tu definit scire aliquam propositionem et incipis scire aliquam propositionem et tamen nullam propositionem incipis scire:

nec aliquam propositionem definit scire: sicut incipit aliquod instans futurum esse et definit esse aliquod instans pteritum et tamen nullum instans futurum incipit esse nec aliquod instans pteritum definit esse sed instans pteritum est illud quod incipit esse et definit esse.

Contra secundam regula quod fuit quod propter de incipit et definit inferitur disjunctiva composita ex suis causis veritatis arguitur sic. Nec sequitur. antichristus incipit esse: igitur antichristus nunc est et immediate ante nunc non fuit vel antichristus nunc non est et immediate post nunc erit. Et hoc arguitur per regulam: igitur regula falsa: quod consequentia non valet. probo. quod antichristus est verum et consequens falsum. igitur: quod consequens sit falsum propter supposito quod antichristus non erit versus ad mille annos. Et quod antichristus sit verum probo. Nam omne quod non est incipit esse. Sed antichristus non est: igitur antichristus incipit esse. propter consequentiam in dario cum minor et maior. probatur: Nam aliquid quod non est incipit esse et nihil est quod non est quin illud incipiat esse: ergo maior patet supposito quod aliquid incipiat esse per remotionem de presenti: et minor patet: quia suum oppositum est falsum aliquid est quod non est quod non incipit esse: statim sequitur quod aliquid est et quod illud non est quod est falsum. Secundo arguitur sic: non sequitur. a. incipit esse verum quod non incipit esse verum. igitur. a. est verum et immediate ante nunc. a. non fuit verum: vel. a. nunc non est verum et immediate post nunc erit verum et sic regula est falsa: quod consequentia non valet probo. Et pono quod b. propositio deus est sit fuerit et erit vera et nunc primo sit. a. ita quod nunc ante hoc fuit aliqua propter. a. Isto posito propter quod antichristus est verum et consequens falsum. quod antichristus sit verum. probo: nam. a. incipit esse verum puta deus est et illud verum non incipit esse: quod est fuit: et erit: igitur et cetera. Et quod a. incipit esse verum: probo: quia. a. nunc est verum et immediate ante nunc. a. non fuit aliquid verum. quod nihil fuit. a. igitur et cetera. Et quod antichristus sit falsum probatur: quia. a. est verum et immediate ante nunc. a. fuit verum. quod immediate ante nunc illud quod est. a. vel fuit. a. fuit verum et immediate post nunc. a. erit verum quia illud quod est. a. vel erit. a. erit verum: ergo consequens falsum. Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet. iste numerus definit esse. ergo iste numerus nunc non est et immediate ante nunc fuit: vel iste numerus nunc est et immediate post nunc non erit et per istam regula falsa. Et quod consequentia non valet probo. Et pono quod for. definit esse per remotionem de presenti: et demostro ipsum et hoc instans per ly iste numerus: isto posito patet quod antecedens est verum: quia ista desinunt esse et ista sunt vel desinunt esse iste numerus. ergo iste numerus definit esse. Et quod ista desinunt esse patet: quia hoc desinit esse demonstrando for. et hoc definit esse demonstrando hoc instans. igitur et cetera. Sed quod consequens sit falsum. probatur. quia ista non sunt nec immediate ante hoc fuerint nec immediate post hoc erunt ergo et cetera.

Ad hoc respondetur Ad primum nego quod antichristus incipit esse. Et tunc ad argumentum: nego illam consequentiam. omne quod non est incipit esse: sed antichristus non est. igitur et cetera. Nec est sillogismus in dario: quod non predicatur in minori subiectum maioris nec simile. Talis enim deberet esse altera premissarum antichristus est quod non est vel incipit esse quod non est: quorum quodlibet est falsum. unde in alijs terminis non sequitur: ut omne quod erit est: sed antichristus erit. igitur antichristus est. sed debet sciri pro minore: antichristus est aliquid quod erit. quod est falsum. Nam obstante isto nego quod omne quod non est incipit esse. et etiam quod nihil est quod non est quin illud incipit esse: immo aliquid est quod non est quod non incipit esse: quia hoc instans est quod non est quod non incipit esse et hoc instans est aliquid. igitur. maior: probatur: hoc instans est: et hoc instans non est quod non incipit esse: igitur hoc instans est quod non est quod non incipit esse. consequentia patet quia loco relativi licitum est ponere suum antecedens discrete supponens antecedens patet pro prima parte: et pro secunda similiter. quia suum oppositum est falsum. versus hoc instans est quod non incipit esse. Et ulterius cum arguitur aliquid est quod non est quod non incipit esse. igitur aliquid est quod non est. nego argumentum: sicut non sequitur. Tu es non homo qui non es homo. igitur tu es non homo. eo quod ly non in antecedente cadit super totum

tum complexum sequens et inconsequente precise super
incomplexum quare etc. unde in ista propositione aliquid
est quod non est quod non incipit esse cadit prima negatio super
totum sequens propterea ipsa est vera: ubi tamen non ne-
garet ipsum complexum ipsa esset falsa. quia significaret
quod aliquid est et illud non est et illud non incipit esse quod est im-
possibile. Et isto modo ista non essent contradictoria. nihil
est quod non est quin illud incipit esse. et aliquid est quod non est
quod non incipit esse: sed essent propositiones impertinentes.
Ad secundum argumentum respondetur quod de forma
argumentum non valet: quia arguitur respectu secundi
termini: veritatem nego antecedens: quod a. incipit esse verum:
quod non incipit esse verum: et nego quod a. incipit esse verum.
Similiter. n. nulla talis dens est incipit esse vera. sed o. a.
est illa dens est vel incipit esse illa: igitur nullum. a. incipit
esse verum. Et tunc ad argumentum. a. nunc est verum et immediate ante
nunc non fuit. a. verum. ergo. a. incipit esse verum: nego argumē-
tum: nec ante est causa veritatis consequentis: quod ly. a. in negativa
propositione debet precedere ly fuit sicut precessit ly incipit sic dicē-
do: immediate ante nunc. a. non fuit verum quod falsum est: quod in
mediate ante nunc fuit h. vera dens est que est vel fuit. a. vn-
de magna est differentia preponere et postponere. Ideo
ergo enim in casu isto quod a. incipit esse verum: sed predo quod incipit
a. esse verum. quod nunc. a. est verum et immediate ante nunc non fuit
a. verum: quod immediate ante nunc nihil fuit. a. C Similiter
concedo quod incipit. a. esse verum quod non incipit esse verum: quod
nunc. a. est verum quod non incipit esse verum et immediate ante
nunc non fuit. a. verum quod non incipit esse verum: quod im-
mediate ante nunc non fuit aliquod. a. C Etiam conceditur quod
incipit esse omne quod est et definit esse omne quod est: et tamen non
omne quod est incipit esse: nec omne quod est definit esse. imo in
casu isto tu incipis scire. a. et b. propositiones et definitis sci-
re illas: et tamen illas nec incipis nec definitis scire: ut posito
quod tu scias. a. et b. propositiones et nunc ante hoc scivisti. b.
sed continue. a. et quod nunc post. a. scias. a. sed continue. b.
Isto posito patet prima pars conclusionis: quia
nunc scis illas et immediate ante nunc non scivisti illas. Si-
militer tu definitis scire illas quod nunc scis illas et nunc post
nunc scias illas. Et quod a. et b. propositiones non incipis nec
definitis scire. patet quod a. non incipis scire nec. b. definitis scire
igitur etc. C Conceditur etiam quod a. propositio incipit sciri a for.
et ab alio a for. et tamen tamen for. incipit scire. a. ut posita se-
cunda parte pro casu cum hoc quod plato sciat continue scivisti
et continue sciet. a. Isto posito patet secunda pars: quod casus: et
prima probatur. a. scitur a for. et ab alio a for. et immediate
ante nunc non sciebatur a for. et ab alio a for. igitur etc. Et sic
infinite possunt poni conclusiones in quibus apparet dif-
ferentia inter preponere et postponere etc. C Ad tertium ar-
gumentum nego consequentiam: nec arguitur contra re-
gulam: quia hec propositio: iste numerus definit esse: non
habet causas veritatis sed est resolvable per demonstrationem
na singularis vel pluralis. Si. n. capiatur ille terminus nu-
merus stricte pro unitatibus segregatis ad invicem ut su-
mitur in argumento debet resolui per demonstrationem plu-
ralis numeri: ut ista definit esse et ista sunt iste numerus
vel definit esse numerus: igitur iste numerus definit esse.
Si autem sumeretur ly numerus large pro unitatibus con-
tinuis vel non separatis dico quod debet resolui per demon-
strationem singularis numeri: ut ista definiunt esse homo de-
monstratis materia et forma hoc definit esse homo et hoc
est ista vel definit esse ista. C Sed forte arguitur quod h. est falsa
Iste numerus definit esse: quia sequitur: iste numerus defi-
nit esse: igitur ista definiunt esse. Et ultra igitur utrumque istorum
definit: consequens falsum: quod nullum istorum definit: quod nec for.
istorum definit: nec hoc instans istorum definit esse: quod ista non
sunt nec fuerunt nec erunt. Ideo nec for. nec hoc instans est
istorum vel definit esse istorum. C Ad istud respondet con-
cedendo primam partem: et negando secundam: unde concedo
quod ista definiunt esse et tamen nullum istorum definit esse: sicut
concedo: quod for. vel plato est. et tamen nullus istorum est:
supposito quod for. sit et plato non sit. Similiter ista fuerunt
vel erunt demonstratis duobus instantibus preteritis vi-

suturis: et tamen nullum istorum fuit nec aliquod illorum
erit. Et sic de alijs infinitis.

Terza conclusio materia sunt quedam conclusio-
nes ponende. Et subito erit finis
C Prima est. Tu incipis scire. a. propositionem et ista non
incipis scire propositionem veram: nec propositionem falsam
probatur: et pono quod tu incipias scire. a. propositionem et quod
multe sint propositiones quas scis scivisti et scies: quo po-
sito patet prima pars et tertia et secunda similiter: quia tu
non scis propositionem veram et immediate ante nunc scivisti et i-
mediate post nunc scies. ergo si incipis scire proponere veram.

Secunda conclusio for. incipit scire
tres propositio-
nes: et non incipit scire aliquam nec aliquas. imo solus una
incipit scire: posito quod for. nunc solus sciat tres propositiones
quarum primam incipiat scire et duas alias continue scivisti
et continue sciet et patet conclusio. C Si si for. incipit scire unam
for. incipit scire aliquam: et si incipit scire duas incipit scire ali-
quas. Sed hoc non sequitur de ulteriori termino nume-
rali: quia stat quod continue ante hoc scivisti duas et continue post
hoc sciet duas et nunc sciat tres. Ideo non si incipit scire
tres incipit scire aliquas et multo magis de alijs termi-
nis numeralibus.

Tertia conclusio for. incipit solum scire
duas propositiones et
tamen incipit scire mille: posito quod nunc primo sciat duas et i-
mediate post hoc sciet mille cum illis: et patet conclusio: imo
mille propositiones for. definit scire et mille incipit scire. et ta-
men for. incipit scire. preterea unam et definit scire precise unam:
ut posito quod for. nunc non sciat aliquam propositionem et im-
mediate ante hoc scivisti mille et immediate post hoc sciet mille.
Isto posito patet conclusio etc.

Quarta conclusio p tota ista horam
erit ita quod for. incipit
esse maior quam ipse prius fuit. Et tamen for. nunc incipit esse
maior quam ipse prius fuit: ponat quod for. sit pedalis quantitas et
continue tate quantitas fuerit preterea et incipiat augmētari ita quod
augmētabitur p tota ista hora usque ad tripedalem quantitate:
Isto posito patet prima pars conclusionis sic arguendo:
for. nunc est maior quam ipse prius fuit et nunc ante nunc fuit
maior quam ipse prius fuit: ergo ipse incipit esse maior quam ipse
prius fuit. Ista consequentia est bona. Et per totam istam ho-
ram erit antecedens verum: igitur per totam istam ho-
ram erit consequens verum: quod est prima pars conclusio-
nis. Secunda pars probatur. Iam in quolibet instanti
istius hore erit maior quam ipse prius fuit: ergo in nullo in-
stanti ipse incipiet esse maior quam ipse prius fuit: patet conse-
quentia. quia ex opposito sequitur oppositum: sequitur. n.
in aliquo instanti for. incipiet esse maior quam ipse prius fuit:
ergo in illo instanti ipse non erit maior quam ipse fuit vel im-
mediate ante illud istas ipse non erit maior quam ipse prius fuit. Et si sic
non in quolibet instanti ipse erit maior quam ipse prius fuit etc.

Quinta conclusio for. incipiet esse ma-
ior quam est plato. et tamen nu-
quam erit ita quod for. incipit esse maior quam est plato: ponat quod for.
sit pedalis quantitas: et plato bipedalis et augmētetur taliter
per hanc horam quod plato semper uno pedali sit maior for. sit
for. in fine hore tripedalis quantitas et plato quadripedalis:
isto posito patet quod for. incipiet esse maior quam nunc est plato.
videlicet in illo instanti in quo erit primo bipedalis quantitas:
quia in illo non erit maior quam nunc est plato et im-
mediate post illud erit maior quam nunc est plato: ergo etc. Secun-
da pars conclusionis arguitur sic. sequitur for. non est maior quam est
plato et immediate ante nunc non fuit maior quam est plato. et im-
mediate post nunc non erit maior quam est plato: igitur for. si incipit esse ma-
ior quam est plato. Ista consequentia est bona et p tota ista hora erit
antecedens verum: igitur per totam istam horam erit con-
sequens verum: quod est secunda pars conclusionis.

Sexta conclusio est ista. omne quod incipit
esse incipit incipere esse
et tamen. a. incipit esse verum et non incipit incipere esse verum.
Ista pars conclusionis probatur: quia si aliquid incipit

esse illud incipit esse per positionem de presenti vel per remotionem. Si per positionem hoc incipit incipere esse: quia hoc incipit esse et immediate ante hoc non incipit esse: quia non est possibile quod aliquid bis inciperit esse. si per remotionem de presenti iterum ut prius: quia hoc nunc incipit esse et nunquam ante hoc incipit esse quod regeneratio est impossibilis. Secunda pars conclusionis probatur. et signo horam preteritam diuisam in partes proportionales minores versus hoc instans presentis. et quod a. nunc non sit verum. sed quod fuit verum in qualibet parte proportionali pari et in qualibet impari fuit falsum. Et sicut dico de hora preterita ita volo quod fiat in hora futura. Isto posito patet quod a. incipit esse verum et tamen non incipit incipere esse verum: quia immediate ante hoc incipit esse verum: et immediate post hoc incipit esse verum. quia immediate ante hoc fuit istas in ter partem precedentem impari et partem parem subsequenter in quo a. incipit esse verum. Et sic consimiliter immediate post nunc erit. quare etc.

Septima conclusio est ista. A nunc est falsus et potest esse verum et tamen non potest incipere esse verum. probatur: et pono quod antichristus nunquam erit: sed bene poterit esse: et quod a. conuertatur cum isto termino: antichristum fore: tunc patet quod a. falsum. quia antichristum fore est falsum: et a. potest esse verum: quia antichristum fore potest esse verum. et tamen a. non potest incipere esse verum: quia si a. potest incipere esse verum: ponatur quod incipiat esse verum. Et si queritur utrum a. incipit esse verum per positionem de presenti: vel per remotionem. Non per positionem de presenti: quia si est verum ab eterno. a. fuit verum: eo ipso enim quod verum est antichristum fore eternaliter fuit verum antichristum fore nec est per remotionem de presenti: quia si a. non est verum. a. nunquam erit verum: quia si antichristum fore non est verum nec nunquam fore erit verum. Et sic apparet quod a. non potest incipere esse verum.

Octaua conclusio sicut propositio vera de preterito incipit vel incipiet esse falsa signando ut prius. Ita propositio falsa de futuro incipit vel incipiet esse vera sic significando: huius conclusio probatur. Et pono quod for. et plato sint pedalis quantitas. Et sic continue fuerint et augmententur per totam hanc horam futuram pla. velocius for. ita quod in fine pla. erit tripedalis et for. precise bipedalis: et nunquam amplius augmententur nec diminuantur: sed pla. incipiat nunc diminui et diminuetur usque ad equalitatem for. et sic continue postmodum remanebit: Isto posito capio istam propositionem de preterito for. fuit tantus sicut fuit pla. patet quod ista est vera et continue per totam istam horam erit falsa: igitur ipsa incipit vel incipiet esse falsa. Et sic habetur prima pars conclusionis. Et secunda pars patet de hac propositione for. erit tantus sicut erit pla. huius enim est falsa ut patet: quia for. erit precise bipedalis quantitas et pla. tripedalis quantitas. Et erit vera postquam venerit ad equalitatem: ergo incipit vel incipiet esse vera: sed non incipit igitur incipiet. Et hoc in illo instanti in quo prius pla. erit bipedalis quantitas: et tunc illa propositio erit vera et nunquam ante: ergo conclusio. Et ex isto infero duo correlaria. Primum quod aliqua est propositio vera de preterito et aliqua de futuro quarum nulla habet habuit vel habebit de presenti correlata: vera probatur. et pono quod pla. definitur esse per remotionem de presenti quod fuit pedalis quantitas et conuertetur in ultio instanti istius hore in quo cicero prius erit: et erit pedalis quantitas precise. Isto posito sumo hanc de preterito pla. fuit tantus quantus est for. quod est vera ut patet: et tamen non habet nec habuit nec habebit aliquam de presenti veram: quia huius pla. est tantus sicut est for. non est vera: nec fuit vera: nec erit vera: quia for. et pla. non sunt nec fuerunt nec erunt. Similiter huius de futuro est vera Cicero erit tantus quantus est for. Et huius de presenti Cicero est tantus sicut est for. non est nec fuit nec erit vera: propter causam priorem. Secundum correlarium. Aliqua est propositio vera de presenti que non habuit aliquam de futuro veram: nec aliquam de preterito veram. probatur. et pono quod for. et pla. sint precise pedalis quantitas. Et quod continue per hanc horam preteritam pla. fuerit maior quam pedalis quantitas et sic continue erit: sed quod for. sit et continue fuerit et

continue erit precise pedalis quantitas isto posito patet veritas huius de presenti for. est tantus sicut est pla. Et tamen huius de futuro continue fuit falsa: for. erit tantus sicut est pla. Et huius de preterito continue erit falsa. For. fuit tantus sicut est plato quare patet veritas correlarij. Et notandum quod huiusmodi conclusiones non verificantur solum in terminis compositis: imo etiam in terminis simplicibus: hec enim propositio est vera de preterito: omnis homo fuit: dato quod nihil quod est homo nunc primo sit: et tamen ipsa incipiet esse falsa in instanti in quo incipiet esse quod aliquis homo primo est. Et si huius est falsa: omnis homo curret: dato quod per istum annum non omnis homo curret: et ipsa tamen incipiet esse vera supposito quod omnes homines qui erunt post hanc annum current. Et huius est vera: omnis homo cucurrit: Et huius similiter omnis homo curret. Et tamen hec non est vera de presenti nec fuit vera nec erit vera: omnis homo currit. supposito quod omnes homines cucurrerint et currae successine ita quod nunquam simul. Et huius de presenti est vera: omnis homo est albus et tamen hec nunquam fuit vera omnis homo fuit albus: dato quod multi homines fuerunt et erunt nigri per totam vitam eorum. Et iterum si iste conclusiones non placent in terminis distributis potest verificari in terminis non mobilitatis: hec enim de preterito est vera. Anima ade contingenter fuit. Et huius de futuro. Anima antichristi contingenter erit: et tamen nunquam fuit nec erit aliqua talis vera. Anima ade contingenter erit vel anima antichristi contingenter est. Similiter huius de presenti est vera. Anima tua necessario est: supposito quod iam prius sis et tamen nunquam fuit vera. Anima tua necessario erit: nec huius nunquam erit vera anima tua necessario fuit quare etc.

Nona conclusio Jam incipit esse instans quod post hoc incipiet esse. probatur: iam non est instans quod post hoc incipiet esse et immediate post nunc erit instans quod post hoc incipiet esse. igitur etc. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsum et minor. probatur. post hoc erit instans quod post hoc incipiet esse et nullum erit instans post nunc quod iter illud et nunc erit instans quod post hoc incipiet esse. igitur immediate post nunc erit instans quod post hoc incipiet esse patet consequentia ab exponentibus ad exponentem: et maior si militer: sed minor probatur: quia si aliquod erit instans post nunc inter quod et nunc nullum instans post hoc incipiet esse: sit illud a. et arguitur sic. Inter a. et nunc cadit tempus medium: igitur immediate posteriori aliquod instans incipiet esse et sic inter a. et hoc instans aliquod instans incipiet esse. Et sicut dicitur de a. ita potest sic argui de quocumque instanti per primo instanti presentis nisi forte quis vellet ponere instantia immediata et continuam copiam ex dimisibilibus. Et ex ista conclusione sequuntur tria correlaria. Primum est: iam incipit esse aliqua pars esse pertransita que per tempus post hoc finit se tota erit pertransenda: probatur: et suppono quod aliquod mobile incipiat pertransire aliquod certum spatium de presenti: tunc arguitur sic. Jam nulla pars est pertransire que per tempus post hoc finit se totam erit pertransenda et immediate post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc finit se totam erit pertransenda igitur etc. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsum: et minor probatur: quia post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc finit se totam erit pertransenda et nullam instans post nunc erit quod inter illud et nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc finit se tota erit pertransenda: igitur etc. per consequentia ab exponentibus ad exponentem: et maior est manifesta: sed minor probatur: quia si aliquod erit instans inter quod et nunc non erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc finit se totam erit pertransenda: signetur igitur illud instans et sit a. Et arguitur sic. Inter a. et nunc cadit medium: igitur immediate posteriori et aliqua pars pertransita que per tempus post hoc finit se totam erit pertransenda puta per primam partem temporis a. et b. quare etc. Et secundum correlarium iam incipit aliquis punctus moueri quod per tempus post hoc quiescet: probatur et suppono quod aliquod

corpore scilicet rare fieri per partem a se partem remotionem de presenti: quo posito arguitur sic. Jam non mouet aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: et immediate post nunc mouebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: igitur et. per consequentia cum maiori et minori: probatur. Nam post hoc nunc mouebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet et nullus erit istas post nunc qui iter illud et nunc mouebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: igitur et. per consequentia cum maiori et minori ut prius. Tertium correlarium iam incipit aliqua pars assimilari: que non desinit esse dissimilis assimilanti: probatur: et suppono quod aliquis ignis incipiat agere in aquam per partem a se partem remotionem de presenti: ut prius. isto posito arguitur sic. Jam non est aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti et immediate post nunc erit aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti. igitur et. per consequentia cum maiori quia suum oppositum est falsum. Et minor probatur: nam post nunc erit aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti. Et nullum erit istas post nunc qui iter illud et nunc erit aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti. igitur et. patet consequentia cum maiori et minori: probatur: quod si aliquod erit istas post nunc iter quod et nunc non erit aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti. signet illud istas et sit. a. tunc sic. Inter. a. et nunc cadit tempus medium: ergo in posteriori parte erit aliqua pars assimilata que non desinit esse dissimilis assimilanti: quod illa quocumque data in parte posteriori est dissimilis assimilanti et immediate post nunc erit dissimilis assimilanti. igitur non desinit esse dissimilis assimilanti. Et sicut arguitur de. a. posset argui de quocumque alio instanti. Et sic inuenietur quod nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc erit assimilata aliqua pars que non desinit esse dissimilis assimilanti quare et.

Decima et vltima conclusio est ista. sicut incipit infinite tarde moueri et tamen ipse incipit velocius moueri quam ipsemet incipit moueri: probatur et pono quod sicut incipiat moueri a non gradu latitudinis motus per remotionem de presenti: quo posito patet prima pars conclusionis: quia sicut nunc non in finite tarde mouetur cum non moueatur: et immediate post nunc infinite tarde mouebitur: quia in quolibet tempore terminato ad hoc instans quod est presens. probatur. nam quocumque assignato in illo sicut mouebitur aliquo modo tarde. Et tunc non mouebitur aliquo modo tarditatis finito qui tardior illo per prius vel in illo mouebitur: igitur et. Et secunda pars etiam probatur. Nam sicut nunc non mouet velocius quam ipsemet incipit moueri et immediate post nunc mouebitur velocius quam ipse incipit moueri: igitur et. per consequentia cum maiori: quia suum contradictorium est falsum. Et minor probatur: nam post nunc sicut velocius mouebitur quam iam incipit moueri. Et nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc sicut velocius mouebitur quam iam incipit moueri. igitur et. per consequentia ab exponentibus ad expositum. et maior patet: sed minor probatur: quod si aliquod erit instans post nunc inter quod et nunc sicut non velocius mouebitur quam iam incipit moueri sit illud. a. et arguitur sic. Inter nunc et. a. cadit tempus medium. igitur in posteriori parte velocius mouebitur quam iam incipit moueri ex quo infinite tarde incipit moueri. Et sicut arguitur de. a. ita arguitur de quolibet alio instanti. Et si ex ista conclusione aliquis vellet concludere quod per idem sicut incipit tardius moueri quam ipse iam incipit moueri. negatur consequentia: eo quod sicut non immediate post nunc mouebitur tardius quam ipse incipit moueri quia ipse incipit infinite tarde moueri. Et in quolibet tempore terminato ad hoc instans presens infinite tarde mouebitur quare et. Ex ista conclusione sequuntur tria correlaria. primum est uterque istorum demonstratis forte et platone incipit in infinitum tarde moueri et tamen sicut incipit in infinitum velocius moueri quam plato: et econtra: probatur: et pono quod quilibet istorum incipiat moueri ut prius a non gradu latitudinis motus. Iste posito per prima pars correlarij in superiori conclusione. sed secun-

da pars probatur. Nam sicut non mouetur in infinitum velocius quam plato incipit moueri et immediate post nunc mouebitur in infinitum velocius quam plato incipit moueri igitur et. patet consequentia cum maiori propter suum oppositum. Et minor probatur. Nam sicut in infinitum velocius mouebitur quam iam plato incipit moueri. igitur et. per consequentia et minor probatur: quia si non datur erit. quod aliquod erit instans post nunc inter quod et nunc sicut non mouebitur in infinitum velocius quam plato incipit moueri et sit illud. a. Et arguitur sic. Inter. a. et nunc cadit tempus medium: ergo in parte posteriori illius temporis sicut in infinitum velocius mouebitur: quam plato incipit moueri: igitur et. in infinitum velocius mouebitur quam plato. tunc aliquo modo velocius mouebitur quam plato. incipit moueri et plato non incipit moueri aliquo modo velocius finito quin tunc sicut mouebitur in duplo velocius in triplo in quadruplo et sic in infinitum quare et. Et sicut arguitur de sicut. ita potest econtrario argui de platone et. Secundum correlarium iam incipit quilibet istorum punctorum moueri in infinitum velociter quorum quilibet incipit in infinitum tarde moueri: probatur et diuisio horum futuram in partes proportionales minores versus hoc instans presens. In cuius quolibet parte pari intendunt. a. et b. puncta in infinitum motus suus et in quolibet parte impari remittent versus ad non gradum. Iste posito per prima pars conclusionis: quia nunc non quilibet istorum punctorum in infinitum velociter mouetur: et immediate post nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter mouebitur. igitur et. patet consequentia cum maiori et minori probatur. Nam post nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velocius mouebitur: quia in quolibet parte pari. Et nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc qui liber istorum punctorum in infinitum velociter mouebitur igitur et. patet consequentia cum maiori et minori similiter. quia nullum erit instans post nunc qui inter illud et nunc erunt infinite partes proportionales pares et in quolibet illarum in infinitum velociter mouebitur per casum: igitur et. Et sicut probatur per prima pars correspondenter potest secunda probari suo modo ex quo in quolibet parte impari quilibet illorum punctorum in infinitum tarde mouebitur: ut ponit casus. Tertium correlarium est istud. A punctus incipit in infinitum tarde moueri: et incipit in infinitum velociter moueri et tamen incipit quiescere probatur: et signo ut prius horam futuram diuisam in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Cuius prima pars proportionalis erit. a. et secunda. b. et tertia. c. et quarta. a. quinta. b. sexta. c. et sic circulariter in infinitum: ita quod a. punctus semper in. a. intendit motum suum in infinitum et in. b. remittet motum versus ad non gradum et in. c. omnino quiescet. Iste posito patet prima pars correlarij: quia a. punctus non mouetur in infinitum tarde et immediate post nunc mouebitur in infinitum tarde: quia inmediate post nunc mouebitur in. b. Et sic sunt alie particule probande quare probatione potest quilibet priori sententia sumere. Et licet in huiusmodi correlarij concedat quod a. punctus incipit in infinitum velociter moueri: non tamen concedo quod a. punctus in infinitum velociter incipit moueri quia a. punctus in casu illo non aliquo modo incipit moueri. Si enim aliquo modo inciperet moueri oporteret quod sic vel sic inciperet moueri et per consequens quod aliquo modo velocius inciperet moueri. quod non est bene possibile et. Et non sequitur hoc in infinitum velociter non mouetur. Et hoc in infinitum velociter immediate post nunc mouebitur. igitur hoc in infinitum velociter incipit moueri: quod arguitur respectu secundi termini. Sed forte bene sequitur quod hoc incipit in infinitum velociter moueri. Similiter concedo quod sicut incipit infinite tarde moueri: et incipit velocius moueri quam ipse incipit moueri. Sed non infinite tarde incipit moueri. nec velocius incipit moueri quam ipse incipiat moueri: quia nullo modo velocius nec aliquo modo tarditatis incipit moueri. Et sic consequenter dicatur in alijs correlarijs et conclusionibus his similibus quare et. Ceterum tamen posset probabiliter negari quod sicut incipit velocius

moueri q̄ ipsemet incipit moueri: quia ipse nō mouebit
 velocius q̄ ipse incipit moueri. Si enim ipse mouebitur
 velocius q̄ ipsemet incipit moueri. sequitur q̄ ipse aliqua
 liter velocius incipit moueri quod est falsum: quia nec sic
 velocius nec sic illo gradu velocitatis incipit moueri. et
 q̄na patet quia cōparatiuus presupponit suū positiuū r̄c.
 Eodē modo posset negari primum correlatiuum pro sc̄da
 parte videlicet q̄ soz. incipit in infinitum velocius moue-
 ri q̄ plato incipit moueri: quia dato opposito sequitur vt
 prius q̄ aliquantulum velocius plato incipit moueri q̄ ē falsū.
 Sed reuera pos̄: sc̄da p̄cedo ut prius que b̄ dicuntur nega-
 ri. Et ulterius nō sequitur: soz. mouebitur velocius q̄ ipse
 met incipit moueri: igit̄ soz. aliquantulum velocius incipit mo-
 ueri. Et cū dicitur: q̄ cōparatiuus d̄z p̄supponere suū po-
 sitiuū. dico q̄ nex ē: s̄z mō dicto: nō ideo bene sequitur ex
 illo antecedente q̄ soz. incipit moueri aliquantulum velocius
 quod uerum est. Et sic consequenter dicitur ad omnia cō-
 similia ubi fit comparatio respectu inceptiōnis uel defini-
 tionis quā quidem debet subsequi positiuum r̄ nō p̄ce-
 dere. Et hoc deinceps r̄ desinit dicta sufficiat p̄ presenti.
De terminis officia bilibus.

Consequenter de terminis officia bilibus a quibus
 sensus cōpositus r̄ sensus diuisus originē su-
 mit sequitur tractare. Pro quo ē notandū
 Primo q̄ terminorū officia bilium quidā sunt
 nomina: ut possibile: et impossibile: necessa-
 rium r̄ contingēs nex r̄ falsum: quidā sunt uerba ut scio
 dubito: credo: imaginor: optino: hesito: volo: nolo: p̄cipio
 itelligo: extimo: p̄mitto: apparet: significat: p̄t̄: r̄ p̄tigit̄:
 r̄ sic de alijs infinitis. Quidā sūt participia: vt scitum: dubi-
 tatum: creditum: imaginatum: opinatum: hesitatum: vo-
 litum: nolitum: p̄ceptum: itellectum. r̄ sic de alijs partici-
 pijs dictorum uerborum. Et quidā sūt aduerbia vt pos-
 sibiliter: impossibiliter: necessatio: r̄ cōtingēter: uere: r̄ false
 quorū terminorū. Quidā h̄nt officari vt noia p̄dicta r̄ba.
 r̄ participia. Quidā describi: vt r̄ba r̄ participia. Et q̄dā
 exponi vt aduerbia superius posita.

Propositio descriptibilis: ergo ē illa in qua
 aliquod p̄dictorum uerborū
 vel participiorum existens primum probabile i p̄posito
 ne incomplexum determinat: v̄s b̄ propositio. Ego scio
 .a. p̄positionem sic describitur: r̄ p̄obatur. Ego scio si-
 gnificatum primarium a p̄pōnis q̄d sc̄o p̄marie significa-
 ri per .a. igitur scio .a. p̄positionez. Et notāter addo ly p̄-
 marie: q̄ non sequitur: scio significatus primarium .a. q̄d
 sc̄o significari per .a. ergo scio .a. quia ponatur q̄ .a. sit ista
 p̄positio deus est quā credā firmiter r̄ sine hesitatione
 esse falsā: r̄ cum hoc q̄ ego firmiter sc̄ia deum esse: r̄ sc̄ia
 illud significari per .a. sed credam hoc secundarie: isto
 posito patet q̄ ego scio significatū primarium .a. quia sc̄o
 deum esse: r̄ illud significatum sc̄o etiam significari ab .a.
 per casum r̄ tamen non scio .a. p̄positionem: quia cre-
 do firmiter ipsam esse falsam. Dico etiam significatus p̄-
 marium .a. r̄ non ita esse sicut .a. p̄marie significat: q̄ ego
 sc̄o istā p̄pōnē. Nulla chymera ē: r̄ suū significatum p̄-
 marium. Et tamen non scio eē sicut illa p̄marie significat: q̄
 nullam chymeram esse non est. cum nō sit aliquid: aliq̄li-
 ter vel aliqua. Et sic dico significatum primarium r̄ nō q̄-
 litercūq̄: quia ego sc̄o istam p̄positionem homo ē a ni-
 mal r̄ suum significatum primarium non tamen sc̄o quia
 litercūq̄ illa p̄positio significat: eo q̄ ipsa significat boies
 esse asinum: bouem: r̄ capram r̄ infinitas alias impossi-
 bilitates quorum nullam est sc̄itum a me cum quodlibet ta-
 le sit impossibile. Item b̄ propositio. Tu dubitas a p̄po-
 sitionem sic describitur. Tu dubitas q̄ credis esse signifi-
 catum primarium .a. quod significatum sc̄is vel credis .a.
 p̄marie significare: ergo tu dubitas .a. Et notanter dico
 tu dubitas quod credis esse significatus primarium .a. q̄
 stat q̄ tu dubites .a. non dubitando suuz significatum p̄-
 marium: vt posito q̄ .a. sit b̄. deus est quā credas firmiter
 significare p̄marie regem sedere q̄ sit tibi dubius. Isto
 posito patet q̄ dubitas .a. quia p̄posito .a. respōdes du-

b̄ito: r̄ tamen non dubitas significatum primarium .a. im-
 mo sc̄is illud: quia sc̄is deum esse. quod est significatū p̄-
 marium .a. Dico etiam sc̄is vel credis r̄ non sc̄is p̄cises
 q̄ i cāu illo tu dubitas .a. p̄positionez r̄ illud q̄d credis eē
 suum significatum r̄ tamen non sc̄is illud significatū p̄ma-
 rie significari ab .a. sed b̄ sc̄is vel credis sic significare r̄c.
 Abi tamen velles q̄ descriptio non conuertetur cum de-
 scripto. nec requireretur veritas descriptionum pro uer-
 tate descripti posses hanc tu dubitas .a. sic probare: tu du-
 bitas significatum primarium .a. q̄ sc̄o .a. significare p̄ma-
 rie. Sed quia in p̄posito mihi uidetur cōuenientius
 q̄ descriptio conuertatur cum descripto r̄ ad hoc q̄ de-
 scripta sit uera descriptiones sint uere. Ideo posui modo
 dicto. Item b̄ p̄positio tu credis .a. p̄positionem: sic p̄-
 batur: tu credis quod credis esse significatum primarium
 .a. q̄ significatum sc̄is vel credis significari primarie ab .a.
 ergo tu credis .a. Et notanter dico: tu credis q̄ credis
 esse significatum primarium .a. r̄ non tu credis significa-
 tum primarium .a. quia stat q̄ tu credas .a. r̄ tamen non
 credas eius significatum primarium. vt posito q̄ tu cre-
 das h̄c esse ueram homo est asinus credendo q̄ ipsa si-
 gnificat primarie deum esse. Isto posito patet q̄ tu cre-
 dis .a. r̄ tamen non credis significatum primarium .a. q̄
 non credis hominem esse asinum: quod est significatum
 primarium .a. Item b̄ p̄positio tu intelligis .a. p̄posi-
 tionem sic describitur: tu intelligis significatum primarium
 .a. p̄positionis quod significatum intelligis primarie si-
 gnificari per .a. igitur r̄c. Unde si .a. significaret primarie
 aliquod significatum quod quidem significatum non itel-
 ligeres vel non intelligeres significari per .a. non itelle-
 ges .a. significari: uerbi gratia: posito q̄ n̄ itelligēs regē se-
 dere s̄z itelligeres h̄c. Rex sedet q̄ sit .a. significare deuz
 esse vel q̄d cūq̄ aliud tunc dico q̄ non intelligeres .a. quia
 non intelligeres regem sedere quod est significatum p̄-
 marium. Similiter dato q̄ intelligeres regem sedere et
 non intelligeres illud significari per .a. tunc non itellige-
 res .a. imo si itelligeres regem sedere intelligendo ipsuz
 significari ab .a. r̄ non primarie adhuc non intelligeres .a.
 Item tu intelligis antichristum sic describitur. Iste ter-
 minus antichristus intelligitur a te quem intelligis p̄-
 marie significare antichristum: igitur r̄c. Et notanter
 dico iste terminus antichristus intelligitur a te: r̄ non di-
 co: tu intelligis istum terminum antichristus: quia rusti-
 cus intelligit antichristum r̄ tamen non intelligit istum
 terminum a tichristus: quia forte non intelligit illū ter-
 minum significare vel esse significabilem sed bene con-
 cedo q̄ illum terminum intelligit: quia illam speciem vel
 intentionem intelligit que est vnus terminus. Ideo illuz
 terminum intelligit quare r̄c. Item tu imaginaris .a. p̄-
 positionem sic describitur: tu imaginaris illud q̄ imagina-
 ris esse significatum primarium .a. p̄positionis quod si-
 gnificatū imaginaris a primarie significare r̄c. Et notā-
 ter dico tu imaginaris illud quod imaginaris r̄c. r̄ nō so-
 lum illud: imaginaris significatum primarium .a. quia stat
 q̄ imaginaris .a. r̄ non significatum eius primarium: vt po-
 sito q̄ imaginaris istam p̄positionem: homo est asinus
 significare primarie hominem esse animal r̄ non imagine-
 ris ipsam hominem esse asinum significare. Isto posito
 patet q̄ imaginaris .a. r̄ tamen non imaginaris eius signi-
 ficatum primarium: sed bene imaginaris illud q̄d imagi-
 naris r̄c. Eodem modo dicatur de hoc uerbo opino.
 Ab his ergo potest homo exempluz sumere qualiter
 alias p̄positiones de alijs uerbis officia bilibus describere
 debeat: vt p̄mitto tibi denarium. idest p̄ scripturā vel
 sermonem p̄mitto tibi ius alicuius denarii p̄ntis p̄te-
 riti futuri possibilis vel imaginabilis: quia p̄mitto non
 confundit pro presenti determinato: sed etiam pro possi-
 bili vel imaginabili p̄terito vel futuro. Similiter s̄b ap-
 paret mihi appentia sensuali: hoc uidetur a me: sentit a
 me vt c̄git a me. Et si b̄ appet mihi appentia itellectuali
 sufficit q̄ hoc itelligat a me. Et si ille terminus b̄ significat
 hominem requiritur q̄ intellectui representet vel manife-

Et hoc em Et sic de alijs infinitis quorū declarationes & descripciones declarare foret nimis longū: quecūq; ergo dicta sunt de verbis his officiabilibus pnt i suis pncipijs confirmari ut a me ē scita. a. ppō: vt ego sū sciēs. a. ppōnē. A te est dubitanda. a. ppō vel tu es dubitās. a. ppōnē & sic de infinitis. **Ex his p3** q ista pna non v3. Appet tibi hoc ergo hoc appet tibi: dato q ly appet non sit ampliatiuum: q: ad hoc q hoc appet tibi requir illud esse: sed ad hoc q appet tibi hoc non regrif illud eē sed solū intentio repñtans illud. Si tñ qd vellet sustinere q ly appet sit ampliatiuum pcederet pna: dicendo q h3 hoc nō sit: adhuc apparet per intentionē ipsū significantē. Et nā nō seqt. A scio ergo scio. a. supposito q sciaz hanc ppōnē deus est que sit. a. quā non sciam eē. a. p3 q hoc scio & hoc est. a. igitur. a. scio & tñ non scio. a. q: non scio significatū pmarū. a. signficari p. a. ymo nō intelligo. a. dato q vnū. a. sit oē. a. & tñ. a. intelligo. Et non seqtur non intelligo. a. & a. est igit. a. non intelligit a me: sed seqtur q nō. telligit a me. a. silt ē nō seqt Aliquē equū volo igit volo aliquē equū: vt posito q nollē aliquem equū: & q vnus sit a longe quez credā esse vnā bonem quem libenter haberem. Isto posito patet q aliquem equum volo q: hoc volo Et hoc est aliquis equus igitur aliquē equum volo: & tñ nolo aliquem equum per casam. Item non seqtur: for. pncipio igit per/ cipio for. supposito q credā nō eē aliquē for. in mūdo & q for. tangat vel percutat me. Isto posito p3 q nō percipio for. s3 for. percipio: q: hoc percipio & hoc erit for. igit. &c. Etiam non sequitur: ly asinus hominem significat: igitur significat hominē: vt posito q for. appareat asinus non. n. ly asinus significat hominem cuz non sit cōceptus proprius hominis nec superior: aut inferior: ad conceptum propriū hominis: & tamen ly asinus hominem significat q: hoc si/ gnificat demonstrando for. & hoc est homo igitur hoīem significat. Et sic pñter in alijs dicatur.

Propositio de modo exponibilis est illa in qua aliqd predictor aduerbioz rum necessario ptingenter possibiliter & impossibiliter vē & false exis pñmū probabile in ppōne verbum principale determinat. Ut necio omnis hō est aīal: exponitur sic: oīs homo est aīal & non pōt esse quin oīs hō est aīal. Tu ne/ cessario es expōit sic: Tu es & tu nō potes nō eē: Tu ne/ cessario fuisti expōit sic: tu fuisti & nō potuit eē qn tu fuisti. Sed hec: tu necio fuisti expōit sic: tu fuisti & tu non po/ tuisti non fuiste. Ita q illa que est de sensu composito ex/ ponatur p illam que est de sensu cōposito & per verbū i/ personaliter sumptū Et illa que ē de sensu diuiso exponat per ppōnem de sensu diuiso & per verbū psonaliter sum/ ptum. Itēz de futuro: vt necio aliqd instans erit expōit sic: aliqd instans erit & nō poterit esse qn aliqd instās erit. Sed hec hoc instans necio erit expōit sic: hoc instās erit & hoc instans non poterit non esse. **Silt** de possibili vt necessario pōt eē aliqs hō expōit sic: pōt esse aliqs hō & nō pōt esse quin pōt esse aliqs hō igit. &c. Hoc necessario potest eē expōit sic: hoc pōt esse & hoc non pōt nō posse esse igitur. **Consilt** dicatur de pterito & futuro &c. De cō/ tingenti vō est aliter dicendū: vt ptingenter tu es expōit sic: tu es & pōt esse q tu nō es. Tu ptingenter es: expōit sic: tu es & potes nō eē. Et sic pñter de pterito & futuro: modo opposito ad ly necio dicat de possibiliter. Ut possi/ biliter tu es: expōit sic: tu es & nō impossibile est te eē: Tu possibiliter es tu es & te non impossibile est eē. Et sic pñter de pterito & futuro dicat suo mō. Itē de impossibili: Ut impossibiliter tu es asinus expōit sic: tu es asinus & non potest eē q tu es asinus. Tu impossibiliter es asinus: expo/ nitur sic: tu es asinus & tu nō potes eē asinus. Item vere nulla chymera est expōit sic. Nulla chymera ē: & nō est falsuz nullaz chymera esse. Tu vere es expōit sic: tu es & te non falsuz est eē: Et pñter de pterito & futuro. **Itē** false tu curris: expōit sic: tu curris & non est vex te cur/ rere. Tu false curris expōit sic: tu curris & te non vex ē currere & ita de pterito & futuro. **Ex his ergo seqt** bas esse falsas. Impossibiliter tu es asinus: false tu es asinus

propter alterā exponentē falsas. Et non seqtur te esse asinum est falsū vel possibile: igit false vel possibile tu es asinus: q: asis ē officiabile cuius quelz officiabilis ē va & pñs est exponibile cuius altera exponens ē falsa: v3 tu es asinus. **Itē** silt: q possibile tu es episcopus vel papa: posito q non sis episcopus nec papa. Et non seqt: te eē episcopus nec papas est possibile: igit possibile tu es episcopus vel papa Et s3 propter cam pñorē. **Itē** Jurta p3: dicta p3 ē q non seqt: omnis hō est aīal & non pōt eē qn oīs hō est aīal ergo oīs homo necio est aīal: q: arguitur respectu scđi termini vbi deberet argui respectu pñi. Si. n. ly necio for: et terminus pñmus satis eēt bonū argumentū. Itē ex illis exponitib? bene seqtur q necio oīs hō est aīal: & q necio hō est aīal: non tñ seqtur q hō necio sit aīal: q: nec ille nec ille nec sic de alijs. **Itē** n. ppō: hō necio est aīal: h3 sic resoluti: hoc necessario ē aīal & hoc ē hō igit hō necio ē aīal. **Itē** dec resolutio tñ quibusdā nō placet: dicēdo q terminus suppo/ nens respectu huius termini necio supponit p eo q ē vel potest esse: q: necio & non pōt non eē ouertunē: igit sicut terminus supponēs respectu huius vbi pōt supponit pro eo q est vel pōt eē Ita v3 respectu huius termini necio. **Secundo** in illa albū possibile est eē nigrū: supponit ly album disunctiue p albo qd est vel potest esse: igit & p idē in illa hō necio est aīal Et sic s3m istā ymaginationē conce/ dunt h3 hanc ppōnē. Creans necio est deus: supposito q nullus deus creet: q: ly creans supponit p creante qd est vel pōt eē & sic d3 resoluti hoc necio est deus & hoc est vt potest esse creans igit. &c. **S3** iā pbat hec: reās necio est deus Isto casu posito: creante impossibile est nō eē deū: igitur creans necio est deus: pna t3 in scđo pñter. in fine modalū vbi pñs vult q ad impossibile non: sequat necesse esse: Ita q bñ seqtur: impossibile est for. non eē: igit necē est for. eē. & asis pbat: hoc impossibile est nō eē demitendo ipsum deum & hoc est creans vel potest esse creans ergo creantem impossibile est non eē deum: consequentia patet a resoluētibus ad resolutum.

Contra istam responsionē arguitur sic: Et quero ex quo ly creans supponit pro eo q ē vel pōt eē: rōne cuius: nō rōne verbū qz verbum est pñtis tps precise & alteri nō pōt dare qd nō habet: igitur rōne huius aduerbii necio. Et tunc arguitur sic: qñcūq; aliqs terminus facit supponere anteriorēz terminū disunctiue opz q vno illoz modoz faciat suppone re post se: sicut verbū pteriti tps facit an se supponere p eo q est vel fuit & post se p eo q fuit. Et vbi futuri tps facit supponere an se pro eo q est vel erit & post se pro eo q erit ergo si ly necio facit supponere terminū ante se pro eo q est vel pōt esse post se d3 cum d3 facere suppo nere pro eo q pōt eē: Et sic hec ppō erit vera in casu prio ri deus necio est creās: qd negat hec opi. **Et pñmat**: Nam hec respōtio dicit q ideo ly necio ampliat ante se: quia conuertitur cū ly non pōt non esse qd ampliat an se: ergo per ideim ly necio facit terminū sequentē supponere pro eo q potest eē: q: ly non potest non esse hoc facit & sic iterum hec erit vera deus necessario est creans: q: signifi cabit q deus necio est illud q pōt eē creans. **Itē** p idē sequitur q in ista album contingenter est nigrum ly albū supponit pro eo q est vel pōt eē album: q: ly contingenter conuertitur cum ly potest non esse & per pñs ipsa est vae quia significat illud qd est albū vel pōt eē album contingē ter erit nigrū. **Et** sic ex hac rñsione sequunt q3 plura ab surda: Seqt. n. q fautores istius opinōis latrones & su/ spens necio fuerunt: q: ipsi necio fuerunt & ipsi sūt fuerūt vel potuerunt esse suspens & latrones: igit p3 pna p cpi. Itēz sequitur q sciens me currere necessario est deus: h3 sedeam. Et sciens me sedere necessario est deus. Sciens antichristum vivere necio est deus & tamen sciens antipz mortuum vel interfectum ant generandū necio ē de? Et sic sciens te esse necessario est deus. Et sciens te non esse necessario est deus. Similiter seqtur q diligens te necio est deus: Et odies te necessario ē d. us: damnās scūz pe trum Beatam virginē & animā Xpi necio est deus: & sal

nans pilatū indā & luciferū neciō ē deus: Et sic corrupēs solem & celos & totū mundū neciō est deus: & tñ de' nihil' corrupit. Etiaz seqtur q' sciens se pducere ad extra neciō est deus: Et sciens se non pducere ad extra neciō ē deus: Et sic sciens dno dicitōia iter se dicitōia neciō ē deus: Et q' currens neciō fuit so: qui nunq' currebat currit vl' curret que oia vidēt falsa. Itē ipi nullā ponunt dīstaz in ter sensus illaz ppōnūz sciens celū non moveri neciō pōt esse deus: & sciens celū nō moveri neciō est deus: Et per idē ille non differēt: Anxps neciō erit & anxps neciō pōt fore: qd' est manifeste falsū. Et nā ipi hñt pcedere q' tps in quo eris episcopus vel papa neciō erit: & tu nunq' eris episcopus nec papa qd' nō vī bñ possibile. C Sed iā pro bo illam pñam: Creans neciō est deus igitur creās ē de': Itaz sicut ly neciō ens est terminus inferior: ad ly ens: Ita videtur q' ly neciō est sit inferior ad ly ē: igit' sicut illa pñā est bona. Creās est neciō ens igit' ens ergo & ista ē bona: creans neciō est ergo creans ē & pñter h' erit bona. Creās necessario est deus ergo creans est deus tanq' ab inferiori ad sumū supius affirmatiue & sine ipedimēto pcedente. C Secundo arguit sic: sicut ly neciōz ē inferior ad ly vere: rum: & ly impossibile ad ly falsū: sic pari rōne ly neciō sum ptum adverbialiter erit inferior ad ly vere sumptū adverbialiter. Et sic per regulā illā ab inferiori rē assignatā: hec pñā est bona. Creans neciō est deus igit' creans vere est deus: ex quo statim seq' q' creans ē deus. C Tertio necessario & inevitabile pvertunt: igit' pari rōne neciō & in evitabiliter pvertunt: ergo sicut hec pñā ē bona: h' ē neciōz ergo hoc est in evitabile. Ita seqtur hoc neciō est igit' hoc in evitabiliter est: & p pñs seqtur creans neciō est deus ergo creans in evitabiliter est deus: ex quo imediate seqtur q' creans est deus. C Quarto seqtur creans neciō est deus ergo creans neciō modo est deus: pñā ab inferiori ad sumū supius rē. Et vltra creans aliquo mō est deus igit' creans est deus: pñā pñā q' oppositū pñā repugnat anti. C Rūdeo ergo aliter negādo illā: Creans neciō est deus supposito q' nullus deus creet: q' subiectū non supponit nisi p creante qd' est: Ideo d' sic resoluti: h' neciō est de' & hoc est creans qd' falsū est: & casū repugnās: nō tñ nego quin supponat p creante qd' potest ēē: eo ipso. n. q' aliquis terminus supponit p eo q' est supponit p eo q' pōt ēē: lz hoc sit scdārie & ex pñā: non tñ seq' q' respectu talis me/dij hoc ē vel pōt ēē creans pñā illā pbari.

Ad primum ergo argumentū nego q' ille due egpollent: Creans necessario deus est: & creans non pōt non ēē deus: ex quo pñā ē mere affirmatiua & scdā mere negatiua: q' vna sola negatiō cadit sup copulā principalē: ipi. n. met negarent ista in pñam: Chymera non pōt nō ēē igit' chymera neciō ē: q' aīa est vey cuz sit negatiua cū subiectū p nullo supponit fm eos: & pñā est falsū vt cuius pñā. C Et lz ē ille due conuertunt non tñ seqtur q' eque ple debeat stare substantiū in vtraq' certū est. n. q' iste due pvertunt hō ē & homo erit ens qd' est: & tñ nō eque ample supponit ly hō vtrōbiq'. C Ad scdū cū arguit ly albū in illa: albū possibile est esse nigrū supponit distinctiue ergo & in alia: nego pñam: q' ly neciō est terminus exponibilis & ly possibile non: p'pterea in ista albū possibile est nigrū ly albū nō supnit distinctiue q' ly possibiliter est termin' exponibilis sicut ly necessario adverbialiter sumptus. C Ad aliud quo intenditur pbari h': creans necessario est deus nego illam consequentiā: creantē impossibile est non esse deus: igitur creans necessario est deus: sicut non seqtur: albū possibile est esse nigrū ergo albū possibiliter est nigrū: Et tunc ad philosophū di o q' ipse non voluit q' ad impossibile non: tentū in sensu diuiso sequat necē ēē: sed voluit q' ad ipole nō de sensu pposito sequat necesse ēē. Itō bñ seq' ipole ē creantē nō ēē deū ergo necē ē creantē ēē deū.

Circa necessariū notitiā est notandū q' ly necessario pōt dupli sumi nominaliter & adverbialiter: quando sumitur nominaliter sic est dativi vl' ablativi casus & resolutio vt neciō

tu es demonstrando deum: q' propter ipsum es & hoc ē neciū igitur neciō es. P'pterea cum pponit necessario tu curris vel aīa xpi necessario erit: non d'z aliq' istanz imediate concedi vel negari sed distingui an ly necessario noialiter vel adverbialiter sumatur. C Adverbialiter negatur quelz illarum pp vnam exponentē falsam. Sz cōcedatur vtraq' noialiter sumendo pp cuiuslz veritatez re solentis. C Loquendo ergo noialiter: soluz concedo q' anima anxpi necessario erit que pise ptingenter erit: & q' so: necessario disputabit & disputabit & tñ precise ptingenter ipse disputabit ymo pcedo q' qualitercuq' eris precise taliter fuisti & tamen necessario eris & precise contingenter fuisti & econtra. Etiaz cōcedo q' qualitercuq' deus pducit so: precise taliter pducit ad extra & tñ necessario productit so: & precise ptingenter productit ad extra & ē. C Ad vltē his consimiles possent inferri p'clones quas omnes cōcederem noialiter tenendo ly neciō sed adverbialiter solū omnes negarem. C Sumendo ergo ly neciō adverbialiter sicut cōiter sumitur pono quasidā p'clones. P'ria est necessario aliquid erit qd' contingenter erit & tñ necessario aliquid erit q' non ptingenter erit: prima pars probatur: aliquid erit & contingenter erit & non potest esse qn aliqd erit & ptingenter erit igit' aliqd erit q' ptingenter erit q' neciō erit q' ptingenter erit pñā ab exponētibz ad expositū: scdā ps conclusionis pbarur: nam aliqd erit q' non cōtingenter erit & non pōt esse quin aliqd erit qd' non ptingenter erit igit' neciō aliqd erit q' non ptingenter erit: pñā vt prius. C Unde non seqtur neciō aliqd erit q' contingenter erit igitur aliqd neciō erit qd' contingenter erit. Arguit. n. a sensu pposito vero ad sensū diuisū falsū.

Secūda conclusio est ista de' neciō pōt pducere so: & iste so: erit omnis so: & tñ precise ptingenter deus pōt producere istū so: ista p'clō pñā q' pono q' iste so: erit oīs so: lz adhuc poterit ēē aliq' so: qui nō erit nec poterit ēē iste: isto pposito pñā. Scdā ps conclusiōis: sed prima pbar: deus potest producere so: & deus nō pōt non posse producere so: igitur de' necessario potest pducere so: patet consequentiā ab exponentibus ad expositū: & maior: simili liter sed minor: probatur: q' suū dicitōiū est falsū v' deus potest non posse producere so: hec. n. est impossibilis deus non potest producere so: Tertia pars cōclōnis probatur: Itam contingenter deus potest producē istū so: ergo pise contingenter: pñā: q' si ptingenter de' pōt producere hūc so: non neciō pōt pducere illū: q' exponētes necitatis & ptingētie adinuitē repugnāt: sed aīa pbar: deus pōt pducere hūc so: & pōt esse q' non pōt pducere hunc so: igit' ptingenter de' pōt pducere hūc so: pñā pñā t prius cū maiori & minori: pbar: nā hec ppō est pollis: de' nō pōt pducere hūc so: q' sic p'uarie significat igit' rē. pñā cū minori & maiori: pbar: seqtur iste so: ē corrupt' igit' iste so: non pōt ēē: pñā: q' qd' ē corruptū amplius generari non pōt per viā nāe: tūc sic. Illa pñā est bona & antecedens est possibile & pñā ē tunc vltra: Iste so: nō potest esse igit' deus non pōt pducere illū semp capiēdo producere pro generari: illa pñā est bona & antecedēs iterum est possibile igitur & sequens rē.

Tertia cōclusio est ista: Aīa anxpi neciō erit & tñ ptingenter aīa eius de' anxpi erit: pbar' & pono q' anxps sit: tūc pñā q' aīa anxpi neciō erit: q' h' neciō erit dem'fando illā aīaz & h' ē aīa anxpi igit' rē. maior: pñā: q' h' erit & h' nō poterit nō ēē. Scdā ps cōclōnis pbarur: Itā aīa anxpi erit & pōt esse q' aīa anxpi nūq' erit ergo ptingenter aīa anxpi erit: pñā p regulā pri' data & minor: pbar' seq' anxps nō erit ergo aīa anxpi nō erit: ista pñā ē bona & aīa ē pōtē igit' & pñā sed cōsequens signi ficat p'uarie aīam anxpi non fore ergo possibile ē q' an ma antichristi non erit in casu eodem rē.

Quarta cōclusio est ista: tu scis neciō deum esse: & tamen contingenter scis deum ēē: prima ps probatur: Itaz hec p'positio est scita a te neciō deus est que p'uarie signifi

cat deum esse: igitur tu scis necio dei esse: p3 pna ab officia
 tibus ad officiatu: Secunda ps psonis pbatur: q: tu scis
 deum esse et pot esse q tu non scis dei esse: q: pot ee q tu
 non scias ergo contingenter deum scis ee. **C** Ex eode etiaz
 sequitur q necio deus scit te fuisse et tu ipse scit te solu co/
 tingenter fuisse: prima ps p3: q: deus scit te fuisse et no pot
 esse quin sciat te fuisse: secunda pars silr p3: **I**ta h ppd est
 scita a deo solam Tu contingenter fuisti que primarie signi/
 ficat solum te contingenter fuisse. Igitur deus scit solu te co/
 tingenter fuisse. Sequitur et q necesse est te fuisse et tu con/
 tingenter tu fuisti: **P**rima pars p3: q: hec est necia tu fui/
 sti significatio primarie q tu fuisti: **S**eda pars pbat: **I**ta
 tu fuisti et potuit esse q tu non fuisti: q: aliqn tu non fuisti:
 igitur contingenter tu fuisti: Et sic de multis alijs que leuiter
 sequi possent. **C** Concedit .n. q necesse est deum ee causaz
 istius demfrando animaz anrpi et tamen deus non neces/
 sario erit causa illius: ymo contingenter erit causa eius: h
 enim ppd est necia deus est causa istius sic significatio pri/
 marie Ideo necesse erit deum ee cam illius: sed q: deus
 erit causa illius et poterit non ee cam illius: Ideo ipse de/
 erit contingenter ca illius: verutamē non sequitur necesse
 erit deum esse cam istius et omne q erit hoc erit aia anti/
 christi: igitur necesse erit deum ee cam anime anrpi: q: h
 propositio nunq erit necia deus erit causa aie anrpi: s; tu
 sequitur q aie anrpi necesse erit deum ee causam: ex quo
 postea non sequitur q aie anrpi necio deus erit ca: qa in
 ante ly necesse tenetur officia bilr et in ante exponibilr non
 tn ab his icipere deberet ppōnis pbatio s; a p^o termino .

Quinta conclusio est ista: Aliquid fu/
 turuz aliquatr erit
 non qualiter illud futuruz poterit ee: probatur hoc aliquatr
 erit non qualiter hoc poterit ee demfrando animaz anrpi
 et hoc est vel erit aliqd futurum igitur ac. p3 cōsequētia
 cum minor: sed maior pbatur: q: hoc contingenter erit et
 non contingenter poterit esse ergo hoc aliquatr erit nō q/
 liter hoc poterit ee: p3 pna cum maiori sed minor pbatur:
 quia si contingenter hoc poterit ee ergo poterit ee q hoc nō
 poterit esse: pns falsum. q: nunq erit possibile q hoc non
 poterit ee: non .n. anteqz hoc erit: q: tunc hoc poterit esse:
 nec postqz erit q: tunc hoc necio erit et poterit ee. **C** Et si
 ex hoc arguitur q hoc aliqualiter erit qualiter hoc nō po/
 terit esse: negatur pna: sicut non sequitur: nō contingenter h
 poterit ee ergo contingenter h non poterit ee: anis e veruz
 et pns falsum: q: ex ipso sequitur q hoc non poterit esse
 qd est falsum. Et q illud sequat p3 ab exposita ad vnam
 suarum exponentiu. Et si ex hoc concludit q duo cōtra/
 dictoria sunt simul falsa: p3 contingenter hoc poterit ee et cō/
 tingenter hoc non poterit ee: nego pnam: q: illa duo non
 sunt contradictoria cum nullibi modus negatur sicut nec
 ista tm homo est animal et tm homo non est animal: quia
 quilibet illarum impossibilis ē.

Sexta cōclusio est ista: Aliqualiter ois
 homo est non qualiter
 aliquis homo est et tm qualitercuqz aliquis homo ē taliter
 aliquis homo est: probatur prima ps. **I**ta necio omnis
 homo est et non necio aliquis homo est igit ac. maior p/
 batur: q: omnis hō est et non pot ee qn ois hō est: Et mō/
 nor pbatur. **I**ta contingenter aliquis hō est igit nō necio:
 patet pna: q: contingenter et necio opponunt: et anis p3: q:
 aliquis homo est et pot ee q nullus hō est: s; .n. ad exntia
 speciei hūane regraf hō non tm requit aliqz hō. **C** Seda
 pars psonis de se p3: q: paise contingenter aliquis hō est et
 taliter aliquis homo est igitur.

Contra istam conclusionē arguit sic quali/
 tercuqz ois hō est taliter ali/
 qua hō est: igitur per idē qualitercuqz ois hō ē talr aliqz
 homo est ac. **C** Seda necio aliqz hō est igit cōclō falsa:
 consequentia patz et antecedens probatur: aliquis homo
 necio est igitur necio aliqz hō est: patet pna eo q min^o v/
 possibile anis qz pns: sed anis pbatur: hoc necio est demō/
 strando deuz qui est xps et hoc est aliqz hō igit aliqz hō
 necessario est: p3 pna q: est syllus expositou: et maior silr

sed minor pbat: ois deus necio ē hoc est de^o demfrando
 quod prius ergo hoc necessario est.

Ad primum cōcedo q qualitercuqz ois hō
 est taliter aliqz hō est: q: necessa/
 rio aliqua hō est. non tm sequitur qualitercuqz ois hō est ta/
 liter aliquis hō est: q: precise contingenter aliqz hō est: pro/
 pterea pcedit q aliquatr aliquis hō est non qualr aliqua
 homo est et es: verutamē non sequitur: necio aliqua hō est
 sed hec hō est ois hō: ponat: ergo necio hō est: sicut nō
 seqt: tu icipis scire aliquā ppōne: h ppō ē ois ppō vel ic/
 pit ee ois ppō q^o tu icipis scire istā. Et nō seqt: possibile
 ē for. esse oem hoiez sed plato est ois hō vel possibile ē pla/
 tonem ee oem hoiem: igit possibile est for. ee pla. vel es:
 et sic in alijs vbi arguit respectu scdi termini. **C** Ad scdōz
 argumentū nego q necio aliqz hō est: sed bn concedo q
 aliquis hō necio ē: ymo pcedo q iste hō necio ē: dimfrato
 xpo: et tm precise contingenter iste hō ē: sic xps ē: et tm ptingē/
 ter xps ē ymo xps necio fuit anqz i carnaref et anqz mū/
 dus fieret et tm postqz mūd^o fuit et postqz ipse fuit i carna/
 tus precise ptingeter xps fuit. Silr et xps necio erit lz nō
 necio xps erit: q: poterit hūautatē dimittere et xps necio
 poterit esse et tamē poterit ee q xps nunqz erit. **I**ta igit
 mirū si aliqz hō necio est fuit vel erit et tm solu contingenter
 ille hō est fuit vel erit. Et nō sequitur: contingenter ille hō
 est et oē qd est ille hō est deus igit ptingenter deus ē: sicut
 non sequitur: necio deus filius est et oē q est deus fili^o est
 christus vel aliqz hō: igit necio xps vel aliqz hō est. Et h
 ptingit q: arguit respectu scdi termini vbi deberet argui
 respectu primi. Concedat ergo hec conclusio: Aliquis hō
 aliquatr est fuit vel erit non qualr ille hō est fuit vel erit:
 que p3 ex priorib^o dictis verutamē ille hō qualitercuqz ē
 fuit vel erit taliter ipse est fuit vel erit sicut .n. xps necio est
 fuit vel erit sic necio ipse est fuit vel erit: non tm necio ipse
 christus est fuit vel erit. **C** Tm posito q iā nō sit aliqz xps
 sed aliqn erit aliqz xps: concedo q xps necio erit q est: s;
 nego q xps necio erit. q xps est. Silr i casu isto pcedo q
 xps necio erit et necio ipse erit: nō tm necio ipse xps erit: sic
 silr concedo q xps qualitercuqz erit talr ipse erit sed non
 taliter ipse xps erit. **C** Et si h^o arguit dicēdo q anis sup/
 ponens determinate vel discrete licitū est ponere loco re/
 lativi dico q nō: q: dato q for. sit non albus et erit alb^o h ē
 vera for. albus erit et ipse est et tamen hec est falsa: for. al/
 bus est: hec similiter for. albus q est vel qui erit est: vt p3
 per suas resolventes quare ac.

Septima conclusio est q: utercuqz
 deus producit
 for. t: liter ipsū scio posse pducere for. et tm aliquatr de^o p/
 ducit for. non qualr deus pot pducere for. h pcedo pbat: et
 pono q deus pducit aliqn for. tūc p3 pna ps psonis.
Ita paise ptingent de^o pduc for. et ptingeter scio ipsū posse
 pducē for. q^o ac. p3 pna et anis pbat nam ptingeter de^o p/
 ducit for. et h^o alr qz ptingeter de^o pduc for. igit ac. p3 pna
 cuz mōri et maior pbat: q: deus pducit for. et pot esse q
 nō pducit for. igit ac. p3 pna ab exponētib^o ad expositū.
 Et q ptingeter scio deū posse pducē for. pbat nā scio deū
 pducē for. et pot ee q nō scias pducē for. q: pot ee q nō
 sim igit ac. p3 pna vt prius. **C** Seda ps cōclōnis pbat:
Ita contingenter deus pducit for. et non contingenter de^o pot
 pducere for. igit aliqtr deus pducit for. nō qualr ipse pot
 producere for. p3 pna est maior: sed minor pbat: q: necio
 deus pot pducere for. igit non contingenter: anis pbat: de^o
 pot pducere for. et non pot ee qn pot pducere for. igit ne/
 cessario ac. p3 consequentia vt prius.

Contra istam cōclusionē arguit pbado q
 sibi ipsi repugnat. **I**ta si con/
 tingenter scio deū posse pducere for. et oē q scit est vez:
 igitur vez est q ptingeter deus pot pducere for. et p pna
 deus ptingeter pot pducere for. qd est oppositū vni^o par/
 tis psonis. **C** Seda q: utercuqz deus pot producere talr
 pducit h necio de^o pot pducē for. igit necio pducē for. qd
 iter psoni repugnat. **C** Tertio de^o pot ptingeter pducē
 for. igit ipse ptingent pt pducē for. p3 pna et anis pbat. nā h

est possibilis Contingenter deus producit for. que pma-
rie significat contingenter deū posse pducere for. igit de
pōt ptingēter pducē for. p3 pna ab officianb⁹ ad officiatā.

Ad primum

respondeo negando psequen-
tiam primam sed bene seq⁹ q
scio deus posse producere for. Scio. n. hanc ppōnē deus
potest producere for. et non istam contingenter deus pōt
producere for. deberet. n. sic argui: omne qd scitur est ve-
rum sed tu scis vel ego scio qd contingenter deus pōt p-
ducere for. igitur verum est qd cōtingenter deus pōt pdu-
cere for. pna est bona: sed minor est falsa. Alibi et non seq⁹:
vt tñ tres homines scis currere et nihil scitur nisi verus:
igitur verum est qd tñ tres homines currunt: satis p3 q
argumentum non v3: Sed deberet sic argui Tu scis tñ
tres homines currere et nihil scitur nisi verus: igit bona p-
sentia sed maior est falsa posito qd quatuor hoies currāt
quorum tres solum scias currere: q: tunc hec nō est scita
a te tantū tres hoies currunt. **C** Ad secundū nego pna3:
cum non sit in modo nec i figura hec. n. est vera: qualiter/
cumq3 deus potest producere taliter producit: q: precise
necio deus potest producere cum non contingenter: et et
necio producit: q: producit et non potest esse quin producat
tam nāliter q3 theologice: q: non potest esse quin producat
ad intra gnando et spirando: s3 sic deberet argui: qualiter
cumq3 deus potest producere for. taliter producit for. sed
necio deus potest producere for. ergo necio producit for.
consequentia est bona sed maior est falsa: q: necessario de-
potest producere for. et solum contingenter ipsum produ-
cit: Ideo non qualitercūq3 et c. **C** Ad tertium nego iterū
illam pnam: deus potest contingenter producere for. igit
deus contingenter potest producere for. q: ans est officia-
bile cuius quelibet officians est vera: Et ratio q: ly potest
est primus terminus probabilis et pns est exponibile cu-
sus vna exponens est falsa. Ista de cā cōcedo qd tu potes
scire necessario deū eē et tamen non necessario potes scire
deum esse sed precise contingenter: q: postq3 non eris nō
poteris scire deum eē: q: non poteris eē: Et hoc nāliter lo-
quendo q: p dei potentia foret alr dō3.

Octava conclusio est ista: q: litercūq3
deus nouit te fuisse
se taliter nouit anxp̄m fore: et tamē aliquat⁹ nouit te fuisse
non qualiter nouit nec cognoscere potuit anxp̄m fore: ista
conclusio probatur quo ad pma pte q: precise cōtingēter
deus nouit te fuisse: q: nouit te fuisse et potuit esse qd non
nouit te fuisse et talr nouit anxp̄m fore: q: ptingēter vt p3 iō
q: litercūq3 de⁹ nouit te fuisse talr nouit anxp̄m fore. **C** Se-
cūda ps pōlōnis pbat: q: contingenter nouit te de⁹ fuisse
vt probatus est et necessario nouit et cognoscere potuit an-
tichristum fore: igitur aliquat⁹ nouit te fuisse non quali-
ter nouit anxp̄m fore p3 consequentia et minor probatur:
quia deus nouit et cognoscere potuit anxp̄m fore et non
potuit esse qn deus nouit et cognoscere potuit anxp̄m fore
igitur et c. patet consequentia ab exponentibus ad exposi-
tum et premisse patent intuenti. **C** Ex ista cōclusionē etiā
sequitur qd deus aliquat⁹ producit hoc instans non qua-
liter producit nec producere potest: q: cōtingenter produ-
cit hoc instans et non cōtingenter producit vel producere
pōt ergo mior p3: q: de⁹ pducit et pōt pducere et non po-
test esse quin producat et pōt pducere igit necio et nō ptingē-
ter pducit et pōt pducere qd et c.

Contra conclusionem arguit sic:
Istas si cō-
tingenter deus nouit te fuisse et tu fuisti te fuisse: igit con-
tingenter deus nouit te: consequens falsum: q: necessario
deus nouit te: probatur: et facio istā pnam: tu fuisti yma-
ginabilis igitur deus nouit te: pna est bona et ans ē neces-
sarium igitur et consequens: qd ans sit necessarium patet:
quia necessario fuisti ymaginabilis fuisti emz ymaginabi-
lis et non potuit esse quin fuisti ymaginabilis et illa propo-
sio sic primarie significat ergo et c. **C** Secundo cōtingē-
ter deus potuit cognoscere istum antichristum fore et iste
antichristus est omnis anxp̄m ergo cōtingenter de⁹ potuit

cognoscere antichristum fore: patet psequentia cū minor
et maior probatur: q: deus potuit cognoscere istū anxp̄m:
fore et potuit esse qd non potuit cognoscere istum antichri-
stum fore patet consequentia et antecedens similiter: quia
iste anxp̄s potuit esse et potuit esse corruptus. **C** Tertio
contra correlariuz arguitur sic: sequitur non contingenter
deus producit: igitur contingenter deus non producit: p3
pna ab vno subalterno ad reliquū. Et tunc vltra cōtingē-
ter deus nō pducit de⁹ nō pducit qd ē falsū.

Ad primum dicitur negando consequentia
illam: Contingenter deus no-
uit te fuisse et tu fuisti te fuisse igitur et c. q: ly nouit in ante-
cadit super complexum et in consequente cadit super in-
complexum: sicut non sequitur: possum facere te: cōcedo ergo
qd deus necio te nouit et tamen precise cōtingenter nouit
te esse fore vel fuisse: vnde non sequitur: deus necessario
nouit anxp̄m sed omnis antichristus erit: igitur deus ne-
cessario nouit anxp̄m fore vel antichristum fore: deus ne-
cessario nouit: tam in sensu composito q3 in sensu diuiso: s3
bene sequitur qd aliqd ens qd erit anxp̄m fore deus ne-
cessario nouit: concedo. n. qd anxp̄m futuruz deus necessa-
rio nouit: sed non necessario nouit anxp̄m futurum. Et qd
hoc instans presens preteritum vel futurum deus necio
cognoscit et tamen precise contingenter deus cognoscit h
instans pns preteritū vel futurū Et sic de infinitis alis cō-
clusionibus quas omnes ex his pcludere poteris. **C** Ad
secundum argumentum nego consequentiam: q: arguit
respectu secundū termini veritatem loquendo s3 in poten-
tiam dei et non nāliter posset negari qd deus contingenter
potuit producere istum antichristum fore: q: deus produ-
cere potuit istum antichristum infinites et infinites gene-
rare vel recreare ipsum: loquendo tamen naturaliter con-
cedo istam propositionem: et nego qd contingenter deus
possit producere antichristum fore: q: infiniti possunt esse
homines quorum quilibet potest esse antichristus futur⁹
potēs a deo produci: hec. n. propositio antichristus potest
esse ē necia sed hec iste antichristus potest esse est precise
contingens: loquendo vt prius s3 in vlam nāe et c. **C** Ad
tertium argumentum nego illam consequentiam: non cō-
tingenter deus producit: igitur contingenter deus non p-
ducit: nec arguitur ab vno subalterno ad reliquum: q: illa
nōn se habent in figura. Et si omnino vellet opponens qd
illa essent subalterna dicas qd nō semper ab vno subalter-
no ad reliquum est bonum argumentum: et hoc arguen-
do a subalterno inferiori ad subalternum superius: q: nō
sequitur: aliquis homo non currit ergo nullus homo cur-
rit: sed bene e contra: Ita dicatur i proposito: q: ibi argui-
tur a subalterno inferiori ad subalternum superius: hec. n.
non contingenter deus producit est subalternum inferi⁹:
Et hec contingenter deus non producit est subalternum
superi⁹ propterea bene sequitur: Contingenter deus nō
producit ergo non contingenter deus producit: q: sequi-
tur: contingenter deus non producit ergo deus non pro-
ducit ab exposita ad vnam suarum exponentium Et vl-
tra deus non producit: igitur non contingenter deus pro-
ducit: p3 consequentia: q: oppositū consequētis repugnat
antecedenti: et etiam: q: arguitur a causa vltatis ad pposi-
tionem habentem illam causam. Alibi etiam non sequit⁹:
vt non tñ homo currit igitur tñ homo nō currit: sed bñ
e contra: tanq3 a subalterno superiori ad subalternum infe-
rius per illud mediu3 quo probabatur prima psequētia.
C Sed h forte quereretur aliquis exponentes harum ne-
gatiuarum de modo adverbiali affirmato vt necessario
deus non producit contingenter deus non producit et sic
de alijs. **C** Dico qd p⁹ sic exponit de⁹ nō pducit et nō pōt
esse qn de⁹ non pducit: vel non pōt eē qn deus nō pducit:
vel non pōt eē qd deus pducit: aut impossibile ē deū pducē
propter volētes sp alterā exponentiū eē affirmatiua. Sillr
in sensu diuiso vt de⁹ necio nō pducit sic exponit de⁹ nō p-
ducit et de⁹ nō pōt pducē vel deū ipole ē pducē. Itē con-
tingēter deus non pducit et pōt esse qd deus pducit Et sic

consequenter de possibili et impossibili dicatur suo modo.
De propositione officiabili.

Propositio officiabilis est illa in qua modus
 verbalis vel participialis exnis primū pbabi
 le in ppōne cōplexū determinat: vt possibile
 est te scire. a. sic officiatu r pbaf: hec ppō ē
 possibilis: tu scis. a. que primarie significat te
 scire. a. ergo possibile ē te scire. a. Et p̄silt pbant r officiat
 iste Te possibile est scire. a. Tu potes scire. a. Te scire. a.
 est possibile: tenēdo ly possibile i sen'u cōposito: Et h cō
 tingit quia p̄tinue modus ē p̄mus terminus pbabilis i p̄
 positione. Itē impossibile ē hoc eē albū sic officiatu r: h ppō
 est impossibilis hoc eē albū: que primarie significat h eē albū
 cōsilt: pbaf iste hoc impossibile est eē albū vel hoc eē albū
 est impossibile tenendo ly impossibile in sensu cōposito Qz nō
 dico rōne istius hoc eē albū est impossibile: q: p̄tinue hz eo/
 dem mō pbari: Sed rōne istius albū eē nigrū ē impossibile
 que nō ē officiāda sed resoluēda si modus teneret i sensu
 diuiso: q: tunc ly albū eēt p̄m' terminus pbabilis. Item
 contingens est te currere sic pbaf: hec ppō est p̄tingēs tu
 curris que primarie significat te currere igit rē. Eodem
 mō dico de alijs Contingens ē q tu curris Te p̄tingens
 est currere. Te currere est p̄tingēs. h dec. n. vltia qualiter
 canqz sumat hz pbari vt p̄tia. Si. n. in sensu cōposito su/
 mitur equalit huc p̄tingens est te currere: r sic pbaf vt
 p̄tina. Si sumit in sensu diuiso egpoller huc te p̄tingēs ē
 currere Et sic itez pbaf vt prius q̄ rē. Itē necesse ē deū
 esse sic officiat hec ppō est necia deus est que primarie si/
 gnificat deū eē igitur rē. Et p̄silt pbant iste deū eē est ne
 cessariū vel necesse: hoc necesse est eē r sic de alijs. **C**ubi
 modus dictū infinitū vel verbū determinat: q: vbi deter/
 minaret dictū non infinitū modū eēt aliter r̄sidentū. Ut
 neciūm est q nihil añ hoc fuit: eo q ly q p̄t teneri rela/
 tiue vel p̄tine. Si p̄tine pbetur officiabilr vt p̄t.
 Si relative resoluat eo q ly neciūm tunc tenet noialr r
 non modatr. Et significat q neciūm est illud q nihil ante
 hoc fuit: qd p̄cedendū est: posito q hec ppō deus ē nunc
 primo sit: tunc p̄z q hec est va: neciūm est q nihil añ h fuit
 quia hoc est qd nihil ante hoc fuit r hoc est neciūm ergo
 neciūm est qd nihil añ hoc fuit. **C** Et si querit q̄ nō offi/
 ciatur illa q̄ tenetur ly q relative sicut q̄ tenet p̄tine/
 ue. Dicit q h est cā: q̄ q̄ ly q tenet relative tunc ly ne/
 cessarium non cadit nec determinat cōplexū: sed q̄ ly q
 tenetur p̄tine hz determinat cōplexū. **I** Dopterea di/
 co q hec: neciūm est deū eē non p̄t nisi officiabilr pbari:
 Et h silt neciūm est q nihil ante hoc fuit: tenēdo ly q cō/
 iunctiue: Et tunc non sequitur: hoc est qd nihil ante h fuit r
 hoc est neciūm ergo neciūm est q nihil ante hoc fuit. Sz
 bene sequitur q aliqd neciūm ē q nihil ante hoc fuit vel sua i/
 definita ena neciūm est q nihil ante hoc fuit. **C** Cōsilt r̄s/
 catur i alijs: vt possibile est q tu es. **C**ōtingēs ē q h instās
 est impossibile ē q hoc est. **I** Necesse ē q deus est. Aliqñ nō
 potest ly q teneri nisi coniunctiue vt contingens est q tu
 curris. **I** Possibile est q tu es hō. **I** Neciūm est q deus est
 infinitus. **I** Possibile est q hō est aīal r sic in oibus alijs
 vbi ex additione isti' termini illud ad suū relatiū relative
 tentum sequitur ppō incōgrua. **I** Dec. n. ppō est incongrua
 contingens est illud q tu curris: **I**ō in illa p̄tingens est q
 tu curris ly q non p̄t teneri nisi p̄tine: quapp coz p̄/
 ponitur absqz aliq̄ distinctione officiat d̄z r nō alr pbet.
Sily iste ppōnes sunt cōgrue. **I** Possibile est illud q tu es
 homo. **I** Neciūm est illud q deus est infinitus. **I** Possibile
 est illud q hō est aīal. **I** Dopterea in oibus his supradcis
 p̄p̄ositionibus ly q non p̄t nisi p̄tine teneri r offi/
 ciabilr pbari. Sed q: iste sunt p̄grue. **I** Neciūm est illd q
 deus p̄ducit agit vel facit. **I** Possibile est illud q tu dicis
 loqueris vel disputas. **I** Possibile ē illud q tu moueris tā
 gis diuidis vel p̄transis. **C**ōtingens est illud q tu nume
 ras audis credis vel scis. **I** Dopterea in oibus istis est re/
 spondendū cū distinctione p̄tina: v̄z **I** Neciūm est q de/
 p̄ducit agit vel facit. **I** Possibile est q tu dicis loqueris
 vel disputas. **I** Possibile est q tu moueris tangis diuidis

vel p̄transis. Et contingens est q tu n̄eras audis credis
 vel scis Et sic de infinitis alijs Ad quarūz quālibet respō
 dendum est cū distinctione isti' termini qd r f̄z q oppo
 nens te limitauerit r̄debis vt declaratū est supra. **C** **I**ō
 hec ppō Tu scis. a. eē v̄z sic officiat: hec ppō scitur a te
 .a. est v̄z que primarie significat. a. eē v̄z. Et hec silt. a.
 esse verum est scitum tenendo modū i sensu cōposito.
C Silt tu intelligis hoīem eē asinus: sic probat: hec ppō
 intelligit a te homo ē asinus que primarie significat hoīez
 esse asinus Et sic de alijs. **I**uxta cor̄ r̄d istā verborū vt tu
 ymaginaris soz. eē. Tu opinaris chymerā eē. Tu p̄cipis
 soz. currere. Tu vis soz. currere. Tu dubitas regē sedē.
 Tu credis an̄x̄p̄z fore r sic de alijs. **I** Prima sic officiatu
 hec ppō ymaginatur a te soz. est: quā ymaginaris signifi/
 care primarie soz. eē igitur tu ymaginaris soz. eē. **C** Quare
 autem sic officio eam est q: non sequitur: hec ppō ymagi/
 natur a te que primarie significat soz. eē ergo tu ymagina
 ris soz. eē. **I** Nam posito q nō ymagineris soz. eē: sed yma/
 gineris deūz eē qd ymagineris significare primarie p̄ illā
 soz. est: tunc p̄z q tu ymaginaris illam soz. est que p̄arie
 significat soz. eē r tamen tu non ymaginaris soz. eē. **C** **L**ō
 similiter probetur sc̄da: v̄z tu opinaris chymerā eē. **T**er
 tia ppō sic officiatu: hanc ppōnez percipis soz. currit quā
 percipis significare primarie soz. currere ergo tu percipis
 soz. currere. **C** Unde non sequitur: hanc ppōnez p̄cipis soz.
 currit que primarie significat soz. currere: igitur p̄cipis soz.
 currere: q: posito q non p̄cipias soz. currere sed te eē qd
 credas firmiter significari primarie p̄ hanc soz. currit: quo
 posito p̄z q an̄s est verum r p̄sequens falsum. **C** Quarta
 sic probatur: hanc ppōnez tu vis soz. est quā vis p̄ma/
 rie significare soz. eē ergo tu vis soz. eē. Et hoc dico p̄o tā
 to quia stat q tu velis illā ppōnem que iam significat p̄
 marie soz. eē r tamen q tu non velis soz. eē: sed deum eē
 vel vnū aliū significatum. **C** Quinta ppō sic officiatu:
 vt he. propositio dubitatur a te **I** Rex sedet quā credis p̄/
 marie significare regem sedere: igitur tu dubitas regē se/
 dere. **C** Et notanter addo quā credis rē. quā non sequi
 tur tu dubitas illam **I** Rex sedet que primarie sic significat
 igitur tu dubitas regem sedere: vt posito q scias regem
 sedere r dubites papam stare qd credas primarie signifi/
 cari per illā **I** Rex sedet: isto posito antecedens est v̄z r
 consequens falsū vt p̄z **C**ōsimil mō dicatur de credo.
C **C**ōsimiliter dicatur q̄ propositio denoiatur a modo
 participiali: vt a me scitum est. a. eē verum: sic probatur:
 hec propositio est scita a me. a. est verum: que primarie si/
 gnificat. a. eē verum: creditum vel dubitatum ē a me. a. eē
 verum sic officiatu hec propositio est credita vel dubita
 ta a me. a. est verum que sic primarie significat igitur rē.
 Et sic consequenter dicatur ad omnes alias vbi mod' te/
 netur i sensu cōposito siue p̄ponatur siue postponatur.
 Aut in sensu diuiso existens primū probable in propo/
 sitione siue mediet vel postponatur. **C** Est tamen aduer/
 tendum q aliter officiatu propositio de modo verbali r
 aliter illa de modo participiali vbi verbum r participiūz
 cōsimile tempus non connotant. **C** **I** Dec enim propositio
 tu scis. a. esse verum debet officiatu per suūm p̄p̄iss
 verbum vel aliud secum conuertibile vt. a. scitur a te esse
 verum vel tu scis. a. esse verum. **I** Non enim facio differ/
 rentiam inter p̄ponere r postponere ly. a. ex quo offi/
 ciantes cum officiatu non conuertuntur: sed hec: scitur ē
 a te. a. esse verum: sic officiatu: hec propositio est scita a
 te. a. esse verum que sic primarie significat. **C** **E**x quibus
 non sequitur q tu scis. a. esse verum sed bene sequitur q
 scitum a te est. a. esse verum vel. a. esse verum est scitum
 a te i sensu cōposito. **C** Item hec. a. esse verum est tu
 bi dubium in sensu cōposito officiatu sic illa. a. esse ve
 rum dubitas. Sed hec. a. eē v̄z est dubitatum a te: sic
 officiatu hec propositio. a. esse verum est dubitata a te:
 quam p̄o illo instanti credis vel credidisti illā primarie
 significare. a. esse verum igitur rē. **C** **S**imiliter antichri/
 stum fore est creditum. a. te sic officiatu: hec propositio
 Antichristus erit est credita a te: quam p̄o illo instanti

credis vel credisti ipsam significare primarie antipm fo re ac. Et si pstr in alijs dicitur: Causa autē quare hmoi particule ponunt ex dictis pot manifestari qf ac. Ex his patet falsitas istius ppōnis hoiem esse aial ē impossibile. Si. n. sumit in sensu cōposito ipsa est falsa vt pz: qz falsuz est qz bec ppō sit impossibilis hō ē aial: vel qz iposibile sit hoiem esse aial: si autem sumitur in sensu diuiso sic probatur hoc esse aial: est impossibile et hoc ē hō vel pōt ēē hō: igitur hoiem esse aial est impossibile: pna est bona s; maior est falsa: qz pbatur sicut illa de sensu cōposito: bec ppō est impossibilis hoc est aial ac. Ite. n. dne ouertunt: hō esse aial est iposibile: et hoc iposibile est esse animal qua litercūq; sumat ly impossibile. Unde ista pna nō v; hoc esse asinum ē impossibile et ois asinus est animal: igit hoc esse animal est impossibile: qz arguitur respectu scūdū termini siue ly impossibile sumatur in sensu cōposito siue i sensu diuiso est primus terminus pbabilis in ppōne. Ad enim plus sequitur ibi q; hic hoc iposibile est ēē asinum: et ois asinus est animal: igitur hoc iposibile est ēē aial: qz arguitur respectu secūdi termini. C Si. n. modus ille arguendi valeret sequerent iste pōlones: deum ēē est necessarium et tñ deum ēē est iposibile: Hoiem ēē homines ē impossibile et tamen hoies ēē hoies est possibile: Te currere est contingens et tñ te currere est impossibile sumendo semper modum in sensu diuiso. C Prima pbatur qz deum ēē est neciū pz: et qz deū ēē sit ipole arguit: deū ēē ens ē iposibile igr deū ēē ipole pna pz et anī pbat: deū esse hoc ens demādo lapidem est iposibile et hoc ens est ens vel pōt ēē ens: igitur deum ēē ens est impossibile: patet consequentia fm illum modum arguendi. C Secunda conclusio probatur pstr qz hominem esse hominē est possibile: et qz hominē ēē hominē sit impossibile: pbatur: qz hoc ēē hominem est impossibile demādo te et h est homo vel pōt ēē homo igitur ac. pz consequentia cuz minor et maior probatur: qz hoc esse me est iposibile demonstrando te et ego sum hō vel possuz ēē homo: igitur hoc ēē hominem est impossibile: pz consequentia fm istū modum arguendi. C Tertia conclusio similiter probat: Nam qz te currere sit contingens probatur s; qz te currere sit impossibile probatur: qz te currens est impossibile ergo: antecedens probatur te ēē hoc currens demādo asinum est impossibile et hoc currens ē vel potest ēē currens igitur te currens est impossibile pz iterū pna fm illum modum arguendi. Non igitur sustineatur ille modus nec conclusiones predictae sed sigillatim ppositae negatur siue sumantur in sensu cōposito siue i sensu diuiso: bec enim in sensu cōposito te currere est contingens equalet huic contingens est te currere In sensu diuiso equipollet isti te contingens est currere. C Et si arguitur pbādo illā consequentiā: hoiem esse aial est impossibile: igitur hominem esse aial est impossibile qz arguitur ab inferiori ad suum superius affirmative et siue Impedimēto pcedēte. C Rñdetur qz arguitur cū Impedimēto pcedēte putā cū modo qui modus h; non pcedat in voce vel i scrippto tñ procedit in significatione et in sua mentalicui core/ spondet et in ordine probandi illam ppōnez hominem ēē animal est impossibile. Sumendo. n. ly impossibile in sensu cōposito ē primus terminus probabilis sed in sensu diuiso est secūdu: cuius probatio non differt ab alia de sensu cōposito: Unde contingens est te currere et te contingens est currere equaliter pbatur.

Jam restat soluz declarare descriptionē propositionis officialis vbi dicitur ppositio officialis est illa in qua modus notialis vbalis v; participialis extis pmi pbabile i ppōne pplexū deteriat. C Dicitur. n. primo modus notialis vbalis v; participialis ad denotandū qz ppō noiata a mō aduerbiali officialis non est: sed exponibilis: vt dicebat in caplo pcedente: sicut sunt ille: neciō deus est: vel ptingēter tu curris in possibilibiter es episcopus vel possibiliter asinus. C Dicitur et primū pbabile in ppōne: qz vbi modū pcederet ali' terminus prius pbabilis ppō ista officialis non ēē sic sunt

iste: omnis homo scit. a. p: propositionem esse veram: Sor. albus: plato sit currere: duo p: dictionia iter se p: dicitentia pnt esse vera Et sic de alijs: vbi pz qz pna ppō vlis ē et exponibilis: Scda ē indefinita et resolutibilis: Tertia indefinita et probanda p sua singularia. Etiam dicitur cōplexū qz si modus cōplexū determinaret et ēē primus terminus pbabilis ppositio illa non ēē officialis sed descriptibilis: vt dicebatur in primo caplo pcedēte sicut sunt iste Tu scis. a. Tu dubitas. a. Tu credis. a. et sic de alijs. Et non credat cum dico cōplexū qz ego intelligā oēm terminū cōplexū aut quācūq; ppōne verbale qz tunc hmoi ppōnes essent officiales: tu scis. a. ppōne vāz vel fallaz: Dubitas. b. p: positionē que est vel qz erit aut fuit: qd est fallū: ymo pōne desciende sunt: sed p cōplexū itelligo dictū cathegoricuz vel ypothetici: vt tu scis. a. ēē vey vel q. a. est vey. a. dubitas ēē vey: b. etiaz ēē vey est dictū cathegoricū. Sillr tu scis. a. ēē vey et. b. ēē fallū: vel tu scis q. a. est vey et q. b. est fallū et sic de alijs. Non ēē volo qz ly cōplexū dicat mihi precise cōplexū explicitū ymo ēē iplicitū qz tunc bec ppō nō ēē officialis: Tu potes ēē: qd est fallū qz illud verbū pōt determinat cōplexū iplicitū v; ēē ens: qd ē dictum cathegoricum.

Contra ista dicta arguit sic: ab officiana ad suas officiales non v; pna collectiue nec diuisiue: igit officialis ppō non recte pbat per officiantes datas: pz pna: et anī sic: qz nō sequitur: possibile est te currere ergo h ppō ē possibilis: Tu curris: Tu scis deū ēē ergo h ppō scit a te de: Et sic de alijs. C Scda si dicta officiatio ēē bñ data sequerent ista pōlō: qz pōt est te scire. a. et iposibile est te scire. a. qz h ppō ē pōlis: Tu scis. a. qz pmarie significat te scire. a. ergo possibile ē te scire. a. Sillr bec ppō est impossibilis tu scis. a. que pmarie significat te scire. a. ergo impossibile est te scire. a. Et sic de alijs. C Tertio sequitur qz pōt est for. currere si pōt est for. currere et iposibile est for. currere si pōt est for. currere: primū pz qz si pōt ē for. currere pōt ē for. currere: secūdu etiaz pz: qz bec ppō est iposibilis: Sor. currit si possibile est for. currere. C Ad primū rñdet qz h ab officiantis ad officiantes non sit pna bona: nō tñ obstat quā officiantes sint bene date. Et in hoc est dñā inter ppōnez exponibile descriptibile resolutibile et officiale: qz ppositio exponibilis cū suis exponentibus conuertitur: ppositio descriptibilis cū suis descriptionibus conuertitur: Sed ppositio resolutibilis non ouertitur cum suis resolutibus: qz non sequitur: homo currit igitur homo currit et hoc est homo: sed bene e contra. Ita sillr ppō officialis non ouertitur cum suis officiātib; ppterea si ab officiātib; ad officiatum est bona pna non opz qz e contra sit bonum argumentū Et sic pz solutio argumenti: Si tñ quis qireret quid requiratur ad hoc qz necesse est deum ēē non debet respondere qz requirit qz illa ppō sit necia deus est et h; bñ sequat h; ppō est necia deus ē qz primarie significat deū ēē ergo necesse ē deū ēē. Non tñ vltas anīus requiritur p vltate pntis: sicut h; sequat: hoc currit et hoc est hō igitur hō currit: nō tñ ad hoc qz hō currat requirit qz hoc currat et qz hoc sit hō. Ita ad hoc qz necesse est deū ēē nō requiritur qz illa ppō sit necia deus est sic significando primarie. Cum ergo queritur qd requiritur ad hoc qz necesse est deū ēē: requiritur qz deus sit et qz non possit ēē quin deus est. Necesse est qz tu fuisti requiritur qz tu fuisti et qz nō possit ēē qu tu fuisti. Et pstr de futuro: Itē ipole ē te ēē asinū requirit qz tu non sis asinus nec possis ēē alinus: Itē quid requirit ad hoc qz te ēē sit verum: requiritur qz tu sis: quid requirit ad hoc qz te currere sit fallū requirit qz tu non curras: s; cū dicitur quō probatur h; te ēē est verum: dicatur qz sic: bec ppositio est vera tu es que primarie significat te ēē: et bec te currere est fallū probatur sic bec ppō est falsa tu curris que primarie significat te currere. Itē si queritur: qd requiritur ad hoc qz possibile est te currere: dicatur qz requiritur qz bec ppositio vel sibi synonyma tu curris possit esse vera significando primarie te currere. Similiter ad hoc qz contingens est te esse requiritur qz bec ppositio

Tu es vel tibi synonyma possit esse contingens sic significando primarie quod tu es. **C**um ad hoc quod sciam deum esse requiritur quod hanc propositionem sciam deum esse quam sciam significare primarie deum esse: non tamen requiritur quod sciam illam propositionem deum esse: quod rusticus scit deus esse vel hoiem esse aial et tamen non scit illam propositionem deum esse nec scit illam propositionem hoiem esse aial sed bene aliquam illarum propositionum scit. Sed ad hoc quod dubitet regem sedere requiritur quod hec sit mihi dubia rex sedet quam credam firmiter significare regem sedere. Etiam ad hoc quod credam animum fore requiritur quod hanc credam animum fore quam credas primarie significare animum fore: Et ad hoc quod ego ymagino: chymera esse requiritur quod hanc propositionem ymagino: Chymera est: quam ymagino: primarie significare chymeram esse. Et sic de alijs omnibus est ordinem. **C**um ad secundum argumentum nego quod ipote est te scire. a. sed bene concedo quod ipote est te sciri ab. a. et ipote est. a. sciri te: h. et ipote est quod te sciat. a. **E**t tunc ad argumentum: hec propositio est impossibilis te scire. a. quod primarie significat te scire. a. ergo impossibile est te sciri. a. concedo sequentiam et nego minorem: quod hec propositio te sciri. a. non significat primarie te scire. a. s. a. scire te: sicut hec propositio: petrum videt Jobannes: non significat primarie petrum videre Jobannem sed significat primarie Jobannem videre petrum: nullus enim diceret quod scio petrum amare Jobannes et tamen petrus neminem amat: quod tamen sequitur: dato quod illa propositio petrum amat Jobannes significat primarie petrum amare Jobannem non ergo sic significat primarie sed Jobannem amare petrum: posset tamen distingui eo quod dicta illarum posset correspondere huic tu scis. a. vel te sciri. a. **S**ecundo modo negatur quod impossibile est te scire. a. sed Secundo modo proceditur: Et sic in ista distinctione Jite est contingentes: Impossibile est aliquem hoiem scire aliquam propositionem: videre aliquod lumen vel lapidem: diligere vel sentire aliquid in aiatu corporis: Et quod possibile est te videre omnem hoiem quem non vides et tamen impossibile est te videre aliquem hoiem quem non vides: patet prima: quod hec est possibilis te videt omnes hoiem quem non vides sic significando primarie. Et h. est impossibilis tu vides aliquem hoiem quem non vides sic significando primarie et cetera. Et isto modo possibile est te decipere hoiem quem non decipis: ymo scis te videre palpate et sentire aliquem hoiem quem non vides palpate nec sentis. Et sic verum est muscam vincere hoiem: et fallum est deum posse producere antichristum vel corrumpere muscam: hec enim est vera muscam vincit huiusmodi que significat primarie muscam vincere hominem sequitur quod verum est muscam vincere hoiem: Et sic patet in alijs pro maiori ergo securitate sustineatur prior responsio et negat secunda cum suis conclusionibus subsequenter quare et cetera. **C**um ad tertium concedo quod possibile est for. currere si possibile est for. currere. Et nego quod impossibile est for. currere si possibile est for. currere. Et tunc ad argumentum hec propositio est impossibilis for. currit si possibile est for. currere que primarie sic significat igitur et cetera. nego primam: eo quod illa propositio impossibile est for. currere si possibile est for. currere non est officiosa: quod si impossibile non cadit super totum sequens puta super notas conditionis quod tamen opereretur in modum nunquam determinat copulationem disjunctionem vel conditionem nisi note talium partes fuerint dicti cathedrici vel hypothetici modum subsequenter: verbi gratia si ego dicerem impossibile est te currere et tu disputas: hec propositio officiosa non est quod modus non cadit super notas copulationis cum ipsa non sit pars dicti cathedrici nec hypothetici. **E**t enim pars huiusmodi Impossibile est te currere et tu disputas vel huiusmodi te currere et tu disputas quorum nullus ut liquet est dictus cathedricus vel hypotheticus. **E**t tunc dico de ista impossibilitate est for. currere si possibile est for. currere non est officiosa: quod modus non cadit super notam conditionis cum ipsa non sit pars dicti cathedrici vel hypothetici ut patet in sequenti. **C**um tamen fieret pars talis dicti sequentia esset bona propterea bene sequitur illa conditionalis est impossibilis for. currit si ipote est for. currere sic primarie significando ergo impossibile est quod for. currit si impossibile est for. currere. **C**um aliter dicatur quod hec propositio for. currit si possibile est for. currere non significat primarie for. currere

si possibile est for. currere sed significat primarie quod si possibile est for. currere: for. currit Ita quod ab ante incipiat significatum primarium illius conditionalis. **C**oncedentes illam: impossibile est for. currere si possibile est for. currere habent etiam concedere quod impossibile est te esse fratrem si tu es sacerdos. Et quod tu scis reges sedere si rex sedet et tamen rex sedet et non scis ipsum sedere. Et quod necesse est for. currere si for. currit et tamen for. currit et solum contingens est ipsum currere Et sic de alijs infinitis que non sunt vere nisi quis vellet concedere tales esse cathedricas for. currit si possibile est for. currere tu es frater si tu es sacerdos: **R**ex sedet si rex sedet: Et sic de alijs ubi nota predictio postposita quod posset satis rationabiliter sustineri quod et cetera.

Sed contra istam responsionem arguitur sic. **E**x ipsa sequitur quod propositio non est officiosa: tu potes esse hoiem quod si potes non cadit super illum terminum hoiem cum non sit pars dicti cathedrici vel hypothetici: quod est hoiem non est dictus cathedricus nec hypotheticus: sed bene est hoiem vel quod est hoiem. **C**um ad istud respondetur quod illa propositio tu potes esse hoiem est officiosa et modus cadit super huiusmodi homo non obstante quod huiusmodi homo non sit pars alicuius dicti formaliter quod bene est pars alicuius dicti equipollenter unde iste due propositiones convertuntur tu potes esse hoiem: et te possibile est esse hominem: ubi patet quod si possibile cadit super huiusmodi hominem qui est pars dicti. Et si ex hoc inferatur quod hec propositio est vera animum potest esse homo qui est quod sue officiantes sunt vere: vix hec propositio est possibilis animum est homo qui est sic primarie significando. **C**um tunc dicitur conclusionem concedendo et multas alias subsequentes vix quod animum qui est potest esse homo: currere vel disputare: quod hoc potest esse homo: currere vel disputare et hoc erit vel potest esse animum qui est igitur et cetera. patet prima a resolventibus ad resolutum et minor etiam est vera: quia possibile est quod animum sit hoiem qui est. Et etiam quod illa propositio est possibilis animum est hoiem qui est sic significando primarie: **C**oncedit et quod deus sciet animum fore qui est et qui fuit: quod huiusmodi propositio scietur adeo animum erit hoiem qui est et qui fuit: quam sciet sic primarie significare igitur et cetera. ymo hoc potest esse quando est postquam fuit: et tamen hoc non est nec erit nec fuit: quia demostro per huiusmodi aliquid quod non est nec erit nec fuit: sed bene potest esse: quo posito patet secunda pars: sed prima pars probat: quod hec propositio est possibilis hoc est quod est et postquam fuit que sic primarie significat igitur et cetera. **S**imiliter etiam concedo quod animum poterit esse in instanti et in instanti quod est presens et tamen animum non est nec unquam erit: ymo antichristus poterit esse omnis homo qui est et qui fuit per totam horam preteritam et qui erit per totam horam futuram et tamen nunquam erit ita quod animum est omnis hoiem. **E**tiam concedo quod possum tibi dare equum quem habui a rege et tamen non habeo aliquem equum nec habebam aliquem equum a rege: Et sic de infinitis quorum quibus conceditur iuxta illum modum probandi superius notatum Et huiusmodi conclusiones sunt contra communem modum loquendi intendant bene et videbitur quod ista impossibilis sunt sicut iste: potest esse quod animum sit hoiem qui est: possibile est quod animum sit omnis homo: possibile est quod tu habeas equum quem habui a rege et sic de alijs que concedunt esse possibles que si essent contra communem modum loquendi viderentur ita impossibiles sicut et alie de sensu dimisso.

Contra istas conclusiones arguitur sic: patet sequitur quod animum erit hoiem qui est: et quod ada fuit hoiem qui est: et aliquando erit hec vera animum est hoiem qui est: sic significando primarie: et aliquid fuit huiusmodi vera: Adas est homo qui est: sic significando primarie. **C**um Secundo arguitur sic: sequitur animum potest esse hoiem qui est igitur animum potest esse hoiem et ille est: ex quo sequitur quod animum est: quod est falsum. Et prima patet: quod si qui habet resolutum per et ille unde bene sequitur animum erit qui est: igitur animum erit et ille est et cetera. **C**um ad primum dicitur negando primam: quia hec propositio antichristus potest esse huiusmodi homo qui est: est officiosa et non ille assignate de preterito vel de futuro sed resolvable quousque denematur ad relativum: quod quidem relativum habet tunc resolutum per et et illud.

Cad secundum argumentum nego consequentiam: Et tunc ad pbatione dico qd illud relatiuū qui non hz resolu-
tione mō supponat respectu termini modalis: vnde p illō
argumentū probat qd hec est falsa: possibile est qd anīps
sit homo qui est: inferendo illā possibile ē qd anīps sit hō
et ille est: vnde sicut nō sequitur. a. termin⁹ significat chyme-
ram que est ergo. a. termin⁹ significat chymeraz et illō ē:
sic non sequitur: anīps pōt esse hō qui est igit anīps potest
esse hō et ille est. Et hoc qd arguitur cuz termino officia-
bilis. Et si ex his concluderes qd sensus cōpositus pueritē cuz
sensu diuiso: dico qd vey est qm vtrōbiqz modus ē primū
probabile. Ita qd bene sequitur possibile est hoc ē hōiem
quiescit: igit hoc pōt esse hō qui ē et ē. Sed qm mod⁹ nō
vtrōbiqz est p̄mus terminus tunc sensus cōposit⁹ nō con-
uertit cū sensu diuiso: vñ non sequitur: duo instantia p̄t eē
ergo possibile ē duo instantia eē. Nec sequitur possibile est
omnes hōiem esse: or. igitur ois hō pōt esse for. Et sic de
multis alijs: verūtamē si tibi hec nō placeret doctria pos-
ses h̄e modum r̄ndendi ad priores cōclusiones adductas
quālibet illaz negando: dicēdo qd sequitur: anīps pōt eē hō
qui est ergo anīps pōt esse hō et ille est: Sed non sequitur:
hec ppō est possibilis anīps ē hō qui est qd primarie sic si-
gnificat ergo anīps pōt esse hō qui ē: sed bñ seqt ergo po-
tē esse qd anīps sit hō qui ē: vel possibile est anīps esse
hōiem qui ē. Et si querit quare sequitur anīps pōt esse
hō qd ē: igit anīps pōt eē hō et ille ē: et nō sequitur pōt eē qd
anīps sit hō qui est: igit pōt esse qd anīps sit hō et ille ē.
Cū hūc d̄r qd hec est cā: q: in p̄ma vbi ly pōt p̄sonaliter
sumit non cadit sup ly q: q: non determinat nisi qd ab eo
regitur. Cum igit p̄cise illud cōplexū eē ab eo regat: igit
non determinat nisi illud. Sed in sc̄da ppōne ly pōt ip̄er-
sonaliter sumptū determinat totū subsequēs: q: totuz re-
gatur ab eo: iō vna est bona p̄na et alia non. Sicut dicit de
ly possibile et impossibile qd tātū determinat q̄tū a suo vbo
regitur. p̄pterea in ista possibile ē anīps esse hōiem qd ē:
ly possibile determinat totū dictum subsequens: q: totuz
illud regitur ab illo verbo est: et hoc qd ip̄ersonaliter sumit.
Sed in ista anīps possibile est esse hōiem qui est: ly im-
possibile solū determinat ly hōiem esse: qd illud solum re-
gitur ab illo vbo ē cum p̄sonaliter sumat: Et p̄nter alijs
modis dicatur. Et si querit quō d̄z probari illa anīps
potest esse hō qui est: dico qd d̄z incipit a relatiuo: qd ē p̄-
mus terminus p̄babilis ex quo modus ipsuz non deter-
minat: sic v̄z: qd anīps pōt esse hō et ille est: quo facto offi-
cietur tunc illa anīps pōt esse hō. Et si itē querit
quare relatiuū est magis p̄mus termin⁹ p̄babilis q̄ mo-
dus dicat qd hoc idē est: q: ppō nūqz habet officari nisi
modus totum subsequēs determinet: q: ergo non deter-
minat totū sequēs. Id d̄z incipit a relatiuo vt ppō de mō
officari possit: Et sic p̄z qd i hac mā ē d̄z.

Juxta responsionē primā ponā quas
da z p̄clones mo-
dis officia-
bilibus p̄nentes qbus clare appebit qualr sit
respondendū ad ppōnes p̄positas officia-
biliter p̄bandas
Et primo de modis noialibus vel equalentibus. Cū p̄-
ma est tu non potes eē maior q̄ iam es et tñ tu eris maior
q̄ iam es p̄bat: q: pono qd tu eris maior q̄ iam es tñ p̄z
secunda p̄. Et p̄ia p̄bat: q: hec ppō nō ē possibilis: Tu
es maior q̄ iam es et illa sic p̄marie significat ergo tu potes
esse maior q̄ iam es: ex quo sequitur qd deus non pōt p̄du-
cere perfectiores hōies q̄ iam p̄ducit: et generare aliquem
hōiem quē iam non generat: et tñ deus p̄ducet p̄fectio-
res hōies q̄ iam p̄ducit et generare aliquē hōiem quem
iam non gnat. Et p̄s̄l̄r dicit qd tu non potes scire plura q̄
scis vel esse alicubi q̄ tu es vel aliter loqui q̄ tu loqueris
Et sic de infinitis.

Secunda conclusio necesse est. a. eē
et impossibile ē. a.
esse et tñ vnum. a. est of. a. probatur et pono q. a. conuer-
tatur cum isto termino deus: tunc p̄z qd possibile est. a. eē
quia possibile est deum esse: Et qd impossibile est. a. eē p̄-
batur: q: hec propō est impossibilis. a. sunt que primarie

significat. a. esse igitur et. Et si dicitur qd illa duo sunt opy
posita negetur eo qd dicitur vnius est singularis numeri et
reliqui pluralis. Cū vtrūtamē cū pponunt tales pposi-
tiones querat quid est. a. quo habito: querat vtrūqz ly. a.
teneat in nūero plurali vel in nūero singulari. Si in nūero
plurali vtrūqz cōcedat b̄ Impossibile ē. a. eē. Et neget b̄ pole
est. a. eē. Si in nūero singulari neget p̄ et cōcedat sc̄da si
vna i nūero singlarī et reliq̄ in plurali cōcedat vtrūqz.

Tertia conclusio necesse ē qd deus ē et
tamē possibile est qd
deus non est: p̄ma p̄bat: q: necesse ē deū esse. Et sc̄da p̄-
batur: Nā b̄ est qd deus non ē dem̄strando te et hoc ē pos-
sibile igitur possibile qd deus non est. Et consimiliter ar-
guitur qd necesse est qd tu non es. Et si ex hoc arguitur qd
necesse est te non eē. Cū r̄sideatur dubitando p̄nam: v̄z
ly qd in ante teneatur relatiue vel coniunctiue. Si relatiua
p̄na non v̄z: Si cōiunctiue tunc est bona: sed an̄s tunc est
falsum: p̄pterea cū pponunt iste: possibile est qd deus nō
est: Necesse ē qd tu nō es: distinguatur de ly qd sicut supe-
rius est demonstratum et.

Quarta conclusio necesse est aliquas
propositiones esse
veram quā non necesse est esse veram: probat: nam. hec
propositio est necia. Aliqua ppō est vera quā non necesse
est esse veram et ipsa sic primarie significat igit et. Ex eo
dem sequitur qd necesse ē aliquā ppōne eē verā que potest
esse falsa: sic significando et qd necesse est hominem esse qd
vel que potest non esse.

Quinta conclusio impossibile ē qd vñ
istozum sit verum
et reliquuz est vey: dem̄stratis duobus d̄dicto: ijs et tamē
impossibile ē qd vñ illoz sit vey et qd reliquū sit verū: p̄z
p̄ma pars: eo qd ē vna copulatiua cuius vtrūqz pars est
vera supposito qd hec sit vera rex sedet: Et sc̄da p̄bat:
Nā hec ppō est impossibilis vñ istoz et vey et reliquuz
est verum que p̄marie significat qd vñ istoz ē vey et qd re-
liquū est vey: igitur impossibile ē qd vñ istoz est verum et
reliquum sit vey. Et eodem sequitur qd possibile ē. a. eē
et. a. non est et tñ impossibile est. a. eē et q. a. non ē: p̄ia. n. ē
copulatiue p̄babilis: et sc̄da officia-
bilis.

Sexta conclusio possibile ē chymeraz
esse et deū nō eē et tñ
impossibile ē chymerā esse. Cū secunda ps per se p̄z: et
prima probat: hec ppō est possibilis chymerā esse et de⁹
non sunt que primarie sic significat igit et. Et si arguit
sic: hec ppō ē impossibilis. Chymerā ē et deus non est p̄-
marie significans chymerā esse et deū non esse ergo ip̄os-
sibile est chymerā eē et deū non eē. Cū hūc d̄r p̄cedēdo
istam aliam illatā: non tñ concedo opposita: q: p̄cedo vñā
tenendo dictū cathedonicū: et concedo reliquaz tenēdo di-
ctum ypotheticū. Ideo si tibi p̄poneret: possibile ē chy-
meram esse et deū non eē: deberes illaz distinguere nūqz
dictum istius eēt cathedonicū vel ypotheticū: Si cathedo-
nicum concedat illa: Si ypotheticū neget eadem: Et cō-
similiter dicat ad aliam Impossibile ē chymerā eē p̄cedē-
do eā in dicto ypothetico et negando eadez in dicto cath-
edonico. Et eadē conclusionē sequitur qd necesse ē hōiem
esse asinum et deuz non esse: qd hec propositio est necessa-
ria hominem esse asinum et deum non sunt: que primarie
significat hominem esse asinum et deum non esse igit et.
Et sic p̄sequenter cōcedit qd impossibile ē te nō eē et anīps
fore: q: hec ppō est impossibilis te non esse et anīps erunt
que primarie significat te non esse et anīps fore. Etiam
qd contingens est te esse et deum esse qd hec propositio est
p̄tingēs te esse et de⁹ sūt sic p̄marie significādo et sic de infi-
nitis quaz q̄lz ē v̄a in dicto cathedonico s̄z nō ypothetico:
Cū conclusiones sc̄ie sunt iste: p̄d̄ima est tu scis for. core-
spondere qd tu es asinus vel platonem scire b̄. a. demon-
strando illaz deus est et tamen nec for. credit qd homo est
asinus nec plato scit b̄. a. demonstrando idem: probat et
pono qd for. credat platonē scire hoc. a. quo posito arguit
sic for. credit platonem scire b̄. a. igitur for. credit qd hō est

afinus vel platonem scire hoc. a. patet consequentia a pre
dijuncti ad totum tunc sic illa pna est bona. a. ans est vey
igitur a pns si ergo pns est veru pono cum toto casu q
tu scias illud q q plato non sciat b. a. tuc arguitur sic: hec
propositio est scita a te for. credit q bō est. afinus v l plato
nem scire b. a. que primarie significat for. credere q bō ē
afinus v l platonē scire b. a. igit tu scis for. credere q tu es
afinus vel platonē scire b. a. q est pma ps pclusionis. Se
cundā prē pclusionis pono in casu qf rē.

Secunda conclusio qd necesse ē non esse scitum
scis q qd necesse est non esse scitū non scis pbat q pono
q nullū neciūm sic scitum tunc capio illā ppōnē qd nec
esse est non est scitum que cū sit vera scias eā sic primarie
significādo r arguit sic hec ppō est scita a te qd necesse
est non est scitum que primarie significat qd necesse est
non esse scitum: igit qd necesse est nō ēē scitū scis: patet
consequentia ab officiantibus ad officiatū. Scda ps pclu
sionis probat: nam h q necesse est non ēē scitum non scis
demonstrando illam hō est afinus r h q necesse est non ēē sci
tum non scis demonstrando illaz nullus deus est r sic de sin
gulis continue demonstrando necio nō scita: igit qd necē ē
non esse scitum non scis p3 pna a singularibus ad vlez suf
ficienter enumeratis r sic p3 tota pld que possibilis ē te
nendo pnam prem in sensu cōposito r reliquū in sensu
diuiso: ipsa tñ impossibilis foret sub eodē sensu.

Tertia conclusio for. tñ duas cathego
ricas scit esse veras r
plato mille ppōnes scit eē veras r tñ for. scit in duplo plu
res ppōnes eē veras q plato scit eē veras: pbat r pono q
plato sciat mille ppōnes eē veras r for. sciat solū duas. s.
a. b. sit. a. illa deus est r. b. illa in duplo plures ppōnes sūt
vere q plato scit esse veras: isto posito p3 pma ps pclu
sionis r scda pbat: nam hec ppō est scita a for. plures p
positiones sunt vere q plato scit eē veras que primarie si
gnificat plures ppōnes eē veras q plato scit eē veras: igt
for. scit in duplo plares propositiones esse veras q plato
scit esse veras que est scda ps pclusionis.

Quarta cōclusio tu scis hoc sciri a te
q dubitas non sciri
a te demonstrādo illam chymera est r tñ nec h. scit a te
nec h dubitas sciri a te. Istius pclusionis scda pars de se
est manifesta: sed pma pbat r capio hanc ppōnem hoc
scit a te q dubitas r cum ipsa sit falsa tu non scis illā que
primarie significat h sciri a te q dubitas: igit hoc sciri a te
q dubitas non scit a te: ista pna est bona r ans est veruz:
igitur a pns si ergo pns ē vey pono q scias illud r arguo
sic tu scis illaz propōnē h sciri a te q dubitas nō scit a te q
primarie significat hoc sciri a te q dubitas nō scit a te igit
tu scis hoc sciri a te q tu dubitas hoc nō sciri a te que est
pma pars conclusionis r consequentia p3 per regulam
supius allegatā.

Quinta cōclusio tu scis veruz esse fal
sum r neciūm ē im
possibile r tñ nullum verū est falsum nec aliqd neciūm ē
impossibile: scda ps p3: sed pma pbat hec ppō est scita
a te verum ē falsuz r neciūm est impossibile q primarie scis
significare vey eē falsuz r neciūm eē impossibile: igit tu scis
verum eē falsum r neciūm eē impossibile. Ex eodē etiam
sequit q tu scis hoīem eē afinū r deū non eē: q hec ppō
est scita a te hoīem eē afinū r deus non sunt q sic pri
marie significat r sic de multis alijs quaz quelz est va in
dicto cathego:ico sed non in ypothetico.

Sexta cōclusio est ista tu scis regez sedere
vel nullū regē sedere r tñ
tu non scis nullū regē sedere: nec scis aliqū regē sedē: isti
conclusionis scda ps p3 dato q vtrūqz illoz sit tibi dubiū
rex sedet r nullus rex sedet q credat sic primarie significa
re: r pma ps pbat: q hec ppō est scita a te rex sedet v l
nullus rex sedet q scis sic primarie significare: igit tu scis
regē sedere vel nullū regez sedere r si ex hoc inferē q tu
scis regez sedere vel scis nullū regē sedere tanqz a ppōne

de diiuncto extremo ad propositionē diiunctiuam: huic
dicitur q non semp est illud allegatū vey r h q diiunctū
determinat per terminū modale: Cū non segt necio rex
sedet vel nullus rex sedet: igitur necio rex sedet vel necio
nullus rex sedet etiā non segt illud diiunctū hō vel afin?
significat primarie hoīez vel afinū: illud diiunctū significat
primarie hoīem vel significat primarie afinū r sic de mul
tis alijs: ymo ē nō segt tu scis regē sedere vel nullū regē
sedere sed tu non scis regē sedere: igit tu scis nullū regē se
dere: nec arguit a diiunctina cu3 dicitur: lo vnus pns ad
alteram pte sed arguit ab vna de diiuncto extremo q cū
opposito vni pte non infert reliquā vbi sit determinatio
modi sup diiunctū r pñt in alijs dicat: Et sic dicta de sci
re sufficiant in pñt. **C**onclusiones credulitatis sūt iste: p^o
est tu credis q impossibile ē te credē r tñ qd credis posse
est te credere. **C** Scda ps est manifesta sed pna pbat r
pono q tu credas hāc ppōnē hō est afinus tūc sūmo hāc
propositionē q ipole est tu credis que cū sit va credas tu
eam r suūm significatū primariū q credas primarie signifi
cari ab illa: tūc arguit sic tu credis hanc ppōnē q ipole ē
tu credis q credis primarie significare q ipole est te cre
dere: igit tu credis q impossibile est te credē q ē pna pars
conclusionis. Ex eadē pcone segt qd credit a for. eē cre
ditur a te r tñ credit a for. eē q non credit a te: ponat q
for. credat multas ppōnes quas nō credas eē: s3 solū cre
das istā qd credit a for. est: tūc p3 pma ps q: tu credis
hanc p. pōnē qd credit a for. ē q credis primarie sic signi
ficare igit rē. Et scda pars etiā p3 q: aliquas ppōnes esse
credit for. quas tu non credis: igit aliqd credit a for. eē q
non credit a te. **C** Scda pld tu credis hoc. a. significare
primarie deū eē qn credis hoc. a. significare primarie q hō
est afinus: pbat r pono q. a. sit illa deus est q significet p
marie deū eē sed credis ipsū. a. significat primarie hoīem
esse afinū isto posito p3 vitas hui? hoc. a. significat primarie
deum eē qn credis hoc. a. significare primarie q hō ē afi
nus si ergo ipsa est vera credas tu eaz r ipaz primarie si
gnificare sic termini pcedētes tūc arguit sic tu credis istaz
propositionē hoc. a. significat primarie deū eē qn credis h^o
. a. primarie significare q homo est afinus q credis pri
marie significare q hoc. a. significat primarie deum esse
quādo credis h^o. a. significare primarie q homo ē afinus:
igit tu credis hoc. a. primarie significare deuz eē qn credis
hoc. a. significare primarie q hō ē afinus. **C** Et si ex hoc ar
guit q qn credis hoc. a. significare primarie q hō ē afinus
credis hoc. a. significare primarie deū eē: negat pna: q: ar
guit a sensu cōposito vō ad sensū diuisū falsū vbi modus
non vtrōbiqz ē pimus termin? **C** Ex eadē pcone segt q
tu credis q hō ē afin? qn nō decipis r q ab aliquo credi
tur deū nō eē qn null? decipit r tu credis te nō eē qn cre
dis pōse sicut ē r q ego credo duo dicitur: eē sil? va qn
credo eadē eē simul falsa: ymo credis hoīez eē afinū qn nō
credis hoīez eē afinū r sic de infinitis qz qz vificat v r p^o.
C Tertia pld for. solū credit vey eē vey: r plato solum
credit vey eē vey: r tñ for. decipit r plato nō decipit: p
batur r pono q for. solū credat hanc eē verā deus est q
credat hoc. a. hō est aial r q plato credat illā de? eē verā
non credēdo illā eē aliqd aliud: isto posito p3 q for. solū
credit vey eē vey q: so. solū credit istud vey deus ē esse
illud vey hō est aial: igit solū credit vey eē vey p3 pna eo
q arguit ab iferorū ad suū su pins sine ipeditiōe eo q ly
solū ipedit nec ly credit: segt. n. bñ solus iste hō currit igt
solū hō currit sū r segt tu credis for. eē hoīem igit credis
hoīem eē hoīem r sic p3 pna ps pclusionis: r q plato solū
credit vey eē vey p3 q: plato solū credit h vey de? eē h
vey de? ē: r q for. decipit: p3 q: credit falsū eo q credit
illā deus ē eē illā hō est aial q ē falsū r q pla. nō decipit
patet q solū credit vey vt dicitū ē. **C** Ex eodē sequit q
tu solū nō credis hoīez eē hoīez r plato solūz inō credit
hoīem eē hoīez r tñ tu decipis r plato nō decipit p3 sup
posito q tu solū credis for. eē platonē r plato solū credat
for. eē for. **C** Quarta pld oēm ppōnē q credis esse verā
aliquis hō credit eē verā r tñ tu credis aliquā ppōnē esse

veram q̄ nullus homo credit esse veram probatur et assi-
 gno hanc ppōne aliq̄ ppō est va q̄ nullus hō credit esse ve-
 ram: que cū sit va ponat q̄ credas ipsā et suū significatū
 p̄mariū q̄ credas p̄marie significari p̄ eas: isto posito p̄
 prima ps p̄clōnis p̄ suas exponētes: et scda ps p̄bat: hec
 propō credi a te aliq̄ ppō est vera q̄ nullus hō credit esse
 verā q̄ p̄marie significat aliquam ppōne esse verā q̄ null?
 hō credit esse verā: igit tu credis aliquā ppōne esse verā q̄
 nullus hō credit esse verā et si ex h̄ inserē q̄ aliquā ppōnez
 credis esse verā q̄ nullus hō credit esse veram negat p̄na q̄
 arguit a sensu cōposito vō ad sensū diuisū falsū et a termi-
 no stante p̄nse tñ ad eundē stantē determinate. C Etiaz
 non sequit tu credis aliquā ppōne esse verā q̄ solū mō ali-
 quis hō credit esse verā: igit falsū est q̄ tu credis aliquā p̄-
 positionē esse verā q̄ nullus hō credit esse verā: ista. n. stāt
 simul aliq̄ ppō est va q̄ nullus hō credit esse verā et aliqua
 propō est vera q̄ solū mō aliq̄ hō credit esse verā. Jō nō
 mirū si quāz illaz credis cū quēz illaz sit va. C Terūtū
 si arguit tu credis aliquā ppōne esse verā q̄ nullus hō cre-
 dit esse verā: igit tu credis aliquā ppōne esse verā et iā null?
 homo credit esse verā: p̄cedat p̄na q̄ sequit aliq̄ ppō ēva q̄
 nullus hō credit esse verā: igit aliq̄ ppō est va et illā nullus
 homo scit esse vera p̄na bona q̄ relatiuū non impeditum
 habet resoluī et p̄ modū dem̄stratiū tūc sic illa p̄na ē bona
 credita a te esse bona et aīs ē creditū a te igit et p̄na. C Ex
 ista p̄clōne sequit q̄ ego credo aliqd esse q̄ nō credo esse et q̄
 tu credis multa esse q̄ impossibile ē te credere esse: ymo for. cre-
 dit esse q̄ non credit nec ymaginat nec intelligit esse et sic de
 multis alijs que oīa sequunt̄ ex illa p̄clōne va. C Quinta
 conclusio oī mō quo credis esse: credis esse et tñ aliquo mō
 credis esse quo nō nō credis esse. p̄bat p̄ma ps p̄ suas ex-
 ponētes q̄: aliquo mō quo mō credis esse credis esse et nō ē
 mod⁹ quō credis esse qn̄ illo mō credis esse igit. et. C Se-
 cunda ps p̄bat et capio ppōne istā: est quō non credis esse
 ipsa vera: ponat ergo q̄ scias ipsā et suū significatū p̄ma-
 riu q̄ credas p̄marie significari p̄ illaz quo posito sequit q̄
 tu credis esse quō nō credis esse et cū oē q̄ credit aliquo mō
 credit sequit q̄ si tu credis esse quō nō credis esse q̄ aliquo
 mō credis esse quō non credis esse siue ille modus fuerit ne-
 cessarius siue cōtingēs. C Et si ex hoc p̄cludit q̄ duo p̄di-
 ctoria sunt sil' va: negat dicēdo q̄ illa nō sunt p̄dictoria oī
 modo quo credis esse credis esse et aliquo mō credis esse oī
 non credis esse q̄ q̄z illaz ē affirmatiua sed p̄dictoria affir-
 matiuē v̄tis est illud nō oī mō quo credis esse credis esse q̄
 huic egpoller aliq̄ mō quo credis esse n̄ credis esse q̄ falsū
 est: verūtāmē: h̄ est falsa aliquo mō credis esse quō nō cre-
 dis esse si ly aliquo mō est aīs relatiuū subsequētis s̄ iā in p̄-
 posito noto q̄ sit suuz aīs sed p̄cise vnus termin⁹ nōialis
 carens relatiuo determinās totū subsequēs sicut qn̄ d̄r ali-
 quo mō tu es hō vel aliquo mō oīs hō ē aīal et. C Et si
 querit q̄ est aīs illi relatiuū dico q̄ nō h̄z aīs explicitū s̄
 implicitū: p̄pterea h̄ ppō aliquo mō credis esse quō nō cre-
 dis esse equalet isti aliquo mō tu credis aliquo mō esse quō
 non credis esse q̄ v̄z ē. C Ex ista p̄clōne sequit q̄ tu credis
 aliquo mō deij esse quō n̄ credis ips̄ esse et q̄ credit aliquo
 modo esse quō nō credit esse sicut iā credit esse q̄ non credit
 esse ymo credit esse sic nō credit nec credebat nec credit
 esse et sic de alijs infinitis sequētibus ex illa p̄ne. C Sexta
 conclusio qualitercūq̄ tu credis esse taliter credis esse et tñ ali-
 qualiter credis esse nō qualiter credis esse. P̄na ps p̄z p̄ expo-
 nentes nā aliquat̄ credis esse et taliter credis esse et nō aliquat̄
 ter credis esse qn̄ taliter credis esse igit et. C Et scda ps p̄-
 batar et assumo hanc ppōne: ē non qualiter credis esse q̄ cuz
 sit vera ponat q̄ credas ipsā et suū significatū p̄mariuz q̄
 credis p̄marie significari p̄ illaz quo posito sequit q̄ tu cre-
 dis esse nō qualiter credis esse: si ergo credis esse n̄ q̄l̄r credis esse
 patet p̄na q̄ oē q̄ credit necio vel p̄tingēter credit et tūc
 v̄tra necio vel p̄tingēter credis esse nō qualiter credis esse: igit
 aliquat̄ credis esse n̄ qualiter credis esse: p̄z p̄na ab iserionē ad
 suū supius sine impedimēto. et si ex his itez iserē q̄ duo p̄-
 dictoria sunt sil' va negat p̄na q̄: illa duo nō sūt p̄dictoria
 qualitercūq̄ credis esse taliter credis esse et aliquat̄ credis esse

non qualiter credis esse ex quo quelibet illatum est affir-
 matiuā sed p̄dictoria affirmatiue dat p̄ negationē p̄positā
 toti aliquat̄ qualiter credis esse nō credis esse q̄ est fallum.
 C Debet. n. dici ad p̄ns sicut in illa p̄clōne q̄ h̄ esset falsa
 aliquat̄ credis esse nō qualiter credis esse si ly aliquat̄ eet aīs
 relatiuū sed nō est aīs relatiuū ymo v̄n termin⁹ aduerbial
 non h̄ns relatiuū cadens sup totū subsequēs recte: sicut h̄
 aliquat̄ deus ē vel tu sedes: v̄n ipsius relatiuū aīs explici-
 tum nō est s̄ inclusū. Jō hec ppō aliquat̄ credis esse non
 qualiter credis esse equalet isti aliquat̄ credis aliquat̄ esse
 non qualiter credis esse q̄ v̄z est. C Ex ista p̄clōne sequit q̄
 tu credis aliquat̄ esse qualiter nō pōt credere esse et q̄ credis
 te credere qualiter nullus hō mūdipōt credere et q̄ for. v̄z
 plato credit aliquat̄ deū esse qualiter nullus illoz credit esse et
 sic de infinitis. C Conclusioes significationis sūt iste p̄na ē
 t m̄. a. ē v̄z significat p. a. et non t m̄. a. ē v̄z significat
 per. a. p̄bat: et pono q̄. a. sit illa copulatiua t m̄. a. ē v̄z et
 non t m̄. a. est v̄z tūc q̄cqd significat ps copulatiue: igitur
 tantū. a. ē v̄z significat tota copulatiua. Silr nō t m̄. a. ē v̄z
 verum significat alia ps copulatiue: igit nō t m̄. a. ē v̄z
 significat tota copulatiua que ē. a. C Ex eodē sequit q̄ oēm
 hominē currere hoc. a. significat et t m̄ hoiez nō currere hō
 .a. significat vt posito q̄. a. sit hec copulatiua oīs hō currit
 et hō non currit. C Silr regē sedere hoc. a. significat et t m̄
 nullū regē sedere hoc. a. significat dato q̄. a. sit illa ppō co-
 pulatiua rex sedet et nullus rex sedet. C Terūtāmē non
 concedit in isto casu q̄ regē sedere illa ppō p̄marie signifi-
 cat: nec q̄ nullū regē sedere illa ppō p̄marie significat i sen-
 su cōposito: sed. a. ppō significat p̄marie regē sedē et nul-
 lum regē sedere ex quo nō sequit postea q̄. a. ppō signifi-
 cat p̄marie regē sedē q̄: a toto coplato ad alterā p̄tē cū
 termino officibili p̄ termino pbabili nō v̄z argumentū:
 posset tñ p̄cedi q̄ nullū regē sedere significat p̄marie. a.
 ppō in sensu diuiso q̄: nec illū regē sedere significat p̄ri a.
 .a. ppō nec illū nec illū nec sic de singulis. C Ymo p̄cedi-
 tur in alio casu q̄ regē sedere p̄marie significat. a. ppō et
 tamē nullū regē sedē significat p̄marie. a. ppō vt posito q̄
 .a. sit illa rex sedet tūc regē sedere significat p̄marie. a. ppō
 quia. a. ppō significat p̄marie regē sedere et q̄ nullū regē
 sedere significat p̄marie. a. ppō p̄z q̄: nec illū regē sedere
 significat p̄marie. a. ppō nec illū nec illū nec sic de singulis
 et sic p̄z q̄ p̄clō ē possibilis tenēdo in vna ly significat i sen-
 su cōposito et i alia in sensu diuiso vbi tñ v̄trobiz eet sen-
 sus cōpositus v̄l diuisus negaret p̄clō. C Scda p̄ q̄cqd
 scitur a for. ē v̄z significat p. a. et aliqd scit a for. ē verū
 q̄ nō significat p. a. p̄bat et pono q̄ for. sciat verum esse q̄
 deus ē et q̄ celū monet et sit. a. illa ppō q̄cqd scit a for. est
 verū q̄ significet p̄marie q̄ q̄cqd scit a for. ē v̄z tūc p̄z q̄
 quicqd scit a for. ē v̄z significat p. a. q̄: a. significat q̄cqd
 scitur a for. ē v̄z et q̄ aliqd scit a for. ē v̄z et nō signifi-
 catur p. a. p̄z deū esse et celū moneri scit a for. ē v̄z et illū
 non significat p. a. igit et. et sic p̄z politas p̄clōnis p̄m i
 sensu cōposito et p̄m in sensu diuiso. C Sed in sensu cō-
 posito p̄cedo q̄ aliq̄ ppō cathogorica significat hoiez esse
 animal et hoiez esse asinū q̄: h̄ ppō hō ē aīal significat hoiez
 esse aīal p̄z et significat hoiez esse asinū q̄: sublatiū signifi-
 cat hoiez et copula ē et p̄dicatū asinū et tota ppō signifi-
 cat iuxta cōpōnez suoz terminoz: igit tota ppō significat
 hoiem esse asinū h̄ h̄ sit ex p̄nti et scdarie q̄ solū p̄marie si-
 significat hoiez esse aīal. C Ex isto sequit q̄ hoiez esse aīal signifi-
 cat p̄ma. a. ppō et t m̄. a. ppō n̄ significat p̄ma. a. hoiez esse
 animal vt capta tali ppōne hoc ē aīal q̄ sit. a. tūc p̄z q̄ h̄ ē
 animal significat p̄marie. a. ppō et hoc est hō vt suppono
 igitur hoiez esse aīal significat p̄marie. a. propō et t m̄. a.
 ppō n̄ significat p̄ma. a. hoiez esse aīal s̄ scdarie sic ista hō ē
 hō significat p̄marie hoiez esse hoiez et scdarie hoiez esse aīal
 hoiem esse cor: p̄: hoiez esse subam et sic de alijs s̄ v̄sus inse-
 rius significat hoiez esse for. hoiez esse platonē cesarē an̄ p̄m
 et sic de alijs infinitis scdarie et p̄nter. C Tertia p̄ sic aliq̄
 propō va significat p̄marie chymerā esse et deus non esse sic
 aliqua ppō falsa significat p̄marie deū esse et hoiez esse aīal p̄-
 batur p̄na ps p̄clōnis et recipio hāc ppōne chymerā esse et

deus non sunt patet qd ipsa est vera et non significat pma-
 rie nisi chymera esse et deum non esse igitur et scda ps psonis
 probat de tali deo esse et hoc sunt aial et pz qd illa est falsa si
 gnificando pmarie deum esse et hoiem esse aial et sic pz possibi-
 litas psonis in dicto cathegozico et no ypothetico. Et
 ista pldone seqt qd chymera esse et deum non esse est falsu. et a.
 ppd significat pmarie chymera esse et deum non esse: et tñ. a.
 ppd non e falsa sed neccia pbat et assigno vt prius hac p/
 positione chymera esse et deum non sunt pz qd b neccia et qd ipsa
 significat pmarie chymera esse et deum si est h chymera et
 deus non esse sit falsu pbat qd hec ppd e falsa chymera et
 deus non e que pmarie significat chymera esse et deum non esse
 qd est falsu. Sed forte ex isto pcluderet aliq qd aliq est
 propo va cuius significatu pmaris est falsu. Et hunc dñ
 negado pñe illa seq qd istd significatu chymera esse et deum
 non esse pot sumi cathegozice vel ypothetice: si cathegozice
 sic est ver: et e significatu pmaris illius chymera esse et
 deus non sunt: si aut ypothetice sumit sic e falsu et e signifi-
 catum pmaris illius copulatiue chymera et deus non e.
 Sequit etiã ex prior: pldone qd deum esse et hoies esse aial
 est ver: et a. ppd significat pmarie deum esse et hoiem esse aial
 et tñ. a. ppd est falsa: pz istud correlariu de tali deo esse et
 ho sunt aial pz qd ipsa e falsa significado pmarie deum esse et
 hoiem esse aial et qd deum esse et hominem esse aial sit ver: pz qd
 hec copulatiua est va de? et ho e aial significado pmarie
 deum esse et hoies esse aial. Veritatem cu pponunt tales
 conclusiones querat de dictis qualr tenent nungd cath-
 gozice vel ypothetice. hdec. n. va e deum esse et hoiem esse
 aial est ver: pcedendo dem copulatiue h cathegozice e fal-
 sa silt: cu dñ. a. ppd significat pmarie deum esse et hoies esse aial
 tenendo dem cathegozice est va et ypothetice e falsa et sic
 pnter i alijs e dñ. c. Juxta pdicta sequit alia correlaria
 vz aial esse hoies esse ipole et hec ppd aial est ho pmarie
 significat aial esse hoies et tñ ipsa non est impossibilis h neccia.
 Et qd hoiem esse hoies est ptinges et hec ppd ho est ho si/
 gnificat pmarie hoies esse hoies et tñ ipse no e ptingens sed
 neccia. Tbi tñ pcluderet qd aliq ppd est neccia cuius signifi-
 catum pmaris est ipole et aliq est neccia cuius significatu
 est ptingens: negat pñam: qd dato qd b aial e ho sit. a. co/
 cedo qd aial esse hoiem est significatu pmaris. a. et aial esse
 hoies no est significatu pmaris. a. ymo nullu aial esse ho-
 mines est significatu pmaris. a. sicut aial esse hoiem e i/
 possibile et aial esse hoiem est neccium: sumedo primaz in
 sensu diuiso et reliqua in sensu pposito. Tñ ad pbandu qd
 hec est ipolis aial est ho dñ sic argui impossibile est aial esse
 hoiem Et hec ppd aial est ho sic pmarie significat ergo
 ipsa est impossibilis. Vel sic aial esse hoiem est impossibile
 in sensu copposito et hec ppd aial est ho sic pmarie signifi-
 cat igitur et. Si. n. argueret aial esse hoiem e impossibile et a.
 propo sic pmarie significat igitur. a. ppd est impossibilis di-
 stinguat aia nungd sumat in sensu copposito aut i sensu di-
 uiso In sensu copposito pcedat pñam et neget maior. Sz in
 sensu diuiso neget pñam: Et pñam dicat ad alia fo: mam vz
 homine esse hoies est ptinges et illa ppd ho est ho signifi-
 cat pmarie hoiem esse hoiem: igit ipsa est ptingens di-
 stingue aia h copositione et diuisione qd et.

Quarta conclusio qualitercuq. a. signi-
 ficat e: et tñ. a. significat e: qditer nullu. a. significat e:
 probat hec pld: pñam ps de se est manifesta p suas expo-
 nentes: sed scda probat et assigno hanc ppone. Est qualr
 nullum. a. significat: que sit. a. Tunc sic. a. est ppd ergo si/
 gnificat pmarie se i non vt qd debeat significare pmarie
 nisi esse qualr nullu. a. significat esse: igit. a. significat e: qd-
 ter nullu. a. significat esse. Ex isto et seqtur qd aliqd signifi-
 cat qd non significat: qd ille terminus: qd no significat signifi-
 cat qd non significat et ille terminus e aliqd igitur et. Et
 si arguit sic Aliqd significat qd no significat: igit aliqd signifi-
 cat et illud non significat. h dñc dñ supposito qd relatiuuz
 non referat ad ly aliqd Sed ad aliud aia inclusuz: argu-
 mentu non vz: qd relatiuuz resolut no hz pcedente termino
 officabili primo termino pbabili. Sz si ly aliqd explicitu

esset antecedens relatiu de beret negari qd aliqd significat
 quod non significat. Sequitur etiam qd. a. significat qua-
 liter non significat dato qd ille terminus qualiter non signi-
 ficat sit. a. et qd. b. significat sicut non significat nec pot signi-
 ficare supposito qd. b. sit illud copulatu sicut non significat
 nec pot significare. Et sic pcedit qd. a. scilicet significare qd no
 scitur significat nec credit nec ymaginat nec intelligit signi-
 ficare: Et sic de infinitis et.

Quinta conclusio Aliqua ppd va signifi-
 cat pmarie nullu ho-
 minem esse asinu et hoiem esse asinu. Et aliq ppd falsa si/
 gnificat pmarie nullu hoiem esse asinu et hoiem esse as-
 nu: probat: b pldo: et assigno istas duas ppones nullu ho
 est asinus et hoiem esse asinu: nullus ho est asin? et ho est
 asinus: pz qd pñam est va et scda est falsa et tñ quelz illaz
 significat nullu hoiem esse asinu et hoiem esse asinu: no tñ
 ides est significatu vtriusq. Significatu. n. pñam e necciaz
 et significatu scde est impossibile: h. n. appeant eadē signifi-
 cata non tñ sunt: qd vnu est significatu cathegozicu et reli-
 quuz est significatu ypotheticu. Et ista pldone seqt qd
 a. et b. sunt due ppones quaz vna est vera et reliq e falsa
 quaz quelz significat pmarie te no esse hoiem et te esse
 animal probat: et pono qd tu no sis et capio has ppones.
 Tu non es ho et te esse aial tu no sis et ho et tu es aial quaz
 pñam sit. a. et reliq. b. Isti posito pz pldo. Sequit et qd
 a. et b. sunt due ppones quaz quelz significat qd pole est
 te non esse et te esse et tñ. a. est ppd falsa et impossibilis et b.
 propositione va: probat: et pono qd. a. sit ista propo: pole e
 te non esse et te esse. Et sit. b. illa possibile est te non esse et
 tu es Isti posito pz possibilitas psonis et.

Sexta conclusio precise deum esse signifi-
 cat. a. ppd et tñ aliud qd
 deum esse significat. a. propo: probat: et capio ista propo-
 sitionem: pñam deus est que sit. a. Tunc pz qd pñam deum
 esse significat. a. qd. a. significat pñam deum esse: Et qd aliud qd
 deum esse significat. a. pz: qd. a. significat hoies esse qd est
 aliud qd deum esse. Et pot etiã probari b hoies in casu illo:
 supposito qd. a. sit illa copulatiua pñam deus est et ho e aial
 veritru cu proponit illa pñam deum esse significat. a. no dñ i/
 mediate pcedi vel negari sed distigui nungd sit exclusiua
 exponibilis aut officabilis respectu huius vbi significat p
 mo mo pldo est falsa et scdo mo est va. Et ad istu sensuz
 proba possibilitatez eiusde. Et ista distinctio seqt qd
 pñam deum esse significat pmarie. a. propo et tñ. a. propo no
 significat pmarie pñam deum esse: probat et assigno qd. a. sit
 hec deus est. Tunc pz qd pñam deum esse significat. a. pñam
 et nihil aliud qd deum esse significat. a. pmarie. Et qd no si/
 gnificat pmarie pñam deum esse: pz: qd hec propo pñam de?
 est significat illud pmarie igit non alia. Et pot etiã pce-
 di qd pñam deum esse significat. a. propo pmarie et tñ deuz
 esse non significat. a. propo pmarie: probat supposito qd
 a. sit illa pñam deus est et qd b propo: pñam deum esse signi-
 ficat. a. propo pmarie: no sit exponibilis sed officabilis.
 Sequit etiã ex dictis qd pñam deum esse significat propo
 vera pmarie: et pñam deum esse significat propo falsa pma-
 rie: probat: na pñam deum esse significat b propo de? e pma-
 rie et ipsa est propo va igit et. aia probat: qd deum esse si/
 gnificat illa deus est pmarie et nihil aliud qd deuz esse si/
 gnificat illa deus est pmarie igit et. Et qd pñam deum esse si/
 gnificet pmarie propo falsa pz de ista: pñam de? est: que
 est falsa Et sic pz possibilitas psonis tenendo ly pñam in
 vno loco exclusiue et in alio de excluso extremo qd et. qd
 cuqz igit dicta sūt de scire crede et alijs modis noialibus
 possunt huic mo significat applicari et no solum isti sed etiaz
 omnibus alijs noialis supius: vt dubitare pcepere yma-
 ginari velle nolle fm qd scueris subtiliter perferuari.
 De sensu composito et diuiso.

De sensu composito et sensu diuiso qd otu trahit
 a terminis officabilibus vt supius dicebat se-
 quitur ptractandū. Et pñam quo est notandū
 qd oēs illi modi supius explicati puta noialis
 verbalis pceptialis et aduerbialis sensuz co-
 k 2

positionis et divisionis exprimerentur sed qualiter est difficultas. Dicunt quidam quod uniuersaliter quodocumque modus simpliciter precedit orationem infinitiuam vel finaliter sublequitur eandem sensus compositus firmiter nominatur ut possibile est scire currere scire currere est possibile: Sed quando mediat dictus sensus diuisus vocatur ut scire possibile est currere. Alii dicunt quod quando modus simpliciter precedit est sensus compositus ut prius sed quando mediat vel finaliter sublequitur est sensus diuisus: ut scire scire esse verum et esse verum est scitum a me. Et sic consequenter in alijs: Et licet isti modi dicendi sint probabiles non tamen sunt in toto veri: quod non videtur ratio quare quando modus simpliciter post ponitur quin possit teneri in sensu composito sicut in sensu diuiso et est cum indifferenter possit esse prius aut secundus terminus probabilis. Dico ergo aliter tenendo medium istorum quod quodocumque modus simpliciter precedit dictum categoricum vel hypotheticum facit sensum compositum. Et quando mediat verbis dictum et primum extremum tenetur in sensu diuiso: Sed quando finaliter sublequitur idem potest indifferenter summi in sensu composito et sensu diuiso. Exemplum primum est possibile est scire currere vel scire a esse verum. Exemplum secundum est scire impossibile est currere vel a dubito esse verum. Exemplum tertium est creatum esse deum est necessarium vel a esse verum esse creditum a te. Dico quod quilibet istarum et consensum cum proponitur est distinguenda sui compositionem et diuisionem nisi in utroque sensu fuerit vera. Hec enim propositio creatum esse deum est necessarium potest summi in sensu composito vel in sensu diuiso. In sensu composito est falsa quia tunc equipollet huic necessarium est creatum esse deum: et officia bilis: sicut illa videtur propositio est uerum creatum esse deus sic primarie significando quod falsum est. Si autem sumatur in sensu diuiso propositio vera est et non habet officium sed resoluti respectu illius termini creatum recte sicut ista. Creatum esse deum: videtur hoc esse deum est necessarium et hoc est creatum ergo creatum esse deum est necessarium et hoc hoc esse deum est necessarium non habet ulterius resoluti respectu illius termini deum sed officium respectu modi non obstante quod sit in sensu diuiso: quia modus est prius terminus sic recte hoc hoc esse deum. Ita quod nolo concedere quod deum esse creatum est necessarium sine summa in sensu composito sine diuiso. In sensu composito propositio est falsa Et in sensu diuiso sicut: quod dicitur officium immediate facta resolutione primum termini videtur illius termini deum: unde dicendo hoc esse creatum est necessarium dico quod propositio illa officia bilis est: licet modus teneatur in sensu diuiso quia immediate subordinatur uni tali mentali hoc necesse est esse creatum que falsa est et officia bilis. Ex quo videtur necesse est primus terminus. Est ergo pro toto notandum quod quando talis modus finaliter sublequitur et tenetur in sensu diuiso: si verbum infinitiuum modi terminus mediatu s precedit ab ipso incipitur probatio pro positionis. Si autem fuerit terminus immediatus a modo incipitur probatio propositio officiantes non obstante quod ipsa precesserit terminus mediatu s existens post verbis ubi gratia dicendo: hoc esse creatum est necesse illa propositio officia bilis est sicut illa cui equipollet hoc necesse esse esse creatum. Sed dicendo hoc creatum esse est necessarium pro illa est resolutibilis respectu istius termini creatum sicut illa hoc creatum necesse est esse. Ita ergo quod si dicerem deum esse creatum est necesse primus terminus probabilis est scire deum et secundus est scire necesse. Sed si dicerem deum creatum esse est necessarium primum terminus est scire deum et secundus scire creatum dato adhibere sit appositum verbi infinitiuum. Ex his igitur propositio impossibilitas istarum aial esse aial est impossibile: homines esse homines est impossibile: scire currere scire et eundem currere non scire: tam in sensu diuiso quam in sensu composito. Sed iste sunt satis possibile aial esse hominem est impossibile animal esse est impossibile: homines esse est impossibile scire currere esse scire et scire currere esse non scire: quia scire ponatur quod scire et placet currere et scire scire: tunc patet quod scire currere esse scire et ipsam currere esse non scire: quia scire platonem esse non scire qui plato est currens: Sicut concedo quod deum creatum esse est necessarium: in sensu diuiso

scire: Et nego quod deum creatum esse sit necesse quod scire scire sumatur. Similiter posito quod si vera Rex sedet et lateat te: concedo in sensu diuiso quod hoc verum esse scire quod hoc esse scire et hoc est verum igitur et sed nego quod hoc esse verum scire. Sicut posito quod illa deus est sit a. et lateat te: tunc concedo quod illa deus esse a. scire: et eandem a. esse scire sed nego quod illam esse a. scire vel scire. Et sic ad omnes alias est dicendum hec enim propositio hoc esse a. scire: equiualeat isti hoc scire esse a. si sumitur in sensu diuiso Et hoc a. esse scire equiualeat isti in eodem sensu hoc a. scire esse. Etiam ista alibi esse nigrum est possibile in sensu composito equiualeat isti possibile est album esse nigrum: sed in sensu diuiso album possibile est esse nigrum et hoc album nigrum esse est possibile equipollet isti alibi nigrum possibile est esse. Ex quo patet quod in casu scire album esse est scitum a te et tamen scire esse alibi est tibi dubium vel non scitum a te. Et sic de alijs infinitis quare et. Verum tamen est notandum quod huiusmodi verba: potest et contingit non habent huiusmodi distinctionem: quodocumque enim personaliter sumuntur faciunt sensum diuisum: ut antipater potest esse: aut scire contingit currere. Sed quando impersonaliter sumuntur tunc faciunt sensum compositum: ut potest esse quod antipater sit vel currat: Contingit homines currere aut contingit quod scire legit vel disputat et. quocumque igitur dicta sunt de terminis officia bilibus potest etiam in terminis modalibus exponibilibus confirmari. Ita quod quando modus preponitur facit sensum compositum ut necessarium omnis homo est aial quando mediat inter subiectum et predicatum facit sensum diuisum: ut omnis homo necessarius est aial: sed quando finaliter sublequitur potest indifferenter summi in sensu composito vel diuiso: ut omnis homo est aial necessarius. Et si sumitur in sensu composito propositio exponibilis est respectu huius termini necesse quod licet sit ultimus terminus in pro positione quod ad situm: est tamen primus quo ad probationem: quia tunc subordinatur immediate uni tali termino mentali necessario omnis homo est animal que vera est. Si autem sumitur modus ille in sensu diuiso propositio falsa est: quia habet probari respectu signi vltimi et equipollet isti: omnis homo necessarius est aial: que sic exponitur homo necesse est animal et nihil est homo qui illud necesse est animal quod falsum est: sumendo ly necesse modaliter et non notialiter. Et sic consequenter in alijs modis dicatur ut possibiliter et impossibiliter contingenter vere et false.

Ex ista sententia infero istam conclusionem quod in sensu composito ad sensum diuisum cum termino officia bili frequenter fallitur argumentum: unde non sequitur: necesse omnis homo est animal igitur omnis homo necesse est aial: possibile est quod omne animal quod est in ista domo sit asinus: igitur omne animal quod est in ista domo potest esse asinus: impossibile est alibi esse nigrum: igitur album impossibile est esse nigrum. Contingenter creatum est deus igitur creatum contingenter est deus: contingens est animam pauli esse igitur animam pauli contingens est esse. Et sic de multis alijs ubi patet quod antecedens de facto vel de possibili est verum et suum consequens falsum: significando continue primarie ut prius. Similiter a sensu diuiso ad sensum compositum non videtur talis forma arguendi: unde non sequitur omnem hominem possibile est mori igitur possibile est omnem hominem mori. Utrumque illorum contradictorium: rex sedet et nullus rex sedet potest esse verum igitur possibile est quod utrumque illorum contradictorium sit verum: Album possibile est esse nigrum: igitur possibile est album esse nigrum: verum potest esse falsum igitur potest esse quod verum sit falsum. Sed eundem contingit currere ergo contingit quod sedens currat. Creatum necessario est deus igitur necessarium creatum est deus: Animam tuam necesse est esse igitur necesse est esse animam tuam: Et sic de alijs infinitis ubi patet quod antecedens potest esse verum sine consequente significando ut prius: patet ergo quod non sequitur: tu scias scire currere igitur scire scire currere: ut posito quod multi homines currant et scias bene quod scire currat inter illos sed nescias quis illorum est scire tunc patet quod tu scias scire currere: quia hec propositio est scita a te scire currat quam scias sic primarie

significare vt suppono igitur τ . Et q nullus so: scis currere probatur: supposito q quilibet illorum hominum credas sedere: stat. n. bene q scias aliquem hominem currere τ q nullum hominem scias currere: ymo q quilibet illorum credas sedere. Etiam econtra nō sequitur: vt so: scis currere ergo scis so: currere posito q so: currat ante te quez bene videas currere nescias tamen q ipse sit so: tunc patet q non scis so: currere sed q tu so: scis currere probatur: q: hoc scis currere τ hoc est so: igitur so: scis currere Et si ex illo antecedente inferretur q tu scis so: currere negetur consequentia: quia arguitur respectu secundum termini resolubiliter vbi deberet argui respectu primi officialiter. Sed ad inferendum illud psequens de sensu composito oportet q quelibet premissarum sit de sensu composito: sic arguendo tu scis hoc currere τ scis q hoc est so: igitur scis so: currere. Sed adhuc hoc non sufficit: in alijs terminis q: non sequitur: tu dubitas hoc esse verum τ scis q hoc est. a. igitur tu dubitas. a. esse verum: posito q quelibet illarum sit. a. deus τ rex sedet: quarū priā sit scita τ scda tibi dubia: quaz quāz scias eē. a. Isto posito patet q tu dubitas hoc esse veruz rex sedet τ etiaz scis hoc esse. a. per casum τ tamen non dubitas. a. eē veruz ymo scis. a. esse verum: q: hec propositio est scita a te. a. eē verum sic primarie significando. In alijs terminis etiam non sequitur: vt tu dubitas so: currere τ scis so: esse hominem ergo dubitas homines currere: vt posito q scias hominem currere Et sit so: a longe quem scias eē hominem τ dubites ipsum currere isto posito patet q antecedens est verum τ consequens falsum. Econtra eū nō sequitur: vt tu dubitas hominem currere τ scis q iste est homo igitur dubitas hoc currere: vt posito q so: sit corā te quez scias nō currere τ scias eē hoies s; lateat nūqd hō currit. Similiter non sequitur: tu dubitas. a. esse veruz τ scis q hoc est. a. igitur tu dubitas hoc esse verum posito q b hō mo est asinus sit. a. quam scias esse. a. τ scias non eē vāz. Et q hec Rex sedet sit. a. que sit tibi dubia: Isto posito patet q tu dubitas. a. esse veram: q: hec propositio eē tibi dubia. a. est veruz sic primarie significando igitur τ . Et q tu scis hoc esse. a. demonstrando istam homo est asinus patet τ q tu non dubitas hoc esse veruz est manifestū q tu scis hoc esse falsum per casum τ . Concludendo tamen propositionem de sensu composito ex duabus premissis de sensu composito vel sensu conuertibili cum sensu composito quarum vna premissarum eē cum hoc verbo scio τ alia cum verbo principali propositionis concludendo addendo dictionem exclusiuam huic verbo scio tenet generaliter consequentia: exceptis verbis denotantibus voluntionē aut nolitionem. Ita q bene sequitur: dubito hoc eē verum τ scio q tū hoc est. a. ergo dubito hoc. a. esse verum: Tu dubitas hoc currere τ scis q tū hoc est homo ergo dubitas hominem currere. Similiter eē tu dubitas. a. esse veruz τ scis q tū hoc est. a. igitur tu dubitas hoc esse verum: Tu dubitas hominem currere τ scis q tū hoc eē homo igitur tu dubitas hoc currere. S; non sequitur: volo videre papaz τ scio q tū ille est papa igitur volo videre illuz: nec econtra: vt posito q maxime desiderares videre papā in suis pontificalibus: cū hoc q videas illum qui est papa que nullo modo velles videre: isto posito patet q antecedens est veruz τ consequens falsum: τ q econtra non valet probatur: posito q velles videre papam τ q ipse sit coram te molestando te rome cuius nolles ipsum videre quare τ . Item non sequitur volo percutere illum τ scio q tantum ille est sacerdos igitur volo percutere sacerdotem nec econtra: Sicut non sequitur volo percutere te τ scio q tantum tu es in ecclesia igitur volo percutere te in ecclesia. Nec sequitur: iste latro vult furari τ scit precise q omnis fur est suspendendus igitur latro vult esse suspendendus: Sicut non sequitur iste vult adulterari τ scit q precise adulter est in peccato mortali ergo iste vult esse in peccato mortali: Et sic consequenter in alijs est dicendum. Stat enim q sciam consequentiam esse bonaz τ velim esse sicut primarie significat per

antecedens licet noliz esse sicut adequate significatur per consequens: q: stat q consequentia sit bona scita a me esse bona τ q velim illam non valere vnde ista consequentia est bona scita a te esse bona. C. Iste mouetur in peccato mortali igitur damnabitur: τ vis aīs τ nō vis pās q: nō vis illam consequentiam esse bonam. C. Similiter sequitur tu percutis istum τ iste est sacerdos igitur tu percutis sacerdotem illa consequentia est bona scita a te esse bona τ antecedens est volitum a te τ non consequens: q: tu nō vis illam consequentiam esse bonam. C. Ubi tamen aliq consequentia esset bona volita a te esse bona τ antecedens eēt volitum a te oporteret consequens eiusdem esse volitum a te quare τ . Item in principali proposito non sequitur so: percipio loqui ergo percipio so: loqui: vt posito q so: loquat mibi τ percipia eius loquelam credā tamē q ipse non sit so: q loquitur: isto posito patet q antecedens est verum τ consequens falsum. Nec etiam sequitur econtra tu percipis so: loqui ergo so: percipis loqui: ponendo q so: sit inter multos hoies cuius vocē bene nescias τ loquatur te audiente ita q nescias quis illoruz est so: isto posito patet q consequentia non valet. C. Similiter non sequitur: forte volo eē in fouea ergo volo so: esse i fouea posito q maxime diligam so: veniat mibi tū sic dispositus q nescia ipsū eē so: τ talr malefaciat mibi q vellē ipz malefactorē eē i fouea. nec seqt eē volo so: eē i fouea igitur so: volo eē in fouea posito q vellem ipsum eē in fouea ppter aliquod maleficiū q mibi fecit veniat tamē me nesciente ipsum esse so: τ placeat mibi in tantū q nullo modo velim ipsum esse in fouea isto posito patet veritas antecedentis cum veritate consequentis. Etiam non sequitur volo tibi dare equum meum igitur equum meum volo tibi dare: vt posito q bñ fecisses mibi sic q vellē te remunerare cum vno equo solum valoris decem ducatoruz τ non cum meliori: τ q credam me talem habere sed habeam vnum precise viginti ducatorum quem nullo modo vellem dare tibi isto posito patet intenti consequentia non valere. Nec etiam econtra sequitur: vt equum meū volo tibi dare ergo volo tibi dare equum meū: posito q nollem tibi dare aliquem equum sed vnum canem τ q habeā precise vnum equum q sit a remotis que credam esse vnum canem quem tibi promitto credendo q sit canis: isto posito patet q equum meum volo tibi dare quia hunc volo tibi dare τ b est equus meus τ tamen nolo tibi dare equum meum vt patet ex casu τ . Item non sequitur intelligo aliquem esse punctum mediū illius corporis ergo aliquem punctum intelligo eē mediū istius corporis assignato vno corpore sperico. Nec sequitur bolem ymagino: esse asinum igitur ymagino: hominem esse asinum. Nec cum tali verbo apparet. Unde non sequitur albi apparet esse nigrū mibi igitur apparet albi eē mibi nigrum. Nec sequitur homo apparet mibi asinus: ergo apparet mibi q homo sit asinus. Tū posito q so: obijciatur tibi quem credas esse asinum habes cōcedere q so: apparet tibi asinus τ q homo apparet tibi asinus: sed nō apparet tibi q so: sit asinus nec tibi apparet q homo est asinus: ymo so: apparet tibi aliud a so: τ apparet tibi aliud ab homine: sed non apparet tibi aliud a se. Similiter so: qui est homo apparet tibi asinus τ tamen so: non apparet asinus qui est homo: sed so: apparet tibi asinus q e asinus. Nam hec propositio apparet tibi vera sic significando primarie hoc est asinus qui e asinus. Similiter so: apparet tibi illud qd est τ ipse est homo τ tamen non apparet homo: ymo so: est illud q apparet τ ipse apparet asinus τ tamen non est asinus. Nam so: est animal quod ipse apparet ergo ipse est qd ipse apparet patet consequentia τ antecedens probatur: quia so: est animal τ animal ipse apparet igitur so: est illud qd ipse apparet. Concedo ergo q omne qd apparet est illud q apparet τ so: apparet asinus τ tamen so: non e asinus quare τ . Et si dicitur quomodo ergo so: apparet asinus per intentionem suam vel intentionem asini dico q vtroq; modo: q: intentio vel similitudo sua non est similitudo hominis s; hominis

nis est similitudo: quia h̄ intentio vel similitudo illa boies
representet et hominē significet nō tamen representat nec
significat hominem sicut stat q̄ sor. cognoscam et tamen
non cognoscam sor. Et si arguitur sic sor. apparet solus si
cut est et sor. est homo igitur sor. apparet homo: negatur
consequentia: sed oportet q̄ sumatur i minori apparet ei
dem q̄ sor. est homo etc.

Iuxta dicta solet dubitari persuadendo al-
qua duo eides apparere equa-
lia: in equalia sic: ponat a rēotis. a. b. c. et sit. a. insensibilis
maius. b. sic q̄ appareat tibi. a. et b. esse equalia sit etiam
. b. insensibilis maius. c. ita q̄. b. et c. appareant etiā tibi eq̄
lia sed sit excessus. a. super. c. sensibilis sic q̄ bene sentias
. a. esse maius. c. Itō posito patet q̄. a. non appet tibi eq̄
le. c. sed pbatur q̄ sic. Et facio istas consequentias hoc. a.
est equale huic. b. et hoc. b. ē equale huic. c. igitur hoc. a. ē
equale huic. c. ista cōsequentia apparet tibi bona: q̄ bene
scis q̄ illa est bona et antecedens apparet tibi verum ergo
et consequens. **C** Secundo arguitur sic: Et pono cū casu
q̄. a. appareat tibi precise pedale Et arguitur sic. a. pedale
le est equale. b. ergo. b. est pedale: ista consequentia ē bo-
na que apparet tibi bona et antecedens apparet tibi verū
per casum ergo consequens: tunc facio istam aliam conse-
quentiam. b. pedale est equale. c. igitur. c. est pedale: ista
consequentia apparet tibi bona et antecedens apparet tibi
verum ergo et consequens: tunc sic. c. apparet tibi pedale
et a. apparet tibi pedale igitur. a. et c. apparent tibi equa-
lia q̄d erat probandum. **C** Ad primum respondetur ne-
gando q̄ antecedens illius sequētie apparet tibi verū:
quia licet vtrāq̄ pars illius antecedētis apparet tibi vera
non tamen apparet tibi q̄ vtrāq̄ pars illius sit vera.
Et sic non sequitur: vtrāq̄ pars illius copulative apparet
tibi vera igitur illa copulativa apparet tibi vera: nec se-
quitur apparet tibi q̄ prima pars est vera et appet tibi
q̄ secunda pars est vera igitur apparet tibi q̄ vtrāq̄ ps
est vera: vel q̄ iste due partes sunt vere: sed bene sequit̄
q̄ vtrāq̄ pars illius apparet tibi vera et q̄ ille due appa-
rent tibi vere: sicut licet q̄d̄ creditum a me credo esse
verum non tamen credo q̄d̄ creditum a me esse verum:
sed credo aliquod creditum a me esse falsum. **C** Ad secu-
dum dicitur pcedēdo q̄. c. apparet tibi pedale et vterū
non sequit̄. c. apparet tibi pedale et a. apparet tibi pe-
dale igitur. a. et c. apparent tibi equalia: q̄ licet vtrūq̄
istorum apparet tibi pedale non t̄ apparet tibi vtrūq̄
istorum esse pedale: nec apparet tibi q̄ illa sint pedalia: li-
cet illa appareat tibi pedalia: sicut etiam vtrūq̄ istorum
credo esse verum demonstratis duobus contradictorijs
contingentibus et tamen non credo vtrūq̄ illorum esse verū
ymō credo alterum illoꝝ esse falsum.

Contra istam responsionem arguitur sic:
apparet tibi q̄. c. est pedale
per concessum: et appet tibi q̄. c. est pedale q̄ p
casum minus q̄. a. q̄d apparet tibi pedale ergo apparet
tibi q̄. c. est minus seipō q̄d est impossibile. Sequitur. n.
. c. est pedale et c. est minus q̄. a. q̄ est pedale et oia peda-
lia sunt equalia vt suppono igitur. c. est minus seipō. Ista
consequentia est bona et apparet tibi bona et antecedens
apparet tibi verum igitur et consequens q̄ erat proban-
dum. **C** Hūc respondetur negando q̄. c. apparet tibi
minus q̄ pedale: licet. n. appareat tibi minus. a. non ta-
men apparet minus q̄ pedale. Et tunc ad argumentum
nego q̄ antecedens apparet tibi verum: q̄ h̄ appareat
tibi q̄. c. est pedale et appareat tibi q̄. c. ē minus q̄. a.
non tamen a: paret tibi. c. esse pedale et c. esse minus q̄
. a. q̄ hec ppositio non apparet tibi vera. c. est pedale
et c. est minus q̄. a. Unde salis terminis est satis pole q̄
vtrūq̄ istorum appareat tibi verum: et tamen q̄ non
appareat tibi vtrūq̄ istorum esse verum: demonstratis
duobus contradictorijs. Et q̄ vtrūq̄ istorum credas eē
. a. et tamen non credas vtrūq̄ istorum esse. a. posito q̄. a.
sit vna illarū deus est vel homo est asinus et hoc scias s̄
lateat te que illarum est. a. Similiter etiam est possibile q̄

vtrūq̄ istorum apparet tibi sor. et tamen non apparet
tibi q̄ vtrūq̄ istorum est sor. vt posito q̄ veniat an me
sor. et plato omnino similes in tantum q̄ non possim per-
pendere nec cognoscere quis eorum est sor. **C** Consequē-
ter est dicendum in casu consimili p̄o parte qua solet po-
ni hec conclusio: q̄ aliqua duo apparent sūme alba alicui
quorum alterum altero apparet albius eidem: ponendo
q̄. a. sit sūme album et iuxta ponatur tibi. b. remisse albi
que sit a remotis et appareant tibi per totam illam horā
. a. et b. eē sūme alba: intendatur tamen. b. per totam illā
horam te percipiente sic q̄ p̄o quolibet instanti appa-
reat tibi q̄. b. sit albius q̄ prius apparuit: q̄ satis possibi-
le est q̄ in quolibet instanti. b. apparebit tibi sūme albi et q̄
p̄o eodem instanti appareat tibi q̄. b. sit albius q̄ prius ap-
paruit: q̄ volo q̄ in quolibet instanti obliuiscaris qualiter
prius tibi apparuit. b. ymo credas q̄ nunquā apparuit ti-
bi sūme album sed continue remisse albi: isto posito si-
mus in medio instanti. Et arguitur q̄. b. appet tibi albius
q̄. a. quia. b. apparet albius q̄ prius apparuit et in prin-
cipio apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūm-
me albo: probo consequentiam: q̄ sequitur. b. est albius q̄
prius fuit et prius fuit sūme album ergo. b. est albius sūme
albo: Ista consequentia ē bona et apparet tibi bona et an-
tecedens apparet tibi verum ergo et consequens. **C** Se-
cundo sic et facio tibi istam consequentiam. a. et b. in prin-
cipio fuerunt equaliter alba: et b. est albius q̄ prius fuit et
. a. precise eque albū igitur. b. est albius. a. Ista cōsequē-
tia est bona et apparet tibi bona et antecedens apparet tibi
verum igitur et consequens.

Ad ista respondent quidam negan-
do casum dicen-
do q̄ sequitur. b. apparet albius q̄ prius apparuit et b.
prius apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme
albo s̄ si ponitur q̄. b. appareat albius q̄ prius bene ad-
mittunt casum. Sed q̄ casus satis possibilis est vt proba-
ui: ideo admitto casum: et nego conclusionem ppositā:
et secundas similiter. b. apparet albius sūme albo et b. ap-
paret albius. a. Et tunc ad argumentū. b. apparet albius q̄
prius apparuit et prius apparuit sūme album ergo. b. ap-
paret albius sūme albo: nego consequentiam: sicut non se-
quitur. b. apparet albius q̄ prius fuit et prius fuit vel ap-
paruit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: s̄
bene sequitur cum minori de presenti vt. b. appet albius q̄
prius apparuit et b. apparet prius apparuisse sūme albi
igitur. b. apparet albius sūme albo: sed minor est falsus: q̄
. b. non apparet tibi prius apparuisse sūme album: sed
iam apparet tibi q̄ ipsum apparuerit remisse albi: Et
tunc ad argumentū. b. est albius q̄ prius fuit et prius fuit
sūme album igitur. b. est albius sūme albo: cōcedo q̄ illa
consequentia est bona et apparet tibi bona et antecedens
non apparet tibi verum: maior apparet tibi vera: sed
minor non apparet tibi vera. b. prius fuit sūme albi:
quia iam apparet tibi q̄. b. prius non fuit sūme album:
ymō apparet ias tibi q̄ prius sui deceptus credendo. a.
esse sūme album: Eodem modo respondetur ad secundū
argumentum: dicendo q̄ consequentia facta est bona et ap-
parens tibi bona sed nego q̄ totus antecedens apparet
tibi verum: q̄ illa ps nō apparet tibi vera. s. a. et b. in
principio fuerunt equaliter alba: q̄ iam apparet tibi q̄
. a. et b. in principio non fuerunt eque alba: q̄ appet tibi
iam q̄ in principio sui deceptus credēdo illa duo eē equa-
liter alba. **C** Tertiamen est notandū q̄ ponendo ly ap-
paret non esse ampliatiuū non sequitur: apparet tibi q̄
hoc sit albius q̄ prius apparuit: igitur hoc apparet tibi
albius q̄ prius apparuit: dato enim q̄ illud non esset: an-
tecedens esset verum sine consequente: q̄ si aliquid appa-
ret illud est: q̄ si apparet aut videtur aut auditur aut tan-
gitur aut sentitur. Ex quorum quolibet sequitur q̄ hoc ē
propterea ad inferendum tale consequens patet q̄ oportet
assumere tales in sensu diuiso hoc apparet tibi prius
apparuisse album Et tunc argumentum erit satis fo: male.
C Cauendū est enim de sensu composito et sensu diuiso

respectu huius verbi apparet: vt non sequitur: apparet mihi qd for. currat ergo for. appet mihi currere q: qd is for. non fit in rerum natura potest apparere tibi qd ipse currat: sed tunc ipse non apparet tibi currere volendo tamen sustinere sicut credo esse sustinendum qd ly apparet est ampliatum: q non sequitur hoc apparet ergo hoc est: concedat bec consequentia. apparet mihi qd hoc currit ergo hoc apparet mihi currere: q: in alijs modis non refert preponere vel postponere terminum demonstratiuū ergo nec in isto: Et sic sequitur qd bec consequentia sit bona: appet mihi qd hoc sit albus qd prius fuit vel apparuit igit h appet albus qd prius fuit vel apparuit qre nē.

Contra quedam ^{superius dicta arguit} Et primo pbando qd album esse nigrū est possibile in sensu composito: Nam qle cunqz potest esse nigrum illud esse nigrum est possibile sz album potest esse nigrum ergo album esse nigrum e possibile: patet consequentia q: est sylus in tertio. mō prime figure et antecedens est verum vt patet ergo et psequēs. **Secundo** album esse nigrum potest ee verū ergo possibile est album ee nigrum ee verum. Et tūc arguitur sic: album esse nigrum est verum igitur album est nigrū. consequentia bona et antecedēs est possibile ergo et psequēs. **Tertio** album esse nigrum ab aīali scitur igitur possibile est album ee nigrum: p3 pna: q: nihil scitur nisi possibile: antecedens probatur: album ee nigrum aīal scit: igit albū esse nigrum ab aīali scitur: p3 consequentia ab actiua ad suā passiuam: antecedens probatur: album esse aīal nigrum scit igitur album esse aīal nigrum scit: p3 pna eo qd non refert preponere vel postponere adiectiuum suo substantiuo: Idē. n. ē dicere albū aīal currit et aīal albū currit.

Ad ista respondetur **Ad** pīmū nego qd albū esse nigrum sit possibile in sensu composito. Et tunc ad argumentum: dubito pnam factam nunquid maior teneat in sensu diuiso vel composito. Si in sensu diuiso nego consequentiam: q: ex modali de sensu diuiso et alijs de inesse si ne modo non sequitur conclusio de sensu composito: quia nunqz sic arguendo in conclusione maior extremitas predicatur de minori: nec contra vt p3 intuenti: q: cum dicitur qualecunqz potest ee nigrum illud ee nigrum est possibile non est credendum qd ly possibile in sensu diuiso sit predicatum sed illud precise esse nigrum: sicut in ista cui equina let qualecunqz potest esse nigrum illud possibile est esse nigrum: volendo ergo concludere conclusiones in qua maior extremitas predicatur de minori debet inferri qd albū possibile est ee nigrum: vel album esse nigrum est possibile in sensu diuiso: et non in sensu composito: q: tunc subtm est tota oratio infinitiua et predicatū ly possibile. Et sic maior extremitas non predicatur de minori in conclusioe nec e contra. Si autem quis vellet qd maior illa teneretur in sensu composito negare maiores: q: bec vlis non est possibilis sic significando: qualecunqz potest ee nigrum illud est nigrum: nec etiam pna est bona de forma: q: non sequit: omnem boiem esse aīal ē neūm in sensu composito for. est homo igitur for. esse aīal est necessarium. **Et** si dī qd est syllogismus i darij negatur: q: oporteret qd maior eet vlis et pcd esset singularis particularis vel indefinita. Et qd illud qd subijctur in maiori predicatur in minori et qd maior: extremitas predicatur de minori in conclusione: quorum nullum reperitur in syllogismo isto: primo maior non est vniuersalis: quia exponibilis non est: nec conclusio est particularis indefinita vel singularis: q: resolubilis non est nec sibi subijctur terminus discretus. **Item** etiā illud qd subijctur in maiori predicatur in minori: q: in ista omnem boiem esse animal est neūm subtm est ly oēm hominem esse animal et in minori ē precise ly homo predicatum. Et qd maior: extremitas non predicatur de minori in conclusione etiam patet: q: ly neūm est maior: extremitas et ly for. minor: et subiectū conclusionis ē totū sicut for. esse animal. **Ubi** tñ modus in predicto argumento tenet in sensu diuiso pna foret bona: et sylus in tertio mō

prime figure: q: oīa eēt requisita: primo maior: eēt vlis sicut ista omnem hominem necesse est esse animal. cuius subiectum eēt ly hominē et predicatur ly omne animal: et conclusio eēt indefinita vel singularis sicut ista for. necesse est esse aīal: et illud qd subijctur in maiori predicatur i minori: et maior extremitas predicatur de minori vt clare p3 intuenti: verū tamen concessa illa pna debet negari maior videlicet oēm hominē ee animal est neūm sicut negatur ista omnem hominem necesse est esse animal: q: quolibet exponens est falsa.

Sed hic oritur ^{vnus dubium nunquid} propositio modalis sit alicuius quantitatis Et dī qd quedam modalis est alicuius quantitatis et quedam nullius: propositio modalis dī alicuius quantitatis in qua subijctur terminus non determinatus a mō nisi aliud enenerit Impedimentū: siue propositio illa fuerit in sensu composito siue in sensu diuiso: vnde bec propositio omnis homo scit. a. propositioē esse veram est vlis non obstante qd sit in sensu composito q: subijctur tetminus non determinatus per modum. Similiter illa boies possibile est currere est indefinita. Et bec est particularis Aliquem boiem impossibile est ee asinum: et h est singularis te possibile est currere: vel tu scis. a. esse verum: Et h sicut .a. scitur a te esse verum: Et hoc cōtingit q: nulli mō subiectum determinat. Et notanter dixi nisi aliud enenerit impedimentū propter exclusiuas et exceptiuas pīmi ordinis que non sunt alicuius quantitatis in quibus subijctur termini super quos non cadit modus: vt tñ homo scit deum ee: vt tñ album possibile est ee nigrum: vel omnis homo preter for. scit. a. esse verum: Et sic de alijs. **Ad** propositio modalis que nullius ē quantitatis est illa in qua vltz per modum determinatur vel ipsemet subijctur: vnde nulla istarum est alicuius quantitatis: hominem esse animal est necessarium. a. esse verum est scitum a te: hominē ee asinum est impossibile. b. esse falsum dubitatur a te in sensu composito: q: suba harum per modum determinant vt patet. Similiter iste non sunt alicuius quantitatis possibile est for. currere: impossibile est boiem esse asinum: necesse est deum esse: contingens est te currere: verum est te ee. falsum est hominem esse asinum: scitum est a te. a. esse verum: dubium est tibi regem federe: creditur a te papam esse roine ymaginatur a te chymeram ee: Et sic de alijs vbi modus subijctur: per hoc p3 qd illa pna nō valet hic subijctur terminus cōis vel discretus sine signo precedēte ergo ppō illa est singularis vel indefinita: vt p3 de illis: hominem currere est contingens: hoc ee est verum: quaru nulla ē alicuius quantitatis vt dicitur ē. Et in vna subijct terminus cōis puta hominem currere et in alia terminus discretus v3 hoc esse: Sed ad concludendū q. a. vel. b. sit i definita vel singularis op3 sua subiecta per signa non determinari. **Et** si dicitur ptra: ista omne possibile ē ens esse: subijctur modus et tamen illa est alicuius quantitatis. **Item** dicitur qd non subijctur aliquis modus: sed vnus terminus cōmunis nominaliter sumptus. Et si iterū arguitur qd bec est alicuius quantitatis: possibile est ens esse: q: bec est vlis omne possibile est ens esse igitur sibi correspondet aliqua indefinita vel preiacens et non alia qd illa possibile est ens esse ergo ipsa ē indefinita. **Item** dicitur qd illa non est sua indefinita sed ista ens possibile est ens ee: et h ē sua particularis: aliqd possibile est ens ee: vnde illius vlis non bene potest dari preiacens distinctum a sua vli sed toto istius datur vnum conuertibile sicut alias dicebam de ista tñ non homo currit. Et sicut dicitur de his ppōibz denominatis a mō officibili Ita potest dici de alijs denominatis a mō exponibili: qd dum modus determinat subiectum propositioē ille non sunt alicuius quantitatis: vt necessario deus est asinus: contingenter tu curris Et sic de alijs. Sed quando modus super subiectum non cadit bñ sunt alicuius quantitatis deducto alio Impedimento vt pī dicebatur sicut sunt iste: omnis homo necessario est aīal: asinus cōtingenter currit. aliquis homo possibiliter disputat: tu impossibiliter es asinus. Et sic consequenter de vere

et false: ubi patet quod prima est vniuersalis: Secunda indefinita: Tertia particularis Et quarta singularis. Ad 2^m argumentum cum arguitur: album esse nigrum potest esse verum ergo possibile est album esse nigrum esse verum nego consequentiam: quia arguitur a sensu diuiso vero ad sensum compositum falsum: quod antecedens fit in sensu diuiso probatur. Nam hec est vna oratio indefinita: album esse nigrum esse verum istius categorice: album esse nigrum esse verum: ergo per adiectionem modi inter suppositum verbi infiniti et ipsum verbum infinitum resultabit propositio in sensu diuiso: patet consequentia per superius dicta. Et si sic illa propositio est in sensu diuiso: album esse nigrum potest esse verum. Et quod illa sit vera probatur. Nam hoc esse nigrum potest esse verum: demonstrato te. Et hoc est album vel potest esse album igitur et. maior probatur: quia hec propositio est possibilis hoc esse nigrum esse verum que primarie sic significat et. Vel sic hoc esse hoc potest esse verum et hoc est nigrum vel potest esse nigrum igitur hoc esse nigrum potest esse verum. Consimiliter dicatur ad istam: scio esse platonem credo esse verum: concedo eam: supposito quod scio sit coram me quem credam esse platonem: quia hoc esse platonem credo esse verum et hoc est scio igitur et. sed non credo scio esse platonem esse verum. Consimiliter conceditur quod album esse nigrum scio esse possibile: quia hoc esse nigrum scio esse possibile demonstrando te et tu es aliquod album vel scio te posse esse aliquod album igitur et. maior probatur: Nam hoc esse hoc scio esse possibile et hoc est nigrum: vel scio posse esse nigrum igitur hoc esse nigrum scio esse possibile: patet consequentia et maior probatur: hec propositio est scita a me hoc esse hoc est possibile que primarie significat hoc esse hoc est possibile ergo et. Unde est idem hoc esse hoc scio esse possibile et scio hoc esse possibile: sed non est idem: album esse nigrum scio esse possibile et scio album esse nigrum esse possibile: quia prima est vera vt probatum est et secunda falsa tenendo ly possibile in sensu composito respectu sui dicti: quia tunc habet officium sic: hec propositio est scita a te album esse nigrum esse possibile quia scis sic primarie significare: modo prima pars est falsa: scio tenendo ly possibile in sensu diuisiouis respectu sui dicti: concedo quod scio album esse nigrum esse possibile: quia sequitur hoc esse nigrum esse possibile demonstrato te et hoc est album vel potest esse album ergo album esse nigrum esse possibile consequentia bona scita a te esse bona antecedens est scitum a te ergo et consequens quod quidem consequens scis primarie significare album esse nigrum esse possibile: ergo tu scis vel ego scio album esse nigrum esse possibile. Et si proponeretur ista: tu scis possibile esse album esse nigrum: debet negari: quia tunc ly possibile necessario tenetur in sensu composito respectu sui dicti: etiam concedo quod album esse nigrum te scire est possibile tenendo in sensu diuiso ly possibile: sed nego quod te scire album esse nigrum sit possibile qualitercumque sumatur ly possibile. Si enim sumatur in sensu composito propositio falsa est: quia conuertitur cum ista: possibile est te scire album esse nigrum: si sumatur in sensu diuiso iterum est falsa: quia equipollet isti te possibile est scire album esse nigrum que falsa est: vt patet. Et sic consequenter in alijs dicatur vbi ponuntur duo modi quorum vnus per alium determinatur.

Sed iam arguitur contra illam propositionem necessam album esse nigrum scio esse possibile: quia sequitur album esse nigrum scio esse possibile: ergo album esse nigrum scit aliquis esse possibile: Et vltra ergo album esse nigrum est sciens aliquis esse possibile ex quo sequitur quod album esse nigrum est: quod est falsum: et consequentia patet: a 3° adiacente ad secundum adiacens. Concedo resoluentes illius sunt false ergo ipsa est falsa antecedens probatur. Nam illa propositio sic resoluitur hoc esse nigrum scio esse possibile: et hoc est album ergo album esse nigrum scio esse possibile. Et maior iterum sic officiat hoc esse hoc scio esse possibile et hoc est nigrum: modo certum est quod

illa duo repugnant hoc est album et hoc est nigrum: et quod continuo bene datur secunda resolvens probatur: quia ly scio non est verbum ampliatum igitur secunda resolvens non debet esse per aliquod disunctum alicuius verbi ampliatum: vnde dicendo album scio currere sic resoluit: hoc scio currere et hoc est album quare et.

Ad primum respondetur negando consequentiam vltimam. Et cum dicitur quod arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens concedo sed non ad suum secundum adiacens. Unde cum dicitur album esse nigrum scit aliquis homo esse possibile: non est credendum quod ly album esse nigrum sit suppositum vel appositum istius verbi scit vel copule incluse nec ab illo regatur sed regitur ab illo verbo infiniti modi esse: distrahitur per ly possibile: qui est terminus ampliatum: vnde licet illud verbum scit regat post se illud totum album esse nigrum esse possibile: non tamen regit ly album esse nigrum. Ita igitur quod ly album esse nigrum stat ampliatum ante cedente et non in consequente: Ideo consequentia non valet: nec arguitur secundum regulam. Sed si quis peteret que est prefaciens respectu istius album esse nigrum scit aliquis homo esse possibile: Dico quod est illud aliquis homo est: ratione suppositi: sed ratione appositum est illud: album esse nigrum scis esse possibile est: vnde solemus procedere quod antichristum scio esse possibilem et chymeram scio esse ymaginabilem vel credo esse intelligibilem. Ex quibus non sequitur quod antichristus vel chymera est: nec arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens sed deberet inferri quod ego sum: et antichristum sciens esse possibile est: aut chymera credens esse impossibile intelligibilem est: ita quod non arguatur a magis aplo ad minus si possibile est fieri. Per hoc patet responsio.

Ad secundum argumentum quod illa propositio album esse nigrum scio esse possibile non resoluitur modo dicto sed sic: hoc esse nigrum scio esse possibile et hoc est album vel scio posse esse album. Et tunc ad argumentum ly scio non est terminus ampliatum concedo: igitur secunda resolvens non debet esse per aliquod disunctum: nego consequentiam: quia ly album esse nigrum stat ampliatum licet non respectu istius verbi scio: Ideo secunda resolvens debet esse per disunctum: et tunc ad similitudinem: dico quod non est similitudo quia in vna subiectum stat ampliatum et in secunda non. Certum est enim quod hec propositio antichristum scio esse futurum: non sic resoluitur: hoc scio esse futurum et hoc est antichristus: quia ly antichristum ampliatum per ly futurum cum sit suppositum sui verbi infiniti. Sed sic resoluitur hoc scio esse futurum et hoc est antichristus vel erit antichristus. Similiter ad iam scio vel credo esse preteritum sic resoluitur hoc scio vel credo esse preteritum et hoc est vel fuit adam. Et consimiliter in alijs dicatur suo modo: vt chymeram scio esse ymaginabilem: vacuum credo esse intelligibile: corpus infinitum percipio esse inopinabile quare et.

Ad tertium argumentum principale quando darguebatur: album esse nigrum ab animali scitur: igitur possibile est album esse nigrum: concedo consequentiam: et nego antecedens. Et tunc ad argumentum: album esse nigrum animal scit album esse nigrum ab animali scitur: huic dicitur igitur dubitando istam consequentiam: eo quod ly nigrum in antecedente potest esse adiectionem illius termini animal: vel appositum istius verbi infiniti esse: primo modo concedo quod album esse nigrum animal scit: quia equipollet isti album esse animal nigrum scit: que iterum equiualeat istis animal esse scit animal nigrum: quod verum est. Et quando ex isto concluditur quod album esse nigrum ab animali scitur: nego consequentiam: nec arguitur ab actina ad sua passiuam: sed hec est sua passiuam album esse a nigro animal scitur: que vera est sicut actina. Si autem quis vellet quod ly nigrum esset appositum verbi infiniti: et ab eodem regeret negare ista album esse nigrum animal scit: quod tunc equipollet isti quod est sua passiuam album esse nigrum ab animali scit quod falsum est.

Ex his sequuntur iste conclusiones. Album esse nigrum animal scit et tamen album esse nigrum a nullo animali scitur: album esse nigrum animal scit et tamen album esse nigrum nullum animal scit: Sor. esse album animal scit et tamen sor. esse album nullum animal scit: imo nullus sor. est albus. Et sic conceditur quod verum esse falsum: credens credit et tamen nihil credit verum esse falsum: nec verum esse falsum creditur ab aliquo. Et sic de alijs infinitis sequentibus ex illa responsione que omnia possunt concedi vel negari secundum punctuationem diuersam ut consilietur patet satis.

In ista materia de sensu composito et sensu diuiso solent conclusiones proponi. **Prima** est. a. scis esse verum et tamen nullum verum scis esse. a. probatur et pono quod hec dens est sit omnino propositio que sit. a. te latere quod scias esse necessarium. Iste propositio patet quod a. scis esse verum: quia hoc scis esse verum demonstrando illam deus est: et illa est a. ergo. a. scis esse verum: patet consequentia quia est syllogismus expositiois et etiam quia ex opposito conclusio nis cum vna premissarum sequitur oppositum alterius premissae. Sequitur enim nullum a. scis esse verum h. deus est: a. igitur illam non scis esse verum: quod est contra propositum. **Secunda** pars conclusionis probatur: nihil scis esse. a. igitur nullum verum scis esse. a. patet consequentia. et antecedens probatur: nec. a. scis esse. a. nec aliud ab a. scis esse. a. igitur et c. quod a. non scis esse. a. probatur: hanc dens est non scis esse. a. et h. est omne. a. ergo nullum a. scis esse. a. patet consequentia et maior est casus: nec etiam aliud ab a. scis esse. a. quia nihil aliud ab a. est. a. quare et c. **Ex ista** conclusione sequitur istud correlarium quod a. scis esse idem sibi ipsi. Et tamen nullum a. scis esse idem sibi ipsi. a. prima pars patet: quia illam dens est scis esse idem sibi ipsi et illa est a. ergo. Et secunda pars de se patet: quia nihil scis esse. a. ut probatum est. Et si arguitur sic. a. scis esse hoc igitur hoc scis esse. a. negatur consequentia: nec est conuersio simplex. sed bene sequitur in conuersioe simplici quod scis esse hoc est. a. Similiter non sequitur. a. non scis esse idem alicui alteri ab a. ergo. a. scis esse idem sibi ipsi. a. licet enim. a. scio esse idem sibi ipsi. a. vel alteri ab a. non tamen scio. a. esse idem sibi ipsi. a. nec ipsum. a. scio esse idem alteri ab a. quia hec propositio non est scita a me h. esse idem sibi ipsi. a. nec ista est scita a me: hoc scio esse idem alteri ab a. demonstrando semper illam dens est: quia quilibet illarum est falsa. Sed hec propositio bene est scita a me hoc est idem sibi ipsi. a. vel alteri ab a. cum ipsa sit necessaria. Unde bene scio hoc esse verum vel hoc esse verum demonstratis illis rex sedet et nullus rex sedet et tamen non scio primum esse verum: nec scio scdus esse verum. Ita in proposito quare et c.

Secunda conclusio In scis. a. esse verum et tamen nullum a. scis esse verum: probatur: et pono quod a. sit vnum illorum rex sedet: et nullus rex sedet et hoc bene scias quorum quodlibet sit tibi dubium: tunc patet quod scis. a. esse verum: quia scis vnum illorum esse verum. Et quod nullum a. scis esse verum probatur: quia nullum illorum scis esse verum. omne. a. est alterum illorum ut suppono: ergo nullum a. scis esse verum consequentia patet et antecedens est casus. Ex ista conclusione sequitur quod tu scis aliquam propositionem esse veram et tamen quilibet propositio est tibi dubia. probatur: supposito quod ille dicit: rex sedet et nullus rex sedet sint omnes propositiones: tunc patet quod tu scis aliquam propositionem esse veram: quia hec propositio est scita a te aliqua propositio est vera quam scis primarie significare aliquam propositionem esse veram: igitur et c. **Et** quod quilibet propositio sit tibi dubia patet: quia prima est tibi dubia et secunda similiter ut patet. Sequitur. n. quod a. est tibi dubium: et tamen tu non dubitas an verum sit sicut. a. primarie significat. **Prima** pars patet: quia quilibet illarum est tibi dubia: et altera illarum est. a. ergo. a. est tibi dubium. **Secunda** pars probatur. Nam h. propositio non est tibi dubia: sed scita a te: verum est sicut. a. primarie significat: quod

hec propositio scita a te vni est sicut vni istotum significat. **Tertia conclusio** vtriusque illorum creditur: esse verum et tamen sor. non credit ista esse vera: probatur propositio quod sint due propositiones. a. et b. quarum quilibet credatur: esse veram cum hoc quod credat se decipi: ita quod credat quod aliquod crediturum ab eo sit falsum sed vtrumque illorum credat ipse esse verum sicut est possibile quod sciant bene quod non est nisi vni sor. i mundo et quod accedant ad me duo homines quorum quilibet apparet sor. propter quod quilibet eorum credam esse sor. Iste propositio patet quod quilibet istorum credo esse sor. et tamen non credo istos duos esse sor. quia bene scio quod esset impossibile. Consimiliter potest dici quod aliquid sunt quorum quodlibet credo esse verum et tamen non credo illa esse vera. Sed bene concedo quod si aliqua sunt quorum quodlibet credo esse verum quod illa credo esse vera. Et non sequitur: non credo illa esse vera: ergo non illa credo esse vera: arguitur enim a sensu composito ad sensum diuisum: sicut non sequitur: non credo contradictoria inter se contradicentia esse simul vera: igitur contradictoria inter se contradicentia non credo simul esse vera: stat enim quod duas propositiones que sunt contradictorie credam esse veras et tamen quod non credam illas esse contradictorias sicut plurimum habet experientia et c.

Quarta conclusio Sor. credit. a. esse verum et plato credit. b. esse verum et tamen sor. et plato non credunt. a. et b. esse vera: probatur supposito quod sor. credat. a. propositionem esse veram et non. b. et plato credat. b. propositionem esse veram et non. a. patet prima pars ex casu. Et secunda probatur: quia dato opposito sequitur quod aliqui scirent sic esse vel sic esse: quorum nullus sciret sic esse: quod non videtur possibile. h. b. arguitur sic sequitur sor. credit. a. et plato credit. b. igitur sor. et plato credunt. a. et b. igitur per idem sequitur sor. credit. a. esse verum et plato credit. b. esse verum igitur sor. et plato credunt. a. et b. esse vera: vel detur causa diuersitatis. **Unde** dicitur quod hec est causa diuersitatis: quia in ista propositione sor. et plato credunt. a. et b. esse vera subiicitur terminus copulatus respectu verbi adiectiuum determinantis compositionem verbalem et complexum categoricam propterea terminus ille copulatus diuisiue supponere debet: ex cuius propositione debet sequi propositio vniuersalis singularis numeri: nullo alio modo propter subiectum. Ita quod sequitur sor. et plato credunt. a. et b. esse vera: igitur vterque eorum credit. a. et b. esse vera. Sed in ista propositione sor. et plato credunt. a. et b. subiicitur terminus copulatus respectu verbi adiectiuum non determinantis dictum categoricum nec hypotheticum: propterea copulatum illud dicitur stare collectivum: et propositio sua inferibilibis est per unam copulatiuam in qua pars copulati de parte copulati verificatur: sic arguendo: sor. credit. a. et plato credit. b. igitur sor. et plato credunt. a. et b. propter eandem causam bene sequitur. Sor. scit tres artes liberales et plato scit quatuor: igitur sor. et plato scunt septem artes liberales. Sed non sequitur: sor. scit tres artes liberales esse veras et plato sic quatuor esse veras: igitur sor. et plato sciunt septem artes liberales esse veras: quia ex isto consequente sequitur quod vterque illorum scit aliquas artes esse veras. **Concludo** ergo quod si aliqui sciunt vel credunt sic esse vel sic non quilibet eorum scire vel credere sic vel sic. Sed si aliqui sciunt vel credunt sic esse vel sic esse oportet quod quilibet eorum sciat vel credat sic esse vel sic esse quare et c. Et licet non sequatur multe sunt propositiones quarum quilibet scit vel creditur esse vera: igitur creduntur ille propositiones esse vere: tamen bene sequitur quod ille propositiones creditur esse vere: hoc patet in casu proxi: quia. a. et b. sunt multe propositiones quarum quilibet scitur vel creditur esse vera: quia. a. scitur vel creditur esse vera. et b. similiter non tamen creduntur. a. et b. esse vere: quia a nullo nec ab aliquibus: quod non ab aliquo: patet: quia non a forte nec a platone nec etiam ab ipsis duobus: quia tunc oportet ut dicitur est quod quilibet illorum sciret vel crederet

illas esse veras quod est contra casum: sed bene concedo q. a. r. b. sciuntur vel creduntur esse vere: quia utraq; illarum scitur vel creditur esse vera: ut patet per casus rē. Et si ex hoc concluditur q. a. r. b. sciuntur vel creduntur ab aliquo vel aliquibus esse vere: negatur consequentia: quia tunc oportet quod quilibet illarum sciretur vel crederetur ab aliquo vel aliquibus esse vera quod est falsum. Et sequitur bene ex illo antecedente q. a. r. b. ab aliquo vel aliquibus sciuntur vel creduntur esse vere: q. a. ab aliquo scitur vel creditur esse vera. r. b. similiter ab aliquo scitur vel creditur esse vera. Ex his sequitur ista conclusio correlativa: q. multi sciunt multas propositiones quas nec quarum aliquam possunt ipsi scire esse in rerum natura posito q. for. sciat. a. quod non possit sciri a platone esse in rerum natura: r. plato sciat. b. quod non possit sciri. a. scire esse in rerum natura: isto posito patet prima pars conclusionis. Et secunda probatur: et q. nullam illarum possunt ipsi scire esse in rerum natura patet quia nec. a. nec. b. per casum: nec etiam aliquas propositiones possunt ipsi scire esse in rerum natura: quia non. a. r. b. Si enim. a. r. b. possent ipsi scire esse rē. oportet quod quilibet illarum possent ipsi scire esse rē. quod est falsum. verū tamen bene concedo q. aliquas propositiones for. r. plato possunt scire esse in rerum natura: r. q. a. r. b. ipsi possunt scire esse: quia. a. ab vno. r. b. a reliquo: quare rē.

Quinta conclusio hec propositio est tibi dubia hoc est homo: tamen tu non dubitas hoc esse hominem: quod est significatum primarium eiusdem: probatur r. pono q. hec propositio hoc est homo significet primarie hoc esse hominem te demonstrato: sed credas tu ipsam primarie significare hoc esse hominem demonstrato papa: quod sit tibi dubium: sed bene scias te esse hominem: tunc patet q. illa propositio est tibi dubia: quia statim proposita illa dubitares ipsam que significat primarie hoc esse hominem te demonstrato quod non est tibi dubium sed scium a te per casum. Et item conceditur in isto casu q. hec propositio hoc est homo est tibi dubia quā credis primarie significare hoc esse hominem r. tamen tu non dubitas hoc esse hominem: scias enim hoc esse hominem te demonstrato: r. credis illam propositionem significare primarie hoc esse hominem demonstrato papa: propterea bene concedo q. hoc scis esse hominem r. hoc dubitas esse hominem diversis demonstratis. Et item sequitur ex ista conclusione q. hec propositio est scita a te homo est asinus r. tamen tu non scis hominem esse asinum: probatur r. pono q. scias illas converti deus est r. homo est asinus isto posito pro: pono tibi tu scis istam deus est: r. cum hoc sit verum r. i pertinens debet concedi: deinde propono non repugnat istam sciri: homo est asinus. Ista est vera r. impertinens: ergo debet concedi. Alterius propono hec est scita a te: homo est asinus: r. sequitur hoc debere concedi: quia sequens exposito. cum concessis: sequitur enim tu scis illas converti r. una est scita a te r. non repugnat alteram sciri: ergo altera est scita a te. Et sic patet prima pars: r. secunda etiam est manifesta: quia nullum impossibile scitur: sed homo est asinus est impossibile: igitur illud non scit. Et si arguitur sic. Tu scis illam homo est asinus que significat primarie hominem esse asinum: ergo tu scis hominem esse asinum. quod negasti. Respondetur negando minorem: quia repugnat duobus concessis: sequitur enim tu scis illam propositionem r. non scis hominem esse asinum: ergo illa non significat primarie hominem esse asinum: si cut sequitur: hec est vera homo est asinus r. nullus homo est asinus: ergo ipsa non significat primarie hominem esse asinum quare rē.

Sexta conclusio aliqua est propositio quā scis esse possibilem r. tamen impossibile est te scire eam sic primarie significando. probatur. r. capio hanc propositionem. tu non es. significando primarie q. tu non es. patet q. scis ipsam esse possibilem. quia scis bene q. suum contradictorium non est necessarium. Tu es sed precise contingens. Et q. tu non pos-

sis scire illam patet. quia si sic vel igitur quando eris vel quando non eris. non quando eris. quia tunc continue erit falsa. Nec quando non eris. quia tunc nihil scies nec scire poteris. Conceditur etiam q. aliqua propositio est possibile quā impossibile est aliquem hominem scire sic significando primarie. patet de ista propositione. nullus homo est. que possibilis est r. tamen nullus homo potest scire illam sic significando primarie. quia si aliquis homo sciret eam sic significando tunc aliquis homo esset. r. per consequens illa esset falsa nullus homo ē. Et si sic nullus homo sciret eam. Item sequitur q. aliqua propositio est possibile que non potest sciri ab aliquo sic primarie significando. patet de istis. nulla propositio negativa est: illa propositio non est. se demonstrata. hoc est falsum se demonstrato. omnis propositio est falsa. r. sic de multis alijs propositionibus se falsificabit. Si enim sciret b. nulla propositio est negativa sic significando primarie nulla esset propositio negativa r. sic ipsa non esset negativa q. est impossibile. Similiter concedo q. aliqua propositio est vera r. tamen si tu scires ipsam sic significando primarie ipsa esset falsa. probatur r. capio illam propositionem. Tu non scis illam propositionem. se ipsa demonstrata. que sit in centro terre quā non uideas nec de ipsa consideres. Et sequitur conclusio. Consimiliter etiam aliqua propositio est vera r. tamen si aliquis homo videret ipsam ipsa esset falsa. ut patet de ista nullus homo videt hanc propositionem se ipsa demonstrata. Etiam aliqua propositio est vera que si inteligeretur statim efficeretur falsa ut patet de ista. Nil in telligit me se ipsa demonstrata quare rē.

Septima conclusio aliqua propositio est vera quā non potest credi a te sic significando primarie. probatur r. capiatur b. propositio. hoc quod est album credis esse nigrum. demonstrando aliquod album q. de facto creditur esse nigrum. Et sit illa. a. tunc patet q. a. propositio sit vera sic significando primarie. Et q. tu non potes credere. a. sic significando probatur. quia si non. ponatur ergo q. credas. a. b. arguitur sic. hoc q. est album credis esse nigrum igitur hoc est album. Ista consequentia est bona credita a te esse bona r. antecedens est creditum a te. igitur r. consequens. Tunc sic Tu credis hoc esse album. igitur tu non credis hoc esse nigrum r. per consequens hoc q. est album non credis esse nigrum. q. posito repugnat. Similiter sequitur hoc quod est album credis esse nigrum: igitur hoc credis esse nigrum: ista consequentia est bona r. antecedens est verum. igitur r. consequens. Tunc sic: hoc credis esse nigrum: igitur tu credis hoc esse nigrum. Et ultra tu credis hoc esse nigrum r. credis hoc esse album: igitur tu credis album esse nigrum: patet consequentia: sed consequens est mihi impossibile: ergo illud ex quo sequitur: quare rē. Ex ista conclusione sequitur correlative q. aliqua propositio est vera que a nullo homine potest credi sic significando primarie: probatur r. capiatur b. propositio que sit. a. hoc q. est album omnis homo credit esse nigrum: demonstrando aliquod album quod est in rei veritate ab omni homine creditur esse nigrum. tunc p. q. a. ppō ē va: r. q. a. nō pōt credi ab aliquo hōie sic significando probat: q. si nō: si igitur q. a. for. Et arguitur sic: hoc quod est album omnis homo credit esse nigrum: ergo hoc est album. Ista p. nō ē bona credita a forte esse bona: r. asinus ē creditus ab eo. igitur r. p. nō. tunc sic. for. credit illud consequens r. scit illud primarie significare hoc esse album. igitur for. credit hoc esse album. Et si sic hoc q. est album for. non credit esse nigrum. Et for. est aliquis homo. igitur hoc q. est album aliquis homo nō credit esse nigrum quod est oppositum casus. Item arguitur ut prius. hoc q. est album for. credit esse nigrum. igitur hoc credit for. esse nigrum. Et ultra. igitur fortes credit hoc esse nigrum r. for. credit hoc esse album per concessum. igitur for. credit album esse nigrum quod est falsum r. impossibile. quare rē.

Octava conclusio inter q. istos potest scire. a. propositiones r. tamen idem. a. non potest sciri ab aliquo eorum: pro-

batur et assigno hanc propositionem. Neuter istorum est que sit. a. tunc p3 qd uterqz istorum demonstratis for. et platonem potest scire. a. propositionem. quia for. potest scire. a. propositionem. et plato similiter: et tam socrates qz plato est aliquis istorum. igitur et consequentia patet: et assis pbat pro maiori. sequit ista no sst: igitur neuter eoz e. Ista pna e bona scita tam a for. qua a platone esse bona et a quolibet eorum potest sciri antecedens: ergo a quolibet eorum potest sciri consequens quod est prima pars conclusionis: et secunda probatur: qz si. a. potest sciri ab aliquo isto: n3 potest sciri ab aliquo istorum. Et arguitur sic. Si scitur ab aliquo istorum: igitur isti sunt: ergo uterqz eoz est et per consequens. a. non est uerum: neuter istorum e. Ideo. a. non scitur ab aliquo istorum: quia nihil scitur nisi uerum. Et si arguitur sic. a. potest sciri ab isto demonstrato for. et idem. a. potest sciri ab isto demonstrato platone: igitur. a. potest sciri ab istis: negatur consequentia. S3 bene sequitur qd. a. ab istis bene potest sciri: sicut non sequitur tu potes scire hoc: demonstrando regem sedere et potes scire hoc demonstrando: nullum regem sedere: igitur potes scire ista: sed bene sequit qd ista tu potes scire. Imo de presenti non tenet talis consequentia unde non sequit. Tu credis hoc esse hominem et credis hoc esse homines: igitur credis ista esse homines: probatur et sint for. et platonis. a. remotis sic qd credas qd sint duo hoies et unus canis: p3 casus: quia possibile est qd distincte uideas facies for. et platonis et cum hoc indistincte pedem socris. Ista qd credas hoc demonstrando pedes for. esse caput canis: tunc in isto casu si proponeretur tibi ista b sunt duo homines et unus canis demonstrando ut prius concederes: admissio ergo isto casu apparet antecedens: et disparat consequens: quia non credis illa esse homines. sed homines et unum canem. Et si arguitur: ista credis esse homines: ergo credis ista esse homines: quia non refert preponere uel postponere terminum demonstratiuum. h3 uic dicitur negado piaz consequentiam. Et ad probationem dico qd non refert preponere uel postponere terminum demonstratiuum singularis numeri. Unde non sequitur ista credo esse uera demonstratis duobus contradictoriis: igitur credo ista e esse uera demonstratis eidem. Ista credo esse for. demonstratis duobus hominibus omnino similibus: igitur credo ista esse for. Ista apparet esse pedalia: ergo apparet qd ista sint pedalia: demonstratis duobus quorum unum sit pedale insensibiliter inanis alio: ut superius dicebatur. Similiter in singulari numero non sequitur: cum determinabili: ut hoc album scio esse for. igitur scio hoc album e esse for. hoc. a. scio esse uerum: ergo scio hoc. a. esse uerum. Et sic de alijs: imo si seqz: b istoz scio e esse uer. igit scio b istoz esse uer: posito qd credas qd hoc de e sit ois ppositio: qua scias esse ueram: tunc patet qd hoc istorum scio esse uerum: quia hoc scio esse uerum. s. deus est: et hoc est istorum: qz de numero istorum deus est et homo est assis: igitur hoc istorum scio esse uerum: et tamen nescio hoc istorum esse uerum: quia nescio ista esse: imo credo ipsa non esse: quia credo illam deus esse esse omnem propositionem. Aliquando tamen cum determinabili insertus sensus diuisus sensum compositum: et hoc determinabili existente palam conuertibili cum predicato dicti aut superius ad idem. Sequitur enim hunc hominem scio esse homines: ergo scio hunc hominem esse hominem: hoc animal scio esse animal: igitur animal hoc scio esse animal. hoc album scio esse album: igitur scio hoc album esse album: et sic consequenter ubi determinabile palam conuertitur cum predicato dicti et. Etiam sequitur hoc animal scio esse hominem: igitur scio hoc animal esse hominem. hoc coloratum scio esse album: igitur scio hoc coloratum esse album. Et sic de singulis.

Notanter adiungo illam terminum palam: quia ubi non sciretur determinabile conuerti cum predicato dicti aut esse superius ad idem non oportet talem concedi consequentiam: dato enim qd non scires ly risibile conuerti cum illo termino homo: non habes concedere illam consequentiam: hoc risibile scis esse hominem: ergo scis hoc risibile

esse hominem: tunc scires ueritas antecedentis cum falsitate consequentis supposito qd non scires istum esse risibilem: sed bene scires istum esse hominem. Ubi tamen scires illa duo conuerti tunc sequitur factis bene: hoc risibile scis esse hominem: ergo scis hoc risibile esse hominem. Consimiliter dico de termino superiori qd non infert se in sensu composito nisi palam fuerit superius. Si enim non scires qd ille terminus coloratum esset superius ad ly album non haberes concedere illam consequentiam: hoc coloratum: scio esse album: ergo scio hoc coloratum esse album quia in casu possibili antecedens est uerum et consequens falsum: ut posito qd scias hoc esse album demonstrato uero lapide et non scias hoc esse coloratum: quod satis possibile est dato qd magister tuus cui firmissime crederes diceret tibi scias qd nullum album est coloratum: sed esse calidum uel frigidum tunc in casu isto antecedens est uerum et consequens falsum. ubi tamen non tibi placeret exemplum istud: potes et aliud presentare. unde non sequitur hoc imutatum scis esse coloratum: igitur scis hoc imutatum esse coloratum supposito qd scias hoc esse coloratum et non scias ipsum esse imutatum: sicut patet de rustico. Iste posito antecedens est uerum: quia hoc scis esse coloratum et hoc est hoc imutatum: ergo hoc imutatum scis esse coloratum: et tamen tu non scis hoc imutatum esse coloratum: quia non scis hoc esse imutatum ut patet per casum. Quare autem huiusmodi consequentie non ualent est quia illa determinabilia non sunt palam superiora ad dicto: um predicata. ubi tamen essent palam superiora habes concedere illas consequentias: quia nunqz posses ponere antecedens et deponere prius quare et.

Non a conclusio Aliqua est ppositio quas scis esse ueram: et tamen illa non est scita a te: sed tibi dubia: pbatur: et pono qd hac propositionem. a. est. b. que sit. a. scias conuerti cum uero istorum contradictorio: um tibi dubio: um. Rex sedet et nullus rex sedet. Iste posito patet qd. a. propositiones scis esse ueram: quia scis ipsas conuerti cum uero. Sequitur enim. a. conuertitur cum uero: ergo. a. est uerum. Ista consequentia est bona scita a te esse bona et antecedens est scita a te: igitur et consequens: sed consequens primarie significat. a. esse uerum: igitur tu scis. a. esse uerum quod erat probandum. Et qd. a. non est scita a te: sed tibi dubia: pbatur nullum istorum contradictorio: um est scitum a te: sed qd libet tibi dubium: omne. a. scis conuerti cum altero istorum ergo nullum. a. est scitum a te sed tibi dubium. Similiter tu non scis significatum primarium. a. igitur tu non scis. a. patet consequentia: et antecedens probatur. Tu non scis significatum primarium alicuius istorum contradictorio: um sed tu scis bene qd significatum ueritas illarum est significatum. a. uel conuertitur cum significato. a. igitur et. patet consequentia cum minor: et maior probatur. Nam tu non scis regem sedere: nec scis nullum regem sedere et scis bene qd nullum est significatum primarium illarum nisi regem sedere uel nullum regem sedere: igitur tu non scis aliquid quod significatum primarium illarum.

Contra istam conclusionem arguitur sic. Sequitur tu scis significatum primarium. a. esse uerum et illud scis significari per. a. Et ultra tu scis significatum primarium. a. esse uerum et illud scis esse significatum. a. igitur aliquod significatum primarium uerum scis significari per. a. ergo tu scis. a. patet consequentia quia scire. a. est scire suum primarium significatum uerum et illud sciri significari per. a. Ad istud respondetur negando consequentiam primam: quia sciendo. a. esse uerum nullum significatum primarium. a. scio esse uerum. sed bene scio primarium significatum. a. esse uerum: quia scio illud conuerti cum uero bene sequitur scio. a. esse uerum: igitur scio significatum primarium. a. esse uerum et scio illud significari per. a. quia hec pp3 e scita a me significatum primarium. a. e uer. Et si d3 ex qd scis illud significatum primarium significari per. a. uel qd illud significatum: huic dicitur qd non oportet dare illud significatum.

catam p. marium ex quo ly illud stat confuse tantaz: Cōcedo enim qd scio alterum illorum significatum esse verum demonstrando regem sedere & nullum regem sedere scio qd illud significatur per vnam illarū r rex sedet & nullus rex sedet: & tamen si petitur qd est illud non est singulariter satisfaciendū petitioni pp cam dicā rē.

Fortē ad huc dubitatur inducendo experientiam: videmus enim cōmunitatē qd si aliqua propositio scitur esse vera qd illa scitur: sicut patet de illis deus est: homo est animal: nullus homo est asinus: nulla chymera est: Adaz sicut vel antichristus erit Et sic de alijs. Ac etiam si sua significata sciuntur esse va illa sciuntur: ecipso enī qd deū esse scio eē verū: scio deū eē: si scio nullā chymērā eē eē verū scio nullā chymērā eē. Et si scitur antichristum fore veluisse: Et sic de alijs vt patet quare ergo si scio. a esse verum non scio. a. & si scio significatum pmarium. a. esse verum non scio significatum pmarium. a.

Ad istud respondetur qd est magna causa: Ratio. n. quare scio istam deus ē. est: qd scio suum significatum pmarium qd scio significari per illam: qd denz eē & illud scio significari per illam deus est Et sic de alijs: s; nō scio. a. qd non scio suum significatum pmarium vt probataz ē nec aliqd significatum pmarium scio significari per illam: vnde hec propositio nulla chymera est scitur a me: & scio ipsam esse veram: qd scio suum significatum pmarium & scio suum significatum pmarium esse verū: ymo suum significatum pmarium scio esse verum. Si ergo est aliqua propositio cuius significatum pmarium scire eē verum illa propositio sciretur a me dato qd scire illā sic significare pmarie: sed non sufficeret qd scire suum significatum pmarium: & qd scire illud significari ab illa sicut p3 de .a. qd scio esse verum & tamen non scio ipsum: qd nō scio suum significatum pmarium nec aliqd significatum pmarium scio significari per illaz sicut nec aliqd significatum pmarium scio esse verum illorum contradictio: nec ab quod tale scio significari per illa rē.

Ultima cōclusio est ista: Si iste rex sedet & tu credis firmiter absq; hesitatione qd iste rex sedet tu scis qd rex sedet: p3 conclusio sumendo scire cōiter: qd scire cōiter non ē aliqd qd firmiter credere absq; hesitatione cuz hoc qd ita sit ex preter: propterea cōcedo qd tu scis qd an xps erit: & qd dies iudicij erit: & qd xps fuit incarnatus & passus pro redēptione humani generis: qd hec omnia firmissime credis absq; aliqua hesitatione & sicut credis ita est ex parte rei rē. Sed non sequitur rex sedet & tu credis firmiter absq; hesitatione qd rex sedet igitur tu scis qd rex sedet: qd ponatur qd rex anglie sedeat quem credas non sedere & qd rex scotie non sedeat quem firmissime credas sedere Istō posito p3 antecedens esse verum & consequens esse falsum. Nam tu deciperis precise credendo regem sedere & vnum reges precise credis sedere: igitur tu nō scis regē sedere. Ceterū tamen si rex sedet & credis firmiter sine hesitatione eundem regē sedere tu scis regē sedere qre rē.

Contra istam descriptionem arguitur sic: naz data ipsa sequitur qd aliquid in casu dubitat se scire sic eē vel sic eē qd est impossibile: Et consequentia probatur: & pono qd tu credas sine hesitatione qd iste rex qui sit omnis rex sedeat. Istō posito propono tibi Iste rex sedet. Et cum ipsa sit dubia tibi & impertinens sequitur qd est a te dubitanda: deinde propono: tu scis qd iste rex sedet & videtur qd sit a te dubitanda quia non est concedenda cum sit falsa non sequens ex aliquo cōcesso nec concessis nec ex opposito bene negati nec oppositis bene negatorum nec etiam neganda: quia sequitur ex posito & vna propositioe tibi dubia ergo videtur qd sit dubitanda & per consequens bene respondēdo habes dubitare eam Et si sic sequitur conclusio probanda v3 qd aliquid in casu dubitat se scire sic esse vel sic esse. Et qd illa tu tu scis illum regem sedere sequatur ex vna propositioe

tibi dubia & posito probatur: qd sequit tu credis firmiter sine hesitatione qd iste rex sedet & ita est qd iste rex sedet ergo tu scis qd iste rex sedet p3 p3a p3 p3dica rē.

Ad istud potest multipliciter responderi pmo admittēdo positionē & cū pponit: iste rex sedet: dī concedendo: non qd verum sed quia creditū a me absq; hesitatione: vnde bene sequitur. Tu firmiter credis absq; hesitatione qd iste rex sedet ergo qd ille rex sedet est a te concedendum qd si firmiter credis absq; hesitatione qd iste rex sedet tunc istum regem sedere est a te concedendum negandum vel dubitandum: non negandum nec dubitandum. quia credo firmiter istum regem sedere esse verum: ergo sequitur qd illud est a te concedendum: dato enim pro vero & non proposito qd antichristus nunquam erit proposita tibi ista antichristus erit concedere eam: non qd veram vel scitam a te sed qd creditaz: qd firmiter credis qd antichristus erit. C Similiter dato qd veniet vnus qui non esset rex quem firmiter crederes esse regem & ita diceretur ab omnibus qd esset rex: tunc proposito tibi: iste est rex concedes ipsam: non quia veram vel scitam a te sed quia creditam. Et tunc ad argumentum quo probatur hanc esse dubitandaz a me: Iste rex sedet: quia illa est mihi dubia & impertinens ergo rē. Dicitur negando consequentiam: sed debet sic argui. Ista est dubia significādo pmarie & impertinēs: igitur illa ē a te dubitanda: pcedo p3az: & nego primā partē astis: qd repugnat casui: Ista enim duo repugnat: Tu credis firmiter absq; hesitatione qd iste rex sedet & tu dubitas illaz iste rex sedet significādo pmarie qd iste rex sedet. C Forte b dicitur qd illa duo nō repugnat: qd stat satis bñ qd tu dubites illā & qd illa sic significet pmarie qd iste rex sedet: & tñ qd tu credas firmiter qd iste rex sedet & vt posito qd tu credas firmiter istū regē dubites papā eē quā credas pmarie significari per illam: Iste rex sedet: Istō posito p3 qd illa nō repugnat b enim est tibi dubia iste rex sedet: que pmarie significat istum regem sedere non obstante qd credas ipsam alitū significare pmarie Et tamen credis firmiter istum regē sedere per positū. C Ideo dico qd licet illa non repugnat tamen ista bene repugnat hec est tibi dubia & impertinēs Iste rex sedet quam credis pmarie significare istam regem sedere & tu credis firmiter istum regem sedere: quia ex prima parte sequitur qd tu dubites istum regem qd repugnat sede parti. C Ad inferendum ergo qd hec est a te dubitanda debet sic argui: Ista est tibi dubia & impertinēs Iste rex sedet quaz scis & credis pmarie significare istū regem sedere: igitur illa est a te dubitanda: consequentia est bona sed antecedens est negandum: quia repugnans vt ostensum est: Ex isto sequitur qd non valet hec forma. C Hec propositio est falsa & impertinens ergo est a te neganda: posito qd credas firmiter absq; hesitatione qd hoc est asinus demonstrato for. a remotis Tūc proposita tibi ista iste est asinus est a te concedenda: quia creditā firmiter absq; hesitatione & tamen ipsa est falsa & impertinēs. Si tamen ipsa esset falsa & impertinens quam scires esse falsam & impertinentem sciendo ipsam pmarie significare qd hoc est asinus tunc ipsa esset a te neganda sed iam in proposito antecedens repugnat casui. C Item non sequitur: Ista propositio est vera & impertinens igitur a te est concedēda: posito qd crederes absq; hesitatione qd ego nō sum homo Tunc proposita tibi ista Ego sum homo: est a te neganda: quia suum contradictio: iam est creditam firmiter absq; hesitatione & tamen illa est vera & impertinens vt patet: vbi tamen illa esset vera & impertinēs quā scires esse veram & impertinentem sciendo ipsaz pmarie significare qd ego sum homo tunc ipsa esset a te concedenda: sed iam in proposito antecedens est repugnans quare rē. patet: igitur responsio ad illud argumentum: cuz ponitur qd tu credas firmiter absq; hesitatione qd iste rex sedet admittitur Et cum proponitur iste rex sedet concedatur: quia creditum deinde cum proponitur: tu scis qd iste rex sedet pcedat: qd sequit rē posito & vno pcesso. Si tñ inmediate post positū ppteret ista Tu scis qd iste rex

percipere sic esse: sicut illam propositionem philosophi quod eodem sensu sentio et sentio me sentire ergo eisdem evidentijs percipio et percipio me percipere: quia percipere est sentire: tunc ultra tu percipis te percipere. a. propositiones ergo scis te scire illam: patet consequentia per predicta ex quo consequenter sequitur quod tu non dubitas te scire illas: quod est oppositum conclusionis concessae. **C** Similiter arguitur ex alia parte quod si tu dubitas te scire. a. propositionem tu non scis. a. propositionem quod est contra casum: probatur: sequitur: tu dubitas te scire. a. propositionem ergo consideras an scias. a. propositionem et non percipis te scire. a. propositionem: per se nota ab uno invariabili ad reliquas: tunc ultra: tu non percipis te scire. a. propositionem: igitur non percipis te percipere. a. propositionem. Tunc ultra tu non percipis te percipere. a. propositionem: igitur non percipis. a. propositionem: per se nota: quia ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis ut probatum est: tunc ultra. Tu non percipis. a. propositionem et consideras an scias illam per assumptum prius: igitur tu non scis. a. propositionem igitur. a. primo ad ultimum: si tu dubitas te scire. a. propositionem tu non scis. a. propositionem quod est contra casum. Et ista consequentia est bona scita a te esse bona et antecedens est scitum a te ergo et consequens ergo tu scis te non scire. a. propositionem et per consequens non dubitas te scire. a. propositionem quod iterum est oppositum conclusionis concessae. **C** Secundo arguitur sic: Sequitur: tu dubitas te scire. a. igitur consideras an scias. a. et non scis te scire. a. et tu es igitur tu nescis te scire. a. Tunc sic: tu nescis te scire. a. et consideras an scias. a. ergo per aliquam evidentiam ad oppositum motum nescis te scire. a. igitur per illas evidentias credis te non scire. a. vel igitur quia credis te non sufficienter considerare vel quia apparet tibi falsum: Sed non primo modo: quia iam sufficienter consideras ut probatum est ergo. a. apparet tibi falsum et per consequens non scis. a. quod est oppositum casus et responsionis.

Ad ista respondendo Locedo cum responsione

illa quod possibile est quod tu dubites te scire. a. propositionem. **C** Ad quod probandum arguo sic: Et pono quod tu scis istam propositionem triangulus habet tres angulos equales duobus rectis: que sit. a. quam scias optime demonstrare de qua consideras an scias et an scias ipsam demonstrare: Et dum tu sic consideras circa. a. Veniat magister tuus cui plus credis quam tibi ipsi qui asserat te non scire. a. nec ipsum scire demonstrare sed asserat falsum. Isto modo patet quod tu scis. a. sicut prius scivisti et tamen non scis te scire. a. sed dubitas te scire. a. unde opposita ista Tu scis. a. diceres nescio vel dubito si scio. a. prius credidi me scire. a. sed iam credo me non scire. a. patet ergo quod non sequitur: Tu scis. a. igitur tu scis te scire. a. quia in isto casu scis demonstrare. a. et dubitas demonstrationem tuam esse sufficientem. **C** Secundo posito quod. a. sit altera illarum deus est et homo est asinus et lateat te tunc si proponeretur istis de opt. contraria. Tu scis. a. dubitarent: quia sequitur sicut eos tu scis illam propositionem deus est et illa est. a. igitur tu scis. a. consequentia est bona scita ab eis esse bona et antecedens est dubitandum ab eis ergo consequens non est ab eis negandum: nec etiam concedendum: quia stat quod. a. sit illa homo est asinus igitur dubitandum et per consequens sequitur quod ipsi dubitant se scire. a. **C** Tertio arguitur sic: scire. a. est prius quam scire se scire. a. sicut intelligere hoc vel illud est prius quam intelligere se intelligere hoc vel illud: per prius enim intelligo hominem quam intelligam me intelligere hominem sicut per prius video quam videam me videre. Si ergo scire. a. est prius quam scire se scire. a. et omne prius stat esse sine suo posteriori: ergo stat te scire. a. et non scire te scire. a. **C** Quarto arguitur sic: sequitur tu scis istam propositionem deus est: igitur deus est deus: quia per se nota est necessarium et antecedens est contingens. Sed omne necessarium stat sciri absque aliquo contingenti: igitur stat me scire consequens illius per se nota non sciendo antecedens: et sic sequitur de possibili quod scio illam propositionem et non scio

me scire illas. **C** Quinto si queritur a te: quot propositiones scias potes convenienter respondere: nescio: maximus numerum illarum: et nescio quot scio: quia possibile est quod scias centum propositiones et tamen nescias te scire illas: quia si tibi proponerem. Tu scis centum propositiones: dubitates: vel diceres nescio me scire centum: et consequenter etiam est possibile quod tu scias. a. propositionem et nescias ymo dubites te scire illam: Et sic patet quod non est impossibile. Ymo verum quod quis dubitat se scire sic esse vel sic esse: et scit. a. vel. b. propositionem et tamen non scit se scire illam quare etc.

Iam ad argumenta in oppositu respondetur ad

mittendo quod possibile est quod tu dubites te scire. a. propositionem: et cum ponitur cum eodem quod scias. a. admitto. Et tunc ad argumentum: tu scis. a. propositionem ergo tu percipis. a. nego consequentiam quia ad hoc quod sciam. a. non requiritur quod percipiam. a. nec consideres in actu de. a. quia sic quodcumque cessarem cogitare de propositione scita. a. me statim desinerem scire illam et consequenter quantumcumque bene sciret aliquis demonstrare omnes conclusiones euclidis ipse non sciret illas nisi actu cogitaret de omnibus illis que omnia sunt falsa: non ergo sequitur: scio illam propositionem: igitur scio me scire illas vel considero tunc quid scio illam: quia stat me scire illam: ut probavi et non scire me scire illam. Considerando adhuc utrum scio illam: Ymo stat quod sciam aliquam propositionem et tamen quod non credam me scire illam: nec sciam me scire illam: nec dubitem me scire illam: nec considerem me scire illam: ut patet de homine dormiente et de eodem vigilante posito quod nulli propositioni scite advertat. **C** Dato adhuc quod sequatur. Tu scis igitur tu percipis. a. dicendo quod non sequitur. Tu percipis. a. igitur actu consideras de. a. negatur alia consequentia. Tu percipis. a. ergo percipis te percipere. a. Sicut non sequitur: tu vides. a. igitur vides te videre. a. Tu intelligis hoc vel illud igitur intelligis te intelligere hoc vel illud. Anima enim per prius intelligit obiectum extra quam intelligat se intelligere: quia per prius est actus rectus anime quam reflexus: non ergo mirum si percipis. a. propositionem et non percipis te percipere illam. Et tunc ad argumentum: per quasvis evidencias percipio aliquid per easdem evidencias percipio me percipere illud: nego hoc: quia diverse propositiones diversas evidencias requirunt ad hoc ut percipiantur: vel sciatur: ymo sicut propositiones diverse specie differunt Ita requirunt evidencias specie differentes: quia ergo. a. propositio dato quod sit illa deus est vel triangulus habet tres angulos: differunt ab ista specie ego percipio. a. igitur ad hoc quod percipiamur vel sciatur requiruntur evidencie distincte specie. Non percipio. a. et percipio me percipere. a. et per alias evidencias percipio. a. et per alias percipio me percipere. a. Et tunc ad argumentum: Eodem sensu sentio et sentio me sentire concedo: quia eadem anima sentio et sentio me sentire: eodem sensu communi video et video me videre. **C** Non tamen concedo quod per quasvis evidencias sentio vel video quod per eandem sentio me sentire et video me videre. Certum est enim quod per speciem obiecti extra sentio et video et tamen per illam non sentio me sentire nec video me videre sed per unam aliam canstatam a sensu exteriori ad sensum communem. **C** Admisso tamen quod per quasvis evidencias percipio per easdem percipio me percipere. **C** Adhuc non valet illa consequentia. percipio. a. ergo percipio me percipere. a. quia per easdem evidencias anima per prius fertur in actum rectum quam reflexum: modo percipere. a. est actus rectus: percipere se percipere. a. est actus reflexus. Et licet concedam quod eadem evidencias percipio et percipio me percipere: non tamen oportet quod quandoque percipio percipiam me percipere: sicut anima eodem sensu sentit et sentit se sentire non tamen quandoque docet sentit se sentire per hoc patet responsio. Ad aliud argumentum concedendo omnes consequencias: quousque dicitur tu non percipis te percipere ergo tu non percipis

dicendo quod consequentia non valet nec ex opposito. consequentis sequitur oppositum antecedentis ut immediate probant. Ad secundum argumentum potest similiter leuiter responderi concedendo illas duas. Tu dubitas te scire. a. igitur consideras an scias. a. et non scis te scire. a. et tu es. igitur nescis te scire. a. igitur per aliquam euidenciam monentem ad oppositum nescis te scire. a. igitur per illam euidenciam credis te non scire. a. concedo omnes istas consequentias. Et cum inferatur ergo credis te non sufficienter considerare. vel. a. apparet tibi falsum. Dico quod utrumque istorum est commune possibile omnibus concessis. Ita sicut dubito me scire. a. Ita possibile est cum eodem quod credam me non sufficienter considerare de. a. Et non sequitur tu sufficienter consideras de. a. igitur credis te sufficienter considerare de. a. sicut patet in primo argumento quod ponebatur quod tu scires. a. et ipsum optime demonstrare: sed postea assentiendo magistro tuo crederes te non scire. a. tunc patet quod sufficienter tu consideras circa. a. et tamen credis te non sufficienter considerare: ex quo etiam sequitur quod tu scis. a. et tamen apparet tibi falsum ponendo quod scias. a. et magister tuus dicat tibi quod. a. esset falsum cuius firmissime credas: tunc patet quod tu scis. a. et tamen. a. apparet tibi falsum: quia credis firmiter. a. esse falsum: quare patet argumenta illa modicum obviare prioribus dictis. Ex his consequenter innuitur harum possibilitas: tu dubitas te credere sic esse vel sic esse. tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse. posito nempe casu quod immediate ante hoc instans quod est presens vidisti sortem quem firmiter credidisti esse sortem. et bene scias quod vnus sortem. et omnis sortem. et quod iam obijciatur tibi. Sortem. et plato omnino similes et ita dispositi quod inter eos non videas distinctionem. Ito posito quocumque istorum demonstrato et proposta tibi ista. Tu credidisti istum esse sortem. patet quod hoc est a te dubitanda: quia sequitur: tu credidisti istum esse sortem. quem prius vidisti ut suppono cum casu: ergo dubitas quod credidisti istum esse sortem. Et sicut arguitur de preterito potest argui de presenti. ponendo cum casu quod credas istum esse sortem. quem prius vidisti tunc proposta ista. Tu credis istum esse sortem. quocumque istorum demonstrato est a te dubitanda per argumentum primum. Et similiter declaratur possibilitas alterius partis: videlicet quod in casu tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse: ponendo quod. a. et. b. propositiones sciantur a te. et. c. dubitetur a te non existentibus alijs ab istis quibus aliqua istarum. Et sic transponantur quod nescias que sit. a. que. b. aut que. c. Itaque casus est possibilis: quia stat cum illo casu quod nescias que illarum sit. a. vel. b. vel. c. cum stat. a. sciri a te et te nescire quod. a. scitur a te: ut posito quod sit. a. illa deus est et lateat te: non tamen sequitur: lateat te. a. sciri a te. igitur tu dubitas. a. sciri a te: quia multa latent te: de quibus non consideras. isto posito patet cum proponitur hoc: tu dubitas hoc quocumque demonstrato istorum. a. b. c. quod est a te dubitanda: non enim est a te concedenda: quia stat quod per ly hoc demonstratur. a. nec etiam neganda: quia forte demonstratur. c. sequitur: ergo quod est a te dubitanda.

Contra ista dicta arguitur. Primo contra illud quod dicitur quod possibile est quod tu dubitas te credere sic esse vel sic esse: quia sequitur dubitas te credere sic esse: igitur tu sufficienter consideras an credis sic esse vel non: patet consequentia. Nam ex eo quod tu dubitas tu consideras. Et sequitur ultra tu dubitas te credere sic esse et consideras sufficienter an credis sic esse vel non: igitur tu non credis sic esse patet consequentia. Nam ex opposito conclusionis cum minor sequitur oppositum alterius premissae: sequitur enim tu credis sic esse et consideras sufficienter an credis sic esse vel non: igitur percipis te credere sic esse et per consequens non dubitas te credere sic esse. Secundo arguitur quod non est possibile quod tu dubitas te dubitare hoc: quocumque demonstrato: quia sequitur: tu dubitas an dubitas hoc: igitur consideras an dubitas hoc: et non percipis te dubitare hoc: ergo non percipis aliquam dubitationem quare habes de hoc ergo nulla hesitatio huius te mouet: quod si

aliqua sit hesitatio ipsa mouet. Aliter enim non diceretur hesitatio: ergo nulla est tibi hesitatio de hoc: ergo non dubitas hoc. Ille omnes consequentiae sunt scite esse bonae et formales et scis omnia antecedentia. igitur scis. vltimam consequens quod scis primarie significare te dubitare hoc ergo non dubitas te non dubitare. et per consequens tu non dubitas te dubitare hoc quod est oppositum primi. Et ista vltima consequentia tenet: quia ex opposito sequitur oppositum: et sequitur: tu dubitas te dubitare. a. igitur dubitas te non dubitare. a. proba consequentiam: quia scis illa esse contradicentia tu dubitas. a. tu non dubitas. a. et dubitas primum: igitur et secundum.

Ad ista respondetur Ad primum concedo totum quousque sit illa consequentia: tu dubitas te credere sic esse et consideras sufficienter: an credis sic esse vel non: igitur tu non credis sic esse: nego consequentiam: quia in primo casu: tu consideras sufficienter: an iste est sortem. vno istorum demonstrato. Et dubitas te credere ipsum esse sortem: quod dubitas an ille sit homo quem prius vidisti: et tamen tu credis istum esse sortem. dato cum casu quod iste sit ille quem prius vidisti: quia sequitur iste est ille quem prius vidisti: ergo credis istum esse sortem. consequentia est bona antecedens totum stat cum casu: ergo et consequens: quod consequentia sit bona patet: quia oppositum consequentis cum antecedente casu repugnat: videlicet tu non credis istum esse sortem. et iste est ille quem prius vidisti quia ponebatur quod continue crederes illum esse sortem. quem prius vidisti etc. Et tunc ad argumentum nego quod ex opposito sequitur oppositum. unde non sequitur: tu credis sic esse et consideras sufficienter an credis sic esse: igitur percipis te credere sic esse: nego consequentiam: quia dico quod stat in casu illo quod credo hoc esse sortem. et tamen non percipio me credere hoc esse sortem: sicut superius dicebatur: quod stat me scire. a. vel. b. et considerare sufficienter: an sciam vel non et tamen non percipere me scire: quia licet sufficienter considerem dubito tamen an sufficienter considero. Ad secundum argumentum respondetur concedendo totum quousque dicitur: tu non percipis aliquam dubitationem quam habes de hoc: igitur nulla hesitatio huius mouet te: quia in casu secundo dubito hoc demonstrato. et per consequens hesitationem habeo de ipso. c. ex quo considero et tamen non percipio aliquam dubitationem quam habeo de hoc: quia non percipio me dubitare hoc: eo quod non percipio hoc esse. c. sed. a. vel. b. vel. c. et nullum istorum diuisum. Ceterum etiam non sequitur: nulla hesitatio huius mouet te: nec aliqua est tibi hesitatio de hoc igitur non dubitas hoc: quia stat me dubitare. a. vel. b. non considerare an dubito. a. vel. b. iuro non habere considerationem circa. a. nec circa. b. quia sicut stat quod sciam. a. et non considerem de. a. ita stat quod dubitem. a. et non considerem de. a. modo eo ipso quod non habere considerationem de. a. nulla hesitatio ipsius. a. me moueret et tamen dubitarem. a. Non ergo sequitur dubito vel credo. a. ergo scio me dubitare vel credere. a. quia cum toto antecedente stat quod non scio nec dubito nec credo: me dubitare aut credere. a. quia cum ipso antecedente stat quod non considerem an dubito vel credo. a. Ex his sequitur quod termini quos quidam solent habere notos mediante hoc dubito possunt verificari de aliqua re sicut sunt isti: scitum a te: tibi dubium: creditum: propositio falsa: propositio negativa. et hoc dubito esse scitum a me. hoc dubito esse mihi dubium. hoc dubito esse creditum a me hoc dubito esse propositionem affirmatiuam. hoc dubito esse propositionem negatiuam. Admirabile esset quod statim cum mihi proponitur aliqua propositio scirem ipsam esse affirmatiuam vel scirem ipsam esse negatiuam. possent enim mihi proponi propositiones hebraice vel grece. et non scirent an aliqua illarum principale affirmari vel negari cum non cognoscerem terminos illius: affirmationes nec negationes. Et hoc de sensu composito et diuiso sic minime declarata dicta sufficient.

De scis & dubitare.

Quia i tractatu precedete plures tangebatur
indecise de scientia & dubitatioe necessitate &
cōsentia. Ideo de eis de claris traden-
do sciam duo dubia in pñti volo perquire/
re. primam est vtrum scitum ab aliquo sit
tibi dubiū vel nō scitum eidem. **C**Secūda ē vtrum ens
aliqđ futurū contingēs de necessitate eveniet: & pducet
Cpro probatione pñti dubij arguitur sic. Scitū a te est
tibi dubiū: igitur questio falsa: patet consequentia & an-
tecedens probatur: quod sciebatur a te ē tibi dubiū. igit
scitum a te est tibi dubiū: pñtia ab vno convertibili ad
reliquum. Et etiā in alijs bene sequitur: quod fuit ē plato
ergo preteritus est plato. quod amabat ē sor. igitur ama-
tus ē sor. anis probatur: hec est tibi dubia papa ē rome
& hec sciebatur a te vel fuit scita a te: igitur quod sciebatur
a te vel ē scitū a te ē tibi dubiū: quod erat probādum.
CSecūdo arguitur sic: & pono q scias. a. eē alteram illa-
rum deus est & hō ē asinus & q vñ. a. ē oē. a. & lateat te
que illarum ē & sed bene scias q illa ē necessaria deus ē et
reliqua im possibilis homo ē asinus. isto posito: ppono il-
bi. a. Si cōcedis: cōtra ex tibi dubio. tu cōcedis impossibile
non obligatus igitur male respondes: anis patet: q: ex tibi
dubio. a. est illa homo est asinus. Si negas. a. contra ex ti-
bi dubio tu negas necessariū: igitur male respondes: p-
batur: quia ex tibi dubio. a. est illa deus est. Si dubitas. a
tūc arguitur sic: tu dubitas. a. & bene respondes: igit
.a. ē tibi dubiū: s; ex tibi dubio. a. est scitum a te ergo ex tibi
dubio. a. scitur a te & dubitatur a te & per cōsequēs que-
stio nō est simpliciter negāda. Et q ex tibi dubio. a. ē scitū
a te probatur: q: ex tibi dubio. a. est illa de² est quare &c.
CTertio arguitur sic: & suppono cum toto casu pñti q
omnis propositio de qua consideras quā nō scis esse ve-
ram nec scis esse primam sit tibi dubia: isto supposito ar-
guitur sic: cum casu stat q. a. est scitum a te ex casu sequit
q. a. est tibi dubiū: sed quicquid stat cū casu stat cū quo
libet sequente ex casu: igit ista stant simul. a. est scitum .a.
& idem. a. est tibi dubiū: pñtia cōsequētia: & antecedēs p-
batur: primo pro prima parte quia sequit: hō est scitū a te
demonstrādo illam deus est & illa est. a. igitur. a. est scitū
a te cōsequētia bona & antecedēs stat cum casu: igit & cō-
sequēs. Et q ex casu sequitur q: a. ē tibi dubiū: probat
nā ois propositio de qua tu cōsideras quā nō scis eē ve-
ram nec scis esse falsam est tibi dubia. Sed. a. est propositio
quā nō scis esse verā nec scis eē falsam. ergo. a. est tibi
dubia: pñtia cū maior: q: suppositū & minor: sequitur ex
casu: q: ex casu sequitur q: nō scis. a. esse verum: nec scis. a.
esse falsum q est illius minoris illatūz.

Ad hec respondetur **C**Ad primū dico q pbat
latentem de virtute sermonis sed non ad bonū intellectū
q: gramatici nō hnt pñtiū pñtis tps i passiva significa-
tione: id sumūt participium preteriti tps large & sit ita si-
gnificatū pñtis tps q: preteriti: pñtia ly scitū cōmu-
niter saltem cum iungitur subiective verbo pñtis tps con-
uertitur cū illo cōlperō: illud quod scitur. Et quādo conū-
gitur vbo preteriti tps: significat illud q sciebatur. Sed
quia hō ē voluntarie dictum q: similis equipollētia in alijs
nō reperitur ut amatus ē sor. percussus est iōanes. id cūz
proponitur scitū a te est tibi dubiū d; concedi si hōc cō-
cessa fuerit quod sciebatur a te est tibi dubiū. Et si ex h
cōcluditur q: omne scitum ē. & scitum non est: q sunt con-
tradictoria q: tñ ens est scitum: ergo omne scitum est. Et
etiam q scitum non est quia hoc nō est demonstrādo il-
lam. Adā est: & hoc est scitum quia sciebatur: igitur scitū
non est. **C**Ad istud respōdetur cōcedēdo illā oē scitū
est: quia aliquod scitū ē & nō ē aliquod scitū qn illud est. Et
non sequitur: aliqd ē scitū q non est: ergo non omne scitū
est: quia ly scitum in antecedēte ampliatiue supponit & nō
sic in consequente: quia noialiter sumitur. Sed hñ sequit
aliquid est aliqd scitū q nō ē. igitur nō oē scitū ē: sed nego
antecedens: quia includit contradictionem: per hoc patet

q non sequitur hoc nō est & hoc est scitum: igitur scitū nō
ē: ppter rationem pñtiā ampliatiōis: sed bene sequit
hoc non est & hoc est aliquod scitum: igit scitum nō est s;
anis est impossibile. **C**Ex isto sequitur q scitū ē oē scitū
est: & aliqd est scitum & illud non est: sicut omne colora-
tum est & aliqd est coloratum quod non est. Itaq; ta-
men probabitur q omne scitum vel coloratum est & ali-
quid est ens scitū vel ens coloratum quod non est: de hac
mā nolo multum loqui quia ipsam plenius declarabo in
materia pñtiarum: verū tamen vt i p:cessu huius qōnis
nō cōtingat difficultatem fieri de hoc termino scitum vo-
lo ipsum semper sumere pñtiā conuertitur cūz illo termi-
no quod scitur. Et sic cōsequēter negabo illam scitū a me
est mihi dubiū sicut illam qd scitur a me ē mihi dubiū
quare &c. **C**Ad secūdu argumētum multiplices sunt re-
sponiones: prima autē negat casum duplici de cā: primo
q: casus sibi ipsi repugnat: ista. n. duo repugnat. **T**u scis
.a. eē alteram illarum & lateat te que illarum est. a. q: ex se-
cūda pte sequit q: lateat te que illarū est altera illarū: que
repugnat pñtiā casus & toti casu. **C**Secūdo negetur
casus: quia non ē possibile. a. eē aliqd ppositionē sicut nō
est possibile hōiem eē ppositionē: quia. a. est littera voca-
lis & nō est possibile aliqd litteram vocalem eē propositio-
nem quare &c. **P**rima ratio non valet. quia per idem
deberet negari talis casus: vt posito q h essent duo hōies
& scires bene q vnus illorum esset sor. sed lateret te q: il-
lorum esset sor. quia tunc secūda pars significaret q: la-
teret te quis illorum est alter illorum. nec etiāz secūda ratio
valet: quia h nullum. a. quod est littera possit esse propositio-
tio tamen bene possibile est q. a. sit ppositio: sicut licet ml-
lus sor. qui est homo possit esse asinus tñ bene possibile ē
q sor. sit asinus. Et si dicitur q non est similitudo q: sor: ē no-
men propriū & non. a. huic dicit q sicut ly sor. ē nomen
propriū competēs aialibus sic. a. b. c. & alia sunt nomia
ppria propositionū. Et sicut ly sor. vt plato cōpetere. pōt
hominī vel asino: sic ly. a. posset conuenire propositioni &
propositioni & littere vocali: sed non idē. a. quia nō ē possi-
bile q. a. propositio sit. a. littera: sicut non ē possibile q: sor:
homo sit sor. asinus sed sicut possibile est q: sor. sit homo
& q: sor. sit asinus sic possibile est q. a. sit ppositio & q. a.
sit littera: posito ergo q: vnum. a. sit omne. a. & q. a. sit p-
positio: debet admitti casus & tunc dicere q: omne. a. ē p-
positio: & negare q. a. sit littera: quia semper sequitur. a. ē
littera: ergo. a. non est propositio sicut sequitur sor. ē hō igitur
sor. non est asinus sor. n. vnum. a. est omne. a. & illd. a.
est propositio: igitur nullū. a. ē littera: sicut sequitur: vnus
sor. est omnis sor. & ille est homo: igitur nullus sor. est asinus:
vbi tamen poneretur q. a. esset propositio & ppone-
retur. a. est littera concederem quia verum & i pñtis: et
& tunc negarem q: vnum. a. esset omne. a. sed concederē
q: plura. a. essent: sicut posito q: vnus asinus esset sor. ad-
mitterem & cōcederē illam: sor. est homo: & negarem q:
vnus sor. esset omnis sor. itaq; repugnās & cōcederē itaq;
sequēs q: plures sunt sor. Et sic p omnia dicitur de ly. a.
sicut dicitur de ly sor. Et si dicitur. vnde habet q: ly. a. sit
nomen propriū competēs propositionibus dico q: ha-
beo. a. cōi modo loquendi. q: ita sufficiens ē constitūtere p-
pria nomina sicut est aliquis primus institūens: vnde non
dubio q: vnūq; aliquis primus institūens nomina propa-
statuit q: ly sor. posset asino competere: & tamen dicimus
q: potest esse nomen propriū asini: quod aliunde nō ha-
bemus nisi a cōi modo loquendi qui continue admittit &
concedit q: sor. est asinus vel bos & q. a. vel. b. est oratio
vel propositio quare &c. **C**Secūda responsio ponit q:
cum dicitur scias. a. esse alteram illarum potest intelligi q:
scias illam terminum. a. significare convertibiliter. cū illo
illo termino altera illarum: & tūc non est difficultas respō-
dendi: quia potest concedi & negari. a. sicut conceditur et
negatur altera illarū & cōcederem. a. esse verum & a. esse
falsum sicut conceditur alteram illarum esse veram & al-
teram illarum esse falsam: vel posset intelligi q: scias illūz
terminum. a. conuertit: pñtiā cū illo termino alterū illorū

cui imponitur talis terminus. a. ad significandum et tunc debet responderi sicut cõter solet responderi. **C** S cer te h responsio est superflua qz si poneret qz for. esset vnus istorum nõ deberet intelligi qz ly for. cõuertat cum illo ter mino: vnus istorum: nec qz cõuertatur cõ tali termino vnus istorum cui talis terminus for. imponitur ad significandũ: qa potest esse qz for. sit vnus istorum et tñ qz ly for. nõ cõuer tatur cum aliquo termino. Ita i proposito apparet dicen dum qz stat te scire. a. eẽ alteram illarũ et nõ intelligere qz .a. cõuertat cõ illo termino altera illarũ: nec cõ illo termi no altera illarũ cui ille terminus. a. iponit ad significandũ.

Respondeo ergo alr admittẽdo positũ sim pliciter sicut vba sonat. Et tunc cum proponitur. a. non rĩdatur cõcedẽdo: negãdo: nec dubitando: sed quereret que esset illa que eẽt. a. Si enim aliqua illarum scirem eẽ. a. et proponeretur .a. concederẽ vel negarẽ. a. sed iam in proposito nullã illarũ scio eẽ. a. sed bene scio alterã illarum esse. a. et non scio verum esse. a. et nec scio falsũ eẽ. a. Et si arguitur sic vtrũqz istorũ eã te cõ cedẽdũ: negandũ: uel dubitãdũ. sed. a. eẽ alterũ illorũ: igit .a. eã te cõcedẽdũ negandũ uel dubitãdũ: cõcedo pñtas. et cõsequens: sed adhuc tu nõ proposuisti mihi. a. nõquãz enĩ proponeres mihi. a. nisi proponeres illã deus eẽ vñ illã homo eẽ asinus. Cum ergo dicis ppono tibi. a. nõ eẽ respõ dendũ affirmative nec negative et. sed dicatur semp op ponenti qz proponat. a. quia adhuc non est propositũ .a. sed ille terminus. a. vbi tamen opponens iportunus esset et oino vellet responsum ad hoc: qz tibi propõit posses re spondere: cõcedẽdo: uel negando. a. fm tuum libitum: s; nõqz dubitando: qz nullum. a. est a te dubitandum: s; be ne cõcedẽdũ uel negãdum. Si enim. a. est necessariũ. a. eã te cõcedẽdũ: si at impossibile negandũ: vnde ista conse quẽtia non valet ex tibi dubio. a. est impossibile: igit con cedendo .a. male respondes: quia cum toto ante stat qz .a. sit illa deus est. Et tũ cõcedo. a. p3 qz bene respõdeo. Similiter non sequitur ex tibi dubio. a. est necessariũ: igit tur negando. a. male respondes: nego iterum pñam: cum toto ante stat qz .a. sit illa homo eẽ asinus et tunc negando. a. bene responderes: sed bene sequit ex tibi dubio. a. eẽ im possible: ergo concedẽdo. a. ex tibi dubio male respõdes concedo cõsequentiã et pñs. Et si dicitur: quare ergo re spondes si ex tibi dubio male respondes: dicit qz non li benter respondidisses quousqz pposuisses mihi. a. sed iãz importunitas tua cogit me respondere: et per hunc mo dum respõdẽdi non poterit habere opponẽs intentũ suũ non enim debet responderi sicut quidam respõdent. **D**icendo qz nõ intelligant. a. qz hoc repugnat posito: sequitur enim tu intelligis qõlibet illorum. a. eẽ: est alterũ illorũ: igit i telligis. a. sed potius deberet dici qz non intelligitur proposi tum ab opponẽte. Et si dicitur qz proponit. a. negetur: qa non proponit aliqua illarũ sicut pño dicebatur quare et. **C** Ad tertium argumẽtũ respondetur negãdo supposi tionẽ propositã: non enim op3 qz si aliqua ppositio quãz nõ scis esse verã: nec scis esse falsã: qz illa sit tibi dubia: vt posito qz tu credas absqz hesitatione sicut in rei veritate credis qz antixps erit et cum pono qz nullus antichristus erit. Isto posito patet qz hec ppositio antichristus erit est vna ppositio quã non scis esse verã: quia ipsa nõ eẽ vera sed falsã: nec scis esse falsã: quia credis ipsam esse verãz nec etiã est tibi dubia. quia firmiter credis absqz hesita tione qz antichristus erit: imo pposita tibi ista antixps erit concederes ipam credendo: qz eẽt articulus fidei qre et. **C**lerũ tamẽ quia admissio vel cõcessio supponis nõ arguit intentum. id admittere vel cõcedo illã tãquã possibilem. Et tũc ad argumentum: concedo qz cum casu stat qz .a. est sci tum a te: et nego qz ex casu sequitur qz .a. est tibi dubius. Imo oppositum: qz seqt nullam illorum est tibi dubium omne. a. est alterum illorum: igitur nullum. a. est tibi du bium. Et tunc ad argumentum: omnis propositio de qua tu consideras quã non scis esse verã: nec scis esse falsã est tibi dubia: sed. a. est propositio quã non scis esse verãz nec scis esse falsã: ergo. a. est tibi dubia concedo conseqn

tiam: et nego minorem: quia vtrãqz illarum est propositio quã scio esse verã uel quã scio esse falsã. Sed omne. a. est alterum illorum per casum: igitur. a. scio esse verũ uel scio esse falsum. Et tunc ad argumẽtum: tu nõ scis. a. esse verum: nec scis. a. esse falsum: igitur nullum. a. scis eẽ ve rum: uel addẽdo. a. scis eẽ scis eẽ falsum: nego consequen tiã: quia arguitur a sensu composito vero ad sensum diui sum falsum. Et si arguitur probando qz illa disiunctiua nõ est concedenda: sed dubitanda. a. scio esse verũ uel. a. scio esse verum uel. a. scio esse falsum: quia illa est vna disiun ctiua cuius quelibet pars est dubitanda a te et nulla alteri repugnat: igitur tota disiunctiua eẽ dubitanda: nego conse quentiã: sed oportet addere in antecedente qz non scio ipsam esse verã qd eẽ falsum: qz si. a. eẽ illa deus est: p3 qz .a. scio esse verum uel. a. scio esse falsum: pro prima parte. si autẽ. a. est illa homo est asinus: adhuc. a. scio esse verũ uel .a. scio eẽ falsum: pro secunda parte: unde in alijs terminis eẽ consimilis rãtio. Dato qz hic essent duo: et scireni alterũ illorum eẽ for. p3 qz h disiunctiua est concedenda: for. scio esse istum uel for. scio esse istũ: et tamẽ qõlibet p3 eẽt a me dubitãda: sicut istius for. est iste uel for. est iste quelibet ps esset a me dubitanda et tamen ipsa disiunctiua esset cõce denda: quia scio ipsam esse verã uel sequi ex casu ut pa tet intenti. Similiter ista copulatiua est neganda: nullum .a. scio esse verum: nec aliquid. a. scio esse falsum: quia re pugnat casu. Et quelibet ps diuisione proposita est dubi tãda. **E**x his posset quis elicere qualiter est respondẽ dum in isto casu: ut. a. est uerum dubito: a. est falsũ: du bito: a. est contingens nego: a. est possibile dubito: a. eẽ ne cessarium dubito: a. est impossibile. dubito. Tu scis. a. esse uerum nego: tu scis. a. esse falsum nego. a. eẽ tibi dubiũ ne go. a. eẽ scitum a te dubito: tu scis qz .a. est scitum a te nego tu dubitas. a. sciri a te concedo: tu scis. a. esse tibi dubium nego: a. scis eẽ scitũ a te dubito. Tu dubitas. a. eẽ neqz oco do. a. dubito eẽ uerũ nego. a. dubito nego. Tu dubitas .a. nego: neqz scis eẽ. a. nego. a. scis eẽ aliqd oco: tu scis. a. eẽ. a. pcedo. a. scis eẽ. a. neqz. a. scif eẽ. a. ul aliud ab. a. p. qe: quia utrũqz illorum scio eẽ. a. uel aliud ab. a. A. scis eẽ aliud ab. a. nego: quia nullum illorũ scio esse aliud ab. a. A. scis esse uerum uel falsum concedo: Tu scis. a. eẽ necessariũ uel impossibile cõcedo. A. scis eẽ possibile uel contingens du bito. Tu scis. a. eẽ impossibile uel contingens dubito. Tu scis. a. eẽ possibile uel contingens nego: tu scis. a. esse conti gens uel impossibile nego. Et sic de infinitis alijs quãz qdã sunt cõcedẽde quedã negãde et quedã dubitãde uolen ti bene inspicere: vbi tamẽ poneret qz eẽt illa deus eẽ et la teret me: for. et aliter respondendum: ut tu scis. a. negatur quia licet sciam significatũ pñariũ. a. non tamen scio illud significari per. a. Tu dubitas. a. nego: quia non dubito si gnificatum pñariũ. a. A. est scitũ a te concedo: quia hoc est scitum a te demonstrando illã deus est: et illa eã. a. p cas sum. A. scis esse uerum concedo: qz h scio esse neqz demõ strando priorem et illa est. a. A. scis esse falsum: nego: qz il lam que eã. a. non scio eẽ falsã. Tu scis. a. esse uerũ nego qz h nõ eẽ scita a me. a. est uerum. A. scis esse scitum a te cõ cedo: quia hoc qz est. a. scio eẽ scitum a me. Et sic conseqn ter in alijs dicatur. **C** Si tamen pneretur qz scire. a. esse hoc: demonstrando illam deus est quã credere nõ eẽ pro positionem et pponeretur mihi tu scis. a. eẽ propositionẽ negatur: qz credo. a. non esse propositiõnẽ: allquã proposi tionem scis esse. a. cõcedo. quia hoc scio esse. a. et h est pro positio demonstrando illam deus est. A. scis eẽ uerũ. ne go: A. dubitas eẽ necariũ possibile vñ impossibile: nego: qz qz illd est. a. credo non eẽ ppositiõnẽ et per psequẽs nõ ue rum non falsum non necessarium nec impossibile: uerũ scis eẽ. a. concedo: quia illud qz est uerum scio eẽ. a. falsum et impossibile scis eẽ. a. nego. Et sic de singulis. **C** Item si po neretur qz .a. eẽt illa homo est asinus et lateret me conce derem qz .a. scio esse falsum. A. scio eẽ impossibile et negarẽ qz scio. a. eẽ falsum uel scio. a. eẽ impossibile. A. scis esse ne scitum a te: concedo. tu scis. a. eẽ nescitum a te nego: ex hac scis sequi quodlibet concedo. A. scis sibi ipsi repugnare cõ

cedo: tu scis. a. ferre quodlibet uel sibi ipsi repugnare: ne
 go: quia non scio. a. e. impossibile. **C** Item si poneretur: q. tu
 scires. a. e. alteram illarum deus est & homo est animal:
 & nescires que illarum e. a. Tunc si pponetur. a. scis e.
 uerum concedit. tu scis. a. e. uer concedit: q. tu scis utrumq.
 illorum esse uerum & scis alterum illorum e. uer: uerum
 scis esse. a. negatur. quia nullu illor scis e. a. A. est scitum
 a te conceditur: quia utraq. illarum est scita a me. A. scis
 esse. a. negatur. A. scis esse idem sibi ipsi conceditur. Tu
 scis. a. sequi ex quolibet: conceditur: quia scio utraq. illar.
 sequi ex quolibet: quia quolibet illarum scio esse necessari.
 quare r. **C** Item si ponitur q. scias. a. esse alteram illar.
 deus est & tu es: admitto. Et si proponitur. Tu scis. a. e.
 falsum uel impossibile nego. Tu scis. a. e. uerum concedo.
 Tu scis. a. e. possibile concedo. Tu scis. a. esse necessari.
 nego. Tu scis. a. e. cotigens nego. Tu scis. a. e. necessa
 rium uel contingens concedo. A. scis e. necessarium du
 bito. A. scis esse cotigens dubito. A. scis sequi ex quolibet
 dubito. Tu scis. a. inferri ex quolibet nego. Et sic p. i. g.
 b. u. s. alijs dicatur: quare r.

Amplius ad principale arguitur sic. Aliqua p.
 positio scitur a te & ead. e. tibi dubia:
 igitur scitas a te e. tibi dubium: patet conse. quentia: & ans ar
 guitur: hec propositio nullus papa est rex sedet scitur a
 te: quia ipsa significat conuertibiliter q. nullus papa e. h. pro
 positio rex sedet q. uera est & scita a te. Et q. ipsa sit tibi du
 bia: p. batur: na. ipsa e. duo tibi dubia. igitur ipsa e. aliqua ti
 bi dubia: & per consequens ipsa est tibi dubia: patet conse
 quentia & antecedens p. unu. similiter. quia ipsa e. h. duo du
 bia: nullus papa est: rex sedet. quare r. **C** Secundo ar
 guitur sic: & pono q. scias. a. q. e. omne. a. e. altera illarum
 deus est & rex sedet & lateat te que illar. e. a. & una scias e.
 necessarium. s. deus est & reliqua tibi dubia: uidelicet rex
 sedet. Item posito arguitur sic. cu. casu stat q. a. est scitum
 a te: & cum casu stat q. a. est tibi dubiu: sed quecuq. stat
 cum casu sunt copossibilia inter se: ergo ista sunt copossibi
 lia: a. est scitum a te & id. e. tibi dubium: p. conse. quentia:
 & antecedens probatur: pro qualibet parte. Nam q. cu. ca
 su stat q. a. est scitum a te patet: quia cum casu stat q. a. sit
 illa deus est. Et na. cu. casu stat q. a. e. tibi dubium: quia cu.
 casu stat q. a. sit illa rex sedet. Alia pars etiam p. v. q. que
 cuq. stat cum casu sunt copossibilia inter se: quia casus e.
 possibilis: ergo quecuq. stat cum casu sunt copossibilia ca
 su. Sed quecuq. sunt copossibilia: unu. tertio illa inter
 se sunt copossibilia ergo illa sunt copossibilia. a. est scit
 um a te & est tibi dubium quod erat probandum.

Tertio arguitur sic. hec propositio hoc est uerum sci
 tur a te & eadem est tibi dubia: ergo questio falsa: ans. p. batur
 & pono q. tu scias. a. q. e. o. e. a. e. unu. illor. h. dictionu.
 tibi dubiorum. Rex sedet & nullus rex sedet & lateat te
 q. istarum e. a. sicut lateat te. que illar. e. uera: deinde ca
 pio hac p. a. e. uerum igit. hoc e. uerum: scias tu q. p. ly. h.
 solum demonstratur. a. tunc sic: illa p. a. est bona scita a te
 e. bona & ans. e. scitum a te: ergo & consequens: patet con
 sequentia & maior probatur: Tu scis antecedens & conse
 quens illius conuertit: quia tu scis subiecta conuertit: & co
 pulas & predicata & scis cetera esse paria ergo r. Et q.
 eadem est tibi dubia probatur: Sive demonstratur illa
 rex sedet seu demonstratur illa nullus rex sedet patet
 hanc esse tibi dubiam hoc est uerum: licet enim demon
 stratur a. adhuc demonstratur una illarum eo q. o. e. a. e. al
 tera illarum. quare r.

Ad hec respondetur. **C** Ad primam nego illam
 consequentiam. Aliqua prop. scitur a te:
 & eadem est tibi dubia: ergo scitum a te est tibi dubium:
 sed bene sequitur q. scitum a te e. tibi dubium uel tibi dubia
 q. cu. dico. a. propositio e. tibi dubia ly. dubia pot. e. pluralis
 numeri & neutri generis uel numeri singularis & adiecti
 uum illius termini. propositio: p. mo. m. d. concedo q. aliq. pro
 positio e. tibi dubia q. scitur a me ut arguitur: sed secundo
 modo nego: quia tunc equipollet isti. Aliqua propositio
 est propositio tibi dubia que scitur a me quod est falsus.

Ideo ad inferendum q. scitum a me est tibi dubium d.
 sumi pro antecedente: quia aliqua propositio scitur a me
 & eadem est propositio tibi dubia. Adodo certus est q.
 l. illa propositio nullus papa est rex sedet sit tibi dubia
 non tamen est propositio tibi dubia r. **C** Ex isto sequi
 tur q. propositio scita a me est nescita: quia illa nullus pa
 pa est papa est scitur a me & est nescita a me: q. ipsa e. duo
 nescita a me. Et si dicitur q. unum oppositorum predicat
 tur de alio: negatur q. ille terminus nescita in plurali nu.
 ro non opponit huic termino scita in singulari numero.

C Loceditur et q. aliqua e. propositio qua scio e. falsa & ea
 dem scitur a me esse uera: quia hanc propositionem de.
 deus e. scio e. falsam cu. ipsa sit impossibilis: & h. b. p. cipio. &
 q. ipsa scitur a me e. uera probatur: q. scitur a me e. duo
 va. igit. scitur a me esse uera: no. tamen scitur a me e. pro
 positio uera: q. bene scio q. est propositio impossibilis. **C** Ex
 quo etiam sequitur in eod. casu q. aliqua est propositio qua
 scio esse impossibil. & tamen illa scitur a me esse uera & ne
 cessaria: patet ut prius. Et sic de multis alijs de quib. ali
 as clarius dicam. **C** Ad secundum admitto casum & con
 cedo illas: cum casu stat q. a. est scitum a te: cum casu stat
 q. a. est tibi dubium & nego q. quecuq. stent cum casu
 sint copossibilia inter se: l. casus sit possibilis. Nam que
 cuq. sunt copossibilia unu. tertio sunt copossibilia inter
 se. Certum est enim q. quelibet illarum rex sedet & null.
 rex sedet est copossibilis huic deus est & tamen illa non
 sunt copossibilia inter se. Tu es & tu non es sunt copos
 sibilis huic homo est animal: & tamen no. sunt copossibi
 lia inter se. **C** Sicut quelibet istaz ois homo e. currens: & o.
 currens est asinus est copossibilis huic celus mouetur
 & tamen illa sunt in copossibilia inter se. Et sic de alijs in
 finitis. Et licet concedam q. quelibet illarum stat cum ca
 su & illa duo stant cum casu: non tamen stat cu. casu q. a.
 scitur a te & dubitatur a te: quia aliqua est copulativa cu.
 casu quelibet pars stat cum casu & tamen ipsa non stat cu.
 casu: quia ipsa est impossibilis & qlibet pars possibilis ut p.
 nota qualiter est respondendum in hoc casu. ut. a. scis e.
 uerum dubito: a. scis esse alterum illorum: concedo. A. e.
 tibi dubium dubito: A. dubitas esse scitum a te. negatur.
 Tu dubitas. a. esse scitum a te conceditur. Tu dubitas te
 scire. a. negatur. Et si arguitur a. est scitum a te: ergo tu scis
 a. consequentia est bona scita a te esse bona & antecedens
 est dubitandum a te: ergo consequens non est a te negadu.
 dico q. illa consequentia non ualeat. quia forte illud quod
 est. a. scitur a te quia stat q. a. sit illa deus est & tamen non
 est. a. in casu isto: quia nullum significatum scio primarie
 significari per. a. Item. a. dubitas esse tibi dubium: negatur.
 A. dubitas esse illam rex sedet. negatur. A. scis e. illa
 deus est dubito: A. scis esse illaz rex sedet dubito: tu scis
 a. e. illam deus est nego: tu scis. a. e. illam rex sedet ne
 go. Tu scis. a. esse illam deus est. uel rex sedet concedo:
 nullum illorum scis e. a. concedo: alterum illorum scis e.
 a. dubito: quia talis potest sumi in sensu composito ut si
 uiso. Si in sensu composito concedo: quia h. propositio est
 scita a me alterum illorum est. a. qua scio sic primarie si
 gnificare si in sensu diuiso nego eam: quia nullum illorum
 esse. a. scitur a te & ad alias infinitas in quibus est confirmi
 lis responsio. **C** Ad tertium argumentum respondetur
 multipliciter. primo admittendo casum. Et uertus cum
 arguitur: si. a. est uerum hoc est uerum: conceditur conse
 quentia. Et cum arguitur ultra. Ista consequentia e. bo
 na scita a te esse bona: & antecedens est scitum: ergo & conse
 quens. I. huic dicitur concessa consequentia negando ip.
 e. scitum e. bonam: non enim conceditur illa consequentia:
 quia scita sed quia sequens ex casu. cum ponitur q. per
 ly. hoc demonstratur. a. q. n. scire illam consequentiam e.
 bonam repugnat casui: probatur: quia sequitur tu scis illa
 consequentiaz e. bona. s. si. a. est uer. hoc e. uer. sed scis an
 tecedens: igitur scis consequens: sed te scire consequens re
 pugnat casui. igitur te scire illam consequentiaz repugnat
 casui. minor probatur. Nam ex casu sequitur q. quacuq.

illarum demonstrata hec est tibi dubia. hoc est verum. si illa est consequens. licet demonstratur. a. igitur ex causa sequitur. quod illud consequens est tibi dubium. arguitur ergo sic. tu scis antecedens illius consequentie et tu non scis consequens eiusdem. ergo illa consequentia non est scita a te. Ista consequentia est bona ans sequitur ex casu. ergo et pns. et si sic eius oppositum repugnat. Et tunc ad argumentum. Tu scis ans et pns illius conuerti. nego: si tu scis subiecta conuerti copulas et predicata: ergo scis illa conuerti. concedo pns: et nego illa copulatiuam que est ans. Et si de pro qua pte dicat quod proponatur ptes et videbitur per qua pte quibus propositionis concedatur oes vsq; ad vltimam que negabitur: quod repugnat concessis et opposito bñ negati. Sequitur. n. tu non scis suba conuerti: vel tu non scis predicata conuerti vel non scis copulas conuerti vel non scis cetera est paria: sed tu scis suba conuerti copulas et predicata: igitur non scis cetera est paria. Et si de quid ergo deficit: dicatur quod non est dandum: posset tamen negari illud ans per illa pte tu scis suba conuerti: quia non sequitur: tu scis quod per ly hoc demonstratur. a. ergo tu scis quod ly hoc et ly. a. conuertuntur: sicut non sequitur: tu scis quod per ly hoc demonstratur homo: igitur scis quod ly hoc et ly homo conuertuntur: quare et.

Contra istam rationem arguitur sic. Si. a. est verum demonstrato rex sedet. vel si. a. est verum demonstrato nullus rex sedet: tu scis quod altera istarum pns est bona et scis vtriusq; pns ans fore verum igitur scis alterius consequentie pns fore verum: et scis quod vtriusq; pns est vna talis oppositio. s. hoc est verum igitur scis quod talis est vera hoc est verum: quod est negati. Secundo arguitur sic: non sequitur vnum istorum contradictoriorum est verum et tu scis quod per ly b in pnte solū demonstratur vnum istorum ergo hoc est verum quocūq; istorum contradictoriorum demonstrato: pari ratione si sequitur de. a. Tertio tu scis quod b est verum vel b est neq; demonstratis illis contradictorijs. Et tu scis ista hoc est verum tibi significare hoc esse verum vel hoc esse verum: ergo tu scis illam: per consequentiā et ans est verum per te. Quarto quod an ly. a. subordinetur tibi conceptui inē singulari vel cōi. Si cōi: per pntiam nullo modo tenere. Si inē singulari. Igitur qua rōne conceditur ista tu scis. a. esse verum pari ratione et ista tu scis: hoc esse verum demonstrando. a.

Ad primum de quod non plus sequitur nisi quod tu scis alteram illarum consequentiarum esse bonam: nullam tamen illarum scis esse bonam. Si concederetur quod tu scis pns vnius illarum pntiarum esse verum et nullum consequens alicuius illarum consequentiarum scis esse verum: quod tu scis quod ista est inuncta et vera hoc est verum vel hoc est verum: demonstratis illis pntioribus: sed nullam pntem illi? distinctiue scis esse veram: quia repugnat casui: quare et. Ad secundum dicitur quod licet non sequatur vnum istorum est verum: igitur hoc est verum demonstrato vno istorum est verum: bene sequitur de. a. quod in prima arguitur sub termino cōi habente plura supposita et si sic in secunda: vnde bene scio quod non sequitur homo currit: igitur hoc currit demonstrando hoies: sed bñ sequitur hoc quod est homo currit: igitur hoc currit: hoc quod est verum istorum est verum: igitur hoc est verum: ita a pari sequitur. a. est verum. Igitur hoc est verum demonstrato. a. quod a. non est terminus cōis: sed terminus singularis. Ad tertium nego consequentiā: quod licet scia illam hoc est verum significare pntarie hoc esse verum demonstrando illa rex sedet vel significare pntarie hoc esse verum demonstrando illa nullus rex sedet: non tamen scio illam pntarie significare hoc esse verum nec scio illam si significare pntarie hoc esse verum demonstrato quocūq; istorum: dubito ergo illam: quia dubito suum significatum pntarium et non aliquo qualiter ipsam pntarie scio significare: vnde pntio quod scires vnum istorum esse for. demonstratis duobus coram te existentibus: et nullum istorum scires esse for. patet quod hoc est tibi dubia hoc est for. quocūq; istorum demonstrato: et bene scires istum esse for. vel istum esse for. et bene scires quod ista pntarie significat istum esse for. demonstrato primo vel pntarie: significat istum esse for. demonstrato secundo: non tamen scis illas per

positionem: quod non scis hoc esse for. demonstrato primo nec scis hoc esse for. demonstrato secundo. nec scis illa pntio nē hoc esse for. significare pntarie hoc esse for. demonstrato primo nec scis illam pntarie significare hoc esse for. demonstrato secundo. Et hoc contingit: quod latet te quis demonstrat per ly hoc: dubitas ergo illa quod aliter ipsa pntarie significat dubitas ipsas pntarie significare: quod nescis an per ly hoc demonstrat for. vel plato demonstratur. Si n. scires demonstrari for. concederes illa: et si scires demonstrari non for. negares illa. Et si dicitur quod non est similitudo: quod in ista hoc est verum scis precise. a. demonstrari. Sed in ista hoc est for. nihil scis demonstrari. Dicitur quod sicut scio in prima. a. demonstrari quod scio quod verum istorum demonstratur: ita scio quod aliquid hoc demonstratur quod scio quod for. vel plato demonstrat: et sicut in secunda nihil scio demonstrari. ita in prima nullum. a. scio demonstrari: quod nullum istorum scio demonstrari demonstratis illis contradictorijs. Lū ergo omne. a. sit alterum istorum sequitur quod nullum a scio demonstrari. Et sic per responsio. Ad quartum quando queritur utrum ly. a. subordinetur conceptui inē singulari vel cōi. dico quod conceptui singulari. Et alterius non sequitur. quod rōne conceditur illa tu scis. a. esse verum quod debeat concedi ista tu scis hoc esse verum. quod ly. a. subordinetur conceptui singulari ille conceptus tibi est compositus. sed ille terminus hoc subordinetur conceptui singulari simplici conuertibili cū conceptui. a. singulari composito. verbi gratia ponatur quod scias vnum for. esse cōm for. et scias bene quod for. currit sit tamen for. a longe que credas non esse for. et que credas non currit. et cū isto pens quod scias. a. esse illud quod est for. Iste pensio hoc pnta est bona. a. currit igitur hoc currit demonstrato. a. Et scis ans. quod scis for. currere et tū non scis pns. quod credis firmiter bñ currere. Et tūc per ly. a. subordinetur vni conceptui singulari sicut ly homo non tamen eque simpliciter. quod ly. a. subordinetur huic complexo singulari illud quod est for. vel hoc quod est for. et non sic ly hoc sed pntie itationi demonstratiue simpliciter. Ita sicut dico in ppositio. quod ly. a. subordinetur vni conceptui singulari composito. hoc quod est verum istorum et ly hoc non subordinetur illi: bñ conuertat cum illo nel sequat ad illud Sequitur. n. bene hoc quod est verum istorum est verum. ergo hoc est verum demonstrato eodem. et tū si scio ans scio pns. sicut scio quod b quod est for. currit et tū non scio hoc currere demonstrato for. vnde sicut sequitur. Scio quod illud quod est for. currit. igitur scio quod hoc quod est for. currit: et scio quod. a. currit. Ita sequitur scio quod illud quod est verum istorum est verum. ergo scio quod hoc quod est verum istorum est verum. Et scio quod. a. est verum. Unde non sequitur. tu non scis hoc quod est verum istorum est verum demonstrata illa rex sedet. nec scio hoc quod est neq; istorum est verum demonstrata illa nullus rex sedet. igitur non scis hoc quod est verum istorum esse verum. sicut non sequitur. tu non scis illud quod est verum. esse verum. demonstrata illa rex sedet. nec scis illud quod est verum istorum esse verum demonstrata illa nullus rex sedet. ergo tu non scis illud quod est verum esse verum per consequentiā non valet. Tū tamen pronomen demonstratiuum sine compositione sumeretur bene valeret consequentia. Ideo bene sequitur. Tu non scis hoc esse verum demonstrato rex sedet. nec scis hoc esse verum demonstrato nullus rex sedet. Igitur tu non scis hoc esse verum demonstrato. a. quare et. Ad ista responsio ponit quod post admissionem casus debet negari hec consequentia. A. est verum igitur hoc est verum. demonstrato. a. sicut non sequitur. significati: in huiusmodi. a. est verum. igitur hoc est verum. Nec etiā sequitur verum istorum est verum. ergo hoc est verum demonstrato vero istorum vel. a. quia licet demonstrat. a. adhuc demonstratur illa rex sedet vel illa nullus rex sedet. Et ly b responsio sit probabilis. et vera: non tamen respondet ad argumentum: quia non ponitur quod. a. conuertatur cum illo termino verum istorum. quia si sic responsio bene esset ad propositum. sed ponitur quod. a. conuertatur cum vero istorum videlicet cum illa rex sedet vel cum illa. nullus rex sedet. ita quod quocūq; illarum sit vera quod illi sit. a. Est enim magna differentia inter illas. a. est alterum istorum et. a. conuertitur cum ly alterum istorum. a. conuertitur cum altero istorum et. a. conuertitur cum illo termino alterum istorum.

unde si ponerem qd for. esset unus illorum duorum coram te existentium & lateret te quis illorum esset for. Ista pna est bona. For. e vnus illorum: igitur b e vnus istoz demon- strato for. ita sequitur. a. est verus: igitur hoc e verum: demonstra- to. a. sicut sequitur illud qd e verum illoru e verus: igitur b est verum: demonstrato. a. vel illo qd e verum istoz. vnum aliud dicitur hoc responsio quod e bene dictum qd proposita mihi ista consequentia. a. e verum igitur hoc e verus. debeo querere quid apponens demonstrat p ly hoc. Et si dicit qd bene scis qd demonstrato. a. per casum. Dico ego qd nolo tibi respondere: imo continue querere quousqz dixeris qd distince demonstras qd demonstrando. a. nihil mihi distin- ctie & simpliciter demonstras. sed precise coiter & confuse

Contra istam responsionem arguitur sic. & probat qd inutilit qris: qd ois questio incertificabilis e inutilis: sed ista questio qua demo- stras: est qstio icertificabilis: igitur b questio e inutilis: p: co- sequentia cu maior & minor pbatur: qd si b questio e certifi- cabilis vel ergo mediate termino coi vel proie demon- stratio: Non primo modo: vt p3. Nec etiā secūdo mo- do: qd tunc fieret processus in infinitū in huiusmodi qōni- bus & demonstratiōibus. Ad istud respondet qd nō in- hūtiliter quero: nec questio mea e incertificabilis: sed certi- ficabilis & hoc tam mediate termino cōmuni qm mediate p- nomine demonstratiōis: n̄ cū tu pponis: b e verū: & q- ro quid demonstras potes dicere demonstro affirmatiuā istarum: demonstro negatiuā illaz: & qualitercūqz dixeris primo vel secūdo modo ero certificatus & continue tales dubitabo & sic patet qd mediate termino coi possum certi- ficari: & etiā mediante pnoie demonstratiōis: qd si dixeris demonstro istam rex sedet vel demonstro istaz nullus rex sedet immediate certifico: & sine pluri questione & petitione responderē ad propositum: hoc exp: esse p3 i alijs terminis vt proposita ista hoc e homo peto qd demonstras: & si di- xeris qd demonstras hominem immediate sum certificat? & concedo cā: si dixeris qd asinum iterum sum certificat? & nego illā. Et sic patet qd pōt fieri demonstratio mediate termino coi & etiā mediate termino demonstratiōis & nō erit processus in infinitū: quia si dixeris qd demonstras me te vel illum sedētē prope te statim ero contemptus & tibi im- mediate respondebo: quare &c. **Tertio** responsio iter has media admissio casu dicit qd b propositio hoc est verus: s3 diuersum modū itelligendi casū pōt cōcedi vel negari. cū enī ponit qd scias. a. esse verum istozum cōtradictoriorū. potest itelligi vno modo istū terminū. a. eē singulare con- uertibile cū tali hoc vocatū tali noie. a. demonstrādo illam quecūqz fuerit vera. Et sic p3 qd casus e ipossibilis cuz idē sit scire. a. esse verum istozum & scire hoc vocatū tali no- mine. a. esse verū istoz quod repugnat casui. **Secūdo** modo pōt itelligi illū terminū. a. esse cōem cōuertibilem cum illo termino verum illorū. Et tunc nō sequitur si. a. e verum hoc e verus: quacūqz illaz demonstrata. **Tertio** modo potest itelligi qd ille terminus. a. conuertatur cū il- lo verū istoz vocatū tali nomine. a. Et tūc patet qd nō seq- tur. si. a. e verū hoc est verum: demonstrādo illud qd e. a. imo repugnat casui te cognoscere illam cōsequentiā sic si gnificatē esse bonam: cum ad cognitionē bonitatis illi? sic si gnificatē requiritur agnoscere quid ille terminus hoc de- monstrat. **Quarta** h respōsio sit subtilis nō tamē satisfi- cit i toto argumēto: quia stat. a. eē alteram illarum & verū illorū & non esse terminū singulare cōuertibile cū tali hoc vocatū t. h. u. die. a. nec eē terminū cōem cōuertibile cū illo termino verus illorū: nec etiā cū illo termino verus istoz vocatū tali noie. a. quia stat. a. esse verū istoz: & cum nullo conuertit: sicut stat for. eē alterum illorum alibi istoz: vlni- grum istoz: & tamē nō cōuertit cū tali: hoc vocatū illo noie for. nec eē talī alterū illorū: nec etiā cum illo alterū istozum vocatū tali noie for. Et hoc e: qd stat for. esse unū illorū & cum nulli cōuertit vt superius dicebā. **Quarta** respon- sio magis ad propositū & ad intētiōē casus admittit posi- tū & cōcedit illā cōsequentiā eē bonā & sciri ab eo. si. a. e ver- rum hoc e verū demonstrato. a. Et sicut alis e sciri ita cō-

sequens est sciri. dicēdo qd scias illas p- pōes cōuertit q: scio extrema cōuertit copulas & cetera eē paria: sicut ergo seqe ex casu me scire. a. esse verus. ita sequit ex casu me scire b esse verū demonstrato. a. per ly hoc. Et ad iprobatōē si- ne demonstratur illa rex sedet sine illa nullus rex sedet: illa est tibi dubia: hoc est verum: nego: quia sequitur ex casu qd sine demonstratur una istarum sine reliqua b est scita a me hoc est verum. demonstrando ut prius. a. non tamen dico qd talis propositio est scita a me hoc est verum i qua scio qd per ly hoc solū demonstratur illa rex sedet ul' talis in qua scio qd solum demonstratur illa nullus rex sedet. cū enim proponit mihi hoc est verum non respondeo dōcē non limitetur mihi certe quid demonstratur per ly hoc: si enim dicitur qd demonstratur illa rex sedet: dubito eā. Si vero dicitur qd demonstratur. a. concedo eā: & fateo: me scire eandē. **Contra istā** responsionē arguitur sic. ex ipsa sequitur qd tu scis hoc esse verum & dubitas hoc esse neq demonstrato. a. probatur: & pond cum toto casu qd. a. sit il- la rex sedet & lateat te tunc patet qd tu scis hoc esse verum demonstrato. a. per concessa. Et qd tu dubitas b esse de- monstrato. a. pbat qd tu dubitas b esse verum demonstra- ta illa rex sedet ut tu dixisti: igitur tu dubitas hoc esse verū demonstrato. a. patet consequentia: quia. a. est illa rex se- det nō patet per casum. **Secūdo** arguitur for: tuis sic. se- quitur: tu scis hoc esse verus demonstrato. a. ergo hoc scis esse verum demonstrato. a. patet consequentia: quia sen- sus compositus cum diuiso conuertitur i terminis demō- stratiuis vt superius dicebatur sed consequens est falsum ergo & antecedens: qd consequens sit falsum. probatur: qd sequitur: hoc scis esse verum. igitur. a. scis esse verum: cō- sequens falsum: quia sequitur. a. scis esse verum oē. a. e alte- ra illarum: ergo alteram istarum scis esse verā. cōsequens falsum: & contra casum quia nullam illarum scio esse verā **Tertio** arguitur sic: qd tu non scis. a. esse verum. Istaz omnē propositionem quā scis esse veram scis: sed tu non scis. a. propositionem: igitur tu non scis. a. propositionem esse veram: patet consequentia: quia ex opposito conclu- sionis cum altera premissarum. sequitur oppositum altē- rius premissē. Sequitur enī tu scis. a. propositionē eē ver- ram & omnem propositionem quā scis esse verā scis igitur tu scis. a. propositionē quare &c. **Ad** primū respō- det qd non habeo pro inconueniētiū qd scia hoc esse verus & dubito hoc esse verum demonstrato. a. demonstratiōi- bus diuersis. Scio enim hoc esse verum: demonstrādo .a. in uniuersali & confuse: & dubito hoc esse verus demō- strando idem in particulari & distince: unde si hic eēt cor- ram me for. & plato & hoc bene scirem & quilibet illorū dubitarem esse for. scirem hoc esse for. demonstrato for. demonstratione uniuersali & confuse. Et dubitarem hoc esse for. demonstratione discreta & singulari. Et si ex hoc concluditur qd scitum a te est tibi dubium quod intendi- tur: probat: quia b propositio hoc est verum est scita a te: & eadem est tibi dubia. Et b similiter: hoc est for. scitur a te & dubitatur a te se imp demonstrato for. Dicitur negādo qd scitum a me scit mihi dubium licet enim sciam hoc esse verum & dubitem hoc esse verum. scia hoc esse fortez & dubitem hoc esse for. demonstratiōib? diuersis non ob- stante qd idem demonstratur adhuc nihil qd scitur a me dubitatur a me. Et tunc ad argumentum hoc propositio hoc e verum scitur a te & dubitatur a te: nego. Et si pro- ponitur scitur a te. dico quid demonstras. Et si dicis .a. iterum quero an demonstras. a. confuse vel distince & di- screte. Si dicis qd cōfufe & uniuersali concedo: qd scio illā Si dicis qd demonstras. a. particulariter & discrete dubi- to illam. Et sic patet qd non habes intentum: quia quādo dico qd scio hoc esse verum & dubito hoc esse verum nō dico me scire & dubitare: hoc esse verum qualitercūqz de- monstrares sine uniuersali sine discrete: sed scio unam pro- positionem & dubito reliquā distinctam a pma. **In** ista hoc potest concedi qd tu scis hoc esse verum demon- strando. a. demonstratione singulari & dubitas hoc eē ve- rum demonstrando idem. a. demonstratione uniuersali:

nt'posito q' scires. a. esse alteram illarum deus est et hō ē
 afinus: sed lateret te que illarum esset. a. et q' te latente. a.
 esset illa deus est: tunc patet q' tu scis hoc esse verum de/
 monstrato. a. demonstratione singulari quia tu scis illā eē
 veram deus est que est. a. et tamen tu dubitas hoc esse ve/
 rum demonstratione vniuersali: quia tu dubitas. a. eē ve/
 rum: scis esse bene q' illa conuertuntur. a. est verum et h
 est verum demonstrato. a. in vniuersali: et vna illarum est
 tibi dubia videlicet. a. est veram ergo et alia videlicet hoc
 est verum. Consimiliter potest dici de for. vel de quolibz
 alio nec habebit opponens intentum. ¶ Ad secunduz ar/
 gumentum nego illam consequentiam. tu scis hoc eē ve/
 rum: ergo hoc scis esse verum. Et cum dicitur q' sensus
 compositus conuertitur cum sensu diuiso in terminis de/
 monstratiuis: dico q' verum est quando pronomen de/
 monstratiuum non subordinetur alicui termino comuni
 nec termino singulari composito et per ipsum sit precise
 demonstratio singularis et discretissima: modo in propo/
 sito quando concedo illam consequentiam. a. est verum:
 ergo hoc est verum et concedo antecedens et consequens
 esse scita a me illud pronomen hoc vni termino comuni
 subordinatur. videlicet vnum istorum qd ē. a. vel vni ter/
 mino singulari composito videlicet illud q' est verum: vt
 hūc hoc quod est verum istorum demonstrato ipso. a. et
 per eum non fit demonstratio singularis et discreta s; vni/
 uersalis: quia demonstratur vniuersaliter. a. et confuse cū
 non distincte demonstratur aliquod istorum contradicto/
 riorum tibi dubioruz: vbi tamen demonstratur distincte
 illa rex sedet vel illa nullus rex sedet non concederem illā
 consequentiam nec concederem illud consequens sciri a
 me. s; a me dubitari: vnde semper pro toto cum propo/
 nitur mihi illa consequentia. A. est verum ergo hoc est ve/
 rum: quero quid demonstras. Et si dicis q' demonstras
 .a. quero iterum qua demonstratione vtrum demonst^{ra}
 tione discreta vel demonstratione distincta aut demonstra/
 tione confusa et vniuersali. ¶ Primo modo nego illam con/
 sequentiam. A. est verum: igitur hoc est verum: sicut nō
 sequitur. a. est verum: igitur hoc est verum: rex sedet. nec
 sequitur. a. est verum: igitur hoc est verum: nullus rex se/
 det. Et sicut non scio illam rex sedet nec scio illam nullus
 rex sedet. Ita non scio illud consequens: hoc est verum.
 Secundo modo concedo consequentiam et consequens.
 et pcedo me scire consequentiam et consequens
 et consequens vt prius dicebatur. ¶ Ex his sequitur q' si
 cut sensus compositus non infert mere sensum diuisum
 cum ly hoc pronomine demonstratio. Ita nec econtra:
 unde non sequitur: hoc dubito esse verum. igitur dubito
 hoc esse verum: demonstrato. a. demonstratione vniuersa
 li et confusa: sic nō sege. a. dubito eē neq: igitur dubito. a. eē ueq:
 et hoc est q' scio illud conuerti per casum. a. est verum et
 hoc est verum demonstrando. a. demonstratione vniuer/
 sali ut prius. ¶ Et si ex hoc concluditur q' per idēz ista cō/
 uertitur hoc currit et homo currit demonstrato homine
 demonstratione vniuersali. quod non videtur verum.
 ¶ Si dicitur negando consequentiam et similitudines.
 quia ly. a. non habet nisi unicum suppositum et ly hō hēt
 plura. Et si dicitur q' concedo illa cōuerti for. currit et hoc
 currit demonstrato for: demonstratione vniuersali: et tamen
 ly for. habet plura supposita. ¶ Respondet q' non dico
 illa conuerti dum ly for. habet plura supposita: sed
 am non habet nisi unum. Unde si ly homo non haberet nisi
 unicum suppositum concederem illam consequentiam
 homo currit: igitur hoc currit: demonstrato homine: de/
 monstrato vniuersali non simpliciter et perpetuo: s; p
 tali tempore pro quo terminus ille non habet nisi unicum
 suppositum quare etc. ¶ Ad tertium nego q' non scio. a.
 esse verum. Et tunc ad argumentum: nego de necessitate
 q' omnem propositionem: quā scio esse veram scio: unde
 sicut alias dicebas aliqua est propositio quā scio esse verā
 et tamen est mihi dubia ut posito q' sciam illam rex sedet
 conuerti enim vero istorum papa est rome: et nullus pa/
 pa est rome. tunc patet q' scio illam esse veram: quia scio

illam conuerti cum vero et tamen illa est mihi dubia: quia
 ante casum fuit mihi dubia et iam est ipertinēs casui: seg/
 tur q' adhuc est mihi dubia: verū tamen cōcessio adhuc q'
 omnem propositionem quā scis esse veram scis. quia hoc
 est verum et ipertinēs casui: non ualet h; sequentia: oēs
 propositionem quā scis esse veram scis: sed tu non scis. a.
 propositionem: igitur tu non scis. a. esse verum: deberet
 enim inferri una de sensu diuiso videlicet. a. propositionem
 non scis esse veram: quod conceditur: quia nullum illo: si
 scio esse verum demonstratis illis contradictorijs tibi du/
 bijs. et omne. a. est alterum istorum: igitur nullum. a. scis
 esse verum: nec etiam ex opposito consequentis sequitur
 oppositum antecedentis: quia non sequitur: tu scis. a. pro/
 positionem esse veram et omnem propositionem: quā scis
 esse veram scis: igitur tu scis. a. propositionem: antedēs
 est verum ut patet et consequens falsum. quia tu non scis
 significatum primariuz. a. propositio quia non scis regem
 sedere nec scis nullam regem sedere. ¶ Ex quo patet q'
 nullum significatum primarium. a. scis primarie significa/
 ri per. a. Ideo non scis. a. propositionem nec etiam. a. p/
 positionem scis: q' nullum istorum contradictoriuz scie.
 Sed ad inferendum talem. a. propositionem scis vel scis
 a. propositionem debet sic argui: omnem propositionem
 quā scis esse veram scis: sed. a. est propositio quā scis esse
 veram. igitur. a. scis: nunc est bonum argumentum: quia
 sillogismus in tertio modo prime figure: sed minor est
 falsa quia vt dictum est nullum. a. scio. eē verum etc. Et nā
 non sequitur. Tu scis primariū significatum. a. esse veruz
 igitur tu scis. a. sicut non sequitur. Tu scis primarium si/
 gnificatum. a. esse verum: igitur tu scis significatum pri/
 rium. a. Sed bene sequitur tu scis primarium significatū
 .a. esse verum et scis illud primarie significari per. a. igitur
 scis. a. esse verum quod concedo et infinities est concessuz
 quare etc. potes igitur ex his elicere modum respōden/
 di in hoc casu: ut tu scis. a. esse verum concedo. A. scis eē
 verum nego. A. dubitas esse verum concedo: a. esse ve/
 ruz scis: distinguo eo q' pōt teneri scis posito vt diuiso.
 ¶ Prio mō concedo. Secundo modo nego. Similiter di/
 co in istis nullum istorum contradictoriuz esse verum
 scio. Aliq' istorum contradictoriuz esse verum scio: pri/
 ma est vera in sensu diuiso. et secunda in sensu composito.
 sed secunda est vera in sensu composito et falsa in sensu di/
 uiso. ¶ Item tu scis. a. esse affirmatiuum: nego: tu scis. a.
 esse negatiuum nego: tu scis. a. esse affirmatiuum vel ne/
 gatiuum concedo. A. scis esse affirmatiuz dubito. A. scis
 esse negatiuum dubito. A. est propositio quā dubitas esse
 affirmatiuam nego. a. est propositio quā dubito eē nega/
 tiuam nego: quia nulla illarum est propositio quā dubito
 esse affirmatiuam: nec aliqua illarum est propositio quam
 dubito esse negatiuam. A. est affirmatiua quā nō dubitas
 esse affirmatiuam: dubito. Tu dubitas. a. esse affirmatiuā
 quā nō dubitas esse affirmatiuā: concedo. Tu dubitas. a.
 esse affirmatiuam quā scis esse affirmatiuam. concedo. tu
 nescis. a. esse negatiuam: quā scis esse negatiuam. concedo
 Tu scis aliqua propositionem esse veruz quā dubitas nel
 non scis esse veram concedo. Et sic de alijs infinitis que ta
 les volunt responsiones.

Amplius ad principale arguitur sic. Tu scis plu
 res propositiones q' dubites et dubi
 tas plures q' scias: ergo scitum a te est tibi dubium. patet
 consequentia: quia non posset verificari antecedens nisi fie
 ret taliter q' eadem propositio sciretur et dubitaretur: sed
 antecedens probatur: et capio quinq; propositiones. s. a.
 .b. c. d. e. quarum. a. b. c. sciuntur a te et relique. s. d. e. sūt
 tibi dubie. Isto posito patet q' tu scis plures propositiones
 quā dubites: quia scis tres et pōsse duas dubitas. ergo etc
 Et q' tu dubitas plures quā scias: probatur. Tu dubit. s
 illas quinq; et precise tres sciuntur a te. igitur etc. antee/
 dens probatur. Tu non scis illas quinq; nec credis eas: et
 consideras vtrum scias vel credas illas. igitur tu dubitas
 illas quinq; patet consequentia: de se: cum minor et maior
 similiter: q' suū oppositum casui repugnat. ¶ Secundo

arguitur sic: omnem propositionem scis esse veram & aliquid quod propositione dubitas esse veram: igitur scitum a te est tibi dubium: patet consequentia & affis probatur: & pono quod scias .a. esse verum & .b. similiter que sint omnes propositiones & quod in media te ante hoc dubitaueris .c. quod ista definit esse per remotionem de presenti quod dubites esse propositionem. Iste positio patet quod omnem propositionem scis esse veram: quia aliqua propositione scis esse veram & nulla est propositio quin illa scis esse veram: & quod aliqua propositione dubites esse veram: probatur: hoc dubitas esse verum demonstrato .c. & si est propositio uel dubitas esse propositionem: ergo aliqua propositione dubitas esse veram quod erat probandum: patet consequentia: & quilibet propositio per suas officiantes. **T**ertio arguitur sic: hec propositio: hoc est scitum a te & eadem est tibi dubia: ergo scitum a te est tibi dubium: antecedens probatur: & pono quod tu scias hoc esse: demonstrando scire & nescias quod hoc sit scire: scias tamen quod si propositio hoc est hoc significat precise quod hoc est hoc. Et quod hec etiam hoc est hoc: significat primarie scire hoc esse scire: & sit scire: coram te. Iste positio hec propositio: hoc est scire: est tibi dubia quia dubitas hoc esse scire: & scias eam significare primarie hoc esse scire. Et quod illa sit scita a te: probatur: quia tu scis illam precise significare primarie hoc esse scire: & ita scis esse: igitur tu scis illa: patet consequentia cum maiori & minor probatur. Nam tu scis istam propositionem hoc est hoc: igitur quilibet ista significat ita scis esse. Sed illa significat hoc esse scire: igitur tu scis hoc esse scire: quod erat probandum.

Ad hec respondetur **C**ad primus nego quod tu dubites illas quinque propositiones. Et tunc ad argumentum nego consequentiam factam. Sed bene sequitur quod nescio illas quinque propositiones: & ratio est quod illud verbum dubito non habet mobilitate immobilitatem nec immobilitatem mobilitatem sicut illud verbum nescio. Sequitur enim bene dubito illas quinque propositiones igitur ille quinque dubitantur a me: ex quo sequitur postea quod quilibet illarum dubitat a me: quod est contra casum. Sed non sequitur: nescio illas quinque ergo ille quinque nesciuntur a me: sicut non sequitur: non scio illas quinque: igitur ille quinque non sciuntur a me: quia ex isto parte sequitur quod nulla illarum quinque scit a me: quod iteque casui repugnat. Ad hoc enim quod dubitem illas quinque propositiones requiritur quod dubitem cuiuslibet illarum significatum primarium. Et ad hoc quod nesciam illas quinque requiritur quod non sciam cuiuslibet illarum significatum primarium. Et in hoc potes videre veritatem veritatis & veritatem alterius: veritatem bene concedo in casu isto quod tu ignoras plures propositiones quam scias: quia tu scis precise tres & ignoras illas quinque: uolendo quod si ignoro conuertatur cum si uerbo nescio. Et si ex hoc concluditur quod plures ignoras quam scias: negatur prima: si ignoras quinque: adhuc precise duas ignoras. Si enim quinque ignoras quod est falsum bene concedo quod tu ignoras plures propositiones quam scias: & tamen plures scias quam ignoras quia tres sciuntur a te & precise duas ignoras. Et sic sequitur quod tu ignoras aliquas propositiones non quas scis nec dubitas nec ignoras: quia tu ignoras illas quinque ut dictum est & non illas scis nec illas dubitas nec illas ignoras: patet quod cuiuslibet istarum oppositum repugnat casui. Et si ex isto inferatur quod tu ignoras quinque propositiones quas non ignoras: negatur consequentia: quia non est idem dicere non illas quinque ignoro & illas quinque non ignoro: prima enim est vera: quia scilicet dictio: istum est falsum. Et secunda est falsa: quia ex ipsa sequitur quod nulla illarum ignoro quod est falsum.

Sed forte arguitur contra totum illud fundamentum probando quod nescio & ignoro non conuertuntur: quia scitum est ignoratum & nullum scitum est nescitum: igitur etc. patet consequentia cum minor: quia iunx oppositum est falsum. Et maior probatur: scitum est dubium: quia scitum a te est tibi dubium: igitur scitum est ignoratum. Si scitum est ignoratum a me: igitur scitum est ignoratum.

Ad istud respondeo admissio gratia disputatio: nis quod nescitum & ignoratum conuertuntur. Et tunc sicut concedo quod nullum scitum est nescitum. Ita concedo quod nullum scitum est ignoratum. Et tunc ad argumentum: scitum est dubium: ergo scitum est ignoratum nego consequentiam

tiam: quia sicut dicebatur prius si ignoratum est terminus mobilitatis confundens mobilitatem suam obliquum casum implicitum & non sic est si dubium: unde si propositio: scitum est ignoratum: conuertitur cum ista scitum ab aliquo est ignoratum ab aliquo que falsa est. Et si dicitur quare non ita bene conuertitur cum ista scitum ab aliquo ab aliquo est ignoratum: dicitur quod terminus implicitus debet intelligi semper post terminum a quo regitur & non ante. **C**ad aliud nego ista consequentia scitum est ignoratum a te igitur scitum est ignoratum: quia arguitur ab inferiori ad suum superius distributum sicut hic scitum est ignoratum a te: igitur scitum est ignoratum ab aliquo quod consequentia conuertitur cum priora: ubi tamen omnino uel les quod ablatiuus casus possit intelligi procedere terminum a quo regitur posset si concedi scitum est ignoratum: & si similiter scitum est nescitum: sicut iste scitum est ab aliquo ignoratum: scitum est ab aliquo nescitum. Et tunc non sequitur scitum est nescitum: igitur scitum non est scitum: quia arguitur a termino stante determinate ad eundem stantem confuse & distributue: quia in prima ly ab aliquo stat determinate scitum est ab aliquo nescitum. Et in secunda confuse & distributive: sicut in ista scitum est non ab aliquo scitum: modo sicut non sequitur scitum est ab aliquo nescitum: igitur scitum est non ab aliquo scitum: sic non sequitur: scitum est nescitum: igitur scitum est non scitum. Et si dicitur quare si propositio scitum est non scitum non equipollit isti. Scitum est ab aliquo non scitum sicut ista scitum est nescitum equi pollet isti scitum est ab aliquo nescitum. **H**ic dicitur quod ille terminus nescitum est principium non coactum mobilitate terminum transcendere a se rectum: sed ille terminus: non scitum non est principium sed vnus terminus infinitus compositus ex negatione & participio cuius negatio necessatur mobilitate ablatiuum rectum ab illo participio scitum. For: te adhuc dubitatur. Dicendo quod eodem sequitur hoc est aliquid igitur hoc est non nigrum: hoc est falsum: igitur hoc est non verum. Et sic de alijs: quare ergo non sequitur hoc est nescitum: igitur hoc est non scitum. **C**ausa diuersitatis est ista: quia in nulla illarum: hoc est verum: hoc est falsum: hoc est aliquid: hoc est nigrum intelligitur necessario implicite aliquid pro congruitate ultra hoc quod expresse ponitur: nec aliquid tantum predicatum vim mobilitatis habet implicite vel explicite. Cuius oppositum reperitur in istis nescitum: ignoratum quia quilibet illorum existens pars propositionis aliquid implicat a se rectum in explicite vel implicite & eiusdem mobilitatis. **C**ad secundum argumentum concedo in casu illo quod omnem propositionem scis esse veram ut patuit per suas exponentes: Et illa similiter. Aliqua propositione dubito esse veram resoluendo ut prius. Et tunc quando concluditur quod scitum a me est mihi dubium: nego consequentiam quia nec .a. nec .b. que sciuntur a me esse uera dubitantur a me: nec etiam .c. dubitatur a me: quia .c. non est. **I**tem .n. est possibile quod dubitem aliquam propositionem nisi illa sit: Sed bene possibile est quod dubitem eam esse veram vel falsam: vel dubitem ipsam esse propositionem. Et quod ipsa sit: sicut multotiens dubito forte vel platonem esse quorum nullus est: imo stat quod hanc propositionem dubitem esse ueram uel falsam & antichristum dubitem fore nullo eorum existente. Et si dicitur quare non potes dubitare istam propositionem ipsa desinente esse sicut dubitas ipsas esse: eadem desiderate: dicitur quod si dubito aliquando est terminus ampliativus & aliquando non. Est enim terminus ampliativus quando officiatine sumitur sine sumatur in sensu composito siue in sensu diuiso. Sed quando precise descriptiue sumitur non determinans dictum cathegoricum nec ypotheticum non habet vim ampliantis: modo cum dicitur. Tu dubitas .c. propositionem: ly dubitas sumitur descriptiue cum non determinet dictum cathegoricum nec parte eius. Ideo ly .c. propositionem non potest ampliari. Sed in ista .c. propositionem dubitas esse est aliter dicendum: prope ampliationem resoluatur enim sic: hoc dubitas esse & hoc est .c. propositio uel dubitas esse propositionem. **C**onsidera dicatur de isto uerbo credo quod dum est terminus officiativus est terminus ampliativus: sed quando est terminus

descriptibilis non habet vim propterea conceditur in casu qd multas propositiones credo esse veras quarum nulla est credita a me: supposito qd tales propositiones non sint nec fuerint: hec enim: aliquam propositionem credo esse veram sic resoluitur: si credo esse verum et hoc est propositio vel credo esse propositionem. **C**onfirmatiter potest dici de hoc verbo apparere: qd dum determinat orationes infinitivam vel equipollens ratione cuius teneatur in sensu composito vel diuiso habet vim ampliandi: sed si descriptiue sumit illam virtutem perdit. unde dicendo apparet mihi hoc esse vel hoc apparet mihi esse: ampliatur vtroque ly hoc ad non esse sicut ad esse: propterea ex natura illarum sequitur hoc esse. Sed in istis vel confirmatib⁹ hoc apparet mihi: tibi apparet hoc: non est ampliatio quapropter ex qualibet illarum sequitur hoc esse.

Sed forte contra hoc arguitur concludendo qd per idem ista verba intelligo: imaginor: opinor: appeto: promito: nuncq³ ampliant: nisi quando officiatue sumuntur. Et sic ista erunt falsa. Intelligo antichristum: opinor: chimeram: imaginor: vacuum. Et sic de alijs: quia tunc ex istis sequitur antichristum esse chimeram esse: et vacuum esse: que sunt falsa et contra plures dicta. **A**d istud respondet negando consequentiam: qd illa verba intelligo: imaginor: etc. siue sumatur officiatue siue descriptiue semp^r et idifferenter possunt cadere super non esse sicut super esse. Sed sic non possunt illa dubito credo apparet et similia. Et si queritur causa quare: non deest amplius alia ratio nisi cōis modus loquendi: et rationalitas quia rationabile est sic esse. **F**orte ad hoc dubitatur faciendo hominem cautum ne asserat contradictoria dicendo. concessisti illam omnem propositionem: in scio esse veram: et ista si militer. Aliquam propositionem dubito esse veram: ex qua sequitur qd aliquam propositionem non scio esse veram. Et sic sequitur contradictio. **R**espondetur negando illam consequentiam. Aliquam propositionem dubito esse veram: igitur aliquam propositionem non scio esse veram: quia arguitur. a. magis amplo ad minus amplum. Certum est qd ly dubito ampliat vt dictum est in antecedente et sic non facit ly scio in consequente: quia illud verbum scio non est terminus ampliativus siue descriptiue, siue officiatue sumatur. Sequitur. n. scio istam propositionem: igitur ista propositio est: scio scire. igitur scire est: scio antichristum fore: igitur antichristus est: hoc scio esse fore vel fuisse. igitur hoc est vel fuit vel erit. Ex his patet talium veritas. Aliquam propositionem dubito: vel credo esse veram vel falsam: et tamen nulla talis propositio creditur: nec dubitatur a me: apparet mihi hoc esse et hoc apparet mihi esse et tamen nihil apparet mihi nec mihi apparet aliquid et sic de alijs que sequuntur ex dictis prioribus. **A**d tertium argumentum solet cōter responderi negando casum: dicendo qd non est possibile illam propositionem hoc est hoc significare precise hoc est hoc: quia si ipsa significat hoc esse hoc ipsa significat qd hoc est et qd scire est. et qd hoc est homo: unde nunq³ debet admitti qd aliqua propositio significet sic esse precise vel sic. Ita qd illa propositio significet sic esse et non aliter significet. **E**t cōfirmatiter dicitur de illa hoc est scire: qd impossibile ponitur quando ponitur illam significare precise hoc est scire. etc. **L**icet h³ responsio sit cōis non tamen vera est: quia sequitur. h³ propositio significat hoc esse hoc: et non est non significans hoc esse hoc igitur significat precise hoc esse hoc: p³ consequentia ab exponentibus ad expositum: licet. n. illa propositio significet hoc esse hominem non tamen sequitur qd significat aliud vel aliter qd hoc esse hominem: quia hoc esse hoc non est aliud nec aliter qd hoc esse hominem et econtra. Et licet ad hoc hoc esse hoc non esset hoc esse hominem nec econtra non tamen obstat qd illa propositio hoc est hoc significat precise hoc esse hoc: et eadem significat precise hoc esse hominem. vel aliter sicut h³ propositio homo est asinus significat precise hominem esse asinum: et tamen significat precise hominem esse vt patet per exponentes traditas in capitulo de exclusiuis. Sed hoc dimitto pro presenti quia alias qd declarabo materiam veritatis et falsitatis propositionum

banc responsionem clarius dilatabo. **R**espondeo ergo ad argumentum admittendo casum: et nego qd illa propositio: hoc est scire: scita a me: sed mihi dubia. Et tunc ad argumentum: nego qd scio hoc esse scire: et concedo qd h³ est scita a me: hoc est hoc: ex quo non sequitur qd qualitercūq³ illa significat sit scitum a me: sed bene sequitur qd qualitercūq³ ipsa primarie significat est scitum a me. Et tunc nego qd ipsa significat primarie hoc esse scire: sed bene significat primarie hoc esse hoc: et non sequitur ipsa significat primarie hoc esse hoc: sed hoc esse hoc est hoc esse scire: et econtra: igitur si significat primarie hoc esse scire: sicut non sequitur. Illa propositio homo est significat primarie hominem esse: et omne quod est hominem esse est hominem esse animal et econtra ergo illa propositio significat primarie hominem esse animal. **E**t si arguitur sic. Illa propositio hoc est hoc significat primarie scire: esse hoc: ergo per idem significat primarie hoc esse scire: patet consequentia: et antecedens probatur: scire esse hoc significat primarie ab illa: ergo illa significat primarie scire: esse hoc: patet consequentia a passiva ad suam actiuam: et antecedens probatur: hoc esse hoc significatur primarie ab illa et hoc est scire: igitur scire: esse hoc significatur primarie ab illa: patet consequentia a resolventibus ad resolutum et minor similiter per casum et maior est responsio. **A**d istud nego qd illa propositio hoc est hoc significat primarie scire: esse hoc. Et tunc ad argumentum: scire esse hoc significatur primarie ab illa: ergo illa significat primarie scire: esse hoc: dubito consequentiam: eo qd antecedens potest sumi in sensu composito vel diuiso. Si in sensu diuiso concedo antecedens: vt argutum est et nego consequentiam: nec arguitur tunc a passiva ad suam actiuam: ex quo activa illa tenetur in sensu composito necessario. Sed bene sequitur ex illo antecedente qd scire: esse hoc significat illa propositio primarie tenendo ly significat iterum in sensu diuiso. Et autem h³ propositio: scire: esse hoc primarie significatur ab illa tenetur in sensu composito: concedatur consequentia illa facta et negetur antecedens: quia tunc convertitur cum ista: illa propositio hoc est hoc significat primarie scire: esse hoc quod est falsum et negatum. **E**x his potest concedi qd scire: esse hoc significat primarie illa propositio qd non significat primarie scire: esse hoc: nec hoc esse scire: imo concedo qd scire: esse hoc significat ab illa primarie: et tamen hoc esse scire: non potest significari: ab illa primarie sicut nec ipsa potest significare primarie hoc esse scire: nisi fieret noua propositio: unde non sequitur: hoc esse significatur primarie ab. a. et hoc est scire: igitur hoc esse scire: significatur primarie ab. a. nec arguitur a resolutibus ad resolubile: quod illud scire non est resolubile: cum nihil cōe pcedat vbum infinitiui modi sed est officiatilis vt alias dicebat: b. n. scire: esse h³ significatur primarie per. a. bene potest resolui rōe istius termini scire: et per consequens concedi. Sed ista hoc esse scire: etc. non debet resolui: sed officari respectu illius modi significat: quod sicut alias dicebat potest fieri probatio vsq³ ad verbum infinitiui modi si infiniti eēt termini pcedētes sed nunquam ulterius saltare imo immediate officare respectu mōi. Ita qd hec potest resolui scire: esse hoc significat primarie. a. ppō et non ista hoc esse scire: significat primarie. a. ppō: quia nihil cōe pcedit verbum infinitiui modi: quare etc.

Amplius ad principale arguitur sic. A. esse scire et. a. esse dubitas in sensu composito et vnum. a. est omne. a. igitur scitum a te est tibi dubium: patet consequentia et antecedens probatur: et pono qd mōi. a. sit oē. a. quod sit hec propositio deus est: et hoc bene scire: sed dubites vtrum illa deus est sit omne. a. dubitādo plura. a. esse: isto posito: patet qd. a. esse scire: qd h³ propositio est scita a te. a. est qd primarie significat. a. esse et quā scis sic primarie significatur: igitur. a. esse scire. patet consequentia ab officiantibus ad officiatum. Et qd. a. esse dubites. pbatur. qd h³ propositio est tibi dubia. a. sūt qd primarie significat. a. esse et quā credis sic primarie significare. ergo. a. esse est tibi dubium. patet consequentia per regulā allegatā. **S**ecundo arguitur sic. a. scitum: a te et idem. a. est tibi dubium. igitur scitum a te est tibi dubium patet consequentia et ans pbatur. et pono qd. a. sit h³ propositio scita a te propositio falsa vel aliquid est non aliquid: vo-

lendo q̄ aliqua sit propositio falsa q̄ non sit aliqd. ⁊ qd̄ tu dubites hanc p̄positionē falsā. rex sedet. isto posito p̄ q̄ tu scis. a. per casum. Et q̄ tu dubites. a. probatur. Tu dubitas significatum p̄marium. a. q̄ significatuz scis significari p. a. vt suppono. igit̄ tu dubitas. a. p̄ q̄na cū minor: ⁊ maior: probat. Tu dubitas p̄pōnē falsam vel aliquid eē nō aliqd. s̄. p̄pōnē falsā vel aliqd eē nō aliqd eē significatū p̄marium. a. igit̄ tu dubitas significatū p̄marium. a. p̄ q̄na cū minor: q̄. a. p̄pō significat p̄marie p̄pōnē falsam vel aliquid eē nō aliqd sicut h̄ p̄pō homo vel asin⁹ currit significat p̄marie boiem vel asinum currere. ⁊ q̄ tu dubites. p̄pōnē falsā vel aliquid eē nō aliqd p̄. q̄. tu dubitas p̄pōnē falsam. igit̄ tu dubitas p̄pōnē falsam vel aliqd eē nō aliqd. p̄ q̄na a parte disuncti ad totū disunctum.

Tertio arguitur sic. ⁊ pono q̄ hoc sit for. qd̄ scias esse for. vel platonē. sed lateate an sit for. ⁊ lateate te an sit plato. Isto posito hec p̄pō. hoc ē for. est scita a te ⁊ eadē ē tibi dubia. ergo scitū a te ē tibi dubiuz. p̄ q̄na ⁊ an̄s probatur naz q̄ illa sit tibi dubia patet per casum. Et q̄ illa sit scita a te probatur. Tu scis eius significatum p̄marium qd̄ scis significari p̄marie p̄ illā. ergo tu scis illā. an̄s p̄bat. tu scis hoc eē for. vel platonē. Et hoc ē significatū p̄marium illi? qd̄ scis eē suū significatū p̄marium. igit̄ ⁊ c. p̄ q̄na cū maior: p̄ casum. ⁊ minor: probat. nā h̄ p̄positio hoc ē for. significat p̄marie hoc eē fortem ergo illa significat hoc esse for. vel platonem. patet consequentia a parte disuncti ad totum disunctum. ⁊ an̄s ē verum. igitur ⁊ p̄ns. Et ex alio illa cōsequentia est bona scita a te esse bona ⁊ antecedens est scitum a te. ergo ⁊ p̄sequens. Et sic probata est minor: quo ad ambas partes. quare ⁊ c.

Ad primum respondetur concedēdo q̄. a. eē est scitum a me ⁊. a. eē ē mihi dubium tenēdo dictum p̄ime i singulari ⁊ dictum secundē i plurali. ex quo non sequit̄ postea q̄ scitū a te ē tibi dubiū nisi utrobiz dictū vniformiter teneatur. vñ si p̄poneretur mihi i casu isto. A. eē scis distinguere nūqd̄ dictuz illud eēt pluralis numeri uel singularis. Si pluralis negarem ipsam. si singularis cōcedere. Similr cum proponitur illa. a. eē dubitas q̄ro de dicto vtrū sit singulare vel plurale. si plurale concedo. si singulare nego. p̄pterea cuz arguitur. a. esse scis ⁊. a. eē dubitas. ⁊ vnuz. a. est oē. a. igit̄ idē scis ⁊ dubitas. q̄na ē bona si utrobiz dictū vniformit̄ sumit̄ aut vtrobiz i singulari. Si at̄ distormit̄ sumitur q̄na nō ualet nisi adderet̄ pro minori. Et scis vnū. a. eē oē. a. qd̄ ē fallū in casu illo: q̄ si poneretur i casu h̄ admitterē casum. dicendo q̄ h̄ scio illa repugnare. Tu scis vnū. a. eē oē. a. ⁊ plura. a. sūt. Ideo tūc nō lateret me plura. a. eē.

Contra istam responsionē arguitur probando q̄ illa sunt compossibilia vnū. a. eē oē. a. ⁊ plura sūt. a. ⁊ ponatur ut prius q̄ illa p̄positio deus ē sit oē. a. Isto posito p̄ q̄ vnū. a. sit oē. a. Et q̄ plura. a. sunt: probat̄ plura sūt. a. igitur plura. a. sunt: p̄ q̄na q̄ bene sequit̄. a. simili hō ē aīal: igitur hō animal est: homines sunt animalia: ergo boies aīalla sunt. S3 an̄s p̄batur. nā sequitur: illa p̄positio deus est. a. ⁊ illa ē plura: igitur plura sūt. a. sicut sequitur iste homo ē homo et iste homo est plura: igitur plura sūt homo. ⁊ sic sequitur cōsequēter q̄ ista sūt cōpossibilia. Tu scis vnū. a. eē oē. a. ⁊ tamen scis plura eē. a. ⁊ plura. a. esse. **C**Ad istud respondetur q̄ cum dicit̄ illa repugnare vnū. a. eē oē. a. ⁊ plura. a. sūt: itellexi ly. a. eē substantiū illi? termini plural: ⁊ pluralis numeri. Intelligēdo ergo: ut argumētū militat ly. a. eē p̄dicatū illius plura. a. sūt. ⁊ singularis numeri: cōcedo q̄ illa nō repugnāt: s3 h̄ nō dicto. Et sic etiāz cōcedo q̄ illa non repugnāt. Tu scis vnū. a. eē oē. a. ⁊ scis plura. a. eē: ad illū sensum p̄lores q̄ scis plura. a. eē aliqd̄. a. vel scis plura vnū. a. eē: imo scio vnū. a. eē oē. a. ⁊ tñ latet me plura. a. esse: supposito q̄ scia vnū. a. eē oē. a. ⁊ latet me an illa p̄pō q̄ ē. a. sit plura. Ex eodē seq̄ ē q̄ tantum vnū. a. ē ⁊ tñ plura. a. sunt. p̄ vt prius: imo plura. a. sūt ⁊ tñ nulla sunt plura. a. q̄ ly. a. i hac vltima necessario teneē i nūero plurali: ⁊ sic seq̄ q̄ plura. a. sūt. ⁊ oē. a. ē illa deus

est: ⁊ tñ nulla. a. sūt illa. s. deus est. Et sic sequitur q̄ duo. a. sūt ⁊ tñ precise vnū. a. est. Infinita. a. sunt ⁊ solum vnū. a. est quod est oē. a. ponendo q̄ aliquid sit. a. qd̄ ē infinita. Et sic infinite alie conclusiones sequerentur que oēs essent vere ⁊ concedende tenendo ly. a. in singulari. Ideo si tibi vnq̄a p̄poneretur aliqua istaz cōclusionum non responderas immediate cōcedēdo vel negando: sed dubitando aut distinguendo de ly. a. an pluralit̄ v̄l singult̄ teneat. In plurali numero poteris omnes negare quas in singulari numero poteris alias cōcedere: ut dictum est. **C**Ad secundum argumentum responderetur concedendo q̄. a. est scitum a me ⁊ negando q̄. a. est mihi dubium. Et tūc ad argumentum. Tu dubitas p̄positionem falsā vel aliqd̄ esse nō aliqd̄. **C**Respondeo hic duplici distinctione: p̄ma est q̄ ly p̄positionem falsam potest regi ab illo verbo dubitas: vel ab illo verbo esse infinitiui modi. p̄ primo modo: cōcedo q̄ tu dubitas falsā p̄positionē vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: q̄ tūc eq̄polleret huic. Tu dubitas p̄pōnē falsam vel dubitas aliqd̄ esse non aliqd̄. Et tūc nō sequitur q̄. a. ē tibi dubium: q̄ i dicto. ⁊ significato. a. ly p̄positio nem falsam regitur a verbo infinitiui modi. Si aut̄ ly p̄positionem falsā regatur. Secūdo mō: nego q̄ tu dubitas p̄positionē falsā: vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: quia tu scis bene q̄ p̄positio falsa vel aliqd̄ ē non aliqd̄: ⁊ tūc ad argumentū: tu dubitas p̄positionem falsam: igitur dubitas p̄positionē vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: nego p̄ntiam. Et cū dicitur a parte disuncti ad totū disunctum: dico q̄ non ualet consequentia quādo modus precedens disunctum determinat sicut ē i p̄posito. **C**Secūda distinctio eidem correspondens: est ista q̄ in ista p̄positione tu dubitas p̄positionem falsam vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: potest totū subsequēns ad modū eē dictum cathegoricū distūctum vel oratio non existens dictū cathegoricum nec p̄pōtheticum: sed cōpositum ex dicto cathegorico: ⁊ alio termino incompleto: p̄ primo modo nego illam. Tu dubitas p̄positionem falsam vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: ut pri? Secundo modo concedo eam: nec tunc sequitur: tu dubitas p̄positionem falsam vel aliqd̄ esse non aliqd̄ s3 tu scis. a. p̄marie significare p̄pōnē falsā vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: ergo tu dubitas. a. q̄ tu dubitas p̄pōnē falsā v̄l aliqd̄ eē nō aliqd̄ diuisiue ⁊. a. significat p̄marie p̄pōnē falsam vel aliqd̄ eē nō aliqd̄ collectivē: p̄pterea bene seq̄: tu dubitas p̄pōnē falsā vel aliqd̄ eē nō aliqd̄ collectivē: ⁊. a. p̄pō sic significat p̄marie: igit̄ tu dubitas. a. p̄pōnē: q̄na ē bona sed maior ē falsa. Si tñ placeret tibi respōdere absq̄ distinctione posses istā immediate negare. Tu dubitas p̄positionē falsam: vel aliqd̄ eē nō aliqd̄: sicut illā. A. est tibi dubium. Et tūc ad argumētū a parte disuncti ⁊ c. respōdeatur ut prius. Et si arguitur. Tu dubitas p̄pōnē falsam vel dubitas aliqd̄ esse nō aliqd̄: igitur tu dubitas p̄positionem falsam vel aliqd̄ esse non aliqd̄: nego consequentiā: nec semp a p̄pōne distinctiua ad illam de distincto extremo ē bona p̄sequentia: vbi distinctū p̄ aliqd̄ determinatur v̄l restringitur sicut ē i p̄posito. Unde p̄ q̄ nō sequitur tu dubitas hoc eē for. vel platonē: v̄l dubitas hoc esse for. vel hoc eē platonē: nulla istaz p̄narum ualet propter dictā cām ⁊ c. **C**Ad tertium argumētū respondetur concedendo q̄ illa hoc est for. est mihi dubia. Et cū probatur q̄ illa est scita a me: quia scio hoc esse fortem v̄l platonem ⁊ significat p̄marie hoc esse for. vel platonē: nego: q̄ illa significat p̄marie hoc esse for. vel platonē: s3 significat p̄marie hoc esse for. ex quo non sequitur q̄ significat p̄marie hoc esse for. vel platonē. Et si arguitur a pte disuncti ad totū disunctum respondeatur vt prius i proximo argumento. **C**Et si arguit̄ sic. ille due p̄pōnes cōuertūtur hoc ē for. ⁊ hoc ē for. vel platonē: s3 hoc ē for. uel pla. significat p̄marie hoc eē for. v̄l platonē: igit̄ illa h̄ ē for. significat p̄marie hoc eē for. v̄l platonē. Illa q̄na ē bōa ⁊ an̄s ē v̄z ex tibi dubio: igit̄ ⁊ p̄ns n̄ ē a te negādū. ⁊ q̄ ille due ex tibi dubio cōuertātur p̄bat: q̄ seq̄: hoc ē for. igit̄ hoc ē for. v̄l pla. Et ē seq̄ ex tibi dubio. Sequitur

enim hoc est for. vel pla. igitur hoc est. Et ultra ex tibi dubio: hoc est: igitur hoc est for. ergo a primo ad ultimum sequitur ex tibi dubio hoc est for. vel plato igitur hoc est for. **R**esponderetur dicendo quod siue ille conuertant siue non non valet hec consequentia: ille due ppōnes pueruntur: ergo significatum primariū vnus est significatū primariū alterius: siue ille puerant materialiter siue formaliter: b enim conuertant māiter deus est et aliquid est: et tamen vt liquet significatum primariū vnus nō est significatū primariū alterius. Similiter iste conuertunt formaliter homo currit et risibile currit: et tamen significatum primariū prime nō est significatum primariū secunde: Ita in proposito dicatur quod siue ille conuertant siue non conuertantur māiter vt formaliter hoc est for. et hoc est for. vel plato: significatū primariū vnus non est significatū primariū alterius: qz significatum primariū prime est significatum simplex ortum a simplicibus extremis Et si significatum primariū scōe est significatū distinctū ortū a terminis cōpositis vt p3 non tñ nego qn significatū vni? significetur a reliqua et e3 sed nō primarie.

Amplius ad pncipale arguit sic. a. ē scitūa te et idē. a. ē tibi dubiū: igitur scitūa te ē tibi dubiū aīs probatur: et pono quod solū talis propositio scitur a te que ab vno solo homine scitur: et illa propositio sit tibi dubia que scitur a duobus hominibus et solum talis: et quod nō sint plures homines in toto mūdo qz tu et plato q sciat. a. propositiōem. Istō posito p3 qz a. est scitum a te et tibi dubium: q: scitur a platone per casum vel ergo scitur ab vno solo homine vel a duobus. Si ab vno solo igitur tu scis. a. p3 consequentia p casum. Et vltra tu scis. a. et plato scit idem. a. igitur. a. scitur a duobus hominibus et p consequens. a. est tibi dubium: p3 consequentia: per casū. Si autem dicitur quod a. scitur a duobus hominibus igitur a. est tibi dubium per casum: Et vltra scitur a duobus hominibus et tu et plato estis omnes homines igitur a. scit a te Et sic qualitercūqz habetur intentum. **S**ecundo arguitur sic: Tu scis hoc. a. esse et dubitas. a. esse semp eodē demonstratur ergo scitum a te est tibi dubiū: p3 consequentia et antecedens probatur: et pono quod tu scias hoc. a. eē itas homo est asinus: isto posito p3 quod tu scias hoc. a. eē: et quod tu dubitas hoc. a. esse: probatur: tu dubitas hoc. a. non esse: ergo tu dubitas hoc. a. esse: p3 consequentia: q: dubitatio vno contradictorioz dubitatur et reliquum. Sed antequam probatur: tu scis te dubitare hoc. a. non esse igitur tu dubitas hoc. a. non esse: patet consequentia: q: nihil scitur nisi verum: antecedens probatur: hec propositio est scita a te: te dubitare hoc. a. non esse quā scis primarie significare te dubitare hoc. a. nō esse ergo tu scis te dubitare. a. nō esse: p3 consequentia: ab officiantibus ad officiatuz et quolibet pars aīnti p3. **T**ertio arguitur sic: hoc propositio hoc est homo est scita a te esse vera vel scita a te eē falsa et est tibi dubia ergo questio falsa: consequentia t3 et antecedens probatur: et pono quod aliquid scias esse hoīem et nihil dubites esse hominem et quod scias istam propositiōem hoc est homo significare primarie iuxta compositionē terminoz: sciendo quid demonstratur per subiectū huius hoc est homo: Istō posito arguitur sic: aliquid scis eē hominem et nihil dubitas esse hominem et scis illam propositiōem hoc est homo significare primarie sicut termini pretendunt sciendo quid demonstratur per suum subm. igitur hoc demonstratum scis esse hominem vel hoc demonstratum scis esse non hominem. **E**x quo sequitur enim antecedente quod illam propositiōem scis esse veram vel illam scis esse falsam: p3 consequentia: et antecedens est casus. Et quod illa sit tibi dubia: probatur: per casum sicut tibi dubia et iam est impertinens: qz non sequitur nec repugnat igitur adhuc est dubitanda quare et c. **A**d p̄mūz argumentū dimissis sophisticacionibus ibidez cōtingētibus non admittō casum: qz includit p̄dictionez et repugnantia vt argutum est. **E**t notanter dico dimissis sophisticacionibus: qz de virtute sermonis casus est possibilis posito quod tu et plato sitis oēs hoīes tu masculus? et plato mulier: et nō

sint plures propositiones in mundo qz a. et b. vel partes earum: Et quod a. sit ista rex sedet scita a platone et dubitata a te: et quod b. sit ista deus est deus est: tibi dubia cuius vna medietas scitur a te et alia a platone qui de. b. nihil consideret: Istō posito p3 possibilitas casus p̄mi. Nam quod solum talis propositio scitur a te que ab vno solo hoīe scitur: patet: qz precise medietas. b. scitur a te que medietas ē propositio que ab vno solo hoīe scitur: igitur et c. Et quod illa propositio que scit a duobus hoībus sit tibi dubia p3: qz. b. est tibi dubiū vt patet per casum et scitur a duobus hoībus: qz a te et a platone: tu. n. scis vnam medietatez et plato reliquā qre et c. **V**olendo ergo intelligere casuz p hunc modū vel similem admittō ipsū. Et tunc dico quod a. est mihi dubiū et non scitū a me. Et tūc ad argumentū. a. scitur vel ergo ab vno hoīe vel a duobus hoībus. Dico quod nec ab vno hoīe nec a duobus hominibus: sed ab vna homine. **E**x his p3 quod aliqua propositio scitur a duobus hominibus que non scitur ab aliquo homine nec ab aliqua homine: p3 de illa deus est deus est: que scitur a for. et a pla. diuisim: et tamen non scitur a for. posito per casuz nec scitur a platone cum ipsa sit impossibilis. **I**nno stat quod ipsum. b. scitur a sorte et a platone et tamen. b. a nullo scitur nec dubitet nec credatur nec consideretur vt pono quod for. sciat primā partem. b. et plato secundā et neuter illorum de. b. consideret nec habeat notitiā. **I**tem sequitur quod for. et plato sciunt. b. propositiōem et tamen propositio scita a for. non scitur a platone p3 vt prius. **E**t non sequitur. b. propositio est impossibilis et impossibilis non scitur: sed bene sequitur quod a nullo scitur: licet. n. a. propositio a nullo sciat: tamen scitur quia ab aliquibus scitur. Et non sequitur. a. vt b. propositio scitur ergo. a. est scitum: sed bene sequitur quod a. est scitum vel scita. Etiam non sequitur quod a. nō scitur ab aliquo igitur. a. non scitur: et h semper supposito quod a. sit illa deus est deus est: que collectiue non sciat sed precise diuisiue vt dictum est. **A**d scōm argumentū p̄cedo: quod tu scis hoc. a. eē: et nego illā Tu dubitas hoc. a. esse: Et illam. sicut Tu dubitas hoc. a. non eē. Et tunc ad argumentum: Tu scis te dubitare hoc. a. non eē ergo tu dubitas hoc. a. non esse: hic respondetur cum distinctione quia sine ea posset quilibet intricari: cum. n. assumitur tu scis te dubitare. a. non esse: quero quid est v̄bū principale dicti an v̄bū adiectiuum vel substantiuū. Si verbū adiectiuū v3 ly dubitare: nego illā Tu scis te dubitare hoc. a. non esse: qz cōuertitur cum ista Tu scis quod dubitas hoc. a. non eē: qd est falsum et repugnās: ex quo postea bene sequitur quod tu dubitas hoc. a. non esse. **S**i autē ly eē qd est verbū substantiuum ponitur esse principale verbū dicti concedo illam: Tu scis te dubitare hoc. a. non eē vt argumentū p̄bant. **E**x quo non sequitur postea quod tu dubitas hoc. a. non esse: sed bene quod te dubitare hoc. a. non eē. Et cum dicitur quod nihil scitur nisi verum: concedo: ex quo non sequitur aliquid contra me: qz tu non scis te dubitare hoc. a. non esse sumēdo ly dubitare pro verbo principali dicti sed solum sumēdo verbum substantiuum quare et c. **E**t fm hunc modum potest concedi quod tu scis te dubitare hoc. a. non eē: et non scis te dubitare hoc. a. non eē sumendo difformiter verbū principale dicti nec sunt contradictoria vno propositiōes ipertinentes. **C**onceditur quod tu scis te scire hoc. a. esse et tu scis te scire hoc. a. non esse: sumendo difformiter vt prius: hec. n. est scita a te tu scis hoc. a. esse quā scis primarie significare te scire hoc. a. esse ideo tu scis te scire hoc. a. esse. Et quod hec propositio est scita a te te scire hoc. a. nō eē quā scis primarie significare te scire hoc. a. non esse ideo tu scis te scire hoc. a. non eē. **A**d tertiu argumentū p̄cedo quod illa hoc est hoī est mihi dubia et nego quod scita a me eē v̄a vel scita a me esse falsa. Et tunc ad argumentū: nego illaz consequentia: aliquid scis eē hoīem et nihil dubitas eē hoīez et scis quod demonstrat p̄ subm̄ illuz et c. igitur illud demonstratū scis esse hoīez vel illud scis esse non hoīem: qz casus possibilis aīs est verum sine p̄ntē: ponēdo cū toto aīte quod illud demonstratū quocūqz dato non consideres esse hoīem nec consideres esse nō hoīez nec vnqz p̄sideraueris

ficut est falsū possibile q̄ videam vnam lapidez vel aliqd aliud ⁊ non considerem vtrum sit homo vel non homo. Ito posito patet antecedens esse verum sine consequente: q̄ si scires hoc esse hominem vel scires hoc esse nō hominem oporteret te considerare vel considerasse nūquid illud demonstratū sit homo vel non homo. Lūm oppositū posui: Etiam non sequitur. Aliquid scis esse hominem ⁊ nihil dubitas esse hominem ⁊ scis quid demonstratur per subiectum illius hoc est homo ⁊ cōsideras de illo demonstrato an sit homo vel nō homo ergo hoc demonstratum scis esse hominem vel illud scis esse nō hominem: ponatur. n. cum toto antecedente q̄ illud demonstratum sit lapis ⁊ q̄ firmiter credas absq̄ hēsitatōe illud demonstratum esse hominem quare ⁊c. ¶ Item adhuc non sequitur: aliquid scis esse hominem ⁊ nihil dubitas esse hominem ⁊ scis quid demonstratur per subiectū illius de quo sufficienter consideras an sit homo vel nō homo. Et nihil q̄ non est homo credis esse hominem igitur demonstratum illud scis esse hominem vel illud scis esse non hominem. ¶ Pono q̄ tu precise cōsideres taz actualiter q̄ habitualiter de te: me ⁊ illa propositiōe hoc est homo vlt de paribus: sciendo q̄ per subiectū demonstratur: sed credas tu firmiter q̄ ego sum corruptus ⁊ q̄ ego nō sū. Ito posito patet q̄ antecedens est verum ⁊ consequens falsum: q̄ antecedens est verum patet. Nam aliquid scis esse hominem q̄ te: ⁊ nihil dubitas esse hominem: quia nec te nec me nec illam propositionem: ⁊ scis quid demonstratur per subiectum illius: q̄ me scis demonstrari: ⁊ cōsideras nunquid illud demonstratum sit homo vel nō homo: q̄ de me ⁊ te sic consideras: ⁊ nihil q̄ non est homo credis esse hominem: q̄ nec te qui nō es homo credis esse hominem: nec me credis esse hominem: nec illam propositionem credis esse hominem. ¶ Nec etiā aliquid q̄ est homo credis esse non hominem: q̄ te non credis esse nō hominem nec illam propositionem que est homo credis esse non hominem: nec me credis esse non hominem: q̄ me credis non esse igitur non credis me esse hominē nec credis me esse non hominem ⁊ sic patet q̄ antecedens est verum: q̄ consequens sit falsum probatur: nō. n. scis hoc esse hominem: q̄ credis firmiter me non esse: nec etiā scis hoc esse non hominē: q̄ ego non sum non hō q̄re ⁊c. ¶ Ubi tamē totū antecedenti adderes q̄ scis hoc demonstratum esse: posset consequentia concedi ⁊ consequens. Et tunc non sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem. Et si sic q̄ hec propositio hoc est homo significat primarie iuxta compositionem terminorum vel sicut termini cōiter prēdunt igitur illa est scita a te eē vā vel scita a te esse falsa: q̄ cū toto antecedente stat q̄ ipsa non significet primarie hoc esse hominem sed vnum aliud: ymo etiā non sequitur: Tu scis hoc esse hominē vel scis hoc esse non hominem ⁊ hec propositio hoc ē hō significat primarie hoc esse hominem igitur tu scis illā esse veram vel scis ipsam esse falsam: q̄ cum toto antecedente stat q̄ non scias ipsam primarie significare hoc esse hominem: vnde patet q̄ non sequitur: Tu scis deum esse ⁊ hec propositio significat primarie deum esse v̄z deus est: igitur tu scis ipsam esse veram q̄ stat cum antecedente q̄ non scias ipsam primarie sic significare. Sed bene sequitur: Tu scis deum esse ⁊ scis hanc propositionem deus ē significare deum esse: igitur tu scis ipsam esse veram: Ita in proposito sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem ⁊ scis q̄ illa propositio hoc est hō significat primarie hoc esse hominem igitur scis ipsam eē veram vel scis ipsā esse falsam: consequentia est bona: sed negat minor: q̄ repugnat vni cōcesso ⁊ opposito bñ negati. Sequitur. n. illa propositio non est scita a te esse vera nec ē scita a te esse falsa Et scis hoc esse hominem vel scis hoc eē non hominem igitur non scis ipsam primarie significare hē esse hominem. Ista consequentia est bona vt patet ⁊ oppositum cons. quentis est igitur ipsuz repugnat antecedenti qd est copulatio facta ex vno cōcesso ⁊ opposito bene negati. ¶ Si tamen poneretur cum toto casu q̄ scire illā

significare hoc esse hominem tunc concederem illam esse scitam a me esse veram vel scitam a me esse falsam: ⁊ negarem q̄ esset mihi dubia: non propter hoc q̄ ipsam esse mihi dubiam repugnat huic scio ipsam esse veram vel scio ipsam esse falsam: q̄ illi non repugnat. Alias. n. concedebatur q̄ aliqua est propositio quā scio esse veram ⁊ tamē ipsa est mihi dubia: posito q̄ sciam illam papa est romē conuerti cum vero illarum rex sedet ⁊ nullus rex sedet: Et ideo nego ipsam mihi esse dubiam: q̄ tunc repugnat posito ⁊ vni cōcesso. Sequitur enim tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem ⁊ scis illam primarie significare hoc esse hominem eodem demonstrato igitur illa nō est mihi dubia: verūtamē cū proponitur: hoc est homo: debet dubitari. ¶ Et si dicitur illa ē tibi dubia: negat: q̄ repugnat posi dco Ita q̄ hec: hoc ē hō est dubitanda: quia ante casum dubitanda erat ⁊ iam est imperitina: sed hec: illa est tibi dubia: est neganda: quia repugnans. ¶ Et si arguitur probando q̄ hoc est a me dubitanda: ⁊ non concedenda: scio hoc esse hominem vel scio hoc esse hominē: q̄ illa est vna disunctiua cui⁹ que libet pars est a me dubitanda ⁊ nulla alteri repugnat nec est incōpossibilis. ¶ Hinc dicitur negando consequentia: sed opz q̄ non sciam illam esse veram vel non sciam eam ex aliquo casu vel cōcesso sequi: d est falsum: q̄ scio ipsam sequi qd est falsum: q̄ scio ipsam sequi ex casu vt argumentatū est: vnde bene concedo q̄ hec est a me dubitanda: cum proponitur: scio hoc esse hominem. Et hec similiter scio hoc esse non hominem non tamen disunctiua ex illis cōposita. Et si proponitur: Tu dubitas an hoc sit homo debet negari q̄ repugnat posito. Sequitur. n. tu dubitas hoc esse hominem ⁊ hoc est igitur hoc dubitas esse hominem. Et vltra igitur aliquid dubitas esse hominē: quod repugnat casu: cum ponitur q̄ nihil dubites eē hominem. Ideo in casu p̄io: concedo q̄ hec ē mihi dubia: hoc est homo ⁊ tamen non dubito an hoc sit homo: quia illud repugnat casu. ¶ Et si arguitur sic: Illa est tibi dubia hoc est homo que significat primarie hoc esse hominē igitur tu dubitas an hoc sit homo: negatur consequentia: quia debet sumi pro minor: q̄ tu scis illam significare primarie hoc esse hominē qd negaretur q̄ repugnans duobus cōcessis: Sequitur. n. tu non dubitas an hoc sit homo ⁊ illa est tibi dubia hoc est homo ergo non scis illam primarie significare hoc esse hominem. ¶ Et si iterū ponitur vt p̄ius q̄ sciam illam primarie significare hoc esse hominem: admitto cum toto casu p̄io. Et cum proponitur: hoc est homo: dubito eam: ⁊ si proponitur illa ē tibi dubia: negatur: quia repugnans: Sequitur. n. tu non dubitas hoc esse hominem ymo nihil dubitas esse hominē ⁊ scis illam primarie significare hoc esse hominem ergo illa non est tibi dubia. Et sic p̄nter r̄ideatur ad alias similes obligationes. ¶ Item si arguitur itez q̄ hec non ē a te cōcedenda: scio hoc esse hominē vel scio hoc esse non hominē: quia ipsa est vna disunctiua cuius nulla pars intelligitur a te quia termini ex quibus cōponuntur p̄tes nō iteliganat a te: v̄z hoc est homo hoc est non hō nulla istaz intelligit a te eo q̄ nullius istaz sub̄z intelligis. ¶ A istud d̄ q̄ illa est a me cōcedenda q̄ sequens ex casu ⁊ quelibet ps. illi⁹ intelligit a me. Et cū d̄ q̄ iste nō intelligunt a te: hē hō ē est non homo: q̄ non intelligis earum sub̄ta: nego: Scio enim quid demonstratur per sub̄m illius: hoc est hō per casum ergo intelligo istud sub̄m ⁊ cōsequenter intelligo aliam hoc est non hō: q̄ scio idem dem̄ari. ¶ Quāuis h̄ respōsio sit pulchra ⁊ subtilis est t̄n nimis. p̄ Iuuenibus intricata Ideo aliā faciliore censeo proponendā. Cum enīz ponitur q̄ aliqd scias esse hominē ⁊ nihil dubites eē hominē scido primarie ipsā significare sicut termini p̄ndit ⁊ qd p̄ sub̄m dem̄et ⁊c. totū admitto. Et cū d̄ q̄ h̄ hoc ē hō ē tibi dubia: ⁊ scis ipsam esse verā vel scis ipsaz esse falsam. ¶ Hinc non r̄ideat cōcedendo nec negādo sed querēdo quid demonstrat p̄ sub̄m illius hoc est hō. ¶ Et si d̄ tu bene scis quid demonstratur per casuz quare ergo petis. ¶ Hinc dicitur q̄ licet sciam qd demonstrat p̄ subiectuz

Illius adhuc volo respondere: q: non suz certificatus: scio enim quid demonstratur per subiectum illius nimis transcendenter & nimis confuse volo. n. specificè certificari & aliter non respondebo: vs an illud demonstratum sit homo vel asinus & sic de alijs: q: si opponens fecerit: scis qd habes agere. ¶ Similiter potes dicere ad illam consequentiam qua inferitur q: tu scis hoc esse homines vel scis hoc esse non hominem. ¶ Dicendo quid demonstrat diffinitive & namq: respondeatur nisi fiat certificatio specifica. Si tamen respondens importune vellet oīno te respondere absq: alia certificatione potes istum modū tenere: ex quo non est limitatum per casum quid demonstratum diffinitive significet pronome demonstrationis: eligas tibi quocūq: singulare volueris significari per ipsum & iuxta hoc concede vel nega sicut tibi placuerit: nec refert q: hominem feceris: q: nunq: habebit opponens argumentū contra te: Si. n. assumis homines pro significato illius termini hoc concede: hoc est homo. ¶ Et si dicitur q: ante casum fuit tibi dubia & iam est impertinens: negatur q: ante casum fuit tibi dubia & si fuerit tibi dubia non tamen modo est tibi dubia: q: aliquando ante casum non scivi significatū illius termini hoc & modo scio eum. ¶ Et si dicitur ex tibi dubio demonstratur asinus: negatur: q: bene scis q: demonstratur homo: ex quo hominem vis demonstrari. Et si opponens querit quid significat h: hoc & quid per ipsū demonstratur respondeas pōdo q: scis: quo posito nesciet amplius opponens arguere: Consimili modo dico si volueris per h: hoc asinum vel non hominem demonstrari: neges illam hoc est homo: Et tunc si tibi sūt obiectiones respondeas vt prius rē.

Amplius ad principale arguitur sic. A. est scitū a te & a. est tibi dubiū & vnuz. a. ē oē .a. igitur idem est scitum a te & tibi dubium: patet consequentia & antecedens probatur: & assigno istam propositionem nullus papa est rex sedet: que sit omne. a. isto posito patet q: illa est scita a te quia bene scis q: nullus papa est propositio: Ideo. a. scitum est a te qd est omne. a. & q: .a. sit tibi dubium probatur: huius est tibi dubium & hoc est. a. ergo. a. est tibi dubius: patet consequentia a resolutione ad resolutum & antecedens probatur: tibi dubium est huius ergo huius est tibi dubium semper demonstrando .a. patet consequentia: q: cōuersio simplex: antecedens probatur: hoc est demonstrando illaz rex sedet & hoc est tibi dubium ergo tibi dubium est hoc: patet consequentia vt prius cuz minor & maior: est manifesta eo q: illa rex sedet est pars istius. a. ideo est huius rē. ¶ Secundo arguitur sic: Scitum a te est non scitum a te ergo per idem scitum a te est tibi dubium: patet consequentia & antecedens probatur: quemlibet hominem sciens esse es tu & aliquem hominem sciens esse non es tu igitur rē. antecedens probatur: & pono q: quēlibet hominem sciens esse & q: quilibet homo alius a te sciat seipsum esse & te esse: isto posito patet prima pars antecedentis. Nam istum hominē sciens esse es tu & istum hominē sciens esse es tu ergo quēlibet hominem sciens esse es tu patet consequentia a singularibus ad vniuersalem. Et q: aliquem hominem sciens esse non es tu probatur hoc non es tu demonstrando me & h: est aliquem hominē sciens esse: q: seipsum & te: ergo aliquem hominem sciens esse non es tu: patet consequentia a resolutionibus ad resolutū rē. ¶ Tertio ad idē sic & pono q: sint tres propositiones vs. a. b. c. quarum. a. & b. sciantur a te & reliqua. s. c. sit tibi dubia: & lateat te que illarum ē tibi dubia: Jte casus est possibilis: q: possibile est q: tu scias vnum istorum trium esse sortem & nullum illorum scias esse sor. Ita per idē est possibile q: aliqua dubiet & lateat me que est tibi dubia. ¶ Isto posito arguitur sic: quēlibet illarum est tibi dubia & aliqua illarum est scita a te q: tam .a. q: b. ergo scitum a te est tibi dubium: patet consequentia cum minori & maio: probatur: quālibet illarum dubitas esse tibi dubiam igitur quēlibet illarum est tibi dubia antecedens probatur: & postea consequentia: Nam si nō quālibet illarum dubitas esse tibi dubia & quēlibet illarū

est ergo aliqua est illarum quam scis non esse tibi dubias sit ergo. a. & qua ratione. a. scis non esse tibi dubium eadē ratione. b. scis non esse tibi dubius ergo. c. scis esse tibi dubium qd repugnat casui: & consequentia patet: q: sequitur: Tu scis q: vnum istorum trium est tibi dubium & scis q: .a. non est tibi dubium & etiam scis q: b. non est tibi dubium igitur scis q: c. est tibi dubium: probato antecedente probatur consequentia. Sequitur quālibet istarum dubitas esse tibi dubiam ergo de quālibet istarum confideras quarum nullam scis esse falsam nec aliquam scis esse veram nec credis esse veram: patet consequentia: q: oppositum consequentis quo ad quālibet partē repugnat antecedenti. Sequitur. n. aliquam istarum scis esse veram ergo aliquam istarum scis te scire esse veram ergo nō quālibet istarum dubitas esse tibi dubiam. Similiter aliquas istarum scis esse falsam igitur aliquam istarum scis te scire esse falsam igitur non quālibet istarum dubitas esse tibi dubiam. ¶ Et consimiliter arguitur de credere & oēs consequentie p: patet: q: si scio sic eē vel sic esse scio me scire sic esse vel sic esse: q: eisdem euidentijs vel equalibus scio aliquid & scio me scire illud.

Ad hec respondetur ¶ Ad p̄mū dubito hanc consequentiam. A. est scitum a te quod est omne. a. & a. est tibi dubium ergo scitum a te est tibi dubium: eo q: ly .a. in minori potest sumi in recto vel in obliquo. Si in recto concedo consequentiam & nego illam. a. est tibi dubium: Et tunc ad argumentum: istius est tibi dubium & hoc est. a. igitur. a. est tibi dubium: nego consequentiam: quia in conclusione maior: extremitas debet verificari de minori in conclusione in obliquo & non in recto. Ideo bene sequitur ex illo antecedente q: alicuius. a. est tibi dubium: q: concedo: vnde non sequitur istius est necessarium & h: est impossibile ergo impossibile est necessarium. Nam certum est q: istius deus est deus est & illa deus est deus est est pars eius videlicet deus est & illa deus est deus est est impossibilis: Sed sequitur bene ex illo antecedente q: impossibile ē necessarium quod conceditur. Si autem ly .a. in prima consequentia sumatur in obliquo genitiuo: negatur consequentia: quia non debet concludi in recto q: scitum a te est tibi dubium: sed debet concludi in obliquo q: sciti a te est tibi dubium: quod iterum concedo. ¶ Ex his sequitur q: a. est. b. & q: vnum .a. est omne. a. & vnu .b. est omne. b. & tamen. a. est necessarium & scitum a te & b. est impossibile & nescitum a te: probatur. Capia tur hec propositio: homo est animal est que sit omne. b. cuius hec pars: homo est: sit omne. a. tunc patet q: a. ē. b. quia. a. est alicuius. b. cum sit pars. b. Et q: a. sit necessarium & scitum a te patet: & b. impossibile & nescitum a te patet etiam. Item sequitur q: a. est. b. & tamen nullus. b. est. a. p: in priori casu: quia .a. est. b. in obliquo & nullum .b. est. a. sive in recto aut in obliquo sumatur Et sic de alijs multis sequentibus quare rē. ¶ Ad secundum argumētum respondetur negando q: scitum a me est nescitum a me: Et tunc ad probationem quia quēlibet hominē sciens esse sum ergo: & aliquem hominē sciens esse non sū ego: dico concedo quālibet illarum: quia non sunt contradictoria qualitercūq: sumantur: aut q: ambe sunt indefinite: aut q: vna est vniuersalis affirmativa & reliqua particularis negativa. Si enim ambe sumuntur indefinite patet q: non sunt contradictorie: quia in contradictorijs de in esse requiritur alteram esse vniuersales subiectis existentibus cōmuniibus. Si autē sumuntur secundo modo patet q: non sunt contradictorie eo q: ille rectus sciens in neutra stat mobiliter qd tamen requiritur ad veraz contradictionem de in esse de termino cōmuni. Cum. n. dicitur quēlibet hominē sciens esse es tu patet q: ly sciens stat solus determinate vel p̄sue tū Et ista sūt: Aliquē hōis sciens esse tu nō es: stat ly sciens determinate: Si ergo vis recte assignare cōtradictorijs vniuersalis affirmatiue proponas illaz aliquem hominē non sciens esse es tu: qua proposita negabo eam: quia falsa est qualitercūq: resoluitur.

Exemplū huius habemus in ista Cuiuslibet hoīs asinus currit que si definite finit sicut i rei vitate finit deberet non contradictorianē huic Alicuius hoīs asinus nō currit cum ambe tunc indefinite essent. Et etiam vniuersaliter sumpta eidem non contradictorianatur propter dictā cām: eo q̄ ly asinus nullibi mobilizatur: debet igitur eidem sic sumpte assignari pro cōtradictoria illa Alicuius hominis nullas asinus currit: Et sic fiat in proposito principali rē. Ad tertium argumentum cōter responderetur cū dī q̄ .a. b. c. sunt tres propositiones quaruz due sciuntur a me .a. b. r̄ reliqua sit mihi dubia. s. c. r̄ lateat me que illarum est infōi dubia: negatur casus: q̄ impossibile est q̄ aliqua propositio dubitetur a me r̄ dubitē me dubitare illā. Et tunc ad argumentū: possibile est te scire vnum istoz triuz esse for: r̄ nullum eorum scire esse for: ergo per idē est possibile me dubitare aliquam propositionem r̄ nescire me dubitare illam: negatur consequentia: q̄ ad hoc q̄ vnus istorum sit for: non requiritur q̄ sciam aliquem eorum eē for: sed ad hoc q̄ dubitē aliquam propositionem requiritur q̄ sciam me dubitare illam: vnde posito q̄ tres essent propositiones: quaruz vna esset scita a me eē necessaria r̄ reliqua mihi dubia r̄ contingens r̄ reliqua scita a me esse impossibilis v̄ deus est: homo est asin⁹: r̄ rex sedet: r̄ sic disponderentur ille tres propositiones q̄ nescirem que illarum esset necia nec que esset cōtingens vel impossibilis r̄ de eis considerarem stante isto casu non solum illa eēt mihi dubia rex sedet sed quelibet illarum esset mihi dubia: nec dubitare que illarum esset mihi dubia q̄uis dubitare que illarum esset illa propositio contingens rex sedet: sed illa propositio quam sciri prius esse necessariā modo est mihi dubia quare rē.

Contra istam responsionē arguit sic. **Primo** probando casum: Et pono q̄ .a. b. c. sint tres littere auree habentes ex vno latere figuras istarum trium litterarum r̄ ex alio latere figuras trium propositionum deus est: celus mouetur: r̄ papa ē: r̄ sint primo obiecta s̄z latera proportionaliter figurata q̄ bus obiectis p̄z q̄ due sciuntur a te: v̄z deus est r̄ celum mouetur: r̄ reliqua est tibi dubia. s. papa est dato q̄ signi ficent primarie quarum significata primaria scias per illas significari: postea obijciantur tibi s̄m latera opposita litteraliter figurata sciendo bene q̄ ille tres littere s̄nt ille tres propositiones sed nescias que est .a. que .b. vel que .c. Isto posito siquis proponeret tibi: Tu scis istam demonstrato .a. a. debere dubitare: q̄ dubitas an .a. est illa deus ē. Similiter proposito tibi: Tu scis istam: demonstrato .b. habere dubitare quia dubitas an .b. sit illa celus mouet. Eodem modo potest esse dicendum dum proponitur tu dubitas istam demonstrato .c. v̄z dubitare eaz q̄ dubitatur an illud .c. sit illa papa est: p̄z ergo illa possibilitas casus v̄z q̄ tu scis plures propositiones r̄ dubitas te scire illas Tu dubitas .c. propositionem r̄ dubitas te dubitare illā: mirabile esset q̄ immediate an hoc sciuiſſes .a. r̄ .b. r̄ iam qd̄ illorum est tibi dubium: r̄ tū tu nō dubitas sua significata q̄ credas vel scias p̄ma significari p̄ illas rē. **Et q̄ nō sc̄q̄ dubito h̄c ppōnē ḡo scio me dubitare eā: p̄z: q̄ stat q̄ rustico ppōatur ista propositio rex sedet quā dubitabit r̄ tunc p̄z q̄ rusticus dubitat illam propositionem: q̄ nescit illam eē propositionem nec scit quid est dubitare. Similiter dubitare sic esse est prius q̄ scire sic esse q̄ prius est actus rect⁹ r̄ secundus reflexus Adodo actus rectus stat esse sine reflexo igitur stat me dubitare aliquid non sciendo me dubitare illud cum possum dubitare illud absq̄ consideratione. Jam de hac materia nolo multum loqui quia clarus locutus sum in vltima conclusione capituli p̄cedētis. **Re**spondeo igitur ad argumentum admittendo casum: r̄ cōcedendo q̄ quilibet illarum dubito esse mihi dubia: ex quo non sequitur q̄ quilibet illarum est mihi dubia v̄mo due sciuntur a me. s. a. r̄ .b. licet nesciam que sciunt a me. **Et** tunc ad argumentum quālibet illarum dubitas eē tibi dubiam igitur nullam illarum scis esse veram nec ali**

quam illarum scis esse falsam rē. nego consequentiam: r̄ concedo q̄ oppositum consequentis stat cum antecedente: nec sequitur scis istam esse veram igitur scio me scire illā esse veram sicut non sequitur scio illaz igitur scio me scire illam. Eodem modo dicitur q̄ nō sequitur credo vel dubito istam esse veram igitur scio me credere vel dubitare sic esse quare argumentum non procedit.

Amplius ad p̄. incipale arguitur sic. Scit⁹ est non scitum ergo a fortiori scitū ab alio quo est dubium eidem: Antecedens probatur. A. b. c. d. sciuntur r̄ .a. non scitur r̄ v̄num .a. est omne .a. ergo scitū est non scitum: consequentia patet r̄ antecedēs probat: r̄ pono q̄ hec homo est asinus sit omne .a. r̄ q̄ .c. d. propositiones sciuntur .a. b. forte: Isto posito patet q̄ .a. non scitur: quia est propositio impossibilis r̄ tamen .a. b. c. d. sciuntur .a. b. q̄ sciuntur .a. b. for: dato q̄ for: sit .b. rē. **Secūdo** arguitur sic: Tu scis regem sedere r̄ dubitas reges sedere ergo scitum a te est tibi dubium: patet consequentia: r̄ antecedens probatur: Et pono q̄ rex sedeat quem dubitas sedere: Isto posito patet q̄ tu dubitas regem sedere r̄ tu scis ipsum sedere probatur: tu scis deum esse r̄ regem sedere igitur tu scis regem sedere: patet consequentia r̄ antecedens pbatur: hec copulativa est vera: Tu scis deum esse r̄ rex sedet ergo suum significatum primariuz est verum sed suum significat⁹ primariū est te scire deū esse r̄ regem sedere ergo te scire deum esse r̄ reges sedere est verum igitur tu scis deum esse r̄ regem sedere qd̄ erat probandum. Et patet consequentia: quia semper in alijs seq̄ te currē est v̄z igitur tu curris: nullam chymeram esse est veruz igitur null: chymera est. **Tertio** arguitur sic: Tu scis hoc esse for: r̄ dubitas hoc eē for: eodē demonstrato ergo scitum a te est tibi dubium patet consequentia r̄ antecedens pbatur. Et pono q̄ heri vidisti for: r̄ alias scias bene: q̄ ille homo quē heri vidisti est fortis sciendo q̄ neminez heri vidisti nisi for: Et q̄ iā tibi obijciatur for: quem scias esse hoc sed hesites an sit for: v̄mo credas aliquatiter ipsum esse platonem. Isto posito patet: q̄ tu dubitas an hoc sit for: Et q̄ tu scis hoc esse for: probatur: Tu scis q̄ ille homo quem heri vidisti est for: r̄ neminem heri vidisti nisi istum igitur scis istum esse fortem igitur scis hoc esse for: patet cōsequentia r̄ antecedens est casus igitur consequens est a te concedendum quod erat probandum. **Ad** primum responderetur distinguendo hanc consequentiam .a. b. c. d. sciuntur r̄ nullum scitur igitur scitum est non scitum: eo q̄ ly .a. in maiori potest esse nomen vel propositio: si nomen concedatur consequentia r̄ negatur antecedens pro maiori. Et tunc ad argumētum .c. d. sciuntur .a. b. igitur .a. b. c. d. sciuntur negatur cōsequentia: sed bene sequitur q̄ ab aliquo .b. c. d. sciuntur: quod concedo quia sequens ex casu. Si autem ly .a. i maiori est propositio: negatur consequentia: eo q̄ consequēs simpliciter est antecedenti impertinens sicut hec .a. for: c. d. sciuntur r̄ nullum .a. scitur ergo scitum est non scitum: vnde in consimili casu solet concedi q̄ .a. b. c. d. mouentur r̄ tamen nullum .a. mouetur nisi aliquod .b. moueatur vt posito q̄ .c. d. moueantur .a. b. platone r̄ q̄ nec .a. nec .b. moueantur: Isto posito patet conclusio. **Conceditur** etiaz q̄ .a. b. c. d. sciuntur vel dubitantur r̄ tamen nullum .a. est nec aliquod .b. est Et sic de alijs que sequuntur. **Est** tamen notandum q̄ tenendo ly .a. nominaliter Ista consequentia non valet .a. b. c. d. sciuntur ergo .a. scitur: q̄ possibile est q̄ .a. b. c. d. sciuntur. Et tamen q̄ nullum .a. sciat nec aliquod .b. sciat nec aliquod .c. nec aliquod .d. pbatur: r̄ assigno istam propositionem nullus homo est homo non est: que cum sit duo falsa pono primum falsum esse omne .a. r̄ secundum falsum omne .b. r̄ totam propositionem compositam omne .p. assumo aliam similiter nullus deus est deus non est: que sit omne .q. r̄ tamen eē duo falsa: pono primum falsum esse .c. r̄ secundum eē .d. Isto posito p̄z q̄ .a. b. c. d. sciunt q̄ .p. r̄ .q. sciunt eā sint ppōnes necie: r̄ .p. q. sit .a. b. c. d. igitur .a. b. c. d. sciūt. Et q̄ nullū illoz scit⁹ demonstrato .a. b. c. v̄l .d. p̄z cum qd̄

eorum sit falsum per casum quare etc. **C**Ad secundum argumentum responderetur negando quod scio reges sedere: Et ad argumentum admissio casu nego illud: Tu scis deum esse et reges sedere: et concedo illam copulativam: Tu scis deum esse et reges sedere: Et tunc ad argumentum: Illa copulativa est vera igitur eius significatum primum est verum concedo: sed suum significatum primum est te scire deum esse et regem sedere ergo te scire deum esse et regem sedere est verum. **C**Unde dicitur dubitando illam propter: eo quod si reges sedere poterit regi ab illo verbo scire et ab illo verbo esse: primo modo nego propter sed ex illo ante solum sequitur quod regem sedere et te scire deum esse est verum: ubi quelibet pars significati copulative regitur ab illo verbo est. Sed si si regem sedere regitur ab illo verbo est concedatur propter et propter: ex quo non sequitur postea quod tu scis deum esse et reges sedere: quod in consequente si reges sedere necesse regitur ab illo verbo scis quod non debet fieri. Sed ex illo ante bene sequitur quod scis deum esse et reges sedere: quod est concessum: Et tunc ad illas similitudines: dico quod non est similitudo nec exemplar: cum in uno illo fiat compositio vel copulatio: et alteri sit solum dictum cathegoricum simplex. **C**Notes itaque aliter distinguere hanc propositionem: te scire deum esse et regem sedere est verum: eo quod si verum poterit determinare dictum hypotheticum vel cathegoricum copulativum: primo modo concedo eam eo quod ipsa tunc significat pueritabiliter cum illa verum est regem sedere et te scire quod conceditur: Et tunc hoc sic officari: hec propositio est vera: Tu scis deum esse et reges sedere: que primarie significat te scire deum esse et regem sedere. Si autem si verum determinat dictum cathegoricum copulativum negetur illa: eo quod significat tunc pueritabiliter quod verum est te scire deum esse et regem sedere quod falsum est: recto si regem sedere ab illo verbo scire. Et tunc sic officatur hec propositio est vera: Tu scis deum esse et regem sedere que primarie sic significat. **C**Item potest facere philosophus distinctionem hanc in minori in argumento propositio: si illa copulativa significat primarie te scire deum esse et reges sedere: dicendo quod si regem sedere potest regi ab illo verbo significat vel ab illo verbo scire: primo modo concedatur illa. Et secundo modo negetur: vel dicatur quod si significat potest determinare dictum hypotheticum vel cathegoricum copulativum: primo modo concedatur: Et secundo modo negetur. **C**Consimiliter dicatur in ista significatum primum illius copulative et te scire deum esse et reges sedere si si reges sedere regitur ab illo verbo: est: verbo principali concedatur: si regitur ab illo verbo scire: negetur. Similiter si si primum terminum offitabilis determinat dictum hypotheticum concedatur ut propter? Si vero dictum cathegoricum copulativum negetur eadem causa quare datur superius in responsione etc. **C**Per hoc patet solutio ad unum argumentum quo probatur de possibili duo contradictoria esse duo vera: posito quod nullus rex sedeat: tunc hec copulativa est vera: possibile est reges sedere et nullus rex sedet ergo eius significatum primum est verum sed ipsa significat primarie quod possibile est reges sedere et nullam regem sedere ergo possibile est reges sedere et nullam regem sedere. **C**Unde dicitur ut propter? distinguendo propter: an in minori determinatur dictum cathegoricum vel hypotheticum: primo modo concedatur propter et propter illa. Sed ex illo ante bene sequitur quod possibile est reges sedere et nullus rex sedet quod conceditur. **C**Item si proponitur quod possibile est regem sedere et nullum regem sedere est verum: dicatur ut propter concedo eam si si verum dictum hypotheticum determinat sed si determinat dictum cathegoricum negetur: eodem modo dico concedo illam copulativam: possibile est contradictorium illius esse falsum et hoc est falsum demonstrando illam reges sedet concedo illam et suum significatum primum. **C**Et si dicitur quod suum significatum primum est: quod possibile est contradictorium illius esse falsum et hoc esse falsum: vel quod hoc sit falsum: distinguatur ut propter: nunquid determinatur per si primum dictum cathegoricum vel hypotheticum primo modo nego illam: Et secundo modo concedo. Ex quo non

sequitur postea quod possibile est contradictorium illius esse falsum et hoc esse falsum. Sed bene sequitur quod possibile est contradictorium illius esse falsum et hoc esse falsum quod iam est concessum: Et sic propter nullum argumentum habebitur quod scitum ab aliquo sit dubium eides: nec quod duo contradictoria sunt duo vera aut duo falsa etc. **C**Ad tertium argumentum responderetur admitendo casum: Et cum proponitur hoc est scire: dubito illam et concedo me dubitare illam et nego me scire illam. Et tunc ad argumentum: Tu scis quod ille homo quem heri vidisti esse scire: et neminem heri vidisti nisi istum quod scis esse scire: nego propter: sic non sequitur eo dem casu: Tu dubitas istum esse scire: et iste est ille quem heri vidisti ergo tu dubitas illum quem heri vidisti esse scire: conceditur consequentia sed negatur minor: quod repugnat posito. Ista similiter sequitur Tu scis illum esse scire: quem heri vidisti et scis quod neminem heri vidisti nisi istum igitur scis istum esse scire: concedatur consequentia: sed negatur minor: propter dictam causam: quod repugnat: concedo. n. quod ille est scire: et quod neminem heri vidisti nisi istum quod sequitur ex casu sed nego quod scio istum esse scire: vel scio quod neminem heri vidisti nisi istum quod repugnat etc. **C**Ad modo consimili solvitur unum argumentum quo solet probari quod tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. et dubitas hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. posito quod in hora preterita vidisti hoc. a. et hoc. b. quod. a. tunc fuit subduplum ad hoc. b. et quod hoc bene scivisti et quod te divergente velletur na medietas ipsius. b. ita quod appareat tibi quod. b. sit equale. a. et quod istas videas hoc. a. et hoc. b. equalia quantitate et consideres de hoc. a. credens ipsum esse. a. prius visum a te propter circumstantias istius. a. quas prius vidisti: pono tamen quod minor ratio ipsius. b. plus moneat te ad credendum quod non est idem. a. sed unum aliud. **C**Isto posito patet quod tu dubitas hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. quod tu hesitas an hoc. a. sit illud quod prius vidisti. Et si arguitur sic: ut prius Tu scis hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. et hoc. a. quod prius vidisti est hoc. a. quod iam vides ergo tu scis hoc. a. quod iam vides fuisse subduplum ad hoc. b. negatur consequentia: Sed oportet sumere pro minori: Tu scis quod hoc. a. quod prius vidisti est hoc. a. quod iam vides quod repugnat casui. **C**Ideo negatur illa: dum proponitur: Similiter negatur: quod tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. demonstrato. a. quod prius vidisti. Nec sequitur tu scis hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. demonstrato. a. quod prius vidisti: sicut non sequitur tu scis illum quem heri vidisti esse scire: igitur tu scis hoc esse scire: demonstrato illo quem heri vidisti. Etiam non sequitur: Tu scis hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur hoc. a. quod prius vidisti scis fuisse subduplum ad hoc. b. consequentia non valet: quia arguitur a sensu composito vero ad sensum divisum falsum: non obstante quod arguitur eorum termino demonstratio: quia non simpliciter sed cum determinabili sumitur: sicut etiam in casu superiori non sequitur: Tu scis illum quem heri vidisti esse scire: igitur illi quem heri vidisti scis esse scire: propter causam dictam. **C**Unde sicut hec est falsa Tu scis hoc esse scire: Ita hec est falsa hec esse scire etc. **C**Non obstantibus his que in coniectio vera sunt potes et aliam invenire viam subterfugere. Admissio primo casu cum proponitur hec esse scire: quod quod demonstras per si hoc. **C**Et si dicitur quod scire: concedo eam: deinde cum proponitur: tu scis hoc esse scire: quero iterum quid demonstras. Et si dicitur demonstras scire: ut propter quem rogetur quem scire: vel scire: quem istas video vel prius vidi heri. Si dicitur scire: quem iam vides nego eam: sicut ista: Tu scis hunc scire: quem iam vides esse scire. Et consequenter concedo quod tu dubitas hec esse scire: demonstrato scire: quem iam vides. Si dicitur quod demonstras scire: quem heri vidi: concedo eam: sicut istam Tu scis illum scire: quem heri vidisti esse scire: Et sic patet quod scio hoc esse scire: et dubito hec esse scire: eodem demonstrato. Et si ex hoc concluditur quod scitum a te est tibi dubium: nego propter: quod si concedatur quod scio hoc esse scire: et dubito hoc esse scire: nulla est tamen propositio

quam concedo sciri a me et dubitari a me: unde in isto ca-
 su ly hoc alteri intentioni subordinatur euz p ipsu demon-
 stratur hoc qd video qd quando demonstratur hoc quod
 heri vidi: Ideo cum concedo qd scio in mente hoc ee for.
 et dubito hoc esse for. eode demfatio no scio et dubito ean-
 dem ppositione sed diversis: nec et i voce nec i scripto:
 quia cum proponitur: hoc est for. et certificas me qd de-
 monstras illum quem heri vidi concedo eas sciri a me et
 nunq concederem dubitari a me post modum. Simili-
 ter si in principio vis demonstrare illum quem sa video:
 dubito eas et nuq amplius: stante isto casu et certificatio-
 ne ita concedo ipsas sciri lz esset possibile de vna alia hinc
 simili etc. ¶ Consimilz in d potest dici ad secundum casu:
 cum proponitur Tu scis. a. esse sub dupli ad hoc. b. qro
 quod. a. demonstras vel. a. qd iam video vel. a. qd prius
 vidi. Si demonstras. a. qd iam video nego illam et con-
 cedo qd dubito hoc. a. fuisse sub dupli ad hoc. b. sicut du-
 bito hoc. a. qd iam video fuisse sub dupli ad hoc. b. Et
 autem demonstrat. a. qd prius vidi concedo qd scio hoc. a.
 fuisse sub dupli ad h. b. sicut scio hoc. a. qd prius vidi fuisse
 sub dupli ad h. b. Et sic poia dicat vt prius etc.

Amplius ad principale arguitur sic scitum a te
 est non scitum a te ergo scitum e non
 scitum: p consequentia et antecedens probatur: scitum a
 te est non scitum igitur scitum a te est non scitum: a te patet
 consequentia a superiori distributo negative ad suum in-
 ferius: antecedens probatur: scitum a platone a te est non
 scitum igit scitum a te est no scitum p consequentia ab inferio-
 ri ad suum superius affirmative et antecedens probatur:
 dato qd plato sciat aliquam propositionem qua tu no scis.
 ¶ Secundo arguitur sic: Tu scis hoc esse for. et dubitas
 hoc esse for. eo demonstrato igitur scitum a te est tibi du-
 bium: antecedens probatur: et pono qd videas for. a lon-
 ge quem dubites esse for. sed credas esse lapidem. Isto
 posito p q tu dubitas hoc esse for. et q tu scis hoc ee for.
 probatur: qz si non detur oppositum tu non scis hoc esse
 for. Et arguitur sic: Tu non scis hoc esse for. et scis hoc ee
 igitur scis hoc esse no for. consequentia patet a negativa de
 predicato finito ad affirmativam de predicato infinito euz
 debito medio et consequens est falsum igitur et antecedens:
 non inino: igitur maior: qd consequens fit falsum patet: qz
 sequitur tu scis hoc non esse for. igitur hoc non est for. qd
 est falsum. ¶ Tertio arguitur sic: Tu scis hoc esse hoc et
 non scis hoc esse hoc eodem demonstrato igitur etc. ante-
 cedens probatur et pono vt prius qd videas platonem a
 longe quem credas esse. b. inanimatum. Isto posito p q
 tu scis hoc esse hoc: quia hoc propositio est scita a te hoc e
 hoc: qua scis primarie significare hoc esse hoc et q tu non
 scis hoc esse hoc: probatur: quia si scis hoc esse hoc ergo scis
 scis esse hoc: consequens falsum igitur et antecedens: et co-
 sequentia patet quia in termino demonstratio simplicis sin-
 gularis numeri convertitur sensus compositus cu diuiso.
 Et q consequens fit falsum probatur: nihil scis ee hoc er-
 go hoc no scis esse hoc: antecedens probatur: nec aliqd qd
 est hoc scis esse hoc: nec aliqd qd non est hoc scis esse hoc:
 patet consequentia: cum minori et maior probatur: nullus
 animal quod est hoc scis esse hoc: et solum animal est hoc
 igitur nihil qd est hoc scis esse hoc: patet consequentia euz
 minori et maior probatur: nullum animal credis esse hoc:
 quia credis hoc esse lapidem per casum igitur nullus ani-
 mal scis esse hoc: patet consequentia: qz nihil nec aliquali-
 ter scitur nisi illud credatur quia scire est credere firmiter
 verum et sine hesitatione.

Ad hec respondetur ¶ Ad prius
 nego qd scitum
 a te est non scitum a te. Et tunc ad probationem: qz scitum
 a te non est scitum igitur etc. ¶ Illud dicitur dubitatio illi
 consequentiam nunquid ly a te sit pars subiecti vel predi-
 cati. Si pars subiecti: concedo consequentiam: et nego an-
 tecedens. Et tunc ad argumentum: scitum a platone a te
 est non scitum: igitur scitum a te est non scitum: negat con-
 sequentia: nec arguitur ab inferiori ad suuz superius plusqz

si argueretur sic: Ego curro igit tu curris: vel sic currens.
 ego ambulo ergo currens tu ambulans. Si autem ly a te
 est pars predicati concedo qd scitum a te est non scitum sicut
 istam scitum est non scitum a te: ex quo non sequitur postea
 qd scitum a te est non scitum a te: nec arguitur a superiori
 distributo negative ad suum inferius: vmo continue rema-
 net idem predicatum vel consimile sed clam arguitur a su-
 periori ad suum inferius sine aliqua distributione: unde cu
 dico scitum a te est no scitum tenendo ly a te a parte pdicati
 subijcitur ly scitum q est terminus supio: ad ly scitum a te.
 ¶ Ideo cu sic arguit: scitum a te est non scitum igitur scitum
 a te est non scitum a te arguit a superiori no distributo ad suu
 inferius: qz pmi a te necio est ps subiecti: qz alr reddere-
 tur ppd negatoz. ¶ Ex his pz qd scitum a te est scitum: scitum
 a te non est scitum: scitum a te scitur esse vez et scitum a te du-
 bitatur esse vez: nec scitur esse vez et sic de alijs multis q
 omnia procedunt tenendo ly a te disto: miter in vna a pte p-
 dicati et in reliqua pte subiecti qre etc. ¶ Ad scdm argu-
 menti nego qd tu scis hoc esse for. Et tunc ad pbatione co-
 modo suu dictionu: ex quo cu illo medio non sequitur qd tu
 scis hoc ee non for. nec arguit per regulz: qz in ista ppone-
 tu scis hoc ee no ee for. non infinita pdicatu sed pa. ¶ Is ex
 illo ante bn pot conclusio sequi qd tu no es sciens hoc ee for.
 q vez est: sicut et alibi non sequitur: Tu non scis hoc currere
 et scis hoc ee scitur non scis hoc currere iz bn sequitur qd tu
 es non sciens hoc currere. ¶ Ad tertium argumentu ad-
 misso casu et retento p noie demfatio absolute: concedo qd
 scio hoc esse hoc: et hoc scio ee hoc: et nego qd nihil scio ee
 hoc: vmo illud qd est hoc scio ee hoc: et animatu scio ee h: et
 animal et hoie in et so: scio esse hoc: qd hoc scio ee hoc et h
 est for: ho aial animatu et illud qd est hoc igit etc. Et tuc ad
 argumetu: nullu aial credis ee h: igit nullu aial scis ee h:
 concedo istam: Et ad pbatione q: credo hoc ee lapide scilicet
 tur non aial credo ee hoc: nego argumentu: Sed bn seqf.
 ex illo ante qd no credo hoc ee aial nec animatu nec hoiez
 nec for. ex quo non sequitur qd no aial nec hoiez nec for. cre-
 do esse hoc: qz arguit a sensu coposito vero ad sensu diuisi-
 sum falsum. ¶ Forte ad h: c argueret sic: pbatio qd nihil
 scis esse hoc: qz nec illud qd credis esse hoc scis ee hoc: nec
 illud qd non credis esse hoc scis ee hoc: pb. f. b. lapidem
 credis esse hoc: et. b. lapis non e hoc nec. b. lapide scis esse
 hoc igit non illud qd credis ee hoc scis esse hoc: nec et illud
 qd non credis esse hoc scis esse hoc: qz for. est illud qd non
 credis esse h quoz. no scis esse h ergo etc. ¶ Illud dicit qd
 illud qd credo esse hoc scio esse hoc: q: for. credo ee h: et
 for. scio esse hoc igitur illud qd credo esse hoc scio ee hoc.
 ¶ Et tunc ad argumetu. b. lapidem credis esse hoc et. b.
 lapidem non scis esse hoc ergo non illud qd credis ee hoc
 scis esse hoc: negatur ista: Sed bene sequitur qd illud qd
 credo esse hoc non scio esse hoc: qd concedo: nec ex hoc
 sequitur a me asseri contradictoria: qz ill: non f: nt contra-
 dictoria sed contra sub contraria: qd qd credo esse hoc scio
 esse hoc et illud qd credo esse hoc non scio esse hoc. ¶ Et
 alia parte concedo qd non illud qd non credo esse hoc scio
 esse hoc: quia suum oppositum est falsum illud qd no cred-
 do esse hoc scio esse hoc: qz si aliquid est hoc ad no credo
 esse hoc: illud non scio esse hoc: nego tam qd for. est illud qd
 non credo esse hoc: et qd illum for. non scio esse hoc: vt. p.
 bavi prius sed bene concedo qd non credo illud qd e for.
 esse hoc nec scio for. esse hoc. Iuxta hoc tamen est notan-
 dum: qd si proponeretur: p: esse hoc credis hoc esse notan-
 det negari sine demonstretur per subim for. vel. b. lapis.
 Si. n. demonstretur for. falsa est: qz aliud ab hoc credis ee
 hoc qz. b. lapide qui e aliud ab hoc credis esse hoc. Si de-
 monstratur lapis itez e falsa: qz aliud ab hoc credo ee hoc:
 quia for. credo esse hoc et ois for. est aliud ab hoc. Ita qd
 si pponit qd m. b. lapide credis ee hoc: nego: scite inani-
 matum credis esse hoc: nego: m. for. credis ee hoc: nego:
 precise aial vel aiatum credis esse hoc: nego. m. homines
 vel non hominem credis esse hoc: concedo: m. animal vel
 non animal credis esse hoc concedo: m. corpus credis ee
 hoc concedo Et sic de alijs.

Amplius ad principale arguitur sic: Tu scis. a. propositionem ergo scitum est non scis. a. propositionem: Et assigno istam propositionem scriptam: deus est que sit omne. a. quā scias primarie significare deū esse et etiam scias deus esse sed non scias ipsam esse propositionem. Istō posito p3 q tu scis. a. ppōnem: q: tu scis hoc scriptum Et hoc scriptum ē .a. propositio igitur rē. p3 pñā a resoluētibz ad resolutū: et maio: cum maio: p3 per casum: Et q tu non scis. a. pro positionē: pbo: Tu nihil scis significari per. a. ppōnem: q: nihil scis esse. a. ppōnem igitur rē. **Secundo** arguitur sic Tu scis hoc ē et non scis hoc ē ergo scitum est nō scitum: p3 pñā et antecēdēs probatur: et pono q videas aliquod inanimatū coram te qd scias esse inaiatum de quo forimes talem propositionem in mente tua hoc est: que sit .a. demonstrando illud corpus et conserues ipsaz bene et corrupatur aliqua pars illius ab intra insensibilis te nesciē te: ymo credas q nulla pars ē corrupta et simus post corruptionem. Et q iterū forimes vnam aliam ppōnem de hoc qd vides: hoc est: que sit. b. Istō posito p3 q. a. non est scitum a te: q: hoc non est demfrando qd vidisti prius: Et q. a. est scitum a te: probatur. b. est scituz a te et scis. b. conuerti cum. a. igitur. a. est scitum a te: patet consequētia cum maio: q: tu scis hoc esse demonstrando illud q iaz vides: sed mino: probatur: Tu scis subiecta predicata et copulas. a. et b. conuerti igitur tu scis. a. et b. conuerti q tu scis copulas et predicata conuerti p3: q tu scis subiecta conuerti pbo q: tu scis subiectum. a. esse subiectum. b. cuz hoc non causauerit intentionem nonā ab intēione causata prius: q: si causasset nouam intentionē tunc per illā posses scire hoc nō esse illud qd prius vidisti qd est falsum et cōtra casum. **Tertio** arguitur sic et pono q videas for. a. res motis quem credas ē inaiatus videndo aliquas partes illius auferri vel corūpi siendo q semper ad corruptio nem alicuius partis rei inanimatē sequit corruptio toti? et simus post corruptionem Istō posito: Tu scis hoc esse et tu non scis hoc ēē demōstrato for. igitur scitum ē nō scitū: antecēdēs probaf: q tu scis hoc esse p3: q: hoc propositio est scita a te hoc est demōstrando illud qd iam vides: et etiam q: hoc scis ēē demonstrando for. Et q tu nō scis hoc esse: probatur tu non scis hoc ēē demōstrato illo qd prius vidisti et omne illud q prius vidisti est hoc qd iam vides: q: for. ergo tu non scis hoc ēē: demōstrato qd iaz vides: p3 consequentia cum maio: et maio: probatur: q: tu credis firmiter hoc esse corruptum demōstrato illo q prius vidisti igitur credis ipsam nō esse et per consequēs non scis ipsum esse quare rē.

Ad hec responderetur Ad pñuz admissō casu nego q tu scis. a. propositiones. Et ad argumentū tu scis hoc scriptum et hoc scriptum est. a. propositio igitur tu scis .a. propositionem nego argumentum: nec arguitur a resouentibus ad resolutum: q: hec propositio Tu scis. a. propositionem non est resoluibilis sed descriptibilis: v3 tu scis significatum primariū. a. propositionis qd significatū primariū scis primarie significari per. a. propositionē: modo hoc est falsum: q: non scis illam deus esse esse propositionem ergo non scis aliqd significatum significari per illā propositionem: sed bene sequitur hoc scriptum scis et hoc scriptum est. a. propositio ergo. a. propositionem scis: q: b consequens non est descriptibile cum modus non sit pñuz terminus s3 ly. a. propositio: Si tñ sic arguitur: Tu scis hoc scriptum et scis q hoc scriptum est. a. propositio: igitur tu scis. a. propositionem concedere pñam: et negare minorem q: repugnans. Item non sequitur: tu scis significatum primariū. a. propositionis et illud significatū primariū per. a. ppōnem scis significari: igitur tu scis. a. propositionem pñā est falsum vt p3 et añs est vep. **Itā** pñā pars est vera: et secunda etiam est vera: q: deum esse per .a. propositionem scis primarie significari: q: deum esse q illud scriptum scis primarie significari q scriptum est. a. propositio. **Caueat** ergo quilibz de ppositioe et post ppositioe

illius termini propositio: q: ex illo antecedente solum sequitur q. a. propositionem scis et non q tu scis. a. propositionem: q si vis inferre assumas minorem priorē vt illud significatum primariū scis primarie significari per. a. propositionem qd est falsum et negatum. **Ex** his sequitur dato q scirem hanc deus est ēē. a. ppōnem que esset. b. me nesciente concederem me scire. a. ppōnem et negare me scire. b. ppōnem: q: nihil scire significari per. b. Sed bene concedere q. b. ppō esset scita a me q: hoc est scitū a me demōstrato. a. et hoc est. b. ppō. **Similiter** concedo me scire hanc deus est de qua actualiter cōsidero et nego me scire aliquam secum conuertibile demōstrata aliqua existente in frantia vel in grecia quā nunq vidi nec de qua considerau q: nullum significatum primariū scio si significari per illas quare rē. **Ad** secundū argumentum admissō casu nego q tu scis. a. et b. conuerti: ymo. a. et b. non conuertuntur. Et cū dī q sic: q: subiecta et predicata et copule conuertunt: concedo q: predicata et copule conuertuntur sed nō subiecta. Et cum dī q subiectū. a. est subtr. b. nego: ymo sunt diuersę intentiones: q: adiuferis causis talibus non pōt pcedere idē effectus: Et tunc cū infero q per illā intentionē. b. posse scire hoc non esse illud q prius fuit. **Hūc** dī q bñ possum scire per illā q hoc q mō videri non fuit illud q prius vidi: non tñ sequit q iam de beam illud scire: q: iaz non pcpio intentionē vel subiectū. b. esse disunctū a subiecto. a. sicut nō pcpio hoc obiectū distingui vel non ēē illud q prius vidi. **Possibile** est. n. q obiciantur mihi duo obiecta causantia intentiones distinctas quas non pcpia distingui dñ nō percepero obiecta distingui vt posito q mihi obiciatur vñū ouis et me diuertēte obiciatur mihi reliquū tantū pñā qd credā ēē pñū patet q illa duo obiecta cū sint cause totales debent effectus distinctos pducere et sic intentiones pducunt differentes quas nō pcpio differre q: eaz oba distingui nō sentio: ymo secunduz reputo esse pñū quare rē. **Per** hoc p3 q non sequit: istoz duoz: un obiectozum habes intentiones distinctas igitur appbendis ista obiecta ēē filia vel distincta: q: in casu quo ponitur de illis duobus ouis habeo intentiones distinctas per quas nō appbendo illa obiecta esse similia nec dissimilia ymo vnum credo ēē reliquū: ex quo sequit q non appbendo illa esse nec pcpio illa ēē: q: apparet mihi q precise vñū est reliquū et q illud q tā vdeo sit illud q prius vidi sic mihi apparet q hec intēio sit intentio pñā et q subiectum. b. sit subiectum. a. qre rē. **Ad** tertū argumentū admissō casu nego q scio hoc esse demōstrato for. Et tūc ad argumentū quo probatur q tu non scis hoc esse eodē demōstrato: q: tu non scis hoc esse demōstrato illo qd prius vidisti et omne illud q prius vidisti ēē illud q iam vides igitur tu non scis hoc esse demōstrato illo quod iam vides. **Itā** dicitur negādo consequentiam. Certum enim est q plures tales negant consequentias cum inferitur sensus cōpositus ex vna modalī et reliqua non modalī: deberet enim sūmī pro minorī q tu scis omne illud q prius vidisti esse hoc quod iaz vides quod casu repugnat: quia firmiter credis q illud qd iam vides non sit illud q prius vidisti quia credis illud nō esse q prius vidisti. Et licet negem illam consequentiam: non tamen volo concedere maiorem videlicet tu non scis hoc esse demōstrato illo quod prius vidisti: sicut scis hoc esse demōstrato forte quia hoc scis esse demōstrato forte. Et tunc ad argumentū: Tu credis hoc esse corruptum demōstrato quod prius vidisti: q non scis hoc esse demōstrato eodem: nego consequentiam: quia credo hoc esse corruptum et credo hoc non esse corruptum demōstrato illo q iam video igitur rē. **Item** non sequitur tu non scis hoc q prius vidisti esse igitur tu nō scis hoc esse demōstrato illo q prius vidisti. **Hec** sequitur: tu non scis hoc esse q prius vidisti et omne q prius vidisti est hoc: igitur tu non scis hoc esse: ratio dicta est superioris. **Hec** sequitur hoc q prius vidisti scis esse: igitur scis esse hoc q prius vidisti. **Arguitur** enim a sensu dī

nisi vero ad sensum compositum falsus quare etc. **C**al-
ter tamen si placet potest subtilius responderi ut superius
pluries dicebatur: cum proponitur tu scis hoc esse: que-
ro quid demonstras an prius visum vel illud quod modo video.
Si prius visum nego quod scio hoc esse: sicut nego quod scio prius
visum esse. Et sic patet deinde quod non scio hoc esse pro-
credo hoc non esse. Si autem demeretur illud quod iam video pcedo
illam: sicut ista scio hoc esse quod modo video et credo hoc esse si-
cut prius dicebat. **C** Sed forte probat quod tu scis hoc esse
demonstrando prius visum: igitur tu scis hoc esse demerendo
idem: pro prius: quod sensus compositus cum sensu diuiso conuer-
titur in terminis demonstratiuis simplicibus singularis nu-
meri etc. **C** Et adhuc probatur: hoc scis esse demerendo illud quod
iam vides et hoc est hoc demerendo prius visum igitur hoc
scis esse hoc: demerendo prius visum. **C** R. H. dicitur negan-
do prius prius. **C** Et tunc ad regulam dico quod intelligitur
quando hoc pure absolute sumitur et non notatiue sicut
sumebatur in priori ratione: Unde sicut non sequitur: hoc quod
prius vidisti scis esse igitur tu scis hoc quod prius vidisti esse.
Ita non sequitur hoc scis esse igitur scis hoc esse demerendo prius
visum. **C** Nec est et sequitur: negatiue: Tu non scis hoc esse
demonstrando prius visum ergo hoc non scis esse. Et hoc
contingit quod hoc notatiue tentum subordinatur vni inten-
tioni compositae ex multis circumstantiis cui intentioni non sub-
ordinatur quasi absolute per se sed precise vni intentioni ab-
solute simplici Et sic patet ad argumentum.

Amplius ad principale arguitur sic. **A.** et b. sciu-
tur. a. for. et platone et eadem dubitan-
tur ab eis igitur conclusio falsa proa patet et adhuc probatur: et pono quod
a. sciat a for. et dubitet a platone et b. sciat a platone et
dubitet a for. Iste positio patet quod a. et b. sciat a for. et a pla-
tione. a. scitur a for. et b. a platone Et quod a. et b. dubitent
a for. et a platone: probatur: quod a. dubitat a platone et b. du-
bitatur a for. igitur etc. patet proa per terminos vbiq; collecti-
ue supponentes. **C** Secundo arguitur sic. **A.** est scitum a te et idem
a. est non scitum a te ergo scitum a te est non scitum a te:
Antecedens probatur et pono quod a. sit ois propositio scita a te que
componatur ex duabus vel tribus prius ista posito patet quod
a. est scitum a te: Et quod a. non est scitum a te probatur: quod si a. est
scitum a te et a. est multa igitur multa sunt scita a te: proa sal-
sum: quod si multa sunt scita a te igitur sunt duo scita a te vel
tria scita a te vel sic de singulis quod est falsum. Et hoc casus cum
ponitur quod a. sit ois propositio scita a te igitur etc. **C** Tertio argui-
tur sic Et pono quod omne verum sciat a te: quo posito admissi-
so et processu propono tibi ista rex sedet: Illa est tibi dubia et im-
pertinens: igitur dubitanda deinde nullus rex sedet de dubi-
tari quod dubitatio vno dicitur dubitatur et reliquum. Tu
arguitur sic: Utique illoz est tibi dubium et alterz illoz est sci-
tum a te: igitur scitum a te est tibi dubium: patet proa quod in ter-
tio modo tertie figure et maior silr: quod vera et impertinens sed
minor: probatur. Istam alterz illoz est verum igitur alterz est sci-
tum a te: patet proa per casum et adhuc silr ex quo illa sunt con-
tradictoria non. n. possent esse inuicem dicitoria nisi alteruz
esset verum. **C** Ad hec r. dicitur Et primo ad primum ut alias
fuit in simili casum: concedo quod a. et b. sciuntur a forte et a
platone et a. et b. dubitant a for. et a platone: ex quo non
sequitur post. a. quod est scitum ab aliquo eoz sit tibi dubium: quod
non sequitur. a. et b. dubitant vel sciunt a for. et pla. ergo
vtriusq; illozum scitur vel dubitat a for. et a pla. quod adhuc stat
collectiue: ex quo non sequitur aliqua talis vltis. Si tamen pro-
ponatur in casu isto. a. et b. sciunt a for. et a platone esse vera
vel a. et b. dubitant a for. et platone esse vera: negare qua-
libet istaz: quod ex qualibet illaz sequitur quod quelibet illaruz
tam. a. quod b. scitur a for. et a platone esse vera vel quod quelibet
illarum dubitatur a for. et a pla. esse vera quorum quodlibet est
falsum. **C** Et hec proa patet: quod adhuc stat diuisiue ex quo sequitur
aliqua talis vltis. **C** Et si querit quare in priori stat colle-
ctiue et ista diuisiue. **C** Dico quod hec est ca. quod in priori de-
terminatur terminus incomplexus per verbum adiectiuum et
in secunda determinatur terminus complexus per phisicam vbi
de hac materia dicebat in capitulo precedente. **C** Ad se-
cundum argumentum respondeo admittendo casum et conce-

deudo quod a. est scitum a me Et tunc ad improbationem non
sequitur. **A.** est scitum a te et est multa igitur multa sunt scita
a te: quia maior: extremitas non predicat de minor in inclu-
sione. Sed bene sequitur quod multa sunt scita a te: quod est verum
et concedendum quod a. quod est multa est vnum scitum a te. Et si
arguitur vltimis. a. scitur a te et a. est multa igitur multa sciu-
tur a te: concedo prius et adhuc: ex quo non sequitur postea quod
multa sunt scita a te: nec sic de resoluui verbis adiectiuis in-
sum es est et in sumz participii pluralis numeri solui sed plura-
lis vel singularis simul. Ita quod bene sequitur: multa sciuntur a te
ergo multa sunt scitum vel scita a te: Ita est ergo quod si nulla
sit propositio scita a me nisi vna que sit multi termini et non ali-
quid: concedo quod scio multa et multa sciuntur a me: Et illi
tres termini sciuntur a me: et sic concedo quod multa sciuntur
a me et tamen nihil scitur a me: quod in isto casu aliqua sciuntur a te:
et nulla sunt scita a te: sicut illa tria significant primarie verum
quorum nullum significat primarie verum nec falsum. Si autem po-
neretur quod scire. a. et b. propones solum que eunt sex termini
vel intentiones tunc concederes quod sex sciuntur a te sex sunt
scita a me quorum nullum est scitum a me: quod nulla illaz inten-
tionum est scita a me cum non sit propositio: Ideo illa sex sunt pro-
positiones quorum nullum est propositio. **C** Et si querit ex quo illa
sex sunt scita a te vel quos vel quatuor: dico quod nec quinq;
nec sex nec quatuor: sed precise duo scita. Ita quod illa sex sunt
duo scita quorum nullum est aliqd scitum. Sed illorum tria sunt
bene aliqd scitum quod vna propositio: vnde non sequitur illa sex sunt
duo scita ergo illa sex sunt duo: sicut non sequitur: ille sex sunt
due propositiones igitur sunt due Ita sunt duo numeri ergo sunt
duo. Ita sunt duo populi nec duo binarii sunt due res.
Ideo non sunt duo. **C** Non ergo patet consequenti quod aliqd sunt
scita et tamen nulla duo sunt scita: quia illa sex sunt scita que non sunt
aliqua duo hinc sunt duo scita. Et sic aliqua sciuntur a te et tamen ni-
hil scitur a te: quod precise. a. vel. b. scitur a te quorum nullum
est aliqd: sed aliqua. **C** Si in casu isto proponeret Tu scis
quicquid scis negarem: quod nihil scio. **C** Et si arguitur quod sic:
quia iste homo scit quicquid scit te demerendo igitur tu scis quicquid
scis: adhuc probatur sic. Iste homo scit quicquid scit igitur ipse scit
quicquid scit: adhuc patet eo quod iste homo scit quicquid scit. Ideo
scit quicquid scit: ergo etc. Dubito prius eo quod hoc quid in ante
potest sumi in accusatiuo casu vel notatiuo: primo modo con-
cedo prius et nego adhuc. Et tunc ad argumentum non sequitur:
tu scis quod deus scit ergo tu scis quod scis vel iste homo
scit quid scit. Sed bene sequitur quod iste homo scit que res scit.
Si autem hoc quid teneat in notatiuo casu nego prius: quod
literariis teneat hoc quicquid in ante. Et licet in hoc casu ne-
gem me scire aliquid in actu non tamen nego in potentia: quia
possum scire propositio lapideam auream vel argenteam que dum
sciretur esset aliqd quod lapis aurum vel argentum: Ita ergo quod non
sequitur possibile est te scire quid scis vel potest scire quicquid
scis igitur ista scis quicquid scis. Et non sequitur tu potes scire
quicquid scis igitur tu potes scire aliqd et illud scis: quod re-
latiuum resolutum non habet dummodo ab officabili determinat.
C Ad tertium argumentum dimissis rationibus cauillatoris
admitto casum Et cum proponit rex sedet dubito: nullus rex
sedet dubito: vtriusq; illoz est tibi dubium concedo: quod verum
et impertinens: deinde alterz illoz est scitum a te: nego: quod re-
pugnat vni concessio. Sequitur. n. vtriusq; illoz est tibi dubium
igitur nullum illoz est scitum a te: deinde cum proponit Al-
terum illoz est verum: nego: quod repugnat posito et opposito bene
negati. Sequitur. n. ois verum est scitum a te nullum illoz est scitum
a te igitur nullum illoz est verum. Et tunc ad probationem istam cum
dicitur quod illa sunt dicitoria igitur alterz illozum est verum
conceditur proa et negat adhuc quod repugnans: Si. n. nullum
illozum est verum sequitur quod illa non sunt dicitoria. **C** Et si
arguitur quod illa sunt dicitoria quod vna est vltis negatiua et re-
liqua indefinita affirmatiua de phisico subiecto predicato vel co-
pula terminis supponentibus precise per eisdem et opposito
modo igitur contradicunt: cedat proa et neget adhuc. **C** Et
si dicitur qua parte dicitur quod pro nulla quousq; fuerit diuisum
propositio: quo facto cedat quelz pars illius copulatiue
diuisum propositio preter vltima: quod tunc repugnabit concessio
et opposito bene negati ut satis inueni patet. **C** Sed ista

causationem argueret forte aliq̄s dicendo cedat tempus
 huius obligatiōis. Et pono itēz prius positū vꝫ q̄ oē vey
 est scitū a te quo admissō r̄ p̄cesso p̄pono tibi. Illa sūt ad
 invicem p̄dicentia rex sedet r̄ nullus rex sedet: quo p̄cesso
 quia vey r̄ ipertinēs p̄pono tibi illā rex sedet: ad quam si
 aliter quā dubitando r̄ndēas: cedat t̄ps r̄ ondat q̄ illa in
 fra tēpus fuit a te dubitāda: q̄ dubia r̄ ipertinēs q̄ ergo
 dubitata: p̄pono nullus rex sedet r̄ seq̄t q̄ est dubitanda
 q̄ sūt p̄dictōriū ē dubitātū. Tunc ergo arguit sic: vtrūq̄
 illoꝝ est tibi dubiū r̄ alitēz illoꝝ ē scitū a te q̄ alitēz illoꝝ ē
 verum: cū ipsa sint adinvicē p̄dicentia p̄ p̄cessus ergo scitū
 a te est tibi dubiū. Ad istud r̄ndet negādo q̄ vtrūq̄ il
 lom̄ ē mihi dubiū tāq̄ repugnans. Et si d̄r p̄mū illoꝝ
 est tibi dubiū: nego: imo bñ scio q̄ illa rex sedet est vā: v̄
 scio q̄ ipsa ē falsa. Et si d̄r p̄o q̄ pte dico q̄ pponas sigla
 tum r̄ videbis vñ quecūq̄ p̄mū p̄mo loco p̄posita neget
 tanq̄ falsa r̄ ipertinēs. Alio v̄o sc̄do loco p̄cedat tanq̄ se
 quens: vñ si pponit Tu scis illā rex sedet eē verā: negat:
 tu scis illā eē falsā p̄cedo: q̄ seq̄t ex p̄cesso r̄ oppositō be
 ne negati. Sequitur. n. tu scis illā eē verā vel scis illā eē falsā
 sed tu non scis illā esse verā igit̄ tu scis ipsam esse falsam.
 Consīt r̄ndere si pponeret p̄mū illa: Tu scis illā eē falsā ne
 gando eā: Et p̄ter p̄cedere q̄ scio ipsaz eē verā pp̄ cām
 dictam. C forte adhuc instat̄ imediate cū pponit rex se
 det tu r̄ndes dubito: ppono igit̄ tibi: Tu dubitas q̄ rex
 sedet r̄ v̄ q̄ sit p̄cedēda: q̄ p̄cessa: arguit sic: Tu nō scis q̄
 rex sedet v̄ scis q̄ nullus rex sedet igit̄ nō dubitas an rex
 sedet: p̄ p̄mā: q̄ ex vtrāq̄ pte disūctiue seq̄t p̄mā: r̄ añs
 est p̄cedēdū a te igit̄ r̄ p̄mā: añs p̄bat: q̄ seq̄t: Tu scis q̄
 rex sedet nec scis q̄ nullus rex sedet sed q̄ rex sedet ē vey
 vel q̄ nullus rex sedet est vey igit̄ non oē vey ē scitū a te.
 Ad istud r̄ndet sumēdo vey p̄o p̄pōne vā solū: p̄cedē
 do q̄ dubito an rex sedet r̄ silt̄ dubito an null⁹ rex sedet.
 Et tunc ad argumentū nego q̄ nullus rex sedet est verū
 vel q̄ rex sedet ē vey: sumēdo vey vt p̄mā: q̄ nec regez
 sedere est pp̄o nec nullū regē sedere ē. pp̄o. Nego silt̄ q̄
 contradicunt vel q̄ alitēz illoꝝ est: q̄ tunc vtrūq̄ illoꝝ eēt
 quod est falsuz eo q̄ nullū regē sedere non est nec pp̄o eē:
 sumēdo tā vey p̄ significato vero q̄ p̄o p̄pōne p̄cedo q̄
 non dubito regē sedere nec dubito nullū regez sedere: q̄
 regem sedere vel nullū regē sedere est vey ideo regez se
 dere est scitū a me vel nullū regē sedere ē scitū a me. Tuz
 ergo pp̄ditur rex sedet: dubito: nullus rex sedet dubito:
 Tu dubitas regē sedere: nego: tu dubitas nullū regē se
 dere: nego: q̄ me dubitare aliq̄d illoꝝ repngnat casui cuz
 alijs sequētib⁹ r̄ sic de scire r̄ dubitare sufficiāt iā dicta r̄c.

Secundum dubiū p̄ncipale declaranduz est
 istud vtrū oia futura de necitate eneniēt vel
 producent. Ad qd̄ declarandū dīverſe ob
 ſectiones fiunt p̄m̄ reales r̄ p̄tis ſophiſtice
 vt inde r̄ndēs ſcuto fortissimo se possit deſe
 dere. Arguit. n. sic p̄mo nullū futurū p̄tingē
 ter erit: r̄ oē futurū erit igit̄ oē futurū de necitate erit: p̄ p̄mā
 cum minorū r̄ maior p̄bat: vey est nullū futurū p̄tingēter
 fore igit̄ nullū futurū p̄tingēter erit añs p̄bat: Tu scis nul
 lum futurū p̄tingēter fore igit̄ vey ē nullū futurū p̄tingēter
 fore p̄ p̄mā q̄ n̄bil scit̄ nisi vey añs p̄bat: Tu scis aliq̄d si
 gnificans p̄marie nulluz futurū p̄tingēter fore igit̄ tu scis
 nullū futurū p̄tingēter fore: p̄ p̄mā: q̄ eo ip̄o q̄ scit̄ pp̄o: scit̄
 eius significatū p̄maritū: añs p̄bat: bec pp̄o ē scita a te. Ali
 quid significās p̄marie nullū futurū p̄tingēter erit quā scis
 p̄marie significare aliq̄d significans p̄marie nullū futurū
 contingēter fore igit̄ r̄c. p̄ p̄mā cū minorū r̄ maior silt̄: q̄
 bene scis q̄ ille terminus: nullū futurū p̄tingēter erit r̄ etiā
 bene scis q̄ ille significat p̄marie nullū futurū ideo cum di
 co aliq̄d significans p̄marie nullū futurū p̄tingēter erit
 verū dico: q̄ si ergo ē vey ponat̄ q̄ scis illud r̄ h̄o itentū.
 C Sc̄do arguit sic: Et pono q̄ añs p̄o nō sit s; q̄ erit post
 mille annos. Cuius p̄mum instans erit. a. Isto p̄posito ar
 guitur sic: bec aia demfata aia añs p̄o necio erit igit̄ a pari
 omne aliud futurū necio erit: añs p̄bat: b̄ aia necio erit post

.a. igit̄ r̄c. añs p̄bat: ipsa inevitabiliter erit post. a. igit̄ ip̄a
 necio erit post. a. añs p̄bat: post. a. erit inevitabile ip̄a
 fore igit̄ r̄c. C Similiter ipsa incipiet eē necessario post
 .a. q̄ in. a. instans erit ita q̄ ipsa incipit eē necio post. a. Et
 ex alio: q̄ post. a. instans ip̄a erit eterna igit̄ post. a. instans
 ip̄a non poterit nō eē r̄ p̄ añs post. a. instans: ip̄a necio erit:
 p̄mā p̄mā p̄mā: q̄ si non det̄ oppositū p̄mā cū ante r̄ seq̄t
 q̄ aliq̄d eternū poterit si eē qd̄ nō v̄ possibile. C Tertio
 arguit sic: q̄ncūq̄ b̄ aia erit ico: ruptibilis ip̄a necio erit sed
 q̄ncūq̄ bec aia erit ip̄a erit incorruptibilis ergo q̄ncūq̄ b̄
 anima erit ip̄a necio erit sed i. a. instans bec aia erit igit̄ i. a. i
 stanū bec aia necio erit r̄ p̄ añs ip̄a necio erit: patet oia p̄
 ter. maiorē p̄ncipalē: que arguit sic: q̄ncūq̄ bec aia erit q̄
 non poterit nō eē ip̄a necio erit sed q̄ncūq̄ ip̄a erit inco
 ruptibilis ip̄a erit q̄ nō poterit non eē ergo q̄ncūq̄ b̄ aia
 erit incorruptibilis ip̄a necio erit: p̄ p̄mā cū maiorū r̄ mi
 norū: p̄bat: q̄ si non: iter ergo oppositū q̄ aliq̄d bec aia erit
 incorruptibilis q̄n poterit nō eē r̄ sit q̄ in. d. instans. C Otrā
 in. d. bec aia poterit non eē igit̄ in. d. bec aia poterit corrū
 pi r̄ sic non q̄ncūq̄ bec aia erit ip̄a erit incorruptibilis qd̄
 est mere falsum. C Ad qd̄onez r̄ndeo negādo q̄ oia futu
 ra necio eneniēt vel pducent sumēdo ly necio adverbialit̄
 r̄ exponibilis q̄ si notaliter sumeret nō dubito qn oia fu
 tura necessario eneniēt: quia omnia futura deo celo r̄ in
 telligentijs eneniēt que omnia sūt necessaria incorrupti
 bilita r̄ eterna: vt ergo in hac questione dubietas nō oria
 tur de ly necio volo ipsū p̄tinue exponibiliter r̄ adverbial
 iter sumi sicut ly de necitate. C Ad p̄mū argumentū re
 spondeo negādo q̄ nullū futurū p̄tingēter erit r̄ qd̄ vey ē
 nullū futurū p̄tingēter fore vel q̄ tu scis nullū futurū cōm
 genter fore. Et tūc ad argumentū: Tu scis aliq̄d signifi
 cans p̄marie nullū futurū p̄tingēter fore: igit̄ tu scis nulluz
 futurū p̄tingēter fore: dubito p̄mā: eo q̄ i. a. ante ly significās
 p̄marie pōt determinare totū subsequēs vel p̄cise ly nul
 lum futurū: p̄mo mō p̄cedo p̄mā r̄ nego añs: q̄ tunc signi
 ficat p̄uertibiliter q̄ tu scis aliq̄d qd̄ significat p̄marie nullū
 futurū p̄tingēter fore qd̄ ē falsuz. Et tunc ad argumentū:
 bec pp̄o ē scita a te aliq̄d significās p̄marie nullū futurū cō
 tingenter erit quā scis sic p̄marie significare igit̄ r̄c. nego
 consequentiā: nec arguit ab officiatib⁹ ad officiatū: q̄ p̄mā
 tunc nō est officiale s; descriptibile q̄: nō determinat di
 ctum cathegoricū nec p̄p̄theticū: q̄ illud cōplexuz aliq̄d
 significans p̄marie nullū futurū cōtingēter fore nō ē dicuz
 cathegoricuz nec p̄p̄theticū s; vñ terminus incōplexus
 consilis isti vidēs petz currere vel sc̄s vel sc̄s. ambulare aut
 significans p̄marie deū eē. Ad odo certū ē q̄ si diceres tu
 scis aliq̄d significās p̄marie deū eē non eēt bec pp̄o officia
 bilis si ly deū eē reget̄ ab illo p̄ncipio significās. Si aut̄
 ly significās p̄marie determinat solū ly nulluz futurū nego
 p̄mā: r̄ p̄cedo añs q̄ eḡp̄ollet isti: Tu scis aliq̄d q̄ p̄mā
 genter erit significare p̄marie nullū futurū: qd̄ ē vey r̄ p̄ce
 dendū. Et tūc ad argumētū cū d̄r eo ip̄o q̄ scit̄ pp̄o: scit̄
 eius significatū p̄maritū: p̄cedo: s; iā in p̄posito ego nō scio
 illā pp̄onē nullū futurū p̄tingēter erit sed scio h̄ac p̄tingen
 ter erit aliq̄d significās p̄marie q̄ nullū futurū cōtingenter
 erit: qd̄ vey est r̄ p̄cedēdū. Ex ista r̄nōne seq̄t q̄ tu scis
 aliq̄d significās p̄marie deū eē r̄ tū tu non scis deū eē: p̄
 supposito q̄ tu scias istū terminū deus significare p̄marie
 deuz sed nō scias deū eē: q̄ bec pp̄o ē scita a te: aliq̄d signi
 ficans p̄marie deū ē quā scis sic p̄marie significare: non tū
 concedo q̄ tu scis aliq̄d pp̄onē p̄marie significare deū eē:
 r̄ tū tu nō scis deū eē: q̄ nulla pp̄o significat p̄marie deuz
 esse s; aliq̄s termin⁹. Iō tū bñ scis aliq̄d significās p̄marie
 chymērā eē est ip̄o: tu scis aliq̄d significās p̄marie nullū
 boiez eē r̄ tū tu nō scis nullū boiez eē. Et sic de alijs mul
 tis que oēs p̄cedūt dato q̄ modus scie determinet dictū
 cathegoricū si determinatū nō fuerit p̄ eundē modū: ne
 gan̄ oēs s̄m̄ sup̄ius dicta. C Ad sc̄dū argumentū nego
 q̄ aia añs p̄o necio erit post. a. Et tunc ad argumētū: nego
 silt̄ q̄ ip̄a inevitabiliter erit post. a. sicut non seq̄t post. a.
 erit inevitabile ip̄a fore: nō tū seq̄t q̄ iā inevitabiliter erit
 post. a. sicut non seq̄t post. a. erit necium ip̄a fore igit̄ ip̄a

neccio erit post. a. q: ipsa poterit no ee: post. a. nunquā erit ita q: ipsa poterit non ee iō post. a. erit iustabile ipsa fore. Sed q: poterit euitari q: hec aia erit post. a. iō ipsa nō ineuitabiliter erit post. a. Ex hoc pz q: non seqt: In. a. instanti erit ita q: ipsa incipit ee neccio post. a. igit ipsa incipiet esse neccio post. a. sicut nō seqt: In. a. instāti erit ita q: hec aia incipit ee aliqd qd ē ergo b aia incipiet ee aliqd qd est. Et lz negē pnam de forma non tñ nego pns: imo bñ concedo q: hec aia incipiet esse neccio post. a. q: in. a. instāti hec aia incipiet esse neccio post. a. Itā in. a. instanti hec aia nō erit neccio post. a. q: tūc nō erit post. a. r. l. mediate post. a. instans ipsa neccio erit post. a. pbat in quolz instāti post. a. ipsa neccio post. a. erit: igit immediate post. a. ipsa neccio erit post. a. añs pbat: q: si nō def aliqd instans post. a. in quo non neccio erit post. a. Et sit illud. b. tūc arguit q: i. b. illa aia neccio erit post. a. q: in. b. illa aia erit post. a. r. i. b. non poterit ee qn illa aia erit post. a. igit in. b. illa aia neccio erit post. a. pz pna cū maloz r. mino: pbat: q: i. b. illa aia erit ergo tunc non poterit nō ee. Si ergo in. b. erit post. a. in. b. non poterit non ee post. a. Ex hoc pz pcedēdi q: in. a. instanti hec aia neccio erit: q: tunc erit r. tunc nō poterit nō ee. Et si ex b. pcludit q: b aia neccio erit: negat pna: quia lz tunc non poterit non ee ipsa tñ poterit non ee: q: cōtinue ante. a. poterit non ee cū nūqz ante. a. erit. Silt nō se quitur: In. a. instanti hec aia neccio erit igit b aia neccio erit in. a. instanti: q: post. a. istās non neccio erit in. a. instanti cū nunquā post. a. instans erit in. a. instāti. Et sic pcedo q: ali quando hec aia neccio erit lz nō neccio erit in aliquo instāti. Item pcedo pnter iuxta aliquā obiectionē q: hec aia post. a. instans erit eterna r. q: in. a. instanti non poterit non ee: nec post. a. instans poterit non esse. Et ex hoc non seqt q: ipsa necessario erit post. a. instans.

Contra ista dicta Arguit pbādo pzi mo q: in. b. instāti b anima non neccio erit post. a. Itā. b. instans non neccio erit post. a. igit in. b. instanti hec aia non neccio erit post. a. pz pna: q: si. b. poterit non ee post. a. r. et oē q: erit in. b. poterit nō ee post. a. añs pbat: q: b. poterit nō ee post. a. Itā ante. a. b. poterit nō ee post. a. r. sic. b. nō neccio erit post. a. Secundo arguit sic: q: tunc demfāto. b. hec aia poterit non ee. Itā hec aia poterit non ee tunc igit r. c. pz pna: q: non refert pponere vel postponere terminū immediatū modo lz tunc ē terminus immediat. Silt hec ppō erit pot sibilis tunc hec aia non erit que significat pziarie istā aiam non ee igit tunc poterit ee q: b aia non ē: pz pna ab officia tibus ad officiatū: Et pnter seqt q: tūc hec aia poterit nō esse. Tertio arguit sic: seqt hec aia non erit igit tunc b anima non erit: Ita pna est bona sed poterit ee sic pziarie significat p añs igit poterit ee sic pziarie significat p pns. Et si sic in. a. instanti hec aia poterit non ee: nō ergo in. a. i stanti hec aia neccio erit q: est pcessum.

Ad hec responderet. C Ad pmutz nego illā pnam. b. nō neccio erit post. a. ergo i. b. b aia nō necessario erit post. a. nec p hoc pbat: q: nihil q: erit in. b. necessario erit post. a. Concessi. n. multoties q: hec aia nō necessario erit post. b. r. p pns nec aliqd aliō ideo nihil qd erit in. b. neccio erit post. a. lz. n. b. non neccio erit post. a. tñ in. b. instanti. b. instans neccio erit post. a. sicut hec aia i. b. instanti neccio erit post. a. imo et. a. instans nō neccio erit in. a. instāti: nec neccio erit añ. b. tñ in. a. instāti. a. instās neccio erit: r. in. a. instanti. a. instans añ. b. instās neccio erit. C Sz forte dubitat: in. d. instāti hec aia nō neccio erit in. a. instāti quia in. a. instanti. a. instans poterit non ee. a. imo. d. istās. C Silt in. a. instanti hec aia nō neccio erit ante. b. q: i. a. i stanti poterit ee q: nullū. b. erit igit p idē vñ q: in. b. instāti hec aia nō neccio erit post. a. C Ad istō dñ negādo pnam: quia hec ppō nūqz erit neccia. a. est nec illa. b. erit: sed b bñ erit neccia. a. fuit: ynde lz. a. poterit nō ee. a. tñ cōtinue post. a. instans erit neccius. a. fuisse: sic poterit ee q: añs pns nūqz fuit vel erit r. tñ cōtinue post. a. instans b erit neccia añs pns fuit: dato. n. in casu q: in. a. instanti for. erit alb? r. i. b. instā ti plato nizer sigs pponeret mihi in. a. instanti hoc album

neccio erit albu: negarē: hoc albu in. a. instanti neccio erit añ hoc nigrū: negarē: q: nulla istay vncz erit neccia: hoc albu est vel hoc nigrū erit. Sed si mihi pponeret tertio in. b. i stanti hoc nigrū neccio erit post b albu: pcederē pp neccia: tem hntus: in. b. hoc albu fuit: lz. n. hoc albu in. a. instanti poterit ee albu vel nō albu indfnter tñ post. a. instans nō poterit hoc fuisse albu vel nō albu indfnter q: post. a. in stans: neccium erit hoc fuisse albu qre r. c. C Ad scōz argu mentū nego illā pna: hec aia nō poterit ee tunc: ergo tūc hec aia poterit non ee. Et ad argumentū q: in terminis v mediatis nō refert pponere vel postponē: dico q: verū ē: in pnoibus demfatiuis lz non in terminis aduerbialibus: ynde nō seqt: tunc oē aial fuit i archa noe ergo oē aial fuit tunc in archa noe: tunc ois hō erit i ista domo igit ois hō tunc erit in ista domo: sed cū termino demfatiuo q: ē pno men bñ seqt: vt hoc neccio erit igit neccio hoc erit r. c. p hoc pz q: non seqt: hec ppō erit possibilis tunc hec aia nō est sic pziarie significas igit tunc poterit ee q: hec aia non est: nec arguit ab officiatū ad officiatū q: facio magnam dñam inter has ppōnes poterit ee q: tunc hec aia nō ē r. tunc hec poterit non ee: pziarie est vā r. officiat mō dicto: lz secunda est falsa r. sic officiat: tunc hec erit possibilis b aia nō est que sic pziarie significat vel significabit qre r. c. pna bona est sed añs est falsuz q: tunc hec erit neccia hec aia ē: volendo q: aia sit ita aia post suā sepationē sicut añ: Ita q: ly aia large sumēdo nō dicat mihi actuationē alicuius r. c. C Ad tertū argumentū cū dñ hec aia nō erit igit tūc hec anima non erit: pcedo pnam: r. et q: poterit ee sicut signifi catur p pns. Et qñ vltē pcludit q: in. a. instanti hec aia poterit non ee pcedo pns: q: tunc hec aia poterit non esse demfando instās crastine diei r. tunc pōt vel poterit esse. a. instans: q: possibile est q: illud instans sit. a. instans. Si tamen pcludit ex illo ante q: tunc hec aia poterit nō ee de monstrādo illud instans q: posui ee. a. nego pna: sicut nō sequit: poterit ee q: tunc hec aia non erit igit tunc hec aia poterit non ee. Arguit. n. a. sensu cōposito ad sensū diuisū ynde non facio dñam iter sensuz cōpositū r. sensuz diuisū ratione ill? termini hec aia lz rōne aduerbii: tunc. C In argumento pncipali vnū aliō pcludebat vñ q: aliqd eter num pōt nō ee illō: pcedo q: hec aia pōt nō ee r. hec aia ē vel pōt esse aliqd eternū: imo qdā pcedit q: aliqd eternū est r. illud pōt non ee: q: terra pura iuxta centz ē eterna r. tamē pōt nō ee: q: sibi pōt a pziari aliqd pziū: Et pñr dñt de igne puro. C Sed hoc nō est vex q: nulla ps ignis in spera sua ē eterna: q: sp ibi ē actio ipressionū oīuz ignitorū r. est i cōtinuo motu: nec ēt terra: q: illa terra que iā ē iuxta centrū allas erit remota r. sic corūpetur: non er go volo dicē q: aliqd ē eternū r. illud pōt nō ee: sed bñ cō cedo q: aliqd qd est eternū pōt nō ee: q: hoc pōt nō esse: demfando illā aiaz r. hoc est aliqd qd ē eternū vel pōt ee aliqd qd est eternū: q: possibile ē q: hoc est aliqd q: ē eter num. Sepius. n. dixi q: sensus cōpositus puerit cū sen su diuiso vbi modus vtrobiz ē pmutz terminū pbabilis: Ideo ista pueritane pōt est hoc ee eternuz qd ē: r. h pōt esse eternū qd est. Silt nego q: aliqs hō est r. ille pōt esse aūxps sed pcedo q: aliqs hō q: est pōt esse aūxps: q: h pōt esse aūxps r. hoc est aliqs hō q: est vel pōt ee aliqs hō q: ē: quia possibile est hoc ee aliqē hōez q: est. C Silt q: hō est r. nullus illoz pōt de nouo gnari r. tñ aliqs hō q: ē pōt de nouo gnari: q: aūxps pōt de nouo gnari r. ipse ē hō q: est vel pōt esse hō qui est igitur r. c.

Contra istam responsionē arguit sic: naz si natur ergo q: aliqd eternū nō sit: quo admisso ppono tibi aliqd eternū si ē: quo pcesso: seqt q: tu pcedis ipole ergo male rñdes. Si negas ipsū gō negas positū r. p pns ma le rñdes. Si dñ q: illa aliqd eternū pōt nō ee nō dz ponit i esse pp incōueniēs qd seqt vt deducit ē: p. possibili posito in esse nō seqt incōueniēs: Si ergo aliqd eternū pōt nō ee igit ponere q: aliqd eternū nō ē non seqt incōueniēs r. c. C Itē si aliqd eternū pōt nō ee illō eternū vel ē vel nō ē. Si illud eternū ē r. illud pōt non ee ergo aliquod eternū

est et illud potest non esse quod est negatum. Si illud eter-
num non est igitur aliquid eternum non est: quod est impossibile: quia
nescio de eternum est: et igitur per ab inferiori ad superius ne-
gatione postposita. Cuius ad primam respondeo: negatio illi casu ali-
quod eternum non est: et cum de possibili posito in eo non sequitur
conueniens: concedo modo illa non est possibilis aliquid eternum
non est: sed impossibilis. Si enim poneret illa quod est possibilis: aliquid
eternum potest non esse bene admittere eam: unde per quod bene potest non esse
et tamen si poneret quod bene non esset non admitteret talis casus.
Sicut aliquid potest esse nigrum et tamen si poneret quod aliquid esset nigrum non
admitteret: quia non ponit posse sed ipse: propterea sic non sequitur:
aliquid potest esse nigrum igitur potest esse aliquid esse nigrum: bene potest non
esse igitur potest esse quod bene non sit: sic nec sequitur aliquid eternum potest non
esse igitur potest esse aliquid non esse: quia arguit a sensu dimisso vero
ad sensum copositum solum. Cuius ad aliud dico quod illud eternum quod
potest non esse non est. Et non est igitur bene non est: hoc autem non est igitur aliquid
eternum non est: sed arguit negatione postposita: quia arguit ab
inferiori de peccatis ad superius: in hoc sic arguendo uero per
primum: nisi cum debito medio. Id bene sequitur: hoc eternum non est et
hoc eternum est aliquid eternum ergo aliquid eternum non est: sed ans
manifeste asserit contradictiones. In alijs et est phisicis fallacia: unde
non sequitur. Ite non est igitur bene non est: hoc autem non est igitur autem
non est: hoc coloratum non est igitur coloratum non est: per eas dicta.
Ubi tamen argueret cum debito medio esset bene arguit sed con-
tinue ans esset falsum et ipse que et. Et per dictis potest elicere
ratiō ad 3^m arguit principale quod arguebat: quicquid bene autem erit
incorruptibilis ipsa necio erit sed quicquid bene autem erit ipsa erit
incorruptibilis ergo ipsa necio erit: concedo primum et primum: quia
in quolibet instanti in quo bene autem erit i eodem ipsa necio erit: unde tamen
in a. quod in b. ipsa necio erit ut processu est: verumtamen nego illam
maiorē per quod quicquid bene autem erit incorruptibilis ipsa necio erit:
quia immediate post hoc ipsa erit incorruptibilis et tamen non im-
mediate post hoc necio erit: nam immediate post hoc bene non poterit
corrupti: quia nihil potest corrupti nisi quod est generabile sed bene autem non
est generabile: quia non educibilis essentialiter de primo materiae igitur ipsa
non potest corrupti et per primum ipsa est incorruptibilis et tamen ut per
non necio est vel erit. Et tunc ad probationem quod arguebat:
quicquid bene autem erit quod non poterit non esse ipsa necio erit. Sed quod
cunctis ipsa erit incorruptibilis ipsa erit quod non poterit non esse:
igitur quicquid ipsa erit incorruptibilis ipsa necio erit. Cuius
dicit concedo primum et maiore: sed nego minore: quia immediate
post hoc bene autem erit incorruptibilis cum nunquam poterit corrupti
et tamen ipsa non immediate post hoc erit quod non poterit non esse. Et tunc
ad argumentum quod arguit: si non esset ergo oppositum: quod bene
autem erit incorruptibilis quod poterit non esse et sit quod i. d. instanti:
admitto: Et tunc per quod non sequitur: in d. instanti bene autem poterit non
esse igitur in d. instanti bene autem poterit corrupti. Et non solum de
autem intellectina non est per primum: imo et in alijs non est: unde non sequitur
Adā potest non esse igitur adā potest corrupti ans. n. est verum et primum
falsum. Si enim adā posset corrupti adā posset esse: quod est falsum
quia nihil potest fuit potest regenerari per Aristotelem. In 2° de generatione.
Et notandum quod in hoc quod dico autem ans potest fuit esse necio
fore: secludo potentiam super naturam et non dubito quod postquam
autem ans erit ipsa contingenter erit: quia de continuo postquam erit
poterit ipsa annihilare. Et sic tunc poterit non esse: assignato. a.
sine. b. loquo: ergo possibile nātr cum dico quod in a. vel in b. nec
autem necio erit: quia non est possibile dicere quod bene autem postquam erit po-
terit non esse: quia non poterit alterari cum ipsa erit indissolubilis
igitur tunc poterit non esse quare et.

Amplius ad principale arguit sic: bene autem non contin-
genter erit et erit quod necio erit: per primum autem
cum inferiori et maiori probat. Aliquod propositio significat primam quod bene autem
non contingenter erit quod prima significat verum quod verum quod bene autem
non contingenter erit: per primum autem et ans probat. Nam bene autem propositio
non contingenter erit quod prima significat verum significat primam
quod bene autem non contingenter erit et bene autem est aliquid propositio igitur aliquid propositio
significat primarie quod bene autem non contingenter erit quod primarie si-
gnificat verum. Cuius ad arguit sic: necio erit necio ergo bene autem
autem necio erit: per primum autem a simili: quia bene sequitur necio erit contin-
genter igitur necio erit contingenter erit: sed ans probat: bene autem i. a.
instanti erit necio igitur necio erit necio: per primum autem eo quod ly erit
est primus ter^o probabilis ratione cui^o propositio illa bene autem probat per de-

monstrativa instantis vel temporis ante probatur. Nam hec autem in
.a. instanti erit et hec autem in .a. instanti non poterit non esse igitur
hec autem i. a. instanti erit necio: per primum autem ab exponentibus ad ex-
positum: et ans est super processu. Cuius tertio arguit sic et signo
illa propositio bene autem erit quod sit. a. tunc verum sic per: ans per
fore fuit verum: ponō ergo quod b. sit illa. a. fuit verum: tunc sic. b.
est propositio necia ergo bene autem necio erit: per primum autem: quia sequitur. a. fuit
verum igitur necio erit primum bona ans est necia igitur et primum: quod
ans sit necia propositio: quia ans est una propositio de propositio va igitur necia
pater primum: Iuxta eam allegatū v3 quod ois propositio de preterito
vera est necessaria.

Ad hec respondeo. Cuius ad primam negatio illa primum. Aliquod
propositio significat primarie quod hec autem non con-
tingenter erit quod primarie significat verum ergo verum est quod hec
autem non contingenter erit: quia ans est verum ut probat et et primum solum.
Ad concludendum ergo illud primum debet sumi parte quod aliquid
est propositio quod primarie significat quod bene autem non contingenter erit quod sit
est quia nulla propositio significat primarie quod hec autem non contingenter
erit nisi ista hec autem non contingenter erit quod primarie non significat
verum sed falsum. Cuius ista per concedit quod a. propositio significat
primarie bolez esse ans quod significat primarie sic est: quia bene autem propositio
hō est ans quod primarie significat bolez esse ans primarie si-
gnificat sicut et est aliquid propositio igitur et. Cuius si de quod bene autem propositio
non est congrua bene autem est ans quod primarie significat sicut et dico quod
est ita congrua sicut ista bene autem currit quod mouet: quia ly bene autem est generis
cōis. Cuius concedit primum quod aliquid propositio significat primarie
homines esse que significat primarie falsum: per de ista bene autem
est: que significat primarie falsum et.

Sed forte instat adhuc probando quod hec propositio est
vera: hec autem non contingenter erit: quia
hec propositio in .a. instanti erit va sed tunc ipsa non aliter significabit
primarie quod nunc significat igitur ut quod ia sit va: negat primum: quia
tunc non aliter significabit quod modo significet primarie: tunc tamen
suum significatū primarie erit verum quod modo est falsum: b. n. propositio
hec autem necio erit non per b^o de falsa et aliquid va quod significet
primarie aliter quod tunc significabit: sed quia tunc significatū suū
primarie erit verum et modo falsum. Si enim ille modus arguendi va-
leret ego probare quod ois bene autem currit et quod bene autem de ois bene autem quod ans per
est et fuit et quod adā et erit. Si propositio de va vel falsa per non mu-
tatione significati primarie: Certum est enim quod multe propositioes mu-
tant a veritate in falsitate ab alijs mutatione suorum significatorum
primarioꝝ. unde non sequitur: bene autem propositio de qua demerata ia significat
primarie verum et tunc significabit primarie falsum igitur mutabit
significatū primarie quod idē significatū quod modo est verum alias erit
falsum. Cuius ad 1^m cum de hec autem erit necio: igitur bene autem necio
erit: nego primum per mutatione primi termini probabilis. In ista
n. bene autem erit necio est ly erit primus terminus probabilis et va est
probatum fuit. Et in ista propositio bene autem necio erit ly necio est primus
terminus ratione cui^o propositio bene autem exponit per duas exponentes quare
una est falsa v3 hec autem non poterit non esse: quia hec propositio signifi-
cat assertive quod nihil poterit impedire productionem bene autem que
est falsum: quia continue ans. a. instas hec autem necio erit: ergo per idē
ducat ad esse. Si in .a. instanti hec autem necio poterit impediri: quia
tunc erit: id in .a. instanti hec autem necio erit et tunc non poterit
non esse: unde ego concedo quod in quocumque instanti in quo bene autem non
erit poterit ei^o productione impediri sed in nullo instanti in quo bene autem
autem erit poterit eius productione impediri: quia non va a quo debet
impediri. Cuius tunc ad similitudinem quod arguit sic: quod bene autem sequitur:
hec autem erit contingenter igitur hec autem contingenter erit: ergo per idē
sequitur hec autem erit necio igitur hec autem necio erit. Cuius huius de
negatio similitudine: quia in p^o arguit ex ipoli ad verum et in 2° ex
vero ad falsum: hec enim propositio est ipolis hec autem erit contingenter
quia si hec autem erit contingenter. Aut igitur in .a. instanti erit contin-
genter: Aut ans. a. Aut post. a. non in .a. nec post. a. quia tamen in
.a. quā post. a. hec autem necio erit: nec et ante. a. quia ante. a. b.
autem non erit: Id tunc non erit contingenter.

Contra istam rationem arguit probando per idē
quod bene autem est ipolis: hec autem contin-
genter erit: quia si hec autem contingenter erit ergo hec autem in .a. in-
stanti vel ans vel post contingenter erit quod est falsum et ipole 2^m
hanc via. Cuius de quod non v3 hec autem primum: hec autem contingenter erit
ergo hec autem in .a. instanti contingenter erit vel ans. a. vel post. a.

quia non sequitur hec aia contingenter erit igitur hec aia in aliquo instanti contingenter erit: qz ppō illa nō hz vñficari p instanti ex quo vñficari nō ē pñm terminus: s; hec propō hec aia contingenter erit bñ hz vñficari p illi aut: qz vñficari futuri tps substantiū ē pñm terminus: ex q bñ seqt qz h aia in aliquo instanti erit contingenter: p; ergo qz nō seqt: h aia erit necio: igitur hec aia necio erit: qz añs reqrit instās p sui vñficatiōe nō pñs pp cāz dictā. Exēplū huius alibi hñ: vñ nō sequitur: Tu eris ois hō ergo tu ois hō eris: Adaz fut ois hō igit adā ois hō fuit: qz casu posito staret cuiuslibet añtis veritas sine vitate pñtis: Ita in pposito: ex quo seqt p lo/ cū oppositi qz hec pñā nō v; hec aia contingenter erit igit h aia erit contingenter qz añs ē vey vt p; nō pñs h; vt ē deductū quare rē. Ad 3^m arg^m admisso casu nego istā pñā. b. est ppō necia qz hec aia necio erit: qz casu possibili in hō instanti añs ē vey nō pñs falsū: vt posito qz. b. puerat cu; necio: p; qz. b. ē ppō necia nō tñ h aia nō necio erit s; pñse contingenter: ex quo p; qz nec alia pñā v; .a. fuit vey igit h aia erit: supposito qz. a. puerat cū vō: imo nec seqt. a. fuit vey significatio pñarie sicut mō significat igit h aia necio erit: qz dato p ymaginationē qz hec aia fuisset et sit anichilata añs ē vey nō pñs falsū. Cōtra obstat hōc: pcedo illā pñā de mā solū qz. si. a. fuit vey imediate igit hec aia ē vel nō est. Si nō ē erit nō ē adhuc erit: qz si ipsa ē necio esset. Et tūc ad ar^m: illa pñā ē bona añs est necius qz ppō vera de pterito ergo nō pñs. Cōtra rñdet negādo pñā illā .b. est ppō vā de pto igit .b. est necius: qz cū hoc qz. ē ppō vera de pto depēdet a futuro qz ex eo qz aia añpī erit. a. mentale fuit vey: vbi. n. aia añpī nō deberet eē. a. mentale nunquā fuisset vey. Et sic p; qz eius vitas depēdet a futuro. Sed nō ita foret dōz in alijs ppōnib; de pto: hec. n. tu fuisti hō est necia qz vā nō affirmatiua de pto nō depēdet a futuro qz non ex eo qz sic erit vel nō sic erit qz tu fuisti v; non fuisti hō. Cōtra hoc p; qz hec ppō de^o voluit añpī fore vel hāc aiam fore est vā de pto depēdet a futuro: qz si hec aia erit deus voluit hāc aiam fore: nō nō erit deus noluit ipsā fore. Sicut si añpī erit de^o voluit qz añpī erit nō si añpī nō erit nec est nec fuit: de^o noluit qz añpī erit. Et pñm dīco in alijs qz hec ppōnes alijs hō scint qz añpī erit: deus asseruit vel revelavit qz hec aia est futura sunt de pto vey nō affirmatiue nō tñ sūt necie qz illaz vitas avertitib; futuris dependētiaz hñt. Cōtra istā rñsionē arguit pbādo qz. b. est necia. Itā oē qz fuit necē ē fuisse s; .b. veritas fuit igit necē ē. b. vitate fuisse. Et vltra si necē ē .b. veritate fuisse necē est hāc aiam fore: qz facio illā pñā h vitas mentalis fuit igit h aia erit pñā ē bōa nō añs ē necius igit nō pñs. Cōtra rñdeo negādo pñā pñāz qz ex maio: i de sensu diuiso nō minor sine mō nō seqt aliq de sensu cōposito cū nulla talis sit alicui; pñtis vt alias pbauit. Itō ex his pñm s; seq non pōt sed ex eisdē solū seqt qz hāc vitates necesse ē fuisse qd vey ē: qz hāc ppōnē necē ē fuisse. S; h; propō est h vitas igit hāc vitatē necē ē fuisse: s; .n. a. v; .b. fuisse vey depēdet a futuro tñ nullū illaz fuisse depēdet a futuro. In alijs terminis nō v; pñlis mod; arguēdi: vñ nō sequitur: oēm planetā lucentē in illa domo necē ē eē: sol est planeta lucēs in illā domū igit necē ē solē lucentē in illā domū eē: sed bñ seqt in sensu diuiso qz solē lucentē in illā domū necē ē eē qd est vey. Et nō seqt cū nota cōtingētie vt oēs hōes pñgēs est eē: risibile est hō ergo pñgēs ē omne risibile eē: sed bñ seqt in sensu diuiso: oē risibile contingens est eē qre rē. Cōtra arguit hāc rñsionē qz fuit qz. si. a. est ppō vā nō affirmatiua de pto nō dependēs a futuro qz illa est necia. Itā aliq ppō ē hñmōi qz est pñse contingens ergo rñsio falsa añs pbat. Et assigno istā: Tu fuisti tantus qm ē plato: ponēdo qz tu nō plato s; eqles nō sic cōtinne fuisti s; qz pla. pñm argumētātib; post b absq; tui augmētatiōe. Itō posito p; qz illa ppō ē vā de pto affirmatiua non dependēs a futuro: qz quocūq; futuro dato qd vel sic erit vel non sic erit nō min; tu fuisti tātus qm est plato. Cōtra rñdet qz nūq; cessi illā pñtionē: si .a. ē affirmatiua vā de pto nō dependēs a futuro qz .a. ē necessāriū: sed bñ dīxi qz vitas. a. depēdet a futuro nō ex h ar

guebā postea. a. non esse necium. Unde in multis alijs casibus manifeste hñ qz aliq ē ppō vā nō affirmatiua de pto non dependēs a futuro qz nō est necia sicut cōter pñgit i terminis cōpositis: vt for. fuit tant; quātus fuit pla. Cōtra fuisti ita bonus: alb;: vel pulcher sicut tu fuisti: nō solū i terminis cōpositis sed et simplicib;. Cōtra dato qz nūq; currisset aliqd nisi hō hec eēt vā: oē currēs fuit hō i terminis simplicib;. nō tñ non ē necia dato qz post hoc instās currēt multa aiata qz non erūt hōies imō tūc erit falsa: hoc iterūz contingit in ppōnibus singularibus: dato cū prior casu qz nunq; hō currebat nisi tu tūc hec est vā. Cōtra oē currēs fuisti: nō tñ non ē necia qz aliq; erit falsa. Cōtra sic hec ē vā. Tu solū fuisti p annū supposito in casu nō illa nō ē necia imo pñm post hoc erit falsa. Et sic de alijs multis qz vitas p; qz non ois ppō vā nō affirmatiua de pto nō depēdet a futuro ē necia: sed qz; talis bñ foret necia sine syn; cathegoremate nō termino cōposito vel equalēte. Cōtra per hoc p; qz ppōnes sup; adducte nō hñt instātia nec locū. Cōtra notanter dico termino cōposito nō cōplexo: quia aliq; sūt ppōnes vey de pto non dependēs a futuro in quibus non ē synca^m nec termino cōplexo qz tñ non sunt necie sed aliq; erūt false sicut p; de istis: tu fuisti hō pñs: tu fuisti ens futuz: qz seqt tu fuisti hō pñs: igitur tu fuisti hō qz est vel qz est: tu fuisti ens futuz nō tu fuisti ens qz erit. mō p; qz qd; istoz pñtum aliq; erit falsū qre nō añtia. Cōtra Sed forte dī nōne hoc ē de termino cōplexo tu fuisti hō pñs: dico qz nō s; de termino cōposito: voco. n. ter^m cōplexū pñse cōpositionē vbalē nō oēs terminū cōpositū ex adiectiōe nō substantiū: vñ qz terminū cōplexū est terminū cōpositū nō est hec. n. tu fuisti hō qz ē de termino cōplexo nō cōposito dī: s; hec tu fuisti hō pñs de termino cōposito nō cōplexo noiat. Cōtra. n. terminū cōpositū omne cōplexū imperfectū vt hō qz ē: loz. qz currit nō ē aggregatū ex adiectiōe nō substantiū vt hō alb; hō niger. Et sic de alijs: dixi ē vel equalēte ppō talē ppōnē: Tu fuisti pñs: que ē in terminis simplicib;: ppō affirmatiua vā de pto i dependēs a futuro nō tñ non ē necia: S; aliq; erit falsa vt patet p bonitate huius pñe: Tu fuisti pñā igit tu fuisti qd ē ex quo ly pñs non ē terminū; pñtiū nec dīstrātib;. pñm pterea nō seqt: tu fuisti futuz ergo tu fuisti qz eris ppō am pñtionē illius pñtiū futurus. Sed bñ seqt: tu fuisti hō futurus igit tu fuisti hō qz erit qz ly futuz; iā pñtiū non tenet sed pñse noiat ppō subtm pñctū qd determinat nō vñm rōne distantie quare rē.

Amplius ad pñcipale arguit: oē qd erit necio erit: s; hec aia erit igit h aia necio nō erit: p; pñā cū minor; nō maio: pbat. Aliqd qd erit necio erit nō est vel erit aliqd qz erit necio qn illd erit igit oē qz erit necio erit: p; pñā ab exponentibus ad expositum. Cōtra Sed arguit sic: necio h aia erit vel hec aia non erit sed non hec aia hō erit igit necio hec aia erit: p; pñā a dīstrāctiua cū dīdictiō: vñ; pñs ad alterā pte nō minor ē vā: quia eqpollet isti hec aia erit rōne illaz duaz negationū. Sed maio: pbat: hec aia erit vel hec aia non erit nō pōt esse qn hec aia erit vel h aia non erit igit necio hec aia erit vel hec aia non erit: p; pñā ab exponentib; ad expositum. Cōtra Tertio arguit sic: Et pono qz hec ppō h aia erit sit oē .a. nō qro vty. a. sit necius vel nō. Si. a. est necius hōo ppo situm. Si non ē necium ergo. a. pōt eē falsū: nō iā ē vey nō fuit vey igit. a. pōt icipe eē falsū: pñs iplicat dīctionē igit nō añs: pbat qz. si. a. pōt incipe eē falsū: ponat ergo qz. a. i cipla: eē falsū: nō qro vty icipit p pñōnes de pñti vly p remotionē. Si p positionē de pñti igit. a. est falsū nō pñā h aia non erit. Et seqt hec aia nō erit igit imediate an hec fuit vey qz hec aia nō erit nō pñs imediate an h. a. fuit falsū: nō sic p; qz. a. non incipit eē falsū p positionē de pñti: qz nūc est falsū nō imediate an nūc fuit falsū. Si at dī qz. a. incipit esse falsū p remotionē de pñti igit. a. non est falsū igit hec aia erit igit imediate post hō erit vey qz hec aia erit. Ad dō sequitur. a. non est falsū nec imediate post hoc erit falsū igitur. a. non incipit esse falsū per remotionem de presentis quare rē.

Ad hec respondetur. Ad p̄mū d̄bitando illaz
 consequentiā: oē q̄ erit nēcio erit sed hec
 aīa erit ergo t̄. q̄ ly nēcio pōt determinare ly erit verbū
 p̄ncipale vel ly erit v̄bū ipeditū: p̄io^o p̄cedo p̄nāz ⁊ ne
 go maīorē. Et ad pbationē nego p̄nām: q̄ in expōnēte ne
 gatiua determinat modus v̄bū ipeditū ⁊ in expōsitā v̄bū
 p̄ncipale. C̄ Si aut̄ in maīori determinat ly nēcio v̄bū i
 peditū p̄nā non v̄z: q̄ in maīori deberet idē ab eodez ter
 minari ⁊ i p̄dōne nō deberet modus inueniri cui^o p̄positū
 fiebat in syllo p̄dicto: tā debuilset sic argui. oē q̄ erit nēcio
 erit: sed hec aīa erit nēcio igit̄ h̄ aīa erit: p̄nā ē bona ⁊ totū
 p̄nā est verū. C̄ Juxta hoc pōt p̄cedi p̄^o: q̄ hec aīa q̄ erit
 nēcio erit: ⁊ t̄n̄ hec aīa q̄ erit p̄cise cōtingēter erit: dato q̄ in
 p̄ria modus determinet v̄bū ipeditū ⁊ i^o v̄bū p̄ncipale.
 C̄ Similit̄ q̄ oē q̄ nēcio ē erit ⁊ t̄n̄ aliqd̄ qd̄ est pōt nō eē
 admisso vt p̄i^o q̄ ly nēcio determinet v̄bū ipeditū. C̄ Itē
 concedo qd̄ fuit nēcio fuit: ⁊ t̄n̄ aliqd̄ qd̄ fuit n̄ nēcio fuit.
 Et sic de alijs multis q̄ sequūt̄ p̄p̄ distinctionē iam datāz.
 C̄ Ad 2^m a^m iā d̄bitō itēz p̄nāz: eo q̄ ly nēcio p̄t deter
 minare solū p̄mā cathe^{ca}m subsequētē aut totā d̄stinctiā:
 p̄io nō p̄cedo p̄nāz ⁊ nego aīas p̄ p̄^a pte. Et tūc ad p̄ba
 tionēz: q̄n̄ arguit̄: hec aīa erit vel hec aīa nō erit ⁊ nō pōt
 esse q̄n̄ hec aīa erit vel hec aīa nō erit ergo nēcio h̄ aīa erit
 vel aīa non erit: nego p̄nām: nec arguit̄ ab expōnētib^o ad
 expōsitā: q̄ p̄nā ē vna d̄stinctiua p̄p̄betice ⁊ nō cathe^{ca}
 p̄: obabili ex quo ei^o nota p̄ nihil determinat. Si autē ly
 nēcio determinat totā d̄stinctiā subsequētē p̄cedo totū in
 aīas ⁊ nego p̄nāz. Et ad pbationē nego q̄ arguat̄ a d̄stī
 ctiva ad alterā p̄cē saltz p̄ncipalē cū d̄dictorio v̄m^o p̄tis: q̄
 p̄nā illud non ē ps p̄ncipalis d̄stinctiue: q̄: modus nullus
 partis p̄ncipalis ē ps h̄ ton^o d̄stīctiue modalis imo nec le
 quit̄: nēcio aīxps erit v̄l null^o aīxps erit s̄z n̄ nēcio aīxps
 erit igit̄ nullus aīxps erit: q̄ nō arguit̄ cū d̄dictorio vnus
 partis sed cū vna p̄p̄one iptinente. C̄ Ex hac d̄stīctiōne
 seq̄t̄ q̄ nēcio hec aīa erit vel hec aīa nō erit ⁊ t̄n̄ p̄cise p̄nā
 genter hec aīa erit vel hec aīa non erit: p̄z dato q̄ modus
 in p̄ria determinet notā d̄stīctiōis ⁊ i scōa ad eādē exclu
 siue terminet̄: nēcio hec aīa erit vel hec aīa n̄ erit ⁊ t̄n̄ nec
 nēcio h̄ aīa erit nec nēcio h̄ aīa n̄ erit: p̄z vt p̄i^o. C̄ Ad 3^m
 argumentū cū q̄ it̄ v̄z. a. sit nēciuz vel nō: dico q̄ nō. Et
 p̄cedo q̄. a. ē v̄z ⁊ p̄t eē s̄z ⁊ p̄t icipe eē s̄z tā p̄ p̄nē de
 p̄nti q̄ p̄ r̄tione euq̄tē. Et tūc cū d̄. a. ē falsū g^o h̄ aīa n̄
 erit: nego p̄nāz. sic nō seq̄t̄: h̄ de^o est falsa igit̄ de^o nō est.
 Stat. n. q̄ hec sit falsa h̄ aīa erit ⁊ t̄n̄ q̄ hec aīa erit: s̄z v̄z
 est q̄ tūc non significaret p̄marie h̄c aīas: s̄z h̄ v̄nū aliō
 falsū qd̄ non ē d̄stīctē assignandū: p̄ h̄ ergo p̄z q̄ nō seq̄t̄
 .a. non ē falsū igit̄ hec aīa erit: q̄ ex negatiua nō seq̄t̄ affir
 matiuā: imo nec seq̄t̄. a. non ē falsū ⁊ immediate post nunc
 erit falsū igit̄ h̄ aīa erit: q̄ cū toto ante stat q̄ h̄ aīa nō erit.

Sed forte diceret q̄s hic ad extingūendū istā cau
 telā ponēdo q̄. a. sit p̄p̄o mētalis q̄
 non pōt mutare significatū p̄martū eo q̄ nālī significat ⁊
 non ad placitū: quo posito p̄z q̄. a. ē falsū ⁊ p̄marie signifi
 cat banc aīaz fore. C̄ R̄ideo itēz q̄. a. icipit eē falsum de
 possibili p̄ p̄nē de p̄nti v̄z. a. nūc ē falsū ⁊ nūquā aī h̄ fuit
 falsū. Et tūc ad ar^m. a. ē s̄z ergo h̄ aīa n̄ erit: p̄cedo p̄nāz:
 Et tūc v̄tra hec aīa nō erit ergo immediate aī nūc fuit v̄z
 q̄ hec aīa nō erit: p̄cedo p̄nāz. Et tūc cū infer̄ q̄. a. ime
 diate aī nunc fuit falsū: nego p̄nāz: q̄ cūz toto casu stat q̄
 nullū. a. fuit: sed oē. a. nūc p̄io ē. C̄ Vbi t̄n̄ cū toto casu pone
 ref̄ q̄. a. immediate aī nūc fuit: nego illā. a. pōt icipe eē s̄z:
 q̄ includit d̄dictoria vt arguebat p̄i^o. Et sic p̄z q̄ illa p̄nā
 non v̄z. a. ē v̄z ⁊ pōt eē falsū ergo pōt incipe eē falsū: q̄
 aīas est v̄z vt p̄z ⁊ p̄nā ē ipole: q̄ admisso q̄. a. incipit eē
 falsū immediate seq̄t̄ q̄ h̄ aīa erit ⁊ h̄ aīa nō erit.

Contra istam r̄tione arguit̄ sic. a. ē v̄z ⁊
 erit s̄m̄ ergo icipit v̄l icipiet
 esse falsū: ista p̄nā ē h̄ōa ⁊ aīas ē pole igit̄ ⁊ p̄nā. Et q̄ aīas
 sit pole p̄z: q̄ vna p̄z ē v̄a ⁊ 2^a polis vt ē p̄cessū ponat̄ sp̄
 q̄. a. sit i mēte ne fiat cautiano pp̄ sebz significatiōne ⁊ q̄
 ip̄sū. a. d̄n̄ aī hoc fuerit. C̄ Sc̄do seq̄t̄. a. ē v̄z ⁊ pōt eē
 falsū g^o p̄t eē s̄z postq̄s fuit v̄z: ex q̄ post modū seq̄t̄ q̄

.a. pōt incipere esse falsum: p̄mā p̄nāz p̄bo: q̄z si. a. ē v̄z
 ⁊ pōt esse falsū pōt mutari a v̄tate in falsitate ⁊ sic pōt
 esse falsū postq̄s fuit v̄z: q̄re t̄c. C̄ Ad p̄m^o d̄r̄ ficendo
 p̄nāz: ⁊ negādo q̄ aīas sit pole: ⁊ p̄cedo q̄ vna p̄z ē v̄a ⁊
 reliq̄ polis ex quo nō seq̄t̄ q̄ aīas sit pole: sic nō seq̄t̄: a. s̄z
 copulatiue hoc ē v̄z ⁊ hoc ē falsū vna p̄z est v̄a ⁊ reliqua
 possibilis igit̄ tota copulatiua polis: q̄z sic p̄bare quāz
 copulatiua factā ex d̄dictorioz p̄tingētib^o ē polez. C̄ Opz g^o
 addere in aīte q̄ q̄z ps sit alteri cōpolis qd̄ in mōte est
 falsū nō. n. ē pole q̄. a. sit v̄z ⁊ erit falsū: sic non ē pole q̄
 hec aīa erit ⁊ hec aīa non erit. Seq̄t̄. n. a. est v̄z igit̄ h̄ aīa
 erit: a. erit falsū igit̄ hec aīa n̄ erit ⁊ sic seq̄t̄ d̄dictio. C̄ Ex
 isto statim seq̄t̄ r̄t̄io ad 2^m ar^m negādo h̄c p̄nāz. a. ē v̄z
 ⁊ pōt eē falsū igit̄ pōt eē falsū postq̄s fuit v̄z: vt p̄z: q̄
 hoc dem̄strato. a. sit falsū postq̄s fuit v̄z: q̄z seq̄t̄: ip̄sū. a.
 est falsū igit̄ hec aīa nō erit. a. fuit v̄z igit̄ hec aīa erit: ve
 r̄tamē b̄n̄ p̄cedo q̄. a. postq̄s fuit v̄z pōt eē falsū: q̄z h̄
 pōt esse falsū dem̄strando illā hec aīa erit ⁊ hoc ē. a. postq̄s
 fuit v̄z vel pōt eē. a. postq̄s fuit v̄z igit̄ t̄c. C̄ Ad p̄ba
 tionē p̄ne nego illā: s̄z. n. a. sit v̄z ⁊ pōt eē falsū nō t̄n̄ pōt
 mutari a v̄tate in falsitate: q̄: hec nō est polis. a. mutat̄ a
 veritate i falsitate p̄p̄ illā d̄dictiōne iclusa quā sepi^o deduxi.
 C̄ Juxta qd̄ notandū q̄ aliq̄ ē p̄p̄o de futuro simplex af
 fir matiuā ⁊ aliq̄ negatiua: p̄p̄o affirmatiua de futuro sim
 plex non pōt mutari a falsitate in v̄tate sed b̄n̄ pōt muta
 ri a v̄tate in falsitate: sic ille: Tu currez: tu eris h̄ō: aīxps
 erit. Tertū ē q̄ hec ē v̄a aīxps erit ⁊ aliq̄n̄ erit falsa iō mu
 tabit̄ a v̄tate i falsitate. Si. n. h̄ eēt falsa. Aīxps erit nūc
 ampl^o eēt v̄a: iō non posset mutari a falsitate in v̄tate. S̄z
 secus est de p̄p̄one negatiua de futuro simplici: q̄ illa pōt
 mutari a falsitate in v̄tate sed non pōt mutari a v̄tate i fal
 sitate: sicut ille dne tu non currez: tu nō eris h̄ō: aīxps nō
 erit: hec. n. est falsa: aīxps non erit ⁊ aliq̄n̄ erit v̄a iō muta
 bit̄ a falsitate in v̄tate sed nō ē pole eē: q̄z si ipsa ē v̄a non
 amplius erit falsa: q̄. at. a. non possit mutari a v̄tate in fal
 sitate nec eē hoc ē grā m̄ae: q̄ significat r̄e incorruptibilē ⁊
 ingenerabilē v̄z aīaz intellectiua q̄ postquā erit nēcio erit.
 C̄ Et notāter dicebā p̄p̄o simplex q̄ de cōpositis non ter
 nent ille regle cuiusmodi sūt iste: Sor. erit oīs h̄ō i ista do
 mo: sor. erit tātus sicut erit pla. C̄n̄ posito q̄ multi boies
 sint boies i ista domo ⁊ nūc p̄ h̄ erit aliqs h̄ō i ista domo
 nisi for. hec ē falsa: sor. erit oīs h̄ō in ista domo ⁊ t̄n̄ erit v̄a
 continue post hoc iō mutabit̄ a falsitate in v̄tate. S̄m̄ po
 sito q̄ sor. nūc erit nisi tripedalis q̄: t̄ntatis ⁊ plato p̄ totaz
 istā diē q̄ dri pedalis ⁊ nūc postea nisi pedalis: tūc p̄z q̄
 hec est falsa sor. erit tantus sicut erit pla. ⁊ t̄n̄ aliq̄n̄ erit v̄a
 ideo mutabit̄ a falsitate i v̄tate. C̄ Ex q̄bus pōt p̄nter cō
 cludi p̄ locū oppositi q̄ negatiue de t̄minis cōpositis p̄nt
 mutari a v̄tate in falsitate q̄re t̄c. C̄ Et ista regle nō tē
 nent cū termino syn^o: vt tu oē currez eris: vel eē currez
 erit sor. vt posito q̄ p̄ totā istā diē curret̄ multa q̄ nō erunt
 sor. nūc post istā diē curret̄ aliqd̄ nisi sor. isto posito p̄z q̄
 hec: oē currez erit sor. ē falsa: ⁊ aliq̄n̄ erit v̄a iō mutabit̄ a
 falsitate in v̄tate ⁊ p̄nt̄ s̄m̄ d̄dictorioz mutabit̄ a v̄tate in
 falsitate. Et si d̄r̄ q̄ hec instātia est s̄m̄ cū p̄oib^o: q̄ in ter
 minis cōpositis: dico q̄ s̄z sit in terminis cōpositis ē t̄n̄ de
 simplici s̄cto ⁊ simplici p̄dicato q̄re t̄c. C̄ Itē iste regle n̄
 tenent in terminis simplicib^o equalentib^o cōpositis: v̄z h̄ ē
 falsa: aīxps erit p̄nā ⁊ aliq̄n̄ erit v̄a iō mutabit̄ a falsitate i
 veritate: sed h̄ uenit q̄: ly p̄nā s̄z sit ter^o simplex equaler
 cōplexoꝝ qd̄ ē: p̄pterea b̄n̄ seq̄t̄: aīxps erit p̄nā g^o aīxps
 erit q̄ ē: dico ergo p̄ toto q̄ p̄p̄o affirmatiua de futuro p̄z
 nata terminis cōpositis vel equalentib^o nō pōt mutari a fal
 sitate in v̄tate s̄z b̄n̄ a v̄tate i falsitate. Et p̄p̄o negatiua de
 futuro puata terminis cōpositis vel equalentib^o nō pōt mu
 tari a v̄tate in falsitate s̄z b̄n̄ a falsitate i v̄tate h̄az duaz re
 gulaz exēpla sūt sup̄ius posita. C̄ Ex his p̄: q̄ sic pole ē
 .a. eē v̄z: q̄ hec aīa erit ⁊ posse eē falsū vt nō posse icipe
 esse falsū: sic pole ē. a. eē v̄z ⁊ posse eē falsū ⁊ n̄ possede
 finire eē v̄z vt posito q̄ oē. a. eēt illa negatiua hec aīa nō
 erit: q̄ eēt mētalis v̄a: t̄t̄c p̄z q̄. a. ē v̄z: q̄ h̄ aīa nō erit ⁊
 pōt eē falsū q̄ h̄ aīa pōt eē: ⁊ t̄n̄ h̄. a. nō pōt desinē eē v̄z

quia si potest definire esse verum ponatur ergo et quero an. a. definit esse verum per remotionem de presenti vel per positionem. Si per remotionem igitur immediate ante hoc. a. fuit verum igitur hec aia non erit: et nunc. a. e. per casum igitur. a. e. verum. Ad id sequitur. a. est verum et immediate ante nunc fuit verum igitur. a. non definit esse verum per remotionem de presenti. C. Si autem dicitur quod a. definit esse verum per positionem de presenti tunc. a. e. verum ergo hec aia non erit et immediate post nunc. a. erit ut supponitur igitur immediate post nunc. a. erit verum. Et si sic iterum sequitur quod a. non definit esse verum per positionem de presenti.

Amplius ad principale arguitur sic. Hec aia modo necio erit hec aia necio erit: per quia et ante probatur: aia illa modo necio actus erit igitur illa aia modo necio erit: per quia et ante probatur: isto modo hec aia erit demonstratio modum quo deest. et iste modus est modus necius actus igitur modo necio actus hanc aia erit. C. Secundo arguitur sic: et pono ut patet quod a. erit per mille istas esse ante quod erit post mille annos. Isto proposito arguitur sic: immediate post istas per erit ita quod hec aia necio erit ergo a pari ista est ita quod hanc aia necio erit: per quia et ante probatur. Ita cito sic potest esse quod illa sunt preterita demonstratis omnibus instantibus inter hoc istas et. a. ita cito hanc aia necio erit. Sed immediate post istas quod est per potest esse ita quod ista sunt preterita igitur immediate post istas per erit ita quod hec aia necio erit: per quia et ante probatur. Ita m. a. instantibus aia necio erit. Et tunc per erit pole quod ista sunt preterita igitur ita cito sic potest esse quod illa sunt preterita ita cito hanc aia necio erit minor probatur. Ita quod cito potest hec aia esse tunc cito per ista corrupti vel esse preterita. Sed immediate post istas per potest hanc aia esse igitur immediate post istas per per ista esse preterita per quia et ante probatur. Ita quod cito hec aia potest esse tunc cito per esse preterita omnia instantia inter per et illi aie et hoc instans per sed omnia ista assignata sunt vel erunt omnia instantia inter per esse illius et hoc instans per igitur quod cito potest illa aia esse tam cito per ista esse preterita. C. Tertio arguitur sic: Et pono quod a. sit maximus tempus per quod aia ante per erit: Tunc sic a. necio erit et nullum. a. erit nisi hec aia erit igitur hec aia necio erit: per quia et ante probatur. Ita hanc necio erit demonstrato. a. v. maximus tempus esse ante per et hoc. a. v. erit. a. igitur. a. necio erit: per quod per resolutiones et minor sunt: sed maior probatur quod hoc erit et hoc non poterit impediri quod erit igitur hoc necio erit demonstrato. a. minor principalis argumentum per: quod si hec aia non erit nullum erit tempus in quo hec aia erit: id nullum. a. erit ergo ex opposito sequitur quod nullum. a. erit nisi hec aia erit: quod maximus tempus esse ante per non erit nisi ante per erit quod est.

Ad ista respondet. C. Ad primum nego quod ista illa modo necio hec aia necio erit: te nendo ly necio in parte exponibilis et non notialis: vnde dicitur modis hec aia erit quod quod erit modus necius per modum quo illa erit et essentia divina quod ut per est et erit modus necius. Secundo modus quo hanc aia erit hanc passivum erit ipsam et aia: que est erit modus necius: quod ipsa erit necio. Non. n. volo in proposito ponere distinctionem inter modum et rem modo dicitur. C. Ex isto per quod eodem modo de per duxit mundum et per in cet aiaz hanc: quod essentia divina de per duxit hanc mundum et eadem essentia de per ducet hanc aiaz. Et si ex hoc concluditur quod eodem modo deus producat ad intra et ad extra concedo quia se ipso producat ad intra et ad extra. Et sic concedo quod omni modo quo producat verbum ad intra producat hanc aiam et tunc necio de per ipse producat suum verbum et per se contingenter producat hanc aiaz: non tamen dico quod quilibet producat suum filium taliter producat hanc aiaz: quod necio producat suum filium non taliter producat hanc aiaz.

Sed forte contra ista rationes arguitur sic: sequitur modus huius aie erit igitur hanc aia erit: ita quia est bona ante necius igitur et per: quod ante sit necius patet: quod modus huius aie erit vnde essentia divina et ille modus non poterit non esse. C. Idem dicitur negando quod illud ante sit necium. Et ad probationem nego quod ista: sed solum sequitur quod ille modus necio erit: quod dicitur. Sicut. n. ca huius aie necio erit et precise contingenter ca evidens erit: sic modus illi aie necio erit et non necio modus illius aie erit: quod modus quo illa aia erit poterit non esse modus quo ipsa erit quod est. C. Ad secundum argumentum cum arguitur quod immediate per erit ita quod hanc aia necio

erit: nego: et concedo quod cito poterunt ista esse preterita tam cito hec aia necio erit: sed nego quod immediate post hoc poterit ista esse preterita: et non sequitur immediate post hanc aia poterit esse ergo immediate post hoc poterit ista esse preterita. Et tunc ad argumentum quod cito poterit hec aia esse: tunc cito poterunt esse preterita omnia instantia inter per et hoc. a. concedo: sed ista assignata sunt vel erunt omnia instantia inter per et illi et hoc instans igitur quod cito poterit hec aia esse tunc cito poterunt ista esse preterita: nego ar. q. l. ista hec instantia assignata erunt omnia inter per et illi aie et hoc instans: tunc si hanc aia foret prius ante. a. vel primo post. a. non erunt ista omnia instantia inter per et illius aie et hoc instans: vnde non sequitur quod cito potest hec aia esse tam cito potest esse per et illi sed per et illi hoc instans vel erit hoc instans demonstrato. a. ergo quod cito potest hec aia esse tam cito potest hoc instans esse. C. Tertium est quod per ante per: quod ante per et per ante per: quod a. instans non poterit esse ante mille annos: sed bene sequitur quod cito potest hec aia esse tunc cito potest esse per et illius sed nullum potest esse per et illi nisi hoc instans demonstrato. a. ergo quod cito potest hec aia esse tunc cito potest esse hoc instans: concedo quod ista et maior: sed nego minor. C. Ita sicut deberet argui argumentum principali quod cito poterit esse hec aia tunc cito poterit esse preterita omnia instantia inter per et illius et hoc instans. Sed nulla poterit esse instantia inter hoc instans et per et illius nisi ista assignata mille annos igitur et. concedo quod ista et nego minor: quod hec aia potest esse ante mille annos et per potest esse post mille annos ergo ista instantia potest non esse omnia instantia inter per et illius anime et hoc instans.

Contra istam responsionem arguitur sic. Hec aia non potest esse ante hoc. a. istas igitur hec aia non potest esse ante mille annos: per quia et ante probatur: hec aia non potest esse ante per esse illi igitur non potest esse ante. a. C. Respondet negando illa ultimam per: quod pole est quod plura instantia erunt. a. sic pole est quod plures propositiones sunt. a. et plures boies for. quod per hanc quod tu potest hoc instans post mille annos vel hanc instans quod erit per et illius aie sit vel erit. a. non per hanc hanc negare quod aliquod instans non illud erit. a. hanc si erit per et illi aie: sic per hanc quod conceda istum esse for. non per hoc negabo alium esse for. Si tamen tu velles quod per a. istas non intelligere nisi per et illi aie ita quod simpliciter duceretur. a. et per esse illius aie: tunc conceda quod hec aia non potest esse ante. a. sicut nec ipsa potest esse ante per et illi: quod hoc non est possibile: hec aia est ante per esse evidens. Et cum hoc erit hanc concluditur quod hanc aia non potest esse ante mille annos: nego per: quia hanc a. erit post mille annos et idem. a. non poterit esse ante mille annos: tamen. a. poterit esse ante mille annos: quod instans crastine diei poterit esse ante mille annos et ipsum poterit esse. a. quod poterit esse per et illius: quod hec erit possibilis: hoc est primum esse illius. Concedo ergo quod a. poterit esse ante mille annos: et a. non poterit esse ante mille annos: nec sunt contradictorie sed sunt sic contrarie: sicut iste per et illius esse illius anime poterit esse ante mille annos: et primum esse illius anime non poterit esse ante mille annos: modo certum est quod quilibet istarum est vera ut per per suas resolventes: concedo ergo quod omne. a. poterit esse ante. a. sed non erit possibile. a. fore ante. a. et. C. Dubitatur adhuc circa dictam responsionem nunquid in. a. hoc instantia sepius assignata erunt preterita: et videtur quod non: quod nunquid erunt preterita: quod nullum illorum erit: probatur: nam si aliquid illorum erit sit ergo quod b. contra b. erit aliquid illorum ergo quando erit vel quando non erit non quando non erit: per: quia tunc non erit de numero illorum: nec etiam quando erit: quod tunc ista non erunt igitur tunc hec instans videlicet b. non erit aliquid illorum. C. Ad istud dicitur quod in. a. instanti erunt hec omnia preterita sed nunquid erit aliquid illorum preteritum: quia nunquid erit aliquid illorum: Tunc concedo quod ista erunt et quod nullum illorum erit: quia nunquid in eodem instanti erunt illa. Nego similiter: quod aliquid illorum erit ita quod ista sunt: vnde illius copulative hoc instans est et hoc instans est et sic de singulis quilibet pars erit vera et tamen nunquid erit copulativa vera. Et sic patet concedendum quod erit ista anima post ista et tamen non erit post aliquid illorum. Et sic omnia ista erunt ante. a. et ta

men nullam illorum erit ante. a. quare est. **C** Pro responsione tertij argumētū est notandum aniq̄ cōcedat aliquid vel negetur q̄ ly necessariis: dupl̄r exponitur. Uno mō nāliter. Et alio mō sophistice. Nāliter exponit̄ p̄ esse et nō posse impediri p̄ agēs naturale. Sophistice per eē et nō posse nō esse. verbi gratia: hoc necessario erit: exponit̄ sic a p̄ho hoc erit et hoc p̄ nullū agēs nāle poterit impediri. A loico sic exponit̄: hoc erit et hoc nō poterit nō ēē. p̄pterea si alicui passō disposito. ap̄ximaret debite agēs itroducēs suā formam: vt ignis stuppe concederet q̄ iste ignis necessario agēt i istud passum: q̄ agēt in istud passum et a nullo agētē naturali poterit impediri q̄n agēt in istud passus: quia nāliter non erit possibile aliquod impedis̄ app̄ximari ita cito q̄n hoc agēt. Sed loic⁹ negaret q̄ iste ignis necessario agēt i istam stupam. quia poterit nō agere in istam stupam: quia poterit nō esse et h̄ stupa similit̄. **P**er b̄ ergo possum respondere ad argumētū admittēdo casū. Et cum dicitur. a. necessario erit et nullū. a. erit nisi aia illa erit ergo illa anima necessario erit: concedo consequentiā et nego maiore: em: exponendo sophistice modum. Et tūc ad argumētum: hoc necessario erit demonstrato. a. vel demonstrando maximum tempus in quo antichrist⁹ erit nego q̄ hoc poterit non esse. Nam hoc tempus cōm̄petur et non eternaliter: ergo poterit non esse. Et si dicatur q̄ non demonstratur tempus in quo antichrist⁹ erit sed totum tempus in quo hec anima erit: tunc cōcedo q̄ a. necessario erit: q̄ hoc tempus eternum et infinitum necessario erit q̄ ipsum erit et non poterit non esse. Si autē ly necessario exponitur naturaliter assignando totum tempus antichristi per. a. concedo q̄ a. necessario erit: q̄ hoc tempus necessario erit. Nam hoc tempus erit et hoc per nullum agēs naturale poterit impediri q̄ non quando erit nec quando non erit: non quando erit patet: nec quando non erit: q̄ tunc erit corruptū. Ad odo certum est q̄ post suam corruptionem hoc non poterit impediri quia nō poterit esse. Concedo ergo q̄ a. necessario erit: non sequitur cum illa immo: i nullus. a. erit nisi hec aia erit q̄ hec anima necessario erit. sicut non sequitur: deus scies antichristum esse futurum necessario erit: sed nihil scies antichristus eē futurum erit nisi antichristus erit: igitur antichristus necessario erit: totum antecedens est verum et consequens falsus. sic etiā non sequitur: producens hanc animam necessario erit sed nullum producens hanc animam erit nisi hec anima erit: igitur hec anima necessario erit: patet iterum q̄ antecedens est verum et consequens falsum. Et si arguit̄ sic. A. necessario erit igitur necessario. a. erit: negatur consequentia: quia h̄ tempus. a. non poterit impediri q̄n erit tamen bene poterit impediri q̄ a. erit: q̄ poterit aliquod agēs facere q̄ hoc tempus non erit. a. adeo poterit impediri. Et sic patet q̄ illa est falsa: necessario. a. erit qualitercūq̄ exponatur: quia certum est q̄ hoc tempus qd̄ erit. a. ante suam corruptionem poterit non esse. a. et. forte hic diceretur videtur q̄ tu habes concedere q̄ hec anima necessario erit: sicut tu concedis q̄ a. necessario erit: quia sicut. a. non poterit impediri per agēs naturale quin erit ita nec illa anima poterit impediri ab eodem agente. **D**ico q̄ imo hec anima poterit impediri ab agente naturali quod nunq̄ erit. Nam dato q̄ anima illa erit in. a. instanti dico q̄ si anima illa non erit in illo instanti nunq̄ amplius erit nec poterit esse. Ad odo certū ē q̄ materie disponēde antichristi pro introductione illius anime poterit applicari vnum agēs naturale corrupens dispositiones eiusdem anime susceptivas quibus corruptis patet q̄ illa aia non introducetur in illa materia: nec amplius etiam poterit introduci: quia ille dispositiones nunq̄ amplius poterit esse. Certum est enim q̄ quelibet forma sibi determinat certas dispositiones in materia q̄s si non habuerit nunq̄ producet. Et si dicitur q̄ ille dispositiones poterit esse ante. a. vel post. a. dico q̄ si erunt in. a. primo nunq̄ poterunt esse primo ante. a. vel post. a. quia ille dispositiones sibi suum esse perfectum determinant sibi certum instans q̄ si erunt in aliquo instanti primo erunt in illo. **C** Secun-

do si non erunt in illo instanti nunq̄ amplius erunt: nec poterunt esse: quia illud instans non poterit esse anteq̄ erit nec post quā erit imo nec anteq̄ illud erit illud poterit eē nec post q̄ illud erit illud poterit esse. **C**onfirmat̄ dico q̄ si b̄ aia non erit in. a. instanti nunq̄ amplius poterit esse: quia licet ipsa non sit educibilis de potentia inē sibi essentiam ipsa tamen est educibilis de potentia inē sibi dispositionem. ita q̄ determinat sibi certas dispositiones quas si non habuerit nunq̄ erit nec poterit esse. Iterum ille dispositiones determinat sibi certum tempus vt instans in quo si non fuerit nunq̄ poterit esse. Et si dicitur tu modo in responsione secundi argumētū concessisti q̄ hec anima im̄mediate post instans quod est presens potest esse et q̄ b̄ potest esse ante mille annos. **D**icitur q̄ non concessi hoc sibi potentiam naturalem sed precisē sibi potentiam dei: sed iam in proposito loquor: mē naturat̄: quia non dubito sibi potentiam dei quin quolibet quod erit potest esse ante vel post in hac materia vel in illa indifferenter et sic dicere q̄ a. non necessario erit: quia potest impediri p̄ agēs naturale: quia per ipsam deum qui naturaliter agit ad intra et libere ad extra. Et illo modo concederem q̄ celum intelligentē et mundus possunt non esse: quia per potentiam dei. non ergo volo in proposito theologicē respondere: sed solum naturaliter: et si quid alias contrarium dicā vel dixerim illud solum per potentiam dei censeo me dixisse. **C**ontra responsionem priorē arguitur probando illam consequentiam. A. necessario erit et nullus. a. erit: nec antichristus erit. ergo antichristus vel hec anima necessario erit: sequitur hoc necessario erit demonstrato. a. et hoc non erit non antichristus erit igitur antichristus vel hec anima necessario erit sequitur hoc necessario erit demonstrato. a. hoc non erit nisi antichristus erit: igitur antichristus necessario erit. ista consequentia est bona igitur p̄ idē et alia. **C**Secundo arguitur sic: Et pono q̄ a. erit maximum tempus incipiens ab hoc instanti in cuius nullo instanti intrinseco erit hec anima: tunc patet q̄ a. necessario corrupetur: q̄ a. corrupetur et eius corruptio p̄ agēs naturale non poterit impediri. **C**Tunc arguitur sic. a. necessario corrupetur et nullum. a. corumpetur nisi hec aia erit: igitur hec anima necessario erit: patet consequentia vt prius: quia b̄ sequit̄: hoc necessario corrupetur demonstrato. a. et hoc nō corrupetur nisi hec anima erit: igitur hec anima necessario erit. **C**Tertio arguitur sic de potentia dei ponendo q̄ a. erit tempus mille annorum. et primus eē illius anime. b. Nam si hec anima in aliquo instanti primo erit: tunc in illo instanti. a. corumpetur: sed hec anima potest esse ante. b. per concessum de dei potentia: igitur. a. potest corumpi ante. b. consequens falsus. q̄ isti mille anni non possunt corumpi ante. b.

Ad hec respondetur. **C**Ad primum concedo illam consequentiam: hoc necessario erit et hoc nō erit nisi antichristus erit igitur antichristus necessario erit et ex hoc nō sequit̄: q̄ prima p̄na sit bona: eū ly. a. hec enī est bona q̄ a. nō ē impossibile. Certum ē q̄ minor eē quā maior vni p̄ditionali impossibili: v̄ si antichristus erit hoc si min⁹ hoc erit demonstrato. a. q̄ h̄ ad hanc antichristus nunq̄ foret si min⁹ hoc erit demonstrato. a. idē illa p̄ditionalis ē impossibilis: et p̄ p̄na minor illa eū q̄ p̄uertit. **S**ed hec p̄pō ē v̄a nullū. a. erit nisi antichristus erit: q̄ equalit̄ isti v̄e p̄ditionali si antichristus nō erit nullus. a. erit. Et sic p̄ q̄re vna p̄na ē bona et reliq̄ nō. **C**ui nō sequit̄ nullū. a. erit nisi antichristus erit. igitur hoc nō erit nisi antichristus erit demonstrato. a. sicut nō sequit̄: vni illoꝝ eē v̄ez: igitur hoc ē v̄eruz demonstrato vno illoꝝ. assignatis illis contradictorijs rex sedet et nullus rex sedet. **P**er hoc ergo p̄ respōsio ad secundum argumētum: q̄ nō sequit̄. a. necessario corrupetur et nullū. a. corrupetur nisi hec aia erit: ergo hec aia necessario erit. Et licet valeat alia de termino demonstratio non tamen sequitur q̄ hec sit bona: propter causam dictam. **C**ertū tamen si tibi placet potes negare istam consequentiam: sicut et aliam: hoc necessario corrupetur: et hoc non corrupetur nisi hec anima erit igitur hec anima necessario erit. **D**icendo q̄ antecedens est verum et

consequens falsum. Et q̄ sicut sequitur. a. necessario cor-
 ruptur: igitur hoc necessario cor:upet demonstrato. a.
 Ita enā sequitur nullum. a. cor:upet nisi hec anima erit. igit̄
 hoc nō cor:upet nisi hec aia erit demonstrato. a. dicēdo q̄
 h̄ conditionalis est bona si nullus antixps erit hoc non erit
 demonstrato. a. Et cū dī q̄ nō seq̄ vnum istorum est ve-
 rum: igit̄ hoc ē verū demonstrato vno illorū. Ita etiā nō
 sequit̄ in pposito. dī negando p̄nam: q̄. a. i. casu isto non
 bz nīa vnicū suppositū: nec pōt hēre: s; ille termin⁹ vnum
 habet plura supposita vt p̄z itūcti rē. Cū sicut iā ē concess-
 sum: nihil qd̄ nō erit. a. poterit eē. a. dato q̄. a. cōuertatur
 cū ly maximū tēpus in cuius nullo instanti intrinseco erit hec
 anima: ita debet dici q̄ ly martinū tps in cuius nullo istā/
 ti intrinseco erit hec anima non pōt habere nisi vnicū sup/
 positū: r̄ quicūq; hēbit aliqd̄ suppositūz hēbit idē qd̄ iam
 habet p̄terea bñ sequit̄. A. necessario erit: igit̄ h̄ necessa-
 rio erit demonstrato. a. sicut sequit̄. sol necessario erit: ergo
 iste sol necessario erit: deus necessario erit: ergo ille de⁹
 cessario erit. soz. erit: ergo iste soz. erit. dato q̄ nō possint eē
 plures. soz. p̄vnum instans esse antichristi erit igit̄ hoc
 erit demonstrato primo instanti esse antichristi: r̄ tenet hec
 cōsequentia: q̄ oppositum cōsequentis repugnat antee/
 dēt. Similiter sicut iste consequente sunt bene si antixps
 non erit primum esse antixps nō erit: si antixps nō erit ma-
 ximum tempus in cuius nullo instanti erit antixps nō erit
 ita. etiā sequit̄. si hec anima nō erit hoc nō erit demonstra-
 to primo istāti eē eiusdē. Si hec anima nō erit hoc nō erit
 demonstrato. a. q̄ suum contradictorium p̄ntis repugnat
 anti. Ita n. duo repugnat hec anima non erit r̄ hoc erit
 demonstrato. a. quia si hoc erit demonstrato. a. sequit̄ q̄
 .a. erit r̄ per consequens hec anima erit. Istolo enim in p
 posito sophistica facere de ly demonstrato q̄ nimis pueri-
 le eēt pro qualibet vice verbaliter respondere: quare rē.
 Ad tertium cū arguitur q̄ si in aliquo istāti hec aia erit
 primo q̄ in illo istāti. a. cor:upet dicitur negādo: q̄ i. b.
 hec anima r̄ in. b. a. nō cor:upetur: sed i. b. hēbit post cor-
 ruptū eē. vñ sicut cōcedit q̄ tu p̄trāsibis aliquod spatium
 anq̄ illud erit p̄trāsitū r̄ q̄ hoc corpus diuidetur anteq̄
 erit diuisū sic dī cōcedi q̄ hoc. a. cor:upetur anq̄ erit cor-
 ruptū: q̄ cor:upet i toto isto tpe ita q̄ totū i toto medie/
 tas immediate r̄ ps i pte: r̄ i. b. erit corruptū p̄io: ita q̄. a.
 i. a. cor:upet i aliqua pte. a. nec i aliquo istāti. a. s; i toto. a.
 Cū nō ē icōueniēs i istis successivis q̄ idē i seipso genera-
 bit r̄ cor:upetur: r̄ q̄ pro quolibet istāti erit verū q̄ hoc
 generatur r̄ hoc cor:upitur sic iā hoc istās i hoc istāti in-
 cipit eē r̄ desinit esse: gnatur r̄ cor:upit rē. Non obstante
 ista respōsione videt̄ q̄ argumētū adhuc nō soluitur: ga
 arguo sic. Si hec anima erit primo i aliquo istāti: in illo in-
 stanti. a. erit corruptum. Sed hec aia pōt eē ante .b. ergo
 .a. potest eē corruptū an. b. dico negādo: q̄ h̄ anima pos-
 sit eē an. b. q̄ h̄ anima nō pōt eē an p̄mū istās sui eē: quia
 impossibile ē h̄c aiam eē ante p̄mūz instans sui esse. Sed
 bene cōcedo q̄ h̄ aia an. b. pōt eē: r̄ hoc p̄ dei potētā: q̄ i
 mediate post hoc: illa pōt eē: iō an. b. illa pōt eē: deide cū
 concludit̄ q̄ .a. pōt eē corruptū an. b. cōcedo illā cōclusio/
 nē: q̄ h̄ medietas istoz: mille annoz pōt eē corrupta an. b.
 Et ista pōt eē. a. iō. a. pōt corrupti ante. b. p̄z p̄na cū ma-
 iori r̄ minor possibit: q̄ hoc pōt eē. a. demonstrādo illā me-
 dietatez: q̄ possibile ē q̄ hoc sit. a. ergo h̄ potest esse. a. p̄z
 p̄na q̄ sc̄sus p̄posit⁹ p̄uertit cū sc̄su diuiso i p̄noie demon-
 stratio singularis nūeri absolute tēto. Et si arguit sic:
 hec medietas p̄t eē. a. ergo hec medietas potest eē maxi-
 mum tps i cui⁹ nullo istāti erit h̄ aia: p̄cedo p̄nam r̄ p̄ns:
 q̄ si p̄bat eē falsuz iserendo q̄ nullū tps malus illa medie-
 tas nec arguit ab exposito ad vñā suaz expenētū. quā illa ppo-
 sitio h̄ medietas potest eē maximū tps si bz p̄bari ratio-
 ne suplatini grad⁹: s; p̄mō bz resoluti ratione istius termi-
 ni medietas: s. cūdo bz officiar̄ respectu illi⁹ ter mini p̄t. ter-
 tio ratione suplatini. Concedo ergo q̄ hoc potest eē an. b.
 demonstrata illa medietate r̄ hoc potest esse. a. q̄ h̄ p̄posi-
 tio est possibilis: hoc est. a. que sic p̄marie significat. Et si

ponitur q̄ ista medietas sit. a. admittatur. Et tunc dico q̄
 hec anima erit in fine istius medietatis: r̄ q̄. b. erit in fine
 illius medietatis sit: r̄ in hec medietas potest eē post. b.
 sicut. b. potest eē post. b. r̄ potest eē an. b. q̄ illud qd̄ non
 erit. b. poterit eē. b. sicut etiā illud q̄ non erit. a. poterit eē
 .a. quare rē. Cū b̄t q̄s vellet q̄ pure naturaliter respon-
 derē dicerent tunc q̄ h̄ anima ante. b. non potest esse: nec
 potest esse immediate post hoc nec post. b. p̄io potest esse.
 Similiter. a. non potest esse corruptus ante. b. nec illa me-
 dietas potest eē. a. quia non potest eē tēpus mille annoz
 nec est possibile q̄ illa medietas sit. a. q̄ non est possibile
 q̄ illa medietas sit maximum tēpus in cuius nullo instan-
 ti erit hec anima: q̄ illa anima an. b. non potest esse: nec in
 aliquo instanti ante. b. potest eē. Sili nego q̄ h̄ medietas
 potest esse post. b. r̄ q̄. b. potest esse post. b. Aut q̄. b. po-
 test esse an. b. quia nihil quod non erit. b. poterit esse. b.
 nec aliqd̄ q̄ non erit. a. poterit eē. a. Et hec oīa sequuntur ex
 prioribus dictis vbi dicebā q̄ si h̄ aia erit p̄mo i tali vel ta-
 li instanti nōq̄ amplius poterit p̄mo esse ante illud istās
 nec poterit p̄mo eē post illud istans quare. rē. h̄c mām i
 ferius clarius dilatabo.

Amplius ad p̄cipale arguit sic. Aliquid i quo
 h̄ aia erit necessario erit r̄ nihil i quo
 hec aia erit ubi h̄ aia erit. ergo h̄ aia necessario erit p̄z
 p̄na: cū maior: q̄ si h̄ aia n̄ erit nihil i q̄ h̄ aia erit: erit ma-
 ior. p̄bat: h̄ necessario erit demonstrādo celuz et hoc erit
 aliquid in quo h̄ anima erit: igit̄ aliqd̄ i quo h̄ aia erit neces-
 sario erit: p̄z p̄na cū maior r̄ minor. p̄bat: anixps erit i ce-
 lo igit̄ q̄libz erit ps erit i celo r̄ p̄ p̄ns ei⁹ aia erit i celo. p̄ma
 p̄na p̄z q̄ vbi ē aia ibi ē totū. Et cōdo arguit sic h̄ aia nō
 erit. igit̄ nec necio nec p̄tingēt: anixps p̄bat: anixps si erit: ḡ
 nec ista aia erit: anixps p̄bat: nihil generabit anixps: igit̄ ipse si
 erit: p̄z p̄na r̄ anixps p̄bat. Et pono q̄ pla. post ifusione sc̄is
 ad p̄ductionez anixps mo: iat anq̄ anixps erit. Istō posito
 p̄z q̄ nihil gnabit anixps: q̄ si aliqd̄ gnabit anixps videē
 q̄ pla. h̄ nō q̄n. erit: nec q̄n nō erit: igit̄ nūq̄ gnabit: q̄ nō
 q̄n nō erit p̄z: q̄ tūc nō cōcurreret ad aliquā actionē: nec ēt
 q̄n erit q̄ tūc anixps nō erit igit̄ rē. Et Tertio arguit sic.
 Si h̄ aia p̄tingēt erit r̄ aliqd̄ nō cōtingēt erit: igit̄ desu-
 nit vel desinet eē ita q̄ h̄ aia p̄tingēt erit: p̄ns ē falsuz: p̄-
 bat: q̄ nō i. a. nec post. a. nec an. a. desinet eē ita q̄ h̄ aia cō-
 tingēt erit: nō in. a. nec post. a. q̄ tūc erit ita q̄ h̄ aia neces-
 sario erit: r̄ immediate an illud istās erit ita q̄ h̄ aia necessa-
 rio erit: q̄ immediate an illud. a. istās erit ita q̄ oēs cōe anti-
 christi sūt ita p̄lūcte r̄ approximate q̄ nō p̄nt ipediti qn h̄
 aia p̄duccet nec ēt an. a. desinet eē. Ita q̄ h̄ aia p̄tingēt erit
 q̄ si sic seq̄ tunc ista p̄clusio q̄ p̄ns desinet esse ita q̄ hec
 aia p̄tingēt erit q̄ hec aia p̄tingēt erit: q̄ an. a. p̄cessū
 desinet eē ita q̄ hec aia cōtingēt erit: r̄ tūc in. a. q̄ i quo
 libet instanti post. a. ipsa anima contingenter erit: q̄ erit in
 illo r̄ poterit esse non in illo.

Ad primum respondet negādo p̄nas: sicut
 pluries negabat: nō. n. sequit̄:
 creās h̄c aiaz necessario erit: r̄ nullū creās h̄c aiaz erit nē
 si h̄ aia erit: igit̄ h̄ aia necio erit. Et si arguit sic. Creās h̄c
 aiaz erit ergo hec aia erit. ista p̄na ē bona r̄ anixps ē necessa-
 riū: igit̄ r̄ p̄ns: nego q̄ anixps sit necessariū: q̄ nō p̄cessū q̄ ne-
 cessario creās h̄c aiaz erit: s; p̄cessū q̄ creās h̄c aiam ne-
 cessario erit. Et si ex hoc p̄cludit̄ q̄ n̄ pōt eē qn creās h̄c
 aiam erit: nego p̄nas: s; bñ seq̄ q̄ creās h̄c nō pōt n̄ eē:
 nec etiā seq̄ creās h̄c aiam erit r̄ creās h̄c aiam si pōt
 nō esse: igit̄ necessario creās h̄c aiaz erit. Sed bñ seq̄ q̄
 creās h̄c aiam necessa: to erit. Sic igitur cōcedo q̄ creās
 hanc animam necessario erit. ita concedo q̄ aliquid i quo
 hec anima erit necessario erit: r̄ celum r̄ mundus r̄ alia
 plura que erunt loca ipsius anime necessario erunt. Sed
 hec loca nō erunt loca p̄p̄ia ipsius anime: sicut nec ip-
 sius antichristi: sed bene loca cōmūnia que locabant hanc
 animam. Et plura alia indiuidua. Sed de loco proprio
 hoc esset inconueniens: nihil enim proprie locabit hanc ani-
 mam vel antichristum nisi aliqd̄ istoz istra speraz actioz
 r̄ passioz quoz nullū necio erit s; p̄esse p̄tingēt. Et si dicat

q materia prima que erit altera pars compositi erit lo-
 cus proprius ipsius aie et tamen necessario erit: q: erit incor-
 ruptibilis. Dico q materia prima alicuius compositi non
 erit locus aie pprius nec colis: q: locus e ultima superficies
 corporis continetis locati vel ipsius corp⁹ sicut ultima super-
 ficie continet locatū. Ad a p⁹ s: nullā superficiē continet suā for-
 mā subalē. q: forma subalis si ē indivisibilis ipsa ē tota i toto
 et tota in quilibet pte et sic nō continet ab illa. Si at est forma
 extēsa sicut forma bruti: nec itē continet ab ea ut locus: q:
 adinvicē coextēdūt: quare sequitur q nec sūt continua nec
 cōtigua: q: vltia nec sunt vni nec simul ex quo sequit q
 hec mā nō locat pprie ipsā aiam. loc⁹. n. pp⁹ alicui⁹ dō ē
 locato pign⁹ vlt cōtinuus. Sed forte diceretur h: videtur
 q materia prima sit corruptibilis q: gnābilis p cōmētato
 rē p̄io p̄hicoꝝ dicēte mā ē q in rei vitate gnāc mō oē ge-
 nerabile ē corruptibile. C Dico q generatio capitur du-
 pliciter. Uno p mutatiōe de nō ēē ad ēē. Et sic solū cō-
 positū vlt forma generat. Alio mō p sbiectiōe nove for-
 me cui prius nō subiciebat. Et sic intelligit cōmētator et isto
 mō pōt cōcedi q mā p̄ma ē corruptibilis: q: ipsa ē mutabi-
 lis de ēē alicui⁹ forme ad nō ēē eiusdē. Si tñ caperet corru-
 ptio⁹ p egressu vel mutatiōe deesse ad nō ēē simplr nega-
 rē tāqz impossibile q mā p̄ma sit corruptibilis vel gnābilis
 p̄mo mō: p: ergo q aliquid ipi⁹ an̄xpi necessario erit et tñ
 ipse an̄xps p̄cise cōtingēter erit: q: h mā que erit pars eius
 dē necessario erit. Et si arguit q an̄xps erit incorruptibilis:
 q: ptes sue ex qbus cōponet erūt incorruptibiles v: materia
 et forma. Et si sic an̄xps necessario erit: dico q ve-
 rum est q an̄xps erit incorruptibilis: q: ad corruptionē ali-
 cuius seqt p̄tis corruptio et ad definitionē an̄xpi: definitio
 an̄xpi p̄tū repietur nō tñ ex hoc sequitur q an̄xps conti-
 genter erit: q: licet erit incorruptibilis: vel nō poterit corru-
 pi tñ bñ moietur et definit ēē p definitionē illaz p̄tū ad
 invicē: quare et. Si tamen quis capet corruptionem con-
 verti cum morte deberet cōcedi q an̄xps ē corruptibilis
 et dici q ad corruptionē large sūptam non requiritur cor-
 ruptio alicuius substantie: sed solū separatio. C Ad secun-
 dū argumētū admissō casu nego q nihil gnābit an̄xpm:
 q: de celi et intelligētē gnābit an̄xpm: dī. n. cōiter q sol
 et hō gnāt boiem. Et si dī q hō gnābit an̄xpm: dico q
 pla. et tūc ad argumētū nō qñ erit nec qñ nō erit: dico q
 pla. gnābit an̄xpm qñ ipse pla. erit. Et cū dī q tūc an̄xps
 nō erit: verū ē: nec ex hoc sequitur q tūc generabit a platone
 dico. n. q an̄xps gnābitur qñ nō erit: generabitur enī i to-
 to tpe a p̄ncipio ifusōis feminis vsqz ad istās i quo intro-
 ducet aia itellecua: vñ nō sequitur hoc gnātur: igit hoc ē: sic
 nō sequitur hoc corūpi: igit hoc nō ē. An̄xps. n. corūper
 qñ erit: et in toto tpe in quo p̄tine introducēt in materia
 dispōēs incōnvenientes vite eius et cōvenientes forme cada-
 veris sedētes sine remedio ad mortē eiusdē: sumēdo cor-
 ruptionē secūdo mō. C Sed forte hic diceret aliquis ne-
 scis tu q duplex ē gnātiō vna successiva. Et reliqua instan-
 tanea: successiva q sit p introductionē dispōsi in mā cōve-
 niētū forme introducēde. Et instātanea q sit p infusionem
 forme substantialis in mā disposita. Ad q̄ro de gnātōe
 instātanea q gnābit an̄xpm. Tenēdo ergo gnātōnē isto
 modo: dico q pla. nō gnābit an̄xps: s: v̄tus emissā a pla.
 cū femine in matrice m̄ris instrumētaliter et in virtute pla-
 tōis et alioꝝ agētū supior. Est. n. h i pte dicēdū sic dī i ge-
 neratiōe tertij elemētū sp̄e distincti ex duob⁹ nō bñtib⁹ sim-
 bolū. Tertū ē q elemēta nō bñtia simbolū q corrupit nō
 pprie gnāt illud tertū: q: nec generat illud dū sunt: quia
 tertius elemētus nō ē: nec dum nō sunt: q: nullā actionem
 hnt nec h̄re p̄t. q: nō p̄t regnāri. Si ergo interrogetur
 a quo generet huiusmodi formalit ip̄s tertius elemē-
 tus: dī q ab eodē a quo gnānt rane et alia p putrefactōes
 .a. a qualitatib⁹ dispōnētib⁹ mā: instrumētaliter et a prima
 cā mediāte calore solis et aspectu celli. Ex qb⁹ p: q in p-
 p̄ie dī p̄ie: filius gnāsse nisi ad illū intellectum q p̄i ge-
 nuit semine. a. quo nat⁹ ē ille filius: sicut in pp: le dī q ignis
 et aqua generabāt aerē nisi ad illuz intellectuz q qñ erāt in
 sua dispositiōe p̄fecta et naturali generabāt q̄itates p̄mas

in suas materias in qbus instrumētaliter postea ē genitus
 aer: fundamentum. n. hui⁹ cōsistit in hoc in primo instāti ae-
 ris aut alterius tertij elemētū generati o: dare aliqd agēs
 actu existēs a quo iste aer h: ēē et a quo forma aeris sit in
 mān introducta in hoc instāti. Cōstat at q elementa illa
 p: o illo instāti nō sunt: quō ergo dicitur cape eē aer vel
 aliquod tertij elemētū ab istis duob⁹. Aer igit nō ge-
 nerat in hoc instāti ab illis elemētis v: aqua et igne: sed a
 caliditate et humiditate in virtute agētū supiorum pdu-
 ctis ab illis p̄cedētib⁹ elemētis. Caliditas ignis corruppe-
 bat frigiditātē aque et humiditas aque siccitātē ignis qb⁹
 corruptis solū remanebat caliditas et humiditas q for-
 me aeris nāliter cōveniunt ita in p̄posito d: dicit q plato
 nō gnābit an̄xpm: sed virtus emissā et producta ab eo in
 virtute solis et alioꝝ agentium supiorum. C S: hic forte di-
 ceretur oē q generatur gnātur a sibi fili s: hec v̄tus nō ē
 nec v̄tū ē: erit similis an̄xpo: q: nō individualiter nec in spe-
 cie: igit an̄xps nunqz generabit ab hac v̄tute: p: p̄ia cuz
 minor et maior est aristotelis in septimo methaphisice.
 C Ad istud dicit q hec p̄positio oē q gnātur generatur
 a sibi simili: dupliciter habet intelligi vno mō q oē q gene-
 ratur gnātur a sibi simili in v̄tute. i. a dispōe p̄veniente ad
 sui generationē. Et isto modo nō op: q oē q gnātur ge-
 nerat a sibi fili in specie: quia an̄xps gnābitur ab illa v̄tu-
 tute: q: tātē erit p̄ductiva et tali modo q̄te et quō ēē p̄du-
 ctivum sibi simile in specie puta plato vel aliquis alius.
 C Vel aliter dī q intelligitur hec auctoritas de gnātōe vni
 uoca q est cum generans et genitum sunt eiusdē sp̄e eū-
 taliter. Et cum caliditas generat caliditātē: de gnātōe ve-
 ro equoca q est qñ generās et genitum nō sunt eiusdē sp̄e
 sp̄alissime sicut rana generat p putrefactionē et caliditas a-
 lumie si intelligit auctoritas illa. Et isto mō pōt dici q anti-
 christus non vniuoce: sed equivoce generabit prima r̄-
 sio methaphisice ē: quia magis cōsonās ē veritati. C Ad
 tertiam responderet sumēdo ly ita prout convertit cum
 ly aliquid vel aliqua vel aliquo aliter negādo p̄ntiam: quia
 nunqz desinet eē ita q hec anima cōtingēter erit: q: nunqz
 erit ita q hec anima cōtingēter erit: quia si aliquando erit
 ita q hec anima contingenter erit vel ergo in .a. vel post
 .a. vel ante .a. non in .a. nec post .a. quia tunc erit ita q hec
 anima necessario erit. nec etiā ante .a. q: nunqz ante .a. erit
 aliquid aliqua vel aliquo aliter q hec anima cōtingēter erit.
 quia nunqz ante .a. erit an̄xps futurus: igit nunqz ante
 .a. erit hec anima futura igit nunqz ante .a. verum erit
 hanc animam fore. et ideo a fortiori nunqz an̄. a. erit q hec
 anima contingenter erit et per consequens tunc nō erit ita
 q hec anima cōtingenter erit et. Similiter non sequitur
 hec anima contingenter erit et aliquando non contingen-
 ter erit: igitur desinet vel desinet hanc animam contingen-
 ter fore: quia iam non est hanc animam contingenter fore
 nec v̄tū erit hanc animam contingenter fore: nec est nec
 potest esse aliquid aliqua vel aliquo aliter. Si autem in con-
 sequente illo sumitur ly ita convertibiliter cum ly verum
 concedo consequentias et consequens. Et dico q in .a. de
 finit esse ita q hec anima contingenter erit: q: tūc non erit
 ita q hec anima contingenter erit. Et immediate an̄ illud in-
 stans erit ita: q hec anima contingenter erit: quia in quolibet
 instāti ante .a. erit verum dicere hec anima contingen-
 ter erit. Et tunc ad argumentum q pprie cause antichū-
 sti erunt ita a proximate q nō poterunt impediri. dico q
 in quolibet instāti ante .a. poterunt impediri et in quolibet
 instāti ante .a. erit ita q ille cause poterunt impediri:
 quia quocunqz instāti dato p̄prie .a. inter ipsum et .a. erit
 tempus medium divisibile in duas medietates. Et tūc
 erit verum dicere in illo instāti q iste cause poterunt im-
 pediri i scdā medietate ab agēte nāli vlt libero. vñ si ita re-
 mota erūt tūc ipedit q p 2ª medietate illi t̄pis poterūt
 applicari et cum tanto iuvamine q tunc erit possibile has
 causas impediri quare et. Ubi tamen iponeretur ipedi-
 mēta illa p illo instāti esse corrupta vel ita debilla q p nul-
 lū agēte possēt in tā modico tpe fortificari cōcedere q p

Allo instanti primo desinet esse ita qd hec aia contingeter erit qd tuc erit ita qd hec aia necessario erit: quia tuc erit ita qd b aia erit tunc erit ita qd hec anima non pot ipediri to tunc erit ita qd b aia necessario erit: tunc an illud istas erit ita qd b aia necessario erit. **T**o tuc incipiet ee ita qd hec aia necessario erit: t p pns tuc desinet esse ita qd hec aia contingeter erit. **E**t tunc ad argumetu qn arguit hac coclusionem: qd prius desinet ee ita qd hec aia contingeter erit qd hec aia contingeter erit: ergo sic no e possibile qd prius desinet ee ita qd for. erit albus qd q for. erit albus ita no prius desinet esse ita qd hec aia contingeter erit. qd b aia contingeter erit. **E**t tunc ad argumetu assignato. c. p/pe. a. in. c. instati desinet ee ita qd hec aia contingeter erit et in. c. instati hec aia no contingeter erit: qd tuc no erit: s3 post .c. contingeter erit. quia in. a. hec aia contingeter erit: igit p' desinet esse ita qd hec aia contingeter erit qd hec aia cotin genter erit: cocedo pnam: t nego ans pro illa pte qd i. a. i/ sta: hec aia contingeter erit: imo in. a. instati t in quolibet instanti post. a. hec aia necessario erit vt superius dicebat. **E**t sic cocedo qd hec aia contingeter erit t in i nullo instati hec aia contingeter erit: qd no ante. a. qd nuq an. a. erit. o tuc nec necessario erit: nec contingeter nec etiā in. a. nec post .a. hec aia contingeter erit: qd tuc ipsa necessario erit vt di/ cti e. **E**t no sequit hec aia i. a. instati erit t poterit no ee in .a. instati: igit in. a. instati contingeter erit: sed bn sequit qd contingeter erit i. a. verutamē bn cocedo istā coclusionē qd prius incipiet esse ita qd hec aia necessario erit qd hec aia erit. qd in. c. instati incipiet ee ita qd ipsa aia necessario erit ut est cocessum: t i. c. instati hec aia non necessario erit: sed post. c. v3 in. a. instati: igit t. **E**t si arguit sic no e possi/ bile qd prius incipiet ee ita qd for. erit albus qd ipse erit albus igit no e possibile p idē qd prius incipiet esse ita qd hec aia necessario erit qd hec aia necessario erit nego pnam: qd in ante arguit sine termino exponibili t i cocessuete cu ter/ mino exponibili: vñ i alijs terminis verificatur huiusmodi coclusiones v3 qd prius incipiet esse ita qd tu oē currens eris qd tu oē currens eris: ut posito qd tu eris primo in. a. instati t qd multa currēt vsq ad. c. istas. Sed a. c. instati vsq ad fine mundi no currēt aliqd pter te. **I**sto posito p3 coclusionē qd in. c. instati incipiet ee qd tu omne currens eris: qd tunc non eris: sed post. c. instas v3 post. a. tu oē currens eris: qd tunc aliquod currens eris t tuc nullū erit currens qn tuc tu illud eris: igit t. **S**ed forte arguit sic. **T**u cocedis istā pri' incipiet ee ita qd hec aia necessario erit qd hec aia necessario erit: quare igitur no cocedis istā silr pns desinet ee ita qd hec aia contingeter erit qd hec aia contingeter erit. dico qd ratio ē dict: qd aliqñ erit ita qd hec aia necessario erit t tuc hec aia no necessario erit sed post illud istans: mo no ē simile de alia qd nuquā hec aia contingeter erit: io non prius desi/ net esse ita t. **C**ōtra istā respōsionē arguit sic per duo media: primo noto illud istans in quo erit ita qd illa anima necessario erit t sit illd istas vt sup' ponebat tuc. c. sit i. c. instati no erit aliq cā pductua i aliq pportione sortio: qd i/ mediate an. c. igit qd rōne an. c. poterit illa ipediri ab aliq agēte debili eadē rōne t in. c. poterit ipediri ab aliquo agē te sortio: vel sequit qd in infinituz difficiluz erit ipedire in .c. instati illā aiam fore qd imediate an. c. **S**ecūdo diffi/ ciluz arguitur sic. **S**i in. c. instati erit ita qd illa aia necessa rio erit in. a. ergo istā ita qd illa aia necessario erit in. a. pro/ bo pnam t sig' vñ istas qd tm distet a. c. p. cise sic. c. distet ab. a. qd sit. d. t qd e. p. cise tm distet. a. d. sicut. d. a. c. et p' militer dicat de. f. respectu. e. t. g. respectu. f. t sic p' tunc vsq ad hoc instans pns: tuc sic in. c. instati erit ita qd illa aia necessario erit i. a. ita i. d. instati erit ita qd ista cā necessario erit i. c. t in. e. instati erit ita qd cā isti' cāe de necessario erit in. d. **E**t in. f. instati erit ita qd cā alterius cāe necessario erit i .e. **E**t sic cōtinue vsq ad hoc istas pns: **E**t tuc fiat ista pse quēta: illa cā erit i. g. igit ista cā erit i. f. igit cā imediate se quēs erit i. e. illa cā erit i. e. igit altera p' p'pina erit in. d. il la erit in. d. igitur imediate erit in. c. **T**ūc vltra illa cā erit i .c. igit hec aia necessario erit: ergo a primo ad vltimum supposito qd iam .g. instas eēt sequit qd illa aia necessario

erit. **E**t p' pns no p' i. c. instati erit ita qd b aia necessario erit. **A**d ista r'ideo. **E**t p'rio. **A**d p'mū dicēdo qd in. c. instati erit ita qd b anima necessario erit et nuq an: t pcedo qd in. c. instati erit ita qd hec anima non poterit ipediri qn erit. vñ ē in pposito valde aduerten/ duz de ly erit. ita qd tu debes concedere qd in. c. instati erit ita qd b anima necessario erit: t in. c. instati poterit im/ pediri qd illa nuq erit: sed in. c. instati erit ita qd illa no. pote rit ipediri qn erit: qd sicut dixi pns: tuc erit ita qd omnia agentia sūt ita p'pinq t omnia impediētia ita remota vt de bilia qd no pnt in tā modico tpe applicari vel fortificari: s3 tñ in. c. illa poterit ipediri: qd iā hēm' tps satis magnū ad ponēdū ipediētia sufficiētia p. c. instati. **E**t tuc ad argumē tū qn arguit qd i. c. instati no erit aliq cā pductua illi' aie i aliq pportioe sortio: qd imediate ate. c. ergo qd rōne pote rit pns ipediri p idē in. c. instati poterit ipediri pcedo con sequētia t psequēs: s3 tñ in. c. instati erit ita qd hec anima no poterit ipediri. **E**t si hoc cocludat: negat pna: sicut supposito qd puer hūerit anē in manu sua qd iā pmo euo/ let ab eo: tuc ille puer i3 sit sortio: qd imediate an fuerit. t auis multo debilio: tñ no seqt qd si imediate an hoc fuisse cit detinerē illā qd iā sufficiat. ita ē in pposito dicēdo. **E**t tuc ad coclusionē adductā qd in infinitū difficult' erit ipedire hāc animā fore in. c. instati qd imediate an: dicitur negādo: qd ita bn poterit ipediri hāc animā fore in. c. instati sic āre no igit in infinitū difficult' t. **S**i tñ pcludit qd in. c. instati erit ita qd in infinitū difficult' ē impediēre hāc animā fore qd imediate an. c. itex nego illā pnam: qd in. c. instati erit ita qd hec anima no pot nec poterit ipediri igit tuc erit ita qd no aliquat' facilius nec aliquat' difficiluz pot hec ani/ ma ipediri: igit tuc no erit ita qd in infinitū difficult' ē im pedire hāc animā fore qd imediate ante t. **A**d scdm argumētuz quādo arguit signādo omnia ista instantia eq distātia ab invicē sicut. c. distat ab. a. admitto. **E**t quando arguitur a primo ad vltimum: nego omnes psequēcias in ter medias imo illa psequētia no valet. ista causa erit in. c. igit illa anima erit in. a. qd tam ista pot ipediri hēm' eniz satis de tpe ad imediēduz eam. **S**ed hec consequētia ali/ quando bene valebit. **I**sta causa ē i. c. igit hec anima erit dato enim qd eēm' in. c. dicerem illaz consequentiam esse bonam: quia nemo pot ipedire illaz animā fore pp remo tionē t debilitatē impediētium que non possent applicari in tam modico tempore. **I**stō. n. pcedo talē consequēciam nec p'ilem de forma sed solum gratia mē: qd non vñ quō nāliter posset fieri anō eē vey sine pnte. vnde ē notanduz qd aliq sunt res pducēde t āteqz ille erunt erit ita qd ille ne cessario erunt sicut hoies t animalia. **E**t aliq sunt future t tamē nunquaz anteqz ille erunt erit ita qd ille necessario erunt. **S**ic posito qd ego cras mouebo digituz meuz vel faciam aliqñ actum qd depēdet de voluntate mea nuqz erit ita qd necessario mouebo digitum meuz vel faciaz an quē talē actum. **C**ōsilis ē respōsio totaliter ad argumen/ tum vnum qd solet fieri de molaris descēdēte ad centz sup posito qd aliqz molaris descēdet ad cētrum terre adeqte in illa hora: tunc arguitur qd ille molaris necessario dev/ scendat ad cētrum: sit. a. punctus cētri ad quez vltimo t finaliter erit. **E**t arguitur sicut prius signādo vnum pūctū v3. b. ita propinquū. a. qd p illo instanti erit ita qd ille molaris necessario erit i. a. deide assigno. c. pūctū eq distā stem. a. b. sicut. b. ap. a. **E**t aluz suntr. f. d. eq distāte. a. c. sicut. c. a. b. t sic cōtinue vsq ad b istas pns. **T**uc arguit sic: ille molaris erit ad. b. igit erit ad cētrum. **E**t per idem si erit ad. c. erit ad. b. **E**t si erit ad. d. erit ad. c. igit si erit ad .d. erit ad cētrū: sed iā forte n poterit ipediri qn erit i. d. er go ē n poterit ipediri qn erit ad cētrū: t si sic ille molaris necessario erit in cētro. **C**ōtra r'ideo negādo pnam illā a p'rio ad vltimū t oēs pnam iter medias. **E**t. n. cōsilr dicē dū sicut ad pcedēs v3 qd i. b. erit ita qd ille molaris neces/ sario erit ad cētrū t tñ i. b. poterit ipediri: sed in. b. no erit ita qd poterit ipediri quare t. **E**x p'dictis correla/ rie seqt qd si absolute ponit an' p'p' no eē sed fore no ē imē diate negāda b p'positio p'posita: b aia necessario erit: sed

ambanda quia forte la e veru q illa necessario erit: q: for
te e h tepus ita ppe suu pnu ee q no poterit apu ipediri
quin erit: vbi tn ponat lga distaia t tps magnitud iter
hoc istas t suu pnuu ee sicut i qonis pncipio ponebat ee
illa pp d imediate pposita negada: bec at q dicta sut: q an
teq h aia erit. erit ita q h aia necessario erit volo nalu di
xiste secuduz expositionem mdi necessario pbsice tentuz
vt superius declarauit: q: de potetia dei suz cert q ptine
antq h aia erit. erit ita q h aia poterit ipediri q nuq erit:
q: oem effectuz futuz pot tpe ipedire cu no necessitet ad
extra: sed inere t libere libertate ddictiois qdly tale aget
vel pducet. Silt expondo modu necessarij sophsitice p
ee t no posse no ee dz negari q antq h aia erit: erit ita q
h aia necessario erit: q: sim? ia in. c. istati t probo q h aia
poterit no ee. Aliquado h aia no erit: igit h aia poterit no
ee. Ista pna e bona: t ass. pbat: q: tuc h aia n erit demod/
strado scdaz pte pportionalē hui? pui tps iter. c. t. a. t tē
erit aliq: igit aliqn h aia n erit: p3 pna a resoluētib? ad reso
latu p3 g? q n seqt: i. c. istati erit ita q h aia no poterit tpe
diri qn erit: ergo i. c. istati erit ita q h aia no poterit no esse
q: h nuqua iter. c. t. a. erit ita q h aia ipedit q no erit: tñ
cōtinue iter. c. t. a. erit ita q h aia non ē: quare tē.

Amplius ad pncipale arguit sic: necessario bec
aia erit dū anrps erit: igit necessario
h aia erit: p3 pna a tpali ad alterā pte t ans pbat: h aia
erit dū anrps erit t non pot ee qn h aia erit dū anrps erit
igit necessario bec aia erit dū anrps erit: p3 pna ab expo
nētib? ad expositū t maior silt sed minor pbat: q: si no de
tur oppositū q pot ee q h aia n erit qn anrps erit. Et po
nat in ee q h aia no erit qn anrps erit t statim sequitur d/
dictio: v3 q h aia erit t h aia no erit: q: si anrps erit h aia
erit t si h aia no erit qn anrps h aia no erit qre tē. C Se
cūdo arguit sic. Et signo oia q pnt pmouere ad pductio/
nē illius aie t oia q pnt ipedire ei? pductionē. Tūc quero
nūqd ista pmonētia sint fortioꝝ qz illa ipedētia vel debi
lita. Aut eque forma pisse. Si fortioꝝ seqt q h aia neces
sario erit: q: no pot ipediri cu ia assignata sint oia q pnt i
pedire. Si debilita: igit ista aia nuq erit cuz ia assignata
sint oia q pnt pmoue. Si eq forma seqt q q rōne ista erit
eadē rōne ista no erit. C Tertio arguit sic. Anrps no erit
igit h aia no erit t p pna nec necessario nec ptinger. an
tecedē pbat. anrps no generabit: igit no erit. Ans pbat
q: si anrps generabit: t no ē maior rō: qre magis ab vno
hoie qz a reliquo: igit a quolibz hoie poterit generari: t
sic ab illz q no erit p3 su? poterit generari imo a seipso po
terit generari. Et eodē mō seqt q ipse poterit seipsā gene
rare: p3 em suū: mēz suā: t plures quos nuq generabit
Et q no erit maior rō de vno hoie qz dereliquo pbat: q:
ita bñ poterit cōiūgi t cōmisceri mri anrpi vn? bñ sicut
ali? t ecōtra: qre tē.

Ad ista argumēta rñdetur. C Ad pnu nego illā
pntiam de forma: necessario bec aia erit
dū anrps erit: igit necessario h aia erit. Nec arguitur a tē
porali ad alterā pte sed a ppōne de tēporato extremo: i/
mo nec a tēporali ad alterā pte ē bonū argumētū: vñ n seq
tur: dū oē aial fuit i archa noe oē aial fuit i archa noe: igit
oē fuit in archa noe: p3 q pns sit fallū: t q ans sit verū p/
bo: tūc oē aial fuit i archa demonstrādo istas p quo fuit
verū q oē aial fuit i archa noe t tūc fuit dū oē aial fuit in
archa noe: igit dū oē aial fuit i archa noe oē aial fuit in ar
cha noe: p3 cōsequētia a resoluētib? ad resolutuz: t maior
p3 h minor pbat: q: tūc fuit i illo istati i quo oē aial fuit in
archa noe. Silt n seqt: dū anrps erit h aia necessario erit
igit h aia necessario erit: pns ē fallū vt p3 t ans ē veruz
q: i. a. istati h aia necessario erit. t. a. istas erit dum anrps
erit: igit dū anrps erit: h aia necessario erit. Iā obstante
q pna illa non valeat nego tñ ans v3 necessario h aia erit
dū anrps erit. Et tūc ad p: obationē nego q no pot ee qn
h aia erit dū anrps erit: imo bñ pot ee q h aia no erit dū
anrps erit: q: seqt h aia no erit: igit h aia n erit dū anrps
erit: t ans ē possibile: igit t pns: q pna sit bona: p3: quia
oppositū pntis repugnat ant: v3 bec aia no erit t h b aia

erit dū anrps erit: admitto: t nego q ex illa sequatur d/
ctio: sed bñ seqt q h no erit: sed no seqtur q h aia erit: q:
no seqt q anrps erit cu ex negatiua no p:gnate n seqtur
affirmatiua. Et si arguit sic: h aia no erit dū anrps erit: igit
tur h aia no erit t anrps erit: nego pnam. Et si dicit q ar
guis a tpali ad copulatiuā verū ē: sed ex h no seqt q pna
sit bona: q: no semp a tpali ad copulatiuā ē bonū argumē
tū: sicut no semp a quacūqz cathegorica ad vnā copulati/
uā fit bonuz argumētuz. vñ no seqt. Chymera no legit q
currit: igit chymera no legit t chymera currit: ans. n. est
veruz t pns falluz. Et si dī q h similitudo no est ad pposi/
tuz. q: h arguit ex vna cathegorica pus autem arguebat
ex vna tpali. Dico q h arguebat ex vna tpali no tñ obstat
q arguebat ex vna cathegorica. q: quelibet tpalis ē cha/
thegorica t no ypothetica: vt i tractatu ypotheticaz: disti
se clarebit quare tē. C Ad secunduz argumētuz solet re
sponderi dicendo q illa no sunt fortioꝝ nec debilita nec
eque forma: q: n sunt nec ē possibile illa ee demonstrādo oia
q pnt pmouere ad pductionē illi? aie. Sed hoc no ē ver:
q: ia sunt oia q pnt pmouere ad pductionē illi? aie: q: ia
sunt aliqua q pnt pmouere ad pductionē illi? aie: t nulla
sunt que pnt pmouere ad pductionē illi? aie qn illa sunt ia
igit tē. p3 pna cuz maior t minor silt: q: suz opposi/
tuz ē falluz v3 aliq sunt q pnt pmouere ad pductionē illi?
aie q ia no sunt. Silt cōcedo q ia sunt oia q pnt ipedire
illā aiam q: ia sūt aliq q pnt ipedire istā aiam t nulla sunt
q pnt illā aiam ipedire qn illa ia sunt: igit tē. p3 pna cum
maiori t minori vt pus: q: dictionuz ei? falluz: dato enī
q pisse duo eēt pmouētia ipi? aie cōcederē q illa sūt oia
pmouētia illius q pnt: ee: qn illa sunt ista assignata igit tē.
C Unde no seqtur aliqua pnt ee pmouētia q no sunt ista
igit ista no sunt oia pmouētia illi? aie. Cōcedo ergo q ali/
qua sunt oia pmouētia possibilis t imaginabilia t tñ aliq
sunt possibilis pmouētia q n sūt illa nec h ē iueniēs scienti
mām ampliationū. Idō tñ rñderi ad id qd tāgit argu/
mētum sine sophismate assignādo oia pmouētia isto mo
do t oia ipedētia. i. h aliq poterunt pmouere ad pductio
nē illi? aie q illa ia sint. Et si aliq poterunt ipedire illā pda
ctionē q illa ia sint. Ito posito fiat argumētuz ut p3? nun
quid illa pmouētia sint fortioꝝ vel debilita qz illa ipedien
tia vel eque forma. Et certuz est q casus isto mō possit? est
ipossibilis: q: nihil qd no est t pot esse pot i hoc istati pre
senti esse vt pluries dicebat: verumtā q: casus no ipicat
dictionez fo: malr pot bñ admitti. Et tunc dico q stat sa
tis bñ illa pmouētia esse fortioꝝ qz illa ipedientia. Et
tunc cuz pcludit q bec aia necessario erit nego pnam. t ad
probationez q: no pot ipediri qn bec aia erit: nego. Et cū
dī q ia assignata sunt oia q pnt promouē cōcedo: h ex hoc
no seqt qn aia poterit ipediri: q: h omnes ille cause pro
mouentes sint ia fortioꝝes pnt tñ tñ debilitari t cō oppo
site fortificari q bec aia nuq erit. C Ad similt dīco q stat
cuz eodez casu q ista ipedientia sunt fortioꝝa. Et tunc seqt
q bec aia nuq erit: q: h sint ia fortioꝝa pnt tñ debilitari
t cōe promouentes fortificari i tñ q sufficient hāc aiaz p/
ducere. Itē dīco q cuz eodez casu stat q oia illa ipedien
tia t oia illa pmouētia sint eq forma t ex hoc no seqt q
q rōne bec aia erit q eadez rōne bec aia non erit: q: h illa
sint ia eq forma possibile est tñ q promouētia icipiāt fo:
tificari t fortificabuntur vsq ad antirpi p: ductionem t
q ipedientia ptine debilitabunt vsq ad idem istas. ex/
quo p3 q bec aia erit no obstat q illa oia sunt eque for
tia. Silt est possibile q ipedientia illa ia icipiāt fortificari t
fortificabūtur ptine vsq ad. a. istas. Et q pmouētia pt
nue debilitabunt vsq ad dictū istas qre seqt q bec aia n
erit no obstat q ista pmouētia t ipedientia sint eque
forma. Et sic p3 rñso ad argumētum. C Ad tertuz cum
dicitur q antichristus a quolibet hoie poterit generari: ne
go. dico. n. q si generabit a platōe nuq ab alio hoie po
terit generari. Et tunc cuz dī q no erit maior: rō de vno
hoie qz de reliquo qz ita bene poterit cōiūgi vn? homo
sicut alius mri antichristi: nego pnam: q: si ex mfe anti/
christi ex alio homine deberet aliquid generari nunquā

antichristus generaretur: s; alius homo vel aliquid aliud
 q; ad variatione me v; forme subalis copositi totu variat
 copositum: q; b copositu nuq; erit ide variata ei pte itri
 seca r pncipali. Ad o certu e q; si cu mfe anrpi cougeret
 all? a platone alia pducat mam disposita q; pla. r p pns i
 troducere alia forma: eo q; varietas dispositu i nuero in
 ma variat formā subale. Et sic seqt q; anrps a nullo alio
 gnari poterit q; a platone: q; variatis formis itrinsecis ua
 riatur copositu. Ex q; pns seqt q; anrps ex nulla alia mu
 liere q; ex illa q; erit m; sua poterit gnari: q; dato q; ex alia
 tuc ex alio semine r si sic ex alia ma r p pns no erit ide: i
 mo nec poterit an. a. istas gnari: r b pp cotinua successio
 ne hūanoz. Si. n. alia hora poterit gnari ponat. Et tuc se
 quit statim q; illa ma nulla hora i alqb? pub? erit resoluta
 r i alijs restaurata. Ex quo sequit q; no erit eadē ma r p
 pns no idē anrps q; eadē forma gnanda no pot ex q;libet
 diuersa; mēru totaliū gnari: q; no eisde nūero dispositibus
 pnt mē diuerse eē disposite: q; tuc seqret q; eadē forma
 posset bis gnari: q; dato q; sit gnata ex. a. ma pot gnari ex
 .b. cu. b. sit equē i potētia ut pns: q; no videt qre ma pns
 .b. pdiderit suā potētia respectu illi? forme. I; talis forma
 sit educta de potētia. a. cu potētia. b. sit idifferēs penit? ad
 dictā potētia. a. seqt ergo q; si aia anrpi no pducat ex sua
 mā i q; genita erit nuq; apli? ex alia mā poterit generari.

Contra istam

ratione arguit sic: si anrps n
 poterit a duob? hoib? p idez
 nec aliqs ali? effect? poterit a plib? agētib? gnari: pns e fal
 sum: q; cadauer pot a plib? hoib? gna: i: q; a plib? hoibus
 pot iterfay mēru totaliū gnari: q; no eisde nūero dispositibus
 pnt mē diuerse eē disposite: q; tuc seqret q; eadē forma
 posset bis gnari: q; dato q; sit gnata ex. a. ma pot gnari ex
 .b. cu. b. sit equē i potētia ut pns: q; no videt qre ma pns
 .b. pdiderit suā potētia respectu illi? forme. I; talis forma
 sit educta de potētia. a. cu potētia. b. sit idifferēs penit? ad
 dictā potētia. a. seqt ergo q; si aia anrpi no pducat ex sua
 mā i q; genita erit nuq; apli? ex alia mā poterit generari.

ratione arguit sic: si anrps n
 poterit a duob? hoib? p idez
 nec aliqs ali? effect? poterit a plib? agētib? gnari: pns e fal
 sum: q; cadauer pot a plib? hoib? gna: i: q; a plib? hoibus
 pot iterfay mēru totaliū gnari: q; no eisde nūero dispositibus
 pnt mē diuerse eē disposite: q; tuc seqret q; eadē forma
 posset bis gnari: q; dato q; sit gnata ex. a. ma pot gnari ex
 .b. cu. b. sit equē i potētia ut pns: q; no videt qre ma pns
 .b. pdiderit suā potētia respectu illi? forme. I; talis forma
 sit educta de potētia. a. cu potētia. b. sit idifferēs penit? ad
 dictā potētia. a. seqt ergo q; si aia anrpi no pducat ex sua
 mā i q; genita erit nuq; apli? ex alia mā poterit generari.

paccidens illa potētia e corrupta: sed no potest sic dici de
 agentibus in potētia de perse: q; talis potētia corūpi non
 pot de paccidens imo pns debet reduci ad actū rē. patet
 ergo q; sicut anrps a pluribus agētib; de pse non sim al
 cōcurrētib; generari non poterit sic nec illud cadauer: s; s;
 solū a pluribus agentibus de paccidēs non simul cōcurrē
 tib; sicut dictū est quare p; solutio argumētū. Ex his
 ergo p; sequi q; illā caliditate quā. a. ignis pduxit i manu
 mea no potuit aliquis alius ignis pducere: r manus fr
 gida no potest calefieri eadē caliditate numero a quolibet
 plurium agētū no simul cōcurrētū. Similiter ignis qui
 est generat? nuq; poterat generari ab alio igne. Confe
 quēter dicitur q; pullus q; nascetur ex ovo posito sub vna
 gallina nuq; idē numero nasci poterit ex eodē ovo posito
 sub alia gallina: qm dato q; sit agens pncipale idē. s. semen
 galli: verūtn diuerse forme ex materia educētur necessa
 rio pp diuerfas nūero dispositas a diuerfis galmis q;
 dispositōes ad formā generādā necessario requirūt. Itē
 dato q; videas aliquod ouū r auferatur te latēte r silē ap
 ponatur dico q; secūdū ouū porē vifione no conferuat: sed
 aliā generat de nouo que non est prima: quia prima defuit
 esse ad remotionem pūmū obiecti cōseruātis eandē: verū
 est tū q; no hāc fieri mutationē sentis imo credis hanc vi
 sionem esse pūo: em sicut credis hoc ouū eē illud qd pū
 vidisti r i hoc deciperis rē. Dico etiā q; idē cōcept? si
 ne eadē spēs itelligibilis numero no ē pducibilis a fantas
 mate soz. r a fantasmate platonis sed bene sitis: r idē vlr
 repñans. Et notāter dico cotinue de effectu i numero: q;
 idē effect? i spē pot producta diuerfis agētib; i spē vt p;
 de igne producto ab alio igne r de igne producto p reflex
 ionē radioz solarium: q; idē ē ignis i spē lz sit duo in nu
 mero: r cause etiā sūt diuerse in spē. Stat bene q; cāe di
 uerse in spē sint cōsimilis virtutis in spē qd sufficit ad idē
 pūficam productionē i spē. sed nulle cause totales nume
 raliter diuerse sunt eiusdem virtutis. pot ergo pnr ex his
 elici dictis q; no sequitur: idē effectus nūero a plurib? agē
 tib; de perse no cōcurrētib; pot cōseruari: igit r pdu
 ci vel generari: q; stat eundē ignē a duobus ignibus con
 seruari eandē caliditate vel frigiditatez caloribus vel frigi
 ditatibus cōseruari: sed nullū illorū a pluribus pot gene
 rari vt dictum ē. Itē no sequit idē effectus pot eē a pluri
 bus causis finalibus: igitur r efficientibus cū non sit silū
 do: q; finis simplr frequēter nihil agit ad productionē de
 perse. Agēs aut semp coagit: verūtamē q; qñq; finis gra
 tia cuius r agens coincidūt r sunt idēz: ut ignis generās
 ignē immediate intendit se pmanere r immediate pfectionēz
 mūdi. Ideo de tali fine pot dici q; ex diuersitate finū ta
 lium arguitur diuersitas effectus in numero. Itē no se
 quitur: cause agentes sunt extrinsece: igit ab eis non d; d i
 uerficari effectus cū ab extrinseco effectus no capiat vni
 tate. Dico q; lz ab extrinseco effectus no capiat vnitatē cap
 it tū vnitatē ab intrinseco quod qdem intrinsecum variat
 ad variationem causarum extrinsece: productū aliam r
 aliam in numero dispositionem. Item non sequit: oēs
 cause pter primā sūt instrumentales: ergo pp earum diuer
 sitatem no debet effectus variari: q; lz oēs cause pter p
 mam respectu prime sunt instrumentales sūt tamē cause p
 se agētes respectu effectuum. iō ad earum variationē va
 riat effectus: vbi tamen essent cause no de perse agētes
 verum est q; ad diuersitate ipsarū no deberet cōcludi di
 uersitas effectus: sicut patet de fabro faciente cultellū pro
 posita enim mā artificiali eadem posset faber cum diuer
 sis instrumentis puta cū diuersis maleis eūdē cultellum
 pducere: no obstante q; instrumenta fuissent diuerfa:
 q; de pse concurrētia non variantur ad fabricationem cul
 telli sed mere instrumentaliter p hoc ergo r similla pote
 rit valēs respōdens se defendere r suis oppositiōib? ple
 narie satisfacere: quare rē.

Amplius

ad pncipale arguitur sic. Aia anrpi
 non erit ergo nec necessario nec con
 tingenter erit: p; psequētia r antecedēs probatur: aliqua
 anima anticristi non erit: igitur anima anticristi non erit.

patet consequentia a particulari ad suam indefinitam: antecedens probatur anima tua antichristi non erit & anima tua est vel erit aliqua anima: ergo aliqua anima antichristi non erit: p3 consequentia ab inferiori ad suum superius negatione postposita & cum debito medio: minor est vbi p3 & maior similis: quod suum contradictorium est falsum: v3 omnis anima tua antichristi erit. **C** Secundo arguitur sic. qd bec anima non contingenter erit: qd si bec anima contingenter erit: ergo bec anima potest contingenter esse: consequens est falsum: igitur & antea: & consequentia p3 quia in alijs terminis bene sequitur vt tu eris homo igitur poteris esse homo. Tu eris omnis homo: igitur poteris esse omnis homo: antichristus erit homo qui est igitur antichristus potest esse homo qui est. Et sic in omnibus alijs valet consimilis consequentia: & qd pns sit falsum p3: qd si bec anima potest contingenter esse ponat ergo qd ipsa contingenter sit: & statim sequitur predictio: qd sequitur: illa anima contingenter est. igitur ipsa est igitur illa est eterna & incorruptibilis igitur necessario est & si contingenter. **C** Tertio arguitur sic. Nec anima non potest incipere esse: ergo bec anima nunquam erit: p3 pna & ans pbat: qd si non: detur oppositum. Et arguitur sic: bec anima poterit incipere esse & aliquando non poterit incipere esse igitur dabitur primum instans in quo poterit incipere esse vel ultimum in quo non: patet consequentia & consequens est falsum: igitur & antecedens: non pro secunda parte ergo pro prima: qd consequens sit falsum pbat: na qd non sit dare ultimum instans in quo bec anima non poterit incipere esse. p3: quia bec anima non potest incipere esse per remotionem de pnti v3 nunc non est & immediate post istas pns erit: qd si ipsa nunc non est igitur ma adhuc non est disposita: igitur deficit aliquis excessus vltimitudo dispositio: qd cum sit vel erit diuisibilis sequitur qd intro ducatur p partem post partem. Et sic non sine diate post istas pns introducet tota illa latitudo & per pns bec anima non immediate post istas pns erit: quare sequitur qd bec anima non potest incipere esse per remotionem de pnti: & per pns non dabitur vltimum in quo non est. Nec etiam poterit dari primum instans in quo bec anima poterit esse qd quocumq; dato ant illud illa poterit esse cum pnti pnter erit & poterit non esse in illo.

Ad primum respondet dubitatio illa pna anima antichristi non erit: igitur nec necessario nec contingenter erit: qd ly antichristi in genitio casu teneri potest a parte subiecti & regi ab illo termino anima vel teneri a parte predicati. Si tenetur a parte subiecti concedo pntiam & nego antecedens. Et tunc ad probationem. Aliqua anima antichristi non erit: ergo anima antichristi non erit: concedo consequentiam tenendo in ante ly antichristi ut prius & nego ans. & tunc ad argumentum: anima tua antichristi non erit & anima tua est vel erit aliqua anima igitur aliqua anima antichristi non erit: nego pntiam: nec arguitur euz debito medio: qd deberet sumi pro minori qd anima tua est vel erit anima antichristi qd est falsum. Si autem ly antichristi teneat se a parte predicati antecederet illo nego pntiam: sicut non sequitur: aliquid anima non erit antichristi ergo nec necessario nec contingenter illa anima erit. Et quo p3 ista conclusio qd precise vna erit anima antichristi et tamen ois anima antichristi erit: & anima antichristi non erit: p3 pna pars: qd anima antichristi erit & non erit anima antichristi quoniam illa erit. Et sic conclusio p3 similiter: qd anima tua antichristi non erit & anima tua erit anima. Et si dicitur qd concedo predictio: nego tenendo genitio casum in prima a parte subiecti & secunda a parte predicati. vbi pcedo i simili qd omne animal risibile est & aliquod animal nullum risibile est: ois animal rationale est aliquid animal nullum rationale est tenendo ly risibile & rationale in primis puta vltimis affirmatiuis a parte subiecti & in particularibus negatiuis a parte predicati. Et sic patet qd illa non sunt contradictoria cum non sint sinonimorum predicatoꝝ: quare etc. **C** Ad secundum argumentum nego istam pntiam. Anima antichristi pnter erit: igitur anima potest contingenter esse: qd impossibile est qd ipsa contingenter sit: vt argumentum pbat. Et tunc ad probationem pntiam qd dicitur qd in alijs terminis bene valet consimilis modus arguendi: dico qd verum est quod quilibet gratia magis: qd si ois v3. vbi non sequitur: bec anima erit anima que non est igitur bec anima potest esse qd non est: ans est verum vt p3 & pns falsum: qd impossibile est bac animam esse animam que non est: ergo bec anima non potest esse anima

que non est: patet consequentia: quia ly anima non potest facere sopbilis iō sensus diuisus puerit cum sensu cōpositio: veritatem si concluderet qd bec anima potest contingenter fore concederem: consequens: qd possibile est qd bec anima contingenter erit: concedere est qd bec anima contingenter potest esse: qd bec anima potest esse & potest esse qd illa non potest esse: qd potest esse qd illa non erit in a. instanti modo eo ipso qd illa non erit i. a. instanti illa non poterit esse p hoc ergo p3 responsio ad tertium argumentum. cum arguitur qd si bec anima poterit incipere esse vel vltimum in quo poterit incipere esse vel vltimum in quo non dico qd dabitur primum instans in quo illa anima poterit incipere esse & illud est a. instans qd i. a. instanti illa non poterit incipere esse. & nunquam ante. Et tunc ad argumentum illa anima poterit contingenter erit in a. instanti. igitur poterit non esse in illo: concedo consequentiam & pns. Et ex hoc postmodum non sequitur qd bec anima poterit esse ante a. vel ante a. poterit esse qd mutatio illa que fiet pro a. instanti nunquam ante a. instans potest fieri eadem in numero. Sicut concedo qd a. instans erit vltimum in quo bec anima poterit incipere esse: qd bec anima in illo instanti poterit incipere esse & nunquam post: qd mutatio que fiet p. a. instanti nunquam post a. instans poterit esse. Et ut bec responsio clare intelligatur presuppono tria: primo presuppono omnia dicta in primo principali pcedente i rursus facta ad tertium argumentum: quod idem numero a pntiam agendum non simul concurrentibus de pte generari aut pducit non potest. Secundo suppono qd dato aliquo motu facto vel fiendo i aliquo tempore impossibile est ipsum fieri vel fuisse factus: in alio tempore: pbat motus ipsoportat moueri in tempore p pbm pntiam pntiam igitur a. motus factus i tpe. b. ipsoportat moueri i tpe. b. Sed moueri i tpe. b. non potest esse i alio tempore qd i. b. igitur suppositio vera: p3 pna & minor pbat: qd moueri i tpe. b. includit tunc vera. b. in ois tps. b. non potest fuisse nec fore i alio tempore: qd tunc sequeretur de possibili qd aliquid est pnterius & pnterius non est pnterius supposita illa veritate qd nihil potest bis generari. Item arguitur sic. impossibile est motus celi qui est i vno tempore esse in alio ergo nec aliquid aliorum poterit esse in alio qd in illo in quo erit: pna patet per pbm octavo pntiam: qd ois alter motus dependet ex motu celi. Et ex alio qd remotione principalis cause & variatio facit variationem in effectibus vt dicebatur sed motus celi est principalis causa omnium motuum corporum inferiorum primo methauro:um .12°. methaphisice 7. 2°. de generatione: igitur si ille non poterit esse in alio tempore nec aliquid alter: ans principale p3: v3 qd motus celi factus i vno tempore non potest nec poterit esse in alio: quia idem motus celi non potest reddere cum non possit reddere tps idem. Si enim ille motus celi posset esse in alio sequitur qd idem posset bis fieri quod est falsum. Ex hac ergo suppositione sequitur qd eundem cursum numero quem antichristus faciet in prima die sui esse non poterit i secunda die pducere. Si enim expectabit antichristus currere vsq; ad decimam diem eundem cursum numero non faciet sed vnus alius. Itaque sequitur ex eadem suppositione qd illud quod acquiritur p vna mutatione seu motus totalis est terminus intrinsecus & proprius impossibile est acquiri p aliam mutationem totalem seu alium motum totalem: qd mutatio acquisita habet distinctionem numeralem: qd etiam specificam a termino ad quem vadit: igitur quodocumq; esset alia mutatio numero terminus esset alter & per consequens productum per vniam mutationes vel producendum per aliam produci non potest. Et notiter dicitur illud quod acquiratur tanquam terminus proprius et intrinsecus: quia diuersi motus locales possunt attingere eundem locum quare locus non est terminus proprius & intrinsecus motus localis. sed potius sua pars est terminus eius sicut habet videri tertio pntiam: secundum capitulo. De etiam in conclusione totali: qd forme possibilis: possibile est qd idem terminus acquiratur p vna motu totali & p alium qui est sua pars: vt totali calefactione acquiratur caliditas & eadem ly partialiter acquiratur medietate eiusdem calefactionis quare etc. **C** Secunda suppositio est ista qd ois mutatio inferior dependet a celo tanquam a causa sui principali & in fonte principaliter ad suam generationem patet primo methauro:um capitulo secundo & duodecimo methaphisice

ce octavo philosophico: in secundo de generatione. Ita ergo quod celum agit in ista inferiora per aspectus quibus influit et ex hoc dicitur causa agens de parte ad generationem effectus et etiam sui influentia. **C** Ex ista suppositione et alijs sequitur quod anima antichristi ante. a. instanti produci non poterit: probatur et pono quod in. a. instanti produceretur per mutationem. b. Si ergo poterit produci ante. a. ponatur ergo quod produceretur per mutationem. c. in. d. instanti: et arguitur sic. b. mutatio non poterit esse in. d. instanti: sed b. anima non poterit esse nisi per. b. mutationem: igitur hec anima non poterit in. d. instanti: patet consequentia et maior similiter per suppositionem secundam: minor patet: quia si hec anima poterit esse per. c. mutationem: ergo poterit produci in alia materia disposita quod in illa in qua produceretur pro. a. instanti patet consequentia de se eo quod ubi est alia mutatio est alia dispositio: modo consequens est falsum et igitur primam suppositionem. **C** Secundo arguitur sic. In quo libet instanti motus celi erit alius et alius et eius influentia alia et alia ita quod nec motus nec influentia poterunt esse in alijs instantibus quod erunt per dicta et cum ipse sint cause principales de parte agentes: ut habetur ex tertia suppositione sequitur quod si ille cause non poterunt esse eadem in diversis instantibus nunquam poterit idem effectus numero in aliquo instanti produci quod in illo in quo produceretur. Aliiter si ad variationes cause de parte variaretur effectus quod est igitur primam suppositionem. Et sic patet quod hec anima non poterit primo produci in aliquo instanti ante. a. nec in aliquo instanti post. a. **C** Tertio sequitur quod idem effectus possit bis generari consequens est impossibile et consequentia probatur: quia si antichristus potest ante. a. generari ponatur ergo quod in. b. et quod ipse sit iam corruptus antequam erit. a. et tunc statim sequitur quod ipse poterit iterum generari: quia manet eadem materia eadem cause agentes tam numerales quod particulares ut suppono et non est ablata potentia in materia: quia non videtur a quo sit corrupta illa potentia quare sequitur vel quod antichristus poterit bis generari vel meum intentum propositum. **I**dem ergo ex his elici hanc consequentiam non valere: hec anima contingenter generabitur in. a. igitur in alio instanti quod in. a. poterit generari sed bene sequitur quod poterit non generari ex quo poterit non esse: imo post. a. poterit non generari in. a. cum nunquam post. a. generabitur in. a. dato enim quod antichristus in multis instantibus interfici poterit et ex consequenti cadaver generari non tamen in diversis instantibus poterit idem numero cadaver generari quia corruptum non fit aliud et aliud propter diversam actionem corruptentis: sic generabile fit aliud propter diversas actiones generans. **C** Concedo ergo quod si hec anima erit in. a. instanti vel poterit esse transacto. a. instanti in quo hec anima non fuit nunquam amplius poterit esse: Et si dicitur nulla est facta mutatio ex parte rei ergo ad huc eius generatio est possibilis sicut patet: dico quod facta est mutatio in his que debuissent esse cause filius anime. i. in motu celi in influentia eiusdem et sic de alijs. **C** Item concedo quod infiniti ignes desinunt posse generari ex ligno. a. in aliquo tempore. a. b. per impedimentum liberarbitrij: quia aliquis homo illud lignum in infinitis instantibus potuit ponere super ignem in quorum quolibet potuit generari ignis alius et alius. Si ergo non sic possit lignum illud ad ignem sequitur intentum. **C** Consimiliter dico quod eadem mulier pregnantis infinitos potest producere filios in octavo mense sui partus: quia in quolibet instanti potest unum producere et ubi pro una vice pareret infinitos filios desincret posse generare. Et si in hoc allegantur medici dicentes quod puer potest generari in septimo vel octavo mense dico quod ipsi loquuntur de partu et de generatione proprie dicta: que fit in utero. Et si arguitur quod cause principales possunt manere in diversis instantibus: igitur etiam puer ille poterit generari in diversis instantibus. dico quod alique cause principales possunt manere in diversis instantibus ut homo celum intelligentie: alique autem principales et de parte agentes non sic possunt manere in diversis instantibus ut in motu celi vel eius influentia: quare et.

Amplius ad principale arguitur sic. hec anima nunquam erit: igitur nec necessario nec contingenter: antecedens probatur: quia si hec anima erit igitur postquam erit ipsa erit necessario eterna: in corruptibili consequentia tenet et consequens est falsum: ergo et antecedens: quod consequens sit falsum probatur: hec anima bis incipiet esse. igitur postquam erit primo non erit eterna: antecedens probatur: hec anima incipiet esse postquam ipsa incipiet esse: igitur hec anima bis incipiet esse: patet consequentia et antecedens probatur: nam in. a. hec anima incipiet esse et. quia in. a. hec anima non erit postquam incipiet esse et immediate post. a. erit postquam incipiet esse: igitur et. patet consequentia cum maiori quia summi oppositum est falsum: videlicet in. a. instanti hec anima erit postquam incipiet esse: quia tunc primo incipiet esse: et minor etiam: quia quando cumque hec anima erit post. a. ipsa erit postquam incipiet esse scilicet immediate post. a. erit igitur immediate post. a. erit postquam incipiet esse ergo et. **C** Secundo arguitur sic qualiter nunquam antichristus potest esse taliter hec anima erit: sed necessario antichristus potest esse: igitur necessario hec anima erit: patet consequentia cum maiori et minor: probatur: antichristus potest esse et non potest esse quin poterit esse: igitur necessario ipse erit antecedens probatur: antichristus bis poterit generari ergo per idem ter quater milies et infinites poterit generari et per consequens non poterit esse quin ipse poterit esse patet consequentia et antecedens probatur. **I**dem commentator dicit octavo metaphisice quod si materia est eadem et agens idem et potentia similiter generum erit idem: modo possibile est quod post corruptionem antichristi erit idem agens: quod pater suus et eadem materia: quia materia est incorruptibilis et eadem potentia: quia eadem potentia: quod eadem materia cum materia non dicitur ngatur a sua potentia nec econtra. **C** Tertio arguitur sic. Antichristus non poterit esse igitur hec anima nunquam erit: antecedens probatur. quia si antichristus poterit esse et non eternaliter poterit esse igitur dabitur maximum tempus per quod poterit esse vel minimum per quod non vel maximum per quod non vel minimum per quod sic: consequens est falsum: igitur et antecedens: non pro minori: ergo pro maiori: quod non dabitur maximum tempus per quod antichristus poterit esse probatur: quia dato opposito sequitur quod antichristi poterit dari ultimum instanti esse: et consequens falsum et consequentia probatur: quia dato illo maximo tempore per illud poterit esse et non per minus. **I**dem etiam dabitur minimum per quod non quia quocumque finito dato per maius illo antichristus potest. **I**dem etiam maximum per quod non: quia si per aliqd tempus antichristus non potest esse nec per tunc sequitur statim quod nec per maius: nec etiam potest dari minimum per quod sic: quocumque tempore dato per quod antichristus poterit esse per minus illo antichristus poterit esse. Et sic patet falsitas consequentis.

Ad hec respondetur **C** Ad primum nego quod hec anima bis incipiet esse. Et ad probationem: hec anima incipiet esse postquam ipsa incipiet esse. igitur hec anima bis incipiet esse nego consequentiam antecedens enim est verum et arguitur est et consequens falsum: quia si hec anima bis incipiet esse: igitur hec anima aliquando erit et postea non erit et iterum alia vice erit quod est possibile: quia non videtur quare desinet esse postquam erit. **I**uxta hoc corollarie concedo quod antichristus desinet esse antequam ipse desinet esse quia signo primum non esse sui per. b. tunc patet quod i. b. antichristus desinet esse antequam ipse desinet esse: quia in. b. non erit antequam desinet esse et immediate ante. b. erit antequam ipse desinet esse igitur et. patet consequentia cum suis premissis: non ergo est inconueniens quod tu incipies esse homo vel animal postquam incipies esse homo vel animal. **C** **T**u de fines esse homo vel animal antequam desines esse homo vel animal. et sic de alijs. **C** **C**irca hoc dubitatur ponatur iam quod antichristus desinat esse: isto posito videtur quod antichristus iterum incipiet esse et per consequens iterum desinet esse: quod probatur in primo de generatione ponit istam propositionem

generatio vnus est corruptio alterius modo patet q̄ generatio nō ē nisi res generata & corruptio res corrupta. Si ergo generatio cadaueris est corruptio antichristi videtur q̄ cadauer sit antichristus. Ad istud respondetur q̄ generatio capiatur tripliciter sicut & corruptio. vno modo pro materia subiectina forme substantialis. Et sic habet propositio aristotelis veritatem: quia materia generata in vno est materia corrupta in reliquo. Alio modo capitur generatio aut corruptio pro forma cōposita. Et isto modo non est propositio vera. Aristoteli q̄ generatio vnus sit corruptio alterius: q̄ forma substantialis cadaueris nō est anima intellectiva que fuit antichristi imo non est corrupta illa sed precise a corpore separata i quo introducta ē forma cadaueris. Non tamen nego quin eadem forma i eodem instanti generatur & corrumpitur & hoc p̄tā de forma accidentali successina q̄ permanente. Certum est enim q̄ idem motus continue generatur & corrumpitur: quia motus generatur & non anteq̄ est igitur quando est: & cōrumpitur quādo ē quia postq̄ desijt esse non corrumpitur: sed habet corruptum esse: hoc idem patet de caliditate posito q̄ continue dum generatur aliquid illius corrumpitur: imo hoc d̄ concedi de forma substantiali: posito q̄ magna forma ignis postq̄ est generata s̄m aliquas ptes & continue generatur vterius corrumpitur s̄ partes gentas per corruptio insequens generas. Tertio modo capitur generatio & corruptio pro cōposito ex materia & forma q̄ generatur vel corrumpitur. Et isto modo dico q̄ propositio aristoteli est falsa de virtute sermonis vt argumentum probant non tamen est falsa ad bonum intellectum: quoniam intellectus aristoteli fuit iste: q̄ ad generationem vnus cōpositi substantialis sequitur corruptio alterius & e contra: quia cum generatio fiat per introductionem noue forme iam esset noua forma in materia. & si prius cōpositū non corrumpere tunc remaneret prior forma in materia. Et sic essent due forme substantiales totales in materia quod est impossibile. Similiter dum cōpositum p̄ corruptionem desinit esse sua forma desinit eē i materia: tunc vel alia introducitur per generationem & habeo propositū vel materia remanebit nuda sine forma substantiali quod est impossibile. Et si dicitur h̄ q̄ falsum est ad generationem cōpositi sequi corruptionem alteri? puta q̄ ad generationem cadaueris sequatur corruptio antichristi: quia corruptio antichristi precedit generationem cadaueris non ergo sequitur illam generationem: dicitur q̄ non capitur in proposito sequi pro sequela reali sed pro sequela consequentie. ita q̄ semp̄ sequitur aliquid generat igitur aliquid corrumpitur & e contra patet igitur ex his dictis quomodo generatio est corruptio & e contra tam pro modo q̄ secundo modo. Et si dicitur q̄ nō: quia generatio & corruptio sunt mutationes opposite: dicitur q̄ nō. id dicitur opposite q̄ non possint de se inuicem aut de eodem predicari: sed quia sunt ad cōtrarios terminos: vt generatio ad esse & corruptio ad non esse. Item patet q̄ ex corruptione antichristi ex qua generatur noua forma cadaueris generatur etiā noua forma corporeitatis a priori vnde h̄ apparet similis & eadem cum priori: quia est eiusdem figure q̄tatis & situs non tamen est eadem ppter diuersitatem proportionis qualitatum primarum ex qua contingit formam diuersificari quare &c. Ad secundum argumentum nego q̄ antichristus poterit bis generari. Et tunc ad propositionem cōmentatoris dicitur vno modo q̄ cōmentator intelligit per agens idem agens eodē modo se habens: modo hoc nō est possibile in diuersis temporibus? h̄ bene consimili modo se habeat. Et hoc loquēdo d̄ agere totali generatione h̄ inferius. Et sic patet q̄ h̄ post corruptionem antichristi erit idem agens totale materiale puta pater suus: nunq̄ tamen amplius poterit ipsum generare q̄ nūq̄ amplius eodem modo se habebit quomodo se habuit ad generationem eiusdem. Itē non manet eadem potentia respectu antichristi: quia iam corrupta est illa potentia non q̄ corrupta sit illa materia. Sed illa materia desinit esse in potentia ad hanc formam antichristi. vt melius dicatur q̄ illa potentia non est materia prima sed accidens in ea & in quolibet puncto eiusdem: que quidem desijt esse in generatione vel corruptione antichristi. Vel posset dici q̄ illa potentia non est sic in quolibet puncto sed est accidens extensum vel accidentia extensa puta dispositiones naturales & alie cause instrumentales generantes & concurrentes ad productionem talis forme. Corrupta ergo forma nunq̄ posset amplius esse potentia vna & eadem numero: quia de his potentijs sunt motus celi & i stante eiusdem que eodem numero reddere non possunt quare &c. Et si arguatur sic. Alla sunt eadē numero quorū materia est eadē per p̄m septimo methaphisice s̄ mā remanebit eadē nūero sub forma antichristi & sub forma cadaueris igitur antichristus erit suus cadauer: dicitur negando de virtute sermonis q̄ omnia illa sunt eadem numero quorū mā ē vna: albedinis. n. & dulcedinis: caliditatis & humiditatis materia est vna & tamen qualitates nō sunt eodem numero. Et tunc ad philosophum dico q̄ ipse loquitur de formis substantialibus. & de presenti & nō de preterito nec de futuro. i. si alique essent forme substantiales quarum materia esse vna numero ille forme esset idē numero. Arguitur. n. conditionaliter ex imo possibile: q̄ non est possibile eandem materiam numero habere plures formas substantiales. vnde non sequitur: possibile est plures formas accidentales esse in eadem materia numero ergo etiam possibile est de formis substantialibus. q̄ ex p̄m haberetur idē h̄e pla eē substantia & eē diuersis speciebus que non habentur ex antecedente: q̄ ex diuersitate qualitatum in specie non variatur specificē cōpositum. Ex his patet itam consequentiam non valere materia prima est in potentia ad formam generandam s̄ nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam. Causa autem quare nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam est quia iter nō est differentia. Si enim illa forma valeret p̄ idē probarem materiam potentialiter se habere ad chymerā quia materia est in potentia ad formam generandam: sed nulla est differentia inter chymeram & formam generandam: igitur materia est in potentia ad chymeram. Itē non sequitur: deus prius potuit generare antichristum & iam est eque potens sicut prius igitur iam potest ipsum producere nego consequentiam: quia cum omni potentia desit stat ipsum non posse producere q̄ impossibile est produci: enim deus non possit producere antichristum & prius potuit: non tamen sequitur q̄ sit factus antichristus vel in prioris potentie q̄ prius: q̄ licet non possit producere antichristum potest tamen similem sibi producere qd̄ includit tantam potentiam sicut antichristi productio: quare &c. Ad tertium argumentum dico q̄ dabitur minimum tēp̄ per qd̄ antichristus non poterit esse. Et tunc ad argumentum quo cūq̄ tempore finito dato per maius tempus poterit esse: nego: dico enim q̄ species humana determinat sibi certā piodum quā nullum individuum illius speciei preterire potest & illam piodum neco minimum tempus per qd̄ antichristus non poterit esse: quia per illud tēp̄ antichristus non poterit esse & per qd̄cūq̄ minus vel tantū poterit eē probatur quia si esset homo aliquis tpatas ad iustitiam optime rectus & i medio convenientissimo qd̄ vniq̄ & vsq̄ in ueniebatur vel posset inueniri s̄m cursum nature decrem̄ talis non semper viueret quia materia appetit aliam formam ex primo phisicoꝝ. Ad d̄ appetitus ille naturalis nō potest esse frustra: igitur illa materia alia actinabitur forma & per consequens iste homo datus non semper viuet. Capiatur ergo totum tempus medium inter primum instans sui esse & primum instans vel totum tempus sui nō esse: hec est piodus speciei humane & minimum tempus per quod antichristus non poterit esse: q̄ per illud nō poterit esse: quia iste homo datus optime rectus & temperatus ad iustitiam per illud non poterit esse. igitur a fortiori nec antichristus sed bene per qd̄libet minus illo vel tantum antichristus poterit esse. Et licet poterit esse. p̄ illud

lius dicatur q̄ illa potentia non est materia prima sed accidens in ea & in quolibet puncto eiusdem: que quidem desijt esse in generatione vel corruptione antichristi. Vel posset dici q̄ illa potentia non est sic in quolibet puncto sed est accidens extensum vel accidentia extensa puta dispositiones naturales & alie cause instrumentales generantes & concurrentes ad productionem talis forme. Corrupta ergo forma nunq̄ posset amplius esse potentia vna & eadem numero: quia de his potentijs sunt motus celi & i stante eiusdem que eodem numero reddere non possunt quare &c. Et si arguatur sic. Alla sunt eadē numero quorū materia est eadē per p̄m septimo methaphisice s̄ mā remanebit eadē nūero sub forma antichristi & sub forma cadaueris igitur antichristus erit suus cadauer: dicitur negando de virtute sermonis q̄ omnia illa sunt eadem numero quorū mā ē vna: albedinis. n. & dulcedinis: caliditatis & humiditatis materia est vna & tamen qualitates nō sunt eodem numero. Et tunc ad philosophum dico q̄ ipse loquitur de formis substantialibus. & de presenti & nō de preterito nec de futuro. i. si alique essent forme substantiales quarum materia esse vna numero ille forme esset idē numero. Arguitur. n. conditionaliter ex imo possibile: q̄ non est possibile eandem materiam numero habere plures formas substantiales. vnde non sequitur: possibile est plures formas accidentales esse in eadem materia numero ergo etiam possibile est de formis substantialibus. q̄ ex p̄m haberetur idē h̄e pla eē substantia & eē diuersis speciebus que non habentur ex antecedente: q̄ ex diuersitate qualitatum in specie non variatur specificē cōpositum. Ex his patet itam consequentiam non valere materia prima est in potentia ad formam generandam s̄ nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam. Causa autem quare nulla est differentia inter formam generandam & formam corruptam est quia iter nō est differentia. Si enim illa forma valeret p̄ idē probarem materiam potentialiter se habere ad chymerā quia materia est in potentia ad formam generandam: sed nulla est differentia inter chymeram & formam generandam: igitur materia est in potentia ad chymeram. Itē non sequitur: deus prius potuit generare antichristum & iam est eque potens sicut prius igitur iam potest ipsum producere nego consequentiam: quia cum omni potentia desit stat ipsum non posse producere q̄ impossibile est produci: enim deus non possit producere antichristum & prius potuit: non tamen sequitur q̄ sit factus antichristus vel in prioris potentie q̄ prius: q̄ licet non possit producere antichristum potest tamen similem sibi producere qd̄ includit tantam potentiam sicut antichristi productio: quare &c. Ad tertium argumentum dico q̄ dabitur minimum tēp̄ per qd̄ antichristus non poterit esse. Et tunc ad argumentum quo cūq̄ tempore finito dato per maius tempus poterit esse: nego: dico enim q̄ species humana determinat sibi certā piodum quā nullum individuum illius speciei preterire potest & illam piodum neco minimum tempus per qd̄ antichristus non poterit esse: quia per illud tēp̄ antichristus non poterit esse & per qd̄cūq̄ minus vel tantū poterit eē probatur quia si esset homo aliquis tpatas ad iustitiam optime rectus & i medio convenientissimo qd̄ vniq̄ & vsq̄ in ueniebatur vel posset inueniri s̄m cursum nature decrem̄ talis non semper viueret quia materia appetit aliam formam ex primo phisicoꝝ. Ad d̄ appetitus ille naturalis nō potest esse frustra: igitur illa materia alia actinabitur forma & per consequens iste homo datus non semper viuet. Capiatur ergo totum tempus medium inter primum instans sui esse & primum instans vel totum tempus sui nō esse: hec est piodus speciei humane & minimum tempus per quod antichristus non poterit esse: q̄ per illud nō poterit esse: quia iste homo datus optime rectus & temperatus ad iustitiam per illud non poterit esse. igitur a fortiori nec antichristus sed bene per qd̄libet minus illo vel tantum antichristus poterit esse. Et licet poterit esse. p̄ illud

quocumq; minori dato non tamen sequitur qd erit per illud
 quia forte non erit temperatus ad iustitias nec optime re
 ctus nec in medio optimo & conveniuntissimo quod potest
 esse pro duratione hominis. Et sic patet qd tempus infinitum
 non erit minimum per quod anrps non poterit esse
 futurus: qd nec per tempus infinitum poterit antichristus
 esse futurus nec p quocumq; finitu poterit ipse ee futurus
 vt pluries e exp:esum. Sed de anima antichristi e aliud di
 cendum dabitur enim maximus tepus p qd ipsa poterit
 esse: quia per totum tepus infinitum post. a. ipsa poterit ee
 & p nullu tps manus illo ipsa poterit esse: qd nullu tep^o infi
 nitum poterit ee alio infinito manus: qd quis enim hec anima
 per aliquod infinitum tps poterit ee: imo p infinita tpa infi
 nita poterit ee non tn per omne tps infinitum poterit ee: qd
 per illud tps infinitum quod incipit ab hoc istati no poterit
 esse: qd si p illud poterit ee: igitur p quolibet ei^o pte poterit
 ee. Et sic an. a. poterit ee: qd e naturaliter impossibile & falsu
 vt probatum e: vnde no seqt: p infinita tepora finita hec
 anima poterit esse: igitur p omnia tepora finita hec aia po
 terit ee: sicut non sequit: infinite sunt partes pportionales i
 hoc continuo ergo ois ptes pportionales sut i hoc continuo
 quare &c. **C**uxta dicta i his tribus pncipalibus pceden
 tibus e notadu: qd ea nequaqs asseruisse volo similiter: sed
 solum via nature loquutus vt pn nali satisfieri possit. si
 enim argumenta tacta peteretur fm veritate & fidem dis
 solvi no oporteret tantam ampliare vboru multitudinem
 imo imediate deberet dici qd antichristus p quocumq; te
 pus finitu posset esse: & qd ipse bis ter quater & infinites
 poterit generari & corruipi scilicet ee & desinere ee. Et qd
 ipse ab alio homine qd ab illo a quo generabitur poterit
 generari imo ab infinitis hominibus poterit produci: & pa
 trem suum poterit generare: & matrem suam similiter: n
 tamen pote: it generare patrem suum nec matrem suam
 cum hoc sit impossibile ta de potetia dei qd naturaliter. Si
 militer concedit qd anrps an. a. & post. a. indifferenter po
 terit incipere & desinere ee. Et sic anteqz gnabitur poterit
 generari: ateqz corrupet poterit corruipi: anqz generabit
 poterit corruipi. Sed anrps non poterit corruipi anqz
 generabit. Et sic de aliis infinitis quoz qdlibet concedit vl
 negatur fm aliu modu rudenti a priori.

Amplius ad pncipale arguit sic: & pono qd ma
 ter anrpi sit omnis homo pregnas
 enim fetu antichristi. Tunc sic: qualitercuq; h mulier e tali
 ter hec anima erit: demonstrado animam anrpi. Sed ne
 cessario hec mulier e: igitur necessario hec aia erit. p qd aia
 est maior & minor: pbatur: qualitercuq; homo est taliter
 h mulier est. Sed necessario ho est igitur necessario h mu
 lier est: p qd aia & maior: pbatur: qualitercuq; ho est taliter
 ho e sed ois ho e: hec mulier p casum igitur taliter hec
 mulier e. **C**Secdo arguit sic. Et pono qd anrps ta sit & p
 mo gnatus ex illa muliere: tunc p qd aia anrpi necessario
 erit fm seplius dicta. Arguitur ergo sic: hec aia necessario
 erit: igitur i aliquo istanti vel i aliquo tempore finitu neces
 sario erit: notet ergo illud p. a. & sequit qd in. a. hec anima
 necessario erit qd e falsu: qd hec aia no necessario erit in. a.
 imo poterit no ee i. a. qd alioi no erit i. a. **C**Tertio arguit
 sic & pono qd antichristus fuit & p magnu tps: tunc ppono
 hec aia necessario fuit. Si negat: h hec aia fuit & no pot ee
 qd hec aia fuerit: qd pteritu no pot no ee pteritu: igitur hec
 aia necessario fuit patet consequentia ab exponentibus ad
 expositum. Si concedatur illa contra hec anima non po
 tuit non fuisse.

Ad hec respondetur **C**Ad pimus
 nego qd hec
 mulier necio e. Et nego qd qlitercuq; ho e vel qlitercuq;
 ois ho e taliter illa mulier e. Et no seqt h mulier e ois ho
 ergo qlitercuq; o. ho e taliter hec mulier e qd h mulier
 ta sit ois ho alias no erit ois ho. Sz h mulier no pot no
 ee & e igitur necio e. maior: pbatur: qd si pot no ee ponat ergo
 qd ipsa no sit: & statim sequit spes hana deficere. Et sic h
 no eet necessaria ho e: qd e cotra tota loyca & phiam. Et
 pna pbatur: qd h mulier no est vel igitur antrps n e vel est

Si no e: sequitur qd nullus homo nec alius ho e. Si est: sequit qd
 spes huana deficiet cu no sit aliqua mulier ex qua poterit
 ho generari. **C**Rideo qd h mulier ptingeret e & pot no
 ee. Et cu dicitur ponat qd no sit: admitto: & nego qd spes
 huana desinat esse. Et tuc ad argumetu vel anrps e vl no
 e: dico qd stat vtriusq;. Et cu dicitur antrps no e nec mater
 sua est: igitur nullus ho: nec alius ho e: nego phiam. imo conce
 do qd ho e & qd hoies sut. Et si dicit qd hoies sunt: dico qd
 forte filii & filie anrpi & misis ei^o. Et si dicit qd genuit istos
 dico qd anqz desineret ee. Similr dico qd stat antrps esse
 Et cu dicit qd no e aliqua mulier ex qua possit ho generari.
 Dico qd imo qd filia vel filie matris anrpi: forte iteru fie
 ret dubitatio ponatur qd h mulier sit ois ho: & qd ipsa co
 rumpetur an p productione alicui^o. Et sic iteru sequit qd spes
 huana desinet ee: dico qd iste casus p via nae e impossibilis:
 vn si hec mulier e ois ho seqt qd hec mulier e pregnas cu
 fetu masculino & generabit filium & filia an. morte suaz: qd
 no pot esse generare filiu: qd tuc ille ho subim ex quo ali
 qd pduceret no hberet. **C**Et si arguat sic: h mulier in isto
 casu no hz sumum regime sanitatis nec e sume pndis er
 go an ista pductione infirmari poterit & tade mori. Similr
 oe qd e causale imaginabile pot isti mulieri euenire an istaz
 pductione: vt iteru a leone vel lupo: nel p via pietis sup
 ipsam cadere: seipsam iteru ficere: igitur iste casus non e na
 turaliter impossibilis. **C**Rideo qd vtr e qd h mulier h hber
 sumu regime sanitatis & poterit granter infirmari leoni ob
 uiare pa les sup ipsa pot cadere: no tn poterit mori an p
 ductione filii & filie. vnde sicut tota na cocurreret ad pbiben
 dum ne fieret vacuu. ita tota natura cocurreret ad impedie
 dum ista morte: p ergo qd h mulier contingenter e i casu
 illo: qd poterit no esse: & contingenter gnabit anrps: qd pote
 rit no gnare ipm: & hoc postqz anrps erit: imo etiā anteqz
 erit: qd dato qd anis prio gnabit i nono mense tuc p qd h
 mulier poterit purre i octavo mense & p pns poterit ge
 nerare vnu hominem qd no erit anrps gnabilis i nono me
 se iuxta superi dicta &c. **C**Ad secudu argumetu concedo
 admisso casu illo qd hec aia necessario erit: & qd in quolibet
 tpe futuro & istati futuro necio erit: qd quocumq; dato i illo
 erit: & i illo no poterit no ee. Et vlteri concedo qd i. a. istati
 vel spe h aia necio erit: s; no necia erit in. a. istati nec i. a. te
 pore. Ex quo no seqt qd i. a. istati h aia no necessario erit
 Et si pponit hec aia necio erit i quolibet istanti futuro co
 cedo: qd hec aia erit i quolibz istati futuro: & no pot ee qu
 hec aia erit i quolibet istati futuro. Et si arguitur sic: h aia
 erit i quolibet istati futuro: igitur hec aia i aliquo instanti
 erit i quolibet istati futuro concedo psequenti. Et si assigna
 tur illud p. a. admitto. Et ulterius non sequitur: h aia i. a.
 istati erit i quolibet istati futuro: igitur nullu erit istas futuz
 qd i illo erit hec aia i. a. istati. Sz bn sequit qd nullum erit
 instans futurum in. a. istati qd i illo erit h aia. **C**It e si arguit
 tur sic: h aia necio erit i quolibet istati: s; a. istas erit aliqd
 istas igitur h aia necio erit i. a. istati. Ar^m n valet. Et si dicit qd
 ibi arguit sub termino state cofise & distributue: vtr e s;
 pp h n seqt illa pna e bonaz: qd terminu ille supponit ofu
 se & distributue imobilis: sicut n seqt: necessario ois ho e
 aial: s; e ho: igitur necio s; e aial. pot alr dici negado illaz
 h aia necia erit: i quolibet istati. Et ista filii: h aia erit i quo
 libet istati. Et et ista h aia i. a. istati erit i quolibz istati: quia
 statim seqt qd nullu erit istas qd h aia i. a. istati erit i illo
 qd e falsu: s; bn pce^o qd h aia necio i quolibz istati futuro erit.
 qd h aia i quolibz istati futuro erit: & n pot ee qd h aia in
 quolibz istati futuro erit. Et n seqt h aia i quolibz istati fu
 turo erit: igitur h aia erit i quolibet istati futuro: qm anis est
 vtr vt p p exponetes & pns falsu. Et n seqt: h aia erit i
 aliquo istati futuro & nullu erit istas futuz qd h aia erit i il
 lo qd h aia erit i quolibz istati futuro nec arguit ab expo
 nitu ad expositu: qd pns n e expdibile s; respectu vbi sub
 stantui de futuro e resolvable p demerativa istatis ut supi^o
 dicebatur sed ex illis exponetibus falsu sequitur qd hec ani
 ma in quolibet instanti futuro erit qd verum est & conce
 dendum. Et si queritur que differentia e iter illas i. a. istati
 hec aia necessario erit. Et hec aia necessario erit i. a. istati

dico qd hec differentia est: qz p̄ma est vera ratiōe cuiuslibet sue exponētis ve. Et sc̄da ē falsa pp̄ alterā exponētēz falsam: p̄ma. a. n. p̄uertibiler signūcat qd in. a. instāti h̄ aia non h̄bit potētiā ad nō eē qd ē vey. Et sc̄da signūcat qd hec aia nunq̄ h̄bit potētiā ad nō eē in. a. instāti: qd ē falsum: qz qñ hec aia non erit in. a. instāti tunc h̄bit potētiā ad non eē in. a. instāti sed nunq̄ qñ erit in. a. instāti h̄bit potētiā ad nō eē: eo qd ipsa sp̄ necio erit. Consilēz d̄riam facio in his pp̄ōnibus. In. a. loco hec aia necio erit ⁊ hec anima necio erit in. a. loco dato. n. q. a. loc⁹ erit locus pro p̄ius an̄xi in quo hec aia erit lz de p̄ acc̄is. Tūc dico qd in. a. loco hec aia necio erit: qz in. a. loco hec aia non h̄bit potētiā ad non eē: sed nego qd hec aia necio erit i. a. loco: qñ: hec aia h̄bit potētiā ad non eē in. a. loco: ⁊ hec qñ/ cūqz non erit in. a. loco.

Contra istam responsionē arguit sic: seq̄ i .a. instāti hec aia necio erit: igitur i. a. instāti hec aia necio erit in aliquo instāti: p̄is ē falsum igit̄ ⁊ an̄s: qz p̄is sit falsū: probat̄: qz seq̄: hec aia in. a. instāti necio erit in aliquo instāti igit̄ in. a. instāti hec anima necio erit in aliquo instāti qd erit. a. vel hec aia necessario erit i aliquo instāti qd nō erit. a. p̄is est falsū ergo ⁊ an̄s: qd p̄is sit falsū p̄: qz hec aia poterit non eē in aliquo instāti qd non erit. a. ⁊ poterit non eē in aliquo instāti qd erit. a. Ad istō rādeo ⁊ dico qd hec aia necio erit i aliquo instāti: ex quo non sequit̄ qd hec aia necio erit in i. stāti qd erit. a. vel necio erit in instāti qd non erit. a. Sic non sequitur: necio alterum istorū est vey dem̄stratis duobus contradicto: iis p̄tingentibus ergo necio alterū istorū quod est affirmatiū est vey vel necio alterū istorū qd non est affirmatiū est vey. Sed bene seq̄ disunctis qd necio alterum istorū qd est affirmatiū vel qd non affirmatiū est vey. C̄ Silr non sequit̄: hec aia necio erit in aliquo instāti sed non necio erit in aliquo instāti qd erit. a. ergo necessario erit in aliquo instāti qd non erit. a. sicut non seq̄: alterum istorū est vey sed non necio hoc ē vey dem̄strato affirmatiū igit̄ necio hoc est vey dem̄strato negatiuo. Concedo ergo disunctis qd necio hec aia erit i aliquo instāti qd erit. a. vel qd non erit. a. sicut concedo qd necio rex sedet v̄ null⁹ rex sedet. Et sic nō seq̄: necio rex sedet vel nullus rex sedet sed non necio rex sedet igitur necio nullus rex sedet. Ita non seq̄ hec aia necio erit in aliquo instāti qd erit. a. vel qd non erit. a. sed nō necio erit i aliquo instāti qd erit. a. ergo necio erit in aliquo instāti qd nō erit. a. lz. n. negē p̄iaz de for⁹ n̄ tñ nego p̄is: qz p̄cedo qd hec aia erit in aliquo instāti qd non erit. a. ⁊ nō poterit eē qñ erit in aliquo instāti qd non erit. a. qz non poterit esse qñ erit post. a. igit̄ non poterit eē qñ erit in aliquo instāti qd non erit. a. Et tunc ad ar̄m qd hec aia poterit non esse in aliquo instāti qd nō erit. a. nego: qz hec pp̄ō est impossibilis. Hec aia non est in aliquo instāti qd nō erit. a. qz suū oppositū ē necium: h̄ aia est i aliquo instāti qd nō erit. a. qz si hec aia non ē in. a. ipsa est i aliquo instāti qd nō erit. a. Et si est in. a. adhuc ē in aliquo instāti qd non erit. a. qz. a. instans si est nunq̄ amplius erit. C̄ Et notandū qd p. a. instans i. telligo p̄uertibilr vnū instās singulē qd aliqui erit postq̄ h̄ aia erit: qz si ponat̄ eē: p̄cedo qd i. a. instāti hec aia necio ē: quia in. a. instāti hec aia potētiā nō h̄z ad nō eē: sed h̄ aia non necio ē in hoc instāti: qz hec aia h̄z potētiā ad non eē in hoc instāti. Silr si p̄ponit̄ i in hoc instāti hec aia necio ē i hoc instāti. nego: qz in h̄ instāti h̄z hec aia potētiā ad nō eē in hoc instāti: qz certū ē qd h̄ aia in h̄ instāti h̄z eandē potētiā quā i mediate post h̄ instās h̄bit lz i mediate post h̄ instans h̄bit potētiā ad non eē in hoc instāti: igit̄ et in h̄ instāti h̄z potētiā ad nō eē in hoc instāti. Itē seq̄: hec aia h̄z potētiā ad nō eē in h̄ instāti lz h̄ aia nō est i aliquo instāti nisi in isto ergo h̄ aia i hoc instāti h̄z potētiā ad nō eē in hoc instāti. C̄ Et si p̄ponit̄ hec aia necio ē in aliquo instāti qd ē .a. nego: h̄ aia ē necio i aliquo instāti qd nō ē. a. nego: qz p̄ōt non eē in aliquo instāti qd nō ē. a. qz hec pp̄ō ē p̄ōtis h̄ aia non ē in aliquo instāti qd nō ē: qz iā suū oppositū ē falsū hec anima est in aliquo instāti qd non est. a. quare ⁊c. C̄ Ad

tertū admissō casu nego qd h̄ aia necio fuit. Et tūc ad ar̄m hec aia fuit ⁊ nō p̄ōt eē qñ hec aia fuit igit̄ h̄ aia necio fuit nego p̄iam. Sz bñ sequit̄: nec ē h̄c aiam fuisse v̄ necio est hec aia p̄terita: ⁊ rō ē: qz ly necio aliqui futuri temporis lz p̄ntis t̄pis aliqui p̄teriti ⁊ aliqui futuri temporis lz qñ. n. de terminat v̄bū p̄ntis t̄pis n̄ restrictū p̄ ter̄m̄ aplatiū lz p̄ exponēs negatiua dz eē de h̄ v̄bo p̄ōt p̄ntis t̄pis: vt necio h̄ aia ē: exponit̄ sic: hec aia ē ⁊ n̄ p̄ōt eē qñ h̄ aia ē. Ecce quō ly p̄ōt ē v̄bū p̄ntis t̄pis cū v̄bo expositē qñ at ly necio de terminat v̄bū futuri t̄pis tūc exponēs negatiua dz eē de h̄ verbo poterit futuri t̄pis: vt h̄ aia necio erit exponit̄ sic: h̄ aia erit ⁊ hec aia n̄ poterit nō eē. Qñ v̄o ly necio d̄terminat v̄bū p̄teriti t̄pis v̄bū p̄ncipale exponētis negatiue dz esse ly potuit p̄teriti t̄pis: vt h̄ aia necio fuit exponit̄ sic: h̄ aia fuit ⁊ hec aia nō potuit nō eē. Ad d̄ h̄ exponēs negat̄ ē falsū: qz aliqui hec aia nō fuit ergo ipsa potuit nō eē. Et nō tanter dixi nō restrictū p̄ aliquē terminū aplatiū: qz h̄ p̄positio hec aia necio ē p̄terita ē falsa sicut ista: h̄ aia necio fuit. Itō nō dz exponi p̄ ly p̄ōt: lz p̄ ly potuit de p̄ō: sicut alia: sic d̄ō: h̄ aia ē p̄terita ⁊ nō potuit eē qñ hec aia ē p̄terita: vel hec aia nō potuit n̄ eē p̄terita qd ē falsū. Silr illa: hec aia necio ē futura sic exponit̄: h̄ aia ē futura ⁊ hec aia non poterit nō eē futura. Sicut ergo dico de ly necio i sen su diuiso ita cour̄deter volo dicere de eodē i sensu cōpositō suo mō q̄re ⁊c. C̄ Patet ergo qd non seq̄: nec ē qd h̄ aia fuit in. a. instāti vel i. b. instāti igit̄ hec aia necio fuit i. a. instāti vel i. b. instāti. Sz de futuro bñ seq̄: nec ē qd illa aia erit igit̄ necio illa aia erit: ⁊ h̄ sine d̄terminabili: qz nō seq̄: aliqui p̄tingēs ē qd hec aia erit igit̄ aliqui p̄tingēt̄ hec aia erit: an̄s. n. ē vey ⁊ p̄is falsū: qz an̄s sit vey p̄: qz nūc est p̄tingēs qd hec aia erit dato qd ipsa nō sit sed erit ⁊ nūc ē aliqui igit̄ aliqui p̄tingēs ē qd hec aia erit. Et qd p̄is sit f̄ine patet qz si aliqui p̄tingēt̄ h̄ aia erit igit̄ qñ erit vel qñ non erit quoz qd: ē falsū vt sup̄ius ē ostēd̄. Et n. h̄ d̄z sicut sup̄ius dicebat̄: p̄cedēdo qd in. a. instāti hec aia necio erit: quia in. a. instāti hec aia nō h̄z potētiā ad nō eē. Et negādo qd hec aia necio fuit in. a. instāti: qz h̄bit potētiā ad non esse in. a. instāti: qz p̄tinue post. a. instās nō fuit in. a. instāti: vnde si iā sedes nō necio sedes in hoc instāti: nec in hoc instāti necio sedes: imo i hoc instāti potes nō sedere. Et si arguit̄ sic: in hoc instāti sedes ⁊ in hoc instāti potes nō sedere igit̄ potes simul sedere ⁊ nō sedere: negat̄ p̄ia: qz impossibile est te sedere ⁊ nō sedere: sed bñ seq̄ ex illo asse qd tu potes non sedere ⁊ sedes qd p̄cedo.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. Aliqd asseruit qd an̄xi erit ⁊ nihil asseruit qd anti christus erit nisi de? igit̄ an̄xi erit: p̄ia ē bona ⁊ an̄s ē necessariū ergo ⁊ p̄is: qd an̄s sit neciuz p̄bo: p̄ia ps ē necia quia v̄a nō de p̄edēs a futuro: v̄ n̄ seq̄. Aliqd asseruit qd an̄xi erit igit̄ an̄xi erit. Stat. n. qd aliqd asseruit qd anti christ⁹ erit ⁊ tñ an̄xi nūq̄ erit: nec ē nec fuit. Et sic p̄z qz p̄ia ps ē necia: Et qd sc̄da ps copulatiue sit necia p̄bat̄. Ipsa est vna negatiua v̄a de p̄ō igit̄ ē necia: p̄z p̄ia: quia nulla talis dep̄det a futuro: qz n̄ seq̄: an̄xi erit igit̄ nihil asseruit qd an̄xi erit nisi de?: qz stat qd tu asseruisti qd anti christus erit: nec ē seq̄: an̄xi nō erit ergo non nihil nisi deus asseruit qd an̄xi erit: qz oppositū p̄ntis stat cū ante dato qd an̄xi nō sit s̄ fuerit. C̄ Sc̄do arguit sic: de? c̄q̄r vult aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xi fore. Sed aiaz tuā vult necessario fore ergo aiaz an̄xi de? vult necio fore: p̄z p̄ia: ⁊ maior p̄bat̄: p̄tinue an̄ hoc de? equalr voluit aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xi fore: dato qd nūc p̄o h̄s: igit̄ ⁊ iā equalr vult aiaz tuā fore ⁊ aiaz an̄xi fore: p̄z p̄ia: qz dei volitio non ē variata. C̄ Tertio arguit sic. Si aia an̄xi erit de? scit illā esse futurā. Sz de? n̄ p̄ōt decipi nec scia sua p̄ōt eē icerta: ergo nō p̄ōt eē qñ ista aia erit: ⁊ p̄ p̄is ipsa necio erit: v̄ se quit̄ qd de? p̄ōt decipi ⁊ scire aliquā pp̄ōnē quā ab eterno scuit ⁊ tamen modo potest esse qd ipse nunq̄ scuit illam quod videtur impossibile.

Ad ista respondetur. C̄ Ad p̄imum nego illam consequentiam. Aliquid asseruit qd anti christus erit ⁊ nihil nisi de? asseruit qd anti christus erit igit̄

antichristus erit : posito qd antichristus no sit s; fuerit & qd
nuncq; aliquid asseruit qd anrps erit pter deū: Tunc pz qd
antecedens est vey & pns falsū. Et si d; h; bene seqt:
aliquid asseruit qd aia anrpi erit & nihil nisi deus igitur aia
anrpi erit igit per idē alia est bona: dico qd nec ista valet:
quia aia est vey in eodē casu & pns falsus: qz seqt anrps
non erit igitur aia anrpi non erit. Cōtra seqt aliqd asse
ruit qd hec aia erit demtrando aiam anrpi & nihil nisi de:
igitur hec aia erit: qre igit nō pma & scda valuit. Dico qd
prima nō valuit: qz arguebat respectu termini hntis signi
ficatū corruptibile vtpnta respectu illius termini anrps:
secunda non valuit: qz arguebat respectu termini desin
bilis verificari de isto termino aia: qz aliqñ fuit vā illa ppō
aliqua aia est anrpi & nō ē vera dato vt prius qd anrps
fuerit & non sit: sed non ē sitūdo in 3ª pna: qz ibi arguitur
respectu termini hntis significatū. nec iuz sicut ē ille termi
nus hec aia. Ceterū si sic argueret: Aliqd asseruit qd
antichristus erit q non ē nec fuit: & nihil nisi de^o asseruit
igitur anrps erit pcedere pnam: & dicerē qd aia nō ē ne
cessarium imo ptingēs. Tertū est qd pma ps lz sit vā de p
terito non dependens a futuro nō tñ est necia: qz ē de ter
minis cōplexis vel cōpositis. Sillr scda ps dependet a fu
turo: & cum d; qd non seqt: nihil nisi de^o asseruit qd anrps
erit igitur anrps erit: nec ēt ex opposito seqtur opposituz.
Dico qd vey est vñ non voco ppōnē de ptō verā depen
dere a futuro pp hoc qd ex ipsa sola debeat sequi aliq ppō
de futuro: qz sic non foret aliq ppō vā de ptō dependens
a futuro nisi fieret respectu termini hntis significatū neces
sarium: sicut hec deus scivit qd hec aia erit igit hec aia erit
quod est falsū: qz cōiter dicimus qd iste depēdēt a futuro:
deus scivit qd anrps erit: deus reuelavit dies iudicij fore:
deus voluit se indicatur mundū. Ad odo iste nō depen
derent a futuro: si ex eis deberet seq aliq ppō de futuro
corridens: qz nō seqtur: deus scivit qd anrps erit ergo an
tichristus erit: dato qd anrps non sit sed fuerit: deus reue
lavit die iudicij fore igit dies iudicij erit: supposito qd dies
iudicij nūquā erit s; fuit. Et pñt dicat de velle: posito qd
deus iudicauerit inūdū & nunq; aplius iudicabit. Cōtra
ergo ppōnē de ptō verā & affirmatīnā depēdere a fu
turo qñ ex illa ppōne de ptō cū debito medio negatio vo
presens & pteriti tps seqtur illa de futuro sibi corridēs.
Ita qd bñ seqtur: deus scivit illū anrpm fore & ille anrps
nō est nec fuit ergo ille anrps erit: nunq; .n. poneret aia
e. mi de positione pntis. Ceterū seqtur deus voluit se iudi
caturū mundū & itz nō iudicat nec iudicavit illū igit iu
dicabit eū. Sillr seqtur: deus reuelavit dies iudicij fore &
dies iudicij non ē nec fuit igit dies iudicij erit: Et sic pñter
in alijs. Ceterū notanter dñs medio vero: qz bñ seqt deus
scivit te fore & tu nō es nec fuisti igit tu eris: & tñ illa de p
terito affirmatiua non depēdet a futuro qz necia ē de^o eni
scivit te esse & non pōt eē quin scivit te eē. Cā aut qñ nō de
pendet a futuro qz medius debitu est falsum: ps igit qd h
p: ppō. a. fuit vey dato qd .a. sit illa mētalīs hec aia erit nō
propter hoc dependet a futuro qz ex ipsa seqtur illa de fu
turo hec aia erit: qz tunc semp erit dependēs qd ē falsuz:
vnde postq; hec aia erit nunq; erit illa amplius ita depen
dens a futuro. a. fuit vey: imo semp necia: sed id ē depē
dens: qz seqtur bñ cū tali medio vero. a. fuit vey & b aia
non est nec fuit igit hec aia erit. Et sic pōt rñderi ad argu
mentum: qd hec ppō: nihil nisi deus asseruit qd anrps erit
dependet a futuro non pp cām dictā: sed qz bene sequt
cum medio vō: nihil nisi deus asseruit qd anrps erit & an
tichristus non ē nec fuit igit anrps erit. Ceterū seqt: imo
deus non scivit anrpm fore. Ceterū scdm argumentū qñ
arguit: deus equaliter vult aiam tuā fore & aiaz anrpi so
re: sed aiam tuā vult necio fore igit aiaz anrpi vult necio
fore: dubito istā pna; pp dīnerfas significaciones maio: is
quas quertibilr incndē pōt: pōt. n. pno significare qd de^o
vult ita bñ aiam tuā fore sicut aiaz anrpi & eē. Et isto mō
nego pnam. Ceterū mō pōt significare qd eadē volitōe
deus vult animam tuam fore & animam antichristi fore.

Et sic itez pcedo illati maiorē: qz deus volitōne que est
ipsemet vult aiam tuā fore & aiam anrpi. Ceterū mō
potest intelligi qd deus omni mō quo vult aiam tuā fore:
vult aiam anrpi fore ideo omni mō quo vult vñ vult &
reliquum. Et sic itez nego pnam &c. Ceterū mō pōt
intelligi per illā maiorē qd qualitercūq; deus vult aiaz tuā
fore taliter vult aiam anrpi fore. Et itez nego pna;: & cō
cedo aiaz: qz deus ptingenter vult aiam anrpi fore: Et sic
contingenter vult aiam tuā fore: qz vult aiam tuaz fore &
potest esse qd non velit aiam &c. Sequitur. n. tu nō eris igit
aiaz tua non erit: ista pna ē bona volita a deo eē bona &
aiaz pōt esse volitū a deo igitur & pns &c. Et lz pcedā qd
deus ptingēter vult aiam tuā fore non tñ pcedo qd aiam
tuam deus vult ptingenter fore: sicut nec ptingentē vult
hanc aiam fore: demtrata aia tua. Ideo nego qd qualiter
cūq; deus vult hanc aiaz fore aia tua demtrata taliter ve
lit hanc aiam fore: aia anrpi demtrata: qz necio vult istam
fore & precise ptingenter vult aiaz fore. Sit aia tua. a. & aia
antichristi. b. tunc non v; ista pna. Continue an hoc qd ali
tercūq; deus voluit. a. fore voluit. b. fore igit & iam qd iter
cūq; vult. a. fore vult. b. fore: qz lz iā volitō dei nō sit va
riata nec mutata a volitōe prior: tñ aliter vult respectu. a.
qz prius voluit: non rōne sue mutationis sed rōne muta
tionis in. a. de non eē ad eē neciū in sed non ita est. a. b. qz
eque ptingens est. b. fore sicut vnq; fuit. Ceterū si queritur
nunq; immediate ante hoc volitō respectu. a. fuit necia: dī
cō qd sic: qz immediate an hoc volitō dei fuit necia que ime
diatē ante hoc fuit volitō respectu. a. Non tñ seqt qd ne
cessaria: qz volitō dei est necia que est volitō. b. nō tñ vo
litō. b. necio ē volitō. b. lz bene necio sit volitō: sicut etiaz
causa anrpi necio erit sed non necio erit aliq cā anrpi: licet
eadem cā necio erit cā &c. Ceterū contra istā rñsiōnē arguitur
sic. Tu necio voluisti. b. fore sed tā realiter voluisti deus. b.
fore sicut tu voluisti & ita certa & inenitabilis est voluntas
ipsius dei sicut alicuius creature igit deus necio voluit qd
antichristus erit: vel seqt qd deus voluit idē qd tu voluisti:
& tamē in hoc instāti non pōt eē qd tu voluisti illud & in eo
dem instāti bñ pōt esse qd deus nunq; voluit illud. Ceterū
ad illud rñdeo negando qd tu necio voluisti. b. fore: posito qd
volueris. b. fore: imo precise ptingēter voluisti. b. fore: qz
potuit esse qd tu noluisti. b. fore. Si tñ pponit qd necesse ē
te voluisse. b. fore pcedo: qz hec ppō est necia. Tu volui
sti. b. fore cum ipsa sit vā de ptō non depēdens a futuro:
quia non seqtur. Tu voluisti. b. fore & .b. non ē nec fuit igit
tur. b. erit: qz possibile est qd tu volueris falsū & impossibile:
non tñ pcedo qd necesse ē deū voluisse. b. fore: qz hec ppō
non est necia: deus voluit. b. fore: qz depēdet a futuro: se
quitur. n. deus voluit. b. fore: & .b. non est nec fuit igit. b.
erit: vñ lz volūtas dei sit in infinitū certis: qz volūtas alicu
ius creature non tñ seqt qd si velle de ptō alicu^o creatur
re sit neciū qd ēt velle eiusdē dei respectu effectus creati
esse vel fuisse sit neciū: qz quelz creatura pōt voluisse fal
sum deus aut nunq; potuit voluisse falsū: vltimus ad con
clusionē adductā pcedo eā qd necesse est te voluisse. b. fore &
contingēs est deū voluisse. b. fore quare &c. Ceterū ad 3^m ar
gumentū qñ arguit sic: aia anrpi erit: deus scit illā eē futu
ram sed de^o non pōt decipi nec scia sua pōt eē incerta igit
hec aia necio erit: nego pnam: qz deus nō necio scit istam
animā eē futurā sed precise ptingēter nō tñ deus pōt deci
pi: qz decipi ē credere falsū. Ad dē^o nō pōt credē falsuz:
sed bñ pcedo qd deus eternalr scivit aliquā ppōnē & scit
ipsam & tñ in hoc instāti pōt eē qd ipse nunq; scivit illā: qz i
hoc instāti pōt eē falsa absq; vitate pterita: mō bñ seq
tur: ipsa ē falsa & nunq; fuit vera igit deus non scivit eā i
mo pcedo qd deus scit & eternalr scivit aliquā ppōnē & tñ
tu in hoc instāti potes facere qd ipse nūq; scivit illā: qz de^o
scit & scivit illā ppōnē. Tu eris p totā. a. hora: dato qd su
tura hora sit. a. & tamen tu potes facere qz nunq; scivit: qz
potes facere qd non eris per totam .a. horam. Item se
quitur qd postq; christus dixit petro ter me negabis in tē
pore inter medio inter dictam christi & petri negationem

possibile fuit ipsum non negaturum xpm: et sic precise contingenter petrus negavit xpm in ista iam sit. necium petru negasse xpm: non tñ sequitur qd xps poterit dicere vel asseruisse falsum. Sili facta revelatione gabriel de vbo qd ip sum erat incarnandū in tpe medio inter reuelationē et virginis salutationē fuit possibile ipsū non salutare virginē de presenti nec de futuro: et sic contingenter salutavit eā: ita sit necesse ipsū salutasse eā. Hoc idē pz in alio exemplo: qñ christus in cruce fuerit reuelavit latro in suam saluationē dicens hodie mecum eris in paradiso. Ad odo certū ē qd illa ppō imediate a xpo prolata fuit vera et tñ latro dum fuit in cruce potuit facere qd xps nunq̄ dixit nec ptulit illā: quia tunc potuit negare xpm sicut et alius latro ex parte sinistra: et sic mori in negatione illa: nō sequitur: iste latro negat xpm et mori in negatione igit xps nunq̄ dixit hodie mecum eris in paradiso. Et hoc ergo pz qd si deus reuelaret tibi qd tu es predestinatus tu potes facere qd nunq̄ reuelabit illud: qd nō sequitur tu es prescitus ergo deus nunq̄ reuelabit te fore pdestinatū. De^o asseruit voluit et reuelavit qd an̄xps erit prescitus et dānabit et tñ an̄xps pot facere qd deus nunq̄ asseruit nec reuelavit ipsū fore prescitur vel damnandū: qd pot mori in grā. Ad odo sequit iste moritur in grā igit deus nunq̄ voluit nec asseruit ipz esse prescitur vel damnandū: qd oppositū p̄ntis an̄ti repugnāt: pz ergo fore pcedēdū quō pdestinatus pot eē p̄scit et contra: posito qd tu sis predestinatus ad vā eternam: tunc tu potes eē prescitus: qd potes mori i pctō mortali: et es predestinatus igitur et. Similiter antichristus potest eē predestinatus: qd pot mori in gratia et caritate et ita est prescitus ergo. Non tamen pcedo in sensu cōposito qd possibile sit predestinatū eē prescitur nec eē: qd iste ppōnes sunt impossibiles et plicantes contradictoria: predestinatus est prescitus: p̄scitus est predestinatus: sicut iste: deus volens istum saluari vult istū dānari: moriens in grā mori in pctō mortali. Et non sequitur: possibile est istū presciri et iste est predestinatus igit possibile est predestinatū p̄sciri: sed bene sequitur in sensu diuiso predestinatū possibile eē presciri: sic non sequitur: possibile est hoc eē album et hoc est nigrum igit possibile est nigrū eē albū: s; bene sequit igitur nigrum possibile est esse albū. Concedit igit qd aia xpi potest damnari vel reprobari: qd aia xpi pot non eē aia xpi: immo pot esse diuisa a vbo qua diuisa posset decedere in peccato mortali et per p̄ntis dānari. Sed non ē possibile qd anima xpi damnet vel reprobet: qd non est possibile qd aia christi sit non vnita vbo: eoipso. n. qd est anima christi unita verbo et beatificata quare et.

Contra quedam superius dicta arguit sic. Et primo per vnā propōnē Arist. p^o posterioꝝ vbi dī qd maxime pp̄ie scitum est necium: sed cū qd dē deus scit sciat pp̄issime igit quicqd de^o scit est necium: s; ipse scit hanc aiaz fore igit hanc animaz fore est necium. Secūdo sic: sequit deus prescit et p̄ordinat sic fore igit nihil mundi faciet venire hūz et hoc siue illa potentia sit siue non sit siue sit finita siue infinita: et cū nulla potentia sit nisi que est vel que non est finita vel infinita igit nec aliqua potentia pot esse potentia que faciet oppositū euenire et per p̄ntis nihil poterit causare oppositū huius effectus futuri. Tertio arguit qd de^o pot credere falsū: qd deus credit falsū ergo pot credere falsū: an̄s pbat: de^o credit hanc ppōnē: h̄ in istis erit demōstrato instanti p̄nti et h̄ ppō ē falsa igit credit falsū qd ē.

Ad primum nego quicqd pp̄issime scit illud est necium sed vult intel ligere Arist. qd pp̄issime scimus p̄clusionē illatam ex p̄missis necijs. Ad n. loquebat Arist. de scia dei sed p̄cise de scia creature: qd in scia creature repit intentio et remissio p̄fectio et ip̄fectio firmitas et infirmitas que in sciencia dei nequeunt repiri qd det scia et n̄ra specificē d̄nt quare potest esse qd bec aia non necio erit: nec necē ē ipsam fore. Sed forte arguit sic: Deus sciet hanc aiam fore et pot esse qd bec aia non erit igit vel pot esse qd bec aia non erit quando deus sciet hanc aiam fore: vel anteq̄ vel postq̄

sciet hanc animam fore: qdlibet illorum est falsum: probatur: qd si pot esse qd bec aia non erit qñ deus sciet hanc aiaz fore: ponat. et statz sequit qd bec aia erit et non erit: qd si deus sciet hanc aiaz fore bec aia erit: nec et pot dici qd potest esse qd bec aia non erit anteq̄ deus sciet ipsam esse futuram: qd sequit bec aia non erit igit deus nunq̄ sciet ipsaz esse futurā. Nec etiā dici pot tertū vs qd possibile ē aiam illam non eē futurā postq̄ deus sciet ipsam esse futurā: qd sequit ipsa non est futura igit deus non scit neqz scit nec sciet ipsa esse futurā. Ad istud dī cōcedēdo qdlibet illorū: sequit bec aia nō erit igit bec aia nō erit qñ deus sciet ipsam esse futurā: p̄ntis est bona: an̄s ē possibile igit et p̄ntis: qd p̄ntis sit bona pz: qd oppositū p̄ntis repugnat an̄ti. Ita. n. repugnāt bec aia nō erit et bec aia erit qñ de^o sciet ipsam esse futurā. Sili sequit: bec aia non erit igit bec aia non erit anteq̄ deus sciet ipsaz esse futurā: nec postq̄ sciet hanc aiam esse futurā: p̄ntis bona an̄s est possibile igitur et consequens. Ad argumentū aut pz qd nō arguit aliqd cōtra r̄sionē. Itē si pponeret mihi sine casu aliquo qñ deus sciet hanc aiam esse futurā bec aia non erit: concedo quia tunc bec aia non erit demonstrato vno instanti an̄ p̄ntis esse illius aie. Et tunc deus sciet ipsaz esse futurā igit quando deus sciet hanc aiam esse futurā bec aia non erit. Non tñ dico qd qñ deus sciet hanc aiam eē futurā bec aia non erit futura: qd sūū oppositū est vez: vs qñcunqz de^o sciet hanc aiam esse futurā bec aia non erit futura: qd sūū oppositū est vez: vs qñcunqz deus sciet hanc aiam eē futuram bec aia erit futura. Ad scdm argumentū qd dī deus prescit sic fore igit nihil mundi faciet euenire oppositum: nego p̄ntis: qd deus prescit an̄xpm fore et tñ aliqd mundi faciet an̄xpm non fore: qd qualitates p̄ntis facient an̄xpm non fore: qd corūpent ipsuz. Si tñ arguit sic: de^o prescit an̄xpm fore in a. instanti igit nihil faciet oppositū euenire in a. instanti: pcedo p̄ntis. Et vterius sic: conceditur qd nulla potentia pot facere oppositū euenire in a. i instanti: pcedo p̄ntis et p̄ntis: dato qd a. p̄ntis se beat ad p̄ntis instans eē an̄xpm: qd non est possibile qd aliqua potentia in a. instanti faciat hanc v̄tatē: an̄xps post nō erit: qd sequit in a. instanti facit hanc v̄tatē: igit a. instans ē: g^o p̄ntis eē an̄xpm ergo bec veritas an̄xps non erit non ē et per p̄ntis nihil facit illā v̄tatē euenire. Sed bñ pcedo qd in a. instanti aliqua potentia pot facere oppositū euenire: quia in hoc instanti dem̄ato. a. vñ possibile est qd in hoc instanti dem̄ato p̄ntis fiat bec veritas an̄xps nō erit v̄tatē non sequeat: nulla potentia faciet oppositū illi effectus euenire igit nulla potentia pot facere oppositū illius effectus euenire. Et sic stabit cum antecedente quia p̄cise contingenter iste effectus eueniet.

Sed forte iterum qd dubitaret: deus p̄scit antichristū eē futurū et iste effectus potest impediri igit a deo vel ab aliquo alio. Non a deo: quia deus non pot mutari de velle ad non velle. Nec etiā ab alio: qd si ab alio igit aliud a deo pot suas p̄videntiaz imo suas p̄destinationē destruere qd est impossibile. Dico qd iste effectus pot impediri a deo et ab alio a deo. Et n̄ sequit deus non pot mutari de velle ad nō velle igit ille effectus non pot impediri a deo: qd cū toto ante fiat qd deus velit antichristū fore et possit nō velle ipsū eē: fore: vel fuisse. Nec etiā sequit: nihil aliud a deo pot sua p̄videntia et p̄destinationē destruere igit nihil aliud pot illū effectū impedire: qd si tñ impedires istū effectū qd nō erit: diceret qd de^o nunq̄ p̄destinavit nec p̄videbat istū effectū fore. Nec t̄ sequit: deus vult et determinat an̄xpm fore et aliq̄ potētia creata pot facere qd iste effectus nō ē nec vnqz fuit nec vnqz erit igit aliq̄ potētia creata pot eē maioris vigoris vel pot qz deus: qd sic aliq̄ potētia creata pot h̄ facere ita de^o pot facere in infinitū potētius qz aliq̄ creatura data: de^o. n. vult illū effectus fore et pot non velle ipsū eē fore: vel fuisse: quare et. Ad 3^m ar^m cū arguit qd de^o pot credere falsū: quia credit falsū: nego: et nō sequit: deus credit illā propositionē hoc instans erit: et ipsa ē falsa igit credit falsū: s; bene sequitur qd falsum credit qd concedo. Ad inferēdū

ergo illud consequens d3 sic argui continue de preterito: deus credit hanc propositionem: hec propositio fuit falsa quando deus credit eam igitur ipse credit falsum: pcedo pnam: et nego minorē: q: qm deus credidit illā illa nō fuit falsa sed vera. ¶ Itē pcedo q: falsū erit creditū a deo et tñ deus nunq̄ decipiet: q: nūq̄ credet falsū: pma ps pbat: hoc erit creditū a deo demādo illā an xps erit et hec est falsa vel erit falsa igit̄ et c. ¶ Silt̄ falsum pōt credi a deo: quia diez iudicij fore pōt credi a deo et diez iudicij fore est vel pōt esse falsū. Et sicut dico de ly credidit ita possū dīcere de alijs vobis: q: falsū sciebat a deo: determinabatur ab eo: erat volitū ab eo. Consilr̄ est dōm de pphetijs dato q: ppheta nō sit nisi ppō vā de futuro: pata a ppheta per reuelationē et inspiratiōez spūs sc̄i: dico q: aliq̄ ppheta pōt eē falsa: q: hec ppō diez iudicij erit pōt eē falsa et ipsa ē vel pōt eē propheta igit̄ et c. ¶ Silt̄ hec ppō pōt esse falsa: deus iudicabit mundū et ipsa ē ppheta vel pōt esse propheta igit̄ et c. Et non solū verificant̄ hec p̄clusiones de possibili in mo de futuro: vt aliqua propheta erit falsa: q: hoc erit falsū demādo qdlibet illor̄ an xps erit: diez iudicij erit: deus iudicabit mundū et hec ē ppheta vt erit propheta igit̄ et c. ¶ Itē de preterito: Aliqua ppheta fuit falsa: hoc fuit falsum demādo illā spūs incarnabitur: q: postq̄ xps incarnabatur ipsa cōtinue fuit falsa. Et hec est propheta vel fuit propheta et hoc anteq̄ christ⁹ incarnaret igit̄ aliq̄ propheta fuit falsa. Ubi nō tibi placeret concedere illas cōclusiones: potes habere modū respondendi dicēdo q: ly falsa a pte predicant̄ est adiectiuuz illius termini ppheta: ideo d3 negari quebet illarum: q: cum dicitur propheta fuit vel erit falsa denotatur q: ppheta fuit propheta falsa vel erit propheta falsa qd̄ icludat contradictionem. Ideo non sequitur: hec propositio erit falsa hec propositio est vel erit propheta igit̄ ppheta erit falsa. Nec concluditur maior extremitas de minor: propter diuersam significatiōē et determinatiōē: determinabat. n. in antecedente illum terminū propositio et in cōsequente illam terminū ppheta: p: opterea deberet cōcludi q: propheta erit propositio falsa qd̄ conceditur. Similiter non sequitur: hoc fuit falsum et hoc est vel fuit pro

pheta ergo propheta, fuit falsa: sed bene sequitur q: propheta fuit falsum concludendo maiorem extremitatem de minor et iterum est concedendū. ¶ Ex dictis potest correlarie inferri q: aliquis pro sola veritate est damnatus: et aliquis pro sola falsitate ē saluatus: p̄bo: et pono q: aliquis solūm crediderit et semper q: xps nō est homo: qui tam sit mortuus: tunc p3 q: iste est damnatus. Et q: iste p veritate est damnatus p̄bo. Iste propter hoc est damnatus demonstrando illam propositionē: xps nō ē homo: vel suū significatiōem et hoc ē veritas vel fuit veritas anteq̄ xps esset homo igitur et c. Consimiliter probatur propositio aliter ponēdo q: diez iudicij fuerit et nūq̄ erit et q: anteq̄ diez iudicij fuit crediderit q: sicut q: diez iudicij nō erit ratione culus crediti ipse sit damnatus: et p3 cōclusio. Secūda ppō pbat: et pono q: aliquis mortuus sit credendo q: xps sit homo: tunc p3 q: pro falsitate iste est saluatus: q: ppter hoc q: iste credit xps esse hominē: ipse est saluatus sed xpm esse hominē aliquando fuit falsū: vel falsitas ergo pro falsitate iste est saluatus. Et sic p3 q: multi martyres pro quibus festiuitas celebratur pro falsitate fatenda fuerūt mortui: q: plures martyres pōse propter hoc mortui sūt q: credebāt xpm esse filiū virginis factorem celi et terre: Adodo xpm esse filiū virginis aliquando fuit falsum. Et hec ppō xps est filius virginis tunc fuit falsitas v3 ante incarnationē xpi: non tamē concedo q: aliquis sit saluatus pro falsitate nec aliq̄s dānatus pro veritate nec martyres xpi fuerūt interfecti pro falsitate s3 pro veritate: q: non sequitur iste moriebat vel interficiebat vel est saluatus ppter hoc et hoc ē vel fuit falsitas: igit̄ iste moriebatur interficiebat vel saluabatur pro falsitate. Sed bene sequitur q: pro falsitate ille interficiebat. Ad concludendum ergo p̄mū opz sumere talem minorē hoc fuit falsitas qm̄ iste pro hoc moriebat: mō hec minor propositio deberet negari: q: falsa et contradicens fidei et c.

¶ Prima pars Logice magne Clarissimi viri Magistri Pauli veneti ordinis fratrum heremitarum sancti Augustini feliciter explicat.

C
cul
tiat
po
qu
o: d
scri
C
tiat
por
te g
den
tur
del
C
ta e
et fi
ctu
nar
ex il
alb
mī
tio
qu
ctu
pien
den
te a
tiat
app
fite
nati
erg
affu
bus
den
ficat
p
mar
ficat
falsū
ofo
rio
ptio
tiat
nis
ant
in bi
obst
quis
cere
cere
p3 q
rum
de q

Incipit secunda pars summe totius logice Adagistri Pauli Veneti.

Appositis p/ bationibus terminorum cum apendentis eorundem que in prima parte mee orationis sophisticè censui fore dicenda: nunc secundam partem aggreddens que de propositionibus tractat: melius quo scilicet uero intendo procedere De eisdem plene tradendo notationem: Sine ergo verborum multiplicatione sit hec propositio in cōi descriptio.

Propositio est enuntiatio congrua: et perfecta veri aut falsi significatiua. particule huius descriptionis declaratur. Dicitur enim primo enuntiatio: et non oratio: quia omnis propositio est enuntiatio sed non omnis propositio est oratio. ut patet de propositione mentali: que proprie loquendo non est oratio: cum non sit oris ratio: nec dictionum ordinatio: non enim proprie sunt dictiones nisi in uoce vel in scriptura: in mente uero actus anime aut ymagines entium.

Secundo dicitur congrua: ad denotandum quod oratio aut enuntiatio incongrua propositio notari non debet: nec ab ipsa dicitur proponitur responderi congruit ut berta est albus non obstat quod veri vel falsi sit significatiua: potest enim quis apprehendere per ipsam quod berta est homo albus: et si sic apprehendatur apprehenderetur uerum vel falsum: non tamen proprie hoc dici deberet propositio: cum incongruitatem quolibet patitur.

Et si arguitur sic. omnis homo est albus. berta est homo: ergo berta est albus: ista propositio est bona: ans est propositio: igitur et propositio si sic enuntiatio incongrua est propositio: cuius oppositum esse dicitur. Ad istud respondetur negando istam propositioem esse bonam: cum ista non sit propositio eo quod non infert aliquod ans: sed ex illis premissis tale deberet ans inferri: ergo berta est homo albus. sicut enim albus in maiori erat adiectiuum istius termini homo ita et in conclusione oportet esse. Dicitur tertio perfecta. Quia enuntiatio duplex est quedam perfecta: quedam imperfecta: Enuntiatio perfecta est illa que perfectum sensum in animo auditoris primarie generat seu concipiens: et tunc perfectum sensum generat quando apprehendens non expectat ulteriore determinationem: sed in mente assentit vel dissentit. ut scilicet. currit plato mouet. Enuntiatio imperfecta est que imperfectum sensum generat in animo apprehendens: ut puta. quando concipiens enuntiationem propositionem non assentit nec dissentit sed ulteriore expectat determinationem. ut homo albus vel scilicet. niger. aut deum esse. Dico ergo quod nulla talis oratio aut enuntiatio nomen propositionis assumere debet. Sed precise enuntiationes perfecte de quibus dictum est supra.

Sed forte quis argueret sic quod si deum esse est uerum vel falsum et hec oratio deum esse significat primarie deus esse igitur hec oratio est uera vel falsa et proprie propositio. Ad istud respondetur negando propositioem primariam: sed debet addere in minoribus ista oratio deum esse significat primarie deum esse perfecte et quiescente: modo hoc est falsum: eo quod intellectus audiens vel apprehendens istam orationem infinitas deum esse non quietat. sed continue ulteriores determinationes expectat.

Ultimo dicitur in descriptione: ueri uel falsi significatiua: et non significans: quia quod enuntiatio aliqua non aliquo modo significet: non proprie hoc propositioem nota priuari deberet. quia forte sine noua impositione: ueri aut falsi foret significatiua. ut patet de multis enuntiationibus in biblia aut in alio libro clauso. que propositiones existunt: non obstantes quod iam actualiter non significant: mirabile foret quod quis posset propositiones solo visu formare quicquid sibi placeret in quocumque libro ex sola aptatione eiusdem. et easdem facere non esse propositiones claudendo eandem. Ex isto ergo patet quod non legitur a propositio est uera vel falsa. igitur significat uerum vel falsum: patet de ista propositione: deus est in libro clauso de qua nullus considerat ipsa. non est uera vel falsa. et tamen non

significat uerum vel falsum sed sufficit quod ueri aut falsi sine noua impositione sit significatiua. Circa predicta forte quis dubitaret cur in predicta descriptione non ponitur iste terminus indicatiua sicut cōter sit dicendo: propositio est oratio indicatiua etc. Dicitur quod causa huius est quia non solum indicatiua enuntiatio propositio dicitur: uerum et imperatiua: Deprecatiua: optatiua et subiectiua. quia quilibet istarum intellectus assentit: uel dissentit. modo intellectus non assentit: nec dissentit nisi uero uel falso igitur quales talis enuntiatio uera uel falsa est: et per ans propositioem habetur per experientiam. Et primo de imperatiua dicendo. n. petre lege intellectus assentit uel dissentit et non expectat ulteriore determinationem: hoc idem patet de deprecatiua: ut miserere mei deus. Item de optatiua: ut uinum legerem. h. n. uertitur cum ista optio quod legerem et h est propositio igitur et alia. Item probat de subiectiua: hec enim aditionalis est uera et bona: si antequam esset albus anchristus esset coloratus igitur huius ans et propositio: sed non huius aliud ans nec aliud propositio nisi anchristus esset albus: et antequam esset coloratus igitur ille dicitur propositioem et sunt enuntiationes iunctiue igitur enuntiatio coniunctiua est propositio. Et si dicitur quod ista anchristus esset albus non est propositio cum non sit intelligibilis: dicitur negando: licet enim per se sumpta non intelligatur. tamen cum alio bene intelligitur: sicut hoc mouetur de se non intelligitur: sed cum alio bene dicitur si hoc currit mouetur: hoc idem patet de ista quilibet homo est iste: tenedo si iste relative que per se sumpta est non intelligibilis tamen est propositio: sed cum alio factis est intelligibilis: dicendo. aliquis homo est: et quilibet homo est ille. patet ergo quod non solum enuntiatione indicatiua propositio dicitur. uerum et alie orationes. Et si huius allegatur Ar. in primo phisice. dicitur deprecatiua oratio quod est: sed neque uera: neque falsa. Dico quod ipse sumebat propositionem strictius quam ego in proposito summa: ac et uerum et falsum: sicut patet in indiffinitione nominis: dicens nomen est uox significatiua ad placitum. certum est enim quod multa nomina sunt que non sunt uoces nec significatiua ad placitum. ut patet de nominibus mentalibus. Ita in proposito est dicendum de enuntiatione.

Et si queritur quod est subiectiua uel imperatiua lege petre et quanta uel quilibet est: dico quod est singularis affirmatiua et eius subiectum explicitum nec est nec primum: sed implicite subicitur si tu et predicat si legens et si petre: nec est pars subiecti nec copule aut primum: sed pars totius propositionis: sicut hec est particularis legitur aliquis homo: et huius indiffinita currat asinus: et hec uel si dicitur ego est si homo est singularis affirmatiua et subicitur si ego et predicat si homo: et si uinum non est pars alicuius extremi. sed est nota optandi existens pars totius propositionis: sicut hec est optatiua indiffinita: ut uinum homo disputaret. et hec est particularis uinum omnis homo diliget deum: et huius negatiua: ut uinum nullus homo peccaret et sic de alijs. Non obstantibus his potest probabiliter dici quod huius enuntiationes superius recitate sunt indicatiue: et si non explicite sufficit quod implicite: quia sub ordinant indicatiuis mentalibus. huius enim lege petre: subordinatur huic. uolo: improprie quod legas petre: et huius miserere mei deus: subordinatur isti: deprecor deus quod miserere mei. Adodo patet quod quales talium mentalium est indicatiua. hoc idem dicitur de optatiua quod est indicatiua implicite: ut uinum legerem. dico quod non huius nec subiectum nec primum explicitum: sed bene implicitum in si uinum. unde subiectum est si ego copula est si sum. et primum est totum hoc capiens quod legerem. Sicut dicatur de ista lege petre quod non huius subiectum nec primum nec copulam explicite: sed bene implicite per subordinationem: ut dicitur est: unde non est inconueniens quod aliqua sit propositio que non habeat explicite subiectum nec primum nec copulam. hec enim est uina copulatiua. omnis homo est alius et econuerso. igitur huius duas categoricas: quia una est si omnis homo est alius et reliqua est si econuerso: quia non uel alia banda: modo patet quod in ista dictione econuerso non explicite ponitur subiectum nec primum nec copula: sed solum implicite per subordinationem: quia subordinat isti mentali: alius est omnis homo. Secundum istum modum loquendi debet ostenderi dicitur quod omnis imperatiua aut optatiua est singularis implicite: quia si implicite subicitur ter

intus singularis: s; si proponit vtnā legerē nūqd sit alicuius quantatis. dicatur q non: q; opz aliqd explicite subici. **C** Et si dī est iplicite alicuius q̄tatis igit̄ est alicui⁹ q̄nātitatis nego ar^m. quia est distractio i ante p istū terius im/ plicite ⁊ nō in p̄te. sequitur. n. bñ apud me b̄ ppō est alicuius q̄tatis. igit̄ est alicuius q̄tatis explicite. p hanc enīz ppōnez. a. est alicuius q̄tatis iplicite denotat q a. subor/ dinaf immediate alicui ppōni alicuius quantatis q non denotat p istaz. a. est alicuius q̄tatis. de hoc iserius cla/ rius dicet. **C** Item si queritur nūquid hec sit affirmatiua vel negatiua vtnaz nō legerem. dico q fin primū modū est negatiua: s; fin aliū modūz iam dictuz est affirmatiua: sicut ista opto q nō legerē. Eodemodo est dōm ad istam nō studeas petre. **C** Et si p̄tra hoc instat adducēdo regu/ las gramaticoz: dicat q logicus hz aliuz modū loquendi q̄ gramaticus: sicut p; in multis.

Contra quedam dicta arguit: ⁊ pmo q̄ descriptionē ppōnis. naz aliqua est enūciatio p̄grua ⁊ p̄fecta veri aut falsi signifi/ catiua. que non est ppō igit̄. añs probat: ⁊ signo istaz ōo nem. bu est ba. tūc p; q̄ est enūciatio p̄grua q; nō v̄r que incōgruitas sit ibi. ⁊ si ⁊ p̄fecta: veri vel falsi significatiua: q; p eam q̄sentent app̄hendit q̄ ista vox bu est ista vox ba. ⁊ hoc est vez vel falsuz igit̄. **C** Et q̄ ista nō sit propō pbat: q; si ē ppō: aut cathegorica: aut ypothetica: nō ypo/ thetica. vt p; nec ē cathegorica. p̄batur: q; q̄ro qd subici/ tur. ⁊ si dī q̄ li bu. vel igit̄ supponit māliter vel p̄sonaliter non māliter nec simplr: q; ibi nō p̄tur terius scēde intentio nis. nec li bu. p signuz aliqd māliter deterioratur: igitur ⁊ c̄. nec ē supponit p̄sonalr: q; nō supponit pro aliquo signifi/ cato distincto a se ⁊ a quocūq; cōsili quod tñ opoteret si deberet p̄sonaliter supponere sicut p; in alijs. vt hō currit vel aīal mouet. **C** Secdo arguit p̄obādo. q; nō oīs ppō est enūciatio p̄grua: q; in hac propōne for. currit. ⁊ moue/ tur li mouet est propō: ⁊ tñ nō est enūciatio p̄grua: q; nō v̄r que p̄gruitas: non erit adiectiuū cū suo substantiuo nec noīs cum v̄bo: nec sic de alijs. **C** Tertio arguit p̄bando q; ōo infinita est ppō: q; oē veruz est ppō deum esse est vez igitur deuz eē est propō: s; deum esse est ōo infinita. igit̄ ōo infinita est propō: p̄ma p̄na p; eo q; ē discursus in tertio p̄me figure. **C** Confirmat q; si deuz esse nō ē ppō igit̄ deum esse nō est vez: nec falsum: ⁊ si sic staret aliq̄e dicere: deū esse asinum nō dōo vez: nec falsuz. **C** Tertio p̄firmat. q; ōo infinita sit vera vel falsa p̄ Euclidēz ⁊ per oēs scriptores q̄ suas p̄clusiones ponūt nudas ōones infi/ nitas. **C** Quarto p̄firmat idēz est significatū p̄mariū illaz enūciationū deuz ē ⁊ deū esse igit̄. iste enūciationes p̄uer/ tuntur: s; li deuz ē est ppō igit̄. ⁊ li deum esse.

Ad ista argumēta r̄ndet ad primū sustinendo: q; nō est sup̄pō mālis sine signo mātr p̄/ cedente: p̄cedo q; bu est ba nō est propositio: ⁊ nego q; sit enūciatio p̄fecta. Et tunc ad argumētuz: nego istaz p̄nam. ista ōo bu est ba est veri vel falsi q̄scenter significatiua. igit̄ est enūciatio p̄fecta. sed o; addere in ante q; est p̄ma/ rie ⁊ adēq̄te sine noua impōne sic significatiua. mō hoc est falsum in p̄posito: q; h; p̄ istam ōonez app̄bendat veruz vel falsum non tñ est eius significatū p̄mariuz ⁊ adēq̄na/ tum. v̄r per istā ōonez app̄bendit q; ista vox bu est ista vox ba. vel q; li bu est li ba. s; hoc certe nō est significatū adēq̄tū istius cū non corr̄spondeat tou signo adēq̄te s; istuz li bu est li ba: vbi totū significatū: toti propōni corr̄spondeat. Tñ per hanc ōonez imp̄fectā hō albus possum p̄cipere hoīem esse albus: Ex quo postmodū non sequit q; illd sit p̄mariuz ⁊ adēq̄tum significatū istius: q; non sibi adēq̄te corr̄ndet: cū non corr̄spondeat toto signo s; huic hō est albus. **C** Alter dī s; viā in sup̄pōnibus declaratā q; h̄mōi ōo est propō ⁊ nō expedit addere signū māliter. **C** Ad scōz arg^m dico q; in ista for. currit ⁊ mouetur li mouetur ē pro/ pō: ⁊ est enūciatio p̄grua: nō obstāte q; ibi nō sit p̄gruitas adiectiuū cū suo substantiuo vel noīs cum verbo ⁊ sic de ali/ is: sed sufficit q; ista subor: dīnef in mēte vni propōni mēta/ li in qua ē h̄mōi p̄gruitas. vt isti for. mouet. **C** Ad 3^m ar/

gumentū nego istaz p̄nam oē veruz est ppō deum eē est vez. ergo deum esse est ppō: nec est syllogismus in tertio p̄me: q; id quod subicit in maiori non p̄tur in minori nec si bi p̄simile: q; in maiori subicit li vez noialiter sumptuz ⁊ resoluit pp̄ deteriorationez adiectiuū noial ⁊ in minori p̄tur li vez aduerbialr sumptū vel modalr nō p̄ aliquid deter/ minatur: sed deteriorans enūciationē infinitas. Ad p̄cluden/ dum ergo illaz deum esse est propō o; sumi pro minori: deū esse est aliquod vez qd est falsum: q; deuz esse nō est ppō. Unde li vez q̄ncūq; per adiectiuum noīs deteriorat noialiter sūmitur ⁊ est resolubile: ⁊ solūm pro propōne vera supponit s; qñ non deterioratur per id. ⁊ deteriorat ōo nem infinitā supponit pro significato propōnis vere. Con/ cedo ergo q; deuz esse est vez: ⁊ veruz est deuz esse: non tñ aliquod vez est deū esse: nec deuz esse est aliqd veruz: nec iste sunt p̄dictione. nulluz vez est deuz esse. ⁊ veruz est deū esse. Unde p̄cedit. q; oē veruz ⁊ deū esse differūt: ⁊ q; deū esse differt ab oī vero vel ab aliquo vero: ⁊ q; deū esse differt a v̄o. Ex quo nō sequit q; deū esse non sit vez nec arguit ab exposita ad alterā exponētū: q; li vero in ex/ posita sūmitur noialiter ⁊ resoluto: tene: cum sit ablati/ uī casus ⁊ in p̄te modaliter vel aduerbialr. Sed ex isto ante bene sequit q; deū esse non est aliqd vez. **C** Ex his p; q; non sequit. oē veruz ⁊ deum esse differūt. deuz esse est vez. igitur deuz esse ⁊ deū esse differūt: nec sequit: deū esse ⁊ deū esse non differunt ⁊ deū esse est vez. igit̄ aliqd vez ⁊ deū esse nō differunt: s; deberet ita sumi in minori: deū esse est aliqd vez quod sepe est negatuz. Verūtāmē bñ sequit deū esse est vez: vel falsuz. ⁊ deū esse ē ōo infinita igit̄ ōo infinita ē v̄a vel falsa: p̄na ē bona: s; mīo: est ipollis: q; sicut deus non p̄t esse ōo infinita: ita nec deū eē q; deū eē est de: s; bñ p̄cedo q; li deū eē ē ōo infinita: nō tñ li deuz esse est vez nec falsum cū non sit propō. **C** Ad p̄firmationem nego istam p̄nam: deū esse non est ita pro/ pō. igit̄ deum esse nō est vez: nec falsum: s; bene sequit q; deū esse non est aliqd vez: nec aliqd falsuz. Et vltimus cū p̄cluditur: q; stat aliq̄e dicere deuz esse asinū non dicēdo vez: nec falsum: nego p̄nam: q; impolē ē aliquem dicere deū esse asinuz: sed bñ polē est aliq̄e dicere istaz ōonem deū esse asinuz: si tñ concludit q; stat aliq̄e dicere li deuz esse asinū non dōo vez: nec falsuz p̄cedo p̄nam. Ad illam p̄firmationez dico. q; iste ōones infinititne euclidis vel alio/ rum p̄p̄ctuoꝝ nō sunt ppōnes nec vere nec false: nec itel/ lectus assentit vel dissentit eis: sed vni propōni mētali in/ tellecte p̄ ipsas ōones infinititas. **C** Ad vltimā cōfirma/ tionē qñ dī: idēz est significatū p̄mariū ⁊ adēquatū illaz duaz: deuz esse ⁊ deū esse: ⁊ p̄ma est propō igit̄ ⁊ scda: negat p̄na: q; h; deū esse sit significatū p̄mariuz v̄triusq; per p̄nam tñ significat p̄fecte ⁊ q̄scenter ⁊ p̄ reliquā nō: Unde audies istā deuz esse immediate quietat: s; audies istā deū esse cōtinne expectat vltiori: dē deteriorationez quousq; p̄ verbuz fiant: dōo deuz esse est vez vel falsuz ⁊ c. **C** Ex his oibus p; istos falsum asserere dōo deū esse eē propō nem: ⁊ nō soluz deū esse. vez etiaz: oē ens mouens aliqd ad cōprehendēdū vez vel falsum: ipsi. n. bñt cōster cōce/ dere q; iste hō sit opinans depro vno eoruz q; h; caput ca/ thegoricū impolē cui p̄dicit totuz residuū a capite ex quib; bus cōponitur hō ypotheticus qui cōpulatua impollis p̄batur ⁊ pono q; aliqs app̄bendat p cap istuz q; hō est asinus ⁊ p totū residuuz a capite q; nullus hō est asinus: ⁊ p totuz hoīem illaz copulatua: ⁊ sic sequit p̄c̄o. **C** Itē sequit q; iste hō sic opinās ⁊ sua opinio sunt p̄dictiona ⁊ p̄ p̄ns non bñ pōt sustinere opinionē illam cū sit p̄dictionuz istius probat p̄clusio: ⁊ pono q; aliqd p̄prehendat per ho/ minem sic opinantem q; homo est asinus ⁊ per opinionē suam q; nullus homo ⁊ sequitur conclusio.

De propositione cathegorica.
Post predicta sequit propōnez in cathegorica ⁊ ypothetica diuidē: de ypothetica nihil ad p̄ sens explicare sed solūm dē cathegorica ipsi us ponēdo descriptionē. Propō ergo cathe/ gorica est illa q; implicite vel explicite h; subz

ptum et copula principalis partes sunt: ut hoc est aial. particule
huius descriptiois declarant. D. n. p. iplicate: q. ad hoc q.
ppd aliq sit cathgorica no d3 ipsaz hre explicite extrema
vel copula: s3 sufficit q. iplicate. i. q. ista tal' s3 ordinat in me
te vni metali hnti hmoi extrema explicite sine copula: sicut
p3 i ista si for. currit: e. vbi li e est ppd et tn non h3 explicite
extrema s3 iplicate: p subordinatione: q. subordinaf in me
te hnic metali for. e ens i q satis explicite apparat extrema.
Et si allegat Ay. p. p. phyer. dices: q. noia et vba cu silia
sint: s3 sine ppone vel diuisione itellectus: ut ho vel albus
qn vo addit aliqd: neq. n. adhuc vez vel flm e df q. no
me: vbus e ppd: vt si for. currit. e. q. s est al ronale: homo:
ta li est q. li ho e. ppd: nec p pdicta e Ay. s3 itelligit de noie
et vbo iplicate et explicite tal: ql: no est i. pposito: hoc ides
app3 de ppone q. no solus extremis caret imo et copla pn
cipali: sic ddo ois ho est al' e. certu e q. u e. est ppd
cathgorica: et tn no h3 explicite extrema nec copula: imo
no h3 simplr. vni no seqt: li e. h3 iplicate sub3 ptuz et co
pula. igit' e. h3 sub3 ptum et copula: q. i ante distrahif.
illud vbi h3 a sua pmaria significatiode roe hui' teri iplici
te distrahitis: sic in ista ho e motu illd vbus e: et no sic di
strahif in pnte: pp caritiam cuiuscusq. ipm distrahitis. vni
cu df li e. h3 extrema vel copula d3 itelligit q. explicite
h3 illa: s3 cu df li e. h3 iplicate extrema vel copula denota
tur q. in li e. itelligit sub3 ptum et copla: vel q. li e. sub
ordinaf in me te vni metali hnti extrema et copula: mo sic
no seqtur i li e. itelligit extrema et copla. ergo h3 extre
ma et copula. ita no seqt li e. iplicate h3 extrema vel copu
la: igit' h3 illa: pp cas supius deca3. Et vltio pncipales
ptes sui. ad denotanduz q. no seqt: tal' ppd h3 subm ptum
et copula: igit' est cathgorica: sic p3 de ista for. est ho et tu
es asin: q. h3 duo suba et duo pta et duas coplas et p. pns
s3 et ptuz et copula: et tn no est cathgorica s3 ypothetica:
q. talia extrema vel copula n3 pnt pncipales ista: s3 pnt
iste due cathgorice i ea existentes: cu nota copulationis.
Etia no seqt tal' ppd h3 solum d3 vnicu sub3 vnicu ptuz
et vnicu copula igit' e cathgorica: h. n. e. hmoi. Ois ho est
aial et e. et tn no est cathgorica: s3 ypothetica. vt p3: sed
bn seqt tal' ppd h3 sub3 ptuz et copula pncipales ptes sui
igit' est cathgorica: tenedo pntue li sui i masculio vel feio
genē relative ad li. ppd cathgorica q. vbi teneret i neutro
genē substantiuato posset bn pcedi q. aliq ppd ypothetica
h3 sub3 ptuz et copula pncipales ptes sui. i. reifue v3 pme
vlt' cath. vbi gra. tu es ho et tu es al' hec coplatiua. h3
sub3 ptum et copula no pncipales ptes sui. i. ipi' coplatiue
s3 pncipales ptes sui. i. rel sue: v3 p. aut 2. cath. q. q. e
res ista coplatiue cu sint ptes ista sumendo large istu ter
minu res. Et ista seqt ista pcedo q. aliqd e tu qd no e tu
uz: pbat. et pono q. tu h3as vnu fnu q. fit tu. et iste fnu
beat vnu asinu q. no fit tu. tuc p3 q. ille asinus e tu q. e rel
tue v3 sui tu. et tn iste asin' no e tuus p casuz: vbi tn li tu i
sumeret sic i neutro genē substantiuato s3 i masculio n3 posset
p. vificari. Et seqt q. ois asinus tu currit: et tn no ois
asin' tuus currit. pbat. et pono q. nullus tu' asinus currit
et q. q. asin' sui tu currit q. asin' no fit tu. Tuc p3 q. nul
lus asin' tuus currit p casuz: et tn ois asin' tu currit. q. ois
asin' sui tu currit. Et si e. seqt q. ois asin' tuus currit
p3: supposito q. ois asinus tu' currit: et nullus asinus sui
tu currit: et sic de multis alijs que sequit tenendo li tu i
neutro genere substantiuato et.

Contra diuisionē ppōnis arguit pbatō q. aliq e
ppd q. nec e cathgorica nec ypothetica.
et pono q. tu icipias pferre illa ppōnē vlt' ptez el' ho e al'
q. fit. a. silr q. tā nūbi pferas ista s3 imediate post hoc pfer
res aliqd ista: et sic pntnabis quousq. erit totalr plata: p
posito arguit sic a. ppd imediate post hoc erit cathgorica
vl' ypothetica. ergo et. p. pars asitis: pbat: q. cito erit
aliq ps. a. ppōnis tā cito erit a. ppd: s3 imediate post hoc
erit aliq ps. a. ppōis igit' imediate post hoc erit a. propō:
pna p3 cu miori et maiori silr: q. i successiuis qñcūq. ps e
et totū e. vt posset de tpe explicari: s3 q. a. ppd non ime
diate post hoc erit cathgorica vl' ypothetica. pbat: q. no

ypoethetica p3: et q. no cathgorica arguit sic: no plus erit
cathgorica q. hēbit sub3 ptum et copula iplicate vl' expli
cite s3 imediate post hoc no hēbit sub3 pdicta et copula:
alio istoz mo: q. p plus s3 q. ptuz et copula. igit' et.
Secūdo arguit sic. ois ho est al' tu es ho igit' tu es al': ista
pna e bona. g. anis e ppd: s3 n3 cathgorica nec ypothetica
igit' et. q. no cathgorica p3: q. h3 duas cathgoricas pn
cipales ptes sui: nec ypothetica: q. no ptingunt cathgo
rice iste p aliquam notam coplationis. vt p3 igit'. Ter
tio arguit sic h3 ho currit et no currit e ppd. et tn no e cath
gorica nec ypothetica. igit' et. Q. no sit cathgorica: p3: q.
in ea plūgnit due cath. pncipales ptes sui: nec et ypo
thetica: q. si eēt ypothetica no vl' q. eēt nisi coplatiua mō
hoc e flm: q. tuc eēt vā qd e flm: eo q. ambe ptes si ve
v3 ho currit et altera silr: no currit: q. subordinaf hnic i me
te ho no est currēs: q. est vera.

Ad ista argumta rnr ad p. m. pcedo q. ois ppd ant
est cathgorica aut est ypothetica: et tunc
ad iprobationez admitto casuz et dico q. sic a. no imediate
post hoc erit cathgorica nec ypothetica: ita nec imediate
post hoc erit ppd: et tuc ad ar. m. q. cito erit aliq el' ps tā c
to illa erit: nego: et tuc ad ar. m. qñcūq. in successiuis ps e et
totū silr e: df pcededo: s3 nego q. i successiuis qñcūq. pars
erit: et totū erit. Tñ imediate post hoc erit aliq ps ista bof
future et tn no imediate post hoc erit hec hora futura: s3 i
tota hora erit tota hora: et i pte hore ps hore. Terūtn bn
pcedo q. imediate post ho erit ita q. hora e et et imediate
p hoc erit ita q. ista ppd e: s3 p. pns erit s3 q. ptum vel
copula: q. h3 erit explicite et n3 iplicate: q. imediate post hoc
erit ita q. a. ppd s3 ordinaf in me te vni metali in q. no est p.
pns s3 q. ptuz cu aia pponit vl' didit in ista i imo anq. a
ppd icipiat pferri 2. m. se vl' pte el' tā est mitalis pducta in
aia cui a. imediate subordinaf. Et ad 2. m. pcedo q. anis illi
sylogismi e. ppd: et e propō ypothetica coplatiua et n3 seqtur
ibi. n. e nota copulationis igit' ista n3 e coplatiua: vni aliq est
coplatiua q. no solū no h3 notam coplationis imo et cath
goricis partibus pncipalib' caret: sic ddo: for. currit. et mo
uet: et et e. Tūc li e. e ppd ypothetica coplatiua: quia
s3 ordinaf i me te hnic metali for. e mot' et idē for. e currēs
et tn no h3 ptes pncipales. Silr si ho currit rrsibile currit
et e: li e. est ypothetica pditional: q. subordinaf in me te
huic si rrsibile currit ho currit: et tn li e. vt p3 caret pibus
pncipalib'. no g. e incōueniēs q. li ois ho currit tu es ho
fit ppd. et tn no hēat notā coplationis: q. h3 no hēat explicite
h3 tn iplicate p subordinationē imediatā huic. s. ois ho e cur
rēs et tu es ho et hoc sufficit ad b. q. fit coplatiua. Tñ sic
ad cathgoricā no requit subm ptuz aut copula. vt dem e
ita nec ad ypotheticā requit cathgorica aliq aut no pūn
ctionis s3 sufficit q. in cathgorica sint imPLICATE cathgorice
due cu nota plūctōis qre et. Et ad 3. m. dico: q. ista ho cur
rit et no currit e coplatiua flā: et 2. ps e li no currit que non
subordinaf in me te huic ho no currit: s3 huic idē ho q. currit
no e currēs: vl' no def. cui s3 ordinaf in me te quousq. facta
fit resolutio respē hui' teri ho: ddo hoc currit et no currit
et hoc e ho g. ho currit et no currit. Et tuc dicat q. subor
dinaf in me te huic metali hoc no currit et p. pns poterit in
me te vl' imediate videri ista coplatiua iplicare pdictōez.
Et forte h3 hoc arguit ddo q. ex his seqt ista eē cath
goricā ho currit et no currit q. e negatā: et pna p3 eo q. est
cathgorice pbabilis p modum resolutionis. Et ad illud
df q. no est icōueniēs ypothetica aliqua cathgorice pba
ri dūmō plūgnat cathgorice q. vna e dependēter vera
vl' flā sic est i pposito ho currit et no currit. vbi vltas vel
faltitas 2. pns a p. pte suscipit dependētiaz regulare: eo q.
p se ipaz seorsuz vuz vl' flm pmarie significare no posset:
d hac mā pleni dicebat i p. pte i tractatu d rlatis qre et.
Amplius supius deca arguit pbatō q. i hac
ppōne ois ho e al' e. et p. o. li e. no est
ppd: q. si no: fit ergo a. ppd: et tuc arguit sic. a. e ppd vel
igit' in me te: in voce vel in scripto: non i me te: q. no h3 ex
trema explicite: nec i voce: q. si. a. ppd est in voce vl' igit'
in voce q. est a. vel q. e ps a. aut que nec ea. nec ps a. no in

voce q̄ est a. q̄ n̄bil est in seipso nec i voce q̄ est pars a. q̄ n̄bil ē in pte sui ipsius: nec ē i voce q̄ n̄ est a. nec ps a. q̄ ec̄t extra se ip̄s: ⁊ p̄ idē p̄t p̄bari q̄ a n̄ est i scripto q̄: anti scripto q̄ d̄ ē a. aut i scripto q̄ d̄ n̄ ē a. ¶ Sc̄do arguit sic. a ē pp̄o aut igit̄ idicatuā: impatiā: optatiā: vel subiectiua nullus istoz̄ mōz̄. eo q̄ ibi n̄ est copula idicatuā impati/ ui optatiū ⁊ sic de alijs. ¶ Tertio arguit sic qm̄ seq̄tur ex d̄cis q̄ aliq̄ syllā ē optim⁹ ⁊ tñ maior̄ extremitas n̄ p̄tur de miori in p̄clōne nec ē q̄ d̄ ē falsuz̄: q̄ tūc n̄ regrerent̄ tres teri ad p̄p̄ōnez̄ syllā q̄ d̄ tñ ab oib⁹ negat̄: ⁊ p̄na p̄z sic arguēdo: ois h̄o est tu es h̄o igit̄ tu es: vbi 2º est de 2º ad facente non habens p̄tum quare ⁊ c̄.

Ad primū r̄ideo p̄cedēdo q̄ a ē pp̄o m̄tal: vocal: v̄l scripta: nūq̄ tñ p̄cedo q̄ a sit i voce vel i scripto. imo nulla pp̄o m̄di ē in voce nec in scripto nisi sit ps vocis vel scripti. Cū bec pp̄o. ois h̄o ē al' plata vel scripta n̄ ē in voce nec i scripto nisi sit ps alte rius: d̄do: nec̄io ois h̄o ē al' m̄o li ois h̄o est al' est in voce v̄l i scripto cū sit ps istī? nec̄io ois h̄o ē al': s̄z vbi n̄ ē scri pta vel plata aliq̄ pp̄o nisi ista vel ps istī? ois h̄o est al': d̄i ceref̄ q̄ ista nec ē in voce nec in scripto: s̄z bñ ista: h̄o est al': cū sit ps alteri? nec d̄z d̄ict q̄ ista ē in scripto posito q̄ scri/ bat in vna carta: q̄ ista carta n̄ ē scripta cuz̄ nūq̄ scribat̄: s̄z ista carta ē aliqd̄ in quo ē aliq̄ scriptura vel aliqd̄ scriptū: p̄batio. n. vel terius s̄ scripti ⁊ n̄o carte: vel q̄cūq̄ alia ab h̄ijs disticta. ¶ Ex h̄ijs tñ nūq̄ poterit p̄uici q̄n a. pp̄o sit m̄talis vocal' scripta. ¶ Ad 2º dico q̄ a pp̄o ē indicatiua n̄o ob̄stāte q̄ careat extremitis v̄l copula idicādi q̄: s̄z n̄ ha beat explicite h̄z tñ ip̄licite ⁊ hoc sufficit. Cōs̄it̄ ē d̄d̄z in ali is m̄dis. vñ in ista: legat pet̄r⁹ ⁊ eº li eº q̄ enūciatio ipati ua ⁊ subordinat̄ in m̄te h̄uic m̄talis: legēs sit pet̄r⁹. S̄it̄ i ista vtinā legerē ⁊ eº. li eº ē ofo optatiua: ⁊ subordinat̄ hu ic vtinā legēs eēim ego vel h̄uic cupiēs q̄ legerē suz ego: ⁊ sic de alijs m̄o suo. ¶ Ad 3º p̄cedo p̄clōnē. vñ ad bonuz̄ sylogisimū non requir̄ maior̄ extremitas nec regrunt̄ tres teri explicite: s̄z sufficit q̄ ip̄licite. Iste. n. syllus ois h̄o ē. tu es h̄o gº tu es: h̄z ip̄licite oēs p̄ditioēs boni sylli. eo q̄ sub ordinat̄ in m̄te h̄uic m̄tal. ois h̄o ē ens. tu es h̄o igit̄ tu es ens. in quo syllō sit tres teri ⁊ maior̄ extremitas p̄tur d̄ miori in p̄clōne. Adulta circa syllin̄ for̄et̄ d̄d̄a q̄ oia d̄unit to quousq̄ ad pp̄m̄ denenero cap̄m̄. ¶ Iuxta p̄dicta se/ quunt̄ q̄daz̄ d̄iones p̄ntes pp̄ōnez̄ cathegoricā. ¶ Prima ē q̄ pp̄o cathegoricaz̄ q̄dā s̄t de subo ampliatō ⁊ p̄to am pliatūo vt h̄o ē m̄o: an̄p̄s ē futur⁹: q̄daz̄ q̄ nec de subo ampliātur nec de p̄to ampliatiūo vt h̄o ē al': q̄daz̄ de subo ampliātō ⁊ n̄o p̄to ampliatiūo: vt chy⁹ itelligit̄ q̄: n̄o h̄z p̄tuz̄ q̄dā d̄ extremo ampliatiūo ⁊ n̄ s̄bo nec p̄to. vt iste teri⁹ h̄o si gnificat̄ hoiez̄ li hoiez̄ ē extremū istī? v̄bi significat ⁊ apliat̄ n̄o tñ ē subz̄ nec p̄tuz̄. ¶ Sc̄da diuisio pp̄o cathegoricā r̄ū de subis ampliatiuis q̄daz̄ s̄t de p̄tū. vt chy⁹ ē intelligibil' vel adā ē p̄terit⁹ q̄dā de p̄to vt h̄o fuit vel mouebat̄: q̄dā de futuro vt h̄o currit v̄l gnābit̄. ¶ Tertia d̄io pp̄o ca thegolicaz̄ q̄daz̄ s̄t de extremis incōplexis. vt h̄o vel asin⁹ est h̄o vel asin⁹. q̄dā de extremo p̄plexo: ⁊ n̄o extremis. vt h̄o vel asin⁹ ē: q̄dā nec de extremis nec d̄ extremo vt li eº. In hac pp̄ōne ois h̄o ē al' ⁊ eº. ⁊ t̄ li ē in hac p̄ditio nali si for. erit̄ est. ¶ Quarta d̄io pp̄o cathegolicaz̄ d̄ ex tremis p̄plexis q̄dā s̄t sine iterpōne aduerbij vel p̄dictiois q̄dā cuz̄ iterpōne eiusdē. ¶ Et illaz̄ que s̄t sine iterpōne. Quedā s̄t de extremis p̄plexis ⁊ adiectiūo ⁊ s̄stātūo. vt h̄o albus currit: ⁊ for. n̄iger d̄spnat. q̄daz̄ ex recto ⁊ obli quo vt fili⁹ for. currit. ⁊ h̄o aliq̄n̄ recto p̄cedēte obliquuz̄. vt asin⁹ hois currit. vel obliquo p̄cedēte rectū vt alicui⁹ p̄i/ ctionis altera ps ē v̄a. ¶ Itē pp̄o de extremis p̄plexis: cū iterpōe aduerbij v̄l p̄dictiois. q̄daz̄ s̄t de extremo d̄isti ctūo. vt for. vel asin⁹ currit: q̄daz̄ s̄t de extremo coplaro. vt duo ⁊ 3º s̄t q̄nq̄. q̄dā de p̄dictioato extremo. vt oē al' si ē rudibile ē asinus. q̄dā de locali extr̄o: vt ubi tu curris. tu d̄spnat. q̄daz̄ de tpali. vt nullū al' d̄ū do: mit vigilat. q̄ daz̄ de cālū. vt q̄ tu es h̄o tu es animal.

Ultima diuisio ē q̄ pp̄o cathegolicaz̄ q̄dā s̄t de 2º adiacēte q̄daz̄ de 3º. q̄dā nec de 2º

nec de tertio. ¶ Prop̄o cathegonica de sc̄do adiacēte ē illa q̄ solūmō h̄z s̄bz ⁊ copulā p̄ncipales p̄tes sui. vt tu es. ¶ Pro p̄o cathegonica de 3º adiacēte ē illa q̄ h̄z subz̄ p̄tuz̄ ⁊ copu lam p̄ncipales p̄tes sui. vt h̄o ē al'. pp̄o cathegonica que n̄ est nec de 2º nec de tertio adiacētib⁹ ē illa cathegonica q̄ ca ret subo ⁊ p̄to ⁊ copula vt suz: es: est. sic li ē in illa pp̄oē. ois h̄o est al' ⁊ eº: ē ista for. currit. nec ē de sc̄do nec d̄ ter tio. cū careat v̄bo substātūo. n̄o ob̄stāte q̄ h̄eat v̄bū p̄nci pale. ¶ Ex h̄ijs p̄z q̄ h̄z multe pp̄ōnez̄ vocales. vel scri pte de 2º vel 3º adiacēte repiant̄ nūq̄ tñ possēt inueniri p̄ p̄o m̄talis q̄ n̄o ē de tertio adiacēte vel sine tertio adiacē te. q̄ nūq̄ p̄t p̄ponere nec d̄idere nisi p̄ponat vel diuidat subz̄ cū p̄to mediante actu affirmādi v̄l negādi. d̄f. n. i p̄o p̄hyer. q̄ hoc v̄bū est significat̄ quādā p̄p̄ōnez̄ quā sine ex tremis n̄o est itelligē ⁊ c̄. oppo tñ istī? in voce vel in scri pto cōit̄ repit̄. ¶ Itē seq̄t q̄ nūq̄ in m̄te a tertio adiacē/ te ad 2º adiacēs v̄z ar̄m̄. cū in m̄te n̄o poss̄z p̄cludi prop̄o de sc̄do adiacēte. s̄z i voce vel i scripto sepe v̄z ar̄m̄. v̄z affir matine sine terio d̄strabēte vel ampliatiūo ⁊ sine cathegore matice d̄istributio p̄cedēte copulā. dico. n. asin⁹. q̄: negati ue n̄o v̄z. Cū n̄o seq̄t. nullus h̄o ē asin⁹. igit̄ nullus h̄o ē. ē sine terio d̄strabēte vel ampliāte. q̄: n̄o seq̄ an̄p̄s ē fu turus igit̄ an̄p̄s ē. adā ē m̄o: igit̄ adā ē. ¶ Ultio d̄f sine sine cathegore matice d̄istributiūo. q̄: n̄ seq̄ tñ h̄o ē h̄o igit̄ tñ h̄o est. ē tñ seq̄t ois h̄o p̄ter for. ē curres igit̄ ois h̄o p̄ ter for. ē. In q̄l̄z. n. istaz̄ p̄naz̄ p̄z an̄s in actu vel i casu esse v̄z sine p̄ntē. vbi tñ n̄o argueret̄ aliquo istoz̄ m̄o: p̄z satis ē tñ bona. seq̄t. n. bñ tu es h̄o igit̄ tu es: s̄z arguendo a sc̄do adiacēte ad tertū sp̄ ē p̄na bona. vñ bñ seq̄t. tu es igit̄ tur tu es ens. nullus h̄o ē igit̄ nullus h̄o ē ens. tñ h̄o ē igit̄ tur tñ h̄o est ens. ⁊ sic de alijs. ¶ S̄z forte q̄s argueret̄ h̄o d̄d̄o q̄ n̄o seq̄t dom⁹ est igit̄ dom⁹ ē ens. q̄: an̄s ē v̄z ⁊ p̄ns s̄lm̄. q̄: si dom⁹ ē ens. tūc suba vel acc̄ns q̄ d̄ ē falsū. S̄it̄ nūerus binari⁹ duoz̄ hoiez̄ ē ⁊ tñ n̄o est ens. cuz̄ n̄o sit aliqd̄. nec vñ imo duo. ē t̄ pp̄o est ⁊ n̄o est ens. q̄: n̄o ē aliqd̄ s̄z plura. ¶ Ad istd̄ r̄idēt̄ cuz̄ arguit̄ dom⁹ est igit̄. dom⁹ est ens. d̄ubitādo p̄naz̄ nūqd̄ li ens teneat̄ p̄ticipialt̄ ter vel noialt̄ si p̄ticipialt̄ p̄cedo p̄naz̄ ⁊ p̄ns. q̄: n̄ significat̄ nisi q̄ dom⁹ ē ex̄ns. ⁊ tūc n̄i v̄z ista p̄na dom⁹ ē ens igit̄ do mus ē suba vel acc̄ns: q̄: ens p̄ticipialt̄ s̄ptū n̄o h̄z diuidi in subaz̄ ⁊ acc̄ns. Si at̄ li ens noialt̄ sumit̄. Quero v̄z lar ge vel stricte. Si large p̄cedo itez̄ p̄naz̄ ⁊ p̄ns. ex quo ad/ huc n̄o seq̄t q̄ dom⁹ sit suba vel acc̄ns. nec sic d̄idit̄ li ens large sumptū. Si v̄o stricte sumat̄. nego p̄naz̄ ⁊ p̄ns: nec sic d̄z inferr̄. pp̄o de tertio adiacēte. s̄z solūmō sumendo li ens p̄ticipialt̄ vel noialt̄ large. stricte v̄o d̄z inferr̄ li ens i singulari vel plali nūero d̄d̄o igit̄ dom⁹ est ens vel entia. Tandē d̄istinctionē facio de isto terio aliqd̄ q̄ p̄t sumi lar ge vel stricte. large p̄cedēduz̄ ē q̄ dom⁹ est aliqd̄ ex quo n̄i seq̄t q̄ dom⁹ sit s̄ba vel acc̄ns: s̄z sufficit q̄ sit sube vel acc̄ d̄tia: s̄z stricte sumendo deberet̄ eadē pp̄o negari q̄: tūc bñ seq̄t q̄ dom⁹ ē suba vel acc̄ns: Eodē mō ē d̄d̄z de alijs teris trāscendētib⁹: vñū: res. p̄ hoc p̄t r̄idēt̄ ad aliō cū d̄f nūerus duoz̄ hoiez̄ ē ⁊ n̄o est ens. dico q̄ imo sumēdo li ens p̄ticipialt̄ vel noialt̄ large. ⁊ sic ē p̄cedkur̄ q̄ pp̄o est aliqd̄ ⁊ vñū large sumēdo teruz̄ trāscendētes. ⁊ vbi alias negatū fuerit. pp̄ōnem esse aliqd̄ hoc. solū factuz̄ est te/ nendo li aliqd̄ proprie ⁊ stricte. quare ⁊ c̄.

Secunda d̄io p̄ncipal' est ista q̄ pp̄o cath/ egolicaz̄ q̄dā ē affir⁹ q̄dā negatiua. pp̄o affir⁹ est illa in q̄ v̄bū p̄ncipale vel copula ip̄licite vel explicite affirmat̄. vt h̄o ē aial. ⁊ notāter dico ip̄licite vel explicite q̄: ad affirmatiōnez̄ alicui⁹ cathegolice n̄o requir̄ v̄bū affirmari: sic p̄z in ista tu es al' ⁊ ecōuerso. li ecōuerso. ē pp̄o affir⁹. ⁊ tñ nec v̄buz̄ p̄ncipale nec copula p̄ncipal' affirmat̄. cū nul/ luz̄ illoz̄ in ista pp̄ōne replat̄. Ceterū tñ ista pp̄o ē affir⁹. s̄o q̄ copula p̄ncipal' ip̄licite affirmat̄. eo q̄ subordinat̄ vñ m̄tal in m̄te in q̄ copula p̄ncipal' affirmat̄. vt aliqd̄ al' es tu. ¶ Prop̄o negatiua ē illa in q̄ v̄bū p̄ncipale vel copla ip̄licite vel explicite negat̄ p̄ negatiōnē ex̄ntez̄ aliqd̄ illi⁹ p̄ p̄ōnis. vel s̄pa copula ē actus negādi. vt h̄o n̄o est asinus.

Dico hic et ipse: pp quada ppones negativas in qbus nec vbu pncipale nec copula negat: sicut i ista nullu at e la pis r e^o li e^o: est prop categorica negativa. r tñ nihil negat s; sufficit q iplicite copula pncipal negat p subordi natione. Subordinat. n. huic negative nullus lapis e aial in q copula pncipal negat. C. Itē dī ē vbus pncipale vel copula: q; si negat vbum ipeditum vel scōarū r nō pnci pale sine explicitū sine iplicitū nō pp hoc ppō negative vo carī deberet sic p; in ista for. q nō currit mouet: q affirm^o est r nō negativa: s; hec ē negativa for. q currit nō mouet: r b sīr for. q nō currit nō mouet. Et si dī ibi sūt due negatio nes pcedētes pncipale vbu igit ista ē affirm^o vī saltē equalēs affirmatiue: negat pna: q; iste negatiōes nō cadūt sup ver bā pncipale s; solū scōa vniormis nec teneret. q; p tñtur cathe^o. scōa vō finca^o. vñ negō cathe^o tenet qñ aliquid negās vbu pncipale iplicite vel explicitē subsegtur vī eidē restrictiue pponit. Exēplū pmi vt tu es nō hō vel for. mo uet q nō currit. Exēplū secūdi. vt aliqd nō hō currit. For. q nō legit disputat. C. Tñ restrictiue sumit qñcūq; inf ptes ex tremi ponit: vt exēplificatiō ē vel qñ mediat iter adiectiū r substantiū. vt aliqd nō hō currit vel hō nō albus currit. C. Tenet aut finca^o qñcūq; vbus vel copulā pncipalem iplicite vī explicitē negat: r hoc ptingit qñcūq; aliqd negās totū ppōni pponit vel copule: absq; restrictiōe sup^o deā: vt nullus hō est afm^o: hō nō currit. hō nō al: s; negō pona tur iter li hō r al. nō tñ restrictiue ponit: q; mōis pdcis nō aliq; collocat. est. n. pñlr dōs de negatione sic de sig^o vli affirm^o qd cathe^o sumit qñ copulā vbalē nec implicite nec explicitē deteriat: r hoc ptingit qñcūq; a pte pū ponit vel copule pponit restrictiue. vt tu es ois hō: vel videns oēs hōiem ē al: r s; sic cathe^o sumit non tñ pp hoc seqtur qñ heat ita bñ exponit sic qñ finca^o sumit. vt tu es ois hō. tu es hō r nihil ē hō qñ tu sis illud: vco. n. signū cathe^o sumi qñ in copulā pncipalē nullo mō cadet p. r hoc ptingit modis deis. C. Signū vī affirmatiū sincathe^o sumi tur: qñ copulā vbalē iplicite vel explicitē deteriat: r hoc enenit qñ simplr pcedit vel copule pponit sine restrictiōe vt ois hō currit: vel sic ois hō ois hō est: aut tu oē aīal es: vbi ta; pñū q; scōs signū finca^o sumit. Eodē mō ē dōm de signo vli negatiū: nullus: nulla: nulluz: de terio negati uo pgnāte q non ē terius categoric^o nec sincathego rematicus. vt nihil. r dnegatiōe trāscendēte nō. Ex qbus seqt q frustra ponit dīo illa ne^o aut tñ infinite aut negatiue. Qñcūq; infinite tenet: r negative. sīr: vt hic ē nō hō nā li hō stat ibi distributiū: q; ptingit descēdere r nō affirm mare: q; non p signū affirmatiū igit negative. Seqt. n. b ē non hō for. ē hō igit b ē non for. arguit. n. a superiori dī stributo negative ad suum inferius: vnde a superiori dī stributo affirm^o ad suum inferius p accessu seu ptingēt vel ptingens non v; arguit sine medio. r tñ bñ seqt sine medio hoc ē non hō igit hoc ē non iste hō. igit li hō stat distributiue negative rē. pcedo tñ q qñcūq; ne^o infinite tenet ca^o sumit r ecduerso. C. Itē pcedo q i eadē ppōe negō tñr categoric^o infinite r sincathegorematic^o. n tñ respēct etasidē. vt for. q non currit mouet tñr rōe total ppōis ca^o r infinite i ordie at ad ppōes subī sincathegorematic^o teneri p bibet rē. r vbi alias loquutus sum penes diffictionē reci procā b erat fin opinionē cōez expectās deterioratiōē vīta tis i hoc caplo. Daret et ex deis q b ppō nō hō currit nō pōt eē affirm^o: q; negō nō pōt teneri infinite nec categoric^o. cū totū enūciatiōi pponit s; solū sincathegorematic^o sumit: nō. n. vī qre ista ne^o. non: q ē ne^o trāscendēs supra oēs alā negationes plus posset idēfinite teneri in ista nō hō currit q; in ista nullus dō ē ista ne^o nullus: s; li nullus i ista nō pōt infinite teneri igit nec li nō in alia: pna p; cū maior r mior pbat: q; si li nullus poss; idēfinite teneri ibidē tūc hec p pō eēt dubitāda nullus dō ē: distinguēdo de li nullus vīr categoric^o vel sincathegorematic^o tñr: r pna hō et dubitari ista eē dīcto^o dō ē r nullus dō ē: q; pñt sīl eē ve re. hec. n. est vā dō est. s; alterā pbo v; nullus dō ē: tenen do li nullus infinite q; tu es r tu es nullus dō. imo seqt: q; deberet dubitari tal pna tu es igit nullus dō est q; ex tibi

dubio pns est necius pueribile en; ista aliqd nullus dō ē. C. Sīr si li q; i ista: q; hō currit nō pōt categoric^o tene ri igit nec li nullus in ista: nullus dō ē: aīal p; q; dato oppo sito seqrent incōueniētia pōra r infinita alia q non sūt in vītu imo ab oibus falsa reputari deberent. C. Et si arguit sic: b currit r hoc est nō hō igit non hō currit: negat pna: q; li: nō: i ante tñr categoric^o r in pñte sincathegorematic^o s; bene seqtur q aliquid non hō currit. C. Et si dī q; ma ior: extremitas non pōt de minor: extremitate in cōclōne nec de sibi pñli. dico q; vey est: nec hoc regit: sed sufficit q; maior: extremitas pōdicere de minor: extremitate vel cō sili in pōlone: en; appōne teri trāscendentis: sic in pposito factū est. C. Per hoc p; q; ista pna non v; aliqd non hō currit. igit non hō currit: q; li non in ante tenetur infinite r categoric^o i pñte ideo sincathegorematic^o: nec eē: seq tur non hō currit igit aliqd non hō currit: q; ex negativā n seqtur affirm^o: nec seqtur tñ non ois hō est al igitur non ois hō est al: aīal est vey r pns sīm: nec seqt. oē non hō ē aliū a for: igit non hō ē aliud a fonte. q; ite; aīal est vey r pns falsuz. cū ipm puerat en; ista nihil q; ē hō est aliū a fonte qd ē falsuz. C. Et si dī in qñbz itay pna; pcludit placens aītis vī pñte igit pna bona. dico q; nō pcludit placens nec pñte placenti alicui istay aītiuz: q; in quol; istoz aītiuz te netur li nō infinite pp ea q; deā s; r in pñte tenet pure sin categoric^o: s; ex p^o ante seqt q; aliqd nō ois hō ē al et ex scōo seqt q; aliqd non hō ē aliud a for. nec ex illis aītib; d; inferri aliqd placēs simplr vel pñte: s; sufficit q; secū cō nertibile aut illi pñte p appōnem teri trāscendentis vt dcm est. C. Ex his p; quālib; hay fore pcedendam cū pponit sine diffinctionē nō hō est terius vīficabil de oi hoie. nemo est cōe pōdicabile de oi hoie. non hō ē terius pueribil; en; ito terio hō eo q; in qñbz istay negatiō mere sincathego rematic^o tenet: p^o. n. puerit cū ista nihil qd ē hō ē terius vīficabilis de oi hoie scōa puerit cū ista nullus hō ē cōe pōdicabile de oi hoie: tertia cū ista nihil qd est hō ē terius pueribilis cū isto terio hō. mō p; q; q; istay est vā r pcedenda qñcūq; pponit. C. Et si arguit sic. non hō ē terius pueribil; cum isto terio hō. ergo iste terius hō est puerit bilis cū isto terio nō hō. negat pna: q; ex negativā q; ē aīal non seqt affirm^o ista: sic nec seqt non hō currit igit: currit ē non hō. C. Et nota q; supius dixi negationē finca^o tenere qñcūq; aliqd negās totū ppōni pponit: q; si nihil negaret non sincathegorematic^o tenet: sic hic: nō nullus hō currit: vbi nihil istius negat: mō certū est q; li non nec categoric^o matic^o nec sincathegorematic^o tenet: sic dōo non hō non currit neutra istay negatiōū sumit idēfinite vī negativae: q; p eas nihil negat: sic p; in mētalī cui ista subordinat: v; ois hō currit: nec seqt talis terius seqt immedia te negatiōē r tñ non negat: s; o; addere in ante q; ista ne gatio nō ipedit: mō in ista ppōne s; due negatiōes quay qñbz alterā ipedit iō iste terius hō non negat s; affirmat: non p aliquā istay duay negatiōū s; p ambas sīl equalen tes huic signo ois. C. Itē ergo q; negō nunq; infinite nec meī negativae categoric^o nec sincathegorematic^o te net nisi aliqd neget sicut hic nō nullus hō currit s; i ista te net sincathegorematic^o. nullus hō currit. q; ibidē aliquid negās totā ppōnem pcedit: r in ista aliqd non hō currit li non infinite vel categoric^o tenet: q; aliqd negās po nit inter ptes subī: sic ergo vī sic ista dīctio nō est bona ois negō aut infinite aut mē negativae eēt: sic nec ista: nega tio ois categoric^o aut sincathegorematic^o sumit: q; aliq; est negatio vt dicit est q; nullo istoz modoz tenet: s; bñ b est bona dīo ois ne^o negās aut categoric^o aut sincathegorematic^o tenet r hoc ē vey: qre rē. C. Alteri^o nota qre in descriptiōe categoric^o negativae adduxi istam pñticulā: p negatiōē exntez aliqd illius pponit: q; aliq; est ppō affirm^o. r tñ vbu pncipale negat: pbat: r capio istā ppositiōnē nullus hō ē aīmus. Tūc p; q; ista hō est aīm^o q; est p; er^o est affirm^o. r tñ vbu pncipale negat. Quia vbu pncipale illi^o vli negat: s; idē est vbu pncipale illius vli r illi^o idēfinite igit istius idēfinite vbus pncipale negat.

CEx quo p3 ista pñaz non valere: pñaz istius hō est asin⁹ vere negat a subo igit ista ē va: pñis saluz est vt p3 a añs pbo: pñuz ist⁹ nullus hō ē asinus vere negat a subo: qz est negatiua va s; idē est subm a pñum ist⁹ a alterius: hō est asinus igit a ist⁹ pñum ve negat a subo. Sed hec pñā bñ v3 ist⁹ ppōnis vbus pñcipale negat a b p negationē existemē aliquid illi⁹ scilicet ista ppō ē negatiua: mō sic nō est in pposito: qz ist⁹ hō ē asinus copula negat nō p negationē que sit p3 eius s; alteri⁹: v3 istius: nullus hō est asin⁹: q re cre negatiua est: Et h s; hō nō est asin⁹. s; h et seqt: illius ppōnis pñum ve negat a subo p negationē q est p3 ei⁹ igit tur ista ppō est va: s; laz in pposito ibi pñuz negat vere a subo nō p negationē exites aliqd illi⁹ s; alterius: v3 nullus hō est asin⁹. Itē seqt ex hñs q nullus posset pferre istam negatiuā verā a neciaz: nullus hō est asin⁹ nisi pferat istaz affir^m falsaz a ipolem hō ē asin⁹: sic nec aliqs posset pfer re ppōnes de tertio adiacēte nisi pferret ppōnē de scdo. sed multi pñt ppōnes pferre a tñ nec de secūdo adiacēte nec de 3° q: multe pñt eē ppōnes nō bñtes extrema. vt di ctū est. **C**Uteri⁹ in descriptiōe negatiue ppōnis poneba tur vel ipa ē actus negādi: ppōnes negatiuas mētales in quibus vba pñcipalia nō negantur s; ipsamet si actus diuidēdi sub; a pto. **C**P: opterea notāda ē dñia iter actū diuidēdi vocalē vel scriptū: a actū diuidēdi mētales. Quia act⁹ diuidēdi vocalē vel script⁹ ē quoddā cōpositū ex nega tiōe a copula vbi substātiū. q duo sil'bz diuidere a nullū istoz diuisim. vt tu nō es hō: a nullus hō ē asin⁹. s; in actu mētali diidēdi nō ē tal' ppō s; solus act⁹ simplex negādi exi stēs vbnz pñcipale negatiue ppōnis ac ēt oppositū actū pponēdi ex ist' vbi pñcipale cathē^{cc} affir^a. ita q nō ē credē dūz q i mēte sint tal' dno act⁹ sepātū sic in voce vñ scripto puta vbu a negō: s; solū mō vn⁹ actus negādi simplex cui in mēte subordinant dno tal' actus vocales vel scripti.

Contra istā declarationē arguit sic. nā data illa se/ quit ista ouert i mēte: al' nō est hō: a nul lus al' est hō: pbat iste se dne ppōnes de pñll subo: pto a pñllis qñtatis a qñtatis igit a c. **C**Utiā ptez añtis pbo: a pono q for. bēat vtrāqz in intellectu suo qñuz p^o sit a. a alia vñs. b. tūc sic sic intellect⁹ diuidit pñuz ipius a. a subo eius/ dez p actū diuidēdi: sic didit pñuz ipi⁹ b. a subo ipius p cō filem actū oio. Et sic act⁹ didēdi in a. nō pponit toti ppo/ sitūi sic nec i b. eo q nō est ibi ordo pponēdi vel postponē di in intellectu igit q rōe ista negō nō facit ad qñtate ipi⁹ a. nec ipē actus didēdi ipius b. facit ad qñtate eiusdē. **C**Se cūdo sic: seqt q deberet dici. hō nō al' a nō sic hō nō ē al'. **C**Tertio ab actu diuidēdi dñ ppō qñs a negatiua: sic ab actu componēdi dñ p pōp affir^a a e3 igitur qua rōne ab actu componēdi non sumit aliqua p pōp eius qñtate m nec ab actu diuidēdi sumet negatiua eius qñtate qre a c.

Ad hec rñdet: Ad p^m negando iste mētal' pner/ tant al' nō est hō. a nullū al' ē hō: eo q p^o est idēfinita a scda vñs q; q; ē de pñicatione idirecta: a ad pbatōnē q si pñis qñtatis admisso cān: nego q ille/ ctus didat extrema ipi⁹ a. a ipius b. p pñlēs actū oio. imo spē distinguunt: eo q vn⁹ illoz puta act⁹ negādi ipi⁹ a. nō pñ ambo extrema distribuere: sic pñ act⁹ negādi ipi⁹ b. Et da to ad huc q illi act⁹ eēt filēs a solo nūero differēt: nō pp hoc seqt intēuz: qz intellect⁹ libere pñ p illū actū didēdi i stribuē sub; vel nō distribuē nō ferēdo subm actū sup sub; s; solū sup pñum. Et lz nō sit sibi ordo pponēdi vel postpo/ nēdi sic in voce vel i scripto. nō tñ seqt q sicut act⁹ negādi ipi⁹ a. nō facit ad qñtate ista nec act⁹ diuidēdi ipius b. qz act⁹ negādi b. distribuit subm suū a sic nō facit act⁹ didē di ipius a vt dñm ē. **C**Ad 2^m nego pñaz: qz ista negatio vo cal: nō: subo: dñari pñ actū diuidēdi iter extrema: s; bene ambo ista: nō ē a s; nō fuit: nō erit: subordinant actibus negatis de pterito vñ de futuro: dato q talia verba sint in mēte: qz si mediata pponunt de eis sic de alijs resoluēdis est pñr dñz. **C**Ad 3^m rñdet negādo pñaz a cā est q: act⁹ didēdi pñ fieri ad subm a ipz distribuere: act⁹ vo pponēdi non. qre a c. **C**In hac mā de affirmatiōe a negatione ca/ thegouice ppōnis solet hec pēlo poni: lz ex affir^a negatiua

seqt. nulla tñ negatiua alicuius affirmatiue ē illatiua: p^o p3 p3: qz ex qñs affir^a exponibili seqt vna exponens negatiua vt posset i singul' demfari igit a c. **C**Scda p3 pñlonis pbat nā si aliq negatiua alicui⁹ affirmatiue eēt illatiua maxie vi/ deret de ista nullus: s; q; affir^a ē ista dñ est tā negatiua ē illa nullus dñ ē: s; tā pure affir^a ē ista. dñ ē q nullius nega/ tiue ē illatiua saltem de 2° adiacēte igit tam pure negatiua ē ista nullus dñ est q nullū affirmatiue ē illatiua saluz de se cūdo adiacēte: a p pñs nec alicui⁹ alterius affirmatiue: añs pzo pñma pte p3. nā non seqt. dñ est igit b non ē: quocūqz ente demfato: nec obstat de chy^a. eo q chymere nullus cōcept⁹ simplex corñdet. **C**Scdo arguit sic qz positiua res ē significatū ist⁹ ppōis dñ ē. s. deu ēē. taz posit^m ē sig^m adeqte significans deum eē: sed tam posit^m ē deuz esse q nullā negationē includit: nec includere pñ. igit nec ēt signifi/ ca sic adeqte significans. s. dñ ē: a p pñs sicut ista non includit negationē ita nec ista affirmatiōe. s. nullus deus ē. **C**Ter tio sic. sit a ista mētales dñ ē a b. ei⁹ pñctio^m: a tūc sic qz mē taliter inē affir^a significat a. tā mētalit' mere negatiue signi/ ficat b. s; tā mē affirmatiue significat a. q nullo mō nega/ tiue igit taz mē negatiue significat b. q nullo^o affirmatiue a si sic ex b. non pñ seq affir^a. **C**Quarto sic qz negatiue si/ gnificat hec ppō. hoc non ē demfando deū tam negatiue significat: hoc nō ē demfando añs sortis. igit q rōe ex ista hoc non ē demfando añs sortis nō pñ seq affir^a eadē rōne ex ista b^o non ē demfando deuz seq non pñ affir^a: qre a c. **C**In oppo^m arguit pbatō q ex negatiua formalit' seqt affir^a: seqt. n. tñ al' non ē hō. igit quodlz aliū ab aiali ē hō: vel saltē quodlz non al' ē hō qz arguit ab exposita ad alte/ raz suaz exponētū: a añs est ppō negatiua a pñs ē ppō affir^a igit ex negatiua seqt affir^a: q aut añs sit ppō negati ua: pbat. qz añs est ppō exclusiua in q vbus pñcipale ne gat p aliqd illius igit a c. p3 pñaz: p descriptionē negatiue p pōnis cathē^{cc}. **C**Confirmat qz affir^a est ista. ois hō est al' taz affir^a: a ista tñ al' est hō vt p3 p mntā illationē: s; siue negatio pponat vel postponat signo a subo vñs cātur p pō negatiua g^o p idē siue negatio pponat siue postpona tur subo a signo ppōnis exclusiue resultat ppō negatiua. **C**Itē dato q ista eēt affir^a tñ al' nō ē hō: a nō sit vñs dare pñctionē qz pponere negationē toti igit hec ē nega tiua non tñ al' non ē hō: s; pbo q non: qz bñt ē due nega/ tiones pure tendētes ad vbus pñcipale a nō pñes igit ista est affir^a a nō negatiua. Sill' dēpta scda non ne remanēte p^o remanet ppō negatiua igitur pari rōe dēpta pñma a re manente scda relinqt ppō negatiua. **C**Scdo arguit. Ad pñcipale sic: seqtur nihil pter sor. currit. igit sor. currit. ista pñā ē bona. qz arguit ab exposita ad alterā eius exponen tez. a añs est pure negatiuz a pñs mē affir^m. igit a c. q añs sit affir^m probari pñ: sic pbat de exclusiua. Et pñma tur. nā ista: hō pter sor. currit: est affir^a. a hec s; hñ aliqd pte ter sor. currit. s; negatio qdquid inuenit destruit a ad ei⁹ oppo^m reducit. igit hec est negatiua nullus hō pter sor. currit a h s; hñ nihil pter sor. currit. vel non aliqd pter sor. currit. **C**Tertio arguit sic: seqt tu nō differs nisi ab asino igit ab aliquo asino differs tāqz ab exposita ad vñā expo^m a añs ē inē negatiuz a pñs mē affir^m igitur. **C**Quarto arguit sic seqt: tu non curris igit pñ eē q tu non curras ab exposita ad alterā exponētū a añs ē ppō negatiua a pñs ppō affir^a igitur. **C**Quinto seqt tu non curris. igit verū est te non currere: qz non ē pole q añs sit vez a pñs s; m sic significādo a añs est negatiuz a pñs affir^m. **C**Sexto seqtur non potē ē sic eē igit impole ē sic esse: qz non potē a ipole equalent. isti. n. pole est sor. currere pñdit ista ipos/ sibile est sor. currere a eidē pñdit ista nō pole est sor. cure re: qz non verius dat pñctio qz pponere negationēz totū.

Ad ista argumenta solet respondēri ab vno ma/ gistro. Ad pñmū negādo pñaz nec argui tur ab exposita ad alterāz expo^m: qz ista ē vna negatiua q nō lz expōi p copulatiuā s; p diuisiuiū factā ex cāis vñta/ tis: v3: al' non est hō. vñ quodlibz aliud ab aiali est homo.

Ad secundus dicit iste m^o s^ol^o negando p^onam nec ar
 g^o ab exp^osa ad altera exp^osa: sicut nec hic: nullus h^o
 q non est s^o: currit. igit s^o: currit. C^onsil^o r^ondendū ad
 tertiu negādo p^onas. C^oad 4^m et negat p^onas et dicit q ista
 p^ongit^o tu si curris nō exponit p copulatiua s^o p disticti
 nā v^o tu nō curris vel non si aliq^o est tu nō curris. C^oad
 5^m r^ondendū est negādo p^onam. C^oad 6^m et glosat A^o et
 negat p^onas. C^oad vltimū negat p^onam: d^o q ista non est
 ipollis nullus d^o est: imo polis: et ista s^ol^o d^o non p^ot esse: q
 pposita admittit et pcedit eā: et tunc pposita tu potes esse
 v^o antep^os poterit eē: pcedit: s^o ex hoc nō sequitur q aff^ops
 poterit eē vel gnāri a deo. C^o Sed hoc certe nō est ymagi
 nabile: q: oē q mouet ab alio mouet. Si q^o aff^ops pote
 rit esse et nō a se igit ab alio: et cū non sit nec possit esse pces
 sus in infinitū in cāis seq^o q ipse aff^ops poterit eē a deo q
 re et. Quia q^o iste r^ondones isti mag^o nimis sophistice s^o
 et ita sophistice. vt vix in aliquo p^oneat v^oitatem imo p^oro
 nez existunt in d^o laudabili loquendo v^oitudo simulq^o dictis
 obuiādo valētius logicoz. ideo verā viāz p^o faciliōz doctri
 nā volo ondere pro quo ē notādūz q ppo^o cathégorica
 r^oim negatiua quedā sunt pgnātes qdaz non pgnantes.
 p^oprop^o ca^o negatiua pgnans est q^ocuq^o ppo^o negatiua ex
 ponibil^o ex q^o formal^o sequitur q^olibz sua exponēs: sic sunt ex
 clusivē et reduplicatiue in qbus nō negat nota denotiatio/
 nis: et q^ocuq^o exceptiua propria negatiua et et alie negatiue
 immobiles exponibiles in qbus nō negat terius mobil^o dico
 ergo q ex q^olibz taliū negatiua pōt aff^o formal^o seq^o taz
 de 2° q^o de tertio adiacente vel de nullo. ita q bñ seq^o tñ
 s^o: nō currit. igit quodlz nō s^o: currit. s^ol^o de exceptiua ni
 bil pter s^o: currit. igit s^o: currit. C^oñ iste p^ouertunt f^oz oēs
 tātz s^o: currit. et nihil pter s^o: currit. Et ex p^o seq^o q s^o:
 currit. igit ex scda et ex alio: si iste due p^ouertunt: et excepti
 ua est negatiua et exclusiua aff^o. igit ex negatiua seq^o af/
 firmatiua. hoc idē p^o de reduplicatiua in q nō negat nota
 reduplicatiōis. C^oñ bñ sequitur s^o: inq^oatuz hō non ē asin^o
 igit s^o: est hō. C^o Eodē mō d^oz dici in alijs mobilib^o ita q
 bñ seq^o: tu nō curris igit tu potes nō currere: necio tu nō
 es asin^o igit impole est te eē asinū: et sic de qbuscūq^o ppo^o
 nibus negatiuis exponibilib^o est d^oz q ex eis aff^o forma
 liter seq^o. C^oñ ppo^o cath^o negatiua non pgnans ē que
 cūq^o cath^o negatiua nō exponibil^o vel non se hñs aliquo
 dicto^oz modo^o: et h^o diuidit q: qdaz est negatiua ipollis et
 qdaz polis. negatiua ipollis est illa cuius d^odicto^o est neces
 sariū vel cuius significatū primariū non p^ot esse vey: et ex q
 libet tali ppo^o aff^o seq^o de scdo adiacēte de 3° de nullo lz
 māli: q: ex ipoll^o sequitur quodlz. Exēplū p^omi nullus deus
 est igit tu es. Exēplūz scdi. hō non ē al igit tu es hō. Exē
 plum tertij. Celū non mouet igit tu q^oscis: et sic infinities
 ex negatiua pōt aff^o seq^o q^ocuq^o fuerit illa: dūm d^o negatiua
 añs existat ipollis. C^oñ ppo^o negatiua polis est. cui^o signi
 ficatuz p^omarū est pole et ex ista seq^o pōt q^ocuq^o aff^o nega
 tiua māliter cū hac de 2° vel de 3° adiacente vel de nullo.
 Exēplūz p^omi. seq^o. n. tu non es igit d^o est. Exēplū secūdi
 tu nō es asinus. igit hō est al. Exēplū tertij tu nō curris
 igit celū mouet. Et sic de infinitis alijs p^ontijs vbi añs ē ne
 gatiua et p^ons aff^o q oēs tenent p istā r^olam necinz sequitur
 ad quodlz: Et nō solum ex tali negatiua poli seq^o aff^o ma
 tiua māliter imo et formaliter. C^oñ ex q^ocuq^o tali sequitur for
 maliter distictiua aff^o et cath^o aff^o de 3° adiacente in
 q modis v^oitatis positus vel ipollis de eius deo affirmat^o
 vel e^o. Exēplū p^omi: seq^o. n. formal^o tu nō curris igitur
 tu nō curris vel tu moueris. Tu nō es asinus igit tu non
 es asin^o vel tu es hō: q^o istaz p^onas t^o p istā regulā ab vna
 pte distictiue ad totā est bonum arg^o: et q^o iste distictiue
 sint aff^o p^o q: in q^olibz eaz nota distictiuis affirmat^o. Exē
 plūz scdi sequitur. n. bñ: tu nō curris igit te nō currere ē ve
 ruz et e^o. tu nō es asinus igit pole est te nō esse asinū. et e^o
 nō pole est h^o esse igit impole est hoc eē: et e^o. Et sic p^o q
 liter et quor modis seq^o pōt ex negatiua aff^o. vñ veritatez
 loq^ondo nō possum aliter dicē nec argumētis r^ondere nisi ne
 garē regulas multas et pncipia logicalla et et deā autentica
 valentiū logicoz sicut facit m^o p^odicus. A^o. n. in 2° p^oyer.

ponit exp^ose q impossibile esse. et nō pole esse equalēt ita q
 seq^o impole est s^o: currere igit non pole est s^o: currere:
 S^ol^o ponit q nō possibile est nō esse. et necesse ē esse equi
 polent: nec p^ot dici q A^o. Intel^o ita negatiua ad aff^o v^o
 lere arg^o cū medio: q: in egpōentibus frustra addit me
 diū: vt notuz est. C^o S^o forte diceret aliq^o quō ergo glosa
 tur ista r^ola q ex negatiua nō sequitur aff^o. Dico q ista r^ola
 d^oz sic intelligi ex negatiua cath^o non pgnante nō seq^o s^o:
 maliter aff^o de 2° adiacēte nec de 3° illi^o formal^o illatiua.
 Duo. n. p^o non pgnāte. q: ex negatiua pgnāte seq^o forma
 liter cath^o de 2° vel de 3° adiacente vt superius patuit.
 C^o Sed dico formal^o: q: ex negatiua nō pgnāte possi
 bili seq^o affirmatiua de 2° vel de 3° adiacente nō formal^o
 sed māliter et ex negatiua poli seq^o affirmatiua necia quo
 cūq^o istoz modo^o vt dcm est. C^o Tertio d^o de 2° adiacē
 te: q: lz sequitur tu nō curris q^o vey est te nō currere et e^o:
 non tñ sequitur tu nō curris igit te nō currere est nec e^o. q:
 ex ista tu nō curris nō sequitur q te nō currere sit. C^o Quar
 to d^o nec de 3° illius formal^o illatiua q: ex ista tu nō curris
 seq^o formal^o ista de 3° adiacēte te nō currere est vey. Ex
 q non sequitur formal^o aliq^o de 2° adiacente. C^o Et si d^o q a
 tertio adiacēte ad 2° adiacens ē bonū arg^o. idē hec p^ona est
 bona te nō currere est vey igit te nō currere ē nego p^onas:
 et ad regulā dico q supius declaratiū est quō a 3° adiacen
 te ad 2° adiacens cūz terio distrahēte nō v^o ar^o. C^o Cuius op
 positū sit in pposito cūz isto terio vey. C^o Aliter p^o glosari
 ista regula et breuius ex negatiua nō seq^o affirmatiua. i. ex
 negatiua nō ponēte in esse nō seq^o formal^o aff^o ponēs in
 esse: voco. n. negatiua nō ponere in esse ex q non seq^o deus
 maliter aliq^o vel aliq^oliter esse. vt tu nō es vel nullus deus
 est: negatiua aut ponere inesse voco ad quā seq^o formal^o
 aliq^o vel aliq^oliter eē: vt tñ hō non currit vel nullus hō p^o
 ter s^o: currit. ex q^oru^oz q^olibet sequitur formal^o aliq^o esse: et si
 cur d^o de negatiua ita de aff^o. d^oz est q aliq^o ponit in eē
 et aliq^o non: imo prior^o distictio. Exēplūz p^omi tu es. Exem
 plūz scdi possibile ē te esse. aut vey est nullā chy^o esse: q
 aut p^oma non ponat in eē vt p^o p^o A^o. p^o p^oyer. ponentēz
 q duplex ē possibile vñ actui diunctū alterz non. Exēplū
 p^omi possibile est te esse. Exēplūz scdi possibile ē aff^o p^o
 esse et aliq^o possibile qd non ē s^o erit. Q^o aut 2° ppo^o non
 ponat in eē p^o q: non seq^o: vey est nullā chymeraz eē igit
 aliq^o vel aliq^oliter est: q: oppo^o p^ontis est imaginabile cūz
 a^ote sine d^odictione. nā si nihil nec aliq^oliter eē: vey esset nul
 lam chymeraz esse: sic vey esset nihil nec aliqualiter fore.
 C^o Restat g^o soluz solvere rōnes supius recitatas q^o sua
 debat ex hac nullus d^o est seq^o affirmationē. Arguebat. n.
 sic. q^o aff^o est illa d^o est tā negatiua ē ista nullus d^o est: s^o
 tñ aff^o est ista d^o est q: nullus negatiue ē illatiua saltuz de
 2° adiacente igit. Concedo p^onas cū maior^o nego minorēz.
 C^oñ p^o q ex ista: d^o est: seq^o q^ocuq^o negatiua necia siue sit
 de 3° adiacente siue de 2° siue sit de teris transpositis siue
 de simplicibus p istā regulāz neciam seq^o ad quodlz. C^oñ
 bñ sequitur d^o est g^o h nō est dem^ostrata chy^o: et ad iprobatio
 nē nego illd ar^o chy^o nullus pcept^o simplex corrūdet. igit
 illa p^ona nō v^o. C^o Terū tñ nego q chy^o nullus pcept^o sim
 plex corrūdeat. lz. n. pceptus chy^o ex plibus sp^obus v^o cō
 ceptibus pcedentibus pducatur non tñ seq^o qn sit pceptus
 simplex et sp^os fracta r^orativa chy^o qre et. C^o Ad 2° ar^o
 qñ dicebat q^o positiuū est significatū adeq^ontuz istius d^o est
 tā positiuū ē illud significatū: v^o deus est: significatū ist^o
 s. deū esse non includit negationē igitur nec ista ppo^o d^o ē
 nego p^onam: q: si id arg^o valeret p idē probare^o q ex ista
 ppo^one d^o est nihil sequitur: sic arguēdo q^o positiuū significatū
 est deū eē tā positiuū significatū est d^o est: s^o sic positū
 tuū significatū est deū esse q: ex ipso nihil seq^o igitur tñ
 positiuū significatū illa d^o ē q ex ista nihil seq^o: et sic p^oter
 pbarē q ista ppo^o d^o est non est ppo^o cath^o nec ppothe
 tica aff^o nec negatiua: nec alicuius q^ontitatis q est fallum.
 C^o Itēz si illud arg^o esset bonū posset leuiter pbarē q nec
 ista ppo^o ois hō ē al nec aliq^o alla aff^o icludit negationē q^o
 est manifeste falluz et p^ona pbat: q: nullus aff^o significatū
 adeq^ontuz icludit negationē: sicut. n. deū esse non icludit

negationē: ita oēm hoīem esse aīal nō includit negationē.
Cad 3^m rīdeo negādo casuz: qz ista ppō dō est q̄ que
 cūq; p̄ntis est de 2° adiacēte: q̄ ista seq̄ nullus dō est: sed
 certū est q̄ immediate nō pōt esse sola ppō de sc̄do adiacē/
 te vt in alio caplō dicebat̄ igit̄ nō ē pole q̄ a. sit illa mētal/
 dō est nec b. illa mental nullus dō est. **C**Admissō tñ casu
 grā disputatōis rīdeo ad ar^m qñ arguit̄ q̄ nālīter mē af/
 fir^c significat a. tā nālīter mere negatiue significat b. Sz tā
 affir^c significat a. q̄ nullo^o negatiue. ergo tā negatiue signi/
 ficat b. q̄ nullo^o affir^c nego minorē. **C**Uñ hec ppō deus
 ē significat p̄marie deū esse: q̄ sc̄darie deū non esse asinum
 deū non eē caprā vel lapidē: q̄ sic infinita significata negati/
 ua suoz p̄ntium igit̄ ista dō est significat negatiue tā in mē
 ta q̄ extra. **C**Ad 4^m qñ dicebat̄ q̄ negatiue significat ista dō
 b non ē demōstrādo ai:z foris tā negatiue significat hoc nō
 est demōstrādo deū: sed tā negatiue significat sc̄da q̄ ex ip̄a
 non seq̄ affir^a igit̄ nec ex p^a. **C**Rīdeo negādo minorēz:
 qz bñ seq̄: hoc nō est igit̄ vey est hoc nō esse. vbi p̄ntis est
 mē affir^m: q̄ non solū seq̄tur illud p̄ntis p̄mo s; q̄cūq; affir^a
 necia. vt deuz ec̄. **D**ato adhuc q̄ ex ista negatiua nō seq̄re
 tur aliq̄ affir^a. hec p̄ntis nō valeret. q̄ negatiua ē ista dō nō
 est tā negatiua ē illa h̄ aīa non est: s; ex sc̄da non seq̄ affir^a.
 igit̄ nec ex p̄ma: qz 2° est p̄tingēs q̄ reliq̄ impossibilis. p̄ idēz
 n. ar^m possem pbare q̄ illa nō est ip̄olis dō non est: qz q̄
 negatiua ē illa taz negatiua ē ista for. nō est. s; tā negatiua ē
 sc̄da q̄ ipsa nō est ip̄olis igit̄ taz negatiua est p̄ma q̄ ip̄a n̄
 est ip̄olis. imo probarē q̄ ista dō non ē nō repugnat̄ illi dō
 est qz q̄ negatiua ē p̄ma tā negatiua ē sc̄da: s; sc̄da nō repu/
 gnat̄ illi dō ē igit̄ nec 2°. Et sic p̄z q̄ b argumta n̄ p̄cludūt.

Contra glosam sc̄de cathe^{ca} negatiue ar/
 guit pbando q̄ ex nega
 tiua cathe^{ca} nō pregnāte seq̄tur for: malr cathe^{ca} De sc̄dō
 adiacente vel saltē vna illius formalr illatua. **S**eq̄tur. n. nī
 bil aliud a fonte currit igit̄ tñ for. currit: q̄ añs ē est cathe^{ca}
 mē negatiua q̄ p̄ntis affir^a illatua ppōntis de sc̄do adiacen/
 te v3 for. est igit̄ glosa non v3: q̄ ista p̄ntis sit bona: p̄bat̄ nā
 seq̄tur: nībil aliud a fonte currit igit̄ nībil nō idēz for: t̄ currit
 p3 p̄ntis qz aliud q̄ nō idē equipolenti: q̄ vltra: nībil nō idē
 for. currit. g^o nulluz currēs est nō idē for. p3 p̄ntis cum sit
 conuersio simplex: q̄ vltra nībil currēs est non idē for.
 igit̄ nullū currēs ē non for. p3 p̄ntis: qz non idē for: q̄ non
 for. p̄uertunt: quicqd. n. est nō for. est nō idē for. q̄ ec̄. tunc
 sic: nullū currēs ē non for. igit̄ nullū currēs non est for.
 p3 p̄ntis a ppōne de p̄to infinito ad ppōnez de p̄to finito :
 Et vltra nullū currēs non est for. igit̄ oē currēs ē for. p3
 p̄ntis: qz negatio p̄posita facit egpolere suo h̄rio. q̄ vltra oē
 currēs est for. igit̄ tñ for. currit. p3 p̄ntis ab vli ad suā exclu/
 sionē dēteris transpositis q̄ p̄ntis a p^o ad vltimū bñ seq̄tur
 nullū aliud a fonte. currit igit̄ tñ for. currit qd̄ erat pbandū.
CSc̄do arguit̄ sic hec p̄ntis nullus hō est asinus igit̄ hō ē
 asinus p̄t eē bona: q̄ ipsa nūc est igit̄ tā est bona: q̄ p̄ntis re/
 gula falsa: p̄ntis p3: qz oīs p̄ntis bona est necia q̄ oīs mala est
 ip̄olis: Assumptū p̄ncipale p̄bat̄: hec p̄ntis mētalīs: hō est
 asinus igit̄ hō est asinus ē bona: tūc sic. inter nulla extrema
 non imaginabilia est aliq̄ bitudo imaginabilr h̄ hoīem esse
 asinū non ē imaginabile igit̄ inter sic ec̄ sicut añs istī? signifi/
 cat q̄ sic ec̄ sicut p̄ntis istius significat nō est aliq̄ bitudo: sed
 hic est aliq̄ bitudo eo q̄ p̄ntis est bona igit̄ oīs bitudo exis/
 bic ē inter ppōnes. quā quē bitudinē intellect^o facit ad pla/
 citū sed iter q̄sc̄dōz ppōnes intellectus p̄t facere p̄similes
 bitudinē igit̄ intellectus p̄t facere iter istas duas nullus hō
 est asinus q̄ hō est asinus talē bitudinez q̄ si sic p̄t facere q̄
 ista p̄ntis data sit bona. **C**Tertio arguit̄ sic ex ista tu qui es
 asinus non es hō seq̄ q̄ tu es asinus. g^o ex negatiua seq̄
 affirmatiua: m̄ intellectū r̄le: añs p̄bat̄ nam ex ista tu q̄ es
 asinus es hō seq̄tur q̄ tu es asinus rōe p̄me ppōntis: s; in
 ista tu q̄ es asinus non negat̄ p̄ma ppō qz negatio p̄posi/
 ta non h̄z vltm supra p̄cedentē terium igit̄ adhuc seq̄tur q̄
 tu es asinus. **C**Et affirmat̄ naz seq̄ tu q̄ es asinus nō es
 hō g^o tu es asinus q̄ tu nō es hō: p3 p̄ntis qz relatiuū q̄ ex/
 stens p̄mus terius pbabilr h̄z resolutū p̄ q̄ ille. q̄ vltra tu
 es asinus q̄ tu nō es hō igit̄ tu es asinus: p3 p̄ntis a copula

tina ad alterā eius p̄tē: q̄ p̄ntis a p̄mo ad vltimū seq̄ tu
 qui es asinus non es hō igit̄ tu es asinus. Sed iaz p̄bat̄
 tur q̄ ista est mē negatiua tu q̄ es asinus non es hō: qz ip̄a
 est vna cathe^{ca} in q̄ verbū p̄ncipale negat̄ p̄ aliqd̄ illi? igit̄
 tur: p3 p̄ntis p̄ descriptionē negatiue ppōntis. **C**Itē ista est
 cathe^{ca} non se h̄ns aliquo dictoz modoz seq̄ns ex mē ca/
 the^{ca} negatiua igit̄ est mē negatiua: p̄ntis p3: q̄ añs p̄bat̄
 naz seq̄tur: nullus hō q̄ est asinus est hō igit̄ tu q̄ es asinus
 nō es hō. Ab vli negatiua ad vna eius singularez. **C**Uñ sic
 nullus hō qui est asinus est hō igit̄ qlibet hō qui est asinus
 non est hō p3 p̄ntis ab vno egpolente ad reliquū: ex quo
 p̄ntē seq̄tur q̄ tu qui es asinus non es homo quare q̄c̄.
 rīdeatur. **Ad p̄mū negādo istaz p̄ntis: nī**
 bil aliud a for. currit igit̄ tñ for. currit: qz

Ad hec casu poli posito añs est vey: q̄ p̄ntis falsum: vt posito q̄ nul/
 lus for. sit: Et tunc ad pbationēz p̄cedo oēs p̄ntis quoz seq̄
 fit ista: nullū currēs ē non for. igit̄ nullū currēs nō ē for:
 q̄ ad pbationēz qñ dē arguit̄ a ppōne de p̄to infinito ad
 vna de p̄to finito p̄cedo: non tñ seq̄tur istaz p̄ntis esse bo/
 nam: qz illa non est r̄la s; ista ab affirmatiua de p̄to infinito
 ad negatiua de p̄to finito est bonū ar^m. cuius eppo^m fit in
 argumto p̄dicto: qz añs non est propō affirmatiua imo ne/
 gatiua: nec p̄ntis est ppō negatiua imo affirmatiua q̄re q̄c̄.
CAd 2^m ar^m: rīdeo q̄ b p̄ntis mental nullus hō est asin^o
 igit̄ hō est asinus non p̄t eē bona: q̄ vterius p̄cedo q̄ b est
 bona: hō est asinus igit̄ hō est asinus: q̄ p̄cedo q̄ inter ho/
 minē q̄ asinus non ē aliq̄ bitudo: sed q̄ oīs bitudo que est
 hic est inter duas ppōnes quas ppōnes sūt cum bitudine
 intellectus p̄t facere ad placitū: q̄ p̄nter p̄cedo: q̄ inter istas
 ppōnes nullus hō est asinus: q̄ hō est asinus intellect^o p̄t
 facere p̄ntem bitudinez: ex isto tñ non seq̄tur: possit facere
 istā p̄ntis esse bonā: qz tal bitudo nībil aliud ē q̄ nota p̄ntē
 quā intellectus ad placitū facit. **C**Et si q̄ritur q̄re b p̄ntis est
 bona hō est asinus igit̄ hō est asinus: q̄ non ista nullus hō
 est asinus igit̄ hō est asinus. **D**ico q̄ p̄ntis qz in p̄ntis ar/
 guit̄ ab vno p̄uertibili ad reliquū q̄ in sc̄da añs est neces/
 sariuz q̄ p̄ntis impole ideo vna est bona q̄ reliq̄ non. **C**Ad
 tertiu negat̄ ista p̄ntis: tu q̄ es asinus nō es hō igit̄ tu es asin/
 us: q̄ ad pbationē qñ dē ex ista tu q̄ es asinus es hō seq̄
 q̄ tu es asinus rōne p̄me ppōntis. Sz in ista negatiua non
 negat̄ p̄ma ppō igit̄ ex ista negatiua seq̄tur iter idē: negat̄
 p̄ntis: q̄ p̄cedit añs naz añ aduentū negationis tota ppō est
 affirmatiua q̄ asserit te eē asinus: s; post aduentū negatiōis
 resultat ppō negatiua non asserens te eē asinus. **S**i. n. ista
 forma arguēdi valeret a pari probarē istaz p̄ntis eē bonā
 antexps albus nō currit igit̄ antexps est albus q̄ non v3. vt
 p3: qz añs est vey: q̄ p̄ntis falsum: vt p3: sed p̄ntis istā p̄ntis:
 ex ista antexps albus currit seq̄ q̄ antexps sit albus rōe p̄
 me ppōntis s; in ista antexps albus nō currit nō negat̄ p̄
 ma ppō igit̄ adhuc seq̄tur q̄ antexps est albus: **D**ico cer/
 tus est q̄ iste modus arguēdi nō v3 igit̄ nec alius: sicut q̄
 ex ista antexps albus nō currit nō seq̄tur ista affirmatiua aff/
 xps est albus: ita neg ex ista antexps qui ē albus nō currit:
 qz adinūc p̄uertunt. **C**Itē probō istā esse verā antexps
 q̄ est albus nō currit cuius oppositū ab aliquibus dicitur. nā
 eius p̄dictorū est s̄lm igit̄ ista ē vera: p3 p̄ntis: q̄ añs p̄bat̄
 qz vtrūq; istoz est s̄lm antexps q̄ est albus currit: q̄ oīs an/
 texps q̄ est albus currit: quoz alteruz est s̄lm p̄dictorū:
Si r̄ hec est falsa nō antexps q̄ est albus non currit. igit̄
 b est vā antexps q̄ est albus non currit: p3 p̄ntis: q̄ añs pro/
 batur: qz ista equipolet illi oīs antexps q̄ est albus currit q̄
 est falsa: q̄ equipolet p3 p̄ntis istā regulaz negatio p̄posi/
 ta q̄c̄. **C**Itēz arguo sic nullus antexps qui est albus currit
 igit̄ antexps q̄ est albus non currit: p3 p̄ntis ab vli negatiua
 ad suā singularez vel indefinitā negatiua q̄ añs ē vey pp
 suū p̄dictorūz affirmatiuū falsum igit̄ q̄ p̄ntis est verum: q̄
 p̄nter p̄t inferri illā esse verā: tu q̄ es asinus non es hō: qz
 suuz p̄dictorū est falsum v3 in qui es asinus es hō. **C**Ex
 hijs p3 vltas haz p̄positiōnaz. **C**hymera que currit nō
 mouet: Adaz q̄ erit non fuit: Antexps q̄ fuit non erit. **A**īa
 antexpi que necio erit non necio erit: hoc qd̄ necio erit nō
 p̄t esse: hoc qd̄ fuit iaz mille annis elapsis: non fuit: q̄ sic de

infinite negatus. Quare quilibet est vera recurrere ad imine-
diate ad dictionem. Ad affirmationem principalis argu-
menti negatur illa p̄na. tu qui es asinus nō es hō igitur tu
es asinus et non es hō: et tunc ad probationes q̄si d̄f de re
lativo quod h̄z resoluti p̄ et ille. Dico negando hoc v̄r:
vnde in propōne affirmativa resoluti non h̄z vbi ip̄m p̄ce-
dit terius includens negationem aut terius faciens sophis-
ma. Uñ non sequitur: tu differis ab aiali q̄b̄ est asinus. ergo
tu differis ab aiali et illud est asinus. S̄l̄r non sequitur: aliq̄s
terius significat primarie hōiem: et ille est asinus: s̄z in negativa n̄q̄z h̄z
resoluti vbi c̄q̄z ponatur: imo propō ista probari d̄z p̄ s̄uū
dictionem nisi aliūde probari debeat: quare et.

Utra predicta secuntur quedaz regule decla-
rādē: q̄bus notitia plenius apparebit affirmati-
væ et negativæ cathē propōnis. Prima
regula ē ista. De quolibet d̄f alterum dictionem
incomplexorū et de nullo eorū ambo. Con-
tradictorioz quedā sunt complexa q̄dam incomplexa. In
complexa. vt hō et non hō. Lapis et non lapis: Chymera:
et non chymera. Complexa sunt duplicia q̄dam significati-
va primarie v̄z vel falsum q̄center: et talia sunt propō-
nes dictione vt quilibet hō est albus. Aliquis hō non ē al-
bus: Quedam non sic significativa: vt hō albus non hō al-
bus: hō vel asinus. non hō vel asinus: Sor. et pl̄b. nō sor.
et plato. Deum esse. non deuz esse. Et sic de alijs infinitis:
per h̄ ergo ad sensum potest videri veritas regule nam qz
hec est vera tu es hō. hec est falsa tu es non hō: Et qz hec
est vera tu es non asinus. hec est falsa tu es asinus. Cō-
tra istam regulam arguitur sic hec propō est vera hō vel
asinus est hō: qz hō est homo: et hec ē vera similr hō vel
asinus est non hō: qz asinus est non hō. igitur regula falsa:
p̄ p̄na. qz ista dictione incomplexa hō et non hō verificā-
tur de isto terio hōio vel asinus. Secūdo arguit sic hec
propō est falsa: Chymera est hō et hec s̄l̄r est falsa: Chy-
mera est non hō. igitur non de quolibet d̄f alteruz dictionem
incomplexorū q̄ est oppositū regule. añs p̄z. qz ex
qualibet istarum sequitur qz chymera est quod est imposse.
Tertio arguit sic: hec propō est vera: hoc fuit albus te
demfato et hec s̄l̄r hoc fuit non album dato qz fueris suc-
cessive albus et niger. igitur regula falsa. S̄l̄r hec est falsa
hō instans fuit hō: et h̄ s̄l̄r hoc instans fuit nō hō. C̄p̄ro so-
lutione istoz argumentoz dico qz regula de v̄tute sermo-
nis ē falsa s̄z ad bonū intellectus est satis va. D̄z. n. sic glo-
fari vel intelligi de quolibet d̄f alterum dictionem et c̄. de
quolibet terio discreto in recto simplici h̄ite significatū pri-
marium a parte rei coniuncto cum verbo de p̄sti est v̄rifi-
cabile alterum dictionem incomplexorū in recto et
numero singulari et de nullo eorū ambo. Dicit p̄mo
terio discreto pp tales al est hō al est non hō. quaruz que-
libet est vera vt p̄z: hoc quod secūdo d̄f de terio simpli-
ci soluit p̄imum ar^m ibidem. n. arguit cum terio compo-
sito disuncto et non simplici. Dicit tertio h̄ite significatuz
ex parte rei et ex hoc soluitur 2^m ar^m et quodcūqz consimi-
le: qz si chymera non h̄z significatū ex pte rei sic iste terius
hō vel al. D̄f q̄rto coniuncto cum v̄bo de p̄sti pp quos-
dam qui volunt qz verbum substantiū preteriti vel futu-
ri t̄pis sit verbum immediatum: vbi p̄z solutio tertij argu-
menti cum non arguat respectu verbi de p̄sti: sed de pre-
terito. C̄ertamen si velles qz verba preteriti vel futu-
ri t̄pis essent imediata non oppoteret addere illā particu-
lam qz tunc dicerem qz in neutra istaz h̄ fuit albū hoc fuit
non album aliquid p̄rar: sed p̄ta implicita sunt li preteriti
album preteritus non albus. que quidē non sunt dictione
complexa: nec incomplexa. C̄p̄terea bene p̄cedo istā
hoc est preteritum non albū. et nego istam hoc est non pre-
teritum album qz assertive significat hoc non fuisse album
quod est p̄tra casum. C̄onsimiliter dicat in illis hoc erit
album hoc erit non album: qz carent p̄tis: sed p̄ta implici-
ta sunt hoc est futuz albū hoc est futuz non albus: q̄ nō
sunt dictione: vt p̄z: s̄z ista bene sunt dictione futuz albū
nō futuz albus: que s̄l̄r non possunt de terio simplici veri-

ficari. C̄onsimiliter dicatur ad illam objectionem de in-
stanti qz ista non sunt p̄ta homo et non hō sed implicite p̄e-
dicantur preteritus hō et preteritus non homo: quare et.
C̄Alterius ponitur verificabile et non verificatur qz non
sp̄ op̄z alterum dictionem verificari nec de quolibz ter-
mino simplici. op̄z sp̄ predicari vnum illorū: vnde de isto
terio homo in ista propōne hō est non verificatur aliquod
dictionem: sed sufficit qz est verificabile sine aliqua noua
impōne. C̄terum nota cum dico: et de nullo eorū am-
bo: non intelligo qz de nullo tali terio supradicto ambo d̄-
dictione possint verificari: qz de isto termino tu ambo con-
tradictoria possunt verificari: hec. n. est vera tu es albus et
h̄ est vera tu es non albus: sed intelligo qz non est possibile
de aliquo istoz ambo simul verificari. C̄p̄osui etiam
istam particulā in recto et hoc bis ad denotandū qz de ter-
mino in recto possunt verificari dictione incomplexa in obli-
quo et e contra: hec. n. est vera: hoc est sortis: et h̄ s̄l̄r h̄ est
non sor. Demfando vñ asini cōem sorti et pl̄oni: S̄l̄r in
complexa dictione sumpta in recto p̄nt s̄l̄r v̄ficari de eodē
in obliquo. hec. n. est vera tu est asinus et h̄ s̄l̄r tu est non
asinus posito qz tu habeas asinū et bouem. C̄tem etiaz
possibile est v̄rūqz dictionem incomplexorū in recto
sumptorum falsificari de eodē in obliquo. hec. n. est falsa
istius est asinus et hec s̄l̄r istius est non asinus demonstra-
do instans presens. Similiter stat talia dictione sumpta in
obliquo falsificari de eodē sumpto in recto. h̄ enim est fal-
sa huius est asinus. et h̄ similr h̄ est non asinus demfando
deum ex sc̄da. n. sequitur qz deus est alcinus quod nō est
asinus quod falsum est. C̄p̄onebatur itez ista particula
in numero singulari ad denotandum qz v̄rūqz dictionem
incomplexorū sumptorum in numero plurali falsifi-
catur de eodem: vt posito qz a. sit vna intelligentia vel aia
intellectiva h̄ est falsa a est hōies: et h̄ similiter a est non ho-
mines: ex quolibet. n. illoz sequitur qz a. est aliqua quod ē
falsum. Concludit ergo qz regula h̄z intelligi in terio sim-
plici in recto et numero singulari habēte significatū ex par-
te rei et cum verbo de presentī.

Contra intellectū regule arguitur sic:
tu es homo et h̄ similiter tantū tu es non homo: qz aliud a
te est homo et aliud a te est non hō igitur regula falsa: patz
p̄na: qz ista dictione incomplexa non possunt verificari de
isto terio homo: non obstante qz nihil deficit de intellectu
regule. Secundo arguitur sic: hec propō est falsa: tu es
homo et asinus: et h̄ similiter tu es non hō et asinus igitur.
qz prima sit falsa p̄z: et qz secunda sit falsa probatur: seq̄t
tu es non homo et asinus. ergo tu es non homo: p̄ns est fal-
sum igitur et añs: et p̄na p̄z. a toto copulato ad alteraz par-
tem: qd̄ qd̄ copulatus non p̄cedit terminus negatiuus
nec includens negationem: nec faciens sophisima naz istuz
terminum non hō et asinus non p̄cedit aliquis dictionem
terminorū: vt p̄z quare et c̄. Tertio arguit sic et signo
a corpus cuius vna medietas sit summe alba et alia s̄me
nigra. tunc p̄z qz a. est album et non album: et est albus et
nigrum et omne nigrum est non albū igitur a. est albus et
non album: sed album et non album sunt contradictoria
incomplexa igitur.

Ad hec argumēta respondetur et ad
p̄imum qz non ar-
guitur contra regulaz: qz regula nō dicit de quolibet terio
cū quocūqz in categoriate sit verificabile vñz contra
dictionem: sed solum dicit de quolibet terio simplici. ita
qz lz nullus istoz: homo: non hō sit verificabile de isto
terio cum tali signo exclusiuo sufficit qz sine ipso d̄bo tu es
hō vel tu es non homo. C̄ad 2^m p̄cedo istam tu es non
homo et asinus. sequitur. n. tu non es homo et asinus et tu
es igitur tu es non homo et asinus: p̄z consequentia a nega-
tiva de p̄to finito ad affirmatiuam de p̄to infinito cum de-
bito medio: et añs est verum igitur et p̄ns: et tunc ad in-
probationes: tu es non homo et asinus. ergo tu es nō hō:
nego p̄ns: et ad probationes: q̄si d̄f qz ibidē arguit a toto
copulato ad alterā partē sine terio deterante copulatum

quod est primum pcedo non tñ pp hoc sequitur istam pñam valere: q: negatio deteriat notā copulationis q: sufficit p negatiōe pñe. **C** Ad 3^m admissio casu pcedo istā a est albu & nigrū: & istā sñr a. est albu: & nō albu: ex hoc tñ non sequitur q: dīctoria incōplexa. verificent de isto terio a. Un hz iste terius copulatus albu & non albu vificet de isto terio a. nō tñ sequitur q: dīcto^a incōplexa. q: iste terius copulat? non est illa dīctoria incōplexa: s; illa dīctoria cui nota copulationis. nō vificat de isto terio a. & non alqd istoz dīctorioz incōplexoz. b. n. ē falsa. a est albu & h est vā. a ē nō albu. **C** Et si arguit sic. a est nō albu igit a. est nigrū qd est p casu: & pñā pbat: q: nō albu & nigrū cōuertunt. **R** sñr negando q: nō albu & nigrū puertunt q: viride vel rubeū est nō albu & tñ nō est nigrū. **C** Et si arguit a. est nō albu igit a ē coloratū. pñā nō v3. s; concedo pñā: tūc vltra a. ē coloratū igit a. est albu vel nigrū vel sic de alijs coloratis nego pñā: q: hz a. sit coloratū hoc nō est aliquo colore: adequate. s; colorib: & hoc sufficit. **C** Ex quo p3 q: a terio generico. ad suas spēs sñr sumptas disunctive nec disunctim v3 ar^m. p3 igit ex dictis q: sic hec ē vā & pcedenda a ē albu & nō albu in casu isto. ita h ē pcedenda: a ē rationale & non rōnale dato q: a sit hō: q: a est aīa & corpus: quoz vñū est rōnale & reliquū nō rōnale. **C** Sñr concedo q: a ē corruptibile: & nō corruptibile: diuisibile & nō diuisibile: mortale & nō mortale: & sic de alijs infinitis. a enī ē aīa & corpus quoz aīa ē indiuisibilis & corpus diuisibile: aīa incorruptibilis & corpus corruptibile: aīa immortalis necia & ppetua corp^o at opp^m. **C** Ex hīs tñ nō sequitur q: dīct^a vificent de eodē.

Secunda regula ē ista ab affir^a de pto pūatiuo ad affir^m de pto infinito ē bonū ar^m: & nō eō. & rō est q: terius pūatiū^o & tertius infinitus se hnt sicut supius & infer^o. terius. n. pūatiū^o ē inferior ad terius infinitū: nō q: ab infer^o ad suū supius affir^a sine nota dīstri butiōis ē bonū arg^m & nō eō. ppterea regula ē vā. sequitur enī tu es infinit^o igit tu es nō iust^o & si eō q: nō sequitur es nō iustus igit tu es infinit^o. **A** pñā. n. est nō iust^o & tñ nō est in iustus: q: si eēt infinit^o tūc eēt aptus nat^o eēt iustus: pñā est sñm. & pñā t3 pp pnotatiōē teri pūatiui. vñ iter nomē pūatiui & nomē infiniti ē talis dñā q: nomē infiniti significat oppo^m significati teri finiti sine pnotatiōe alicui^o aptitudinis sic li nō iustū asseritue significat oē qd nō est iustus. **S**3 nomē pūatiui significat oppo^m ist^o q: significat suum positiuū pnotas aptitudinē ad significatū noīs positiuū: sic li infinitū significat oē illd qd non ē iustū s; aptū natū est eē iustū. **P**opterea bñ pcedit q: lapis qd dē est non iustus: q: iste lapis nō ē iustus & ē igit est non iustus: & negatur q: iste lapis ē iustus: pp h q: lapis iste nō est apt^o natus eē iustus. **C** Et sic p3 quō iste terius nō iustū ē supior ad istū terius infinitū nō in linea pūatiua cū nullus isto rū sit in pūatiua s; p pūatiua aut significatiōē pluz & p hūc modū pcedit ē q: teri infiniti se habent sic supius. **C** Un qto alijs terius finit^o est magis cōis tato infinitat^o efficit min^o cōis: Et rō hñ^o est: q: qto alijs terius ē cōior tanto plā significat loqndo de terio simplici & terius hñs significatiōē oppo^m tāto pauciora significat. Cū igit ter^o min^o infinitus significat oppo^m teri finiti. g^o qto terius finit^o plura significat tāto terius infinitus pauciora significat. **U**n hic terius hō si significat plā q: hic terius for. igit op^o positū ist^o teri for. significat plā q: oppo^m ist^o teri hō: qre iste terius nō for. significat plura q: iste terius nō hō. plura enī s; sunt nō for. q: que s; nō hō. plo. n. ē nō for. & tñ nō est nō hō. oē. n. qd est nō hō est non for. & nō eō. **C** Consequenter dico q: iste terius nō hō est cōior q: iste terius nō al^o & iste terius nō al^o q: iste terius nō corp^o: & iste terius nō corp^o: cōior: q: iste terius nō suba. nō tñ dico sic qdā dicit q: si oēs teri pñi sube ēt infinitarenc li nō for. li non plo sic vult gnāissima & li suba fieret indiuidū. **D**ato isto sequent multa inconueniētia. **S**eq^o. n. p^o q: plā s; pūatiua q: decē nō coincidentia in significatiōe: cni^o oppo^m positū ponit **A**x. & isti met in lib. pñoz: & pñā p3: q: infinita s; talia pñā de teris infinitis. **C** Sēdo seq^o q: aliqd pñuz hz finita gnāissima vel q: s; infinita pñā: & tñ pñā finita gnā subalterna & fini

te spēs. **Q** p^m sit incōueniēs: p3 q: assigno. a pñuz in quo sint oīa gnāissima terioz infinitoz sube: tūc qro de li nō hō sub quo gnāissimo ē. **E**t si dñr sub isto gnāissimo. nō for. q ro. **Q**uare magis dñr nō for. qz non plo: vel sic de alijs: q: scdm sit incōueniens pbo: q: si s; infinita pñā qro in quo est iste terius non hō & nō vñ qre magis in vno q: in reliquo: **E**t si dñr q: in oibus sñr seq^o q: alijs terius eque pmo est in diuersis pñis cuius oppo^m ponit sic opnantes. **C** Tertio seq^o q: alijs est terius specific^o. q: nō est pūatiua talis de plurib^o differētib^o nūero cuius oppo^m ipi dñt dīstīnēdo terius specificū: & pñā p3: de isto terio: nō corp^o q: est terius specific^o & nō hz infinitū indiuidū v3 nō sbaz. **C** Quarto seq^o q: alijs terius indiuidualis hz terium inferiorē p3 de isto terio non suba q: hz terium inferiorē v3 nō es. **U**n oē non ens ē non suba: non eō. q: qdlibz accūs ē non suba. & tñ non est nō ens: **E**t sic p3 q: teri infiniti non s; in pñio nec habent pñum sed bene se habent sicut inferius & superius modo dicto.

Contra istam rñam arguit sic: ista pñā non v3: hoc corp^o ē infinitū igitur hoc corpus ē nō finitū: & hic arguit p rñam igit rñā falsa: q: pñā nō valeat pbat: naz casu poli posito saltim de potētia del aīa est vey & pñā sñm: p: obaf. **E**t pono q: hoc corp^o sit pedalis cōstitatis in latitudine & in longitudine infinituz: isto posito p3 aīa eē vey & q: pñā sit sñm p3 q: hec ē vera hoc corpus ē finitū q: in latitudine & p pcedentē regulaz de nullo vificant dīctoria incōplexa igit rē. **C** Sēdo arguit sic nā non sequitur ista linea ē indiuisibil^o igit ista linea ē non diuisibilis & h arguit p rñam igit. **Q** ista pñā nō sit bona: p3: q: aīa ē vey de quacūq: linea q: indiuisibilis existit s; latitudine & pūatitate & pñā sñm: q: ista linea ē diuisibil^o s; longitudinem in duas medietates & in tres: & sic de alijs. **C** Tertio arguit sic: ista pñā nō v3: hoc ē ineqle igit hoc est non eqle & h arguit p regulā igit. **Q** pñā nō v3: p3 q: aīa ē vey & pñā sñm. **D**e grano milij qd est ineqle celo & pñā sñm de eodē qd ē eqle alteri grano milij quare rē.

Pro solutione istoz & fundamento marimo solēt poni sex pñones **P**rima ē q: h ppō est ista ps ē ineqle toti q: ex quo li ineqle ē terius pūatiū^o tūc p istā significatiōē q: ps nō est eqle toti s; est apta nata eē eqle toti mō scda ps ē falsa. **C** Sēcūda celo ē ista q: est ppō falsa granū milij est ineqle celo p3 sic pma ex eo q: granū milij nō est aptū natus esse eqle celo. **C** Tertia celo q: hec ppō est falsa aīa intellectiua ē indiuisibilis p3 q: li indiuisibilis ē terius pūatiū^o & significat carētia diuisibilitatis cū pnotatiōe aptitudis ad ipas sed aīa intellectiua nō est apta nata diuidi igit. **C** Quarta celo q: h est falsa pūctus ē indiuisibil^o pp eandē rōnez q: pūct^o non ē aptus natus diuidi. **C** Quinta celo. q: hec ē falsa celum ē ingnābile. q: nō est aptū gnāri: & hec sñr ē falsa celsū est incorruptibile: q: nō est aptū corrupti. **C** Sexta celo q: h ppō est falsa dñā ē potētie infinite: q: sequitur igit dñā nō est potētie finite s; ē aptus natus eē potētie finite qd est falsuz & sic ad oēs pñes dicit hec rñio q: false s; de vīute fimo nīs s; si aliq: posite s; ab Aristotele vel a theologis iste itel ligēde sunt de pto infinito vt aīa ē indiuisibil^o. i. non diuisibilis dñā est potētie infinite nō finite & sic de alijs. **C** Hec rñio Salua reuerētia dicitis modicū fundamētūz hōz. ipā enī hz pcedere dīctoria incōplexa vificari de eodē: pbat: & signo a. corpus carēs extremis sñm longitudines & pedale 2^m latitudinē. tūc p3: q: a. est finitū & a. est nō finitū: q: a. est infinitū sñm longitudinē: mō ista ppō. ad bonū intellectuz significat q: a. nō finituz. hec g^o rñio hz dicere q: deus nec est finitus nec infinitus nec p̄t ad extra pducere infinitū: & q: ipse dñā nec aīa intellectiua ēt indiuisibilis nec diuisibilis: **E**t q: celū nec est corruptibile nec incorruptibile: gnābile nec ingnābile: & q: ista ppō. hō est asinus nec est polis nec ipolis. & q: iste terius nō hō nec est finitus nec infinitus: & sic de alijs infinitis q: obseruanda forent in cōspectu valentim. **C** Dicitur ergo pro solutione argumentoz q: illi termini infinituz: indiuisibilis ineqle incorporeale ingenerabile non sunt termini pūatiui eos simpliciter sumēdo

q: terius pnatuus de sul na dicit impfectionez 7 puatio nem: sicut iste terius inuisti: 7 alij ptes. vt incipiens. ignarus: cecus: surdus: claudus: eo. n. ipso q de aliquo verifi catur aliqd hoz pntoz seq: immediate q illi iperfecto an ne ra est 7 puatio: s; non est sic de illis teris: infinitu indiuis bile: q: non eo ipso q aliqd e infinitu seq: illud ee alicuius impfectionis. Sitr no eo ipso q aliqd e indiuisibile seq: illud ee alicui? impfectionis roe illi? indiuisibilitatis imo pot? op positu: sic pz de deo angelis 7 aia intellectua. Sitr no eo ipso q aliqd e ineqle incorruptibile aut ingnabile: seq: illi im perfectione aliqua aut puatione annecti. Deus. n. est ineq lis font: 7 tibi: 7 tñ no est ipfectois. Celu et est ingnabile 7 incorruptibile. 7 tñ vt sic no est ipfectois. Per hoc g? le uiter pt rñderi ad argumta ddo q in nullo istoz arguit p riaz: cu ibi no fit pcessus de terio puatio ad terius: infinitu. **C**teriu cu3 deterioracione bn v3 arg? sic qñ arguit cu3 terio puatio. seq: .n. hoc corp? est infinitu fm longitudinez igit hoc corp? est no finitu fm longitudine. et seq: hoc est ineqle illi igit hoc e no eqle illi. **C**Adhuc sine deterioratõe allqñ v3: s; hoc e gra me vel terioz: seq: .n. ds e infinitu igit tar ds e non finit. Celuz e incorruptibile igit celu est non corruptibile: aia intellectua e indiuisibil igit ipsa e non diuisibi lis qre ac. **C**In teris at puatiuis vlr t3 sine deterioracione allcu?: vñ bn seq: hoc est inuisti igit hoc e no inuisti. hoc e cecū igit hoc e no videns: hoc e surdu igit hoc e no audies **E**t sic de alijs: **C**ñ si bec e va hoc e audies. bec e falsa. hoc e surdus s; no e q: h e falsa lapis e surdus. 7 hoc seq: la ple e audiens: Sitr no oz q si h e falsa. hoc e vidēs q h fit va hoc e cecū. hō. n. qñ dormit no est cec? nec vidēs. **E**t si ex h inferret q ista no se puatiue opposita: negat pñas: qz lz de quolz fit vificabile altez ddicto: loz incoplexoz ad in tellectu datus no tñ opz q de quolz altez puatiuo: vt exē plicatū est. **C**S; fonte dubitat de isto terio cecus q: vñ q no fit terius puatiu? ponat. n. q ernant oculi for. **T**ñc pz q for. est cec? 7 tñ no est apt? ad vidēduz: q: si sic talis aptitudo eet frustra. Cū no possit reduci ad actū. Ad itud dñ q for. no dñ apt? natus ad vidēduz q: possit videre: sed q: e hō cui nār inest aptitudo ad vidēduz: 7 cu3 dñ q tal aptitudo eet frustra cū non possit reduci ad actuz: negatur pñas: sicut no seq: ista tra no descendit igit nec e sibi nālis aptitudo ad descendēduz: sic et no seq: iste hō no pot ride re igit no sibi inest nār rñsibilitas qre ac. **C**Itey dubitat de isto terio infinitu vñ. n. q sit terius puatiuus: q: iste ter minus inuisti e terius puatiuus: 7 h? solū est pp appōnez istius teri in. ad no infinitu igit p idē li infinitu est puatiuus pp pñlez appōnez. **R**ñdeo q cā quare allqs e terius puatiuus no e solo appō ist? teri in ad nomē positiuū s; cu3 hoc est significatio puatiua inclūdēs impfectionē: q: ergo si significatio ist? teri infinituz no dicit puationē nec impfectio nez. id quantūctuz addat li in non pp h? resularter terius puatiu? **E**t si dñ li in quō teneat an puatiue an infinite dico q nec sic nec sic: ex quo nōd negat s; e ps vnins teri posi tiui: sicut li a respē ist? teri al? vel li in istius teri insulatus vbi pz li in nec negatiue nec puatiue teneri qre ac.

Tertia regula pncipalis e ista ab affir? de pto infi nito ad negatiua de pto finito in recto 7 in suppone psonali e bonū ar? 7 no e q: pbat. **I**stā dato op positō seq: ddictoria incoplexa. vificari de terio simplici q est pñs in pbatū. **E**t pz pñas: q: si no seq: hoc e no a. ad in tellectu retd g? hoc no est a. **E**t tñc oppo? pñtis cū ante: 7 h? intētuz. **C**luter. n. seq: .tu es no afinus ergo tu no es afin?: 7 no e q: ex negatiua no pgnate non seq: affir? all cu? de 2? adiacēte forma r illatua. et seq: tu es hō igit tu no es no hō. **E**t sic vlr ab affir? de pto finito ad negati uaz de pto infinito s; non e q: pp cām dictā. **C**hymera. n. nec est hō nec no hō ac. **C**Dñ in rta in recto. q: i obliquo no t3. **C**ñ no seq: ist? est no afin? igit istius no est afinus: q: casu poli positō añs e vez 7 pñs s; in. vt positō q tu beas afinū 7 equū: tñc pz q ist? est no afin? te demfato: q: ist? est aliqd qd no est afin? puta equus: 7 q pñs sit falluz pz: q: suū ddicto: iū e casus vel seq: ex casu. **S**itr no seq: cū obliquo a pte pñ. vt iste afin? est no epi igit iste afin? non e

epi. **P**osito q iste afin? sit cōis epo 7 font q no est epus: tūc pz q iste afin? e non epus: for. q no est epus: 7 sic añs est vez: q añs sit s; in: pz q: repugnās casui saltim ad bonū intellectū no bñdo respectū ad obligatiōē. **C**Istō/ nū et i rta ista pñcula in suppone psonali no pp magnā in digentiā s; solū pp theologos vel ponētes vlia ex pte rei. **C**ñ no seq: bec eēntia est no pñ igit bec eēntia no est pñ demfata. n. eēntia dina añs est vez 7 pñs s; in. hoc at con tingit: q: iste terius bec eēntia no supponit psonali s; eēntialiter vbi cū supponeret psonali pñs eet bona. id bn seq tur bec eēntia q est fil? no est pñ. **C**Etia 2? ponētes vlia ex pte rei no v3 tal forma arguēdi. vñ no seq: h? e no for. demfato boie in cōi. ergo hoc no e for. hoc e no afin? ergo hoc no est afin? demfato aiali in cōi. **I**n qñbet illaz pñarū añs est vez 7 pñs falluz id soluz v3 7 hoc soluz e qz li hoc supponit pñue p eēntia 7 p no psona. vbi tñ esset suppo psonal ar? eet bonū: seq: .n. hoc est no for. demfata to plone igit hoc no est for. **C**S; fonte h? arguit pñla dēdo p pñmaz regulā: q de terio simplici vificant ddicto? incoplexa. v3 hoc e pñ hoc e no pñ: demfata dia eēntia. h? est for. hoc e no for. demfato aiali in cōi: 7 sic de alijs infini tis. **R**ñr q li hoc dū p eēntia supponit no est terius sim plex vt ibidē sumebat p terio no pposito no hñte i se nisi vnūcu3 suppositū ex nā vel ex ipōne s; e terius cōis suppo nēs p pñibus no obstat q sit pñomē demfatiuus. est. n. ita cōis sic li eēntia dñina. sic li hō cōis vel li al cōe. **D**ū. n. dñmāt eēntia h3 pla supposita. v3 pñs s; in. 7 spm s; in: 7 s; in. **D**ū dñmāt hō cōis vt al cōe h3 tot supposita sic aliqs illoz. **C**Istō pte rea solet negari tñs pñs hoc e for. hoc est plo igit plo est for. demfato boie in cōi. **E**t ista ista negat h? est pñ 7 hoc e fil? igit filius e pñ. demfata dina eēntia: nec e s; illis dñmātū? vt exposito: i? qz li h? no e terius dñcret? hñs solū vnūcu3 suppo? s; pla vt dem? in hoc nolo diuit? diuare cū non sit presentis speculationis.

Contra istā reglāz arguit sic: q: no seq: tu vides no hoiez ergo tu no vides hoiez 7 hic ar guit p regulā igit rta e sta: q pñs no v3 pbo. q: casu poli positō añs e vez 7 pñs s; in: ponēdo q tu videas hoiez 7 equū. **S**eq: .n. tu vides equū: 7 equus e no hō igit tu vides non hoiez 7 sic añs est vez q pñs sit s; in pz ex casu. **C**Secdo arguit ista pñs no v3 tu fuisti no alb? igit tu non fuisti alb? 7 hic arguit p rlam igit: añs pbat. nā casu poli positō añs e vez 7 pñs s; in: pbo. 7 pono q tu fuisti alb?. **E**t postea fuisti niger tunc pz q añs est vez: q: tu fuisti ni ger igit tu fuisti no albus. **S**eq: .n. de pñti tu es niger igit tur tu es no alb? igit ap? 7 de pterito q at pñs sit s; in pz q: suū ddicto: iū ponit casus. **C**Tertio arguit sic ista pñs no v3. tu es no pñ igit tu no es pñ: 7 hic arguit p riaz igit q pñs no valeat pz: ponēdo q tu sis pñ vñ? 7 filius alte rius. tūc pñs e s; in 7 añs est vez: q: seq: tu es fil? igit tu es no pñ: sic seq: hoc est albū igit hoc no est nigrum.

Ad hec rñ def ad pñ negādo istaz pñaz: tu vides. no hoiez igit tu non vides hoiez: nec ar guit p rlam q: neutra istaz h3 pñum: **E**t si dñ q arguit p riaz iplicite: nego q: in ista tu es vidēs h? hoiez pñuz iplicitu est li vidēs no hoiez mō pz q iste terius no est infim? s; p esse ps ei? v3 no hoiez. vbi tñ sic argueret: tu es no vidēs hoiez igit tu non vides vel tu no es vidēs hoiei cōcedo pñam nec añs e vez imo s; in: eo q bec e va tu es vidēs hoiez mō de eodē: no vificant ddictoria incoplexa. **C**Ex hoc pz q tales pñe no valēt: bec hō est afin?: significat no sic est igit illa no significat sic est. **T**u pcutis no sacerdotēz igit tu no pcutis sacerdotē. **T**u vis videre no papam igit tu no vis videre papā. **T**u scis no a eē vez igit tu no scis a eē vez. **T**u potes no currere igit tu no potes currere. **T**u scipis eē non alb? igit no incipis eē albus: 7 sic de infi nitis vbi stat i casu añs esse vez sine pñte. **C**Ad 2? arg? rñdeo q illd vbu3 fuisti pñ eē terius mediatus vltimedia tus: si mediat? nego lā pñaz. tu fuisti no alb? igit tu non fuisti alb?: nec arguit p rlam q: in añte li non albus no est pñuz s; est ps pñ ipliciti q qdē no infimāt v3 pteritus no al bus: id bn sequit: tu es non pteritus alb? igit tu non fuisti

albus sed ahs e3 casuz. C dicitur dicat de futuro q non sequitur tu eris no currens igit tu no eris curi es. Et isto mo no est pole ahs ee vez sine pte. Si at li fuiti e terius immediatus itez nego pnam qz in bimoi ppobibus de pre terito vel de futuro o3 ponere aliquid deteriorans r no silt peludere ppobem de pto finito negatina. C h3 no sequat tu fuiti no albus igit tu no fuiti albus. tñ bñ seqr tu fuiti non albus igit aliqn tu no fuiti alb? r hoc e vez: qz tunc no fuiti alb demirando instas in quo fuiti niger. r tuc fu it aliqn. C Confilr dicat de futuro q h3 no sequat: tu eris no currens igit tu no eris currens. tñ bñ seqr cu appone ad verbis. ergo aliqn tu no eris currens q ppd e ita va sicut p.

Amplius ad pncipale arguit sic. ista pna no v3. hic e no ho igit hic no est ho. r tr ar guit p regula igit: q pna no v3 pz dato q hic fit ho r afi nus. C Scdo arguit sic: no seqr ptingeter tu es no afinus igit ptingeter tu no es afin? r hic arguit p regula: r ahs pbat: q e vez r pns sllm. Q ahs sit vez pz: p exponetes na tu es no afin? r pt ee q tu no sis no afin? igit ac. pna pz. ab exponenib? ad exposita. r maior. sllr: s3 minor pba tur: seqr tunc es igit. tu no es no afin? qz ex opposito seqr oppom. ista pna e bona r ahs e pole igit r pns: s3 q pns sit falsuz pz. qz ex ipso seqr q pt ee q tu sis afin? itaqz ab ex posita ad vna suax exponetiu: s3 hoc e sllm igit. C Tertio arguit sic. ista pntia no v3. tu es no ho igit tu no es ho: r hic arguit p regula pbat. q pna non valeat. na ahs e ve rus r pns sllm igit: q pns sit sllm: pz. s3 q ahs sit vez. pro bat: ista ppd tu es no ho significat te ee boiez: r te ee ho/ mine est veru igit ipa e va. pz pna. Lu minor maior: pbat ista e vna ppd affirm? cu? sub3 significat p? te r copula pmo ec r ptim p? boiez. r ppd illa no significat nisi ex ppoone suax parti u vl suor terioz igit ipa significat p? te ee boiez: pnculuma pbat. na distri? affirm? posita a pte pti no e ptnz nec ps pti s3 eqz sincathe?: sumit distri? negatina sic affirm? a pte pti igit distri? negatina no est ps pti r p? ho li no no est ps pti. C Ad b r hdef ad p? dico q no arguit p riaz ponebat. n. in rta illa pncula i recto ad denotadu q subm r ptuz affirm? ahs sint teri recti iplicite vel explicitie md sic no est i pposito: qz in hac ppone hic e no ho: subm puta li hic: nec e rect? nec obliquus casus explicitie: qz subordinaf huic terio pposito in hoc loco q no est rect? s3 in eo ponit obliqu? casus igit qtu ad hoc no arguit r riaz. C Ad 2m cu arguit ptingent tu es n afin? igit ptingeter tu no es afin? negat pna. q: no arguit p riam qz rta non ponit ab affirm? de pto infinito ad negatina de pto finito cu qeucqz dterlatio/ ne s3 sufficit q seqtur negativie de pñli subo r copla r pto terio finito pmi teri infiniti. ppa bñ seqr. C dtingent tu es no afin? igit tu no es afin? C Ad 3m dico. q ista ppd: tu es no ho: est sllr r significat paise te ee no boiez: r ptim si gnificat p? no boiez r tuc ad ar?m. nego pnam: r ahs p p? pte. v3 q distri? affirm? a pte pti non sit ps pti. imo ddo tu es ois ho li ois ho est ptnz r p? ho li ois e ps el? nego et mino: e3 q eque sllm? sumit distri? negatina a pte pti: si cut distri? negatina: qz neutra illaru distri? a pte pti sllm? sumit: cu n deterlet vbu pncipale: s3 paise catho. v3 sup? fuit pñsus. Admisso adhuc ante gra exercitij nego pnam: qñ inferebat igit distri? negatina no e ps pti. r ca est qz ex ista negatide infinitate. r li ho sit vn? terius significatu? cu tuilib3 rei no significat p istu terinz ho. r sic non fit ex isto

termino ois. Si. n. ista fo: arguedi valeret: posset pvari q nego e signu vle affirm? sic arguendo distributio affirm? est signu vle affirm?: s3 eque fin? est negatio: sic distri? affirm? er go a pari negatio e distri? affirm? vl signu vle affirm?. ista pna no v3 igit nec p.

Ad quartum dico q sicut li non homo potest esse ptnz ita r subiectum sed non

isto modo non habet currere: sed isto modo aliquis non habet currere: nullus non habet disputare: sic et licet homo non potest esse sub modo dicitur ois sic bene sic aliquis ois habet currere vel sic nihil omnis homo currere.

Contra istas rationem arguitur sic. nam data ista ratione sequitur ista propositio. deus est ens: et deus non est ens: dato quod licet non solum teritur ad hoc verbum est: et quod hoc sit posse arguitur: et capitulo ista proponitur: deus non est. tunc propositio negatio teritur ad hoc verbum est: pono ergo quod intellectus isti proponitur attribuat istum teritur ens manente eadem ratione negationis: tunc arguitur sic. Deus non est animus et ois animus est ens igitur deus non est ens: propositio autem inferiori ad suum superius non distribuitur cum debito modo. Et sic negatio teritur ad illud verbum est in illa propositione deus non est ens: Et tunc ad probationem dico quod ista deus non est: negatio teritur ad licet et cum sit finis propositionis tunc si intellectus aliquis attribueret illi verbo est illum teritur ens apte post se posse facere quod negatio teritur ad illud verbum est in modo immediate ei? verus diffunderet super istum teritur ens: et cum deus intellectus est liber potest negare istum teritur ens et non negare. Concedo quod libere preponitur vel postponitur istis negationibus: sed postquam posuit istis post non potest facere quin neget ab eodem: sic alias dicebat intellectus est liber facere illud teritur habet esse sub modo vel preteritum. ut habet esse vel aliter habet: sed postquam intellectus tale fecerit propositum habet esse aliter non potest facere quod licet sit sub modo et aial preteritum quare etc.

Quarta regula et vltima in ordine est ista: a negatiua de preterito finito ad affirmatiua de preterito infinito cuius debito modo est bonum argumentum: probatur quod dato opposito sequitur duo predicta esse verum. probatur: nam si aliquid tale propositio non verum sit ergo ista habet a non est b. et hoc a est igitur hoc a est non b. et sit autem verum: et propositio finis. Tunc si ista est falsa habet a non est b. igitur hoc a est b. propositio autem: quod predicta incooperata non sufficiunt de eodem: tunc sic habet a hoc a est b. et hoc aliter habet a non est b. et hoc si duo predicta iter se predicta igitur. Et sic propositio rita est vera. Cum vltimo sequitur tu non es animus et tu es igitur tu es non animus. Tu non es chrysostomus et tu es igitur tu es non chrysostomus. Et notant deus cum debito modo. quod sine modo non verum argumentum. vltimo non sequitur. Chrysostomus non est habet igitur chrysostomus est non habet: autem verum et propositio finis. ut satis patet: Et istud adhuc argueret cum predicta sub modo non arguat cum debito modo conueniente negatiua propositio producte in maiori propositio non verum. vltimo non sequitur: hoc aia vel hoc intelligit non est habet et hoc aia vel intelligit est igitur hoc aia vel intelligit non est habet: autem verum et propositio falsa sunt: quod ex ipso sequitur: hoc aia vel hoc intelligit est aliquid quod est falsum. Ad inferendum ergo illa habet aia vel b intelligit non est habet deus sunt in negatiua preteritum teritur de preterito ita in maiori preteritum teritur teritur scedens in preterito numero. Et sic hoc propositio non verum: istum non est animus et hoc est igitur istum non est animus: deus vultus preteritum teritur vltraque preteritum teritur: tunc propositio autem est verum et propositio finis: quod ex ipso sequitur quod istum est aliquid quod est falsum: sed hoc sequitur cum tali modo istum non est animus et istum est aliquid quod est falsum: propositio est bona sed minor est falsa: ita quod sic in maiori subiciebat teritur obliquum ita in maiori fieri deus. Et sic non sequitur deus non est istum et deus est igitur deus non est istum: autem verum et propositio finis sunt quocumque deducto: quod ex ipso sequitur quod deus est aliquid quod est falsum: sed bene sequitur deus non est istum et est aliquid quod est falsum: propositio est bona: sed minor est falsa: quod recte debitum modo est: quod sic in maiori preteritum teritur obliquum ita in maiori debet esse. Et sic non sequitur hoc instans non fuit homo et hoc instans est igitur hoc instans fuit non habet: autem verum et propositio finis: cum ex ipso sequitur hoc instans fuisse: Ad inferendum ergo tale propositio requirit tal' minor vel tale modo: hoc instans fuit: quod sic maior fuit de preterito ita et minor deus esse: quod ita falsa est sic preterito. Sic de futuro non sequitur hoc instans non erit instans: et hoc instans est igitur hoc instans erit non instans sed requirit tal' minor: et habet instans erit synonyma in verbo principali cum verbo maioris: et hoc dico sumendo verbum substantiuum preteritum vel futuri temporis ita discrete sicut de preterito: quod vbi sumeret resoluibiliter et mediate sufficeret preteritum medium sed tunc diceret propositio non valere: cum non cludat propositio de preterito infinito. istum non habet instans fuit non habet preteritum non est licet non habet sed implicitite est licet preteritum non habet: quod non est tertius finis: sed bene propositio est finitum. id bene sequitur: hoc instans non fuit habet et hoc instans est igitur hoc instans non preteritum habet: et isto non poterit verificari autem finis propositio et per hanc modum potest preteritum dici ad illud de futuro.

Ex hoc patet tales propositio non valere. Tu non desinis esse animus et es igitur desinis esse non animus. Tu non incipis comedere ferrum: tu non scis istud esse hoies: et scis istum esse igitur scis istud esse non hoies: hoc non est lignum album et hoc est igitur hoc est lignum non album. Nulla illarum regularum militat contra regulam: quod in nullis istarum concludit affirmatiua de preterito infinito. Et propositio ante sequitur quod tu es non desines esse animus. Et 2o sequitur: quod tu es non incipies comedere ferrum. Et tertio sequitur: quod tu es non scies istud esse hoies. Et quarto sequitur quod hoc est non lignum album. Et isto concludendo non poterit poni autem deponendo propositio. Nota tamen quod licet ista propositio et similis sit bona. tu non curris et tu es igitur tu es non curreres. non tamen arguitur per regulam: quod non arguitur a negatiua de preterito finito ad aliquam affirmatiua: cum debito modo: quod ista tu non curreres non est de preterito finito nec infinito: cum non habeat preteritum: sufficit tamen quod implicitite habeat preteritum ex his teritur finis et sic implicitite arguitur per regulam sic superius sepissime dicebat. Et hac rita potest et alia correlarie introduci quod a negatiua de preterito infinito ad affirmatiua de preterito finito est bona propositio. Sequitur. n. vltimo non es non animus et tu es igitur tu es animus: aliquid habet non est non chrysostomus et aliquid habet est igitur aliquid habet est chrysostomus: et sic de alijs est deus dummodo arguat cum debito modo. potest. n. circa hanc regulam toties falsificari modo diu quotiens est superius determinatum.

Contra regulam principale arguitur sic. hec propositio non verum non est aliter habet et ois aliter igitur ois aial est non habet et hic arguitur per regulam ergo regula ista: propositio autem et autem probatur: quod autem est verum et propositio. Licet ex ipso sequitur quod ois habet est non habet quod est impole. Secundo arguitur sic: non sequitur: tu non es chrysostomus. et tu es igitur tu es non chrysostomus. et hic arguitur per regulam igitur: quod propositio non verum propositio: nam autem est verum et propositio finis: quod autem sit verum factis patet et quod propositio sit finis probatur: quod sequitur tu es non chrysostomus est igitur tur tu es nullus chrysostomus: propositio autem ab vno queribili ad reliquos et propositio est finis igitur et autem: quod propositio sit falsus: probatur: quod sequitur. tu es nullus chrysostomus est. igitur aliquid est nullus chrysostomus esse: propositio est impole ut probabo in tractatu de vltima et finitate propositio nuz igitur et autem: et propositio patet ab inferiori ad suum superius affirmatiua tunc: Et tertio arguitur sic: ista propositio non verum: aliquid propositio non est vera cuius predicta est finis: et hic arguitur per regulam igitur: quod propositio non verum propositio: nam autem est verum et propositio finis igitur: quod autem sit verum in vltimo pro maiori et maior probatur: quod si non desit oppositum: verum ois propositio est vera cuius predicta est falsus. et probatur ipse est finis: quod sequitur ois propositio est vera cuius predicta est finis: sed ois propositio falsa est propositio igitur ois propositio falsa est vera cuius predicta est falsus pro cludit ad conditionem igitur altera premissarum est falsa: non minor ergo maior quod est predicta negatiua de preterito finito principale probatur. Sed ista probatur propositio sit finis: quod sequitur aliquid propositio est non verum predicta est finis igitur aliquid propositio est falsa cuius predicta est falsus propositio ipse igitur tur et autem et propositio patet: quod non verum et finis querunt. Ad hec respondet. Ad preteritum nego propositio: nec arguitur per regulam: quod regula non ponit quod ex negatiua illa cum debito modo sequitur quocumque affirmatiua sed solum conueniens affirmatiua: modo patet hoc propositio non est aliter habet non est vltis sed indefinita vel particularis negatiua: ex al' est suo medio non deus ferri b vltis affirmatiua. ois aial est non habet sed b ide finita aial est non habet vel b particularis aliquid aial est non habet quod quod est ita vera sic autem. Nota tamen si argueret sic aliquis habet non currit: et ois habet est igitur aliquis habet est non curreres: propositio non verum: quod posito quod nullus masculus habet sit: autem est verum et propositio falsus: et habet contingit per falsificationem medij cuius subz amplius supponit quod in maiori. Deus igitur sic arguit aliquis habet non currit: et aliquis habet est igitur. propositio est bona: sed minor est negada in casu isto. Ad 2m nego propositio: nec arguitur per regulam: quod ille teritur chrysostomus est non est teritur finis nec infinitus sed est vna ordo infinitua vel sibi equalis: et dato adhuc quod sit teritur finis. non tamen sequitur propositio sit bona: quod regula si intelligit de talibus teritur finis sumptis large pro orone verball vel de predictis ab ipsa: sed per teritur finis cathogoromaticis vel sibi vel de predictis ab ipsa vel habet al' lapis et sic de alijs. Ad 3m concedo illa propositio: aliquid propositio non est vera cuius predicta est falsus et aliquid propositio est igitur aliquid propositio est non vera cuius predicta est falsus: et concedo autem et propositio: et tunc ad affirmatiua: aliquid propositio est non vera cuius predicta est finis igitur aliquid propositio est ista cuius predicta est finis: nego propositio: et ad probationem dico quod non verum et falsum queruntur non tamen conuertuntur verum cuius predicta est falsus et falsum cuius predicta est

falsus. ppea bñ sequitur: aliq̄ ppō est nō vā igit̄ aliq̄ propō est falsa: et cō. vñ in sitū nō v3 pñlis modus: v3 bec q̄litas ē non intēsa cuius altera ps est remissa. ergo bec q̄litas est remissa cuius altera ps est remissa demōstrando vna caliditate sumas fm se et qdlibet sui p3 pñs esse falsus et añs vex: qz bec ē falsa bec q̄litas est intēsa: cuius vna ps est remissa cū duo dīctoria incōplexa nō falsificent de eodē. ista pñā nō valet: et tñ non intēsum et remissus dū supponunt respectu q̄litas puerunt: Sequitur. n. bec q̄litas ē non intēsa igitur bec q̄litas ē remissa et cō. bec pñā est bona: et nō pma pp causam dictam quare et c.

Amplius contra regulā pncipalē arguit sic ista pñā nō v3: necio tu non es asinus et tu es. igit̄ necio tu es nō asinus et hic arguitur per regulā igit̄ regula falsa. q̄ ista pñā nō v3 pbatur. nā añs est verū et pñs falsus igitur. Quañs sit vex pbat. sequitur tu non es asinus et ipō: e est esse asinū igitur necio tu nō es asinus. p3 pñā ab exponētibz ad expositum et qz pñs sit falsum p3. qz ptingēter tu es nō asinus igitur nō necio: añs pbat. ptingēter tu es igit̄ ptingēter tu es nō asinus. C Secōdo arguitur sic. ista pñā non v3. ois hō aial non est. et ois hō est igit̄ ois hō est nō aial et hic arguit̄ p regulā igitur: qz pñā nō v3 p3 qz añs est vex et pñs falsum. C Tertio arguitur sic. isti nō sunt hoies dñdo hoiem et asinū et isti sunt igitur sunt nō hoies igitur: qz pñā nō v3 probat qz añs est verū et pñs falsum et qz añs sit vex pro minori p3 et maior: silt: qz suū oppositū est falsus: qz ex ipso seqt̄ vtrūqz istoz est non hō qz est hō pmo. C Ad p̄mū nego pñā: nec arguit̄ p regulā qz deficit debitu medium. d3. n. pñlis deterioratio addi in maiori et in minori. v3 necio tu es: isto mō pñā eēt bona. C Ad 2m nego pñā: nec arguit̄ p regulā qz intel lectus regulē ē qz a negatiua dēpto distributo si fuerit car par distributiōis cuz suo medio sequitur affirmatiua de pro infinito nō sic non est i proposito. Quia in ista ois hō aial non est: p̄tum nō distribuit sed stat p̄fute tñ: vel breuius dicat: qz a negatiua de p̄futo mō loqundi cum suo debito medio seqt̄ affirmatiua: sed sic non est in p̄posito: cū negati uo p̄tum sequitur. C Ad 3m pcedo pñā: nego añs p̄ pma parte v3 qz isti nō sunt hoies: qz sequitur isti non sunt hoies igit̄ vterqz istoz non est hō. pñs est falsus: et p3 pñā qz de p̄tū sine terio distrahēte puerunt li isti et li vterqz: et tunc ad ar̄m: oppositū istius ē falsus igit̄ illud ē vex: nego pñā qz duo opposita se bñtia cōtrarie vel p̄ modū p̄riorū sunt silt̄ falsa: sicut ista tñ hō est aial tñ hō non est aial: ambe sunt silt̄ false et opponunt nec h̄rie nec dīctorie s3 p̄ modū p̄riorū: v3 p̄spiciendo ad duas exponētes fo: mal: p̄riantes. C Consiit̄ dico de istis isti sunt hoies isti nō sunt hoies q̄ opponunt non h̄rie nec dīcto: se s3 p̄ modū p̄riorū: vñ p̄ eqpolētes earū q̄ fo: mal: p̄riant: v3 vterqz istoz est hō vterqz istoz non est hō: et sic quelz istaz est falsa. ita et q̄lz aliaz. C Et si q̄rit̄ de dīctorio istius isti nō sunt hoies: di co qz non p̄ fo: mal: dari nisi p̄ negationē p̄positā: dō nō isti non sunt hoies: q̄ affirmatiua est equalens huic vñ istoz nō est hō: et dīctorio istius isti sunt hoies d3 dari p̄ negationē p̄positā: dō nō isti sunt hoies: q̄ negatiua est eqpolens isti vñ istoz non ē hō que vā est in casu isto: et alia silt̄ vnus istoz ē hō: igit̄ iste sunt silt̄ false isti sunt hoies et isti nō sunt hoies q̄re et c. C Tunc aliud ar̄m p̄ istam re gulā solet fieri et istud: tu non es a. et es igit̄ tu es nō a. qz pñā non v3: pbat: et pono qz a. puerat̄ cuz isto terio asinus et li non a. cum illo terio capia. isto posito añs est vex vt p3 et pñs est silt̄. qz pbat: qz sequitur. tu es nō a. igit̄ tu es capia: p3 pñā ab vno pueribili ad reliquū et pñs ē silt̄ igit̄ et añs. Et qñ proponit̄ ista pñā. tu nō es a. et tu es igit̄ tu es nō a. q̄ritur: nūqd̄ p̄tum p̄ter sit terius infinitus istius termini a. vel terius a. pueribilis cum isto terio ca: p̄a vel ali se bñs. Si p̄mōmō pcedo pñā et pñs et tunc ad ar̄m. Tu es nō a. igit̄ tu es capia. negat̄ pñā nec argui tur ab vno pueribili ad reliquū: qz li nō a. sumptō infinite ad istū terius a. nō puerit̄ cuz isto terio capia. s3 vñ alius terius nō a p̄llis illi: Si aut̄ sit terius pueribilis cum isto terio capia sic nō arguit̄ per regulā: nec iste terius non a.

est terius infinitus s3 ē vnus terius p̄sile significās capraz: s3 ille terius q̄ est dīctorio incōplexus istius termini a. nō solū significat capraz imo oē illud qd̄ non ē asinus: sicut et ille terius nō asinus: et sic p3 qz nec istud ar̄m nec aliqd̄ aliud posset hāc regulāz veridice imp̄stare. quare et c.

Tertia diuisio principalis cathegorice pro po: sitionis cathegoricarum qdam ē vñs qdam particularis qdaz infinita et qdaz singularis nō pgnans. C Propō vñs ē illa in q̄ subicitur terius cōis solo signo vñi determinatus vel pluribz eldē equalentibus exñte vel exñtibz aliqd̄ ipsi. C Particē huius descriptōis declarant. d3. n. p̄mo subicit̄: qz rōne p̄ri non h3 q̄litas p̄pōnis attendi. s3 eni p̄tuz distribuatur nūqz rōne eiusdē dicit̄ q̄ta s3 solum rōne subī. C Secōdo d̄r non pgnans: qz si in p̄pōne aliq̄ s̄b̄i ceret terius pgnans mediāte signo vñi non diceret vñs p̄pō. s3 nullius q̄litas sicut p3 in istis nō infinitū est. oē in finitū est: nō sp̄ sicut hō: non nemo disputat. oē nemo legit. et sic de alijs in qbus subicit̄ terius cōis signo vñi. deteria tus. et tñ nō sunt alicuius q̄litas: sic nec sue dīctorie: cuz subicit̄ terius pgnans certū est qz si infinitū est terius cōis cū sit ex sui nā de p̄libus diuisibz p̄dicabil̄ et vñficabil̄: vt hō corpus ē infinitū ista linea est infinita deus ē infinitus: et sic de alijs. silt̄ li sp̄. vt deus sp̄ sicut: celus sp̄ sicut: intelligētie sp̄ sicut. et li nemo est terius cōis. qz de pluribz verificat̄. vt bos ē nemo: asinus ē nemo. Et sic de alijs infinitis q̄ sūt ter mini pgnates cōes et non cathegorematic: vt in p̄ma pte caplo de sp̄ declarabat. C Tercio d̄r non pgnans et nō teri minus cathegorematicus qz et teri potentiales vel māles faciūt̄ p̄pōnez vñs. vt oē a. est b. et oē li hō est terius. Cio co terios potētiales vel māles terios mālt̄ supponentes de hoc q̄re in p̄mo ca. p̄ime p̄tis. C Tertio ponit̄ ista p̄ti cula solo signo vñi deterioratus: qz si in p̄pōne aliqua subice retur terius cathegorematic⁹ seu nō pgnans deterioratus p̄ signū vñe ex vna pte et ex alia p̄ aliud signū nō deberet vo cari. p̄pō vñs s3 pot̄ nullius q̄litas: sic dōo ic̄pit̄ ois hō eē: li hō est subz et stat p̄fute et distributiue rōne signi vñs. iō deteriorat̄ p̄ signū vñe: et qz sub eo nō p̄stigit̄ descēdere. iō stat imobil̄ rōne isti⁹ vbi ic̄pit̄ et p̄ pñā ab eodē deteriorat̄ qz ḡbidē subicit̄ terius cathegorematic⁹ deteriorat̄ p̄ dno signa diuisim. iō non d̄r ista p̄pō vñs s3 nullius q̄litas. C Silt̄ dōo necio ois hō est aial. hic subicit̄ terius li hō cathegorematic⁹ signo vñi deteriorat̄. et tñ nō ē vñs qz d̄ter minat̄ p̄ signa duo diuisim. li ois distribuit et li necio imo bilitat̄ ipediēdo descēsus. C Tercio in hac p̄pōne nō tñ hō currit subicit̄ terius cōis signo vñi negatiua deteriorat̄: qz p̄ ipz distribuē. et tñ non ē vñs s3 nulli⁹ q̄litas rōne alteri⁹ signi exclusiui deteriorantis p̄ imobilitationē istū terium hō suū ipediēdo descēsus. C Tercio in q̄lz hax p̄pōnum ois hō p̄ter fo: currit. nullus hō p̄ter fo: currit s̄b̄ic̄ terius cōis distributiue deteriorat̄ p̄ signū vñe affirm̄ vel negatiuū. Et tñ nulla istaz ē vñs s3 nulli⁹ q̄litas. s3 p̄ aliud signū deter minās v3 dictionē exceptiuā imobilitantez subz ipm p̄uan do descēsus et sic p̄ter in qbuscūqz alijs p̄ ordinē dicatur. S3 de talibz ois hō est aial. nullus hō ē aial nō est dubius qz sunt vñs cū in q̄libz eaz subicit̄ terius cōis cathegore matic⁹ solo signo vñi deterioratus. C Dicebat̄ exñte vñ exñtibz aliqd̄ ipsi referēdo li ip̄tus ad p̄pōnez qz aliq̄ ē p̄pō i q̄ subicit̄ terius cathegorematic⁹ solo sig⁹ vñi deteriorat̄ et tñ nō ē vñs. vñ in ista. ois hō ē al̄ ē sn̄ p̄iacēs qd̄ ē ps ip̄ v3 hō ē al̄ q̄ ē indefinita. et tñ i ea s̄b̄ic̄ terius cathegorematic⁹ sig⁹ vñi deteriorat̄: qz idē ē s̄b̄z vñs et sue p̄iacētis: si ḡ s̄b̄z vñs deteriorat̄ p̄ sig⁹ vñe apl̄ et s̄b̄z p̄iacētis: s3 i hō ē d̄t̄eritas. nā s̄b̄z vñs deteriorat̄ p̄ aliqd̄ isti⁹ vñs s3 s̄b̄z p̄iacētis n̄ deteriorat̄ p̄ aliqd̄ ip̄i⁹ p̄iacētis: qz sig⁹ vñe ē ps ton⁹ p̄pōnis vñs et n̄ ē ps p̄iacētis. Et quo seqt̄ qz idē terius stat deteriorate et p̄fute et distributiue: qz s̄b̄z p̄iacētis stat deteriorate. et s̄b̄z vñs stat p̄fute dist̄ributiue nec h̄ ē icōueniens respectu diuoz puta vñs et p̄iacētis. C Silt̄ idem stat deteriorate et p̄fute tan tum qz in predicta p̄pōne li aial p̄out̄ est p̄tum vnus in finite stat deteriorate: et p̄fute distributiue. put̄ est p̄tuz vñs p̄pōnis. C Eodē modo ē dōz de alijs vñibus in quibus

subiunguntur suba deteriorata per plura signa. ut ois hō non currit. **U**ltimo dicitur vel pluribus eiusdem equivalentibus per negationes equivalentes affirmationi et alia plura signa vltia vni equivalentia. Unde dicendo. non nullus hō non currit. hoc propositio est vltia affirmatiua et ibidem subicitur iste terminus hō distributus et deterioratus non per primum signum quod sic negaret istum terminum hō quod est falsum imo affirmat nec est per secundum quod tunc negatio distribueret terminum precedentem. Melius est ergo dicere quod per ambo sibi distribuitur iste terminus hō. et quod iste due negationes equalent huic affirmationi quilibet. Et sic dicitur. quod illa est vltia non per hoc quod ibi subicitur terminus eodem signo vlti deterioratus sed signis vltibus collectiue sumptis subordinatis in mente vni signo affirmatiuo distributo. **C**ontra dico in ista. quilibet hō non currit. quod illa est vltia negatiua: et quod ibi subicitur distributiue si hō non ratione istius termini quilibet. quod de sui natura est affirmatiua nec ratione negationis subiectantis per eam dicitur sed ratione ambo terminorum signorum equivalentium huic signo negatiuo nullus in hac propositione nullus hō currit. **E**odem modo de ista. non hō non currit. quod est vltia affirmatiua. cuius subiectum distribuitur. non per aliquam illarum negationum: quod sic negaret sibi per ambas sibi equivalentes huic signo ois: in hac propositione ois homo currit. **C**ontra non dico quod in hac propositione non hō non currit. vltia in hac. nullus hō non currit. iste due negationes seipsas destruant: quod si sic est esset: nihil negaret: nec aliquid affirmarent nec aliquid distribueret postquam essent destructe: sicut dico quod sunt tales nate quod cum ambe se directe recipiunt super aliquem terminum immobilitant ipsum: sicut hic nullus hō non currit. si currens stat per se ipsum. eo quod ille negationes directe recipiunt se super illum terminum currens cuius quilibet eorum sibi proponat: et hoc idem est in ista. non nullus hō currit: sicut quod tales due negationes recipiunt se ad aliquem terminum non directe: sicut vna directe: et altera reflexe profundit istum terminum per se et distributiue. sicut hic nullus hō non currit. prima negatio directe cadit: et secunda reflexe. id est iste terminus hō stat mobilis. Ideo quod si se inueniunt dicitur quod vna impedit vim alterius et e contra: et non quod se ipsas destruant: sicut talis alternatiue se impediunt quod nulla de per se exerceat vim suam sed quilibet illarum de per accessum. id est cuius iuuamento: et ambe sibi de per se: non negando aliquid sicut affirmando vel mobilizando aut immobilizando: cuius ambe inconiuncte sint talis nature. **O**ppositum dico de signo vlti affirmatiuo et negatiuo quod ambo sibi in propositione habent suum officium exercere nisi affirmare sicut negare: et cuius directe inueniunt super subiectum et primum subiectum immobilitant copulam negant. et primum distribuunt: sicut hic non omne animal est hō. si animal stat deteriorate: copula est negatur et si hō negatiue distribuunt. Si autem indirecte recipiunt se super subiectum et directe super primum vtriusque illorum distribuunt et copulam negant: sicut hic quilibet hō non est asinus tam si hō quod si asinus stat per se et distributiue non per aliquod istorum diuisum sicut per ambo coniunctim: vltia ambo signa directe cadunt super primum sicut non ambo super subiectum imo solus primum. vbi autem ambo signa se replant super subiectum et primum et copulam et non ambo directe cadant super primum: sicut vni indirecte et reliquum directe subiectum ite stat mobilis: et primum immobilis. ut ois hō animal non est. si hō stat per se distribuunt. et si animal per se. ita quod non. quod dicat vni signum habere vim et reliquum non: vel quod vni alteri destruat sicut hō ambo se talis impediunt quod diuisim non exerceret virtutes suas sed solū coniunctim. **I**tem si fuerint tres negationes replete cuius vbius principali: quorum quilibet sola alijs ablati esset sufficiens negare vbius principale. Quarum due directe cadunt super subiectum et reliquum indirecte: et ois super copulam et primum nulla eorum aliquid agit: sicut tres sibi immobilitant subiectum negant copulam et distribuunt primum: sicut hic non nullus hō non est asinus. si hō stat deteriorate et si asinus per se distribuunt. **S**i super primum tertia negatio directe non caderet vbius non esset aliud impedimentum primum staret immobilis: sicut hic non nullus hō animal non est. si animal stat deteriorate. **E**t si hoc non placet dicas quod due prime negationes se impediunt: et vltra istum terminum hō procedere virtualiter non potest. **E**t tertia negatio impediens remanet agens cum illis negationibus precedentibus: sicut si extraponeret et loco eorum poneret si aliquid cuius ambe equalent dicendo aliquid hō non est animal: vel aliquid hō animal non

est. **C**ontra quicquid negatio vel signum vlti affirmatiuum independens est nequaquam vni hō super terminum precedentem nec directe nec indirecte cadit super eodem sicut solū super terminum subiectum. **E**t si dicitur in hac propositione non nullus hō ois animal non est. quod stat si hō et si animal. dico quod si hō stat deteriorate ratione illarum duarum negationum se impediunt. et si animal stat per se et distributiue ratione illorum duorum signorum et non ratione alicuius de per se cum quilibet eorum dependens sit ab alio: et vni directe cadat super istum terminum animal et aliud indirecte: sicut prius dicebat. **E**t quod ista propositio. non nullus hō ois animal non est est particularis negatiua querebilis cum ista. aliquid hō nullum animal est ita quod ista duo non nullus equalent illi signo aliquis et ista ois non equalent illi signo nullum. **I**tem si fuerint tria signa duo negatiua cum interpone affirmatiuum precedentia copulam principale ita quod quodlibet illorum de per se sumptum deterioraret vbius principale non habet negare mobilitate imo nihil plus exerceret quod exerceret signum cui equipolleret illa tria si eorum locorum poneret. verbi gratia dicendo. non quilibet hō non currit. ista propositio affirmatiua est in qua termini eodem modo supponunt sicut in ista aliquid hō currit quod est sua equalens: illa. n. tria signa talis se impediunt quod nec coniunctim nec diuisim mobilitat vel negant sicut equalent illi termino aliquid. **E**t nota iterum dico ita quod quodlibet illorum de per se sumptum deterioraret vbius principale per negationes cathegorematicas vlti infinite sumptas quod si de per se sumerent non deteriorarent copulam principalem. **U**nde sic dicendo non quilibet hō qui non currit inuenitur ista est negatiua particularis et subiectum immobilitatis. primum vbius implicatur mobilitatur non obstante quod sint due negationes quod se cuncta nihil facit ad propositum meum. **S**icut dicendo non videtur omnem hominem non est animal. subiectum stat mobilis et primum immobiliter ut superius declarauimus non obstante quod signum vlti affirmatiuum iterponat. cathegorematicae. n. et non sicut cathegorematicae sumeret si de per se poneret: dicendo videtur omnem hominem est animal. **E**x his sequitur. quod in ista propositione tu non es ois hō. si hō immobilitatis: et non per negationem nec per distributionem affirmatiuas: sicut per ambo signa sibi. **S**icut tu non differis ab asino si asinus profundit confuse terminum non per negationem nec per nam alie tatis sed per ambo signa coniunctim. **I**tem tu differis ab omni homine si hō in vtroque stat per se terminum non ratione alicuius signorum diuisim sicut ambo sibi. **S**icut dicat in alijs tu es aliud ab omni homine tu non es aliud ab homine tu es ita fortis sicut ois hō: tu non es ita fortis sicut aliquid hō. tu es fortior omni homine. tu non es fortissimus hominum: et sic de infinitis vbius dicitur terminum cathegorematicum confundit confuse terminum non ratione alicuius signi precedentis diuisim sicut ambo sicut coniunctim quare etc.

Sed hic dubitat circa predicta: nunc quod dicitur duo signa affirmatiua cum negatiuis ita signa affirmatiua sibi. **A**d istud dicitur quod signa affirmatiua sunt duplicia. quodam vltia et exponibilia per duas exponentes sicut ois quilibet vterque qualibet quilibet: et sic de alijs. **Q**ueda sunt signa affirmatiua distributiua non vltia: quod non potest careere propositionem vltiam ut dictiones iste differt aliud. non idem: positiuus comparabilis sumptus: comparatiuus et superlatiuus. **D**ico ergo quod prima signa affirmatiua distributiua se impediunt non potest quod coniunctiones ambo incongruitas non potest: hec. n. est incongrua. **O**is quilibet hō currit: et si sibi quilibet vterque istorum currit. **S**ed hec non est incongrua non nullus hō currit: nec ista non quilibet hō dispunt et sic de alijs. id est signa affirmatiua vltia distributiua non se impediunt sic negatiua sibi et affirmatiua cum negatiuis. **D**icendo. n. ois hō est ois hō tamen primum quod secunda hō stat per se distribuunt ratione sui signi. **S**icut ois videtur omnem hominem est animal si homines stat per se distribuunt sicut super ipsos cadat signum primum et principale. **C**oncludo ergo quod ista signa predicta sunt talis nature quod se impediunt non potest. **A**lia signa distributiua quod vltia non sunt sicut exponibilia per tres exponentes tam cum affirmatiuis quod cuius negatiuis impediunt. ut tu non es aliud ab asino. tu es fortior omni homine et sic de alijs ut exemplificatum est supra.

Iterum est vni dubium. Dicebat. n. superius quod in ista propositione nullus homo non

est animal li animal stat confuse trñ & in ista non nullus hō est aial li hō stat determinate quare plus in vna stat deter minate q̄ confuse trñ vel econtra. ¶ Dicitur q̄ ista duo si gna quecuq̄ fuerint exercent ides offm̄ q̄ exerceret signū cui equivaleret cum igim̄ in ista nullus hō nō currit ista si gna equivalent illi termino qlibet. Ideo ita confundunt si cut faceret li quilibet si p̄stiatl̄ poneretur: sed q̄ in ista nō nullus hō currit ista duo signa conuertib̄l̄ ad istuz signū aliquis se h̄rit: ideo ita imobilitant determinate sicut face ret li aliquis: dicēdo aliq̄ hō currit vel si non imobilitaret aliquo mō sed p̄cise restringeret. ¶ Cōs̄l̄r faceret & alia signa predicta: De alijs aut̄ non est dubium: vbi est p̄iun- ctio negationis cum signo distributio non v̄l aut affirma tionis cum eodē: dum mō aliud non impediatur terminus se quens ambo continue stant p̄fuse trñ. vt tu non differs ab hoīe vel tu differs ab oī hoīe vt sepius dictum est.

Contra ista dicta arguitur probando: q̄ nul- le due negationes equivalent vni affirmationi ad istū intellectum q̄ ex ista nullus hō non est asinus non sequit̄ q̄ quis hō est asinus: probatur. ipsa est prop̄o cathogica cuius p̄tum diuiditur a subo igitur ip̄a est negatiua: p̄na probat̄: q̄ dato q̄ non sit bona hoc est pro tanto q̄ p̄tuz diuidit̄ a subo per duos actus diuidēdi: quorum vnus destruit reliquuz: vt cōiter dicit̄. Contra sit vnus actus diuidēdi a. & alter b. Tunc si vnus istorum actuum destruit reliquum sit igitur q̄ a. destruit b. q̄ro tūc aut a. impedit b. ne diuidat p̄tum a subo v̄l non. si nō. igit̄ non destruit b. eo q̄ adhuc exercet suam operationē sc̄ p̄tuz: si ip̄edit sequit̄ q̄ ista est m̄r negatiua eo q̄ p̄tum negatur a subo per vnum actum soluz. ¶ Secundo a ne gatio non negat b. negationē: nec diuidit negationē ab intē tione: probatur. Intellectus non pōt componere negatio nez cū intentione: nec actum cōponēdi mediante actu cōponēdi: sed solū ista que pōt componere mediante actu cōponēdi pōt diuidere mediante actu diuidēdi & econ tra. ergo intellectus non pōt diuidere mediante actu diuidēdi negationez ab intentione: p̄na p̄. & aīz ex hoc q̄ si cut actus distribuendi est illud mediāte quo intellectus di stribuit intentionē. sic actus diuidēdi & actus cōponēdi sunt talia mediātibz q̄bus intellectus cōponit & diuidit in tentiones. igit̄ sicut actus distribuendi non pōt distribui: nec act⁹ diuidēdi diuidi. ¶ Tertio dato q̄ tales duo act⁹ equivalent vni affirmationi tunc talis cathogica vel po nit vel non ponit: si nō ponit est negatiua si igit̄ ponit est af firmatiua. ¶ Quarto sequit̄ q̄ stat aliquaz propōnem ca thegoricā esse: que nec est affirmatiua nec negatiua: proba tur. dato q̄ esset vnus intellectus infinite virtutis q̄ pone ret infinitas negationes vni cathogice: tunc illa prop̄o ca thegorica cōposita ex oibus illis negationibus & residuis terminis nō esset affirmatiua nec negatiua: q̄ ibi essent tot negationes quot p̄t̄t esse. ¶ Quinto duo actus affirman di nō possunt equalere vni actui negandi igitur a pari nec econtra. ¶ Sexto. ista prop̄o. nō hō non est asinus. est ca thegorica & nō affirmatiua igitur negatiua: mino: probat̄. & pono q̄ tu habeas istā in mente tua que sit a. tunc sic. in a. propōne non sit compo p̄ti. cum subo eo q̄ ibi non est aliquis actus cōponēdi. igitur a. non est prop̄o affirmati ua: p̄z p̄na. & aīz probat̄. nā deducta vna negatiōe ceteris paribus a manentibus non manet ibi aliq̄ actus compo nēdi: & p̄ p̄na nō est ibi aliq̄ talis actus. t̄z p̄na & aīz pro batur. q̄ deducta negatione t̄c. manet ibi solū prop̄o ne gatiua & nullius negatiue est aliq̄ actus componēdi tāq̄ verbum principale. igitur t̄c. ¶ Propter hec argumen ta & filia concedit vnus valens q̄ nō sequit̄. nullus homo non est asinus igit̄ quilibet hō est asinus: q̄ aīz est nega tiuum & p̄na affirmatiuum. imo pro cōlusionē ponit q̄ nul le due negationes equivalent vni affirmationi. & cōtra se arguit sic: sequit̄ non nullus hō currit. ergo aliq̄ hō currit p̄na bona q̄ oppo^m p̄ntis repugnat antecedenti & p̄na est affirmatiuus. ergo & aīz & per p̄na due negationes equi ualent vni affirmationi. ¶ Ad istud r̄idet concedēdo illā valere p̄nam: dicēdo q̄ ista: non nullus hō currit. subor-

dinatur isti mentali aliq̄ hō currit: & non subordinat ali cui propōni in qua ponūtur due negationes: & h̄ in hoc q̄ vltimo dicit verum dicit: tñ in verbis in principio includit p̄dictionē: sequit̄ ista p̄na metalis seu vocalē bona p̄tū: & p̄na est affirmatiuum: igitur & aīz & in ante ponunt̄ due ne gationes. igit̄ ille equivalent vni affirmationi: & si sic due ne gationes equivalent vni affirmationi quod ē oppo^m sue cō clusionis. ¶ Secūdo arguit̄ s̄ sic: p̄dicto:ium istius nul lus hō currit est istud nō nullus hō currit q̄ nō est verius p̄dicere q̄ preponere negationem totū: & ista est negatiua: nullus hō currit. ergo h̄ est falsa nō nullus hō currit: patet p̄na: q̄ nō est possibile duo p̄dicto:ia esse simul negatiua. ¶ Ad istud r̄idet q̄ quo ad voces nō est verius dare cō tradictio:uz. non tñ quo ad intellectum v̄n negatiue men tali nō est dandū p̄dicto:ium p̄ negationez prepositā sed p̄ affirmatiuā. ¶ Item hoc h̄ dicituz est sed adhuc non est r̄suz ad argumentū quod meo iudicio p̄cludit. ipse. n. cō cedit q̄ in voce ista sunt cōtradictio:ia. nullus hō est asinus & non nullus hō est asinus s̄ p̄ma est negatiua. igit̄ & se cunda erit affirmatiua. cuius oppositū ponit. Si ergo illa est affirmatiua & ibidē sunt due negationes. igit̄ due nega tiones equivalent vni affirmationi q̄ est oppositū cōclu sionis sue. ¶ Similr̄ hec mentalis est affirmatiua: aliquis hō est asinus & hec nō nullus hō est asinus subordinat illi igitur hec est affirmatiua: p̄z p̄na. apud intelligentes qd̄ est subordinatio. ¶ Non. n. v̄ possibile: q̄ vna negatiua voca lis vel scripta subordinat affirmatiue: q̄ tunc ex negatiua sequitur affirmatiua qd̄ est p̄tra ip̄z. ¶ R̄s̄ dico igit̄ al̄ te nendo suam p̄io:ez. ¶ Due negationes equivalent vni af firmationi & q̄ h̄ nullus hō non est asinus est affirmatiua v̄l: & hec nō nullus hō est asinus est affirmatiua particu laris: & tūc ad argumēta. ¶ Ad p̄mū nego q̄ in aliq̄ istaz p̄tūm diuidit̄ a subo. imo p̄tūm cōponit̄ cum subo: nūq̄ enz est diuisio in voce vel in scripto nisi copula neget̄ qua negata sit cū negatione diuidit̄ p̄tūm a subo modo in nulla istaz negatur copula principalis cū v̄trobiz duo signa vni signo affirmatiuo equipolleat̄ & sic nō est diuisio: sed com positio: ¶ Alterius nō dico q̄ talia signa se destruant: sed h̄ se impediunt. Et p̄cedo q̄ a. impedit b. ita ecōtra intantū q̄ neutra istaz emittere pōt suā vim negationis sup̄ a. co pulam. Et hec q̄ dico intelligo in voce vel in scripto q̄: h̄ scio q̄ in mente non p̄nt se talia ip̄edire cum tot negatiōes equivalentes vni signo sit in vna propōne esse nō possunt. Intellectus. n. non facit p̄ plura q̄ facere pōt p̄ pauciora. ¶ Ad sc̄dm: quo probat̄. q̄ a. negatio neget̄ a b. negatio ne nec diuidit negationem ab intentione p̄cedo totum pro cessuz istius argumēti. nūq̄ tñ sequit̄ quin illa sit affirma tiua: nullus hō non est asinus & sic est solutū tertium argu mentū. ¶ Ad q̄rtuz. cum inferit̄ q̄ stat aliquā cathogicā esse & non esse affirmatiuā nec negatiuam: nego p̄nam: et tunc ad argumentū: dico q̄ si esset vnus intellectus infini te virtutis attribuens vni cathogice infinitas negationes q̄ postmodū aliud enuntiationē cōpositaz ex illis oibus non eēt r̄ndenduz: q̄ negatio esset: imo non esset prop̄o: & non solū est hoc veruz de infinitis negationibus. Veruz ēt de finitis. ¶ Tñ si vni proponeret̄ nō non nullus hō nō non currit non est r̄ndendū ad ip̄as: cuz non sit prop̄o: s̄z enun tiatio negatiua pp̄ p̄iunctionē immediatam plurinuz filinuz siml̄r ex eadez pte propōnis: s̄z dicēdo non nullus hō cur rit hic non est negatio eo q̄ h̄z ambe negationes sint ime diate. non tñ sunt filēs in voce neq̄ in scripto cū p̄ma ne gatio sit negatio trāscendens & sc̄da non q̄re t̄c. ¶ Ad q̄m tum nego illā p̄nam: duo actus affirmandi nō p̄nt equina lere vni negationi. igit̄ nec ecōtra: nec est similitudo. ¶ Et si q̄ritur causa diuerfitatis d̄r q̄ est sola nā illoz. ¶ Ad sextū dico q̄ hec non hō non est asinus est affirmatiua: & tūc ad po^m q̄ tu h̄eas ip̄as in mēte tua: nego casum: q̄ in mente non p̄t esse aliq̄ talis: s̄z hec est in mēte cui ista subordinat̄. oīs homo est asinus. Dimisso igit̄ casu q̄ sit in mēte: si sit a. in voce vel in scripto dico q̄ in a. sit p̄positio subī cū p̄tō mediante copula principalī q̄ est actus cōponēdi vocal̄. Et vbi p̄ma negatio amoueret̄ v̄l sc̄da. quecuq̄z maneret

foret independēs: Et non habendo impedimenta virtutē suā negationis ad copulā diffunderet: et sic negaret verbū principale vel copulā q̄ negata simul cū negatione p̄tuz di- sideret a subo: et p̄ q̄s nomē assumeret negative p̄pōis.

Equitur p̄ter alias descriptiones p̄pō- tionum in genere per tractare et p̄o de parti- culari. Unde particularis p̄pō est illa in q̄ subicitur terius non pregnans solo signo parti- culari deteriatūs vel pluribus eidē equiva- lentibus vel saltim ipm inferentibus existen- te vel existentibus aliqd ipsius: vt aliquis hō currit: aliqd al mouetur: particule huius descriptionis declarātur. Et citur. n. p̄mo non pregnans pp cam dictam in alio capto vnde neutra illaz aliqd infinitum est: aliq̄ nemo est asi- nus: est particularis q: h̄ subicitur terius cōis signo par- ticulari deteriat: nō tñ terius cathegorematicū aut potē- tialis sed terius p̄gnans qui vtrōbiq̄ supponit deteriate et sub eo p̄tingit descendere. Et p̄pō cuius est pars terius p̄obabilis est inferibil per duo dem̄stratua. Sequitur. n. hō est asinus et hoc est aliquis nemo igitur aliq̄ nemo est asi- nus. hoc est et hoc est aliqd infinitum ergo aliqd infinitum est. Ita q̄ h̄mōi p̄pōnes in quibus subicitur terius pre- gnans deteriatūs solo signo particulari sunt p̄obade sicut et alie indefinite vel p̄ticulares. C̄ Secdo d̄r solo signo par- ticulari deteriatūs: q: si tale subz cathegorematicū deteria- re non solum per signū particulare sed p̄ aliō p̄pō parti- cularis non esset sed forte nullius quātitatit: sicut in istis in- cipit aliquis hō esse: necessario: aliqd al est: contingenter. aliquis hō non currit: et sic de alijs infinitis que nō sunt ali- cuius q̄titatit h̄ subidatur terius cathegorematicus signo p̄ticulari deteriatūs. C̄ Tertio d̄r vel pluribus eidēz equi- ualentibus q: stat aliquam p̄pōnez particularem esse in q̄ subicitur terius cathegorematicū sine signo particulari de- teriatūs sicut hic: non nullus hō est asinus: h̄ sufficit q̄ iste due negationes equiualeant: isti signo particulari: aliquis: ipa tota p̄pō. n. subordinatur. huius aliquis hō est asinus. C̄ Quarto d̄r vel saltim ipm inferentibus: q: d̄o nō qui- libet hō est asinus illa p̄pō est particularis negatiua et tñ non subicitur terius cathegorematicus solo signo particula- ri deteriatūs: nec pluribus eidēz equalentibus: q: illa duo signa non quilibet non subordinatur alicui actui particulari q: tunc nonnullus et non quilibet equipolent: et sic hec p̄na foret bona non quilibet hō est asinus ergo non nullus hō est asinus: quod est falsum. cuz ex necessario non sequatur impole: sed ista duo signa quorum negatio affirmatiōi p̄- ponitur equiualeat duobus signis p̄ticulari et negatiōi quo- rū negatio signo particulari et suo subo postponit. C̄ Vel p̄t verius dici q̄ in hac p̄pōne: non quilibet hō est asi- nus deteriatur li hō non ab aliquo illorū signorū precedē- tium nec ab eisdem coniunctim sed ab illis simul cum ver- bo principali que q̄dem tria subordinantur in mente duo- bus actibus: quorum vnus est signū particulare reliquū vero est actus diuidendi subm a p̄to existens verbū prin- cipale distribuens p̄tum et non subm deteriatum a tali si- gno. C̄ Similiter d̄o non quilibet hō omne al est: hic sunt tria signa cum vna copula que quattuor sit subordinantur tribus actibus quorū duo sunt signa particularia reliquus vero est actus aie diuidens inter extrema particulariter so- lum neutrum distribuendo v̄z aliquis hō aliqd al nō est. C̄ Quinto d̄r existente vel existentibus aliqd ipsius refe- rendo relatiuum ad p̄pōnem particularem: q: non seq̄- tur hec ē vna p̄pō in q̄ subicitur terius cathegorematicus solo signo particulari deteriatūs igitur ipsa est particularis nam assignata ista aliquis hō est al p̄elacens eius est vna indefinita videlz hō est aial: in q̄ subicitur terminus cathegorematicus p̄z et q̄ deterietur signo particulari p̄obaf: idē est subm particularis et p̄elacens indefinita: sed subz particularis deteriatur signo particulari igitur et subm p̄e- lacens. et sic p̄z q̄ aīis est verū: et q̄ p̄is sit falsum p̄z: q: p̄elacens istius particularis est indefinita solum: ad cōclu- dendum ergo illud p̄is op̄z sumere in aīte q̄ illud subm deteriatur solo signo particulari existente aliqd ipsius. mō

hoc est falsum de p̄elacente particularis eo q̄ signū parti- cularis non est pars eius sed bene totius particularis. C̄ Similiter est d̄m in particularibus in quibus subidantur suba deteriatua per duo signa: vt nonnullus hō currit: et sic de alijs infinitis quare et.

Propositio indefinita ē illa in qua subicitur ter- minus cōis non pregnans nullo signo nec signis deteriatūs existente vel existentibus aliqd ipsius. Particule istius descriptionis declarantur. Dicitur enim p̄mo terius cōis non pregnans pp tales p̄pōnes. abeterno fuit instans. Semp homo fuit que nō sunt inde- finite nec alicuius quantitatit eo q̄ non subidantur termi- ni notati: sed terminī cōis pregnantes qui a nullo determi- nātur. C̄ Secudo d̄r nullo signo: q: p̄pōnes in quibus subidantur teri determinati per aliqua signa existētia par- tes earum vel sunt v̄les vel p̄ticulares vel singulares vt saltim nullius quantitatit: sicut exclusiue et exceptiue. Di- citur tertio nec signis: q: aliqua ē p̄pō cuius nullo signo deteriatur subm: et tñ non est indefinita: sicut p̄z de ista nō nullus hō currit que est particularis: et de ista quilibet hō non est asinus que est v̄lis. C̄ Dicitur quarto existente vt existentibus aliqd ipsius: q: vt pluries dictū est aliqua est p̄pō indefinita cuius subm deteriatur signo vel signis nō quidem existente vel existentibus aliqd ipsius indefinita: sed vnus alterius vt superius exemplificatū est. hec ergo hō currit vel al mouetur: est vera indefinita: q: h̄z oīs cō- dictiones requisitas ad esse p̄pōnem indefinitam. Ibi. n. subicitur terius cathegorematicus sine signo: et sine signis existente vel existentibus aliqd ipsius q̄re et. C̄ P̄o- positio singularis ē illa in qua subicitur terius discretus si- ne signo immediate aut terius cathegorematicus solo pro- noie dem̄stratiuo deteriatūs existente aliqd ipsius: exem- plum primi ego sum hō: tu es hō: iste est hō. Exemplum secundi iste hō currit. hoc al mouetur. Dico. n. p̄mo sine signo immediate q: aliqua est p̄pō nullius quantitatit in qua subicitur terius discretus: vt necessario tu non es asi- nus. Tanti tu es homo et sic de alijs que nō sunt alicuius quantitatit: q: suba immobilitatur p̄terios precedentes. nō enim immobilitatur q: faciunt eos stare deteriate vel cō- fute tñ aut q: impediunt eorum descensum. cum nullum isto: um sit pole de lege cōis: h̄z immobilitatur talia suba ipsa suspendendo a propria denoiatione: eo q̄ nulla earū rōne termini discreti singularis vocatur: sed vna modalis et rell qua exclusiua. P̄ter h̄ p̄z secunda particula q: ponitur solo p̄noie dem̄stratiuo deteriatūs: eo q̄ iste: incipit iste hō es se: desinit hoc al moueri nō sunt alicuius quātitatit. C̄ Di- citur vltimo existente aliqd ipsius: pp ea que dicta sunt. naz in ista p̄pōne. iste hō currit. p̄elacens est ista. homo currit que est indefinita. et tñ subm eius est terius cathego- rematicus cōis solo pro noie dem̄stratiuo deteriatūs. Et quo idē est subz p̄elacens et ipm singularis. non tñ illud subm p̄elacens deteriatur per aliqd istius: h̄z alterius v̄z cuius est pars. C̄ Ex quo p̄z q̄ sicut in ista. oīs hō cur- rit. li hō est subm et non li oīs hō: et in ista aliqd al moue- tur. li al est subm et nō li aliqd al. Ita in ista iste hō dispu- tat subicitur li hō et non li iste hō. C̄ Itēz sequitur q̄ hec p̄rio iste homo est homo nec est directa nec indirecta: q: ē istius- dem de se ipso vel conuertibilis de conuertibili. C̄ Item sequitur q̄ cuiuslibet v̄lis singularium. suba sunt ita terminī cōes et pro tot suppositis sicut subz v̄lis: p̄z hec p̄na p̄ abla- tionem signi dem̄stratiui. C̄ Item sequitur q̄ istaz duarū. hō currit et iste hō currit. suba sunt conuertibilia et cetera sunt paria et tñ iste p̄pōnes non conuertunt: p̄z q: suba illa non supponunt p̄elacē pro eisdem sicut in alijs p̄z. Ut quilibet hō est hō masculus. et oīs hō est hō masculus.

Sed circa predicta dubitat. Et primo de quā- titate istius: isti currunt. Dico q̄ est singularis: q: ibi subicitur terius discretus sine signo aliquo: et h̄z iste terius isti sit de pluribus verificabilis nō tñ sequi- tur q̄ sit terius cōis q: de illis est verificabilis contunctim et nūq̄ diuisim sicut iste terius hō vel aial. C̄ Secudo du- bitatur de quantitate istius. Omnes isti currunt. Dico q̄

est vltis non obſtate q̄ ſubiiciatur terius discretus. Subi-
tur. n. terminus cathegorematicus ſigno vlti determinatus
ſim oēs particulas requiſitas igitur eſt vltis & ſubim ſimili-
ter ſtat conuſe & diſtributiue pro illis pro q̄bus cōiunctis
ſupponit. **¶** Ex quo p̄z q̄ terius discretus ſtat conuſe &
diſtributiue. & per p̄ns non oīs terminus discretus discre-
te ſupponit. & non ſequit̄ iſte conuertuntur: iſti currunt: &
oēs iſti currunt: & ſubā ambo ſunt termini discreti igit̄ am-
bo discrete ſupponunt: per idē. n. poſſet probari q̄ in iſtis
homo eſt & oīs homo eſt ambo ſubā ſupponūt deteriate
q̄ ille propōnes conuertunt. & ſubā ſunt termini cōes igit̄
tur &c. hec p̄ns non v̄z igitur nec p̄ma. **¶** Tertio dubi-
tatur de quantitate iſtius vtrūq̄ iſtorum currit: dico q̄ eſt
vltis q̄ ibi ſubiicitur terius cathegorematicus ſolo ſigno vlti
deteriatus v̄z ſi iſtorum. ſimiliter iſta alter iſtorum currit &
particularis: non obſtante q̄ non ſubiiciatur terius cōmu-
nis ſed discretus. **¶** Ex quo p̄z q̄ aliqua eſt propō ſingu-
laris numeri & t̄n eius ſubim eſt numeri pluralis p̄z de q̄li-
bet iſtarum vterq̄ iſtorum currit: alter iſtorum mouetur
vbi ſi iſtorum ſubiicitur in vna ſtans conuſe & diſtributiue
in rellqua & eteriate ratione ſigni particularis deteriantis.
¶ Quarto dubitat̄ de quantitate iſtarum nullo hoīe cur-
rēte tu es aſinus: neutrum oculuz h̄ndo tu potes videre:
ſine aure tu potes audire & ſic de cōſimilibus. iſtetur: q̄
nulla iſtaruz eſt alicuius quantitatis: nō obſtante q̄ in qua-
libet iſtaz ſubiicitur terminus discretus: q̄ tale per ſignuz
precedens immobilitatur nō. n. immobilitatur aliquid iſto-
rum ſubozum per moduz deteriationis ſuper determina-
bili ſicut immobilitatur p̄tuz vltis affirmatiue aut ſubim ex-
cluſiue poſitiue vel terminus cōis ratione ſigni particula-
ris pro noīs demſatiuz: ſed immobilitatur p̄ modum pro-
bationis precedentis terium discretum rōne cuius terius
ſingularis a ſua propōa denoiatione ſuſpendit̄. Cum ergo
d̄r: nullo homine corrente tu es aſinus ſubiicit̄ ille terius:
tu: q̄ precedit ſignum v̄z ablatiuus p̄ne vel concomitatie
ratione cuius tota propō probari d̄z per cauſas veritatis
denoiatas a ſigno conditionis t̄pis vel cauſalitates: ita q̄
quelibet talis propō eſt inferibil̄ vel per conditionales v̄l
per t̄palem: aut cauſalem vt cōiter d̄r. ſequitur. n. ſormal-
ter dum nullus hō currit tu es aſinus. ergo nullo homine
corrente tu es aſinus. S̄z nullus hō currit tu es aſinus igit̄
tur nullo hoīe corrente tu es aſinus: ita q̄ a quolibet iſtoꝝ
antedecentium ad iſtaz cathegoricam de ablatiuo p̄ne eſt
bona p̄ns & non econtra. vnde non ſequitur: magiſtro le-
gente ſcholares proficiūt. igitur ſi magiſter legit ſcholares
proficiunt: aſis enī eſt v̄z & p̄ns falſum. probatur: & po-
no q̄ magiſter legat & ſcholares proficiant. tunc p̄z q̄ aſis
eſt verum: q̄ dum magiſter legit ſcholares proficiunt: &
q̄ p̄ns ſit falſum p̄z: q̄ eſt vna conditionalis cuius oppo-
ſitum p̄ntis ſtat cum aſite: & ſz a tali cathegorica ad nullaz
iſtarum cauſaz veritatis ſit bonum arḡm. t̄n concludendo
diſiunctiuam factaz ex illis tribus eſt ſatis bona p̄ns. ita q̄
bene ſegtur magiſtro legente ſcholares proficiunt. ergo ſi
magiſter legit ſcholares proficiunt vel dum magiſter legit
ſcholares proficiunt: aut q̄ magiſter legit ſcholares profi-
ciunt. T̄bi ergo in diſiunctiua iſta vel cōſimili reperiatur
vna pars vera & propō continens illam. vera erit. Et vbi
oēs partes ſunt falſe. & ipſa falſa eſt. **¶** Propterea hec eſt fal-
ſa nullo hoīe corrente tu es aſinus: q̄ quelibet iſtaz eſt fal-
ſa. ſi nullus hō currit tu es aſinus: duz nullus hō currit tu
es aſinus: q̄ nullus hō currit tu es aſinus: vt ſatis inuenit̄
p̄z. **¶** Et ſi arguat̄ probando q̄ ſuum d̄dictorium eſt fal-
ſum v̄z aliquo hoīe corrente tu es aſinus pp̄ eandem cāz
q̄ quelibet iſtaz eſt falſa: ſi aliquis hō currit tu es aſinus &
ſic de alijs. **¶** R̄ſpondet̄ q̄ illud non eſt ſuum d̄dictorium
cum v̄trobiz verbuz p̄ncipale affirmat̄: ſed iſtud eſt ſui
d̄dictorium non nullo hoīe corrente tu es aſinus: que vera
eſt q̄ ſignificat non eſſe veruz q̄ nullo hoīe corrente tu es
aſinus: que vera eſt. **¶** Et ſi arguitur ſic. nō nullo hoīe cur-
rente tu es aſinus igitur aliquo hoīe corrente tu es aſinus
p̄z p̄ns. q̄ nō nullo & aliquo eq̄polent p̄ ea que dicta ſunt.
Dicitur q̄ non equipolent niſi quodlibet illoꝝ ſeozuz poſ-

ſit in copulam p̄ncipalem modo h̄ eſt falſum de ſi nullo
eo q̄ d̄do nullo hoīe corrente tu es aſinus ſignum v̄l ne-
gatiuum ſolum mō negat ablatiuum p̄ne & non verbum
p̄ncipale. **¶** Iterum ſi argueret̄ ſic non iſto hoīe currēte tu
es aſinus & non iſto &c. & ſic de ſingulis ergo nullo homi-
ne corrente tu es aſinus: negatur p̄ns: q̄ quelibet ſingulis
aſtis v̄l ſumpta pro ſinguli eſt mere negatiua cuius oppo-
ſitum eſt falſum & p̄ns eſt affirmatiuum falſum. **¶** Verū t̄n
bene ſequitur iſto hoīe non corrente tu es aſinus & iſto: &
ſic de ſingulis igit̄ nullo homine corrente tu es aſinus: ſed
quelibet pars aſtis eſt falſa. vt p̄z diſcurrendo ad oēs cās
veritatis v̄z. ſi iſte hō non currit tu es aſinus vel dum iſte
hō non currit tu es aſinus aut q̄ iſte hō nō currit tu es aſi-
nus. **¶** Conſimiliter r̄ſidetur ad ſecundā propōnem pro-
poſitam v̄z neutrum oculuz habendo tu potes videre: q̄
non eſt alicuius quantitatis: non obſtante q̄ laz ſubiiciatur
terius discretus: q̄ immobilitatur per terium p̄torem p̄-
mo probabilem rōne cuius iſta propō h̄z duas cauſas q̄-
rum vna dat̄ per explectiuam & reliqua per conditiona-
lem v̄z q̄uis neutrum oculum h̄as tu potes videre: vel
ſi neutrum oculū habes tu potes videre. **¶** Ex quaz quali-
bet diuſim ſequit̄ q̄ neutrum oculum h̄ndo potes vide-
re & non econtra. **¶** Unde non ſequit̄. neutrum oculum ha-
bendo antep̄s pōt videre igitur neutrum oculum h̄z an-
teps & ipſe pōt videre: antedē eſt v̄z pp̄ alteraz cau-
ſam veritatis. ſz antep̄s nullum oculū habeat pōt videre
& p̄ns eſt falſum cum ſit vna conditionalis falſa. **¶** Simi-
liter concludendo alterā partem: non ſequit̄. v̄z neutrum
oculum habendo tu non vides igitur q̄uis neutrum oculuz
habeas tu non vides aſis. n. eſt verum pp̄ alteraz cauſam
veritatis ſi neutrum oculū habes: tu non vides quod eſt ve-
rum: & p̄ns eſt falſum. eo q̄ aſerit̄ ſimul ſtare te non vide-
re & te neutrum oculum h̄re. quoz quodlibet eſt falſuz. **¶** Cō-
cludendo t̄n ex illa cathegorica diſiunctiua factam ex illi
cathegorice cauſis veritatis bene v̄z argumentum. **¶** Ita q̄
bene ſequit̄ neutrum oculum h̄ndo tu non vides igit̄ q̄-
uis neutrum oculum h̄as tu non vides ſi neutrum oculuz
habeas tu non vides. **¶** Ideo q̄ h̄ conditionalis eſt vera que
eſt vna cā veritatis: & propō continens illam eſt vera. vbi
aut̄ quelibet iſtaz eſſet falſa & propō continens illas eſt fal-
ſa. **¶** Propterea hec eſt falſa: neutrum oculuz habendo tu
potes videre: q̄ quelibet iſtaz eſt falſa. ſz neutrum oculuz
habeas tu potes videre vel ſi neutrum oculuz habes tu po-
tes videre vt de ſe p̄z continue te demſando.

Contra hoc arguitur probando propōnem
p̄ncipalem eſſe verā ſic: aliquē
oculum non h̄ndo potes videre: & nullus eſt oculus que
non habendo tu potes videre ergo quelibet oculus non
h̄ndo tu potes videre & per p̄ns nullum oculū habendo
tu potes videre. **¶** Secundo neutrum oculum h̄ns potes
videre igit̄ neutrum oculuz h̄ndo potes videre. p̄ns p̄z:
& aſis probatur. q̄ lignum potes videre & lignuz eſt neu-
trum oculum h̄ns igitur. **¶** Tertio aliquoz oculozū neu-
trum h̄ns potes videre: demſatis oculis vnus canis igit̄
Et ſi aliquoz oculozū neutrum h̄ns potes videre ſequi-
tur q̄ neutrum oculum h̄ndo potes videre. **¶** Quarto neu-
trum oculuz h̄ns poteſt aliquid videre: q̄ antep̄s poteſt
aliquid videre & antep̄s eſt neutrum oculum habens: q̄
neutrum oculum h̄z q̄ non eſt ergo. **¶** Quinto nullus oca-
lus requirit̄ ad hoc q̄ tu videas igitur nullo oculo idiges
ad videndum & per p̄ns neutrum oculuz habendo tu po-
tes videre. **¶** Ad hoc reſpondet̄ vt prius negando illam
neutrum oculum h̄ndo tu potes videre: & iſtam ſimiliter
oem oculum non habendo tu potes videre: q̄ quelz ſua-
rum cauſaz eſt falſa. hec. n. eſt falſa. **¶** Si oem oculum non
habeas tu potes videre: eo q̄ oppoſitū p̄ntis ſtat cum aſite:
& hec ſimiliter eſt falſa: licet omnem oculum non habeas
tu potes videre: q̄ aſerit̄ iſta eſſe compoſſibilia: omnem
oculum non habes & tu potes videre quod eſt falſum nā
ſz aliqñ fuerint compoſſibilia & ſimul vera non t̄n amplius
ſunt compoſſibilia. **¶** Et tunc ad argumentum nego p̄nam:
q̄ iſta propoſitio omnem oculum non habendo potes v̄l

dere non est vltis ideo nō dicitur exponi sed probari modo dicto. **C** Ad secundum nego illam p̄nam. neutrum oculum habens potes videre. igitur neutrum oculum habendo tu potes videre: q̄ ex negativa non pregnante. non sequitur affirmatiua. Et ex alio aīa est veruz sine consequente: sed admissa p̄na nego antecedens: q̄ est vna vniuersalis negativa cuius contradictoriū est falsum: v̄z aliquem oculū habendo potes videre: et tunc ad argumentū hoc potes videre demonstrando lignum et hoc est neutrum oculum habens igitur. negatur p̄na. per idēz. n. posset probari q̄ nullus deus est q̄ hoc est te dem̄fato. et hoc est nullus deus igitur nullus deus est: nec arguitur a resoluētibus ad resolutum: q̄ consequens: cum sit vniuersalis negativa non h̄z resoluti sed ex illis p̄missis bene sequitur q̄ aliquid. nullus deus est. Et ex prioribus sequitur et q̄ aliquid neutrum oculum habens potes videre quare r̄c. **C** Et si queritur quare magis est illa vniuersalis neutrum oculū habendo tu potes videre q̄ iste neutrum oculū habens tu potes videre. Dico q̄ prima non est vniuersalis q̄: verbum principale terminatur immediate ad istud gerūdium habendo. sed in secunda signum negatiuum determinat verbū principale. **C** Ad tertium nego p̄nam istam. Aliquorum oculorum neutrum habens potes videre igitur neutrum oculum habendo potes videre: sed b̄n sequitur ergo habens neutrum oculum potes videre. **C** Ad quartum nego q̄ neutrum oculū habens potest aliquid videre: et ad argumentum. antechristus potest aliquid videre. et antechristus est neutrum oculum habens: nego p̄nam: propter causas superius dictas. Tertiū tamen nego minorem: q̄ antechristus est neutrum oculū habens: q̄ ex ipsa sequitur q̄ antechristus est: et non sequitur antechristus nō habet oculum igitur antechristus est non habens oculum. **C** Ad 5^m nego istam p̄nam. nullo oculo indiges ad videndum igitur neutrum oculū habendo tu potes videre: sed illud consequens petit tale aīa: ad videndum non indiges oculo q̄d est falsuz immo ad videndū indiges oculo. **C** Et si ex hoc concluditur ergo indiges oculo quo non indiges vel oculo quo indiges concedo consequens et consequentiaz pro qualibet parte sicut alias concessi q̄ promitto tibi denariū quem tibi non promitto: et promitto tibi denariū quem tibi promitto: quia vtrobiz relatiuum stat confuse tantum sicut suum antecedens quare. **C** Ad tertiam propositiōnem propositam v̄z. sine aure potes audire restat respondere et dico q̄ nullus est quantitas h̄z subiciatur terminus discretus: q̄ ipsum precedit terminus probabilis. ratione cuius terminus discretus suspenditur a sua propria denominatione h̄ ergo propositio. sine aure potes audire: sic probatur: sine ista aure potes audire: et sine ista potes audire: et sic de singulis igitur. ita q̄ si aure stat confuse distributiue pro quacūq̄ aure affirmatiue et non negatiue: q̄ propositio ista affirmatiua est et non negatiua eo q̄ si sine est signū affirmatiuum et non negatiuum h̄z includat negationem sicut etiam differt careo et huiusmodi que signa affirmatiua sunt h̄z includat negationē. Concedo ergo illam propositiōnem: sine aure potes audire posito q̄ habeas duas bonas aures. q̄ quacūq̄ aure assignata. sine illa potes audire. nā sine dextera potes audire q̄ cum sinistra. et sine sinistra potes audire quā cū dextera vbi tamen nō haberes nisi vnicam aurem dicerem q̄ non sine aure potes audire: quia sine illa quam habes non potes audire. Concedo ergo illa duo cuz aure potes audire et sine aure potes audire. que contradictoria non sunt: sed simul vera. **C** Siquis tamen vellet istarū h̄e contradictoria preponat negationem totū sicut fit in alijs propositiōnibus nullius quantitatis. Non tamen dico q̄ sita cum aure potes audire. non sit alicuius quantitatis imo est quarta sicut ista hominem possum videre vel ab homine tu differs in quarta prima subicitur il hominem et in secunda si homine ita in ista cuz aure potes audire subiectū est si aure et si tu inclusum tenet se ex parte predicatū. **C** Et si dicit: quanta est. dico q̄ est indefinita nō obstante q̄ subiciatur terminus cōmunis cum signo precedente: q̄ de tali signo non intellexit descriptio indefinita:

sed solam de signo mobilitate vel immobilitate determinate vel confuse tantum ipsum subiectū. **C** Et non miruz si est alicuius quantitatis: q̄ sibi correspondēt omnes propositiones existētes in figura sicut in alijs alicuius quantitatis contradictoriū eius est illud. cū nulla aure potes audire: subalternam eius est cum omni aure potes audire: et sub contrariū est cum aure non potes audire et sua particularis conuertibilis est ista cū aliqua aure potes audire: ita q̄ signuz debet mediare inter propositionē et casuale sicut in exemplo ab animali tu differs contradictoriuz est a nullo animali differs: subalternū ab omni animali differs: sub contrariū ab animali non differs: et particularis sua ab aliquo animali differs: sed sic nō potest dici de ista sine aure potes audire: quia si esset alicuius quantitatis vel vniuersalis vel indefinita particularis aut singularis non potest dici alio trinum subsequentiū modorū: nec etiaz primo modo: q̄ si est vniuersalis aut ergo affirmatiua vel negatiua: si affirmatiua sequitur duo contradictoria esse simul vera. s. sine aure potes audire: et cum aure nō potes audire: quia cum aure socij tui non potes audire: Si autē dicatur q̄ est vniuersalis negatiua. iterum sequit. idem inconueniens: q̄ illa est vera sine aure potes audire et hec similiter cum aliqua aure potes audire. **C** Et si dicit q̄ illud est suuz contradictoriū non sine aure potes audire: dicatur tunc cui particulari vel indefinite equialet ex quo ē singularis numeri: et non videt q̄ alicui alteri q̄ prime quare r̄c. **C** Et si arguitur contra dicta sic: Sine aure potes audire igitur tu potes audire sine aure: nego p̄nam: quia antecedens est propositio nullius quantitatis probabilis rōne illius termini sine et cōsequens est propositio singularis ex quo subicitur terminus discretus sine aliquo precedente que probari debet. ratione illius verbi potest officiatione sicut illa cui equialet possibile est te audire sine aure. **C** Iterū si sic argueret. tu potes audire sine ista aure igit tu potes audire sine aure: negatur consequētia: quia arguitur respectu secūdi termini sed bene sequitur igitur sine aure potes audire. Cōsimiliter debet dici ad illam sine oculo potes videre: et tu potes videre sine oculo: concedo primā et nego secundam. concedo primam non esse alicuius quantitatis et secundam esse singularem. **C** Uterius simul cum illa cum aure potes audire concedo q̄ cum pede tu potes scribere et cum manu cantare. et cuz naso potes sagitare: sed nego q̄ tu posses scribere cum pede vel q̄ tu possis cantare cum manu: aut sagitare cum naso. prime enim vere sunt: quia continue propositio cū suo causali determinat istum terminum tu simplicite vel explicitate. alie autē false sunt: quia continue determinatur verbum adiectiuum per eodē terminos ratiōe cuius determinatiōis propositiones significant q̄ possibile est te facere hoc vel hoc principaliter mediante tali membro vel instrumento quod est falsum. **C** Iterū est dubium circa illam sine oculo potes videre vel istaz sine aure potes audire. Ex quo non sunt alicuius quantitatis: vtur partes subiectoz vel predicatoz sint si sine oculo vel sine aure dico q̄ nec sunt suba nec predicata: nec copule: nec partes subiectozum: nec predicatoz: nec copularum: sed bene partes propositionuz: sicut etiā in ista omnis homo est animal. si omnis nec ē pars subiecti nec predicati nec copule nec subiectum nec predicatū nec copula sed bene pars totius propositionis. **C** Similiter dico de ista neutrum oculum habendo tu potes videre. q̄ si neutrum oculum habendo: nec est subiectū nec predicatū: nec copula: nec pars subiecti: nec predicati: nec copule: sed totius propositionis. **C** Item in ista etiam. nullo homine corrente tu es asinus. si nullo homine corrente: nec ē subiectum nec predicatū nec copula: nec pars alicuius eozū sed totius propositionis. **C** Ex his simul cum prioribus sequitur hanc nullius quantitatis esse: tantūz tu es homo eo q̄ subicitur terminus discretus termino probabilis precedente ratione dictionis exclusiue: et non solum illa non est alicuius quantitatis in mo nec aliqua alia cuius subiectam determinatur per notam exclusionis: sicut ista tantum homo est animal. nam si ista est alicuius quantitatis igitur vniuersalis

falsa particularis indefinita vel singularis: non vniuersalis
 q: subiecti non distribuitur nec particulariter q: nō subici
 tur terminus cōmunis signo particulari determinatus: nec
 signis eidez equivalentibus vel inferentibus idem: nec ē
 indefinita: quia subicitur terminus cōmunis signo deter
 minatus existente aliquid ipsius: nec etiā singularis: quia
 non subicitur terminus discretus: nec terminus cōmunis
 cum pro nomine demonstratiuo. Si enim hec tantum homo
 est animal esset indefinita sicut quidā dicunt sequitur q: al
 qua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis p: dno
 demonstratiua p: de ista exclusiua. Item sequitur q: aliqua in
 definita est vera de pñti in terminis subalibus de secundo
 adiacente ⁊ tamen eius vniuersalis subalterna est falsa: pa
 tet. nam hec est vera tantum ens est. ⁊ hec est falsa tantum
 omne ens est: quia aliud q: omne ens est: nam tu es. ⁊ tu
 es aliud q: omne ens igitur. Et q: hoc sequitur patet: quia
 si hec est indefinita tantum ens est igitur habet vniuersalem
 sibi subalternam. ⁊ nō videtur alia danda nisi ista tantum
 omne ens est. Et sequitur q: duo contradictoria sunt si
 mul falsa: nam si est falsa tantum homo non est animal: quia
 ex ipsa sequitur q: homo non est animal: quod est falsum:
 ⁊ hec similiter est falsa: tantum omnis homo est animal: q:
 aliud q: omnis homo ē animal: quia tu es aliud q: omnis
 homo igitur. Et q: ista sint contradictoria probatur: q:
 vniuersalis affirmatiua ⁊ indefinita negatiua de consimili
 subiecto predicato ⁊ copula terminis supponentibus pre
 cise pro eisdem ⁊ opposito modo sunt contradictoria: sed
 ista sic se habent igitur. Et sequitur q: duo contraria cū
 verbo de pñti in terminis subalibus ⁊ in predicatione di
 recta sunt simul falsa: probatur naz ista sunt simul falsa. tan
 tum omne animal est suba ⁊ tantum nullus animal est suba.
 Ex prima enim sequitur q: nihil aliud ab omni animali est
 suba: quod est falsum. Ex secunda sequitur q: nullum ani
 mal est suba quod est impossibile. Et q: illa sint contraria
 patet: quia vniuersalis affirmatiua ⁊ vniuersalis negatiua
 de consueto modo loquendi de consimili subiecto predica
 to ⁊ copula sunt contraria sed ista sunt huiusmodi. Sed
 forte diceret hic aliquis q: nulla exclusiua est alterius quā
 titatis q: indefinite ⁊ sic solueretur argumentum de contra
 rii ⁊ contradictoriis ⁊ subalternis. Cuius responsio satis
 bene euacuetur argumenta facta sed non conclusiones ab
 surdas sequentes. Sequitur enim primo vt prius dicebatur
 q: aliqua est indefinita affirmatiua que non est inferibilis p:
 dno demonstratiua quod est contra cōmunia principia: ⁊
 q: hoc sequitur patet de ista tantum homo ē animal. Et se
 cundo sequitur q: aliqua est indefinita que non habet vni
 uersalem nec particularē: patet de supradicta: quia ista per
 hanc rationem tantum omnis homo est animal est indefini
 ta: ⁊ per consequens ista est indefinita tantum aliquid quod
 est homo est animal. Et si dicitur q: hec est particularis p:
 idem hec erit particularis tantum aliquid quod est homo
 non est animal: ⁊ per consequens ista sunt sub contraria q:
 particularis affirmatiua ⁊ particularis negatiua de consimi
 li subiecto predicato ⁊ copula sunt sub contraria: sed vbicū
 q: reperiuntur sub contraria reperiuntur contraria: contra
 dictoria ⁊ subalterna. igitur non quelibet exclusiua est inde
 finita vel particularis: ⁊ si sic sequunt conclusiones prime
 iterum proponende. Et si dicitur q: hec tantum aliquid
 quod est homo est animal non est particularis sed indefi
 nita sequitur q: ab indefinita ad suam particularem nō va
 let consequentia. primo quia si tantum homo est animal est
 indefinita ⁊ nō habet nec habere potest particularem igitur.
 Et sequitur ab indefinita ad suas singulares cū de
 bito medio non valet argumentū. probio: quia hec indefi
 nita tantum homo est animal nō habet singulares: quia si
 aliquas hēret essent iste. tantum iste homo est animal ⁊ tan
 tum iste homo est animal ⁊c. Sed hoc est falsum quia p:
 responsionem quelibet exclusiua est indefinita. Et si di
 citur q: iste sunt singulares igitur alicuius vniuersalis: sed nō
 videtur q: alicuius nisi istius tantum omnis homo est ani
 mal igitur aliqua exclusiua est vniuersalis. Et dato q:
 iste sint singulares sequitur ista conclusio q: aliqua indefini

ta est necessaria ⁊ tantum quelibet singularis est impossi
 bilis probatur: quia hec est necessaria tantum ens est ⁊ que
 libet istarum est impossibilis tantum hoc ens est: ⁊ tantum
 hoc ens est: ⁊ sic de singularis. Sed iam probio q: ista nō est
 indefinita tantum iste homo est quia huic subicitur termi
 nus discretus v: si iste homo: ⁊ si h non satisfacti p: opona
 tur ista: tantum tu es: vel tantum ego sum in quibus non re
 peritur terminus cōmunis. ⁊ sic per hunc modum pote
 ris tuum examinare respondentē dato q: exclusiue quan
 titatem attribuat. Ad elius est ergo dicere q: nulla ex
 clusiva primi ordinis est alicuius quantitatis immo nec ali
 qua exceptiua propria: quia si aliqua esset videtur q: ista
 omnis homo preter sortem currit: vel ista nullus homo
 preter sor. currit: ⁊ nō videtur q: sint nisi vniuersales: quo
 dato sequitur q: aliqua est vniuersalis que non habet nec
 habere potest particularem indefinitam nec singularem:
 quia non potest dici congrue ⁊ proprie homo preter sor.
 currit: alicuius homo preter sor. currit vel iste homo pre
 ter sor. currit: ⁊ sic sequitur q: ab vniuersali ad suas subalter
 nas non valet consequentia: quia non habet nec hēre potest.
 Et sequitur q: ab vniuersali ad suā preiacens vel cō
 uertibile non est bona consequentia: patet quia non sequitur
 omnis homo preter sor. currit. ergo hō preter sor. currit:
 vel omnis homo currit: primo non sequitur propter im
 proprietatem. ⁊ secundum propter repugnantiam excepti
 ue ad suam preiacens. Et sequitur q: duo contraria de
 secundo adiacente sunt simul falsa patet de istis omne ani
 mal preter hominem est ⁊ nullum animal preter hominem
 est: ⁊ q: illa ita sint contraria probatur. quia vniuersalis neg
 atiua ⁊ vniuersalis affirmatiua de consimili subiecto predi
 cato ⁊ copula implicite vel explicite ceteris partibus requi
 sitis sunt contraria sed iste sunt huiusmodi. ergo ⁊c. Et
 sequitur q: aliqua sunt contraria que nō habent sub contra
 ria patet de predictis ⁊ si sic nec ab vniuersali negatiua ad
 suam singularem est bonū argumentum nec ab vniuersa
 li affirmatiua ad suam singularem cum debito medio est bo
 na consequentia eo q: tales exceptiue nō habent singularia
 quare ⁊c. Sed forte contra h arguitur sic. in principio ca
 thegorica propositio diuidebatur in vniuersalem: particularē
 indefinitam ⁊ singularem ⁊ per consequens sequitur q: que
 libet propositio cathogorica est alicuius quātitatis. Et re
 spondet q: nō q: diuidebatur vniuersaliter propositio ca
 thegorica in illis sed bene dicebatur propositio cathogorica
 rum quedā vniuersalis quedam particularis quedam sin
 gularis ⁊ quedam indefinita: ex quo nihil sequitur contra.
 Adhuc dubitatur de ista propositione semper fuit ho
 mo vel de ista nemo currit. videtur enim q: quilibet esur
 sit alicuius quantitatis. sequitur enim secundum dicta hec
 propositio quacūq: data subordinetur in mente vni affir
 matiuē igitur est affirmatiua subordinetur vni cathogorice
 igitur est cathogorica: ⁊ sic de alijs ergo per idem sequitur
 h propositio quacūq: demonstrata subordinetur in mēte vni
 mentali alicuius quātitatis igitur ipsa est alicuius quātitatis:
 sed hec propositio nemo currit subordinetur in mente
 huic vniuersali nullus hō currit. igitur ipsa ē vniuersalis: si
 militer illa semp homo fuit subordinat in mente huic vni
 uersali in omni tempore fuit homo. igitur ipsa est vniuers
 salis. Et respondet q: non est similitudo quia de intrinse
 ca ratione propositionis vt sic est q: sit cathogorica vel ypo
 thetica de intrinseca ratione cathogorice vt sic. est q: sit af
 firmatiua vel negatiua: sed non de intrinseca ratione eius
 est q: sit alicuius quātitatis sicut manifeste est ostensum de
 exclusiuis ⁊ de exceptiuis. Si enim illud argumentū va
 leret posset probari hanc homo est. esse de tertio adiacen
 te quia subordinetur vni de tertio adiacente v: homo est
 ens: hec ratio non valet igitur nec prima: vnde sicut ad esse
 propositionis non requiritur existentia alicuius adiacen
 tis. ita ad esse propositionis non requiritur existentia alicui
 us quantitatis: modus ergo arguendi per subordinationem
 nem tenet. in his quorum existentia necessario requiritur
 ad sic esse ⁊ non in alijs que non dicunt intrinsecam ratio
 nem vt dictum est: quare ⁊c.

Utra predicta sequuntur alique regule proponende & declarande materiaz quantitates concernentes quarum prima est ista: ab vniuersali affirmatiua ad suam singularem sine medio debito non v3 argumentum: quia non sequitur. omnis homo est animal igitur iste homo est animal: quocumq; demftrato. Cui antecedens sit necessarium & consequens contingens: vnde hinc ad mille annos antecesserit verum & consequens falsum. & notater dicitur ab vniuersali affirmatiua quia ab vniuersali negatiua ad quilibz stratum singularium est bonu argumentum sequitur enis formalr nullus homo currit igitur iste ho non currit. Qu3 opposituz consequentis repugnet antecedenti. C dicitur iterum sine debito medio: quia cu debito medio bene valet consequentia. sequitur enim omnis homo currit iste est homo igitur iste currit. & sic de alijs. C Pro declaratione istius regule est notandū qd propositionū vniuersalium affirmatiuarū: quedam est possibilis quedam impossibilis: impossibiliū quedam includunt cōtradictionem formaliter & quedam materialiter. C Ex propositione vniuersali affirmatiua impossibili includente cōtradictionem materialiter. sequitur quelibet sua singularis materialiter p istā regulam: ex impossibili sequit quodlibet. Sequitur enim omne ens fuit ergo hoc ens fuit quocumq; supposito demonstrato: eo qd antecedens est materialiter impossibile. C Ex propositione autē vniuersali affirmatiua includente formaliter cōtradictionē sequitur formaliter quelibet sua singularis sine medio: ita qd sequitur. omnis homo est alid a se igitur iste homo est alius a se. omnis homo est alius ergo iste homo est alius & sic de alijs. C Propositionū possibilium vniuersaliū affirmatiuarum quedam habet significare necessariū vel significata necessaria quedam precise ptingētia. Ex qualibet propositione vniuersali affirmatiua possibili habente solū vnam singulare necessarium sequitur idem licet forte non semper formalr: ita qd bene sequitur. omnis sol lucet igitur iste sol lucet. Similiter si talis vltis habet plura singularia necia ex ipsa sequitur quilibet eorum. ita qd sequit omnis homo est intelligibilis. ergo iste homo est intelligibilis & sic de quocumq; alio omnes iste consequentie tenent per illā regulam necessarium sequitur ad quodlibet. Propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentiu singularia contingentia quedaz sunt de subiecto discreto & quedā de subiecto cōmuni. Ex qualibet vniuersali affirmatiua possibili de subiecto discreto sequitur quelibet sua singularis formalr. sequit enis omnes isti currūt ergo iste currit demōstrato supposito istius termini isti. similiter sequitur quelibet isto: um currit. ergo iste isto: um currit. C Itē sequitur vterq; isto: us disputat vel mouetur: igitur iste isto: um disputat vel mouet continue demōstrato supposito vniuersalis quelibet harū consequentiarum est formalis: quia cōtradictorium consequētis formaliter repugnat antecedēt. C Propositionū vniuersalium possibilium affirmatiuarum habentiu significata ptingētia de subiecto cōmuni quedam de subiecto cōmuni ampliato. quedam de subiecto cōmuni. non ampliato. Ex quibusdā primarum vniuersalium de subiecto ampliato sequitur quelibet sua singularis. Unde bene sequit omnem hominē significat iste terminus homo. igitur istū hominem significat iste terminus homo: quia antecesserit non potest esse verū sine consequente sic significando: quia eo ipso qd omnem hominē significat iste terminus homo tūc omnem hominem presentē preteritum: futurum: ymaginabilem & intelligibiles significat iste terminus homo. Et quia semper necessario iste hō est intelligibilis vel ymaginabilis. sequitur ergo qd istū hominē significat iste terminus homo quia si dicit qd istū hominem non significat iste terminus homo. quero vtz iste homo sit intelligibilis vel non. si dicit qd non. tu asseris impossibile igitur male respondes. Si dicit qd sic tunc fiat illud argumentū: istum hominem non significat iste terminus homo: & iste hō est intelligibilis igitur non omnes hominē significat iste terminus homo qd est opposituz antecedentis: & consequentia patet

ab inferio: ad suum superius non distribuit cum debito medio. C Item sequit similiter quelibet homo fuit. ergo iste homo fuit: probō quia si non: flet tunc oppositum consequentis cū antecedente v3 iste homo non fuit & quelibet homo fuit demōstrato semper supposito istius termini ni homo: quia si non demonstraretur suppo non arguitur ab vniuersali ad suā singularem: quero ergo vtruz iste homo fuit vel non. si iste homo fuit ergo cōsequentia fuit bona cum igitur sit necessariuz. si iste homo non fuit & iste homo est suppositum istius termini homo vt semp: prepono igitur iste homo est. C sic sic iste homo est: & nō fuit: igitur nō quelibet homo fuit: quod est oppositū antecedentis. C Propositiono ergo vniuersalis possibilis affirmatiua contingens habens singulare vel singularia contingentia de subiecto cōmuni non ampliato nullius talis singularis est aequaliter illatiua: & iste est intellectus regule. ita qd nō sequitur. omnis homo currit. igitur iste hō currit: quocumq; demftrato: sed bene sequitur cū debito medio videlicet & iste est homo: etiam non sequitur: omnis pbenix est igitur ista pbenix est: sed bene sequitur cū tali medio & ista pbenix est pbenix quare &c.

Contra intellectū regule arguitur sic: sequit enim omnis homo est rome igitur iste hō est rome te demftrato. ista cōsequentia est bona. & hic arguitur cōtra intellectum regule igitur: patet consequentia. & antecedens probatur. si iste homo esset omnis homo possibilis sic qd iste homo posset esse & qd nullus homo qui nō esset iste posset esse. ista cōsequentia esset bona sed ipsa tunc nō aliter significaret qd nūc significat: nec econtra igitur adhuc est bona consequentia patet & antecedens probat: pro maiori. Quā hec consequentia est bona. omnis deus est igitur iste deus est: & non alia ratione nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datū igitur per idem tunc ista consequentia esset bona. omnis homo est rome igitur iste homo est rome si iste homo esset omnis homo possibilis ad intellectum expressus minor probatur: quia si iste esset omnis homo possibilis ad intellectum datū illa consequentia significaret p: marie omnem hominē esse rome ergo istū hominem esse rome & sic iam significaret primarie igit. C Secūdo arguitur sic. Quā vniuersalis est ista omnis homo potest esse se respectu istius iste homo potest esse demftrato antechristo. Tam vniuersalis est ista omnis homo est rome respectu istius iste homo est rome: igitur qua ratione hec omnis homo potest esse est illatiua istius iste hō potest esse. A pari & ista omnis homo est rome est illatiua istius iste homo est rome. vel detur causa diuersitatis. C Tertio arguitur sic. si iste homo est rome iste hō est rome igit si omnis homo est rome iste homo est rome consequentia patet ab inferio: ad suum superius imobilitatuz affirmatiue. Unde sequitur generaliter omnis hō est iste homo igitur omnis homo est homo. tantū iste homo currit. igitur tantum homo currit: imediate post hoc erit hoc instans igit imediate post hoc erit instans. Scio istam propositionē igit scio aliquam propositionem promitto tibi istum denarium igitur promitto tibi denarium: & sic de alijs infinitis. C Ad primam responderetur negando istam consequentiam omnis homo est rome igitur iste homo est rome & tunc ad argumentum si iste esset omnis homo possibilis ad intellectum datum ista cōsequentia esset bona: sed ipsa tunc non aliter primarie significaret qd nunc igitur iam est bona: nego consequentiam: per idem enim posset probari qd tu es asinus sic arguendo: si tu esses rudibilis tu esses asinus sed tunc tu esses eque bene animal sicut mō. igitur iam es asinus: sed ad cōcludendum tale cōsequens oportet sumere antecedens conditionalis pro minori dicēdo tu es rudibilis vel tu es ois homo possibilis ad intellectū expressum. C Secundo modo responderetur negando istam conditionalem si tu esses omnis homo possibilis ad intellectū datum ista consequentia esset bona: quia cū toto antecedente stare qd ista consequentia nō esset. Et si iterum proponeretur ista: si tu esses omnis homo possibilis ad intellectum. datum &

ista consequentia esset: ista consequentia esset bona: negatur iterum. oppositio: qz cum toto antecedente stare istam consequentiam cum consequentia falsa et impossibili. v3. tu es homo igitur tu es asinus. Adhuc si proponeret sic si tu es ois homo possibilis ad intellectum datum: et ista consequentia foret significando primarie sicut iam significat ista consequentia esset bona. Iterum negatur consequentia: nam vt prius dicebat intellectus istius tu es omnis homo possibilis: est iste tu es homo possibilis: et nullus homo qui non est iste homo potest esse: ad istum intellectum potest cum toto antecedente stare qz multe mulieres sunt et possunt esse que vincerent post corruptionem tuam et essent rome. Ex quo patet qz dato per imaginationem qz tu esses omnis homo possibilis ad intellectum expressum et qz ista consequentia foret sic significando vt nunc adhuc non valeret sicut nec iam v3. l. omnis homo est rome igitur iste homo est rome. Et tunc ad argumentum ista consequentia est bona ois deus est igitur iste deus? est: et non alia ratione nisi quia iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datum igitur: negat antecedens. unde de ista consequentia non dicitur bona: qz iste deus est omnis deus possibilis ad intellectum datum: sed qz oppositum contradictonis consequentis repugnat antecedenti. Ad secundum argumentum respondet negando qz h omnis homo potest esse sit illativa istius iste homo potest esse: demonstrato anteposita quia h omnis homo potest esse est necessaria: et h iste homo potest esse est contingens: immo aliqui est falsa. v3. post antichristi corruptionem: et dato adhuc qz ista vniuersalis sit talis singularis illativa non sequitur qz etiam illa omnis homo est rome sit illius illativa iste homo est rome. qz prima est respectu verbi ampliativi et non alia quapropter sequitur primam consequentiam non valere. Si. n. ille modus arguendi valeret posset probari hanc esse impossibilem: ois homo est animal sic arguendo: qz vniuersalis est ista ois homo est animal et est tam vniuersalis est ista ois homo est asinus: sed tam vniuersalis est ista omnis homo est asinus qz est impossibile igitur tam vniuersalis est ista omnis homo est animal qz est impossibilis certum est qz h consequentia non v3. igitur nec prima. Ad tertium quando arguitur: si iste homo est rome iste homo est rome igitur si omnis homo est rome iste homo est rome: negat consequentia: et tunc ad argumentum hic autem ab inferiori ad suum superius imobilitatem igitur consequentia bona nego argumentum: qz h superius imobilitatem: non tamen determinate nec cofuse tamen eo qz h homo stat cofuse et distributive: sed id est imobilitati qz sub eo non potest descendere nec ratione eiusdem vel sui signi habet probatio: sed ratione conditionis: et sic patet qz ista non est regula ab inferiori ad suum superius imobilitatem est bonum argumentum: et hoc quando superius stat cofuse tamen. unde non sequitur: hoc scilicet esse album ergo hoc incipit esse coloratum li homo significat primarie hominem igitur significat primarie animal: homo in quantum homo est res sensibilis igitur homo in quantum animal est sensibilis. Et sic de aliis multis et tunc ad exempla adducta superius dico qz non tenet nisi gratia maiore: vbi tamen arguitur ab inferiori ad suum superius determinate supponens affirmatiue esset satis bonum argumentum vt iste homo currit ergo homo currit.

Amplius ad principale arguitur sic: hec consequentia est bona. quilibet homo est iste iste homo igitur iste homo est iste homo: et h arguitur contra intellectus regula igitur antecedens probatur: sequitur quilibet homo est iste homo igitur iste homo est homo patet consequentia: cum sit conuersio per accidens et vltra iste homo est homo igitur iste homo est a tertio adiacente ad 2^m et vltra iste homo est igitur iste homo est iste homo patet consequentia: qz oppositum premissis repugnat antecedenti. A primo ergo ad vltimum sequitur quilibet homo est iste iste homo igitur iste homo est iste homo. Secundo sequitur ois homo currit ergo iste homo currit. et h arguitur contra intellectus regule igitur antecedens probatur: sequitur ois homo currit ergo iste homo currit: et iste homo currit: et sic de singularibus patet consequentia ab vniuersali ad oes singulares simul sumptas: et ex alio. qz oppositum premissis repugnat antecedenti. ista. n. repugnat ois homo currit. et iste homo non currit: nec iste nec iste. et sic de singularibus. tunc tunc sic iste homo currit et iste: et sic de singularibus igitur iste homo currit. patet consequentia.

a copulativa ad alteram partem igitur a primo ad vltimum sequitur ois homo currit. igitur iste homo currit. Tertio sequitur ois homo est rome igitur quilibet istorum est rome demonstrando per li istorum oem hominem existens in mundo: et sequitur vltra quilibet istorum est rome igitur iste est rome ergo a primo sequitur ois homo est rome igitur iste homo est rome: tenet prima. a primo ad vltimum: et prima consequentia probatur. qz si non. pono ante et depono consequens. Tunc sic ois homo est rome et quilibet istorum est homo igitur quilibet istorum est rome quod est depositus maior est positum: et minor probatur: ois homo demonstrat per li istorum est homo. sed quilibet istorum est homo demonstratus per li istorum igitur sic. Ad hec respondetur ad primum concedendo istam nec istud est regula: eo qz regula non negat quin aliqui valeat prima gratia terminorum sicut in alio exemplo: sequitur. n. bini: omne quod est iste homo currit igitur hoc quod est iste homo currit. qz oppositum premissis repugnat antecedenti et vltra v3. talis modus arguendi vbi est aliquis restrictio vel determinatio per primum nomen demonstratiuum. Ad secundum argumentum: nego illam premissam: ois homo currit igitur iste homo currit. et iste et sic de singularibus. unde posito simili cum antecedente: qz ois homo esset mulier: patet consequentia non valere: vbi tamen adhuc proponitur: quilibet homo currit igitur iste homo currit et iste: et sic de singularibus negare consequentiam et concedo qz oppositum premissis stat cum antecedente: ista. n. stat simul quilibet homo currit: et tunc nec iste nec iste currit. nec sic de singularibus demonstratis omnibus hominibus. Et si ex isto inferet qz nullus homo currit: nego premissam: nec arguitur a singularibus sufficienter enumeratis ad vniuersalem dato qz quilibet supposito subiecto correspondeat vna singularis: bene sequitur iste homo non currit: nec iste et sic de singularibus non est aliquis homo nisi iste. vel iste et sic de singularibus igitur nullus homo currit. prima est bona sed minor repugnat posito: sequitur. n. quilibet homo currit et iste non currit nec iste et sic de singularibus igitur aliquis est homo qui non est iste nec iste: et sic de singularibus. Ad tertium argumentum nego premissam: istam ois homo est rome igitur quilibet istorum est rome. imo non sequitur ois homo est rome igitur quilibet homo est rome: dato sic prius cum antecedente qz ois homo esset mulier patet consequentiam non valere. Adhuc si arguitur sic: quilibet homo est rome igitur quilibet istorum est rome: demonstrando quilibet hominem existens in mundo: nego premissam: et concedo qz oppositum premissis stat cum antecedente. et tunc cum positis antecedens: et depositus premissis admitto: et concedo istam quilibet homo est rome et nego illam quilibet istorum est homo: et nego illam quilibet istorum est rome et istam similiter quilibet istorum est homo demonstratus per li istorum et iterum illam quilibet istorum est homo existens in mundo. Ex qualibet enim istorum sequitur qz quilibet istorum est homo quod repugnat posito et oppositum depositi. sequitur enim quilibet homo est rome et aliquis istorum non est rome igitur aliquis istorum non est homo. Tertia hoc sequitur hec conclusio. ois homo qui est albus currit: et tamen nullus istorum potest currere demonstratis omnibus hominibus qui sunt et in eterno erunt: et facio tibi istam consequentiam omnis homo qui est albus currit ergo aliquis istorum potest currere demonstratis omnibus hominibus qui sunt et in eterno erunt. si consequentia non v3. stat oppositum et habet conclusio: et qz ista consequentia non v3. probatur. et pono qz cras erit ista qz ois homo qui est albus currit: et qz aliquis homo est albus qui nunc est corruptus ante cras. Tunc sic cras erit verum qz nullus istorum potest currere: qz cras erit verum qz isti non possunt esse. qz tunc erit verum qz vnus istorum est corruptus. Et si arguitur sic ois homo qui est albus currit et nullus est homo nisi aliquis istorum demonstrando oes homines qz sunt et in eterno erunt igitur aliquis istorum currit. concedit consequentiam et negatur minor. Et si arguitur sic. iste dies est igitur nullus est homo nisi qui est vel qz erit in ista die: sed per li istorum demonstrans oes homines qz sunt et qz erunt in ista die vel qui in eterno erunt igitur aliquis istorum erit. concedit totum ante: et negatur prima quare sic. Et eodem modo sequitur ista conclusio qz ois homo qui est albus currit. et tamen quilibet istorum sedet demonstratis omnibus hominibus albis: probatur et facio hanc consequentiam: omnis homo qui est albus currit igitur aliquis istorum non sedet demonstratis omnibus hominibus albis: patet qz non v3. si ergo non

valet: pono oppositum pñtis cum antecedente et habebis conclusionem. et quod consequentia non valet. proba et pono quod cras die erit ita quod omnis homo qui est albus currit. et quod omnis homo qui est iam albus cras erit niger et sedebit: isto posito per consequentia non valet. quod si per li istorum demonstrant omnes homines albi: non tamen demonstrant illi qui cras erunt albi sed illi qui sunt albi de quorum quolibet haec verificabitur cras aliquis istorum non sedet. Et sic per veritatem personarum et cuiuscumque sibi consilis.

Secunda regula est ista ab universalis ad summi singulare vel sua singularia cum debito medio est bona pñtia. Unde bene sequitur: quilibet homo currit iste homo est homo igitur iste homo currit: etiam sequitur quilibet homo currit isti sunt omnes homines masculi igitur iste currit et iste. et sic de singularis. Notanter dico cum debito medio: quod si arguitur sine. forte non valeret argui vel superius est ostensum. et si adhuc argueret eum medio non debito non valeret argui: sicut non sequitur: omnis homo qui est albus currit iste est homo demonstrato hodie nigro igitur iste qui est albus currit: non enim summi debetum meum. quod illud quod subicitur in maiori non predicatur in minori nec propositionabile quod tamen oportet si tale deberet esse meum. valet iste homo est homo quod est albus. Et vel possit satis bene dici quod ibi non arguitur ab universalis ad suam singularem quod ista non est singularis istius velis. nulla enim est singularis illius velis nisi illa in qua demonstrat homo albus sed ibi demonstrat homo niger. ergo illa non est singularis illius: sicut nec illius ois homo est illa iste homo est demonstrato ante christum. quod nulla est singularis illius nisi illa in qua demonstrat homo pñtis cum igitur ibidem non demonstrat homo pñtis sequitur quod illa non est singularis. quare etc. Contra istam regulam arguitur sic. non sequitur omnis homo est animal necio tu es homo igitur tu es animal necessario. et hic arguitur per regulam igitur: quod consequentia non valeat proba. antecedens est verum et consequens falsum igitur: et quod antecedens sit verum probatur. minor est vera et maior: probatur ois homo est animal et non potest esse quod ois homo est animal ergo ois homo est animal necessario: per consequentia ab exponentibus ad expositas. Secundo arguitur sic. ista consequentia non valet ad omnem hominem currere sequitur omnem hominem currere iste est homo igitur ad istum currere sequitur omnem hominem currere. et hic arguitur per regulam igitur. quod consequentia non valeat ego proba. quod antecedens est verum et consequens falsum. igitur. quod pñtis sit falsum. patet. quod nec ad istum hominem sequitur omnem hominem currere: nec etiam ad illam omnem infinitam: istum hominem currere. nec et ad illam propositionem iste homo currit. quod non sequitur iste homo currit. ergo ois homo currit. quod antea antecedens sit verum probatur: minor est vera per de se et maior: probatur ad hanc propositionem omnis homo currit sequitur ista ois homo currit tanquam ab uno convertibili ad reliquum. Et quilibet istarum significat primarie omnem hominem currere igitur ad omnem hominem currere sequitur omnem hominem currere quod erat probandum. Tercio arguitur probando quod ab universalis ad suas singulares cum debito medio non valet pñtia. quod non sequitur ois homo est animal isti sunt omnes homines. igitur iste homo est animal et iste. et sic de singularis probatur. Et pono quod non sit nisi unus homo masculus in toto mundo et multe mulieres isto posito: haec est vera ois homo est animal: et haec sunt isti sunt omnes homines demonstratis oibus hominibus. et quod consequens sit falsum probatur: quod sequitur iste homo est animal et iste et sic de singularis. igitur plures sunt homines masculi quod est contra casum. per consequentia. quod si iste non restringit nisi ad masculinum genus. quare etc. Ad haec respondetur ad primum dubitando illam pñtiam: omnis homo est animal necessario tu es homo igitur tu es animal necessario nunquam modus in maiori teneatur in sensu diuiso vel composito: si in sensu diuiso concedo pñtiam nego maiorem. Et tunc ad probationem dico quod non arguitur ab exponentibus ad expositas. quod illa propositio exponibilis non est respectu modi sed respectu signi velis sicut est ista cuius equalis omnis homo necessario est animal que falsa est. Si autem modus in maiori teneatur in sensu composito concedo antecedens et nego consequentiam: nec arguitur per regulam. quod nec maior est velis: nec conclusio singularis cum quolibet istarum sit modalis de sensu composito. nulla enim propositio est alicuius quantitatis nisi sit de se. Et si arguitur sic. tu es animal necessario et tu necessario es animal convertuntur et secunda est alicuius quantitatis: quod singularis igitur et prima: negatur consequentia: per idem. n. probatur quod quilibet istarum est in sensu composito vel quod quilibet istarum est in sensu diuiso. ex alio etiam consequentia non valet. quod iste dicitur convertuntur tamen homo est animal et omne animal est homo et tamen secunda est velis et non prima. Et si iterum arguitur sic. in ista proponitur tu es animal necessario: subicitur terminus discretus nullo signo precedente igitur. nego antecedens. quod si li necessario in voce vel in scripto subsequatur imminit discretum tamen precedit ipsius implicite et in significatio de immobilitate ipsius. Consimiliter dico ad illam: omnis homo est animal necessario quod subicitur terminus discretus determinatus duobus signis si apparet quod solo signo veli determinetur. Ad secundum argumentum concedo consequentiam et nego maiorem. valet ad omnem hominem currere sequitur omnem hominem currere. et tunc ad argumentum ad illam omnis homo currit sequitur ista omnis homo currit: et quilibet significat primarie omnem hominem currere: negatur consequentia: sicut non sequitur haec omnis homo currit est velis sed ipsa primarie significat omnem hominem currere igitur omnem hominem currere est propositio velis. concedo ergo quod ad nullum hominem currere sequitur omnem hominem currere. et ad nullum hominem currere sequitur aliquem hominem currere: et quod nullum hominem currere sequitur ad aliquem hominem currere. Et si ex omnibus velis inferatur quod ex uno oppositorum sequitur reliquum vel contra negatur consequentia: quod omnem hominem currere et nullum hominem currere non sunt opposita. nec etiam nullum hominem currere et aliquem hominem currere sunt opposita: sed ista sunt opposita: quilibet homo currit et nullus homo currit: aliquis homo currit et nullus homo currit: et sic de alijs: oppositio. n. loycais reperitur in terminis vel propositibus et non in suis significatis. Ad tertium argumentum negatur consequentia ista: omnis homo est animal isti sunt omnes homines igitur iste homo et iste etc. nec arguitur per regulam: quod ille non sunt singulares illi velis ois homo est animal: sed illi quilibet homo est animal: opus enim suba singularium eque indifferenter supponere sicut subum velis. Cum ergo dicitur omnis homo est animal li homo supponit indifferenter pro utroque sexu. et sic debet supponere in suis singularibus. valet hoc quod est homo est animal et hoc quod est homo est animal. et sic de singularis. Et isto modo nulla sequitur difficultas.

Tertia regula est ista ab veli negativa ad quilibet suarum singularium est bona consequentia. valet bene sequitur nullus homo currit ergo iste homo non currit: oppositum. n. pñtis repugnat antecedenti. Contra istam regulam arguitur sic. non sequitur. nullus homo est nullum animal igitur iste homo non est nullum animal. Et hic arguitur per regulam. ergo regula falsa. quod pñtia non valeat probatur. ans est verum et pñtis falsum igitur. quod antecedens sit verum per quod suum oppositum est falsum. valet aliquis homo est nullum animal. Et quod pñtis sit falsum. per quod sequitur iste homo non est nullum animal igitur iste homo non est animal. per pñtia a superioribus distributo ad suum inferius. et pñtis est falsum igitur et ans. quod pñtis sit falsum per quod suum predictorum sit verum. valet aliquis homo est nullus animal. Secundo arguitur sic. ista pñtia non valet. ois caput huius aliquid caput non valet hoc caput huius non aliquid caput huius: et hic arguitur per regulam igitur. quod pñtia non valet. probatur. nam ans est verum et pñtis falsum igitur. quod ans sit verum per quod suum predictorum est falsum. valet aliquid caput huius ois caput huius: et quod pñtis sit falsum per quod suum predictorum est verum. valet hoc caput huius aliquid caput habet. Tercio arguitur sic. ista pñtia non valet. nulla propositio singularis est valet ista propositio singularis non est vera: demonstrando plura ista totum consequens et haec arguitur per regulam. et quod pñtia non valeat. probatur. quod ans potest esse verum significando primarie nullam propositionem singularem esse veram: et pñtis non potest esse verum significando primarie istas propositiones singularem non esse veras igitur. prima propositio. per supposito quod non esset aliqua singularis propositio in

to to mundo. et scias parte pbo. naz dato q ista ppō. ista singularis non est vera sit. a. quero vtrum. a. possit ee verum vel non sic significando pmarie: si non: habeo intantum: si sic: ponatur ergo q. a. sit verum: et arguo sic. a. est verum ergo significatum pmarium. a. est verum sed significatum pmarium. a. est istam singularem no esse veram igit illa singularis non esse veram est verum: et illa singularis est igitur illa singularis est falsa quod est oppositum positum. et sic pz q illa no potest esse vera. **C** Ad hec respondetur ad pimum concedo consequentiam et consequens v3. iste homo no est nullum animal: q: suum cotradictorium est falsum. s. iste homo est nullum animal: et tunc ad argumētū. iste homo no est nullum animal igit iste homo no est nullus asinus: negat consequentia: et tunc ad probationes q ibi arguit ab inferiori distributo. nego nam certum est q arguendo ab isto termino animal ad istum terminum asinus argi a superiori no distributo ad suum inferiori: eo q li animal stat determinate vel confuse tm ratione duorum signorum precedentium. **C** Iterum si arguit respectu istius termini nullum animal ad istum terminum: nullus asinus. pz consequentiam non valere nec arguit a superiori distributo et c. imo ab inferiori ad suum superiorum negatione pposita: q: iste terminus nullum animal est terminus inferior ad istum terminum nullus asinus certum enis est q omne non animal est no asinus et non e3 et c. **C** Ad secundum argumentum nego illam consequentiam: omne caput habes aliqd caput non habet igit hoc caput habes non aliqd caput habet: nec arguit per regulam. q: illa non est singularis istius v3 sed vnus alterius. v3. omne caput habes non aliqd caput habet. op3. n. predicatum in vniuersali et i singulari mobiliter vel immobiliter supponere. Cum ergo dicitur omne caput habens aliqd caput no habet: si caput stat confuse tm et in ista hoc caput habens no aliquid caput habet stat confuse distributive. Verū tamē bene sequit ex illa vniuersali ergo hoc caput habes aliqd caput non habet qd e verum. **C** Et si instatur p hoc pponendo eius contradictorium. v3. hoc caput habens aliqd caput habet: dico q illud non est suum cotradictio: inim: ppter vnum terminum qui vtrobiq3 determinate supponit sed illud est illud. v3. hoc caput habens oē caput habet qd est falsum. **C** Item si sic arguit. omne caput habens aliqd caput no habet igit nullum caput habens aliqd caput habet. negat consequentia. nec recte arguit per istas regulas negone postposita. q: negō debet immediate subsequi subim vniuersalis ppter rea bene sequit: omne caput habens non aliqd caput habet igit nullus caput habes aliqd caput habet: pna est bona: sed antecedens est falsus. **C** Uterius si sic argi. hoc caput no habens est aliqd caput habens: et hoc caput non habens est aliqd caput habens: et sic de singulis igit nullus caput habens est aliqd caput habens: negatur consequentia. nec arguit a singularibus ad vniuersalem suam: q: vniuersalis e negatina singulares vero affirmatiue: q: negō non cadit supra verbum ppter interpositionem suam subo: sed bene sequit non hoc caput habens est aliquid caput habes nec hoc nec hoc. et sic de singulis igit nullum caput habes et c. Similiter sequit hoc caput habens no aliquid caput habet et hoc. et sic de singulis. igit omne caput habens no aliquid caput habet: consequentia est bona sed ans est falsus pro qualibet singulari. **C** Ad tertium argumentum respondeo concedendo illa consequentiam nulla ppositio singularis e vera igit ista ppositio singularis no est vera demonstrando totum consequens per subim eiusdem. Et vterius cu3 dicitur antecedens potest esse verum sic significando pmarie et consequens no: igit consequentia illa no v3. concedo consequentiam antecedens et consequens: non tamē dico q argi per regulas: q: illud consequens no est singularis illi vniuersalis: eo q illi vniuersalis no est ppositio insolubilis: et singularis: ita singulares. n. isti vniuersales sunt iste ista singularis non est vera et ista singularis no est vera. et sic de singulis vbi per pronomem demonstratiuū demonstrat distincta singularis ab illa cui e pars. **C** Et si argueret contra istam rōnem sic. tu pcedis illam consequentiam et illa cō

sequentia est impossibilis igit tu concedis impossibile: et per consequens male respondes. nego istam vltimā consequentiam: sed oportet addere q de ista consequentia habes conceptum impossibilem qd in pposito negatur. Cui negant hmoi consequentia tu concedis impossibile no obli gatus igitur male respondes. Tu concedis impossibile scitum a te esse impossibile igitur male respondes: sed bene sequit tu pcedis ipole de quo habes pceptū impossibilem igit male respondes. **C** Vel aliter pot dicitur cum dicit tu concedis illam consequentiam et illa est impossibile igit tu concedis impossibile: negat minor: q: h ista consequentia no possit esse bona sic significando pmarie non tamē sequit q illa sit impossibile: sicut non sequit hec ppositio non pot esse vera sic significando igit ipsa est impossibile. antecedens. n. est verus de. a. et consequens falsum. q: si. a. est impossibile et suum contradictorium est igit suus contradictorium est necessarium v3. ista singularis est vera qd falsum est. **C** Similiter hec ppositio in mente tua: in non es est possibilis: et tamen no pot esse vera: imo concedo q alique due ppones oino conuertitur: et tamē vna pot esse vera et reliqua no: pz de istis duabus tu non es: et tu no es quarum vna sit in voce vel scripto: et reliqua in mente tua.

Quarta regula est ista: ab indefinita ad suā particularem tam affirmatiue q3 negatiue est bonū argumentum. Unde bene sequit: aial currit ergo aliqd animal currit et e contra: etiam sequit aliqd animal no currit igit animal no currit et e contra. Et notanter dico: ad suam particularem vel indefinitam. q: ista consequentia no v3. hmo est aial igit aliquis hō est animal. nam pposito q no esset aliquis masculus in mundo ans esset verum sine pte ista ergo no est particularis istius indefinite. ppter restrictōem subiecti a signo sed istius hō masculus est aial: vel isti vir est aial: sed istius indefinite particularis e ista aliqd ens qd e hō est aial. **C** Similiter ppter eam deca3 no sequit. aliqd hō no est aial igit hō no est aial sed hō sequit igit hō masculus non est aial. **C** Contra ista regulam argi sic. no sequit hō est spēs igit aliqd ens qd e hō e spēs: et hic argi per regulam igitur. q: pna non valeat: ego pbo. nam ans est verum vt pz: eo q ille terminus hō est spēs et pna falsus. q: si aliqd ens qd e hō est spēs vel igit ille terminus ens qd e hō vel res significata per ipas. no ille terminus: cui sit terminus pplexus: nec e significatū isti eo q pte termini sunt spēs. Similiter pot argui cu3 determinatiōe signi mālter. vñ non sequit: si aliq3 homo est terminus cōis signo particulari determinatus igit hō masculus est terminus cōis signo particulari determinatus pz ans esse verum sine pte. **C** Secundo argi sic. no sequit aliqd impossibile no est hoies eē asinus. igit ipole no e hoies eē asinus. et h argi per regulam igit. q: pna no valeat pbat. ans est verum et pna falsus igit. pbat hoc no e hoies eē asinus de mōdando ista pponē hō e capra. et hoc e aliqd in ipole igit aliqd ipole no e hoiem eē asinus pz pna a resolūtiōe ad resolutionem: et q: pna sit falsus pbo. q: sequitur ipole no e hoiem eē asinus igit nec e hoies eē asinus pz pna p d. i. l. 2. perier mentas dicit qd ad ipole no sequit nec e esse. **C** Tertio arguit sic. multe sūt ppones pticulares q no hnt indefinitas igit regula falsa. pz pna ans pbat. de ista alter istoz currit vel de ista aliq3 istoz disputat hoc idē pz de istis aliq3 hō currit aliq3 hō mouetur. et sic de alijs infinitis. **C** Ad pmm rōnem substatendo iuxta vias cōem qd tm no e verum v3 nō existit realiter extra aiaz pcedēdo pna pna et nego ans v3. hō e spēs: et no sequit: hō e spēs igit hō e spēs: pp mutationē supponis. Si tm qrit q particularis correspondet huic indefinite: hō est spēs. dico q no sibi correspondet illa si aliq3 hō e spēs nec illa si aliq3 ens qd e hō e spēs cu3 q3 hō istarū sit falsa: eo q terminus compositus non pot eē species nec aliq3 istaz e particularis s3 indefinite. **C** Hoc sibi correspondet aliqd hō e spēs: q vera e sicut alia. **C** Idem hoc qd pz q illi no ouertunt si aliq3 hō e terminus cōis signo particulari determinatus: et si hō masculus e terminus cōis signo particulari determinatus: nec aliq3 istaz e particularis s3 q3 indefinite. et pte correspondet hō particularis aliqd si aliq3 hō e terminus cōis signo particulari determinatus. et vo correspondet aliqd si hō masculus est

termin⁹ cōs signo particulari determinat⁹. et sic p ordine
in alijs dicat: qd particularis huius li aial est gen⁹ ē ista aliqd
li aial est gen⁹: et non li aliqd animal est genus. Ad se/
condam nego illam psequentiā: aliqd impossibile non est
hominem esse asinū igitur impossibile nō est hominem esse
asinū. qz nō argt per regulam: eo qd hec impossibile nō
est homines esse asinū est modalis de sensu cōposito ideo
non alicuius quātitatis. Et si querit de indefinita ist⁹:
dico qd est ista: ens impossibile nō est hoīem esse asinū:
que ita vera est sicut aīa: sed hec est falsa impossibile nō ē
hominem esse asinū: nō ppter hoc qd sequat ex ipse ne
cesse est hominē esse asinū: qz Arist. noluit qd ad impos/
sibile non sequeret necesse esse nisi quando negō pncipalr
caderet super copulam pncipalem sed quando coniungit
verbo infinitiui modi: ppterea bene sequit impossibile ē
hominem non esse asinū igitur necesse est hoīem esse asi/
nū. Unde satis est manifestum qd nō sequit: impossibile
le nō est te currere igitur necesse est te currere. pns. n. p̄t eē
falsum et antecedens verū: eo qd h ppositio nō est necessa/
ria tu curris que pmarie significat te currere. S3 bene se/
quitur impossibile est te nō currere igitur necesse est te cur/
rere. sed antecedens est falsū. Et si querit quare ista ē
falsa impossibile nō est homines esse asinū. dico qd ē fal/
sa ppter suam officiantem falsā. v3. hec ppositio non est
impossibilis homo est asinus que sic pmarie significat.
Ad tertium respōdetur qd quelibet istarum particula/
rium habet suam indefinitā: et si non imēdiate sibi cōres/
pondent: sicut illa aliqd animal currit. que habet istā ani/
mal currit: de cōsimilibus extremis sufficit qd habeat vñā
secum conuertibilem vel que conuertet cum imēdiate et
ppria: si aliqua talis ex abundantia terminorū reperietur.
huic ergo ppositioni alter istorū currit correspondet h
indefinita: masculus istorum currit. Similiter altera istā
currit. femina istarū currit: et huic ē: alterū istorū cur/
rit: hoc ens istorum currit. Unde in quocunqz genere est
signum particulare duorū in eodem genere debet eē ter/
minus grāmaticus p̄falis numeri supponens precise pro
illo genere. Unde dato qd essent duo homines sor. et her/
ta que currerent: hec esset falsa. altera istorum currit sed h
esset vera alterū istorū currit. Unde sicut in casu isto hec
est falsa isti masculi currunt ita hec ē falsa alter istorū currit.
qz ex ipsa sequit qd alter istorū masculorum currit qd ē fal/
sum in casu isto: eo qd h3 hec sit vera isti currunt: non tamē
hec est vera isti masculi currunt. qz isti nō sunt masculi. ex
quo sequit qd isti currunt. et tamen nec isti masculi currūt
nec iste mulieres currunt. Et similr isti sunt homines et
tamen nec sunt viri nec mulieres. Et Item sequitur qd isti
currunt et tamē nullus istorum mouet. Et p̄mū p3 et
scdm s̄tr qz suum contradictorium est falsum. v3. aliquis
istorum currit. qz ex ipso sequit qd ipsi sunt masculi: qd est
falsum. Sed bene concedo qd alterum istorū currit. qz li
istorum sumit in neutro genere et indifferenter pro vtroqz
sexu sup̄dit sicut et signū particulare a quo regit. Et etiā
sequit qd isti currunt et tamen nullus istorū currit. nec ali/
qua istarum currit nec aliquis istarum nec aliqua istorum
currit. p3 iuxta dicta qz ex quolibet istorū sequit inconue/
niens. Et Sicut hec ergo est falsa alter istorū currit. ita et
hec masculus istorum currit. Et sicut hec est falsa aliqua
istorum currit ita et hec est falsa que est eius indefinita v3.
vir istorum currit. Et Item sicut hec est falsa altera istarū
currit ita et ista sua indefinita femina istarum currit. et sicut
hec est falsa aliqua istarū currit ita et ista sua indefinita mu/
lier istarum currit. Et Item sicut hec est vera alterū istorū
currit vel ista aliqd istorū currit ita et ista sua indefinita ens
istorum currit. Ad alias ppositiōes p̄positas. v3. ali/
qualis homo currit. dico qd sua indefinita est ista homo q
lis currit. Similr istius particularis aliquale animal mouet
est indefinita h aliquale mouet. Et Item indefinita istius
particularis aliquantis homo currit est ista: homo q̄tus
currit et istius aliquantis homo currit est hec homo quanta
currit et istius etiā aliquantis animal mouetur indefinita.
est hec animal quantum mouet. et sic de alijs omnibus suo

modo ab hijs sumendo exempla.

Capitulum de figura.

Item de quantitate ppositionum iam restat
eadem in figura ppria que de inesse vocat
aliquant collocare. Pono ergo regulas q
bus pateat modus situatōis ipsarū. Et p̄ma
regula est ista vniuersalis affirmatiua et
vniuersalis negatiua de p̄similib⁹ extremis
debite supponētibus sunt cōtrarie in figura et econtra vni/
uersaliter implicite vel explicite: vt omne animal est suba nul/
lum animal est suba. Et notanter dico extremis debite
supponentibus. qz si extrema non supponerēt precise pro
eodem vel p̄cise pro eisdem illa non essent cōtraria sicut il/
la omnis homo est animal: et nullus homo est animal: eo qd
suba non supponunt precise pro eisdem. vnde li homo in
vniuersali affirmatiua supponit indifferenter pro vtroqz se/
xu sed in negatiua solum supponit pro sexu masculino ra/
tione signi vniuersalis determinantis et restringentis ipz:
qd autē illa non sint contraria patet: eo qd possunt esse siml
vera significando p̄marie: posito qd non esset aliquis ma/
sculus sed precise serus femininus. Dico etiā de extre/
mis debite supponentibus. qz ad contrarietatem logicalem
requirit qd terminus non distributus in vna distribuitur
in alia. dato qd fuerit capax confusionis. propterea ista non
sunt contraria omnis homo animal est omnis homo ani/
mal non est: eo qd quelibet earū est vera: vt patet in descē/
su. et hoc contingit quia predicatus nullibi distribuitur: con/
trariū ergo istius omnis homo animal est est illud omnis
homo non animal est: vel istud non homo animal est et con/
trariū istius omnis homo animal non est est istud omnis ho/
mo omne animal est. Et Similiter contrariū istius cuius/
libet p̄dicationis altera pars est vera: nō est illud cuiuslibet
contradictionis altera pars nō est vera: dato qd rectus te/
neat se a parte p̄dicati. qz quelibet istarum est vera. S3
contrariū p̄ime est ista cuiuslibet contradictionis nō al/
tera pars est vera: vel illa: nullius cōtradictionis altera ps
est vera. Contrarium sc̄de est illud cuiuslibet contradi/
ctionis omnis pars est vera. Et Item ista nō sunt p̄traria
cuiuslibet homini homo cōcludit et cuiuslibet hoī homo nō cō/
cludit: qz li homo nullibi distribuit certum est qd si quilibz
homo concluderet sibi ipsi et nulli alteri quelibet istarum
esset vera qd est contra naturam cōtrariarū. Contrariū
ergo p̄ime est ista cuiuslibet homini non homo concludit: et
contrarium secunde est ista cuiuslibet homini omnis homo
concludit. Et Item ista non sunt cōtraria: omnem homi/
nem homo videt et omnem hominem homo non videt.
qz rectus nullius distribuitur. dato enim qd omnis homo
videret se et nihil aliud a se vel partē eius. p3 veritas vtri/
usqz qd est contra naturam cōtrariarū. Contrariū ergo
p̄ime est hoc omnem hominem nō homo videt. Contra/
rium vero secunde est illud omnes hominē omnis homo
videt. Et Item ista non sunt contraria ab omni homie ho/
mo differt et ab omni homie homo non differt: ppter di/
ctam causam: certum enī est qd quelibet istarum est vera
qd non compatit natura contrariarū. Contrarium ergo
p̄ime est illud: ab omni homine nō homo differt et contra/
rium sc̄de est illud ab omni homine omnis homo differt.
Eodem modo est dicendū in quibuscunqz tam in name/
ro plurali q̄ in numero singulari. Et Alterius ponebatur
in regula ista particula et econtra implicite vel explicite: ad
denotandū qd non sequitur: ista sunt contraria igitur vna
est vniuersalis affirmatiua et altera vniuersalis negatiua.
Unde ista sunt contraria quibet est ens et nihil est ens: qua/
rum nulla est alicuius quantitatis nec suba sunt similia nec
conuertibilia: in p̄ma enim subicitur ille terminus quilibz:
et in sc̄da li nihil: quorū vnū alteri repugnat: sed sufficit
qd ista sunt quāta implicite. hec enim quilibet est ens ē im/
plicite vniuersalis affirmatiua quia subōdinatur in mente
huic vniuersali affirmatiue quibet est ens: hec etiam
nihil est ens: est implicite vniuersalis negatiua: qz subōdi/
dinatur in mente huic vniuersali negatiue nullum ens est
ens. Et sic ista sunt quāta implicite ita subiecta implicite

sunt similia & conuertibilia. vt p3 discurrendo per subordi-
nationē. Et hijs pot̄ correlarie cōcludi q̄ aliq̄ sunt h̄ria
nullius quātitatis carentia extremis & copula. probatur. &
capio istas duas copulatiuas. omne animal est suba & econ-
uerso. nullum animal est suba & eonuerso. tunc p3 q̄ li ecō-
uerso sumptū in p̄ma copulatiua & li eonuerso in sc̄da co-
pulatiua sunt h̄ria. q̄ p̄mū significat p̄marie oēm subam
esse animal. & sc̄dū significat p̄marie nullas subam esse animal.
& per h̄is ambo significat p̄marie significata h̄ria. & tñ nō
sunt alicuius quātitatis. imo carent extremis & copulati-
ue est manifestū: tamen non obstante isto illa sunt quāta
v̄ p̄licite & h̄nt extrema & copulatiua & conuertibilia vt p3:
in mentalibus. p̄positionibus q̄bus iste in mēte subordi-
nat̄ vbi tamē p̄ponerent̄ due p̄positiones que nec explicite
tue nec implicite essent quāte sicut sunt exclusiue & excepti-
ue nunq̄ nomen h̄rietatis debent assumere. Et h̄ adhuc
fuerint quāte. simulq̄ formalr̄ repugnātes dūmodo ex-
trema implicite vel explicite non sint similia. p̄positiones ad-
inuicem p̄trarie nominari non debent: sicut p3 de istis: oīs
homo est animal nullum r̄sibile est animal: certum est q̄ for-
malr̄ repugnant non tamē sunt contrarie rōne suborūm
implicite vel explicite dissimilia. Similr̄ iste due omnis
homo currit & omnis homo non mouetur formalr̄ repu-
gnant non tamen sunt contrarie. q̄ p̄dicata nec implicite
nec explicite similia sunt. Et h̄z iste p̄positiones semper
fuit homo & nunq̄ fuit homo: contrarie sunt & tamē non
sunt alicuius quātitatis nec suba sunt similia. imo formalr̄
opponunt: non tamen dico quin ille sint implicite alicuius
quātitatis. q̄ subordinant̄ istis aliquam in quātitatē. v3.
omni tempore fuit homo & nullo tēpore fuit homo: con-
cedo etiam q̄ suba istarum sunt implicite similia eo q̄ in
mente continue subicit̄ li tempore. Unde pro toto si p̄po-
nit̄ mihi ista semper fuit homo. concedo eaz. Et si quera-
tur nunq̄d sit alicuius quātitatis v3. implicite. & q̄d est sub3
implicite dico q̄ illa est v̄is implicite & subm̄ implicitum
est li tēpore: & signū vn̄uersale implicitū est li omni. Et
sic p̄sequenter ad istas & ad quācūq̄ aliam que non est ex-
p̄licite alicuius quātitatis vel que caret extremis dicat̄ si-
cut ad mentales dūmodo determinatio fuerit distractiua
per istos terminos implicitū vel implicite. quare &c.

Secunda regula est ista: vn̄uersalis affirmati-
ua & particularis vel indefinita negati-
ua aut vn̄uersalis negatiua & v̄is negatiua particularis v̄
indefinita affirmatiua de cōsimilibus extremis debite sup-
ponentibus sunt h̄dictorie in figura & eontra: vn̄uersalr̄
implicite vel explicite vt omne animal est suba aliq̄d ani-
mal non est suba. Similiter ista sunt contradictoria: nullus
animal est suba & aliquod animal est suba. & notanter dixi
extremis debite supponentibus: q̄ ad veram contradi-
ctionem requirunt̄ duo quātum ad suppositiones: p̄mū
q̄ extremum non distributum in vna in alia implicite vel
explicite distribuatur & eontra dūmodo fuerit capax cō-
fusionis: p̄pterea ista non sunt contradictoria: quib3 homo
animal est & alicuius homo animal non est: p̄pter veritatem
vtriusq̄ q̄d repugnant legi contradictoriarum. & hoc con-
tingit q̄ non dat̄ contradictio. q̄ predicatū cum sit termi-
nus cōis nullibi distribuatur: contradictoriū ergo p̄me est
illud alicuius homo nullum animal est & contradictoriū
sc̄de est illud quilibet homo omne animal est. Et h̄z ista
non sunt contradictoria quilib3 homo animal non est & ali-
quis homo animal est eaz ambo sint simul vera. Sed cō-
tradictoriū p̄me est illud alicuius homo omne animal est
& contradictoriū sc̄de est illud nullus homo animal est
vel illud quilibet homo nullus animal est. Et h̄z dato q̄
rectus subiectus obliquus teneat se ex parte p̄dicati ista
non sunt contradictoria cuiuslib3 h̄dictionis altera pars
est vera & alicuius contradictionis altera pars non est ve-
ra: p̄pter cuiuslibet earum veritatē. & alterum extremū
vel partem p̄dicati non distributam: sed contradictoriū
p̄me est illud alicuius contradictionis non altera pars est ve-
ra: & contradictoriū sc̄de est illud alicuius contradictio-
nis quilibet pars est vera. Similr̄ ista non sunt contradi-

ctoria: cuiuslibet contradictionis altera pars non est vera: &
alicuius h̄dictionis altera pars est vera. q̄ ambo sunt simul
vera. Sed contradictoriū p̄me est illud alicuius cōtradi-
ctionis quilibet pars est vera & cōtradiotiū sc̄de est il-
lud nullius contradictionis altera pars est vera. vel illud
cuiuslibet cōtradiotiū non altera pars est vera: & sic cō-
sequenter in oibus alijs dicatur. Et nota tamē q̄ nō op3
semper terminū non distributum in vna in alia distribuī.
Et hoc quādo talis terminus nō est distribuibilis: sicut hic
quilib3 homo est iste homo: alicuius hō nō est iste homo:
p3 q̄ li iste homo nullibi distribuī. hoc etiaz contingit de
termino distribuibili qui est pars sub3: q̄ nullibi stat deter-
minate vel confuse tm̄: sicut hic omne videns oēm homi-
nem est animal: aliq̄d videns omnem hominē est animal.
p3 q̄ li hoies vtroub3 stat p̄fate & distribuī. Et h̄z dicē-
do: oē ens nō hō ē suba: & aliquod ens nō hō ē suba li hō
vtroub3 distribuī p̄ negationes infinite tentā. Ita ergo: q̄
extrema vtroub3 distribuant̄ est inconueniens q̄ nullibi
distribuant̄ est inconueniens: q̄ partes extremorū distri-
buant̄ vtroub3 non est inconueniens. sed q̄ nullibi distri-
buantur est inconueniens intelligēdo semper de terminis con-
fundibili. quare &c. Et sc̄dū q̄d ad veram contradictio-
nem requir̄ q̄tū ad suppositionem est q̄ extrema impli-
cite vel explicite: p̄cise pro eodem vel pro eisdem suppo-
nant: sicut in p̄ma regula dicebatur: p̄pterea ista non sunt
contradictoria: omnis homo ē animal & alicuius homo nō
est animal: q̄ possunt ambo simul esse vera supposito q̄
non esset alicuius masculus. Ratio autē quare nō sunt cō-
tradictoria est q̄ suba non p̄cise pro eisdem supponunt:
in p̄ma enim li homo idifferenter supponit pro vtrc3 se-
ru & in sc̄da solūmodo pro sexu masculino. Contradictio-
riū ergo p̄me est illud homo non est animal vel illud ali-
quod ens homo non est animal: quoz q̄dlibet est impos-
sibile. Et contradictoriū sc̄de est illud quilibet homo
est animal: ponebat̄ in regula iterum vna particula. v3. &
econtra implicite vel explicite ad denotandū q̄ nō sequit̄
ista sunt contradictoria in figura. ergo vna earum est vn̄-
uersalis & reliqua indefinita vel particularis &c. quia ista
sunt contradictoria in figura nihil est homo & aliquod est
homo: & tamen nulla istarum est alicuius quātitatis nec
suba sunt similia: imo dissimilia v3 ad contradictionem:
sed sufficit q̄ ille se habeant implicite sicut contradictio in fi-
gura requirit. hoc enim nihil est homo: ē implicite vn̄-
uersalis negatiua: cuius subm̄ implicitū est li ens subordinat̄
.n. huic negatiue nullus ens est homo: in qua explicite su-
bicatur li ens: eodem modo dicat̄ ad istas: aliquid est ho-
mo: quod est implicite vn̄uersalis cuius subm̄ implicitū
est li ens. Consimiliter dicatur ad istas: semper fuit homo:
alī non fuit homo: q̄ non sunt quante nec suba sunt simi-
lia sed sunt implicite quāte & suba sunt implicite similia: vt
patet procedendo ad mentales p̄positiones q̄bus ille sub-
ordinantur. Et h̄z ergo potest inferri ista conclusio q̄
aliqua sunt contradictoria in figura. & tamen non sunt quā-
ta: imo carent extremis & copula. vt patet in istis: oē ani-
mal est suba & eonuerso aliquod animal non est suba & ecō-
uerso. Certum est q̄ li eonuerso in p̄ma & li eonuerso in
secunda sunt contradictoria quoz nullus est alicuius quā-
titatis: imo nullum eozum habet extrema vel copulatiua: &
sic p3 q̄ duo maxime similia in voce vel in scripto sunt cō-
tradictoria adinueniunt̄ implicite tamen sunt maxime dissimilia: eo q̄ implicite sunt quāta dissimilia & extrema similia.

Tertia regula ē ista: vn̄uersalis affirmatiua & par-
ticularis vel indefinita negatiua de cōsimi-
libus extremis debite supponentibus sunt subalterne in
figura & eontra implicite vel explicite: propterea iste sūt
subalterne: quilibet homo est animal. alicuius homo ē ani-
mal. & iste similiter: nullus homo est animal & alicuius ho-
mo non est animal. Dico enim debite supponentibus: q̄
oportet extrema implicite vel explicite supponere p̄cise
p̄ eodem: si non fuerit nisi vn̄icum suppositum: & si plura
p̄cise p̄ eisdē: id eo ista non sunt subalterna: oīs hō ē animal.
aliquis hō ē animal. q̄ dato q̄ nō esset aliquis masculus v̄is eza

etiam particularis subalterna falsa quod est contra nam sub/alternarum. Ratio autem quare iste non sunt subalterne est propter suba non precise pro eisde supponenda. Subalternum ergo prime est illud homo est animal. et si postulat particularis dicitur illa: aliquid ens homo est animal. Subalternus vero secunde est illud quilibet homo est animal. Propter eandem causam ille non sunt subalterne: nullus homo est animal et homo non est animal. quod tunc vltis esset possibilis et subalterna indefinita vel particularis impossibilis: quod iterum legi repugnat subalternarum. Subalterna ergo prime est illa aliquid homo non est animal et subalterna secunde est illa: non homo est animal. Tercium ponitur in illa particula. debite supponitur: quod in subalternis requiritur quod predicata implicita vel explicita uniformiter supponant quo ad mobilitatem vel immobilitatem. si si predicatum uniformiter stat consistit et distribuitur et predicatum alterius et si predicatum uniformiter stat in mobili et in immobili supponatur sine distributione. Propterea ista sunt subalterna quilibet homo est animal et aliquid homo est animal. quod predicatum utrobique supponit eodem modo. Tercium ista sunt subalterna: quilibet homo omne animal est aliquid homo omne animal est. quod predicata utrobique mobilitate supponunt. Quartum ista sunt subalterna nullus homo est animal. aliquid homo non est animal. quod predicata uniformiter mobilitate supponunt. Propterea ista non sunt subalterna: quilibet homo animal non est et aliquid homo non est animal: quod tunc vltis esset vera et particularis subalterna falsa: quod est contra nam subalternarum. Sed subalterna prime est ista aliquid homo animal non est. et subalterna secunde est illa nullus homo animal est vel illa quilibet homo non animal est. Et iste non sunt subalterne quilibet homo non animal est et aliquid homo animal non est. quod tunc duo dictoria adinuicem essent simul vera quod est impossibile ad bonum intellectum. probat consequentia. quod si illa particularis est subalterna illius vltis negatione: et illius vltis negatione negatione dictoria est illud quilibet homo animal est igitur: tunc illa essent dictoria quilibet homo animal est et aliquid homo animal non est: sed ambe sunt simul vere igitur. Ultimo ponitur illa particula et contra. implicita vel explicita. ad denotandum quod alique propositiones sunt subalterne que non sunt alicuius quantitate: sicut per de illis quilibet est homo: aliquid est homo: nihil est homo et aliquid non est homo: sed sufficit quod implicita se habent sicut subalterna in figura requirunt. Et ex quo infero ut sepius sententiarum est illarum quod alique propositiones sunt subalterne nullius quantitate: imo careres extremis et copula: per sic dicendo omnis homo est animal et e converso: homo est animal et e converso quod si e converso in prima et si e converso in secunda sunt subalterne: propterea: et tamen non sunt alicuius quantitate: imo carent terminis et copula. Quintum sic dicendo nullus homo est animal et e converso aliquid homo non est animal et e converso. quod illa duo e contra sunt subalterna. ut patet perspicendo metales quibus subordinantur.

Quarta regula est ista: particularis vel indefinita affirmativa et particularis vel indefinita negativa de consistibus extremis debite supponitur sunt sub prime in figura: ut aliquid homo est animal. aliquid homo non est animal. animal est homo: et animal non est homo: et notate debite supponitur: quod in sub huius operibus suba uniformiter supponere et predicata difformiter quo ad mobilitatem vel immobilitatem. ita quod si predicatum vltis stat in mobili reliquitur alterius de stare immobili: et contra: propterea ista non sunt sub prime aliquid homo animal est et aliquid homo animal non est. quod dato illo sequeret verificatio dictoria: quod si illa sunt sub contraria: et subalternum illius: homo est animal est illud quilibet homo animal est igitur ista sunt dictoria: quilibet homo animal est: et aliquid homo animal non est et ipsa sunt simul vera igitur. Ratio autem quare illa non sunt sub prime est: quod predicatum nullibi distribuitur. Sub prime ergo prime est illud: aliquid homo nullum animal est et sub prime secunde est illud: aliquid homo omne animal est et sic. Dico etiam istam particulam debite supponitur. quod operibus extrema sub prime implicita vel explicita pro eodem vel pro eisde supponere. ut prius dictum est. Donebat vltimo ista particula contra implicita vel explicita propter eandem causam. Juxta hoc est notandum quod propositiones singulares non autem se habent in figura sua nisi dictoria

rie. nisi enim prime nec subalterne: ut iste homo currit iste homo non currit. et si suba fuerit terminus compositus de variis contradictorium per negationem precedentem toti. Unum dictorium istius: iste homo vel asinus est homo: non est illud: iste homo vel asinus non est homo sed illud non iste homo vel asinus est homo. quare et.

Capitulum de equipollentiis.

Equipollentia est equialentia duarum propositionum quarum quilibet est alterius illativa. ut per hunc versum. pro contradictio. post per postquam subalter. pro cuius declaratione ponuntur tres regulas. Prima est negatio proposita propositi exiit in figura facit equialentia suo dictorio vltimo quod propositum ex hiis est suum dictorium. verbi gratia hec propositio non nullus homo currit equipollentia isti aliquid homo currit: et hec non aliquid homo currit. equipollentia huic: nullus homo currit. Item hec non quilibet homo currit equipollentia isti aliquid homo non currit. et hec si non aliquid homo non currit equipollentia isti quilibet homo currit. Et notanter dicitur vel propositum ex hiis est suum dictorium. quod ita bene sunt dictoria illa: non quilibet homo currit et quilibet homo currit sicut illa quilibet homo currit: et aliquid homo non currit et iuxta eadem allegatum non est verius dicitur quod proponere negationem toti. Contra istam regulam arguitur sic. et capio istam propositionem non quilibet homo currit. et arguo sic: negatio facit equipollentia suo dictorio ergo negatio facit equipollentia dictorio ipsi negationis. vel facit illam: quilibet homo currit. equipollentia suo contradictorio vel facit hanc. non quilibet homo currit. equipollentia suo dictorio: consequentia videtur bona: et omnis est falsum. igitur quod ans sit falsum per quod quilibet parte et primo proposita: eo quod nulla negatio equipollentia suo dictorio: nec aliquid propositio equipollentia dictorio negationis. Cum illa non sit nec possit esse propositio. per etiam pro secunda parte et tertia eo quod ex vno oppositorum non includente dictionem non sequitur aliquid formaliter. Secundo arguitur sic. ista propositio non vltimo nullus homo est grammaticus igitur aliquid homo est grammaticus et hic arguitur per regulam igitur: quod consequentia non valeat per propositio quod nihil sit grammaticus: ans est verum et omnis falsum. Tertio arguitur sic. ista duo non equipollentia non omnes apostoli dei sunt duodecim. et aliquid apostoli dei non sunt duodecim igitur: per consequentia. et antecedens probatur: quod secunda est vera et prima est falsa. ut per assignando eius dictoria verum. vltimo omnes apostoli dei sunt. et. Ad hoc respondetur ad primum cum dicitur non quilibet homo currit: hec negatio non facit equipollentia suo dictorio concedo nec hoc est contra regulam. quod cum hoc stat quod negatio proposita alicui propositioni facit equipollentia suo dictorio referendo si suo ad si alicuius propositio et ex hoc non sequitur quod negatio proposita alicui propositi facit illam equipollentia suo dictorio: sed bene sequitur quod negatio proposita alicui propositi facit compositum ex illa et propositio equipollentia suo contradictorio: referendo relationem ut prius. Et hoc ergo patet quod negatio proposita alicui propositi facit equipollentia suo contradictorio: et tamen nulla negatio facit equipollentia suo contradictorio. Ad secundum respondetur quod hec nullus non homo est grammaticus: non equipollentia isti: aliquid homo est grammaticus: cum prima sit negativa et secunda affirmativa: nec propter hoc arguitur contra regulam eo quod secunda negatio infinite tenetur. quia ponitur inter adiectivum et substantivum quod tamen non deberet secundum regulam. Et si ex hoc dicitur quod aliqua est propositio. et tamen negatio preposita illi non facit equipollentia suo contradictorio. concedo consequentiam: eo quod ista est bimoda: non homo currit. si enim dicitur non homo currit enunciatio negativa est. et per omnia nulli equipollentia. Si enim dicitur: nihil non homo currit: vel nullus non homo currit: negatio prima que prius stabat parte negatione iam stat infinite: propter causam dictam. et sic nulli equipollentia saltem secundum modum equipollentie hic verificata. vltimo quod negatio preposita negatione proposita facit equipollentia affirmatine. Et negatio preposita affirmatine facit equipollentia negatine: sed non sic potest dici de ista: non nullus homo currit eo quod ibi negatio non ponitur iter

partes extremi nec inter adiectiuum & substantiuum &c.
Cad tertiu[m] respondetur q[uo]d in ista propositione: o[mn]es apo-
 stoli dei sunt duodecim: si omnes p[ot]t teneri collectiv[e] & di-
 v[er]sive: si d[iv]ersive. sic nego eam: & concedo istam: non om-
 nes apostoli dei sunt duodecim: & istam similiter cui equi-
 valet: aliqui apostoli dei n[on] sunt duodecim. Si autem te-
 netur collectiv[e] concedo eam: & nego istam: non omnes
 apostoli dei sunt duodecim: nec tunc equipollet isti aliqui
 apostoli dei n[on] sunt duodecim: quia in vniuersalibus qua-
 rum suba & signa tenent collectiv[e] non reperitur immedia-
 ta contradictio: & particularis: sed vna impropria que equi-
 pollet illi si reperiretur vel saltem sue metali. contradicto-
 riam ergo istius: omnes apostoli dei sunt duodecim: est il-
 lud aliqui apostoli qui sunt omnes apostoli n[on] sunt duode-
 cim: que falsa est sicut ista cui equivalet n[on] omnes apo[sto-]
 li dei sunt duodecim: & si ex hoc c[on]cluditur q[uo]d vniuersalis
 affirmatiua & particularis negatiua de c[on]similibus extre-
 mis supponentibus precise pro eisdem & opposito modo
 non sunt c[on]tradictorie: concedo consequentia[m]. Videtur. n.
 de istis: omnes apostoli dei sunt duodecim: & aliqui apo-
 stoli dei n[on] sunt duodecim: vbi si omnes in prima tenetur
 collectiv[e]: nec ista c[on]clusio est contra dicta in alio capitulo:
 quia termini non debite supponunt in ambabus: in vna. n.
 subiectum stat collectiv[e] & in altera d[iv]ersive: quia signum
 particulare n[on] potest limitari ad sensum collectivum suu[m]
 subiectum: propterea additur eidem pronomem demonstra-
 tiuum. **E**t si querit[ur] que est contraria istius: omnes apo-
 stoli dei sunt duodecim tenendo li o[mn]es collectiv[e]: dicitur q[uo]d
 hec. nulli apostoli dei qui sunt omnes apostoli sunt duode-
 cim: & non ista nulli apostoli dei sunt duodecim. Quia signu[m]
 negatiuum vniuersale non potest collectiv[e] sumi nec suum
 subiectu[m] sic limitat sicut signum vniuersale affirmatiuum.
 Sed semper requiritur aliud a quo restrictio fiat: & si dici-
 tur: q[ui]e plus signum vniuersale affirmatiuum potest teneri
 collectiv[e] ex se ipso sine restringente q[uam] signu[m] vniuersale ne-
 gatiuum: dicitur q[uo]d non est alia ratio nisi natura affirmatiui
 eius est alterius nature q[uam] negatiuum & ec[on]tra. **T**ertius
 si querit[ur] de subalterna illi: omnes apostoli dei sunt duode-
 cim: dico q[uo]d est ista aliqui apostoli qui sunt o[mn]es apostoli dei
 sunt duodecim propter causam dictam. quia in vna subie-
 ctum stat copulatiue & in alia necessario d[iv]ersive propter
 defectu[m] restringentis tam signu[m] particulare q[uam] suu[m] subm.

Secunda regula est ista negatio post-
 posita vniuersali affir-
 mativ[e] vel vniuersali negatiue facit equipollere suo c[on]tra-
 r[io]: referendo relatiu[m] ad li vniuersali affirmatiua vel ne-
 gatiua. hec enim: quilibet h[omo] non currit: equipollet isti. nul-
 lus homo currit: & h[ic] nullus homo non currit. isti quilibet
 homo currit. **E**t sic vniuersaliter in alijs est dicendum.
Contra ista[m] regula[m] arguitur sic ex ipsa sequit[ur] q[uo]d nullus
 homo est animal igitur ipsa est falsa. antecedens probatur.
 sequitur quilibet h[omo] animal non est ergo nullus homo ani-
 mal est: patet c[on]sequenti[a] per regula[m] antecedens est veru[m]
 igitur & consequens: & vltra. nullus homo animal est igitur
 nullus homo est animal: patet c[on]sequenti[a] quia oppositu[m]
 contradictoriu[m] c[on]sequentijs repugnat antecedenti. **S**e-
 cundo arguitur sic: ista non equipollet. nulla chymera est
 nulla chymera: & quilibet chymera est aliqua chymera igitur
 regula falsa. patet p[ro]sequenti[a] & antecedens probatur:
 quia secunda est falsa vt patet. & prima est vera quia suu[m]
 contradictoriu[m] est impossibile v[er]o aliqua chymera & nulla
 chymera eo q[uo]d e[st] istius illatiua aliqua chymera est. **T**er-
 tio ex ista regula sequitur q[uo]d nullu[m] animal est homo igitur
 regula falsa antecedens probat. sequitur omne animal es-
 se homin[em] est falsum igitur omne animal esse homin[em] est
 non verum: & vltra o[mn]e animal esse homin[em] est non veru[m]
 igitur omne animal esse homin[em] non est verum patet con-
 sequenti[a] ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiua[m]
 de predicato finito. Tunc sic omne animal esse homin[em]
 non est veru[m] igitur nullum animal esse homin[em] est verum:
 patet consequenti[a] per regula[m] & vltra nullum animal esse
 homin[em] est veru[m] igitur nullum animal est h[omo]. **C**ad h[oc]

respondetur ad primu[m] negando consequentiam aducta[m]:
 & tunc ad argumentu[m]: nego illam consequentia[m]: quilibet
 homo animal non est igitur nullus homo animal est: nec ar-
 guitur per regula[m]: quia regula intelligit de negatione post-
 posita immediate subiecto & non predicato sicut fit in propo-
 sito. propterea bene sequitur: quilibet h[omo] n[on] animal e[st] igitur
 nullus homo animal est & ec[on]tra: s[ed] ex illa quilibet homo
 animal n[on] est sequitur illa. nullus homo omne animal est.
Cad secundum nego illam c[on]sequenti[m]. nulla chyme-
 ra est nulla chymera igitur quilibet chymera est aliqua chy-
 mera: antecedens enim pure est negatiu[u]m & consequens
 pure affirmatiuum vnius de sec[un]do adiacente formalit[er]
 illatiuum: nec arguit[ur] per regula[m]: q[ui]a ipsa intelligit de nega-
 tione que si per se esset sumpta sine cathegorematic[is] tenet[ur]
 & non cathegorematic[is]. Ad o[mn]e cu[m] d[icitur] nulla chymera est
 nulla chymera: negatio postposita a parte predicati cath[ed]-
 gorematic[is] tenet[ur]: eo q[uo]d per se sumpta non faceret propo-
 sitionem negatiuam: dicendo chymera est nulla chymera.
 ideo bene sequeretur consequens primu[m] si secunda nega-
 tio verbum p[re]cederet: dicendo nulla chymera nulla chy-
 mera est. **E**x hoc p[er] solutio plurimum argumentor[um]. n[on]
 enim sequit[ur]. nullum caput non habens est aliq[ui]d caput ha-
 bens igitur omne caput habens est aliq[ui]d caput habens.
Nec sequitur. nihil non id[em] sorti currit igitur omne id[em]
 sorti currit. eo q[uo]d negatio cath[ed] tenetur & n[on] sine cath[ed]
 oppo[si]teret enim per equipollentiam fienda[m] negatione[m] im-
 mediate subsequi subiectu[m]. propterea bene sequitur: nul-
 lum caput habens non est aliq[ui]d caput habens igitur om-
 ne caput habens est aliq[ui]d caput habens. Etia[m] sequitur:
 omne caput habens n[on] est aliq[ui]d caput habens igitur nul-
 lum caput habens est aliq[ui]d caput habens. **T**er-
 tio sequitur nihil id[em] sorti non currit ergo omne id[em] sor-
 ti currit. Et sic de alijs: p[er] ergo ex hijs ista non equivalere: nihil est
 nihil & quodlibet est aliquid: sed bene equivaler[et] nihil nihil
 est & quodlibet aliq[ui]d est. **I**tem sequit[ur] hanc esse falsam
 ex nihilo nihil fit. **E**t sequitur hanc esse falsam ex nihilo
 nihil fit: q[ui]a equivalet isti ex quolibet aliq[ui]d fit: q[uo]d est falsu[m]:
 quia ex isto instanti nihil fit. **E**t si p[er] hoc arguit[ur] q[uo]d in a-
 gister tractatum. concedit illa equipollere nihil est nihil:
 & quodlibet est aliquid. & **A**x. in primo p[ro]batorum conce-
 dit illa ex nihilo nihil fit. **C**ad istud respondetur q[uo]d magi-
 ster Petrus hispan[us] intellexit secundam negatione[m] p[re]ce-
 dere copulaz: & non subsequi: & vbi non sic intelligeret te-
 nendus n[on] foret. **C**ad **A**x. dico q[uo]d ipse intellexit secundam
 negationem subsequi verbu[m]: & non p[re]cedere: v[er]o: ex nihilo
 nihil fit: ex nihilo fit nihil: que vera est q[ui]a suum contradi-
 ctorium includit d[iv]isionem v[er]o ex aliquo fit nihil. **C**ad
 tertium respondetur: q[uo]d in omnibus illis argumentis mo-
 dus p[ot]t teneri in sensu composito vel d[iv]iso: si in sensu co-
 posito nego illam consequentiam. omne animal esse homin[em]
 non est verum igitur nullum animal esse homin[em] est verum:
 nec arguit[ur] p[er] regula[m]: eo q[uo]d negatio n[on] postposita in vni-
 versali affirmatiua vel negatiua cum vna illaz non sit alicuius
 quantitatis. imo solus modalis de sensu composito. Si au-
 tem modus tenet[ur] in sensu d[iv]iso. iterum nego consequen-
 tiam: nec arguitur per regula[m]: quia negatio p[er] immediate
 sequi subiectum. Unde subiectu[m] istius: omne animal esse
 homin[em] est veru[m]: ex li animal solum tenendo eam soluz
 in sensu composito & residu[m] tenet se ex parte predicati. id
 bene sequitur omne animal non esse homin[em] est veru[m]
 igitur nullum animal esse homin[em] est verum consequenti[a]
 bona sed antecedens est falsum.

Tertia regula est ista: negatio p[re]posita &
 negatio postposita p[ro]p[ri]e
 existenti in figura faciunt equipollere suo subalterno: refer-
 endo relatiuum vt prius. verbi gratia iste due equipollet
 non quilibet h[omo] non currit & aliquis h[omo] currit & iste simili-
 ter. non nullus h[omo] non currit & aliquis homo non currit.
Contra ista[m] regula[m] arguitur sic ex ipsa sequit[ur] q[uo]d iste due
 equipollet. non nullus h[omo] currit & aliquis h[omo] non currit: q[uo]d
 est falsum: & p[ro]ba[m] q[ui]a ipides p[ro]ponit & postponitur
 negatio. **S**ecundo arguitur sic: ista p[ro]ba[m] non valet non

quilibet homo omne animal non est igitur aliquis homo omne animal est et hic arguitur per regulam igitur: quod con- sequentia non valet: probatio antecedens est verum et con- sequens falsum igitur: quod consequens sit falsum patet de se: et quod antecedens sit verum probatur: quia suum oppositum est falsum: v3 quilibet homo omne animal non est: ex ipso. n. sequitur: quilibet homo nullum animal est: quod est falsum.

Tertio arguitur sic: ista duo equipollent non aliquis ho- mo necessario non est animal: et quilibet homo necessario est animal: quocumque enim dato falsa est ista propositio.

Ad ista respondetur ad primum nego quod ille equipolleat non nullus homo currit et aliquis homo non currit: et tunc ad argumentum negatio preposita et postposita etc. quero cui preponitur et postponitur negatio: si dicitur quod huic: ho- mo currit falsum est quod sibi postponitur: negatio. Imo que- libet earum sibi preponitur. Si dicitur quod huic nullus homo currit preponitur et postponitur nego adhuc hoc est falsum: immo precise preponitur: et per consequens equipollet isti aliquis homo currit ut prius dicebatur.

Similiter po- test responderi si arguitur quod hec. nullus homo non currit: equipollet isti aliquis homo non currit: querendo cui nega- tio preponitur et postponitur: si dicitur quod huic homo cur- rit et subalternum istius cum restringit si homo est illa qui- libet homo currit igitur equipollet illi: patet consequentia per hanc regulam. Si dicitur quod preponitur et postponitur nego huic homo non currit falsum est. Immo solum preponitur. Et si dicitur quod preponitur et postponitur huic. nullus ho- mo currit adhuc hoc est falsum. Immo solum eidem postpo- nitur: et sic patet qualitercumque dicatur equipollet illi quilibet homo currit. Et si querit nihil huic nullus homo cur- rit postponitur negatio quando dicitur. nullus homo non currit: dico quod sic. non intelligendo quod omnes terminos isti- us subsequatur negatio sed sufficit quod subiectum: et isto mo- do dicitur postponitur illi idest in illa.

Ad secundum argumē- tum nego illam consequentiam: non quilibet homo omne animal non est igitur aliquis homo omne animal est: nec ar- guitur per regulam: quia cum dicitur: negatio preposita et postposita: intelligitur de negatione postposita immediate subsequente subiectum qualiter non est in proposito: immo subsequitur predicatum: propterea bene sequitur non qui- libet homo non omne animal est igitur aliquis homo omne animal est: sed antecedens est falsum: quia suum contradic- torium est verum: v3 quilibet homo non omne animal est.

Si tamen querit cui equivalet ista: non quilibet homo omne animal non est. dico quod equipollet isti: aliquis homo animal est: et ratio nam capio istam quilibet homo omne animal non est. et patet quod istud est suum contradictorium ali- quis homo aliquod animal est: quia si esset illud aliquis ho- mo omne animal est. Tunc idem extremum vel confini- le non distribuatur in utroque contradictorium quod repugnat dictis superius de contradictoria. Si ergo contradictoria istius est hec: aliquis homo animal est igitur per negationem prepositam alteri fiet secum equipollentia dicendo: non qui- libet homo omne animal est quare etc.

Post hoc pa- tet responsio ad tertium argumentum: negando illam conse- quentiam: non aliquis homo necessario non est animal igitur quilibet homo necessario est animal: sed nec arguitur per re- gulam: quia oportet secundam negationem immediate sub- sequi subiectum ideo bene sequitur: non aliquis homo non necessario est animal igitur quilibet homo necessario est ani- mal: sed antecedens est falsum: quia suum contradictorium est verum. scilicet aliquis homo non necessario est animal.

Uterque autem dicta sunt pro declaratione eq- ualentium in figura de inesse possunt attribui equipollentie modalium continue subalternando versus priorem. Preterea post contra- pre postque subalter. In hoc igitur consistit fi- gura modalium quod necesse est esse. impossibile est esse. sunt contraria. necesse est esse et possibile est non esse sunt contradictoria impossibile et possibile sunt eodra- dictoria: possibile et possibile non. sunt sub contraria: necesse et possibile subalterna. impossibile et possibile non subalterna.

Alterius notandum quod negatio dicitur preposita: quando coniungitur modo et postposita quando coniungitur verbo infinitiui modi: preposita et postposita quando coniungitur eisdem: Si ergo queritur cui equipollet ista: non necesse est te esse: dico quod huic possibile est te non esse: et ista non possi- bile est te non esse equipollet isti. impossibile est te non esse omnes iste equivalentie tenent per primam regulam nega- tio preposita.

Item si querit cui equipollet ista necesse est te non esse. Dico quod huic impossibile est te esse et hec im- possibile est te non esse isti necesse est te esse: iste equipollen- tie tenent per regulam secundam: nego postposita etc. remo- uendo istas particulas in vniuersali: affirmatiua vel nega- tiua.

Tertio si queritur cui equipollet illa: non necesse est te non esse. Dico quod huic: possibile est te esse. Et hec simili- ter: non possibile est te non esse: equipollet isti: necesse est te esse.

Item hec non impossibile est te non esse equipollet huic possibile est te non esse. Et hec similiter non pos- sibile est te non esse. Illi impossibile est te esse: si fieri pos- set sine negatione omnes iste equipollentie tenerent per ter- tiam regulam nego postposita etc.

In hoc est notan- dum quod si contingeret negationem coniungi verbo principa- li non propter hoc haberes aliter respondere quam si nulla po- neretur negatio: ut si diceretur: cui equipollet ista: necesse non est te non esse: non aliter respondeatur quam sic dice- retur cui equivalet ista necesse est te non esse. Unde si- cut ponitur figura modalium sine iunctione negationis ad verbum principale: ita et altera fieri potest cum tali negatio- ne: sed non transuerso ad aliam. Unde iste sunt sub contra- rie: possibile non est te non esse et possibile non est te esse.

Iste sunt contradictorie: possibile non est te non esse et possibile non est te esse. et iste similiter possibile non est te esse et impossibile non est te esse: et impossibile non est te esse et necesse non est te non esse sunt contrarie.

Item possi- bile non est te non esse et impossibile non est te esse sunt sub- alterne: et iste similiter possibile non est te esse: et necesse est te esse. Et sic consequenter quocumque dicta sunt de negatione preposita vel postposita in alijs et in istis sunt similiter dice- da.

Alterius est notandum quare dixi quod negatio apposta modo est preposita et apposta verbo infinitiui modi est post- posita: quia sic dicendo: te non esse est possibile non equiva- let illi te esse est impossibile per regulam dictam: negatio pre- posita: quia non dicitur preponi immo postponi: sed bene sequitur: te esse est non possibile igitur te esse est impossi- bile per regulam dictam. Ita ergo quod quando dicitur te non es- se est possibile negatio postponitur: et quando dicitur te esse est non possibile negatio preponitur et per hunc modum le- uiter intelligi poterit figura modalium quare etc.

Capitulum de natura situatorum in figura.

In triplici natura solent propositiones reper- ri. Quaedam in materia naturali: quaedam con- tingenti et quedam in remota. Propositio in materia naturali est illa in qua predicatum est de essentia subiecti. et tunc predicatum est de es- sentia subiecti quando est terminus superior ad subiectum vel inferior: in recta linea predicamentali: aut quando est simile subiecto vel secum conuertibile: aut quod est diffinitio subie- cti: vel pars eius: intelligendo semper tam affirmatiue quam negatiue. Exemplum primum ut homo est animal. Exemplum secundum animal est homo. Exemplum tertium: homo est ho- mo. Exemplum quartum. homo est risibilis. Exemplum quin- tum. homo est animal rationale. Exemplum sextum. homo est ra- tionalis. Et sicut iste ita et eorum opposita se habent.

Pro- positio in materia contingenti est illa in qua predicatur ter- minus non conuertibilis cuius subiecto alterius predicatum ab eodem: ut homo est albus: vel aliquis potest esse bicubi- tus. et notanter dico terminus non conuertibilis: quia in ista homo est risibilis predicatur terminus alterius predicatum a subiecto et tamen est in materia naturali propter conuertibi- litatem subiecti cum predicato.

Ex isto sequitur quod sicut aliqua propositio affirmatiua contingens est in materia na- turali ita et aliqua propositio affirmatiua necessaria est in ma- teria contingenti. Prima pars patet de ista tu es homo

aut quilibet homo est animal. Et secunda pars de ista omne quod est homo est coloratus: vel omne animal est quale: quare quilibet est necessaria. vi patet. ¶ Propositio in materia remota est illa in qua predicatur unum desperato: de reliquo. ut homo est asinus vel bos est capra. vel albus est niger: aut sedens est currens. ¶ Ex quo sequitur quod sicut aliqua propositio in materia naturali est impossibilis et aliqua sicut in materia contingenti. ita et aliqua propositio necessaria est in materia remota. prima pars patet. De ista. homo non est animal. secunda pars patet de ista: animal non est coloratum. et tertia pars patet de ista. homo non est asinus que vera est et necessaria. In his visis potest leuiter declarari lex et natura cuiuscumque binarij existentis in figura.

Lex igitur est natura contrariarum talis quod si vna est vera reliqua est falsa et non e contra. Nunc. n. possunt due hie esse simul vere in quibuslibet terminis vel materia fuerint. ut patet per oia discurrendo: in materia remota nunquam possunt esse simul false: patet. hec. n. est falsa: quilibet homo est asinus. ideo hec est vera. nullus homo est asinus et e contra: sed in materia contingenti et in naturali possunt simul esse false. Unde iste sunt simul false quilibet homo est albus. nullus homo est albus. Omne animal est sedens. nullum animal est sedens. Etiam in materia naturali possunt simul esse falsa tam in preterito directa quam indirecta. Exempla de indirecta. Ut omne animal est homo. nullum animal est homo. Exempla de directa ut omne instans fuit ens. nullum instans fuit ens. omne instans ens erit aliquid. nullum instans ens erit aliquid. Et hoc dico sim ponentes verba substantiua de preterito vel futuro esse verba immediata quod si ponuntur esse verba mediata. Exempla non est ad propositum: quod tunc preteritum non est si ens nec si aliquid. non obstante isto ad hoc cum verbo de preterito duo hie in materia naturali et in preterito directa sunt simul falsa ut quilibet homo necessario est suba. nullus homo necessario est suba prima est falsa ut patet: et secunda similiter: quod si dicitur: istud est verum vbi aliquis homo necessario est suba: quod christus necessario est suba: et est aliquis homo igitur. ¶ Item si aliquid non placet exemplum theologicum summatim publicum tale. omne corpus necessario est suba nullum corpus necessario est suba prima est falsa: ut patet: quod hoc corpus te demonstrato non necessario est suba: Cuius sit corruptibile: Secunda est est falsa quod celus necessario est suba et celus est corpus igitur. ¶ Duo contraria preterita esse simul falsa in materia naturali vbi preteritum idem de eodem vel similibus: Exempla: quilibet suba contingenter est suba: et nulla suba contingenter est suba. patet. n. quod quilibet istarum est falsa. vbi tamen non poneretur talis determinatio nunquam posset probari duo contraria esse simul falsa in preterito directa aut eiusdem de se ipso vel consimili: ut quilibet homo est suba. nullus homo est suba. quilibet suba est suba: nulla suba est suba: et sic de alijs quibuslibet.

Lex et natura sub preteritis talis est quod si vna est falsa reliqua est vera et non e contra. nunquam. n. possunt esse simul false: quod dato opposito leuiter probat quod duo contradictoria sunt simul falsa quod est natura contradictoria. nunquam enim possunt esse simul vere. in materia remota hec. n. est vera homo non est asinus: ideo hec est falsa homo est asinus: et e contra et sic preteritum in alijs probando. ¶ Sed in materia contingenti vel naturali possunt esse simul vere. ¶ Exempla primi aliquis homo est albus: aliquis homo non est albus. ¶ Exempla secundi animal est homo: aliquod animal non est homo: et hec in preterito directa: ut homo fuit animal: homo non fuit animal: dato quod aliquis homo non primo sit. et cum verbo de preterito: ut aliquis homo necessario est suba: aliquis homo non necessario est suba. prima verificatur de christo et secunda de te et in preterito eiusdem de se ipso: ut aliqua suba contingenter est suba: aliqua suba non contingenter est suba. prima verificatur de te et secunda de christo. vbi tamen non poneretur talis determinatio non esset possibile duo talia in preterito directa vel eiusdem de se ipso aut de secundo adiacente esse simul vera nec simul falsa. ut patet per oia ex.

Lex et natura subalternarum talis est: quod si superior est vera et inferior: sed non e contra nisi in materia remota. Unde si hec est vera: quilibet

homo est animal et hec aliquis homo est animal que est sua subalterna est vera et sic consistit in alijs et e contra. et in materia remota. Unde si hec est vera aliquis homo non est asinus et hec est sua subalterna nullus homo est asinus et ipsa similiter est vera: sed non oportet in materia contingenti vel naturali quod si subalternum inferius est verum quod superius sit etiam verum. hec enim est vera: aliquod animal est homo: et hec est falsa: quodlibet animal est homo: homo est vera. aliquis homo non est albus et hec est falsa. nullus homo est albus. hec est vera aliquod instans fuit ens: et hec est falsa omne instans fuit ens. hec est vera aliquis homo non contingenter est suba. et hec est falsa: nullus homo contingenter est suba: hec est vera: aliqua suba necessario est suba: homo est vera. aliquis homo non necessario est et hec similiter aliquid homo necessario est: et quilibet istarum est falsa: quilibet homo necessario est et nullus homo necessario est. Et sic de alijs infinitis. Vbi tamen non poneretur talis determinatio: eo ipso quod subalternum inferius de secundo adiacente de preterito directa aut eiusdem de se ipso esset verum vel falsum et suum subalternum superius consimiliter se haberet ut patet exemplificando in omnibus.

Lex et natura contradictoria: talis est quod si vna est vera reliqua est falsa et e contra. in quibuslibet terminis: in quacumque preterito: et in quacumque materia: ut quilibet homo est animal: aliquis homo non est animal: prima est vera et secunda est falsa. Similiter quilibet homo est albus: et aliquis homo non est albus: prima est falsa et secunda est vera quare et.

Contra ista dicta arguit primo probando duo contraria esse simul vera. Nam ista sunt simul vera: ois deus est deus est et nullus deus est deus est et ista sunt duo hie igitur: quod ista sunt simul vera patet: hec. n. est vera. nullus deus est deus est: quod significat assertive quod nullus deus est ista propositio deus est: et hoc est verum: et quod hec sit vera. ois deus est deus est patet: quia ipsa est duo vera: vbi omnis deus est: et deus est quare et. ¶ Secundo arguit sic. ista sunt simul vera: quilibet homo denarium promittit. et nullus homo denarium promittit. igitur anis probatur. Et pono quod quilibet homo promittit denarium ista tamen quod nullus denarius promittatur ab aliquo: isto posito patet quod hec est vera nullus homo denarium promittit: quod nec iste homo denarium promittit: nec iste et sic de singulis. patet enim quilibet istarum: quod suum oppositum est falsum: vbi iste homo denarium promittit: quod ex ipso sequitur quod aliquis denarius promittatur quod est contra casum. ¶ Quod autem hec sit vera: quilibet homo denarium promittit probo. nam hec est vera quilibet homo promittit denarium per casum: et hoc solum modo quod si denarius stat confuse tamen: sed eque bene restat confuse tantum in ista quilibet homo denarius promittit sicut in ista quilibet homo promittit denarium igitur si vna est vera et reliqua. ¶ Tertio arguitur sic ista sunt simul vera. oia duo et duo sunt aliqua: et nulla duo et duo sunt aliqua et ista sunt contraria igitur anis probatur. Nam quod prima sit vera patet: quod secunda sit vera probat. quod si dicitur: duo et duo sunt aliqua. igitur bis duo sunt aliqua. quod sequitur: duo et duo sunt aliqua. igitur bis duo sunt aliqua. patet est sim. igitur et anis: quod patet sit falsum probatur. quod sequitur. bis duo sunt aliqua igitur aliqua sunt bis duo. vel igitur duo vel tria vel quattuor: sunt bis duo non duo vel tria quod illa non sunt quattuor: nec etiam quattuor: quod sequitur quattuor: sunt bis duo igitur quattuor: sunt aliquotiens duo et quattuor: sunt semel duo quod est falsum. ¶ Ad ista argumenta respondetur ad primum dico quod concludit verbaliter. verum tamen non contra intellectum regule. quod cum regula dicit quod non est possibile duo contraria esse simul vera. non est possibile duo contraria esse duo vera vel non est possibile quod duo contraria sint aliqua quorum quodlibet sit verum et ad istud sensus argumentum non procedit: quod ista sunt simul vera: quod vnum verum et duo vera. non tamen sunt duo vera: sed tria vera nec etiam sunt aliqua quorum quodlibet sit verum. Ex isto infero quod a. et b. sunt adinuenit hie. et tamen a. non hie. b. nec est. probat. et pono quod a. sit ista. nullus homo est homo

hō est: a. b. sic ista. nullus hō est oīs hōs ē: isto posito p3 qd a non contrariatur b. nec econtra. ⁊ tamen a. ⁊ b. sunt ad/inuicem contraria qz sunt quattuor adinuiçē contraria vel due contrarietates v3 nullus deus est. ⁊ omnis deus est: nullus homo est: ⁊ quilibet homo est. **C** Item sequitur qd a. ⁊ b. sunt adinuiçem contradictoria. ⁊ tamen a. non contradictoriatur b. nec econtra. p3 hec conclusio posita qd a sit illa. deus est. nullus deus est: ⁊ b. illa: deus non est: quilibz deus est. Item sequitur qd a. ⁊ b. sunt concessa a me. ⁊ tamen nec a. est concessum a me: nec b. est concessum a me: immo quodlibet istorum est negatum a me: patet hec conclusio. dato qd a sit illa deus est deus est. ⁊ b illa hō est hō est. **C** Item sequitur qd a. ⁊ b. sunt scita a me ⁊ tamen nullū istorum est scitum a me. immo quodlibet istorum scis esse impossibile: p3 hec conclusio in casu proximo. **C** Item sequitur qd a ⁊ b. sunt misibilia ⁊ tñ quodlibet illorū ē scitū a me: p3 hec conclusio: dato qd a sit illa: nullus rex est rex sedet: ⁊ b. illa pp est pp est: ⁊ sic de alijs infinitis. **C** Ad secundus argm admisso casu nego illam. oīs homo denarium promittit: ⁊ tunc ad argm tu concedis istam quilibet hō promittit denarium: ⁊ non alia rōne nisi qz li denarium stat confuse tantum: sed eque bene stat confuse tñ in illa sicut in ista igit rē. nego pñam per istud. n. argm possem probare istam. tñ aīal est omnis hō qz ego concedo illam oīs hō est animal: qz li aīal stat confuse tñ: sed eque bene stat confuse tñ in illa sicut in ista vli igitur eque bene est vera sicut reliqua. p3 satis qd ista pñā nihil valet: sed opz addere in ante qd tal terminus stans confuse tñ continue sic confundit ab eodem signo: ante ⁊ retro: quod negat. Unde si in ista propōne. oīs hō denarium promittit si li denarium stat confuse tñ rōne istus verbi promitto sicut in ista oīs hō promittit denarium eque bene concedit vna sicut reliqua: sed li denarium in vna confundit a signo vli: ⁊ in alia a terio promissionis sicut ē contingit in istis oīs homo est aīal: ⁊ tñ aīal est oīs homo quare rē. **C** Ad 3^m respondetur: qd illa non sunt hria. oīa duo ⁊ 2°. sunt aliqua. nulla duo ⁊ 2°. sunt aliqua: sed enunciationes nugatois eo qd ex eadem parte fit repetitio inutilis vnius ⁊ eiusdem vel consimilis. Ut sicut iste sunt nugatois oīa duo entia ⁊ 2° entia sunt aliqua. oēs hoies ⁊ hoies currūt. ita ⁊ illa. oīa duo ⁊ duo sunt aliqua: per hoc p3 qd ista pñā non v3. duo oculi sunt 2° oculi ⁊ 2° instrumenta ⁊ due potestē visue igitur duo oculi sunt duo ⁊ 2°. Etiam non sequitur: duo puncta iunt duo puncta ⁊ 2° indivisibilia ⁊ duo teriantia. igitur duo puncta sunt duo 2° ⁊ duo. **C** Iterum non sequitur. duo hoies sunt duo hoimines ⁊ duo aīalia: ⁊ duo visibilia: ⁊ duo rationabilia igitur duo hoies sunt duo ⁊ duo ⁊ duo: sicut non sequitur: igitur duo hoies sunt duo hoies ⁊ duo hoies ⁊ sic vltra. **C** Ad obstantibus bis tenendo cōem modum loquendi concedo qd illa sunt hria: oīa duo ⁊ duo sunt aliqua: nulla duo ⁊ duo sunt aliqua ⁊ istaz 2^m concedo qd duo ⁊ duo sunt aliqua: ⁊ consimiliter qd aliq sunt bis duo: qz quattuor: ⁊ tñ ad argumentū: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt semel duo: negatur pñā: qz iste terminus bis cum est determinatio alicuius termini numeralis includit in se notā coniunctionis ⁊ collectivę sumptus ⁊ nō divisivę. Unde sicut nō sequitur: quattuor sunt duo ⁊ duo igitur quattuor sunt duo. ita non sequitur: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt semel duo. **C** Iterum non v3 pñā: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt aliquotiens duo: nec arguit ab inferiori ad suum superius: qz iste terminus aliquotiens nūqz est terminus superior ad talia aduerbia numeralia: nisi qñ nota cōiunctionis in eis inclusa divisivę tenet: aut qñ verbum de terminat. ideo bene sequitur: bis fuisti pñus igitur aliquotiens fuisti pñus. Ter vidisti Romanam igitur aliquotiens vidisti Romanam. ⁊ sic de alijs. **C** Contra istā responsionē arguitur sic Bis duo sunt tria ⁊ nō plura. igitur bis duo nō sunt quattuor: ans probat: bis duo sunt tria ⁊ vñs s3 vñs est non plura igitur. **C** Respondet concedo illam bis duo sunt tria ⁊ nō plura: qz bis duo cōicantia sunt tria ⁊ nō plura: sicut patz de tribus punctis a b c. si tñ proponitur bis duo non cōicantia sunt tria ⁊ non plura: hoc nego: ⁊ tunc

ad argm: bis duo sunt tria ⁊ vnum sed vnum est non plura igitur: nego minor: qz vnum sit non plura: qz implicat p̄dictionem. sequit. n. vnum est non plura igitur vñs est alia qua. igitur vnum est plura. **C** Et si arguit sic: vñs non est plura: ⁊ est. igitur vnum est non plura: negat pñā. qz arguitur respectu scdi termini. Et itez si arguit sic. istud vnum non est plura. ⁊ istud vnum est demorando vnum punctū igitur istud vnum est non plura: negat pñā. qz non arguitur cum debito medio. opposeret enim sumere pro minore qd illud vnum esset aliqua quod est falsuz de puncto: p3 ergo falsitas istius bis duo non cōicantia sunt tria ⁊ nō plura: ⁊ vitas istaz bis duo sunt quattuor bis tria sunt sex tria sunt novem ⁊ sic in infinitum multiplicando. **C** Contra 2^m quod dicebat v3 qd non est possibile duo sub hria esse simul falsa ad bonum intellectū arguitur sic. hec sunt simul falsa aliquis hō omne aīal est ⁊ aliquis hō animal nō est ⁊ hec sunt sub hria igitur qd ista sunt simul falsa p3 ⁊ p3: bo primo de affirmatiua ⁊ de negatiua simul: qz ex ipsa sequit qd aliquis hō nullam aīal est quod est falsum ⁊ qd illa sunt sub hria p3 qz vna est particularis affirmatiua ⁊ reliqua particularis negatiua de consilibus extremis precise pro eisde supponentibus quare rē. **C** Secundo arguitur sic: ⁊ pono qd a. convertat cum isto terio. oīs homo ⁊ sibi subordinet in mente. Tunc arguit sic. ista sunt simul falsa a. ē iste hō ⁊ a. nō est iste hō te demorando. ⁊ illa sunt sub cōtraria igitur qd illa sunt simul falsa p3. hec. n. est falsa. a est iste hō: qz significat assertive qd oīs homo est iste hō. quod est falsum. ⁊ hec ē est falsa. a non est iste hō. qz assertit omnes hoiem non esse istuz hoiem quod est falsum. ⁊ qd ista sunt sub hria p3 qz vna ē indefinita affirmatiua ⁊ reliqua negatiua de p̄silibus extremis debite supponentibus. **C** Tertio arguitur sic ista sunt simul falsa differens ab ente est: ⁊ differens ab ente non est. ⁊ ista sunt sub hria igitur minor: p3 ⁊ maiorem probō. hec. n. est falsa. differens ab ente est: qualitercūqz resoluatur cum nūqz poterint tales verificari. hoc est ⁊ hoc est differens ab ente: ⁊ qd alia sunt falsa v3. differens ab ente non est. probat: qz sequitur. differens ab ente non est: tu es ens igitur differens a te non est: pñs falsum igitur aliqua premissaruz non minor. ergo maior: ⁊ pñā tenet. a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio: ⁊ qd pñs sit falsum. p3: qz p̄dicatorium suum est verum. v3: oē differens a te est. vt p3 per exponentes. **C** Ad hec argumenta respondet. ad primus nego qd ille sint sub cōtrarie aliquis hō omne aīal est aliquis hō omne animal nō est. qz pñā vniuersali supponunt. s. confuse ⁊ distributive: sed sub hriuz prime est illud: aliquis hō non omne aīal est ⁊ sub hriuz 2^e est illud: aliquis hō aliquod aīal est. **C** Sed forte contra hoc arguit: p. obando qd illa non sunt hria. aliquid hō aliquod animal est. ⁊ aliq hō omne aīal non est: qz non sunt de simili pro. in prima. n. p̄tur li aliquod aīal in scda li omne aīal. Respondet qd immo sunt de consimilibus pro. Utrobiz. n. p̄tur li animal ⁊ nullibi li oē animal: nec li aliquod animal: Unde licz in ista. tu es omne animal p̄tur li omne aīal ⁊ ista tu es aliquod animal p̄tur li aliq animal. non tñ in istis. tu omne aīal es ⁊ tu aliquod al' es. qz signa sincathegorematicę tenent cū precedant copulā sine restrictione ⁊ in alijs solū cathegorematicę ⁊ subsequunt copulam principalem. **C** Ex isto sequitur qd a ⁊ b. sunt due ppōnes singulares quarum suba p̄ta ⁊ copule convertunt ⁊ termini supponunt precise pro eisde ⁊ propōnes sunt consimilis qualitatis ⁊ quantitatis. ⁊ tñ vna est vera ⁊ reliqua est falsa: p3 hec conclusio dato qd a sit illa. tu aliq animal es ⁊ b. illa tu omne aīal es. Si tñ fuisset additum in ante. ⁊ omnes termini vniuersali vteodē nō supponunt negasse conclusiones pro ista particula quare rē. **C** Ad 2^m admisso casu dico qd illa non sunt sub cōtraria v3. a est iste homo ⁊ a non est iste hō. immo cōtraria. qz subordinant in mente duobus cōtrarijs mentalibus. v3 oīs homo est iste homo ⁊ oīs homo non est iste hō: vel non homo est iste hō. quaz qz est falsa: dico qd nulla illaz ē indefinita: immo nulli qz quantitatis qz utrobiz subicit li a. qz casu isto non ē terminus cathegorematicę nec. sincathegorematicę s3 terminus p̄gnas

eo q̄ subordinatur huic terio mentali. ois homo: qui non ē terius cathegorematicus nec sincathegorematicus: per hunc modum pōt solui vnum arg^m cōe in quo ponitur q̄ a. significat idem q̄ iste terius ois falsitas: et b. sit illa tu es asinus: isto posito si proponit illa a. est b. propō: negatur: sicut illa ois falsitas est b. propō. ¶ Iterum si proponitur a non est b. propō negat: similiter sicut illa ois falsitas non est b. propō: et si dī tu negasti duo dīctoria. vel duo sub dīria. negatur: q̄ illa a. est b. et a non est b. non sunt sub dīria nec dīctoria: sed dīria. nullius tñ quātūtatī: sed iplicate vna est vls affirmatīa et reliqua vls negatīa. ¶ Ad tertūz argumentū nego q̄ illa sint simul falsa. differens ab ente ē et differens ab ente non est. immo secunda est vera q̄ suū dīctoria: est falsum. f. omne differens ab ente est: et tunc ad arg^m. Differens ab ente non est. Tu es ens igit differens a te non est: negatur p̄na: et tunc ad probationēz a superiorī distributo q̄c. Dico q̄ qñ arguit a superiorī distributo immobiliter ad suum inferiorius non v3 arg^m: sicut nō sequitur: alicuius quilibet pars est pars hoīs sed medietas celli est alicuius pars igit medietas celli est pars hoīs: sicut et non sequitur. differens ab hoīe non est hō: sor. est hō igit differens a sor. non est hō. aīs enī est ymaginabile sine cō sequente. vt posito q̄ nihil nec aliq̄liter esset nisi hō p3 aīs esse verum sine p̄nte. ¶ Et si negatur casus pono ergo casum polem q̄ nihil nec aliq̄liter sit nisi deus: isto posito scio istam p̄nam: differens a deo non est essentia diuina p̄ increatus est deus igit differens a p̄e non est essentia diuina: p3. n. aīs esse vey sine p̄nte: q̄ suum oppositū est vey v3 de differens a patre est essentia diuina: q̄ filius et spī ritus scūs. ¶ Ex hoc p3 solutio vnius argumenti quo probatur q̄ aliud ab asino est asinus: q̄ aliud ab isto asino est asinus et sic de sp̄gulis igitur. negat p̄na: q̄ arguit sub isto terio asino itate p̄fusa et distributīe immobilē eo q̄ ē pars subī stantis deteriate: a quo d3 incipi probatio p̄pōnis: et sic p3 q̄ ista p̄na non v3 differēs ab isto ente est ens et differens ab isto ente est ens et sic de singulis igit differēs ab ente est ens. ¶ Sed forte arguit probando illam: differēs ab ente est: q̄ hoc est. demifando vnum binariū duorum hoīum et hoc est differens ab ente: q̄ hoc est et ens est et hoc non est ens cū non sit aliq̄d igit. ¶ R̄s̄detur q̄ sumendo li ens et aliq̄d large nego istā: hoc nō est ens nec aliq̄d: et concedo suū oppositum: s3 sumēdo stricte et nominalr concedo: q̄ hoc est et ens est. et hoc non est ens: nō tñ sequitur q̄ hoc sit differens ab ente: q̄ ex p̄nte sequitur necessario q̄ hoc est aliq̄d: sed ex isto ante sequitur q̄ hoc differt ab ente vel sequitur q̄ hoc est differēs vel dīa ab ente quod verū est. ¶ Et si arguit sic hoc differt ab ente igitur ē differēs ab ente: negat p̄na: nec sic resoluit illud verbum differt in suum p̄m soluz singularis numeri s3 in suū p̄m simul singularis et pluralis numeri: disunctim: iō bñ sequitur: hoc differt ab ente ergo hoc est differens v3 dīa ab ente. ¶ Et si querit quōd exponitur illa hoc est differēs ab ente dico q̄ sic. hoc est aliq̄d et ens est aliq̄d et hoc nō est ens igitur. ¶ Posset tñ securius dici distinguendo de illi differens eo q̄ p̄t teneri noialiter et p̄ncipialiter. ¶ P̄mo mō negatur q̄ hoc sit differens ab ente et r̄s̄detur vt prius. ¶ Secundo mō conceditur p̄na et p̄ns q̄ hoc ē differens ab ente: ex quo non sequitur q̄ hoc sit ens: q̄ p̄m non est inferiorius ad aliq̄d. vnde non sequit̄ antexps est futurus igitur est ens et dato q̄ sit inferiorius d3 inferri disunctim singulariter vel pluraliter igit hoc est ens vel entia.

Contra tertium quod dicebat q̄ si sub alternum superius est verum et inferioris s̄r est verum. hec p̄na non v3: impole est cesarem esse igit possibile est cesarē non esse. ergo non si subalternum superius est vey et inferioris s̄r: q̄ p̄na non valeat proba: aīs est vey et p̄ns falsum igitur. Q̄ aīs sit vey p3: q̄ quod semel est corruptuz amplius regenerari non pōt: et q̄ p̄na sit falsum proba. q̄ sequit̄: pole est cesarem non esse igitur contingens est cesare: non esse: p3 p̄na q̄ cuiuscūq̄ dat possibile contingens datur eidem p̄ d3. secūdo p̄her. sed p̄ns est falsum igit et aīs: probatur q̄

sequitur. contingens est cesarem non esse igit contingens est cesarem esse: p3 p̄na. q̄ propō de contingenti h3 p̄uer/ ti p̄ oppositas qualitates p̄ d3. in lib. p̄iorum: esse quōd est falsum q̄: ex ipso sequit̄ q̄ pole est cesarem esse quod est falsum. ¶ Secūdo arguit sic: ista p̄na non v3: omne albū fuit disputaturū igit album fuit disputaturū: et b arguitur secūdu regulāz igit q̄ p̄na non valeat proba: q̄ casu pos sibili posito aīs est vey et p̄ns falsuz. proba et pono q̄ sor. aliqñ fuerit disputaturus qñ fuit albus et q̄ nihil fuit albū nisi so: nec tam erit aliquod album et q̄ ipse non sit albus nec vnq̄ erit albus et q̄ ipse non disputet nec disputauerit Sed cras disputabit: isto posito probat q̄ aīs sit vey: v3 de album fuit disputatur: q̄ hoc fuit disputatur: demifando sor. et hoc fuit de album quod est vel quod fuit igitur: maior probat: hec aliqñ fuit vera: hoc est disputatur igit hoc fuit disputatur: q̄ aīs sit falsum: arguit: q̄ de qd fuit disputatur disputat disputauit vel disputabit s3 albus fuit disputatur: igitur album disputat disputauit vel disputa bit p̄ns est falsum igit altera p̄missa: non maior. ergo minor: q̄ p̄ns sit falsuz: p3: p̄ qualibet parte. hec. n. est falsa album disputauit: nec illud quod est album disputa/ uit nec illud quod fuit album disputauit p̄ casum. hec etiā est falsa album disputat vel disputabit q̄ nihil est albū nec aliq̄d erit album p̄ casum quare et c. ¶ Tertio arguitur sic ista p̄na non v3. ois propō indefinita est falsa p̄na propō indefinita est falsa: et b arguit p̄ regulam igit: q̄ p̄na nō v3 proba: q̄ casu possibill posito aīs est vey et p̄ns falsuz igit tur: aīs probat: et pono q̄ b sit ois proba: v3: propō inde finita est falsa: que significat primo q̄ propō indefinita ē falsa. que sit a. isto posito patz q̄ a est falsum: q̄ significat pri mo se esse falsum. tunc arguit sic. hoc a. est falsum. et hoc a est ois propō indefinita. ergo ois propō indefinita est falsa: ista p̄na est bona: et aīs est vey igit et p̄ns sed p̄ns est aīs p̄ncipialis p̄ne igitur. ¶ Ad hoc r̄s̄det ad p̄mū cō/ cedo illam p̄nam: impole est cesarem esse igit pole est cesarem non esse: et tunc qñ arguit possibile est cesarem non esse. igit contingens est cesare: nō esse: distinguo hic de cō tingenti eo q̄. Quoddam est p̄tingens ad vtrūlibz. Quod dam est contingens conuertibile cū pole. ¶ P̄mo modo nego p̄nam: et tunc ad arg^m culcūq̄ datur possibile. Dico q̄ d3. intellexit de contingenti prout conuertit̄ cum li pos sibile. Si autem sum m̄t li contingens. Secundo mō con cedo p̄na et p̄ns et tunc ad arg^m contingens est cesarem non esse igitur contingens est cesarem esse. negatur p̄na: et tunc ad arg^m: propō de contingenti h3 conuertit̄ p̄ opposi/ tas qualitates. ¶ Ex est sumendo contingens p̄o contingē ti ad vtrūlibet et non pro cōtingenti conuertibili cum possi bile. ¶ Sed h̄ hoc arguit probando istam contingens est cesarem non esse sumendo contingens p̄mo mō. naz suū dīctorium est falsum: v3: necesse est cesarem esse: et suuz subalternum est verum. f. impole est cesarem esse igitur. ¶ R̄s̄pondet q̄ nec illud est suum dīctorium: nec illud suum subalternum: q̄ illa propō sic p̄mo mō sumendo contingens non h3 figuram quattuor anguloz: sed solum duoz. f. sui et dīctorij p̄ negationem. p̄positā: v3 non cō tingens est cesarem non esse. ¶ Et si dī d3. posuit illa esse dīctoria contingens est non esse et necesse est esse. et illa ē subalterna contingens est non esse et impossibile est esse. Di citur q̄ vey est sumendo contingens 2° modo sed non pri mo. ¶ Ex hīs p3 istam p̄nam esse bonā: necesse est deuz esse igit possibile ē deū esse. ¶ Et si arguit vltra possibile est deuz esse igit contingens est deū esse distinguat de con tingenti vt prius. p̄mo mō p̄na non v3: sed bene 2° mō. ¶ Et si ex hoc concludit̄ q̄ quilibet propō necessaria est propō contingens concedo p̄nam sumendo contingēs 2° modo. ¶ Ad 2^m argumentū concedo illam p̄nam et p̄ns omne album fuit disputaturum igit albū fuit disputatu rum: et tunc ad improbatōnē p̄ntis. oē quod fuit disputa turum disputat disputauit vel disputabit: sed albū fuit dis putaturum igit album disputat disputauit vel disputabit. nego p̄nam: nec est syllogis in terio p̄ne figure q̄ illud qd subicitur i maior nec implicite nec explicite p̄tur in minor

ideo deberet sic argui: quod quod fuit disputaturū disputat
disputavit vel disputabit. sed albi est vel fuit aliqd qd fuit
disputaturū ergo albi est vel fuit aliqd qd dispu. dispu.
vel dispu. p̄na est bona. et consequens est ita veruz sicut an-
tecedens. **C** Et hoc p̄ q̄ ista p̄sequētia non v̄s. nihil fuit
disputaturū qd nō est disputaturū sed nullū albi est
disputaturū igitur nullū albi fuit disputaturū. **C** Itē
arguēdo magis apparent nō sequit̄: omne qd fuit dispu-
taturū iam est disputaturū. sed nullū albi iam est dis-
putaturū igit̄ nullū albi fuit disputaturū: nec est slo-
gismus in sc̄do modo sc̄cūde figure q̄ maior extremitas
nec implicite nec explicite p̄dicat̄ de minori in cōclusiōe id
ex illis p̄missis solum sequit̄ q̄ nullū albi est aliqd qd
fuit disputaturū qd verum est. **C** Verū tamen p̄pter
hōc q̄ negem tales paralogismos non tamē nego p̄clusio-
nem p̄ncipal̄ illatam. v̄s. aliqd albi disputat dispu. vel
dispu. imo concedo eam: sequit̄. n. hoc disputat dispu. vel
dispu. et hoc est fuit vel erit aliqd albi igit̄ et̄. p̄ p̄na a
resolventibus ad resolutū. Et tunc ad argumentū. illa est
disiunctiva cuius quelibet pars est falsa dico q̄ quelibz ps
est vera: et tunc ad argumentū h̄ est falsa aliqd albi dis-
putat et hec similt̄ aliqd albi disputavit et iterum h̄
aliqd albi disputabit. **C** Dico q̄ veruz est quālibet il-
larum esse falsas: sed ille non sunt partes istius disiunctive
nec cōvertibiles cum illis eo q̄ ipse sunt in dependēte vere
vel false sed alie sunt dependēte vere vel false simul cum
p̄ma cōpositione. hec. n. disiunctiva aliqd albi disputat
dispu. vel dispu. est cathe^{ca} p̄babilis: et non p̄p̄thetice p̄
suas partes successivē. **C** Contra istam responsionē arḡ
sic. si albi fuit disputaturū et iam non est aliqd albi dispu-
taturū igit̄ iam desinit vel p̄us desinebat aliqd albi
esse disputaturū: sed iam nō desinit albi esse disputa-
taturū. q̄ iam nō est albi disputaturū nec imēdiate an
hoc fuit albi disputaturū vt suppono. nec etiam desine-
bat albi esse disputaturū q̄ ab eterno fuit for. albi dis-
putaturū. igit̄ et̄. **C** Respondet̄ p̄cedēdo q̄ aliquādo
desinebat aliqd albi esse disputaturū. Et dico q̄ in isto
instanti in quo for. desinebat esse alb^o in isto desinebat for.
albi esse disputaturū. Et si arḡ ergo per idēz tunc for.
albi desinebat esse disputaturū. **D** Et q̄ non sequit̄ vnde
magna est diversitas est inter istas tūc desinebat for. albi
esse disputaturū et for. albi tunc desinebat esse disputa-
taturū. p̄ma est vera et sc̄da falsa. **C** In for. albi disputaturū
fuit for. albi. **C** Et cōsimilt̄ dicit̄ in alio casu: vt posito q̄
cicero sit albi iam: et cōtinue post hoc erit nō albi: tunc
p̄ q̄ cicero albi ita diu erit sicut erit cicero: et quādo cō-
q̄ cicero erit: cicero albi erit: sed tamen continue erit
cicero quādo nō erit cicero albi. et sic de cōsimilt̄bus infi-
nitis. **C** Ad tertū cum arguit̄. omnis p̄positio indefinita
est falsa igit̄ p̄positio indefinita est falsa: cōcedo p̄nam: et
tunc ad argumentū: nego casuz: hoc. n. est ip̄ossible: q̄. a.
sit omnis indefinita. et q̄. a. significat p̄mo p̄positionēz in-
definitam et̄az falsam: q̄ quero admissio casuz: v̄ruz. a. sit
verū vel falsum: si verum igit̄ suum p̄mariz significatuz
est verum: sed suū significatuz p̄mariz est p̄positionē idē
finitam esse falsam igit̄ verum est indefinita esse falsaz: sed
a. est ois indefinita igit̄. a. est falsam cuius oppositū dice-
batur. **C** Si antez dicit̄ q̄. a. sit falsum igit̄ suuz significa-
tum p̄mariz est falsum: sed suū significatū p̄mariz est
p̄positionē indefinitaz esse falsam igit̄ falsum est p̄ponēmi
indefinitam esse falsaz: sed. a. est ois indefinita igit̄ falsum
est. a. esse falsum: et per p̄ns. a. est verum qd est oppositū
alterius responsiōis. **C** Verū tamē vbi nō ponat̄ illa sc̄da
particula. f. q̄. a. significat p̄mo sicut termini p̄cedunt vel
assertive p̄positionē indefinitā esse falsam: concedo p̄nam
vt p̄ns et nego illam esse bonā. nec arguit̄ per regulaz: q̄
illa non est indefinita illuz v̄niversals: q̄ illa indefinita ē p̄-
positio insolubilis et nō illa v̄niversals: quare et̄. **C** Consi-
milt̄ter respondet̄ ad illam p̄nam nulla indefinita est vera
igit̄ indefinita nō est vera: nulla particularis est vera igit̄
aliqua particularis non est vera: omnis particularis est fal-
sa igit̄ aliqua particularis est falsa. et sic de alijs.

Contra quantum qd superius dicebat v̄s. q̄ nō
est possibile duo p̄dictoria esse simul ve-
ra ad bonum intellectuz arḡ sic. ista sunt simul vera qlibz
homo habens equū equitat illum: et aliqs homo nō h̄ns
equū non equitat illum: et ista sunt duo p̄dictoria igit̄: patz
p̄na. cum minori et maior arḡ. et pono q̄ quilibet homo
habeat duos equos quoz v̄num equitet et alium nō: isto
posito p̄s veritas istius: qlibet homo habēs equū equitat
illum: q̄ iste hō habens equum equitat illuz et iste hō ha-
bens equum equitat illum. et sic de singulis. **E**t q̄ alia sit
vera. f. aliquis hō habens equū nō equitat illum. p̄s quia
iste hō habens equū nō equitat illuz igit̄: p̄s p̄na cum mi-
nor et maior p̄bat. iste hō habens istuz equuz nō equitat
illam dem̄fando istam quez non equitat et iste hō habēs
istum equum nō equitat illum. et sic de singulis. **C** Sc̄do
arḡ sic. ista sunt similt̄ vera: pater for. is est pater et nullus
pater for. est p̄. et ista sunt duo p̄dictoria igit̄: asse proba-
tur: p̄ p̄ma parte. et pono q̄ v̄nus for. sit omnis for. qui
sit p̄. et nō filius: isto posito. p̄s h̄c esse veram: nullus p̄
for. est p̄. q̄ nullus est p̄ for. per casum: sed istā p̄bo. v̄s.
p̄ for. est p̄: pater filij for. est pater igit̄ pater for. est pater
p̄ p̄na ab vno convertibil̄ ad reliquū: eo q̄ illi termini cō-
uertunt̄: pater filij et pater. v̄n omnis p̄ est p̄ filij et ecō-
tra sed antecedens p̄bat. hoc est p̄ dem̄fando for. et hoc
est pater filij for. igit̄ pater filij for. for. est p̄. **C** Tertio
arḡ sic. ista sunt simul vera: cuiuslibet hōis asinus currit.
et alicuius hōis asinus nō currit. et ista sunt duo p̄dicto-
ria igit̄. maior p̄bat. et pono q̄ quilibet homo h̄at duos
asinos v̄num currentem et alium facentē: quo posito: patz
veritas p̄me partis. Et q̄ ista sunt p̄dictoria p̄s. q̄ nō reg-
ritur q̄ terminū? qui in vna stat imobilt̄ in alia stat mobilt̄
ad hoc q̄ due p̄positiones sint p̄dictorie: iste. n. sunt p̄dic-
torie: omnis homo alb^o est colorat^o et homo albi nō est
coloratus et tñ in vtraqz li hō stat mobilt̄. **S**imilt̄ ista p̄dicto-
ria: omnis pater celestis est dens et pater celestis nō est dens
et tamen in vtraqz illarum li pater stat mobilt̄. **C** Itēz ille
p̄dicunt tñi hominis est asinus nō tñi hominis est asinus:
et tamē in vtraqz li asinus supponit̄ imobilt̄. Item ille p̄o-
positiones sunt p̄dictorie: omnis chymera currit et chyme-
ra non currit. et tñi suba illaz non habēt diversās supposi-
tiones ex quo termini nō supponit̄. **C** Ad argumenta re-
spondet̄. ad p̄mū solet dici q̄ illa nō sunt p̄dictoria: sed cō-
tradictoriū istius qlibet homo habens equū equitat illum
est istud. aliqs homo habēs equum: nō equitat equū que
est falsa in isto casu. **C** Contra istam responsionē arḡ sic.
et suppono q̄ nihil dicat̄ habere equuz nisi ille equus sit
suus. Tunc sic p̄dictorium istius. aliquis homo habens
equuz nō equitat equuz est istud: qlibz homo habēs equū
equitat illum: sed magis p̄p̄ie illud est suum p̄dictorium:
quibet homo habens equū equitat equum. igit̄ iste due
cōuertunt̄ quilibet homo habēs equum equitat equum
et quilibet homo habens equum equitat illum qd est fal-
suz. dato. n. q̄ nullus homo equitat equū suū: sed equū
sui sui p̄s p̄mam esse verā et secundaz falsam. **C** Ad h̄ so-
let dici q̄ p̄dictorium istius: quilibet homo habēs equū
equitat illum non est illud aliquis homo habēs equū non
equitat equum. q̄ li equum nullibi distribuit̄ sed illud est
suum p̄dictorium: aliquis homo non habens equuz equi-
tat illum. **C** Contra istam responsionē arguit̄ p̄mo. p̄ban-
do q̄ non est inconueniēs terminū nullibi distribuit̄ saltem
a parte sub̄i. Tertium est q̄ ista sunt p̄dictoria omne diffe-
rens ab omni homine est asin^o. et aliqd differens ab oī
homine nō est asinus: et tamen li homine v̄trobiz stat de-
terminate vel confuse tñi. Similt̄ iste contradicunt quili-
bet homo promittens denarium est for. et aliquis homo
promittens denarium nō est for. et tamē li denarium v̄ro-
biz stat confuse tñi. **C** Secundo arguit̄ sic. illa nō sunt cō-
tradictoria quilibet homo habens equuz equitat illum et
aliquis homo nō habens equum equitat illum q̄ quel-
bet illarum est affirmatiua. Tertuz est q̄ negō illa ih̄finite
tenetur ex quo includit̄ inter partes sub̄i. **C** Item hec est
negatiua: nlls homo non habens equum equitat illum et

nam contradictorium est: igitur est affirmatiu: sed non videtur aliud dandum nisi illud: aliquis homo non habens equum equitat illum igitur illud est affirmatiu: et per consequens non est contradictoriu vniuersalis affirmatiue predictae: mirabile esset quod iste essent contradictorie quilibet homo permittens de parium est asinus et alius homo non permittens denarius est aial cum quilibet ista sit va dato quod aliqui boves permittat de/ narium et alig non. **C** Rndet igitur ad arg^m negado illa ee contradictoria: quibus homo habens equum equitat illuz: et aligs homo habens equum non equitat illum: pp duas rationes. **C** Prima est: quod sit possibile in duobus contradictorijs eundem terminu coez nullibi distribu. a parte subti hoc tamē est inconueniens a parte pdicati. Cum ergo relm qd ē ps pdicati nullibi distribuaf eo quod in vna subti asis stat puse tm et in alia determinate ideo illa non sunt contradictoria. **C** Secda rō est ista. nam ad hoc quod aliqua sint contradictoria opz pdicata im plicite v^t explicite cōuertit. Cuz igitur illa pdicata non sint cōuertibilia pp aliam et alias relationē igitur. **C** Dico ergo quod contradictorium istius qz homo habens equum equitat illuz: est illud: aliquis homo habens equum non equitat equum quem habet: et rō est: quod ex quo non pot ponit relm cum non possit vidē stare confuse distributiue rōne sui asitis stantis solum de/ terminat opz ponere terminu et equiualete. Cuz. n. dicitur quilibet homo habens equum egat illum: relm supponit cōsum se tm sicut tm asis: ideo illa ppō significat quod quilibet homo habens equum egat equum quem habet. et per pns recte datur contradictorium. **C** Alr respondet negando istaz ois homo habens equum egat illuz: quod si illum stat distributiue sicut si equu suum asis de per accidens tamen rōne sui determinabil: ideo illa vltis aserit quod omnis homo habens equum egat omnē equum quem habet: quod falsum est in hoc casu: et contradictoriuz est assignandū: homo habens equu non equitat illuz: et singla/ res iste: iste homo habens equum egat oem equum quem habet: et sic vltra. **C** Ad scdm arg^m admisso casu nego illam: pater sortis est pater: et tunc ad arg^m: pater filij sortis est pater filij: illi tñ non ouertunt: pater sortis et pater filij sortis: qui termini sunt extrema pncipalia. Cñ arguēdo ab in feriori ad suū superi^r rōne partis extreme et non totius non v3. arg^m: sicut m^totiens dicitur est. quod non sequit tu es dñs asini. igitur tu es aliquis asini. Tu es apparens asinus igitur tu es aliquis asinus. **C** Et isto imediate sequit quod arguēdo ab vno cōuertibili ad reliquū diminute rōne partis extreme. non v3. pna: hoc est duplum ad plonez igitur hoc est centuplum ad plonē. et tñ duplū et centuplū adinuicem conuertunt: p3. n. quod omne duplū est centuplum et e3: l3 ergo ista conuertant non tamē duplū ad sortem et centuplū ad sor. conuertunt. **C** Item isti termini conuertunt ens et homo v^t non homo. quod omne ens est homo v^t non homo et e3. et tamē ista pna non v3. tu es homo v^t non homo asinus igitur tu es ens asinus: quod arguēdo diminute ab vno conuertibili ad reliquū. l3. n. termini pdicati conuertant: illi tñ non cōuertunt: ens asinus et homo v^t non homo asinus. **C** Et si d^r quod sequitur tu es r^tib^t albus igitur tu es homo albus: ista p^rse qu entia est bona et si albus nihil ipedit ad conuertibilitatē v^t pnam igitur per idē nec si asinus a p^roi pna. negat arg^m. quod ista pna v3 hic gratia mae v^t terminoz et non de for^r. **C** Similr ista pna est bona. tu es homo v^t non homo suba igitur tu es ens suba: et tñ pp hoc non sequit quod pna fuerit bona. **C** Ad tertiu concedo quod illa sunt fil va: cuiuslibz hois asinus currit. et alicuius hois asinus non currit: tenendo re ctum a parte post: non tñ sunt contradictoria: quod iste termin^r asinus est pars pdicati nullibi distribuē. et tunc ad arg^m: non requirit quod termin^r qui stat immobilr in vna in alia stet m o b^tl^r. Dico quod termin^r aligū stat immobilr confuse distribu/ tiue aligū stat immobilr puse tm v^t determinate. pmo mō dico quod non o3 terminū in vna mobilitari si in altera immobilit

scdo modo p^rco quod hoc est non opz a parte subti v^t superi^r declaratum est: sed illud bñ requirit a parte pdicati: quia igitur in ista cuiuslibz hois asinus currit: si asinus stat immobilr scdo modo: et in illa alicuius hois asinus non currit et in o b^tl^r stat: ideo non sunt contradictoria sed pdictorum p^rme est illud: alicuius hois nlls asinus currit: et pdictoriuz scde est illud cuiuslibz hois ois asinus currit. quare et. **C** Di/ cebat tamē in fine illuz argumētū quod suba haruz non suppo nunt. v3. omnis chy^r est: aliqua chymera non est: hoc ne/ go: vnde ille terminus chymera sicut significat chymeras et chymerā significat: ita supponit p chy^r et pro chymera supponit: et si d^r pro qua chymera d^r pro quacunqz chy^r que imaginat v^t intekt esse. **C** Contra istam respōsionē arg^r et pmo pbando illa non esse pdictoria alicuius hois asinus non currit: et cuiuslibz hois ois asinus currit. **C** Et pono quod omnis asinus hois currit et quod multi sint asini quor/ rum nlls sit alicuius hois. tunc p3 falsitas istius: cuiuslibet hois omnis asinus currit: quod sequit: cuiuslibz hois ois asinus currit: asinus siluestris est asinus assignando vñ non currentem non alicuius hois igitur cuiuslibet hois asinus siluestris currit pns est falsum igitur aliqua pmissarum: non minor igitur maior et pna p3 a superiori distributo ad suum in ferius cum debito medio et quod hec sit falsa: hois asinus non currit. pbaf. quod sequit hois asinus non currit igitur asinus hois non currit. pns est casum igitur et antecedens. **C** Scdo arg^r illa non esse pdictoria: cuiuslibz hois asinus currit et alicuius hois nlls asinus currit. et pono quod brunellus asinus currens sit omnis asinus: et sit sortis et nullius alterius: isto posito: p3 pma esse falsa: et scdam silr. quod sequitur: alicuius hois nlls asinus currit igitur alicuius hois brunellus non currit. p3 pna a superiori distributo negative ad suum inferius: pns est falsum igitur et asis: quod cōsequens sit falsum p3: quod sequitur alicuius hois brunellus non currit. igitur brunellus alicuius hois non currit. **C** Ad pma re/ spondet: admittendo casum et cōcedo quod illa sunt pdictoria. alicuius hois asinus non currit et cuiuslibz hois ois asinus currit. et nego quod illa sunt fil falsa: et tunc ad arg^m bec est falsa: cuiuslibet hois ois asinus currit. **C** Rspōdeo dicēdo quod dubito an velis cum toto casu quod ois homo habeat asinum v^t quod alig habeat et alig non. pmo mō cōcedo istam cuiuslibz hois ois asinus currit: eo quod ambe ex ponētis sunt vere: et tunc ad arg^m quo pcludit quod asinus siluestris currit nego pnam. quia non arg^r cum debito medio. o3. n. sume re in minori: quod asinus ille siluestris est alic^r hois: quod negat si asit cum toto casu pponit quod aliqui boies habeant asinum et alig non: nego illa: cuiuslibz hois ois asinus currit. et cōcedo ista: alicui^r hois asinus non currit quod plonē asinus non currit et p^ro est homo igitur alicui^r hois asinus non currit: va to quod p^ro non hēat asinū. et tunc ad arg^m: alicui^r hois asinus non currit igitur asinus alicui^r hois non currit: nego pnam: quod in asite si asinus est pars pdicati in pnte autem pars subti. **C** Et si arg^r sic. cuiuslibz hois asinus currit igitur falsum est quod alicui^r hois asinus non currit: negat pna: sed bene sequit. cuiuslibz hois asinus currit et ois homo habet asinū igitur falsum est quod alicui^r hois asinus non currit. bec. n. cuiuslibz hois asinus currit tantū v3. sicut ista: quod hois asinus currit. **C** Ad 2^m pcedo quod illa sunt pdictoria cuiuslibz hois asinus currit et alicui^r hois nlls asinus currit: et ad casuz admittito ip3: nego v^t em affirmatiuz: et cōcedo p^ricularē negatiuz et tunc ad arg^m: alicui^r hois nlls asinus currit igitur alicui^r ho minis brunellus non currit. pcedo pnam et pns. et tunc ad arg^m vltra: alicui^r hois brunellus non currit igitur brunellus alicui^r hois non currit: negat pna: pp cām pmo dictā. in isto casu concedo quod alicui^r hois glibet asinus currit: quia sortis quilibz asinus currit et sor. est homo igitur: et nego istaz: cuiuslibet hois asinus non currit. quod ex ipsa cum vno medio sequitur quod sortis asinus non currit: quod est casum. **C** Et si querit quāta est ista: cuiuslibz hois asinus currit tenendo a parte post. dico quod est vniuersalis cuius subti est li hois et pdictum falsis implicite est li asinus currens. **C** Et si ex hoc pcludit quod obliq^r est extremuz pponis: pcedo con/ clusionem. Contra istam pponem cōcessam. v3. cuiuslibz

hominis asinus currit arguit sic. cuiuslibet hominis asinus
 currit. cuiuslibet hominis asinus iacet in primo casu igitur asinus
 iaceps est asinus currēs p3 pna in primo tertie figure. et pns
 est falsus igitur aliquid pmissum. nō minor ergo maior. C Secō
 argi sic. cuiuslibet hominis asinus currit et nō ab eterno cuius/
 libet hominis asinus curreat igitur iam incipit vel aliquid incipit cu/
 iuslibet hominis asinus currere. pns est falsus. qz tunc seqt illa
 pēdo. qz iam incipit cuiuslibet hominis asinus currere. et tñ iā non
 incipit cuiuslibet hominis asinus currere. pbat. et pono qz iā cu/
 iuslibet hominis asinus currat. et immediate añ hoc fuit soat. hñs
 asinus cuius nlls asinus curreat et pñonis immediate añ hoc
 glibet asinus curreat. quo posito p3 pēdo. qz iam cuiuslibet
 hominis asinus currit. et nō immediate añ hoc cuiuslibet hominis asi/
 nus curreat. ergo et. p3 et alia ps. qz iam aliquid hominis
 asinus currit. et immediate añ hoc cuiuslibet hominis asinus curreat.
 C Tertio nō est posse qz aliqs asinus incipiat currere. qz si
 sic. pono qz brunellus inēdit motū suū vsqz ad pñis in/
 stans in quo incipiat currere. isto posito argi sic. brunellus
 non incipit currere per pñē nec p remotionē. qz si per re/
 motōē. s. qz iā nō currit. Contra immediate post hoc cur/
 ret et in nllā pportione immediate post hoc velocius moue/
 bit qz iā mouet. igitur si immediate post hoc currit et nūc cur/
 rit. C Item sic. aliqd currit qd mouet tardius qz iste bru/
 nellus igitur a mltō fortiori iste currit. añs argi sic. assigno
 muscā currentē vsqz vnum tale aial parū. et sequit qz ali/
 quid currit qd mouet tardius qz ille brunellus et iste non
 currit: vel sequit qz musca ant aliqd tale parū aial de sua
 potentia nō pōt currere. C Tō si det alia ps. s. qz ille bru/
 nellus currit. sequunt tria incōueniētia. pmo qz idēz currit
 ita tarde sicut pōt currere. 2m qz ille pōt currere sōm per i/
 stans. 3m qz ille pōt intēdere cursū et nō remittere. Et qz
 illa sequat pbat. qz cū toto casu pono qz iste brunellus in
 mediate post hoc remittet motū suū sicut ante hoc inēde
 bat. et tunc sequit pma pēdo. s. qz iste currit ita tarde sicut
 pōt currere: qz si pōt currere tardius sequit qz ex quo cō/
 sistit añ hoc qtime mouebat sic immediate post hoc moue/
 bitur qz qua rōe immediate post hoc currit immediate ante
 hoc curreat. C Itē qz qua rōe nō immediate añ hoc cur/
 reat nō immediate post hoc currit. et si sic sequit 2a pēdo et
 psequēter 3a ex dictis. C Ad hęc rīdet ad pñū negādo
 pñam. vñ in silis in gbus pmissis in obligis existit nō opz
 simp̄r maiorē extremitatē de minori p̄dicari in p̄cone: s3
 corēspōdet ad debitū meū poū in obliquo: idē ex illis p/
 missis sōm sequit qz aliqd cuius ē asinus iacēs est aliqd cui/
 asinus currit qd vey est. Vel alr dñ negando pñam nec est
 fillus in aliqua figura. qz requit qz mediū exis in obliquo
 in p̄a in 2a figura ponat in recto. p̄terea ille fillus nō v3.
 cuiuslibet hominis asinus currit capra est hoīs igitur capra asinus
 currit vel capra asinus currit. sed mīor: d3 esse talis capra est
 hō. ita silt d3 argui in p̄posito. cuiuslibet hominis asinus currit
 cuiuslibet hominis asinus iacens igitur asinus iacens est asinus
 currentes: vel asinus iacēs est asinus currēs. Cibi tñ qz oīno
 vellet idē in eodē casu bicari et p̄dicari fiat tunc tal p̄na. cu/
 iuslibet hominis asinus currit capra est hoīs igitur aliqd cui/
 est capra est aliqd cuius ē asinus currēs: vel sic igitur hñs capra h3
 asinus currentē. C Ex hñs p3 qz ista p̄na nō v3. cuiuslibet
 hominis asinus currit et brunellus est hoīs asinus igitur brunel/
 lus currit. qz pl̄s p̄tur in mīori ip̄licite et exp̄licite qz sit sub/
 lectum maioris. S3 ad p̄cludendū recte dicat vt p̄ns. qz
 re et. C Ad scōm p̄cedo conclōnē: qz iam incipit cuius/
 libet hominis asinus currere. et tamen iam nō incipit alicuius hoīs
 asinus currere: sicut cōcedo qz iā incipit esse oē qd est et tñ
 nō incipit esse aliqd qd est. imo iā incipit de et hoc istās
 esse: et tñ de nō incipit esse. Consiit dico posito qz. yr. asini
 sint. et qz. yr. immediate añ hoc curreat. et alius vn̄ iā p̄i
 mo currat. tunc p̄cedo qz iam incipit. yr. asini currere. et
 tñ non v̄ginti incipit currere s3 p̄cise vnus. C Itē p̄cedo
 istam p̄conē. qz iam incipit cuiuslibet hominis asinus currere.
 et tamen n̄bll incipit currere. Et pono qz n̄bll incipiat curre/
 re et qz cuiuslibet hominis asinus currat. et qz n̄c p̄mo for. de/
 sinat esse qz nunq̄ habuit aliquid asinus. isto posito p3 2a ps
 p̄conē per casus. et p̄a pbat. nunc cuiuslibet hominis asinus

currit et immediate ante hoc nō cuiuslibet hoīs asinus cur/
 rebat. igitur et. p3 pna. cum maiori et mīori. qz immediate añ
 hoc sortis vn̄ asinus curreat. C Ad tertiu p̄cedo qz pole
 est aliqd asinus currere vel incipere currere. et tūc ad argm̄
 admisso casu dico qz iste asinus incipit currere p remotio/
 nē de p̄nti ita qz nūc non currit. et immediate post istas qd ē
 p̄sens currit. qz ille gradus non sufficit ad hoc qz currat
 sed glibet intensior. nec ē solūz regrit gradus sed sil cum
 gradu regrit dispō mēbroz cum certa applicatōe eozū/
 dez. qz nō oē qd mouet velocius qz iste brunellus currit.
 qz celum velocius mouet. et sic p̄cedo qz aliqd qd mltō
 tardius mouet qz iste brunellus currit: sicut musca vel vnū
 aliud parū aial. et tñ iste brunellus nō currit. et causa est.
 qz respectu cuiuslibet aialis ad suum cursum regrit d̄iner/
 sus gradus vna cum debita applicatōe mēbroz: sic val/
 de remissus gradus sufficit musce et intensior maioris aiali.
 p3. n. qz remissior gradus motus sufficit vni p̄nero qz vni
 adulto. et sic opz capere pportionē mēbroz vna cum gra/
 du motus regrit sibi. qre et. C Ad argm̄ igitur qñ diceba/
 tur. iste asinus immediate post hoc currit et in nulla pportio/
 ne immediate post hoc velocius mouebit qz iā mouet igitur
 a pari et iam currit. negat pna. qz i3 in vna pportione im/
 mediate post hoc velocius mouebit qz iam mouet tñ im/
 mediate post hoc mouetur velocius qz iam mouet in ali/
 qua pportione. C Et si querit assignatio istius dicatur qz
 istius confusio non permittit.

Amplius ad p̄ncipale argi sic. aliqua p̄pō vey
 ra h3 d̄ictoriaz vey igitur duo p̄rad/
 ctoria sunt sil vera. ad bonū itellm. p3 pna et añs pbat. qz
 h3 p̄pō oīs homo est aial est vera: et h3 d̄ictoriaz verū. qz
 h3 istam p̄iacentē partē ei? homo est aial q est d̄ictorium
 verū. C Secō argi sic. ista sunt sil v̄a: omnis p̄ p̄filiū ē
 p̄ et aliquis p̄ p̄f̄is filij non est p̄. et ista sunt duo d̄ictō/
 ria. igitur añs pbat. et pono qz nō sint plēs homines qz for/
 plo et cicero et sit for. p̄ p̄f̄onis: plo p̄ d̄icronis q sit fi/
 lius et non p̄. isto posito p3 veritas hui? omnis p̄ p̄f̄i
 liū est p̄ per exponētes et per suā excluam. et qz hec sit v̄a
 aliquis p̄ p̄f̄is filij nō est p̄. pbat. plo patris filij non est
 pater. et plato est aliqs p̄ igitur p3 pna. ab inferiori ad suū
 superius negatōe postposita cū debito medio. C Tertio
 arguit sic. ista sunt sil vera q̄ntalibet hō currit et aliquan/
 tus hō non currit. et ista sunt duo d̄ictoria igitur. añs pba/
 tur. et pono qz non sint plures homines qz sex duo pedalis
 q̄ntitatis duo bipedalis et duo tripedalis q̄ntitatis. isto posi/
 to. pbat ista quātūlibet hō currit. qz aliquātus hō currit.
 et non est aliquātus qn tantus currit igitur. mīno: p3. qz suū
 oū est falsum. v3. aliquātus hō est et nō tantus currit. qz si
 pedalis est: pedalis currit: et si bipedalis est bipedalis cur/
 rit. et sic vltra: qz antez hec sit v̄a. aliquātus hō non currit.
 p3 qz iste nō currit d̄infrando vnū hoīez nō currēt et iste ē
 aliquātus homo igitur. C Ad p̄mū respōdet negādo con/
 sequentiā. vnde concedo qz aliqua p̄positio vera h3 d̄i/
 ctoriaz verū. et aliqua p̄positio falsa h3 d̄ictoriaz falsaz:
 sicut ista omnis homo est asinus que falsa est et ista similiter
 que est pars ei? v3. ista. homo est asinus qd est d̄ictorium
 falsus. qz p̄riatur huic nō homo est asinus. C Item p̄cedo
 qz p̄positio p̄tingens h3 d̄ictoriaz necium sicut illa glibet
 homo est aial que h3 illud d̄ictoriaz necessariū homo ē
 aial. et ē p̄positio necia h3 d̄ictoriaz p̄tingens intelligē/
 do semp de p̄tingēt ad vtrūlibet. sicut ista: nullus de? est
 iste homo est: qz h3 illa: iste hō est cui? subim est p̄tingens.
 Et iā concedo qz p̄positio scita a te h3 d̄ictoriaz tibi duū.
 sicut illa nullus de? est rex sedet: qz habet ista rex sedet. Et
 p̄positio tibi duū h3 d̄ictoriaz scitum a te. sicut ista. hō est
 currentes que est tibi duū vt suppono. et tñ h3 illud d̄ictō/
 rium scituz a te. v3. hō est. C Itē cōcedo qz duo d̄ictoria
 sunt simul v̄a: et qz duo q̄ conuertunt admicez sunt d̄i/
 ctoria: sicut illa homo est et risibile est. C Et si argi ista sūt
 d̄ictoria igitur d̄ictorianē. nego p̄nam: nego sequit ista
 sunt conuertibilia igitur conuertunt. certū est qz ista iste hō est:
 et iste asinus est sunt conuertibilia. qz qdlibet eoz est conuer/
 tibile. et ē sunt d̄ictoria: cum qdlibet eoz sit vnum p̄tra

dicto: iam et tamen non contradictoriane: sequit enim ista co-
 tradictoriane igitur adinuenit: sicut nec sequit ista co-
 uertunt igitur adinuenit conuertunt: sicut nec sequit: ista co-
 uertunt cum aliquibus igitur conuertunt. **Primo**: n. semp asserit
 quod illa inter se vel adinuenit conuertunt quod est falsum. **Secundo**
 sequit ulterius quod a. et b. sunt filia et tamen non assimilantur ut
 posito quod a. et b. adinuenit sint alij filia et filia alij a se etia
 sequit quod a. et b. assimilantur et tamen sunt dissimilia: dato quod sint
 inter se filia et quodlibet eorum sit alteri dissimile. et sic patet sequi
 tur. quod a. et b. sunt sses et tamen non sunt adinuenit parentes: da-
 to quod a. et b. sint vnus homo et vnus asinus quorum quodlibet ha-
 beat fruem. et sic de alijs infinitis est ddm. **Ad secundum**
 argum. in casu illo concedo illas omnis per patris filij est pater:
 et nego illam: alijs per patris filij non est pater: et tunc ad ar-
 gumetum: pater patris filij non est pater. et pater est alijs pater
 igitur: nego pater: nec arguitur cum debito medio: primo quod
 idem non subicit in vtraque pmissarum nec consimile. **Secundo**
 quod subin conclusionis non predicat in minor: id deberet sic
 argui pater patris filij non est pater et pater patris filij est aliquis
 pater igitur: aliquis pater patris filij non est pater. **Prima** bona est
 sed minor est falsum. **Et** tam sequit pater patris filij non
 est pater et pater est pater patris filij igitur: iterum **Prima** est bo-
 na: sed minor est falsa. **Et** hoc patet per ista **Prima** non vnus
 pater patris filij est pater pater patris filij igitur: pater patris filij
 est pater: quod plus subicit in maior quam sit predicatus in minor.
Sed forte querit hic vtrum iste genitivus patris filij
 possit teneri a parte predicati sicut si asinus in ista cuiuslibet ho-
 minis asinus currit. dico quod non: quod rectus non regit ab oli-
 quo sicut e contra: ideo rectus subsequens obliquum potest indif-
 ferenter teneri tam a parte subiecti quam a parte predicati: sed obli-
 quus subsequens rectus non sic potest. **Operatio** n. quod se teneat cuius
 lito a quo regit: modo certus est quod si patris filij non potest re-
 gi ab illo termino per a parte predicati sed ab illo termino per
 a parte subiecti necio regit cuius illud sit sibi propinquus. hoc et
 contingit de termino restringente quod potius determinare
 de sibi propinquus quam remotus ab eodem. **Propterea** co-
 cedo istam: ois pater in diuinis est pater. quod si in diuinis restrin-
 git: restringit si pater a parte subiecti et non sic per a parte predica-
 ti: nisi sibi addat dicendo ois pater in diuinis: que sal-
 ua est et simpliciter neganda. et hec procedenda: alijs per non est pa-
 ter in diuinis. hec vero negari de pater in diuinis non est pater: et
 non sequit iste pater in diuinis non est pater dmfato for. et iste
 pater est pater igitur per in diuinis non est pater. causa aut quare
 non vnus. dicta est supra. **Pro** solone dicunt quidam quod
 illud sine categoriema quantuslibet et quilibet distribuit non
 terminum expressum sed implicitum: et non per qualibet quantita-
 te sed solum per species quantitates. unde hec propter finem eos
 quantuslibet homo currit: subordinaat in mente huic. de qualibet
 specie quantitates homo habens aliquam quantitates currit: et sic si specie
 quantitates stat consue et distribuitur et si homo per se ista simi-
 liter in alia: quantuslibet homo currit. et sicut prima est via in ca-
 su superiori ita est ista: consilium dicitur quod si qualislibet vel qua-
 lelibet distribuitur inter se per species quantitates et terminum ex-
 tra se confundit consue tamen ut qualelibet currit significat quod
 de qualibet specie quantitates ens habens aliquam quantitates currit.
Sed contra istam rationem arguitur sic. Sine categoriema
 tum quidam distribuitur per suba solum: ut omnis nullo quilibet
 libet vterque quedam distribuitur per quantitates et quidam per qua-
 litates: sed distribuitur per suba solum: distribuitur extrinsece et
 non intrinsece. igitur ita vnde de signis distributivis per quantita-
 te et qualitate sicut sunt illa quantuslibet qualislibet qualeli-
 bet vel si non: de causa diuersitatis. **Secundo** hec propter est
 vnus apud eos quantuslibet homo currit. igitur: ibidem subicit terminum
 categoriema: sed non vnde per alii nisi si homo igitur si subicitur.
 et per **Prima** stat consue et distribuitur nec potest dici quod ibi sub-
 ciatur si specie quantitates cum idem non explicet aliquid tale.
Tertio sequit quod per idem si omnis vel ois deberet distri-
 buere solum per species et non individua et sic hec esset via ois
 animal fuit in archa noe. quod de qualibet specie animalis aliquid
 animal fuit in archa noe quod verum est. **Quarto** sequit
 quod quilibet istarum **Prima** esset necesse quantuslibet homo cur-
 rit. igitur quantuslibet animal currit: qualislibet homo currit. igitur

qualelibet animal currit. quod arguitur cum termino stante per se
 tamen ratione signi vnus ab inferiori ad suum superiorem: sicut hic
 omnis homo est homo igitur ois homo est animal. et ex alio quod vnus
 sequit de qualibet specie quantitates homo habens aliquam quantitates cur-
 rit ergo de qualibet specie quantitates animal habens quantitates cur-
 rit. **Quinto** sequit quod ista sunt simul via. quantuslibet homo
 currit: quantuslibet homo non currit: quantuslibet homo currit
 et aliquatus homo non currit: sicut ista de qualibet specie quantitates
 quantitates homo habens aliquam quantitates non currit. **Sexto** se-
 quit quod nulla illarum **Prima** vnus quantuslibet homo currit iste
 est homo et aliquatus igitur iste currit. et sic stabit illa simul
 quantuslibet homo currit iste est aliquatus homo et tamen iste non cur-
 rit. et sic de alijs que non in merito auditis offendit cuius si-
 ne ratione procedere videantur. **Dico** igitur alii quod in ista pro-
 positione quantuslibet homo currit. si quantuslibet distribuit istum
 terminum homo qui est subin per quolibet hoie habente aliquam qua-
 ntitates. Sicut si qualislibet distribuit istum terminum homo pro
 omni homine habente aliquam quantitates. et et si quilibet in
 ista propositioe quotlibet entia sunt finita: distribuit istum ter-
 minum entia est subin per oibus entibus numeratis vel
 numerabilibus. Et per hoc patet solutio ad argum. **Admissio**
 so. n. casu concedo ista aliquatus homo non currit. et nego ista
 quantuslibet homo currit. et tunc ad argum. aliquatus homo currit:
 et non est aliquatus homo quin tantus currit. igitur quantuslibet
 homo currit. nego **Prima** nec arguitur ab exponens homo ad ex-
 ponem. **Sed** illa propositio de sic exponi aliquatus homo currit. et
 nihil est aliquatus homo quin illud currit. **Sicut** ista qualis-
 libet homo currit: sic exponitur aliquatus homo currit et nihil est
 aliquatus homo quin currit ergo. **Item** quotlibet entia sunt fi-
 nita exponit sic. aliquot entia sunt finita et nulla sunt aliquot
 entia quia ista sunt finita. et sic patet in alijs dicat. **Ex** his
 patet quod sicut hec propositio est falsa quodlibet ois animal est animal:
 ita et ista quodlibet qualelibet de quolibet tali scit ipse esse tale
 quale ipse est: posito quod non sint nisi tres species qualita-
 tis. scilicet gramatica loyca et rethorica: et sint tres hoies in mu-
 do. vnus a. b. c. quorum quilibet sciat gramatica loyca et re-
 thoricam et quod quilibet illo sciat qualis ipse est: et cur hoc
 de quolibet alio. **Isto** posito patet falsitas ista. quod si quodlibet
 qualelibet de quolibet scit ipse esse tale quale ipse est igitur
 aliquid est qualis. **Primo** est falsum. quod nec. a. nec. b. nec. c. **Si**
 enim a. esset qualelibet: tunc a. esset ois ens habens qualitates:
 quod est falsum: quod a. non est. b. nec. c. sed in isto casu concedo
 istam: qualelibet de quolibet tali scit ipse esse tale quale est
 ipse. quod omne ens habens qualitates de quolibet tali scit
 ipse esse tale que ipse est. **Et** si quis quod subicitur in hac:
 qualelibet de quolibet vel in ista quilibet currit. dico quod si quilibet
 bet. et si concludit quod ista non est vnus. pcedo pcedone imo non
 est alie quantitates. **Et** si ite vnus infert: quod ista non est vnus
 bilis: nego **Prima**: b. n. non sit vnus explicite est tamen vnus im-
 plicite. Cuius subin implicitus est si ens dictum per omni ente
 habente qualitates: et subordinaat huic in mente qualelibet
 ens currit: vbi si qualelibet est sine categoriema et **Primo** nec
 erat categoriema nec sine categoriema: sed terminus pre-
 gnans ut in pluribus locis dictum est. quare etc.

Ad principale iterum arguitur sic. ista sunt sim-
 vera. a. est triplum ad. b. et
 n. a. est triplum ad. b. et ista sunt duo contradictoria igitur asis. p-
 bat. et pono quod a. sit pedale et b. sit duplum ad. a. et sit vnus.
 b. ois b. et vnus a. ois a. tunc nullum a. est triplum ad. b. quod
 omne a. est pcedo duplum ad. b. quare etc. **Et** quod a. est du-
 plum ad. b. pbatur. a. excedit. b. per pedale et b. est solum
 semipedale igitur. patet **Prima** et antecedens pbatur. a. excludit. b.
 per duo semipedalia igitur a excedit. b. per pedale patet con-
 sequentia: quod duo semipedalia constituant pedale: et ante-
 cedens pbatur: et sint. c. d. due medietates a. pedale tunc sic. a.
 excedit. b. per. c. semipedale et idem. a. excedit per. d. se-
 mipedale igitur. a. excedit. b. per. c. et d. et c. et d. sunt semi-
 pedalia. et per consequens per duo semipedalia. **Sed** o
 arguitur sic. ista sunt simul vera: quotienscumque fuisse parisi?
 totiens fuisse homo et aliquotiens fuisse parisi? et non to-
 tiens fuisse homo. quod aliquotiens fuisse parisi? et tunc fuisse homo g. etc.

p3 pna cum mino: i & maio: pbat. & pō q tu fueris pluri
bus vicibus parisius cuz interruptioe tps. Isto posito p3
q bec est va: quodenscūq; fuisti parisius tu fuisti hō: quia
aliquādo fuisti parisius & tunc fuisti hō & nunq; fuisti pa/
risius qn tunc fuisti hō igit. Qd aut illa sit vera aliquotiens
fuisti parisius & nō toties fuisti homo: pbat. bis fuisti hō
parisius: & non bis fuisti homo igit. minor pbat. qz si hō
fuisti igit duabus vicib; fuisti parisius & in tpe iter medio
non fuisti hō. p3 pna iuxta significatiōē istī termini bis &
alioz numeraliū terminoz. Tertio argf sic. ista sunt sit
va ois pbenix est: & aliqua pbenix non est. & ista sunt duo
pdictoria igit ass pbat. q bec sit va p3. f. ois pbenix est.
q: aliqua pbenix est & nō ē aliq pbenix qn illa sit: & q bec
sit va aliqua pbenix non ē pbat n^m corruptū est aliq phe
nix est corrupta igit aliq pbenix non est. Sitr n^m generan
dum est: aliq pbenix est gñanda igit aliq pbenix non ē: p3
qz istaz pñaz in qarto mō pme figure qre. Ad bec rñ/
det ad pñū negando istā. a. est triplū ad. b. & viterius ad
millo casu nego illaz. a. excedit. b. per pedale & istā sit. a.
excedit. b. per duo semipedalia: & tūc ad pbatōē. a. exce
dit. b. per. d. semipedale & a. excedit. b. per. c. semipeda/
le igit. a. excedit. b. per duo semipedalia: nego arg^m: s3 bñ
sequit igit per duo semipedalia. a. excedit. b. ex quo post
moduz non sequit q p pedale. a. excedit. b. sed bñ sequit
q per aliq q sunt pedale. a. excedit. b. Sitr cōcedo q per
c. & d. semipedalia. a. excedit. b. nō tñ. a. excedit. b. per. c.
& d. semipedalia. Ad rñ pñ dicit pcedēdo istā. a. excedit. b.
per. c. & d. semipedalia: & non seqf q. a. excedat. b. p. p.
dale: qz. a. excedit. b. per. c. & d. semipedalia alternatis vt
cibus ideo deberet sic argui. a. excedit. b. per. c. semipeda
le & excedit per. d. semipedale sine cōmēsuratiōe alicui
llaruz ad. b. q. a. excedit. b. per pedale. pna bona: s3 ass ē
fallum: qz qñ dī. a. excedit. b. per. c. semipedale tūc. c. cō/
mēsurat. b. & qñ dī. a. excedit. b. per. d. semipedale. c. cō/
mēsurat. b. qre & c. Ad scdm nego q ista sint pdicto
ria: quotienscūq; tu fuisti parisius totiens tu fuisti hō & ali
quotiens fuisti parisius & nō totiens fuisti hō. pmo q: vna
cathe^a non pōt pdictorari vni ppothetice. 2° q: dato illo
sequit q pole est duo pdictoria esse sit falsa: pbat & pono
q tu nunq; fueris vel saltē q tu nō sis parisius: isto posito
p3 quālibz istaz esse fallam: pdictoria igit pme est illud ali
quotiens quoties fuisti parisius nō fuisti hō: sic pdictoriaz
istius qeqd audit for. illud pferit pld nō est illud: aliqd au
dit for. & illud nō pferit pld: pp cam dcam: sed suū pdicto
rium est illud aliqd qd audit for. nō profert pld: opposita
igit haz copulatiōaz nō debēt dari per cathegoricās illas
sed per negatiōes ppositas eidez. Non obstātibus hys
in casu argumētū nego illaz quotiescūq; tu fuisti parisius
totiens fuisti hō: pro cui? declaratiōe noto q li quotiescūq;
nō ē termin^o cathegozati^o nec sine cathegozatiōe: s3 ter
minus pgnans includēs iplicate pro subo terminū cathego
rematicū distributū pro tpbibus mēsuratib; actus iterru
ptos: equipollet. n. isti orationi: quotiescūq; vicibus: vbi li vi
cibus distribuit modo dicto. Idec ergo quotiescūq; fui
sti parisius totiens fuisti hō: subordinat hūc quotiescūq; v
cibus fuisti parisius tot vicibus fuisti hō: vbi p3 distribu
tio pro interruptioe tēporis: hmoi vō tpa ipontāl per hmoi
aduerbia bis ter qter: sed q determinat vba rōne tēpo
ris pñificati per istū terminū quotiescūq;: nego igit il
lam quotiescūq; fuisti parisius totiens fuisti hō: & concedo
q aliquoties fuisti parisius & nō toties fuisti hō: qz bis fui
sti parisius & non bis fuisti: qz duab; vicibus fuisti parisius
& in tpe inter medio nō fuisti parisius: sed non est pole q
duabus vicib; fuisti homo & in tpe iter me^o nō fuisti hō:
hec igit ppō: bis fuisti hō: significat assertiōe q semel fui
sti hō & aliq post modū nō fuisti hō: & iterum scōo fuisti
hō qd non est pole. Nota tñ q si tale aduerbium non
determinat verbū sed aliqd aliud nomen nō o3 hāc signi
ficatiōē exprim: re sicut dic: bis duo fuerūt qtuor: nō. n.
opz q duabus vicib; duo fuerūt qtuor: & in tpe iter me^o
non fuerunt qtuor: sed bñ o3 in istis bis tu cucurristi: ter
fuisti Rome: vel sic de alijs. Ad 2^m ego nego illam

pñam: aliq; fuisti parisius. Et tunc fuisti hō: & nunq; fui
sti parisius qn tunc fuisti hō igit quotienscūq; & c. sed bene
sequit igit qncūq; fuisti parisius tūc fuisti hō: qd vey est.
S3 ad pcludēdū illud pñs o3 sūmere pō ante aliquoties
fuisti parisius quoties fuisti hō & non aliquotiens fuisti pa
risius qn totiens fuisti homo sed maio: est falsa iuxta dca.
Ad 3^m pcedo q illa sunt pdictoria: ois pbenix est: & ali
qua pbenix nō est: sed dubito an aliqua istaz sit va: qz dy
bito an aliqua pbenix sit: vt patz per ppretatez talis anis
si g^o ponit q nō sit aliqua pbenix: nego illā ois pbenix est
& istam sitr aliqua pbenix est. Contra qd solet argui sic
omne qd fuit ē: aliqua pbenix fuit ergo aliq pbenix ē. Si
militet omne qd erit est aliq pbenix erit igit aliqua pbenix
est igit. Scdo aliqua pbenix erit & n^m pbenix est corru/
pta igit aliq pbenix est: maio: pbat: nihil est corruptū igit
n^a pbenix est corrupta: ass p3 qz si aliqd est corruptū igit
aliquid non est: qd falsum est. igit & c. Tertio aliq phe
nix pōt eē igit aliqua pbenix potest esse pñs. igitur aliqua
pbenix pōt esse que est. igit aliqua pbenix est. Reipō/
det negando quālibet eaz pñaruz: eo q nullib; illud qd
subicit in maio: pdicatur in mior: iplicate nec explicite: sed
imino: o3 esse talis in pma: aliqua pbenix est aliqd qd fuit
& in scda o3 esse aliq pbenix est aliqd qd erit: quaz quel/
bet patit falsitates pcedo ergo q omne pteritum est & oē
futurum est & aliqua pbenix est pterita vel futura & tñ n^a
pbenix est. Ad scdm nego illā: n^a pbenix est corrupta &
istam sitr nihil est corruptū. Ex quo non sequit q aliquid
non est qz a termino ampliato ad eundū non ampliatur nō
p3. ar^m nisi gñā māe in terminis distributis vel pponib; sin
gularibus: sequit. n. iste hō est mortu^o igit iste hō non est
tu es interfectus igit tu nō es. Ad 3^m concedo istas p/
positiones aliqua pbenix pōt esse: aliqua pbenix potest eē
pñs: aliqua pbenix pōt esse pbenix que est. Ex qbus non
sequit q aliq pbenix est nec relin in vltia ppositione h3 re
solui in notā copulatiōis & pnomē relin vel demfatiōis p
pter determinatiōē eiusdem a termino modali pcedente.
Itē pñter concedo q aliqua pbenix pōt esse in istati p/
fenti vel in istati qd est pñs & tamen q nulla pbenix est in
istati pñti: nec in istati qd ē pñs: non tñ pcedo q aliq phe
nix possit eē in hoc istati qd est pñs demfatiō istanti pñti:
sed bñ aliq pbenix pōt eē in hoc istati qd est pñs demfa/
tio istanti futuro: non tñ seqf q tale istans sit pñs: imo n^m
istans futuruz erit pñs vel in pñti istanti: sic nec aliqd tale
istans erit in istati qd est: qz istas pñs & istas qd est puer/
tant. Itē nego q aliqua pbenix corrupta potest esse in
istanti qd est pñs. Et si argf: hoc potest eē in istanti qd
est pñs demfando pbenices futurā. & hoc ē corruptū vt
potest esse corruptū igit aliq pbenix corrupta potest eē in
hoc istanti: nego pñaz: qz me^o non debite sumit qd ebe/
ret eē tale hec ē aliq pbenix corrupta vel potest eē aliqua
pbenix corrupta quoz qdlibz ē falluz. Non. n. ē pole qd
aliqd sit pbenix corrupta cuz hoc repugnātiā includat: con
simili ratione nego istā aliqd gñandū potest esse pñs: quia
non est pole q aliqd pñs sit aliqd gñandū nec e3. qre & c.
S3 soute laz qd qreret moduz rñdendi. dato q aliqua
pbenix esset. dico tūc q bec est va ois pbenix est. & hec ē
falsa aliqua pbenix non est. Et ad arg^m nullum corruptū
est: aliqua pbenix est corrupta igit aliqua pbenix non est.
Dicunt qdam negādo pñam ppter ampliatiōē pterite
tem in pmissis que in conclusiōe nullatenus reperit: sed
dicunt debere concludi igit aliqua pbenix que est vel fuit
non est. Consimilr dicunt ad aliud q non sequit nullū ge
nerandum est: aliqua pbenix est generanda igit aliq phe
nix non est sed bene sequit ergo aliqua pbenix que est vel
erit non est. Contra istaz repositiōē argui sic. omnis
pbenix que est & omnis pbenix que fuit est igit falluz est
q aliqua pbenix que est vel que fuit non ē. p3 pna cuz mī
nor & maio: pbatuz: per exponentes: aliqua que fuit ē &
non est aliqua pbenix que fuit qn ista est igit omnis phe
nix que fuit est: p3 pna ab exponentibus ad expositas. Itē
arguo sic magis in for^o omnis pbenix que est vel que fuit
est igitur fallum est qd aliq pbenix que est vel q fuit non

est. patet consequentia & affis. pbatur. per exponentes aliqua pbenix que est vel que fuit est & nō est aliqua pbenix que est vel que fuit qn ista sit: igit. p3 pna cuz maior & minor: silt pponendo suam p̄radictio: in claudēs p̄radictio: nem. ¶ Itē pōt fieri vni b: vne arg^m. aliqua pbenix q̄ est vel fuit est igit oīs pbenix que est aīal que fuit est. p3 pna ab vno quertibilis ad reliquū eo q̄ vīs de sc̄do adiacente cōnertie cum sua indefinita vel p̄culari de cōsili adiacente. sequit. n. so: hō est igit omnis hō est: hō nō est igit nō homo est. Consimiliter pōt reprobari altera 2° illata. v3. aliqua pbenix que est vel que erit nō est. ¶ Dico igit aliter negando q̄libz istaz: aliqua pbenix nō est: aliqua pbenix que est vel q̄ fuit nō ē: & concedo q̄ omnis pbenix q̄ est vel que fuit est. ¶ Et tunc ad arg^m n^m corruptum est. aliqua pbenix est corrupta igit aliqua pbenix nō est: nego pnam nec est sillus in serio. q: p̄dicatū minoris nō debite supponit in ordine ad subin maioris. certū est q̄ in maioris corruptus nō pōt ampliatue teneri & in minoris sū ampliat subin: ideo debet p̄ minoris hec p̄p̄ s̄mī aliqua pbenix est aliquid corruptū: que negat q̄ impossibilis. ¶ Et consimiliter dicat ad aliud q̄ non sequit: n^m generandum est aliqua pbenix est ḡanda igit. sed minor: d3 eā talis aliqua pbenix est aliq̄ generādū que ita negatur sicut 2°. Concedo igit q̄ nullū corruptum est: nec aliq̄ generandum est. & aliqua pbenix est corrupta vel generāda. & tamē omnis pbenix est: Imo que erit est: & nō sequitur vt p̄na: omnis pbenix erit est aliqua pbenix ḡanda erit igit aliqua pbenix generanda est sicut nō sequit. omnis pbenix que fuit ē aliqua pbenix & corrupta fuit igit sed p̄mi debet esse minor: aliqua pbenix generāda est aliquid q̄ erit & secūdi debet esse ista aliqua pbenix corrupta est aliquid quod fuit. quarnm quelibet fo: malem patitur contradiccionem. quare &c.

Contra istam p̄positionē concessaz. v3. oīs pbenix est solet fieri tale arg^m. Ad hoc q̄ p̄positio vīs affis sit vā. Cuius subin distribuit per hoc si gnūm omnis requirit q̄ ipm ad m̄nus h̄at tria supposita in actu. sed iste termin^o pbenix subiectens distribuit non h3 nisi vnicūm suppositū. nec nāliter h3 plura igit. p3 cōsequentia cum minoris. & maior: p̄bat aucte p̄bi in p̄m^o. p̄mi celli & mundi: dicentis q̄ oē & totū p̄mo ponimus sup tria. quare &c. ¶ R̄idel negādo illā maiorem cui^o falsitas sic p̄bat. Cuius indefinita correspondet vna vniuersalis non habēs plura supposita q̄ indefinita ista: sed h. pbenix est: est indefinita nō h̄as nisi vnicūm suppo^m igit sibi debet correspondere vna vniuersalis consimiliter se habēs. sed non videt alia danda q̄ ista omnis pbenix est igitur. ¶ Sc̄do ex qualibet indefinita de sc̄do adiacente sequit sua vniuersalis subalterna. sed hec est indefinita pbenix est igit ex ipsa sequit aliqua vniuersalis: sed nō videt alia nisi ista omnis pbenix est. igit illa sequit sed indefinita est vā igit & vniuersalis similit. ¶ Tertio arguit sic. aliqua pbenix est & nō est aliqua pbenix qn illa sit igit omnis pbenix est. p3 consequentia ab exponētib^o ad expo^m & antecedēs est verum igit. ¶ Quarto tantum ens est pbenix igit oīs pbenix est ens. p3 sequētia ab exclusiua ad suūm v̄le de terminis transposita & exclu^a est vera igit & vniuersalis. ¶ Quinto hec est vera: omnis pbenix nō est afinus. igit li omnis nō exigit tria supposita p̄o suo determinabili. p3 consequentia & antecedēs similit. q: illa omnis pbenix nō est afinus conuertit cum illa nulla pbenix est afinus q̄ vera est. ¶ Sexto ista sunt contraria omnis pbenix est nulla pbenix est sed hic li nulla nō exigit tria supposita igit nec li omnis. p3 consequētia. q: hic illa sunt signa opposita: mō opposita habent fieri circa idem: ¶ Ultimo sequit q̄ hec est falsa. omnis sol est clarissim^o lucēs p̄pter defectū triuz suppositoz. & hec est falsa: alqs sol nō ē clarissim^o lucēs quia propria passio neqat a subo igit duo p̄radictio: sit simul falsa q̄ est impossibilis ad bonū intellectū. ¶ Ad auctoritatem igit Aristo. s. omne & totū p̄mo ponit sup tria dico q̄ vera est. nam omne totū perfectū ponit sup tria eo q̄ omne totū p̄fectum continet tria. s. p̄m^o medium &

finem. continet iterū tria. i. 3. dimensiones. v3. longitudinē latitudinē & p̄funditatem. ¶ Ad aliā partē auctatis. v3. omne ponimus super tria nō est intellectū q̄ Aristo. voluerit illud sicut begoma oē semper exigere tria supposita in numero plurali: p̄pterea hec nō pōt esse vera oēs homines currunt dato q̄ li homines haberet nisi 2° supposita. qv3. n. istaz terminū homines habere tria supposita ideo dicit Aristo. q̄ non b̄n dicit duo viri sunt omnes sed duo viri sunt duo viri. ¶ Et si contra hoc arguit adducendo argumēta p̄ora vel quēcunq̄ alia concludēdo tales v̄lem non habent nisi duo supposita. ex antecedēte vero: sem p̄ negatur p̄sequentia. ¶ Et si allegaret &c. Dicat q̄ regula ista intelli in n̄ero singulari & in n̄ero plurali vbi simus distribuit^o plura q̄ duo supposita sub se continet. hoc autē dico p̄o declaratōe istius auctatis & nō p̄o fundamēto aliquo in hac mā tenendo nisi ad placitū. q: certe credo q̄ illa auctas non sit p̄positio Aristo. sed translatio falsa. ¶ Non. n. video que falsitas sit in ista omnes hoies sunt. dato q̄ sub3 non habeat nisi duo supposita: aut in ista duo viri sunt omnes viri certum est q̄ p̄ma pōt leuiter cōcludi ex suis exponentib^o & sc̄da suo inō p̄bati. ¶ Alter dicit alij p̄o declaratione auctoritatis q̄ Aristo. voluit itel ligē q̄ hoc signū omnis in numero plurali s̄m cōem moduz loquēdi nō additur p̄nominū d̄mōstratiuū nisi per illud p̄nomen dem̄fatiuū ad minus dem̄stratiuū 3° inditū dūa & adducunt cōem modum loquēdi. q: nunq̄ dicitur omnes isti currunt dem̄fatis duob^o sed bene tribus vel pluribus. Sed certe hec r̄sio non p̄cedit s̄m̄ intellectum auctatis. q: in toto illo cap̄o p̄mo celli non sit loq̄ de p̄nomie dem̄fatiuū sed solum d̄ q̄ duo viri non sunt omnes vel toti sed duo viri sunt duo viri. ¶ Non. n. video qd obstat quin ista sit vera & p̄p̄ia oēs isti sunt: dem̄stratis duobus soluz sicut ista copulatiua exponens istaz. v3. isti sunt & non sunt isti quin illi sint. De his elige r̄sionem magis gratā. p̄ma. n. declarat textum & non sc̄da. nullaz t̄n volo in hoc opere sustinere sed potius auctatē allegatam dicendo q̄ non est p̄positio Aristo. sed translatio falsa sicut dictum est.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. ista sunt similit^o vera omne qd est homo est & aliqd qd est hō nō est & ista sunt duo d̄dictoria igit. maior p̄o batur. hec. n. est vera: oē qd est homo ē: q: aliqd qd ē homo est & nihil est quod est homo quin illud sit igitur. & q̄ hec sit vera aliquid qd est homo nō ē p̄batur: aliqd qd ē non est hō igit. Similiter hoc homo nō est dem̄fando la p̄des & h̄ est aliquid qd est igitur. ¶ Secūdo arguit sic. ista sunt simul vera. Quicquid deus sc̄uit adhuc sc̄it: etiaz aliquid deus sc̄uit qd nunc non sc̄it. & ista sunt duo contradictoria. igitur: p3 consequentia. cum minoris & maior: probatur: & p̄mo q̄ ista quicquid deus sc̄uit adhuc sc̄it. quia aliquid deus sc̄uit & nullus est oblitus eozū que sc̄uit igitur. aliam partem probō. v3. aliquid deus sc̄uit qd modo non sc̄it: q: deus sc̄uit illam tu non es & modo non sc̄it illam. q: nunc est falsa igitur. Similiter deus sc̄uit contra d̄ictoria & iam non sc̄it contradictoria igitur. & ex alio. quia deus sc̄uit aliquid qd iam est impossibile: quia sc̄uit illam tu non fuisse sed iam non sc̄it aliqd impossibile: quia nihil sc̄uit nisi verum igitur. ¶ Tertio arguit sic. ista sunt simul vera. quodlibet istozum animalium est nō homo. & aliquid istozum animalium non est non homo & ista sunt duo contradictoria igitur. p3 consequentia cum minoris & maior: probatur. Et pono q̄ soz. & plato & cicero habeant tres afinos in cōmuni sic tamen q̄ nullus istozum habeat aliquid animal nisi aliq̄ez illozum afinozum. Istozum posito probatur ista quodlibz istozum animalium est non homo nam qdlibet animal istozum ē non homo igitur quodlibz istozum animalium est non homo. & per consequēs qdlibet istozum animalium est non homo: quilibet p̄sequentiarum p3. & antecedens p̄mūz p̄batur. quilibet afinus istozum est non homo: sed nihil ē animal istozum nisi aliquis istozum afinozum igitur qdlibet animal istozum est nō homo. Alteram partem probō. v3. aliquid istozum animalium

Nam non est non homo. nam hoc non est non homo demum
strando for. et hoc est aliquid aial istorum animalium cum
fit de numero illorum igitur patet consequentia. a resolutionibus
ad resolutam. Ad hoc respondet ad primam dubitando
nuncquid illa sint dictoria. s. omne quod est homo est et aliquid
quod est homo non est. Quero. n. nunquid talia sunt de secundo
adiacente vel tercio. Si de secundo concedo primam et nego se-
cundam: et tunc ad argumentum. aliquid quod est non est ho-
mo igitur aliquid quod est homo non est: nego primam: eo quod an-
tecedens est propo- negatiua de secundo adiacente et de subo-
dissimili. **¶** Per hoc patet quod illa consequentia non valet hoc homo
non est: demum lapidem et hoc est aliquid quod est igitur.
quod non arguitur cum debito modo quod deberet esse tale: et hoc
est aliquid quod est homo quod falsum est. et sic patet ratio quo-
ad primam partem distinctionis. Si autem ponitur talia esse de
tercio adiacente dico quod ipsa dictoria non sunt: eo quod predicar-
tum nullibi distribuitur. v. s. ille terminus homo dictorius
igitur prime est illud. aliquid quod est non homo est: et contra-
dictorium secunde est illud omne quod est omnis homo est. qua-
re et. **¶** Non obstante hoc nego illam: omne quod est ho-
mo est secundum istam partem distinctionis: quod si homo est predi-
catum: et conuertitur cum hoc impossibili omne quod est homo
mo. et tunc ad argumentum aliquid quod est homo est et nihil
est aliquid quod est homo quin illud sit igitur: nego consequentiam:
nec arguitur ab exponentibus ad expositum: quod opus in nega-
tiua exposita situm terminum homo subsequi relin dicendo
et nihil est quod est quin illud homo est quod est falsum. Et
secundum istam distinctionem de consequentia dubitari aliquid
animal non est igitur aliquid animal non est: nunquid antecedens
sit de secundo vel de tercio adiacente. primo concedo primam et
nego antecedens. secundo modo nego primam sed primam non de-
bet sic distingui: eo quod non potest esse sic de tercio adiacente:
quod tunc sicut negorema remaneret subum quod non est possibi-
le. **¶** Tunc iste terminus aliquid potest subici vel predicari et non
sic iste terminus aliquid: quod si aliquid est sicut beatus et non li-
aliquid sed terminus primans. **¶** Ad secundum dico sicut supe-
rius dicebam quod illa non sunt dictoria quecumque deus sciuit
adhuc ipse scit. et aliquid deus sciuit quod non modo scit. Cum
quelibet illarum sit affirmatiua. Sed contradictorius prime
est illud: aliquid quod deus sciuit modo non scit: contradicto-
rium secunde est illud nihil deus sciuit quod modo non scit. **¶** Ue-
rum tamen nego illas quecumque deus sciuit iam scit: et obce-
do sum contradictorium: et tunc ad probationem aliquid
deus sciuit et nullus est oblitus eorum que sciuit igitur: nego
consequentiam. quod si aliquando sciuerit. a. vel. b. propositionem
et iam non sciat illam: non tamen sequitur quod fuerit oblitus illius:
sicut iam tu scis istam propositionem hoc instans et in media-
te post nunc non scies istam: et tamen non sequitur quod tu ime-
diate post nunc obliuisceris illius. Sed hoc continget quod
ipsa erit falsa postquam vera est. **¶** Ex hoc patet quod deus non scit
quecumque credit esse verum. sed nunquam credit falsum: quod
non sequitur deus credit istam: tu non es: et ipsa est et fuit
falsa igitur deus credit falsum: sed bene sequitur quod falsum
vel impossibile deus credit: ad hoc. n. quod deus credit
falsum requiritur quod credit illud pro aliquo instanti pro quo
illud fuit falsum quod repugnat diuine nature. **¶** Et non sequitur
deus aliquando sciuit. a. propositionem et iam non scit illam
igitur scia dei potest potuit vel poterit mutari in non sciam:
vel aliqua transmutatio est in deo. Unde in deo non potest esse
mutabilitas illa: sed quod deus aliquando sciuit sic esse et iam
non scit sic esse hoc non est propter mutationem vel variatio-
nem ipsius dei: sed solum creature dependentis ab eo. pro-
cedentis de puatione in habitum et e contra de contrario inco-
trarium et e contra de contradictorio in contradictorium et e con-
tra: propterea primus in predicamento potest quod si aliqua propositio
fuerit vera et iam sit falsa non tamen sequitur quod aliqua transmu-
tatio facta sit in illa propositione sed ex parte rei. **¶** Unde po-
tuit quod ista propositio for. sedet sit in mente mea: tunc for. se-
dente est vera: et for. surgente est falsa: et tamen nulla muta-
tio fit in ista propositione. Et si arguitur sic. deus sciuit. a. pro-
positionem et iam non scit illam igitur aliter se habet nunc quam
prius. concedo consequentiam et consequens. **¶** Ex quo non

sequitur quod deus sit mutatus: sicut non sequitur. So: est mihi
adextis et prius fuit a sinistris igitur ego sum mutatus: sed
habeam me aliter quam prius. quod se habere aliter quam prius non
dicit mutationem intrinsecam sed extrinsecam: ubi tamen
deus se haberet aliter quam prius intrinsece bene sequeretur
ipsum mutari: sed antecedens est impossibile. Similiter si
tu te haberes intrinsece aliter quam prius sequitur te esse muta-
tum sed tu te habes aliter quam prius solum extrinsece propter
mutationem alterius. Ad etaphysicam in aliter diceret quod de
streitas et sinistritas sunt accidentia relatiua: ideo cum for.
est mihi dexter me habeo intrinsece aliter quam prius: et sic for.
mutatus. quod de nouo causatur vnum accidens relin. v. s.
dextritas. Similiter cum for. efficitur mihi sinister iterum
intrinsece in me habeo aliter quam prius et de nouo mutatus sum
propter aliquid accidens respectum nouiter causatum a
for. in me. et sic prius diceret de propositio quod si ipsa est falsa:
et prius fuit vera quod mutatio facta est in propositio propter causa-
tionem noni accidentis vel falsitatis vel veritatis quod quod est in
propositione accidentia respectiua sunt distincta ab eadem.
Qualitercumque tamen dicat isto modo vel alio nunquam pote-
rit probari quod deus mutabilis sit: aut quod ipse intrinsece se ha-
beat nunc aliter quam prius. **¶** Ex hijs patet quod deus sciuit ali-
quid quod modo non scit et tamen non est oblitus illius: quia
non ignorat illud. quis enim deus non sciat falsum non ta-
men ignorat falsum: quod ignorare est non cognoscere: modo
deus cognoscit omne falsum: omne impossibile: omne ima-
ginabile: et omne intelligibile: imo tu cognoscis propositionem
impossibilem: et tamen non scis ipsum. aliud. n. est nescire et aliud
est ignorare: certum est quod non scio incomplem pure incom-
plexum significans: et tamen cognosco idem: s. n. non sciam istum
hominem non tamen sequitur quod ignorem eundem. patet ergo quod
deus est ita sciens sicut vnquam fuit et e contra. quod iam scit torve-
ritates quot vnquam sciuit: quia nullam veritatem desinit scire
quin itatum incipit scire suam dictorium. Unde si aliquando
do sint plures propositiones aliquando pauciores non tamen sequitur
propter hoc quod ipse sit minus sciens: imo semper eadem sciens.
Dato enim quod nulla propositio foret adhuc deus esset eque
sciens sicut modo est: quod scientia dei non dependet appro-
positio sicut scientia creature. Unde si nulla propositio
nec aliqua intentio in anima foret homo nihil nec aliquando
potest scire: quod si sciret aliquando intelligeret aliquando: et non
potest aliquando intelligere nisi per intentionem vel intentio-
nes: et sic in tali casu ipse non sciret deum esse: nec se ipsum esse
aut aliquam aliam veritatem: sed secus est de deo qui est
scientia infinita que non est acquisita nec in nata cum hec di-
cat imperfectionem sed est ipse deus benedictus. **¶** Et
contra istam responsionem arguitur sic. quod deus potuit esse sa-
pientio: quam fuit: quod pono quod antequam non fuit nec vnquam erit.
tunc deus ab eterno sciuit quod antequam non erit et potuit ab eterno
scire quod antequam erit iam potuit scire plura quam scit. patet prima et ino-
rez. probo. Deus potest facere antequam fore: et si antequam erit ipse
ab eterno sciuit quod antequam erit igitur potuit ab eterno sci-
uisse quod antequam erit. **¶** Ad istud respondeo concedo quod
deus ab eterno potuit scire quod antequam erit sed si faceret
antechristum non fore nunquam sciisset antequam fore et econ-
tra: ideo concedo quod ipse ab eterno sciuit antequam non fore:
et potest esse quod nunquam sciuit antequam non fore sed sciuit
suum oppositum. **¶** Ex hoc tamen non sequitur quod potuit scire
plura quam scit. quod nunquam potuit scire illa duo contradictoria
simul antequam erit et nullus antequam erit: que et. **¶**
¶ Ad tertium argumentum concedo quod ista sunt contra-
dictoria: quodlibet istorum animalium est non homo et aliquid
istorum animalium non est non homo: sed nego vniuersalem
affirmatiuam: et tunc ad probationem illius: quodlibet animal isto-
rum est non homo igitur quodlibet animalium istorum est non
homo concedo primam et consequens quod simul cum ante-
cedente significat quod omne animal de possessione istorum est
non homo quod verum est in casu illo. et tunc ad aliam conse-
quentiam: quodlibet animalium istorum est non homo igitur quodli-
bet isto: vniuersalium est non homo: nego primam: quod con-
sequens significat quod omne animal de numero istorum quod falsum
est demum continue per li istorum istos tres homines.

et sic patet diversitas inter illas: quodlibet animalium istorum est non homo et quodlibet istorum animalium est non homo: in prima enim illa istorum regit ab illo termino animalium: et in secunda ab isto fincathegozemate quodlibet: sic etiam est magna diversitas inter illas quodlibet animalium istorum trium est animal istorum: trium: et quodlibet istorum trium est animal istorum trium. prima enim est vera: quia nihil est animal istorum nisi aliquis istorum: asinorum. Sed altera est falsa: quia nullus istorum trium est aliquid istorum trium. Contra istam responsionem arguitur perbandum quod quodlibet istorum est animal istorum: quia for. istorum est animal istorum et pro istorum est animal istorum igitur. antecedit arguitur sic. hoc est hoc istorum igitur hoc est hoc animal istorum. et per consequens hoc est animal istorum: quocumque istorum de infato. Secundo sic hoc est unus istorum aut igitur unus animal istorum aut unus non animal istorum: sed non est unus non animal istorum: quia non est unum non animal. igitur et cetera. Tertio hoc est unus animal quod est istorum igitur hoc est unus animal istorum. Quarto si hoc non est animal istorum igitur hoc non est aliquid istorum: et per consequens non est unum istorum nec aliquid istorum. primum est falsum igitur et antecedit. Quinto ista tria animalia sunt homines igitur aliquod animal istorum est homo: vel sequitur illa prolo quod aliqua animalia sunt boves quorum nullus est homo quod est absurdum: propter ista arguitur for. concederet aliquis quod for. est animal istorum: quia for. est animal de numero istorum trium. Contra istam responsionem arguitur sic. et pono quod hic sunt tres garziones sic quod nullus sit garzio alterius sed quod quilibet istorum sit diversus respectu alterius garzionis. ex illa responsione sequitur quod quilibet istorum est garzio istorum: qui sunt illi. a. b. c. tunc. a. est garzio istorum: quia de numero istorum: est: patet consequentia secundum modum prorem arguendi. v. quod for. est animal istorum: quia for. est animal de numero istorum. et sic sequitur consequenter quod b. est garzio istorum. et similiter. c. et per consequens quilibet istorum est garzio istorum: quo probato propono illam: quilibet istorum est dominus istorum. et sequitur ipsas concedi sicut concessa est prima et tunc sequitur illa conclusio quod quilibet istorum est garzio istorum: et tamen quilibet istorum est diversus istorum quod non bene sonat. Item posito quod a. b. c. sint amici aliquorum non tamen inter se. Tunc sequitur quod quilibet istorum est amicus istorum et quilibet istorum est inimicus istorum semper de infatis eisdem quod est falsum. quia tunc sequitur quod isti tres sunt amici istorum et inimici eorum: quod implicat contradictionem. Rideo igitur aliter negando illas quilibet istorum est animal istorum: et istam similiter for. est animal istorum: quia hic est constructio transitiva et significat quod for. est animal de possessione istorum quod est falsum: et tunc ad arguitur: hoc est hoc istorum igitur hoc est hoc animal istorum: negatur consequentia: in antecedente est constructio in transitiva et in consequente transitiva. Unde ista consequentia non. v. hoc est hoc istorum et hoc est animal igitur hoc est hoc animal istorum: sed bene sequitur quod hoc animal est hoc istorum quod verum est. Ad secundum argumentum concedo quod hoc est unus istorum et tunc ad argumentum aut igitur unum animal istorum aut unum non animal istorum. dico quod hoc est unum non animal istorum: quia hoc est unum quod non est istorum: et tunc non. v. ista consequentia. hoc est unum non animal istorum igitur hoc est unus non animal. nec ex opposito ad oppositum: sicut non sequitur: iste asinus est asinus non asinus for. igitur iste asinus est asinus non asinus. Ad tertium quando arguitur. hoc non est animal istorum igitur hoc non est aliquid istorum. concedo primum et primum. ex quo non sequitur quod hoc non sit aliquid istorum vel unum istorum. est. n. magna diversitas inter illa aliquid et aliquid. v. genitivus regitur possessione a termino transcendente. et non sic ab isto termino aliquid vel unum aut ab alio fincathegozemate. Ad 4. hoc est animal quod est istorum igitur hoc est animal istorum: negatur consequentia. Similiter negatur quod hoc est aliquid animalium istorum: sed concedo quod hoc est aliquid istorum animalium. Ut non est credendum quod si aliquid habeat substantivum implicitum aliud quam genitivus pluralis numeri. nec obstat quod non conveniat in illis accessibus requisitis pro grammatica sed sufficit quod conveniat in genere sicut dicitur rosa est pulcherrimus florum. Ad ultimam formam quando arguitur quod for. est animal istorum: quia ista tria animalia sunt homines

igitur aliquid animal istorum est homo: dicitur quod non. v. primum. et tunc ad arguitur: aliqua animalia sunt homines quorum unus est homo dico quod nullo modo sequitur ista conclusio. Et si arguitur sic. illa tria animalia sunt homines et nullus istorum est homo igitur. negatur primum pro secunda parte: quia non sequitur: nullum animal istorum trium est homo ergo nullum istorum trium est homo. Item concedo quod nullum istorum est asinus et nego quod nihil istorum est asinus: imo aliquid istorum est asinus licet non aliquid istorum sit asinus: sicut concedo quod nullus istorum est asinus et tamen aliquid animal istorum est asinus. Item concedo quod for. est aliquid istorum: et nego quod for. sit aliquid homo istorum: et unus istorum non tamen for. est una res istorum: et si dicitur primum concessus est supra hoc est unum istorum igitur a pari est concedendum quod hoc est una res istorum. Dico quod non concedebat illa hoc est unum istorum tenendo si unum transcendenter per termino peritabili cum si aliquid. si solus per initio adiectivo non substantivato: sicut fincathegozemate sicut si aliquid aliquid. v. nullus et sic de alijs quibuscumque.

Amplius ad principalem arguitur sic. ista primum est sit vera. ois canis currit et aliquid canis non currit. et ista sunt dictoria igitur. patet primum cum minoris: eo quod ibidem oia sunt regita ad dictionem sed maior probatur: et facio istas primum ois canis currit celeste sidus est canis igitur celeste sidus currit. Ista primum non. v. secundum. in primo primo elementorum stat igitur oppositum primum cum ante significatio per marie ut nunc: et tunc arguitur sic. nullum celeste sidus currit et celeste sidus est canis igitur canis non currit. primum bona et ans est concedendum igitur et primum. et illud sicut est concedendum: ois canis currit quia altera pars positi igitur. Secundo arguitur sic. ista sunt simul vera: ois apostoli dei sunt. et non ois apostoli dei sunt. et ista sunt dictoria igitur: patet primum cum minoris et maior probatur. quod enim hoc sit vera: ois apostoli dei sunt. et patet. quia aliqui sunt ois apostoli dei et non plures nec pauciores. et igitur. sicut isti sunt. et isti sunt ois apostoli dei ergo et cetera. Quod autem hoc sit vera: non ois apostoli dei sunt. et probatur. ois apostoli dei sunt pauciores. et igitur. ans probatur. aliqui sunt ois apostoli pauciores. et non nisi alij. et igitur. ans arguitur sic. sunt ois pauciores. et igitur aliqui sunt omnes pauciores. et ans probatur. ois pauciores duodecim sunt alij aut igitur illi sunt undecim aut plures vel pauciores: non plures quam undecim sunt ois pauciores. et quia nec duodecim nec plures duodecim sunt pauciores. et nec et pauciores et. et sunt ois pauciores. et quia nulli pauciores sunt undecim relinquatur ergo quod. et sunt ois pauciores. et quod erat probandum. Tertio arguitur sic. ista sunt sit vera ois animal fuit in archa noe: et aliquid animal non fuit in archa noe: patet quia tu non fuit in archa noe: et tu es aliquid animal vel fuit aliquid animal igitur. et quod alia sit vera: ois animal fuit in archa noe per bandum. aliquid fuit ita quod ois animal est in archa noe igitur. patet primum a simili: quia bene sequitur. aliquid fuit ita quod tu es igitur tu fuit: aliquid quando fuit ita quod for. est albus igitur for. fuit albus igitur. Ad hec respondeo ad primum dubito nunquam illa sint dictoria. scilicet ois canis currit et aliquid canis non currit. Et respondeo: quia iste terminus canis secundum triplicem antedictam iponem tribus conceptibus potest subordinari: imponebat. n. primo quod subordinaret immediate unum termino mentali significati canis latrabilem iponebat secundo quod subordinaret unum termino mentali significati primo canem celestem et tertio iponebat immediate unum termino mentali significati primo canem marinum: secundum ergo istam triplicem ipositionem: quero cui subordinat iste terminus canis: si dicitur quod termino significati sidus celeste aut canis marinum: dico quod illa est ipollis. Si autem dicitur quod subordinat termino significati primo canem latrabilem. dico quod satis possibilis est. Et tunc si proponit aliquid canis non currit. Quero ite cui subordinat si canis. Si dicitur quod termino mentali significati canem celestem vel marinum: dico tunc quod non est dictoria talis affirmativa ex quo extranea non supponit peritabile. Si autem dicitur quod subordinat termino significati canem latrabilem ut in vii affirmativa: dico tunc quod ipsa sunt duo dictoria nec sunt adinvicem contradictoria: et tunc ad arguitur: ista primum non. v. secundum. omnis canis currit celeste sidus est canis igitur celeste sidus currit: concedo quod non. v. nec est falsus in danti: quia predicatus minoris supponit pro alio quam subiecto maioris. et tunc ad arguitur sicut oppositum consequentis cum ante admixto. ad arguitur quod nullum

celestes syduis currit et celestes syduis est canis igitur canis non currit: negatur consequentia: nec arguitur ab inferiori ad suum superius: quod ille terminus canis supponens solum platurabili non est terminus superior ad aliquem terminum sequentem canem celestem aut marinum. Et si arguitur contra hoc probando quod ista non sunt contradictoria omnis canis currit et aliquis canis non currit. quod in equivoce non dicitur contradictio. Dico quod secundum istam ultimam partem distinctio iste terminus non est equivocus nec equivoce sumitur in partibus extremorum: quod continetur vni et eidem subordinatur sed bene equivoce sumitur si altera subordinatur in universali et altera in particulari et isto modo in equivoce non est contradictio: imo quilibet istarum est alteri compossibilis. et sic patet quod ista stant simul: omnis canis currit aliquis canis non currit: omnis canis illuminatur: aliquis canis non illuminatur: omnis canis natatur omnis canis latrat. Dato quod nulla duo istorum subordinatur alicui termino mentali subordinatur sed quilibet istorum alteri et alteri. patet igitur quod iste terminus canis potest dici terminus equivocus et terminus univocus: terminus univocus inquam significat suam significatam sicut unum nomen et diversas rationes atque indifferenter possunt subordinari diversis conceptibus significantibus sua significata sicut aliam et aliam rationem et potest etiam dici terminus univocus prout subordinatur solum vni conceptui mentali significati sua significata sicut eadem rationem prout superius dicebatur in ista omnis canis currit. Et aliter potest dici non procedendo tamen ad extremum: quod illa sunt contradictoria sine ulterrimo: distinctio. scilicet omnis canis currit et aliquis canis non currit: dicendo quod iste terminus canis non subordinatur illis tribus conceptibus superius nominatis sed vni termino mentali qui universalius importat per illos tres conceptus equivoce significantes: possumus enim ita assignare vni conceptui eorum illis tribus conceptibus quibus subordinatur ista vox canis eam primo representantem canem marinum celestem et latrabilem: et non magis unum quam reliquos sicut fingit et formatur terminus communis sub respectu conceptuum inferiorum: vel animalis respectu hominis et asini sicut ille conceptus subequivocus et non ille de quo fit sermo: et satis potest explicari de omnino conceptu entis quod dividitur in conceptus subiecti et accidentis ad quos non se habet univocum ut patet. et tunc dico quod talis terminus communis equivoce generalis qui sic imaginatur representabit canem in generali et non oportet quod per istum semper distincte intelligam canem celestem vel marinum. Sicut nec per illum terminum animalis vel platonem. Et ex quo patet quod iste terminus canis non propter hoc est equivocus quod sibi non correspondet vnus conceptus cum hoc sit falsum sicut quod dicitur est: et sic sequitur quod non solum equivoce in voce reperitur: sed etiam in mente. sicut res possunt esse equivoce sicut Aristoteles in principio predicamentorum a fortiori et in anima. Ad arguendum igitur quod probatur non esse contradictoria omnis canis currit et aliquis canis non currit. quod illa non sunt. omnis canis currit celestes syduis est canis igitur. Dico quod consequentia formalis est: et tunc ad Aristoteles dico quod sepe exprimitur non ut ita essent sed ut sentirent adiacentes ut ipse primo priorum testatur: adduxit illud solum ad ostendendum quod nisi mediis terminis conformis est in voce vel in scripto et non in significatione talis fallis peccaret per falsitatem equivocationis. Et aliter dicunt alii quod illa propositio omnis canis currit vel illa canis currit aut quecumque consumitur de extremo equivoce est propositio catholica et tamen non subordinatur in mente alicui propositio catholica vel hypothetica: et tamen dicunt quod illa non est propositio. ex quo non est catholica nec hypothetica: sed enunciatio plures: ex quo pluribus propositionibus subordinatur. Et prima ratio non valet. quod quilibet propositio vocalis vel scripta subordinatur vni mentali ergo illa omnis canis currit subordinatur vni catholice in mente. Et secunda responsio non valet. propter eadem causam ex alio: quod sequitur ista est propositio igitur est primarie significativa veri vel falsi: aut igitur verum catholicam aut hypotheticam et quocumque dato sequitur intentus. Et tertia ratio non valet. quod ista omnis canis currit significat primarie perfecte et congrue atque quiescente verum vel falsum igitur est propositio. patet consequentia per descriptionem propositionis. Unde quod Aristoteles dixit quod ista est enuncia-

tiones plures voluit dicere: quod illa non est propositio: aut quod illa est plures propositiones sed voluit dicere quod ista pluribus propositionibus in mente in se distinctis et in suis significatis primariis potest subordinari: sicut etiam illa album esse nigrum est possibile vocatur enunciatio vel enunciationes plures: quod pluribus propositionibus in mente potest subordinari vni. vbi de sensu composito alteri vero de sensu diuiso. Et sed contra istam responsionem arguitur probando quod sit contra intentionem Aristoteles. volentis quod propositio equivoce non sit propositio: nam sit talis propositio equivoce. a. et arguitur sic. a. est propositio equivoce igitur. a. non significat vnum de vno. propositio elicitur a primo primo et primo per byer. et ultra. a. non significat vnum de vno igitur. a. non est propositio. patet per primo elementum. ponentes quod propositio vni de vno est simpliciter significans. Et sic. a. est propositio igitur. a. est vna propositio pro primo elementum. per primo ponentes quod eadem est ratio propositionis et vnus propositionis. aut. n. n. eadem vnus solius et simpliciter vel distinctio: ut bovis et vnus tamen bovis. Sed propositio est falsum: et primo. ista si esset vna propositio et interrogatio vna: quod idem est propositio et interrogatio: sed propositio est falsum: quod ad vnus interrogationem est danda vna ratio. Sed ad propositionem equivoce non est danda vna ratio igitur non est propositio vna: propositio tamen et vnus pro vtraque parte colligitur a primo primo elenco. Et confirmatur. a. propositio equivoce non est oratio vna enunciativa igitur non est propositio vna: tamen propositio et vnus probatur: quod non significat vnum de vno: nec distinctio vna igitur non est oratio enunciativa vna. tamen propositio per primo per byer. Est autem vna oratio enunciativa que vni de vno significat vel coniunctione vna: plures autem que plura et non vnum vel conjunctione. Et confirmatur iterum sic propositio equivoce non est vna affirmatio nec vna negatio igitur non est propositio vna: propositio tenet et vnus probatur. quod non significat vnus de vno. Dicitur. n. Aristoteles. primo per byer. vna autem est negatio et affirmatio que vnus de vno significat vel cum vltimo vltimo vel non vltimo: ut omnis homo albus est: non est omnis homo albus: nullus homo albus est: quod est homo albus. Si albus vnum significat: si autem duobus vnus nomen est positus ex quibus non est vnum non est vna affirmatio: ut si ponatur hoc nomen tunica bovis et equo: et dicatur tunica alba sicut non est vna affirmatio nec negatio vna. Et in primo per byer. confirmatur idem per dicitur. At vero vnum de pluribus vel plura de vno affirmare vel negare si non est vnum ex pluribus non est affirmatio vel negatio vna. Et ista sed vox quidem vna affirmatio vero multe. Et ad hec omnia respondet quod propositio esse vna potest dupliciter intelligi. vno vna: quod implicite vel explicite habet vnionem suarum principalium partium per vinculum categoricum vel hypotheticum quod est verbum substantivum aut nota distinctio vel vna. de vno significato primario potest sibi competere sicut in hac lege: primo ego voco omnes propositiones equivoce propositionem vnam. sicut primo non: quod sibi plura primaria significata potest considerare sicut in lege eodem. Et isto intelligo Aristoteles. cum dicitur oratio equivoce non esse enunciatio vna sed plures: et ita non esse affirmatio nec negatio vna sed plures. Et nota quod modo quo plures intellexit vocem talem vocem vnam voco ego propositionem vnus et ita non est distinctio: dantia. Et tunc igitur ad principale intentus sicut prima ratione meam. ille terminus canis dum est extra propositionem omnia sua significata equivoce significat. Sed dicitur in propositione ponit non subordinatur illis tribus conceptibus sed solum vni sicut quod eundem fuerit inter oppositum et respondentem. Sicut etiam non est possibile quod illa album esse nigrum est possibile sit simul de sensu composito et diuiso: aut quod simul subordinatur vni de sensu composito et vni de sensu diuiso sed quilibet istorum subordinari debet sicut quod inter disputatas plena concordia fuerit. Et ad secundum principale dico quod illa est vera omnia apostoli dei sunt duodecim. et tunc ad argumentum: omnes apostoli sunt pauciores duodecim. nego eam. et istam similiter: aliqui sunt omnes apostoli pauciores duodecim: eo quod clauditur opposita. non enim duodecim sunt omnes pauciores duodecim: quod illi non sunt pauciores. ut prius arguitur. nec etiam duodecim. quod duodecim non connumerando paulum non sunt duodecim non connumerando Petrum et illi sunt pauciores duodecim igitur nulli duodecim sunt omnes pauciores duodecim. Et tunc ad argumentum. omnes pauciores duodecim sunt aliqui: distinguit istas propositiones penes sensum collectivum vel diuisivum: in sensu colectivo nego

eam: qz nulli sunt omnes pauciores. *iz^m*. tenendo diuifue
 li omnes: concedit eades. & si queritur qui sunt illi. dico qz
 nulli sunt illi. s. omnes pauciores. *iz^m*. sicut demofatis qua-
 tuor cōtradictōis contingētibz cōcedendz est in sen-
 su diuifio qz omnia cōpossibilia istozū sunt. & si querit que
 sunt illa. dico qz nulla sunt illa: qz nulla sunt oīa cōpossibi-
 lia istozū. Similr negatur qz aliqui sunt omnes apli istoz:
 qz non isti duodecim cum nō sint illorum. sed illi. etiā nulli
 sunt omnes duo istozuz: nec omnes quatuor: illorum: nec
 omnes. *iz^m*. illozuz: sed aliqui sunt omnes duo apli: qz illi
iz^m. & illi sunt omnes tres. omnes quatuor. omnes qnqz
 apli: nunqz tamē istozuz: ideo cauendz est de illo termi-
 no illorum. **C**ontra ista dicta arguit. & pmo in pbando
 istam oēs apostoli dei sunt. *iz^m*. nam oēs apostoli dei sunt
 vndecim & non plures ergo non sunt. *iz^m*. p̄na p̄z & ante-
 cedens pbatur. Omnes apli dei sunt. *iz^m*. & vnus s̄ vnū
 est nō plures igitur. **C**Secdo si omnes apli dei sunt. *iz^m*.
 igitur omnes qui sunt apli dei sunt. *iz^m*. sed sex sunt aposto-
 li dei igitur sex sunt. *iz^m*. consequens est falsum igitur & ante-
 cedens. **C**Tertio si omnes apli sunt. *iz^m*. igitur omnes apo-
 stoli dei sunt. p̄ns est falsum cum oēs sint mortui & occisi
 pro fide sicut p̄ Petrus & Paulus & multi alij. **C**Quar-
 to arguit cōtra vnum aliud dictuz. v̄z. qz omnes apli dei
 sunt omnes duo. & per p̄ns. *iz^m*. sunt duo qd est falsum.
CQuinto si. *iz^m*. sunt omnes duo. *iz^m*. sunt oēs qui sunt
 duo sed p̄ Pet. & Paul. sunt duo igitur. *iz^m*. sunt p̄ Petrus &
 Paulus qd est falsuz. **C**Ad hec r̄ndetur ad p̄mū negan-
 do qz omnes apli sunt. *iz^m*. & non plures. & tunc ad arg^m
 omnes apostoli dei sunt. *iz^m*. & vnus: cōcedo: sed vnus est
 non plures: nego: & si arḡ sic. vnus non est plures & ipse
 vnus est igitur est non plures. nego p̄nam. qz opz addere
 in minor: qz ille vnus est aliqui qd est falsum. Si tñ tibi
 placeret posses istam p̄naz negare omnes apli dei sunt.
iz^m. & vnus: sed vnus est nō plures igitur sunt. *iz^m*. & non plu-
 res: sed bene sequit igitur sunt. *iz^m*. & aliquid qd est nō plu-
 res. Ex quo postea non sequit qz illi sunt. *iz^m*. & nō plures
CAd scdm argumētū nego illaz p̄nam: oēs apostoli dei
 sunt. *iz^m*. igitur omnes qui sunt apli dei sunt. *iz^m*. qz in p̄ste
 opz qz li oēs teneatur diuifue: ppter illud determinabile
 qz sunt: sed tñ in alijs terminis cōuertit sensus cōposit^o: cuz
 sensu diuifio sicut hic. omnes apli dei currunt igitur oēs qui
 sunt apostoli dei currunt. omnes apli dei sunt sancti igitur
 omnes qz sunt apli dei sunt sancti sed cuz terminis n̄erali-
 bus non t̄z arg^m. **C**Ad tertiu argumētuz dico qz in illis
 omnes apostoli dei sunt. *iz^m*. est cōstructio sino^{ca} vbi totū
 pro parte sumit. q̄re p̄z qz quēz illaruz est vera ad istum
 intellectū. Tbi tñ opponens velle tecuz sophistice di-
 cas qz illi. *iz^m*. spūs qui fuerūt anime. *iz^m*: ap̄lōm occiso-
 rum pro fide iam sunt. *iz^m*. apostoli dei: eo qz deus dedit
 eis nomen & p̄nilegiuz illorum qui mortui sunt. p̄ fide sua
 quozuz isti spūs anime fuerūt. Et si ex hoc p̄cludit qz. *iz^m*.
 sunt apostoli dei quoz nullus nullus mortuus aut occisus est pro
 fide xpi concedo p̄clusionēz. **C**Ad quartū p̄cedo qz. *iz^m*.
 sunt omnes duo tenendo li omnes collectivē: & istam simi-
 liter omnes duo sunt omnes duo. Et vterius nō sequit
 qz. *iz^m*. sunt aliqui duo: nec sequit omnes duo sunt omnes
 duo igitur aliqui duo sunt oēs duo. qz iste terminus oēs te-
 net collectivē: nec sequit omnes apostoli dei sunt omnes
 duo igitur omnes apostoli dei sunt duo: oēs apostoli dei
 sunt omnes quatuor: igitur omnes apostoli dei sūt quatuor.
 nec sequit omnes apostoli dei sunt duo senarij aut q̄tnoz
 ternarij: igitur omnes apostoli dei sūt duo aut q̄tuor: sicut
 non sequit isti duo sunt apostoli igitur isti sunt duo demfan-
 do duo milia hominam. **C**Ad quintū nego p̄nam. *iz^m*.
 sunt omnes duo igitur duodeciz: sunt omnes qui sūt duo
 ppter hoc qz in consequente tenet li omnes diuifue pro-
 pter determinabile additū. **C**Et si dicitur qua ratione cō-
 ceditur qz. *iz^m*. sunt omnes duo pari ratione est conceden-
 dum qz. *iz^m*. sunt omnes duo istozuz: huc dicitur qz nō est
 similitudo: qz ad hoc qz duodeciz forent omnes duo isto-
 ram requirit qz forent omnes duo & qz illi. *iz^m*. forent illo-
 rum duodecim qd est manifeste impossibile: ideo non pōt

esse qz aliqui istozum forent omnes duo istozuz sicut patz.
 Si tamen queritur nunquid sit aliquis maximus nume-
 rus apostoloruz dico qz sic. exponendo superlatiuuz cōpa-
 ratine certum est qz quilibet numerus vnderarius est ma-
 xim^o numerus omnium istozuz. Nam quocūqz vndera-
 rio demōstrato certum est qz ille numerus est magnus. il-
 lozum & nullus n̄derus istozum ē maior illo. Si autē su-
 perlatiu^o gradus positue exponi d̄beat dicat qz nullus ē
 maxim^o numerus omnium apostoloruz. qz nec duodena-
 rius: cum nō sit numerus istozum sed illi. nec vnderarius
 qz duodecim sunt numeri vnderarij quozuz numerus al-
 tero maior esse videt. **C**Ad tertiu p̄ncipale nego illaz: oē
 animal fuit in archa noe: & tunc ad rōnem: aliquando fuit
 ita qz omne animal est in archa noe igitur omne animal fuit
 in archa noe: nego p̄nam & ad similitudinem dico qz non
 est similitudo qz in vno procedit distributue & in reliqua
 non: imo ista cōsequētia non. v̄z. aliqui omne animal fuit
 in archa noe igitur omne animal fuit in archa noe: pono qz. a.
 instans fuit tēpore diluuij. Tunc p̄z p̄sequens esse falsum
 & antecedens pbatur in. a. instati omne animal fuit in ar-
 cha noe & in. a. instati nō fuit aliqd animal quin illud fuit
 in archa noe. igitur aliquando omne animal fuit in archa noe
 igitur. & non sequit. aliquando omne animal fuit in archa
 noe igitur omne animal fuit in archa noe: arguit. n. a ter-
 mino stāte determinate ad terminū cōsūsum: sed bene
 sequitur cum termino discreto: in. a. instati omne animal
 fuit in archa noe. igitur omne animal in. a. instati fuit in archa
 noe. ex quo nō sequitur qz omne animal fuit in archa noe
 in. a. instati: ppter restrictionem in antecedente que in cō-
 sequente nequaqz ponit. Si tamē pponitur aliqua istaz.
 aliqui fuit omne animal in archa noe. in. a. instati fuit omne
 animal in archa noe. potes tunc ipam egpollere nulli in. a.
 instati oē animal fuit in archa noe que sic d̄z exponit. in. a.
 instati fuit aliqd animal in archa noe. & in. a. instati nō fuit aliqd
 animal quin ipm fuit in archa noe. Si aut volueris negat
 illā sibi tūc tales attribue exponētes. v̄z. in. a. instati fuit ali-
 qd animal in archa noe. & n^m fuit animal quoniam illud in. a. instati fuit
 in archa noe. que exponēs est falsa. p̄ hoc p̄z hāc p̄naz
 nō valere. Archa noe p̄tinebit oē animal in. a. instati igitur archa
 noe p̄tinebat oē animal. ass. n. est v̄z per exponētē & p̄ns
 falsum. Nota tñ qz ista p̄na nō. v̄z. archa noe cōtinebat oē
 animal qd fuit in. a. instati igitur archa noe cōtinebat omne
 animal in. a. instati. Nam pono qz. a. instati fuit anteq̄ ista
 archa fuit: & qz oēs qz fuerūt p. a. instati expectauerūt com-
 pletam per actionē arche noe in qua oēs simul fuerunt:
 tunc sequit qz archa noe p̄tinebat oē animal p. a. instati p̄ casuz
 & tñ archa noe nō p̄tinebat oē animal in. a. instati: nec p. a. instati
 qz archa noe nō fuit p. a. instati. Ista. n. pp̄ significat qz p
 a. instati archa noe nō p̄tinebat oē animal qd fuit in. a. instati qd
 est falsum in casu illo vbi tñ velles o^m p̄cedere nō seq̄ in-
 cōueniēs magnū vel peccatū. **C**Et iuxta p̄dicta sequitur
 aliq̄ p̄sones. p̄ma est qz for. nō est in archa noe nec fuit in ar-
 cha noe. nec erit in archa noe. Et tñ aliq̄ post hoc erit ita
 qz in archa noe fuit for. pbat & pono qz for. nō sit: nec erit
 qz ipse fuit in archa p̄sonis que nūc p̄mo ē archa noe: quo
 posito sequit p̄o p̄ qualibz eius pte. **C**Et nō sequitur in
 archa noe fuit for. igitur for. fuit in archa noe: sicut nō sequit
 albi fuit hoc ergo hoc fuit albi. Al: n. supponit termin^o
 cōis a pte subij & alr a pte p̄dicati respectu verbi de p̄terit-
 to: nec ibi arguit ab vno conuertibili ad reliquū: sed sic de-
 bet conuerti in archa noe fuit for: igitur for. fuit in archa que
 est vel que fuit noe: vel sic igitur for. in archa noe fuit: ita qz
 vtrobiz sed negatur confirmis suppositio vel ampliatio.
CSecda p̄o est ista for. incipit esse in archa noe & imēdiatē
 post hoc instans qd est p̄ns erit in archa noe. Et tamen
 archa noe distat ab illo per mille leucas & noe nunqz ha-
 buit nec habet nisi vnā archam. probatur: & pono qz
 noe sit in archa sua distans a for. per. 1000. leucas qui for.
 etiam sit in archa sua & qz conuenissent ante hoc per ca-
 ptionem qz archa for. imēdiatē post instans quod est
 p̄sens erit noe: & ecōtra archa noe imēdiatē post hoc
 erit for. Isto posito patet conclusio pro qualibet eius.

particula. Tercia conclusio est ista for. incipit esse in archa noe. et tamen non incipit esse in archa que est noe: nec incipit esse in archa que fuit vel erit noe. prima pars per se habet conclusionem: et scda probatur: quia for. nunc non est in archa que est noe: nec immediate ante hoc fuit in archa que est noe: nec immediate post hoc erit in archa que est noe. igitur etc. per prima et alia similiter: quia ista archa in qua erit for. non est noe. Tercia pars probatur: for. nunc est in archa que fuit vel erit noe: et immediate post hoc erit in archa que est vel erit noe igitur non incipit: alia pars: eo quod archa in qua for. est immediate post hoc erit noe. Si tamen proponitur diuisione for. non incipit esse in archa que fuit noe nec incipit esse in archa que erit noe: negatur per illa ultima particula. Quarta conclusio for. erit in archa noe et iam non est in archa noe: et tamen archa non mouebitur ad for. nec for. ad illam archam. per hec probatur per se habet et tertia conclusiones.

Quinta probatur. for. iam est in archa noe: et aliquid erit extra archam noe: et tamen archa noe non recedet a for. nec for. ab archa noe: probatur: et pono quod for. iam sit in archa noe et noe in archa for. et quod immediate post hoc archa in qua erit for. erit for. et immediate post hoc archa in qua erit noe erit noe isto posito per probatur pro quolibet eius membro.

Circa contradictionis inam sequentur aliquae conclusiones et statim erit finis. Prima probatur aliqua duo sibi inuicem contradictoria que in quolibet instanti in quo erunt: erunt contradictoria sibi inuicem contradictoria incipiunt simul esse vera: probatur: et primo quod a sit ista propositio deus est deus est: que significat primo quod aliquid habet currere et sit. b. hec propositio homo est deus est: que significat primo quod nullus homo currat: quorum quibus nunc primo sit et maneat. a. et b. per totam horam futuram sic significando iuxta positum: et quod illa deus est significat primo deus est: et ista homo est significat primo hominem esse. Istis positis per primo quod qualis eius pars. Sed pro ultima probatur sic. v. g. a. et b. incipiunt simul esse vera. nam a. et b. nunc sunt simul vera: et immediate ante hoc non fuerunt simul vera igitur per prima cum minoribus: quia negatur a. negatur b. fuit per casum. et maior probatur. nam a. et b. sunt quatuor vera. f. deus est homo est: deus est homo est: et homo est: et quorum quolibet est verum cum reliquo. Secunda conclusio. a. et b. erunt duo contradictoria dicentia inter se et quodlibet erunt erunt iter se dicentia: et tamen a. et b. incipiunt esse duo vera: probatur: et pono in casu tota conclusionem propter ultimam partem pro qua diuisio horam futuram in partes proportionales minores versus hoc istas: et quod in quolibet parte pari. a. erit verum et in quolibet parte impari erit falsum. et b. contrarium in quolibet parte pari erit falsum et in quolibet parte impari erit verum. Et quod neutrum illorum iam sit. Istis positis probatur ultima pars conclusionis sic. a. incipit esse vnus verus et b. incipit esse vnus verus igitur a. et b. incipiunt esse duo vera. ista pars: et alia probatur pro qualis parte: et primo prima. a. nunc non est verum quia non est: et immediate post hoc erit verus. et immediate post hoc erit aliqua pars proportionabilis par. igitur etc. scda partem probatur. nam b. nunc non est verum et immediate post hoc erit verum: quia immediate post hoc erit aliqua pars impari igitur. Et ista conclusionem sequitur quod a. et b. incipiunt esse duo falsa. quia a. incipit esse falsum. et b. incipit esse falsum: quia a. incipit esse in parte impari et b. incipit esse in parte pari. Et si ex his conclusionibus concluderet quod a. et b. incipiunt esse simul duo vera aut quod a. et b. incipiunt simul esse duo falsa: negatur probatur: quia a. et b. nunc erunt simul duo vera: nec simul duo falsa: non obstante quod quando contingit erunt simul erunt. Tercia probatur est ista aliqua sunt sibi inuicem contradictoria que nunc erunt sibi inuicem non contradictoria: et ipsa aliquid erunt et tamen non erunt sibi inuicem contradictoria probatur et pono quod a. et b. sunt duo adiuices contradictoria: in se primo: et quod a. designat esse per diuisionem partium quod quidem in. c. instanti incipit esse per oppositionem earum et quod b. continue ante. c. erit et nunc in. c. nec post. c. Istis positis per a. et b. sunt sibi inuicem contradictoria. probatur. quia a. et b. erunt sibi inuicem non contradictoria igitur a. et b. adiuices erunt. et per prima similiter erunt quod est casum. quia nec in. c. nec ante. c. nec post. c. quod autem a. et b. aliquid erunt partem. quia a. aliquid erit partem in. c. et b. aliquid quando erit. f. a. igitur etc. Ultima particula probatur sicut ultima. Si. n. a. et b. non simul erunt nunc erunt adiuices contradictoria: que etc. Quarta conclusio est ista: aliquid duo incipiunt

iter se dicere que non incipiunt iter se esse dicentia: probatur: et pono quod a. sit ista deus est nullus deus est: que nunc primo significat primarie aial esse. et quod b. sit ista: aliquid homo est nullus homo est: que nunc primo significat primarie nullum aial esse et quod a. et b. prius ante hoc fuerunt. Istis positis per quod a. et b. incipiunt iter se dicere quia a. et b. nunc iter se contradicunt: et nunc ante hoc. vel sic. a. incipit dicere. b. et igitur: ante per nunc quibus eius parte expositio arguendo. Quia autem a. et b. non incipiunt iter se esse dicentia probatur a. et b. nunc sunt dicentia iter se et immediate ante hoc fuerunt dicentia iter se igitur non incipiunt. ista pars cum maioribus et minoribus probatur. quia immediate ante hoc. a. et b. fuerunt quatuor dicentia iter se dicentia. v. g. deus est nullus deus est: aliquid homo est nullus homo est. Et si arguatur sic. quecumque dicunt sunt dicentia iter se et est quecumque erunt vel fuerunt iter se dicentia dicent vel dicentebant et est igitur quecumque incipiunt iter se dicere et incipiunt iter se esse dicentia et est: negatur ista: causa autem quare. per conclusionem et suum casum. Quinta probatur est ista: aliqua duo incipiunt iter se esse dicentia et sibi inuicem conuertibilia: probatur. et pono quod a. sit ista propositio deus est homo est. b. illa for. est aial est. que iam non dicunt sed immediate post hoc dicent. et quod ista duo deus est for. est: ista non conuertantur et immediate post hoc conuertantur et alia similiter homo est aial est. per. Istis positis per prima. nam a. et b. nunc non sunt dicentia et sibi inuicem conuertibilia ergo. a. et b. incipiunt esse dicentia et sibi inuicem conuertibilia. ante per prima parte. et per scda probatur. quia a. et b. immediate post hoc dicent per casum et erunt quatuor conuertibilia sicut primo est igitur. Et istis positis per quod in conueniens foret aliqua duo adiuices conuertentur et adiuices contradicere. non tamen est inueniens ipsa conuertentur et esse contradicere: nec est inueniens ipsa contradicere adiuices et adiuices esse conuertibilia: ut posito quod a. esset ista deus est id conueniens est. et b. illa homo est et risibile est quare quibus alteri contradiceret Tunc per quod a. et b. adiuices contradicunt et tamen sunt conuertibilia. f. illa quatuor. f. homo est et risibile est deus est et id conueniens est. Altera pars etiam probatur. et pono quod a. sit ista deus est: nullus deus est. et b. illa aliquid homo est nullus homo est que adiuices conuertuntur. Tunc patet. a. et b. adiuices conuertuntur. et tamen a. et b. sunt adiuices contradictoria: quia sunt quatuor contradictoria. f. aliquid homo est nullus homo est deus est et nullus deus est. Sexta conclusio est ista. aliqua duo sunt que incipiunt inter se contradicere et incipiunt adiuices conuertentur probatur. et pono quod a. et b. nunc primo contradicant et nunc post hoc. sed continue conuertentur. Istis positis patet conclusio exponendo vno modo per positionem de presenti alio modo per remotionem: non obstante isto potest adhuc concedi: probatur semper exponendo per remotionem de presenti vbi posito quod a. et b. sint adiuices in pertinentia. et quod in quolibet parte proportionabilis pari contradicant intelligendo per totam istam horam futuram diuidendo ipsam in partes proportionales minores versus hoc instanti presentis et in quolibet impari conuertentur. Istis positis patet quod a. et b. incipiunt inter se contradicere quia nunc non contradicunt. quia sunt impertinentia et immediate post hoc contradicent quia immediate post hoc erit aliqua pars par. patet etiam alia pars. v. g. a. et b. incipiunt conuertentur. quia iam non conuertuntur cum sint impertinentia. et immediate post hoc conuertentur. quia immediate post hoc erit aliqua pars impari igitur. Et si arguatur sic. a. et b. incipiunt contradicere et eadem incipiunt conuertentur et contradicere. negatur sequentia. quia a copulativa ad oppositionem de copulato extremo determinato per aliquid precedentis: icludens negationem non. v. g. consequentia. et sic per verificationem illius conclusionis. a. et b. non conuertuntur nec iter se contradicunt: et tamen a. incipit conuertentur cum. b. et eadem incipiunt contradicere semper eodem modo exponendo. C. Septima probatur a. nunc est imperitiosus ad. b. nec dicentia eiusdem nec conuertibile cum eo. et tamen a. incipit conuertentur cum. b. et a. incipit contradicere. b. et eadem incipit esse imperitiosus: probatur et assignatur ut prius horam futuram et diuisio ipsam in partes proportionales minores versus hoc instanti et cum hoc pono quod nec. a. nec. b. sit: sed quod immediate per hoc vtrumque iporum erit. et quod in quibus parte proportionabilis pari. a. et b. adiuices

dicunt: et in quibus impari quertel: et in quibus istanti ter/
 minante talia tpa. a. et b. erit sibi innice impertinentia. Iste
 posito p3 p3 pars p3obnis p quol3 ei3 mebro et 23 pbat.
 Et p3 p3 parte. na. a. et b. nuc no puertunt: q: no sunt: et
 imediate post hoc puertentur q: imediate post hoc erit
 aliq pars ipar igf. a. et b. incipiunt puerit. C Scda ps p: o
 bat. a. et b. nuc no pdicat q: no sunt: et imediate post hoc
 pdicent: q: imediate post hoc erit aliq ps par igf. a. et b.
 incipiunt adinnice pdicare. C Tertia ps pbat. a. et b. no snt
 ipertinent: q: no snt: et imediate post hoc erunt ipertinent.
 q: imediate post hoc erit aliq istas finians ptes par2 et
 ptes ipare3 igf. a. incipit esse in ptnes. b. qd erat pbadu: et
 vbi hec forma arguedi no placet rnti adducas modus p
 bandi expstuz in caplo de icipit et definit. Ad. n. est sp ex/
 pedies ita formalt pbare vbi no erigit difficultas aut so/
 phisma. C Ex ista pdone seqt qd aliq ppd nuc est va et i/
 mediate p3 h3 significabit pte sic nuc significat: et imedia/
 te post hoc erit ita sic ista primarie significat et tn imediate
 post hoc erit falsa. p3 istud co: m diuidedo vt p3 ho: a futu/
 ram: et q. a. sit nuc vey et sp significabit pmarie sicut nunc
 significat et q ipm. a. in qlib3 pre pari erit veruz et in qlib3
 parte ipari erit falsuz. Iste posito patet veritas eiusdez et
 multo: uz aliozum que sciens lector ex ista cdclone et alijs
 precedentibus poterit elicere. quare etc.

De conuersione capitulum.

De conuersioe ppo q h3 atedi penes tran/
 spositioez finioy seqt declaradu p quo no/
 to q triplex reperit conuersio q: qda e con/
 uersio simplex: qdaz p accns: et qda extra quati/
 tatem sen pter qstitate. Conuersio simplex est
 iplicite vel explicitate traspo extremoy copu/
 le manete consili qlitate et qstitate vt n3 aial est corp3 igit
 nullu corp3 est aial. Particula huius descriptiois declarã
 tur dr. n. pmo iplicite ad denotadu q ad conuersioe no re/
 quirif traspo extremoy. q: forma amboy vel alteri3 care
 tia existit verbi gra. h3 est: sic pueritf ens e h3: et tn ibi no
 est sca traspo extremoy: q: puerfa pdicatu no h3 s3 so3 i/
 plicite sca est traspo extremoy: q: ista ppd de scda adiacẽ
 te est iplicite de tertio et h3 iplicite puz. Snt in ista h3 est
 aial et e conuerso certu est q li e conuerso pueritf pma pte co/
 pulatine et tn ibi no e traspo extremoy. q: scda ps copula
 tiue no h3 extrca: vt pluries dcm est: sed q: h3 extrca ipli/
 cite. io iplicite sca est traspo extremoy. Dr 2o i descriptioe
 traspo extremoy ad denotadu q vbi sca fuisse iplicite vl'
 explicitate traspo terminoy et no debite pp defectu no sup/
 ponendi pte p eode vel p eisdẽ no e sca conuersio simplr
 no igit d3o: nlls h3 est aial: no sic pueritf: n3 aial est h3.
 q: puerfa e polis: et pueritf ipolls et hoc est q: li h3 in p3
 distribuit so3 p sexu masculino et in 23 pro vtroq: s3 co/
 neritf in ista n3 aial est aliq h3 q ita polis est sicut pma.
 Contra hoc argt sic. in conuersioe ista no fit de subo puz
 iplicite nec explicitate igf conuersio nulla. asis pbat. q: in ista
 nlls h3 est aial subicic li h3 explicitate et in ista n3 aial est ali/
 quis h3 pdicat li aliq h3 explicitate q no est pueritbil3 cuz
 illo tmino h3 nec sibi sillis igit. pbo et q no iplicite: quia
 iste tmin3 h3 in puerfa subordinat in mete vni tmino h3
 significati idiffereter vtroq: sexu: s3 ille tmin3 aliq h3 no
 subordinat eide sed vni tmino so3 significati boiez mascu/
 luz ite iplicite subm conuerse no e idem co3 pto pueritf. C
 Rndetur q no dr idescriptioe q debeat fieri de subo
 puz iplicite nec explicitate. cu hoc no requit sed sufficit det/
 ta traspo extremoy iplicite vel explicitate: sicut h3: h3 est ois
 h3 sit tal3 conuersio ens ois h3 e h3: et tn no fit de pto subm
 aliquo mo no. n. explicitate p3: nec et iplicite: q: li ois subor/
 dinat in mete intentioni si cu actu distribuendi et li ens ois
 h3 subordinat in mete duab3 itenuisb3 cu vno actu distri/
 butino: vbi tn oppones vellet q oio fieret de subo puz vl'
 e3 pueritas illa sic: nlls h3 est aial: n3 aial aliq h3 e: vbi li
 h3 est pte puz. C Tertio ponit i descriptioe extremoy
 copule: q: in ppoe pot e3 diuersitas de extremis. qdam
 .n. snt extrema ppatiois vt tu es ita fontis sic plo: li tu et li
 plo noiant extrca positui grad3: h3 e nobilior asino: li h3

et li asino sunt extrca ppatui gradus: isti snt fortissimi ho/
 minu: li isti et li bosum sunt extrca suplatui gradus. Item
 qda snt extrca note alletatis differete idcitatia no idcita/
 tis. et sic de philib3 vt tu d3s ab asino. Tu es aliud a capra
 tu es no idc platon. Tu es idc tibi ipsi. et sic de alijs. Itz
 qda sunt extrca verboy adiectiuoy vt sor. ptrafit spa3 li
 sor. et li spa3 sunt extrca istu3 vbi ptrafit: ego vado ad ec/
 clesia: li ego et li eccliam vocat extrca istu3 vbi vado. Item
 qda snt extrca vbi substantiu: qd qdẽ vbi copula vocat: vt
 tu es h3: li h3 et li tu: vocant extrca copule: nunc igit dico
 q de talib3 extremis loquor: qn dico q in conuersioe sim/
 plicite o3 esse iplicite vel explicitate debita traspo extremoy
 copule: ppea ista no vocat conuersio simplex: qd ptrafit
 spa3 igit spa3 ptrafit h3 sor. pmittit denariu. igit dena/
 rium pmittit sor. q: extrca copule nullo trasponit s3 solũ
 extrca vbi adiectiu: ppea conuersio talis et qdẽ pphs vo/
 cat conuersio in debita et irregularis: hec igit ppd sor. per/
 trafit spa3 sic pueritf ptrafiens spa3 est sor. vbi iplicite de/
 subo fit puz et e3. et hec sor. pmittit denariu: sic conuertit.
 igit pmittens denariu est sor. quare. C Quarto dr in de/
 scriptioe manete phili qlitate: q: vbi vnu extremu conuersio
 nis est affirmatiu et reliquũ negatiu conuersio no dberet
 vocari saltes de conuersioe de q hic itendum: q: no est du/
 bliu q iste pueritf: h3 est h3 et h3 no est asin3 conuersioe
 q est seqla sed no conuersioe q est in traspoe copule extre/
 moy ad intellm sepius datu. ppea hec ppd h3 est no as/
 nus no sic pueritf asin3 no est h3 nec sic aliq no asin3 no
 est h3: pp affirmatoez vni: et alterius negatione. C Vlti/
 mo dr manete phili qlitate: ad denotadu q si puerfa fue/
 rit alicui3 qstitate et pueritf o3 esse phili3 et vbi in aliq
 d efficeret no diceret conuersio simplex. vbi gra. ista vocat
 conuersio simplex: n3 aial currit igit nllũ currẽs est aial oẽ
 risibile est h3 igit ois h3 est risibilis h3 currit igit currẽs
 est h3: aliq aial disputat igit aliq disputans est aial. iste
 h3 est h3 igf. h3 est iste h3. et sic de alijs infinitis. ca autẽ
 quare hmoi conuersioes simplices no appellant e3 so3 qua/
 titatis muta3. vt p3 p singla discurreti. Est igf no3 q ppo3
 nes puertunt simplr. Dico q q3 vls affirm3 in qua puer/
 tibile de pueritbil3 ptur est simplr pueritbilis vt ois h3 e
 h3: ois h3 est risibilis: ois h3 est aial ronale. p3. n. puerit/
 tur in ista ois h3 e h3. scda in ista oẽ risibile e h3. et tertia in
 ista oẽ aial ronale est h3. C Itz qlub3 ppd vls negatiua
 de pto distributo pueritf simplr sicut ista: nlls lapis e aial
 pueritf in ista: n3 aial est lapis: et ista ois h3 oẽ aial no est:
 pueritf in ista: n3 aial h3 est aut in ista: oẽ aial h3 est. Et
 notater dico de vlnegatiua cui3 puz distributo: q: hec
 ois h3 aial no est: no pot pueritf in ista: nullum aial est h3:
 nec in istaz oẽ aial h3 no est. Supposito. n. q berta est ois
 h3: p3 q3 istaz esse falsa et ista eẽ verita ois h3 aial no est:
 Snt ista e va. Ois sol planeta no e: q: ois sol luna no e: et
 tn hec e falsa: nlls planeta e sol: et h3 snt ois planeta sol no e
 q: seqt ois planeta sol no e ois sol e planeta igit ois sol sol
 no e: qd e fallum: q: ois sol ois sol est ex q ois sol vn3 sol
 est: et vn3 sol ois sol est. C Itz nlls asin3 e iste h3: no pot
 pueritf simplr isto. v3. iste h3 no e asin3: nec et sic: no iste
 h3 est asin3: q: mutata e qstitas. pp3 conuersio p accns est et
 no simplex. vbi tn velles ipaz puertere simplr dber dice
 igf n3 ens iste h3 est asin3: q vls e sic p3 cu alijs requisitis.
 Alia et videt3 ois h3 aial no e. sic conuertit. aliq aial h3
 no ens q ista va e sic p3 q conuersio e pueritf p accns pp mu/
 tatione qstitate. Alteri3 dico q q3 ppd picularis idefini/
 ta vel singularis affirm3 vl' negatiua potẽs hre puertente in
 phili qstitate e simplr pueritbil3: vt ista: h3 currit: puertitur
 sic: currẽs e h3 conuersioe simplici. S3 vbi diceret aliq
 currẽs e h3: conuersio p accns foret sic puz dicebat. C Itz
 hec ppd h3 no e asin3 conuertit in illa. asin3 no e h3: et hec
 h3 no currit conuertit in illa: currẽs h3 no e s3 ista iste h3 e
 aial: no p3 pueritf simplr: q: si pueritf sic: aial e iste h3 vel
 aliq aial e iste h3 mutata e qstitas. Si dr sic. Istud aial
 est iste homo adhuc no bene pueritf: q: termini non sup/
 ponunt precise pro eisdẽ et certum est q li animal in p3/
 ma supponebat determinate pro omni aial difinictiue l3z

non verificaretur nisi pro isto homine et in scda solum sup/ ponit discrete solum pro isto homine.

Conuersio per accns est iplicite vel explicite debita traspo extremoz copule manente cõsili q̃sitate s̃ mutata q̃sitate: oēs p̃ticle patēt p̃ter vltimā p̃ ea q̃ sup̃ dicta sunt. S̃z vltia p̃ticle idē p̃nt ad ostēdendū q̃ in p̃uersiōe p̃ accns requirit mutatio q̃sittatis et vbi cūq̃ ē recta p̃uersiō cū mutatiōe q̃sittatis: t̃bi ē p̃uersiō p̃ accns et isto mō p̃t q̃cūq̃ p̃pō mōdi q̃sita p̃uertit. h̃ igit̃ oīs h̃ō est anial. sic p̃uertit̃ p̃ accns igit̃ aliq̃d aial est h̃ō: ṽl vbi p̃onef̃ idēfinita idē est. S̃ilr̃ ista nlls h̃ō currit. sic p̃uertit̃ aliq̃d currēs n̄ ē aliq̃s h̃ō: ṽl sic aliq̃d currens nlls h̃ō est: oīs h̃ō nō currit. sic p̃uertit̃ p̃ accns aliq̃d currēs h̃ō nō ē. et sic ṽl in alijs iuxta ex̃ p̃ora ē d̃d̃z: q̃ ṽl vbi q̃sittas mutat̃ t̃bi est p̃uersiō p̃ accns: sed vbi nō mutat̃ t̃bi est p̃uersiō simplex. dūmō p̃uersiō ṽl assignata fuerit. Ex̃ isto seq̃ q̃ oīs p̃pō p̃uersa simplr̃ p̃t p̃uertit̃ per accns: s̃z nō ē sic p̃z de istis. iste h̃ō est anial oīs h̃ō aliq̃d aial nō est. S̃z h̃ hoc arg̃ illa p̃pō: oīs h̃ō anial nō est: p̃t ēē maior̃ in p̃mo 2̃ figure igit̃ p̃t p̃uertit̃ simplr̃. p̃z p̃na q̃: p̃m̃ 2̃ modus 2̃ figure est reducibil̃ ad 2̃m̃ p̃me p̃ p̃uersiōne maioris simplr̃ et ãns p̃z sic arguēdo: oīs h̃ō aial nō est oē oē risibile aial est igit̃ oē risibile h̃ō nō ē. C̃r̃ h̃ō n̄ ē neg̃ g̃ādo p̃naq̃ illa: illa p̃pō p̃t ēē maior̃ in cesare igit̃ p̃t cōuertit̃ simplr̃ et t̃c ad p̃batōez. dico q̃ ṽez ē q̃n̄ tales negatīue sunt de p̃ueto mō loquēdi: ista q̃ p̃dicant̃ distribuāt. Sic nō est in p̃posito. C̃r̃ d̃r̃ q̃ nō oīs negatiua p̃pō ṽlis p̃t esse maior̃ in p̃o sc̃da figure. q̃: ista p̃na nō ṽz. oīs h̃ō aial nō est oē risibile aial est igit̃ oē risibile h̃ō nō est. ṽl p̃posito vt p̃ns q̃ berta ēēt oīs h̃ō. p̃z ãns ēē ṽez sine p̃nte sic nō seq̃ oīs sol planeta nō est: oē clarissime lucēs plane ta est igit̃ oē clarissime lucēs: sol nō est. p̃z. n. satis māifeste antecedens esse verum sine p̃sequente.

Conuersio p̃ter q̃sittatē est iplicite vel explicite d̃bita traspositio extremoz copule cui⁹ atq̃ extremū tā iplicite q̃ explicite caret q̃sittate loyall. et isto mō p̃uertunt̃ exclusiue cū suis ṽlib⁹: et p̃pōnes modales adinuicē in sensu p̃posito. Ex̃ m̃m̃ h̃ō currit. sic p̃uertit̃ igit̃ oē currēs est h̃ō et ē. s̃ilr̃ for. currere ē posse: deū esse ē necēss̃: hoies ēē asinū est ipole. Te curre re ē p̃t̃gēs. p̃ma p̃uertit̃ in istā pole ē for. currere. et sc̃da i istā. necēss̃ ē deū ēē. 3̃a in istā ipole est hoies esse asinū. Et q̃rta in istā p̃t̃gēs ē te currere et ē. S̃ilr̃ dico in alijs vt a esse ṽez ē t̃bi dūm̃. a. ēē falsuz est sc̃tū a te. p̃ma p̃uertit̃ in ista dubiū ē t̃bi. a. ēē ṽez: et sc̃da in istā sc̃tū ē a te. a. ēē falsum. et sic p̃nt̃ in alijs: vbi modus in sensu p̃posito tenet. vbi aut̃ in sensu diuiso: d̃icat̃ sic ad ṽnā aliā de inesse: sic h̃ō albi esse nigrū ē posse: tenēdo mōz i sensu diuiso: p̃uertat̃ sic ista albi posse est ēē nigrū. s̃. nigrū posse ē ēē albi. et sic in alijs suo mō. C̃r̃ isto p̃z q̃ eadē p̃pō p̃t p̃uertit̃ simplr̃ p̃ accns et extra q̃sittatē sic. ista oīs h̃ō ē risibilis simplr̃ cōuertit̃ in illā oē risibile est h̃ō. p̃ accns q̃d̃az risibile est h̃ō extra q̃sittatē t̃m̃ risibile est h̃ō. C̃r̃ itē seq̃ ex p̃dcis q̃ cōuertit̃ p̃ p̃pōnez nō h̃z locū imo iplicat̃ p̃dictionē: aliquaz p̃pōnē t̃at̃ p̃uertit̃. p̃bat. q̃: si non assignet̃ ista: oīs h̃ō est aial q̃ p̃uertit̃ in istā. oē nō aial ē nō h̃ō. et seq̃ illa p̃uertit̃ igit̃ t̃bi explicite ṽl explicite ē debita traspo extremoz: ãns est falsuz: eo q̃ t̃mini nō supponit̃ p̃cise p̃ eis dē s̃z p̃dictione incōplexe. C̃r̃ itē 2̃o in oī bona p̃uersiōe ex p̃uersa seq̃ formalr̃ p̃uertēs s̃z in p̃uersiōe p̃ p̃pōsitiōe ex p̃uersa nō sequit̃ p̃uertēs igit̃ talis nō ē assignāda p̃uersiō. p̃z p̃na cū maior̃ et minor̃ p̃bat. hec p̃na nō ṽz. oīs h̃ō ē ens igit̃ oē nō ens ē nō h̃ō. et hec ē p̃uersiō p̃ p̃pōnez 2̃o ãns p̃z. nam ãns est ṽez et ãns falsuz. S̃i. n. oē nō ens ēēt nō h̃ō. t̃c oē nō ens ēēt. et p̃ ãns aliq̃d ēēt non ens q̃d̃ iplicat̃ p̃dictionē. C̃r̃ tertio arg̃ idē de idēfinita ṽl p̃ticulari aut singulari negatiua. q̃: nō seq̃: h̃ō alb⁹ nō ē aial igit̃ q̃d̃az nō aial nō ē nō h̃ō alb⁹. S̃ilr̃ nō seq̃. aliq̃d remisse albi nō ē coloratum igit̃ aliq̃d nō coloratū nō ē nō remisse albi: p̃ q̃ n̄ bil in m̃udo sit remisse albi. S̃z si aliq̃d sit albi q̃ illud sit sūme albi. Ito p̃posito ãns ē ṽez et ãns falsuz. p̃p̃ ṽitates sui p̃dictionis. s̃. oē nō coloratū ē nō remisse albi. C̃r̃ itē nō

seq̃ ãns nō ē h̃ō igit̃ aliq̃s nō h̃ō nō est nō ãns. p̃z. n. ãns ēē ṽez et ãns falsuz. p̃ponēdo suū p̃dictionis. s̃. oē non h̃ō est nō ãns q̃d̃ est māifeste ṽez. vt p̃z p̃ exponētēs. Contra hoc arg̃ p̃o auctate p̃etri h̃yspani. p̃o nētis conuersionē p̃ p̃pōnē in n̄mero aliā rū d̃do feci simplr̃: p̃uertit̃ eua p̃ acci. ãsto p̃z sic fit p̃uersiō tota. C̃r̃ sc̃do hec p̃pō h̃ō nō disputat non p̃t p̃uertit̃ simplr̃: p̃ accns: nec extra q̃sittatē p̃z. et q̃ nō simplr̃ nec p̃ accns p̃bat. s̃i sic. p̃uertit̃ altero illoz modoz. aliq̃d disputans nō est h̃ō vel idēfinita simplr̃. s̃. disputans nō ē h̃ō. sed hoc nō p̃t ēē. p̃bat. et pono q̃ oē disputans sit for. et p̃lō sit nō disputans. Ito p̃posito p̃z istā ēē vera h̃ō nō disputat p̃ p̃one et quāz istaz ēē falsaz: disputans nō est h̃ō vel aliq̃d disputans nō est h̃ō. q̃: suū p̃dictionis est falsum. ṽz. oē disputans ē h̃ō. q̃: oē disputans est for. p̃ casuz. C̃r̃ ad p̃m̃ r̃i/ deo q̃ si petrus h̃yspan⁹ vel q̃cūq̃ ali⁹ posuit istū modū p̃uersiōis de hoc nō est cura. q̃: nlls tenēdus ē in eo q̃ sal sam asserit aut p̃dictionis vel pot⁹ ē credēdū q̃ ip̃e nō d̃ixerit talia asseritue s̃z q̃si p̃ modū ex̃p̃l̃ sic m̃lōt̃icē p̃t̃gēs/ bar. C̃r̃ ad 2̃m̃ d̃ico q̃ ista h̃ō nō disputat nō p̃uertit̃ sic: d̃isputans nō ē h̃ō s̃z simplr̃ sic. disputans h̃ō nō ē: et per accns sic: aliq̃d disputans h̃ō nō est q̃ ṽa est sic alia. Et si p̃cludit̃ q̃ t̃c in p̃uersiōib⁹ nō requit̃ q̃ t̃mini supponat eodē mō p̃cedo p̃ctōne. insup est nōm̃ nungd a p̃uersa ad p̃uertētēs sit bonū arg̃m̃ et ēē d̃ico igit̃ q̃ in p̃uersiōe simplici vel extra q̃sittatē ex quolibz extremoz cōuersionis seq̃ aliud ita q̃ a p̃uersa ad p̃uertētē est bonū arg̃m̃ et ēē. Seq̃. n. nlls h̃ō currit. igit̃ n̄m̃ currēs est aliq̃s h̃ō et ēē. s̃ilr̃ aliq̃s h̃ō disputat igit̃ aliq̃d disputans est aliq̃s h̃ō et ēē. C̃r̃ itē seq̃ in p̃uersiōe p̃ter q̃sittatē: t̃m̃ h̃ō currit igit̃ oē currēs est h̃ō et ēē hoiem ēē asinū est falsuz igit̃ falsuz est hoies ēē asinuz et cōuersione. S̃z in p̃uersiōe p̃ accns ex p̃mo ex̃ seq̃ 2̃m̃ et nō ēē: sequit̃. n. oē aial est h̃ō igit̃ h̃ō est aial. et t̃m̃ nō seq̃ tur: h̃ō est aial igit̃ oē anial ē h̃ō: ãns. n. ē necēss̃ et ãns sim pole. Tertiuū q̃s̃ p̃pō p̃uertibilis p̃ accns et simplr̃ isert̃ p̃uertētē et ēē. seq̃tur. n. aial disputat igit̃ aliq̃d disputans est aial et cōuersione. et seq̃ h̃ō nō currit. igit̃ aliq̃d currēs h̃ō nō est: et ēē. p̃deter ea q̃ d̃ca sunt in p̃uersiōe simplici: et p̃ accns adhuc h̃ō aliū mōz dicēdi: quē p̃us recitat̃ ṽl mō subfiniū. ṽz. q̃ in p̃uersiōe simplr̃ d̃ca nō exigit̃ p̃ma nentia p̃s̃lis q̃sittatis vel p̃s̃lis q̃sittatis et supponis t̃m̃ioz In cōuersione aut̃ p̃ accns requit̃ muta⁹ supponis t̃m̃ioz in p̃uertente et in p̃uersa ṽl subfinēdo cōez diffōne p̃uersiōis. ṽz. q̃ et traspo extremoz sub in p̃uz et ēē. p̃z q̃ iste p̃cessus oīs h̃ō ē aial igit̃ oē aial est h̃ō ē p̃uersiō. et nō p̃ter q̃sittatē q̃: ambe sunt ṽles: nec simplr̃: q̃: vna est ṽa et alia falsa igit̃ p̃ accns. ex quo p̃z q̃ in p̃uersiōe p̃ accns nō requit̃ muta⁹ q̃sittatis sicut nec in p̃uersiōe simplici existētia talis. Istā ṽā igit̃ subfinēdo sit p̃uersiōis simplici d̃is finitio hec: cōuersione simplex est iplicite ṽl explicite q̃sittatē extra extremoz suppo p̃s̃lis supponētū cōsili q̃sittate fruata et sic p̃uertunt̃ ṽl idēfinita singularis et p̃ticularis affirmatiue et negatiue. Ex̃ m̃m̃ oīs h̃ō oē aial est igit̃ oē aial oīs h̃ō est. et ēē n̄m̃ aial ē lapis igit̃ nlls lapis est aial. Ex̃ m̃m̃ sc̃d̃ vt h̃ō currit aliq̃d currēs est h̃ō: h̃ō nō currit. n̄m̃ currēs est omnis homo aut sic nullū currēs omnis h̃ō est. ita q̃ termini semper cōsimiliter supponat̃ referēdo i cōsimiliter tam ad modū q̃ ad suppositā. Ex̃empluz tertij aliq̃s homo currit aliq̃d currēs est aliq̃s h̃ō: vel in d̃efinitē currens omnis homo est. Ex̃emplū quartij iste homo nō est lapis nullus lapis est iste homo et cōtra. ita q̃ nō sit cura de mutatiōe quātitatis dūmodo termini eodem modo aut pro eodem aut pro eis dēz p̃cise supponant. C̃r̃ d̃uer/ sio per accidens est iplicite vel explicite quātitatiua tras/ positio extremoz cōsimiliter quātitate seruata nō cōsimiliter supponentiuz. et sic etiaz conuertunt̃ omnia genera ca/ thegoricarum aliquid quātitatis: vt omnis homo est risi/ bilis. ergo omne risibile est homo: nullus lapis est h̃ō igit̃ h̃ō non est lapis et cōtra. aial nō est h̃ō igit̃ h̃ō aial nō est: vel igit̃ homo nō est anial. iste h̃ō non est asinus igit̃ asin⁹ non est iste homo. C̃r̃ in oibus p̃dictis. p̃z q̃ t̃mini nō supponit̃ eodē mō in p̃uertente et in p̃uersa. Item nōm̃ q̃ in

Alibz diffons ponebat q̄ntitativa ad d̄fiaz p̄uertioia p̄ter q̄ntitates: vt intelligat semp tam p̄uertentē q̄ p̄uertiam eē alicuius q̄ntitatis ip̄licite v̄l exp̄licite. Item nō q̄ p̄uertio simplicis q̄ extra q̄ntitātē est p̄ia formalis, per acc̄ns aut nō ita q̄ a p̄uertente ad p̄uertiaz nō valz arḡm nec eē. ex^a aut̄ possunt patere ex dictis.

Circa predicta dubitat q̄ p̄mo de p̄uertione talū nlls panis est in furno nlls hō est in domo. q̄ sic de alijs. Dico q̄ p̄^a sic p̄uertit nlluz ens in furno ē panis. Et 2^a sic p̄uertit nulluz ens in domo ē aliqs hō. Et notāter p̄uerto eas p̄ d̄erini/ nardez termini trāscēdētis: q̄ p̄^a nō possit sic p̄uertit: nlluz furn^o ē in pane. Si. n. illa sic p̄uertet a pari q̄ ista: nlls furnus est in pane p̄uertet in istā nlls panis ē in furno in qua in casu aīz ē v̄ez sine p̄nte nō iḡ sic p̄uertit s̄z vt p̄^a. nlluz ens in pane ē urn^o. s̄l̄r est ista. nlls ciuitas ē in p̄plo nō sic p̄uertit nlls p̄pls est in ciuitate. q̄ p̄uertā est v̄a q̄ p̄uertens falsa. sed p̄uertit in illā n^m ens in p̄plo est ciuitas. S̄z vbi reperit p̄dicatū ip̄licitū in recto nō opz ponere d̄erminatōez termini trāscēdētis sic hōc: nllā dom^o facit hōiez nō sic p̄uertitur n^m ens hō facit domū. q̄ extremū ip̄licitū copule nō fuit li hōiez s̄z li facit domū. Itē illa d̄z sic p̄uertit n^m facit hōiem est dom^o. hec ē n^m colūbar volat ad colūbam: q̄ sic nullū volās ad colūbā est colūbar. q̄ sic de alijs similibus.

Amplius dubitat de p̄uertioe talū oīs hō p̄ter for. currit. hō inq̄^m risibile ē aial: r̄ideo q̄ p̄^a sic p̄uertit iḡ oē currens de sp̄e hūana est hō nō for. S̄z meli^o d̄icēdo dico q̄ h̄mōi exceptiue nō sūt cōneruabiles: nō. n. videt quō possit conuerti h: nlls hō p̄ter for. currit. nihil d̄icēdo sicut q̄dā d̄icūt q̄ tales sūt p̄mo ex ponibiles q̄bus expositis p̄uertant immediate exponētes q̄ sequit p̄uertio expositū. S̄z h̄ r̄ideo q̄ nō v̄z. q̄ q̄ro nun/ quid ista exceptiua p̄uertat p̄uertioe p̄me aut̄ sc̄de expo nētis aut copulatiue factis ex illis: nō p̄mo nec 2°. q̄ exce p̄tūa nō p̄uertit cū aliq̄ illaz. q̄ ex alio q̄ q̄lz suaz eponē/ tūm p̄uertit p̄uertioe simplicis v̄l p̄ acc̄ns: sed ista exce/ p̄tūa nō p̄t sic p̄uertit iḡ. nec p̄t ēt d̄ici 3°. q̄ nllā copu latīua p̄uertit p̄uertioe de inesse s̄z solū p̄uertioe ypothe tica p̄ transpositōez p̄tūm p̄ncipaliū: ita q̄ hec for. currit q̄ nlls hō aliuz a for. currit. p̄uertitur in istaz: nlls hō aliuz a for. currit q̄ for. currit. q̄ nō in istā aliquod currēs est for. q̄ n^m currēs est hō aliuz a for. q̄ copulatiua ista nō p̄uertitur sed solū p̄tes eius. C̄ Itē diuerse p̄pōnes sp̄e q̄ nūero dif ferētē diuersimode p̄uertit h̄nt sed exceptiua sp̄e d̄rt a q̄lz suaz exponentū q̄ a copulatiua sc̄a ex eis iḡ exceptiua il/ la nō p̄uertit p̄uertioe suaz expo^m collectiue nec diuisi/ ue. C̄ Ad el^o est iḡ dicere q̄ tales exceptiue nō p̄uertat p̄uertioe q̄ est p̄ trāsp̄ositōez terminoz: q̄ s̄l̄r dico de re duplicatiuis non ex̄hibus alic^o q̄ntitatis: sic sunt iste inq̄^m hō est hō: hō ē aial: inq̄^m tu es risibilis tu nō es afin^o: sed ista satis h̄nt p̄t p̄uertit v̄z. hō inq̄^m risibil^o est aial in istam aliqd q̄d inq̄^m risibile est aial ē hō. C̄ Ad aliā. f. nec̄io hō est aial p̄uertit in istā nec̄io aial est hō q̄ eē: v̄l in istā aial ē hō nec̄io tenēdo modū in sensu p̄posito. C̄ Itē hec p̄pō. creans nec̄io est de^o nō p̄uertit in istā de^o creans nec̄io ē: aut in istā ens nec̄io de^o ē creans. C̄ S̄l̄r ista de^o p̄t̄gēter est creans nō p̄uertit in aliquā istaz creans p̄t̄gēter ē ds aut creans de^o p̄t̄gēter ē. q̄ p̄uertā est v̄a q̄ p̄uertēs falsa: s̄z cō nertit in istā ens p̄t̄gēter creans ē ds. C̄ Itē h̄ p̄pō ds nō nec̄io est creans: nō p̄uertit in illā: creans nō nec̄io ē de^o nec in illā: creans ds nō nec̄io est. q̄ p̄^a est v̄a q̄ q̄lz aliaz ē falsa. nec it sic p̄uertit ens nō nec̄io creans est de^o. q̄ nō manet p̄t̄tā q̄ntitas: imo affirma^o in p̄uertēte ē negō in p̄uertā. s̄z sic p̄uertit ens nec̄io creans nō ē ds. s̄l̄r dico de illa: creans nō p̄t̄gēter ē de^o: q̄ nō p̄uertit in illā ds ē p̄t̄gēter creans: nec in istā q̄d nō ē p̄t̄gēter ds est creans. s̄z in istā ens p̄t̄gē ter deus non est creans.

Amplius dubitat de p̄uertioe h̄az p̄pō^m ell/ cubi ē oīs hō: ita ē q̄ an̄p̄s erit. tam icipit eē oē q̄d est: d̄r q̄ p̄^a nō p̄uertit in illā: ens oīs hō est

alicubi. q̄ tūc p̄uertā est v̄a q̄ p̄uertens falsa. nec ēt sic oīs hō ē alicubi. q̄ nō v̄l q̄ p̄uertio est: nō. n. simplex. q̄ p̄uertens ē v̄lis q̄ p̄uertā exp̄licite nō ē alic^o q̄ntitatis s̄z ip̄licite ē p̄nticularis q̄re mutat q̄ntitas: nec ēt est p̄uertio p̄ acc̄ns. cū talis nunq̄ p̄cludit v̄l. nec ēt est extra q̄ntitates: q̄ alteruz extremū ē alic^o q̄ntitatis exp̄licite q̄ reliquū simplice. dico iḡ q̄ sic p̄uertit ista: alicubi ē oīs hō iḡ in quo ē oīs hō ē aliqs locus. s̄l̄r p̄uertit illa. h̄ est oīs hō in illā in loco in q^o tu es oīs hō ē iste locus. C̄ Et si q̄rit q̄ p̄uertio ē illa. dico q̄ q̄lz istaz ē p̄uertio p̄ acc̄ns. p̄ mutatoez q̄ntitatis ip̄lici te v̄l exp̄licite. C̄ Ad aliā. v̄z. ita ē q̄ an̄p̄s erit. dico q̄ cō nertit i illā q̄ an̄p̄s erit ē v̄ez: v̄l in illā q̄ an̄p̄s erit ita ē q̄ nō in illā q̄ an̄p̄s erit ē ita: q̄ vbi li ita p̄cedat copulam nūq̄ p̄t mobilr teneri nec copulā distrahēre. C̄ Et si d̄r q̄ in p̄^a nō ē debita trāspo^o extremoz: q̄ li ita ē subz q̄ po/ stea nec ē p̄tuz nec ps ei^o: p̄cedo totū nec hoc ē in cōueniēs q̄ vn^o finin^o p̄ alio ponat. q̄n pp p̄ntiaz illū nō p̄t recta significā^o p̄tinere. q̄ hoc q̄n tal^o finin^o alteri subordinat: mō clare p̄z q̄ ille finin^o ita subordinat in mēte illi finio: v̄ez dū mobiliter tenet: sic ēt ille finin^o. sic. pp^o hec pp^o. sic est q̄ nlls hō ē afin^o. nō sic cōuertitur q̄ nlls hō ē afin^o ē sic s̄z p̄uertitur in illā nlls hō ē afin^o ē v̄ez. C̄ Et si q̄ritur q̄les p̄uertioes s̄t iste. dico q̄ oīs sūt p̄uertioes extra q̄ntitates. ex quo n^m extremoz ē alic^o q̄ntitatis ip̄licite nec exp̄licite. p̄ter h^o p̄z r̄n^o ad 3° p̄pōnē. v̄z. q̄ illa tā icipit eē oē q̄d ē nō sic p̄uertit oē q̄d ē icipit esse. nec ēt sic: icipit eē oē q̄d est: v̄l icipit eē aliqd v̄l aliq̄. q̄ tūc p̄uertā est v̄a q̄ p̄uertena falsa q̄d nō ē pole: s̄z p̄uertitur in illā q̄d icipit eē oē q̄d est est v̄ez. q̄ rō ē. q̄ ista p̄pō laz icipit eē oē q̄d ē est p̄pō null^o q̄ntitatis nō h̄nt subm nec p̄tuz nec copulā s̄z ip̄licite h̄z oīa ista: q̄ subordinatur huic mētali v̄ez q̄ iam icipit eē oē q̄d est q̄ p̄uertitur in illā q̄ tā icipit eē oē q̄d est v̄ez C̄ S̄l̄r dico de ista tā desinit oīs hō eē: q̄ p̄uertitur in illā v̄z. q̄ tā desinit eē oīs hō est v̄ez. q̄ ita v̄l ē d̄m de alijs: vbi tale v̄bū ip̄sonat̄ aut modalr in s̄fū p̄posito tenet: sic h̄: p̄t eē q̄ an̄p̄s sit hō q̄ est q̄ p̄uertitur i illā q̄ p̄t eē q̄ an̄p̄s sit hō q̄ est v̄ez. s̄z. n. hec pole est q̄ an̄p̄s sit hō q̄ ē p̄uertatur cū illa: p̄t eē q̄ an̄p̄s sit hō q̄ ē: ip̄sa t̄z h̄z exp̄licite extrā q̄ reliq̄ nō: nec hoc ē in cōueniēs sicut p̄z de istis: tu es: q̄ tu es ens. C̄ Aliud t̄z sozet d̄m in tale v̄buz in sensu d̄fo tenētur: sic h̄ an̄p̄s p̄t eē: q̄ p̄pō h̄z subz ex p̄licitā s̄z copulā q̄ p̄dicatū so^m ip̄licitū: p̄uertitur g^o in illā potēs eē est v̄l p̄t eē an̄p̄s. s̄l̄r ista p̄pō albū icipit eē: nō p̄uertitur in illā icipit eē est albū nec in illā incipit eē fuit albū: nec in illā icipit eē est albū: s̄z in illā icipit eē est v̄l icipit eē albū. ita q̄ sic li albū in p̄^a supponit p̄ albo q̄ est v̄l icipit eē ita q̄ in 2^a. s̄l̄r hoc. a. d̄finit eē v̄ez p̄uertitur in illā d̄finit eē v̄ez est v̄l desinit esse. a. pp̄ ampliatōnē. C̄ Alr t̄z si placet potes p̄uertere illā: tā icipit eē oē q̄d est: d̄do q̄ ip̄sa subordinatur illi aliqd istās est in quo icipit eē oē q̄d est: q̄ sic p̄uertitur ens in quo icipit eē oē q̄d ē aliqd istās: q̄ eodē mō altera p̄uertitur. S̄l̄r dicatur q̄ illa p̄uertitur: tā desinit oīs hō eē in illā ens in quo desinit oīs hō eē ē in/ stās: altera v̄o v̄z. p̄t eē q̄ an̄p̄s sit hō q̄ est: d̄z p̄uertit in illā q̄ an̄p̄s sit hō q̄ est p̄t eē: aut in illā q̄ an̄p̄s sit hō q̄

Amplius (est est possibile quare. dubiatur de p̄uertioe talū p̄pō^m. oīs hō ab hoīe d̄rt. tu es ita fontis sic aliqs hō. Ad vidēdū requiritur oclē. C̄ Ad p̄^m dico q̄ nō cōuertitur i illā d̄fns ab hoīe est hō. q̄ tūc p̄uertā est v̄a q̄ v̄ertēs ip̄licās h̄d/ ctōez. S̄z p̄uertit in illā ab hoīe d̄fns ē hō: vel in illā: aliqd akno d̄rt hō ē hō: s̄z h̄ tu d̄fns ab hoīe p̄uertitur i illā d̄fns ab hoīe es tu. C̄ S̄l̄r dico in alijs: vt for. est aliqd ab afino for. ab aīali est aliqd. p̄ma p̄uertit i illā: aliqd ab afino ē for. q̄ 2^a in illā ab aīali aliqd ē for. vel i illā ens ab aīali aliqd ē for. C̄ S̄l̄r dico in alijs vt hō ē nō idē afino: hō afali ē nō idēz. p̄^a. n. nō sic p̄uertit nō idē afino est hō: q̄ mutat q̄ntitas s̄z p̄uertitur in illaz ens nō idē afino ē hō. q̄ 2^a p̄uertit in illā ens ab aīali nō idem est hō. q̄ sic de alijs h̄is equiualeūb^o C̄ Ad sc̄dam p̄positionē tu es ita fontis sicut aliqs hō. d̄/ co q̄ nō p̄uertit in illā. aliqs hō est ita fontis sic tu: sic nec illa aliquod aīal est ita fonte sic aliq̄s homo: conuertit

in illam aliquis hō est ita forte sicut aliqđ aial: qđ tunc conuerſa eſſet vā: & conuertens falſa: ſed p̄uertit in illam: ens ita forte ſicut aliqđ hō es tu: vñ in illā ita forte ſicut aliqđ hō es tu: & ita cōſit cōuertit aliqđ aial eſt ita forte ſic aliqđ hō in illaz ita forte ſicut aliqđ homo eſt aliqđ aial: vñ in illā ens ita forte ſicut aliqđ hō eſt aial: idē dico in cōparatio vñ ſuplatino gradu. hec. n. ſor. eſt ſortio: hoie: cōuertit in illam ſortio: hoie eſt ſor. etiam hec. iſti ſunt ſapientiffimi hō mīnī: conuertit in illaz ſapientiffimi hō mīnī ſunt iſti. & ita generalit̄ de oibus alijs tam in nūero plāli affirmatiue & negatiue. **C**ad 3^m ppōnez. ſ. ad videndū requirit̄ oculus: dico qđ nō conuertit̄ ſic. oculus requirit̄ ad videndū: qđ tūc conuerſa eſſet vā & p̄uertēs falſa: nec ē ſic conuertit̄: ali: quid qđ requirit̄ ad videndū eſt oculus. p̄mo qđ li oculus ē vñrobīqz pars p̄dicatī. ſcđo qđ nūbil requirit̄ ad videndū: dato qđ omne aial videns hēat duos oculos: ſed conuertitur in iſtā aliquid ad qđ requirit̄ oculus eſt viſio vñ vñdere vñ in illam ens quod requirit̄ oculum eſt videns: vñ in iſtam: ens a quo requirit̄ oculus ad videndū eſt aliqđ: ita qđ circa iſtam vñmā dicas qđ in p̄poſito: ad videndū requiritur oculus nō hz ſubī ſed ſi ad videndū t̄z ſe a parte p̄dicatī: & ſimplicite ſubicit̄ terminus tranſcēdēs: ſicut hic p̄mittitur denarius: in qua ſimplicite ſubicit̄ li ab aliquo ideo ſic conuertit̄ ens a quo p̄mittitur denarius eſt aliquid. Conſimilit̄ dico ad iſtā adēquandū, requirit̄ equus: qđ cōuertitur in illā aliquid ad qđ requirit̄ equus eſt equitate vel in illam ens a quo requirit̄ equus ad egandū eſt aliquid. eodem modo dico ad alias cōſimiles. vñ. ad audiendū requiritur auris: ad currendū requirit̄ pes.

Amplius dubitat̄ de conuersione iſtaz p̄poſitionum num tedet aiam vite mee. nō omnis homo nō currit: cuiuſqz hois aſinus currit. **C**ad p̄mam dico qđ conuertit̄ aliquid qđ tedz vite mee eſt aia fumen do aliquid in accō casu: & rō eſt: qđ cum dico tedz aiam meam vite: ſubī eſt li aiam: ideo poſtea ſit p̄dicatū: vñ pōt conuertit̄ in iſtā per resolutionem p̄me. ſ. aliqđ qđ per teſum eſt vite mee eſt aia: ſed ſi dicere vite mee tedz aiam: debet in illā conuertit̄ aliquid cuius tedz aiam meaz eſt vita mea. hoc idē dico de iſta: petri inter eſt legere qđ conuertitur in iſtam aliquid cuius inter eſt legere eſt petrus & de alijs cōſimilibus. **C**ad ſcđam nō omnis hō nō currit dico qđ conuertit̄ in iſtam: aliqđ currēns eſt hō: qđ eq̄ pollet in mente iſti: homo currit que ſic conuertit̄. Et vñ dico in alijs in qbus tales negationes ſunt qđ conuertit̄ ſicut ſue equalit̄es. ſ. b. n. nō nlls homo currit conuertit̄ in illam aliqđ currēns eſt aliqđ homo: & b nō nlls homo nō currit conuertit̄ in illam aliqđ currēs aliqđ homo non eſt. & illa nō aliqđ hō nō currit conuertitur in illā de per accidens aliqđ currēns eſt aliqđ hō. **C**ōſimilit̄ dico imo: dālibus vñde hec nō neceſſe ſor. nō currere p̄uertit̄ in illā ſor. currere eſt poſſibile: non poſe eſt ſor. non currere conuertitur in illā ſor. currere eſt neceſſe. & ſic de alijs: non tñ obſtat quin h poſſint conuertit̄ in p̄p̄iis terminis vñ negationibus. p̄ma. n. ſic conuertit̄: ſor. non currere eſt non neceſſe: & ſcđa ſic conuertit̄ ſor. non currere eſt non poſſibile.

Cad tertiā cuiuſqz hois aſinus currit. dico qđ li aſin^o pōt eſſe pars ſubī vñ pars p̄dicatī. p̄mo^o ſic p̄uertit̄ aſinus currēns eſt hois: vñ ſic ens cuius eſt aſin^o currēs eſt hō. Itēz cuiuſlibet hois ois aſinus currit ſic conuertitur ens cuius omnis aſinus currit eſt homo: eodē modo eſt dicendū in alijs caſibus: vt cuiuſlibet homini cōcludit̄: conuertit̄ ſic: ens cui concludit̄ eſt hō. oēm equum ois homo hz: conuertit̄ ſic: ens qđ ois hō hz eſt equus: ab oī hoie ois hō differt. p̄uertit̄ in illā ens a quo ois hō dī eſt hō. & ſic vñſo: mīe dicat̄ tā in nūero plāli qđ ſinglari tā affirmatiue qđ negatiue.

Amplius dubitat̄ de p̄uerſioe taliū p̄poſitionum nūbil eſt aial qđ illud currat: non tot qđ plā ſunt finita: & infinita ſunt finita. **C**ad p̄mā dico qđ habet conuertit̄ ſimpl̄: nullā aial qđ nō currit eſt aliqđ: & iſta ē ſic conuertit̄ nō eſt aial quin illud currit: in illā nullā aial qđ non currit eſt ens. & hoc ſuppoſito qđ li animal te nea ſe a parte p̄dicatī in cōuerſa: qđ vbi eſſet ſubī conuer-

teret̄ in illaz nūbil qđ non currit eſt aial. **C**ad ſcđam vñ. non tot quin plā ſunt finita. dico qđ conuertit̄ in iſtā ſimpl̄ nulla finita ſunt tot qbus non ſunt plā. **C**ad tertiā. n. in finita ſunt finita. dico qđ conuertit̄ per accidens: in illā finita ſunt aliquot entia: vñ in illam finita ſunt a ſigbus finita plā **E**t rō eſt: qđ illa infinita ſunt finita non eſt alicuius q̄tatis explicite: ſed implicite vñ ſubordinata huic q̄bſcunqz finit̄is plā ſunt finita: que p̄uertit̄ in p̄dicatā: vñ ſaltez entia qbus plā ſunt finita ſunt finita: modo conſili conuertit̄ illa: ab eterno fuit hō in illam p̄teritus hō eſt vñ fuit aliquādo **S**emper erit iſtās aliqđ iſtās eſt vñ erit aliquo tēpoze. **I**tem totus ſor. eſt aliquid hois: nō p̄uertitur in illam ali: quid hominis eſt totus ſor. ſed in illaz aliquid hominis eſt pars integralis ſor.

Amplius dubitat̄ de conuersione talium p̄poſitionum quotieſcūqz fuiſti piſius totiens fuiſti homo: qualelibet currit qđlibet eſt quilibet. **C**ad p̄mā dico qđ conuertitur in illā hō es vñ fuiſti tu totiens quotiens fuiſti piſius. **E**t hoc per accidēs: ſed extra quātitatē p̄ponam ſibi notā excluſiōis: modo conſili conuertitur illa: qualit̄cūqz deus agit ad intra talit̄ agit ad extra: in illam. ſ. agens ad extra eſt deus talit̄ quali agit ad intra. **I**tem omnimō quo ſor. currit plō diſputat: conuertit̄ in illaz diſputans eſt plō mō quo ſor. currit. & ſic de alijs. **C**ad ſcđam. vñ. qualelibet currit. dico qđ conuertitur in illā de per accēs aliqđ currēs eſt aliqđ: ſz extra q̄titate p̄uertitur i illā tñ currēns ē aliqđ. **C**ōſit̄ p̄uertitur illa qualit̄z homo currit in illam. vñ. currēns eſt aliquālis homo. **I**tē quodlibet qualelibet de quolibz tali ſcit ip̄z eſſe tale quale ſpm eſt: p̄uertitur in illam aliqđ qđ de quo libet tali ſcit ip̄m eſſe tale quale ip̄z eſt eſt aliqđ qualelibz. **I**tem quātals hō currit. conuertitur in illam aliqđ currens eſt aliquātus hō: quātalslibet hō diſputat: conuertitur in iſtam diſputās eſt aliquātus hō: q̄talslibet animal comedat p̄uertitur in illam comedens eſt aliquātū aial. **C**ad tertiā dico qđ p̄uertitur in illam: ens qđlibet eſt aliqđ: ſic illa omnis homo ē ois homo: p̄uertitur in illā ens ois hō eſt homo: & illa: vterqz iſtaz eſt vterqz iſtorum: conuertitur in illam ens vterqz iſtorum eſt alter iſtorum. **I**tēz nūbil eſt nūbil. ſit̄ ſic p̄uertitur: nullū ens nū eſt aliqđ. & per accidens ſic. ens nūbil nō eſt aliqđ: ſicut etiā illa: nllā chy^a nūllā chy^a: ſimilit̄ p̄uertitur in illam. nllm ens nllā chymera eſt chy^a. & per accidēs conuertitur in illaz aliqđ ens nllā chymera non eſt chymera.

Amplius dubitat̄ de p̄uerſioe iſtaz albus fuit ſor. nigrum erit plō: chy^a intelli gitur. **C**ad p̄mam dico qđ illud verbū fuit pōt eſſe verbum mediātū vñ immediātū ſi eſt verbū immediātū conuertitur in illam ſor. aliqđ albū fuit: & nō in illam ſor. fuit ali: quod albū: qđ caſu poſito conuerſa eſſet vā & conuertens falſa: opz. n. cōſitem terminū ſtare eque ample vtrobīqz tam in p̄uerſa qđ in conuertente. **S**i aut̄ li fuit eſt verbum mediātū non conuertitur illa p̄poſitio in illaz p̄terit^o ſor. eſt albus nec in illam p̄teritus ſor. fuit albus: qđ caſu poſito conuerſa eſſet vera ſine conuertente: ſed in illam p̄teritus ſor. eſt vel fuit albus: & ratio eſt. qđ in illa album fuit ſor. ſupponit li album ampliatiue pro albd quod eſt vñ qđ fuit. & ſic debet ſupponere in conuertente: modo ſi diceretur p̄teritus ſor. eſt aliquod album: li album nō ſupponeret niſi p̄ eo qđ eſt. & ſi diceretur p̄teritus ſor. fuit aliquod album li album nō ſupponeret niſi pro eo quod fuit opz qđ ſupponat pro eo quod eſt vel fuit dicendo p̄teritus ſor. eſt vel fuit aliquod album. **E**odem modo dico negatiuam conuertit̄. nulla virgo fuit corrupta: conuertitur in illam nllā corrupta virgo fuit vñ in illam nllā p̄terita corrupta eſt vñ fuit virgo: hec tamē eſt falſa nllā virgo fuit corrupta: quia hoc fuit corruptuz & demonſtrando vñam que fuit virgo ante mille annos & hec eſt vel fuit virgo igitur. **C**onſimilit̄ eſt dicendū in participijs de p̄terito vt homo eſt mortuus: conuertitur in illam ali: quod mortuus eſt vel fuit homo ita qđ li homo ſet eque ample vtrobīque. **I**tem. candela lucens eſt exuncta

conuertitur in illam aliquod extinctum est vel fuit candela lucens. **C** Ad scđam v3. nigrum erit p'do. dico qđ conuertit in illam p'do aliqđ nigrum erit: aut in illam futurus p'do est vel erit aliquod nigrum: et consilr dico in negatiuis vt null la virgo erit corrupta conuertit in illa nlla futura virgo est vt erit corrupta que ita falsa est sicut conuersa: similr nlls senex erit puer conuertit in illam: nlls futurus puer est vel erit senex que est iteru falsa vt alia. **C** Item seruandus est filis modus in participijs futuri temporis vt ante/ xps est generandus conuertit. n. sic aliquod generaduz ē vt erit antexps. a. instās est futuruz: aliquod futuruz est vt erit. a. instās. et sic de alijs quibuscunq. **C** Ad tertiaz dico qđ talis ppositio: chymera intellr: non est pple conuertibil. non. n. conuertit sic aliquod intellectu est. erit. fuit vt pōt esse chymera: qđ si sic tunc in conuersione simplici staret cōuerlam ē vēgulari et conuertentē falsam vt posito qđ chymera itelligat solum incōplexe. nec etiam sic cōuertit ab aliquo est vel est intelligibile esse chymera: quia tunc staret in conuersione simplici conuersā esse falsā et conuertentem verā: vt posito qđ nlla chymera iam itelligat p3 conuerlam esse falsam et qđ conuertens sit vā p3. qđ aliqd pōt intelligi esse chy. Ad illud est igit dīcere qđ tal nō est conuertibil: imo vtr nlla talis de verbo ampliatuo añ et post tā ad posse esse qđ non ad posse esse. sic sunt tales: chymeram significat iste terminus chy: pro antexps supponit antexps. et sic de alijs. vbi tamen opponēs vel it oīo cōuersione istarum dicas qđ non possunt cōuertī nisi cōuersione indebita et irregulari. bec. n. chymera itellr conuertitur in illam ab aliquo chy itellr vbi li chymera tenet se a parte pdicati silt chymera significat ille terminus chymera conuertit in illam ille terminus chy chymera significat et tertia. s. pro antexps supponit iste terminus antexps cōuertitur in illam li antexps pro antexps supponit. qre et. **E**x hīs igitur pōt satis leuiter ostendī qđ non quilibet catheg. ppositio puertibil est cōuersione que est trāspōsitiō termino: v3. mltas. n. ppositiōibus cōuersiones attribui que in rei veritate conuerti nō debent sed solum hoc fieri. ppter quorundam opponētū clamantū impetuositatem qui magis verbo qđ facto opponere nitant.

Postqđ dictum est de cathegoricis ppositiōibus nūc de ypotheticis est sollicite tractanduz et sopbilisimatū difficultates clareant vīta ti. **C** In qua mā circa ipsarū spēs diuersi diuersimode sentiunt. quidā. n. quinq. spēs ponunt ypotheticarū quidāz sex: alij. 7. alij. 10. alij. 14. et sic vltra sed obmissis hīs. dico qđ tres et nō plures ypotheticarū sunt species nō coincidentes in significādo. v3. copulatiua: disunctiua: et conditiōalis sub qua egualiter local rōnalis. **I**ñō. n. video qđ temporalis local et cālis sint ypothetice: quin et alie quas formant et constituant alie note aduerbiales et coniuictie. et sic silitudinarie erit ypotheca: vt scripsi sicut tibi placuit. **A**d michael respondet sicut eum doceo. **S**ilt cōparatiua vt tam bonus ē for. qđ bonus est pla. for. est magis albus qđ p'do est albus **I**tem relatiua vt video boiem talem qualez tu vides for. est homo qđ est anial. **S**ilt inhibitiua vt for. circūspicit se ne sibi concludat. **C** Item electiua vt potius est concedere te male respondere qđ concedere malus incōueniens. **S**ilt subiunctiua vt ego feci qđ bene respondisti. **S**ilt explectiua vt lz mouearis non curris. et sic distribuendo per alias notas posset forinari nimius ypotheticarū nūerus specificus incōueniens et vtilis paz. **S**antus est igit fateri qđ iste tres superius nominate cōstituunt species ypotheticarum: alie autem quecunq. assignent pro cathegoricis debent sustineri ipsi dādo extrema et qualr sim mōm superius declaratum: qđtates vō nō: nisi huiusmodi note pponim petant pncipiū. **C**ñ hec ppositio. qđ for. currit p'do disputat est tēporalis affirmatiua: qđ verbū pncipale affirmat cuius subm est illud totū qđ for. currit et li p'do tenet se a parte pdicati sed nullius qđtatis est qđ subz ei nec est terminus cathegoricus nec sincathegorematicus nec pncipiū pncipiū terminus est potēs qđtate ppositiōem. **E**t

notāter dico qđ lz subm istius ppositiōis homo qui est albus currit subm non sit terminus cathegoricus nec sine thegorematicus sed terminus pncipiū in pncipiū eiusdē subz qđ est pars eius pōt qđtate pponē. et sic rōne ipsi redditur ppositio quāta: s in tēporali assignata nota tempōris que est pars subz et pncipiū terminus ipsius nō potest quātitare ppositiōem: imo potius ipedit: sicut dictiones exclusiue exceptiue et reduplicatiue de qđ actū ē. **C** **H**ec vero for. currit. qđ p'do currit: est quāta qđ subicif li for. sine ipedimento conferens ppositiōni qđtatem: pdicatus vero implicatū est li currens qđ p'do currit. **C** **E**odē modo dicat de alijs supra dictis ppositiōibus: ita qđ hec vbi for. currit p'do disputat est aliqua affirmatiua nullius quātitatis cuius subm est li vbi for. currit. **C** **S**ilt qđ tu curris tu moueris nullius qđtatis est qđ subm est li qđ tu curris: **C** **I**tez qđ bonus est for. tam bonus est p'do. **S**icut for. currit p'do currit. lz tu studeas tu curris. nulla istarum est alius qđtatis ppter eām dictam et cuiuslibet assignat subz vt pns. **S**ed iste bene sunt alicuius qđtatis: tu curris vbi p'do disputat. **S**or. est ita albus sic aliqđ hō est albus: hō ē taz fortis qđ fortis est equus. et sic de alijs vt pns.

Sed contradicta arguit. qđ ex his sequitur iste conclusio. **C** **P**rima est qđ quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. p3 posito qđ nullus anial moueatur tunc ista est cathegorica et negatiua per dicta: igit vera. p3 pna qđ suum contradictoriū est falsum. v3. qđ quilibet homo infinite velociter currit aliquod anial mouet. cū hoc repugnat casui. **C** **S**ecundo suum cōuertibile est verū. v3. in aliquo instanti in quo quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet igit ipsa est vera añs p3. qđ suum contradictoriū est contra casuz. v3. in quolibet instanti in quo quilibet homo infinite velociter currit aliqđ anial mouet. **C** **S**ecūda conclusio est ista dū aliquis homo disputat nullus homo pōt loqui p3 supposito qđ nullus homo disputat: tum qđ est negatiua cuius subm pro nullo supponit ideo est vera. **C** **T**ertia conclusio est ista dum asinus volat ipse nō potest volare. **C** **Q**uarta cōclusio est ista dum homo est asinus nullū anial est asinus. et sic de alijs qđ oēs pbantur vt pme dato qđ sint cathegorice negatiue. **C** **A**d hoc respondet negādo omnes istas cōclusions tanqđ impossibiles. vnde ex ista quādo quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. sequit qđ in aliquo instanti quilibet hō infinite velociter currit et in eodē nullus anial mouet qđ claudit contradictionē. et cum dicit qđ suū contradictoriū est falsum: nego nec illud est suum contradictoriū quando quilibet homo infinite velociter currit aliqđ anial mouetur. qđ nullibi negat nota tēporis qđ requirit sed illud est suum contradictoriū: non quādo quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. vnde sic istius tñ homo non currit contradictoriū nō est tñ homo currit: ppter affirmatiōē dictionis exclusiue vt dicitur sed illud non tñ homo currit ita etiā in pposito dicat. **C** **A**d scđm negatur qđ suum cōuertibile est veruz non illud assignatum est suum cōuertibile: cum sit negatiua non pncipiū ex qua non sequit positue significatū subz s3 temporalis: illa lz sit mē negatiua. qđ verbuz pncipale mē negat: est tamē pncipiū cum nō sit alicuius qđtatis in pncipiū nec explicite cuius nota denominatiōis vīm negatiōis non patit quo quomō. **C** **E**x hoc igit pōt leuiter respōderi ad vnū quesitum. v3. hec ppositio for. qui currit nō mouet: non asserit for. currere ergo nec ista dam for. currit for. nō mouetur: negat pna: pmo qđ pma est allicui quātitatis et nō scđa. scđo qđ reponit in figura et nō scđa. **C** **T**ertia quia ista for. qui currit non mouet conuertit cū illa que nō asserit: for. currens non mouet. **E**t ista quādo for. currit for. nō mouetur nō conuertit cum ista qđ for. currens nō mouet. cum in congrua sit et in intelligibilis quare satis patz dīa. **C** **P**er hoc p3 responso ad scđam conclusionem adductam quō ipsa implicat contradictionē et falsum est qđ subz pro nullo supponat. **C** **U**n ita bene supponit pro suo significato sicut subm huius chymera nō est. **E**t dato adhuc qđ

subiectum pro nullo supponeret. **S**im q̄ logici cōmuniter loquunt ad huc nō sequitur q̄ ipsa esset vera quia negatiua p̄gnās est: sicut p̄ de ista que ē falsa t̄m̄ chy³ nō est homo que est inere negatiua sed p̄gnās r̄c. **A**d alias duas conclusiones cōsimiliter respondet ipsas negando p̄pter implicationem dictam. **T**ertiamen bene concedo q̄ nullum animal est asinus dūz homo est asinus. nullus asinus potest volare dum asinus volat. nullū animal mouetur dum quilibet homo infinite velociter currit. posito q̄ nullum animal moueat quia omnibz contradicto⁹ sunt falsa vt patet. **E**x quibus p̄ q̄ a temporali negatiua secundi ordinis ad temporalem negatiuam p̄mi ordinis in qua nota temporis non negatur fallit argumentū. quia nō sequitur for. non currit dum pla. currit ergo nondūz pla. currit for. currit. q̄ oppositūz p̄tis repugnat antecedēt. v̄z. dū pla. currit for. currit r̄ for. nō currit dū pla. currit.

Et autem r̄ temporalium materia magis intelligat volo declarare quid sit temporalis r̄ quomodo probet r̄ quid ex ipsa sequat. **D**ico igitur q̄ temporalis est illa que a nota tēporis implicite vel explicite sumit denominationes vt quando for. currit pla. mouetur r̄ econuerso. illius copulatiue quelibet pars p̄ncipalis est temporalis. sed quia note tēporis sunt diuerse diuersimode cōsignantes ideo aliter pbatur temporalis denominata a li dum vel quādo r̄ aliter a li anteq̄z: aliter a li postq̄z. Nam dum r̄ quando similitatez temporis anteq̄z r̄ postq̄z p̄ioritatem r̄ posterioritatem denotant.

Temporalium quedam sunt de p̄mo ordine quedam de secundo: de p̄mo ordine sunt ille in quibus nota tēporis implicite vel explicite propositionis petendo p̄ncipium ipsius impedit quantitatem vt quando ego disputo tu respondes. **P**ropositiones temporales secundi ordinis sunt ille in quibus nota temporis implicite vel explicite propositionis non petendo p̄ncipium ipsius non impediunt quantitatem: vt ego disputo quando tu respondes hanc autem quedam sunt affirmatiue quedam negatiue r̄ taz p̄mo q̄ secundo modo dicatur vt prius in p̄ncipio huius dictum est. **N**egatiuarum quedam sunt in quibus negatur nota temporis quedam vero in quibus non negatur. **E**xemplūz p̄mi non quando for. currit for. disputat: tu nō arguis quando respondeo. **E**xemplum secundi vt quando tu curris ego moueo: r̄ tu respondes quando ego arguo. **I**tem temporalium tam affirmatiuarum q̄ negatiuarum quedam sunt alicuius quantitatis quedam nullius. **E**xemplum p̄mi tu es quando ego sum: tu non es quando ego non sum: quelibet istarum est alicuius quantitatis propter causas superius dictam. **T**ertio igitur ad p̄ncipale r̄ dico q̄ temporalis affirmatiua vt negatiua p̄mi vel secundi ordinis non precedente termino probabilis denominata a li dūz vel quando sine passione negationis pbatur per vnam copulatiuam de cōsimilibus partibus: cum limitatione congnificati per temporis notam: ita q̄ hec quando for. currit pla. currit. debet sic probari. in aliquo instanti for. currit r̄ in eodem pla. currit. ergo similiter de preterito in aliquo instanti tu fuisti r̄ in eodem ego fui vel igitur ego fui quando tu fuisti. **S**imiliter sequit negatiue vt in aliquo instanti currit for. r̄ in eodem non currit pla. ergo quando for. currit pla. nō currit. **S**imiliter sequitur in aliquo instanti tu curres r̄ in eodez ego nō curram ergo quando tu curres ego non curram. **E**t sic de alijs non faciendo differentia inter dū r̄ quādo quō ad p̄bationem p̄positionis. **H**ec autem tu fuisti anteq̄z ego fui vel sic anteq̄z ego fui tu fuisti sic probatur. **I**n aliquo instanti tu fuisti postq̄z ego fui r̄ in isto instanti non fui nec aliud ergo tu fuisti anteq̄z ego fui. **S**imiliter de futuro vt tu eris sacerdos anteq̄z eris episcop⁹ sic pbatur: in aliquo instanti tu eris sacerdos post quod tu eris episcopus r̄ in eodem instanti non eris episcopus nec ante illud. igitur r̄c. **E**x isto patet q̄ ista consequentia non valz. ego disputauit r̄ post me disputasti ergo disputauit anteq̄z tu disputasti. quia cu; toto antecedente stat q̄ anteq̄z disputauit tu disputasti. **E**x hoc potest exponi vel probari temporalis denominata a li postq̄z: vt postq̄z tu eris ego ero. **I**n aliquo instanti ego ero anteq̄z tu eris in eodem instanti tu non eris nec vnquā post ita q̄ li anteq̄z r̄ li postq̄z debent distribuere pro quolibet instanti illius temporis vltra assignationem limitantis. **E**x quo patet q̄ hec propositio est falsa ego fui in. a. domo postq̄z tu fuisti dato q̄ per diem ante me fueris in. a. domo r̄ postea per aliquas dies simul r̄ semel exierimus: sed bene concedo q̄ post te fui in. a. domo r̄ q̄ in aliquo instanti fuisti in. a. domo r̄ post illud fuisti in. a. domo. **T**emporalis vero negatiua cuius nota patitur a negatione vel affirmatiua cuius nota sic se habet: non debet nisi per sua op̄posita probari. v̄z. non quando for. currit pla. disputat nō quando for. currit pla. non disputat: ita q̄ ad videndūz an ille sint vere vel false debet sua opposita sumi. **E**x quo sequitur q̄ non semper negatiua probatur. per affirmatiuam sibi contradicentem: immo aliquādo affirmatiua per negatiuam probatur. hec enim est affirmatiua non quando tu curris tu non moueris: quia due negationes cadūt super verbum p̄ncipale r̄ tamen probatur per suā contradicto:riū negatiuū. v̄z. quando tu curris tu nō moueris: nec est inconueniens cu; simile in exclusiuis reperitur. hec enim non t̄m̄ homo nō currit est affirmatiua r̄ tamen per suū contradicto:riū negatiuū probatur.

Ex his sequuntur alique conclusiones: p̄ma conclusio est ista. **E**x qualibet temporalis affirmatiua vel negatiua cuius negō notaz non negat sequitur copulatiua de p̄a: lib⁹ cōsimilibus vel cum aliquāli determinatione: verbi gr̄a. sequitur quando for. currit for. mouetur ergo for. currit r̄ for. mouetur. quando tu fuisti ego fui ergo tu fuisti r̄ ego fui. dico autem cum aliquāli determinatione: quia non sequitur: quando ego vigilauit ego non dormiui r̄ ego v̄gilauit r̄ non dormiui: sed bene sequitur igitur v̄gilauit r̄ aliquādo non dormiui. **S**imiliter non sequitur. quando tu non eris ego non ero ergo tu non eris r̄ ego nō ero sed bene sequitur ergo aliquādo tu non eris r̄ aliquādo ego non ero: immo r̄ si vtraq; pars fuerit affirmatiua nō valz arguimur: quia non sequit⁹ quando omnis homo disputauit omnis hō fuit albus ergo omnis homo disputauit r̄ omnis homo fuit albus. pono q̄ multi fuerunt homines qui nunq̄ fuerunt albi nec vnquā disputauerunt r̄ q̄ in. a. instanti fuit ita q̄ omnis homo est albus r̄ omnis homo disputat. **I**sto posito patet q̄ antecedens est veruz iuxta modum probandi superius expressum r̄ consequens falsum pro qualibet eius parte in casa isto ideo r̄c. **S**z ex illo antecedente bene sequitur ergo aliquādo omnis homo fuit albus r̄ aliquādo omnis hō disputauit. r̄ sic de alijs dicet suo modo. **S**ecunda conclusio est aliqua est temporalis negatiua cuius nota non negatur r̄ ipsius vna pars est falsa. patet de ista dum ego sum ego nō fui cuius secunda pars est falsa. v̄z. ego non fui. **S**imiliter hec ē vera quando ego dormiui ego non v̄gilauit: r̄ tamen hec est falsa ego nō v̄gilauit. **E**x ista co: sequitur q̄ aliqua est huiusmodi temporalis cuius quelibet pars est falsa sicut p̄ de ista: quando. a. non erit. b. non erit pono q̄. a. r̄. b. erit duo instantia intrinseca istius hore future immediate sequētis tunc patet q̄ in nullo instanti alterius hore erit. a. vel. b. igitur quando. a. non erit. b. non erit. **S**imiliter patet nam hec est v̄a dū ego nō ero anteq̄z nō erit r̄ t̄m̄ illius quelibet pars est falsa vt p̄z. **T**ertia p̄lo aliq̄ tpalis affirmatiua sine negōne negatē notā denotat a li dūz vel q̄. est v̄a cuius vna pars est falsa. v̄z. q̄ nō dormiui ego v̄gilauit q̄ nō fui. b. instans. a. istas fuit: imo p̄cedo q̄ aliq̄ bimōi tpalis affirmatiua simpli⁹ fm se r̄ q̄bz sui est v̄a cui⁹ vtraq; pars ē falsa p̄z de ista q̄ q̄bz hō disputauit quia: hō fuit alb⁹ in casu pozi. **Q**uarta p̄lo aliq̄ tpalis denotata a li dūz vel q̄ affirmatiua fm se r̄ q̄bz sui est falsa c⁹ vtraq; pars ē v̄a: p̄z de ista dū. a. instas erit. b. istas erit: q̄ tu eris anteq̄z erit. **E**x quo sequit⁹ q̄ a copulatiua ad tpales nō valz argumentū: q̄ stat copulatiua eē verā r̄ tpales falsas. **S**equit⁹

etiam q̄ aliqua temporalis sepe nominata est falsa cuius
 quelibet pars est vera & fuit vera pro eadem mensura &
 pro eodem instanti: ita q̄ ambe simul pro eodem instan-
 ti fuerunt vere patet de ista: dum. a. fuit. b. fuit: sint igitur.
 a. & b. duo instantia preterita per mille annos & patet q̄
 illa est falsa & tamen ambe partes sunt vere pro eodem
 instanti: quia p̄ hoc instanti p̄isti quelibet istarū est vera. a.
 fuit. b. fuit & tam per totum istum annum preteritū & in
 quolibet instanti illius fuerunt ille vere. ¶ Consimiles cō-
 clusiones possunt p̄cedi de alijs notis. v3. anteq̄ & postq̄
 .s. q̄ aliqua h̄mōi temporalis affirmativa s̄m se & quodli-
 bet sui est falsa cuius vtracq̄ pars est vera: sicut de ista tu
 non eris anteq̄. a. instans erit. dato q̄ in. a. instati incipies
 esse. ¶ Et in eodē casu patet de ista tu incipies esse postq̄
 a. erit illa. n. est falsa vt patet & quelibet pars eius est ve-
 ra. ¶ Quinta conclusio aliqua talium temporalium affir-
 matiuarum simpliciter est impossibilis cui⁹ quelibet pars
 est necessaria: patet de ista quādo sol erit in oriente sol erit
 in occidente que est impossibilis: q̄ si sol in aliquo instanti
 erit in oriente pro eodem non potest esse in occidente & ta-
 men quelibet eius pars est necessaria. v3. sol erit in oriente
 sol erit in occidente. ¶ Sexta conclusio est ista & ponat p̄
 regula q̄ sicut ex temporali p̄mi ordinis nō sequit̄ tempo-
 ralis secundi ordinis ita frequenter contingit econtrā: p̄ma
 pars p3. q̄ non sequitur: quando quilibet homo erit grā-
 maticus quilibet homo erit musicus ergo quilibet hō erit
 musicus. quādo quilibz homo erit grāmaticus. pono. n.
 q̄ multi erunt homines qui non erunt grāmatici nec mu-
 sici sed q̄ pro. a. instanti erit ita q̄ quilibz homo est gram-
 maticus & musicus. Ito posito patet veritas antecedētis
 quia in aliquo instanti quilibz homo erit grāmaticus & in
 eodem instanti quilibz homo erit musicus igit̄ patz conse-
 quentia & antecedens pro qualibz parte. quia in. a. instati
 quilibz homo erit grāmaticus & pro eodē quilibz homo
 erit musicus p̄ma pars exposire probatur. in. a. instanti ali-
 quis homo erit grāmaticus & in. a. instanti non erit aliq̄
 homo quin ipse erit grāmaticus igit̄ patz cōsequentia ab
 exponētibus ad expositum. & sic patz p̄ma pars antece-
 dentis & cōsequenter totum antecedens p̄bandū: q̄ con-
 sequens sit falsus probatur. q̄ sequitur quilibz homo erit
 musicus quādo quilibz homo erit grāmaticus sed plato
 erit homo ergo plato erit musicus quādo quilibet homo
 erit grāmaticus: cuius oppositū volo ponere cum casu.
 secunda pars conclusionis p3. quia non sequit̄ quilibz ho-
 mo morietur quādo vnus solus homo morietur ergo quā-
 do vnus solus homo morietur quilibz homo morietur: ante-
 cedens enim est verus & consequens falsus: q̄ antecēdēs
 sit verum patz. q̄ aliquis homo morietur quādo vn⁹ so-
 lus homo morietur & non est vel erit aliquis homo q̄ ille
 morietur quando vnus solus homo morietur. ergo patz
 consequentia ab exponētibus ad expositum. & si h̄ aliqs
 faceret difficultates de christo ponatur li creatus. v3. & pa-
 tet antecedens esse verum: q̄ consequens sit falsum patz.
 quia sequitur quando vnus solus homo morietur quilibz
 homo morietur igitur in aliquo instanti vnus solus homo
 morietur & in eodem quilibz homo morietur consequēs
 est falsum: quia quocūq̄ instanti dato aliquis homo vi-
 uet nisi vbi fieret alia ipositio de nouo. ¶ Ex his igit̄ seq̄-
 tur q̄ quilibet homo morietur quando nō quilibz homo
 morietur: & q̄ vtrumq̄ istozū contradictozozū erit verū
 quando alterum eozundem erit falsum. & q̄ quilibet ho-
 mo erit albus quando aliquis homo erit niger: imo qui-
 libet homo erit albus quando non quilibet homo erit al-
 bus. & sic de alijs. ¶ Itē cōceditur q̄ aliquid incipit eē
 quando non erit possibile ipsum incipere esse: & aliquid
 desinet esse dum ipsum non desinet esse: imo tu desines
 esse anteq̄ desines esse sicut incepisti esse homo p̄iustq̄
 incepisti esse homo: & tamen precise semel incepisti esse ho-
 mo & desines esse. ¶ Itē conclusiones vere sunt exponē-
 do per remotionem de presenti. similiter sequitur quādo
 antechristus non erit sciam antechristū fore & tamen nū-

quā sciam antechristū fore quando non erit. Postq̄ tu
 fuisti sciam te incepisse esse & tamen ego non sciam te incepis-
 se esse p̄iustq̄ tu fuisti. ¶ Anteq̄ tu eris homo sciam te
 fore animal & tamen nunquā sciam te fore hominē ante-
 quā tu eris animal. & sic de alijs infinitis que sequi possunt
 propterea bene videatur ne ex temporali p̄mi ordinis in-
 feratur temporalis secundi ordinis vel eodētra & precipue
 vbi notam temporis p̄cedit terminus confusius q̄ vt p3
 ex dictis sepissime fallit argumentum.

Localibus dici possunt quecūq̄ de tēpo-
 ralibus dicta sunt. Ita q̄ localis est illa que a
 nota loci implicite vel explicite denominatio-
 nem sumit: vt vbi ego fui tu fuisti. Localiū
 quedam sunt p̄mi ordinis quedā secundi
 ordinis. Exemplum primi vt vbi tu es ego
 sum. Exemplum secundi vt tu es vbi ego sum. quarum
 prima nullius est quantitatis & secunda est singularis. Et
 sic etiam localium quedam sunt affirmatiua quedam neg-
 gatiua. Negatiuarum quedam cum negatione note que-
 dam sine negatione note. Exemplum primi non vbi soz.
 currit plato disputat. Exemplum secundi vbi soz. currit
 plato non mouet. Dico igitur q̄ localis affirmatiua vel
 negatiua p̄mi vel secundi ordinis non p̄cedente termino p̄-
 babili nec nota negationis probatur per vnā copulatiuā
 de consimilibus partibus cui⁹ limitatōe consignificati per
 notam loci: ita q̄ hec p̄positio vbi tu fuisti ego fui sic ex-
 ponitur vel probatur: alicubi fuisti & ibi ego fui. ergo vbi
 tu fuisti ego fui: vbi soz. currit plato non currit: sic p̄oba-
 tur alicubi soz. currit & ibi plato nō currit. ergo nē. ¶ Itē
 vbi sol erit luna erit sic probatur: alicubi sol erit & ibi luna
 erit & consimiliter in alijs dicatur. ¶ Ex his sequitur q̄ a
 locali affirmatiua vel negatiua sine impedimento note ad
 copulatiuam de consimilibus partibus simpliciter vel cui⁹
 aliquali determinatione est bonum argumentū. bene se-
 quitur: vbi soz. currit plō currit ergo soz. currit & plō cur-
 rit. sed non sequitur: vbi tu non es ego non es v3 ergo tu nō
 es & ego non sum. sed bene sequitur ergo alicubi tu non
 es & ibi ego non sum: etiā non sequitur vbi omnis homo
 disputauit omnis homo currit ergo omnis homo dispu-
 tauit & omnis homo currit: sed bene sequitur ergo alicubi
 omnis homo disputauit & alicubi omnis homo occurrit.
 ¶ Item conceditur ista conclusio aliqua localis cuius no-
 ta non impeditur est vera cuius vtracq̄ pars est falsa. patz
 de ista vbi tu non es sol nō est: quia alicubi tu non es & ibi
 sol non est & tamen quelibet eius pars est falsa imo de pu-
 re affirmatiuis s̄m se & quodlibz sui concedit̄ ista conclu-
 sio. patet de ista: vbi omnis homo fuit omne auial fuit. q̄
 alicubi omnis homo fuit: puta in arca noe. v3 omne auial
 fuit. & sic ista est vera: & tamen quelibet eius pars est
 falsa: supposito q̄ soz. nunc p̄mo sit. ¶ Etiam conceditur
 q̄ aliqua h̄mōi localis est falsa cuius vtracq̄ pars est vera
 vt vbi sol est luna est. vbi generabitur aliquis homo gene-
 rabit̄ aliquis asinus. & sic vltra. ¶ Ulterius rememora-
 re q̄ a locali p̄mi ordinis ad localem secundi ordinis vel
 eodētra fallit argumentum. quia non sequitur vbi soz. erit
 quilibet homo erit igitur quilibet homo erit vbi soz. erit:
 nec sequitur: quilibet homo erit vbi aliquis homo erit.
 ergo vbi aliquis homo erit quilibet homo erit: arguit. n.
 a termino stāte confuse tantum ad eundem vel consim-
 lem stantem distributiue. & sic ego concedo q̄ vterq̄ isto-
 rum currit vbi alter istozum sedebit: imo vterq̄ istozū
 disputabit vbi non vterq̄ istozum disputabit.

Contra vnum dictū in isto & in alio capitulo argf
 v3. q̄ ille sunt alienius quantitatis: vbi tu
 non es ego sum: quando soz. currit plato disputat: nam illi
 termini vbi: quādo: sunt termini cathegorematici & p̄mi
 in p̄pōsibus sine aliquo ipedimento igit̄ iste p̄positioes
 sunt alienius quātitatis. consequentia p3 cū minor sed ma-
 ior argf: vbi duo termini sunt duo gnāissima duoz p̄dica-
 mentoz: significātia significata distincta a se & a suis s̄ibus
 igit̄ termini cathegorematici cōsequētia bona & ascedens

per in predicamentis quo ad hoc q sunt duo generalissima: er quo statim sequit q significant res a se & a suis similibus distinctas & hoc est verus q: si vbi significat respectu in loco vel motu: & si quando significat respectu in tpe vel re te porali. **C**Secdo arguit sic quelibet ppositio sillogizabilis est alliculus quantitas sed ille ppositioes pdicte sunt sillogizabiles igit sunt alliculus quantitates: cōsequentia p3 cum maior: & minorē pbo q: bene sequit quancūq; p3 currit plato disputat sed quando for. currit plato currit ergo quando for. currit plato disputat. Similiter sequit vbiū q; plato est ego sum. sed vbi tu es plato est ergo vbi tu es ego sum. & sic de alijs. **C**Tertio arguit sic quelibz ppositio cui? subm est terminus cōmunitus deducto quocūq; q; alio sincathegorizate est alie? quantitates sed qlibet p: dicitur in ppositionum est hmoi ergo. p3 psequentia cū maior discurrendo ac etiam per distinctionez eōem. & minor p3 q: ille terminus. quādo p3. est verificatur de pluribz. v3. ego sum quādo p3 est & tu es quando p3 est. **C**Ad hec reipondet cōcedendo vt pns q; ille non sunt alicuius quantitates: & nego q; illi termini quādo & vbi sint cathegorematici q; faciunt locales & temporales: nec habet signifi cata distincta a se & a suis similibus. & cuz dicit q; sunt pdicamenta & generalissima duozū pdicamentoz. negatur & dicit si vbi & quā. id duplr sumunt nominalr & aduerbialr quādo sumunt nominaliter sic sunt pdicamenta distincta & habent sua significata vt dictum est. & sic capit pbus in pdicamentis. **E**xemplū q; sic sumat patz cum dicit celuz est in aliquo vbi in aliquo vbi ego sum in quo tu non es. & sic sumendo istos terminos ipsi cathegorematici sūt nō i. pedientes quantitates. ppositionis imo potius pcurates. secūdo modo sumunt illi termini aduerbialr & sic sumendo sunt pure signa & sincathegorematica nec possunt subici nec pdicari. sed cum alio tēpus vel istans cōsignificat: & q; hec distinctio nō sit incōueniēs patz in alijs. vt puta ante & post. qui etiā nominalr & aduerbialr sumi possunt: nominaliter sumunt cum dicat respectum in tpe. vel durtoe & pōt personaliter subici vel pdicari: vt dicendo ante mēdi constitutionez nō fuit ante nec post: q; non fuit dura? sac cessina. alio modo sumunt pure sincathe? vt dicendo an hoc istans fuit. post hoc istans tu eris. & sic de alijs. q; re & c. **C**Ad sedm nego maiorem nam vt videbatur in tractatu sillogizozū: conditionalis & malte alie ppositiones non quāte sunt sillogizabiles verū est q; nō per aliquā triū figurarum sed bene per qrtā in qua omnes istos sillogizinos continentes ppositiones nō quātas collocabaz. **C**Ad tertium p3 ex sepius dicit in pōibus q; illa maior est falsa nec est distinctio indefinite sed loco eius termini cōis o3 ponere si terminus cathegorematicus vt satis p3 ibi.

De causali.

Causalis ppositio ē illa quaz implicite vel explicitē denominat nota cause: vt q; tu curris tu moueris: quaz causaliz quedā sunt pmi ordinis vt dictum est: quedā secundū vt animal est q; homo est: pma non est alicuius quantitates sed bene secunda: subiciendo si animal: sed vbi subiectus esset si: q; homo est: vt cōmuniter loquēdo sumitur sic non esset alicuius quantitates sicut nec pma. **C**Item causaliz quedaz sunt affirmatiue quedaz negatiue. Affirmatiuaraz quedaz sunt sine impedimēto negatiuis super notaz cause. quedam cum negōe. **E**xemplū pmi. vt q; tu es homo est. **E**xemplū secūdi non q; tu es homo non est. **C**Negatiuarum quedaz sunt cum impedimēto note quedam sine tali impedimēto. **E**xemplū pmi non q; homo est animal est. **E**xemplū secūdi vt q; tu es homo tu nō es asinus. **C**Ut videatur quid sufficiat vel requirit ad veritatem causalis notae aliquas pcuriones. pma est ista. ad veritatem causalis non sufficit q; ppositio pcedens sit causa illatiua posterioris sequentis ppositio nis. patet quia hec causalis est falsa. quia tu es asinus tu es animal. & tamen ppositio pcedens est causa illatiua sequentis ppositio nis: quia bene sequitur. tu es asinus ergo tu es animal. **C**Secunda conclusio est ista ad verita-

tem causalis non sufficit q; ppositio pcedens sit causa illatiua sequentis ambabus existentibus veris: patet quia hec causalis est falsa: quia tu es effectus dei deus agit te. nullus enim concederet q; quia hoc agit adeo deus agit hoc. cum per prius sit deum agere hoc q; hoc agi adeo: sed bene conceditur: q; deus agit hoc hoc agit adeo: & sic talis est falsa & tamen quelibet pars est vera & pcedens infert posteriorem quia bene sequitur tu es effectus dei: ergo deus agit hoc efficitur adeo ergo deus agit hoc.

CTertia conclusio ad veritatem causalis non oportet q; antecedens ppositio sit causa posterioris vel q; significatum antecedētis sit causa significati cōsequētis: quia hec causalis est vera. quia tu es homo tu es animal: & tamen pcedens ppositio non est causa sequentis vt satis patz. nec significatum antecedētis est causa significati cōsequētis: quia & te esse hominē non est causa huius quod est te esse animal: quia te esse hominē est idem q; tu: & te esse animal est idē q; tu: & tu non es causa tui. ergo & c. **C**Si similiter ista causaliz est vera quia tu es homo tu non es asinus: & tamen significatus antecedētis non est causa significati ppositionis subsequētis: quia te non esse asinum nō est aliud nec aliqua nec aliquant nec pōt esse. **C**Quarta conclusio ad veritatem causalis non requiritur q; ppositio pcedens sit causa illatiua subsequētis. patet quia hec causalis est vera. quia deus est hoc instans est. & tamen ex priorī ppositione non sequitur subsequens quia non sequitur deus ergo hoc instans est. **C**Similiter patz de ista que est vera: quia sol est hoc lumen est: & tamen ex priorī ppositione non sequitur alia. **C**Ex hoc igitur patet q; a causali ad conditionalē de consimilibus partibus non semper tenet argumentū: quia non sequitur: q; deus est tu es igitur si deus est tu es. nam antecedēs iam est verum & consequens falsum cuz sit conditionalis cui? antecedens est verum & consequens contingens: nec etiam econtra semper tenet argumentū: q; non sequitur si deus est causa antechristi antechristus est ergo q; deus est causa antechristi antechristus est. antecedens est verum & consequens est falsum cū sit affirmatiua causalis cui? vna pars est falsa. **C**Quinta conclusio est ista ad veritatem causalis non datur vniuersaliter quid sufficit vel quid requiritur: patet per ea que dicta sunt in quibus consistit q; causalis vel nota ipsius triplr potest teneri. v3. causaliter effectiue & cognituiue: causalr effectiue & non cognituiue & tertio causaliter cognituiue & non effectiue sed illatiue tenet: quomodo ergo primo modo causaliter effectiue & cognituiue: quādo per ipsam denotatur q; significatum pme ppositio nis est causa significati secunde ppositionis: & cum hoc q; per noticiā pme devenimus in noticiā secunde: & si ita est causalis dicitur esse vera pmo modo: & si non est ita nō dicitur esse vera eodem modo. **E**xemplum quia. a. efficit. b. b. efficitur ab. a. quia deus est causa tui tu es. patet enim quia significatum pme ppositionis est causa effectiua significati secunde ppositionis: quia deum esse causā tui est deus & te esse est tu & deus est causa tui. igit & c. **C**Similiter patet q; per noticiā pme ppositionis devenimus in noticiā secunde eo q; deus esse est causa tui est prius q; sit te esse: quare. **C**Secundo modo non tenetur causaliter effectiue & non cognituiue quando per ipsam denotatur significatus pme ppositionis esse causā effectiua significati secunde absq; hoc q; denotet venire in noticiā secunde per priam: & si ita est causalis est vera secundo modo: quia deus est tu es: quia sol est hoc lumen est. patet enim q; significatus pme ppositionis est causa significati secunde: sed per priam ppositionem non devenimus in noticiā secunde cum antecedenter in bona consequentia se non possit habere sine noua impositione. **E**t hic notandum q; in pposito capio efficere large pro producere & conseruare. **C**Tertio modo tenetur nota cause causaliter cognituiue non effectiue sed illatiue & hoc q; per ipsas denotatur sequeta sine efficientia significatoz cum cognitione posterioris ex pima distinctus q; per se ipsam: & si ita ē causalis est vera: vt tu q; es hō tu es aim. q; tu es

homo: tu es risibilis: q: tu es animal rationale mortale tu es homo: quia tu es homo tu nō es asinus. quia tu curris tu moueris: dato q: tu curras: quia si non curreres causalis non esset vera: quia sic per noticiā pūne non venire in noticiā secunde cuz ipsa eēt falsa: opz igitur ipsam esse veram: sed per noticiā ipsius debeo venire in noticiā alteri⁹ ⁊ si cuiuslibet vere causalis debet vtraq; esse vera. ¶ Ex isto ergo pz quomō aliqua causalis est vera vno mō: que non est vera alio modo. ⁊ sic de ipsis omnibus nō potest regula vniuersalis dari. ¶ Item sequitur q: causalis sum pta pmo modo infert conditionalem sed nō econtra. sequitur enī q: deus est causa tui tu es igitur si deus est causa tui tu es: sed non econtra. q: dabitur antecedens veruz sed non econtra sine cōsequēte: similiter sequit. q: tu es homo tu es animal igit si tu es homo tu es animal sed non econtra. q: quando tu non eris erit conditionalis vera ⁊ causalis falsa. ¶ Sequitur tertio q: causalis scdo modo non infert conditionalem de consimilibus terminis lz econtra sequitur tanq; ex impossibili simplr vnde non sequitur. q: deus est tu es igitur si deus est tu es: sed bene sequitur si deus est tu es igitur q: deus est tu es. q: antecedēs est impossibile. ¶ Quarto sequit q: in causali sumpta pti mo vl' secūdo requiritur pōitas significati pme ppositio nis sed non inferioritas aut superioritas ppositionum vel terminorum ipsarum. pz de istis: q: deus est causa tui tu es. q: deus est tu es. pz enim q: deum esse causam tui ⁊ deum esse est puz qz te esse. verum tamē illi termini de⁹ ⁊ tu non se habent sicut inferius ⁊ superius. ¶ Quinto sequitur q: causalis vera sumpta tertio modo non requiritur hmoi pōitatis lz possit eē: sed sufficit inferioritas terminū pme ppositionis ad terminos secūde in quos argumentatio vel causalitas tendit: vt q: tu es homo tu es animal. patet enim q: te esse hominem nō est puz qz te esse animal sed econtra te esse animal est puz qz te esse hominem sed iste terminus homo in ppositione pma est terminus inferior: ad illum terminuz animal in ppositione secūda ali quando autem non requirit inferioritas nec superioritas sed sufficit illatua pōitatis: vt q: tu es homo tu es risibilis: q: tu es animal rationale tu es homo. ⁊ sic patz q: iste nō sunt causales vere: q: tu es animal tu es homo. q: animal est homo est. q: tu es risibilis tu es homo. q: tu es homo tu es animal rationale. licet enī cuiuslibet istaruz causalitū pma ppositio sit illatua scde quia tamē ipsa non cōtinet inferioritatem ad scdam neq; illatua pōitatem. ppre rea non sunt vere causales tertio modo nec pmo vel quarto vt patet. igitur ⁊c.

Contra quedam superius dicta arguit sic. nā datur illis modis causalis vere sequitur q: in pmo vel scdo modo non poterit formari causalis vera cuius vna pars sit negatiua psequens est falsuz ⁊ cōsequētia arguitur. q: data aliqua tali causalī vna pars est negatiua igitur suum significatum nō est nec potest esse igitur illud tale significatuz nec est nec potest esse causa nec est nec potest esse efficiens: sed q: consequens sit falsum pbarur per Aristo. pmo posteriorum dicentes q: affirmatio est causa affirmationis ⁊ negatio negationis: sicut habere pulmonē est causa respirandi ita non habere pulmones est causa nō respirandi: si ergo negatio est causa pz illud consequēs esse falsum. ¶ Secundo arguitur pbando istam esse falsam. q: homo est risibile est: q: sequitur: quia homo est risibile est sed omnis homo est animal igit quia animal est risibile est. cōsequētia tenet ab inferiori ad suuz superius affirmatiue ⁊ sine aliqua distributione: q: psequens sit falsum patet q: si animal nō est terminus inferior: ad li risibile: nec per noticiā istius pme ppositionis venit in noticiā scde nec significatuz ipsius pme est puz significato scde cuz illatione pme ad secundam. igitur ⁊c. ¶ Tertio arguitur sic. ista causalis est falsa: animal est q: homo est: ⁊ tamē ambe partes sunt vere: cuius ppositio imediate sequens notaz cause est causa illatua alterius cum alijs cōditionibus igitur ille tertius modus causalitatis vere non fuit sufficienter expressus: psequētia pz cum minor volenti sigillatim dī

currere sed probatur maior: q: illa sit falsa: nam nulluz animal est quia homo est igitur falsum est q: animal est quia homo est. cōsequētia bona: q: ista sunt cōtradictoria animal est q: homo est ⁊ nullum animal est q: homo ē. ante cedens pbarur. nec hoc animal est q: homo est. nec hoc animal est q: homo est ⁊ ista sunt cōtra animalia igit nullum animal est quia homo est. tenet psequētia a singularibus sufficienter annumeratis cum debito medio ad istā vniuersalem ⁊ antecedens pz pro qualibz singulari recurrendo ad sua cōtradictoria. naz quocunq; animali dcmō strato hec est falsa hoc animal est quia homo est cum hec conditionalis est falsa sequens ex illa causalī: si homo est hoc animal est vel sic hoc animal est homo est ⁊c. ¶ Ad pimum istorum dicit q: loquendo de causali pmi ordinis cuius nota non negat sicut hactenus locutus sum cōcedo conclusionem ⁊ ad iprobationem dico ad Aristo. q: per affirmationem intelligit ppositionem affirmatiuam ⁊ per negationem negatiuam: per causas vero intelligit cām si cōtineam illatua ⁊ hmoi causalitas in tertio mō reperitur. vnde satis pz q: pposito affirmatiua causa illatua alterius ppositionis pprea conceditur: quia tu es homo tu es animal: similiter ppositio negatiua est causa illatua alteri⁹ negatiue pprea conceditur hec causalis q: tu non es asinus tu nō es rudibilis. ¶ Vel aliter dicit q: sic intelligit pbi losophus: si res aliqua positua sit causa alterius rei positue ita si non sit res ista que esset causa alterius rei tunc non est ipsa res causata ab eadem. ⁊ sic est intelligendū exemplum suum: si habere pulmonem sit causa respirandi ideo si non sit ista causa que est habere pulmonem nec est illud causatum qd est respirare. ⁊ sic patet q: argumentuz non procedit. ¶ Ad secundum dicitur cōcedo istam q: homo est risibile est: ⁊ ad improbationem: negat consequentiaz ⁊ cum dicitur q: arguit ab inferiori affirmatiue sine distributione. cōcedo: sed hoc non sufficit: q: adhuc arguit cuz confusione dependente a nota cause: confundit. n. confusio tm terminos cōmunes se sequentes nota causalis popterea sicut cum nota illationis vel auditionis fallit argumentum ita cum nota cāe: quare ⁊c. ¶ Ad tertium dicitur q: ea que sunt superius expressa de causa sunt de causali pmi ordinis in qua nota negatur ⁊ nō de causali secūdi ordinis cuius notam precedunt termini puz pbabiles: vbi tamē non precederent termini puz pbabiles eadem intelligitur sententia lz ⁊ ibi: q: tunc a nota cause inciperet ppositionis pbatio sicut pz in istis hoc risibile est q: tu es: hoc animal est q: iste homo est. ⁊ sic de alijs suo modo. ¶ Ex istis ergo patet q: a causali pmi ordinis ad causalem secūdi ordinis compositas ex similibus ppositionibus fallit argumentum. ⁊ etiaz aliquando econtra: q: non sequitur vt dictuz est: quia homo est animal est igitur animal est quia homo est. aliquando etiaz econtra non v3. quia non sequitur. tu nō es asinus quia tu es homo ergo q: tu es homo tu non es asinus. posito q: tu non sis: tunc antecedens est verum: tu non es asinus q: tu es homo: q: suum cōtradictorium est falsum. v3. tu es asinus quia tu es homo: ⁊ consequens est falsum. q: tu es homo tu non es asinus: quia ex illa sequitur q: tu es: qd est contra casum. vnde o qualibet causalī pmi vel secūdi ordinis affirmatiua vel negatiua sine destructione note causalis ad copulatiuam factam ex similibus partibus v3 argumentum. vnde bene sequitur. quia. a. efficit. b. b. efficitur ab. a. igit. a. efficit. b. ⁊. b. efficitur ab. a. ¶ Similiter quia deus est homo est igitur deus est ⁊ homo est. ¶ Item sequitur quia tu es homo tu es animal igit tu es homo ⁊ tu es animal. ¶ Etiaz sequitur quia tu es homo tu non es asinus igitur tu es homo ⁊ tu non es asinus: sequitur iterum ex dictis q: ab vno conuertibilī ad reliquum aut ab eodem ad idem cum nota cause non v3 argumentum. vnde non sequitur quia homo est risibile est ⁊ omnis homo est risibilis igitur quia risibile est risibile est: nec sequitur q: animal rationale est homo est ⁊ omne animal rationale est homo igitur q: hō est homo est. patet. n. q: nulla istaz causalitū est vera q: cōcludit: cū nō sit vā pmo nec scdo nec tertio mō: cū ibi nō sit

inferioritas nec positas illatue ꝛc. ¶ Item sequit ꝑ. a. ꝛ b. sunt due causales ꝛ pma pars. b. sequit ex pma pte. a. ꝛ scda ex scda ꝛ tr. b. non sequit ex. a. ꝛ ꝑ. dato ꝑ. a. sic illa causalis qꝛ de? est tu es. ꝛ. b. illa qꝛ de? est tu non es aliud a te. ꝛ tunc sequit ꝑ. clusio etiā in alio casu. dato ꝑ. a. sic illa qꝛ: animal rōnale est hō est: ꝛ. b. ista qꝛ: risibile est risibile est: ꝛ patet. a. est verum ꝛ. b. falsum vel falsum negatorum. vnde similia in causali faciunt negationes que in cōdictionali vel rōnali facerent necessitatem.

Capitulum de explectiua.

Explectiua ppositio ē illa que a nota sic vocata sumit denominationem vt lz mouearis nō curris: qꝛnis moueris sedes. Itaqꝛ quedam est aliquid qꝛtatis quedā nulli. Exemplus pmi lz mouearis non curris. Exemplū secundū di vt tu moueris licz nō curras. Item explectiuarū quedam sunt affirmatiue quedaz negatiue: affirmatiuarū quedam cum negatiōe note quedaz sine negatiōe. Exemplū pmi nō licet tu curras tu non moueris. Exemplū secundū lz sedes moueris. ¶ Negatiuarū quedā cum negatiōe note quedaz sine. Exemplū pmi non lz tu sedes moueris. Exemplū secundū lz sedes tu non moueris. ¶ Item quedam sunt pmi ordinis quedā secundū. Exemplū pmi lz sis asinus es homo. Exemplū secundū tu es homo lz sis asinus. ¶ Item explectiuarū quedaz sunt de verbo pncipali indicatiōe quedam de verbo pncipali subiunctiōe. Exemplū pmi lz sedes tu moueris. Exemplus secundū qꝛnis es coloratus non es albus. dico ergo sic de explectiua affirmatiua vel negatiua de verbo pncipali indicatiōe pmi vel secundū ordinis non ꝑcedente termino ꝑbabili cuius nota ꝑatit a negatiōe ꝑbat ꝛ exponitur per vnam copulatiuaz de consimilibus partibus cū limitatiōe cōsignificati per explectiōis notā. vt lz mouearis nō curris ꝑbatur sic. tu moueris ꝛ tr nō curris. ergo lz mouearis nō curris: quāuis sedes moueris. ꝑbatur sic. tu sedes ꝛ tr moueris ergo qꝛnis sedes moueris. Eodē modo dicat de ꝑterito ꝛ futuro. sed vbi explectiua fuerit de vbo pncipali subiunctiōe nō debz ppositio illa nō dicto ꝑbari: lz ꝑotius affirmatiue per terminos ppositos: vt qꝛnis es epus non es sacerdos ꝛ tr nō curris. ista sunt ppossibilia sic significando tu es epus ꝛ non es sacerdos igitꝛ quāuis es epus tu non es sacerdos. Itē de ꝑterito quāuis fuisses in peccato mortali fuisses ꝑdestinatus sic ꝑbat. ista fuerant ppossibilia sic significando tu es in ꝑcto mortali ꝛ es ꝑdestinatus. igitꝛ ꝛc. ꝛ ita de futuro si aliqua reperiret

Ex his ergo sequit ꝑ ab explectiua de verbo pncipali verbo indicatiōe affirmatiua vel negatiua cuius nota non negat ad copulatiuā de consimilibus ꝑpōnibꝛ vꝛ argumentum. vnde bene sequit quāuis sedes nō moueo: igitꝛ se deo ꝛ nō moueo: lz omnis homo curret omnis hō sedebit igitꝛ omnis hō curret ꝛ ois homo sedebit. ¶ Secundo sequit ꝑ ab hōmōi explectiua de vbo pncipali subiunctiōe ad copulatiuā de consimilibꝛ partibꝛ nō vꝛ argꝛ. qꝛ non sequit: lz es epus tu nō es sacerdos igitꝛ tu es epus ꝛ nō es sacerdos. qꝛ añs est verū ꝛ ꝑsequēs falluz: nec ē ꝑt ꝑcludi igitꝛ tu es epus ꝛ non es sacerdos. cum hōmōi copuꝛ sit in itelligibilis ꝛc. ¶ Sequit tertio ꝑ ab explectiua de verbo pncipali subiunctiōe ad explectiuaz de verbo pncipali indicatiōe nō vꝛ argumentū sicut nō se quit qꝛnis es in peccato mortali tu es ꝑdestinatus igitꝛ qꝛnis sis in peccato mortali tu es ꝑdestinatus. ꝛ ꝑntis añs esse verum ꝛ ꝑsequēs falsum: dato ꝑ nō sis in peccato mortali: sed ecōtra bene vꝛ argꝛ vt de se ꝑ. qꝛe ꝛc.

Contra ꝑdicta argꝛ ꝛ pmo ꝑ explectiua sit ꝑpōthetica ꝛ arguit sic copulaꝛ dꝛ ꝑpōthetica qꝛ: in ea coniungunt due catheꝛe per notā copulationis que est nota copulatiua: sed ita bene ꝑiungunt due catheꝛe quocice per notā explectiōis: argumentuz ꝑbat ꝑ talis est ꝑpōthetica. ¶ Secūdo arguit ꝑ etiaz: in ista lz tu sedes tu moueris: nota non sit pars subī ꝛ arguitur sic nunquā si qꝛum est pars subiecti dum ꝑcedit totam ꝑpositionē: sed ꝑcedit totam ꝑpositionē igitꝛ non est pars subiecti. cōse-

quentia tenet euz minor: ꝛ maior: ꝛ inductiue: nam in ista quilibet homo est: si quilibz nō est pars subiecti in ista nullus homo currit: nullus nō est ꝑs subiecti. similr in ista: trī animal est homo si trī nō est pars subiecti. ꝛ sic de alijs. ¶ Habito ergo ꝑ lz: non sit pars subiecti sic quic ꝑ illa non sit ꝑpōthetica sit pars subī qꝛ: non posset dici ꝑ vna ꝑpositiōe in suppositiōe personali subiceretur. idē argumentuz ꝑt fieri de causali locali ꝛ temporali. ¶ Tertio arguit ꝑ si aliqua talis sit catheꝛica ꝛ negatiua cuius nota nō negatꝛ nihil ponit. vꝛ. ista: lz sis epus non es sacerdos: nā ista nihil ponit: tu non es sacerdos lz sis episcopꝛ ergo nec illa aliquid ponit: ꝑsequētia ꝛ cum maior: ꝛ minor: similr: ter: qꝛ non conuertitꝛ cum illa de ter minus trāspōsitꝛ licet sis episcopus non es sacerdos. igitꝛ nec illa aliquid ponit ꝑsequētia ꝛ cum maior: ꝛ minor: similr. qꝛ non videtꝛ qualiter illa deberet conuertitꝛ modo cōsimili potest ꝑbari ꝑ ista nihil ponit dum tu moueris tu non curris. ꝛ sic de alijs. ¶ ꝑro solutiōe pmi argumētū est notāduꝛ ꝑ terminos: tam temporaliꝛ qꝛ cōiunctiōis: quedā non possunt coniungere duas ꝑpositiones de ꝑ se itelligibiles: quedam lz ꝑiungunt includit aliud sine catheꝛe: ma se habēs per modū redditiui: quedaz autꝛ cōiungunt ꝛ nihil icludunt. Exemplū pmi vt de explectiōis nota. non. n. ꝑposmus ꝑgrue dicere lz soꝛ. currit soꝛ. non mouet sed ꝑgrue dicit lz soꝛ. currat soꝛ. non mouetur modo ꝛ ꝑ li soꝛ. currat nō est ꝑꝑ. de ꝑ se itelligibilis: sicut nō possumꝛ ꝑgrue dicere soꝛ. est attētus ne sibi ꝑcludit: lz bñ dꝛ. ne sibi ꝑcludat. ¶ Exꝛꝛꝛ scdū ꝑ de nota casuali locali vltꝛali. vñ lz hōmōi note ꝑiungūt ꝑpōnes de ꝑ se itelligibiles: trī includunt aliud per modū redditiui. nam li qꝛ icludit li sō li vbi ibi: li qꝛ tunc verbi gratia. qꝛ hō est animal est. dꝛ. sic itelligi: qꝛ hō est sō aial est. vbi fuisti ego fui. debz sic itelligi vbi fuisti ibi ego fui. ꝛ sic de ꝑali dicat. ¶ Exꝛꝛꝛꝛ tertij ꝑaz de nota copulatiōis disiuctiōis ꝑdictalis ꝛ rōnalis. Idē. n. note ꝑiungūt ꝑpōnes de ꝑ se itelligibiles sine iclusiōe alteriꝛ vt ꝛ sic dicēdo tu curris ꝛ tu moueris tu es hō vel tu es asinꝛ. ¶ Dico ergo ꝑ ad hoc ꝑ aliqua nota possit formare ꝑpōnes ꝑpōtheticaꝛ requirit ꝑ sit nota ꝑiunctiōis: ꝑotens ꝑiungere duas catheꝛicas de ꝑ se itelligibiles sine iclusiōe alterius sine catheꝛe: ma sic. qꝛ ergo note copulationis disiuctiōis conditionis ꝛ ratiōis sic se habēt ideo formare possunt ꝑpōtheticaꝛ ꝑpositiones: qꝛ vero nota explectiōis non potest coniungere duas catheꝛicas ꝛ per se itelligibiles ꝛ euz hoc concludit aliud per modū redditiui puta li tamen sic dicendo: licz tu curras tamen non moueris. Causalis autem nota lz coniungat ꝑꝑositiones ꝑ se itelligibiles tamē quia aliud includit vt dictum est ꝑpterea non debet esse ꝑpōthetica. ¶ Exꝛꝛꝛꝛ quibus sequitur ꝑ conditionalis denominata a li nisi est catheꝛica ꝛ non ꝑpōthetica: est nota nō sit simpliciter simplex sed ꝑsupponens negationem intrinsece ꝛ extrinsece. nec etiam potest coniungere ꝑpositiones ꝑ se itelligibiles: vt sic dicendo: nisi animal currat nullus homo currit: incongrue enim diceretur nisi animal currit nullus homo currit. quare ꝛc. ¶ Ad secunduz dicitur ꝑ in explectiua temporali: locali ꝛ causali pmi ordinis note sunt partes subiecti ꝛ nego ꝑ nunquā debeant esse dum ꝑcedunt totam ꝑpositionem ꝛ ad ꝑbationem dico ꝑ non est similitudo. quia verum est ꝑ signa distributiua ꝛ iclusiua negationem non exigentia cōiunctionem plurium ꝑpositionum implicite vel explicite non sunt partes subiecti quando totum ꝑcedunt: alia autē signa non sic se habentia possunt in subiecto participare: sicut in ꝑdictis ꝛ in alijs: vt ita bonꝛ est soꝛ. sicut malus est pla. tam magnꝛ ē soꝛ. qꝛ magnꝛ est pla. immo volentes ꝑ negatio transeendēs ꝑosset infinitari diceret ꝑ non oportet si ꝑcedit ꝑ non sit pars subiecti vt sic dicendo: non homo currit tenēdo negationem infinite. quare a fortiori in ꝑposito. ¶ Ad tertium responderet concedendo ꝑ illa est catheꝛica negatiua aliquid ponens licz tu sis episcopus tu nō es sacerdos. ponit. n. te ē epꝛm: sed ista tu nō es sacerdos licet sis episcopus nihil ponit: nec conuertitꝛ euz alia. ꝛ rō

q: si sacerdos continue ponit a parte pdicati & ex alio quia in vna negat nota expectionis & no in alia. qre ac. **C** Di co ergo ex quo hmoi ppositiones sunt nullius quantitates no expedit q conuertant sed q aliquado conuertant alia que etia non sunt alicui? quantitates hoc ptingit q: sunt affirmatiue sine in multiplicatiōe cathegoricay vt pz in explectiuis & modalibus in his aut multiplicatio cathegoricarum qre pz non esse inconueniens si no puertunt.

Contra vnum saperius dictu arguit. v3. q cōdi tionalis denomiata a li nisi est cathe^{ca}: nā si ita est sequit q aliqua est cathegorica ppositio que non pōt habere ptradictoriz: consequēs est falsum & psequē/ tia pbat. q: capio istam tu nō es homo nisi sis animal: ista vera est & pōt habere cōtradictoriz tu es hō nisi sis aial. pz incongruitas & sic nō est cōtradictoriz eius: neq; pōt dici q illud sit suum ptradictorium. tu es homo si non sis anial. q: ista est cōditionalis ypothetica & ista cathe^{ca}: ista alicuius & ista nullius qntitatis. **C**Secundo arguit q illa nō est cōdictōalis q: dato isto sequunt alique pclusiones pma est q aliqua est cōditionalis vera cuius psequēs nō sequit ex antecedēte. pbatur nam q hec sit vera pz: tu nō es homo nisi sis anial: q: si tu es homo tu es anial igi ac. Simili: tu non es homo si tu non es anial igi tu nō es ho mo nisi sis animal. pna tenet ab vno cōuertibili ad reliquū & q cōsequēs sequit ex antecedēte pz. q: quero que ypo sitio est antecēdēns illius: si dicat q li tu non es homo pz q ex ista non sequit illud cōsequens tu es anial. Si dicat q li tu es animal sit antecēdēs pz q ex ista non sequit ista negatiua tu non es homo. **C**Secūda pclusio est ista: aliq cōditionalis includit cōtradictionez cuius psequens seq tur ex ante eiusdem: pbat supponēdo q generalit teneat ille modus arguendi nullus homo est nisi anial est igi nul lus homo est si nulluz anial est: tunc capio illam cōdictio/ nalem nisi hō currit risibile currit cōsequens seqq ex ante/ cedente vt pz. & tñ hec cōditionalis includit cōtradictio nem: q pbat q: sequit: nisi homo currat risibile currit igi tur si non homo currit risibile currit que implicat cōtradi ctionez. **C**Tertūa pclusio est ista. alique sunt pditionales quarū antecēdētia puertunt & pna simili & vna eaz est necessaria & alia mere impossibils: pz si homo currit anial currit & nisi homo currit anial currit. **C**Ad hec rīdet ad pimum concedendo q nō est aliqua cōditionalis ypothe tica nisi denomiata a li si & pcedo q hec est cathe^{ca}: tu nō es homo nisi sis anial. & ad arg^m cum dicat q aliqua ē ca/ thegorica que nō potest habere ptradictōis: nego pna: & pcedo q nullum istoz assignatoz est suuz ptradictōis. vnde dico q in ista tu non es homo nisi sis anial nō negat nota cōditionis & hoc rōe istius pditionis si: que nunq; recipit vim negationis nisi toti ppositioni pponat transē/ dēs negatio. Unde dicēdo tu nō curris si tu moueris: nō negat nota cōditionis sed bene si diceret: nō tu curris si tu moueris: ita est in pposito: quap:opter dico q ista est cōditionalis pbabilis: tu nō es homo nisi sis anial: sic ista nisi sis anial tu non es homo nō obstante q vna sit quāta & non alia: q: nō est termin^o pcedens pbabilis impedīs eius pponem. pz ergo q illud assignatu nō potuit eē suū cōtradictorium: cum nullibi negat cōtradictio sed illud ē suum cōtradictōis: non tu nō es hō nisi sis anial: q falsa est. **R**edeūdo ad ppositū arguendo vt pūs a pditione/ li scōi ordinis ad cōditionalē pmi nō v3. arg^m. q: nō seq tur: nullū anial est nisi homo sit igi nisi homo sit nullū ani mal est. ponat. n. q nullum animal sit aliq anial nisi hō: & sequit q hec est vera nulluz animal est nisi homo sit: q: hoc animal nō est nisi hō sit: & hoc animal non est nisi hō sit & ista sunt oia animalia ergo nullū animal est nisi hō sit. pz consequentia a singularibus sufficientē enūeratis cō der/ bito medio ad vniuersalem mino: est casus dato q nō de monstrēt nisi homines & maior pz. q: quacunq; singula ri data concludit ex vna tali: hoc animal nō est demōstrā do hominē si homo nō est. & sic habeo q antecēdēs est ve ruz: q cōsequens sit falsum pz: eo q conuertit cum hac cōditionali falsa si non homo est nullū animal est tenen/

do semp li non sincathegorice: matice & nō infinite. **C**Ad se cundū arg^m respōdeo negando omnes istas cōclusiones loquendo de pditionali cuius nota negat. & dico q hmoi cōditionalis denomiata a li nisi: nec h3 antecēdēns nec psequens cum sit cathegorica: loquēdo de antecēdente & cōsequēte generali & sic cōcedo q aliqua est cōditionalis vera vel falsa habēs partes suas expressas que nō habet antecēdēs neq; psequēs: vbi tñ quis vellet cōcedere ipaz esse ypotheticay cōditionalez haberet cōcedere pma cō/ clusionez & multas alias sequētes sed nō scōaz neq; tertūa in casibus illis quia quelibet cōditionalis denomiata a li nisi cui^o vna pars negatur habens expressas vel ambas partes est incongrua. quare ac.

Entendo igi ad menin pncipale ppositum fateor vt pūs eēt tres species ypotheticay & non plures. v3. copulatiua disiuctiua & con dictionalis sub qua equialenter sumit rōna lis: pro declaratiōe igi ipsius copulatiua a q est pmitus incipiendū notādū est q nota co/ pulandi sumit aliquado copulatiue aliquado copulatiu: copulatiue sumit quando cathegoricas coniungit copula/ tim nota quādo paise terminos vnit. **E**xempluz pmi sor. currit & pla. mouet. **E**xemplū secūdi sor. & pla. currunt. **C**Ad huc nota copulationis sumpta copulatiua dupl^r su mitur. v3. collectiue & diuisiue: diuisiue quādo ex pōne cuius ipsa est pars sequit copulatiua de similib^o terminis: collectiue vero quādo nō sequit hmoi copulatiua. **E**xem plūm pmi sor. & pla. currunt ergo sor. currit & pla. currit q: ergo hec copulatiua ex terminis cōsimilibus sequit ex ista de copulato extremo ppterare dicit q li & in antecēdē te tenet diuisiue. **E**xemplū scōi sor. & pla. sufficit portare a. lapidem ergo sor. sufficit portare. a. lapides & pla. suffi/ cit portare. a. lapidem. pz q pna nō v3. ideo nota copula/ tionis in antecēdēte collectiue tenet: vt aut sciat qñ copula tio copulatiua sumpta teneat diuisiue & quādo collectiue pono regulas respiciētes vtrāq; patrez & pmo diuisiōis. **C**Sit igi hec pma regula qñcūq; tmin^o copulat^r vel p nomē demfatiuū plālis nseri subicif respectu vbi nō ha bētis app^m diuisiue suppōit tmin^o ille siue illud vbi siue rit adiectiuū vel substantiuū. seqq. n. sor. & pla. sūt igi sor. est & pla. est. isti currūt igitur iste currit & iste vel ista currit & isti ambulāt comedūt vt ambulāt vel amat igi iste abulat comedūt & amat & iste vel ista it sic facit. **C**Ex ista re^o seq tur imediate hāc pclōnē eē ipolez. a. & b. sunt & tñ nec. a. nec. b. est: ponēdo q. b. sumat p tpe futuro & a. p pterit/ to. **E**x p^a pte pclōnis seqq op^m scōe. sequit 2° hāc aliā eē ipolez: mā & for^a ridet & tñ nec for^a ridet nec mā: q: ex p^a pte sequit op^m scōe. nec seqq sor. ridet & for. est mā & for^a igit mā & for^a ridet: sed bñ sequit igi aliquid q ē mā & for^a ridet. **C**Tertio sequit hāc pclōnē eē ipolem. a. & b. augent & tñ. a. diuinuit ponēdo q. a. & b. sint due medie tates alic^o totius: & q. b. augent & a. diuinuat: sed tñ. b. plis angeat q. a. diuinuat. **I**sto posito pz q si. a. & b. au gent q. a. angetur q ē 3 casuz. nec sequit. c. anget & c. est a. & b. g^o. a. & b. anget: s; bñ sequit g^o aliqd q ē. a. & b. auget. nō. n. d3 pcludi ppō plālis nseri si vtrāq; pmissaz fuerit singularis. **C**Scōa re^o ē ista tmin^o copulat^r vt p/ nomē demfatiuū plālis nseri subicif respectu vbi substantiui hētis app^m tminū plālis nseri simplr sine ipsius aliq deminatione supponit diuisiue: pz. vbi bñ seqq: sor. & pla. sunt boies igi sor. ē hō & pla. ē hō. isti sunt currentes igi iste est current & iste ē currēs. **D**ico notanter respectu vbi substantiui q: respectu vbi adiectiuū nō stat hmoi cop^o diui sine. vñ nō seqq. sor. & pla. sufficit ferri lapides igi sor. suf ficit ferri lapides: sint. n. duo lapides vn^o supra aliū quos for. & pla. ferāt sic tñ q n^m istoz sufficeret sor. portare. isto po/ sito anō ē vex & pns saluz sumēdo sufficē p p se sufficere sic in pposito sumo. **C**Notādū tñ q si pdicat copulatu de copulato aut pnomē demfatiuū de copulato nō d3 in ferri copulatiua simplr de pdicatis simplicib^o: s; d3 ferri de pdicatis disiuctis: q: nō sequit sor. & pla. sunt. a. & b. igitur sor. est. a. & pla. est. b. sed bene ergo sor. est. a. vel. b.

q pla. est. a. vel. b. Similiter nō sequitur. a. et b. sunt ista
 igitur. a. est hoc et b. est istud: sed bene sequit̄ igit̄. a. ē hoc
 vel istud et b. est hoc vel istud: qz volo per p̄mū hoc de/
 monstrare for. et per s̄m istud ponendo q. b. sit for. et a.
 pla. et si variatur cōsequētia varietur casus. quare etc.
Cetero tertio notanter sine ipsius p̄dicati appositū aliq̄ de
 terminatōe: qz nō sequit̄ for. et pla. sunt dñs isti? civitatis
 ergo for. est dñs isti? civitatis et pla. est dñs istius civitatis.
 ponat. n. q. for. est dñs medietatis et pla. alter? medietat/
 tis: ita q. nullus eoz sit dñs totius. et sic ahs est vez et p̄s
 est falsum. **C** S̄c̄ nō sequit̄ ista fuerit curretia per totū
 a. spaciū igit̄ illud fuit currens per totū. a. sp̄m et illud fuit
 currens per totū. a. sp̄m. pono. n. q. a. sp̄m fuit pertrās/
 tum. a. b. et c. sic q. b. pertrāsuit vnā medietatē et c. aliā
 quo posito p̄s p̄ssim nō valere. **C** Ex hac regula sequit̄
 hanc p̄ctōnē esse ipsosibiles. a. et b. sunt hoies et tñ nec. a.
 est hō vel hoies nec. b. ē hō vel hoies. posito q. a. sit duo
 capita duoz hoium. b. vō residuū: nec sequit̄ isti sunt ho/
 mines et isti sunt. a. et b. ergo. a. et b. sunt hoies: sed bene
 sequit̄ igit̄ aliqua q̄ sunt. a. et b. sunt hoies vbi s̄a li aliq̄ stat
 collectivē rōne restrictōis relatiui. **C** Et nota. q. t̄ nō seq̄
 tur. a. et b. sunt hoies igit̄. a. est hō et b. est hō. posito q. a.
 sit duo hoies et b. s̄c̄ nō obstat qñ termin? copulat? stat
 diuisiue: t̄. n. non sequit̄ in singulari p̄ctē nec in plālī p̄ctē
 t̄ h̄ sequit̄ in singulari vel in plālī igit̄. a. est hō vel hoies
 et b. est hō vel hoies: et hoc p̄tingit qñ copulant̄ termi in
 differētes ad vnū vel plā supposita. **C** Sequit̄ sc̄do q. b
 p̄ctō est ipolis. a. et b. sunt duo q̄drata et tñ n̄m eoz est q̄
 drātū: sit vnū q̄drangulū cui? q̄libet medietas sit vnū q̄
 drātū. et diuidit̄ hoc per lōgus in duo q̄drāgula: quoz
 vnū sit. a. et reliquū. b. isto posito p̄s q. hec est falsa. a. et b.
 sunt duo q̄drata et hec s̄c̄. a. et b. sunt iste medietates de/
 m̄fando q̄drata: qz nō sequit̄. a. et b. sunt hoc q̄drāgulū
 et hoc q̄drāgulū et b? q̄drāgulū hoc q̄drāgulū est iste due
 medietates ergo. a. et b. sunt iste due medietates: quia in
 ante p̄tinue tā termin? copulat? qñ termin? plālis numeri
 stat collectivē: vt ostēdā ēt in sequētibz et in p̄tē stat diui/
 sine s̄m illā p̄pōnem. **C** Sequit̄ 3? ex eodē s̄damētō q.
 hec est impolis. a. et b. sunt iter se duo eq̄lia et tñ. a. nō est
 eq̄le. b. nec ē in eodē casu: nec sequit̄ vt pus. a. et b. sunt
 hoc q̄drāgulū et idē est ista duo iter se eq̄lia. igit̄. a. et b. s̄c̄
 duo inter se eq̄lia: tñ bñ p̄cedo q. a. et b. paria sunt iparia
 qz. a. pars est pari ipar et s̄c̄. b. igit̄ etc. ahs p̄z cum taz. a.
 q̄. b. sunt due medietates et tres tertie. **C** Itē sc̄dū q.
 ad p̄p̄ā p̄pōnitōē copulatī extremi de quo loquit̄ p̄s
 regula sufficit capere copulatīuā de p̄dicatis in plālī v̄l sin/
 gulari: ita q. bñ sequit̄ et diuisiue p̄ctudic. a. est hō et b. est
 hō igit̄. a. et b. sunt hoies. dato q. a. et b. adiuicez distin/
 guant̄: ēt sequit̄. a. est hoies et b. est hoies igit̄. a. et b. s̄c̄
 homies etc. **C** Tertia regula est ista termin? copulat? v̄l
 p̄nomen dem̄fatiuz plālis numeri supponēs respectu
 verbi adlectiui determinatōis cōpōnem verbales diuisiue
 supponit: et solum respectu etatēz h̄z p̄pōitio p̄ari. v̄n
 sequit̄ bñ for. et pla. sciunt duas p̄pōnes eē veras igit̄ for.
 scit duas p̄pōnes esse veras: et pla. scit duas p̄pōnes esse
 veras: for. et pla. incipiunt scire. a. p̄pōnem igit̄ for. incipit.
 scire. a. p̄pōnitōnem et pla. incipit scire. a. p̄pōnitōnem.
C Ex quo p̄z q. si aliqui duo scūt sic esse sicut septē artes
 liberales significāt: q. q̄libz istoz scit sic esse: nec sequit̄ iste
 scit sic esse sicut significāt h̄mōi tres et iste sic esse sicut signi/
 ficant q̄tuor: igit̄ isti scūt sic esse sicut significāt. 7. artes. v̄n
 in h̄mōi p̄pōnibus tertie regule opz semp̄ determinatuz
 imobilt̄ stare in qualz parte copulatiue: p̄pterea dicebat̄
 et op̄m respectu ipsi? v̄z. copulatī vel p̄nois dem̄strati/
 uis d̄z p̄pō p̄ari: ideo bñ sequit̄ iste scit sic eē sic. 7. artes
 liberales significāt: et iste s̄c̄ sic scit esse igit̄ isti sciunt sic eē
 sicut. 7. artes liberales significāt. dato. n. q. vn? sciat sic eē
 sicut tres significāt et ali? sciat sic esse sic alie q̄tuor signifi/
 cāt v̄z negati p̄s sicut et ahs. **C** Eadez regula itell̄t̄ si fiat
 copulatio vel dem̄fatio respectu p̄cipioz verboz s̄c̄
 determinatū tam qñ copulatio vel dem̄fatio stat collecti/
 ue restat ponere regulas p̄cernētes. Et p̄ma est ista quā

docūqz terminus copulatus vel p̄nomen dem̄stratiuz
 plālis numeri supponit respectu verbi substantiui habētis
 suppositū vel appositū singularis nūeri. supponit talis ter/
 minus collectivē p̄z de istis mā et forma sunt hō. alige hō
 est mā et forma albi et nigri sunt. a. scūtū. a. scutum est at/
 bum et nigrum: ex nulla istaruz sequit̄ copu? de terminis
 cōsimilibz in singulari n̄z in plālī q̄re sequit̄ quālibet il/
 larum diuisiōe p̄uari. **C** Ex hac regula sequit̄ h̄c eē s̄m/
 p̄t̄ p̄cedendā: p̄tes sunt totū: et nō distinguendā penes cō/
 positōnē et diuisiōnē: eo q. subm̄ iurta regulā p̄ctē collecti/
 ue supponit respectu illi? p̄dicati. **C** Aliqñ tñ ex copulato
 stante collectivē s̄m h̄c regulā sequit̄ copulatiua de s̄c̄/
 bus terminis: qz bñ sequit̄. a. et b. sunt in. c. toto. igit̄. a. ē
 in. c. toto et b. est in. c. toto: ēt sequit̄ for. et pla. sunt hō igit̄
 for. est homo: et plato est homo: sed hoc contingit gratia
 māe vel terminozum. **C** Sc̄da regula est ista termin? co/
 pulatus vel p̄nomen dem̄fatiuz plālis numeri supponēs
 respectu verbi substantiui: h̄ntis suppositū vel appositū cū
 determinatōe casus collectivē supponit: et p̄babilis ē p̄ter
 terminos p̄p̄ios vel p̄iles p̄z de ista: for. et pla. sunt dñs
 istius civitatis ex qua non sequit̄ q. for. sit dñs v̄l dñs isti?
 civitatis vel q. pla. s̄c̄. sicut p̄us ostensuz est. s̄c̄ nō sequit̄
 for. et pla. sunt amatores. a. vn? ergo for. est amator. a. et
 pla. s̄c̄ posito q. for. sit amator: vnus medietatis et pla. al/
 terius. **C** S̄c̄ nō sequit̄. a. et b. sunt granio: a. c. ligno er/
 go. a. est granio. c. ligno et b. s̄c̄. posito q. c. lignuz plus
 p̄deret q̄. a. v̄l. b. de per se: et q. a. et b. s̄c̄ plus ponde/
 rēt: p̄z p̄ssim nō valere: h̄mōi ergo p̄pōnes h̄nt. p̄ari nō
 per terminos p̄p̄ios ip̄saz p̄ctē sed cum inuamento:
 vt for. est dñs talis partis huius civitatis et pla. residuū igit̄
 for. et pla. sunt dñs istius civitatis. a. est granio q̄ talis pe/
 c. ligni et b. toto residuo est granio ergo. a. et b. s̄c̄ gra/
 nio: a. c. ligno. et sic de alijs. **C** Aliqñ tñ t̄z p̄ssim gratia māe
 vt for. et pla. sunt hoies istius civitatis ergo for. est homo
 istius civitatis et pla. similiter sed hoc est gratia māe vel ter/
 minozum. **C** Tertia regula est ista terminus copulat? vel
 pronomen dem̄stratiuz supponēs respectu verbi ad/
 lectiui habentis suppositum vel apposituz distinctum a ta/
 li copulato vel dem̄stratiuz collectivē debet supponē/
 re: sicut patet in talibus for. et pla. sufficienti portare lapidē
 dem. a. lapis sufficit portari ab istis: for. et pla. vident. a. a.
 videtur. a. for. et pla. ex nulla istarum sequitur copulatiua.
 vnde non sequitur: for. et pla. diligunt me igitur for. dil/
 git me et pla. diligit me posito q. vnus diligit animam et
 alius diligit corpus. **C** Ex quibus sequit̄ q. dicendo for.
 et pla. sciunt. a. et b. propositiones isti sciunt septem artes
 liberales non supponit copulatio neqz dem̄stratio diui/
 sine sed collectivē: quia ex p̄ma non sequitur q. for. sciat. a.
 et b. p̄pōnitōnes et q. pla. etiam sciat illas: et ex secūda nō
 sequitur q. iste sciat septem artes et alius vel alia sciat simi/
 liter septem: sed h̄mōi p̄pōnitōnes habent simul probari
 ex parte suppositi et appositū q. non est predicatuz. sic dicē/
 do. for. scit. a. propositionem et pla. scit. b. igitur for. et pla.
 sciunt. a. et b. similiter iste scit totas artes liberales et ali? vel
 alia scit totum residuum et ipse sunt etc. igitur isti sciunt se/
 ptem artes. **C** Aliquādo tamen v̄z cōsimilis modus ar/
 guendi sed hoc est gratia māe vel terminozum sic dicen/
 do. for. et pla. currunt in bello mōte igitur for. currit in bel/
 lo monte. similiter pla. **C** Etiam sequitur for. et pla. differ/
 runt ab homine igitur for. differt ab homine et pla. differt
 ab homine. **C** Similiter for. et pla. sunt in domo igit̄ for.
 est in domo et pla. est in domo. sed ex cōtra non sequitur:
 for. est in domo et pla. est in domo igit̄ for. et plato sunt in
 domo. **C** S̄z bene sequitur ergo for. et pla. sunt in domo
 vel in domibus. **C** Dato enīz q. for. non esset in domo in
 qua est pla. p̄me cōsequētie antecēdēs est verum et conse/
 quens falsum: quia si in domo stat determinate et non cō/
 fuse tantuz: cum nota copulationis qualitercūqz sumat
 collectivē vel diuisiue non confundit confuse tantū. **C** Cer/
 tam enīz q. nota copulandi copulatiue s̄m: p̄ia non cō/
 fundit confuse tantum igitur nec copulatiū sumpta: tenet
 p̄ssim qz nō videtur esse in aliois valoris sumpta copulatiū

de copulatiue. quare etc. **C**ōfili dico q̄ p̄nomē dem̄fa
tium pluralis n̄beri nō p̄fundit cōfufe t̄m. q̄ nō p̄t hoc
facere in singulari n̄bero igit̄ neq̄ in p̄fali: idem asserendū
est de term̄is numeralib⁹ n̄beraliter sumptis q̄ nō p̄fun-
dunt cōfufe t̄m sicut duo tria q̄uo: etc. **D**icēdo. n. duo
hoies sunt hoies tam l̄ boies a parte sub̄i q̄ a pte p̄dicati
supponit determinate. p̄ p̄pō ista est resolubilis p̄babilis: s̄
termini n̄berales aduerbialr sumpti vt bis ter q̄ter faciūt
suppōnem cōfusaz. Dicēdo bis comedi panē: supponit li
panez p̄fufe t̄m: nec conuertit̄ cum ista duab⁹ vicibus cor-
medi panem. q̄ iam li panes stat determinate. sed cōuer-
titur cum illa duab⁹ vicibus comedi panem vel panes. s̄
habet ista p̄positio sic p̄bari. bis comedi panem vna vice
comedi panē ⁊ altera comedi panē iter quas non comedi
panē ⁊ tertia vice comedi iter quas ⁊ sc̄dam non comedi
panem. igit̄ etc. ⁊ sic de alijs dicat̄ s̄no modo.

Ex his sequunt̄ quedaz cor̄ p̄mū est q̄ sicut nota
copulatiue collectiue sumpta nō p̄fundit ita
neq̄ diuisiue t̄ta. p̄ istud cor̄m quo ad p̄mā partē de ista.
mā ⁊ forma sunt cōposituz vbi li ⁊ tenetur collectiue ⁊ li
p̄positum stat determinate. **S**c̄da pars p̄ de istis for.
⁊ pla. sunt hoies. a. ⁊. b. sunt currentia: certū est q̄ vtrōb̄
q̄ illa p̄dicata stant determinate: ⁊ t̄ nota copulationis in
quaz istarū stat diuisiue. **S**c̄daz cor̄m q̄ ista propōne
omnis hō est aial: non stat li aial p̄fufe t̄m rōne copulatio-
nis icluse in signo tento diuisiue: probatur: nota copulatio
nis format̄ expressa copulatiue tenta qualiter signū ipsaz
iccludit nō p̄fundit cōfufe t̄m. igitur nec signū rōe ipsius: q̄
si signuz cōfundit cōfufe t̄m rōne ipsius v̄ a fortiori q̄ ⁊
ipsa copulatio. sc̄dam illaz regulā p̄pter q̄ vnūq̄q̄ tale
⁊ illud magis p̄ posse. Sed p̄ns est manifestū. q̄ dicēdo
iste homo est aial ⁊ iste homo est aial nō stat li aial n̄z ali
qua istarū p̄fufe t̄m. **S**c̄do arḡ sic. nota copulationis
nō est maioris virtutis iclusa in vno signo q̄ in alio: sed li
n̄lls in quo iccludit nota copulatiōis nō cōfundit cōfufe t̄m
vt p̄z discurrendo per oia igit̄ nec li ois rōne note copula-
tionis. **T**ertio arḡ sic. termin⁹ h̄ns solā v̄m p̄fundē-
di p̄fufe t̄m potius deberet terminū sibi p̄p̄inquū p̄fun-
dere q̄ remotuz vt p̄z in alijs sed nota copulatiōis nō con-
fundit terminū p̄p̄inquū igit̄ nec remotū. p̄ns p̄z est maio-
ri ⁊ minor est manifesta de eadē: ois homo est aial vbi li
homo nō stat cōfufe t̄m: s̄l̄r in ista: homo ⁊ ahn⁹ currūt
p̄z q̄ li asinus stat p̄fufe t̄m. **T**ertiu⁹ cor̄m istud est: sicut
hec est falsa lapis portat̄ ab vtroq̄z istoz ita hec est falsa isti
portat̄ lapidem dato q̄. a. portet̄ ab vno ⁊. b. a reliquo: ⁊
n̄b̄l qd̄ portet̄ ab vno portetur. a reliquo ⁊ nō. v̄z. ista cō-
sequentiā: vterq̄z istoz portat̄ lapidem igit̄ isti portat̄ lapi-
dem. q̄ in ante supponit li lapidem cōfufe t̄m ⁊ in p̄te
determinate. s̄l̄r sicut hec est falsa piper vendit̄ b ⁊ rome
ita hec est falsa b ⁊ rome vendit̄ piper: nō obstat̄ q̄ li ⁊
teneat̄ collectiue: q̄ vtrōb̄q̄z supponit li piper determina-
te. **Q**uartū cor̄m est istud q̄ quilibz istaz est impossibilis
for. ⁊ pla. sunt homo: duo homies sunt vn⁹ hō: q̄ si duo
hoies sunt vnus hō igit̄ vnus homo est duo hoies p̄ns t̄z
per cōuersionē simplicem. **E**t si d̄ q̄ nō debz sic con-
uerti sed sic vnus duoz hōiam est hō. **C**ōtra s̄b̄i nō fit
de sub̄o p̄dicatuz ⁊ cōtra igit̄ nō est bona p̄uerfio: āns p̄z
q̄ li duo hoies est sub̄m ⁊ li vnus hō est p̄dicatuz in p̄ma
que quidē in sc̄da nō reperit̄. **S**c̄do li duo i quilibz
istarūz participat sub̄o igit̄ cōuersionē nō est bona p̄ns tenet
⁊ āns est experiētia. **T**ertio arḡ sic. hec d̄ futuro duo
homies erūt vnus hō nō sic cōuertit̄ vnus duoz hōiam
erit hō. igit̄ nec ista de p̄f̄i p̄ns est bona ⁊ āns p̄batur po-
nēdo q̄ nunq̄z erūt duo homies simul sed b̄n̄ p̄l̄nue suc-
cessiue t̄ic p̄: istam esse verā s̄m op̄onem oppositā: duo
homies erūt vnus homo q̄ iste homo erit vn⁹ homo ⁊
iste hō erit vnus hō: ⁊ t̄ ista est falsa in isto casu: vn⁹ duo
rum hōium erit homo. q̄ quocūq̄z dato iste nunq̄z erit
vnus duo: am hōiam: cum nunq̄z erūt duo simul per ea-
sam. **E**t si d̄ q̄ casus est impossibilis fiat arḡm de instāti
duo instātia erūt vnū istans si p̄uertit̄ sic vnū istans erit
duo istātia p̄z istam esse impossibiles: si p̄uertit̄ sic vnū duo

rum instātiuz erit instāns iterum hec est impossibilis cū nunq̄z
erunt duo instātia simul etc.

Et autem p̄dicta clarins stelligant̄ arḡ p̄ res-
gulas diuisionem cōcernētes copu-
lationis. ⁊ p̄mo p̄tra p̄mā ponēdo q̄ in ista. a. ⁊. b. s̄nt: co-
pulatione collectiue sumat̄ ⁊ facio istā p̄nam. a. ⁊. b. sunt hō
igit̄. a. ⁊. b. sunt. ista p̄ns est formalis bona ⁊ de forma: ⁊ si
ante copulatio tenet̄ collectiue per d̄cā in p̄ma regula sc̄d̄i
mēbz igit̄ ⁊ in p̄te p̄ns p̄z q̄ ex copulatioe. tenta collecti-
ue nō sequit̄ copulatio t̄ta diuisiue. **S**c̄do arḡ cōtra
sc̄dam regulā in hac p̄pōne duo ⁊ tria sunt quoz tenet̄ li
⁊ collectiue: ⁊ t̄m termin⁹ copulat⁹ subicitur respectu vbi
subātū h̄ns suppositionē pl̄alis n̄beri sine limitatiōe igit̄
ista regula est falsa: p̄ns t̄z cum minor: q̄ li quoz est termi-
nis pluralis n̄beri sine addito ⁊ maior: est manifesta quia
ista p̄positio est vera ⁊ hec nō posset esse nisi li ⁊ collecti-
ue tenet̄. **T**ertio p̄tra tertiam regulam arḡ sic. in hac
p̄positione for. ⁊ pla. pugnat̄ vt vicant se: nō stat copula-
tio diuisiue ⁊ t̄m termin⁹ copulatus supponit respectu ver-
bi adiectiui determinatiōis p̄positionē verbalē igit̄ etc. patet
p̄ns cū minor: ⁊ maior p̄batur: q̄ nō sequitur for. ⁊ pla. pu-
gnat̄ vt vincat se igit̄ for. pugnat̄ vt vincat se ⁊ pla. similit̄:
⁊ si sic li ⁊ nō stat diuisiue s̄m dicta p̄ns. sed p̄bat̄ ante
cedens: ⁊ pono istum casum q̄ for. pugnet̄ cū pla. vt vin-
cat pla. ⁊ nō se ⁊ pla. pugnat̄ cum for. vt vincat for. ⁊ non
se: isto posito patz q̄ p̄ns istius p̄ns sit idem: sed q̄ āns sit
verum p̄batur. q̄ for. ⁊ pla. pugnat̄ vt vincat aliquos vt
igit̄ alios. a se vel se. sed non alios. a se vt ponit casus igit̄
pugnat̄ vt vincat se: ⁊ nō pugnat̄ vt vincat aliquē q̄: quo-
cūq̄z dato illi nō pugnat̄ vt vincant illum.

Ad hec respōdet ad p̄mū p̄cedēdo istam p̄nam
mā ⁊ forma sunt p̄posituz igit̄ mā ⁊ for-
ma sunt: ⁊ dico q̄ nō est incōueniēs q̄ ex p̄pōne collecti-
ua sequit̄ p̄positio diuisiua dūm d̄ copulatio in ante se ha-
beat vtroq̄z mō: sed certuz ē q̄ in hac p̄pōne mā ⁊ forma
sunt p̄positum vel in ista. a. ⁊. b. sunt hō: copulatio nō so-
lum stat collectiue veruz etiā diuisiue. stat enim collectiue
respectu p̄dicati ⁊ totius p̄pōnis sed diuisiue respectu par-
tis ipsius que est p̄pō de sc̄do adiacēte: ⁊ sic n̄b̄l est p̄tra
regulam. **A**d sc̄dm d̄ vno mō negādo minoroz p̄ ista
particula q̄ iste termin⁹ quoz sit termin⁹ pl̄alis n̄beri. v̄z
nec est singularis n̄beri nec pl̄alis sed b̄n̄ equalz vni termi-
ni singularis n̄beri. v̄z. illi termino numerus quari⁹: qua
propter p̄z istā eē verā duo ⁊ tria sunt quoz ⁊ li ⁊ stat col-
lectiue sicut respectu istius duo ⁊ tria sunt n̄beros quari⁹
vt voluit p̄ particula sc̄d̄i mēbz: p̄ncipalis diuisiōis. **A**d
d̄ a me q̄ nō est simplr termin⁹ pluralis numeri sicut pe-
tit regula q̄ termino singularis n̄beri equalz vt dictuz est.
Et si argueret forte proponēdo istaz. duo ⁊ tres homi-
nes sunt quoz hoies: quoz stat et copulatio an collectiue an
diuisiue. si p̄mo mō iterum p̄tra regulaz si diuisiue sequit̄
illam esse falsam. Dico q̄ illa est v̄a ⁊ q̄ li ⁊ tenet̄ colle-
ctiue: nec est p̄ regulā. cuz respectu termini pl̄alis numeri
ponat̄ determinatio puta li quoz h̄ns limitare ad collecti-
ue stare. ⁊ sic v̄ q̄ ista p̄pō sit p̄o sc̄da regula sc̄d̄i mēbz
⁊ nō p̄tra tertā p̄mū mēbz. q̄re etc. **C**ōtra tertiu⁹ r̄idet q̄
in ista for. ⁊ pla. pugnat̄ vt vicat se: stat copulatio diuisiue:
s̄m q̄ determinat̄ regula: ⁊ cōcedo q̄ ex ipsa seq̄ q̄ for.
pugnat̄ vt vincat se: ⁊ q̄ pla. pugnat̄ vt vincat se: ⁊ sic ista
sunt falsa ita ⁊ ip̄m antecedēs: ⁊ ad p̄bationē: cum d̄. isti
pugnat̄ vt vincat ⁊ nō pugnat̄ vt vincat aliquem igit̄ pu-
gnant̄ vt vincat aliquos nego p̄nam: eo q̄ nullus istoz pu-
gnat̄ vt vincat aliquos. p̄pterea illi nō pugnat̄ vt vincat ali-
quos. ⁊ nō sequit̄ iste pugnat̄ vt vincat aliquem ⁊ iste pu-
gnat̄ vt vincat aliquē igit̄ isti pugnat̄ vt vincat aliquē sup-
ple hominē. p̄pterea nō debet sic cōcludi sed deberet fu-
ni in minor: ⁊ iste pugnet̄ vt vincat eundem: si sic dice-
ret antecedēs repugnabit casui. **E**t ex eodēz āns ē nō se
quitur q̄ isti pugnat̄ vt vincat aliquos: q̄ ex eadēz statim
sequit̄ q̄ quilibz eozum pugnat̄ vt vincat aliquos q̄ ē cō-
tra casum: ad inferendū igit̄ istam de sensu diuisio op̄z su-
mere copulatiuam cum p̄f̄ione p̄positū verbi adiectiui

hic dicendo iste pugnat ut vincat aliquos & iste pugnat ut vincat eosdem ergo isti pugnat ut vincat aliquos. **C**oncedo tamē cū toto hoc q̄ soz. & pla. pugnant p̄tra se: & pugnant p̄o se: que iam copulatio stat collectivē iuxta tertiā regulam sc̄di mēbrū p̄ncipalis d̄ivisiōis. vñ bñ sequit̄ soz. pugnat cōtra pla. & pla. p̄tra soz. igit̄ soz. & pla. pugnat cōtra se: etiaz sequit̄ soz. pugnat p̄o se & pla. p̄o se igit̄ soz. & pla. pugnant p̄ se. **C**Itē sequit̄ q̄ soz. & pla. pugnant cōtra aliquos. & p̄ aliquibus: q̄ pugnat̄ p̄ se & p̄tra se: sed negat̄ q̄ soz. & pla. pugnant̄ p̄tra aliq̄ q̄ nulls est p̄tra quē pugnat̄ soz. & pla. **C**Ex his sequit̄ q̄ si soz. pugnet̄ p̄tra ciceronez p̄cise & ecōtra & pla. p̄tra tullius & econtra. cōcedendum est q̄ soz. & pla. pugnat̄ ciceronez & tullius & q̄ soz. pugnet̄ ciceronem. & pla. h̄ tullius: sed negat̄ q̄ soz. & pla. pugnat̄ ut vincat ciceronem & tullius: q̄ nullus pugnat̄ ut vincat ciceronem & tullius per casuz. **C**Item cōcedit̄ in eodem casu q̄ soz. & pla. pugnat̄ h̄ cice. & tullium: & tamē soz. & pla. pugnat̄ p̄ cicerone & tullio ponēdo cum toto casu q̄ soz. pugnat̄ p̄ tullio p̄tra cice. & pla. pugnat̄ p̄ ciceo. h̄ tullium &c. **C**Sequit̄ etiā fore p̄cedēdas q̄ soz. & pla. sunt ipsimet̄ & tñ d̄nt. a se ipsis imo sunt d̄ntes. a seipsis: q̄ in p̄ma copulatio stat d̄ivisiue. in sc̄da collectivē p̄bat̄ sic. soz. est differens. a pla. & eñ &c. etiā p̄cedit̄ q̄. a. & b. h̄ d̄icit. c. & d. & tñ p̄vertunt̄ euz ipsis. & pono q̄. a. si ista homo est & b. si nullā r̄ibile est. c. ista nō homo ē. & d. ista nullū r̄ibile ē. tunc p̄ q̄. a. & b. h̄ d̄icit. c. d. q̄. a. h̄ d̄icit. d. & b. h̄ d̄icit. c. & q̄. a. cōvertit̄ euz. d. & b. cum. c. p̄pterea. a. & b. p̄vertunt̄ cū. c. & d. **C**Itē p̄cedit̄ q̄ soz. & pla. sunt filēs & equales cice. & tullio & tñ sūt d̄istimiles & inēquales eisdem. dato q̄ soz. & cice. sint albi & pedalis c̄sitatis pla. & tullio sūt nigri & bipedalis c̄sitatis. **C**Et sic sequit̄ q̄ soz. & pla. diligunt̄ se & odiant̄ se: dato q̄ soz. diligit̄ se & odiat̄ pla. & econtra sequit̄ ecōclusio. **C**Ex his ergo satis p̄ r̄isio ad arḡm̄ quō soz. & pla. pugnat̄ contra se & pugnant̄ p̄ se & pugnant̄ ut vincat̄ sed nō ut vincat̄ aliquem nec aliquos. Op̄z igit̄ mutare verbū p̄ncipale actiū in verbum p̄ncipale passiūm & residuū firmz d̄imittē: p̄pterea bñ sequitur isti pugnat̄ ut vicat̄ igitur ab istis pugnatur ut vicant̄.

Contra alias tres regulas arḡ. & p̄mo h̄ p̄mam faciēdo istam p̄nam: mā & forma sunt duo igit̄ mā & forma sunt n̄merus binari. ista p̄na est de forma & in ante tenet̄ li & d̄ivisiue igit̄ & incōsequēte & tñ ibi subicit̄ terminus copulatus respectu vbi substantiū habentis appositum terminū singularis n̄meri igit̄ ista regula nō est vera p̄na: cum qualz p̄missaruz. **C**Sec̄do arḡ contra sc̄dam regulā ista p̄na est bona soz. & pla. sunt d̄isti igitur soz. & pla. sunt d̄isti aliquid vel aliquoz: & in antecedēte tenet̄ copulatio d̄ivisiue igit̄ & in p̄te q̄ est h̄ regulam. **C**Tertio arḡ p̄tra tertiā regulā nā dato isto sequit̄ q̄ aliqui duo sciunt̄ vnam copulatiū & tñ nullus illoruz scit̄ illā: p̄bat̄ dato q̄ scribat̄ vna copulatiua & sint duo quorum vnus sciat̄ vnam partē & alter aliā ita q̄ nullus sciat̄ p̄positionem socij sui: tunc p̄ per regulā q̄ illi sciat̄ illam copulatiūz q̄ vnus scit̄ vnam partē & aliā & tamen nullus illoruz scit̄ illam copulatiū per casuz. **C**Ad p̄mam d̄r̄ p̄cedo q̄ in ista mā & forma sunt duo copulatio stat d̄ivisiue & in ista mā & forma sunt n̄merus binari. nota copulandi stat collectivē & iste p̄pōnes adinūcē p̄vertunt̄ & h̄ nō est icōnueniens. vñ iste p̄vertunt̄ soz. & pla. currunt̄ & soz. & pla. currūt̄ i aliquo loco: soz. & pla. ferūt̄ & soz. & pla. ferunt̄ aliqd̄ vel aliqua: & tñ cōtinue in p̄ma copulatio stat d̄ivisiue & sc̄da collectivē. **C**Per hoc p̄z r̄isio ad sc̄cū d̄i arḡm̄ quō non est icōnueniēs ista duo p̄verti & vnū tenet̄ collectivē & alter d̄ivisiue. **C**Et si p̄cludit̄ ex eadez regula q̄ aliqui sunt amici isti c̄uitatis & inimici eiusdē conceditur p̄c̄do. dato q̄ soz. diligit̄ medietatez istius c̄uitatis & aliam odiat̄ & pla. se habeat̄ eñ: imo p̄cedendo q̄ soz. & pla. sunt d̄isti istorum & sunt famuli eorundē: posito q̄ soz. sit d̄ns cice. & famulus tullij & q̄ pla. sit d̄ns tullij & famulus ciceronis. tūc p̄z q̄ soz. & pla. sunt d̄isti istoz d̄mōstratis cicerone & tullio: q̄ soz. est d̄ns cice. & pla. est d̄ns tul-

lij. igitur &c. **C**Et eodez mō p̄bat̄ q̄ isti sunt famuli istorum: q̄ soz. est famulus tullij & pla. est famulus ciceronis igit̄ &c. **C**Et sic p̄z p̄ctas q̄ h̄mō d̄isti istoz: sine famuli illorum & sui eoz. semp̄ dem̄stratis eisdem: & amici aliorum sunt inimici ipsoz: & benefactores aliquoz sunt malefactores ipsoz: hec oia & infinita cōsimilia vā sunt sequentiā ex illa sc̄da regula. **C**Ad tertium dico q̄ illa p̄c̄do sc̄dit̄ q̄ aliqui sciunt̄ vnam copulatiūz quoz nullus sciat̄ illam in casu illo. vñ non sequit̄. vnus ipsoz scit̄ vnam partē illius copulatiū & reliq̄ alias partē igit̄ illi sciunt̄ istā copulatiū. q̄ forte ista copulatiua superaddit̄ suis cathegoricis notam copulandi. vnde bene sequit̄ soz. videt̄ medietatez lune & pla. aliā medietatez igit̄ soz. & pla. videt̄ totam lunā: q̄ luna nō sup̄addit̄ suis medietatibus. si ergo ista copulatiua superaddit̄ suis cathegoricis nō oportet̄ talem p̄na valere. Verūtāme ego p̄cedo illaz p̄c̄dō d̄ato q̄ sit aliqua copulatiua que nō habeat̄ notā copulandi sic si fieret̄ iste fillus omnis h̄b̄ est anial tu es homo igit̄ tu es anial p̄z q̄ anis est p̄positio copulatiua igit̄ casus v̄ p̄ns. **C**Et sequit̄ p̄c̄do q̄ iam copulatiua nō distinguit̄ a suis medietatibus simul sumptis: imo nō solū de p̄p̄thetica concedit̄ ista p̄c̄do. verū et de catheg. v̄z. q̄ aliqui duo sciūt̄ vna p̄pōnem catheg. & nullus illoruz scit̄ illam. Scribat̄ enīz hec catheg. ip̄sibilis deus est h̄b̄ est que sit. a. & p̄deret̄ soz. super illā p̄cise deus est sc̄dō eaz & pla. sup̄ illā homo est: ita q̄ nullus illoruz super totuz p̄deret̄. tunc p̄z q̄ soz. & pla. sciunt̄ a catheg. p̄pōnez q̄ vnus scit̄ vnam partem & reliquus scit̄ alias partē. & ipsa catheg. nō superaddit̄ illis partibus & q̄ nullus illorum sciat̄ illam patet̄ ratione sue impossibilitatis.

Contra istam p̄c̄dōnem p̄susam arḡ sic. q̄: data ista sequit̄ q̄ aliquis scit̄ p̄pōnem ip̄sibilem: p̄batur & pono q̄ soz. se habeat̄ respectu illi de est anial est sicut ponit̄ de soz. & pla. in casu. isto posito: p̄batur q̄ soz. scit̄. a. q̄ scit̄ medietatez p̄inā & scit̄ etiā sc̄dāz & a. nō superaddit̄ illis medietatibz ergo soz. scit̄. a. p̄na p̄z v̄ p̄ns & tñ. a. est ip̄sibile ergo p̄c̄do. **C**It̄ sc̄dit̄ negadō p̄mā p̄nam: & ad casum admittit̄: & nego istam p̄nam: soz. scit̄ p̄mā medietatez. a. & scit̄ sc̄dam &c. igit̄ scit̄. a. nego p̄se quantā. nec est ibi similitudo arguendū cū h̄ non sit copulatio nec d̄ivisio in p̄te superiori: ita hec. n. est descriptibilis soz. scit̄. a. & hec est collectivē p̄babilis per modū collectivū soz. & pla. sciunt̄. a. **C**Ex q̄bus sequit̄ q̄ p̄p̄o falsa & ip̄sibilis scitur. q̄. a. scitur. a soz. & a pla. nunq̄ tamē cōcedit̄ q̄ aliqua p̄positio ip̄sibilis sciat̄ur ab aliquo sed si scitur ab aliquibus scitur. **C**Item sequit̄ q̄ soz. & pla. sciunt̄. a. p̄positionē quā dubitat̄. p̄z & assigno istam p̄p̄ositionem que sit. a. rex est papa est. cuius p̄ma pars sciat̄. a soz. & sc̄da dubitet̄. & a. dubitet̄. a pla. & sc̄da sciat̄ur ab ip̄so. isto posito p̄z q̄ soz. & pla. sciunt̄. a. q̄ soz. scit̄ vna medietatez & pla. aliam & et dubitat̄. a. q̄ soz. dubitat̄ vna partem & pla. residuū. nunq̄ tamen cōcedit̄. q̄ aliquis sciat̄ aliquā p̄p̄ositionem & dubitatur eadem p̄z igit̄ non esse inconueniens illud q̄ cōmuniter dicit̄ q̄ aliqui sciunt̄ aliaz quas p̄p̄ositiones quas dubitat̄ nesciunt̄ vel ignorāt̄ in casu p̄iori. **C**Ex p̄dictis manifeste apparet quōd a p̄p̄ositione de copulato extremo tento collectivē ad alteraz partēz vel copulatiūz de terminis cōsimilibus non v̄z arḡm̄ ita q̄ non sequit̄. ego differo. a te & a me ergo ego differo a me. **C**It̄ sc̄dit̄ soz. & pla. p̄trānsierūt̄. a. spa ergo soz. p̄trānsierūt̄. a. spa. dato q̄ soz. p̄trānsierūt̄ vna medietatez & pla. aliaz. **C**Ita n̄ sequit̄. a. & b. vident̄. a soz. igit̄ a. videt̄. a soz. posito q̄ vna medietas lune sit. a. q̄ nō videt̄ soz. & alia sit. b. q̄ soz. videat̄. isto posito p̄z p̄sequentiā non valere. **C**Ex quibus p̄z q̄ aliqd̄ est album & nigrū album & nō album dato vno scuto cui vna medietas sit alba & alia nigra nunq̄ tamē conceditur q̄ aliquid sit albit̄ & q̄ idem sit nigrum vel non album. **C**Sequit̄ sc̄do p̄ sc̄da regula q̄. a p̄p̄ositione de copulato extremo tēto d̄ivisiue ad alteram partē vel copulatiūz de cōsilibz terminis v̄z argumentum. vnde bene sequit̄ soz. & pla. currūt̄ er go soz. currūt̄. a. & b. vident̄ ergo. a. videtur. a. & b. desit̄

nunt sciri. a for. ergo. a. desinit sciri a for. & sic de alijs iuxta regularum precedentem doctrinam &c.

Capitulum de copulativa.

In isto capitulo restat videndū de nota copulandi copulativa tenta que ppositionez copulativam denotat. Dico ergo qd p copulativa est illa in qua implicite vel explicite cathegorice plures & principales coniungunt per notā copulandi. ex^m vt tu es homo & tu es animal. Particulae istius descriptionis declarant. dicit. n. pmo simplicite vel explicite: qd aliqua est copulativa que non habet notā copulativis sic p3 de antecedente h^o cōsequēte omnis homo currit. tu es homo ergo tu curris. similr aliqua est copulativa que nō habz notā copulandi neqz aliquā cathegoricā partes eius. verbi grā. sic dicendo for. est homo & pla. est animal & econverso. tertia pars istius copulativae est copulativa significans qd pla. est animal & qd for. est homo transpōne ad primam. & p3 qd licōverso non includit expresse notam aliquā neqz cathegoricā. **¶** Dixi scdo catheg^o qd si nota copulandi coniungeret terminos. nō formaret copulativā ypotheticā s3 cathegoricā de copulato extremo vt visum est in p3o cap^o. **¶** Dixi tertio plures nō limitando ad duas vel ad tres catheg^o qd ex infinitis cathegoricis potest copulativa formari & ex duobus sic dicendo for. currit & pla. dicitur & ex trib^o vt ego sum homo & tu es homo & ille est hō & sic ultra in infinitū multiplicādo notas & catheg^o. **¶** Dixi quarto principales qd dato qd hec sit disiunctiva oēs homines sunt asini vel boves & asini sunt asini ita qd nō fiat de nominatio ab vltima nota nō valebit ista pna in ista ppositione sunt due catheg^o cōiuncte per notā copulandi s3 ista est copulativa qd tales catheg^o non sunt partes principales illius sed scdarie ppter ea o3 addere principales. **¶** Dixi vltimo per notā copulandi qd alie note nō possunt copulativas formare vt note cōditionis & disiunctivis. **¶** Copulativarum qdam affirmativae qdam negativae. Affirmativa est illa cui^o nota simplicite vel explicite affirmat: vt tu es homo & tu es animal. Negativa est illa in qua explicite vel implicite negat nota copulandi: vt nō tu es homo & tu es asinus. **¶** Ex quibus p3 qd aliqua est copulativa affirmativa cuius quilibz pars principalis catheg^o est negativa & econtra aliqua est copulativa cui^o quilibz catheg^o est affirmativa. Exemplū pmi tu nō es asinus & tu nō es capra. Ex plium secundū nō tu es asinus & tu non est capra. **¶** Unde est sciendū qd sicut in ista catheg^o nullus hō est asinus nec si gnum nec copula est pars alicui^o extremo: ita in copulativa negativae nec negō in nota copulandi est pars alicuius cathegoricarum: sed bñ sunt partes totius pponis: sicut ē in catheg^o signum & copula sunt ptes totius catheg^o ppositionis: & idē vel cōsimile assigno de alijs spēbus ypotheticarum ita qd nunqz note nec negativae pcedentes notas sunt partes cathegoricarum sed bñ totius ypotheticae.

Contra hoc pbat qd ypothetica nō sit alicui^o qd tatis qd sūm p3m in pmo perbyer. Affirmatio est alicui^o de aliquo negō alicuius ab aliquo & Boetius ibidem dicit qd affirmatiū & negatiū sunt pprie passionez catheg^o ergo affirmatio & negatio alteri a catheg^o nō pōt attribui. pna t3 qd aliter non essent pprie passionez catheg^o. & ex alio qd nulla ppositio h3 principale subm vel pdicatum nisi catheg^o ergo nulli alteri d3 connenire affir^o & negatio. **¶** Scdo sequit qd per idē qd ypothetice eēt alicuius quantitatis & sic ista esset vniuersalis oīs homo currit & tu es homo & ista esset indefinita homo est animal & tu es quod nō videt verū cum ibi nō assignet principale subiectum & principale pdicatum. **¶** Tertio arg^o qd nulla copulativa negativae sit copulativa: qd tunc sequit ista cōcō qd sunt aliquae due copulativae quaz pme partes cōvertunt & scdo similiter & tamē ad invicem repugnant & cōtradict: p3 de istis tu es asinus & tu es capra nō tu es asinus & tu es capra. **¶** Ad p3m3 rñdetur qd ypothetice sunt ita quales sicut cathegorice sed quomodo quia cathegorice sunt quales i eo qd aliquid de alio positive vel negative dicitur: ypothetice vero sunt quales in eo qd aliquid positive vel

negative denotat aliud. Et per hoc p3 rñso ad arguēdū tū & ad auctoritates. dicendo qd affir^o & negatio duplr sunt vno modo p eo qd positive vel negative de alio dicit scdo modo pro eo qd positive vel negative aliud denotant. pmo modo affirmatio & negatio cōvenit soli catheg^o & sunt pprie passionez ipsi^o & sic intelligit p3m & boet^o. s3 scdo modo ypothetice pvenit nec s3 istum modū aliq3 locutus est. **¶** Ad scdm dicit negando pna: s3. n. ypothetice sunt quales non tñ sunt quante: & nō sunt vniuersales particulares idefinite vel singulares. si. n. essent quante se quis qd eadem ppositio esset idefinita singularis vniuersalis & particularis dato qd fiat vna copulativa pposita ex q3 tuo: talibus quo posito nō esset rō quare p3s esset quanta rōne vniuersalis illarum q3 rōne cuiuslibet alteri^o. verūm hoc argumentum nō cōcludit qd volens oppositū dicere diceret qd sicut cathegorice ppositio denotat huius aut istius quantitatis rōne subī sic & ypothetice rōne pme partis pncipalis. quare &c. **¶** Ad tertium cōcedo pclusionem nec illud est maius inconueniens qd de cathegoricis. Unde aliquae sunt cathegorice quarum soba conuertuntur & pdicata similiter & tamē ad invicem repugnant & cōtradict: ita etiaz de ypotheticis dici potest: quare &c.

Ad veritatem copulativae affirmativae regit^o & sufficit vtriusq3 partis veritas copulativae significādo iuxta pponem suarū cathegoricarū principalū. ex^m tu es hō & tu es risibil^o: notāter dico affirmativae: qd aliqua est copulativa negativae vā cui^o vtraq3 pars est falsa p3 de ista non tu curris & tu es asinus. similr aliqua est copulativa negativae falsa significans p3e est iuxta ppositionē suorum terminorū & tñ quilibz pars est vera. p3 de ista tu non es homo & tu es animal. **¶** Dico notanter significādo iuxta ppositionez &c. qd stat qd aliqua copulativa sit falsa & quilibz eius cathegorice principalis sit vā. p3 & capio istam copulativā tu es homo & tu es animal cuius pma pars significet pmo te esse hōiez & scda te eē animal^o ergo copulativa distinguitur ab his cathegoricis simul sumptis qd supaddit notā copulandi significet pmo te esse asinum & te esse caprā & sequit pclusio. **¶** Et etiaz aliqua copulativa est vera cuius quilibz cathegorice est falsa p3 de ista tu es asinus & tu es capra ponēdo qd partes significent aequate modo cōsuetō & copulativa significet qd tu es homo & qd tu es animal & sequit pclusio. **¶** Ex ista regula sequitur cor^o scda qd ad falsitatem copulativae affirmativae sufficit alterius partis principalis falsitas significāte copulativa iuxta compositionem suarum cathegoricarum exemplum tu es homo & tu curris.

Tertia regula est ista ad possibilitates copulativae affirmativae regit^o & sufficit qd quilibz pars principalis sit possibilis & quilibz cuiuslibet & quibuslibz simul si plures sint q3 due sit cōpossibilis significante copulativa iuxta suorum terminorū ppositionē exēptuz vt tu curris & tu sedes. dico. n. pmo qd quilibz pars principalis sit possibilis. qd non si vna est impossibilis vt tu es homo & tu es asinus. **¶** Dico scdo notanter qd quilibz cuiuslibz sit cōpossibilis: qd ista copulativa ē impossibilis rex sedet & nullus rex sedet & tamen quilibz cathegorice eius est possibilis sed non quilibz cuiuslibet est cōpossibilis p3 de ista: aliq3 homo est omne currens for. est currens & pla. ali^o a for. est currens. si. n. cōparat pma pars cum secunda ille sunt cōpossibiles si cōparat scda cā tertia ille sunt cōpossibiles & econtra: sed si cōparatur pma cum ambabus alijs aut scda cū pma & tertia patet illas non esse cōpossibiles. **¶** Hoc idē p3 in exemplo cōi vt in istas partes. a. pinnū est dicitum & in istas. a. pinnū est dicitum. & sic in infinitū p3 istaz copulativam esse impossibilē sicut & ista in infinitū. a. pinnū est dicitum: & tñ quilibz pars principalis cuiuslibz est p3s & cōpossibilis sed nō oibus simul sumptis. quare &c.

Ex ista regula sequit cor^o quarta que est ista ad impossibilitatem copulativae sufficit & regit^o cuiuslibz partem principale esse impossibilem vel non quālibz cuiuslibet aut quibuslibet esse cōpossibilem significāte copulativa iuxta compositionez suarum cathegoricarum iuxta ex^m lam

de propinquo expressa: & notatè dicit in ambabus signi-
ficante copu^a &c. q: stat aliqua cop^{am} esse possibilem & vnā
partem pncipalem esse impossibilem & similit̄ stat cop^{am} eē
impossiblem & quālibz partes pncipales esse possibile & cui
libet ant̄ gbnlibet esse cōpossibilem s̄m q: p̄us dicebatur
de veritate copulatiue sed veruz est q: tūc nō significaret
copulatiuā illa iuxta p̄positionem suaruz pncipaluz cathe-
goricarum & tñ hoc requir̄ s̄m tenorē regule: qre &c.

Quarta regula est ista ad necessitatē copulatiue
affirmatiue requir̄ & sufficit cuiuslibz
partis necessitas: significatē copulatiua iuxta suaruz cathe-
goricarum pncipalium cōpositionem exemplū vt de^o est
& homo est animal. **Ex** qua regula sequit̄ sexta q: ad con-
tingentiam copulatiue requir̄ & sufficit alteraz cathegori-
cam pncipalem esse contingentem & cuiuslibz: ac gbnlibz
alijs si plures sunt q: dñe esse cōpossibile sic significatō si-
gnificante copulatiua iuxta suaruz pncipalū cathegoricaz
cōpositionem vt tu sedes & tu disputas deus est & tu cur-
ris. **Septima** regula est ista ad hoc q: copulatiua affir-
mativa significans ex cōpositiōe suarum partū sciat̄ req-
r̄ & sufficit q: quelibz pars pncipalis sciat̄: sciendo co-
pulatiuam significare solum ex p̄positiōe suarum partū
pncipalium. Exemplū tu es homo & tu es animal. **Octa-
ua** regula est ista ad hoc q: copulatiua affirmatiua signifi-
cans iuxta p̄positionē suarum partū pncipaluz sciat̄ esse
vera requir̄ & sufficit q: quelibz pncipalis pars sciat̄ esse
p̄positio vera: sciendo copulatiuā nō significare nisi ex cō-
positione suarum pncipalū partū. vt tu es homo & tu es
risibilis. **Ex** quo sequit̄ q: nō v3 argumētū hoc. tu scis
istam copulatiuā esse verā igit̄ tu scis istam copulatiuā.
pono q: ista copulatiua rex sedet & papa est cōuertat̄ cu3
vero & hoc bene scias isto posito. tu scis istaz copulatiuā
esse veraz & nō scis istam: q: nullam partē scis cu3 nullū
istarum significatū est scituz a te. quare &c. **Nonā** regu-
la est ista ad credulitatē copulatiue affirmatiue requirit̄
q: quelibz pars ip̄licite v̄l explicite credat̄ credēdo copu-
latiuam solum significare ex p̄pōne suaruz pncipalū par-
tium vt antep̄s erit & dies iudicij est futura. **Decima**
regula est ista ad dubitationē copulatiue affirmatiue suffi-
cit implicite vel explicite alteraz partē pncipalē esse dubi-
tataz credēdo illam nullū alteri repugnare & copulatiuā ex
p̄positione suaz partū significare & nulluz falsum sequi
negādū a te. p3 de ista rex sedet & papa dormit. Dico nō
tanter p̄mo alteram partē pncipalem: q: ad hoc q: copu-
latiua sit dñā non requirit̄ ambas partes dubitari sicut de
ista rex sedet vel deus. **Diri** scōdo credēdo illā nullū al-
teri repugnare: q: vbi scies vel crederes illā alteri repu-
gnare non dubitares illam. **Diri** tertio & credēdo copu-
latiuam ex p̄positiōe suaz partū significare: q: vbi nō
crederes ip̄az significare ex p̄positione partū suarum sta-
ret te dubitare quālibet partē copulatiue sciendo vnā nō
repugnare alteri: & tñ nō dubitares copulatiuā: sicut posi-
to q: istius copulatiue rex sedet & papa stat: quelibz pars
dubitā a te sciēdo nullam istarū alteri repugnare & cum
hoc credendo illaz copulatiuā significare adēquate te esse
hoiem & te esse asinum. p3 illam nō esse dubitāda3 a te &
tñ quelibz pars dubitā a te. v3 scis nullaz illaz alteri repu-
gnare. dico de eodē3 & credendo ex ista copulatiua nullū
falsum sequi vel negādū a te: q: aliqua est copulatiua ne-
ganda a te cuius quēlibet pars dubitā a te & scis nullam
istarum alteri repugnare vt p3 de ista ois rex sedet & iste ē
rex demonstrādo quē scis stare de quo dubitas an sit rex:
p3. n. q: ista copulatiua est negāda a te cum ex ipsa sequat̄
tur vnū negādū a te. v3. iste sedet: & tamē istius quēly ps
dubitā sciēdo nullā partē alteri eiusdem copulatiue repu-
gnare: volo ergo q: si credendo determinat̄ istas tres
particulas nullū alteri repugnare: copulatiuā ex cōpositio-
nē suarum partū significare: & ex tali nullū falsū sequi
vel negādū. **Notādū** quare dico credēdo & nō sciē-
do quare aliquis dubitat vnā copulatiuā. & tamen nō scit
vnā partē alteri repugnare: sicut posito q: tu crederes
istam copulatiuam rex sedet & nullus rex sedet significare

regem sedere & nullū papā sedere quoz quōlibet dubita-
res. & sic crederes p̄tes significare. & isto posito tu dubi-
tas istam copulatiuā: & tñ tu nō scis vnā partē alteri nōn
repugnare q: de facto vnā pars alteri repugnat. **Tien**
aliqua copulatiua est a te dubitāda cuius quēlibz pars du-
bitā a te & quālibet illaz scis esse alteri impertinentes: tñ
non scis illam significare p̄esse ex p̄positiōe suoz terminoz:
p3. posito q: istius aliquis hō currit & aliquis asinus currit
quālibet partē dubites sciēdo ip̄sas esse impertinentes sic
sunt sed credo istam copulatiuā significare regez sedere &
papam dormire isto posito s̄clusio. **Undecima**
est ista ad hoc q: copulatiua affirmatiua significans ex p̄po-
sitione suarum pncipalium cathegoricaz sit cōcedēda req-
r̄ & sufficit quālibet illaruz partū esse cōcedēda: vt de^o
est & homo est animal. **Ex** qua sequit̄ duodecima q: ad
hoc q: copulatiua affirmatiua sic significans sit negāda suf-
ficat̄ alteram illaruz partū esse negāda: vt deus est & hō
est asinus. **Ex** p̄dictis ergo p3 q: ista p̄na nō v3. a. p̄pō
copulatiua est vera p̄llis scita credita vel cōcedēda igitur
altera pars sic se h3. q: forte nō h3 aliquā cathegoricā par-
tem eius vt p̄mitus dicebatur: & dato q: haberet non v3
arg^m. q: illa forte nō significat ex p̄pōne suaz partū: sed
bene sequit̄. a. p̄pō copulatiua affirmatiua significans ex
p̄positione suaz partū pncipalium vera p̄llis cōcedē-
da vel negāda igit̄ quēlibz suaruz partū est h̄mōi. **Et**
sequit̄ a. p̄pō copulatiue significans p̄esse ex p̄pōne suarū
partū pncipalium est falsa impossibilis vel negāda igitur
aliqua suaruz partū pncipalium est h̄mōi. **De** negati-
uis aut̄ non ex p̄cedit̄ regulas declarare q: vera est vel falsa
possibilis impossibilis necessaria vel cōtingēs scita credita v̄l
dubia cōcedēda vel negāda per p̄parationē ad copulati-
nam affirmatiuā ita q: p̄batio copulatiue negatiue depen-
det ex p̄batione affirmatiue.

Post has regulas sequunt̄ due alie disputan-
de p̄ma est ista a copulatiua significā-
te iuxta p̄positionē suarum partū ad alterā p̄tes est arg^m
formale q: bñ sequit̄ tu es & tu disputas igit̄ tu disputas
& sequit̄ et q: tu es. **Et** dī a copulatiua significāte iuxta cō-
positionē. p̄pter rōnez superius posita: q: vbi copulatiua
significat̄ & nō ex p̄positiōe partū non op3 tales p̄naz va-
lere: dato. n. q: ista copulatiua tu es hō & tu es asin^o signi-
ficaret adēq̄te te esse hoiem & te esse animal significantibus
partibus nō consueto non valeret arg^m illud tu es homo
tu es asinus igitur tu es asinus quia antecedēs esset veruz
& consequens impossibile.

Contra istam regulā arguit̄ q: non sequit̄ nō tu
es homo & tu es asinus igit̄ tu es asin^o?
& h̄ arg^m per regulā igit̄ regula falsa p̄na t3 cum minor q:
p̄na est impossibile & asis est verū cum sūū opp^m est falsuz
v3 tu es hō & tu es asinus. **Secūdo** arg^m sic ista p̄na non
v3. aliquātū videt̄ for. & tñ videt̄ pla. igit̄ tñ videt̄ plato:
& h̄ arg^m per regulā igit̄ regula falsa. t3 tñ cum minor &
maior arg^m. ponēdo q: for. videat̄ pedale & pla. similit̄. isto
posito p3 q: aliquātū videt̄ for. & tñ videt̄ pla. q: pedale
videt̄ for. & tñ videt̄ pla. & sic. asis istius p̄ne est v̄z p3 q:
p̄na sit falsum patz q: aliud videt̄ a pla. igit̄ non tñ videt̄
pla. t3 p̄na a cā veritatis ad p̄positionē habentē illā cā3. &
as̄ p3. q: for. videt̄. v3 vnū pedale per casum. **Ter-
tio** arg^m sic ista p̄na nō v3. aliqd̄ animal est & si tu es illud tu
es asinus igit̄ si tu es illud tu es asinus: & h̄ arguit̄ per re-
gulam igitur regula falsa. tenet cōsequētia cū minor & ar-
guit̄ maior: istius p̄ne antecedens est verum & p̄sequens
falsum vel in intelligibile. igit̄ &c. q: antecedens sit verum
p3. quia hoc est demonstrādo asinū & si tu es illud tu es
asinus. & hoc est animal igit̄ animal ē & si tu es illud tu es
asinus. p3 consequentia ab inferiori &c. sed q: p̄sequens sit
in intelligibile vel falsum p̄bat: q: vel si illud stat relatiue
vel demonstratiue si demonstratiue nō est scōda pars co-
pulatiue nec secum conuertibilis: si relatiue p̄natur ante
& per p̄sequēs in intelligibile sumit̄ & si sumit̄ intelligibilē
hoc nō erit nisi impossibilē significādo. v3. q: si tu es aliquod
animal tu es asin^o que p̄dictiōalis impossibilis est.

Pro solutione oium istoz argumētoꝝ dī
 co q̄ illud allegatū non est
 regula nisi sic itelligatur: q̄ a copulatiua affirmatiua signifi
 cante ex cōpositione suarum partiuꝝ ad quālibz suaz par
 tum similitudo vel puerubilitas vꝝ arg^m. per hoc q̄ dicitur
 affirmatiua soluit p̄mū ar^m. q̄ ibi negatiue arg^m Quia r̄o
 dī similitū ostendit q̄ a copulatiua ad alteram suā partem
 formaliter p̄clusam non pōt valere ar^m. q̄ in tali argumē
 to nunq̄ p̄cludit aliqua pars copulatiue sed bene similis
 illi. ¶ Per hoc autē q̄ dicit vel puerubilitam soluit 2^m a 3^m
 arg^m. vnde in sc̄do argumēto cū dī aliquātuz videt for. a
 tū videt pla. quō in ante sumat lītū. exclusiue vel noial/
 ter: si exclusiue p̄cedo p̄nam nego añs. a sic non sequitur
 pedale for. videt a pedale videt pla. igit aliquātuz videt
 for. a tū videt pla. si vero nominalr sumat lītū in ante
 quero quō sumit in p̄nte: an exclusiue v̄l nominalr: si ex
 clusiue nō vꝝ arg^m nec arg^m per regulam cū illa non sit se/
 cūda ps copulatiue nec secuz puerubilitis: si nominalr tūc
 iterum p̄na nō vꝝ. q̄ in intelligibilī sumit: p̄pterea ex illa
 copulatiua nō d̄z p̄cludi illa pars sc̄da nec sibi similis s̄z se/
 cum puerubilitis a hoc sufficit sic dicendo tū quātuz videt
 for. videt pla. ¶ Ex istō habetur r̄sio tertij argumenti si
 illud tenetur demonstratiue arg^m est bonū. si vero rela/
 tiue non vꝝ arg^m sed debet p̄cludi vnum sc̄cū cōuertibile
 vꝝ. igit si tu es animal risibile tu es asinus. a sic appet quare
 non valent iste p̄ntē aliquis homo est a quilibet homo est
 iste igit quilibet homo est ille aliq̄s homo currit a tu non
 es ille igit tu non es ille: p̄pter cām dictas sed ex p̄ma seq
 tur q̄ aliquis homo quilibet homo est: a ex sc̄da sequit q̄
 tu aliquis hō currens nō es. ¶ Unde est notādū q̄ copu
 latuarum affirmatiuar: quedā inferūt similes de p̄pōn/
 bus trāspōsitis quedaz vero nō. Exemplū p̄mī. sequit. n.
 for. currit a pla. disputat igitur pla. disputat a for. currit.
 Exemplū sc̄dū omnis hō est aial a ecōtra. ¶ Dico ergo
 q̄ a copulatiua affirmatiua que nō cōuertit̄ cum simili de
 trāspōsitis p̄pōnibus nō ad quālibz suarum partiuꝝ vel
 p̄similiuz tꝝ argumētū. similr a copulatiua affirmatiua cu
 ius vna pars est pars assumpta in intelligibilis ad aliā par
 tem vel cōsimilē non vꝝ argumētuz a per hoc est respō
 sum ad omnes obiectiones.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. ista p̄na nō vꝝ
 tu non es capra neq̄ tu es asin⁹ igit
 tu es asinus. a h̄ arguit per regulam igit regula falsa. pꝝ
 p̄na cum minori: q̄ ista tu non es asin⁹ neq̄ es capra est p
 positio a nō cathe^{ca} vt pꝝ igit. p̄pōthetica: a non cōdictio/
 nalis neq̄ disunctiua vt videt igit copulatiua: a nō nega
 tiua q̄ non negat nota copulandi igit affirmatiua cui⁹ vna
 pars est li tu non es asinus: sed iam p̄batur maior: ista p̄na
 non vꝝ. q̄ p̄ns est impossibīle vt pꝝ a antecēdēs est necessa
 rium q̄ p̄uertitur cum necessario. vꝝ tu nō es capra a tu
 non es asinus. ¶ Sc̄do arguit sic ista p̄na non vꝝ. a. est a
 tu es asinus igit tu es asin⁹. a h̄ arguit per regulā igit a c.
 p̄na pꝝ cum minori a maior arg^m. p̄nēdo q̄. a. sit illud cō
 plexum a tu es asin⁹. c̄t tunc pꝝ q̄. a. est a tu es asinus: q̄
 a tu est asinus est a. igitur. añs est veruz a p̄ns est imposs
 bile vt pꝝ. ¶ Tertio arguit sic. ista p̄na non vꝝ. omnis hō
 est animal a ecōtra igit omne animal est hō. a h̄ arg^m per re/
 gulam igit regula falsa. p̄na pꝝ cum minori a maior arg^m:
 q̄ istius p̄ntē añs est veruz a p̄ns falsum: q̄ p̄ns sit falsuz
 pꝝ. sed q̄ añs sit veruz p̄bat sic. iste homo est animal a ecō
 uerso. a iste homo est animal a ecōuerso. a sic de singulari
 isti sunt omnes hoies igit omnis homo est aial a ecōtra:
 pꝝ a singularibz sufficēter enumeratis cum debito medio
 ad v̄lēm. Sc̄do sic homo est animal a ecōuerso a nō ē ho/
 mo quin illud sit animal a ecōuerso igit omnis hō est animal
 a ecōuerso. pꝝ p̄na ab exponētibus ad expositas. Ter
 tio arguit sic. eius dī: totum est falsuz vꝝ. nō omnis ho/
 mo est animal a ecōuerso q̄ significat q̄ aliqd q̄ est hō non
 est animal a aliqd animal nō est homo.

Ad primum istozum. dī negando istaz cōse
 quentiā. tu non es capra nec tu
 es asinus igit tu es asinus. nec arguit a copulatiua ad al

teram eius cathegoricam p̄ncipales. q̄ illa copulatiua nō
 habet nisi vnam cathe^{ca} p̄ncipalem a caret nota copula
 tiua: sed si ad alteram partēz implicite vellet quis argue
 re debz istam concludere: tu non es asin⁹: que implicite ē
 sc̄da pars illius. similr hec tu nō es homo nec asin⁹ est co
 pulatiua affirmatiua a tū non h̄z sc̄dam cathe^{ca} p̄ncipa
 lem sed bene partē illius: p̄pterea non d̄z p̄cludi ergo tu
 es asinus sed bene d̄z p̄cludi p̄positio similis sc̄dē parti i
 plicite que est ista tu non es asinus. ¶ Ex quo sequitur q̄
 hec p̄positio est falsa. a. p̄pō non est vera nec cōcedenda.
 dato q̄. a. sit ista de⁹ est subordinet hūc false. a. p̄positio
 non est vera a idēz. a. nō est p̄cedendū: a si dī q̄ sumū cō
 tradictorium nō est falsuz. vꝝ. a. p̄positio est v̄a a nō conce
 denda. dico q̄ illud nō est sumū d̄dictoriū cū sit cathe^{ca} de
 copulato extremo a altera sit copulatiua s̄z d̄dictoriū illi⁹
 d̄z dari per negationē p̄positam totū. q̄are a c. ¶ Ad 2^m
 duplr r̄ideri pōt. p̄mo p̄cedendo istam p̄nam. a. est a tu
 es asinus igit tu es asinus: sed dicēdo añs esse impossibīle. a
 iterum negādo istam p̄nam. a. est hoc p̄pletuz a tu es asi
 nus igitur. a. est a tu es asinus q̄ in ante stat li a mālier sup
 in p̄nte cōsignificatiue. ¶ S̄z hec r̄sio statim tolleret sup
 positionē mālem istius deus est deus est. dicēdo q̄ li de⁹
 est non pōt mālier supponere nisi cum determinatiōe si/
 gnī mālitatis. a sic multe p̄clusiones cōiter concessē debe
 rent negari. ¶ Id̄: p̄pterea aliter r̄ideretur petendo in p̄na
 ista quō stat li a in ante: an sincathe^{ca} vel mālier si mate
 rialiter: p̄na non vꝝ. nec arguit a copulatiua ad alterā par
 tem cui⁹ añs sit tunc vna cathe^{ca} de extremis materialiter
 sumptis: si li a tenetur sincathegorematicē sic p̄cedit p̄na
 a negatur añs: a ad p̄bationē negatur ista p̄na. a. est illud
 cōplexum a c. igitur. a. est a tu es asinus p̄pter cām supe
 rius dictam. tenendo igit notaz copulandi aliquādo māli
 ter vt dictuz est. concedit hec p̄positio. a. est necessariū a
 tu es asinus. dato q̄. a. sit ista deus est a tu es asinus. seq
 tur enim. a. est deus ē a tu es asinus a deus est est aliqd
 necessariuz igit. a. est necessariū a tu es asinus. ¶ Ad ter
 tium respondet p̄cedēdo istā p̄nam omnis homo est aial
 a econuerso igit omne aial est homo: nego añs: a ad p̄i
 nam p̄bationē eius: nego p̄nam: nec arguit a singulari
 bus ad v̄lēm. cui⁹ ipm p̄ns sit vna copulatiua nulli⁹ quāti
 tatis subordinata hūc mentali omnis hō est animal a cō
 animal est homo. ¶ Ad sc̄dam p̄bationē cōsimilr r̄ideri
 pōt negando illam: nec arguit ab exponētibus ad expo
 sitam cum p̄ns non sit p̄positio exponibilis: q̄ p̄pōthetica
 copulatiua. verum tū ego nego istam minozē r̄p̄bil est ho
 mo qn illud sit aial a econuerso q̄ sc̄da pars significat q̄
 nullum est animal qn illud sit homo quod est falsuz. ¶ Ad
 tertiam confirmationē p̄cedo q̄ illud est sumū d̄dictoriū
 a est verum: nō omnis hō est animal a ecōuerso. q̄ signifi
 cat q̄ non est ita q̄ omnis homo est animal a econuerso: a
 ex ipō nō sequit q̄ aliquid q̄ est homo non sit aial a ecō
 uerso. q̄ p̄ma copulatiua est negatiua a sc̄da affirmatiua.
 Et si dī q̄ negō p̄posita facit equipollere suo contradicto
 rio verum est in p̄positionibus quātis cathegoricis vbi
 negatio non negaret nisi cathe^{ca} illam sed modo in p̄po
 sito li non negat totum sequens sicut etiā in ista nō aliquid
 est a tu es asinus. ¶ Ex his sequit q̄ immediatuz a forma
 le d̄dictoriū copulatiue affirmatiue est copulatiua nega
 tiua a non disunctiua facta de partibus d̄dictorijs copula
 tiue: q̄ sanius est dicere q̄ affirmatio d̄dicit negatiōi q̄
 affirmatio d̄dicit affirmatiōi: saltem immediate a formalr
 ter in d̄ pꝝ q̄ iste sunt affirmatiue. aliquid est a tu es asin⁹
 nihil est vel tu non es asinus. igitur nō ita p̄p̄ie debēt cō/
 tradicere sicut iste aliquid est a tu non es asin⁹ nō aliquid
 est a tu non es asinus. pꝝ. n. q̄ iste due cathe^{ca} adinuicem
 conuertuntur. hō est risibile est: a tū hec hō ē immediate
 a formalr d̄dictoriat illi: nō hō est a nō isti: risibile: est ita
 in p̄posito iste due adinuicē p̄uertunt: nō aliqd est a tu es
 asin⁹ nihil est vel tu nō es asin⁹ a p̄ma immediate a for
 malr opponit copulatiue affirmatiue a nō sc̄da.

Ex predictis sequuntur alique p̄clusiones. p̄i
 ma est ista: aliqua p̄positio est

necessaria simpliciter que fiet impossibilis simpliciter sine noua impone sui aut sui significati: p3 de secunda parte istius copulatiue homo est animal et e converso. supposito qd pme parti crassina die addet signum vniuersale: ipsa. n. hodie significat pmo animal esse hominem et hoc est necessarium sed cras significabit omne animal esse hominem et hoc est impossibile. vnde h3 pme parti istius copulatiue addat signum vniuersale non tñ fit impositio de nouo in scda parte istius copulatiue vel in suo significato sicut nec in prima: sed qd ipsa dependens est relinquit pmo adequatum significatum et aliud acquirit. **C** Secunda conclusio aliqua ppositio est impositibilis simpliciter que fiet necessaria simpliciter sine noua impone sui aut sui significati p3 sic dicendo vel scribendo ois homo est animal et e converso dato qd cras corrumpatur signum vniuersale. hec. n. significat omne animal esse hominem qd est impossibile et crassina die significabit animal esse hominem qd est necessarium. **C** Tertia conclusio est ista. alique due ppositiones sunt vere et possibiles et tamen non possunt simul stare nec copossibiles sunt: p3 de ista: omnis homo est animal et de scda parte illius copulatiue homo est animal et e converso. qd ex ipsis non pot fieri copulatiua possibilibus: stat. n. illa scda pars copulatiue adiuncta illi vniuersali mutaret significatum: et non est dicendum qd illa tunc non esset eadem ppositio: qd fiat argm descriptio et patz qd eadem ppositio semp manet qd eadem scripta: sed si aliq variatio fit ex parte significati illa est precise in signo vli. **C** Quarta conclusio aliquarum ppositionum significata stat simul et sunt copossibilia tamen ille non stant simul neqz sunt copossibiles ad illu intellectuz qd ex eis non pot fieri copulatiua possibilis: p3 ista conclusio in casu pot. **C** Quinta conclusio est ista. alique due ppones simpliciter conuertunt et tamen crassina die vna est vera et necessaria et reliqua falsa et impossibilis sine noua impone ipsaruz. p3 hec conclusio et assigno istam copulatiuam homo est animal et e converso. p3 qd pma pars et scda adinuicem conuertunt: et rone significati et rone subordinatiōis et tamen crassina die pma pars est vera et necessaria et scda falsa et impossibilis. dato qd ipsi pme parti addet signum vli affirmatiuū. **C** Sexta conclusio est ista aliqua est ppositio affirmatiua que crassina die erit negatiua sine noua impone sui vel sui significati et sine additione alicuius ad ipam. p3 de scda parte istius copulatiue. homo est animal et e converso. dato qd cras addat signum vniuersale negam pme parti dicēdo nullus homo est animal et e converso. **C** Et e contra et dicit qd aliqua est ppo negatiua que fiet affirmatiua sine remotione alicuius ab ipsa. p3 de scda parte istius copulatiue nullus homo est animal et e converso dato qd cras remoueat signum vli. **C** Septima conclusio aliqua est ppositio cathetice que fiet hypothetica sine remotione alicuius ad ipaz. p3 de scda parte istius copulatiue: homo est animal et e converso. dato qd cras addat pme parti totuz hoc for. currit et homo est animal et e converso. tunc et e converso. erit vna copulatiua que subordinat illi mentali homo est animal et for. currit. **C** E contra et dicitur qd aliqua est ppositio hypothetica que fiet cathetice sine remotione alicuius ab ipsa p3 de tertia parte istius copulatiue for. currit et homo est animal et e converso. supposito qd cras corrumpatur pma cathetice cum pma punctione: infinite alie conclusiones sequuntur ex hac pone. v3. qd illa est copulatiua omnis homo est animal et e converso et scda pars est cathetice affirmatiua et omnes iste conclusiones sunt vere et necessarie que fundantur in ppositionibus dependentibus significata mutantibus a mutatione facta in propone a qua dependent. quare etc.

Amplius

sequit altera regula declaranda que est ista a parte copulatiue affirmatiue vel negatiue significantis iuxta compositiones suo: si terminorum ad ipam copulatiuam non v3 argm qd non sequit tu es homo ergo tu es homo et tu es asinus nec sequit tu es homo ergo non tu es homo et tu sedes qd ans est veru et sequens falsum dato qd sedes pponendo suu contra dictorium. **C** Contra istam regulam arguit sic. ista pna est

bona tu es homo ergo tu es homo et tu es asial et b argf ptra regulam ergo regula falsa pna p3 cum minor et maior: pbatur qd opposituz sequentis repugnat antecedenti. **C** Secundo arguit sic. ista pna est bona tu es asinus ergo tu es asinus et tu curris et b arguit ptra regulam ergo regula falsa p3 pna cum minor et maior argf. qd pna est vna copulatiua cuius quilibet pars sequit ex ante igitur tota copulatiua. sequit etc. **C** Tertio argf sic. sequit tu es risibilis ergo tu es homo et tu es risibilis et b arguitur ptra regulam igitur etc. pna t3 cum minor et maior: p3. qd opposituz sequentis repugnat anti: et ex alio qd quilibet pars illius copulatiue sequit ex illa cathetice. **C** Pro declaratione regule et solutione argumentoz est notandum qd copulatiuarum quedaz sunt de partibz quaruz vna antecedit ad reliquas quedaz vero sunt de partibz quaruz nulla antecedit ad reliquam intelligendo antecedere p antecedere in bona pna. **E**xemplu pmi tu es albus et tu es coloratus: certuz est qd li tu es albus antecedit ad ista tu es coloratus in bona pna. **E**xemplu secudi for. currit et pla. disputat manifestuz est qd nulla istarum antecedit ad reliqua in bona pna qd non sequitur for. currit ergo pla. disputat nec e contra. **C** Dico g qd si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua cui vna pars antecedit ad reliqua arguendo ab illa parte que antecedit ad ipam copulatiua est bonum argm: qd tunc ipsius copulatiue quilibet pars est sequens ad illaz partes: sed si fuerit copulatiua cuius nulla pars antecedit ad reliqua ab illa parte ipsius copulatiue vel cōsimili ad ipaz copulatiua significati precise iuxta ppositione suorum terminorum: non est bonum argm et ista est intentio regule. **C** Ex his vere infero aliqua cor. pimum est si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua de duabus partibz affirmatiuis cuius vna sit inferior ad reliqua rone termini vel terminoz: arguere ab illa parte inferiori ad totaz copulatiua est bonu argm. vnde bene sequit antepz est albus ergo asinus est alb et est coloratus: tu es homo ergo tu es homo et tu es animal et illud itendit pmo argm. **C** Secdm cor. est istud qd si fuerit aliqua copulatiua facta ex vna parte impossibili solū vel pluribz et alia possibili arguere a parte impossibili ad tota copulatiua est bonum argm. vñ bene sequit: tu es asinus ergo tu es asinus et tu curris et hoc intendebat fin argm. **C** Tertio cor. est istud si fuerit copulatiua affirmatiua facta de partibz conuertibilibus precise et per se intelligibilibz a qualibz istaz ad ipaz copulatiua est bonu argm. vñ bene sequitur tu es homo ergo tu es homo et tu es risibilis et hoc intendebat argm tertuz. **C** Quartuz cor. si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua facta ex necessario et contingenti arguere a parte contingenti ad ipam copulatiua est bonu argm: qd bene sequit tu curris ergo tu curris et deus est. **C** Ex qb sequit a parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiua non v3 argm nisi per se ista fuerit impossibilis: qd bene sequit tu es asinus igitur non tu es asinus et tu curris: sed non sequit for. currit ergo non for. currit et pla. currit. et sic de alijs oibz. **C** Et si dicatur ab vna parte disunctiue ad disunctiua vlt v3 argm s3 eadem disunctiua conuertit cū vna copulatiua negatiua igitur ab vna parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiua vniuersaliter est bonu argm: dicit qd pna non v3 sed solū sequitur qd ab vna parte disunctiue ad copulatiua negatiua conuertibilez cū tali disunctiua saltem affirmatiua v3 argm generalr. ppterea bene v3 pna tu non curris igitur non tu curris et tu disputas sicut tu non disputas ergo non tu curris et tu disputas et huius causa est qd ex quolibz istoz antecedentiuz sequit disunctiua conuertibilez cū copulatiua pdicta.

De disunctiua.

Secunda nota hypothetice constitutiua est nota disunctionis sequens copulationem aliquam declaranda que nota dupli sumit. v3. disunctiua et disunctiue: disunctiua cum solū modo terminos cōtingit disunctiue vero cum cathetice vni. **E**xempluz pmi tu es homo vel asinus. **E**xemplu secudi tu es homo vel tu es asinus. **C** Nota disunctionis disunctiua sumpta dupli sumit disiectiue et collectiue disiectiue quando a qualibet parte ipsius

disiuncti ad ipsum & ex ipso ad disiunctas; de consimilibus
 terminis est bonus argumentum: verbi gratia sequitur: tu es
 homo igitur tu es homo vel asinus: & sequitur: tu es pla. cur-
 rit igitur: tu es pla. currit vel tu es asinus. ergo quod sic sequitur. pro-
 pterea in quolibet istorum disiunctio in se vel disiunctio di-
 uisive tenetur: Tenet autem collectivae quando ex binodi disiu-
 ctio non sequitur disiunctiva de consimilibus terminis: vel ex
 qualibet parte disiuncti ipsi disiunctum. verbi gratia. non
 sequitur. ego differo a te ergo ego differo a te vel a me cuius
 antecedens sit verum & consequens falsum: quod ex ipso sequi-
 tur quod ego non sum tu vel ego: quod est falsum. sicut non se-
 quitur. tu scis regem vel nullum regem sedere igitur tu scis re-
 gem sedere vel scis nullum regem sedere. quod antecedens
 est verum ut patet effectibiliter probando & prius falsum: quod tu du-
 bitas quodlibet illorum: scilicet: quod dicitur: quod igitur binodi forme
 non valent propterea in quolibet istorum disiunctio tenet
 disiunctio collectivae. **¶** Ut autem sciat quando nota disiun-
 ctiois disiunctiva tenet divisiue teneat & quando collectivae
 pono breuem regulam quod scilicet disiunctio stat divisiue nisi
 supra ipsam cadat determinatio confusa vel demonstrativa
¶ Exempla primi pro disiunctioe distributiva & confusa tunc po-
 sita sunt. **¶** Exemplum secundum patet in ista propositione iste homo vel
 asinus est asinus: volendo quod iste determinet totum disiu-
 ctum & demonstret hominem. patet quod ista est falsa & si sic non
 sequitur: iste asinus est asinus ergo iste homo vel asinus
 est asinus & quod hec in multis passibus tacta sunt & precipue
 in prima parte: deo in ipsis, nolo diutius immorari. Sed
 venio ad notam disiunctiois disiunctive tenet disiunctiva
 formantez cuius sit hec descriptio. **¶** Propositio disiun-
 ctiva est illa in qua explicite vel implicite plures catholice par-
 tes principales ipsius per notas disiungendi adinvenit: puen-
 guntur. **¶** Exemplum tu es homo vel tu es asinus: partem
 le huius descriptionis declarant eo modo quo declarate
 sunt in descriptione copulativae. De disiunctivis est sciendum
 quod ipsarum quedam sunt affirmative quedam negativae.
¶ Affirmative sunt ille in quibus nota implicite vel explicite
 te affirmat: negativae sunt ille in quibus nota negat. **¶** Exem-
 plum primi tu es homo vel tu es asinus. **¶** Exemplum secun-
 dum non tu curris vel tu moveris tu es asinus non vel tu es
 homo. **¶** Ex quo sequitur quod disiunctiva dicitur & oppo-
 nitur primo disiunctive & non copulativae. unde traditio-
 rium istius immediatum tu es homo vel tu es asinus est
 istud: non tu es homo vel tu es asinus vel tu es asinus est
 istud: non tu es homo vel tu es asinus. **¶** Et ut
 hec magis clarius innotescat pono quasdam regulas quod ar-
 guens & respondens poterunt disputare. **¶** Prima est ista
 quod ad necessitate disiunctive affirmative significantis iuxta
 propositiones suorum terminorum sufficit veritas unius par-
 tis principalis. patet de ista tu es homo vel tu es asinus.
¶ Secunda regula ad falsitatem talis requiritur falsitas
 utriusque partis principalis exemplum tu es capra vel tu cur-
 ris. **¶** Tertia regula est ista ad necessitatem disiunctive af-
 firmative significantis iuxta propositiones suarum partium
 principalium sufficit alteram partem principalem esse necessa-
 riam vel unam alteri repugnare aut suum dictionem me-
 diatum contradictionem implicare. **¶** Exemplum primi tu
 curris vel tu es asinus. **¶** Exemplum secundum rex sedet vel
 nullus rex sedet. **¶** Exemplum tertium tu es coloratus vel tu
 non es albus: certum est quod binodi disiunctive nulla pars est
 necessaria nec una alteri repugnat & tamen necessaria est:
 quod suum mediatum dictionem implicat contradictionem. ut
 tu non es coloratus & tu es albus. **¶** Eodem modo dica-
 tur de istis quod sunt necessarie: tu non es albus vel tu es: tu
 non curris vel tu moveris: tu non es homo vel tu es ani-
 mal & vel quilibet disiunctio de partibus contingens
 in partibus se habentibus sicut inferius & superius negato in-
 ferio: cum affirmatioe superioris. **¶** Quarta regula ad
 contingens disiunctive requiritur qualis partes esse contingen-
 tem sine ipsarum repugnancia & dictionem mediatum dictionem
 nis implicatione. **¶** Exemplum tu es homo vel tu es al-
 bus. **¶** Quinta regula est ista ad possibilitatem disiunctive affir-

mativae significantis iuxta propositiones suorum terminorum: su-
 ficit possibilitas alterius partis. **¶** Exemplum tu es asinus vel
 tu curris. **¶** Sexta regula ad impossibilitatem talis disiuncti-
 ve requiritur impossibilitas utriusque partis. **¶** Exemplum ut tu es
 equus vel tu es capra. **¶** Septima regula est ista. ad hoc
 quod disiunctiva sciatur significans ex propositione suarum partium
 sufficit unam partem sciri sciendo disiunctivam significare ade-
 quate iuxta propositiones talium partium. **¶** Exemplum tu es
 homo vel tu non curris. Si enim scires unam partem disiun-
 ctive non sciendo ipsam principalem significare ex propositione
 illius partis non expediret te scire illam disiunctivam.
¶ Octava regula ad hoc quod disiunctiva sciat esse vera &c.
 sufficit scire alteram partem esse veram: sciendo disiunctivam si-
 gnificare ex propositione talium partium exemplum dictum est.
¶ Nonna regula ad credulitatem disiunctive significantis
 affirmativae iuxta propositiones suarum partium principalium suffi-
 cit aliqua istarum credere credendo disiunctivam significare
 ex propositione suarum partium: ut tu es asinus vel dies indicij
 erit. **¶** Decima regula est ista ad hoc quod disiunctiva affir-
 mativa significans ex propositione suarum partium sit procedenda affir-
 mativa alteram partem esse procedendam ut deus est vel tu es asi-
 nus. **¶** Undecima regula ad hoc quod binodi disiunctiva sit
 neganda: requiritur qualibet parte principalis esse neganda:
 ut tu curris vel tu volas. **¶** Duodecima regula est ista ad
 hoc quod talis disiunctiva sit dubitanda requiritur quod quilibet
 pars sit dubitanda sine repugnancia ipsarum & dictionem me-
 diatum dictionem implicatione: ut rex sedet vel papa dormit.
¶ Contra unum superius dictum arguitur proban-
 do quod disiunctiva facta ex dictionem prim-
 gentibus non sit necessaria sed contingens: & assigno istam disiu-
 ctivam: tu es vel tu non es que sit. a. & pars prima vera sit
 b. tunc arguitur sic. a. propositio non est magis vera quam b. sed b.
 est propositio contingens & non necessaria ergo a. propositio est contin-
 gens & non necessaria. **¶** Nota cum minor & maioribus pro-
 omne significatum ipsius. a. est significatum ipsius. b. & econ-
 tra & utraque istarum est vera igitur tam vera precise est. a. quam
 verum est. b. & e contra. **¶** Nota patet cum minor & maioribus pro-
 bo: te esse est significatum. a. & te esse est omne significatum. b.
 igitur omne significatum. a. est omne significatum. b. & econ-
 tra nota patet cum maior & minoribus probo. a. significat ad equa-
 te te esse vel non esse sed quicquid & qualitercumque est te esse
 vel te non esse est te esse igitur omne significatum. a. est signifi-
 catum. b. & e contra quod erat probandum. **¶** Secundo arguitur sic.
 omnis veritas. b. est veritas contingens igitur & veritas ipsius
 a. & cum veritas non distinguitur a propositione vera sequitur. a. est
 contingens: nota bona cum minoribus & maioribus probo. prima pars
 est vera & secunda falsa igitur nihil facit ad veritatem. a. nota patet a
 simili. **¶** Nam si aliquid esset album cuius una pars esset al-
 ba & alia esset nigra nigra non preterit ad denotum esse albi
 ut patet igitur per idem in proposito. **¶** Tertio arguitur sic da-
 to quod secunda pars esset vera significando ad equa te esse album
 tunc. a. esset propositio contingens per dicta in regula igitur. a.
 multo fortius iam est contingens: nota patet quod secunda pars tunc est
 vera que modo est falsa. **¶** Quarto sic dato quod illa tu non
 es esset disiunctiva hinc vere antequam erit ipsa nihil face-
 ret ad veritatem vel necessitates ipsius & hoc propter falsita-
 tem eius sed iam est eque falsa sicut tunc esset igitur nec iam
 facit ad necessitates. a. & si sic. a. non est necessarium. **¶** Qui-
 nto arguitur sic. veritas. b. non est sufficiens causa necessitatis
 ipsius. a. eo quod nihil denominat ultra gradus proprium. nec
 veritas. b. cum parte falsa quod verus & falsum magis rece-
 dunt a vero quam verus per se & per prius a necessitate: & si sic
 a. non est necessarium. **¶** Sexto arguitur sic. nulla pars. a. est
 per se sufficiens causa necessitatis nec ambe sine disiunctio-
 ne vel patet disiunctio posterior: est ipsius disiunctio & min-
 ens igitur nec disiunctio cum illis partibus est causa necessitatis.
 a. patet nota quod omnia propter disiunctionem tunc sunt causa veritatis con-
 tingentis si ergo tunc contingens sit disiunctio sicut aliqua il-
 larum vel magis si ita disiunctio aliquid preterit causa veritatis disiu-
 ctive hoc solum erit veritatis contingens & non necessarium
¶ Septimo arguitur sic: te esse vel te non esse est contingens
 & a. propositio sic ad equa significat igitur. a. est contingens. nota patet

cum minor & maiorem pbo. q: te esse est contingens sed quicquid vel qualitercumq; est te esse vel te non esse est te esse: q: te esse nō est nec potest esse aliqd vel aliquo modo igitur te esse vel te non esse est contingens. Ad hoc respon- deo: pcedo vt plus q; distinctiva affirmativa facta ex cō- tradictio: hīs nec necessaria. Et tunc ad p̄mum admisso casu pcedo q; a. non est magis veruz q; b. nec e contra: nec mi- nus: q: vna ppositio non est verior: altera. Si. n. aliqua ppositio esset verior: altera: tūc quelibet ppositio vera eēt latitudinarie vera: & sic sequit̄ q; aliqua latitudo veritatis subito deperderet & non successine gradualiter qd est fal- sum. & pbat̄ consequentia. q: ista ppositio nunc est ve- ra h̄ instans est demonstrato instanti presenti & nunq; post hoc erit vera igit̄ subito deperdet totalis eius veritas & ista est latitudinaria per falsigrassuz igit̄. dico igitur q; vna ppositio nō est magis vera q; alia nec magis falsa nec ma- gis possibilis nec magis impossibilis nec magis necessaria: nec magis contingens sed veritas falsitas possibilitas & ipof- sibilitas cōsistunt in indivisibilī sic rectitudo & alie ē latitu- dines. Sicut. n. nō dicit̄ q; vnus pater sit magis pater q; alius aut nullū equale magis equale q; aliud sic & nullum verum & necessarius nō est magis verum vel necessarius q; aliud. Ad argumentū dicit̄ negando istam psequen- tiam. a. est eque verum p̄tē sicut. b. & e contra & b. est ve- rum contingens igitur. a. est verum contingens: sicut nō sequi- tur. a. linea est p̄tē eque recta sicut. b. & e contra & b. est linea recta pedalis igit̄. a. est linea recta pedalis. p̄ q; ante cedens est verū & p̄tē falsum dato q; b. sit linea recta pe- dalis & a. semipedalis. Ad scdm argumentū respōde- tur negando q; omnis veritas. a. sit veritas. b. & e contra siue distinguatur veritas a ppositione vera siue nō: si non distinguitur. p̄ q; veritas. a. non est veritas. b. nec e contra q: illa cathe^a non est illa disunctiva. Si autem veritas sit accidens saper addituz iteruz veritas. a. nō est veritas. b. q: veritas. a. est veritas disunctiva: & veritas necessaria s; veritas. b. est veritas cathe^a & veritas contingens. Et tunc ad rōnem p̄ma pars. a. est vera & scda falsa igit̄ scda pars p̄ncipalis nihil p̄fert ad veritatem ipsius. a. nego p̄tam: & tunc ad similitudinē: dico q; nō est similitudo q: nigredo nō potest esse pars albi nec albedinis: sed falsitas potest esse pars veritatis sicut in pposito & veritas pōt esse pars fal- sitatis sicut illa copulativa tu es homo & tu es asinus: ne- cessitas ē potest esse pars contingente & contingente pars ne- cessitatis similī: possibilitas pōt esse pars impossibilitatis & e contra: & sic p̄ q; argumentū nō p̄cedit. Ad tertium argumentū pcedo q; si scda pars esset vera sic significan- do vt dictum est tunc. a. esset ppositio cōtingens. Ex quo non sequit̄ q; iam sic debeat esse: q: licz tunc esset vera nō p̄traderet ipsi. b. sed iam non obstante q; ipsa sit falsa ipa p̄tradicit. b. & ideo ipsa & a. mediāte disunctione integrat veram necessitatez logicalem. Ad quartū dicit̄ pceden- do q; si scda pars. a. esset distincta illius antep̄s erit q; ni- hil faceret ad veritatē illius disunctive non rōne falsitatis: sed p̄pter nō repugnare sibi: q: ergo iam p̄ma parti. a. p̄- dictione repugnat ideo facit ad necessitatez & tunc nō face- ret ad necessitatez alterius. Ex quo sequit̄ q; ista p̄se- quentia nō v3. Si. b. disungeret̄ vni vero contingenti. s. im- pertinenti non fiet ppositio necessaria disunctiva igitur nec quādo disungit̄ ppositioi false: q: quādo disungit̄ talive- ro non disungeret̄ suo p̄dictione: sed quādo disungit̄ se/ cunde parti. a. disungit̄ suo p̄dictione: conferenti ad ne- cessitatez disunctive. Ad quintū dicit̄ p̄cedendo ma- iorem q; veritas. b. nō est sufficiens causa p̄ necessitate. a. nec. b. cum scda parte p̄tē nihil aliud intelligendo sed. b. cum scda parte & disunctioe integrat necessitate. a. logica- lem. Et ad impobationez dicit̄ negando q; verum & falsum magis recedant a vero q; verum per se q: nulluz verum recedit a vero. Ad sextum respōdet̄ q; arḡ actus ille sine disunctio non est magis ens q; aliqd illoruz quozuz est actus: in d minus igitur si ambe partes per se sumpte non sint causa sufficiens nec ambe cū nota disun- ctio: negat̄ p̄sequentia. s. n. nota de se sit ens: tamē cu3

alijs facit necessitatez sicut & nota copulationis cum alijs facit impossibilitatez vt rex sedet & nullus rex sedet. Ad septimum & vltimū pcedo p̄sequentia: & negando ante- cedens v3. q; te esse vel te non esse sit contingens. Et ad p̄bationem te esse est contingens sed quicquid & qualicumq; est te esse vel te non esse est te esse & e contra igit̄ te esse est contingens: negat̄ cōsequētia sicut non sequit̄ deum pro- ducere ad extra est cōtingens sed quicquid & qualicumq; est deum esse est deum p̄ducere ad extra & e contra igit̄ deuz esse est contingens: q: ex maiori de sensu pposito & minori de in esse non sequit̄ illa de sensu pposito. pcedo igit̄ q; te eē vel te non esse est necessarium & q; necessarie est te esse vt te non esse vt p̄ officando ipsas. Et non sequit̄ vt plus ne- cessarie est te esse vel te non esse sed quicquid & qualicumq; est deum esse est deum p̄ducere hoc instans & e igitur necessarie est deū p̄ducere hoc instans.

Jam sequunt̄ quedam regule disputande. P̄ma est ista a parte p̄ncipali disunctive affirmati- ve significantis iuxta ppositionem suarum partū p̄ncipa- lium ad ipsam disunctivaz est formale argumentū: sequi- tur. n. formalī: tu es homo ergo tu es homo vel tu es as- inus: dico notanter a parte p̄ncipali: q: si nō argueret̄ a par- te p̄ncipali forte non valeret argumentū: sicut posito q; hec esset disunctiva tu es homo & asinus vel capra est asinus p̄ ipsam esse falsaz cū quelib; pars p̄ncipalis est falsa: hec enim est falsa tu es homo & asinus & hec est falsa capra est asinus. Si igitur fiat hoc argumentū tu es homo igit̄ tu es homo & asinus vel capra est asinus negat̄ argumentū: q: non arguit̄ a parte p̄ncipali sed continue debēt sumi a tera illarum vel tu es homo & asinus ergo capra est asin^o. Dicit̄ secundo notanter affirmative q: a parte p̄ncipa- li disunctive negative ad ipsam disunctivaz fallit argumē- tum: q: non sequit̄ tu es homo igitur nō tu es homo vel tu es animal cum antecedēs sit verum & cōsequēs falsum. pponendo suum p̄dictione: Dico tertio significā- tis iuxta ppositionē suozum terminoruz q: vbi disunctiva non significaret̄ ex ppositione suaruz partūz nō o3 aliqua illarum partium inferre illam disunctivā sicut posito q; il- la disunctiva tu es homo vel tu es animal significaret̄ ade- quate te non esse homines vel te non esse animal partib; p̄ncipalibus significantib; modo consueto p̄ istam consue- tiam non valere tu es homo igitur tu es homo vel tu es animal cum anis sit verum & p̄tē falsum in casu illo.

Contra istam regulam arguitur sic. & pono q; a. sit illa disunctiva for. currit vel plato di- sputat cuius p̄ma pars sit. b. & scda. c. tunc arguit̄ sic. nul- la istaz p̄sequentiaruz. v3. b. est ergo. a. est. c. est ergo. a. ē vide q; potius a disunctiva ad alteram partē sit bonuz argumentum q; e contra: q; aut̄ ille p̄me p̄sequentie nō va- lent p̄ q: quelibet pars disunctive potest esse disunctiva non exite. Secundo arguit̄ sic. ista disunctiva non v3. hoc. a. est hec ppositio deus est est igit̄ hoc. a. est hec p/ ppositio deus est vel homo est asinus & hic arguit̄ per regu- lam igit̄ regula falsa p̄sequentia t3 cum minori & maiorez p̄bo. Et pono q; vnum. a. sit omne. a. q; sit ista cathe^a deus est. Ifo posito p̄ q; ista p̄sequentia nō v3. q: antece- dens est verum & consequēs falsum q; antecedens sit ver- rum ponit casus: sed q; cōsequens sit falsum sequit̄ ex eo- dem: q: nullum. a. est ista disunctiva deus est vel homo ē asinus. Tercio arguit̄ ista p̄sequentia nō v3. hec ppositio for. currit est ergo hec ppositio for. currit vel homo ē asinus est: & hic arguitur per regulam ergo regula falsa p̄ consequētia & antecedens p̄o minor sed maiorē p̄bo: q; posito q; non sit aliqua disunctiva est antecedēs veruz & consequens falsum. Ad hec respondeat ad p̄mūz con- cedo q; ista p̄sequentia nō v3. b. est ergo. a. est: nec arguit̄ a parte disunctive ad disunctivā: q: antecedēs non est p̄ disunctive assignate nec consequēs est illa disunctiva s; vna cathe^a. Tertiam arguit̄ a termino significante parte dis- iunctive ad terminū significantem disunctivā & sic arguit̄ affirmative a superiori ad sub inferius sine distributione & sine medio: p̄pterea arg^m nō v3. Ad 2^m arg^m diffigue

consequente de pronominis demonstratio: quid demōstratur: an p̄ se illa deus est sicut in antecedente vel illa disunctiva deus est vel homo est asinus. Si p̄mo modo concedo consequentiam & sequens: & tunc nō sequitur nullum a. est ista disunctiva deus est vel homo est asinus ergo nullum. a. est ista p̄positio deus est vel homo est asinus. Si secundo modo negatur consequentia: nec arguitur per regulam: quia consequens non est disunctiva sed de disuncto extremo in qua nota disunctionis collectivae tenet. Et per hoc patet responsio ad tertium argum̄tum quod consequentia nō v3. nec arguitur per regulam sed in nō iam dicto. Et eodem modo forte dicitur ad talem consequentiam: deus est nō p̄positio disunctiva igitur homo est asinus vel deus est nō est p̄positio disunctiva: an consequens sit disunctiva vel catheticā: si catheticā non v3 argumentū nec arguitur per regulam: si disunctiva concedit consequentia & sequens. Similiter dicatur ad istā deus est ergo deus est vel homo est asinus est p̄positio falsa & consequens disunctiva tenetur sed cathetice tenetur negatur consequentia. Sed forte contra arguitur quod quae libet illarum consequentiarum sit bona qualitercūque sumat nota disunctionis. Si enim disunctivae sumit concedit consequentia. Sed probo quod si catheticā capitur etiā debet concedi: quod arguitur a parte disuncti ad totū disunctum nō determinatum per conclusionem vel demonstrationem. igitur v3. p3 consequentia per ea quae dicta sunt. unde si hō vel asinus non est asinus: quia homo nō est asinus ita deus est vel homo nō est asinus non est p̄positio disunctiva: quia homo est asinus non est p̄positio disunctiva: verū est tamen quod sc̄da consequentia sic sumendo disunctionem nō v3 nec arguitur per regulam iam dictas. Sed hic est vna dubitatio quomodo tenet si vel in ista p̄positione catheticā deus est vel homo est asinus est p̄positio disunctiva: si disunctivae tenet ergo eadem p̄positio est catheticā & disunctiva. Si disunctivae igitur vel disungendo p̄positiones tenet disunctivam quod est contradictoria. Respondet quod illa disunctiva tenetur utroque modo disunctivam & disunctivam p̄m diversos respectus. put. n. respicit solum istas duas catheticas deus est homo est asinus sic disunctivae sumit: prout autē respicit illam catheticam aut predicatum ipsius: disunctivam tenet & ut sic non disungit p̄pones sed solū terminos.

Amplius contra p̄ncipalem regulam arguitur sic. hoc argumentum nō v3. ista disunctiva est falsa ergo hō est asinus vel ista disunctiva est falsa: & hic arguitur per regulam ergo regula falsa: p̄na p3 cum minor & maiorem p̄bo: & pono quod utrobique dem̄strat ista disunctiva tam in antecedente quā in sc̄da parte eius: isto posito p̄bo quod ista consequentia nō v3. quia sc̄da pars eius disunctivae est falsa vel vera si falsa & p̄ma pars est falsa ergo tota disunctiva est falsa & sic antecedens est verū & sequens falsum & per consequens p̄na non v3. si autem dicatur quod sc̄da pars sit vera & ipsa adequate significat istam disunctivam esse falsam ergo verū est quod ista disunctiva est falsa. igitur antecedens est verū: & si sic sequitur idem quod p̄us. Sed secundo arguitur sic. ista consequentia nō v3. omnis hō currit ergo omnis homo currit vel deus nō est: & hic arguitur per regulam igitur v3. p3 consequentia cum minor & maiorem p̄bo. Nam ad omnem hominem currere nō sequitur omnem hominem currere vel deum nō esse: sed ista p̄positio omnis homo currit significat omnes homines currere adequate & illa disunctiva significat adequate omnem hominem currere vel deum nō esse igitur ad istam catheticam non sequitur illa disunctiva. consequentia t3 a p̄positione officiali cū vna officialium ad alteram: sed p̄batur antecedens pro maioribus: quia ad istum hominem currere nō sequitur omnem hominem currere vel deum nō esse: & ad istum hominem currere nō sequitur oppositum hominem currere & deum nō esse & sic ultra. Et isti sunt omnes homines ergo ad omnem hominem currere nō sequitur omnem hominem currere consequentia p3 a singularibus v3. & antecedens est verū: pro qualibet parte quia ad nullam istarum iste homo currit sequitur quod omnis homo currit vel deus nō est. Tertio arguitur sic. eadem p̄positio est copulativa & disunctiva sed a par-

te copulativae alteri impertinente ad illā copulativā nō v3 argumentum ergo nec a parte disunctivae ad ipsas disunctivas nam ē sequentia bona: p̄na p3 cum minor & maioribus p̄bo: & a signo istam omnes homines sunt asini vel homines: & asini sunt asini: illa est copulativa & disunctiva probatur: quia vel est copulativa vel disunctiva vel neutra. Si copulativa per idem & disunctiva si disunctiva per idem & copulativa p3 consequentia per iam dicta in alio caplo. Similiter in ista coniunguntur due catheticae pro notam copulandi igitur est copulativa: quia non est ratio quare plus sit disunctiva quā copulativa vel e contra. Et ex alio nam in ipsa coniunguntur due catheticae per notam disunctionis igitur est disunctiva. sequentia tenet per dicta p̄us in hoc caplo. Si autem dicitur quod ista est neutra ratione amborum notarum dicitur quod ad hoc quod aliqua p̄positio sit copulativa requiritur coniunctio duarum catheticarum per solam copulativam vel notam copulationis. Et si de disunctiva ergo non debet esse alia nota. Contra hoc arguitur sic. dato illo sequitur quod a disunctiva eadem destructione vnius partis ad reliquam partem non v3 argumentum: p̄bo consequentiam quod tale antecedens debet consisti ex vna nota disunctionis & vna copulationis: modo tale per responsionem nō erit p̄positio quia nec cathetice nec hypothetice cum nō videatur de qua specie. Tres hec est rationalis tu es homo igitur tu es homo vel tu es asinus: & tamen in ea ponuntur due notae spece distincte. ergo v3. Tres hec est p̄ditionalis si tu es homo & tu es animal: & tamen in ea ponuntur notae due spece distincte. ergo v3. Si arguitur de ista quae est copulativa aliquid animal ē & si tu es illud tu es asinus quare p3 quod ista duplici notae non tollit aliquam p̄positionem esse copulativam vel disunctivam. Ad p̄mū argumentum potest dupliciter responderi p̄mo negando casum dicendo quod pars nō potest supponere. p̄ illo enim est pars quia res pro qua subijci supponit debet esse cōdistincta a tota p̄positione. Alter dicit addendo casum & negando illam consequentiam: dicendo quod nō arguitur a parte disunctivae ad ipsam nec secum convertibilis: quia illa p̄positio quae sumitur pro antecedente nō est insolubilis sed sc̄da pars disunctivae est insolubilis falsificans se & totam disunctivam. igitur dicitur concedendo illam consequentiam & nego ipsam esse bonam: & ulterius dicitur quod ista disunctiva cum sit insolubilis significat aliter quā ex cōpositione suarum partium: quia p̄ae disunctivae cōponitur ipsa ex suis partibus & significat simul disunctivae & copulativae ratione sc̄dae partis quod propter non est mirū si ab vna parte sui ad ipsam nō v3 argumentum. Ad sc̄dam dicitur quod ista consequentia est formalis omnis homo currit igitur omnis homo currit vel deus nō est. Ad improbatorem dico quod iste terminus sequitur potest sumi officialiter vel nō sed indifferenter sicut si currit vel disputat. Si vō sumit officialiter concedo quod ad omnem hominem currere nō sequitur omnem hominem currere vel deum nō esse imo ad omnem hominem currere nihil sequitur loquendo de sequela locali: & tunc ad improbatorem negat consequentiam: sicut non sequitur sol. esse non est antecedens alicuius consequentiae sed hec p̄positio fort. est adequate significat sol. esse igitur hō p̄positio non est antecedens alicuius consequentiae. Si autem si sequitur modaliter sumat: nego illam ad omnem hominem currere non sequitur omnem hominem currere vel deum non esse: & ad improbatorem: nego consequentiam: nec arguitur a singularibus ad vniuersalem: quia ipsa sic sumpta non est vniuersalis imo nec alicuius quantitatis: sic etiam non sequitur hoc istorum esse verum non est impossibile & hoc istorum verum nō est impossibile demonstrans duobus contradictoriis contingit igitur quod istorum esse verum non est impossibile tenendo omnem si possibile in sensu cōposito. p3 enim antecedens esse verum sine sequente. hec ergo p̄positio: ad omnem p̄positionem currere nō sequitur omnem hominem currere vel deum non esse: non p̄batur modo dicto. sed sic ad hanc p̄positionem omnis hō currit non sequitur omnis homo currit vel deus nō est: quarum p̄ma significat p̄mo omnes homines currere & sc̄da significat adequate omnem hominem currere vel deum nō esse igitur v3. sic arguendo concedit consequentiam & negat p̄ma

pars antecedentis. igitur $\alpha\epsilon$. Ad tertium argumentum quidam dicunt quod ista propositio: omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini. est copulativa et non disjunctiva quia omnis propositio hypothetica habet plures notas specificas distinctas semper ab ultima debet denominari. quia igitur ultima istius est nota copulandi ideo copulativa debet vocari. Et tunc ad argumentum ista est vna propositio in qua coniunguntur due propositiones per notam disjunctivam igitur est disjunctiva: dicunt negando consequentiam: sed bene sequitur hec est vna propositio habens duas propositiones tanquam principales partes sui unitas per notam disjunctivam non impedit as igitur est disjunctiva: sed tunc negatur antecedens. Cuius responsio est probabilis sed non vera: quia si ab aliqua nota precise debeat denominari: videtur quod citius a prima quam a secunda: cum propositio habeat probari respectu primi termini et per consequens denominari: nec datur ratio quare plus a secunda quam a prima debeat propositio sumere denominationem suam: deinde probatur responsio non sit vera per exempla: nam sic dicendo: aliquid quod animal est et si tu es illud tu es asinus. ista est copulativa et denominatur a prima nota et non a secunda. Similiter sic dicendo si tu es homo et tu es animal tu es animal. per quod denominatur a prima cuius prima pars est illa copulativa et secunda catholice sequens: non enim posset denominari a secunda quia sic esset nugatio cum secunda pars illius copulativa esset confirmativa duplicata categorica. Alii dicunt quod illa propositio omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini est disjunctiva quia quilibet hypothetica contingens in se duas notas adinvicem distinctas specie a prima debet denominari: et ratio est quia a primo termino propositio habet probari et per consequens ab eodem denominari. cum igitur nota distinguendi sit prima nota ab ipsa debet propositio denominari et sic disjunctiva et non copulativa debet nuncupari. Cuius responsio rationabilis preedit quam prima sed ipsa adhuc non est vera. quia a copulativa ad alteram partem est bonum argumentum igitur propositio ista a nota rationis denominabitur et non a nota copulationis: et tamen nota rationis est ultima igitur $\alpha\epsilon$. Item arguitur sic. et facio istam consequentiam: tu es homo vel tu es asinus sed tu non es asinus igitur tu es homo. Ista consequentia est bona igitur habet antecedens: quero ergo de antecedente suo an denominetur a prima nota vel secunda si a prima habeo tunc tamen contra responsionem. Si a prima igitur secunda pars est ista: tu es asinus sed tu non es asinus: et hec est in intelligibilibus hypothetica igitur nulli categorice poterit consisti. Deinde sequitur quod a disjunctiva cuius nulla pars antecedit ad reliquas poterit inferri formaliter vna pars et sicut patuit in exemplo iam posito. quare $\alpha\epsilon$. Ego autem dico pro responsione ad ipsum argumentum quod hypotheticarum habentium plures notas specie distinctas quedam denominatur a prima. quedam a secunda. quedam autem indifferenter a prima vel a secunda possunt denominari. Exemplum primi et secundi posita sunt arguendo contra primam et secundam responsionem. Ratio autem quare sic quedam a prima quedam a secunda denominatur est propter incongruitates aut in intelligibilitatem sequentes aliter coniungendo. Exemplum tertium ut omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini: tu es vel homo est asinus et tu non es homo: et asinus vel capra est asinus. dico quod quilibet istarum potest esse copulativa vel disjunctiva indifferenter quia indifferenter a prima vel ultima poterit denominari. Si enim prima denominatur a prima nota sic est disjunctiva falsa. Si denominatur a secunda sic est copulativa vera: similiter est de secunda. Si enim denominatur a prima sic est disjunctiva vera. Si denominatur a secunda sic est copulativa falsa. Item tertia si denominatur a prima est copulativa vera si a secunda est disjunctiva falsa. Et sic de aliis suo modo dicatur. Et tunc ad argumentum secundum de optionis: que libet propositio habet probari respectu primi termini igitur etiam denominari: dico quod antecedens potest intelligi dupliciter: que libet propositio habet probari respectu primi termini probabilis vel respectu primi termini insitu. Si intelligitur primo modo

concedo consequentiam et consequens. Et dico quod cuiuscumque illarum hypotheticarum assignatarum tam prima quam secunda nota potest esse terminus probabilis. Si autem intelligitur secundum modo nego antecedens: cuius negatio ratio in multis categoricis probatur sicut in exemplis reduplicativis et modalibus tentis in sensu composito ut sepissime binch de loquutus sum.

Secunda regula principaliter disputanda est ista a disjunctiva affirmativa significate iuxta compositionem suorum terminorum cuius destructioe vltus partis ad reliquas est consequentia bona et formalis. Exemplum: omnis homo currit vel omnis homo disputat sed non omnis homo currit ergo omnis homo disputat: etiam sequitur prima pars si secunda destruitur. Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia non valet. tu es asinus vel tu non es asinus sed tu non es asinus ergo tu es asinus. et sic arguitur per regulam ergo regula falsa: prima tamen cum minor et maior: per quod antecedens est verum et consequens falsum. Secundo arguitur sic. ista consequentia non valet. omni homine currere. a. significat vel tu es asinus: sed hominem non currere. a. significat ergo tu es asinus et hic arguitur per regulam igitur $\alpha\epsilon$. prima tamen cum minor et maior: probo: et pono quod a. sit illa copulativa omnis homo currit et homo non currit: tunc per quod omnes hominem currere. a. significat et et hominem non currere: quia quicquid significat pars copulative significat tota copulativa et sic antecedens est verum et consequens falsum et impossibile ut per propterea consequentia non valet. Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet. homo currit vel tu es asinus sed homo non currit ergo tu es asinus. et sic arguitur per regulam igitur: et prima non valet per propositio quod unus homo currit et alius quiescat.

Ad hec respondet ad primum solet dici quod a disjunctiva facta ex dictio: ista est destructioe vltus partis ad reliquas non valet arguitur. ita quod regula intelligitur quando disjunctiva non sit ex dictio: ista. Contra hanc responsionem arguitur et pono quod istius disjunctive tu es asinus vel tu non es asinus prima pars sit. a. et secunda. b. Iste posito per si destruat. a. sequitur. b. et si destruat. b. sequitur. a. et tamen illa disjunctiva sit ex dictio: ista. igitur $\alpha\epsilon$. Cuius ergo ista prima non valet. nec arguitur per regulam: quia peto cuius sumis oppositus in minor an prime vel secunde. Si prime et concludit sibi sibi: propterea non arguitur per regulam: quia dicitur concludi altera valet tu non es asinus. Si autem dicitur quod sumitur oppositus secunde partis per non esse verum: imo sumitur idem vel simile. Si ergo debet concludi prima pars debet sumi oppositus secunde valet. tu es asinus et si debet concludi secunda pars dicitur oppositus prime valet. tu non es asinus et sic faciendo nullum sequitur inconueniens. Sed hic est dubium dato quod fiat illa consequentia tu es asinus vel tu non es asinus sed tu es asinus et ergo tu es asinus an destruat secunda pars illius disjunctive per minor: cum tamen sit affirmativa modo affirmativa non vocatur destructio sed nego sic vocatur. Ad istud dicitur quod proprie loquendo non destruitur secunda pars illius disjunctive sed bene sumitur eius dictio: verum tamen ad intellectum regule sumitur destructio large pro opposito dictio: ista. quare $\alpha\epsilon$. Ad secundum argumentum nego illam primam: omni hominem currere. a. significat vel tu es asinus sed hominem non currere a significat ergo tu es asinus: nec arguitur per regulam cum secunda pars istius copulative sit ista affirmativa sicut prima per disjunctive: sed pro minor dicitur sumi: non omni hominem currere. a. significat que falsa est proponendo sunt contradictio: ista. Ad tertium respondetur negando consequentiam nec arguitur per regulam: quia ista non sunt opposita: homo currit et homo non currit sed subcontraria sicut homo currit et homo non currit cum ille terminus homo sit terminus communis ut in principio prime est ostensum. Ad concludendum ergo illud consequens debet sumi in minor ista nullus homo currit que falsa est in casu supposito.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia non valet: tu es homo vel tu es asinus et tu non es homo ergo tu es asinus et sic arguitur per regulam ergo regula falsa consequentia patet

cum minor et maior: probatur: quia istius consequentia antecedens est verum et sequens falsum igitur prima non valet, quod sequens sit falsum per quod antecedens sit verum, probatur: quia antecedens est una disunctiva cuius prima pars est vera igitur ipsam antecedens est verum. **Secundo** arguitur sic. ista consequentia non valet. scilicet: videt animal vel tu es asinus sed nullus sor. videt animal ergo tu es asinus: et hic arguitur per regulam igitur ad. consequentia tunc cum minor et maior: probatur. et pono quod duo sint sor. et non plures quorum quilibet sit non videns et videatur ab asino. Iste posito per ista disunctiva est vera sor. videt animal vel tu es asinus: quia prima pars est vera eo quod duos sor. videt asinus. scilicet et est vera per casum nullus sor. videt animal. et sic antecedens est verum et consequens falsum ut per igitur ad. **Tertio** arguitur sic. ista consequentia non valet. tu es asinus vel tu respondes ad. a. aliter quam affirmative sed tu non respondes ad. a. aliter quam affirmative igitur tu es asinus: et hoc arguitur per regulam igitur ad. consequentia tunc cum minor et maior: probatur. et pono quod a. sit illa tu es asinus. isto posito per quod sequens sit falsum et quod antecedens sit verum: probatur: illa disunctiva est vera pro scilicet parte. probatur quia tu concedis. a. vel negas. a. sed non concedis. a. igitur negas. a. et per sequens respondes ad. a. aliter quam affirmative: quod scilicet pars illius antecedentis sit vera et per quod tu non respondes ad. a. imo ad illam consequentiam igitur tu non negas nec dubitas et. et per consequens non respondes ad. a. aliter quam affirmative. **Ad primum** respondet dubitatio istam consequentiam esse bonam: tu es homo vel tu es asinus sed tu non es homo ergo tu es asinus. quia dubitatur an antecedens sit copulativa vel disunctiva. Si copulativa concedit consequentia et negatur antecedens in se et ipse esse disunctivam: quia non est possibile eadem propositionem simul esse copulativam et disunctivam. Si autem assignabitur pro disunctiva negatur consequentia nec arguitur per regulam. quia regula tendit ad hoc quod antecedens sit copulativa cuius una pars sit disunctiva et alia opposita contradictoria unius illarum partium. propterea ut non totiens fieret huius distinctio vel dubitatio consuetum est istam disunctivam cum catholice coniungi per notam subpluratio nis ut totius antecedentis denominatio fieret a scilicet et non a prima sine quod superius expressum est. **Ad secundum** et dubitatur illam consequentiam esse bonam: sor. videt animal et tu es asinus: nullus sor. videt animal ergo tu es asinus: peto enim quid subicitur ibi sor. videt animal an rectus singularis nomen vel obliquus pluralis numeri. Si rectus singularis nomen. sic concedo consequentiam et nego antecedens: pro illa parte sor. videt animal. quia tunc significat quod aliquis sor. videt animal quod est falsum et hoc casus. Si autem subicitur accusativus pluralis numeri: concedit totum antecedens et negat primam: nec arguitur per regulam nec ista sunt opposita aliqua sor. videt animal. et nullus sor. videt animal: propterea ad concludendum illud primus debet sumi ista minor nullus sor. videt animal nec aliquos sor. videt animal et isto modo procedit prima et negatur antecedens tanquam repugnans casus. **Ad tertium** dicitur concedendo primam et negando antecedens: pro prima parte: quia falsum est quod respondeat ad. a. aliter quam affirmative cum non respondeat ad. a. cum non modo proponat: sed solum mihi proponit illa consequentia: si tamen ponatur in casu quod modo proponat a. simul cum illa disunctiva. dico quod quando proponit. a. falsum est quod homo est asinus vel tu respondes ad. a. aliter quam affirmative: quando autem respondeo ad. a. falsus est quod tu non respondes ad. a. aliter quam affirmative: quia tunc nego. a. et sic patet qualitercumque dicat antecedens est falsus. **Ex quibus** sequitur quod aliqua propositio est vera ad quam si respondes efficaciter falsa. per de ista tu non loqueris: te nihil dicente eo ipso enim quod respondes ad ipsam efficaciter falsa: quia suum oppositum esset verum. **Et sic** sequitur quod tu concedis falsum extra tempus obligationis et tamen bene respondes. posito quod te nihil dicente proponeretur ista tu non loqueris. ipsa esset vera ad quam si respondes procedendo bene respondes et pro eodem instanti esset falsa. quare et. **Similiter** sequitur quod aliqua propositio est falsa ad quam si responderes efficaciter valet ut per

de ista. Tu loqueris te nihil dicente. et sic sequitur quod verum negat extra tempus obligationis bene respondendo et hoc non est inconueniens quia ratio non dat pro instanti prolationis.

Tertia regula principalis est ista a tota disunctiva significante iuxta compositionem suarum partium ad alteram partem non valet argumentum. quia non sequitur. sor. currit vel plato disputat ergo sor. currit: eo quod oppositum consequentis stat cum antecedere. Etiam ex eodem antecedente non sequitur illa plato disputat propter eandem causam. **Contra** istam regulam arguitur sic. ista consequentia est bona tu es homo vel tu es animal ergo tu es animal. et hoc arguitur contra regulam ergo regula falsa: consequentia tunc cum minor et maior: similiter: quia istius consequentia oppositum consequentis repugnat antecedenti. **Secundo** sequitur. tu es asinus vel tu curris ergo tu curris et hoc arguitur contra regulam ergo et. consequentia tenet cum minor et maior: similiter: quia ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. **Tertio** arguitur sic. ista consequentia est bona tu es homo vel tu es risibilis ergo tu es risibilis. et hoc arguitur contra regulam ergo regula falsa: consequentia tunc cum minor et maior: patet. quia consequens sequitur ex qualibet illius disunctivae significantis ex compositione suarum partium ergo et sequitur ex ista disunctiva. **Pro** solutione omnium istorum argumentorum est notandum quod disunctivae affirmative quedam sunt de partibus quarum una sequitur ad reliquam in consequentia bona quedam sunt de partibus quarum una non sequitur ad reliquam in consequentia bona. **Exemplum** primum tu es albus vel tu es coloratus: certum est quod scilicet sequitur ad primam in argumento formali. **Exemplum** secundum sor. currit vel plato disputat hic nec prima sequitur ad scilicet nec e contra. dico ergo quod a disunctiva affirmativa significante iuxta compositionem suarum partium composita ex partibus quarum una non sequitur ad reliquam ad alteram non sequentem non valet argumentum et hec est intentio regule. **Ex** quo dicto sequuntur duo correlaria primum est quod si aliqua talis disunctiva fuerit composita ex duabus partibus quarum una non sequitur ad reliquam ad nullam illarum est argumentum bonum. per de ista sor. currit et plato disputat que non est illativa alicuius istarum partium quia nulla istarum est consequens ad aliam in consequentia bona. **Secundum** correlarium est istud: si fuerit aliqua huiusmodi disunctiva facta ex duabus partibus quarum una sequitur ad aliam et non contra ad illam precise que non sequitur non valet argumentum. unde non sequitur: tu es albus vel tu es coloratus igitur tu es albus. Sed quando disunctiva significans iuxta compositionem suorum terminorum sit ex partibus quarum una sequitur ad reliquam tunc disunctiva illa ad illam partem sequentem est argumentum bonum et contra hunc intellectum non proponitur se regula. **Ex** quo dicto sequitur quatuor correlaria **Primum** est si fuerit disunctiva affirmativa significans iuxta compositionem suorum terminorum facta ex duabus catheticis quarum una ad reliquam se habet sicut superior ratione termini vel terminorum in ea positum: ad partem superioris est bonum argumentum: sicut sequitur tu curris vel tu morieris ergo tu morieris: antechristus est albus vel antechristus est coloratus ergo antechristus est coloratus: tu es homo vel tu es animal ergo tu es animal et hoc intendebat primum argumentum. **Secundum** correlarium est istud si fuerit aliqua huiusmodi disunctiva facta ex duabus catheticis quarum una est possibilis et reliqua impossibilis ad partem possibilem est bonum argumentum. unde bene sequitur nullus deus est vel tu non es ergo tu non es: tu es asinus vel tu curris igitur tu curris et hoc intendebat secundum argumentum. **Tertium** correlarium est istud si fuerit aliqua huiusmodi disunctiva facta ex duabus catheticis adinvicem convertibilibus ad quamlibet illarum est bonum argumentum: quia bene sequitur nullus deus est vel homo est asinus ergo homo est asinus. **Ex** eodem etiam antecedente sequitur quod nullus deus est quia cathetice ex quo impossibiles sunt convertuntur. **Item** sequitur tu es homo vel tu es risibilis: ergo tu es risibilis et sequitur quod tu es

homo et hoc voluit tertius arg^m. **Quartū** cor^m ē istud: si fuerit aliq^d h^mōi disiunctiua facta ex duab⁹ cathegoricis quarum vna sit necessaria et reliqua contingēs ad partem necessariam est bonum argumētum. vnde bene sequitur tu curris vel deus est ergo deus est. Et non est mirum si omnes iste cōsequētie tenent q^z cōtinue cōsequens per se sequit^r ex q^z talis parte disiunctiue. Ex quo sequit^r q^z ex ipsa disiunctiua etiaz sequi debeat.

Octaua regula pncipalis est ista a disiunctiua af firmatiua significante iuxta cōpositionē suorum terminorum ad copulatiuam negatiua factam de partibus cōtradictorijs ipsius disiunctiue est bonus argu mentum. pbat^r q^z disiunctiue affirmatiue p^radicit cōpu latiua affirmatiua de partibus cōtradictorijs ipsius disiū ctiue ergo cōtradictorijs illius copulatiue per negationē p^repositam sequit^r ad illā disiunctiua. Verbi gratia tu cur ris vel tu moueris ergo nō tu nō curris et tu nō moueris: deus est vel nullus homo est asinus ergo nō nullus de⁹ ē et homo est asinus. Itē cōsequētie patēt q^z opposita cō sequentiū repugnant antecedētibus suis sicut dictum est.

Ex qua regula sequit^r correlarie q^z a copulatiua affirma tiua significante iuxta cōpositionē suarum partiu⁹ pncipalīū ad disiunctiua negatiua de partibus p^radictorijs ipsi⁹ copulatiue est bonum argumētum. vnde bene sequit^r tu es homo et tu es animal ergo nō tu nō es homo vel tu nō es animal. simil^r sequitur tu nō es capra et tu nō es asin⁹ ergo tu es capra vel tu es asin⁹. Et sic de alijs qbuscuq^z. **Cō** tra istam regulam arguit sic. naz data sequit^r q^z aliqua co pulatiua est necessaria cuius vna pars pncipalis includit cō tradictionē. p^z de ista nō tu nō es aliud a te et tu es aliud: que per regulam sequit^r ex ista disiunctiua tu es aliud a te vel tu nō es aliud a te: et h^mōi disiunctiua est necia igit^r et ista copulatiua tamē vna pars includit p^radictionē pat^z de ista tu aliud a te ex qua formaliter sequit^r cōtradictio.

Secūdo arguit cōtra fundamētū regule probando q^z nulli copulatiua p^radicit disiunctiue et hoc sic. naz q^z par tes pncipales sunt subiectum et p^rdicatum ipsius cathego rice tam pncipales partes sunt subiectū et p^rdicatum alicuius cathego rice q^z in cōtradictorijs requirit^r similitudo subiectorum et p^rdicatorum ergo pari rōne in cōtradictorijs yp^rthetica rum requirit^r similitudo p^rositionū: et si sic ille non erunt cōtradictorie: tu es homo vel tu curris et tu non es ho mo et tu nō curris. quare et cetera. **Tertio** arguit sic. h^z cōdi ctionalis inferat disiunctiua facta ex cōtradictorio ante cedentis et cōsequētis eiusdem et inferat ex eadez: nō ta men cōtradicit copulatiue facte ex ipsius antecedēte et op p^rposito consequētis eiusdem: igit^r pari rōne licet ex disiuncti ua sequit^r cōtradictorijs copulatiue facte ex oppositis partibus ipsi⁹ disiunctiue et eōtra: nō tamē cōtradicit copu latiue facte ex oppositis partib⁹. **Ad** hec respondet ad p^rimum cōcedo cōclusionē illatam q^z aliqua copulatiua est necessaria cuius vna pars pncipalis includit cōtradictionē et hoc nō est incōueniēs de vna negatiua: nec de copulati ua affirmatiua non significante ex cōpositione suarum partiu⁹ sed incōueniēs foret de copulatiua affirmatiua que si gnificat iuxta cōpositionē partiu⁹. **Simil^r** concedo q^z aliqua disiunctiua est impossibilis cuius vna pars est neces saria sicut de ista p^z: non tu curris vel deus est imo ambe possunt esse necessarie sic dicēdo nō tu nō es aliud a te vel tu nō es asinus. item aliqua disiunctiua est necessaria cui⁹ quelibet pars est impossibilis. p^z de ista nō tu es asin⁹ vel tu es aliud a te: h^mōi si cōclusionēs non sunt incōuenientes de copulatiuis et disiunctiuis negatiuis et affirmatiuis non significātibus iuxta cōpositionē suarum partiu⁹. **Et** ad scōm argumētum neg^o q^z nulla copulatiua cōtradicit disiunctiue vel eōtra. Et tunc ad argumētum cōcedo cō sequentiā et cōsequēs et dico vt pluries dixi q^z aliquid cō tradictoriari alteri pōt dupliciter intelligi in media et for maliter vel mediate solum. **Primo** mō requirit^r im p^rlicite vel exp^rlicite similitudo extremorum in cathegoricis

et in yp^rtheticis similitudo cathegoricarū. et isto mō d^z im mediate et formaliter cōtradiciūt quilibet homo currit et alijs homo nō currit. omne risibile currit aliq^d risibile non currit. In yp^rtheticis iste immediate et formalit^r con tradiciūt: tu curris vel homo est asinus non tu curris vel homo est asinus: tu legis et tu disputas nō tu legis et tu di sputas. **Secūdo** modo non expedit nec requirit^r similitudo in cathegoricis extremorum et in yp^rtheticis similitudo ca thegoricarū sed soluz p^ruertibilitas. Et isto modo dico q^z iste cōtradiciūt: omnis homo currit aliq^d risibile nō cur rit: q^z quelibet istarum conuertit^r cum cōtradictio⁹ formalit^r alterius. hec enim omnis homo currit conuertit^r cum illa omne risibile currit que formaliter et immediate contraria tur illi aliq^d risibile non currit. et hec eadem p^ruertit^r cum illa homo non currit que formalit^r cōtradictoria⁹ illi ois homo currit. **Consimiliter** dico de yp^rtheticis q^z disiū ctiua cōtradictoria⁹ copulatiue et eōtra nō formalit^r sed mediate solum. **Et** per hoc sequit^r responsio ad argu mentum tertiu⁹ concedo q^z cōditionalis vna cōtrariatur h^z mediate copulatiue facte ex antecedēte et p^radictio⁹ cō sequētis eiusdem: q^z h^mōi copulatiua p^ruertitur euz suo cōtradictio⁹ immediate et formalit^r. vnde sicut iste p^ruertit^r tur. si tu es homo tu es animal et tu non es homo vel tu es animal. Ita et iste nō si tu es homo tu es animal tu es homo et tu non es animal que omnia clarius apparebunt in consequenti sequenti capitulo.

De cōditionali capitulo.

Tertia cōiunctio yp^rtheticē formatiua ē nota cōditionalis cōsequente illatiua. Cui⁹ officij sequens doctrina est declaratiua vbi nota q^z nota cōditionalis cōditionaliter sūm^r pōt. Sūm^r et cōd^r cōna tim euz cathegolica vel terminis clauditur: cōditionaliter vero quādo cath⁹ coniungit^r et vnt. Et rē plam p^rmi omne falsum si est impossibile non est verum. omne animal si ipsūm est rudibile est asin⁹: omne animal si est for. differt a platone: for. si est homo ē anim. l. Et sic de alijs. **Ex**emplum scōdi si tu es homo tu es animal. animal est si homo est: nullus homo est si nullū animal ē. vbi nota p^rdicti: h^z cōditionaliter sūm^r cathegonicā con stituit. Sed vbi cōditionaliter sūm^r yp^rtheticam condiz cionalem format. **Ex** quibus sequit^r q^z a p^rositione de cōditionato extremo ad p^rositionem cōditionales de consimilibus terminis nō v^z argumētum p^recedente cō dictionez termino p^rabili. vnde nō sequit^r: nullus homo est qui si mouetur currit igit^r nullus homo currit si mouetur. q^z antecedens est veruz et consequens falsum: q^z con sequens sit falsum p^z: q^z significat q^z nullus homo currit si quilibet homo currens mouet^r q^z est falsum: q^z antece dens sit veruz. p^rbatur q^z nec iste homo est qui si mouet^r currit: nec iste nec sic de singulis. Et isti sunt omnes homi nes igitur nullus homo est qui si mouet^r currit: cōsequē tia patet a singularib⁹ ad vniuersales cum debito medio: et antecedens patet pro quolibet singulari. quia quacūq^z data hec est falsa. Iste homo est qui si mouetur currit q^z ex ista bene sequitur q^z si iste hō mouetur ipse hō currit: cum cōditionis notam non p^rcedit terminus probabilis. **Sed** contra hoc arguitur. quia dato isto sequitur q^z aliqua est cathegolica affirmatiua sine termino dista bente que nihil ponit consequens est falsum et probat cō sequentia. nam capio ista^z: hoc si est for. differt a platone. hec equipollet isti si hoc est for. differt a platone. que nihil ponit quia nō ponit hoc esse for. nec hoc differt a platōe igit^r nec ista cathegolica aliq^d ponit. **Ad** istud respōdet^r detur q^z consequens non est impossibile nam certum est sim q^z superius dicebatur hanc esse affirmatiua cathego nicam non homo non currit si homo mouetur que ta men nihil ponit: q^z conuertit^r euz cōditionali nihil ponē te. v^z si nullus homo nō currit hō mouet^r. verūm nulluz est factum arg^m ad concedendū illa^z cōclusionē data quā cūq^z via loquente de subiecto illius: hoc si est for. differt

a platone. si enim hoc totum est subiectus hoc si est sor. potest hoc differre a platone quia debet sic resolui hoc differre a platone et hoc est hoc si est sor. ergo hoc si est hoc differre a platone. Si autem dicatur sicut alij dicunt quod precise li hoc est subiectum et conditio cum suo consequente tenet se a parte predicati adhuc non sequitur conclusio: quia tunc hoc propositio hoc si est sor. differre a platone equale huius hoc est aliquod quod si est sor. differre a platone que ponit hoc esse: quia bene sequitur formaliter hoc est aliquod quod si est sor. differre a platone igitur hoc est aliquid. a tertio adiacente ad secundum adiacens sine impedimento. Ad argumentum ergo nego quod illa hoc si est sor. differre a platone equaleat illi conditionali: si hoc est sor. differre a platone. sed bene dico ex ista cathedra illam conditionalem sequi. Ex quo immediate sequitur quod sicut appositione de conditionato extremo ad conditionalem non valet argumentum ita nec contra. quia non sequitur si antechristus est homo antechristus est animal igitur antechristus si est homo est animal. quia consequens propositio cathedra ponit totum antecedens et cum hoc antechristum esse. Dimissis ergo his que consequuntur notam conditionis tentam conditionatis venio ad ea que dicenda sunt de ipsa conditionaliter tentam non faciendo in hoc capitulo mentionem de aliqua nota conditionis nisi de illi si quotienscumque dico nota conditionis: quod ubi voluerit de alio mentionem facere ipsas propositio nomine nominabo. Scio enim quod propositio de nominata a li nisi est propositio conditionalis sed de ea non est ad presens mentio quod cathedra est de qua dicitur est in capitulo de explicitis. quare etc.

Dico ergo quod conditionalium denominatum a nota formate hypotheticam quedam sunt affirmatiue quedam negatiue: affirmatiue in quibus nota conditionis non negatur: negatiue in quibus nota negatur. Exemplum primum si tu es homo tu es animal tu non es animal si tu non es homo. Exemplum secundum non si tu curris moueris: tu es animal non si tu es homo. Clarum conditionatum propositio immediate sequens notam conditionis vocatur antecedens et altera vocatur consequens siue situaliter sequatur vel precedat. verbi gratia. Si tu es homo tu es animal. si tu es homo est antecedens et si tu es animal est consequens. et idem est si dicatur animal est si homo est: quia si homo est: est antecedens et si animal est: est consequens. unde propositio non dicitur antecedens vel consequens quia situaliter precedat vel sequatur sed quia per notam conditionis denominat ipsam precedere vel sequi quia igitur in hac animal est si homo est nota denominat illam antecedere homo est ad illam animal et illam animal est sequi illam homo est ideo vna vocatur antecedens et altera consequens qualitercumque situaliter proponantur.

Antequam proponatur regule disputade est primo videndum quid requiritur ad veritatem conditionalis. Aliqui dixerunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod antecedens non potest esse verum sine consequente. Contra hanc responsionem arguitur hoc conditionalis est vera. si homo est animal est et tamen antecedens potest esse verum sine consequente: probatur quia hoc propositio homo est potest esse omnis propositio igitur ipsa potest esse vera sine consequente: consequentia patet et antecedens similiter. Alij dixerunt quod ad veritatem conditionalis non requiritur quod antecedens non possit esse verum sine consequente in sensu diuiso sed requiritur quod non sit possibile quod antecedens sit verum quin consequens sit verum. Contra istam secundam responsionem arguitur sic. Ista consequentia est bona si homo est animal est et tamen possibile est quod antecedens sit verum sine consequente igitur illa responsio non valet. probatur et pono quod in. a. instanti futuro non erit aliqua conditionalis nisi ista si homo est homo est asinus. isto posito quod per tunc erit antecedens verum sine consequente Tertij dixerunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod non sit possibile antecedens esse verum illius conse-

quentie nisi consequens eiusdem sit verum. Contra istam responsionem arguitur sic. et capio istam conditionalem. Si hoc non est hoc non est demonstrando per ytriusque hoc: animaliam sor. sed sit antecedens in scripto et consequens in anima sor. Iste posito patet quod antecedens illius consequentie possibile est esse verum et consequens falsum: quia consequens non potest esse verum cum anima sor. sit necessaria et consequens est fundatum in ea sed antecedens cras poterit esse verum significatio hominem esse et simul existere antecedens illis consequentis. Quartj dixerunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod non sit possibile antecedens esse verum consequente eiusdem antecedentis existente falso sine noua impositione: sed in argumento superiorj ponitur illud antecedens significare hominem esse et sic mutatur significatio ex noua impositione. Contra istam quartam responsionem arguitur sic. ista consequentia est bona si antechristus est albus antechristus est coloratus et tamen possibile quod antecedens sit verum consequente existente falso. probatur quod consequens illius est falsum et possibile est antecedens illius esse verum ergo possibile est antecedens esse verum consequente eiusdem existente falso. Similiter dum consequens illius est falsum: possibile est antecedens esse verum ergo possibile est antecedens esse verum consequente eiusdem existente falso. consequentia patet ab vna causa veritatis ad propositioem habentem illam et antecedens de se est manifestum. Quintj dixerunt ad veritatem conditionalis quod requiritur quod si ita est sicut est significabile per antecedens necesse est sic esse sicut est significabile per consequens. Contra istam aliam arguitur sic. Ista conditionalis est vera. Si tu es homo tu es animal. et ita est sicut est significabile per antecedens et non est necesse sicut est significabile per consequens ergo responsio non est vera: consequentia probatur vel patet: et antecedens patet pro prima et secunda parte sed pro tertia probatur: quia te esse animal est contingens precise et te esse animal est significabile per consequens illius conditionalis ergo non est necesse sic esse sicut est significabile per illud consequens. Similiter facio istam consequentiam illud consequens contingenter est ergo non est necesse sic esse sicut est significabile per ipsam et hoc semper sine nota sit propositio. Sextj dixerunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod non sit possibile sic esse et sic non esse demonstratis significatis antecedentis et oppositi consequentis illius conditionalis. Contra ista conditionalis est vera. Si tu es aliud a te tu non es tu et tamen possibile est sic esse et sic non esse demonstratis significatis antecedentis et oppositi consequentis ergo responsio nulla consequentia patet cum maior et minorem probatur: quia iam sic est demonstrando significatum oppositi consequentis quia sic est quod tu es tu: et tamen sic non est demonstrando significatum antecedentis quod te differre a te non est ergo possibile est sic esse et sic non esse demonstratis significatis antecedentis et oppositi consequentis. Septimj dixerunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod non sit possibile sic esse et sic non esse demonstratis significatis antecedentis et consequentis igitur etc. consequentia tenet cum maior et minorem probatur. quia iam sic est demonstrando significatum antecedentis et sic non esse demonstrando significatum consequentis quia quod licet et qualitercumque non est te non esse asinum: consequentia patet ab vniuersali negatiua ad suam singularem negatiuam et antecedens patet quia nihil nec aliquid est te non esse asinum. Octauj dicunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod consequens intelligatur in antecedente. Contra ista conditionalis est bona et vera. Si tu es homo tu es animal et tamen consequens non intelligitur in antecedente: quia antecedens non significat illud consequens: imo nec seipsum loquendo de significatio personali. Noni dicunt quod ad veritatem conditionalis requiritur quod significatum adiectum patris intelligatur in antecedente. Contra ista conditionalis est vera et necessaria

si si tu es alud a te bacculus stat in angulo & tamen non intelligitur in antecedente significatum consequentis cum aliud non significetur per antecedens nec per aliquam partem eius. **Decimi** dicitur quod ad veritates conditionales regitur quod oppositum prout repugnat antecedenti. **Contra** & pono non esse aliquam oppositionem nisi illam conditionalem vel partem eius si tu es homo tu es animal. isto posito per quod ista conditionalis est vera & tamen oppositum consequentis non repugnat antecedenti quod non est. **Dico** ergo ad veritatem conditionalem non potest sufficienter assignari vel universali quod sufficit vel requiritur: quia in multiplici differentia proponuntur propter multiplicem ipsarum existentiam. unde conditionales quedam sunt affirmativae quedam negativae: affirmativarum quedam significantur ex compositione suarum partium sicut si tu es homo tu es animal. sine nova impositione: quedam vero non sic significantur. **Et** iste iterum sunt duplices quia quedam cum hoc quod habent partes principales non significantur iuxta earum compositionem: quedam vero non significantur iuxta compositionem partium principalium quia non habent. **Exemplum** primum datur quod ista conditionalis si antepus est albus antepus est coloratus significet adequate quod si antepus est albus antepus est asinus. **Exemplum** secundum si tu es homo tu es animal & e contra certus est quod secunda pars istius copulativae est conditionalis vera: non ex hoc quod contradictorius consequentis ipsius possit repugnare antecedenti eiusdem: quia non potest habere antecedens nec consequens. nec notam consequentem. sed ex eo quod est subordinabilis vni vere significando sicut modo significat huic. si tu es homo tu es animal. **Quarta** regula est illa quod ad falsitatem conditionalis affirmativae non significatur ex compositione suarum partium requiritur & sufficit ipsas non esse subordinabiles vni vere sic significando. verbi gratia. capita tali conditionalis: si tu es homo tu es animal que significet adequate quod si tu es homo tu es asinus. ex hoc redditur falsa: quia est subordinabilis sic significando huic false si tu es homo tu es asinus. similiter per de secunda parte huius copulativae si homo currit animal currit & e converso: que conditionalis affirmativa falsa est. quia sic significando subordinat huic conditionalis si animal currit homo currit. **Et** haec sunt regule pertinentes ad conditionalem affirmativam.

De his ergo affirmativis pono regulam. **Prima** est ista. quod ad veritates conditionales significantis iuxta compositionem suarum categoricarum principalium requiritur & sufficit quod contradictorius consequentis illius conditionalis possit repugnare antecedenti eiusdem ipsius sic significantibus & demonstro per hoc sic. significata consueta antecedentis & oppositum consequentis. **Dico** primum contradictorium consequentis istius conditionalis significatur ex compositione suarum partium repugnat antecedenti eiusdem ipsius sic significantibus: igitur ista consequentia est bona. nam certus est quod ista conditionalis est falsa si aliquis homo currit quilibet homo currit. & tamen oppositum contradictorium consequentis repugnat antecedenti. quia illa repugnat nullus homo currit & aliquis homo currit: sed illa non repugnat aliquis homo currit & aliquis homo non currit ideo dicitur contradictorius & non oppositum. **Uel** aliter requiritur & sufficit quod antecedens illius conditionalis sit aptum natum repugnare contradictorio consequenti eiusdem conditionalis. **Secundo** dico notanter quod possit repugnare. id est aptum natum repugnare & non quod repugnet: quia stat quod aliqua conditionalis sit vera significatur ex compositione suarum partium: cuius consequens non habebit oppositum. quare &c. **Dico** tertio antecedenti eiusdem. quia ista conditionalis non est vera si tu es homo tu curris & tamen oppositum contradictorium consequentis istius conditionalis repugnat antecedenti illius. vbi conditionalis. nam istius conditionalis si tu es risibilis tu es homo: si tu es homo est consequens cuius contradictorium repugnat antecedenti istius si tu es homo tu curris. **Dicitur** batur ergo ipsis sic significantibus quod aliqua est consequentia mala affirmativa significatur iuxta compositionem suarum partium cuius oppositum contradictorius consequentis potest repugnare antecedenti eiusdem sed non in anente primaria & consueta significatione sicut patet de tali si tu es homo tu curris: dato quod cras contradictorium consequentis significabit te non esse hominem. **Ex** ista regula sequitur correlarie secunda quod ad falsitatem conditionalis affirmativae significatur iuxta compositionem suarum partium requiritur & sufficit quod contradictorius consequentis ipsius conditionalis possit stare cum antecedente eiusdem ipsius sic significantibus: vel aliter requiritur & sufficit quod antecedens illius non sit aptum na-

tum repugnare contradictorio consequenti eiusdem conditionalis. **Exemplum** si tu es homo tu disputas. per exemplum ista simul stare tu es homo & tu non disputas. **Tertia** regula est ista ad veritatem conditionalem affirmativam non significatur ex compositione suarum partium requiritur & sufficit ipsam esse subordinabilem vni conditionali vere sic significando. **Exemplum** si tu es homo tu disputas: dato quod significet te esse animal si tu es homo: certum est quod est vera non ex hoc quod contradictorium consequentis ipsius non possit stare cum antecedente eiusdem ipsius sic significantibus: quod bene possunt stare sicut dicitur est: sed ex eo quod est subordinabilis huic vere si tu es homo tu es animal. **Similiter** si tu es animal tu es homo & e converso. certus est quod secunda pars istius copulativae est conditionalis vera: non ex hoc quod contradictorius consequentis ipsius possit repugnare antecedenti eiusdem: quia non potest habere antecedens nec consequens. nec notam consequentem. sed ex eo quod est subordinabilis vni vere significando sicut modo significat huic. si tu es homo tu es animal. **Quarta** regula est illa quod ad falsitatem conditionalis affirmativae non significatur ex compositione suarum partium requiritur & sufficit ipsas non esse subordinabiles vni vere sic significando. verbi gratia. capita tali conditionalis: si tu es homo tu es animal que significet adequate quod si tu es homo tu es asinus. ex hoc redditur falsa: quia est subordinabilis sic significando huic false si tu es homo tu es asinus. similiter per de secunda parte huius copulativae si homo currit animal currit & e converso: que conditionalis affirmativa falsa est. quia sic significando subordinat huic conditionalis si animal currit homo currit. **Et** haec sunt regule pertinentes ad conditionalem affirmativam.

De conditionalibus negativis facio consimilem distinctionem quod negativarum quedam significantur iuxta compositionem partium suarum sicut illa: non si tu es homo tu curris: dato quod non fiat impositio aliqua: quedam significantur non ex compositione suarum partium. **Et** hoc dupliciter coniungitur: aut habendo partes aut non habendo. **Exemplum** primum datur quod ista non si tu es albus tu es coloratus significet quod non si tu es homo tu es animal. **Exemplum** secundum tu disputas non si tu curris & e contra. secunda pars huius copulativae est conditionalis negativa non significans ex compositione suarum partium quia non habet. **Pono** igitur regulas quarum prima est ista. **Ad** veritatem conditionalis negativae significantis iuxta compositionem suarum partium requiritur & sufficit quod contradictorius consequentis ipsius conditionalis non possit repugnare antecedenti eiusdem ipsius sic significantibus. **Exemplum** non si tu curris tu disputas. ista enim sic significando non possunt admitti repugnare tu non disputas & tu curris. **Secunda** regula est ista. **Ad** falsitatem conditionalis negativae significantis iuxta compositionem suorum terminorum requiritur & sufficit quod contradictorium consequentis ipsius possit repugnare antecedenti eiusdem: ipsius sic significantibus. verbi gratia non si tu es homo tu es animal: manifestus est quod ista repugnat tu non es animal & tu es homo. **Tertia** regula est ista ad veritatem conditionalis negativae non significantis iuxta compositionem suorum terminorum requiritur & sufficit ipsam esse subordinabilem vni vere sic significando. per de ista: non si tu curris tu moveris: dato quod significet adequate quod si non tu moveris curris. **Exemplum** aliud: data tali copulativa animal currit non si homo currit & e converso: sic e converso est conditionalis negativa vera: ex eo quod est subordinabilis huic non si animal currit homo currit que est vera. **Quarta** regula est ista. **Ad** falsitatem conditionalis negativae significantis non ex compositione suorum terminorum requiritur & sufficit ipsam esse subordinabilem vni false sic significando. **Exemplum** non si tu moveris curris: dato quod ista significet adequate quod non si tu curris moveris: idem est de secunda parte istius copulativae. homo currit non si animal currit & e converso: que est conditionalis negativa falsa quia subordinat huic false: non si homo currit animal currit. **Iste** tamen regule non multum expediunt quia conditionalis negativae

probari per affirmatiuam. **C** Ex his sequitur ista conclusio qd omnis conditionalis vera est necessaria & omnis falsa est impossibilis. & sic non expedit alias regulas dare de necessitate impossibilitate aut contingenti conditionalis qd superius expressas. **C** Ex isto iterum sequitur hos casus esse impossibiles. s. qd si rex sedet scias regem sedere & qd si nullus rex sedet scias nullum regem sedere. **C** Similiter non est possibile qd soz. erit liber si soz. obulabit seruo & qd soz. erit seruus si obtinabit libero. **C** Iterum non est possibile qd si soz. profert vniuersales qd omne currens fit asinus: & qd si profert singularem qd ipse sit currens. **E**t sic de alijs conditionalibus impossibilibus que plurimu solent similiter poni. **S**ed contra conclusiones solet fieri vnu argumentum ad probandum aliquam conditionalem falsam non esse impossibilem: qd ista est falsa. si antechristus non fuit tu non fuisti cum antecedens sit verum & consequens falsum. & tamen non est impossibile: qd aliquando erit vera sic significando: pbatur qd antecedens aliquando erit impossibile sic significando igitur aliquando erit vera. p3 consequentia qd ex impossibili sequitur quodlibet. **C** Ad istud argumentum respondet pcededo istam esse falsam & impossibilem si antechristus no fuit tu non fuisti. **C** Et ad argumentum dico qd nunq erit vera sic significando: & cum dicitur antecedens erit impossibile sic significando: concedo igitur consequentia erit bona: nego argumentum: qd no ex quolibet impossibili sequitur quodlibet sed solum ex impossibili simpliciter ex per se cuius significatum non potest nec poterit nec potuit esse verum. **E**t impossibile vero per accidens cuius significati aliquando fuit verum nihil sequitur qd no sequebatur anteq esset impossibile: ita qd ista consequentia non v3. Adam non fuit igitur tu non fuisti no obstante qd antecedens sit impossibile. **E**t si dicitur oppositum consequentis repugnat antecedenti ipsis sic significantibus igitur consequentia bona: nego antecedens: nec cuiuslibet impossibili quelibet ppositio repugnat: qd ad hoc qd due ppositiones adinuicez repugnet requirit qd ipse sic significatio no possint nec poterit nec poterunt esse vere: nec salte qd significata illarū non pnt nec potuerint nec poterunt simul esse vera: qd igitur hec aliquando potuerunt simul esse vera sic si significando adam no fuit & tu fuisti. propterea non repugnant adinuicez: esset enim mirabile qd illa adinuicez repugnarent tu es & h anima non est demonstrado animā soz. iam existentem & tamen vna illarum est impossibilis sed de per accidens. ppterea hec consequentia no v3. hec anima non est igitur tu non es non obstante qd antecedens sit impossibile. **C** Consimiliter dico qd no oportet necessariū per accidens sequi ex quolibet ppositione ita qd no sequitur es igitur adam fuit. ego sum igitur h anima est demonstrado animaz tui. **E**x quibus sequitur hanc consequentiam non valere. **I**ste due ppositiones sic significando no possunt simul esse vere igitur repugnant: qd ille due sic significando adam no fuit & tu es: no possunt esse simul vere & tamen no repugnant vt dictum est.

Contra vnu aliud superius dictum arguit. v3. qd nulla sit conditionalis negatiua: nam si aliqua esset sit ergo illa no si tu curris soz. erit: & arguitur sic. illa est conditionalis negatiua igitur aliquid negat ab aliquo vel igitur negat rez a re vel consequentem vnus ab alio quo vel repugnantiam oppositi consequentis cum antecedente: si igitur rem negat a re & suum contradictorium est igitur suū contradictorium affirmat rem de re: consequens falsum. qd illa si soz. currit tu curris nihil affirmat: nec potest dari fin qd negat consecutionem vnus ab alio. qd ant negat consecutionem ppositionis consequentis ex ppositione antecedentis vel significati consequentis ex significato antecedentis. Si pmo modo nulla est conditionalis necessaria: qd si negatiua negat consecutionem consequentis ex antecedente conditionalis: naz negatiua affirmat consecutionem consequentis ex antecedente sed aliquando no erit talis consecutio consequentis ex antecedente cum aliquando no erit illud antecedens: nec eius consequens igitur quolibet conditionalis non negatiua affirmans consecutionem co

sequentis ex antecedente est no necessaria. Si secundo modo sequitur qd nulla conditionalis affirmatiua cuius antecedens & consequens sunt ppositiones negatiue sit vera vel necessaria vel etiam qd nulla conditionalis cuius tam consequens qd antecedens sunt ppositiones affirmatiue false est vera vel necessaria omnia ista sunt falsa: & probatur consequentia. quia nullus talis conditionalis est significati antecedentis vel consequentis & si sic ergo nec est consecutio talis significati consequentis ex significato talis antecedentis: consequentia patet per hoc qd consecutio no est nisi inter ea que sunt: nec pot assignari tertius modus. v3. qd condicionalis negatiua negat repugnantiam oppositi consequentis cum antecedente: qd si oppositum consequentis no sit no est repugnantia oppositi consequentis cum antecedente. **C** Ad istud argumentum respondet concededo vt prius qd aliqua est conditionalis negatiua. & tunc ad argumentum igitur aliquid negat ab aliquo: negatur consequentia: sicut etiaz e aliqua catholica negatiua que no negat aliquid ab aliquo sed in ea aliquid negatur ab aliquo per negationem. **E**t si dicitur illa conditionalis est negatiua ergo aliquid negatur ab aliquo: iterum nego consequentiam: deducta omni sophisticatōe. sed hoc solum sequit de catholica: de ypothetica autem sequitur qd aliquid per aliud negat & vt superius dixi hoc est verum. qd conditionalis affirmatiua per negationem negat. **E**t sic patet qd negatio negans consecutionem no negat rem a re nec consecutionem assecutionem: nec repugnantiam oppositi consequentis cum antecedente: dato adhuc hec omnia esse: sed negat conditionalem affirmatiuam ex qua & negatio fit conditionalis negatiua. vnde est sciendum qd sicut in conditionalis affirmatiua habente antecedens & consequens expressa nota conditionalis denotat consequens sequi ex antecedente. ita in negatiua nota cum negatio sequi denotat consequens non sequi ex antecedente. & si ista est: conditionalis illa negatiua est vera presupposita significatio antecedentis & consequentis. **C** Concedo tamen qd aliqua est conditionalis affirmatiua in qua non denotatur aliquid sequi ab aliquo vel ex aliquo: & aliqua est negatiua in qua no denotatur sequi consequens ex antecedente & hoc semper est verum in conditionalibus non habentibus antecedens nec consequens aut notam consequentis: sicut etiaz aliqua est catholica affirmatiua in qua non denotatur aliquid affirmari ab da aliquo & aliqua est negatiua in qua no denotatur aliquid negari ab aliquo. sicut de duabus partibus istarum copulatiuarum aliquis homo est animal & e conuerso aliquis homo no est animal & e conuerso. quare &c. **C** Verum tamen ad hoc ad argumentum gratia disputatiōis potest concedi qd conditionalis negatiua negat ab aliquo: quia negat consecutionem consequentis ex antecedente & tunc ad argumentum ergo nulla est conditionalis affirmatiua necessaria: nego consequentiam: & tunc ad responsionem: si negatiua negat consecutionem consequentis ex antecedente conditionalis vero negatiua affirmat consecutionem consequentis ex antecedente: consequentia no v3: sed concedo consequens: & tunc vltra sed aliquando non erit talis consecutio: concedo ergo nulla conditionalis affirmatiua est necessaria: nego consequentiam: per idem enim probaret qd hec deus est ens non esset necessaria qd aliquando no erit h affirmatio cum aliquando no erit subiectum nec copula nec predicatum.

Item contra quedam arguitur. **E**t pmo pbando qd nulla sit conditionalis: quia ista propositio hoc est & hoc est dicitur esse copulatiua pro tanto quia intellectus vnit & copulat istas duas propositiones mediante tali actu intelligendi sed eque vnit sine copulat intellectus duas propositiones mediante tali actu: sicut mediante h: & e contra ergo qua ratio vna debet dici copulatiua & altera debet dici talis. **C** Secundo arguitur qd nulla conditionalis habeat antecedens nec consequens: quia si igitur aliqua est: sit ergo ista si homo est animal est: cuius antecedens sit. a. & sequens. b. tūc sic. a. est antecedens & b. consequens igitur li. b. est posterius. a. patet consequentia & consequens est falsum. igitur a. antecedens: qd pmo sit falsum probatur. qd si. b. sit posterius. a. sequitur

q. a. sit p. b. vel igit. a. est p. b. tempore nā vel prioritate logica non pmo modo: q. supposito q. b. sit a. a. non secundo modo q. a. est causa ipsius. b. non tertio modo. q. b. sequitur ad. a. et contra. **T**ertio arguitur q. nullum sit oppositum conditionalis nec possit esse. quia si alicuius sit contradictorius sit ergo istius si homo est animal est: hoc v. non si homo est animal est: et sequitur q. aliquid est copulativa possibilis affirmativa significans p. se iuxta compositionem suorum terminorum que tamen coponitur ex contradictorijs: patet de ista si homo est animal est nō si homo est animal est: ex quo nulla eius pars ponit. prima non ponit ex quo est negativa: nec scda q. negativa: cuius negatio negat sequelam. **A**d hoc respondet ad p. m. negando consequentiam: q. per idem pbaretur q. distinctiva esset copulativa et e. c. **A**d scdm dico p. d. q. a. est antecedens et b. cōsequens et b. cōsequitur ad. a. consecutio logica: et negatur cōsequens igit. b. est posteriorius. a. **A**d tertium dico negando q. illa sit copulativa possibilis sic significando: et cum dicitur neutra pars ponit concedo. igit. est possibilis nego p. sequentiam: copulativa enim non redditur possibilis vel impossibilis ex eo q. partes ponat vel non ponat sed ppter cōpossibilitatem vel incōpossibilitatem. vnde nō solum hoc est verum de copulativa in quibus vniuntur hypothetice verum etiā est in quibus vniuntur cathe. **L**ertus est q. ista est impossibilis verum est nullam chymera esse et non verum est nullam chymeram esse et tamen neutra pars ponit: cū non ponit nullam chymeram esse: nec aliquid verum esse aut aliquid non esse verum: quare et.

Restat nūc regulas disputandae ponere. **P**rima est ista q. ab inferiori ad superius affirmativa cum nota conditionis fallit argumentū: p. q. nō sequitur si tu es hoc animal demonstrato asino tu es rudibilis sed hoc animal est animal igitur si tu es animal tu es asinus et b. contingit q. nota conditionis confundit cōfuse tū in ordine ad conditionalem omnes terminos cōmunes tā antecedentis q. cōsequētis nisi aliud fuerit impedimētum: mō sepe dicitur est q. ab inferiori ad superius supponens confuse tū sepe fallit argumentū: sicut etiā p. in materia de incipit et desinit reduplicatū et causabibus: q. autem h. m. d. nota p. fundit confuse tū respectu conditionalis omnes terminos cōes cōditionalis vbi nō fuerit impedimētū pbatur: et capio istam cōditionalem si homo est animal est: et quero quomodo stant isti duo termini. s. homo et animal in ordine ad conditionalem. Si dicitur q. confuse tū habeo intentum. Si dicitur q. determinate igitur incōsequente t. assignare vnu suppositū respectu totius conditionalis sit ergo sor. et sequitur q. hec cōditionalis est vera si homo est sor. est: qd est falsum: et cōsequens p. q. in qualibet supposito determinata d. assignari vnu suppositū: pro quo videtur talis terminus sicut p. in alijs discurrendo. Si autem dicitur q. subiectum a. stitit stat determinate et subiectū consequentis stat confuse tū. **C**ontra nota conditionis habet p. se vim p. d. d. cōfusing tū igitur potius habet confundere terminos propinquam q. remotum si non habuerit impedimētū et consequentia p. discurrendo in alijs. **E**t ex alio sequitur q. ista esset conditionalis falsa si homo nō est homo non est ex quo subiectū antecedentis stat determinate sicut et que libet talis si iste homo non est homo nō est qd tamen non est verum. **F**orte dicit sicut cōmuniter dicitur est q. nota conditionis confundit confuse et distributive subiectum antecedentis et confuse tū subiectum cōsequētis vbi non fuerit impedimētū et nō est q. sub tali subo contingit descendere disunctive. verbi gratia. si homo est animal est igit. si iste homo est animal est. **H**ec responsio sit substantiva sicut in theologos q. ista consequentia nō v. Si homo est animal est et hoc est homo ergo si hoc est animal est: ergo si homo nō stat confuse et distributive mobiliter cōsequens t. q. in omnibus alijs. v. talis modus arguendi sequitur ens bene: omnis homo est animal hoc est hō ergo hoc est ani-

mal: et q. consequentia nō v. pbatur: et demonstratio xpm per li hoc et p. q. antecedens sit verum et q. consequens sit falsum p. q. est vna conditionalis significans ex cōpositione suarum partium cuius oppositum consequentis stat cū antecedente. h. n. stant simul nullum animal est et hoc est sim theologos demonstrando xpm. **S**ecundo arguitur sic sine fundamento theologorum. nam ista consequentia nō v. si homo albus est homo nō est niger: et omnis sor. est homo albus igitur si sor. est homo nō est niger: p. iterum antecedens esse verum: dato q. omnis sor. sit albus: et consequens falsum cum oppositū contradictoriū consequentis sic significatio non possit repugnare antecedenti. h. eni stant simul sor. est et omnis homo est niger. **T**ertio arguit sic. sequitur q. ista cōditionalis sit vera si homo currit omnis homo currit pbatur. q. a. nō p. s. cōuertuntur. igitur et c. antecedens probatur. q. subin antecedentis stat confuse distributive mobiliter per opinionem et non impeditur per aliquid aliud igit. antecedens est exponibile sed non possunt sibi assignari alie exponentes q. exponentes cōsequentis igit. antecedens et p. sequens p. uertunt p. consequentia discurrendo in alijs. **Q**uarto arguit sic. idē est significatio adequatū istius cathe. homo currit extra conditionales et istius homo currit in conditionali: sed subin istius extra conditionales nō stat cōfuse et distributive igitur nec istius in conditionali. p. sequentia p. q. a termino stante determinate ad cōsimile stantē et confuse distributive non v. argumentū. minor est manifesta et maior: m. p. b. q. quilibet illarū significat hōiem currere. **S**i eni antecedens illius conditionalis significaret adēte omnē hominē currere: ipm esset falsus in ista si homo currit animal currit. dato q. sor. curret et p. b. nō nō statim sequeretur vt p. q. antecedens et p. sequens istius p. d. cōditionalis si homo currit omnis homo currit p. uerterent q. qdlibet istorum significaret oēm hominē currere. **Q**uinto arguit sic subiectum rōnalis non stat confuse et distributive igitur nec subiectū p. d. cōditionalis cōsequentia t. rōnalis et p. d. cōditionalis conuertunt. aliter eni a termino subali stante determinate vel confuse tū respectu termini accidentalis ad cōsimilem stantē distributive valerent arg. qd nō ē verum: antecedens p. de tali rōnali homo currit igitur animal currit. vbi videtur q. si homo stat distributive cum terminis subsequēs nō possit distribuere terminū p. d. cōditionalis. **E**t ex alio q. terminus distributivus pot. distribuit immediate sequentē p. d. cōditionalis sed li animal in p. d. cōditionalis nullam responsionē stat distributive in p. d. cōditionalis nec li homo in ante. **D**icendum est igitur vt p. q. nota cōditionalis cōfundit p. f. tū quoscūq. terminos cōes ipsius nisi fuerit impedimētū. ita q. istius si homo est animal est tā li homo q. si animal stat confuse tū. **E**t notanter dico sine impedimento q. in hac propositione: si omnis homo currit omnis homo currit tam subin antecedentis q. subin consequentis stant confuse distributive et hoc est sane dicitur q. dicere q. subiectum illius antecedentis stat confuse tū, ratione duorum signorum precedentium. **C**ontra istam responsionē arguitur nam sub subo antecedentis illius cōditionalis si homo est animal est: contingit descendere distributive igitur stat confuse et distributive: p. sequentia p. q. a. antecedens pbatur: q. sequitur si homo est animal est igit. si iste homo est animal est. **E**t sic de alijs. **S**ecundo arg. sic. sub subo p. sequentis illius p. d. cōditionalis nō contingit descendere disunctim nec copulativam igit. nō stat cōfuse tū. p. a. t. antecedens pbatur. nam non sequitur si homo est animal est et ista sunt omnia animalia igit. si homo est hoc animal vel hoc animal. et sic de singulis est: cum antecedens sit verum vt p. q. et consequens falsum: quia consequens est vna p. d. cōditionalis cuius a. s. post mille annos erit verum et consequens falsum: ipsius sic significantibus: per idem ex eodem antecedente non sequitur copulativam igitur si hō est hoc animal est vel hoc animal. et sic de singulis est. **T**ertio arguitur sic. Iste due conditionales conuertuntur animal est si homo est et si hō est animal est: et in prima li animal stat determinate igit. et in scda: p. a. t. cū maior et minor: q. terminus

sequens nō h3 vim super terminū precedentē. **Q**uarto arguit qd in ista si animal currit omne animal currit qd si animal nō stat p̄fufe ⁊ hoc sic. qd p̄fufe tñ supponit p̄dicatuz huius omnis homo est hō tam cōfufe tñ supponit subm huius consequētis p̄ditionalis animal currit si omne animal currit. sed signum vniuersale addituz p̄dicato illius vniuersalis: mobilitat ip̄s vt patz in talit omnis homo est ois homo igit pari rōne signum vniuersale superueniēs subo p̄ntis conditionalis mobilitat ip̄m: ⁊ si sic sequit istaz conditionalem esse falsam: omne animal currit si omne animal currit: euz quelz istaz sit falsa h animal currit si omne animal currit cum stet op̄m p̄ntis cum antecedēte. **Q**uinto sequit qd h p̄positio sit vera denariuz ego p̄mitto in casu cōsi. p̄batur nā illa p̄positio non dicit falsa nisi qz subm etus supponit determinate pro isto vel pro isto sed in hac p̄dictōa/ li denarium tibi p̄mitto si denarium tibi p̄mitto supponit vtrobiz p̄fufe tñ per responsonem igit ita est vera sicut in ista ego p̄mitto tibi denariū. **E**t isto modo pōt argui qd aliqua talis sit vera: homo est omnis hō qz h est vā ois homo est homo p̄fufe qz li homo stat p̄fufe tñ sed in qualibet istaruz si homo est omnis homo ⁊ omnis hō est homo li homo stat confufe tñ igit etiā debet esse vā. **A**d hec respondet ad p̄mam negando qd sub subo antecedētis contingat descendit copulatiue. **E**t tunc ad argumentū concedo illam p̄nam: si homo est animal est igit si iste hō est animal est nō ppter hoc qd subm antecedētis p̄dictōnalis stet p̄fufe ⁊ distributiue: sed qz p̄sequens est neciuz sicut p3 in simili. sequit bene omnis deus est igit iste deus est demonstrato patre diuino. nec t3 per hoc qd li deus stet distributiue sed qz p̄sequens est neciū. **U**nde scdm̄ tanto rem alterius optuionis subm huius p̄ditionalis antecedētis: si omnis homo est ois homo est stat p̄fufe tñ ⁊ tamē bene sequit igit si iste homo est omnis hō ē. ⁊ sic vlti⁹. **A**d scdm̄ dicit qd non v3 illud argm̄. talis terminus supponit p̄fufe tñ igit sub ipso contingit descendere disiunctuz vel copulatiue. **I**tem quo sciendū qd terminoz confundentium confufe tñ quidā cōfundunt nō mobilitando qdam confundūt in mobilitando. **E**xemplum p̄mi signa vniuersalia aliqua ⁊ dictiones exclusiue. **E**xemplum secundū sicut incipit ⁊ desinit ⁊ termini modales nota casualitatis ⁊ p̄sequentie: vnde nō sequit: necessario hō est ⁊ isti sunt omnis hoies igit necessario iste vel ista. ⁊ sic de singulis certum est qd antecedens est veruz ⁊ p̄sequēs falsum. **E**tiam nō sequit qz homo est animal est ⁊ ista sunt oia animalia igit qz homo est hoc animal vel hoc animal. ⁊ sic de singulis est. **E**odem mō dico in p̄posito qd sub termino p̄ditionalis stante confufe tñ non cōtingit descendere: qz si mul ⁊ semel confundit ipsos confufe tñ ⁊ mobilitat eodem ⁊ facit qd sub eis non d3 descendit. **A**d tertū dico qd ille conditionales p̄uertunt animal est si homo est ⁊ si homo est animal est: ⁊ sicut scda est vera ita ⁊ p̄ma. **E**x quo ita bene consequēs sequit ex aſte sicut in scda: ⁊ sic p̄cedo qd vtrobiz stat li animal confufe tñ. ⁊ cum dicit qd terminus sequens non h3 vim super terminū p̄cedente. dico qd vey est de termino distributiue qd nō pōt distribuere p̄cedens: op3. n. ipm p̄cedere tam sicut qd p̄babiliter: sed terminus habēs vim confundendi p̄fufe cuius virtus se extendit ad multos terminos quātum est de se pōt confundere terminū precedentē sicut confufe tñ. sed verū est qd p̄babiliter p̄cedit: ⁊ sic in ista animal est si homo est: li animal stat confufe tñ sicut etiā in ista: animal esse hominē est necessarium tam li animal qz li hoiem stat confufe tñ nō obstante qd sicut p̄cedant terminū modalem. **C**on similitur dico de rōnali qd in ista homo est ergo animal est tam li homo qz li animal stat confufe tñ. **A**d quartuz argumentuz concedo consequētiaz ⁊ p̄sequens. v3. qd signū vniuersale adueniens subo p̄ntis conditionalis mobilitat ip̄m: nec ex hoc sequitur quin illa sit necessaria: omne animal currit si omne animal currit: l3. n. signum vniuersale mobilitat li animal hoc non facit in ordine ad conditionalem sed solum in ordine ad cathē suā. p̄pterea bene sequit. oē animal currit ⁊ ista sunt oia animalia igit hō animal currit.

Et sic de singulis: sed in ordine ad totam conditionalem rō pōt argui isto modo: nec li omne mobilitat in ordine ad totam conditionalem imo ipsum simul cū suo subo a noua conditionis mobilitatur respectu totius p̄ditionalis vbi tamen ex eodem antecedente concluderet igitur qua ratione li omnis adueniens p̄dicato vniuersalis p̄dicte mobilitat ip̄m in ordine ad omnem p̄positionez cuius est pars: pari rōne li omne adueniens subo p̄ntis huius p̄ditionalis p̄dicte mobilitat ip̄m in ordine ad oem p̄positionez cui⁹ est pars: negatur consequētia: qz li omnis vel sumum substantiuum homo: per nihil p̄positionis cuius ipsi termini sunt partes mobilitatur: sed in conditionali illa cuius est pars li omne cum suo substantiuo mobilitant ambo per aliquid p̄nta per notam conditionis. **A**d quintum argumentū: nego consequētiam cum inferat qd illa sit vera in casu cōsi denarium p̄mitto. **E**t tunc ad argumentū nego consequētiam: l3. n. in cōditionali ista stet li denariuz confufe tñ in ordine ad totam conditionalem ad huc stat determinate in ordine ad suam cathē: p̄pterea debet sic argui illa denarium p̄mitto est falsa p̄fufe. qz li denarium stat determinate sed in illa conditionali stat cōfufe tñ ⁊ nō determinate igit in cōditionali illa qd ē vera p̄cedit p̄sequentia sed negatur minor: p̄ secunda particula. **E**x quo p3 qd consimile argumentum nō p̄bat illam esse verā homo est ois homo: nec illa est vera: omnis homo est homo p̄fufe qz li homo stat confufe tñ: qz vbiqz li homo staret confufe tñ esset hec vera homo est omnis homo: ⁊ sic h esset vera tñ homo ē omnis homo: necessario hō est omnis homo: qz li homo stat confufe tñ: verūtamē si li homo in illa homo est omnis homo staret determinates esset illa falsa. **D**ico ergo qd illa est vera. omnis homo ē homo. qz p̄dicatum stat confufe tñ ⁊ exponentes sunt vere. **E**t sic ista est vera p̄mitto tibi denarium qz li denariuz stat cōfufe tñ ⁊ non determinate. **C**el aliter dicit qd ista non est vera p̄mitto denarium qz li denarium stat confufe tñ sed qz stat cōfufe tñ virtute illius verbi p̄mitto a casu: posito ite tamen responsones nō sunt vniuersales in omnib⁹ si ad certam mām sicut ⁊ argumenta particulariter p̄cedunt **E**t per hoc p3 responso ad quintū argumentū.

Secunda regula p̄ncipalis est ista arguendo a p̄ditionali affirmatiua denotiata a li si ad disunctiuam factam ex p̄dictorio aſtis ⁊ cōsequētis eiusdem conditionalis est consequētia formalis. p̄bat. nā ista p̄sequētia est formalis. Si tu es hō tu es animal igitur tu non es homo vel tu es animal ⁊ nō ē maior rō de vna qz de quacūqz alia igit ⁊ quelibet est bona: p̄sequentia: p3 cum mino: i ⁊ maio: arguit: qz cōtradictōiū p̄ntis formaliter repugnat antecedēti p3. nam hoc est suū p̄dictorio tu es homo ⁊ tu non es animal que copulatiua implicat formaliter p̄ditiones igitur formaliter repugnat illi conditionali ⁊ per p̄sequens illa disunctiua ē simpliciter necessaria ⁊ ex eadē conditionali formaliter inferat. quare ⁊ c. **E**x ista regula sequuntur cor⁹ due conclusiones p̄ma est ista: aliqua conditionalis affirmatiua denotiata a li si p̄ditionem formaliter icludit: p̄batur nam hec est huius: si tu non es aliud a te tu es aliud a te: qz ex ipsa sequit formaliter qd tu es aliud a te: que implicat contradictionem formaliter igit ⁊ ipsa conditionalis: cōsequētra p3 ⁊ p̄batur antecedēs. **I**tem sequitur si tu non es aliud a te tu es aliud a te igitur tu es aliud a te vel tu es aliud a te: p̄sequentia t3 per regulaz. **E**x qua disunctiua sequit formaliter qd tu es aliud a te: cum eiusdem p̄ntis quelibet pars disunctiue sit formaliter illatiua: ergo a p̄mo ad vltimū sequit formaliter si tu nō es aliud a te. tu es aliud a te: qz ex ipsa sequit formaliter qd tu es aliud a te: que implicat contradictionem formaliter ⁊ p̄batur antecedēs. **S**ecunda cōclusio est ista sicut cathē aliqua est alicuius affirmatiua illatiua ita cōditionalis affirmatiua est eiusdē positiua: p̄bat ⁊ capio istaz cathē tu qd nō es aliud a te tu es aliud a te p3 qd est illatiua huius tu es aliud a te ⁊ eiusdem est positiua hō conditionalis si tu non es aliud a te tu es aliud a te. qz formaliter sequitur ex ipsa in forma suorum terminoz sicut iam dixi ⁊ quare p3 non esse vniuersaliter veruz qd cōditionalis nihil ponit. **C**ontra istam regulā arguit sic. ex qualib⁹

bet conditionali affirmatiua denotata a *U* si sequit' disuncti
na facta ex contradictorio antecedentis & pñtis eiusdem con
ditionalis: sed aliqua huiusmodi conditionalis est illatiua eius
dem disunctiue & e contra: quod est conditionalis affir
est disunctiue illatiua & e contra: consequentia p3 q2 non est
maior: rō de vna q3 de alia. Et ex alio non magis vel mi
nus conuertunt' ppositiones quibus sint vere vel false possi
biles vel impossibiles: sicut equalit' conuertunt' ille: homo
currit risibile currit quādo sunt vere sic quando sunt fal
se: sed conditionalis que modo est impossibilis si ipsa esset
necessaria conuertitur cum disunctiua necessaria vt statim
probabo igitur quecūq; conditionalis si sit impossibilis cu3
disunctiua puerit' impossibili pbatur cōsequentiā: patet
maior & minor pbatur. q2. ista si tu es homo tu es animal
est illatiua huius tu nō es homo vel tu es animal & econ
tra: q1 nunq; posset dari vna vera sine alia & sicut dico de
ista ita posset pbari de quacūq; alia conditionali necessa
ria q; conuertetur cū disunctiua facta ex dictione antece
dentis & cōsequente eiusdem: sed iam pbo q; consequēs
sit falsum. Nam illa est impossibilis conditionalis si homo
currit so: currit & nulla disunctiua facta ex psequēte & cō
tradictorio antecedētis est impossibilis igit' illius conditio
nalis talis disunctiua nō est illatiua. consequētia p3 cum ma
ior & minor pbatur q2: h disunctiua est contingēs nihil q;
est homo currit vel so: currit. quare rē. C Secūdo argū
contra pñā pclusionem. nā3 data illa sequit' q; quelibz cō
ditionalis falsa includit cōtradictionem: cōsequens est fal
sum: cum non ex qualibet cōditionali falsa sequit' q; libet
formalr: & pbatur psequentiā discurrendo per omnes cō
ditionales falsas. Nam ad istam si tu nō es homo tu es
asinus sequit' cōtradictio: pbatur sequit' si tu nō es homo
tu es asinus igit' tu es homo vel tu es asinus. Ex qua seq
tur q; tu es homo: sed iam probō q; ex ipsa sequit' q; tu
non est homo: q; sequit' si tu non es homo tu es asinus igit'
tu si tu nō es asinus tu es homo: ex eo q; ex opposito cō
sequentiā inferit oppositum antecedētis. & sequit'. si tu nō
es asinus tu es homo igit' si tu non es asinus tu nō es ho
mo: p3 per illam regulam arguendo a conditionali cuius
antecedens est negatiu3 & consequens affirmatiuū ad cō
ditionalem compositam ex eodem antecedente & cōtra
dicto cōsequentiā pñtis cōditionalis v3 argumētis. quia
et in ere negatiua non sequit' affirmatiua quin pari ratione
sequatur negatiua sibi contradicens: & sequit' vltra si tu nō
es asinus tu non es homo igitur tu es asinus vel tu nō es
homo consequentiā p3 per regulas ex qua disunctiua seq
tur post modū q; tu non es homo igit' a pmo ad vltimū3
sequit' si tu non es homo tu es asinus igit' tu es homo &
tu non es homo que est contradictio formalis. C Tē ar
guitur q; ista implicat contradictionē si tu non es homo tu
es homo: q; ex ipsa sequit' q; tu es homo & tu non es ho
mo. quia sequitur si tu non es homo tu es homo igitur tu
es homo vel tu es homo p3 psequētia per regulā ex qua
disunctiua sequitur formalr q; tu es homo: similr sequit'
si tu non es homo tu es homo igit' si tu es hō tu nō es ho
mo. p3 consequentiā q; nō videt' quare plus sequit' q; tu
es homo ad illam tu nō es homo q; e contra & vltra seq
tur si tu es homo tu non es homo igit' tu nō es homo vel
tu non es homo. ex qua sequit' q; tu non es homo. Et sic
arguitur de ista ita potest argui de qualibz alia vbi antece
dit dictionem negatiuā vel sequit'. C Item arguit'
q; ista includit contradictionē si tu curris so: currit. q; seqt' si
tu curris so: currit igit' si tu curris so: currit & nullus so:
currit. consequentiā p3 per regulam vltimo allegatā: quia
non videt' quare plus sequat' so: currit q; q; nullus so:
currit & sequitur si tu curris so: currit & nullus so: currit
igitur tu non curris vel so: currit & nullus so: currit. ex q;
sequit' q; tu non curris siue antecēdēs sumat' disunctiue
vel copulatiue: similr sequit' si tu curris so: currit & nullus
so: currit igit' si tu curris & nullus so: currit tu curris. Ex
qua sequit' q; nullus so: currit: & so: currit vel tu curris:
que disunctiua formalr infert illas. & sic p3 q; ista si tu cur
ris so: currit infert conditionālē formalr quare ipsa inclu

dit contradictionem. C Tertio arguit' ptra regulam & se
cundam sequentiā. q; dato illo sequit' q; quelibet condi
tionalis affir' ponit aliquid: cuius oppositū conceditur cō
muniter dicendo q; conditionalis nihil ponit: sed pbatur
psequentiā inductiue: & probō pmo q; cōditionalis affir'
ponit aliquid: q; h est vera si deus est aliquid est. Ex qua
sequit' q; nullus deus vel aliquid est per regulas. & ex ista
disunctiua sequit' q; aliquid est igit' ex cōditionali sequit'
q; aliquid est: & si sic illa ponit aliquid esse. C Item argno
de conditionali falsa q; aliquid ponit: q; illa si tu nō es ho
mo tu es homo ponit te esse hominem pbatur q; ex illa
conditionali sequit' q; tu es homo vel tu es homo per re
gulam ex qua disunctiua sequit' formalr q; tu es homo.
quare rē. C pmo solutione omnium istorum argumētū
rum est notandum q; conditionaliū affirmatiuā qdam
sunt vere & quedā false sicut q; superius est ostensum. Di
co ergo q; quelibet cōditionalis conuertitur cum disuncti
ua facta ex contradictorio antecedentis & consequente ita
q; formalr sequit' si tu curris tu moueris ergo tu nō cur
ris vel tu moueris ita etiā sequit'. si tu curris deus est igit'
tu non curris vel deus est & e contra. similr sequitur si
homo est asinus? tu disputas igitur nihil q; est homo est asi
nus vel tu disputas rē. C Secūdo notabile est istud q; cō
ditionaliū falsarum quedā inferūt disunctiua impossi
bilem quedā inferunt disunctiua contingētē. Exemplū3
pñtis si tu non es capra: tu es asinus ergo tu es capra vel tu
es asinus. Exemplū3 secūdi si so: currit plato disputat igit'
tur nullus so: currit vel pto disputat. dico ergo hic q; cō
ditionalis falsa inferens conditionālez impossibilē conuer
titur cum ipsa q; vtrobiq; simil' impossibile pro antece
dente sed conditionalis inferēs disunctiua contingētē
non d3 cum ipsa conuertit' q; tunc ex ptingenti cōcluderet
impossibile qd nō licite fit. C Tertium notabile est istud
q; conditionaliū falsarū & impossibilium quedam impli
cant & includunt contradictionem quedā vero nō: sicut
do in presenti includere pro implicare & pro asserere.
C Illa conditionalis includit contradictionem ex qua seq
tur disunctiua includens dictionē3 id ista includit cōtra
ditionem si tu non es aliud a te tu es aliud a te: q; disun
ctiua formalis sequens includit dictionē3. v3: tu es aliud
a te vel tu es aliud a te. cum quelibet pars includit contra
dictionem. Illa cōditionalis falsa nō includit dictionem
ex qua sequit' disunctiua etiā non includens dictionem.
C Quartum notabile est istud q; conditionaliū affirma
tiuarum quedā ponunt & quedā nō ponunt. illa ponit ex
qua sequitur disunctiua aliquid ponens: sicut ista si tu nō
es aliud a te tu es aliud a te que ponit te esse aliud a te: q;
ex conditionali illa sequit' disunctiua h tu es aliud a te v'
tu es aliud a te que ponit idem. C Similr h si tu non es
homo tu es homo ponit te esse hominem: q; disunctiua se
quēs ponit idem. v3. tu es homo vel tu es homo. C Cō
ditionalis illa nihil ponit cuius disunctiua sequēs nihil po
nit & isto modo nulla conditionalis vera aliquid ponit. h. n.
si antepus est albus antepus est coloratus nihil ponit: si
cut nec illa disunctiua antepus non est albus vel antechri
stus est coloratus. Non. n. ponit antepus esse albu nec an
techristum esse coloratū3 nec albedinem esse nec colorem
esse. C Aliq; est etiā conditionalis que nihil ponit sicut
ista. si so: currit plato disputat cum sua disunctiua nihil po
nit. v3. nullus so: currit vel pto disputat. C Quintus no
tabile est hoc q; ponere aliquid est formalr illud inferre in
forma suorum terminorum. Exemplum tam in cathego
ricis q; in hypotheticis. In cathegoicis h ens tu es aliud
a te ponit te esse & te non esse: quia vtraq; sequitur in for
ma suorum terminorum sed nō ponit bacculum stare in
angulo: q; hec ppositio bacculus stat in angulo l3 formalr
ex illa sequitur tamē non in forma suorum terminorum.
C Item h ppositio tu curris nō ponit deum esse: q; h p
positio deus est non sequitur ex ipsa formalr nec in forma
suorum terminorum. Item in conditionalibus h demō
stratur. h. n. si tu non es aliud a te tu es aliud a te. formalr
infert istam tu es aliud a te in forma suorum terminorum:

Ideo ponit te differre a te: sicut ista si tu non es homo tu es homo ponit te esse hominem: quod formaliter sequitur ex ipso in forma suorum terminorum sicut dicitur est: sed non ponit te non esse hominem: quod si sequatur ex conditionali illa quod tu non es homo in forma suorum terminorum sed tamen non est formaliter: debet igitur videri si disiunctiva conditionalis aliquid formaliter inferat in forma suorum terminorum vel conditionalis autem deficit in aliquo illorum. Si primum conditionalis ponit illud si per consequens. quare etc. Per hoc ergo potest leuiter responderi ad argumenta. Ad primum negando istam consequentiam aliqua conditionalis est illativa disiunctive et contra et quilibet negatur consequentia: cuius ratio diuersitatis est dicta quod aliqua conditionalis est necessaria et quedam est impossibilis et impossibilis quedam est illativa disiunctive impossibilis et quedam est contingens. Et tunc ad argumentum dico negando similitudinem: verum tamen dico quod in cathedra dicitur requiritur. nam hec cathedra necessaria deus est inferat illam necessariam aliquid est deus et est: et tamen hec tu es asinus inferat formaliter illam tu es et non econtra et ita dico de conditionalibus et disiunctiuis. Ad secundum argumentum nego primum cum inferat quod quilibet conditionalis falsa includit contradictionem: et nego quod ista si tu non es homo tu es asinus includat contradictionem: et dico quod illa tu non es homo non sequitur ad illam formaliter conditionalis quod tamen requireret si includeret te non esse hominem. Et tunc ad argumentum si tu non es homo tu es asinus igitur si tu non es asinus tu es homo. concedo primum gratia maiore: quod antecedens est impossibile. Et iterum ad aliud argumentum: si tu non es asinus tu es homo igitur si tu non es asinus tu non es homo: concedo iterum istam primum gratia maiore. Et tunc ad regulam dico quod non est regula sed est vnus allegatum falsum quod non sequitur si tu non curris deus est igitur si tu non curris nec deus est: nec sequitur si tu non es verus est te non esse igitur si tu non es verum est te non esse: si militer non sequitur si tamen chymera non est aliquid est igitur si tamen chymera non est nihil est. per satis quod nulla istarum consequentiarum. versus. cum cuiuslibet istarum antecedens sit verum et consequens falsum. verum tamen concedo illas consequentias quod arguitur ex impossibili. Et tunc ad aliud argumentum: si tu non es asinus tu non es homo igitur tu es asinus vel tu non es homo. iam dico istas esse formales. et viterius cum concludit ex illa disiunctiva igitur tu non es homo dico iterum illam esse formalem cum ex qualibet parte disiunctive formaliter sequatur ut infra patebit: propterea ergo non est mirum si conditionalis ante dicta non implicat te non esse hominem ex quo prima consequentia fuit bona solus gratia maiore et materialitatis. Ad confirmationem dicitur quod illa non implicat contradictionem: si tu non es homo tu es homo: quia ipsa formaliter inferat te esse hominem: sed solum in altera te non esse hominem. Et tunc ad argumentum dico quod ista consequentia est bona solum materialiter si tu non es homo tu es homo igitur si tu es homo tu non es homo. Ad aliam confirmationem dico quod illa conditionalis: si tu curris sic curris non implicat te currere nec te non currere. Et tunc ad primum argumentum quo probatur quod implicat te non currere: dicitur quod aliquae consequentiae intermedie sunt bone solus gratia maiore: sicut plus dicitur est. sicut nec sequitur formaliter ex ista conditionalis te currere cum consequentia intermedia non sunt formales. Ad tertium argumentum concedo quod aliqua conditionalis falsa aliquid ponit sed nullam veram. Et tunc ad argumentum dico quod illa conditionalis si deus est aliquid est non ponit aliquid esse: quod illa propositio aliquid est non sequitur ex ista disiunctiva formaliter nullus deus est vel aliquid est: solum enim ex vna parte formaliter sequitur sed ex alia materialiter tanquam ex impossibili. Contra duo dicta arguitur ponendo quod nulla conditionalis ponit: nec aliqua includit contradictionem. Si aliqua esset maxime esset ista ut dictum est. si tu non es aliud a te tu es aliud a te: sed contra nam aliqua est disiunctiva facta ex parte antecedente illius que non ponit igitur nec illa conditionalis ponit: consequens probatur eo quod si minus confert ad positionem quam si vel dato quod poneret: antecedens per quod non ponit tu non

es aliud a te vel tu es aliud a te. Secundo arguitur sic: conditionalis non ponit si tu es aliud a te tu non es aliud a te. quod est in se necessaria igitur nec ista si tu non es aliud a te tu es aliud a te. per consequentiam. quod si vna ponit qualitercunque mutantur eiusdem partes principales illa ponit. et si non ponit nec etiam alia debet ponere: facta mutatione partium et hoc manifeste patet in copulatiuis et disiunctiuis vbi non magis vel minus ponunt propter transpositionem partium. Tertio arguitur sic. ponendo quod a. sit ista conditionalis in mente tua si tu es aliud a te tu non es aliud a te de monstrando me: et sit. b. ista conditionalis in mente mea si tu non es aliud a te tu es aliud a te de monstrando te: et suppono quod nunc primo coponatur antecedens cum consequente mediante ista nota si. et similiter ego. sed quod prius habuisti istas duas propositiones in mente et similiter ego. Et tunc sic. a. et b. conditionales convertuntur et a. nullo modo ponit igitur nec. b. per consequentiam et probatur antecedens. a. et b. sunt due propositiones conditionales quarum antecedentia convertuntur et consequentia: similiter igitur. a. et b. convertuntur per consequentiam et probatur assumptum: et sit negatiua ipsius. b. c. et affirmatiua pars eiusdem sit. d. tunc sic. d. propositio convertitur cum antecedente ipsius. a. et d. propositio est antecedens ipsius. b. igitur antecedentia convertuntur. per consequentiam et antecedens probatur continue ante instans prius eque bene intellexit. d. sicut. c. igitur qua ratione. c. est antecedens et d. est antecedens. consequentia per ex eo quod non est ordo positionis temporalis intelligendo d. ante. c. nec econtra cum simile argumentum potest fieri quod c. convertitur cum secunda parte. a. quare etc. Ad hec respondetur ut prius quod aliqua conditionalis ponit et illa assignata est illa. Et tunc ad argumentum: disiunctiva facta ex antecedente et consequente non ponit igitur nec illa conditionalis: nego argumentum: sicut non sequitur affirmatiua facta ex subo et predicato istius tu es asinus non ponit igitur illa non ponit: nec sequitur disiunctiva facta ex partibus istius copulatiue tu es et tu non es non ponit igitur nec illa copulatiua ponit. Et tunc ad argumentum minus confert si ad positionem quam si vel: nego: imo eque bene sicut est ostensum. Ad secundum concedo quod ista non ponit. si tu es aliud a te tu non es aliud a te. et ad probandum: illa non ponit igitur nec ista si tu non es aliud a te tu es aliud a te. nego consequentiam. quod mutatio partium facta ponere et non ponere sicut etiam facit impossibilitatem et necessitatem: nec est simile de conditionali et disiunctiva vel copulatiua que propter mutationes suarum partium non mutantur quo ad veritatem et falsitatem: conditionalis enim non verificat ratione suarum partium quod admodum copulatiua et disiunctiva. Ad tertium admisso casu nego quod a. et b. convertuntur vel quod antecedentia vel consequentia convertuntur: et concedo quod d. convertitur cum prima parte. a. sed non est antecedens. b. Et tunc ad argumentum continue ante prius instans ita bene intellexit. d. sicut. c. et econtra igitur qua ratione. d. est antecedens et c. est antecedens: nego consequentiam: nam si pro hoc instanti non sit prioritas nec posterioritas intelligendo. c. vel. d. intelligitur tamen potest intelligere. d. sequi ad. c. vel concludere. d. ex c. et non econtra. quod in hoc libro est non faciendo pro nunc differentiam inter intellectum et voluntatem: nisi enim intellectus haberet ordinem informationis suarum propositionum non posset videri quare vna propositio esset magis vera quam falsa vel econtra: imo si non haberet ordinem non esset propositio quare etc. Tertia regula disputanda est ista: a conditionalis affirmatiua significante iuxta compositionem antecedentis et consequentis cum suo antecedente vel consimili ad consequens eiusdem est argumentum formale: sequitur enim si tu es homo tu es animal sed tu es homo igitur tu es animal. Dico notanter affirmatiua: quod negatiue non sequitur ut non si tu moueris curris et tu moueris igitur tu curris. dicitur etiam notanter significante iuxta compositionem etc. quod vbi conditionalis non significaret ex compositione antecedentis et consequentis non oportet talem consequentiam valere quod sciret antecedens esse verum suo consequente existente falso. Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia non versus. si tu scis te non stare tu es plorans: si tu scis te non stare igitur tu

ea plato & hic arguitur per regulam igitur regula falsa: consequentia t3 cum minori & maiorem probat. & pono q tu scias te sedere isto posito antecedens istius consequentie est verum & consequens falsum igitur. q consequens sit falsum patet: sed q antecedens sit verum pbatur. minor est vera per casus: t3 maiorem probat: tu no scis te no stare nisi tu sis plato igitur si tu scis te no stare tu es plato consequentia patet a simili: tu no es animal nisi tu es homo igitur si tu es animal tu es homo: tu no curris nisi moueris igitur si tu curris moueris antecedens pbatur tu no scis ista: ppositionem tu no scas nisi tu sis plato. ex quo est falsa scita a te esse falsa & scis illa pmo significare q tu no scis nisi sis plato igitur tu non scis te no stare nisi tu sis plato. consequentia patet ab officiatibus ad officiatam. **C** Secundo arguitur sic ista consequentia no v3. impossibile est te currere si possibile est te currere. sed possibile est te currere igitur impossibile e currere. & hic arguitur per regulam igitur. c. consequentia p3 cum minori & maiorem pbo. illius consequentie consequens est falsum vt p3 & antecedens est verum: pro secunda parte: sed pbatur pro p3: h pdictioalis est impossibilis tu curris si possibile est te currere que pmo significat q tu curris si possibile est te currere igitur impossibile est te currere si possibile est te currere p3 consequentia ab officiatibus ad officiatam. **C** Tertio arguitur sic. ista consequentia no valz. si tu curris tu moueris & tu curris igitur tu moueris & hic arguitur per regulam igitur regula falsa consequentia patet cum minori & maiorem pbo: & pono q tu non sis. tuc est vera maior: q antecedens est vna conditionalis vera. v3. si tu curris tu moueris & tu curris: q aut consequens sit falsum p3 ex casu. **C** Ad hec respondetur ad p3: pcedo istam consequentiam si tu scis te no stare tu es plato sed tu scis te no stare igitur tu es plato: & nego maiorem: & tuc ad argumētum tu no scis te no stare nisi tu sis plato igitur si tu scis te no stare tu es plato: nego consequentiam: q antecedens est ppositio cathet^a vbi modus determinat notam conditionalis & non in consequente. Et tunc ad similitudinem dico q no est similitudo euz in ista tu no curris nisi moueris no plus determinet nota pdictiois q in ista si tu curris tu moueris. Et si dicitur quare plus recipit li nisi virtutem terminis modalis q negatiois: dicitur q hoc est rone incongruitatis in assignatione contradictiois. **C** Ad scdm argumētum respondetur sim viam communes querēdo nū quid illa sit modalis impossibile est te currere si possibile e te currere aut no. Si ipsa est modalis pcedat vt argumētum pbatur: & negatur illa consequentia: impossibile est te currere si possibile est te currere sed possibile est te currere igitur: nec arguitur per regulam: q illa no est pdictionalis sed de pdictionato extremo. **C** Si aut no sit modalis pcedo consequentiam & nego maiorem: & ad pbationem nego consequentiam. verumtamē aliqua modalis est pdictionalis sicut illa necessario tu es animal si tu es homo vbi modus determinat pdictionales: & tuc no sequitur. necessario tu es animal si tu es homo: t3 tu es homo ergo necessario tu es animal: vnde sicut nota conditionalis no est pars antecedentis nec consequentis sed totius conditionalis: & negatio negans conditionalem nec est pars conditionalis affirmatiue sed totius negatiue. ita modus determinans notam pdictionis no est pars antecedentis nec consequentis nec pdictionalis sine modo: sed pdictionalis cum inclusioe modi. **C** Ex quibus sequitur q no quelibet ppositio modalis est ppositio cathet^a sed aliqua hypothetica vt sicut pdictionalis iam dicta: vt ista necessario tu es vel tu no es: & copulatiua sicut ista contingenter for. currit & plato disputat: debet igitur in predicta consequentia concludi consequens. v3. tu es animal ex quo solū modo fuit consequens. **C** Alter & saluus vt puto posset responderi: negado illaz simpliciter: impossibile est te currere si possibile est te currere. **C** Et ad argumētum pceditur q ista est pdictionalis impossibilis tu curris si possibile est te currere: sed nego maiorem q illa significet pmo q tu curris si possibile est te currere. Nam ex ipsa sequitur q illa q si possibile est te currere h significat pmo q tu curris: que est pdictionalis falsa. vñ dicitur breuiter q virtus istius verbi significat vel illius modi impossi-

bile no transit in hoc totum q tu curris si pot esse q tu curris: q nullius istorum virtus pot transire in aggregatum ex dicto & pponē conuncta per hanc conunctionem: & er: go nec pot transire in aggregatum ex dicto & ppositione vñ ta per illa nota: t3 consequentia a simili & pns pbatur q: si virtus alicuius istorum pot: sequit veritas istius: aliqua ppositio significat q deus est & homo est asinus: & istius impossibile est te esse & nullus deus est: qd tamē no est verum vt satis liquet. **C** Ubi tamē cōcederet illa aliqua ppositio significat q deus est & homo est asinus: quero quid illa ois homo est asinus? stat an nominatiue an accusatiue si nominatiue p3 incongruitas: eo q li & copulat iter eodem casu. Si accusatiue tunc per idem ista esset intelligibilis & congrua homo est asinus significat homo est asinus: qd tamē nūc sane cōcedit. **C** Et si queritur quomodo illa pmo significat: tu curris si possibile est te currere: dicitur q si significat pmo: si possibile est te currere tu curris: q: nūc nota est pars dicti vbi pmo non erat rone nimie elongationis a nota conunctionis. Verūtamē no obstāte isto debet pcedi illa necessario tu moueris si tu curris si li necessario determinat notam pdictiois. **C** Et si dicitur quare plus li necessario pot determinare q li impossibile: dico q h est: no q li necessario aduerbially sumptuz cadit super ppositioes & no potest determinare orones infinitas sed li impossibile nominaliter sumptuz nunq determinat nisi dicta categoricarum vel hypotheticarum: & idem dico de li necessario & cōtingēs: ppter ea deberet negari quilibz illaz: necessarius vel necesse est te esse animal si tu es homo necesse est te esse vel tu no es: sed bene cōcedo aduerbially necessario tu es animal si tu es homo: necessario tu es vel tu no es. **C** Ex quibus iterum sequitur: q no potesse cathet^a ppositio est exponibilis. sed etiam hypothetica vt pdictionalis copulatiua & disiunctiua quādo ipsarū nota per huiusmodi terminos aduerbiales exponibiles determinatur vt dictum est. **C** Ad tertium argumētum debet certificari de antecedente vtrum sit pdictionalis vel copulatiua. si conditionalis no v3 argumētum: nec arguitur per regulam q: debet esse copulatiua. vnde ista regula a pdictionali cū suo antecedente ad consequens euidem est bona consequentia: debet sic intelligi. a copulatiua cuius pma pars principalis e conditionalis denomiata a nota formate hypotheticum significante ex compositione suorum terminorum: & scda est antecedens illius conditionalis vel ppositio pvertibilis cum ea ad consequens vel pvertibile cum ipso valz argumētum. Si vero fatetur antecedens illius conditionalis esse copulatiua cōcedo consequentiam: & nego maiorem illaz: tu curris tāq casu repugnātem: vt ergo no fiat questio inter oppositū & respondentem ponat li sed no permittēs aliud a se denominare ppter cōseruandam congruitatem. **C** Quarta regula sequens cor^a ex tertia est ista a conditionali affirmatiua significante iuxta compositionē antecedētis & consequētis euz cōtradictoria consequētis vel secum pvertibilis ad pdictionarium antecedētis vel secum pvertibilis v3 argumētum. ita q bene sequitur: si aliquis homo currit aliq homo mouetur: sed nullus homo mouet igitur nullus homo currit. etiam sequitur si asinus currit asinus? mouet sed nullus ridicibile mouet igitur nullum ridicibile currit.

Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia no valz. si for. est si plato est homo est asinus: sed no si plato est homo est asinus igitur no si for. est: & h arguitur per regulam ergo regula falsa consequentia tenet cum minori & maiorem pbo. Nam istius consequentie antecedens est verum & consequens falsum igitur consequentia no valz: q pns sit falsum p3: sed q antecedens sit verum pbatur minor est vera: q necessaria: cum suum oppositū sit impossibile & maiorem pbo: nam maior est vna conditionalis cuius antecedens est impossibile igitur conditionalis vera: consequentia t3 q ex impossibili sequitur quilibet & antecedens p3 q antecedens istius conditionalis est illud: for. est si plato est qd p3 esse impossibile. **C** Secundo arguitur ista consequentia no valz. si omnis homo est omnis homo omne animal est: sed non omnis homo omne animal est

igitur non omnis homo est : et hic arguitur per regulam. igitur et maior probat. Nam consequens est falsum ut patet sed quod antecedens sit verum patet quo ad secundam partem. et primam probat. nam ista sequentia est bona omnis homo est omnis homo igitur omne animal est. et hoc convertitur cum illa conditionali igitur illa condicionalis est vera. sequentia patet et antecedens similiter quod omnis rationalis convertitur cum una condicionali: modo non videtur cui illa rationalis equipoleat nisi illi conditionali et cetera. Tertio arguitur sic. ista consequentia non videtur. si tu curris necessario tu moveris sed non necessario moveris igitur tu non curris et hoc arguitur per regulam igitur et cetera. quod ista consequentia non videtur probat. quod antecedens est verum et consequens falsum dato quod tu curras sed probat antecedens. Nam hoc est vera non necessario moveris: quod potest contingenter moveris sed probat maiorem. Nam hoc rationalis est vera tu curris necessario igitur tu moveris et hoc convertitur cum maiori igitur maior est falsa. Ad hec respondet ad primum dicit non intelligendo illam consequentiam quia antecedens est intelligibile cuius sit oratio nugatoria eo quod ea deus nota vel confirmatis in eadem propositione duplicat quod unum una super alteram cadit. Et si dicitur quod hec copulativa non est nugatoria for. currit et plato disputat et cicero dormit nec ista disunctiva est nugatoria tu es vel tu non es vel baculus stat in angulo. et tamen ista nota copulativa quod disunctiva duplicat. igitur etiam poterit duplicari nota conditionis sine negatione. Respondet negando consequentiam: quod in copulativa et disunctiva non determinatur una nota aliam quod requiritur in condicionali. Si enim infinite note tam copulative quod disunctive aut conditionales in eadem condicionali ponerentur oportet omnes illas per unam notam conditionis determinari. Si enim illa non esset nugatoria nec etiam ista a simili si for. est si plato est homo et asinus sunt due conditionales et fiat argumentum ut prius si for. est si plato est homo est asinus sed non si plato est homo est asinus igitur non for. est non arguitur per regulam: cuius non sumatur precise contradictorium sequens prime conditionalis nec scilicet sed totaliter conditionalis scilicet. Si vero sic arguitur si for. est si plato est homo est asinus sed non homo est asinus igitur non for. est. quare sub qua condicionali arguitur. Si dicitur quod sub prima concedatur sequentia iuxta regulam. Si dicitur quod sub secunda non arguitur per regulam: quod tunc non concluditur contradictorium scilicet antecedentis sed primum id deberet inferri igitur non plato est. Et sic in alijs dicatur verum tamen ad principale argumentum possit dubitari sequentiam esse bonam querendo quod est antecedens istius si for. est si plato est homo est asinus. an cathedra vel conditionalis: si cathedra concedit consequentiam et negat maiorem: cum sit condicionalis cuius antecedens sit contingens et consequens predictio illa impossibilis: si autem fuerit antecedens ista condicionalis negatur sequentia: nec arguitur per regulam: cum plus sumatur pars antecedentis cuius predictio consequentis et non concluditur oppositum antecedentis sed solum unius partem: propter ea deberet sic argui: si for. est si plato est homo est asinus sed homo non est asinus igitur non si for. est si plato est et isto modo conceditur sequentia et sequens. Ad secundum argumentum respondet petendo quod est antecedens illius conditionalis si omnis homo est omnis homo et animal est: an si omnis homo est precise vel illud totum omnis homo est omnis homo. Si primum concedit sequentiam et negatur maior. Et tunc ad probationem concedo quod illa rationalis est vera. omnis homo est omnis homo igitur omne animal est. sed non convertitur cum illa condicionali cuius antecedens est si omnis homo est omnis homo: isti

ergo conditionalis sic sumpte rationalis equipollens est ista omnis homo est igitur omnis homo omne animal est. que ita falsa est sicut et illa conditionalis: si autem dicte conditionalis antecedens fuerit si omnis homo est omnis homo: concedit predictio illa et negat consequentiam: quod non arguitur per regulam quod non sumit contradictorium consequentis precise nec inferit oppositum antecedentis: ideo debet sic argui: si omnis homo est omnis homo omne animal est sed non omne animal est igitur non omnis homo est omnis homo: concedit consequentiam et consequens non obstante quod minor sit falsa. Ad tertium argumentum ite: quero de li necessario utrum sit pars antecedentis vel consequentis si antecedentis concedo antecedens et nego consequentiam nec arguitur per regulam ut iam dictum est sed debet sic argui: si tu curris necessario tu moveris sed tu non moveris igitur tu non curris necessario: si autem si necessario sit pars consequentis concedit sequentiam et negat maiorem: quod significat quod si tu curris tu necessario moveris. Et tunc ad argumentum dico quod illa non est rationalis sua sed illa tu curris igitur necessario moveris que ita falsa est sicut et illa conditionalis. Est tamen advertendum quod si ponitur ista tu moveris necessario si tu curris non debet simpliciter negari sicut ista necessario tu moveris si tu curris: sed querendum est si si necessario sit pars ipsius consequentis vel non. si est pars consequentis negat: si non est pars consequentis nec eius antecedentis ut patet tunc modaliter determinat notam conditionis. Et sic debet concedi quod convertitur cuius ista necessario si tu curris moveris.

Quinta regula est ista a condicionali non modaliter ad conditionalem determinatam a modo necessitatis de simplicibus terminis est bonum argumentum. Ita quod sequitur univociter si tu es homo tu es animal ergo necessario si tu es homo tu es animal: quod nisi quod potest esse quod antecedens sit verum sic significando et non sit necessarium: quod omnis condicionalis vera sit necessaria sicut superius dicebatur. Contra istas regulas et contra exemplum arguitur sic. ponendo quod ista consequentia non valeat: si antepus est albus antepus est coloratus ergo necessario si antepus est albus antepus est coloratus: quod consequens est falsum et non antecedens: quod consequens sit falsum arguitur. quod sequitur necessario si antepus est albus antepus est coloratus ergo necesse est quod si antepus est albus antepus est coloratus consequens est falsum igitur et antecedens quod consequens sit falsum arguitur: quod necessitas qua necesse est quod si antepus est albus antepus est coloratus: non est ex partibus solum cum neutra pars sit vera nec necessaria: nec ex partibus cum conditione cuius conditionis si sit aliquid sit respectus fundatus in illis partibus vel intellectui intelligente partes illas et ita minus ens et utraque parte posteriori igitur in respectu isto non est maior necessitas quod in partibus sed una est necessitas in partibus igitur et cetera. nec necessitas illa dependens est totaliter ab intellectu: probatur si nullus intellectus intelligit equaliter necesse esset quod si antepus est albus antepus est coloratus sicut in intellectu intelligitur igitur talis necessitatis non est ab intellectu. Et ex alio nam quicquid est a parte intellectus tunc est pure contingens ergo talis necessitas qua necesse est quod si antepus est albus antepus est coloratus non est effective per intellectum. Secundo arguitur sic. si nihil nec aliquali ter esset non minus si antepus esset albus antepus esset coloratus: si nullo existente non esset necesse quod si antepus est albus antepus esset coloratus: igitur si nunc est necesse quod si antepus est albus antepus est coloratus hoc est per aliquid quod nunc est quod tunc non esset: sed a nullo nunc est necesse quod si antepus est albus antepus est coloratus quin a quolibet esset sic necesse: igitur non necesse est quod si antepus est albus antepus est coloratus: eo quod ab aliquo esset necesse quod si antepus est albus antepus est coloratus quod a parte sui posset desinere esse. Nec potest dici quod sit aliquid necessarium sicut se quod non suba nec accidens: quod si suba esset primum simpliciter. Si accidens esset subiective in aliquo: sequens falsum cum quocumque alio non

existente necesse esset qd si antechristus est albus antechristus est coloratus. Et ex alio: qd si in aliquo esset subiective per idem in quolibet & sic vnum accidens esset includens subiectis qd est falsum. **Tertio** arguit sic pra regulam: ronalis sine modo no infert ronalem cum modo necessitatis igitur nec conditionalis conditionalem cum tali modo: consequentia patet q: quilibet ronalis cum aliqua conditionali conuertitur & contra: pbatur antecedens. q: non sequit: tu es homo igitur tu es animal ergo necessario tu es homo ergo tu es animal. pmo ppter negatione vt superius dicebatur scdo quia antecedens consequentis no sequitur ex antecedente antecedentis quia non sequit tu es homo igitur necessario tu es homo. **Ad** hec respodet ad pimum concedo istam consequentiam & sequens. si antechristus est albus antechristus est coloratus igitur necessario si antechristus est albus antechristus est coloratus. Et iterum concedo illam & consequens: necessario si antechristus est albus antechristus est coloratus igitur necesse est qd si antechristus est albus antechristus est coloratus. **Et** ad improbatione pcedo qd necessitas qua necesse est qd si antechristus est albus antechristus est coloratus no est ex partibus conditionis solum nec ex partibus cum nota. nec ab intellectu q: nulla e necessitas qua si antechristus est albus antechristus est coloratus: vnde si nihil nec aliquo esset necesse esset qd si antechristus esset albus antechristus esset coloratus: & tamen nulla necessitate necesse esset qd si antechristus est albus antechristus est coloratus: sicut si nihil nec aliquo esset nihil esse esset verum & tamen nulla veritate nihil esse esset verum. q: no videtur que esset veritas vel necessitas. **Ad** scdm argumentum nego minorem. v3. qd nullo existente non esset necesse qd si antechristus est albus antechristus est coloratus imo esset necesse & necesse esset qd si antechristus est albus antechristus est coloratus: sicut si nihil nec aliquo esset: verum esset deum esse. & no sequitur necesse est qd si antechristus e albus antechristus est coloratus igitur aliqd aliqua vel aliquo ter est qd si antechristus est albus antechristus est coloratus: sicut etiam no sequitur. verum est nullam chymeram esse igitur aliqd vel aliquo ter est nullas chymeras esse. sed de hoc clarius dicetur infra cum de veritate ppo magetur. **Ad** tertium dicitur negando consequentiam: ronalis sine modo no infert ronalem cum modo igitur nec conditionalis conditionalem: q: in ronalis esset negatio vel incongruitas & no in conditionali: verum tamen posset negari antecedens dicendo qd ronalis no infert ronalem cum nota ronalis tamen bene infert cum nota conditionis ita qd b conditionalis erit vera: si tu es homo tu es animal necessario tu es homo igitur tu es animal sic qd si necessario determinat notam ronalis sicut etiam conditionalis no infert conditionalem cum nota conditionis sed bene cum nota ronalis. Nam b est negatio: si tu es homo tu es animal necessario si tu es homo tu es animal: sed b est vera si tu es homo tu es animal igitur necessario si tu es homo tu es animal: quare &c. **In** hac ma possent concedi conclusiones similes vel que in ma copulatiua ponebantur. v3. qd aliqua est conditionalis vera & necessaria & tamen antecedens aliquando erit verum & consequens falsum sine noua impositione ipsarum p3 de tali conditionali: si homo est homo & contra homo est animal & conuerso: p3 naq scdm partem consequentis formalis sequitur secunda parte antecedentis & tamen secunda pars antecedentis tunc erit falsa supposito qd pme parti sue copulatiua qd addat signum vniuersale. **Secunda** conclusio qd aliqua est conditionalis vera & necessaria & aliquid stat cu consequente qd no stat cum antecedente. Nam illa est hmoi si homo est animal omnis homo est animal: & tamen scda pars illius copulatiue homo est animal & contra: stat cum antecedente q: cum pma parte copulatiue: & tamen ista no stat cum consequente: q: ex ipsa & sequente no potest nec potuit fieri copulatiua possibilis ipso consequente sic significante. **Tertia** conclusio aliqua est conditionalis necessaria & fiet impossibilis & contra sine noua impositione sui aut significati: p3 de secunda parte illius copulatiue si aliquid est quodlibet est & contra: vel si aliquis homo e quilibet homo

est & contra: que est necessaria: q: subordinat huic si quilibet homo est aliquis homo est & tamen cras fiet impossibilis supposito qd consequenti pme partis copulatiue cras addetur si animal: remouendo si quilibet homo: q: tunc significabit si animal est aliquis homo est que est conditionalis impossibilis. Alie plures sequuntur quas gratia breuitatis dimitto presupponedo qd si aliquid de conditionibus: n qua dixerim vel diciturum sim his conditionibus repugnans quo quomodo b de perfectis conditionibus volo intelligi debere: quia tales imperfectas conditionales imperfectas non expedit nominare vel replicare nisi materia expostulet necessario. quare &c.

Sequitur de ronalibus tractare.

Uta conditionalliu ma per ea que dicta sunt no est totaliter declarata ideo vt de ipsa plena habeatur no de ronalibus est vltimo insistendum concedo modo pibus similit: qd ppositio ronalis est enunciatio ypothetica implicite vel explicite coniungens duas ppositiones per notam ronalis ergo vel igitur plurimum nominatam: vt tu curris igitur tu moueris: tu es homo igitur tu es animal. qd ronalis sit ppositio ypothetica pbatur o3 pplerum concedendu negadu vel dubitadu est ppo omnis ronalis est hmoi igitur ronalis est ppositio ex quo sequit vltra ois ronalis est ppositio sed nulla ronalis est ppositio categorica igitur omnis ronalis est ppositio ypothetica.

Secundo arguitur sic. omnis enunciatio habes duas categoricas perfectas tanq partes principales sui per notas no presupponentes aliud est ppositio ypothetica s; enunciatio ronalis est hmoi. igitur &c. **Tertio** arguit sic. conditionalis ppositio est ypothetica igitur & rationalis: consequentia tenet quia no est maior ratio de vna q3 de relliqua & antecedens superius est ostensum. **Iuxta** qd e notandum qd ronalium quedam sunt affirmatiue quedam negatiue: affirmatiue in quibus nota rationandi affirmat: vt tu es homo igitur tu es animal. Negatiue in quibus nota negatur vt non tu es homo igitur tu curris: sed qd hoc nomen rationalis ad pnam translatum est ideo ipsum dimitto & altera more aliorum vt in hoc caplo dicendo pro pmo notabilis qd consequentiarum tam affirmatiuarum q3 negatiuarum quedam est bona & quedam est no bona seu mala. **Co**sequentia bona significans iuxta compositione suarum partium dicit esse illa cuius contradictorius consequentis potest repugnare antecedenti eiusdem: ipsa sic significat b & hmoi stro per li sic. ipsorum significata consueta: vt tu es homo igitur tu es animal: contradictorius h? tu es animal. v3. tu non es animal repugnat huic. v3. tu es homo: vel sic consequentia bona significans iuxta compositionem suarum partium dicit esse illa cui? antecedens est optum naturae repugnare contradictorio sequentis eiusdem sequentie vt tu curris igitur tu moueris. tunc ad huc qd nullum oppositum consequentis esset non min? antecedens haberet aptitudinem repugnandi. **Et** voco aliqua duo aliquid inuicem repugnare ex quibus sit copulatiua impossibilis per se vbi gratia. Ista duo ad inuicem repugnat tu es homo & tu no es animal: cum ex ipsis facta sit copulatiua impossibilis p se: qd sic significando non potest verificari nec naturaliter nec supernaturaliter: similiter ista duo repugnat tu es asinus & tu curris: qd ex ipsis sit vna copulatiua per se impossibilis ratione pme partis: & notanter dico per se impossibilis: qd stat qd alique due ppositiones faciant vnam copulatiuam impossibilem per accidens que tamen partes ad inuicem non repugnabunt: sicut p3 de istis. Adaz non fuit & tu curris: certum est qd ex eis sit copulatiua impossibilis de per accidens ratione pme partis sed non repugnat: qd alias poterant simul esse vera vel vere sic significado: vt in alio cao declaratum est. **Et** notandu qd cum loquor de impossibili per se vel necessario per se nolo theologice loqui sed solum logicce vel pbice sumendo impossibile per se pro eo cuius significatum adequatum nec potest nec potuit nec poterit naturaliter aut per positionem naturalem esse verum: vt homo est asinus celum quiescit: sol non mouet: & nequitur

per se cuius significatum primarium non potest nec potuit nec poterit per potentiam naturalem esse fallum: ut homo est animal: celum mouet: q: si theologice vellet quis loqui deberet dicere illam esse possibilem homo est animus et illas esse contingentes homo est animal. **C**onsequētia bona significans non ex compositione suarum partium dicitur esse illa que vni bone est immediate subordinabilis sicut patet de ista tu es homo igitur tu es animal: dato q: significat q: tu es homo igitur tu es animal: nam oppositū consequentis stat cum antecedente et tamē consequentia est bona: q: subordinat vni bone. v. z. tu es homo igitur tu es animal. idem p: de scda parte istius copulatiue: tu moueris igitur tu curris: et e contra. que est consequētia bona et tamē oppositū consequentis non potest repugnare antecedenti q: non potest habere antecedens nec consequens nec notam consequentie sed sicut q: est subordinabilis vni bone.

Consequētia mala significans iuxta compositionem suarum partium dicitur esse illa cuius contradictorium consequentis non potest repugnare antecedenti eiusdem ipsi sic significans sicut patet de ista tu es homo igitur tu curris. Adā non fuit igitur tu non es: certum est q: opposita contradictoria consequentis antecedentibus nō repugnant cum ex ipsis fiant due copulatiue non per se impossibiles. **C**el sic consequentia mala significans ex compositione suarum partium est illa cuius antecedens non est aptus natū repugnare opposito contradictorio consequentis: ut hoc non est de monstrando animam tui igitur bacculus stat in angulo. **C**onsequētia mala significans nō ex compositione suarum partium dicitur esse illa que est subordinabilis vni male: sicut de ista tu es homo igitur tu es animal. dato q: significat ad: quate sicut ista tu es homo igitur tu es animal: non obstante q: oppositū consequentis repugnat antecedenti ipsa tamē est falsa. quia non significat iuxta compositionem suorum terminorum sed alterius falsae cum qua conuertit vel cui subordinatur: idem dicitur de secunda parte illius copulatiue tu curris igitur tu moueris et e contra: iste due posite sunt de consequētia affirmatiua: q: de negatiua possunt ex ipsis alie dici illis repugnantes sicut in conditionibus fuit demonstratus. **C**Ex his sequuntur aliquae conclusiones. **C**Prima est: q: ista forma non v. z. a. consequentia est bona igitur contradictorium consequentis repugnat antecedenti: q: forte consequens est et non habet contradictorium aut. a. est consequentia non habens antecedens nec consequens nec notam consequentie ut dictum est. **C**Secunda conclusio est ista q: si consequentia non valz non potest esse q: antecedens h: consequentie sit verum quin consequens eius sit verum significando sic igitur iste consequentia est bona. sicut patet de istis Adā nō fuit igitur tu es animal: hoc non est igitur deus nō est demonstrando animā tui. et scdm vltz comunē p: de ista consequentia nulla ppositio est vera igitur nullus deus est: vbi dicitur q: impossibile est esse antecedens verum sic significando. **C**Tertia conclusio est ista q: hoc argumentū non valz. a. est consequentia bona igitur si ita est sicut significatur per antecedens ita est sicut significatur per consequens esse. q: forte non habet antecedens nec consequens et si formalis habet non significat ex compositione ipsorum: sed bene sequitur. a. est consequentia bona significans iuxta compositionem antecedentis et consequentis sui et ita est sicut significatur per antecedens igitur ita est sicut significatur per consequens: nec v: instantia illa si diceret: tui ens est igitur chy: non est credendo q: non sit ita sicut significatur per consequens imo ita est q: chy: non est. q: v: est q: chy: nō ē. **C**Quarta conclusio est ista q: argumentū non valet. a. est consequentia bona significans p: se iuxta compositionem suorum terminorum igitur si intelligis ita esse sicut significatur per antecedens intelligis ita esse sicut significatur per consequens. q: si est bona: homo currit igitur risibile currit et non si intelligis homines currere intelligis risibile currere. **C**Quinta conclusio est ista. q: hoc argumentū est bonum. a. est consequentia bona significans p: se iuxta compositionem suorum terminorum cuius consequens est de per se impossibile ergo et antecedens et si antecedens est de per

se necessarium igitur et consequens. per hoc p: q: ista consequentia non valz deus est igitur adam fuit non obstante q: consequens sit necessarium q: est necessarium de per accidens. **C**Sexta conclusio est ista q: sicut quilibz p: na bona est de per se necessaria vel simpliciter ita quilibz mala est de per se falsa et impossibilis: p: per ea q: dicta sunt.

Contra ista dicta arguitur q: nulla sit consequentia mala: q: si aliqua sit: vocet illa. a. et arguitur sic. a. est consequentia igitur. a. est sequela: p: consequentia quia consequentia et sequela sunt nomina synonyma sicut ens et gladius: tunc sic. a. est sequela igitur est sequentis sequela sicut sequitur paternitas est relatio igitur est relatio: et tunc sequit. a. est sequentis sequela igitur. a. est sequentis sequela ad aliud: p: consequentia a simili paternitas est relatio igitur paternitas est relatio relatio ad aliud. et tunc vltra. a. est sequentis sequela ad aliud igitur. a. sequela sequens sequitur ad aliud et si sic. a. consequentia est bona: **C**Secundo arguitur sic. et si. a. consequentia mala cuius. b. sit antecedens et. c. consequens: et arguitur sic. c. est consequens igitur sequitur ad aliud. sed nō videtur ad qd consequit nisi ad. b. igitur consequit ad. b. et per consequens sequit ad. b. et si sic. a. consequentia est bona: similiter. a. est antecedens igitur antecedit ad aliud sed non videtur nisi ad. b. igitur antecedit ad. b. et si sic. a. est consequentia bona. **C**Pro responsione ad ista argumēta est notandum q: a. esse consequentia q: dupliciter intelligi vno modo q: a. est propositio in qua implicite vel explicite coniunguntur due propositiones quarum vna sequit ad aliam: et isto modo concedo q: omnis consequentia est bona et nulla est mala nec iste est intellectus dicitur aliquas esse consequentiam. **C**Alio modo potest intelligi q: a. est consequentia in qua implicite vel explicite coniunguntur due propositiones quarum vna denotatur sequi ad aliam. Et sic dico q: aliqua consequentia est mala et iste est intellectus omnium loquentium in hac materia. ita ergo q: si fuerit aliqua talis rationalis affirmatiua in qua vnum denotet sequi ex alio si sic fuerit consequentia erit bona si non sic fuerit consequentia erit mala. **C**Contra dico q: b. est antecedens potest dupliciter intelligi vno modo q: b. est propositio antecedens ad aliud. et sic dico q: nulla conditionalis nec rationalis affirmatiua falsa habet antecedens. **C**Alio modo q: b. est propositio denotata antecedere ad aliud. et sic dico q: aliqua rationalis affirmatiua vel conditionalis falsa h: antecedens: eodem modo dicat de. c. et iste est modus loquenti quē sequor in toto libro s: m: quē respondeo ad argumēta. **C**Ad primum negando illam consequentiam. a. est consequentia igitur. a. est sequela et nō sunt illi termini synonymi nisi primo modo: de quo non est locutio. **C**Ad secundum concedo q: b. est antecedens et. c. consequens et non sequit igitur. c. consequit ad aliud sed v: inferi igitur. c. consequit ad aliud vel denotatur sequi ad aliud concedo istam consequentiam et consequens: q: igitur. c. denotatur sequi ad. b. et non est ita propterea. a. est consequentia mala et falsa. quare et. **C**Secundū notabile principale est istud q: consequentiarum bonarum quedaz est consequentia bona et formalis quedam bona et materialis: consequentia bona et formalis significans p: se iuxta compositionem suorum terminorum et. est illa cuius contradictorium consequentis sic primo significando potest antecedenti eiusdem formaliter repugnare: vel aliter cuius antecedens est aptus natum formaliter repugnare contradictorio consequentis eiusdem consequentie. verbi gratia. animal est igitur aliquid est. b. n. formaliter repugnat nihil est et animal est: et voco hic aliqua duo formaliter repugnare ex quibus contingentibus simpliciter assignatis sic significando primo potest fieri copulatiua per se impossibilis vel de facto altera pars implicat contradictionem. **C**Exemplū primi aliquid est et nihil est. vnde dato q: quilibz istarum esset simpliciter contingens aliquid est nihil est adhuc ex eis fieret copulatiua per se impossibilis sicut ex istis tu es homo tu non es animal. **C**Exemplū secundi ut tu es aliud a te et bacculus stat in angulo. Et notandum q: contingens simpliciter dico est propositio habentem significatum qd potest esse indifferenter verum et falsum tam naturaliter q: supernaturaliter per se

in possibilem dico esse propositionem habentes significati-
 tum q̄ naturaliter vel supernaturaliter non potest nec po-
 tuit nec poterit esse verū vt sedens currit. Sed de hoc in-
 fra cum de veritatibus p̄positionum ageſ. **C** Ex quib⁹
 sequitur q̄ b̄ p̄sequentia est formalis iste homo credit pre-
 cise q̄ aliquis homo decipit igitur aliquis homo decipit.
 quia b̄ formaliter repugnat. Iste homo sic credit ⁊ nullus
 homo decipitur: pbatur: naz ex illa copulatiua sequit̄ per
 se impossibile. v3. aliquis homo decipitur ⁊ nullus homo
 decipitur cuz p̄sequēter quelibet pars sequitur formaliter
 ex aliqua parte antecedentis ab alia distincta vt p3 intuen-
 ti. **C** Circa predicta p̄o concordia p̄horum theologorum
 ⁊ metaphisicorum respondētū ad eandem consequentiaz
 diuersimode est notanda quedam diuisio cōsequētie for-
 malis. v3. q̄ consequentiarum formalium quedam est for-
 malis quedā plusq̄ formalis quedā formalissima
 sine formalit̄ formalis. **C** Cōsequētia tātm d̄ formalis si-
 gnificans precise iuxta compositionem suarum partium dicit̄
 esse illa cuius contradictorium consequētis sic p̄mo signifi-
 cando potest antecedenti eiusdem solū formalit̄ repugna-
 re vel aliter mō dicto: vt tu sedes igitur tu non curris: tu
 es albus igitur tu non es niger. Ista duo solam formalit̄
 repugnant ex quibus contingentibus assignatis fit copula-
 tiua per se impossibilis naturaliter solam quatr sunt illa tu
 sedes ⁊ tu curris: tu es albus ⁊ tu es niger. Nam eni pos-
 set aliqua istarum copulatiuarum naturalit̄ verificari licet
 supernaturaliter bene. **C** Consequētia plusq̄ formalis si-
 gnificans iuxta compositionez suarum partium precise di-
 citur esse illa cuius contradictorium consequētis plusq̄ for-
 maliter significando potest repugnare antecedenti eiusdem
 vel secūdo modo vt p̄initus est dictū vt tu es homo igi-
 tur tu es risibilis: voco b̄ illa plusq̄ formaliter ex quibus
 contingentibus assignatis fit copulatiua naturalit̄ per se im-
 possibilis tam supernaturalis q̄ naturalis. ⁊ sic repugnat
 ista tu es homo ⁊ tu nō es risibilis. nulla eniz potentia pos-
 set facere subiectum sine p̄pria passione. ⁊ isto modo hec
 consequentia nō valet tu sedes igitur tu non curris: q̄ illa
 stant simul per potentiaz diuinam tu sedes ⁊ tu curris ⁊
 b̄ per multiplicationem diuinam. **C** Consequētia forma-
 lissima sine formalit̄ formalis significans precise iuxta com-
 positionem suorum terminorum dicitur esse illa cuius con-
 tradictorium consequētis sic significando p̄mo formalissi-
 me repugnat antecedenti eiusdem vel aliter diuisimō
 do prior: in ordine ad antecedens cuius antecedēs aptum
 natum est repugnare ⁊c. vt tu es homo igitur tu es aial:
 ⁊ voco hec duo formalissime adinuicem repugnare quo-
 rum vnum non est cum alio intelligibile imaginabile sic si-
 gnificando p̄mo absq̄ contradictione: sicut sunt illa: tu es ho-
 mo igitur tu non es animal: non enim stat intelligi posteri⁹
 sine suo prior absq̄ contradictione ⁊ isto modo b̄ cōsequē-
 tia non valeret: tu es homo igitur tu es risibilis: fumendo ri-
 sibile nō ampliatue sed concretue ad propriam passionez
 hominis que est risibilitas lz fit possibile te non esse homi-
 nem ⁊ non esse risibilem tamē stat intelligi p̄mū sine sc̄do
 absq̄ contradictione quacūq̄ possibili assignata. **C** Conse-
 quentia materialis bona significans precise iuxta compositio-
 nem suorum terminorum dicitur esse illa cuius contradicto-
 rium consequētis sic p̄mo significando potest anteceden-
 ti eiusdem materialiter repugnare: vel aliter cuius antecede-
 ns est nō aptum natum cōtradictio: cōsequētis eius-
 dem consequētie repugnare: vt nullus deus est igitur baccu-
 lus stat in angulo tu curris igitur deus est. voco autē illa
 materialiter repugnare ex quibus fit copulatiua per se im-
 possibilis que non sic fieret eiusdem contingentibus simplr
 assignatis. Ex his eniz tu curris ⁊ nullus deus est semper
 fit copulatiua per se impossibilis rōne alterius partis per
 se impossibilis. verumtamen ista esset simplr contingens
 nullus deus est non fieret copulatiua impossibilis sed con-
 tingens. quare ⁊c. **C** Ex his potest euidenter cōcludi for-
 malitas vel materialitas p̄sequentie non significantis iuxta
 compositionē suorum terminorum. v3. q̄ illa cōsequētia di-
 citur formalis vel materialis ex eo q̄ subordinabilis ē vni

mentali se habenti aliquo modo: superius nominatoz.
Iuxta predicta pono duas regulas cōse-
 quentie malis. **C** P̄-
 ma est si fuerit aliqua consequentia affirmatiua significans
 adequate iuxta compositionē suorum terminorum: nō fun-
 data in reglā cōsequētie formalis cuius p̄sequēs est neces-
 sariū per se illa consequētia est materialiter bona. **C** Ex
 plūm tu curris igitur deus est. Et notanter dico nō funda-
 ta in reglā cōsequētie formalis: q̄ b̄ consequentia est for-
 malis homo est homo igitur homo est animal. ⁊ tamē con-
 sequens est necessariū lz ipsa p̄sequentia nō tenet ex hoc
 q̄ consequēs est necessariū sed in hoc q̄d arguit̄ ab infe-
 riori ad suū superius. **C** Sc̄da regula est ista. Si fuerit
 aliqua hmōi consequentia cuius antecedēs sit impossibile
 non includens contradictionē consequentia erit bona ma-
 terialiter solum. verbi gratia. celum quiescit igitur tu cur-
 ris. nullus deus est igitur hoc instans fuit. Et notanter di-
 co non includens cōtradictionem: q̄ si includit cōtradi-
 ctionem q̄dlibet ex ipso formalit̄ sequeretur vt statz p̄o:
 babo: verumtamen est sciendum vt clari⁹ regula intelli-
 gatur q̄ implicite ass̄ includere contradictionem duplr
 intelligitur includere contradictionem. i. asserere cōtradi-
 ctionem alio modo includere cōtradictionez. i. antecedere ad
 contradictionem. Si p̄mo modo intelligat̄ sic nulla p̄posi-
 tio implicat contradictionē nisi sequat̄ ex ipsa formalit̄ con-
 tradictio: sicut est ista: tu es aliud a te. Sed secūdo modo
 omnis p̄positio per se impossibilis includit cōtradictioez:
 q̄ ex qualibet tali sequitur contradictio. p̄mo modo intel-
 ligit̄ dictum regule: vt antez de hoc non fiat questio p̄o
 p̄mo sensu recipiam formalit̄ includere contradictionem:
 ⁊ p̄o secūdo materialiter implicare idem est. a. implicat
 formaliter contradictionem. i. ex ea sequitur formaliter
 contradi. b. includit materialiter contradictionez. i. ex. b.
 sequitur materialit̄ contradictio. **C** Ex quo sequitur q̄ al-
 qua p̄positio includit formalem contradictionem que nō
 includit formaliter contradictionez p3 de ista nullus deus
 est ex qua sequitur formalis p̄dictio. v3. tu es ⁊ tu nō es.
Iam probo q̄ ex impossibili implicite forma-
 liter contradictionem sequatur
 q̄dlibet formalit̄. i. quelibet p̄positio. Nam ex ista: tu es
 aliud a te sequit̄ formalit̄ q̄ bacculus stat in angulo ⁊ nō ē
 maior rō de ista q̄ de qualibet alia igitur ⁊ quibz alia se-
 quitur: consequentia lz ⁊ antecedens pbatur. Nam formalit̄
 sequitur: tu es aliud a te igitur tu es tu ⁊ tu nō es tu: p̄ba-
 tur q̄ consequens est vna copulatiua cui⁹ sc̄da pars est ex-
 ponens negatiua antecedentis ⁊ sc̄da formaliter sequit̄ ex
 p̄ma vel sc̄da exposite eiusdem ergo tota copulatiua sequit̄
 tur ex ista cathē^{ca} que est antecedens: consequentia tenet cū
 maior ⁊ minor pbatur: q̄ formalit̄ sequitur tu es igitur tu
 es tu cum contradictorium consequētis repugnat antecede-
 nti habeo igitur q̄ ista copulatiua sequit̄ ex illa cathē^{ca}.
 tunc arguitur sic tu es tu ⁊ tu non es tu igitur tu es tu vel
 bacculus stat in angulo ⁊ tu nō es tu. consequentia tenet q̄
 consequens est vna copulatiua vt pono cuius p̄ima pars
 formaliter sequitur ex p̄ma parte antecedētis tanq̄ a par-
 te diiunctiue ad totam diiunctiuam ⁊ sc̄da est eadez vel
 conuertibilis cum sc̄da igitur tota copulatiua que est cōse-
 quens ex quo non significat nisi ex compositione suarū par-
 tium sequitur formalit̄ ex copulatiua que est antecedens:
 tunc arguit̄ sic. tu es tu vel bacculus stat in angulo ⁊ tu nō
 es tu igitur bacculus stat in angulo consequentia ista est for-
 malis a diiunctiua cum destructione vnus partis ad alia
 partem. **C** Secūdo pbatur idēz de ista tu es asinus. Nam
 ex ista formalit̄ sequit̄ q̄ tu nō es homo ⁊ q̄ tu es homo:
 pbatur q̄ p̄ma sequat̄ p3: quia contradictorium consequētis
 repugnat antecedenti formalit̄ vt dictuz est ⁊ q̄ sequat̄
 sc̄da pbatur. naz sequit̄ formaliter tu es asinus igitur tu es
 a tertio adiacente ad s̄m adiacens sine impedimēto ⁊ seq-
 tur tu es igitur tu es tu. q̄ oppositum consequētis formalit̄
 repugnat antecedenti: ⁊ vtra tu es tu igitur tu es homo
 ab inferiori ad suū superius ⁊ sic p3 quō tota copulatiua
 sequitur ex antecedēte p̄ncipali tunc ex ista copulatiua pōt

concludi quicquid placet homini. vs. q. nullus deus ē naz sequitur tu es homo et tu non es homo igit tu es vel nul-
 lus deus est et tu non es homo: cōsequētia p3 vt p3us. ex
 quo sequitur q nullus deus est a dīstīctīa cū destructio/
 ne et, ergo a pmo ad vltimū sequit formalr. tu es asinus
 igit nullus deus est. Et vbi horum alias oppositum dire
 rim fīto hoc fuisse dictum s̄m opinionem alioz. **C**Ter
 tio arguitur de ista hōmo est nō homo: q ipsa est cuiuscū
 qz alterius illatiua. Nam sequit hōmo est nō homo igit
 hōmo nō est hōmo ab affirmatiua de p̄dicato infinito ad
 negatiuam de p̄dicato finito et sequitur formalr hōmo est
 non hōmo igit hōmo est. a tertio adiacente ad sc̄dm adia
 cens. ex quo sequitur formalr q omnis hōmo est hōmo
 habita igit ista contradicōne hōmo nō est hōmo et oīs
 hōmo est hōmo: p̄t leniter concludi q hōmo est asinus
 sic arguendo omnis hōmo est hōmo et hōmo nō ē hōmo
 igit omnis hōmo est hōmo vel hōmo est asinus et hōmo
 nō est hōmo. Ex alio sequitur q hōmo est asinus igitur a
 pmo ad vltimū sequit hōmo est nō hōmo igit hōmo est
 asinus. **C**Sed hic dubitatur vides q illa hōmo est asin?
 non implicat contradicōnez formalr. q: illa p̄positio que
 implicat formalr contradicōnem nō p̄t esse vera sic si
 gnificando nec per potentiā naturalez nec per potentiā su
 pernaturalē sicut est illa tu es aliud a te: modo illa hōmo ē
 asinus s̄m theologos est possibilis et potest esse vera sic si
 gnificando per potentiā dei: pbatur. nam dictinus q de?
 est hōmo qz terminat dependentiaz humane nature sicut
 for. est albus qz terminat dependentiaz albedinis sed de?
 potest equaliter determinare depēdentiā nature asinine si
 cut humane igitur deus p̄t esse asinus per assumptionez
 nature asinine sicut iā est hōmo per assumptionē humani
 tatis. ponat igitur q deus assumat naturā asinināz nō di
 mittendo naturam humanā et sequit q hōmo est asinus
 per cōcationem ydiomatū: sic arguendo hoc est hōmo et
 hoc est asinus demonstrādo deū igitur hōmo est asinus.
CAd istud dicit q in p̄ncipio p̄mittebat q volebā lo
 qui de possibili vel impossibili diuino sed soluz naturali. et
 istud totū impossibile implicās contradicōne formaliter.
 ex quo sequit formaliter contradicō et per viam nature
 non potest vitari. Multa enim sunt possibilis apud deuz
 que implicat contradicōnez apud naturā. h. n. est vera
 sed impossibilis sedens currit. et tamē ē possibilis per po
 tentiam supernaturalem. ponendo q deus multiplicet te
 ad duo loca et in vno curras et in alio sed eas: in vno sis al
 bus in alio sis niger: in vno calidus in alio frigidus: et seq
 tur statim veritas istarum sedens est currens: album est
 nigrum calidum est frigidus: et tunc nō valerēt iste conse
 quentia apud theologū hōmo est asinus igit hōmo nō est
 hōmo: album est nigrū igit album est nō album calidum
 est frigidū igit calidum est non calidum. **C**Sed qz hec
 sunt contra p̄ncipia logyce et pbie ideo in hac sc̄ia debent
 dimitti. verumtamē h̄ theologus concederet illā esse pos
 sibilem hōmo est asinus: nunqz tamē concederet hāc esse
 possibilem tu es asinus demonstrādo creaturam: et ratio: qz
 sicut qdlibet accidens est determinabile a natura subali ita
 quelibet suba creata rōalis est suppositabilis adeo: et sicut
 vnum accidens non p̄t alterius accidentis naturā deter
 minare ita vna suba totalis nō potest alteram naturā tota
 lem suppositare et per consequēs tu non potes esse asinus
 per cōcationē ydiomatuz: sicut deus p̄t esse ad qd suba
 creata se habet sicut accidens sube sed nō subiectaz. in ip̄o
 sicut accidens in suba qz igitur hec materia nō est p̄fēn
 tis negocij ideo dimittatur ad p̄p̄iā redeundo. **C**Ex p̄
 dictis sequuntur conclusōes. **C**Prima est q quelz p̄o
 positio contradicōnem includens formaliter cuiuslibet alte
 ri repugnat. pbatur quelibz p̄positio formalr cōtradictio
 nem includens est cuiuscūqz alterius formalr illatiua: vt p
 batum est: sed quelibet p̄positio habet contradicōnē vt
 suppono igitur quelibet p̄positio alia ab ipsa sibi formalr
 repugnat: consequentiaz per ea que dicta sunt. et fortius
 pbatur sic. et assigno. a. et b. cōtradictoria et c. p̄positiōne
 includentē formalr p̄tradictiōne. et arguit sic. c. est illatiua

a. formaliter et b. est igitur repugnat formaliter. c. p̄sequē
 tia patz de se. Similiter arguit q. a. formalr repugnat. c.
 q. c. est formalr illatiua. b. et a. est igit. a. formalr repu
 gnat. c. et sicut arguitur de. a. b. p̄positiōne? ita de quibus
 cūqz alijs p̄t consimilr argui. **C**Secūda cōclusio que
 libet p̄positio impossibilis solum māliter contradicōnez
 includens: cuiuslibet alteri repugnat: cuiusdam formalr et cui
 dam māliter solum: pbatur: quelibet p̄positio possibilis
 non includens contradicōnem formalr est illatiua cuiuscū
 bet alterius p̄positiōnis et quelibet habz contradicōnez
 igit quelibet sibi repugnat: sed qz aliqua inferitur formalr
 et aliqua māliter solum igit aliqua sibi formalr repugnat
 et aliqua māliter solum. verbi grā. h̄ p̄positio nihil est: est
 illatiua solum dno: tu es et tu nō es p̄mi māliter: et se
 cundū formalr. igit oppositū p̄mi soluz māliter repugnat:
 et oppositum secūdi sibi formalr repugnat. consequentia
 p3 de se ita q ista formalr repugnant nihil est et tu es sed
 ista māliter repugnat nihil ē et tu nō es. quare et c. **C**Ter
 tia conclusio est ista quelibz p̄positio per se impossibilis si
 bi ipsi repugnat aliqua formalr et aliqua māliter soluz. p
 batur. et capio istam tu es aliud a te: que sit. a. et vnum se
 cum cōuertibile que sit. b. et arguitur sic. quicquid repu
 gnat. b. repugnat. a. q. a. et b. adinuicēz p̄uertūtur sed. a.
 repugnat. b. cum sit illatiua sui oppositū igitur. a. repugnat
 sibi ipsi. a. ex quo vnum. a. est omne. a. vt suppono: inō
 patet q. a. formalr repugnat. b. igitur sibi ipsi formalr re
 pugnat. **C**Item p̄bo q ista nullus deus est sibi ipsi repu
 gnat sed materialiter qz ipsa repugnat huic nulla p̄ma cau
 sa est: cum sit illatiua sui oppositū: inodo quicqd repugnat
 vni cōuertibilium repugnat alteri sed quelibet illaruz al
 teri repugnat igitur quelibet illarum sibi ipsi repugnat sed
 qz nulla istarum inferit formalr contradicōnem affirmatiuam
 ideo quelibet illarum sibi ipsi māliter solum repugnat.
CQuarta conclusio est ista cuiuslibet p̄positiōni per se im
 possibilis quelibet alia est in pertinēs. p3 qz ex qualibet illa
 rum quelibet alia p̄positio sequit: et eidem quelibz repu
 gnat. igit et c. patet consequentia cum omne pertinens sit
 pertinens sequēs vel pertinens repugnans et cōtra.
Tertium notabile p̄ncipale est istud q cōsequē
 tiarum bonarum quedā est bona de
 forma et quedam est bona de mā. Consequētia bona de
 forma dicitur esse illa cui quelibet sibi similis in forma est
 bona. Exemplū hōmo currit igit animal currit. **C**Con
 sequentia bona de materia dicitur esse illa cui nō quelibz si
 milis in forma est bona. verbi grā. trū pater est igit nō trū
 pater est. Ista est bona de materia. qz nō quelibet similis
 illi in forma: qz b̄ non v3 trū aliquid est igit nō trū aliqd
 est: vt autēz intelligat que sit forma consequētie vel simi
 litudo ipsius est p̄mo notandū que sit materia vel forma
 p̄positiōnis cathogice in cōmuni. **C**Dico ergo q mate
 ria p̄positiōnis est terminus vel termini ipsi: forma ve
 ro est habitudo vel ordinatio partū eius: sicut materia do
 mus est lapides ligna et alia māliter requisita: forma ve
 ro domus est ordinatio illorum adinuicē: vt ergo due pro
 positioes sint similes in forma o3 nihil reperiri in vna cō
 ferēs ad formā quin simile in alia reperiat: sicut iste sunt
 similes in forma: hōmo est animal et asinus est suba. certum
 est q consimilis ordinatio partūm vtrobiz reperit cum
 vtrobiz ordinet superius de suo inferiori tali sola copula
 copulatē. Et ideo nō sequit in vna p̄dicatio generalissimū
 et in alia subalternum ergo nō est cōsimilis forma: qz vnū
 terminuz alio esse cōforez non mutat formā sed manet so
 lum sicut nō sequit: b̄ domus facta est de marinoze: et li
 gnis p̄ri: et alia de lapidibz coctis et lignis nucleis igitur nō
 sunt consimilis forme: sed iste nō sunt similes in forma hō
 est animal: hōmo nō est animal: qz in vna est negatio ma
 tans formā et non in alia: nec iste sunt similes in forma. oīs
 hōmo currit trū hōmo currit p̄pter signa specie disticta
 mutantia formas. Similr iste non sunt similes hoc est hō
 mo et hōmo est hōmo: vel hōmo est animal qz terminus
 discretus mutat formam: volo igitur dicere q similitudo
 forme quarum p̄positiōnez consistit in hoc qz si aliqua est

quanta aliqua quantitate tali quantitate alia sit quanta: si qualis aliqua quantitate et reliquis qualis tali quantitate: si una non quanta aliqua denominatione et alia sit non quanta tali denominatione. si una fuerit categorica vel hypothetica nullo modo habendo respectum ad ordinem terminorum ad invicem sive superius et inferius vel sive convertibilitate vel disparitate: sed bene quod partes sint similes in hoc quod si in una subicitur terminus discretus et in alia: si compositus in alia. si simplex in alia. si compositus aliqua denominatione et in alia. propterea iste non sunt similes forme: homo currit et homo albus currit. nec iste. sor. et plato disputant. sor. vel plato non disputant in una subicitur terminus copulatus et in alia disiunctus modo certum est quod copulatio vel disiunctio mutant formas. **¶** Ex predictis sequuntur aliquae conclusiones. **¶** Prima est ista quod inferioritas vel superioritas idem potestas convertibilitas aut disparitas non mutant formam propositionis sed solum tenent locum materie. Iste enim sunt similes forme albam est animal et animal est coloratum: non obstante quod in una predicatur superius de suo inferiori et non in alia. Similiter iste due sunt similes forme. homo est homo et homo est animal homo est risibilis et homo est risibilis: non obstante quod in una predicatur idem de eadem aut convertibile de convertibili et non in alia. quare etc. **¶** Secunda conclusio est ista quod possibilitas vel impossibilitas veritas vel falsitas necessitas vel contingencia non mutant formas sed solum materias. patet quia iste sunt similes forme. homo est homo et homo est animal. et una est necessaria et reliqua impossibilia. **¶** Tertia conclusio est ista. quod in copulativis vel disiunctivis antecedere vel sequi ad aliud repugnare vel compossibiliter stare. non mutat formam copulativam vel disiunctivam: sed solum se habent ut materia: patet quod iste due copulativae sunt similes forme. sor. currit et movetur. sor. currit et disputat: et tamen in prima est sequella et non in alia. Et quod iste sint similes forme patet. quod ad hoc quod due copulativae sunt similes forme sufficit quod partes principales sint similes in forma. et nota atque determinationes si fuerint actualiter. modo ita est quod partes illarum sunt similes et copulativae sive quod dictum est. **¶** Et notanter dico determinationes. quia ille non sunt similes: necessario sor. currit et sor. movetur. sor. currit et sor. movetur. quia in prima est necessitas determinatio et non in secunda. Similiter iste non sunt similes forme necessario rex sedet et nullus rex sedet. contingenter papa dormit et nullus papa dormit. quia in prima ponitur determinatio necessitatis et in secunda determinatio contingencie. **¶** Item iste sunt similes forme: rex sedet et nullus rex sedet. rex sedet et nullus papa dormit non obstante quod in prima sit repugnancia et in possibilitate et non in secunda. Eodem modo dicitur de disiunctiva. quia nota conditionis et consequentia ultra partem unionem denotat sequelam conferentem ad formas. Ideo ad hoc quod due conditionales vel consequentiae sint similes forme ultra similitudinem antecedentium et consequentium requiritur similitudo modi simplicis arguendi consequentiae formalis. verbi gratia. iste sunt similes forme omne animal currit igitur omnis homo currit. omne animal disputat igitur omnis animal disputat. quia antecedentia et consequentia sunt similia et utrobique est modus simplex arguendi. videlicet a superiori ad suum inferius. sed iste non sunt similes forme homo currit igitur animal currit. homo currit igitur lignum currit. quia ista antecedentia et consequentia sint similia in forma: tamen modus arguendi simplex non est similis. quod in prima arguitur ab inferiori ad suum superius et non in secunda. **¶** Et ut hoc clarius intelligatur est notandum quod modum arguendi consequentiae formalis quidam sunt simplices et quidam mixti et exprimentes materiam propositionis. Simples vero sunt tales ab inferiori ad suum superius. de per se vel de per accidens vel contra: ab indefinita ad suam universalem de terminis substantialibus in predicatione directa. a parte copulativae ad totam copulativam eadem ipsa est pars antecedens ad reliqua: a disiunctiva ad

alteram partem que est consequens ad reliquam omnes tales vocantur mixti modi: quia expriment materiam non conferentem ad formam vel ad modum simplicem arguendi. certum est quod de per se vel de per accidens antecedere vel sequi aut esse de talibus vel de talibus terminis conferunt ad materiam et non ad formam sive quod superius dictum est. **¶** Dico ergo quod modi simplices arguendi consequentiae formalis conferunt ad formam conditionalium et consequentiarum et non modi mixti. quia certum est quod iste consequentiae sunt similes forme homo est animal igitur omnis homo est animal. homo est currens igitur omnis homo est currens. quia antecedentia et consequentia sunt similia in forma et est consimilis modus arguendi simplex videlicet ab indefinita ad suam universalem: et non sequitur. in prima arguitur cum terminis substantialibus et in secunda cum terminis accidentalibus igitur non sunt consimiles forme. quia arguere cum terminis substantialibus vel accidentalibus non mutat formas consequentiae sed solum modus arguendi simplex. **¶** Ex his pro maiori evidentia infero aliquas conclusiones. **¶** Prima est ista quod omnis syllogismus bonus est consequentia de forma. patet quia quilibet consimilis illi in forma tenet: et tunc duo syllogismi sunt similes in forma quia sunt premissae et conclusiones similes atque modus simplex arguendi videlicet in tali modo vel in tali figura reduci ad talem modum vel ad talem figuram. **¶** Ex quo sequitur quod hoc argumentum non valet. a. et b. syllogismi sunt in eodem modo talis figure igitur sunt similes forme. quia forma vel premissae vel conclusiones non erant syllogismus: sicut iste: iste omnis homo currit tu es homo igitur curris: omne animal currit homo est animal igitur homo currit. patet quod ambo syllogismi sunt in tertio prime et tamen differunt in forma propter duas regulas premissas et conclusiones. **¶** Item sequitur hoc argumentum fore bonum. a. et b. sunt duo syllogismi quorum unus est in uno modo vel figura in quo vel in qua non est alius igitur differunt in forma. **¶** Secunda conclusio est ista quod a copulativa ad alteram partem est consequentia formalis et de forma. patet. quia quilibet consimilis in forma tenet. **¶** Ex qua sequitur quod a parte copulativae ad totam copulativam non valet argumentum de forma: licet enim hec sit formalis homo currit igitur homo currit et animal currit. non tamen est de forma. quia consimilis in forma non valet. videlicet homo currit igitur homo currit et lignum currit. **¶** Sequitur secundo quod a tota disiunctiva ad alteram eius partem non valet argumentum de forma: non obstante quod sit consequentia formalis videlicet tu es homo vel tu es animal. igitur tu es animal quia hec non valet tu es homo vel tu es lignum igitur tu es lignum. **¶** Tertia conclusio quod universalliter ab exposita ad vtranque eius exponentium et ab una causa veritatis ad propositionem habentem illam causam est argumentum de forma. contra vero potest esse bonum argumentum sed non de forma. sicut hec. homo est animal igitur omnis homo est animal. non tamen homo est animal igitur omnis homo est animal. prima tenet quod antecedens est per se impossibile et secunda quia consequens est per se necessarium. **¶** Quarta conclusio est ista. quod ab inferiori ad suum superius affirmativae sine impedimento est argumentum formale et de forma et contra negatione preposita. hec enim est formalis et de forma homo currit igitur animal currit. quia quilibet consimilis isti in forma et hoc sicut nullus animal currit igitur nullus homo currit. **¶** Ex isto sequitur quod ab inferiori ad suum superius cum debito medio negatione postposita non valet argumentum de forma. videlicet sor. non currit et sor. est homo igitur homo non currit. quia similes huic non valet. quia non sequitur sor. non currit et plato est homo igitur homo non currit. quod sit similes probat. quia animal et consequentia sunt similia et est consimilis modus arguendi simplex. videlicet ab inferiori ad suum superius. igitur etc. **¶** Sequitur secundo quod a superiori ad suum inferius disiunctivae affirmativae

sum debito medio non valet argumentum de forma. qz licet sit formalis consequentia. verbi gratia. omne animal currit omnia homo e animal igit omnia homo currit: qz h no v3. omnia homo currit omnia pso e homo ergo ois for. currit. Et hoc dico volendo qz hmoi psequente fundetur in pdicamento qz vbi fundent in sillogismo cosequente formales sunt atqz de forma. **C** Sequit tertio qz a supio/ri ad suum inferius aliqn est consequentia formalis sed no de forma. sequit enim formalr homo est animal igit ho/ mo est homo. qz sequit formalr homo est animal igit ho est et sequit formalr homo est igitur homo est homo qz3 opposituz consequentis formalr repugnat antecedenti igit a pmo ad vltimu sequit formalr homo est animal igitur ho est homo. no tamen est bona de forma. qz non sequit ho/ mo est animal igit ho est asin. vbi est filis modus arguē/ di. **C** Similitr ab inferiori ad suum superius aliqn est con/ sequentia formalis sed no de forma. qz sequit formalr iste homo no est homo igit iste homo non e animal. qz oppo/ situm cosequentis formalr repugnat anti sed no sequit a simili iste asinus non est ho igit iste asinus non est animal. **C** Quinta conclusio est ista qz ab vniuersali ad sua indefini/ tam vel particularez est vtr argumentu formale r de for/ ma r e contra. similitr de scdo adiacente. hee. n. sunt coseque/ ite de forma omnia homo currit igit homo currit. homo currit igit omnia homo currit: qz quilibz cōsimilibz illaruz alicuj est bona. patet discurrendo oēs tam affirmative qz negative. **C** Ex ista pclusionone sequitur qz ab indefinita de/ tertio adiacente ad suam vniuersalez de terminis qbuscu/ qz non v3 argumentuz de forma h fuerit pna formalis si/ cut ista homo est ho igit homo no e animal. qz oppo/ situm r no de forma qz no sequit homo e for. igit omnia homo est for. **C** Similiter non sequit de forma homo est animal igitur omnia homo est animal. qz non sequit homo est currens igit omnia homo est currens. **C** Sequit has psequētas no esse de forma ho est igit homo est homo: homo est igit omnia ho est homo. album est no nigrum igit oē album est albus. qz similes in forma non valent qz non sequit homo e igit homo est asinus: homo est igitur omnia homo est capra: album est non homo ergo omne album est nigrum. p3. n. antecedentia r cosequentia esse si/ milia in forma r no videt aliquis modus arguendi sim/ plex in quo fundet aliqua pmaruz cosequentiaz qn in tali vel cōsimili fundet secundaz. **C** Sexta conclusio est ista nulla psequētia soluz mālter bona t3 de forma: p3 qz qz libet talis tenet aut qz antecedens est ipossibile aut qz con/ sequens est necessarius. **C** Ex ista conclusioe sequit qz ali/ qua pna in qua antecedens est ipossibile est pna de forma p3 de ista tu es aliud a te igit bacculus stat in angulo: cer/ tus est qz quelibet cōsimilibz isti in forma t3. **C** Et si dicat qz h no v3. tu es aliud ab hoc demonstrato asino igit bac/ culus stat in angulo. pcedo r h est similis illi. igit rē. nego mndoz. qz pma non tenet per hoc qz antecedens est ipossi/ bile: sed per istum modu simplicez arguendi cosequentie formalis a pmo ad vltimu. **C** Sequit scdo qz quelibz p/ positio implicans formalr cōtradictionez est cuiuscuzqz al/ terius illatuz tam formalr qz de forma. p3 qz non est ma/ ior ratio de vna qz de qualibet alia. **C** Ex his r pceden/ tibus manifeste concludit multas esse cosequētas forma/ les r formalr tenentes que no sunt bone de forma sed so/ lum de pna sicut iste: tu credis precise qz aliquis homo de/ cipitur igit aliquis homo decipit. tu credis qz omnia ho/ mo decipit igit tu deciperis. quelz istarum est formalis qz cōtradictorium psequētis repugnat antecedēti sed nul/ la illarum est bona de forma. p3 qz non sequitur tu credis qz aliquis asinus decipit igit aliquis asinus decipit: nec se/ quit tu credis qz ois homo currit igit tu curris: r in pro/ pziis terminis: hoc credit qz omnia homo decipit demō/ strata vna itelligētia igit hoc decipit: r sic multis alijs exē/

Contra (plis posset veritas pclusionis ostendi. p dicitur arguit sic. Ista psequētia vel silis

est bonus omne. a. est. b. omne. c. est. a. igitur omne. c. est. b. r tamen solum tenet de materia. igitur rē. consequen/ tia tenet cum maior. quia ille sillogism' est. in primo pme r minorz pbo. qz in eo ponunt termini pscie denotantes mās qz no sunt significatiui. **C** Secūdo psequētia in mē te non habet mām qz si habet mām esset suba r corp' compositum r per psequens in mente no est consequen/ tis materialis vel de materia r per consequens nec for/ malis sine de forma qz omnia forma psupponit materiā. **C** Tertio arguitur sic. stat cosequētas eē formales r de forma h nulla sibi similis sit igit doctria data ad cognoscē/ dum cosequētas de forma no v3. **C** Quarto arguit sic. in alijs qualitates r qstitates dicunt forme accidentales vt dicit auctor sex pncipiorum r pbus in multis locis. Si er/ go affirmatio r negatio sunt qualitates propositionis igit/ tur sunt forme accidentales ipsaruz r sic accidens funda/ bitur immediate in accidente: r immediate denominabit/ ipuz: qz ppositiones vocales r mentales sunt accidentia. **C** Ad hec respondet ad pmoz potest dupliciter respon/ deri. pmo non intelligendo talem formam arguendi qz fit de terminis no significatiuis: vel pot dicit cōcedēdo cosequē/ tiam r sillogismū r negando qz ibi no sit forma: cum dicat qz illi termini. a. b. c. no sunt termini significatiui dicit negā/ do. quia h non sunt termini significatiui rerum distincta/ rum a se r suis similibus tamē sicut ille terminus homo si/ gnificat se r suos cōsimiles r per ipsos supponit nisi fiat positio de nouo: posito ergo qz illi termini cōfideāt i mē te terminis communibus sillogizabilib' significantib' res/ differētes a se r suis similibus no certicādo distinctuz concedo vt pus illum sillogismū esse bonuz de formalicz no intelligaz eum: qz non intelligo asis nec consequens: si/ cut scio aliquid esse verum: r multas grecas ppositiones esse falsas quas no intelligo: sicut alias dicebam: scio istam copulatiuz esse impossibilez hoc est r hoc no est r disian/ ctiaz oppositaz esse necessariam: dato qz sciam partes ei' contradicere. nullaz: tamē partē eius intelligo. qz ad hoc qz intelligatur ppositio requirit qz quelibet eius pars ppin/ qua intelligatur: similiter negatur illa: hoc est non hoc. da/ to qz vtrobiqz certificetur idēz tm demonstrari. r psequē/ ter qz hoc est hoc. r sic sequit qz bene respondēdo conce/ ditur vel negas ppositione in qua no intelligi dūm no cō/ fter tibi per certificationem qz talis est vera vel confit tibi per certificationem qz talis est falsa. vbi autem no fiat cer/ tificatio aliqua pposita mibi ista hoc est hoc non respon/ deo negādo pcedēdo nec dubitādo donec inotescat mibi qd per li hoc demonstratur. nec debet illa dubitari qz du/ bitare est considerare de ppositione r propter euiden/ tias aut contradictionem non credere firmiter illam esse illam: nec credere firmiter illam esse falsam: sic qz omnia ppositio de qua quis sufficienter considerat quā intelli/ gat non credendo ipsam esse veram nec credendo ipsam esse falsam est eidem dubia. quare rē. **C** Ad secundum dicitur qz materia multipliciter r equinoce sumitur pro/ prie r metaphorice proprie nāqz pro principio pure pas/ suo non actiuo. sed passibilitatis infinite ad formas infinitas: concurrente necessario ad cuiuscunqz rei generationez generabilis r corruptibilis sine generatione vel corruptio/ ne sui de qua materia loquitur philosophus in pmo phy/ sicorum. **C** Secundo modo capis materia metaphori/ ce pro quolibet quod requiritur in formatione alicuius de nouo r sic substantia rerum artificialium vocatur materia: r anima intellectua recipiens formas indistinctas r isto modo termini in ppositione possunt vocari materia. qua re patet istam consequentiam non valere hoc habet ma/ teriam igit cōponitur ex parte subali. **C** Ad tertium con/ ceditur antecedens r negat consequētia. qz in dictis meis conditionaliter loquor: r ex ptesuppositioe vt si fuerit al/ qua pna bona r quelibet sibi similis danqz vel dabilis sic significādo erit bona vel potest esse bona illa erit bona de for: r si illa fuerit bona r no qz sibi filis poterit eē bōa se

significatio ista non potest esse bona de forma. quare etc.
Cad quartum argumentum nego consequentiam. quia ineta-
 phorice vel equivoce dicunt affirmatio vel negatio quali-
 tatis proprietas et qualitatis hominis albedo vel nigredo.
 quia notum est quod albedo in homine et alie qualitates sunt ac-
 cidentia inherentes homini non existentia de essentia eius:
 sed non est sic qualitas propositionis affirmatio vel negatio.
 quia est pars vel essentia ipsius propositionis videlicet. sed dicitur
 qualitas. quia cum queritur qualis est hoc propositio respondetur
 affirmatiua vel negatiua. et sic dicitur de quantitate poster. quare etc.

Pro dictorum maiori notitia generales
 regulas ponam materiam
 concernentes simplicis consequentie tam formales quam de for-
 ma. **C**Et prima est ista. Si alicuius consequentie significatio
 primo in partem compositionem suarum partium contradictoriam
 consequentis repugnat antecedenti eiusdem illa est conse-
 quentia bona. **E**xemplum homo currit igitur animal currit.
 est consequentia bona. quia hoc repugnat homo currit et nullum
 animal currit. cum ex hijs sequitur unum impossibile quod ho-
 mo non sit animal. **C**Et ista sequitur correlarie alia. videlicet. si
 alicuius talis consequentie contradictorium consequentis
 stat cum antecedente illa prima non videlicet. sicut ista tu non curris
 igitur homo non currit. quia non videlicet. quia ista stant simul tu non
 curris et omnis homo currit. **C**Contra istas regulas ar-
 guitur sic. et pono quod per utrumque hoc in hac contradictione
 hoc demonstratur. hoc non demonstratur: demonstratur for. isto
 posito facio istam consequentiam. for. non demonstratur igitur hoc
 non demonstratur. ista consequentia non videlicet. et tamen contradicto-
 rium consequentis repugnat antecedenti eiusdem ergo regula
 la falsa. et consequentia cum minor. quia ista duo repugnant.
 for. non demonstratur et hoc demonstratur demonstrato for. ma-
 iorem probo et pono quod nullus for. demonstratur. isto posito ante-
 cedens est verum et consequens falsum. quia si consequens illud
 esset verum igitur per li hoc aliquid demonstratur quia aliter illa
 non esset propositio. si ergo per li hoc aliquid demonstratur fal-
 sum est quod hoc non demonstratur et si sic antecedens est verum
 et consequens falsum et per consequens illa consequentia non videlicet.
CSecundo arguitur sic. ista consequentia non videlicet. hoc fuit igitur
 hoc est preteritum. et tamen contradictorium consequentis repugnat
 antecedenti eiusdem ut patet. igitur etc. patet consequentia et ante-
 cedens. **C**Item hoc propositio est possibilis hoc fuit quod non
 fuit igitur illa consequentia non videlicet. antecedens sicut et facio illa con-
 sequentiam. hoc fuit quod impossibile est hoc fuisse igitur hoc
 fuit quod non fuit: consequentia est manifesta et antecedens est
 possibile igitur et consequens: quod antecedens sit possibile pro-
 batur et pono quod per li hoc demonstratur hoc impossibile hoc
 est asinus quod prout ante hoc fuit. isto posito patet quod hoc fuit
 sed probo quod impossibile est hoc fuisse. quia verum est quod impos-
 sibile est hoc fuisse igitur impossibile est hoc fuisse. consequen-
 tia patet a simili. quia bene sequitur verum est te esse igitur tu es. ve-
 rum est nullam chymera esse igitur nulla chymera est: sed
 probatur antecedens sic. nam hoc propositio est vera per casum
 quod impossibile est hoc fuisse: que primo significat quod impossi-
 bile est hoc fuisse igitur verum est quod impossibile est hoc fuisse
 se consequentia patet ab officiantibus ad officiatum. **C**Tertio
 arguitur sic. ista consequentia est bona. hoc fuit ergo hoc est vel
 fuit vel erit et tamen contradictorium consequentis stat cum ante-
 cedente igitur ista regula est falsa. prima tamen cum maiori et mi-
 norem probo sic. ita erit quod hoc fuit et tamen hoc non est nec
 fuit nec erit igitur contradictorium consequentis est compossibile an-
 tecedenti. consequentia patet et antecedens probatur et pono quod pro-
 latam generaret et non fit sed erit cuius semen sit for. qui nunc
 primo desinat esse. isto posito patet prima pars copulatiue quia
 aliquando ita erit quod plato fuit igitur aliquid erit ita quod iste pater
 fuit demonstrato for. et sic patet prima pars copulatiue. tamen scilicet
 probatur quia iste pater non est nec erit cuius for. desinat esse per
 remotionem de presentibus. nec iste pater fuit. quia sequitur iste pater fuit
 igitur fuit pater: consequens est falsum ut supradictum. videlicet. quod nunc
 habuit filium nec filium. quare etc. **C**Ad hec argumenta re-
 spondet ad primo admissa utraque pone nego illam consequen-
 tiam. for. non demonstratur igitur hoc non demonstratur. quia ista

stant simul. for. non demonstratur et tamen hoc demonstratur.
 demonstrato for. dato. quia possibile est quod sint duo quorum
 quilibet sit for. et unus demonstratur et reliquus non: pro-
 pterea ut remoueat difficultas argumenti fiat hoc consequen-
 tia: nullus for. demonstratur ergo hoc non demonstratur. et
 arguitur ut prius. ideo concedo consequentiam: et cuius dicitur:
 quod in casu illo antecedens illius consequentia est verum et con-
 sequens falsum: nego: et dico quod sicut consequens est falsum ita
 et antecedens: sed bene concedo quod antecedens illius prout
 potest esse verum eodem consequente existente falso: sed tunc non
 erit ante illius consequentis: et per consequens nec illius con-
 sequentia. unde dico quod illud consequens sic significando non
 potest esse verum sicut argumentum probatur: sed bene ante-
 cedens potest esse verum sic significando et sic conceditur quod aliquid
 vniuersalis potest esse vera sic significando et nulla eius singu-
 laris potest esse vera sic significando. sicut patet de talibus. nul-
 lus for. demonstratur: nihil demonstratur. nulla enim talium
 potest esse vera sic significando. hoc non demonstratur. et
 hoc est quod quomodo solet concedi quod aliqua propositio est
 possibilis que sic significando non potest esse vera. **C**Item
 supposito quod iste terminus for. esset terminus discretus co-
 cederet hec conclusio. a. et b. propositiones ad invicem co-
 uertuntur et tamen. a. potest esse verum sic significando et non
 b. patet posito quod a. esset ista for. non demonstratur. et b.
 ista hoc non demonstratur. Et sicut conceditur quod aliqua est
 propositio contingens que non potest esse vera sic signifi-
 cando: ita et aliqua est contingens que non potest esse falsa
 sicut ista hoc est quocumque demonstrato. **C**Sequitur vlti-
 terius hec conclusio quod aliqua consequentia non videlicet: cuius an-
 tecedens est contingens quod potest esse verum et tamen si ante-
 cedens illius consequentie sit verum sic precise significando si-
 cut nunc significat consequens eius est verum. hoc conclusio pro-
 batur faciendū talem consequentiam. solus asinus demon-
 stratur igitur tu non es homo: et constat quod non videlicet talis
 consequentia. quia propter demonstrationem asini qualescunque
 non oportet te desinare esse: et notum est quod antecedens illius
 consequentie sit verum sic significando: quod etiam consequens
 est verum patet. quia si antecedens est verum illius consequen-
 tie illud consequens est tu non es homo: et cum li tu solum si-
 gnificet ex demonstratione sequitur quod aliquid demonstra-
 tur per li tu sed nihil demonstratur nisi asinus cum solus
 asinus demonstratur igitur solum asinus demonstratur per
 li tu: sed illa tu non es homo primo significat: ex compositio-
 ne suorum terminorum igitur est eque vera sicut talis hoc
 non est homo solum asinum demonstrando. et sic conse-
 quens prefate consequentie foret verum si eius antecedens
 esset verum. quia sequitur hec propositio est vera primo signifi-
 cans quod solus asinus demonstratur ergo solus asinus de-
 monstratur. **C**Et quia talis consequentia non valet. solus
 for. demonstratur igitur hoc non est asinus poterit admit-
 ti contradictorium consequentis cum antecedente per dicitur
 in proximo capitulo. et sic conceditur esse possibile quod so-
 lus for. demonstratur et tamen hoc est asinus. **C**Ad secun-
 dum argumentum dicitur concedendo istam consequentiam.
 hoc fuit ergo hoc est preteritum: et nego illam tamen impos-
 sibilem hoc fuit quod non fuit. et similiter illam hoc fuit et
 impossibile est hoc fuisse igitur impossibile est hoc fuisse:
 non respondeo ad consequentiam quocumque sim certificatus
 de antecedente quomodo tenet li quod coniunctiue vel nomi-
 naliter: si coniunctiue concedo consequentiam et nego ante-
 cedens et ad eius probationem: hoc est vera quod impossibile est
 hoc fuisse. concedo quia li quod iam tenetur nominaliter et hoc
 significat primo quod impossibile est hoc fuisse igitur verum est
 quod impossibile est hoc fuisse: dico quod si li quod in minori tenetur
 nominaliter concedo ipsam et nego consequentiam nec
 tunc arguitur per regulam. si autem tenetur coniunctiue
 concedo consequentiam et nego illam minorem: ubi autem
 placeret opponenti quod in principali antecedente tenet li quod no-
 minally esset alius modus respondendi: concedo antecedens
 et nego primam. et dico quod ibi non est aliquid similitudo cum ubi
 ubi ponatur nomen relatiuum propterea consequenter verum est quod

nullus deus est verus q̄ nihil ante hoc fuit tenēdo si q̄ no
 insualiter ex quibus non sequit̄ q̄ nullus deus ē vel q̄ nihil
 ante hoc fuit. **C** Ex his sequitur ista conclusio. q̄. a. signifi-
 cat p̄mo q̄ impossibile est hoc fuisse et b. significat p̄mo q̄
 impossibile est hoc fuisse et tamē. a. est p̄positio vera et b.
 p̄positio falsa. p̄ supposito q̄. a. sit illa q̄ impossibile est
 hoc fuisse et b. illa impossibile est hoc fuisse. **C** Et h̄ conce-
 ditur conclusio p̄dicta copulative nō tamē cōceditur de co-
 pulato extremo q̄. a. et b. significant p̄mo q̄ impossibile est
 hoc fuisse. q̄ si sic quero quomō tenet li quā si cōiuncte
 falsum est q̄. a. et b. significant p̄mo q̄ impossibile est hoc
 fuisse q̄. a. non sic significat. si aut tenetur nominaliter itez
 falsum est q̄ bene significat q̄ impossibile est hoc fuisse te-
 nendo li q̄ nominaliter. quare et c. **C** Ad tertium argumē-
 tum concedo illas consequētias: hoc fuit ergo hoc est fuit
 vel erit: et nego q̄ contradictoriuz cōsequētis sit cū an-
 cedente. et ad probationē. nego istam cōsequētiaz. ita erit
 q̄ hoc fuit et tamē hoc non est nec erit nec fuit. igit̄ ista iaz
 sunt compossibilia. hoc fuit et tamē hoc nō est non est nec
 fuit nec erit. certum est q̄ consequēs implicat contradictio-
 nem et antecedens est possibile ponendo q̄ per li hoc de-
 monstratur numerus duoruz instantiuz cuius vna vnitas
 iam sit: et alia erit. isto posito p̄ q̄ aliquādo erit ita q̄ hoc
 fuit et tamē hoc non est. quia non sunt duo instātia nec hoc
 erit nec fuit. q̄ hoc instans p̄sens nō est nec fuit. verum
 tamen in casu illo nego p̄o secunda parte q̄ aliquādo erit
 ita q̄ fuit hoc. et tamen q̄ hoc nō sit nec fuit nec erit. Et cū
 dicit̄ iste pater non est nec fuit nec erit igitur hoc nō est nec
 fuit nec erit: negatur cōsequētia. sicut nō sequitur. iste ho-
 mo albus non est nec fuit nec erit igitur iste homo non est
 nec fuit nec erit. **C** Item negatur q̄ aliquādo erit ita q̄
 iste pater fuit. q̄ si iste pater fuit et nō est pater ipse fuit pa-
 ter: modo sequitur ipse fuit pater igit̄ in aliquo instāti ha-
 buit filium vel filiam consequens est contra casuz. q̄ in in-
 stanti p̄mo esse platonis nō fuit sor. et quādo fuit sor. non
 fuit plato. Et tunc ad argumentū plato fuit igit̄ habuit pa-
 trem nō valet argumentū: imo ego concedo illam con-
 sequētiam q̄ plato fuit et tamē nō habuit patrez nec ma-
 trem. dato q̄ per modicum ante introductionem anime
 intellective corumpetur mater nec pro generatione pla-
 tonis requirit̄ pater vel mater sed bene requirit̄ semē pa-
 tris vel matris cū virtute infusa a sp̄mate dispor̄te mate-
 riam pro introductione anime intellective et c. **C** Secūda
 regula p̄cipalis est ista. Si alicuius cōsequētie significātis
 p̄mo iuxta compositionē suarum partium cōtradictoriuz
 cōsequētis est illatiuum contradictoriū eiusdem antecede-
 tis. illa cōsequētia est bona. Exempluz homo currit igit̄
 animal currit. hec consequētia est bona nullū animal cur-
 rit igitur nō homo currit. p̄pterea et altera ē bona. **C** Ex
 hac sequitur correlative alia. v̄z. si alicuius talis consequētie
 contradictoriū cōsequētis est non illatiū cōtradictoriū
 antecedentis eiusdem illa consequētia nō valet. sicut non
 sequitur. homo albus non currit igitur homo nō currit.
 quia ex contradictione consequētis nō sequitur omnis ho-
 mo currit ergo omnis homo albus currit. quare et c.

Contra istas regulas arguitur sic. Ista cōsequen-
 tia est bona: nullus plato ē et alius sor.
 est igitur non demonstrat̄ plato alius a sor. et tamen ex con-
 tradictoriū consequētis nō infertur opposituz anteceden-
 tis. ergo et c. et cōsequētia et maior: p̄ q̄ contradictoriū
 consequētis repugnat antecedenti. v̄z. nullus plato est et
 alius sor. est et tamē plato alius a sor. demonstrat̄. q̄: seq-
 tur plato alius a sor. demonstrat̄ igitur plato est q̄ est con-
 tradictoriū vnus partis: modo probō minorem. q̄ nō
 sequitur: plato alius a sor. demonstrat̄ igitur plato est vel
 nullus sor. est. nam pono q̄ sor. sit et nullus plato sit q̄ in-
 telligam platonez alium a sor. isto posito p̄ q̄ consequēs
 sit falsum cum sit disunctiva cuius quilibet pars est falsa
 et probatur antecedens sic: quicquid vel qualitercūq̄ in-
 telligo illud vel taliter esse possum demonstrare: sed nūc
 intelligo platonez esse alium a sor. ergo platonem alium a

sor. possum demonstrare ponatur igitur cum toto casu q̄
 iam demonstrarem platonem alium a sor. et sequitur q̄ pla-
 to alius a sor. demonstratur qd̄ erat probandum. **C** Se-
 cundo arguitur sic. ista consequētia nō valet. ita erit q̄ hoc
 fuit q̄ non fuit igitur possibile est q̄ hoc fuit q̄ non fuit: et
 tamen ex contradictio: consequētis infer̄ contradictoriū
 antecedentis eiusdem consequētie igit̄ illa regula non est
 vera. consequētia et cum minor. q̄ bene sequit̄ impossi-
 bile est q̄ hoc fuit q̄ non fuit igit̄ nunq̄ erit ita q̄ hoc fuit
 q̄ non fuit. p̄ consequētia cū minor. probatur maior.
 q̄ illius consequētie antecedens est verum in casu et cō-
 sequens falsum igitur nō valet. antecedēs probatur et po-
 nō q̄ antep̄us erit sicut verum est qui non fuit et demon-
 stro ipsum per li hoc. isto posito p̄ q̄ cōsequēs sit falsum.
 quia hec p̄positio est impossibilis hoc fuit q̄ non fuit que
 p̄mo significet q̄ hoc fuit q̄ non fuit igitur impossibile est
 q̄ hoc fuit q̄ non fuit. sed probatur antecedens. nam ita
 erit q̄ hoc fuit et hoc nō fuit igitur ita erit q̄ hoc fuit q̄ nō
 fuit. patet consequētia quia relatiuum conuertitur cū et.
 et illud vbi non fuerit impedimentū sicut in p̄posito et an-
 tedecens est casus igitur consequens est verum quod est
 antecedens p̄cipaliter probandum. **C** Tertio arguit̄ sic.
 ista consequētia est bona hoc est igitur hoc est et tamē ex
 contradictoriū consequētis non sequitur contradictoriū
 antecedentis. igit̄ et c. consequētia patet et antecedēs pro-
 batur. et pono q̄ per vtrūq̄ hoc demonstrat̄ sor. et q̄ an-
 cedens sit in anima sor. et consequens in anima platonis.
 Isto posito q̄ illa consequētia est bona p̄. q̄ cōtradictori-
 um consequētis repugnat antecedenti. v̄z. hoc ē et hoc
 non est eodem demonstrato sed probatur minor. q̄ non
 sequitur. hoc non est igitur hoc non est arguendo a negatiua
 platonis ad negatiuam sor. et p̄o maiori intelligentia sit ne-
 gatiua sor. a. et b. negatiua platonis: iam probe q̄ ex. b. nō
 sequitur. a. q̄. b. est possibile cum possibile sit sor. non esse
 et a. est impossibile cum non possit esse verum sic significā-
 do probatur. quia si posset esse verum sic significando vel
 quando sor. esset vel quādo sor. non esset: nō p̄mum vt pa-
 ter nec etiam scōz quia tunc non esset. igitur et c. **C** Ad hec
 respondetur ad p̄mum negando istam consequētia: nul-
 lus plato est et alius sor. est igitur non demonstrat̄ pla-
 to alius a sor. et nego q̄ contradictoriū consequētis re-
 pugnat antecedenti: immo ista stant simul nullus horum
 est et tamen plato demonstratur alius a sor. q̄ li deinde affir-
 tur est verbum ampliativuz ideo nō est inconueniens affir-
 mare ipsum de re que non est. **C** Itaz certum est q̄ per
 li hoc possum debite dem̄are chymerauz que non potest
 esse et antechristum qui nō est sicut ergo non sequit̄ intelli-
 gus antechristum per hoc pronomen hoc igitur antechri-
 stus est vel hoc est: ita non sequitur antechristus dem̄a-
 tur per li hoc igitur hoc est demonstrando antechristum.
 Et per idem non sequitur. plato alius a sor. demonstra-
 tur igitur plato alius a sor. est vel plato est. Et tunc dico q̄
 ista hoc est. demonstrato platone aliud a sor. non conuer-
 titur cum ista conditionali hoc ē si dem̄atur plato alius a
 sor. cum talis sit impossibilis sed ista conditionalis ē vna
 de causis veritatis. sicut alias declaravi et secundum gra-
 maticam ponentem q̄ talis ablativus affirmatiuus abso-
 lutus per notaz temporis causalitatis aut conditionis ha-
 bet resolutū ita q̄ si aliqua istarum est vera. hoc est duz pla-
 to alius a sor. demonstratur hoc est quia plato alius a sor.
 demonstratur: hoc est si plato alius a sor. demonstratur. et
 hec debet esse vera. hoc est demonstrato platone alio a sor.
 quia igitur temporalis expressa est vera et ipsa est vera.
C Ex quibus patet veritas huius. hoc est et hoc non ē de-
 monstrato platone alio a sor. dato q̄ per p̄mū hoc demō-
 strat̄ sor. et per s̄z hoc dem̄at̄ plato. **C** Itē sequitur q̄ hoc
 est et hoc nō poterit esse demonstrato antechristo et chy-
 mera adiuuicem dicentibus vel simul existentibus alias
 se tangentibus. et sic de infinitis alijs quarum veritas fun-
 datur in ampliatione huius verbi demonstratur. **C** Ad
 secundum argumentum p̄cipale dicitur concedendo

nam consequentiam. Ita erit qd hoc fuit qd non fuit igitur possibile est qd hoc fuit qd non fuit. et concedit alia que fit ex contradictione sequentis ad contradictoriam antecedentem et nego ans principalem. v3. Ita erit qd hoc fuit qd non fuit. Et tunc ad argumentum. Ita erit qd hoc fuit et hoc non fuit igitur hoc et. negat consequentiam: et cum dicit qd relativum convertitur et illud: verum est si non precedet impedimentum non impeditur per illum terminum ita erit qui non est terminus officialis sic iste terminus possibile vel verum. quare et. Ad tertium argumentum posset primo responderi dicendo qd ex a. non sequitur. b. nec e contra. qd in pna d3 esse certus ordo et applicatio partium ad invicem sicut in cathedra: non si unus terminus esset parisius et alius terminus rome. ex hijs sic distansibus non posset cathedra formari: ita nec in pposito: ex a. et b. cathedra potest formari aut pna. C Secundo modo potest responderi: dimissa hac cavillatione: concedo qd ex a. sequitur. b. et e contra: et cum dicit qd. b. potest esse verum sic significando et a. non potest esse verum sic significando nego: et cum dicit. a. potest esse verum igitur qd for. erit vel quando for. non erit dico qd. a. erit verum qd for. erit. et cum dicit qd tunc a. non erit: nego imo erit. a. in anima que est for. post corruptionem for. quia anima illa postquam erit necesse erit ipse esse. Sed hec ratio adhuc non satisficit difficultati argumenti: qd ponatur qd per li hoc continue demonstrat animam for. et sequitur eadem difficultas ideo ita respondeo ut prius in altera regula. qd ex a. sequitur. b. et e contra. et cum dicit qd b. est possibile et a. est impossibile: nego qd b. est possibile: imo est impossibile per accidens: et suum oppositum est necessarium per accidens. v3. homo est: verum tamen non sequitur b. ppositio non potest esse vera sic significando et ipsa est igitur est impossibilis: sicut p3 de illa nulla ppositio est negativa: sicut ponentes partes non posse supponere pro toto cuius est pars: qd si posset esse vera sic significando vel quando esset vel quando non esset: non quando non esset qd tunc non est vera nec falsa: nec quando esset qd continue suum contradictorium foret verum aliqua ppositio est negativa. Et sic potest concedi ut prius qd ista consequentia est bona: omnis ppositio est affirmativa igitur nulla est negativa et antecedens sic significando potest esse verum et sequens non. Non tamen est possibile qd antecedens illius sequentie sit verum et consequens non significans antecedente et sequente modo consueto et pna iuxta compositiones suarum partium. Et sic p3 qd non sequitur antecedens illius consequentie potest esse verum igitur possibile est antecedens illius sequentie esse verum: nec sequitur consequens illius non potest esse verum et antecedens eiusdem potest esse verum igitur possibile est qd ans illius consequentie sit verum et pns falsum: quare et.

Tertia regula est ista: si alicuius consequentie bone significantis iuxta compositionem suarum partium ans est verum et pns est verum: probat ista regula: qd si alicuius consequentie bone et. cuius antecedens est verum et consequens falsum et contradictorium pns est: ipsum est verum igitur stat cum antecedente qd omne verum in dependens cuilibet alteri vero in dependenti est copossibile et si sic: illa pna non v3. Et ex ista regula sequitur correlarie alia v3. qd si alicuius talis sequentie et pns est falsum et antecedens similis est falsus. Et sic sequitur qd si fuerit aliqua pna significans primo iuxta compositionem suarum partium cuius antecedens sit verum et pns falsum illa pna non v3. sicut ista quilibet homo est aliqua homo igitur omnis homo est aliquid homo: Contra istas regulas arguit sic aliqua pna est bona cuius antecedens est verum et pns eiusdem non est verum igitur et. pna tenet: et antecedens probat. ponendo qd scribat hec pna. tu es homo igitur tu es animal de qua nullus consideret nec de aliqua eius parte nisi tu: qui consideres de antecedente absque consideratione pns: isto posito patet qd ista consequentia est bona. qd aliquando fuit bona et aliquando erit bona sine nona impositione et iam est: igitur ita est bona. p3 consequentia qd omnis sequentia bona est necessaria: sed qd antecedens eius sit verum p3. qd tibi primo significat esse hominem ut suppono cum casu et hoc est verum

rum igitur. qd aut consequens non sit verum p3 qd nec significat verum nec falsum cum nullus de ipso consideret. Et secundo arguit sic. alicuius pna bone antecedens erit verum et consequens non erit verum igitur per idem de presenti est possibile qd alicuius sequentie antecedens sit verum et consequens non sit verum. probatio consequentie: qd si alicuius consequentie bone ans erit verum et pns non erit verum igitur eiusdem consequentie erit ita qd antecedens est verum et consequens non est verum. quare sequitur ppositum: sed antecedens probat et pono qd b. ppositio homo est animal nunquam post hoc erit: isto posito b. pna est bona tu es homo igitur tu es animal et antecedens post hoc erit verum et consequens nunquam erit verum. qd nunquam illud erit. Tertio arguitur sic. aliqua est pna bona cuius antecedens est necessarium et consequens impossibile igitur aliqua est pna bona cuius antecedens est verum et pns falsum: consequentia p3 et antecedens probat de tali: si tu es asinus tu es rudibilis. igitur si tu es asinus tu es rudibilis: qd ista pna sit bona p3 ab eodem ad idem et ans est necessarium qd conditionalis necessaria: et pns est impossibile. qd illi tu es rudibilis est impossibile et ipsa est consequens. igitur et. Ad primum dicit qd ista sequentia est bona: tu es homo igitur tu es animal et sequens est verum sicut et antecedens: et cum dicit non significat verum vel falsum igitur non est ppositio vera: non v3 argumentum. qd ad hoc qd aliqua ppositio sit vera vel falsa non oportet qd significat verum vel falsum sed sufficit qd sit significativa vera vel falsi congrue et quiescent sine nona impositione sicut p3 de ppositionibus biblie quarum aliquid sunt vere et aliquid sunt false licet non significant tamen sunt significative. quare et. Ad secundum dicit negando consequentiam primam: et etiam secundam. v3. si alicuius consequentie bone antecedens erit verum et sequens non erit verum igitur eiusdem consequentie erit ita qd antecedens est verum et consequens non est verum: imo bene sequitur ista sequentia est bona significans et. et erit ita qd antecedens eius est verum sic significando igitur erit ita qd consequens eius est verum sic significando. Similiter sequitur ista consequentia est bona significans et. et aliquid erit ita sic significat p ans igitur erit ita sic significat per consequens. probatur qd dato opposito sequitur qd tunc antecedens erit verum: et consequens falsum. et sic consequentia non valet. quia iam oppositum consequentis stare cum ante. Et ex quo sequitur qd si alicuius consequentie bone significatis et. aliquando non erit ita sicut significat per consequens tunc non erit ita sicut significatur per ans. Et hijs sequitur hanc consequentiam non valere: b. pna est bona igitur quandoque erit ita sicut significat per ans erit ita sicut significat per pns: qd stat fore vna ita esse sicut significatur per antecedens vel consequens talis consequentie v3 tu es asinus igitur tu es rudibilis. Ad tertium argumentum nego antecedens: et cum dicit illius sequentie si tu es asinus tu es rudibilis. igitur et. antecedens est necessarium concedo: et pns est impossibile nego: qd istius pnae pns est impossibile. et cum dicit tu es rudibilis est impossibile concedo: et est pns concedo: sed non illius consequentie assignate. est enim pns pns et non pns antecedens principalis. vbi si dicerem sic. tu es igitur tu es vel tu non es. pns istius pnae est illa disjunctiva et nulla eius pars: et ita in pposito istius magne sequentie vna condicio talis est ans et alia pns et nulla pars alicuius istar conditionalium est ans vel pns istius rationalis sit ans vel pns talium conditionalium. igitur et.

Quarta regula est ista si alicuius consequentie bone significantis primo iuxta compositionem suarum partium antecedens est necessarium eius pns etiam est necessarium: probatur qd si illud consequens est contingens igitur et suum contradictorium est vel potest esse contingens: sic significando: igitur potest stare cum antecedente eiusdem consequentie ipsius sic significantibus et per consequens illa consequentia non est bona sequentia p3 per superius dicta. Et ex ista regula sequitur alia. v3. si alicuius talis consequentie bone consequens est contingens et antecedens eiusdem esse contingens vel saltem impossibile: qd h3 ex necessario non

sequitur contingens tamen ex impossibili sequitur tale.
Contra istas regulas arguit sic. Ista consequentia mentalis est bona. deus est igitur h est vera deus est: et antecedens est necessarium et consequens contingens igitur ex necessario sequitur contingens. *¶* Ista pars et antecedens similiter probatur: quia significatus antecedens est necessarius. igitur antecedens est necessarius. et consequens contingens. probatur. quia propositio pueritibilis cum illa in voce vel in scripto est contingens igitur et illa antecedens pars de tali vocali. hec est vera deus est que potest esse falsa quia stat quod illa sit impossibilis deus est. sicut iam probo maiore. v. g. quod illa consequentia est bona. quia dictionum consequentia repugnat antecedenti deus est et h non est vera deus est. quia ista non possunt esse simul vera probatur. quia sequitur ista sunt simul vera igitur ista sunt et si sunt sunt propositiones mentales igitur naturaliter significant igitur h deus est significat deus esse primo et per consequens ipsa est vera. quod est oppositum alterius partis. **C** Secundo arguit sic. ista consequentia est bona. aliquid est igitur aliquid est instanti presenti: et ans est necessarius et consequens contingens igitur. *¶* sequentia pars. et antecedens probatur pro qualis parte et primo probo quod ista pars est bona. quia dictionum consequentia repugnat antecedenti. v. g. aliquid est et non est in instanti presenti. quia ex illis sequitur quod aliquid est quod non est in aliquo instanti. pars ista cum omne istas sit instantis pars et e contra sed iam probo maiore. **C** Iam quod illa sit necessaria aliquid est pars. sed probo quod ista sit contingens aliquid est in instanti presenti. quia iam aliquid est in instanti presenti et nunquam ante hoc fuit aliquid in instanti presenti nec nunquam post hoc aliquid erit in instanti presenti igitur aliquid esse in instanti presenti est precise contingens: quod erat probandum. **C** Tertio arguit sic. ex nullo antecedente necessario sequitur necessarium nec impossibile igitur si aliquid sequitur illud est contingens: pars bona et antecedens probatur: quia nullum antecedens nec aliquid pars est necessarium: probatur quia si aliquid antecedens est necessarium et idem antecedens est aliquid ans esse igitur aliquid antecedens esse est necessarius consequens est falsum quia non est necesse aliquid propositionem esse. Et confirmat quod propositio est contingens igitur nulla est necessaria ans pars quia quod potest esse et non esse indifferenter. quare etc. **C** Ad hec respondendo dicitur ad primum negando illam partem mentales: deus est igitur h est vera deus est: certum est quod antecedens est necessarium et consequens est contingens quia stat illam definire esse. Et ulterius nego quod contradictorium consequentis repugnat antecedenti. Ista. n. sunt copossibilia deus est et h non est vera deus est. Et cum dicitur ista non possunt esse vera concedo. igitur non sunt copossibilia: nego partem. unde sic aliqua catholica est possibilis que non potest esse vera: ita est aliqua copulativa que non potest esse vera que tamen est possibilis: sicut in proposito. et in alio exemplo pro ut omnis propositio est affirmativa et nulla est negativa nisi quod superius dicebat. **C** Ex quo pars quod ista pars sit non v. g. h non est vera deus est igitur deus non est: non obstante quod antecedens istius significatio non potest esse verum sine consequente: quia ipsum sic significatio non potest esse verum. *¶* etc. **C** Ad secundum dico concedendo istam consequentiam aliquid est igitur aliquid est in instanti presenti et nego quod pars sit contingens et cum dicitur: aliquid est in instanti presenti et nunquam ante hoc aliquid fuit in instanti presenti nec nunquam post hoc erit igitur aliquid esse in instanti presenti est precise contingens negat consequentia: sicut non sequitur aliquid est et et nunquam ante hoc fuit aliquid instantis quod est: nec nunquam post hoc erit aliquid instantis quod est igitur aliquid instantis quod est esse est precise contingens quia h est necessaria aliquid instantis quod est est. v. g. sicut hec est necessaria aliquid quod est in aliquo instanti et hec similiter aliquid est in instanti quod est ita et ista aliquid est in instanti presenti. **C** Ex istis sequitur ista conclusio. quia nunquam ante hoc aliquid fuit in instanti presenti nec nunquam post hoc aliquid erit in instanti presenti et tamen continue ante hoc fuit ita quod quilibet est in instanti presenti et continue post hoc erit ita quod quilibet est in instanti presenti. **C** Ad tertium argumentum concedo consequentiam et nego antecedens: et concedo quod aliquid antecedens est necessarium et similiter aliquid consequens. **C** Et tunc ad argumentum hoc antecedens est necessarium et hoc ans est hoc antecedens

esse igitur hoc antecedens esse est necessarium: negat consequentia: nec arguit a resolutum ad resolutum: quia consequens est officabile. **C** Et ad confirmationem nego quod quilibet propositio sit contingens dato quod contingens sit adiectivum istius termini propositio. **C** Et tunc ad argumentum quolibet propositio potest esse et non esse indifferenter igitur quilibet propositio est contingens argumentum est. *¶* etc. magna differentia dicere h propositio est contingens et hec propositio contingenter est quia ad hoc quod aliqua propositio contingenter sit sufficit quod possit esse et non esse: sed ad hoc quod aliqua sit contingens requiritur quod suum significatum ad equatum sit contingens. Et sic pars quod aliquid contingenter est et idem est necessarium. s. de propositione necessaria que aliquid est: similiter si esset aliqua propositio que non posset non esse cuius significatus esset contingens ista propositio necessario esset et tamen esset contingens. Et sic de aliis dicatur suo modo quod aliquid contingenter et possibilibus est quod tamen est impossibile et aliquid est impossibile quod tamen non impossibilitate est. quare etc.

Quinta regula est ista si alicuius consequentia bone significatis primo iuxta compositionem sui antecedens et consequens antecedens est possibile et consequens similiter est possibile. probatur nam dato opposito sequitur quod possibile est quod ex vero sequitur falsum: pars eo quod dicitur tale possibile potest esse verum et nullum impossibile potest esse verum. Et ex alio antecedens est possibile et consequens impossibile igitur contradictorium consequentis sic significando non potest repugnare antecedenti quia verum necessarium non repugnat possibile: et si sic ista consequentia non est bona quod est oppositum regule. et consequentia tenet quia illa significat iuxta compositionem suarum partium. **C** Ex ista regula sequitur correlare alia. v. g. si alicuius talis bone consequentia consequens est impossibile et antecedens similiter est impossibile. **C** Contra istam regulam arguit sic. ista consequentia est bona: omne currens est asinus igitur omne currens potest esse asinus: et antecedens est possibile et consequens impossibile igitur etc. consequentia pars cum minori. **C** Et primo pro prima parte quod antecedens est possibile et consequens sit impossibile probatur: quia ex ipso cum vno vero sequitur impossibile probatur. quia sequitur omne currens potest esse asinus sed omnis homo potest esse currens igitur omnis homo potest esse asinus. Sed iam probatur prima pars antecedentis. v. g. quod ista pars est bona quia exponentes antecedentis inserunt exponentes consequentis. igitur antecedens infert consequens: antecedens probatur quia bene sequitur. aliquid currens est asinus igitur aliquid currens potest esse asinus: et sequitur etiam nihil est currens quin illud est asinus igitur nihil est currens quin illud potest esse asinus. quare etc. **C** Item arguitur sic. Ista consequentia est bona omne currens est asinus et aliquid currens potest esse homo igitur homo potest esse asinus: et antecedens est possibile et consequens impossibile igitur ex possibile sequitur impossibile: quod consequens sit impossibile patet: sed quod antecedens sit possibile probatur. quia est una copulativa cuius quilibet pars est possibilis et quilibet alteri compossibilis igitur etc. Et quod ista consequentia sit bona patet quia est in tertio tertie figure. **C** Tertio arguit sic. ista consequentia est bona hec propositio est vera homo est asinus et illa significat primo hominem esse asinum igitur homo est asinus et antecedens est possibile et consequens impossibile. igitur etc. quod consequens sit impossibile patet quod antecedens sit possibile probatur. quia prima pars est possibilis et secunda sequitur ex prima igitur ambe sunt compossibiles. consequentia bona antecedens probatur. quia sequitur hec est vera homo est asinus igitur ipsa primo significat hominem esse asinum dato quod antecedens sit propositio mentalis. quia sequitur ipsa est igitur naturaliter significat igitur non potest aliud significatum significare ex impositione quod hominem esse asinum ex quo naturaliter significat. quare etc. **C** Ad primum respondetur negando consequentiam quod ab esse ad posse in sensu diuiso. precedente distri-

butione non valet argumentū: sed in sensu cōposito bene sequit̄. omne currens est asinus igit̄ possibile est q̄ omne currens sit asinus. sequit̄ etiam in sensu diuiso non prece-
dente distributione nec termino exponibili: vt currens est asinus igitur currens potest esse asinus: sed non sequit̄ cō-
tingenter currens est asinus igitur contingenter currēs po-
test esse asinus: q̄ necessārio currēs potest esse asinus: tūc
ad probationem consequētie concedo q̄ ex p̄ma exponē-
te antecedentis sequit̄ p̄ma cōsequentis: sed nō secūda ex
sc̄da. et concedo illam consequētiāz nihil est currens quin
illud sit asinus igitur nihil est currēs quin illud p̄t esse asi-
nus: sed consequens nō est sc̄da exponens p̄ncipalis cōse-
quentis sed ista nihil est vel potest esse currens quin illud
possit esse asinus: que falsa est et impossibilis non sequens
ex illa negatiua antecedente: sed illa nihil est currens quin
possit esse asinus est exponens sc̄da butus omne currens
est aliquid q̄ potest esse asinus que ita possibilis est sicut
illud omne currens est asinus. Ad sc̄dum argumentū ne-
go consequentiā nec est in tertio tertie: q̄ mediū non debz
latius supponere in minori q̄ in maiori: mō manifestū est
q̄ medium in maiori supponit pro eo q̄d est p̄se et in mi-
nori pro eo q̄ est vel p̄t esse et. Et si dicitur in maiori
stat distributiue et in minori determinate igit̄ latius suppo-
nit in maiori q̄ in minori. dicit̄ negando cōsequentiam: q̄
iz li currens in maiori stat pro multis suppositis distributi-
ue tamē in minori stat pro plurib⁹ disunctiue: vel dicatur
q̄ in responsiōe nō sit mentio de latitudine distributiua s̄z
de latitudine ampliatua: quare et. Ad tertium argumē-
tum concedo consequentiāz et nego antecedēs esse possibi-
le: et cum dicit̄ q̄ secunda pars sequit̄ ex p̄ma in mēte cō-
cedo: sed nō sequit̄ q̄ ambe sint composibiles: q̄ si in mē-
te h̄ est vera tu es asinus est ita impossibilis sicut ista tu es
asinus: et si dicitur secum cōuertibilis in voce vel in scripto
est possibilis igit̄ et ista: antecedēs pbatur de tali h̄ est ve-
ra homo est asinus que est possibilis: q̄ potest significare
p̄mo hominem esse animal ex impositiōe. dico q̄ nulla se-
cum cōuertibilis est possibilis nec illa assignata in voce v̄l
in scripto est secuz cōuertibilis: sed illa homo est asinus
impossibilis est sicut et ista in mētali hec est vera homo est
asinus. Et si querit̄ an h̄ sit possibilis copulatiua in vo-
ce vel in scripto h̄ est vera homo est asinus et significat p̄-
mo homines esse asinum: dico q̄ nō: nec ex p̄ma parte se-
quit̄ sc̄da. q̄ stat q̄ illa tu es asinus significat p̄mo significa-
tum necessarium. quare et. Patet ergo ex dictis quō
nō sequit̄ homo est asinus est verū ergo hominē esse asi-
num est verū: nec sequit̄ deus est igit̄ deus est est veruz:
sed bene sequit̄ igitur deum esse est verum. nec sequit̄ tu
curris igit̄ h̄ est vera tu curris: sed opz in talibus formis
sumere pro medio q̄ p̄posito p̄mo sic significet vel sal-
tem q̄ illud implicet in antecedēte. Et sic p̄z q̄ cōe illud
dictum est falsum. v̄z. omnis p̄posito v̄a significat se ip̄az
fore verā: et ex omni p̄pone vera sequit̄ ipsam esse ve-
ram. Et si contra aliq̄d istoz allegat̄ Arist. dicens in p̄-
dicamentis ca. 8. p̄us q̄ iz sequat̄ sor. sedet ergo talis ofo
est vera sor. sedet et ecōtr̄ a p̄us tamē est sor. sedere q̄ talē
orationem esse verā: dicit̄ q̄ p̄sus intelligēdus est cuz per
antecedens implicat̄ orationez sic p̄mo et adequate signifi-
care vt dictum est: quare et.

Amplius ad p̄ncipale arguit̄ sic. alicuius conse-
quentie bone antecedēs est mere pos-
sibile et p̄sequēs mere impossibile igit̄ regula falsa: p̄sequē-
tia iz et asis pbatur: et pono q̄ solus sor. cōsideret de ista
p̄na. Iste h̄ est homo igit̄ iste h̄ est nō homo: que sit. a.
demonstrādo per li iste solū mō p̄onez et cōcipiat ipse sor.
solū modo per eum sicut h̄ significat iuxta cōez modū itel-
ligendū. iste h̄ est homo igit̄ iste homo est animal nō aliter
aduertēdo ad antecedēs vel ad asis: et cōsideret p̄lo de
antecedēte et p̄ste iuxta modū cōsiderandū cōsuetuz nō ta-
men de p̄na. isto p̄posito p̄z q̄. a. p̄ste antecedēs est pole et
p̄sis impossibile. et q̄. a. p̄na sit bona pbatur. q̄. a. p̄na sub-
ordinat̄ p̄ste bone mentali et nō subordinat̄ alicui p̄posito

ni false igit̄ ipsa est bona: p̄z p̄na q̄: sic maxime reperit̄ bo-
nitas p̄sequentie. Cōcedo arguit̄ sic. alicui⁹ p̄. quētie bo-
ne asis est necessāriū et p̄sis mē p̄tingens igit̄ ex opposito
arguendo sequit̄ ex possibilis impossibile: p̄na p̄z et asis p̄-
batur: et capio istam p̄nam. iste homo nō est nō h̄ igitur
iste homo nō est h̄. que sit. b. supponēdo q̄ sc̄la sor. cōci-
pat per eam rōne totius p̄sequentie sicut h̄ mentalis cōse-
quētia significat iste homo nō est animal igit̄ iste h̄ nō ē ho-
mo: et nō cōsideret de ante sed cōsideret et plato de ante:
ita q̄ sibi p̄mo significet q̄ iste homo nō est nō homo: sed
nō p̄sideret de tota p̄na tunc sic. b. p̄sequētie asis est mere
necessāriuz et p̄sis est mere cōtingens vt p̄z et. b. p̄na ē bo-
na. pbatur subordinat̄ cōsequētie mentali bene huic. s. h̄
iste homo nō est animal iste h̄ non est homo. Cōtertio ar-
guit̄ sic. aliqua est p̄na non bona cuius asis est possibile et
p̄sis est de per se necessāriū igit̄ per idem ex opposito alij
qua est p̄na bona cuius asis est possibile et p̄sis imposibi-
le: cōsequentia p̄z et asis pbatur et assigno istam p̄naz. iste
homo est h̄ igit̄ iste h̄ nō est nō homo que sit. c. suppo-
nēdo q̄ tu concipias per ipsam sicut significat p̄mo h̄ mē-
talis. iste homo est homo igit̄ iste homo non est asinus
p̄posito p̄z q̄. c. consequētie antecedens est possibile et p̄sis
necessāriū et q̄. c. consequētia nō valeat pbatur: q̄ sub-
ordinatur vni cōsequētie false. v̄z. iste homo est h̄ igitur
iste homo nō est albus. Cōterio solutione ac declaratione
horūm argumētōz pono quatuor cōclusiōes. Cōprima
est ista. aliqua est p̄na bona cuius antecedēs est mere pos-
sibile et p̄sis est de per se impossibile p̄z: supposito q̄ ista
p̄sequentia tu es homo igit̄ tu es asinus p̄mo significet sic
h̄ tu es homo igit̄ tu es animal partibus significantib⁹ p̄-
mo modo cōsueto. Cōsc̄da conclusio est ista. aliq̄ est cō-
sequētia bona cuius asis est mē necessāriuz et p̄sis mere
cōtingēs p̄z de ista si deus est tu es dato q̄ significet p̄mo
sicut h̄ si de⁹ est aliquid est antecedēte et p̄ste significat̄
modo cōsueto. Cōtertia conclusio est ista aliqua est p̄na
que nō v̄z cuius p̄sis est per se necessāriū patz de illa tu es
homo igitur deus est dato q̄ significet sicut ista tu es ho-
mo igitur tu curris antecedēte et p̄ste significat̄ iuxta
cōem modum loquēdi. Cōquarta conclusio est ista aliqua
est p̄sequētia que tamē nō v̄z. cuius asis et consequēs ad-
iniceum cōuertunt. p̄z de illa homo est igit̄ risibile est sup-
posito q̄ significet p̄mo sicut illa homo ē ergo risibile cur-
rit. Et iz iste conclusiōes sunt vere et infinite similes nihil
tamē concludunt contra regulam p̄ncipalem: q̄ assignate
consequētie nō significat̄ p̄mo iuxta cōpositionē asis et cō-
sequentis partuz suaruz cuius opposituz explicat̄ regula
pro declaratione sui: hec igit̄ cōclusiōes possibilis sunt in
suis anieris casibus sed nūndū pbate per argumēta in op-
posito facta ideo ad ip̄a respōdet. Cōad p̄mū admissio es
tu dico q̄ sicut. a. p̄ste antecedēs est possibile et p̄sis impos-
sibile ita. a. p̄na nō valet. et cum dicit̄ subordinat̄ vni con-
sequētie bone nego: cōtra subordinat̄ huic: iste homo est
homo igit̄ iste homo est animal: nego: cōtra sor. sic intelligit̄
per. a. p̄nam et nullus p̄ter ip̄m considerat de. a. consequē-
tia igit̄ subordinat̄ illi nego p̄sequentiaz. vnde dico q̄ pro-
pter intelligere vel nō intelligere sor. nisi aliquid ponat non
efficitur. a. cōsequētia v̄a vel falsa: sicut p̄posito q̄ per illam
homo est homo vnus sor. consideraret q̄ homo est asinus
et nullus alius consideret. ex hoc ista categorica nō est fa-
cta impossibilis: quia non cōprehendit̄ suum adequatum
significatum sed necessāria sc̄dm p̄na qua nec essent̄ signifi-
ficat̄ est ipsa sine noua impositione significatiua. Cōter si dī-
citur. a. consequētia est vocalis vel scripta igitur subordi-
nata vni mentali. Sed non videtur cui subordinatur nisi illi
tu es homo ergo tu es animal ergo et. dicit̄ negādo cō-
sequentiam p̄nam sed bene sequit̄ ergo est subordinabi-
lis vni mentali: vnde dico q̄ aliqua est p̄posito cati-
gorica vel ypothetica illatiua vel non illatiua vera vel fal-
sa que non subordinatur alicui mentali sed sufficit q̄ sic si-
gnificando sit subordinabilis vni vere vel false menta-
li. Cōter sic dico q̄ si. a. consequētia iam alicui mentali

subordinat non subordinatur illi assignate sed sicut tu es homo igitur tu es non homo: et si nulli subordinat est tunc subordinabilis consimili huic iam recitare. quare et c. ¶ Per hoc patet ad secundum argumentum responsio concedendo: quod b. consequentia non valent et negando quod subordinat alicui bone consequentia non obstat prima consideratione scilicet sed si alicui subordinatur illi mentaliter iste homo non est non homo igitur iste homo non est homo que impossibilis est ut patet. Ita per ordinem dicat ad tertium argumentum. v. g. c. consequentia est bona et nulli falsi subordinatur non obstante quod tu precise consideres quod precisa tui consideratio vel altius alterius non facit verum esse falsum nec econverso. nec mutat huiusmodi propositiones a veritate in falsitatem vel econtra. Si ergo c. consequentia iam alicui subordinat actualiter vel habitualiter subordinatur illi iste homo est homo igitur iste homo non est non homo: et si non subordinatur illi: nec etiam alteri assignate ut dictum est et plenius dicitur cum de veritate agam discutendo materiam. igitur et c.

Sexta regula principalis est ista. Si aliqua est consequentia bona et aliquid sequitur ad consequens illud idem sequitur ad antecedens: patet quod dato opposito sequitur quod fiat primum antecedens esse verum et ultimum consequens esse falsum: sic significando et si sic primum consequens erit falsum ideo consequentia non valebit. ¶ Ex ista regula sequuntur due regule correlarie prima est ista: si est aliqua consequentia bona et aliquid antecedit ad antecedens illud antecedit ad consequens: patet quod b. est bona homo currit igitur animal currit et quod b. tu curris antecedit ad illam homo currit ideo antecedit ad illam animal currit quod bene sequitur tu curris ergo animal currit. ¶ Secunda est ista quod a primo antecedente ad ultimum consequens quando omnes consequentie intermedie sunt bone et non variate est bonum argumentum. si enim intermedie consequentie sunt formales a primo ad ultimum erit consequentia formalis. Si autem materialis a primo ad ultimum erit consequentia bona sed non expedit ipsam esse formalem. verbi gratia. sequitur formaliter homo currit igitur animal currit animal currit igitur corpus currit. corpus currit igitur suba currit et sic a primo ad ultimum sequitur formaliter homo currit igitur animal currit. quare et c. Ubi ergo autem consequentias intermedias non esse variatas: quando precise consequens precedentis consequentie vel suus simile est antecedens immediate sequentis sicut in exemplo primo. variantur etiam cum oppositum sit. verbi gratia. tu es aliud a te igitur tu es et tu non es: tu es et tu non es igitur tu es vel baculus stat in angulo et sequitur ultra tu es vel baculus stat in angulo et tu non es igitur baculus stat in angulo: et per consequens a primo ad ultimum sequitur tu es aliud a te igitur baculus stat in angulo: aliquis potest merito dicere istam consequentiam non esse formalem: imo non valere: dico quod vna consequentia est variata. v. g. penultima: quod si tu non es est pars illius penultime antecedentis et nullus sibi simile est pars consequentis immediate precedentis. quare et c. ¶ Per hoc tollit sophisma quo probatur b. consequentia tu curris igitur tu es asinus: solet. n. sic argui: tu curris igitur tu curris vel tu es asinus. et ultra tu es asinus vel tu curris sed tu non curris igitur tu es asinus ergo a primo ad ultimum tu curris igitur tu es asinus dicitur quod non sequitur quod variata est vna consequentia intermedia cum plus sumatur in ante posteriori: quod fuit consequens immediate precedentis consequentie.

Contra istam regulam arguitur sic. Ista consequentia est bona pater est igitur filius vel filia est: et aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens igitur regula falsa: consequentia tunc cum maior et minor probatur: quod sequitur filius vel filia est igitur suus pater vel sua mater est. ¶ Secundo arguitur sic. Ista consequentia est bona tu curris igitur tu curris vel homo est asinus et tu non curris a parte disiunctiva ad totam disiunctivam et aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens igitur et c. consequentia patet cum maior et minor probatur: quod sequitur tu curris vel homo est asinus et tu non curris igitur homo est asinus. patet consequentia a tota disiunctiva cum de

structione vnius partis ad aliam partem et tamen non sequitur tu curris igitur homo est asinus cum antecedens sit possibile et consequens impossibile. ¶ Tertio arguitur sic. et ponatur quod ex. a. sequatur. b. et ex. b. c. et arguitur sic. c. est consequens consequentie. b. et non est consequens consequentie. a. igitur non sequitur ad. a. sed sequitur ad. b. igitur aliquid sequitur ad. b. quod non sequitur ad. a. quare sequitur quod regula non sit vera. ¶ Quarto solutione istorum argumentorum declaro regulas sic quicquid sequitur ad consequens sequitur ad antecedens: si aliqua est consequentia ad cuius consequens sequitur aliqua propositio et eadem vel secus convertibilis est apta sequi ad antecedens. ¶ Et per hoc respondet ad primum argumentum concedendo quod aliquid sequitur ad illam filius vel filia est quod non sequitur ad illam pater est nec aptum est sequi ad illam propter relationem. que quidem mutat significatum ad mutationem antecedentis cum quo coniungitur. cum. n. coniungitur illi termino pater significat patrem cum vero illi termino filius vel filia significat filium vel filiam. et sic continue dependenter in propositione se habet sicut dependentia alterius et alterius antecedentis. Ita igitur ex illo antecedente primo pater est debet concludi illud ultimum consequens suus pater vel sua mater est sed secum convertibile. v. g. igitur filius vel filie pater vel mater est. Et hoc sufficit pro intellectu regule. Similiter dicat quod illa consequentia est bona bipedale est igitur pedale est. et ista similiter pedale est igitur et medie tas est semipedale. et tamen non sequitur bipedale est igitur medietas eius est semipedale sed bene sequitur ergo pedalis est medietas semipedale. Et sic de alijs vniuersalibus ubi sunt relationes in propositionibus dependentia constantis. ¶ Ad secundum argumentum non respondeo quousque certificatus fuerit de consequente prime consequentie an sit copulativa vel disiunctiva si copulativa non v. g. argumentum si disiunctiva conceditur prima consequentia. ¶ Et tunc ad secundum argumentum iterum quero de antecedente utrum sit copulativa vel disiunctiva: si copulativa concedat consequentia et negat consequentia a primo ad ultimum propter mutationem factam: quod prime consequentie consequens est vna disiunctiva et secunde consequentie antecedens est vna copulativa: si autem illud antecedens est disiunctiva sicut fuit consequens negat secundam consequentiam et cum dicitur arguitur a tota disiunctiva cum destructione vnius partis ad aliam partem: non v. g. argumentum intelligendo antecedens esse disiunctivam sed oportet intelligere ipsum esse copulativam cuius vna pars principalis est disiunctiva et altera contradictoria vnius partis disiunctivae talis. quare et c. ¶ Ad tertium argumentum respondetur quod regula non pretendit quod ex. a. sequatur. c. sed solum intendit quod c. vel secum convertibile est aptum sequi ad. a. verum tamen non habeo pro inconuenienti quod vnum antecedens habeat plura consequentia totalia sicut posito quod scribens in muro ista homo currit cum vnica nota rationis aqua traheretur due tales immediate non primum nota quod reliqua: animal currit suba currit quod non videtur quare vna pars esset primum quod alia. ¶ Et si ex hoc concluditur quod aliqua est consequentia bona cuius antecedens est verum et consequens falsum posito quod ab vna tali homo currit cum nota rationis traherent due tales animal currit: homo est asinus patet quod istius consequentie antecedens est verum et consequens falsum. v. g. homo est asinus et quod ista nota sit bona probatur: quod oppositum dicitur: tum primum eiusdem consequentie repugnat antecedenti. v. g. homo currit et nullum animal currit. ¶ Respondet negando primum quod dico quod talis oratio assignata in scripto cum illo antecedente et cum illis consequentibus non est nota aliqua sed est due consequentie quod subordinat in mente duabus consequentijs mentalibus. unde sicut possibile est quod duo antecedentia totalia habeant precise vnum primum nota ista possibile est quod vnum antecedens precise habeat multa consequentia. Sed verum est quod ex hijs non fit vna consequentia sed plures. ¶ Ex hijs sequitur quod a. et b. sunt due consequentie adiuuante distincte quarum vna est necessaria et reliqua impossibilis et tamen antecedens vnius est antecedens alterius et nota consequentie vnius est nota alterius patet de illis duabus consequentijs dato quod vna

fit. a. et reliqua. b. Et sic patet quod si antecedens possit habere multa consequentia totalia et similiter idem consequens multa antecedentia totalia nunquam tamen sequitur quod eadem consequentia possit habere multa antecedentia totalia aut multa consequentia totalia.

Amplius ad principale arguitur sic. et sit. a. illa tu es asinus tunc sic. ista consequentia est bona. a. significat te esse asinum igitur. a. significat te esse animal: et aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens igitur et c. consequentia tamen cum maiori et minore per bo. quod sequitur. a. significat te esse animal igitur significat verum: et tamen non sequitur. a. significat te esse asinum igitur significat verum et c. **Secundo** arguitur sic. data illa regula sequitur quod quanto maior es tanto minor es probatur. quod quanto maior es tanto a remotiori videris. et quanto a remotiori videris tanto minus videris: et quanto minus videris tanto minor es. ergo a primo ad ultimum quanto maior es tanto minor es. Et isto modo potest probari quod quanto magis bibis tanto minus bibis: quod quanto magis bibis tanto minus sitis. et quanto minus sitis tanto minus bibis ergo a primo ad ultimum quanto magis bibis tanto minus bibis. Et eadem potest probari quod quanto turpior es tanto pulchrior es: quod quanto turpior es tanto magis te adornas et quanto magis te adornas tanto pulchrior es igitur de primo ad ultimum et c. **Tertio** arguitur sic ista consequentia est bona omnia propositio est vera igitur aliqua propositio est vera: et tamen aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens. igitur et c. patet consequentia cum maiori et minore per bo. Nam ad aliquam propositio nem esse veram sequitur te esse asinum: sed iam per bo quod te esse asinum non sequitur ad omnem propositio nem esse veram. quod non sequitur omnia propositio est vera igitur tu es asinus et c. **Ad** hec argumenta respondetur: ad primum concedo illam consequentiam. a. significat te esse asinum igitur significat te esse animal. quod oppositum consequentis repugnat antecedenti: sed nego illam. a. significat te esse animal igitur significat verum: quod dato per imaginationem quod a. significat te esse asinum et non significat aliud significatum et tu non sis: esset antecedens verum sine consequente: sed ad tollendum istam difficultatem ponatur quod a. sit illa homo est asinus et arguitur ut prius: ideo concedo illam consequentiam a primo ad ultimum. a. significat homines esse asinum igitur significat verum: quod oppositum consequentis repugnat antecedenti: probatur quod si significat hominem esse asinum significat hominem esse quod est verum et necessarium. **Ideo** si argueretur sic. a. significat primo homines esse asinum ergo. a. significat primo hominem esse animal. et ultra igitur. a. significat primo verum: igitur a primo ad ultimum. a. significat primo hominem esse asinum igitur. a. significat primo verum concedo omnes consequentias sed nego per am non autem quare dicebatur in prima parte: et posterius dicitur. **Per** hoc patet responsio ad unum argumentum esse si dico te esse asinum dico te esse animal et si dico te esse animal dico verum igitur si dico te esse asinum dico verum. hic debet queri an hoc argumentum fundetur in suppositione materiali vel personali: si materiali negatur prima consequentia: quod significat quod si dico talem propositio nem tu es asinus aut talem orationem infinitivam te esse asinum dico illam tu es animal vel te esse animal quod falsum est: quod stat. a. esse antecedens ad. b. et quod per feram. a. et non per feram. b. Si autem illud argumentum fundetur in suppositione personali conceditur consequentia a primo ad ultimum quod sic intelligendo non possum dicere te esse asinum nisi dicam ens esse et hoc est verum igitur et c. **Et** ubi hoc non placet negetur illa consequentia: si dico te esse animal dico verum: quod stat quod in sic dicendo potest dicere falsum. **Ad** secundum argumentum nego omnes illas conclusiones adductas. **Et** ad probationem prime nego illam propositio nem quanto maior es tanto a remotiori videris: quod stat quod unum minus te a remotiori videatur quod tu. veritatem ad bonum intellectum concedit ea. sed nego primum. v. quod quanto minus videris tanto minor es. similiter dicatur ad probationem secunde conclusionis negando quolibet istarum: quanto magis bibis tanto minus sitis quanto minus sitis tanto minus bibis: ratio

autem negationis est de se nota cum adinammine experientie. Ita dicatur ad tertiam conclusionem negando quod quanto magis te adornas tanto magis pulchrior es quare et c. Tamen tamen ad hec argumenta posset melius responderi. **Primo** negando primum a primo ad ultimum. dicendo quod consequentia intermedia sunt variate: cum semper in consequente precedente ponatur si tanto et in antecedente immediate sequente ponatur si quanto. **Uel** aliter dicatur quod non arguitur per regulam quod ipsa presupponit ad minus tres consequentias et ibi non est nisi vna. v. quanto maior es tanto a remotiori videris et quanto a remotiori videris tanto minor es igitur quanto maior es tanto minor es. patet. n. quod hec non est nisi vna consequentia cuius antecedens est vna copulativa facta ex partibus comparativis et consequens est vna cathegorica comparativa facta ex prima parte prime partis copulativae et secunda secunde. modo patet quod sic arguere non vadit ad regulam sed hic assignatur primum et ultimum propter intellectus cum per primum intelligatur primum antecedens et per ultimum ultimum primum: modo patet quod nulla illarum est ultimum consequens nec antecedens quanto maior est tanto minor es. Nam si in istis consequentiis arguetur a primo ad ultimum secundum regulam per idem et in istis si cut albus est sol. ita albus est plato et sicut niger est plato: ita coloratus est cicero igitur sicut albus est sol. ita coloratus est cicero: et in ista etiam quod bonus est sol. tam malus est plato et quod malus est plato tam rubeus est cicero igitur quod bonus est sol. tam rubens est cicero. patet. n. quod hic non arguitur per regulam ita nec prius: licet cum talibus tamen sicut et quod valerent consequentie predictae tamen cum si tanto et quanto non debent valere propter connotationem ac virtutes in eis impressas huiusmodi formas impediendes. **Per** hoc posset solvi unum argumentum theologo: unum quo ipsi probant quod omnes beati sunt equaliter beati et quod quilibet beatus tanto diligit se quanto diligit deum. Nam beatus Iohannes quanto diligit deum tanto primum et est bonus et quanto est bonus vel primarius tanto vult se esse bonum vel primum: et quanto vult se esse bonum vel primarius tanto vult sibi bonum. et quanto vult sibi bonum tanto diligit se igitur a primo ad ultimum quanto beatus Iohannes diligit deum tanto diligit se: patet namque ex predictis hanc formam non valere. **Ad** tertium argumentum concedo illam primum omnium propositio est vera igitur aliqua propositio est vera: et nego quod aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens: et cum dicitur ad aliquam propositio nem esse veram sequitur te esse asinum et illud non sequitur ad omnem propositio nem igitur et c. **Ad** consequens respondeo querendo nunquam fundetur in suppositione materiali vel personali si personaliter nego consequentiam cum insertur quod aliquid sequitur ad consequens quod non sequitur ad antecedens: si autem fundatur in suppositione materiali concedo consequentiam et nego antecedens pro prima parte. Et cum dicitur ad hanc propositio nem esse veram demonstrando hanc mentalem tu es asinus sequitur te esse asinum. concedo. igitur ad aliquam propositio nem esse verum sequitur te esse asinum negatur consequentia. unde ab inferiori ad suum superius in suppositione materiali vel cum termino materiali aut officibili non valet argumentum. tenedo igitur si sequitur officibili et suum subim materialiter debet illa prima pars copulativae probari sic: ad hanc propositio nem aliqua propositio est vera sequitur si tu es asinus quarum prima significat ad eam te aliquam propositio nem esse veram et secunda significat primo te esse asinum igitur ad aliquam propositio nem esse veram sequitur te esse asinum: consequentia est bona sed antecedens negatur. **Consimiliter** solvitur simile argumentum quod solet fieri. v. tu non curris igitur tu curris vel tu non curris: et tamen aliquid sequitur ad hanc disunctivam quod non sequitur ad antecedens quod ad te currere vel ad te non currere sequitur hominem currere. patet quod ad te currere sequitur hominem currere igitur ad te currere vel non currere sequitur hominem currere: et tamen non sequitur ad antecedens primum quod non sequitur tu non curris ergo homo currit. **Dicitur** distinguendo istam ad te currere vel ad te non currere sequitur hominem currere an fundetur in suppositione personali vel materiali: si personali non v.

argumentum cum infert qd aliquid sequitur ad consequens qd non sequitur ad antecedens: si materiali concedit consequentia et negatur antecedens: et ad probationem negat consequentia: qz a parte disuncti ad totum disunctum non valet argumentum in suppositioe materiali et terminis offiabilibus a quibus incipit ppositionis pbatio. quare etc.

¶ Ex predictis sequuntur due conclusiones pma est qd non quicquid sequitur ad consequens sequitur ad antecedens vel secum convertibile: nec quicquid antecedit ad antecedens antecedit ad consequens: pbatur ista conclusio. qz aliqua est consequentia ad cuius consequens nihil sequitur: nec ad eius antecedens similiter. quare etc. **¶** Ex quo pz qd non sequitur. Ista consequentia est bona igitur quicquid antecedit ad antecedens antecedit ad consequens: istud argumentum est bonum igitur quicquid sequitur ad consequens sequitur ad antecedens cum cuiuslibet istarum consequentiarum contradictorium sit impossibile antecedenti. **¶** Secunda conclusio est ista qd .a. antecedit ad .b. et .b. antecedit ad .c. et tamen .a. non antecedit ad .c. pz supposito qd .a. convertatur cum illo termino verum: et .b. cum illo disuncto verum vel falsum .c. cum illo termino falsum et pz qd .a. antecedit ad .b. qz verum antecedit ad verum vel falsum et .b. antecedit ad .c. qz verum vel falsum antecedit ad falsum et tamen .a. non antecedit ad .c. qz verum non antecedit ad falsum. et si ex hoc aliquis concluderet qd aliquid antecedit ad antecedens qd non antecedit ad consequens et aliquid sequitur ad consequens qd non sequitur ad antecedens negat pma. quare etc.

Septima regula principalis est ista. Si aliqua est consequentia bona significans ad eam qua te iuxta compositionem suarum partium et aliquid stat cum antecedente idem stat cum consequente. pbatur. nam sic est compossibile cum .a. igitur possibile est esse sicut per vtriusque significatur. et .b. vt suppono sequitur ex .a. igitur possibile est sic esse sicut significatur per .b. et ultra igitur .b. et .c. sunt compossibilia: verbi gratia. Ista consequentia est bona omnis homo currit igitur homo currit non videtur aliqua ppositio compossibilis antecedenti quia eadez sit compossibilis consequenti. Et notanter dico qd si aliquid stat cum antecedente stat cum consequente: et non dico si aliquid stat cum consequente stat cum antecedente. In consequentia assignata aliquid stat cum consequente qd non stat cum antecedente: qz illa stant simul homo currit et homo non currit et illa non stant simul homo non currit et omnis homo currit cum formaliter contradicant.

¶ Ex ista regula sequitur correlative alia. v. si aliqua est huiusmodi consequentia et aliquid repugnat consequenti illud idem repugnat antecedenti. **¶** Contra istas regulas arguitur sic. Ista consequentia est bona: hoc lignum corrumpebatur igitur impossibile est hoc esse: et tamen aliquid stat cum antecedente qd non stat cum consequente igitur etc. consequentia t3 cuz maior et minorz pbo: qz h ppositio aliquid animal currit stat cuz antecedente. qd h copulativa est possibilis hoc lignum corrumpebatur et aliquid animal currit. et tamen illa non stant cum consequente cuz h copulativa sit impossibilis aliquid animal currit et impossibile est illud esse. **¶** Secundo arguitur sic. h aliquis homo est non stat cum ista quilibet homo est ille: et stat cum omnibus suis singularibus igitur aliquid stat cum antecedente bone consequentie qd non stat cum consequente eiusdem. pz consequentia: eo qd oes singulares simul sumpte illius vniuersalis sunt antecedens ad illas. maior pars et minor pbatur. nam iste stant simul aliquis homo est et iste homo est ille: demonstrato me et aliquid homo est et iste homo est iste demonstrato te. et sic de singulis igitur etc. **¶** Tertio arguitur sic. Iam data illa regula sequitur qd iste modus arguendi est bonus ista consequentia est bona igitur quicquid stat cum antecedente stat cum consequente: consequens falsum supposito qd non essent plures ppositiones qz vnicuique antecedens et vnicuique consequens cum consequentia eiusdem formata. **¶** Ad h respondet et pmo declarando regulas que debet sic intelligi. Si aliqua est consequentia bona significans etc. et aliquid stat cum antecedente idem vel compossibile stat cum consequente: vel secum convertibile. per hoc soluitur ar-

gumentum qd ista animal currit non possit stare cum consequente nec simili in terminis ppter relationem mutantem significationem ad mutationem antecedentis tamen vbi potest stare cum secum convertibili: qz illa bene stant simul animal currit et impossibile est lignum corruptum esse. **¶** Ad secundum argumentum negat illa consequentia: illa indefinita non stat cum illa vniuersali et stat cum omnibus eius singularibus igitur aliquid stat cum antecedente qd non stat cum consequente: negat consequentia et ad probationem dico qd singulares simul sumpte non inferunt vniuersales sicut ostensus est in pma parte. Veruntamen admissio qd iste singulares inferunt vniuersalem predictas adhuc argumentum non valet: sed oportet qd dicat ista indefinita stat cum omnibus singularibus simul sumptis igitur etc. sed negatur antecedens: qz sic diceret qd ista copulativa est impossibilis. aliquis homo est et iste est ille et iste est ille. et sic de alijs. descendendo ad oia supposita illius vniuersalis. imo istius magne copulative non essent aliquae partes vere nisi prima et secunda. quare etc. **¶** Ad tertium dicitur negando consequentiam et ratio est superius declarata.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia est bona h ppositio que est consequens huius consequentie est necessaria simpliciter ergo homo est asinus: demonstrato consequente per subm antecedentis: et aliquid stat cum ante qd non stat cum consequente igitur regula falsa consequentia t3 et antecedens pbatur. pmo pro pma parte: qz si ista consequentia non sit bona contradictorius consequentis sic significatio poterit stare cum antecedente et tunc starent ista simul sine noua impositione h est necessaria que est consequens huius consequentie et nullus homo est asinus: consequens est falsum. qz impossibile est illam esse necessariam homo est asinus sine noua impositione: minorz pbo. Iam contradictorius consequentis stat cum antecedente et non stat cum consequente: cum non sit possibile contradictoria simul stare. igitur etc. consequentia pz qz contradictorius consequentis est necessarius et asinus est possibile igitur ambo adinuicem sunt compossibilia. **¶** Secundo arguitur sic. hoc argumentum est bonum h consequentia est bona significans ad eam qua te iuxta compositionem suorum terminorum igitur tu es asinus. et contradictorium consequentis stat cum antecedente et non cum consequente igitur etc. consequentia pz et antecedens pro pma parte: qz si non: ponatur contradictorius consequentis cum antecedente et arguitur sic. ista consequentia significans etc. et antecedens est verum igitur et consequens etc. si sic tu es asinus qd est impossibile: ista pars antecedentis pbatur. nam contradictorium consequentis est necessarium et antecedens est possibile igitur stant simul. tertio vero pars antecedentis manifesta est de se. **¶** Tertio arguitur ista consequentia est bona: tu es asinus igitur deus est. et aliquid stat cum antecedente qd non stat cum consequente igitur etc. ista consequentia sit bona pz: qz antecedens est impossibile et consequens necessarium igitur dubia de causa consequentia est bona. et minorz pbo: qz h homo est risibilis stat cum antecedente cum sint adinuicem convertibilia et non stat cum consequente cum ipsa sit impossibilis et consequens necessarium igitur etc. **¶** Ad hoc respondet ad pmo negando istam consequentiam: h ppositio que est consequens huius consequentie est necessaria simpliciter igitur homo est asinus: cum antecedens sit possibile et consequens impossibile possibile est enim qd consequens huius consequentie convertatur cuz necessario simpliciter. **¶** Et tunc ad argumentum concedo qd illa stat simul sine noua impositione illa homo est asinus et h ppositio que est consequens huius consequentie est necessaria simpliciter: qz certus est qd pro hoc instanti non sit impositio de nouo et pro eodem instanti copulativa facta ex contradictorio consequentis et antecedente est possibilis igitur illa stant simul sine noua impositione. Et tunc quando dicebat impossibile est illam esse necessariam homo est asinus sine noua impositione concedo: qd h est impossibilis sic pmo significans h est necessaria sine noua impositione: tamen concedo qd sine noua impositione possibile est illam esse necessariam cum

nona impositione facta hec fit possibilis: ista est necessaria homo est asinus: imo statim pposita concederet. concedo igitur qd copulativa facta ex antecedente & contradictorio consequentis est possibilis sine noua impositione sed non est possibile illam copulatiuam esse veram sic significatio sine noua impositione. quare &c. Ad scdm argumenti posset responderi dicendo qd pars non potest supponere pro toto cuius est pars. & sic argumentum non procederet qd oportet pbare fundamentum regule. veritatem aliter respondeo negando illud argumentum. hec consequentia est bona significans adequate &c. Igitur tu es asinus cum consequens sit impossibile & antecedens possibile: qd possibile est illud consequentiam conuertit cum consequentia bona significatio adequate iuxta compositionem suorum terminorum: sicut posito qd significaret antecedens pmo te esse hominem & consequens te esse animal & tota consequentia si tu es homo tu es animal: tunc illa consequentia esset bona significatio pmo iuxta compositionem suorum terminorum. ad probationem consequentie cum dicitur ponat contradictorium consequentis cum antecedente admitto. & cum arguitur ista consequentia est bona significans &c. & antecedens est verum igitur & consequens: nego minorem: qd falsa non sequens: cum non sequitur. illa consequentia est bona sic pmo significans & tu non es asinus igitur antecedens est verum: si autem ponatur illa minor cum toto casu concedo consequentiam & consequens. v. g. qd illa tu es asinus est vera. & ex hoc non sequitur qd tu sis asinus cum ex possibili non sequitur impossibile. Et si dicitur illa est vera significans pmo qd tu es asinus igitur tu es asinus concedo consequentiam & nego antecedens pro illa parte. v. g. qd illa pmo significet &c. cum eius oppositum sequatur ex vno concessio & opposito impossibilis. sequitur. n. ista est vera & tu non es asinus igitur ista non significat pmo te esse asinum. Ad tertium argumentum concedo istam consequentiam: homo est asinus igitur deus est: & nego qd ista homo est rudibilis sicut cum antecedens cum sibi repugnet sicut superius est ostensum. Et cum dicebat adinuicem conuertuntur igitur stant simul: non valis argumentum: sed oportet addere in antecedente & nulla illarum alteri repugnat. concedo igitur hac consequentiam qd aliquae ppositiones adinuicem conuertuntur que non possunt simul stare: imo adinuicem repugnant & aliquae sunt adinuicem in pertinentes que simul stant & compossibiles sunt. quare &c.

Octaua regula est ista si consequentia est bona scilicet a te esse bona & intellecta a te significans pmo iuxta compositionem suarum partium & antecedens est concedendum a te sciendo qd ex concedendo non sequitur non concedendum consequens eiusdem est concedendum a te. Pro probatione istius regule sunt alia notanda. Primum est qd ista consequentia scilicet ab aliquo esse bona cuius contradictorium consequentis sic significatio scilicet ab eodem posse repugnare antecedenti eiusdem vel saltem scilicet qd talis consequentia subordinata vel est subordinabilis vni boni mentali sic se habente horum exempla ex supra dictis benemerit expiunt possunt. Secundum notabile est istud qd illa consequentia intelligit ab aliquo cuius antecedens & consequens: itellit ab eodem intelligendo ipsos ex compositione antecedentis & consequentis significare pmo vel scilicet ab illo illas esse subordinatas vni mentali intelligibili ab ipso sine alia impositione terminorum. Tertium notabile est istud qd indietur et sequentibus sumit si concedendum nominaliter pro eo qd est dignus concedi & negandum pro eo qd est dignum negari: & dubitandum pro eo qd est dignum dubitari: & non participialiter & sic accipiendo multa necessaria sunt neganda & multa impossibilia sunt concedenda qd hinc concedens & negabuntur. Quartum notabile est istud qd nihil dicitur ab aliquo concedendum nisi ab eodem sciat esse verum vel sequens ex aliquo bene admisso vel concessio implicite vel explicite. Si militer nihil dicitur negandum ab aliquo nisi sit scilicet esse falsum aut repugnans alicui bene admisso vel concessio. Ita dicitur de dubitatione qd illud est ab aliquo dubitandum qd non creditur ab eodem esse verum nec creditur esse falsum nec

creditur sequi ex aliquo bene admisso vel concessio aut alicui tali repugnare. Ex his ergo apparet differentia inter concedere negare & dubitare consequentiam & pnam esse concedendam negandam vel dubitandam. qd concedere consequentiam non est aliud qd assentire vel ostendere se assentire consequens sequi ex antecedente aut vni tali esse subordinabilem sine noua impositione. Et negare pnam non est aliud qd dissentire vel ostendere se dissentire qd pns sequitur ex antecedente aut qd vni tali sit subordinabilis. Dubitare autem est non credere pnam talem esse bonam nec credere ipsam non esse bonam: intellectus terminis & deducta distinctio: ne: ex quibus sequitur qd non vobis hoc argumentum tu concedens negas vel dubitas hanc pnam igitur h consequentia est concedenda neganda vel dubitanda a te: quare &c. Per hoc igitur potest leuiter regula probari. qd si non datur oppositum qd antecedens sit concedendum & consequens non & arguitur sic. illa consequentia est bona cuius antecedens est a te concedendum igitur scis antecedens esse verum vel si qui ex aliquo bene admisso vel concessio & scis illam pnam esse bonam & eadem est intellecta a te igitur scis consequens sequi ex antecedente igitur consequens est a te concedendum: pns omnes partent per predicta in notabilibus. Ex hac regula sequuntur due alie & prima est ista aliqua esse bona scita a te esse bona & intellecta a te significans pmo iuxta compositionem suarum partium & consequens est a te negandum sciendo qd ex concedendo non sequitur non concedendum ergo antecedens est negandum a te. Secunda est ista. si aliqua est huiusmodi consequentia bona & consequens est dubitandum a te sciendo qd ex concedendo non sequitur dubitandum antecedens est dubitandum a te vel saltem negandum. verbi gratia. Deo est alius ergo rex sedet ista consequentia est bona scita esse bona & intellecta a te & consequens est dubitandum a te. & antecedens non sufficit qd sit negandum. Notanter dicit in regulis sciendo qd ex concedendo non sequitur non concedendum: qd non sequitur hec consequentia est bona scita esse talis & intellecta a te & antecedens est concedendum a te igitur & consequens: qd forte credis qd consequens sit falsum: aut qd ex concedendo sequitur non concedendum sicut pposita ista consequentia: tu es homo igitur tu es risibilis credis tu firmiter illam pnam esse bonam intelligendo eam & credas tu qd consequens sit falsum credendo qd sicut ex falso sequitur verum & ex negando concedendum ita ex vero sequitur falsum & ex concedendo negandum quo posito pnam non valere. Dicit notanter sciendo intellecta a te qd non sequitur. a. consequentia est bona scita a te esse bona significans &c. & antecedens est concedendum a te sciendo qd ex concedendo non sequitur non concedendum igitur consequens est concedendum a te: qd forte antecedens est intellectus a te & non consequens: vt si fiat consequentia cuius antecedens sit latinum & consequens grecum que bene sciatur esse bona sicut illa homo currit igitur Antopostrochi. Dico tertio notanter scita esse bona qd si non sciat pnam esse bona licet intelligatur & ans sic concedendum cum alijs particulis non sequitur pns concedendum h igitur que dicta sunt volo inferri in regulis applicari debere qd amplius tales terminos nolo declarare. quare &c. Contra istas regulas arguitur & principaliter contra primam. & pono qd si aliqua ppositio concedatur a te preter istam tu es homo qd ista statim significabit pmo te esse asinum. isto posito qd illa consequentia est bona tu es homo igitur tu es animal cum omnibus illis particulis regule & antecedens est concedendum a te & consequens non igitur &c. consequentia p3 cum maiori & minore pbo: qd si consequens est concedendum a te igitur significat pmo te esse asinum consequentia p3 per casum: & statim sequitur qd ppositio significans te esse asinum est concedenda a te qd est inconueniens. Secundo arguitur sic. & pono qd antecedens illius consequentie bone homo currit igitur risibile currit scite esse talis cum particulis sit tibi positum & a te bene admittum & consequens sit tibi depositum & a te admittum. isto posito hec consequentia est bona cum illis particulis regule homo currit igitur risibile currit & antecedens est concedendum

a te & consequens nō igitur q̄. cōsequentia patet cum p̄
 una parte antecedentis & cum secunda similiter. q̄: antecē
 dens est tibi positum & bene admissum scitum esse tale igitur
 cōcedendum: sed iam probō tertiam partem antecē
 dens q̄: p̄ns est tibi depositum & a te admissum igitur est a te
 negādū; cōsequentia p̄ de se. ¶ Tertio arguitur sic. & po
 no q̄ illa homo est asinus significet p̄mo deum esse & hoc
 sit scitum a te hoc positio h̄ consequentia est bona deus est
 igitur homo est asinus cum illis particulis & antecēdens est
 cōcedendum a te & consequens nō: igitur q̄. cōsequentia p̄
 cum minori ex casu. q̄ arguit ab vno convertibili ad rel
 quum & maiorem p̄bo. q̄: antecēdens est necessariū nulli
 repugnans & ante casum erat concedendū a te igitur & nūc
 sed probō q̄ consequens nō concedendum a te. q̄: p̄pono
 cōsequēs: si negas vel dubitas habeo inten^m si cōcedis ce
 dat tempus: & arguitur q̄: si fra tempus concessisti im pos
 sibile p̄pter possibile positum igitur q̄. ¶ Ad hoc respōde
 tur ad p̄mum negādo casum eo q̄ est vna conditionalis
 im possibilis. verumtamē ponat li quādōcūq; p̄o li si ad
 mittitur & concedit totum quousq; dicit q̄ p̄ns non sit a
 me concedendum: q̄d negatur: & cum dicit cōsequēs est
 a te concedendum igitur significat p̄mo hominē esse asinus:
 nego consequentiam: nec hoc sequitur ex casu. q̄: nō dico q̄
 illud consequens sit a me concedendum quia concedam
 illud: sed q̄: est dignum concedi & hoc est scitum a me cuz
 scio illud esse verum nulli repugnās. Sed verum est fin
 aliquē q̄ nō debeo ipsum cōcedere p̄pter impositionē sa
 ctam post vnicam cōcessionez q̄d notāter addo q̄: si pro
 poneret mihi ista tu es animal post illam tu es homo: im
 mediāte debeo ipsam cōcedere cum quando mihi p̄po
 nitur sit vera sequēs ex vno concessio nec quādo concedo
 ipsam: significat p̄mo te esse asinum cum hoc nō p̄conerit
 casus sed immediate post cōcessione sic significabit. ¶ Ad
 scđm dicit q̄ stante isto casu antecēdens illius consequētie
 est concedendū q̄: est positum & bene admissum: & etiāz
 consequēs est cōcedendum & nō negādū: q̄: nō sequitur
 est depositum & admissum igitur est negādū. sed oportet
 plus assūmere ad concludendū q̄ consequens sit negādū
 .i. q̄ illud sit bene admissum scitum esse tale: sed hoc cum
 illo positio repugnat: q̄: nunq; est eadem p̄positio cōcedē
 da & negāda respectu eiusdem respōdentis & eiusdē obli
 gationis: ideo potest nō eadem p̄positio poni & deponi in
 eodem tempore obligatiōis & bene admitti ab eodem.
 ¶ Ex quibus p̄ nō sequitur: antecēdens huius consequētie
 esse scite bone cum illis particulis est concessus igitur conse
 quens est concedendum: q̄: forte non est bene concessus
 ¶ Ad tertium respondeat q̄ ista homo est asinus est cōce
 dendū a me & cum dicitur: cedat tempus & sequitur q̄: fra
 tempus concessisti impossibile simplr: nego: q̄: licet infra
 tempus concesserim ipsam esse concedendā nō tamē con
 cessi eam: imo p̄posita mihi in tempore continue nego eā:
 & tamen dico ipsam esse concedendam a me q̄: scio ipsam
 significare p̄mo necessariū. ¶ Possit tamē aliter respon
 deri concedēdo illaz consequentiā esse bonā: deus est er
 go homo est asinus. dicendo q̄ antecēdens est conceden
 dum a me & nō p̄ns: sed opz addere q̄ nulla obligatio sit:
 ¶ Prima responsio est melior. quia hec trahit post se mul
 tas cavillationes.

Hona regula est ista. Si aliqua est consequētia bo
 na scita a te esse bona & intellecta a te signifi
 cans p̄mo iuxta compositionē suarum partium & antecē
 dens est scitum a te sciēdo q̄ ex nullo vero sequitur falsum
 ē consequēs eiusdem est scitum a te: p̄ q̄: dato opposito
 sequitur q̄ antecēdens huius consequētie intellecte a te scit
 a te & scis q̄ ex nullo vero sequitur falsum & consequens nō
 est scitum a te igitur tu nō scis illam cōsequentiam esse bo
 nam. ¶ Ex ista regula sequuntur correlarie due alle. ¶ Pri
 ma est ista. si aliqua est h̄mōi consequētia & antecēdens est
 scitum a te esse verum sciēdo q̄ ex nullo vero sequitur fal
 sum & consequens eiusdem scitur a te esse verum. ¶ Secū
 da est ista. si aliqua est consequentia bona vt dictum est &

consequens nō est scitum a te vel non est scitum esse verū
 & antecēdens similr non est scitum a te vel nō est scituz cē
 verum. quare q̄. ¶ Contra istas regulas arguit & p̄nci
 paliter contra p̄mam regulā: ponendo q̄ tu credas nul
 lum hominem currere: currat tamē sor. ante te: & videas:
 cum isto positio hec consequētia est bona: homo currit igitur
 aliquis homo currit cum illis particulis: & antecēdens est
 scitum a te vt p̄ per experientiam & consequēs nō est scituz
 a te: cum credas nullum hominē currere. ¶ Secūdo ar
 guitur sic. & pono q̄ sint tres homines: sor. plato. & cicero
 scias tu vnū illorum esse sor. nescias tamē quis eoz: tūc
 facio istam consequentiam: si sor. est iste homo est sor. in q̄
 scis per subim consequētis me demonstrare sor. tunc illa cō
 sequentia est scita a te esse bona cuz alijs particulis ex quo
 tu scis qd demonstrat per subim consequētis: & antecēdens
 est scitum a te per casum & consequēs est tibi dubium: q̄:
 quocunq; illorum demonstrato dubitas an ille sit sor.
 ¶ Tertio arguitur sic. & facio illam consequētiā hoc est
 nescitum a te ergo hoc est nescitum a te. in qua demonstra
 tur per vtrūq; hoc consequēs: tunc tu intelligis istam con
 sequentiam & scis ipsam esse bonam eo q̄ scis argui ab eo
 dem ad idem & antecēdens est scituz a te vt p̄ et p̄sequēs
 non: probō: q̄: consequens vel est scituz a te vel nescitum
 a te: si nescitum habetur p̄positū si scitum & cuz illud signi
 ficet p̄mo hoc esse nescitum a te igitur hoc est nescituz a te
 ipsum consequēs demonstrando. ¶ Ad p̄mūz admitto ca
 sum: & concedo consequentiāz p̄positam. & dico q̄ illa nō
 est scita a me esse bona vt sequitur ex casu: p̄pterea nō mirū
 si antecēdens est scitum & consequens nō q̄. ¶ Ad secū
 dum admissio casu nego illam consequentiāz: si sor. est iste
 homo est sor. q̄: stat plures esse sor. Et si renouat argumē
 tum penendo istum terminuz istoz: trium: si sor. est illo
 rum trium iste homo est sor. dubito consequentiāz: du
 bito quid distince demonstrat per li iste homo in p̄sequē
 te: & cuz dicitur: tu scis q̄ per li iste demonstrat sor. istoz
 trium concedo igitur illa consequentiā: est scita a te: nego cō
 sequentiam: q̄: illa demonstratio confusa nō sufficit: requir
 tur eni demonstratio distincta & singularis vt demonstrē il
 lum sic vel sic se habentes. verumtamē quis vellet admit
 tere q̄ p̄nomē demonstratiū p̄t includere cōnotatiōez
 aliqua & cōstare sicut probabilr posset sublineri. diceret
 q̄ consequens est ita scitum sicut & antecēdens. ex quo tu
 certificas me demonstrare sor. istozum trium per subim cō
 sequentis. Et tunc ad improbationē nego antecēdens: q̄:
 quocūq; istozum demonstrato scio q̄ est sor. duz per li iste
 certifico: solum sor. demonstrari: nec hoc repugnat casui:
 q̄: non sequitur. Scio q̄ hoc est sor. cum demonstras per li
 iste sor. igitur scio quis istozum est sor. sicut stat q̄ scias sor.
 esse se ipsum lz nesciam quis est sor. stat etiam q̄ ego scias
 hoc esse hoc demonstrato saturno lz nesciam quis planeta
 rum est saturnus. ¶ Sed cōtra si nō certificares qd de
 monstratur non crederes q̄ hoc est sor. istozum trium: sed
 ex demonstratione nō sequitur hoc esse sor. istozum trium igitur
 tur non habeo concedere hoc esse sor. istozum trium & per
 consequens tu non scis hoc esse sor. istozum trium. ¶ Re
 spondetur negando cōsequentiam. q̄: cum tu demonstras
 sor. non est totalis causa quare concedo illam p̄positionez
 sed q̄: scio sor. esse. & scio hanc p̄positionem hoc est sor. p̄
 mo & adequate significare hoc ē sor. igitur q̄. ¶ Ad ter
 tium argumentum solet multipliciter responderi p̄mo q̄
 regula intelligitur vbi non repugnat consequēs sciri. & sic
 oportet addere istam particulam regule: sed oppositum
 huius dicunt alij q̄: ex quo iste due p̄positiones adinice
 convertuntur si repugnat vnā sciri repugnat & alterā sciri
 & sic falsum est q̄ antecēdens est scituz a te. ¶ Secūdo
 modo respondet. p̄mo q̄ sicut pars nō p̄t supponere p̄
 toto cuius est pars ita nec pro sequente ad illud cuius est
 pars. q̄: tunc p̄positio vocalls intelligeret anteq; esset p̄
 lata vel apparetet proferrī: & p̄positio scripta etiāz intel
 ligeret anteq; videret v̄l ēēt visa. ¶ Tertio posset respō
 deri p̄cedēdo q̄ p̄positio sumpta pro antecēdente est scita

a me: non tamen antecedens est scitum a me: eo quod nullum est tale. quod oratio sumpta pro consequente est intelligibilis et ideo non est consequens propterea quod antecedens. Quarto modo respondet concedendo consequentiam istam. hoc est nescitum a te igitur hoc est nescitum a te. in casu illo cum omnibus illis particulis: sed nego quod antecedens sit scitum: sicut enim repugnat consequens sciri ita et antecedens sed de hoc magis in materia insolubilium. verum tamen aliqua est consequentia bona cum illis particulis cuius antecedens non repugnat sciri sic significando et consequens repugnat sciri sicut est de ista omnis propositio scita a te est affirmativa igitur nulla scita a te est negativa. pro quod repugnat consequens sciri et tamen antecedens potest sciri sic significando. sed verus est esse impossibile quod sciendo istam consequentiam esse bonam et intelligendo eam sciendo quod ex nullo vero sequitur falsum sciret antecedens et non consequens si modo dictum est supra. Ex hijs sequitur quod aliqua est propositio vera quam non potest scire: sic significando. patet de ista. nulla propositio scita a te est negativa: que est vera dato quod nihil scias: et tamen si scires eam sequeretur contradictio quod aliqua propositio scita a te est negativa et quod nulla scita a te est negativa.

Decima regula est ista si sit aliqua consequentia bona scita a te esse talis et intellecta a te significans primo ex compositione suarum partium et antecedens est a te dubitandum sciendo quod ex nullo dubitatio sequitur negandum: et consequens eiusdem non est a te negandum probatur. nam dato opposito consequentis cuius antecedente sequitur quod consequens scitur esse falsum vel repugnans. si primo modo similiter antecedens scitur esse falsum. si secundo modo antecedens etiam est repugnans et si sic non est a te dubitandum. Ex ista regula sequitur alia. vbi est aliqua huiusmodi consequentia et consequens ipsius est negandum a te eius antecedens non est dubitandum a te. hec regula sequitur ex alia. Contra istam regulam arguitur sic. et depono tibi istam papa sedet tunc facta tibi istam consequentiam: papa sedet ergo papa sedet: ista consequentia est bona scita a te esse bona: ut patet cum alijs particulis et antecedens est tibi dubium. quod propter depositionem factam non magis scitur vel nescitur a te et tamen consequens est a te negandum quod de positum. Secundo arguitur sic. et ponit quod tu scis ista duo converti rex sedet et homo est asinus. isto posito facio istam consequentiam rex sedet igitur homo est asinus. ista consequentia est bona scita a te esse bona cum alijs particulis et antecedens est a te dubitandum. quod extra casum esset a te dubitandum et iam non sequitur nec repugnat igitur adhuc est a te dubitandum. et tamen consequens est a te negandum cuius impossibile sit simpliciter: modo propter possibile positum non est impossibile concedendum. Tertio arguitur sic. et ponit quod nullus rex sedeat: credat tamen sor. sine hesitatione quod rex sedet quez sciat plato sic credere dubitet cum hoc plato an rex sedeat vel non. isto posito facio istam consequentiam: sor. credit sine hesitatione quod rex sedet et ita est quod rex sedet igitur sor. scit quod rex sedet. hanc consequentiam est a platone scita esse bona per descriptionem scire communiter: et antecedens est ab eodem dubitandum: eo quod non credit antecedens esse verum nec credit ipsum esse falsum et sufficienter considerat de ipso. et tamen consequens est ab eo negandum. igitur etc. Ad primum dicitur concedendo consequentiam illam factam esse bonam cuius omnibus illis particulis. et concedendo quod consequens est negandum a me et antecedens similiter. et non sequitur est tibi dubium igitur non est negandum a te: imo stat me procedere mihi dubium bene respondendo: dux sequitur ex casu: sicut posita illa nullus papa est de inde admissa proponatur illa: nullus papa sedet et videtur sit concedenda quod sequens ex posito et tamen mihi dubia est. Ad secundum argumentum admissio casu concedo istam consequentiam esse bonam rex sedet igitur homo est asinus. et dico quod sicut antecedens est dubitandum a me ita et consequens. et cum dicitur consequens est impossibile simpliciter. concedo. igitur non est dubitandum. nego con-

sequentiam: et cum dicitur quod propter possibile positum non est impossibile concedendum nec dubitandum. verum est ad istum intellectum quod non debet responderi concedendo vel dubitando illud: ideo si mihi proponitur ista homo est asinus nego eam quotienscumque proponitur. sed bene concedo ipsam esse dubitandam a me cum hec sequatur ex casu et multis particulis. quare argumentum non procedit. Ad tertium argumentum potest multipliciter responderi. primo concedendo quod sicut platoni antecedens est dubitandum ita et consequens: nec sit argumentum aliud quo probetur illud consequens esse negandum a platone: immo si eadem consequentia proponeretur fortis ipse haberet dubitare consequens sicut antecedens: quod non est inconueniens quod aliquis dubitet se scire sic esse vel sic esse in prima parte sicut ostensum. verum tamen illud consequens fuisset platoni depositum: debet dici quod consequens est ab eo negandum et antecedens similiter: et non sequitur: antecedens est sibi dubitandum igitur ab eo dubitandum negatur consequentia. sicut iam primo negabatur. Si tamen arguatur de sor. quod consequens est negandum et antecedens dubitandum dicitur secundum aliam rationem quod antecedens est negandum a sor. Et si dicitur antecedens est una copulativa cuius una pars est antecedens et alia dubia vel credita igitur antecedens est negandum: negat consequentia. quod oportet addere in antecedente quod non scitur ex illa copulativa aliud negandum sequi. quod etc. Alia responsio etiam probabilis dicitur negando vtrumque illorum antecedens est dubitandum a sor. et consequens negandum: ratio prima est. quod neutra pars est ab eo dubitanda per casum. Et ex alio quod non sufficit ad hoc quod aliquid sit negandum quod sit falsum et in pertinens sed quod sciat esse tale qualiter non sciat illud esse a sor. Et si queratur qualiter est respondendum a sor. ad illud antecedens et consequens dicitur quod non concedendo negando nec dubitando sed credendo. hec responsiones probabiles sunt ideo elige de hijs sicut tibi placet. quare etc.

Unde sunt modo regule particulares penes descriptionem pertinentiam atque in pertinentibus terminorum. Termini in pertinentes sunt quorum stat vnum indifferenter negari de alio vel affirmari vicissim propter corruptionem significati subiecti. sine noua impositione: ut si lignum et si homo: hec enim est vera. homo est albus et contra. et si aliquando poterit esse vera sic significando nullus homo est albus? et contra: et notanter dico vicissim propter corruptionem significati subiecti. quod ille terminus homo est verificabilis de illo termino hoc te demonstrato affirmatiue et negatiue successive et indifferenter: et tamen non est sibi in pertinens: cum sit superius ad ipsum: sed verum quod illa verificatio talis non potest fieri propter corruptionem tui. dico etiam sine noua impositione. quod dato quod ille terminus homo significet iam primo hominem et imponatur quod cras primo significabit asinum hec iam est vera hoc est homo. et cras erit si vera hoc non est homo: demonstrato eodem absque corruptione significati subiecti et hoc contingit propter impositionem factam de nouo. Terminorum pertinentium quidam disperati et quidam consecutiui. Termini disperati dicuntur illi quorum vnus non potest de alio verificari nec e contra sic ipso primo significantibus: sicut sunt illi termini homo et asinus: risibile et rudibile sedes et currens. pro quod enis quilibet illarum esse impossibile: homo est asinus et risibile est rudibile: et sedes est currens etc. Tertia diffusio terminorum consecutiui quidam sunt conuertibiles: quidam sequela solis sine conuertibilitate. Termini conuertibiles dicuntur illi quorum quilibet est alterius illatum? et vniuersaliter verificabilis ipso sic significantibus: sicut sunt illi termini homo et risibile. vnde bene sequitur. homo currit igitur risibile currit et e contra. tu es homo igitur tu es risibilis et e contra: pro quod etiam quilibet illarum esse necessariam omnis homo est risibilis omne risibile est homo. Termini consecutiui sequela solam sine conuertibilitate dicuntur illi quorum vnus est illatius alterius et non e contra ipso sic significantibus.

pater de illis duobus terminis homo et animal. sequitur enim bene homo currit igitur animal currit et non e contra: similiter hoc est vera omnis homo est animal et hoc est falsa omnis animal est homo. quare etc. Circa preterea divisiones regule disputande sunt iste. Prima est ab affirmativa in qua ponitur vnus simplex disparatorum ad negatiuas in qua ponitur alterum significante consequentia iuxta compositionem suarum partium est bonus argumentum. vnde bene sequitur. tu es homo igitur tu non es asinus tu curris igitur tu non sedes: sed e contra non valeat argumentum quia ex negatiua non sequitur affirmatiua. Contra istam regulam arguitur sic vnus terminus qui precise significat sicut li homo vere predicatur de li asinus. consequentia pro quia de quocumque verificat vnus conuertibilem de eodem verificat et reliquum: antecedens probatur. Nam illa est vera asinus est hominis vbi li hominis significat hominem solum sicut li homo. quia non potest dici quod significat in alio casu propter incongruitatem anaxoram. Secundo arguitur sic. li homo et li non homo non sunt termini disparati igitur nec li homo et li asinus. consequentia patet quia maior videtur disparitas inter contradictoria quam inter non contradictoria. antecedens probatur. de isto termino homo vere predicatur pro homo igitur illi termini non sunt disparati. consequentia pro per secundam diuisionem et antecedens probatur. quia de illo termino homo verificat ille terminus sibi similes et ille terminus est non homo igitur de illo termino homo verificatur non homo. Tertio arguitur sic. propositio vera significat hominem esse asinum igitur et illa poterit esse vera homo est asinus. sic significatio. consequentia pro. et antecedens probatur de hac homo est animal: cum subiectum significat homines et copula esse et predicatur asinus et tota propositio significat iuxta compositionem suorum terminorum igitur tota propositio significat hominem esse asinum et tamen est propositio vera. igitur etc. Ad primum dicit negatio consequentia. et ad probationem dico quod iste terminus hominis non conuertitur cum illo termino homo. sed enim significat precise idem quod iste terminus homo et e contra non tamen eodem modo. quia li hominis significat hominem in obliquo vel oblique et li homo significat hominem recte vel in recto. Vel posset aliter responderi non significat precise idem quod li homo eo quod significando hominem oblique significat profectionem aut transcendenter aliquid hominis etc. Ad secundum negatur quod li homo et li non homo non sunt termini disparati. et ad probationem nego consequentiam. quia deberet sic argui de illo termino verificatur si non homo igitur non sunt termini disparati. consequentia esset bona sed negat antecedens. scilicet. non quod aliquid quod non est homo verificetur de li homo non tamen li non homo verificatur de eodem. Sed forte arguitur sic. illi termini homo et non homo in mutuo se inferunt igitur non sunt termini disparati. consequentia videtur esse bona. sed antecedens probatur. quia sequitur homo est igitur non homo est et e contra: pro quod sequitur homo est igitur anima eius est igitur non homo est. Respondet concedendo quod illi duo termini in mutuo se inferunt et non sequitur quin sint disparati. quia etiam illi duo in mutuo se inferunt homo et asinus: cum bene sequitur homo est igitur asinus est et e contra et tamen sunt termini disparati Et si dicitur quod isti in mutuo se inferunt materialiter verum est et etiam illi ex vna parte. v. scilicet. aliquid non homo est igitur homo est: que solum tunc consequens est necessarium. Ad probandum igitur illos non esse disparatos debebat sic argui. illi in mutuo se inferunt respectu cuiuscumque adiacentis igitur non sunt disparati consequentia tunc et antecedens est falsum. quia non sequitur: tu es homo igitur tu es non homo. verum tamen ista consequentia non valet. homo est igitur non homo est cuius antecedens sit possibile et consequens impossibile: nec ista valet. anima est igitur non homo est sed ex ambobus antecedentibus sequitur formati igitur aliquid non homo est. Ex quibus pro concedendum quod aliquid et li asinus conuertitur. quia li rudibile et asinus conuertitur: non tamen concedo quod li aliquid et li asinus conuertitur. vnde non valet illa consequentia. aliquid et li asinus conuertitur. et aliquid est predicatum

in antecedente et li asinus est predicatum in consequente igitur predicatum consequentis et predicatum antecedentis conuertunt. ibi enim arguitur ex puris particularibus. Ad tertium argumentum concedo quod illa homo est animal significat hominem esse asinum et est vera. Ex quo non sequitur idem vel e simile de illa homo est asinus. quia prima significat hominem esse asinum ex consequenti: sed secunda significat illud primo: pro ma non asserit homines esse asinum sed secunda asserit idem. Ex quo pro quod illa homo est animal significat copulat. homo minem esse animal et hominem esse asinum non tamen est falsum: quia non significat illud significatum copulatum primo sed solum primam partem. Similiter hoc ista homo est animal non tamen est vera. quia non significat illud significatum distinctum primo: sed solum primam partem: ratione cuius propositio redditur falsa et impossibilis. quare etc.

Amplius ad principale arguitur sic. Ista consequentia non valet. hoc est album igitur hoc non est nigrum et tamen li album et nigrum sunt termini disparati igitur consequentia pro cum minor et maiorem probat: et pono quod vna domus interius sit totaliter nigra et exterius totaliter alba et sit for. interius et plato exterius. isto posito pro quod si domus est alba et nigra quia non videtur ratio quare sit alba quin eadem ratione sit nigra et e contra. similiter for. indicat ipsam esse nigram et plato albam modo non apparet quare plus indicat vnus sit verum quam alterius. Secundo arguitur sic. hec consequentia non valet. hoc est calidum igitur hoc non est frigidum. et tamen li calidum et frigidum sunt termini disparati. igitur etc. consequentia tunc cum minor et maiorem probat: quia tepidum est calidum et frigidum: ideo consequentia non valet. antecedens probatur: quia tepidum respectu tactus frigidi vere indicatur calidum respectu tactus calidi indicat frigidum: modo sensus non decipit circa proprium obiectum sed de anima ergo ista indicia sunt vera. quare sequitur quod illud tepidum sit calidum et frigidum. et isto modo potest probari quod idem sit album et nigrum. quia idem obiectum respectu visus debilitatis indicatur nigrum et respectu formatus indicatur album et similiter sunt diuersos gustus idem est dulce et amarus. quia quod est dulce homini et alijs animalibus est amarum et e contra. Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet hoc mouet igitur hoc non quiescit: nec ista hoc quiescit igitur non mouetur. et tamen moueri et quiescere sunt termini disparati: sicut currere et sedere. igitur etc. consequentia tunc cum minor et maiorem probat. quia spera ignis quiescit eius sit in loco suo naturali. v. in concauo orbis lune: et tamen continue mouet circulariter ad motum sui locantis: et vbi spera lune non moueret adhuc ignis moueret de equinoctiali versus polos propter restorationem cor. v. v. ab aere etc. Pro solutione primi argumenti dico quod non est dare modum generale arguendi conuertibiliter inferentem quacumque rem esse albam: sunt enim diuersae rationes quibus res diuersae dicuntur albe: vt dicimus ciuicum album et coruum nigrum propter penas albas vel nigras: et equum album propter crines albas: monachum album vel nigrum propter cappas albas vel nigras: hominem album propter faciem cuius certe partes sunt albe: et hoc album propter eadem modum eius punctum: albedinem similiter dicitur mapas nigram quia deturpata et album quia recens excedent albedine. ita ergo possumus dicere ad argumentum quod illa domus est alba et non nigra quia ad hoc quod sit alba: sufficit quod sit exterius dealbata: et cum dicitur for. indicat ipsam esse nigram. dico quod si indicat ipsam esse nigram solum partem interiore vere indicat. si autem indicat ipsam simpliciter esse nigram false indicat: quia penes denigrationem talis partis non dicitur domus esse nigra sed oportet quod denigratio fieret in parte exteriori. Tertium tamen potest responderi aliter si alicui placeret. dicendo quod ista domus nec est alba nec nigra sed est alba et nigra collectivae: sicut si assignatur vnus quantum subtile ipsum imaginabile diuidendo in duas medietates equales longas et equaliter latas cum ipso sic quod in medietate vnus vnus esset alba et medietas vera

si non datur causa diuersitatis. **C** Secundo arguit sic. ista consequentia non v3. necessario homo est animal igitur necessario omne animal est homo et tamen ibi sunt oēs condictio nes assignate in regula. igitur et. consequentia tenet cū maior cum antecedens sit verū et consequens falsum et minores probō. qz quilibet istarum est affirmatiua et cuiusdē deno minationis: qz modalis in sensu composito rōne modi ne cessitatis et qz p̄dicata et copula conuertunt p3 de se. subie cta sūt conuertuntur qz in qualibet istarum p̄dicte subiecti animal. quare et. **C** Tertio arguit sic. ista consequentia nō valet pater in diuinis est generans igitur essentia diuina ē ge nerans et tñ ibi sunt oēs condictioes in regula assignate. igitur et. consequentia t3 cum maior. qz antecedens est verū et consequens falsus. qz sequit essentia diuina est generans igitur essentia diuina generat qd ē hereticū. Jaz p̄bo minore, nam in minori nō videt alia diuersitas nisi qz si pater in di uinis et essentia diuina nō conuertunt. sed p̄bo qz conuertā tur qz quilibet istorum vniuersaliter de alio verificat. v3. omnis pater in diuinis est eētia diuina et ois eētia diuina est pater in diuinis. quare et. **C** P̄bo solutione oium istorum argumentorum dico qz in regula nō refertur li manente cō simili denominatione ad p̄positiones solus. verum etiam ad extrema. i. qz extrema cōsimiliter denotent quo ad sup positiones generalē vel speciales. Ita qz si in vna supponit terminus vnus personaliter et in alia sūt. si distributue in vna et in alia sūt. et si restricte vel ap̄liatiue in vna et in alia tali modo. per hoc potest responderi ad p̄mū argumentū dicendo qz omnis homo est aliquis hō quilibz homo est aliquis hō. cū li homo supponat amplius in p̄ma qz in se cunda vt de se p3. veritatem posset aliter et melius respō deri dicendo qz non semp li homo et li hō conuertunt si/ cut p3 in talibus hō currit iste homo currit. vbi li homo in vna stat determinate et in alia discrete et sic debz negari qz subiecta conuertunt. conuerterent. n. si maneret vtrobiqz consimilis denominatio. **C** Ad secundū argumentū dicitur qz li animal in vna stat confuse tñ et in alia stat confuse distributue p̄pterea variat denominatio. quare et. **C** Ad tertium dicit petendo quomodo tenet li generans an adie ctive et participatiue an substantiue. Si p̄mo modo nō va let consequentia qz mutatur denominatio cū li pater sup ponit personaliter et li essentia diuina simplr. Si aut vtro biqz li generans sit substantiue. cōcedit consequentia et cō sequens. qz essentia diuina est pater generans igitur eētia di uina est generans: et tunc negat consequentia cum inferur igitur esse diuina generat. hoc. n. cōsequens nō sequit nisi li generans teneat adiectiue. quare et.

Secūda regula est ista quādoctqz sunt due p̄ positiones quarum subiecta conuertuntur et copule eiusdem: et p̄dicamēta similiter manēt cōsimili denominatione et p̄mis significatis: ab vna ad reliquā vāz argumentum et e contra. verbi gratia. tu es homo igitur tu es risibilis. Et notanter dico manente eadem denomiatio ne qz si vna esset affirmatiua et reliqua negatiua nō oportet ipas conuertit non obstante qz extrema et copule conuertentur vt tu es homo et tu non es homo. Similiter si vna esset quanta vna quātitate et altera reliqua: non opz quilibet alteram inferre nō obstante qz extrema et copu le conuerterent: cūz existentia cōsimilis qualitatis: vt omne animal est homo et animal est homo. Iterūz si talis p̄po sitionum vna esset quāta et nō altera nō oportet ab vna ad reliquāz et contra valere argumētū. vt p3 de istis homo est animal tñ homo est animal. **C** Dicebat sc̄do et p̄mis si/ gnificatis. qz si ille p̄positiones nō significarent iuxta com positionem suarū partūz vel terminorūz nō deberet vna alteram inferre non obstante qz essent omnes cōditiones p̄dicte in eis debite assignate. quare et. **C** Contra istam regulam arguit sic. ista p̄sequentia nō valz. quilibz homo est aliquis homo igitur omnis hō est aliquis homo. et tamē hic sunt oēs condictioes expresse in regula. igitur et. conse/ quentia patet cūz maior qz contradictorium consequētis stat cum antecedente: cum quilibz istarū sit vera. quilibz homo est aliquis homo et homo nō est aliquis homo. qz nulla mulier est aliquis homo et quilibet mulier est hō igitur homo nō est aliquis hō. sed tam minores probō: quia ille due p̄positiones sunt consimilis qualitatis et quātitatis vt p3: sunt etiaz de consimili subiecto p̄dicato et copula. qz

si non datur causa diuersitatis. **C** Secundo arguit sic. ista consequentia non v3. necessario homo est animal igitur neces sario omne animal est homo et tamen ibi sunt oēs condictio nes assignate in regula. igitur et. consequentia tenet cū maior cum antecedens sit verū et consequens falsum et minores probō. qz quilibet istarum est affirmatiua et cuiusdē deno minationis: qz modalis in sensu composito rōne modi ne cessitatis et qz p̄dicata et copula conuertunt p3 de se. subie cta sūt conuertuntur qz in qualibet istarum p̄dicte subiecti animal. quare et. **C** Tertio arguit sic. ista consequentia nō valet pater in diuinis est generans igitur essentia diuina ē ge nerans et tñ ibi sunt oēs condictioes in regula assignate. igitur et. consequentia t3 cum maior. qz antecedens est verū et consequens falsus. qz sequit essentia diuina est generans igitur essentia diuina generat qd ē hereticū. Jaz p̄bo minore, nam in minori nō videt alia diuersitas nisi qz si pater in di uinis et essentia diuina nō conuertunt. sed p̄bo qz conuertā tur qz quilibet istorum vniuersaliter de alio verificat. v3. omnis pater in diuinis est eētia diuina et ois eētia diuina est pater in diuinis. quare et. **C** P̄bo solutione oium istorum argumentorum dico qz in regula nō refertur li manente cō simili denominatione ad p̄positiones solus. verum etiam ad extrema. i. qz extrema cōsimiliter denotent quo ad sup positiones generalē vel speciales. Ita qz si in vna supponit terminus vnus personaliter et in alia sūt. si distributue in vna et in alia sūt. et si restricte vel ap̄liatiue in vna et in alia tali modo. per hoc potest responderi ad p̄mū argumētū dicendo qz omnis homo est aliquis hō quilibz homo est aliquis hō. cū li homo supponat amplius in p̄ma qz in se cunda vt de se p3. veritatem posset aliter et melius respō deri dicendo qz non semp li homo et li hō conuertunt si/ cut p3 in talibus hō currit iste homo currit. vbi li homo in vna stat determinate et in alia discrete et sic debz negari qz subiecta conuertunt. conuerterent. n. si maneret vtrobiqz consimilis denominatio. **C** Ad secundū argumentū dicitur qz li animal in vna stat confuse tñ et in alia stat confuse distributue p̄pterea variat denominatio. quare et. **C** Ad tertium dicit petendo quomodo tenet li generans an adie ctive et participatiue an substantiue. Si p̄mo modo nō va let consequentia qz mutatur denominatio cū li pater sup ponit personaliter et li essentia diuina simplr. Si aut vtro biqz li generans sit substantiue. cōcedit consequentia et cō sequens. qz essentia diuina est pater generans igitur eētia di uina est generans: et tunc negat consequentia cum inferur igitur esse diuina generat. hoc. n. cōsequens nō sequit nisi li generans teneat adiectiue. quare et.

Tertia regula est ista ab vno p̄uertibili ad reliquū rōne totius extremi et categorice et conse quentia significatiuis p̄mo iuxta compositionē snaz partium est bonum argumentū. verbi gratia. tu es hō igitur tu es risibilis. animus currit igitur rudibile currit. Et notāter dico rōne totius extremi. qz non sequit sc̄o te esse hōsem igitur sc̄o te esse risibilem. tu sc̄is animū currere igitur tu sc̄is rudibile currere. et sic de alijs. **C** Sed hic est notādūz qz terminorūz quidam conuertunt simplr quidā s̄m qd. Illi termini simplr conuertunt quorūz quilibet est alteri? illatius formalr cūz sc̄do adiacente implicite vel expli cite sicut isti termini homo et risibile. sequit. n. in sc̄do adia ceme homo est igitur risibile est: et e contra. similiter in tertio homo est animal et facit hoc vel illud igitur risibile est animal et facit hoc et idē et e contra v3 similiter argumentū. **C** Illi termini sc̄dm quid conuertunt quorūz quilibet est alteri? formalter illati? cū esse et existere sc̄do adiacente p̄esse et isto modo isti duo termini conuertunt homo et pars ho/ minis: formalr sequitur homo est igitur pars hominis est et e contra. et isto modo etiaz relatiua adiuicez conuertunt vt pater vel mater est igitur filius vel filia est et e contra. sed nō sequit pater vel mater currit igitur filius vel filia currit: sed de hoc magis infra. **C** Contra istaz regulam arguitur sic. nullus terminus discurret vel facit discursum aut illationē igitur nullus terminus infert alium: patet consequentia et

antecedens probat: eo quod solum propositiones discurrunt vel faciunt illationes, nunquam enim intelligeret talis modus arguendi homo igitur risibile vel e contra. **Secundo** arguitur sic. isti duo termini simpliciter convertuntur homo et risibile homo: et tamen non sequitur homo currit igitur risibile homo currit. igitur regula falsa: consequentia tenet cum minori et maiore in proba. **Itaque** sequitur formaliter, tantum homo est igitur homo est: et e contra. Similiter in tertio adiacente tu es homo igitur tu es risibile homo. quia quilibet propositio convertitur cum se ipsa propositione dictione exclusiva addita predicato. **Tertio** arguitur sic. isti duo termini simpliciter convertuntur: contradictorius et contradictorius. et tamen unus illorum non est formaliter alterius illatus. igitur et est consequentia et prima pars antecedentis probat. **Itaque** sequitur formaliter, contradictorius est igitur contradictorius est et e contra. Similiter sequitur in tertio adiacente. a. est contradictorium igitur a. est contradictorium contradictorius. quare et est. sed minor probatur: quia non sequitur contradictorius a. est verum igitur contradictorium contradictorius. a. est verum dato quod a. sit illa homo est asinus. **Ad** hec argumenta respondet ad primum dicendo quod verbaliter concludit verum sed regula sic intelligitur: quod per conceptum talis termini denuimus in conceptum alterius et e contra cum quocumque adiacente constituitur: namque ipsi existentibus extremis totalibus. quare et est. **Ad** secundum dicit concedendo quod si homo et si risibile homo simpliciter convertuntur: et concedo quod ista consequentia non valet, homo currit igitur risibile homo currit: nec arguitur per regulam. quia si risibile homo non est subiectum, sed bene sequitur igitur aliquid risibile homo currit, similiter sequitur tu es homo igitur tu es risibile homo ubi si homo et si risibile homo sunt extrema totalia. **Ad** tertium dicit concedendo quod illi termini simpliciter convertuntur contradictorius et contradictorius contradictorius. **Et** tunc ad argumentum concedo quod illa consequentia non valet, contradictorium. a. est verum igitur contradictorium contradictorius. a. est verum, nec arguitur per regulam, imo contra regulam cum non arguat respectu totius extremi eo quod in istis non sunt totalia extrema contradictorius et contradictorium contradictorius, sed contradictorium. a. et contradictorium contradictorius. a. que ad invicem non convertuntur imo debebat sic argui, contradictorius est verum igitur contradictorium contradictorius est verum, quare et est.

Amplius

ad principale arguitur sic. **Ista** consequentia non valet hoc est risibile ergo hoc est homo. et tamen hic arguitur per regulam igitur regula falsa: consequentia tenet et antecedens probatur. et demonstro antequam per hoc quo posito consequens est falsum et antecedens est verum, quia antequam potest ridere igitur asinus est risibile patet consequentia quia risibile et posse ridere convertuntur. **Secundo** arguitur sic, aliquid est risibile quod non est homo igitur si homo et si risibile non se mutuo formaliter inferunt, consequentia patet et antecedens probatur. namque aliquis asinus est risibilis et nullus asinus est homo igitur aliquid est risibile quod non est homo, consequentia patet et antecedens probatur. quia aliquis asinus est aliquid risibilis sine alioquin hominis, quare et est. **Tertio** arguitur sic. isti duo termini convertuntur homo vel asinus et homo, et risibile non sequitur omnis asinus est homo vel asinus igitur omnis asinus est homo: quare regula est falsa, consequentia tenet cum minori et maiore proba quia omnis homo est homo vel asinus et omnis homo vel asinus est homo igitur illi termini convertuntur. **Ad** hec respondet ad primum quod si risibile potest dicitur sumi participialiter ampliative, vel nominaliter, si primo modo non convertitur cum si homo sed cum si posse ridere. Si autem nominaliter teneatur convertitur cum si homo, quia equivalet tali complexio aliquid quod est aptus natus ridere, et sic argumentum non procedit. **Ad** secundum nego illam aliquid est risibile quod non est homo secundum intellectum datum, et cum dicitur asinus est risibilis et non est homo, igitur et est si si risibilis teneatur in obliquo negatur consequentia, si autem in recto concedo consequentiam et nego antecedens. **Ad** tertium nego quod si homo et si asinus convertuntur: et cum dicitur, omnis homo est

homo vel asinus concedo, et omnis homo vel asinus est homo, dico quod si totus distinctus est subiectum neganda est illa propositio, si autem subicitur potest si homo concedatur ipsa, et per hoc non probatur quod illi termini convertuntur, quia oportet quilibet illorum universaliter verificari posse de altero quod licet non est in proposito.

Quarta

regula est ista ab uno correlatorum ad reliquum ratione totius extremi et secundum adiacentis categorialis et consequentia significantibus iuxta compositionem suorum terminorum est bonum argumentum, unde bene sequitur, dupliciter est igitur dimidiatus est et e contra, simile est igitur simile est et e contra. **Et** notanter dico ab uno correlatorum, quia virtus et viciu sunt relativa et non sunt correlativa, quia virtus refertur ad virtuosum et non ad viciu: similiter viciu terminatur in viciosum et non in virtute. **Dicit** secundo notanter secundum adiacentis, quia respectu tertii implicite vel explicite non valet consequentia, quia non sequitur dimidiatus est pedale igitur duplatus est pedale, nec e contra nec sequitur dimidiatus mensurat vel cognoscit igitur duplatus mensurat vel cognoscit. **Dicit** tertio ratione totius extremi, quia non sequitur pater barbatus est igitur filius barbatus est vel filia barbata est, et sic de alijs. **Contra** istam regulam arguitur sic, pater et filius sunt correlativa secundum Aristotem, et tamen non sequitur, pater est igitur filius est nec e contra, igitur et est, consequentia patet cum maiori et minori in proba, quia stat quod pater habeat filiam et non filium, similiter quod filius habeat matrem et non patrem. **Secundo** arguitur sic, ista sunt correlativa secundum Aristotem, in partibus scia et scibile: et tamen non sequitur scia est igitur scibile est, igitur et est, consequentia patet et antecedens probatur pro minori, quia de vacuo est scia in quarto philosophorum de infinito in tertio, et sic de multis alijs quorum nullus est vel potest esse, igitur et est. **Similiter** non sequitur scibile est igitur scia eius est, quia quadratura circuli est scibilis sed nondum scita per Aristotem, in partibus capitulo de relatione, igitur non est scia eius, similiter multa sunt de quibus non est scia aliqua. **Tertio** arguitur sic, ex regula sequitur quod ex quo libet relativo sequitur scia correlativa, consequens est falsum, quia iste terminus idem est terminus relativus et non habet correlationem cum quolibet referat ad aliud et sic non habet relationem ad aliud extremum, quare et est. **Ad** hec respondetur ad primum dicitur primo quod illi termini pater et filius non sunt termini correlativi nec ista sunt intentio Aristoteli, quod illi termini essent correlativi, sed quod ille res que sunt pater et filius sunt correlativae non quidem dicitur sic vel illatione sed per quasdam habitudines incipientes in uno et terminatas in alio, pater, namque paternitate est pater que fundatur in patre et incipit in ipso et terminatur in filio: filius autem filiatione est filius incipit fundamentaliter in filio et terminatur in patre: eo dem modo dicitur si pater haberet filiam et non filium et si filius haberet matrem et non patrem. **Et** tunc incidit questio quare ergo noluit philosophus dicere de terminis, dico quod ipse voluit dicere unum istorum trium, videlicet quod si pater et si filius sunt correlativa sumendo ipsos significantive, pro utroque sexu. **Itaque** si pater significat indifferenter patrem vel matrem et ille terminus filius indifferenter significat filium vel filiam si cum ille terminus coram vel avis indifferenter significat utrumque sexum. **Secundus** intellectus potest esse: quod ipse voluit quod si pater et si filius essent correlativa cum quadam limitatione, videlicet pater filij et filius patris, et isto modo ista sunt correlativa pater filie et filia patris: mater filij et filius matris: et tunc ab uno ad reliquum est bonum argumentum et e contra. **Tertius** intellectus est quod homo et termini simplices non sunt correlativi sed talia distincta, videlicet pater vel mater filij vel filia ista quod bene sequitur pater vel mater est igitur filius vel filia est et e contra, etiam sequitur pater est igitur filius vel filia est sed non e contra, similiter sequitur filius est igitur pater vel mater est sed non e contra. **Ad** secundum argumentum dicitur quod correlativa quedam sic se habent quod unus existentia necessario requirit existentiam alterius simul cum ipso: quedam vero non sic requirunt sed solum presentialiter presentive vel futurive secundum importationes significantis ipsa,

Exemplum pmi pater vel mater filius vel filia: impossi-
bile est enim patrem esse quia pro illo instanti sit filius vel
filia: similiter impossibile est filium esse quin pro illo instanti
sit pater vel mater. Similiter est dicendum de duplo & di-
midio simili & dissimili equale & inaequale. Exemplum se-
cundi vt prius & posterius generans & generatus causa &
causatum: stat enim prius esse sine suo posteriori & econtra:
similiter stat generans esse sine suo generato & econtra: stat
enim causa sine suo causato & econtra. **C**Dico igitur qd re-
lativa que sunt signa pmiuoz relatiuoz a parte rei se mu-
tuo inferunt respectu cuiuscunq; verbi de secundo adiacen-
te s'm exempla superius posita de presenti & de preterito
vel futuro. sequit enim pater vel mater est ergo filius vel
filia est. sequit etiam pater vel mater fuit vel erit igit filius
vel filia fuit vel erit: similiter duplum fuit vel erit igitur du-
plum fuit vel erit vel econtra. Sed relativa signa rela-
tiuozum secundo modo dictorum non sic se inferunt sed
quodlibet illorum sumptum cum verbo de presenti secun-
di adiacentis inferit aliud cum eodem & altero verbo disti-
ctum iuxta exigentiam importatam per ipsuz verbus: nec
sequitur prius est igitur posterius: nec sequitur econtra: sed
bene sequitur prius est igitur posterius est vel erit simili-
ter sequitur posterius est igit prius est vel fuit. similiter no
sequitur generans est igitur generatus est: nec econtra: sed
bene sequitur generans est igit generatus est vel erit: & se-
quitur generatum est igit generans est vel fuit. & sic dica-
tur de causa & causato. **C**per hoc igit potest dici ad ar-
gumentum qd stat scientia esse sine scibile & econtra. Ideo
non sequitur scientia est igit scibile est: nec econtra. nec hoc
est contra regulam. qz bene sequitur scientia est igit scibile
est vel potest esse: similiter scibile est igit scientia est vel po-
test esse: & si fiat limitatio vt scientia vacui est: debet conclu-
di igitur vacuus est vel est imaginabile. & sic de infinito di-
catur. **C**Aliter potest dici pro solutione istius argumenti
qd isti termini scibile & scibile de quibus loquitur philo-
sophus in capitulo de relatione possunt sumi active & pas-
sive: si active scibile idem est qd aliquid potens scire & sensi-
bile aliquid potens sentire: passive vero scibile idem est qd
aliquid potens sentire & scibile aliquid potens sciri. **C**Dico
ergo qd sumendo illos terminos pmo modo non sunt
ill correlatiui scientia & scibile sensus & scibile. sed secundo
modo: nec contra hoc vadit argumentum. quia sumendo
illos terminos pmo modo bene sequit scientia est igit sci-
bile est: quia bene sequit scientia est igitur eius subiectus
est igitur scibile est. verum est tamen qd non sequit scibile
est igitur scientia est: sed bene sequit igitur scientia est vel
potest esse. ppter ampliationem importatam per istuz ter-
minum scibile: secus autem est de illis terminis sensus &
sensibile qui se mutuo inferunt mediata hoc verbo est.
CHec responsio bona est sed non vadit ad tertium: scribi-
tur enim sic. scibile sublatum simul aufert scientiam: scientia
vero non aufert scibile. Nam si scibile non sit non est scien-
tia: scientia vero si no sit nihil prohibet esse scibile: & de sen-
su ait infra: na scibile interemptus simul perimit sensus:
sensus autem scibile non simul perimit. Ex quibus patet
qd philosophus sumit in textu scibile & scibile active &
non passive. **C**Tertio modo pot respondere qd no fuit in-
tentionis Aristo. qd illi termini eant correlatiui scientia & sci-
bile: & sensus & scibile sed de ipsis facit mentionem iuxta
opinionem aliorum ipsos reprobando vnde posita pprie-
tate vna relatiuorum s'm opinionem illorum: qd sunt simul
natura arguit contra illam per longum processum: no re-
spondendo ad argumenta propria: sed bene voluit qd illi
essent correlatiui sciens & scientia sentiens & sensatio. qua-
re &c. **C**pro solutione tertij argumenti est notandum qd
duplex est relatio. v. ratiōis & realis. Relatio realis est il-
la que nunq; dependet ab intellectu sicut relatio patris ad
filium. Relatio rationis est illa que dependet ab intelle-
ctu sicut relatio mentalis que est inter illos terminos du-
plum & dimidium simile & dissimile & sic vltra. **C**Item
relatio dupliciter sumitur comuniter & stricte comuniter

loquendo de relatione omnis relatio que no dependet ab
intellectu est realis & isto modo idemitas est relatio rea-
lis. Sed relatio stricte loquendo dicitur esse illa que est in-
ter extrema realia realiter distincta mutuo adinuicem de-
pendentia. Ita qd ad relationem realem stricte sumptam
tria requiruntur prius qd extrema relationis non depen-
deant ab intellectu sed qd sint realia. **C**Secundum qd ex-
trema relationis sint diuersa realiter. **C**Tertium qd inter
extrema relationis sit mutua habitudo: ppter pmiuū op-
positio inter ens & non ens: no est relatio realis stricte sum-
pta. quia extrema non sunt realia: ppter secundum idem
pitas non est relatio realis stricte sumpta quia non est in-
ter extrema realiter diuersa: propter tertium relatio inter
scientiam & scibile secundum priuam responsionem non est
realis stricte sumpta quia scientia refertur ad scibile & non
econtra. **C**Dico ergo qd terminus relatiuus significans
suum significatum in quo est relatio realis proprie sumpta
est sui correlatiui illatiuus vt pluries dictum est. **C**Sed
terminus relatiuus non sic se habens sicut ille terminus
idem non expedit qd suum correlatiuus significatiue distin-
ctam inferat quia non habet. quare &c. **C**Et sic ex his co-
cluditur qd idem est terminus a quo & terminus ad quem
relationis: concedo communiter sumendo relationes sed
proprie & stricte non: quia paternitate pater est terminus
a quo & filius vel filia terminus ad quem &c. **C**Ex pre-
dictis patet qd talis consequentia non valet. Sor. genuit
platonem igitur sor. fuit pater platonis: aut plato fuit filius
sor. stat enim qd post administrationem materie platonis
a sorte sor. fuisse corruptus priusquam plato vixisset. & sic
aliquis homo fuit qui nunquam fuit filius nec habens pa-
trem nec matrem: dato qd fuisse corrupta ante genera-
tionem platonis. & sic conceditur esse possibile qd sortes. &
plato masculi habuerunt eundem patrem & eandem ma-
trem numero. Et tamen non fuerunt fratres adinuicem
nec consanguinei. quare &c. **C**Sed hic oritur vnum du-
bium vtrum omnia correlatiua sint relative opposita.
CDicitur qd non: ipsa sumendo in sua communitate. Nam
certum est qd idem pater & filius eadem est mater & fi-
lia idem est duplum & dimidium respectu diuersorum.
CSed sumendo relativa cum determinatione respectu
eiusdem dico qd omnia talia sunt relative opposita: impos-
sibile est enim qd idem sit pater & filius respectu eiusdem
aut qd idem sit duplum & dimidium respectu vnius & eius-
dem. & sic de alijs. **C**Contra istam responsionem argui-
tur probando qd correlatiua verificantur de eodem & re-
spectu eiusdem: quia si non cum magnum & paruum re-
spectu eiusdem sunt opposita relative sequitur qd nihil es-
set magnum & paruum respectu eiusdem. **C**Sed con-
tra medietas sortis est paruum respectu sor. vt patet & est
magna respectu eiusdem probatur. quia si illa medietas
est non magna respectu sor. igitur est non quanta respectu
sor. consequens est falsum. quia illa medietas est pars qua-
titatiua respectu sor. Et per consequens quanta respectu
ipsius. Iterum sequitur qd sor. non sit magnus respectu
illius medietatis & sic sor. non e maior illa medietate quod
est falsum. **C**Secundo arguitur sic. ille terminus contra-
dictorius est oppositum relative ad suum contradicto-
rium: & tamen aliquod verum est suum contradictorium
igitur responsio falsa. minor probatur. Nam hec conditio-
nalis est vera. verum est si suum contradictorium est ve-
rum: & antecedens est possibile quocunq; dato igit conse-
quens est impossibile cum antecedente igit talis copula
tiua est possibilis verum est & suum contradictorium est v-
erum & per consequens de possibili verum est suum dicitorium.
CTertio arguitur sic. h est possibilis aliquis ho genuit seipz
igit &c. ans pbat. hec est possibilis aliquis ho currit & tm
ho que iste genuit currit. igit &c. p. p. qz sequit aliquis
homo currit: & tm ho quem iste genuit currit igit precise
genuit currit: & qui genuit eundem currit. ex quo sequit
qd ille qui currit genuit se ipsum patet consequentia: proba-
tur: antecedens: quia ista conditioalis est bona aliquis ho

mo currit si nisi homo quem ille genuit currit & antecedens est possibile quocumque dato. Nam hec est possibilis tantum homo quem for. genuit currit igitur & consequens est possibile antecedenti. quare &c. Ad primum concedo quod hec medietas non est magna respectu for. ex quo non sequitur quod for. non sit magnus respectu illius medietatis vel quod non sit maior illa medietate. Et si arguitur sic. si for. est albus respectu. b. vel albius. b. b. est album respectu for. igitur per idem si for. est maior ista medietate illa est magna respectu. b. dicitur negando consequentiam: quod illi termini magni & parvi sunt relative opposita & non illi termini albus & nigrum: & inde est quod similiter non sequitur. a. gradus est intensior. b. respectu. a. quia intensio & remissio sunt opposita prout in suis relativis. & sic patet quod ista consequentia non valet. Illa medietas est non magna respectu for. igitur est non quanta respectu for. quia quantum & non quantum non sunt relative opposita sed opposita contradictoria. Ad secundum negatur quod antecedens in illa conditionali verum est si suum contradictorium est verum sit possibile. quia significat assertive quod veri contradictorium est verum. Et si ex hoc inferatur quod aliqua propositio est sua contradictoria quia significat quod aliqua propositio est alicuius positionis contradictoria: nego consequentiam: nec illa sic significat sed significat pro suis singularibus quod hec propositio est sua contradictoria vel hec vel aliqua talis quod consistat esse impossibile: similiter sequitur quod nullum verum est si suum contradictorium est verum: sic conceditur quod si pater est non tantum pater est & si tantum pater est tantum pater est. Ad tertium respondeo quod illud antecedens est impossibile aliquis homo currit: si tantum homo quem iste genuit currit. quia ista significat assertive quod tantum homo currit quem genuit homo qui currit: quod implicat contradictionem. Uerum tamen si proponitur illa aliquis homo est & tantum homo sibi inaequalis currit. potest dubitari an relativo transeat ad suppositum illius termini aliquis homo in prima compositione. scilicet aliquis homo est & sic illa copulativa est possibilis quocumque dato quod: dato for. hec est possibilis for. est & tantum homo inaequalis for. currit. Si vero terminus relatio ad suppositum illius termini homo in secunda compositione. scilicet nisi homo inaequalis sibi currit illa est impossibilis: quia tunc aliquis foret sibi inaequalis: quare &c.

Regulas alias predicamentales penes secundam partem tertie distinctionis sequitur assignare que in superioritate & inferioritate consistit & singularitate positae & posterioritate fundamentali radicantur. Ut ergo ipsarum clarius pateat noticia tria notabilia sunt declaranda. Primum notabile est istud quod ille terminus est altero termino communior qui omnem suam verificationem claudit & non econtra. Ita si sunt duo termini. a. & b. & de quocumque verificabile. a. est verificabile. b. & non econtra. b. terminus communior est quod a. sicut iste terminus homo communior est quod iste terminus homo albus & ille terminus animal communior: est quod ille terminus homo. Ex quo notabili sequitur duo correlata. primum est quod aliquis terminus communior est quod terminus transcendens. patet quod de quocumque verificatur ille terminus ens verificatur ille terminus possibile & non econtra. patet enim quod si aliquid est ens illud est possibile & non si aliquid est possibile illud est ens. quia hoc est possibile demonstrato antepo: & tamen non est ens. similiter ille terminus intelligibile communior est quod ille terminus possibile quia si aliquid est possibile illud est intelligibile & non econtra. Sed hic dubitatur quare Aristoteles vocat ille ens terminus transcendens & non ille possibile vel intelligibile ex quo sunt communiores eo: dicitur quod philosophus non consideravit communiter simpliciter ut sibi nomen transcendente attribueret sed consideravit simplicitate termini potentis de quolibet actu existente verificari. quia philosophus totam mundum & omnia que in eo sunt diuisit in decem predicamenta. & in eis solum existentia collocando: videns ergo quod terminorum simplicium quidam verificabatur

de omnibus predicamentis precise vniuersaliter & quidam non: prius vocant transcendentes & reliquos non. Ita ergo quod si queritur quid est terminus transcendens dico quod terminus transcendens est terminus simplex solum de omnibus actu existentibus verificabilis deducta noua impositione: sicut est ille terminus ens vel aliquis illorum: aliquid: res vnum. Dico notanter simplex. quia iste terminus homo non verificatur de omnibus existentibus & precise de illis & tamen non est transcendens quia terminus compositus. Dicitur etiam notanter de omnibus existentibus precise. propter illos terminos possibile & intelligibile imaginabile que verificatur tam de hijs que sunt quam de hijs que non sunt: sicut enim hec est vera homo est imaginabilis ita & ista chimera est imaginabilis &c. Secundum correlatum est istud: quod in quibusdam predicamentis generalissimum non est communius quam genus subalternum: patet de istis terminis quantitas & quantitas discreta. non distinguendo quantitate a re quanta: certum est quod de quocumque verificatur si quantitas discreta verificatur si quantitas & econtra. quia omnis quantitas discreta est quantitas & omnis quantitas est quantitas discreta. Hec idem patet de generalissimo substantie & de illo termino corpus que aduicem conuertantur quia omnis substantia de per se predicamenti substantie est corpus. Unde sciendum est quod ille terminus substantia in maxima sua communitate est terminus analogus ad substantias corporeas & incorporeas per prius significans incorporeas quam corporeas cum ergo predicamentali ter vniocatur conuertitur cum illo termino substantia corporea. & per consequens cum illo termino corpus qui est prius terminus genus subalternum predicamenti substantie. Tertium correlatum est istud. aliqui duo termini sunt species specialissime quorum vnus altero est communior. patet de illis duobus terminis homo & album quorum prius est species specialissima predicamenti substantie & secundus predicamenti quantitas & de quocumque est verificabile si homo est verificabile si albus & non econtra. quia de quocumque asino est verificabile si albus & de nullo asino est verificabile si homo. Secundum notabile est istud quod iste terminus dicitur superior ad alium qui totam suam verificationem principaliter includit cum sui adequati significati positae neque volo dicere quod si sunt duo termini principales. a. & b. & de quocumque de verificabile. a. de eadem est verificabile. b. & cum hoc significatum adequatum. b. natura prius est quam significatum. a. b. est superior ad. a. & isto modo ille terminus animal est superior ad illum terminum homo: quia de quocumque est verificabile si homo est verificabile si animal & per prius natura est animal quam homo: similiter ille terminus substantia generalissimum predicamenti substantie superior est ad illud terminum corpus non obstante quod conuertatur cum ipso quare naturaliter prius est substantia quam corpus. Similiter iste terminus quantitas est superior ad illum terminum quantitas discreta quia prius est naturaliter quantitas quam quantitas discreta non obstante quod ambo aduicem conuertantur. Contra dicitur quod ille terminus est inferior ad alium qui est in eodem predicamento cum ipso sed significatum suum adequatum posterior est natura significato alterius. Ex predictis patet quod termini qui non sunt in predicamento non se habent proprie sicut superius nec sicut inferius: sicut ille terminus ens & alij termini communiores vel compositi simplicitate mediate sicut sunt illi termini albus & nigrum homo vel non homo. Et si dicitur quod sic arguendo tu es homo igitur tu es aliquid arguitur ab inferiori ad suum superius: dicitur quod non proprie sed per quandam regulam: quia si ens de quolibet predicamento & quolibet parte eius transcendens verificatur: sumitur aliquando superius pro priori & econverso: & inferius pro posteriori & econtra: sicut in multis argumentis similibus predicto. si. n. iste terminus ens proprie esset superior ad illud terminum homo vel igitur specificum vel genericum: non specificum. quia sic non esset transcendens nec genericum: quia si sic igitur ut genus generalissimum vel ut genus subalternum & qualitercumque dicitur sequitur quod non

est transcendens. quare etc. **T**ertium notabile pro maiori declaratione huius secundi est istud: quod terminorum existentia in aliquo predicamento quidam sunt in illo per se quidam per accidens et quidam per reductionem. **T**erminus per se in aliquo predicamento dicitur esse ille ex quo generalissimo illius sit predicatio quidditativa et necessaria et isto modo iste terminus homo est in predicamento substantie quod hec predicatio homo est substantia est quidditativa et necessaria. Similiter iste terminus albedo est in predicamento qualitatibus aut aliquis illorum linea superficies vel corpus. **T**erminus per accidens in aliquo predicamento dicitur esse ille ex quo generalissimo illius sit predicatio vera sed contingens aut si est necessaria non est quidditativa. **E**xemplum primi for. est homo: tu es homo: hec predicatio est vera et essentialis vel quidditativa sed contingens est: quod potest esse vera vel falsa indifferenter sine noua impositione. **E**xemplum secundi ut coloratum est substantia: certus est quod ista predicatio vera est et necessaria sed non quidditativa cum iste terminus coloratus significet et denotet colorem supra istum terminum substantia. **T**erminus per reductionem in aliquo predicamento dicitur etiam ille qui ratione alicuius alteri est in illo predicamento de quo non verificatur generalissimum illius predicamentum: sicut in predicamento substantie ponitur materia et forma ratione hominis vel animalis cuius ipsa sunt principia intrinseca: in predicamento quantitatis ponitur unitas ut principium numeri: punctus ut terminus linee: instans vero ut terminus temporis: modo notus est quod de nullo istorum verificatur suum generalissimum: sed solum de his ratione quorum illa sic collocatur: isto modo est dicendum quod si album vel nigrum vel aliud aliorum creatorum predicamentum qualitates vel relationis non est in predicamento per se sed solum per reductionem: ratione suorum abstractorum: presupponendo quod si qualitas et relatio sint per se generalissima. **E**x quibus potest leuiter concludi et demonstrari quod vnus terminus est inferior ad reliquum et quod vnus terminus est inferior ad reliquum de per se ad reliquum quando ex ambobus fit categorica de hoc verbo est et necessaria et quidditativa: ut homo est animal. et dicitur terminus de per accidens inferior: quando ex ambobus fit vera predicatio sed contingens vel ratio quidditativa ut iste homo est animal: homo albus est homo: album est substantia: et coloratus est corpus. prima est quidditativa et contingens scilicet coloratus et non quidditativa alie vero necessarie et non quidditativa. **Q**uartum notabile est istud quod secundum sententiam Aristoteli in capitulo de prius in predicamento quinq; modis aliquid dicitur esse prius altero. **P**rimo modo et proprie vnum dicitur altero prius secundum tempus. **N**am vnum dicitur altero prius secundum quod est antiquius vel senius illo: sed nihil dicitur antiquius vel senius aliquo nisi secundum tempus igitur secundum tempus aliquid dicitur prius: et isto modo tempus preteritum quanto remotius est a presenti instanti tanto dicitur prius et tempus futurum quanto propinquius est presenti instanti tanto dicitur prius et quanto remotius tanto posterius. **S**ecundo modo aliquid dicitur altero prius a quo formaliter non conuertitur subsistendi consequentia: et sic vnum est prius duobus. nam duobus existentibus sequitur quod vnum est. et non econtra formaliter: modo illud a quo non conuertitur subsistendi consequentia vocatur prius secundo modo prioritatis. **E**t hic est notandum quod non est idem dicere prius est illud a quo non conuertitur subsistendi consequentia. et prius est illud a quo non conuertitur consequentia nam prius a quo non conuertitur subsistendi consequentia est idem quod respectu esse existere sequitur ad aliud et non econuerso: et sic vnum est prius duobus et substantia prior accidente: sed prius a quo non conuertitur consequentia est idem quod respectu cuiuscumque affirmati sequitur ad aliud et non econuerso. **E**t sic magis commune est prius minus consistit sicut ille terminus animal respectu istius termini homo: quod sequitur formaliter homo currit igitur animal currit et respectu

cuiuscumque verbi et non econuerso. **E**t notate dico formaliter: quod sequitur homo est igitur animal est et econuerso prima consequentia formalis est et secunda materialis. **E**t re etc. **E**x his sequitur quod si non homo prius est quam si homo: quod sequitur formaliter homo est igitur aliquid non homo est et non econtra formaliter. **E**t si arguitur contra hoc per prius posteriorum dicentem quod affirmatio est prior negatione et habitus prior priuatione. dico quod philosophus non dicit vel loquitur de positate sub isto modo sumpta sed de prioritate quarto vel quinto modo sumpta. **T**ertio modo dicitur aliquid prius secundum ordinem ut in disciplinis et ordinibus. **N**am in disciplinis secundum ordinem rectum aliquid dicitur prius et aliquid est posterius. **N**am in geometria elementa. scilicet principia sunt priora his que describuntur a constructiombus sequentibus ex premissis. similiter in grammatice. nam elementa. scilicet littere sunt priora syllabis et in rethorica problemum est prius narratione: illud igitur est prius isto modo quod secundum ordinem rectum procedendi oportet prius accedere et sic in qualibet scientia principia sunt priora conclusionibus quia rectus ordo in acquirendo scientiam est a principijs incipere et ex eis ad conclusiones procedere. **Q**uarto modo dicitur prius secundum honorem vel bonitatem: unde illud quod est honorabilius alio vel melius de prius isto: et ratio quia iste est prior apud aliquem qui est apud eum melior et honorabilior atque magis dilectus igitur illud quod est alio simpliciter melius et honorabilius est prius simpliciter illo. **Q**uinto modo aliquid dicitur prius alio quod est causa illius et sic causa naturaliter dicitur prior suo effectui sicut est pater respectu filij: eo quod naturaliter prius est pater quam filius similiter prius est subiectum quam propria passio. **S**ed hic est aduertendum quod aliquid dicitur altero prius a quo sicut causa effectiua respectu sui effectus: quoddam est prius ex quo sicut principia intrinseca ex quibus fit res: quoddam est prius propter quod sicut finis. finis enim est prius quam ea que sunt ad finem: et quarto est quoddam prius in quo sicut res temporalis respectu temporis et res locata respectu loci et sic de alijs. **S**ed hic forte quereret aliquis ex quo aliquid est altero prius qua positate est prius: an prioritate temporalis durationis vel prioritate nature: sic quod in eodem instanti temporis sint plura instantia nature in quorum vnum sit causa et in alio effectus. **A**d istud respondet quidam theologorum quod huiusmodi positas non est temporis vel temporalis sed nature ita quod in eodem instanti temporis sunt multa instantia nature: verbi gratia. posito quod de pro hoc instanti temporis crearet vnum corpus luminosum secundum se et quodlibet sui: certum est quod pro hoc instanti temporis deus esset agens materia: forma compositum: et lumen: modo secundum dicta prius est causa effectiua puta deus quod materia prima. **E**t prius est materia prima quam forma: quia prius est subiectum quam sibi inherens: deinde prius est forma quam compositum cum sit principium intrinsecum eius ab ipso presupposito: ultimo per prius est ipsum corpus luminosum quam lumen suum ut patet: dicunt ergo quod in hoc instanti temporis sunt quinq; instantia nature: in primo est deus causa efficiens creatiua. in secundo est materia. in tertio forma. in quarto compositum. in quinto effectus ipsius compositi. **E**t per hunc modum imaginantur ipsi de diuinis productionibus quod in primo instanti nature essentia diuina est incipientis et ignota: et in secundo intellectus diuinus intelligit se. in tertio intelligit omnia alia possibilis et imaginabilia: in quarto vero de plenitudine in mente secunde producit verbum. in quinto vero ambo producant spiritum sanctum. **E**t ista sunt quinq; instantia nature quorum tria ponuntur instantia originis primam in quo est pater secundum in quo est filius tertium in quo est spiritus sanctus. **E**t sic de alijs quibuscumque imaginantur vel dicunt quod in primo instanti est primum suppositum diuinum in secundo habet posse producere et in tertio producit in quarto est filius in quinto spiritus sanctus. **A**lij negantes huiusmodi instantia dicunt quod cum dicitur aliquid reliquo

esse prius natura. per hoc non denotatur qd aliquid prius sit in aliqua mensura in qua non est posterius: vt si. a. sit prius natura qd. b. ex hoc non sequitur qd. a. sit aliquando quando non sit. b. vel qd fuit aut erit. quando non fuit vel non erit. b. Ita qd non e dicendum qd prius natura sit in aliquo instanti nature in quo non est posterius natura. quia illud instans aut est substantia aut accidens non substantia. quia cum for. sit prior natura suo accidente sequitur qd in aliqua substantia for. sit prior suo accidente quod no est verus nec in for. nec in aliqua parte sui. Si autem tale instans sit accidens cum for. sit prior naturaliter cum suo accidente sequitur qd in aliquo accidente for. esset omni suo accidente prior naturaliter quod est impossibile. hoc potest sic deduci de prima substantia que est deus. ¶ Nam deus est prior instanti nature: cuius quolibet instanti sit prior. igitur deus in instanti nature est prior instanti nature. Et sic sequitur qd deus est in aliquo instanti quando illud instans non est quod est inconueniens. ¶ Item prius natura et posterius na sunt in eodem instanti temporis vt patet de subiecto et propria passione igitur si subiectum est prius natura in aliquo instanti nature in quo sua propria passio non est: sequitur qd in eodem instanti temporis in quo subiectum est sua propria passio non est: et sic contradictoria essent in eodem instanti temporis duo vera quod est impossibile. hec tamen argumenta non vult insolubilia. ¶ Secundus igitur istas viam non debet magis poni instans honoris vel perfectionis quando aliquid est alio perfectius vel honorabilius. vnde preter instans temporis vel eternitatis quod est eadentia diuina non debet aliud instans poni. ¶ Tercius ergo dicitur. a. est prius. b. queratur de qua prioritate naturali loquitur. si de prioritate a quo: sic intelligitur. b. est ab. a. et non econtra. si de prioritate ex quo intelligitur tunc qd. b. est ex. a. et non econtra. si autem intelligitur de prioritate propter qd: tunc equipollet huic. b. est propter. a. et non econtra. si autem quarto et vltimo fiat mentio de prioritate in quo tunc debet intelligi qd. b. est in. a. et non econtra. ¶ Et ita dicatur qd in diuinis non est prioritas originis que est prioritas a quo. quia filius procedit a patre et filio et non econtra. quare et.

His premissis ponantur regule disputan de quarum prima est ista. Ab inferiori ad superius ratione totius extremi et sine impedimento precedente est bonum argumentum tam formale qd de forma. Ita qd bene sequitur. homo currit igitur animal currit. hoc animal est igitur hec est substantia. et sic de alijs vnuersaliter. ¶ Et notanter dico ratione totius extremi quia vbi arguatur ratione partis non valet argumentum: quia non sequitur iste est magister de oxima igitur iste est homo vel animal de oxima vel substantia et. nec sequitur hoc est cogitans de roma igitur hoc est substantia vel aliquid de roma. nec sequitur for. est dominus platonis igitur est aliquid vel substantia platonis. Si militer non sequitur tu es videns vsqz romas igitur tu es animal vsqz romas: aliquis homo est apparatus asinus igitur aliquis homo est animalis asinus. ¶ Item non sequitur tu es albus monachus igitur tu es albus homo: nec sequitur ille terminus chymera est igitur aliquid chymera est. tu es amato: tui igitur tu es substantia vel aliquid tui. ¶ Sed notandum qd hic sumo terminum transcendentem superiorem ad deces predicamenta non quidem proprie sed in proprie et respectue secundum qd superius dicebam. ¶ Item a parte subiecti no sequitur aliud qd plato et nihil aliud qd plato est for. igitur aliquid et nihil aliud qd plato e for. consequens est falsum: vt patet qualitercunqz resoluitur et antecedens probatur. Nam hoc est for. demonstrato for. et hoc est aliud qd plato et nihil aliud qd plato. igitur et. patet consequentia. quia sillogismus demonstratus: maior e manifesta sed minorem proba: exponitur nam hoc est et plato et nihil aliud qd plato est: et hoc non est plato et nihil

aliud qd plato. igitur et. antecedens patet pro prima et tercia parte et secunda probat resolutorie hoc est demonstrando platonem et hoc est plato et nihil aliud qd plato igitur. ¶ Nec sequitur aliud a vero cuius contradictorium est falsum est falsum igitur aliquid cuius contradictorium est falsum est falsum: consequens est falsum: vt patet et antecedens est verum. quia hoc est falsum demonstrando illam homo est asinus et hoc est: aliud a vero cuius contradictorium est falsum. igitur et. patet consequentia a resolutibus ad resolutum et minor probatur per exponentes. ¶ Nam hoc est verum cuius contradictorium est falsum: et hoc non est verum cuius contradictorium est falsum igitur. ¶ Si militer non sequitur concludenti tibi et cuiuslibet concludenti tibi tu es idem igitur alicui et cuiuslibet concludenti tibi tu es idem probatur. et pono qd cuiuslibet concludenti tibi et econuerso tu concludas cuiuslibet ita qd tibi ipsi. similiter isto posito patet qd consequens est falsum qualitercunqz resoluitur: et antecedens probatur. Nam huic tu es idem te demonstrato et hoc est concludenti tibi et cuiuslibet concludenti tibi per casum. igitur et. consequentia patet a resolutibus ad resolutum. ¶ Nec sequitur aliquo minor et quolibet maior te tu es maior igitur aliquo et quolibet maior te tu es maior: quoniam consequens est falsum qualitercunqz resoluitur. et antecedens probatur. nam isto tu es maior de monstrando minorem te et iste est minor te et quolibet minor te. ¶ Nec sequitur aliquo maior te et quolibet minor te tu es minor ergo aliquo et quolibet minor te tu es minor: vt precedens probatur sumendo vnum maius te. Aliquando autem bene valet: sed hoc est gratia materie vbi maneant consimilis denominatio. sequitur enim asinus hominis currit igitur animal hominis currit. tu es homo albus igitur tu es animal album. similiter sequitur tu es homo sciens vbi rex sedet igitur tu es animal sciens vbi rex e sed non sequitur igitur tu es animal vbi rex est. quare et. ¶ Contra istam regulam multipliciter arguitur. ¶ Primo sic. illa consequentia non valet for. est homo ergo for. e corpus et hic arguitur per regulam. igitur et. maior probatur. et pono qd deus separet omnem quantitatem a for. sine corruptione for. quo posito for. est homo: quia est animal rationale: et tamen non est corpus. quia nec longus nec latus nec profundus cum nullam quantitatem habeat dimensiuam et qd casus sit possibilis probatur quoruncunqz duorum adiuuicem distinctorum deus potest vnum corrumpere reliquo remanente. sed for. a qualibet sui quantitatis distinguitur vt suppono gratia disputationis igitur potest deus omnem quantitatem for. corrumpere for. remanente. ¶ Secundo arguitur sic. ista consequentia non valet. Iste est numerus binarius igitur est quantus vel quantitas. et hic arguitur per regulam igitur regula falsa. consequentia tenet cum minor et maior probatur. et pono qd ille binarius sit numerus duarum intelligentiarum et patet qd ille numerus est numerus binarius: et tamen ille no est quantus: quia non est magnus. si enim ille numerus est magnus vel respectu maioris vel respectu minoris: quia tunc idem est magnum et parum respectu eiusdem qd est falsum. ¶ Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet. Ille numerus est quantitas igitur ille numerus est ens et hic arguitur per regulam. igitur et. consequentia patet cum minor et maiorem proba. Nam ille numerus duarum intelligentiarum non est aliquid sed plura vt patet. ¶ Ad hoc respondetur ad primum negando casum et ad probationem potest concedi qd quoruncunqz distinctorum deus potest vnum corrumpere sine reliquo. et tunc cum dicitur qd deus potest omnem quantitatem for. corrumpere for. remanente non valet argumentum: sed debet concedi igitur deus potest corrumpere omnem quantitatem for. for. remanente vel potest for. corrumpere illis quantitibus remanentibus et hoc conceditur quia corrupto for. adhuc manent in materia eadem dimensiones. Si autem sumitur pro prima parte antecedentis ista propositio

quorūcūq; duorum distinctoꝝ deus potest vnus corrupe
re altero remanente. nego illa: nō faciendo sophisma quia
for. & anima for. adiuuicēz distinguunt. & tamen deus nō
potest corrumpere vel annihilare animam for. for. eodez
remanente: similiter omnis quantitas continua distinguit
a sua medietate. & tamen deus nō posset corrumpere me
dietaez isto toto remanente. licet econtra bene sequitur.

¶ Pro quo notandum q̄ rerum quedam sic se habēt q̄
vna est altera prior & presupponitur. & quedam sunt que
impertinenter se habent. Exemplum p̄mi sicut materia
vel forma respectu compositi. Exemplum secūdi vt for.
& plato: dico ergo q̄ quorūcūq; duorum distinctoꝝ im
pertinentium vnus deus potest corrumpere vel anni
chilare altero remanente: sed non quorūcūq; duoruū per
tinentium vt dictus est modo. quia for. presupponit quā
titatem suam priorē for. ideo deus non potest corrum
pere aut annihilare omnem quantitatez foris for. rema
nente. **¶** Et si ex hijs concluditur q̄ accidens substantia ē
prius. concedo. tam de p̄oitate perfectionis q̄ & nobilita
tis q̄ nāc. quia quolibet accidens saltem abstractum perfe
ctius est q̄ materia p̄ma sed nullum accidens p̄us est nā
materia p̄ma. quia ab omnibus presupponitur tanq̄ prin
cipium ex quo. **¶** Item dico q̄ for. p̄o: est sua quantita
te p̄oitate perfectionis & nobilitatis: sed quantitas for
tis p̄o: est p̄oitate nāc. quia prius est quantitas q̄ quā
tituz sicut omne constituens prius est suo constituto natura.
prius enim est albedo q̄ album & prius est quantitas q̄
materia quanta. sicut materia quacūq; quantitate sit p̄o:
& hoc semper loquendo de p̄oitate nāc. **¶** Alio modo
posset ad argumentū responderi admittēdo casum & cō
cedēdo istam consequentiā for. est homo igitur for. est cor
pus. & concedo q̄ tam antecedens q̄ consequens est ve
rum. & cum dicitur q̄ for. non est longus nec latus nec p̄
fundus igitur non est corpus. non valet argumentum. q̄
corpus duplex est vnum de predicamento sube & reli
quum de predicato quantitatis. p̄imum est substantia & reli
quum accidens: in tertia specie quantitatis non dicit nisi
solam dimensionem. **¶** Similiter corpus p̄dicamentū sub
stantie potest dupliciter considerari vno modo vt dicit sub
fractionem dimensionis sine p̄sione forme. & sic est sub
alternum p̄dicamentū substantie. Alio modo vt dicit sub
fractionē dimensionis & forme & sic est materia vel pars
compositi & est in predicamento substantie per reductionē
vt dictum est: & sic dico q̄ si iste terminus corporeum de
nominatur ab isto termino corpus predicamenti substantie
sic non est cōnotatus alicuius dimensionis. Si autem ab
isto termino corpus p̄dicamentū quantitatis sic est cōnota
tus cōnotans longitudinem & profunditatem. **¶** Sed
hic est vnum dubium si for. esset sine quantitate an habe
ret partes. dico q̄ sic. quia haberet animam & materiam
p̄imam & sic haberet partem & partes & non soluz essen
tiales immo & integrales: sed non quantitativas: quia vna
pars materie p̄me cum forma esset pars integralis & non
quantitativa quia nullam quantitatem haberet. & sic opor
tet in casu isto concedere q̄ for. haberet partes sed nō par
tem extra partem. quia hoc est de ratione quantitatis: nec
occuparet locum nec situm: nec aliqua etiam pars eius cū
hoc non posset esse sine quantitate. Itē conceditur q̄ tūc
non esset magnus nec parvus quia non esset quantus.

¶ Item tunc concederetur q̄ aliquod esset totum quod
nulla sui parte esset maius dato q̄ ille terminus totuz nō
plus importaret q̄ ens habens partes. vbi autem signifi
cet assertine ens habere partes quantitativas & partes ex
tra partem sicut capiunt philosophi & geometre dicētes
q̄ omne totū quolibet sui parte integrali est maius sic tūc
for. non esset aliquod totum. **¶** Ex hijs ergo patet q̄ ista cō
sequentiā non debet simpliciter concedi nec simpliciter ne
gari. hoc est corpus igitur hoc est quantus. nec ista hoc est
corpus igitur hoc est substantia. quia bene dubius est an ar
guatur ab inferiori ad suū superius: sed petat responsalis in

quo p̄dicamento fuerit iste terminus corpus & sui respō
siones opponētis & consequentiāz respondeat & nō aliter.

¶ Similiter si proponitur aliqua istarum duarū. omne
corpus est substantia. omne corpus est quantitas: petat qd
subicitur ante terminū p̄dicamentū quantitatis vel sube & sui
responsionem concedatur vel negetur consequenter vtra
q̄ illarum. **¶** Si autem diceret opponens volo q̄ subicia
tur si corpus in sua maxima cōmunitate: tunc dicitur q̄ si
corpus nec est in predicamento substantie nec quantitatis:
imō in nullo predicamento sed terminus analogus distri
butus pro quolibet corpore p̄dicamenti sube & p̄dicamen
ti quantitatis & sic quilibet istarum est falsa omne corpus ē
substantia. omne corpus est quantitas. quare &c. **¶** Ad se
cundum argumentū dicitur concedēdo istāz consequentiā:
iste est numerus binarius igitur iste est quantus vel quā
titas. si enim numerus non est res numerate dico q̄ ille
est quantitas & multitudo. Si autē numerus est res nu
merate. dico q̄ ille numerus est quantus. **¶** Et tunc ad ar
gumentum igitur ille numerus est magnus: nego conse
quentiam. quia arguitur a superiori ad suam inferius affir
mativē sine aliqua distributioe: vnde quare omne magnū
est magnum respectu minoris & omne parū est parū
respectu maioris igitur numerus binarius non est nume
rus magnus. quia nō habet numerum inferiorē aut mi
nozem se: sed bene est parū respectu maioris puta ter
narij vel quaternarij. **¶** Pro quo est notandū q̄ aliquid
est magnum & non parū & aliquid est parū & non
magnum: aliquid autē est simul magnum & parū. Le
lum enī est magnum & non parū. quando nihil est ma
ius eo: numerus binarius est parū & non magnus: ter
narij autem est magnus & parū. magnus respectu bi
narij & parū respectu quaternarij: similiter medietas
alicuius continui est parū respectu totius & magna respe
ctu sue medietatis. & sic patet q̄ nihil est minus mundo si
cet aliquo mundus sit maior. similis nihil est minus sapiēs
q̄ deus: licet aliquo ente deus sit magis sapiēs. **¶** Ex
quo patet q̄ ista consequentiā non valet. a. est malus. b.
igitur. b. est minus. a. nec econtra. **¶** Contra istam respon
sionē arguitur sic. mundus est maior sua medietate in p̄
positione dupla igitur in proportione maioris inequalitatis
sed proportio maioris inequalitatis est habitudo maioris
ad minus igitur medietas mundi est minor mundo. Si
militer duorum ad tria est proportio minoris inequalitatis
sed proportio minoris inequalitatis est habitudo minoris
ad maius igitur numerus ternarius est maior binario &
per consequēs inferioris binarius est magnus. **¶** Ad istud
argumentum responderetur q̄ cōparatio p̄dicamentū quā
titatis potest dupliciter exponi p̄p̄ie & cōmunitē vel nō
ita p̄p̄ie: p̄p̄ie namq; per positū cōparatū in proprie
vero per generalissimū. Exemplum p̄mi vt. a. est maius
b. a. est magnum & b. est magnum & nullum. b. est ita
magnum sicut. a. Exemplum secūdi. a. est quantus & b.
est quantus & nullum. b. est ita magnus sicut. a. p̄mo mo
do continue locutus sum in isto libro sicut ad logicūz per
tinet loqui. sed secundo modo loquuntur cōmuniter dis
putantes in alioꝝ materia in qua non expedit tam sophi
stice cauillare. Et isto modo cōceditur q̄ ternarius est ma
ior binario: & medietas mundi minor mundo. ex quibus
non sequitur q̄ binarius sit magnus aut q̄ mundus sit pa
rus: sed soluz sequitur q̄ quilibet illorū est aliquantus:
quare &c. **¶** Ad tertiuū dico q̄ sumendo numerus pro re
bus numeratis non valet illa consequentiā. a. est numerus
igitur. a. est aliquid capiendo proprie & stricte si aliquid: nec
arguitur per regulam. quia si aliquid non est superius ad
omne predicamentū nec de quolibet vnuerſaliter verifi
cabile. nec ex hoc sequit̄ quin sit transcendens: q̄ de quo
non est verificabile aliquid transcendens: ab eo depen
dens & derivatum est verificabile: igitur non sequitur. a.
est numerus vel oratio igitur. a. est aliquid: bene tamen se
quitur q̄. a. est aliqua. **¶** Pro quo est notandum q̄

terminorum transcendentium quidam sunt per se transcendentes ut ens aliquid unum. quidam vero per accidens sunt transcendentis: ut illorum alij casus in significato singulari et plurali. **Ex** quo sequitur quod de illo termino deus non est verificabilis terminus transcendens. patet quia hec est falsa deus est ens: et tamen si ens est transcendens huius de per accidens. **Ex** predictis potest inferri quod quilibet predicamentum habet multa genera generalissima quod tam in recto quam in obliquo tam in numero singulari quam in numero plurali: si verum est quod generalissimum in recto et singularis numeri est de per se generalissimum: alia autem solum de per accidens ratione illius. quare etc.

Amplius ad principale arguitur sic. Ista consequentia non valet. hoc est infinitum. igitur hoc est quantum et hic arguitur per regulam igitur regula falsa. consequentia tenet cum minor et maior: probo. et pono quod deus producat. a. corpus infinitum. tunc patet quod antecedens illius consequentia est verum sed probo quod consequens sit falsum. quia si. a. est quantum igitur respectu maioris minoris vel equalis. non respectu maioris. quod nullus infinitus est altero maius nec respectu minoris. quod nihil est a. infinito minus: cum. a. non sit parvum: nec respectu equalis: quia tunc si ab uno auferatur unum pedale et a reliquo semipedale unum infinitum altero esset maius quod verum est. quia figura est que terminus vel terminus clauditur ut dicitur primo geometrie: tunc est antecedens illius consequentia verum. hec est figura demonstrato homine et consequens est falsum. quia hec est suba igitur non est qualitas. **Ita** potest dici quod ex isto antecedente potest concludi quod hoc est quale: quod ponatur quod per hoc demonstrat una albedo et patet quod antecedens est verum et consequens falsum. quia nulla albedo est quale sed qualitas: nec potest dici quod debet concludi illud consequens igitur hoc est quale vel qualitas. quod illud disunctum non est generalissimum alicuius predicamenti sicut nec si homo vel non homo. **Tertio** arguitur ista consequentia non valet. hoc est forma igitur hoc est qualitas: et hic arguitur per regulam igitur regula falsa. pro minor: quod si forma ponitur in quarta specie qualitatis et probatur maior. quod demonstrata forma substantiali est antecedens verum et consequens falsum. quare etc. **Ad** hec respondetur ad primum concedo illam consequentiam. hoc est infinitum igitur hoc est quantum igitur respectu maioris minoris vel equalis dato pro nunc quod equalitas non reperitur nisi inter extrema distincta. unde dato per imaginationem quod non esset aliquis numerus preter numerum binarium patet quod iste esset quantum et non respectu maioris minoris vel equalis. **Si** autem argueretur sic. hoc continuum est quantum igitur respectu maioris minoris vel equalis. concedo. quod hoc est quantum respectu minoris non quidem minoris eo sed altero minoris: vel posset dici sicut plus quod continuum infinitum est quantum et magnus respectu minoris eo. **Ex** quo non sequitur quod illud infinitum sit paruum sicut plus dicebatur. **Verum** tamen non est inconueniens quod unum infinitum esset maius reliquo sicut posito quod a. linea infinita in sursum incipiente a puncto medio mundi et b. linea infinita in sursum incipientem a puncto aliquo spere ignis et patet quod a. est minus. b. non quidem simpliciter sed secundum quid puta secundum partes terminatas. quare etc. **Ad** secundum argumentum admissio gratia disputationis quod figura non distinguitur a re figurata. dico quod iste terminus figura dupliciter sumitur. uno modo prout convertitur cum hoc complexo ens quod terminus vel terminus clauditur. et sic dico. quod non est in aliquo predicamento sed est terminus analogus significans substantiam terminus vel terminus clausum. et etiam accidens

terminus vel terminus clausum: non eque primo sed primo unum quam reliquum. quod plus natura est substantia terminus vel terminus clausa quam aliquod accidens. et tunc patet quod ista consequentia non est bona. hoc est figura igitur hoc est qualitas vel quale. quia dato quod materia prima esset sine aliquo accidente ipsa esse figura et figurata et tamen non esset qualitas nec qualis. **Si** autem sumitur hic figura vniuocum patet convertitur cum illo complexo qualitas constitutiva figurabilis vel figurati sic dico quod ille terminus figura est in predicamento qualitatis et in quarta specie inferior: ad istum terminum qualitas de per se: et sic concedo istam consequentiam hoc est figura igitur hoc est qualitas: et tunc nego quod homo sit figura. quod nullus homo est qualitas terminus vel terminus clausa. quare etc. **Verum** tamen est advertendum quod figura principaliter sumpta tripliciter sumitur. **Uno** modo pro imagine vel figura que fit ad aliquam rem representandam et sic pertinet ad genus relationis. **Secundo** modo pro eo quod est secundum quantitatem terminatam et sic pertinet ad genus quantitatis continue. **Tertio** modo prout dicitur qualitate resultatem ex terminatone quantitatis continue et sic est in quarta specie qualitatis. **Ad** tertium argumentum dico similiter: quod iste terminus forma potest dupliciter sumi uno modo prout convertitur cum illo complexo ens dans esse subale vel accidentale. et sic dico quod iste terminus forma non est in aliquo predicamento sed est terminus analogus vel equiuocus significans formas substantiales et accidentales plus unam quam reliquas vel non vnicaratione. **Et** sic patet quod ista consequentia non valet hoc est forma igitur hoc est qualitas. nec arguitur per regulam. **Allo** modo sumitur si forma prout convertitur cum illo termino pulchritudo. dicimus enim alique esse formosus quando pulcher est: et isto modo si forma est in quarta specie qualitatis: et sic conceditur ista consequentia hoc est forma igitur hoc est qualitas. et tunc negatur quod forma substantialis sit forma: cum nulla talis pulchritudo sit aliqua turpitudine. quare etc. **Vel** dicatur quod forma multipliciter sumitur. primo modo per actum substantiali materiae communicabili quidam dante esse composito simpliciter et sic vocatur forma partis: ut anima. **Secundo** modo pro actu non composita materiae et habente esse subale sicut deus et intelligentie. **Tertio** modo pro ipsa natura que seruatur absque conditionibus materialibus et generaliter respectu cuiuslibet rei natura impostata per definitionem et hec vocatur forma totius ut humanitas. **Quarto** modo per causa exemplaria et isto modo deus est forma creature et ars in mente artificis est forma artificiali. **Quinto** modo per actum qui dat esse secundum quid et non simpliciter: sicut quodcumque accidens siue sit intelligibile siue reale et isto modo forma est in quarta specie qualitatis.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia non valet. hoc est raritas igitur hoc est qualitas. et hic arguitur per regulam. igitur etc. consequentia tenet cum minor. quod raritas et densitas sunt in secunda specie qualitatis: et probatur antecedens: ponendo sicut communiter tenetur quod raritas non distinguitur a rara. **Ita** posito patet quod antecedens est verum et consequens falsum demonstrata una substantia rara. **Secundo** sic non sequitur hoc est scientia igitur hoc est qualitas: et hic arguitur per regulam cum si scientia sit in prima specie qualitatis. igitur etc. patet maior ex hoc quod deus est scientia et non est qualitas imo in eo nulla est qualitas cum sit substantia simpliciter. **Tertio** arguitur sic. non sequitur hoc est quale igitur hoc est accidens: et tamen arguitur per regulam igitur etc. consequentia patet cum maior demonstrato vno homine albo et minor probatur. quia iste terminus accidens est superior ad omnia predicamenta accidentium sicut si ens ad omnia predicamenta simpliciter. **Ad** hec respondetur ad primum dicendo quod tenentes raritatem et densitatem distinguuntur a re densa vel rara non habent difficultatem respondendi. quia tunc conceduntur quod omnis raritas et densitas

est qualitas. **C** Alij autem tenentes positionem factam in argumento hinc aliter respondere dicendo. qd tunc illi termini raritas & densitas non sunt de per se in predicamento qualitatibus nec qditative. sed de per accidens vel per reductionem: ratione dissonet generalissimi ex concreto & abstracto qd de eis est verificabile. v3. iste terminus quale vel qualitas: licet igitur non sequitur hoc est raritas igitur hoc est quale. nec sequitur igitur est qualitas tamē bene sequitur igitur est quale vel qualitas. **C** Aliter posset responderi vt prius qd iste terminus raritas dupliciter sumitur vno modo p/ ut conuertitur cum illo termino ens habens magnam extensionem sub modica materia. & sic non est in aliquo predicamento sed terminus analogus. **C** Alio modo prout conuertitur cum illo termino qualitas habens multuz de extensione in modica materia & sic est in predicamento qualitatibus: & tunc consequentia pposita est bona. sed negatur qd aliqua substantia sit raritas eodem modo dicat de idēpitata. **C** Ad secundum dicitur qd si scia in sua maxima cōitate non est in aliquo predicamento: sed terminus analogus significans sciam que est substantia & sciam que est accidens & non eque pmo. Ideo non mirum si ista consequentia non valet. cum aut vniocet & reponitur in predicamento qualitatibus tunc significat solum sciam que est accidens quo ad aliquid dicit sciam & sic sumendo consequentia pposita ē bona sed nego qd deus sit scia isto modo. **C** Ad tertiu dicitur negando illam consequentiam nec arguit per regulam. qd abstractum non est superius ad concretuz nec eō uerfo: sed abstractum est superius ad abstractum & cōcre tam ad concretuz: ppterea sicut sequitur hoc est qualitas ergo hoc est accidens. ita sequitur hoc est quale ergo hoc est accidentale. quare &c.

Amplius ad pncipale arguitur sic. nō sequitur a. est paternitas igitur a. est relatio & b. arguitur per regulam igitur regula nō est vera. consequentia p3 cuz minor: qd relatio est generalissimū predicamētū relationis & maior: arguitur & sit. a. vna paternitas & ponat qd nullus referat illam paternitatem ad aliquā filiationem non considerādo. tunc antecedens est veruz & consequens falsum. qd sequitur. a. est relatio igitur aliquis referet mediāte. a. relatione. cōsequentia p3. quā relatio est actus referentis sibi qd referens est. Et ex alio quia bene sequit a filii a. est actio igitur aliquid agit. a. actione. **C** Secundo argit sic. ista consequentia nō valet. Iste est pater igitur iste est relatus & hic arguitur per regulam igitur regula falsa. maior probatur & pono qd for. statim post administrationem seminis corrupat ante inceptionem sui filij. & p3 qd est pater & non est relatus: qd nondum habet filium. **C** Similiter ponatur qd plato suus filius non sit pmo cum ipso for. & patet qd for. est pater & tamen non est relatus cuz sua relatio ad filium nunq ante hoc fuerit. **C** Tertio arguit sic. ista consequentia nō valet. pater est pater igitur pater est ad aliquid. & tamen hic arguitur per regulam igitur regula falsa. consequentia patet cum minor: & maiorē pbo. & pono cū subtilibus doctoribus qd relatio distinguatur a re relata sicut paternitas a patre. isto posito patet qd antecedens est verum & consequens falsum. qd si pater est ad aliquid igitur pater est relatio. qd est contra suppositum & p3 consequentia qd relatio & ad aliquid conuertuntur. quare &c. **C** Ad hec respondetur ad pimus qd iste terminus relatio potest dupliciter sumi. vno modo verbaliter prout deriuatur ab isto verbo refero. & sic dicit actualem relationem & non est gen^o generalissimū in predicamento relationis. **C** Alio modo relatio idem est qd respectus non cōnotando aliquā actionem sed puram habitudinem respectuaz alicuius ad aliquid & isto modo ponitur pcedere & est simile sicut de istis terminis propositio cōstructio & oratio: vnde sicut propositio est: licet nullus proponat: & oratio licet nullus cōstruat & oratio licet nullus oret. sic est relatio licet nullus referat. Et secundū hunc modum conceditur qd ista cōsequentia. a. est paternitas igitur. a. est relatio & negatur ista. a. est relatio igitur aliquid referet vel refer-

tur. **C** Ad secundā formam concedendo illam & admissio pmo casu dico. qd for. nō est pater & sic non habet relationem ad filium. **C** Ad secundum casum dicitur qd for. habet relationem ad filium & est relatus ad filium. ad istum intellectum habet respectum ad filius. & sic non sequitur. for. non habuit relationem ad filium igitur non est relatus ad filium. quia pro eodem instanti idē respectus sit & habet factuz esse. quare &c. **C** Ad tertiu argumentum respondetur dubitando an consequentia illa sit bona: qd iste terminus ad aliquid potest denotare habitudinem termini ad terminū. & potest denotare habitudinem vie ad terminum. sicut enim est terminus ad terminuz ita est via ad terminum. vnde pater est ad filium tanq terminus ad terminum & econtra: & paternitas est via vel habitudo ad filium tanq ad terminum. **C** Dico ergo qd si li ad aliquid dicit habitudinem vie ad terminū sic est gnālistimū predicamētū relationis. & predicatur de per se generibus & speciebus. v3. paternitate & filiatione: & sic conuertitur cum illo termino relatio. Si autem dicit habitudinem termini ad terminuz. sic non est de p se genera^m predicamētū relationis sed conuertitur cum illo termino relatus. verificabile de concretis eiusdem predicamētū. **C** Per hoc ergo p3 responsio ad argumentum cum dicitur. pater est pater igitur pater est ad aliquid. si li ad aliquid denotat habitudinem termini ad terminuz cōceditur consequens & cōsequentia. & cōcluditur igitur pater est relatio negatur consequentia. nec tunc li ad aliquid conuertitur cum li relatio. Si aut sumat li aliquid prout denotat habitudinem vie ad terminuz sic negatur consequentia pposita. nec arguitur ab inferiori ad suum superius plusq si argueret pater est pater igitur pater est relatio. quare &c.

Amplius ad pncipale arguitur sic. Ista consequentia non valet. b. est corruptio igitur. b. est actio & hic arguitur per regulam. igitur &c. consequentia p3 & antecedens pbatur pro maior. quia dato. b. lumine qd corrupitur per absentiaz cōseruantis p3 qd b. est corruptio & tamen nō est actio. quia illud lumen corumpitur & nihil agit ad corruptionem illius. **C** Secundo arguitur sic. nō sequit. a. intelligit igitur. a. agit. & tamē hic arguitur per regulam. igitur &c. consequentia patet cuz maior: tam de deo qd de creaturis. nam anteq mundus fieret essentia diuina intelligebat & non agebat. sicut in creaturis intelligere est recipere. & per consequens pati & non agere. minor: similiter p3 quia illud verbū intelligo est verbum actiuum. **C** Tertio arguit sic. non sequitur hoc frigelet igitur hoc alterabitur. & tamen arguit per regulaz. igitur &c. consequentia tenet cuz minor: & maior probat: quia in casu est antecedens verum & consequens falsum. posito qd. a. sit tres partes calide per totuz vt duo & quarta pars sit frigida similiter vt duo: & cōdenatur iste tres partes calide ad quantitatem quarte & rarefiat illa quarta frigida ad quantitatem illam trium quartarum calidarum sine acquisitione caliditatis & frigiditatis. tunc patz qd antecedens est verum. quia hoc iam non est frigidum & aliquando fiet frigidum igitur hoc frigelet. & consequens est falsum qd alterabitur. quia si hoc alterabitur igitur aliqua velocitate alterationis alterabitur consequens falsuz. quia velocitas alterationis attenditur penes latitudinem qualitatis vel ipsam qualitatem acquisitam vel deperditam in tanto vel in tanto tempore: sed hoc non acquirit aliquam qualitatem nec aliquam latitudinem qualitatis igitur hoc non alterabitur. **C** Ad hec respondetur ad pimus dicitur qd corruptio tripliciter sumitur actiue pro re corruptente: passiue pro re que corrupitur: aut pro motu distincto ab utroq. si corruptio capitur actiue pro re corruptente conceditur illa consequentia. b. est corruptio igitur. b. est actio & nego antecedens. q. b. tamen sit corruptio cum non sit corrupens. Si autem sumitur corruptio secundum modo passiue nego consequentiaz: nec arguit per regulaz: sed ex isto antecedente d3 concludit igitur. b. est passio. Si vero tertio modo sumat corruptio sic itez concedit

consequentia & negatur antecedens. q: illud lumen nō est motus distinctus ab ipso lumine & ab ipso corruptente. Sed hic forte dubitatur sumendo corruptionez secundum modo utrum. b. corripatur. q: non videt. a quo corripatur. C Illud potest dici primo q. b. corripitur & a nullo corripitur. nec hoc est inconueniens. C Secundo modo potest dici q corripitur. a sole desinente conseruare. non quidem de per se sed de per accidens & per modum sequele. C Et vbi corpus luminosum desineret esse tunc lumen corripere per modum sequele a corruptente corpus luminosum. C Tertio modo potest dici q. b. non corripitur sed desinit esse. C Ad secundum argumentum respondet q istud verbum: intelligere: sicut verba pretendunt solum. pōt denominare. & sic non est in aliquo p̄dicamēto sed terminus analogus. non obstante q sit verbum actiuum s̄m gramaticos. certum est. n. q non sequitur deus intelligit igitur agit vel patitur. C Secundo modo sumitur illud verbum intelligere prout connotat precise actum distinctum cuius motu vel mutatione & isto modo ponit in p̄dicamēto qualitatis. & tūc non sequitur in creaturis. hoc intelligit igitur hoc agit vel patit. q: post q intellectio diu causata est antecedens est verus & consequens falsum. C Tertio modo sumit idez verbum p̄mo vt connotat actum distinctum cum motu vel mutatione & isto modo ponitur in p̄dicamēto passionis: & sic h̄ non sequitur hoc intelligit igitur hoc agit: tamen bene sequit igitur hoc patitur. Eadē distinctio fiat de illo verbo video. C Ad tertium argumentum concedit. illa consequentia hoc frigit ergo hoc alterabitur: & conceditur q illud magna velocitate alterabitur. & vltra dicitur q motus alterationis non est per se alteratio. sed de per se accidens non attenditur penes latitudinem forme acquisitam vel deperditam: sed penes denominationē in isto casu attendenda est velocitas: q̄ autem ibi sit de per accidens alteratio p̄ rōne reflexionis & cōdemphionis.

Amplius ad p̄ncipale arguitur sic. ista cōsequētia non valet. a. est intensio vel remissio igitur. a. est actio vel passio & tamen arguitur per regulam. igitur & c. consequentia h̄ cum minor & maior pro bo. & pono q. a. sit vna caliditas diu causata i for. quo posito p̄ q. a. est intensio vel remissio quia certe intensio vel remissio: & tamen. a. non est actio nec passio. quia non agit nec patitur. C Secundo arguitur sic. non sequit hoc produciur igitur hoc patitur. & tamen hic arguit per regulam. igitur & c. p̄ consequentia cum minor & maior arguitur. quia de monstrata anima que creat̄ (gratis arguunt) h̄ anima produciur. & tamē ipsa nō patitur q: nulla passione patitur. C Tertio arguitur sic. sicut non sequitur. a. conseruat igitur. a. agit: sic non sequitur. b. non conseruatur igitur. b. agitur. & tamen arguitur per regulam. igitur & c. p̄ consequentia cum minor & maior similiter. quia dato vno conseruante & vno cōseruato ab eo. C Ad hec respondetur ad p̄mum q si intensio & remissio sumitur pro re distincta a re intensio vel remissio sic negatur antecedens tanq̄ impossibile. si autē non fiat huiusmodi differētia dico q̄ isti termini intensio vel remissio aliquando sunt nomina verbalia actualia actiones denominatiua & isto mō sunt in p̄dicamēto actionis. & sic conceditur consequentia p̄posita & negat antecedens in casu illo. Alio modo isti termini intensio & remissio sunt termini nominales non denominantes tales actiones actualia & sic sunt in p̄dicamēto relationis vel qualitatis & isto modo cōsequentia p̄posita non valet nec arguitur per regulam. C Est tamen notandū q̄ qualitates elementares possunt multipliciter considerari p̄mo modo s̄m q̄ ordinatū ad agendum vel paciendum bene vel male. & sic sunt in p̄ma specie qualitatis. C Secundo mō prout sunt faciliter vel difficulter actiua. & sic sunt in sc̄da specie. C Tertio prout ordinant ad potētias inmutandas & hoc absolute. & sic sunt in tertia specie. C Quarto modo. put eueniūt ab agente. & sic sunt in p̄dicamēto actionis. C Quinto modo prout re-

clipsuntur in passio. & sic sunt in p̄dicamēto passionis: vel potest dici pro istis duobus vltimis modis q̄ q̄ agens agit in passum causant duo respectus. vn̄ in agente & alī in passio preter motum medius. q: respectus faciunt p̄dicamenta distincta actionis & passionis & nō motus medius q̄ literatim cōsideretur. sed est in aliquo illorum de per accidens solum: inquātam vero anectit respectum actionis sic ē in p̄dicamēto actionis. inquātū vero coniungit respectui qui est in passio sic est in p̄dicamēto passionis. quare & c. C Ad secundum dicitur q̄ illud verbum produciur pōt conserui cum isto complexo: est ab aliquo: vel de aliquo. & sic li produciur non est in aliquo p̄dicamēto. Ideo non sequitur hoc produciur igitur hoc agit nec arguit per regulam. Nam filius in diuinis vel sp̄s sanctus produciur. & tamen non agit nec patit. C Alio modo potest li produciur conserui cum hoc complexo sit de nō esse ad esse: & sic concedo illam consequentiam h̄ anima produciur igitur patitur. q: pati tripliciter sumitur complexine subiectiue & terminatiue. Complexiue patit compositum. subiectiue patitur materia: & terminatiue patitur forma. & cuius dicitur q̄ nulla passio patitur: negat: quia patitur se ipsa passione vel mutatione distincta a se & c. C Ad tertium dicitur h̄mo q̄ illa verba conseruare vel conseruari nō sunt in aliquo p̄dicamēto. & sic non arguitur per regulam. C Secundo modo potest responderi q̄ h̄ non sequitur de p̄nti hoc conseruatur igitur hoc agit tamen bene sequit igitur hoc agit vel agebat. C Tertio modo respondent theologo q̄ si hoc conseruat hoc agit. & sic deus semp agit creaturam non quidez actione stricte sumpta pro continua productione de non esse ad esse sed pro actione large dicta que est dependentia effectus a causa. quare & c.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. ista consequentia non valet. celus est in hoc vbi igitur celum est alicubi. & tamen arguitur per regulam. igitur & c. consequentia tenet cum minor & maior arguit. q: antecedens est verum & consequens falsum. Nam de monstrato vbi q̄ pro presenti instanti h̄ vltima spera: est antecedens verum: & q̄ consequens sit falsum pbatur. quia si vltima spera est alicubi igitur est in aliquo loco qd̄ falsum est cum nihil circundet ipsam. C Secundo arguit sic. non sequitur. a. est in hoc vbi igitur. a. est in aliquo situ & tamen arguitur per regulam. igitur & c. consequentia h̄ cum minor & maior: em p̄bo. q: anima tua est in vbi in quo tu es non tamen est in situ in quo tu es: q: situs est adiacētia partium sed anima tua nō habet partem nec partes ideo ipsa non potest habere situm. C Tertio arguit sic. non sequit b. est vestis igitur. b. est habitus. & tamen arguit per regulam. igitur & c. consequentia tenet cum minor & maior similiter posito q. b. vestis non sit habitus alicuius. quare & c. C Ad hec r̄ndet ad p̄mum non est inconueniens vltimā speram esse in loco. q: aliquid esse in loco contingit dupliciter vel in loco qui vel in loco quo. illud est in loco qui qd̄ est in superficie continente sp̄m sicut aer incōcandū ignis & ignis incōcandū orbis lune: istud autē est in loco quo qd̄ est situatus per respectū ad aliqd̄ quiescens & isto mō celus mundi est locus quo omnium elementorum & omnium sperarum celestium. & sic conceditur q̄ vltima spera ē in cetro mundi tanq̄ in loco quo. & sic diuisibile est in indiuisibile sine impossibilitate aliqua & isto modo saluat q̄ vltima spera mouet localit̄ & eius motus est motus localis & non motus vbi sicut dicunt quidam q̄ vbi non est motus sed est respectus fundatus in motu vel locato & causatus a loco in quo mobile mouetur. vnde vbi s̄m auctores sex p̄ncipioz est circūscriptio corporis a loci circūscriptio p̄t̄e p̄cedēs. C P̄mo quo notādū q̄ triplex circūscriptio reperit vna s̄z quā loci circūscribit localit̄ & ista ē actiua. alia ē corporis p̄t̄i q̄. s. circūscribit a loco & ista ē passiua. & 3^a q̄ reſinitur ex vtraz & hec est vbi s̄m q̄ est p̄dicamentum: quod vbi fundatur subiectiue in corpore circūscripto sicut in subiecto. C Est tamen hic auertendum q̄ sicut aliquid dicitur esse in loco dupliciter. v3. materialiter vel formalit̄.

Ita vbi potest dupliciter causari vel a loco formali vel a loco materiali si a loco materiali vbi sphaera ignis causatur a centro lune. si formali vbi vltima sphaera causatur a centro mundi qui est locus eius quo et formali. **A**uctor ergo sex principiorum describit vbi materialiter tantum et non formaliter ex mobili alter se habere per motum circa locum quo formaliter sumptum. **E**x quibus sequitur quod in sphaera saturni est duplex vbi et in vltima sphaera solus est vnus vbi. primo pro eo quod est in loco materiali et loco formali. **S**ecundus similiter quod vltima sphaera est solum modo in loco formali.

Ad secundum potest dupliciter responderi. primo quod consequentia non valet nec arguitur per regulam. quod vbi et situs faciunt predicamenta distincta. **N**el dicat quod sicut anima est in loco diuisibili de per accidens ita est in situ de per accidens ratione corporis. et non sequitur situs est adiacentia partium: sed anima non habet partes igitur non est in situ sicut non sequitur. locus est superficies tangens locatum sed nulla superficies tangit animam tuam igitur anima tua non est in loco: sed bene sequitur quod anima tua non est in loco per se et ita ex primo sequitur quod non est in situ per se. **A**d tertium argumentum respondet quod habere contingit quatuor modis. **P**rimo modo aliquid habet aliud quod habet aliquam qualitatem sine fuerit diuisibilis vt albedo et nigredo sine diuisibilibus vt virtus et scientia. **S**ecundo modo aliquid habet aliud quod habet aliquam quantitatem vt pedalem vel bipedalem. **T**ertio modo aliquid habet aliud quod habet illud circa se sicut vestitum tunica vel arma. **Q**uarto modo aliquid habet aliud quod habet illud in membro sicut anulum indigito. **Q**uinto modo aliquid habet aliud tanquam partem vel membrum vt manum vel pedem. **S**exto modo aliquid habet aliud sicut continens contentum. et sic locus habet locatum. **S**eptimo modo aliquid habet aliud vt possessionem. vt bonez vel agrum. **O**ctavo modo aliquid dicit aliud habere sicut vir uxorem et econtra. dico ergo quod si vestis et tunica non se habet aliquo istorum modorum. negat ista consequentia. a. est vestis igitur a. est habitus. nec arguitur per regulam. quod tunc vestis non est in predicamento habitus. Si autem se habeat aliquo istorum modorum puta tertio vel quarto vel septimo modo: argumentum est bonum et non sequitur per a. nihil vestitur igitur a. non est habitus. quod et si non sit habitus tamen modo tamen est habitus alio modo. **A**lter potest responderi et clarior quod ille terminus dupliciter potest sumi adiectiue et substantiue. Si adiectiue non facit predicamentum et sic non arguitur ab inferiori ad suum superius. **S**i substantiue sic tripliciter sumitur primo prout conuertitur cum isto termino vestimentum: et tunc sequitur. b. est vestimentum igitur b. est habitus ab vno conuersibili ad reliquos. **S**ecundo modo pro qualitate de difficultate mobili et sic est in prima specie qualitatis et iterum pro eo quod non arguitur ab inferiori ad suum superius. **T**ertio modo pro adiacentia corporum et sic facit predicamentum distinctum ab alijs et sumitur abstractiue. ex quo pro eo quod non sequitur. b. est vestis igitur b. est habitus. sicut non sequitur. b. est album igitur b. est qualitas: sed bene sequitur. b. est vestis igitur b. est habitus. similiter bene sequitur. b. est vestis igitur b. est habitus. sumendo vestem pro eo quod actu vestit: etiam sequitur. a. est vestimentum igitur a. est habitus. **I**uxta predicta est notandum quod habitus secundum auctorem sex principiorum est adiacentia corporum et eorum que circa corpus sunt: vbi est distinguendum de triplici adiacentia. prima est figurantis et terminantis et hec est actiua. secunda est figurati et terminati et hec est passiva. ex quibus resultat tertia que est habitus predicamentum ab alijs distinctum. **I**tem notanter dicit adiacentia. quod aliud est inherens aliud adiacentia: inherens a. dicitur per primum modum accidentis quantum ad suum in esse. quod accidentis esse est in esse. et ideo nullo modo potest conuenire substantie complete quod quod vere est nulli accidit primo physice. **S**ed adiacentia dicit quodammodo applicationem rei per se existentis ad aliam rem et hoc conuenit sibi sicut vestimentum ad faciem corporis: quoniam quolibet est subiectum accidentis igitur inheret et non adiacet: vestimentum vero adiacet et non inheret.

Etiam commentator quanto metaphysice dicit quod predicamentum habitus accipit ex adiacentia continentis ad contentum. non prout continens habet contentum sed pro vt contentum habet continentem: vt arbor corticem. homo vestes. **S**ed hic est aduertendum quod habitus non est in toto corpore et in qualibet parte corporis sed solum in illis que habent denominare suum totum. sicut galeatus esse appropriat sibi caput. et calciatus pedes. **E**x quo sequitur quod habitus non debet alicui corpori nisi organizato vel habenti diuersitatem partium. et hinc est quod inanimata sicut lapides non dicuntur proprie habere habitum. **I**tem sequitur quod habitus prout est predicamentum non est accidentium sed substantiarum. nec substantiarum omnium sed solum corporalium: nec corporalium omnium sed habentium diuersitatem partium: sicut sunt viuencia nec secundum omnes partes sed secundum exteriores. quibus enim in omnibus viuentibus inueniatur vt arbor habet corticem equus stellam. homo vestem: tamen magis est in vtu respectu hominum et eorum que sunt circa hominem quam aliorum ab homine. quare et c.

Amplius et vltimo ad principale arguitur sic. ista consequentia non valet. deus generat deum igitur suba generat deus: et tamen hic arguitur per regulam: igitur et c. consequentia tenet cum minor et maior similiter. pro quia antecedens est verum et consequens est erroneum. quod nec substantia que est creatura generat deum. nec substantia que est essentia diuina generat deum. **S**ecundo arguitur sic. hec consequentia non valet. hec essentia indiuisibilis est numerus ternarius ergo hec essentia indiuisibilis est quantitas. et tamen hic arguitur per regulam. igitur et c. consequentia tenet cum minor et maiores probat. quod antecedens est verum et consequens falsum igitur consequentia non valet. quod antecedens sit verum pro quod essentia diuina omni quaque simpliciter simplex est tres persone igitur est numerus ternarius. et quod consequens sit falsum probatur. quod si hec essentia diuina est quantitas vel igitur quantitas continua vel quantitas discreta. sed nec sic nec sic cum essentia diuina non habet partem nec partes. **T**ertio arguitur sic. ista consequentia non valet. a. b. c. sunt in diuinis quorum nullum est pater nec filius nec spiritus sanctus igitur aliqua sunt in diuinis quorum nullum est pater nec filius nec spiritus sanctus et hic arguitur per regulam. igitur et c. consequentia patet cum minor et maiorem probat. et pono quod a. sit pater et filius et b. filius et spiritus sanctus. c. vero pater et spiritus sanctus. quo posito patet quod antecedens est verum. quia a. est in diuinis quod non est pater nec filius nec spiritus sanctus: et b. similiter est in diuinis quod non est pater nec filius nec spiritus sanctus et ita de c. igitur et c. quod autem consequens sit falsum pro quod quia nulla sunt in diuinis quin illa sunt pater vel filius vel spiritus sanctus. **A**d hec respondet ad primum concedo quod illa consequentia non valet. nec arguitur per regulam quod mutatur suppositum secundum theologos. quod si deus in antecedente supponit pro suba et in consequente pro essentia modo regula presupponit quod non varietur suppositio generalis propterea non sequitur homo est species specialissima igitur animal est species specialissima quod in antecedente supponit si homo materialiter vel simpliciter et in consequente supponit personam. **C**ertamen melius diceretur quod si homo materialiter sumptum non est inferior nec superior ad si animal materialiter sumptum vel personaliter. quia superius debet verificari de suo inferiori: modo certum est quod quilibet istarum est impossibilis si homo est animal si homo est si animal. quare et c. **A**d secundum potest dupliciter responderi primo negando hanc consequentiam. hec essentia est numerus igitur hec essentia est quantitas. quod numerus equiuoce dicitur de deo et creaturis sicut scientia equiuoce vel analogice dicitur de deo et qualitate. **A**lter respondet et melius quod persone diuine non faciunt numerus: cum non distinguantur equaliter. **E**t tunc ad argumentum persone diuine sunt tres vel tria entia vel tres res igitur sunt numerus ternarius. dicitur quod illi termini duo tria quatuor: possunt dupliciter sumi transcendenter et quantitate de predicamento quare

istalis. pmo modo negat consequentia & concedit antecede-
dens. sed secundo modo concedit consequentia & negat
antecedens. ¶ Ad tertium argumentum potest dupliciter
responderi. ¶ Pmo modo negando antecedens. v. a. b. c.
sunt in diuinis quorum nullum est pater filius vel spiritus
sanctus. q. significat q. a. b. c. sunt in diuinis & nullum illo-
rum demonstratis. a. b. c. est pater filius vel spiritus sanctus
q. est falsum. q. demonstratis tribus personis aliqd istord
est pater filius vel spiritus sanctus & ille tres persone sunt. a.
b. c. igitur demonstratis. a. b. c. aliqd istorum est pater filius
vel spiritus sanctus: & non valet hec consequentia. nec. a. est pa-
ter filius vel spiritus sanctus nec. b. nec. c. igitur nullum istord
demonstratis. a. b. c. est pater filius vel spiritus sanctus. sicut
posito q. a. sit sor. & plato. currit sor. & no plato. sit. b. Joa-
nes & Cicero: currat Joanes & no cicero. isto posito no se-
quitur. nec. a. currit nec. b. currit igitur nullum istord: currit
demonstratis. a. & b. sic similit no sequit in proposito. ¶ Alii
respondet negando consequentiam principales nec arguit
per regulas. & ratio q. regula presupponit q. quando arguit
ab inferiori ad suum superius a parte sub: precise predicata
debet fixa manere in voce significatione & suppositione
atq. quacumq. limitatione. ¶ Similit si argueret a parte
predicati subiecta sic debent manere propterea non sequit
homo currit igitur animal disputat. homo hominem videt igitur
animal omnem hominem videt. ¶ Dico ergo q. consequen-
tia illa non valet propter consimilez cam. q. si nullu in ante-
cedente est implicite adiectiuum termini distincti & in con-
sequente termini simplicis. hec enim. a. b. c. sunt in diuinis
quorum nullum est pater filius vel spiritus sanctus. significat q.
a. b. c. sunt in diuinis & nullum. a. vel. b. vel. c. est pater filius
vel spiritus sanctus. Sed ista aliqua sunt in diuinis quor. nul-
lum est. significat q. aliqua sunt in diuinis & nullum ens il-
lorum est pater filius vel spiritus sanctus. quare etc. ¶ Ex his
sequit q. si relatiuum semp refert sibi antecedens magis
similium hec consequentia no valet. homo differt ab anima
li qd est asinus igitur aliquid differt ab animali qd est asinus:
nec arguit per regulam ab inferiori ad suum superius. q.
li qd in antecedente refert li animali cu no possit referret il-
lum terminu homo & in consequente refert li aliquid qd
sibi magis est simile q. li animal. q. si aliquid est nomina-
tini casus & neutri generis sicut relatiuum: li animal aut ab-
latiu casus. quare etc.

Secunda regula principalis est ista. Ab inferiori
ad suum superius negatione ppositi-
ta distributue vel confusue no valet argumentus. propter
primam no sequit. nullus homo currit igitur nullum animal
currit. hoc no est homo igitur hoc no est animal. propter sim-
non sequit omnis homo currit igitur omne animal currit: tñ
homo est homo igitur tñ homo est animal: tu differt ab ho-
mine igitur tu differt ab animali. Iste leo est fortior homi-
ne igitur est fortior animali. Et sic de alijs qualitercuq.
¶ Propter tertiam particulam no sequit tu incipis esse
albus igitur tu incipis esse coloratus: deus incipit esse homo
igitur deus incipit esse animal. sor. inquam homo est risi-
bilis igitur sor. inquam animal est risibilis. omnis homo
propter sor. currit igitur omnis homo propter hominem currit. tu
pmo curris igitur tu pmo moueris: nunc vltimo est hoc
instans igitur nunc vltimo est aliqd instans. Iste terminus homo
significat pmo hominem igitur significat pmo animal: cõtin-
gender iste homo est homo igitur cõtinget hõ est homo: si
tu es homo animal tu es asinus demonstrato per li animal
asino igitur si tu es animal tu es asinus. ¶ Aliqñ tamen be-
ne valet argumentum cum confusione: vt omnis homo
est homo igitur omnis homo est animal: tñ homo currit igitur
tñ animal currit. necessario homo est homo igitur necessa-
rio animal est homo: pmitto tibi denarium igitur promitto
tibi aliquid. Iste terminus homo significat hominem igitur signifi-
cat animal. tu differt ab omni homine igitur tu differt ab
omni animali. tu es fortissimus omnium hominum igitur tu es
fortissimus omnium animalium. Et sic de alijs suo modo.
¶ Pmo quo est notandum q. terminorum confundentium

confuse tñ quidam non includunt negationem. quida aut
includunt. Exemplus pmi vt pmitto appeto. Exemplus
secundi vt incipit & definit. ¶ Item terminorum non inclu-
dentium negationes quidas confundunt confuse tñ rone
sue cathogice. quida aut non sed potius rone ipothetice
implicite vel explicitate. Exemplum pmi vt pmitto vo-
lo desidero appeto significat. & sic de alijs. Exemplum secu-
di vt nota conditionis causalis & reduplicationis que im-
mediate nota conditionis imponat. ¶ Dico ergo q. ab
inferiori ad suum superius cum nota confusione pmo mo-
dicta deducto quocumq. alio impedimento est bonum argu-
mentum sed secundo modo non vt exempla demonstrant.
¶ Item terminorum includentium negationem quidam vnaz
solam includunt quidas aut duas vel saltim vnaz cu alte-
ro signo distributiuo. Exemplus pmi vt incipit & definit.
pmo & vltimo. pmut & vltimus. note exceptiue vel contin-
gentie. Exempla secudi signa vniuersalia affirmatina: dictio-
nes contingentie & nota necessitatis. ¶ Dico ergo q. ab in-
feriori ad suum superius cu nota vel termino confuso in-
cludente negatione pmo modo deducto alio sine catho-
ge remane non valet argumentum. sed arguendo cu signo co-
fuso includente negatione secundo modo v. argumentorum
horum exempla superius posita sunt. ¶ Contra istam regu-
lam arguit sic. Ista consequentia est bona homo no currit
igitur animal no currit. & hic arguit ab inferiori ad suum su-
perius negatione pposita. igitur etc. consequentia tenet cum
maiori. q. oppositum consequentis repugnat antecedenti
& minorem pbo. q. aut arguat ab inferiori ad suum supe-
rius p. sed q. negatione pposita pbatur. q. continue pre-
ponitur negatio verbo principalis. ¶ Secundo arguit sic.
Ista consequentia est bona. no omnis homo currit igitur
no omne animal currit. & tamen arguit negatione pposi-
ta. igitur etc. consequentia tenet cum minori & maiore pbo:
q. illa consequentia est bona homo non currit igitur animal
no currit igitur & alia p. consequentia q. ille consequentie co-
uertunt cu antecedentia & consequentia conuertant cetera
sunt paria. ¶ Tertio arguit sic. Ista consequentia v. nul-
lus numerus binarius est igitur nullus numerus est. & hic
arguit negatione pposita. igitur etc. consequentia p. cuz mi-
nor & maiorem pbo: q. oppositum consequentis repugnat
antecedenti. v. nullus numerus binarius est & aliquis nu-
merus est. q. si aliquis numerus est vel iste est numerus
binarius & sic habet ppositum aut est ternarius vel qua-
ternarius & qualitercuq. dicat sequitur q. binarius est.
¶ Ad pma duo argumenta. dico q. regula intelligitur sic. ab
inferiori ad suum superius negatione pposita distribuente
superius rone culus arguit no valet argumentus: modo
p. q. nec in pma nec in secunda forma distribuit inferius
& superius. ¶ Ad tertiam formam dico q. concludit veru
sed hoc no est rone forme. sed rone mae: sicut etiaz sequi-
tur q. nulla ppositio vera scilicet igitur nulla ppositio scitur:
q. oppositum consequentis repugnat antecedenti. v. ali-
qua ppositio scitur q. nulla ppositio vera scilicet. q. nihil scilicet
nisi verum. ¶ Similiter etiam sequit. Iste homo no est
homo igitur iste homo no est animal. q. si iste homo est ani-
mal. iste homo est & si iste homo est. iste homo est iste ho-
mo. & si iste homo est iste homo est homo est homo per
primam regulam. & sic exposito consequente sequit opposi-
tum formaliter antecedentis. quare consequentia ista forma-
lis est sed no de forma qd petit regula.

Amplius ad principale arguit sic. Ista consequen-
tia est bona non homo est igitur nullus
animal est. & tamen hic arguitur ab inferiori ad suum supe-
rius negatione pposita. igitur etc. consequentia t. cum mino-
ri & maiorem pbo. q. antecedens est impossibile. ¶ Se-
cundo arguit sic. tñ homo est homo igitur tñ animal est
homo. Ista consequentia est bona. & hic arguit negatione
pposita. igitur etc. consequentia t. cum maiori & mino-
p-
batur. q. si tñ includit negationem sed ibi arguit dictione
exclusiua precedente igitur & negatione preposita. ¶ Tertio
arguit sic. Ista consequentia est bona: nullus ho risibilis est

igitur nullus homo est: et tamen hic arguitur ab inferiori ad suum superius negatione proposita. igitur et. consequentia tamen cum maiori et minorem probat: quia omne se habens per modum appositionis respectu alterius inferioris est eo: sicut li albus homo respectu istius termini homo: sed li homo risibilis habet se per modum appositionis respectu istius termini homo igitur inferioris est eo. Ad primum dicitur quod ista consequentia est bona. quia antecedens est impossibile et sic non est formalis quia contradictoriū consequentis non formaliter repugnat antecedenti. nec est bona de forma. quia sibi similis in forma non valet. unde non sequitur nullus homo currit igitur nullum animal currit. Ad secundum nego quod arguat negatione proposita: ad arguendum si tamen includit negationem: sed arguitur si tamen precedente: igitur et negatione: non valet argumentum. quia propter hoc quod si tamen includat negationem non sequitur aliqua negationem esse. quia si includit est terminus ampliativus sed debuit sic argui hic arguitur dicitur ex cunctis precedente et ipsa est negatio. igitur et. consequentia est bona sed minor est falsa ut patet. Ad tertium concedo illam consequentiam. nullus homo risibilis est igitur nullus homo est. et nego quod ibi arguat ab inferiori ad suum superius. quia li homo risibilis non est inferior ad li homo. et cum dicitur quod omne se habens per modum appositionis et. si sic intelligitur dicitur quod omne compositum ex adiectivo et substantivo est inferior ad substantivum solitarie sumptum sic negatur illa. nec est regula. quia ubi adiectivum convertitur cum substantivo non est illud dicitur verum: sicut est in proposito: si tamen intelligitur ubi adiectivum non convertitur cum substantivo suo concedit illa maior: et negat minor. et cum dicitur li homo albus habet se per modum appositionis dicitur et li homo risibilis. non valet argumentum. quia in prima non convertitur adiectivum cum substantivo et in secunda convertibiliter se habet. Aliter posset dici concessio quod li homo risibilis sit inferior ad li homo. et quod ista consequentia est bona et formalis: sed tamen gratia maiore sicut ista nullus homo coloratus est igitur nullus homo est. non enim posset poni oppositum consequentis cum antecedente: similiter sequitur nullum animal coloratum est igitur nullum animal est. propter consimilem causam: quod autem ista non valeat de forma. patet quia non sequitur nullus homo albus est igitur nullus homo est. nec sequitur nullum animal nigrum est igitur nullum animal est. quare et.

Amplius ad principale arguitur contra secundam partem regule. Ista consequentia est bona. omnis homo est igitur omne animal est: et tamen hic arguitur ab inferiori ad suum superius distributione precedente. igitur et. consequentia tenet cum maiori et maiore: similiter patet quod oppositum consequentis repugnat antecedenti. Secundo arguitur sic. Ista consequentia est bona. omnis homo animal non est igitur omne animal animal non est. et hic arguitur distributione precedente. igitur et. consequentia tamen cum minori et maiorem probat. quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. v. omnis homo animal non est et aliquid animal omne animal est. quia ex ipsis sequitur quod homo non est: probatur quia ex opposito cum vna premissarum sequitur oppositum alterius premissarum. sequitur omnis homo est et aliquid animal omne animal est igitur homo omne animal est. quod est oppositum prime partis. Tertio arguitur sic. ista consequentia est bona. omnis homo currit igitur omne animal currit. et hic arguitur distributione precedente. igitur et. consequentia tamen cum minori et maiorem probat. quia illa propositio est alterius illatione que asserit adequatum significatum illius: sed hec propositio omnis homo currit asserit quod omne animal currit. ergo consequentia bona. minor probatur. nam hec propositio omnis homo est asserit: quod omne animal est sed tam vniuersalis est ista omnis homo currit sicut ista omnis homo est igitur a pari asserit omne animal esse vel currere. Ad primum argumentum dicitur quod regula non intendit quod nunquam sit consequentia bona et formalis aut de forma ab inferiori ad suum superius distributione affirmativa precedente: sed intendit ut in pluribus quod non valeat cum verbis adiectivis vel substantivis de tertio

adiacente: et hoc formalis vel de forma. unde illa consequentia non valet. omnis homo currit igitur omne animal currit nec de forma nec de materia nec formaliter nec materialiter. Item illa omnis homo est animal igitur omne animal est animal. omnis homo est animal igitur omne animal est animal. quelibet istarum est bona et formalis sed solum de materia est bona. quia aliqua similis in forma non valet. Item omnis homo est igitur omne animal est: est bona de forma et formalis quia quelibet sibi similis in forma tamen sic concedo quod ab inferiori ad suum superius affirmative distributione de secundo adiacente est consequentia bona formalis et de forma. Ad secundum dico quod illa consequentia est bona et formalis sed non de forma: quia non sequitur in simili quilibet homo homo non est igitur omnis homo homo non est. dato. n. quod non esset aliquis homo masculinus esset antecedens verum et consequens falsum. quare et. Ad tertium argumentum dicitur negando illam consequentiam. omnis homo currit igitur omne animal currit et nego quod antecedens asserat omne animal currere bene significet idem. Et tunc ad argumentum nego consequentiam nec est similitudo quia vna est de secundo adiacente et non alia. quare et.

Amplius ad principale contra tertiam partem regule arguitur et primo probando quod illa consequentia est bona. a. terminus significat primo hominem igitur significat primo animal. et pono quod a. sit ille terminus homo mentalis. quo posito arguitur sic. exponentes consequentis sequuntur ex exponentibus antea igitur consequens sequitur ex antecedente. antecedens probatur. istam sequitur. a. significat hominem et non immediate ante nunc significat hominem igitur significat animal et non immediate ante nunc significat animal. consequentia patet quia prima pars consequentis sequitur ex prima parte antecedentis et secunda ex secunda. Secundo arguitur sic. quod illa consequentia sit bona nullus homo preter se. currit igitur nullus homo preter hominem currit. quia si consequentia est bona. tamen se. est aliquis homo currit igitur tamen homo est aliquis homo currit. et si tamen se. est aliquis homo currit convertitur cum illa nullus homo preter se. currit igitur per idem sequitur. nullus homo preter se. currit igitur nullus homo preter hominem currit. Tertio arguitur quod ista consequentia sit bona. Si homo currit risibile currit igitur si animal currit risibile currit. quia si consequentia est bona homine currente risibile currit igitur animali currente risibile currit. per primam regulam et aliquid antecedit ad antecedens igitur idem antecedit ad consequens: sed si consequentia est bona. si homo currit risibile currit igitur homine currente risibile currit. igitur et hec est bona si homo currit risibile currit igitur animali currente risibile currit et ex consequente sequitur quod si animal currit risibile currit igitur idem sequitur ex antecedente. et sic si consequentia est bona si homo currit risibile currit igitur si animal currit risibile currit. Ad hec respondet ad primum quod ille terminus primo tripliciter sumitur primo exponitur inceptibiliter. secundo exponitur comparabiliter et tertio officialiter solum. primo modo exponitur ut dictum est per primam causam veritatis inceptionis. secundo modo exponitur sic. a. significat hominem et significat aliud ab homine et nihil prius aut ita cito significat sicut hominem igitur. a. significat primo hominem. tertio modo sumitur convertibiliter cum li primarie vel adequate. Dico igitur quod simile de primo modo non valet consequentia illa de forma. a. significat primo hominem igitur significat primo animal. quia dato quod a. continue ante hoc significavit animal et nunc primo significet hominem esset antecedens verum et consequens falsum. Terminus tamen sumendo. a. pro termino mentali consequentia est facta bona. Sumendo secundo modo li primo. nego quod iste terminus homo significet primo hominem. quia statim sequitur quod significet aliud ab homine quod est falsum. Et ubi aliquis vellet quod li homo significet aliud ab homine: quia maiorem et formam eius sic concedit quod li homo significat primo animal et significat primo corpus sicut significat primo hominem. Sed sumendo tertio modo li primo dico quod consequentia non valet sicut non sequitur li homo significat adequate hominem igitur

significat ad eade animal: si homo significat homines in mediate sub rone humanitatis igitur significat animal in mediate sub rone animalitatis. quare &c. Ad secundum dicit qd si exclusiva & exceptiva conuertantur non tamen sequitur qd si exclusiva infert superius sui subiecti qd etiam exceptiva concludat superius casuali dictionis exceptive: qd ex illatione talis exclusionis non sequitur incongruitas nec in proprietas aliqua que sequitur ex illatione exceptionis. Ad illud quando tamen valz argumentuz quando arguitur ab inferiori ad suum superius existens inferius illud a quo fit exceptio implicitum vel explicitum: sicut hic nullum animal preter istum boiem currit igitur nullum animal preter hominem currit. nihil preter boiem currit igitur nihil preter animal currit. affirmative autem valet: vt non sequitur. omne animal preter istum hominem currit igitur omne animal preter homines currit. quare &c. Ad tertium argumentum dico qd illa consequentia non valet. homine corrente risibile currit igitur animal corrente risibile currit. qd dato qd nihil currat eandem cedens verum rone istius conditionalis vere si homo currit risibile currit & consequens est falsum cum non habet aliquas suarum causarum veram nec conditionales nec temporales nec locales. & cum dicit qd arguitur per primam regulam. nego cum non arguitur rone alicuius extremi quia si homine corrente non est subiectus nec predicatum in mo nec pars subiecti nec pars predicati si sit pars totius propositionis &c.

Tertia regula principalis est ista ab inferiori per se ad suum superius negatione postposita sine impedimento est bonum argumentum & formale sed non de forma. Exemplum homo non currit igitur animal non currit. qd ista non sit bona de forma p3. qd non sequitur in similitudine aliquis homo non currit igitur animal non currit. & qd ista sit formalis probatur. nam illa est bona vel igitur materialiter bona vel formaliter bona. non est dicendum qd materialiter bona: qd nec antecedens est impossibile nec consequens est necessarium: & per consequens ipsa est formaliter bona: qd antem ipsa sit bona p3 qd contradictorium consequentis repugnat antecedenti cum ex istis sequitur impossibile per se: sequitur enim omne animal currit homo non currit igitur homo non est animal. quare &c. Contra istam regulam arguitur sic. hec consequentia non valet. homo non est homo igitur homo non est animal demonstrato asino: & tamen arguitur per regulam igitur regula falsa. consequentia p3 cum maiori & minore probatur. Istam qd ille terminus homo sit inferior de per se ad li animal p3. sed arguitur negatione postposita probatur ex hoc qd utrobique postponitur subiecto. Secundo arguitur sic. non sequitur asinus hominis non currit igitur animal non currit. & hic arguitur per regulam igitur regula falsa. consequentia t3 cum maiori dato qd omne animal currit & nullus sit asinus hominis & minor similitudine p3: nam qd arguatur negatione postposita manifestus est: s3 qd arguatur ab inferiori de per se probatur qd si asinus est inferior per se ad li animal sicut li homo. Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet. aliquis homo non currit: igitur animal non currit. & tamen arguitur per regulam. igitur &c. consequentia p3 cum maiori qd dato qd omne animal curret & qd nullus esset homo masculus: & minor similitudine p3. quia li homo est inferior per se ad li animal sicut plures est consequens. Ad hec respondet ad primam. qd regula intelligitur de negatione postposita inferiori & superiori in modo subiecti postponatur subiecto tamen proponit continue inferiori & superiori. Ad secundum potest vno modo dici qd regula intelligitur quando arguitur rone totius extremi: modo si li asinus esset in crisi de per se ad li animal non tamen li asinus hominis. Secundo modo dicit qd si asinus non est inferior per se ad li animal sicut nec iste terminus homo masculus. vnde sicut h est contingens homo masculus est suba. ita & ista asinus est suba: sed concedo qd li asina est per se terminus inferior: ad li animal. qd h est necessaria & quidam asina est suba. Ad tertium dico qd illa consequentia non valet aliquis homo non currit igitur animal non currit. nec arguitur ab inferiori per se ad suum superius.

Pro quo notandum qd ille terminus homo aliquando est inferior de per se ad illius terminum animal quando illimitate significat vel supponit sicut in ista propositione homo est animal. aliquando autem est inferior: per accidens quando limitate significat vel supponit. sicut hic aliquis homo est animal: aliquando autem nec est inferior: per se nec inferior: per accidens sicut quando materialiter sumit sicut in hac propositione si homo est animal. Ex quibus sequitur qd ille terminus homo aliquando est terminus communis & aliquando est terminus discretus. Exemplum primi homo currit aliquis homo disputat. Exemplum secundum iste homo est animal. Item sequitur qd ille terminus homo est superior ad istum terminum homo sicut in hac predicatione. aliquis homo est homo. ubi subm p3e supponit pro masculis & predicatum p utrobique sexu. Sequitur tertio qd non semper conuertitur illi duo termini homo & homo: vt puta quando vnus limitate & alter illimitate supponit: aut quando vnus stat per sonaliter & alter materialiter vel simpliciter. Aliter potest dici qd regula intelligitur quando arguitur simpliciter ab inferiori per se. & sic tunc arguitur quando in antecedente non sumitur terminus per accidens qualiter non fit in propositione: qd si aliquis homo est inferior per accessum ad li homo.

Quarta regula principalis est ista. ab inferiori ad suum superius de per se vel per accidens rone totius extremi sine impedimento precedente cum debito medio negatione postposita valz argumentum. verbi gratia. sol non currit & sol. est homo igitur homo non currit. Et notanter dico rone totius extremi. qd non sequitur deus esse asinus est impossibile & omnis asinus est ens igitur deus esse ens est impossibile in sensu composito: similiter non sequitur hoc celum istius solis non est minus sole & hoc celum est aliquid igitur aliquid istius solis non est minus sole. Et non sequitur asinus sol. non currit & omnis sol. est homo igitur asinus hominis non currit. quia posito qd omnis asinus hominis currat & qd nullus sol. habeat asinum: est antecedens verum sine consequente. Similiter non sequitur homo albus non currit & homo est animal igitur animal albus non currit. Cuius scdo sine impedimento precedente propter signa distributina & officabilia: qd non sequitur omnis homo non currit & ois homo est animal igitur omne animal non currit. similiter non sequitur differens a platone non est non rationale & differens a platone est homo igitur differens ab homine non est non rationale: aliud quod plato non est non homo & aliud quod plato est homo igitur aliud quod homo non est non homo. similiter non sequitur animal albus platone non est in rationale & animal albus platone est: igitur animal albus homine non est irrationale. Item non sequitur dubitans sol. esse non currit & dubitans sol. esse est igitur dubitans boiem esse non currit. nec sequitur volens sol. esse non currit & volens sol. esse est igitur volens boiem esse non currit &c. Dicitur tertio cum debito medio & non cum constantia totalis extremi. qd aliquando arguitur cum constantia totalis extremi & tamen non valz argumentum. qd sicut non sequitur. aliquis homo non currit & homo est igitur animal non currit. qd aut arguatur cum totali extremi p3 qd li homo est totale subm & extremum & non li aliquis homo. Similiter aliquando est argumentum bonum & tamen non arguitur cum constantia totalis extremi. sequitur enim tu platone in non vides & plato est homo & tu homines non vides. plato sol. non est ides & sol. est homo igitur plato homini non est ides. tu caput bouis non habes & caput bouis est igitur tu aliquid quod caput non habes. & sic de alijs ubi p3 qd non arguitur rone totius extremi. Dico ergo qd in huiusmodi argumentatione debet verificari an arguat a parte subiecti vel a parte predicati: si a parte subiecti potest sumi pro medio debito pro de secundo adiacente in qua subicitur sinonimus cum subiecto maioris: & ideo ista consequentia est bona. Iste homo non currit & iste homo est igitur homo non currit. asinus sol. non currit & asinus sol. est igitur asinus hominis non currit. Si autem fuerit argumentatio respectu predicati vel alterius extremi sufficit sumere pro medio propositione de secundo adiacente in qua sumitur sinonimus vel rectus

illius quod precedit negationem sicut hic. *for.* plato nō est
 et plato est igitur *for.* homo non est. similiter sequitur tu pla-
 tonem non vides et plato est igitur tu hominem nō vides.
 ¶ Ex hijs ergo patet quare nō valet ista consequētia: ho-
 mo albus nō currit et homo est igitur hō non currit. qz non
 sumit debitum medijs quod deberet esse tale homo al-
 bus est. similiter nō sequitur aliquid videns istum hominē
 nō est asinus et iste homo est igitur aliquid videns aliquē ho-
 minez nō est asinus: supposito enim qd iste homo demō-
 stratus in antecedente nō videat ab aliquo videat tamen ali-
 quis homo ab asino et non ab alio. quo posito antecedens
 est verum et consequens falsum: sed debet sumi pro mio-
 ri aliquid videns istum hoīem est. ¶ Consimiliter in om-
 nibus alijs casibus deficit talis modus arguendū propter
 consimilem cām. unde non sequitur in gō. aliquid asinus istus
 viri non currit et iste vir est igitur aliquid asinus alicuius viri
 non currit. nec sequitur in dativo. al. quis famulus serviens
 huic nō est bonus et iste est igitur aliquid famulus serviens
 alicui hominē nō est bonus. dato qd demonstrat homo in
 antecedente. ¶ Item nō sequitur in actō aliquid homo obe-
 diens istum hoīem non odit a te et iste homo est igitur ali-
 quis servus obediens alicui hominē non oditur a te. si-
 militer in ablativo non sequitur. aliquid vtens hoc instrumē-
 to non est sapiens vel prudens et hoc instrumentū est igitur
 aliquid vtens aliquo instrumēto nō est prudens. Et sic de
 multis alijs intelligentibus satis notis.

Contra istam regulam arguitur sic. Ista consequē-
 tia nō valet deus nunc nō fuit et nūc ē igitur
 tur deus aliquando nō fuit. ergo etc. consequentia t3 cum
 maior. qz antecedens est verum et consequens falsum. qd
 antecedens sit verus patet. qz deus in hoc instāti nō fuit et
 hoc instans est nūc igitur deus nunc nō fuit. et qd consequens
 sit falsum. p3 qz deus semper fuit. quare etc. ¶ Secundo
 arguitur sic. ista consequentia nō valet. a. nihil est et a. ē er-
 go aliquid nihil est: et hic arguitur per regulam. igitur etc. con-
 sequentia t3 et antecedens probat. et pono qd a. sit nume-
 rus et *for.* et ex platone. quo posito p3 qd a. nihil est. quia
 nec *for.* nec plato nec aliquid aliud: et a. est: qz *for.* et plato
 sunt et consequens tamen est falsum. qz omne ens est ali-
 quid. quare etc. ¶ Tertio arguitur sic. ista consequentia nō
 valet hoc compositū ex duobus equalibus nō est duplus
 ad quolibet illorum et hoc compositū ex duobus equalibus
 est. igitur aliquid cōpositum ex duobus equalibus nō est
 duplum ad quolibet illorum: et hic arguitur per regulam. igitur
 etc. consequentia p3 cum minor et maior probat: nam
 casu possibili posito est antecedens verus et consequens fal-
 sum. igitur etc. antecedens probat et pono qd a. sit vna tripe-
 dalis quātitas et qd b. sit vnus bipedale illius et c. alind bi-
 pedale illius ita qd illa bipedalia sint cōmunicantia. isto po-
 sito p3 qd consequens sit falsum. qz suum contradictorium
 est regula. v3. omne cōpositum ex duobus equalibus est
 duplum ad quolibet illorum. et qd antecedens sit verū p-
 batur. qz a. cōponitur ex b. c. equalibus et tamen nō est du-
 plum ad quolibet illorum. qd asit. a. cōponitur ex b. c. quia
 a. cōponitur ex tribus pedibus et illa sunt. b. c. igitur etc.
 minor etiam p3. v3. hoc cōpositum ex duobus equalibus
 est. qz a. cōponitur ex duobus equalibus cui3 componat
 ex suis medietatibus. quare etc. ¶ Ad hec respondetur ad
 p̄mum concedo illam consequentiam et consequens. v3. qd
 deus aliquādo non fuit. et cum dicitur deus semper fuit ne-
 go et nō valet hoc argumentum. deus aliquādo fuit et nō
 fuit aliquando quin deus fuit tunc. igitur deus semper
 fuit: sed debet sumi pro minori nō est vel fuit aliquādo qu
 tunc deus fuit que minor falsa est cum deus nunq̄ fuerit
 in hoc instāti presenti. ¶ Hic tamen notandum est qd si
 isti termini nunc: tunc: aliquādo: dicuntur principaliter tempus
 vel instans nō sunt in p̄dicamēto quādo sed potius in p̄di-
 camēto quātitatis. unde quādo per auctores sex p̄ncipioz
 est quid derelictū ex adiacentia temporis circa rem tēpora-
 lem. et hic accipitur quādo nominaliter et declinabiliter. et di-
 citur qd est illud quod derelinquitur ex adiacentia temporis

ad denotandum qd tempus nō est quando sed derelinquitur
 ex transitu et successione temporis: dicitur etiam ex adia-
 centia et non inherētia ad denotandum qd quando p̄p̄te
 sumptum canatur ab extrinseco. ¶ Ultimo dicitur circa rē
 temporalem ad excludendum quando eui et eternitatis.
 ¶ Ad secundū dicitur negando consequentiam factam nec
 arguitur per regulam. qz liba. in casu isto nō est terminus in
 ferio: ad li aliquid cū nō sit verificabilis de eo sed est inse-
 rior ad li aliqua: sicut hoc copulatus *for.* et plato semper lo-
 quendo de inferioritate et superioritate cōmuniter dicta
 p̄pterea ex illo antecedente bene sequitur qd aliqua nihil sunt
 qd est verum: qz *for.* et plato nihil sunt sed sunt aliq̄. ¶ Ad
 tertium dicitur concedendo consequentiam et consequens de vir-
 tute sermonis. nec ista est regula omne compositū ex duo-
 bus equalibus est duplū ad quolibet illorum: sicut argumē-
 tum demonstrat: imo nec est regula addendo illam par-
 ticulam non cōcitantibus: qz lapis pedalis quātitatis cōpo-
 nitur ex materia et forma sua subali partib⁹ equalibus: qz
 ad omnē punctum vnus est aliqd alterius et tamen lapis
 non est duplus ad materiam suam totalem nec formā sub-
 stantialem denominatam totum. similiter aliquid est com-
 positum ex quatuor equalibus nō cōcitantibus et est p̄ces-
 se equale cuiuslibet illorum sicut mixtum si ponitur componi-
 ex elementis formalibus: ideo hec est regula omne compositū
 ex duobus equalibus nō cōcitantibus nec coextensū est
 duplum ad quolibet illorum. Verumtamen nō habeo pro
 inconvēnienti: qd aliquid sit duplum ad aliud et equale illi
 diversis respectibus sicut posito qd a. sit bipedale lat⁹ et
 b. sua medietas in longitudine. isto posito p3 qd a. est du-
 plum ad b. in longitudine et tamen est equale sibi in lati-
 tudine. quare etc.

Amplius ad p̄ncipale arguitur sic. Ista consequē-
 tia nō valet. necessario iste homo nō
 est animal demonstrato *for.* et iste homo est igitur necessario
 homo nō est animal. et hic arguitur per regulam. igitur etc. cō-
 sequentia t3 cum minor et maiorem p̄bo. qz antecedens
 est verum et consequens falsus. ¶ Secundo arguitur sic. nō
 sequitur. hoc pedale nō est et hoc pedale est igitur aliqd peda-
 le nō est: et hic arguitur per regulam. igitur etc. consequen-
 tia t3 cum minor et maiorem probat. qz antecedens est verū
 et consequens falsum: qd consequens sit falsum p3: et
 qd antecedens sit verū p̄batur: et pono qd a. et b. sint duo
 pedalia isto posito p3 qd a. b. nō est igitur demonstrato hoc
 a. pedale nō est et tamen a. pedale est per casum igitur hoc
 pedale est. quare etc. ¶ Tertio arguitur ista consequentia
 nō valet. hoc creans homines non est deus et hoc creans
 homines est igitur creans hoīem non est deus. et hic arguitur
 per regulam. igitur etc. consequentia t3 cum minor et maio-
 rem p̄bo: quia casu posito est antecedens verus et conse-
 quens falsum igitur consequentia nō valet. probat autem: et po-
 no qd deus creat *for.* et non platonem: ita qd plato sit et dicitur
 ante hoc fuit: et demōstro cōtinuē per li hoc deū isto po-
 sito p3 qd consequens est falsum. qz suum oppositum est ve-
 rum. v3. omne creans hominem est deus: vt p3 per suas
 exponentes: sed qd antecedens sit verus probat p̄mo pro
 maiori: quia hoc creans istum hominem non est deus et
 hoc creans illū hoīem nō ē deus et sic ultra et isti sunt oēs
 homines igitur hoc creans hominē non ē deus. consequentia
 t3 quia li hominē supponit determinate pro omni homine
 et sic sub eo cōtingit descendere disiunctive: sicut etiam se-
 quitur iste homo nō currit vel iste homo non currit et isti
 sunt oēs homines igitur homo non currit: antecedens autem
 manifeste est verum pro vna parte: qz demōstrato platone
 verum ē qd creans istum hoīem non ē deus. qz suum cō-
 tradictorium ē falsum et p̄tia casum omne creans istus ho-
 minem ē deus. minor p̄ncipalis argumenti p̄batur. Nam
 hoc creans platonem ē ergo hoc creans homines ē: conse-
 quentia tenet per p̄maz regulam. quare etc. ¶ Ad p̄mum
 respondet p̄mo negando antecedens. v3. necessario iste ho-
 mo nō ē animal: qz statim sequitur qd impossibile ē ipsum
 esse animal: sed bene concedo istam nō necessario iste homo

est animal que vera est & contradictoria alterius & nō ista
necessario iste homo est animal. ¶ Secundo dicit q̄ non
arguit cum debito medio q̄ debuit sūmi cōsimilis deter
minatio necessitatis. v3. necessario iste homo est. que ē fal
sa. ¶ Tertio dicitur q̄ nō arguit per regulam q̄ postpo
nit terminus officialis superior & inferior. ¶ Ad secun
dam queratur quid subicit in maiori an li hoc vel li peda
le si li pedale negatur maior & nō sequit. a. b. non est igit
hoc pedale nō est sed bene sequit hoc pedale pedale non
est. Si aut subicitur li hoc precise nego consequentia nec
arguit per regulam q̄ deberet concludi vna illarū aliq̄
pedale nō est. aliq̄ pedale pedale nō est quāz quilibet
est vera &c. ¶ Ad tertium respondet pcedēdo consequē
tiam & negando maiorem. v3. hec: creans hominē nō est
deus & hoc creans hominē est deus igit deus nō est de?
q̄ est impossibile: similiter hoc creans hominē nō est de?
& hoc creans hoīem est ergo hoc creans hoīez est nō de?
q̄ iterum est impossibile: consequētia t3 a negatiua de p̄
dicato finito. &c. similiter hec est falsa. creans hominez nō
est deus vt pbatur est & habz singulares igitur quilibet
eius singularis est falsa & hec ē singularis illius hoc creas
non est deus igit ista est falsa. & tunc ad pbationem ei? dī
ctur negando consequentia: nec est vnuer saliter verum
q̄ sub quolibet termino stante determinate contingat fieri
descensus sine mutatione illius & hec quando imobilitate
supponit sicut in pposito rōne negationis & verbi: nec est
similitudo q̄ in illa homo nō currit li homo nō imobilita
tur cum sit subiectum: in alia autēz li hominē imobilitatur
cum sit pars subiecti. ¶ Contra istam responsionem arḡ
probando illam hoc creans hoīem non est deus: q̄ homi
nem hoc creans non est deus igit hoc creans hominē nō
est deus: patet consequentia a cōuertibili ad cōuertibile &
antecedens pbatur. istum hominē hoc creans nō est de?
demonstrando platonem & iste homo est homo igit homi
nem hoc creans non est deus. patet psequētia exphōrie
& maior: similiter quia suum oppositū est contra casum.
¶ Secundo arguit sic. hoc creans platonem nō est deus
& plato est homo igitur creans hominem nō est deus pa
tet consequentia per regulam. ¶ Tertio arguitur sic. hec
est falsa nō hoc creans hominem nō est deus & hoc ptra
dicit ppositioni pncipaliter pbande igitur ipsa est vera. cō
sequētia tenet cum minori q̄ non est verius dare cōtra
dictorium q̄ pponere negatiuē toti: maior: probat. nā
ista. nō hoc creans hominē non est deus est ppositio affir
mativa ppter duas negationes quārum nulla infinitatur:
& li hominez stat distributūe rōne pme negationis igitur
pdicta ppositio equialet vni istarum hoc creans ominez
hominē est deus omnem hominē hoc creas est de?. qua
rum quilibet est falsa vt patz. ¶ Quarto arguit sic. hoc a
quo homo creatur nō est deus igit hoc creans hominez
nō est deus. p3 consequentia q̄ subiecta aūtis & p̄tis cō
uertuntur ceteris paribus: & antecedens pbat hoc a quo
homo creatur nō est deus vel hoc a quo quilibet hō crea
tur est deus sed non hoc a quo quilibet homo creatur est
deus igitur hoc a quo homo creatur nō est deus. p3 cōse
quentia a disunctiua cū destructiue vnus partis ad aliam
partem & p̄na pars antecedentis p3. ex eo q̄ est disuncti
ua cuius partes pncipales contradicūt. secūda pars p3 de
se. ¶ Quinto arguitur sic. hominē nullus deus creat igit
hominem hoc creans nō est deus. p3 consequentia q̄ op
positum consequentis repugnat antecedenti. v3. omnem
hominem hoc creans est deus: tunc sic hominē hoc creas
non est deus & dīne q̄ est hominez hoc creans est hoc
creans hominē igitur hoc creans hominē non est deus. cō
sequētia tenet in quinto tertie & p̄misse de se note sunt.
¶ Sexto arguitur sic. hoc hominem nō creat igitur hoc
creans hominem nō est. p3 consequentia a simili q̄ bñ se
quitur hoc platonem nō creat igitur hoc creans platonem
non est. quare &c. ¶ Ad hec respondet ad p̄m3 dicitur
q̄ in ista ppositione hominē hoc creans est deus p̄t subī
ci li hominem solum aut li hominez hoc creans. p̄mo mō

conceditur ista ppositio ex qua nō sequitur q̄ hoc creans
hominem non est deus. secundo modo negatur & tunc ad
argumentum. istum hominem hoc creans nō est deus &
iste homo est homo. igit &c. non v3 argumentum nec est
sillogismus expositio? ppter defectum mediū debiti: q̄
debet esse tale istum hominem hoc creans est aliquem ho
minem creans q̄ est falsum & contra casum. ¶ Ad secū
dum dicit negando consequētia nec arguit per regulā:
q̄ nō sumitur debitum in cōmū q̄ deberet esse tale hoc
creans platonem est: q̄ est contra casum. ¶ Ad tertū dī
ctur concedēdo illā: nō hoc creans hominem nō est deus
& nego q̄ equialet illi hoc creans omnem hominē ē de?.
q̄ li hominē nō distribuit: & ratio: quia quando sunt mul
ti termini ex eadem ppositione vel ex eadem parte ppo
sitionis dependētes ex p̄mo nisi p̄mus dīstrībatur nullus
alio:um distribuitur per negationē pcedentem toti: sicut si
diceretur hoc q̄ est album nō currit demōstrato sor. al
bo corrente: dico q̄ li album stat determinate & ita simili
ter in ista non hoc q̄ est album nō currit. q̄ si staret dīstrī
butiue tunc equipolleret illi hoc q̄ est omne album currit
q̄ est falsum & sic duo contradictoria inter se cōtradictoria
essent simul falsa. nō est ergo inconueniēs q̄ terminū cō
mūne pcedat solum negatio negatiua tenta nō distribuēs
ipm sicut clarissime p3 in materia relatiuoz & consequēter
in omnibus alijs vbi est dependentia ex eadē parte ppo
sitionis sicut dictum est: sed bene esset incōueniēs q̄ aliq̄
terminus cōmūnis existens totale extremū ppositionis
sine dependentia q̄ pcederet sola negatio non negās & dī
strībueret ipm. ¶ Ad quartum dicit negando illam: hoc
a quo homo creatur nō est deus: & tunc ad argumentū:
hoc a quo homo creatur nō est deus vel hoc a quo creat
quilibet homo est deus &c. negat antecedens: dicendo q̄
partes istius cōiunctiue nō contradicunt t3 iste due cōtra
dicunt. hoc a quo homo creat est de? & hoc a quo homo
creatur nō est deus sicut & iste due hoc creans hominē est
deus & hoc creans hominē non est deus hoc q̄ est albū
currit & hoc q̄ est album nō currit. ¶ Ad quintum argu
mentum hominem nullus deus creat igit hominem hoc
creans nō est deus: dicit vt p̄us q̄ si li hominez est subī
in consequente concedit consequentia & psequens: ex quo
non sequitur postea q̄ hoc creas hominē nō est deus: nec
sillogismus factus est in quinto tertie cum non subicitur
vtrōbiq̄ ppositionabile. si autēz subicitur li hominez hoc
creans. non v3 p̄ma consequentia nec arguit ab vno con
uertibili ad reliquum cum falsa subiecta non conuertātur.
¶ Ad vltimū quādo arguit hoc hominē nō creat igitur
hoc creans hominem nō est: negatur consequentia: nec v3
similiter argumentum q̄ ponit pro similitudine. v3. hoc
platonem nō creat igitur hoc creans platonem nō est. da
enim q̄ duo essent quozum quilibet esset plato quozum
vnus crearet & alter nō: antecedens est verum cōsequēs
falsum sicut in p̄lozi dictum est: verum in terminis mere
discretis bene v3 argumentū vt deus hunc non creat igit
de? creas hūc nō ē sed in terminis cōib? nō: q̄re &c.

Ex regulis declaratis sequunt alie correlative.
¶ Prima est ista a supiori ad sū.
inferius affirmatiue & sine distributiōe vt plurimum nō v3
argumentū: & nunq̄ de forma. vnde sic arguendo vt plu
rimum nō v3 consequētia. sicut hic. animal currit igit ho
mo currit: homo disputat igit tu disputas. aliquādo aut
valet cōsequētia: sed nō formaliter nec de forma: sicut h:
animal est igit homo est: lignum est animal igit lignū est
homo: aliquando aut valet consequentia so: malr sed non
de forma: vt sicut hic tu es animal igit tu es homo: nu
meros est igit binarius est: aliqua ppositio scilicet igit aliqua
ppositio vera scitur. ¶ Contra istam regulam arguit sic.
q̄ illa consequentia sit bona animal currit igitur homo cur
rit. nam ista est bona animal mouet igitur homo mouet
igit & illa. p3 cōsequētia cum non sit maior ratio de vna
q̄ de alia & antecedens pbatur: q̄ sequit animal mouet
igitur animal est & vltra animal est igit homo est per con

cessum et sic igitur homo monetur per consequentia quia non est possibile naturaliter quod homo sit quin moueatur hoc caliter alteratione vel augmentatione impossibile est enim hominem non nutrire. **C**Secundo arguitur sic. Ista consequentia est bona animal currebat igitur homo currebat. per consequentia cum non sit maior ratio de vna quam de alia: et quod prima sit bona per consequens est necessarius. **C**Tertio arguitur sic. ista consequentia est bona aliquid mouet igitur celum mouetur igitur et supradicta. consequentia est a simili et antecedens per consequens quia si celum non monetur nihil mouetur: cum motus celi sit causa omnium aliorum motuum.

CAd hec respondet ad primum concedendo istam consequentiam animal mouet igitur homo mouet et negando illam animal currit igitur homo currit: et ratio quod in prima antecedens est necessarium et in secunda precise contingens: sicut etiam ista consequentia est bona animal est ens coloratus igitur homo est ens coloratus: et non ista animal est ens album igitur homo est ens album. Nam in prima consequens est necessarium et non in secunda. **C**Ad secundum etiam similiter dicitur quod non est similitudo. quia in vna est consequens de preterito necessarium et in alia est consequens de presenti contingens: vel potest dici negando vtriusque istarum et cum dicitur illud consequens homo currebat est necessarius concedo igitur consequentia bona: non valet argumentum. quod est necessarium per accidens. **C**Ad tertium similiter respondetur concedendo illam consequentiam aliquid mouet igitur celum mouetur et non aliam. quod consequens est necessarius in illa et non in alia: igitur concedo illam consequentiam non tamen dico illam esse formalem. quod admissio opposito consequentis cum antecedente non sequitur contradictio formalis: et cum dicitur motus celi est causa omnium aliorum motuum concedo: nec ex hoc sequitur formalis quod deficiente motu celi deficeret et quilibet alius motus. non enim video quod si celum defineret moueri quin ego possem moueri localiter altera ratione augmentatione propria nutritione cum nullus hominis possit dari vltimus instans sue viuificationis nec semper deficiente causa deficit effectus. posset enim corrupti causa productiva ignis ipso remanente verum est tamen quod si celum defineret moueri non possent actiuitates et passibilitates horum inferiorum longo tempore manere.

Secunda regula principalis est ista a superiori ad suum inferius negatione postposita deducto quocumque impedimento precedente inferius et superiorius ut plurimum non valet consequentia nec formalis nec de forma. hec enim nullo modo valet. animal non currit igitur homo non currit. quod contradictorium consequentis est compossibile antecedenti: aliquando autem est consequentia bona formalis et de forma: sicut hec animal non est igitur homo non est: quod autem sit formalis et de forma patet sic arguendo: animal non est igitur nullum animal est igitur non homo est ex quo sequitur quod homo non est modo certum est quod iste consequentie sunt bone formaliter et de forma. **C**Contra istas regulas illa consequentia non valet animal non fuit igitur homo non fuit igitur nec ista animal non est igitur homo non est. consequentia videtur tenere a simili et antecedens per consequens quod nihil quod est homo incipiat esse et quod brunellus incipiat esse: isto posito antecedens est verum et consequens falsum. **C**Secundo arguitur sic. quod illa consequentia non sit bona de forma animal non est igitur homo non est. quod similis illi in forma non valet. probatur quod hec non valet. scilicet non est igitur iste homo non est demonstrato scilicet. quod stat quod iste qui modo est scilicet. aliquando non erit scilicet. ipso remanente sicut contingit in creatione pape vel imperatoris. **C**Tertio arguitur de directo contra regulam. nam hec consequentia est bona substantia non currit igitur corpus non currit igitur apparet quod et illa sit bona animal non currit igitur homo non currit. consequentia tenet a simili: et probatur antecedens: per appositum quod si substantia in argumento sit predicamentum et non est in analogo quo per appositum quod si substantia non currit compositum ex materia et forma non currit et sic corpus non currit. **C**Confirmatur nam hec consequentia est bona quantitas non inheret igitur quantitas dis-

creta non inheret igitur et alia est bona consequens probatur quia omnis quantitas est quantitas discreta et e contra: et quod antecedens prime consequentie non sit impossibile patet in sacramento altaris.

CAd primum dicitur quod non est similitudo. quod illa animal non est: est impossibile et illa animal non fuit est contingens. **C**Ad secundum dicitur quod secunda consequentia non est similis prime. Nam in ista animal non est igitur homo non est arguitur a superiori ad suum inferius et non in ista scilicet. non est igitur iste homo non est. sed enim iste terminus scilicet. sit communio: quod si iste homo tamen non est superior cum non sit plus natura scilicet. quod iste homo. **C**Ad tertium dico quod non est similitudo quia in vna consequentia conuertitur terminus superior cum termino inferiori et non in alia. Nam illi termini substantia generalissimum et corpus conuertuntur et illi similiter quantitas et quantitas discreta sed illi non conuertuntur homo et animal ut satis patet.

Tertia regula est ista a superiori distributo ad suum inferius per se affirmatiue et sine impedimento est consequentia formalis sed non de forma. verbi gratia. omne animal currit igitur omnis homo currit: quod autem non sit bona de forma per consequens quia non sequitur omnis homo currit igitur omnis scilicet. currit. nec sequitur omne animal currit igitur omnis asinus currit vel quilibet homo currit. **C**Contra istam regulam arguitur sic ista consequentia non valet omnis color est igitur omnis albedo est. et tamen hic arguitur per regulam. igitur et consequentia per consequens cum minor et maior probatur. Nam oppositum consequentis stat cum antecedente igitur consequentia non valet. antecedens probatur et facio istam consequentiam nihil est album igitur nulla albedo est. antecedens est possibile igitur et consequens et antecedens prime consequentie est necessarium igitur stabunt ista simul: omnis color est et nulla albedo est et quod possibile sit nullus album esse. probatur quod possibile est quod nullus homo sit asinus et possibile est quod nullus asinus sit album. et sic de alijs discurrendo. quare et. **C**Secundo arguitur sic. ista consequentia non est formalis omnis numerus est igitur omnis numerus ternarius est: et tamen arguitur per regulam. igitur et consequentia per consequens cum maiori sumendo numerum proprie quod non videtur aliqua implicatio contradictionis quod omnis numerus sit et quod non sit aliquis ternarius sicut nec est implicatio contradictionis quod omnis numerus sit et quod non sit numerus multinarius: et quod arguatur per regulam per consequens quod si ternarius est terminus inferior per se ad si numerus. probatur quod si binarius est terminus inferior per se igitur et si ternarius per consequens quod non videtur maior ratio de numero binario quam de ternario. **C**Tertio arguitur sic. Ista consequentia non valet omne corpus est igitur omnis linea est: et tamen hic arguitur per regulam. igitur et consequentia per consequens cum minor et maior rem probatur. quod antecedens est necessarius et consequens impossibile ut per consequens quod si aliqua linea esset ipsa esset substantia vel accidens non substantia quia nulla est substantia indiuisibilis secundum latitudinem et profunditatem et diuisibilis secundum longitudinem: nec etiam accidens quod tunc fundere in aliquo subiecto quod est substantia et sic aliqua esset substantia longa non lata nec profunda quod est impossibile.

CAd hec respondet ad primum concedo istam consequentiam omnis color est igitur omnis albedo est. et dico quod consequens est ita necessarium sicut et antecedens. Et cum dicitur impossibile est nullum album esse nego: et non vix ista consequentia: possibile est nullus albus esse hominem et possibile est nullum asinum esse album et sic vltra igitur possibile est nihil esse albus: sicut non sequitur possibile est hoc non esse et possibile est hoc non esse et sic vltra demum omnes homines igitur possibile est nihil quod est homo esse. **C**Alter potest responderi concedendo illam. possibile est nihil esse album et non sequitur igitur possibile est nullam albedinem esse. quia dato quod nihil esset album adhuc esset albedo. vix admixta nigredini: similiter si nihil esset album nec aliquid esset nigrum adhuc esset albedo et nigredo admixte coloribus medij. vnde non sequitur in hoc subiecto est albedo per totum

igitur hoc est album: sicut non sequitur in aqua tepida est caliditas per totum igitur illa aqua est calida: ita aliquid est frigidum quod habet caliditatem per totum sicut contingit de quolibet mixto frigido. **C** Ad secundum argumentum concedo quod illa consequentia est formalis: omnis numerus est igitur omnis numerus ternarius est et cum dicitur sequere quod omnis terminus significans numerum esset per se inferior: ad illum terminum numerus non est argumentum. quod dico quod illi termini significantes numerum sunt per se inferiores ad illum terminum qui non habent pro significato multitudinem excedentem numerum specierum in natura. unde necessario quot sunt species tot sunt numeri. quare etc. **C** Ubi tamen quis vellet quod non semper a superiori per se distributo ad suum inferius per se valeret argumentum formaliter sic diceret quod illa esset solum bona materiali: et tunc non valeret argumentum: illa est formalis omnis numerus est igitur omnis binarius est igitur et alia. non est argumentum quia quod illa est formalis est gratia materiae. **C** Aliter posset dici quod illa consequentia non est versus omnes numeros est igitur omnis ternarius est et illa est formalis omnis numerus est igitur omnis binarius est: nec similitudo est inter illas. quod diceret quod si binarius inferior est per se ad binarium et non si ternarius. et ratio quod implicat contradictionem numerum esse et nullum binarium esse sed non implicat contradictionem numerum esse et nullum ternarium esse. quare etc. **C** Ad tertium dicitur concedendo illam consequentiam. et nego quod ista sit falsa: omnis linea est: et cum arguitur si aliqua linea est vel illa est substantia vel accidens. Ad istud conuenit dicitur quod linea est res longa. et sic aliquando est substantia aliquando est accidens. et negat quod linea sit indivisibilis aliquo modo sed illud quod est linea est superficies corpus atque punctus et sic inter illa non est distinctio realis sed solum formalis seu rationis. **C** Aliter dicitur magis scolasticè concedendo quod indivisibilia sunt a parte rei pro operatione intellectus realiter et formaliter distincta. et sic concedit quod punctus est ens indivisibile sine aliqua dimensione sine latitudine et profunditate: superficies sine profunditate solum: corpus vero cuiuscumque dimensionis contentiuum: et tunc dicitur quod huiusmodi sunt accidentia fundamenta in subiecto sicut et alia sunt: et tunc cum dicitur linea est in subiecto igitur aliqua substantia est indivisibilis sine longitudine et indivisibilis sine latitudine et profunditate. nego consequentiam. quod si sit in subiecto non tamen est in subiecto ad equato: sed de per accidens ratione totius corporis. Ita quod corpus predicamentum quantitatis est in subiecto per se et adaequate: superficies vero linea et punctus sunt in eodem de per accidens: dicat ergo quod corpus de genere quantitatis est ipsa profunditas et ultimus terminus corporis qui est superficies habet longitudinem et latitudinem carens profunditate: et linea que est ultimus terminus superficiei habet longitudinem sine latitudine: et punctus qui est ultimus terminus linee est omnino indivisibilis. Sed non est credendum quod superficies que est terminus corporis sit pars corporis bene est terminus corporis. Nam superficies est indivisibilis sine profunditate et indivisibile ex ea parte qua est indivisibile ad ditum divisibile non facit maius: et ideo corpus quod est profundum non potest componi ex superficiebus: similiter linea non est pars superficiei sed terminus eius et punctus non est pars linee sed terminus eius: quare etc.

Quarta regula principalis est ista a superiori distributo ad suum inferius per accidens affirmatiue et sine impedimento cuius debito medio est argumentum formale sed non de forma. verbi gratia. omnis homo currit et sor. est igitur sor. currit. quod autem sit formale argumentum patet. quia contradictorium consequentis repugnat antecedenti et quod non sit de forma patet. quia non sequitur omnis homo currit plato est igitur sor. currit.

C Contra istam regulam arguitur sic. Ista consequentia non est versus omnes animales est animal antequam currit igitur animal est animal. et tamen hic arguitur per regulam. igitur etc. consequentia tamen cum maiori et minori probatur. patet. quod ibi arguitur cum debito medio. quod sic arguendo arguitur cum debito medio

versus omnis homo est animal et sor. est igitur sor. est animal igitur per idem in alia consequentia arguitur cum debito medio consequentia tenet. quia sicut sub verbo preterito vel futuro sumitur unum verbum de presenti ita econtra contingit accidere. **C** Secundo arguitur sic. illa consequentia non est versus omnis quantitas continua est permanens vel successiva: et iste locus est igitur iste locus est permanens vel successiva: et hic arguitur per regulam. igitur etc. consequentia tenet cuius minor. quia sub quantitate continua ponitur linea superficies corpus tempus et locus: et maior probatur: quia antecedens est verum ut patet demonstrando locum te locare et consequens est falsum. probatur. Non enim est locus res successiva ut patet. quia omnes partes eius sunt simul: nec etiam res permanens quia si sic cum non sit aliquid aliorum predicamentorum a predicamento quantitatis ut presupponitur gratia disputationis igitur est aliquid predicamenti quantitatis consequens est falsum. quia nec numerus nec oratio nec linea nec superficies nec corpus: cum sit species distincta ab omnibus hijs. **C** Tertio arguitur sic illa consequentia non est versus omnis quantitas continua habet partes copulatas ad unum terminum communem et hoc tempus est igitur hoc tempus habet partes copulatas ad terminum communem. et hic arguitur per regulam. igitur etc. consequentia tenet cum minori et maiorem probatur. quia antecedens est verum et consequens falsum: quia antecedens sit verum patet per minor demonstrando tempus presentis: et maior similiter est philosophi in capitulo de quantitate ponentis quod quantitas continua est illa cuius partes copulantur ad unum terminum communem ita quod partes linee terminantur ad punctum: et partes superficiei ad lineam: partes corporis ad superficiem: partes temporis ad instans: partes motus ad mutationem vel motum esse. Sed quod consequens sit falsum probatur: quia si hoc tempus est et est quantitas continua igitur partes terminantur ad unum terminum communem: consequens est falsum: quia partes eius non sunt cum una sit preterita et alia futura: si militer si hoc tempus esset componeret ex partibus quarum una esset preterita et alia futura. et sic componeret ex non entibus quod non videtur verum.

C Ad primum dicitur negando illam consequentiam: omnis homo est animal antequam erit igitur antequam est animal et concedo aliam factam. et dico quod in se habet debitum medium et non in prima: et ratio quod in se habet debitum li homo pro quolibet homine presenti et quolibet homine futuro in prima autem pro hijs solum que sunt: ideo sub verbo de preterito vel futuro contingit sumere debitum medium de presenti: quia terminus supponens respectu illius verbi supponit pro hijs que sunt erunt vel fuerunt: sed terminus supponens respectu verbi de presenti non amplius supponit solum pro presenti propterea non contingit sumere debitum medium de preterito vel futuro etc. **C** Ad secundum argumentum dicitur quod si in veritate locus et superficies non sunt quantitates distincte speciei. quia omnis quantitas habet duas dimensiones tantum: est superficies sed omnis locus habet duas dimensiones tantum quia si locus haberet tres dimensiones tunc dimensiones loci penetrarent dimensiones corporis locati quod est inconueniens: locus igitur est superficies: et sic non est species distincta a loco quod erat fundamentum argumenti. Et ulterius dico quod philosophus non posuit locum esse speciem distinctam ab alijs sine intentionem suam sed sine intentionem aliquorum ponentium locum esse spatium separatum sicut patet quarto physico: ubi plus ponit locum esse superficiem locato contiguam. ubi autem ponatur locum esse spatium separatum dicat quod non est linea nec superficies nec corpus sed quantitas distincta ab omnibus hijs. quare etc. **C** Ad tertium cum dicitur hoc tempus non est: nego et concedo quod partes eius copulantur ad unum terminum communem. scilicet ad instans presentis: et cum dicitur ille partes non sunt concedo: igitur non copulantur ad aliquem terminum communem. non valent argumentum: quia ille terminus copulatus est terminus distrabens. **C** Similiter dicat ad aliud quod nulla quantitas componit ex non entibus que est permanens: tamen quantitas successiva cuiusmodi est ipsa vel motus bene com-

poni ex non entibus: qz de rōne successui est qz vna pars sit preterita & alia futura. verbi gratia. Iste annus est existens. quia vna eius pars est preterita & alia futura. similiter iste mensis existit. quia vna pars est preterita & alia futura: & sic ista septimana dies vel hora. ppter ea bene describit philosophus tempus presens dicendo qz tempus presens est cuius pars preterita pars qz futura est. & sic patet qz illud qz non est continuat cum non ente quia nihil aliud est aliqua continuari qz habere idem indissolubile vltimum. nunc autem patet qz instans presens est finis preteriti & inciam futuri. C Item negatur qz nulla sit pars temporis nisi preterita vel futura. quia iste annus est. qui est pars temporis eterni & iste mensis est. qui est pars anni. & ista septimana est que est pars mensis. & ista dies que est pars septimane. & hec hora est qz est pars huius diei. & sic de alijs infinitis. C Unde quodlibet tempus finitus cuius vna pars est preterita & alia futura est tempus presens. Et sic patet qz quodlibet tempus presens habet infinitas partes quarum quilibet est tempus presens. quare &c. C Aliter posset responderi ad argumentum concedendo qz tempus presens pars preterita est. & similiter futura imo infinite preterite sunt & infinite futurse sunt: quia quilibet preterita terminata ad instans presens est. & similiter quilibet futura terminata ad idem instans. Cum igitur infinite sint tales preterite & futurse terminate ad hoc instans igitur infinite tales sunt. Et ita consequenter conceditur qz infinite preterite non sunt & infinite futurse similiter. Itaque nulla pars preterita est terminata ad primum instans hore preterite seu ad aliquod intrinsecum citra presens: & ita nulla pars futura est terminata ad vltimum hore futurse seu incipiens ab aliqua vltima presens: cum igitur infinite fuerint tales & infinite erunt tales sequitur insensum. verumtamen voco illam partem temporis esse cuius est aliquod instans cum igitur preteriti & futuri idem sit instans presens principii vnius & finis alterius igitur quilibet talis est. Et si ex hoc pcluderet qz pars preterita est simul cum futura conceditur: nec ex hoc sequitur qz tempus non differat a re permanente. qz rei permanentis partes manent simul sed non temporis aut alterius rei successiue. vnde non sequitur. a. & b. sunt simul igitur manent simul qz manere est per tempus manere cuius igitur nulle partes temporis per tempus existant. sed solum per instans seque qz inuicem existentia habent sed impermanentia.

Altima regula est ista a superiori ad suum inferius distributiuē & negatiue per se vel p accidens sine impediēte est absolute consequentia bona formalis & de forma. vnde bene sequitur nullum animal currit igitur nullus homo currit. nō homo currit igitur iste homo nō currit. C Contra istam regulam arguitur sic. illa consequentia nō valet. homo nō currit. igitur iste homo nō currit. & hic arguitur per regulam. igitur &c. consequentia t3 cuius maior. qz stat qz omnis homo currit & qz nullus hō sit. pbo minores nā ille terminus iste homo est inferior ad illum terminum hō igitur a pari & ille terminus ista homo. p3 consequentia qz non est maior rō de vno qz de alio. C Secundo arguitur sic. ista p̄na non valet. nulla quantitas est qualitas igitur nulla oratio est qualitas. & hic arguitur per regulam. igitur &c. consequentia p3 cum minor & maior: pbo. supponendo qz quantitas distinguit a re quata. Ita qz illa p̄na vltis negatiua sit necēta & imediata in qua vnus p̄dicamentū negat ab reliquo sicut v̄f vele Arist. in p̄mo posteriorum. isto p̄supposito aīa est v̄p & p̄na falsus. qz aliqua oīo est qualitas p̄bat aliqua oīo est vox & omnis vox est sonus & sonus ponit in tertia specie qualitatis igitur aliqua oīo est q̄litas. p̄na t3 & antecedens similiter quo ad p̄mas & sc̄das p̄te in p̄mo per hypermetas & quo ad t̄rtias in sc̄do de anima. C Tertio arguitur sic. ista p̄na nō valet. nullus motus rectus est motus circularis igitur iste motus rectus non est motus circularis: & hic arguitur per regulam. igitur &c. p̄na p3 est minor & maior: pbo. C Itaque aīa est v̄f vel necessarii v̄f p3 distinguendo motū a re mobili & ab eo qd̄ acquiritur per motus: sed qz p̄na sit falsum. p3 in casu posito. qz aliqd̄ cor

pus sphericum descendat per lineam rectam. nā motus quo illud corpus mouet est rectus vt p3. & qz ille motus sit circularis p̄bat. nā illud corpus est circolare igitur quilibet accidens in eo totaliter & in quilibet ptem fundatum est circularis sed ille motus est accūs extensus per totū illud corpus sphericum igitur ille motus est circularis. C Ad hec respondetur ad p̄mū negādo istam p̄nam: nullus hō currit igitur ista hō non currit. nec arguitur per regulam. v̄f iste terminus hō aliqui est superior ad quālibet illam hō & ista hō qn̄ non limitate supponit sicut hic. hō est animal & aliqui est superior ad illuz terminū ista hō p̄cise & ad alios terminos singulares significantes soluz mulieres sicut qn̄ stat solū p muliere: vt aliqua hō est animal. aliqui autem est superior ad illum terminū iste hō & ad alios terminos singulares masculos solū significantes sicut in ista aliquis hō est animal & in illa nullus hō currit. Et sic p3 qz ibi nō arguitur a superiori ad sub inferius. verumtamen ille terminus hō limitatus nō p̄p̄ie d̄ superior ad aliquē terminū sicut nec so: sed ille terminus hō sine limitatione d̄ p̄p̄ie superior ad illos terminos singulares nominatos. quare &c. C Ad sc̄das d̄ p̄cedēdo p̄nas & p̄na. v̄f sicut numerus qui est quantitas discreta nō est res numerate: sed h3 esse subiectiue in rebus numeratis & est mēsurā intrinseca reū numeratarū per quā de rebus numeratis cognoscit quot sunt: ita oīo que est quantitas discreta nō est oratio prolata sed est in oratione plata habens esse subiectiue in ea tanqz mensura intrinseca illius per quā cognoscitur vtrum sit breuis vel longa & vtrum componat ex partibus breuibz vel longis. Et tunc ad argumentum cū d̄ qz oīo est vox. dicit qz dupl̄r sunt oratio. Itaque vna est oratio que est p̄nunciatio. Alia autem que est mensura talis p̄nunciationis. p̄mo modo dico qz oīo est vox & sonus & q̄litas t̄rtie speciei & sic nō est quantitas nec in p̄dicamento illius. sed secundo modo nō est vox nec sonus sed quantitas dicat. & ita respondeat ad vniuz dictuz p̄bi in p̄dicamento quantitatis vbi dicit qz partes orationis sunt similes qz non computant ad aliquem terminū cōm: intelligendo autem orationem p̄mo modo concedat dictū p̄bi: sed sc̄do modo negat qz p̄bi non intendit qz syllabe sunt partes orationis que est quantitas sed partes orationis que est qualitas. C Si ergo querit de partibus orationis que est quantitas vtrum sunt v̄ritates sillabarum dico qz nō: qz tunc oratio que est quantitas esset numerus qd̄ est cōtra hāc opinionē: sed partes orationis que est quantitas sunt mēsure intrinsece sillabarū extēse solummodo ad extēsiōnē sillabarum s̄m durationem: sicut tempus s̄m durationem extēdit ad extēsiōnē p̄mi mobilis. nec ex hoc sequitur quia oratio que est quantitas differat a tempore. quia tempus est mensura continua oratio vera mensura discreta. similiter tempus mensurat motum: sed oratio que est quantitas non mensurat motum: sed solum orationē. plātam. quare &c. C Aliter dicitur ad argumentum qz oratio p̄t dupl̄r considerari. p̄mo in scripto & sic inquantus est in ipsa compositio māe & forme est in p̄dicamento subie: inquantus est distincta quantitate est in p̄dicamento quantitatis. Inquantū vero ex tali distinctione resultat talis figuratio est in quarta specie qualitatis sed inquantus mouet visum est in tertia specie qualitatis. C Secundo p̄t considerari in voce vel in prolata & hoc tripliciter vel prout mouet auditum. & sic est in tertia specie qualitatis sicut & alia obiecta sensuum vel prout cōparatur ad tempus mensurans h̄mōi prolationem: & sic est quantitas p̄mua: vel prout vna pars succedit alteri discreta & separata. & sic est quantitas discreta. Ecce ergo quō diuersitas modoz sumendi ipsam orationē causat diuersitates specificas de ipsa. q̄re &c. C Ad 3m argm̄ d̄ p̄cedēdo p̄nas p̄posita. & dico qz aīa est falsus. dato qz motus nō distinguitur a re mobili vel ab illo qd̄ per motū acquiritur. qz non est inconueniens qz idem moueatur recte & circulariter: sicut dato qz trochus moueretur per lineam rectam & continue dum moueretur per illam etiā moueretur circulariter sicut cōmuniter contingit in tracta per cordam. ponendo igitur distinctionē sicut in argumento ponebatur dico qz nullus

motus rectus est motus circularis : et cum dicitur corpus sphericum mouetur motu recto conceditur. et nego quod mouetur motu circulari : et cum dicitur motus est accidens in illo corpore concedo. igitur est circularis. **C**ontra potest dupliciter responderi primo quod illa consequentia non valet. Iste motus subiectatur in corpore circulari igitur iste motus est circularis sed bene sequitur igitur iste motus est ens circularis. si enim iste motus esset motus circularis iste motus est motus circularis quod est impossibile. **C**ontra dicitur quod iste motus nec est circularis nec ens circularis et cum dicitur subiectatur in toto corpore spherico preterit igitur est quid circularis non valet argumentum. quia motus est accidens successiuum et non figuratur adfigurationes subiecti in quo fundatur: sicut etiam tempus non figuratur spherice circulariter vel orbiculariter adfigurationem primi mobilis cui inberet.

Sed hic iterum occurrit dubium utrum in casu trochi motus rectus sit motus circularis. Ex quo idem simul et semel mouetur recte et circulariter. dicitur quod alius est motus rectus et alius circularis. Ita quod sunt duo motus coextensi in eodem mobili: sicut et alius est motus quo planeta mouetur in centro et alius quo mouetur in epicyclo quorum quilibet fundatur in planeta sic dupliciter moto. **C**ontra iterum occurrit dubium ponatur quod trochus circulariter moueatur in navi mota per lineam rectam. et sequitur quod idem sit motus rectus et circularis. quia in eo non subicitur nisi vnus motus. videlicet circularis. et tamen mouetur recte igitur et circulariter. **C**ontra dicitur quod trochus recte et circulariter mouetur et duobus motibus mouetur vno de per se et proprio videlicet circulari. et alio communi motu mouetur qui non fundatur in ipso sed in navi et sic de per accidens mouetur. unde non sequitur hoc mouetur motu tali vel tali igitur mouetur tali motu subiectato in ipso. quia anima mouetur ad motum corporis qui motus non sibi inberet sed precise corpori: ideo dicitur de per accidens moueri. **C**ontra ex hijs sequitur. quod si sol. per traam faret spacium augetur et albesceret non idem esset motus localis augmentationis et alterationis sed essent tres motus in eodem mobili subiectati. **C**ontra similiter si aliquid moueretur in navi motu proprio gradu: ut tria ex opposito nauis et ipsa nauis moueretur gradu ut quatuor: concedendum esset quod illud moueretur gradu ut tria et moueretur gradu ut quatuor. qui adinuicem non communicant: et tamen non moueretur gradu ut septem: imo nullo gradu intensiori gradu ut quatuor. quare et.

Amplius ad principale arguitur sic. Ista consequentia non valet. a. non est quantum igitur. a. non est continuum. et hic arguitur per regulam. igitur et consequentia patet cum minori et maiore proba et assigno aliquod corpus pedale longum et vnum pyramidale cuius conus terminetur ad medium punctum: deinde assigno vnam lineam in alia medietate terminatam ad eundem punctum ad quem terminatur conus illius pyramidalis quod pyramidalis et linea vocentur. a. isto posito antecedens est verum et consequens falsum. igitur consequentia non valet. quod consequens sit falsum patet. nam partes. a. terminantur ad vnum terminum commune. s. punctum igitur. a. est continuum. **C**ontra et antecedens sit verum probatur. quia si. a. est quantum vel igitur est quantum continuum vel discretum proprie sumptam non discretum: quia partes terminantur ad vnum terminum commune: nec continuum. quia non linea nec superficies nec corpus: quod non linea patet. quia nullius linee superficies est pars: nec superficies per idem quia nullius superficiei linea est pars propter quod causam nec corpus poterit nominari. **C**ontra Secundo arguitur sic. Ista consequentia non valet. nisi habitus est dispositio igitur nullus habitus est habitus. et hic arguitur per regulam. igitur et consequentia patet et antecedens probatur. pro vtraque parte primo pro primo ex distinctionibus habitus et dispositionis in predicamento capitulo de qualitate vbi dicitur quod habitus est qualitas

de difficili mobilis: dispositio vero de facili mobilis modo certum est quod nulla qualitas de difficili mobilis est qualitas de facili mobilis igitur nullus habitus est dispositio. et sic antecedens est verum et consequens falsum. ut patet igitur ista consequentia non valet. quod est prima pars antecedentis. Et secunda probatur. quia si dispositio est superius ad illum terminum habitus et cetera sunt paria. igitur arguitur per regulam: prima pars probatur antecedentis. nam ut habetur in premissis habitus est aliquo modo dispositio et non contra. igitur et probatur ratione. nam habitus est quo potentia potest exire in actum igitur habitus est quo potentia disponitur vel disposita est ut possit exire in actum: quare habitus est dispositio sue potentie et. **C**ontra tertio arguitur sic. Ista consequentia non valet. sedere non est positio igitur sedere non est sedere. et hic arguitur per regulam. igitur et consequentia tenet cum minori et maior est auctoris sex principiorum dicentis sedere et laedere non sunt positiones sed denominationes dicuntur ab alijs. et probatur ratione cum omne sedere sit substantia: quod est res sedens: sed nulla positio est substantia sed accidens: vt suppono igitur nulla positio est sedere quare sequitur quod sedere non est positio. et sic antecedens est verum et consequens falsum: ut de se patet et.

Contra ad hec respondetur ad primum concedendo istam consequentiam. a. non est quantum igitur. a. non est quantum continuum: et negando quod a. non sit quantum. quia dico quod est quantum discretum: et cum dicitur partes illius terminantur ad vnum terminum commune igitur est quantum continuum. hic distinguendum est de termino terminante quia quidam terminat intrinsece quidam extrinsece. Ille terminat intrinsece qui est in terminato ut pars vel accidens eius ultra quam nihil illius contingit accipere sicut punctus respectu linee linee respectu superficiei et superficies respectu corporis. Ille terminus terminat extrinsece qui non est in terminato inter quem et terminatum nulla est distantia sicut locus respectu locati et superficies parietis respectu medij in domo. dico ergo ad argumentum hic factum: quod si intelligatur de termino extrinseco. per consequentiam non valet. si vero intelligatur de termino intrinseco sic negat antecedens. unde partes pyramidalis non terminantur intrinsece ad punctum pedalis sed ad punctum proprium qui est in ipso et idem est de linea ita quod ambo ad punctum pedalis medium extrinsece et non intrinsece terminantur. **C**ontra ex quibus patet quod tria indivisibilia puncta sunt immediata non in eodem continuo sed in tribus et hoc non est inconueniens. **C**ontra item sequitur quod pyramidale et linea non se habent sicut contigua nec continua non contigua quia est aliquid medium inter puncta intrinsece terminantia: nec continua ut dictum est: quia non est idem terminus intrinsecus vtriusque sed bene extrinsecus.

Sed hic occurrit vnus dubius vtrum linea plus distet a pyramidalis terminata ad punctum pedalis quam si terminaretur ad punctum pyramidalis. **C**ontra dicitur quod non plus distat. quod tunc non distaret ratione contiguationis: sed bene concedo quod iam distat per distantiam indivisibilem et punctalem. **C**ontra quod non plus distat est medium sequitur statim quod sit distantia: sed quod tale medium est indivisibile et distantia est indivisibilis nec hoc est inconueniens: sicut nec est inconueniens quod sint puncta instantia et huiusmodi indivisibilia in rerum natura. per ergo quod aliqua duo distant et infinite mouere distant quod in distantia infinite parua distant vel dicat quod non plus distat quod indivisibile additum diuisibili non facit maius igitur nec distantiam maiorem nec minorem. **C**ontra iuxta predicta est notandum quod sicut non sequitur. a. est quantum discretum igitur a. est ens vel aliquid proprie sumendo transcendens: sicut non sequitur. a. est quantum continuum igitur a. est ens vel aliquid eodem modo sumptum probatur a signo vna virga cuius vna medietas sit vna et alia arida: quo assignato per quod in ista virga sunt due forme substantiales totales quantum vna communicat esse et vivere reliqua vero precise est

fit ergo numerus ex illo. a. capiendū numerus pro rebus numeratis: tunc patet qd. a. non est ens nec aliquid: qz nec substantia nec accidens sed scde substantie: et in. a. est quantum continuum quia. a. est unum continuus qz partes. a. terminantur ad unum terminum 3 communem intrinsecam v3. ad superficiem ad qua terminantur partes mae pme et corporis de genere quantitatit. patet ergo quomodo ex illis duabus formis fit unum continuus non tamen fit unum transcendens similiter illa virga totalis est unum continuus non tamen est una substantia sed due. quare etc. **C** Ad secundum argumentum dico qd dispositio tripliciter sumit. **C** Primo modo vt genus ad habitum et sic no distinguitur ab habitu nisi sicut genus a sua specie et isto modo conceditur qd omnis habitus est dispositio et no eodra. et isto modo non sumit pbus dispositionem cum dicit ipsas esse de facili mobilem. **C** Secundo modo vt est eiusdem speciei cum habitu et sic differt ab eo sicut magis perfectum et minus perfectum vt albedo intensa et albedo remissa. et isto modo dispositio potest fieri habitus sicut puer potest fieri pater. et sic conceditur qd nullus habitus est dispositio nec isto modo iste terminus dispositio est superius ad habitum. et sic sumitur a pbo in pdicamento cum dicit qd secunda species qltatis est habitus et dispositio. **C** Tertio modo profit distinguitur specie ab habitu. et isto modo potest esse qualitas pme speciei cui conuenit sicut rationes proprie speciei vt de facili amittatur. quia habz causas tras mutabiles: sicut sanitas et egritudo: habitus vero est qualitas secundum suam rationem qd non de facili transmutatur. quia habet causas immobiles sicut scientia et virtutes que habitus dicuntur. et isto modo habitus non est dispositio nec potest esse. quare etc. **C** Est tamen notandum vt prius aliquando tangebatur qd habitus potest esse in pluribus pdicamentis. vnde quedam sunt in quibus nihil cadit medium inter habitus et rem habitam sicut inter subiectum et quantitatem vel qualitates. et sic habitus potest esse tam in pdicamento quantitatis qz qualitatis. quedam vero sunt in quibus est aliquid medium quod non est actio nec passio nec habens se per modum actionis vel passionis relationis: dicitur enim qd aliquis habet socium vel amicum. et isto modo habitus pertinet ad genus relationis. quedam vero sunt inter que est aliquid medium non qd sit actio nec passio sed se habens per modum actionis vel passionis p vt unum sit omnis vel regens et aliud ornatum vel tectus et isto modo constituitur speciale pdicamentum habitus de quo dicit philosophus quinto metaphysice qd inter habentem indumentum et ipsum indumentum cadit habitus medius. **C** Ad tertium respondetur qd positio quinqz modis sumitur primo pro altero membro obligationis diuise impositionem et depositionem. **C** Secundo dicitur positio singularis sententia alicuius famosi in scientia. et sic sumit philosophus in primo topicorum vbi dicit qd positio eraculit fuit contradictoria simul verificari. **C** Tertio modo dicitur positio fundamentum alicuius conclusionis in solutione positum et isto modo dicuntur responsales facere suas positionem. **C** Quarto idem qd ordinatio partium in toto: vt positio in pdicamento capitulo de quantitate. vbi dicitur qd quedam quantitates consistunt ex partibus habentibus positionem. dico ergo positio nullo illorum modorum facit pdicamentum distinctum: ideo si positio aliquo istorum modorum in argumento sumatur patet qd no arguitur per regulam et non mirum si consequentia non valet. **C** Quinto positio idem est qd ordinatio partium in loco. et sic est speciale pdicamentum et diffinitur ab auctore sex principiorum sic. positio est quidam partium situs et generationis ordinatio. vnde situs primo et principaliter nominat ordinationem partium in toto et hoc per relationem ad locum dicitur et generationis ordinatio. i. ordo causatus a generatione. id est ab agente actioe: sumitur enim large generatione. **C** Ex quo patet quomodo positio que est pdicamentum differt a positioe que est in pdicamento quantitatit que non dicit nisi ordinem partium in toto. dico ergo ad argu-

mentum qd si sumitur positio isto modo et pro accidente in re habente positionem. dico qd ista consequentia non valet. sedere non est positio igitur sedere non est sedere. sicut no sequitur pater non est relatio igitur pater no est pater. nec arguitur per regulam. qz sicut si pater non est inferius ad li relatio sed potius ad illum terminum relatum nec aliquid quod concretum ad abstractum. Ita si sedere non est inferius ad li positio quod est abstractum sed potius ad li ponit vel finari licet ergo stare et sedere no sunt positiones ista sessio et statio sunt positiones. quare etc.

C Incipit tractatus de veritate et falsitate propositionum.

Ad probandum sophisticata et alias quibus et nunciaciones diuersi diuersimode de vijs varijs antecedenter pcedunt terminum querentes eundem. **C** Prima igitur via veritatem propositionis concludit ex quibusdam conclusionibus quarum prima est ista: Ad veritatem propositionis affirmatiue requiritur subiectum et predicatum supponere pro eodem. probatur nam in propositione affirmatiue copula verbalis manet affirmata igitur significat subiectum et predicatum supponere pro eodem. **C** Secunda conclusio ad veritatem propositionis negatiue sufficit et requiritur qd subiectum et predicatum non supponant pro eodem. **C** Tertia conclusio. non ad veritatem cuiuslibet propositionis sufficit et requirit qd sic sit sicut per illam significatur pbatur. nam illa homo est animal significat non sicut est: igitur nec aliqua alia. consequentia tenet et antecedens pbatur. qz si significat sicut est igitur significat qualitercumqz est psequetiam arguit per hoc qd si sicut confundit confuse distribuit: ut: falsitas consequentis pz. quia non significat taliter qualiter est deum esse nec taliter qualiter est hominem currere. et sic de alijs. **C** Quarta conclusio. ad veritatem propositionis requiritur qd ipsa significat taliter qualiter est et non significet aliquo aliter qz est. probatur nam si aliqua propositionis significat taliter qualiter est et cum hoc significat aliter qz est ipsa est falsa: quia non ita est qualitercumqz per ipsam significatur quod requiritur ad hoc qd aliqua propositio sit vera. **C** Ex predictis hec via elicit quedam correlaria. **C** Primum: omnis propositio affirmatiua significat se esse veram probatur. quia omnis propositio affirmatiua ratione copule verbalis significat illud pro quo supponit subiectum esse illud pro quo supponit predicatum. **C** Secundum correlarium in omni propositione negatiua quando subiectum et predicatum non supponunt pro eodem propositio est vera et quando supponunt pro eodem propositio est falsa. **C** Tertium correlarium vniuersaliter quelibz affirmatiua de presenti cuius subiectum pro nullo supponit est falsa. patet qz ad veritatem affirmatiue requiritur qd subiectum et predicatum supponant pro eodem: hec sunt dicta huius prime opinionis.

Contra hanc via qd discordantia iudicis meo ducit ad terminum principaliter intentum: pono aliquas conclusiones. **C** Prima est ista aliqua est propositio affirmatiua cuius non subiectum et predicatum supponunt pro eodem: huius conclusionis veritas elicitur ex qualibet propositione non habente extrema: sicut patet de consequente huius conditionalis. Si soz. currit mouetur et de secunda parte huius copulatiue aial est homo et e converso. **C** Sed forte dicitur qd illud dictum debet intelligi de propositione habente extrema. **C** Ad hoc iste intellectus est falsus nam ista propositio est vera et affirmatiua populus est populus: et tamen subiectum et predicatum non supponunt pro eodem. et hec similiter soz. et plato sunt homines et tamen extrema non supponunt pro eodem eo qd non supponit pro aliquo sed bene pro alijs. **C** Ex his sequitur correlarie contra primam conclusionem huius vie qd aliqua est negatiua falsa. et tamen subiectum et predicatum non supponunt pro eodem. patet de contradictorijs propositionibus propositarum. Item non sequit in pro-

positio affirmatiua copula principalis manet affirmata igitur significat subiectum et predicatum supponere pro eodem. **C** Secunda conclusio licet aliqua propositio vera significet sicut est: non tamen significat qualiter dicitur est: ut p3. et tamen significat sicut est. probatur. Nam ita est sicut per ipsam significatur igitur ipsa significat sicut est. consequentia patet. quia non videtur magis distribuere si sicut quam si ita. antecedens vero concedit predicta opinio sepius et in pluribus locis: ut p3 suam logycam intucit: nec est verum quod semper si sicut distribuat sicut fuit ostensum in prima parte capitulo de gradu positivo. **T**ertia conclusio. aliqua est propositio vera et necessaria que tamen significat aliter quam est patz de illa homo est animal que significat hominem esse asinum sicut in principio prime partis est clare deductum. **I**tem hec est vera dens est vel homo est asinus: que etiam significat aliter quam est: eo quod significat hominem esse asinum: probatur. Nam ipsa significat deum esse igitur et hominem esse asinum p3 consequentia. quia non plus cooccurit illa dens est ad coaptationem illius disuncti quam illa homo est asinus. **C**onfirmatur. nam si illa homo est asinus esset necessaria dato quod cetera essent sicut nunc illa disunctiva significaret hominem esse asinum: sed idem esset ad hoc significatus primarius tunc quod est nunc. igitur et nunc idem significat. **E**t si diceretur quod nec significat deum esse nec hominem esse asinum: hoc non videtur possibile ex quo significat deum esse vel hominem esse asinum. **I**tem ista disunctiva reddit vera ratione partis vere quomodo igitur non significabit significatum partis vere. **I**tem intellectus non potest ferri super illam disunctivam nisi prius feratur in primam partem igitur non potest significare suum adequatum significatum nisi prius significet significatum prime partis etc. **Q**uarta conclusio non omnis propositio affirmatiua significat se esse veram. Nam ista est vera homo est animal. et non significat se esse veram. igitur etc. consequentia p3 cum maiori et minore proba. illa propositio non significat aliquid significatus nisi ex compositione suarum partium: sed nulla pars illius propositionis significat illam propositionem igitur illa tota propositio non significat se ipsam propositionem esse veram. **E**x quo sequitur contra eandem opinionem quod non omnis propositio affirmatiua significat quod subiectum et predicatum pro eodem aut pro eisdem supponit: nec omnis propositio negatiua significat quod non pro eodem vel pro eisdem supponit patet ex conclusione. **Q**uinta conclusio. aliqua est propositio negatiua vera et tamen subiectum et predicatum supponit pro eodem. p3 de ista anteprius non est antechristus. ipsa enim est vera ut p3. et tamen subiectum et predicatum supponit pro eodem quia pro antechristo. **I**tem concedit quod aliqua est negatiua falsa et tamen subiectum et predicatum non supponunt pro eodem p3 de secunda parte huius copulatiue omnis homo non est animal et contra et de ista populus non est populus ut prius dicebatur. **S**exta conclusio. admissio quod ille terminus chymera pro nullo nec pro aliquo possit supponere aliqua est propositio de presenti vera cuius subiectus pro nullo nec pro aliquibus supponit patz de talibus chymera intelligit chymera est opinabilis. **U**ltima conclusio. contra eandem positionem est ista propositio alicuius termini ex natura rei non tollit pro eodem suppositionem eiusdem: volo dicere quod licet significatus illius termini chymera non sit in re natura nec possit esse adhuc iste terminus chymera in ista propositio chymera est chymera vel in ista chymera intelligit pro aliquo supponit: quia pro chymera. probatur. nam si significatum illius termini esset a parte rei in tali propositio iste terminus chymera pro aliquo supponeret: sed tunc iste terminus chymera non aliter se haberet quam nunc. igitur et nunc pro eodem supponit. **S**ecundo iste terminus chymera in predicta propositio supponit determinate secundum duas regulas huius vite: igitur pro aliquo aut pro aliquibus determinate supponit. consequentia patet. quia non videtur imaginabile oppositum contradictorium consequentis cuius antecedente. **T**ertio in ista propositio anteprius est antechristus subiectum sup-

ponit pro aliquo et pro aliquo supponit igitur similiter in illa chymera est chymera. consequentia p3. quia sicut significatum unius non est ex parte rei nec ita alterius. antecedens probatur. et sumo hanc copulatiua: anteprius est antechristus et ille non erit: et quero utrum si antechristus supponat pro antechristo vel non: si sic habet intentus. **S**i non: scilicet quod secunda pars illius copulatiue est vera. p3 consequentia. quia quilibet negatiua cuius subiectum pro nullo supponit est vera secundum istam viam. et sic est in proposito: quia si antecedens pro nullo: nec relatum ut dicit eadem opinio. igitur etc. **Q**uarto arguitur sic. in ista chymera est futura: subiectus pro aliquo supponit igitur propositio illa falsa. consequentia t3 et antecedens probatur. nam in tali propositio subiectum ampliat pro eo quod erit igitur supponit pro eo quod erit. consequentia tenet. ab inferiori ad sumum superius cum omnibus requisitis. et antecedens p3 per auctores huius vite ponentes realiter quod copula existente de presenti predicato vero existente de futuro subiectum ampliat pro eo quod erit. **C**uius arguitur sic. in ista propositio chymera erit alba. subiectum pro aliquo supponit. igitur propositio falsa. consequentia p3 et antecedens probatur. Nam illius propositio predicatus appellat suam formam igitur subiectum pro aliquo supponit. antecedens p3 per ipsos realiter procedentes quod in omni propositio de futuro predicatum sequens verbum appellat suam formam: et consequentia p3 per eosdem eandem regulam declarantes. inquitur ipsi in eadem forma erit aliquando verificabile in propositio de presenti de pronome demonstrante illud pro quo supponit subiectum illius propositio de futuro. quare et sicut ergo hec propositio habet concedere quod si chymera aliquid significat ita et pro aliquo supponit: non enim magis est ampliatum illud verbum significat quam illud verbum supponit sicut ostensum fuit in prima parte circa p3m ubi hec materia diffusius declaratur oblectiones per me factas clare soluendo. quare etc.

Secunda via ponit unam conclusionem que est ista in forma. Si hec propositio vel ista quecumque demonstrata significat precise sicut est hec propositio est vera: quia probatur sic. Si hec propositio significat precise sicut est hec propositio significat sicut est et hec propositio non significat sicut non est. p3 consequentia ab exponendo ad exponens ipsius: et ultra si hec propositio significat sicut est et hec propositio non significat sicut non est hec propositio est et hec propositio non est falsa: et sequitur. ultra igitur hec propositio est vera igitur a primo ad ultimum si hec propositio significat precise sicut est igitur hec propositio est vera. quare etc. **C**ontra istam viam pono duas conclusiones. prima nam si a propositio significat precise sicut est a. propositio est vera hec conclusio demonstrata est in prima parte capitulo de exclusiuis ubi assignatur modus exponendi propositioem exclusiua tertij ordinis. **S**ed quia forte illa expositio non esset grata huic vie iam secundum propriam expositionem meam: consequentiam probabo alteram consequenter destruas: et pono quod a. si illa propositio homo est asinus que solit for. obicitur et non apprehendat per ipsam nisi hominem esse animal vel aliud verum sic quod nullum falsum. **I**sto posito p3 quod a. est propositio et tamen significat precise sicut est. quia significat sicut est ut p3 et non significat sicut non est quod proba. **S**or. non apprehendit per ipsam sicut non est et ipsa nulli alteri significat igitur non significat sicut non est. consequentia p3. quia significat re est representare virtuti cognitiue. antecedens vero ponit casus. **S**ecundo arguitur: hec propositio homo est asinus significat precise sicut est et tamen est falsa: ut p3. igitur etc. consequentia p3 cum minore et maiorem proba. ex eo quod quilibet propositio cuiuslibet sue partis significatum significat. **N**on enim est imaginabile quod significaret significatum terminis et non significata partium. **N**ullus enim sane mentis diceret quod ista homo est animal significat hominem esse animal et non significaret hominem: et animal: est enim primo signum sui secundario vero cuiuslibet sue partis significati. **E**x predictis rationibus patet quod neutra illarum consequentiarum

v3 qua arguit predicta via suam conclusionem. stat enim qd
 si precise non tenetur exclusiue. & sic non arguitur ab ex-
 posita ad exponentes ipsius. dato etiam qd tenetur ex-
 clusiue scdā consequentia non valz. quia stat propositionē
 illam non significare adequatum suum significatū sed ali-
 quod secundarium sui qd ratio p̄ma ostendit. **S**ecū-
 da conclusio est ista. Nam si. a. p̄positio est vera significat
 precise sicut est. p3 quia stat qd. a. fit p̄positio sacre scriptu-
 re conuertibilis cum vna reuelata a spiritu sancto & clausa
 in libro nulli significans. aut suum significatum alicui repre-
 sentans. igitur &c. **N**ec est dicendum sicut alias auditi
 qd si. a. p̄positio est vera significat ipsa suum significatum
 intellectui diuino quia nulla res creata representat se aut
 suum significatum intellectui diuino sed sola essentia diuina
 que est species intelligibilis representatiua sui & cuiuslibet
 alterius citra se significat intellectui diuino p̄positionē illaz
 & suum significatum. **S**ecundo arguit sic. aliqua est ne-
 gatiua de presenti vera & aliqua de p̄terito & futuro vera
 quarum nulla p̄mo sicut est significat. igitur &c. antecedēs
 pbatur & p̄mo de negatiua. quia si aliqua esset maxime
 videt esse ista nulla chymera est q̄ est vera vt p3. qd antez
 non significat sicut est p̄mo. probatur quia si nulla chyme-
 ra est significat p̄mo sicut est & ipsa p̄mo significat qd nulla
 chymera est. igitur ita est qd nulla chymera est. consequens
 est falsum. igitur & antecedens falsitas consequentis proba-
 tur. Nam qd nulla chymera est nō est aliquid nec aliqua-
 liter nec aliqua. qd probatur sic. quia si nullam chymeraz
 esse esset aliquid aliqua vel aliquo modo & nullam chymerā
 esse non est p̄ma simpliciter igitur nullam chymeram esse
 habz cām: sed nulla est causa: p̄pter quā est qd nulla chy-
 mera est. igitur non est ita qd nulla chymera est. consequētia
 p3 cum maiori & minore in p̄bo. Nam nullam chymerā
 esse non est causa quare est qd nulla chymera est nec est ali-
 qua causa positiua. igitur nulla est causa quare est nullaz
 chymeram esse. antecedens probatur pro vtraq; parte &
 p̄mo p̄o p̄ma: qd non sequitur nulla chymera est. igitur ita
 est qd nulla chymera est: p̄mo quia ex negatiua non pre-
 gnante non sequitur affirmatiua sine termino modalī. secū-
 do quia oppositum consequentis est imaginabile cu3 ante-
 cedente pbatur. nam si nihil nec aliquo modo esset nulla
 chymera esset & si nihil nec aliquo modo esset non esset nullā
 chymeram esse quod est oppositū consequentis. igitur &c.
Secunda pars illius antecedentis pbatur. v3 qd nulla
 est causa positiua quare est qd nulla chymera est. quia non
 est aliquo modo in re quin taliter non existat sicut omnino
 nulla chymera esset: qualiter nunc nulla chymera esset igitur
 nihil est causa positiua quare est qd nulla chymera est.
Confirmatur nam nō est ratio quare aliquid est causa
 qd nulla chymera est: quin quilibet & qualitercunq; sit cā
 quare est qd nulla chymera est: consequens est falsum: quia
 nec homo nec hominem esse est cā quare est qd nulla chy-
 mera est: cum causa & causatum adinuicem p̄portionē
 modo hominem esse & nullam chymerā esse nō possunt
 adinuicē p̄portionari. **T**ertio p̄ncipaliter. si aliquid vel
 aliquo modo est nullam chymeram esse & nō est maior ratio
 de vno qd de alio igitur quodlibet vel qualitercunq; est nul-
 lam chymeram esse sed contingens est aliquid vel aliqua-
 liter esse: igitur contingens est nullam chymeram esse qd ta-
 men non conceditur quia necessarius est nullam chyme-
 ram esse. **Q**uarto si est nullam chymeram esse. vel est
 esse inherente vel esse per se: nō p̄mo modo quia vno exi-
 stente omnino: nulla chymera esset nec nulla chymera est
 igitur in nullo est subiectiue. qd si in aliquo est subiectiue igitur
 & in quolibet est subiectiue qd nulla chymera est. conse-
 quens est falsum. quia tunc vnum accidens migraret de
 subiecto in subiectum: qd est contra philosophos de gene-
 ratione & permanentis esset subiectiue in permanentiori:
 quia necessarium in contingenti quod est similiter impos-
 sibile. Si autem nullam chymeram esse est esse per se ita
 qd nō in aliquo sed quocunq; alio existente adhuc nulla chy-
 mera esset. igitur nullam chymeram esse est p̄mo simpliciter

ter cum non presupponit alterius esse. **Q**uarto si nulla
 chymeram esse est sequitur qd tu differs a nullam chyme-
 ram esse: consequens falsum: quia differentia nō cadit nisi
 inter extrema positiua: modo nullaz chymeram esse non
 est ens positium cum nō sit substantia nec accidens vt pro-
 batum est: sed consequentia pbatur. quia tu es & nullam
 chymeram esse est & tu non es nullam chymeraz esse igitur
 tu differs a nullam chymeram esse. consequentia patz
 ab exponentibus ad expositum: sed tertia pars pbatur. qd
 si tu es nullam chymeram esse igitur nullam chymeram
 esse est tu: per conuersionem simplicem. igitur nullam chy-
 meram esse est substantia qd est contra omnes suppositā
 materias sustinentes. **C**onfirmillibus formis hucusq; sa-
 ctis pbandum est qd non est sicut p̄positio de p̄terito
 vel de futuro vera significat p̄mo: cuius p̄positionis sub-
 iecto non correspondet significatum qd sit aliquid vel aliq-
 liter a parte rei cuiusmodi sunt iste. Adā fuit: antechristus
 erit. sicut enim non stat deum esse sine deo: nec te esse sine
 te: ita non stat adam fuisse sine adam: sed adam non est igitur
 adam fuisse non est. **S**ecundo subductis omnibus
 absolute adeo & hac p̄positione adam fuit cum suis partī-
 bus sic significando adhuc hec p̄positio esset vera significā-
 do p̄mo adam fuisse: sed tunc adam fuisse non esset igitur
 per idem nec nunc. ex quo adam non est. **T**ertio deus
 esse est deus & for. esse est for. igitur si adam fuisse est. adā
 fuisse est adam p̄teritus. consequens est falsum. quia ni-
 hil nec aliquo modo est adam p̄teritus. **E**t ita potest ar-
 gui de illa antechristus erit & de illa negatiua vel de qual-
 bet negatiua vera reducendo omnia p̄o: argumenta qui-
 bus probatur non esse qd nulla chymera est. **C**ip̄o solo
 tione quasi omnium istorum argumentorum dicunt com-
 muniter doctores ordinis mei qd nullam chymeram esse
 non est aliquid nec aliqua sed aliquo modo: nec p̄mo sim-
 pliciter nec aliquid fluens ab ipso: non causa nec causatum
 non dependens nec independens: nec ens per se nec ens
 in alio. & sic multa que non solum veritati & dictis docto-
 rum approbatorū repugnant verum & imaginationi sicut
 inferius ostēdet vbi de significato p̄pōnis agez.

Tertia via econuerso ponit illaz conclusionem.
 Si p̄esse sicut est significat hec p̄positio vel
 illa quacunq; demonstrata illa p̄positio est
 vera probatur. Nam si p̄esse sicut est signifi-
 cat. a. p̄positio: sicut est significat. a. p̄positio
 & nō alter qd est significat. a. p̄positio igitur
 a. p̄positio est vera. consequētia p̄ma patet ab expo-
 sito ad suas exponentes: secunda consequentia probat. qd
 ex opposito consequentis sequitur oppositum anteceden-
 tis. sequit enim. a. p̄positio est falsa. igitur alter qd est. ista
 significat. quare &c. **C**ontra istam conclusionem arguit
 vnus magister multipliciter & p̄mo sic. precise sicut est si-
 gnificat. a. p̄positio falsa igitur non si precise sicut est signifi-
 cat hec p̄positio hec p̄pō est vera: patz consequentia &
 antecedens probatur. & sit. a. ista p̄positio deus est asi-
 nus: tunc sic: precise sicut est significans est. a. p̄positio fal-
 sa. igitur precise sicut est significat. a. p̄positio. pbatur cō-
 sequentia precise sicut est significans est. a. p̄positio falsa. igitur
 sicut est significans est. a. p̄positio falsa. & non sicut non
 est significans est p̄positio falsa: patet consequētia ab expo-
 sito ad eius exponentes. & sequit vltra igitur sicut est si-
 gnificat. a. p̄positio falsa & non sicut nō est significat. a. p̄-
 positio falsa: qd sic pbatur. qd ex opposito consequentis se-
 quitur oppositum antecedentis. Nam sequitur sicut non
 est significat. a. p̄positio falsa. igitur sicut nō est significans
 est. a. p̄positio falsa. de alia parte patet. patz igit p̄ma. ante-
 cedens pbat sic. a. p̄positio falsa est p̄esse sicut est signifi-
 cans igitur precise sicut est significans est. a. p̄pō falsa. cōse-
 quentia p3 per conuersionē simplicem. **C**onfirmatur idēz
 sic. in quacunq; indefinita affirmatiua denotatur p̄dicatūz
 particulariter dicit de subiecto sic qd subiectū & p̄dicatūz
 eadem suppositio & equalis seu conuertibilis precise. igitur
 si ponitur vnus terminus pro subiecto sine alio non

est differentia quo ad veritatem vel falsitatem enunciatam patet a simili homo est animal animal est homo cum igitur in ista propositione. a. propositio falsa est precise sicut est significans sic homini sic quis quod non erit deus dicere. a. propositio est precise sicut est significans et precise sicut est significans est propositio falsa. **C**onfirmatur iterum idem antecedens sic. aliquid precise sicut est significans est. a. propositio falsa consequentia patet per particulari ad indefinitam. unde propositio singularis sola demptione signi fit indefinita et ita est in propositio. **S**ecundo principaliter contra conclusionem arguitur sic. et pono quod omnis propositio falsa significet sicut est tunc sic omnis propositio falsa significat sicut est igitur precise sicut est significat. propositio falsa: consequentia patet ab universali ad exclusivam de terminis transpositis igitur non si precise sicut est significat aliqua propositio illa propositio est vera. **T**ertio principaliter: precise sicut est significat hec propositio antechristus est et ipsa est falsa igitur non si precise sicut est significat hec propositio est vera: tenet consequentia et antecedens probat. precise quod antechristus est significat hec propositio et sic est igitur precise sicut est hec propositio significat: minor sic arguitur tali modo est igitur sic. consequentia patet quia si sic significat si multitudinem sicut hoc nomen talis: et antecedens probat aliquo tali modo est igitur tali modo est igitur. patet consequentia a particulari ad indefinitam: antecedens probat. quia tu es homo est et quia tu es homo est aliquis talis modus qualis est quod antechristus est: igitur aliquo tali modo est confirmatur uterque illorum modorum est possibilis igitur talis est unus illorum qualis est alter. quare etc. **S**ed quia hoc argumentum possent contra omnem viam reduci et contra suam plurima dicta mea ideo ad ipsa respondendo taliter dissolvunt. cum enim arguitur precise sicut est significans est propositio falsa igitur precise sicut est significat propositio falsa: queritur an si significans in antecedente sit pars subiecti vel predicati. si primum negat consequentia et ad probationem: concedo primum consequentiam et nego secundam. v. non sicut non est significans est a. propositio igitur non sicut non est significat. a. propositio falsa: nec ex opposito sequitur oppositum: quia non sequitur sicut non est significat. a. propositio falsa igitur sicut non est significans est. a. propositio falsa: antecedens enim est verum ut patet per consequens falsum quod sua convertens simpliciter est falsa. v. a. propositio falsa est sicut non est significans eo quod nego transit super si significans quare per propositionem asseritur quod a. propositio falsa est sicut nullus significans est quod manifeste est falsum. **S**i autem conceditur quod si significans in antecedente sit pars predicati conceditur consequentia et negat antecedens. et tunc ad probationem negat consequentia: quia non est conversio simplex. primo quia illa precise sicut est significans est. a. propositio falsa non est alicuius quantitatis. secundo quia in antecedente si precise sicut est significans est predicati in consequente vero est pars subiecti: ideo debuit sic argui. a. propositio falsa est precise sicut est significans igitur aliquid sicut est precise significans est propositio falsa quod concedit sicut et antecedens. **A**d primam confirmationem dico tres propositiones. Prima est quod non in quacumque affirmativa indefinita predicatus sic dicitur de subiecto quod sit equalis suppositio sicut patet in ista homo est iste homo. **S**ecunda propositio quod in ista propositione precise sicut est significans est. a. propositio falsa si precise sicut est non est subiectam. patet quia si precise non est pars subiecti ex demonstratione facta in prima parte. **T**ertia propositio in ista propositione. a. propositio falsa est precise sicut est significans: si precise sicut est significans est predicatum. patet ex communi scolarum. **E**x quibus patet quod in predicta consequentia non ponit subiectum pro predicato nec econtra quare non mirum si aliqua deus dicitur ex eisdem quo ad veritatem vel falsitatem explicandam. **A**d aliam confirmationem nego similiter consequentiam nec arguitur a particulari ad indefinitam. quia consequentiam non est alicuius quantitatis ut dictum est. **S**i enim ista ratio valeret probare quod tunc deus est. quia aliquid tantum deus est igitur tantum deus est. et ad probationem cum dicitur per

positio singularis sola demptione signi fit indefinita. **C**ertum est quod si locutio est impossibilis de veritate sermonis. **S**tamen intelligitur quod dempto signo remanet propositio indefinita dico quod hoc non est universaler verum ubi dempto signo aliud signum remanet sicut hic. **I**ste omnis homo currit certum est quod si demonstrat signum remanet veritas falsae propositio et non indefinita et ita in propositio: sicut ergo huius. **I**ste omnis homo currit indefinita est ita ens cum in his homo currit: v. illa hic omnis homo currit ita et istius: aliquid quid precise sicut est significans est propositio falsa: indefinita est: sicut illa ens precise sicut est significans est propositio falsa. quare etc. **A**d secundam responsionem principalem admissio casu nego consequentiam. nec arguitur per regulam ut patet intuitu sed ex illa universali debet concludi quod precise significans: sicut est est propositio falsa: que est propositio vera sicut antecedens. **A**d tertiam responsionem nego quod precise sicut est significat hec propositio antechristus est: et nego quod sic est demonstrando antechristum esse: et illas firmiliter aliquo tali modo est: et admissio quod te esse hominem est aliquis talis modus qualis est quod antechristus est: quod antechristus est non est modus: quia non est: et cum dicitur uterque illorum modorum est possibilis concedo. igitur talis est unus qualis est reliquus nego consequentiam: sicut non sequitur uterque illorum est possibilis demonstrato te et antechristo igitur talis tu es qualis est antechristus. **C**ontra igitur illam suppositam viam arguo. ponendo duas conclusiones sicut in precedente. Prima est. non si precise sicut est significat. a. propositio est vera. hec conclusio potest persuaderi ex rationibus factis contra secundam opinionem superius recitatam verum tamen arguo sic. si oppositum huius conclusionis sit verum a pari hec conditionalis est bona. Si precise sicut est significans. a. et b. propositiones. a. et b. propositiones sunt vere. patet consequentia quia si. v. in singulari oportet quod etiam valeat in plurali: sed consequens est falsum: quod probo sic. ponendo quod a. sit ista propositio tu es sor. et b. illa tu es plato. quatuor in quolibet sit falsa. quo posito patet quod a. et b. sunt propositiones falsae et tamen precise sicut est significans. quia sicut est significans eo quod te esse significans et non aliter quod sicut est significans: probatur. **N**am nullum falsum significat igitur non aliter quod si est significans. consequentia patet. quia contradictorius consequentis repugnat antecedenti antecedens vero probatur. **N**am nec te esse sor. a. et b. significans: nec te esse platonem. a. et b. significans ut patet et non videtur aliud falsum assignandum quod a. et b. significans. igitur etc. **A**d rationem ergo opinionis patet quod non procedit. conceditur enim illa stare si mul. a. propositio est falsa et tamen non aliter quod sicut est. a. propositio significat sicut ostensus est in priori capitulo. **S**ecunda conclusio est ista. **N**am si a. propositio est vera precise sicut est significat. a. propositio. hec conclusio deducitur si cum deducebat secunda conclusio in altero capitulo: tamen arguitur sic. hec propositio est vera homo est animal et tamen non precise sicut est illa significat. igitur etc. consequentia patet cum maiori et minori: em probo. **N**am aliter quod est illa significat seu sicut non est illa significat igitur non precise sicut est illa significat. antecedens patet quia hominem esse finem illa significat ut sepissime dictum est. igitur etc. aliter quod est illa significat. **E**t sic patet quod illa opinio non sufficienter probat intentum.

Quarta via ponit talem conclusionem. Si ita est totaliter sicut hec propositio vel illa significat hec propositio vel illa est vera: probatur. **N**am si ita est totaliter sicut hec propositio si significat totale significatum illius est verum et si sic propositio illa est vera. **C**ontra istam viam. pono duas conclusiones. **P**rima est ista. **N**am si ita est totaliter sicut. a. propositio significat. significat. a. propositio est vera. probatur. **E**t capio illam propositionem tu es finis tunc patet quod ipsa est falsa. et quod ita est totaliter sicut ipsa significat probatur: esse est totaliter: sic. a. propositio significat. et te esse ista: igitur ita est.

totaliter sicut. a. propositio significat: vel sic verū est totaliter sicut. a. propositio significat ergo ita est totaliter sicut. a. propositio significat consequentia patet: quia verum et ita convertitur. aliter probatur ut prius te esse est totaliter sicut. a. propositio significat et te esse est verum igitur verum est totaliter sicut. a. propositio significat. consequentia patet et antecedens pro prima parte probatur. te esse est aequaliter totaliter sicut. a. significat igitur te esse est totaliter sicut. a. significat. consequentia patet ex eo quod ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. unde bene sequitur in alijs tu es aequalis totus homo igitur tu es totus homo. **Secundo** arguitur idem sic. te esse est totaliter qualiter. a. significat igitur te esse est totaliter sicut. a. significat. consequentia patet ex eo quod si sic tenetur relative sicut si quilibet: antecedens probatur te esse est totaliter et taliter. a. significat igitur te esse est totaliter qualiter. a. significat. patet consequentia eo quod si qualiter convertuntur cum si et taliter quando non precedit impedimentum sicut contingit in proposito: sicut si qualis in si et talis. Sequitur enim tu es aequalis qualis est plato igitur tu es aequalis et talis est plato: antecedens vero pro qualibet parte patet intuitu.

Tertio te esse est totale significatum. a. propositio significat igitur te esse est totaliter sicut. a. propositio significat. consequentia est nota et similiter antecedens. quia te esse est aliquid totale significatum. a. propositio significat. **Quarto** te esse est aequaliter sicut. a. propositio significat igitur te esse est totaliter sicut. a. propositio significat. patet consequentia quia qualitercumque est totaliter et aequaliter et e contra: sicut qualitercumque est aequaliter est totum et totale et e contra. **Ubi** ergo ista argumenta concludunt quod ita est totaliter sicut a. propositio significat. non tamen concludunt quod totaliter ita est sicut. a. propositio significat. quia ex ipsa sequitur quod qualitercumque ita est sicut. a. propositio significat: sicut non sequitur currens est totus sol. igitur totus sol. est currens et non sequitur aequaliter totaliter ita est sicut. a. propositio significat igitur totaliter ita est sicut. a. propositio significat: sicut non sequitur aliquis totus sol. currit igitur totus sol. currit. **Item** ad conclusionem arguitur sic. chymera esse est totaliter sicut hec propositio chymera est significat: que sit. b. igitur ita est totaliter sicut h. propositio significat demonstrando per h. ita chymeram esse. consequentia patet et antecedens probatur. chymeram esse est totale significatum. b. propositio significat et illud totum significatum. b. propositio significat est totaliter sicut. b. propositio significat et c. consequentia tenet et prima pars antecedentis probatur. **Item** chymeram esse est significatum ab ista propositio et non aliud quam chymeram esse est significatum ab illa propositio ne semper demonstrando. b. iuxta loquentes predictos igitur chymeram esse est totale significatum ab illa propositio: quia sequitur quod chymeram esse est totale significatum. b. propositio significat. secunda pars antecedentis probatur. **Item** aequaliter totaliter sicut h. propositio significat est illud totale significatum. b. propositio significat: igitur illud totale significatum b. propositio significat est totaliter sicut. b. significat. consequentia patet per conversionem simplicem: antecedens vero probatur demonstrative modis prioribus. **Ista** enim convertuntur h. propositio significat totale significatum. b. propositio significat et h. propositio significat totaliter sicut. b. propositio significat. igitur et c. **Ad** rationem ergo opinionis negotii illam consequentiam: ita est totaliter sicut hec propositio significat igitur totale significatum illius est verum. stat enim oppositum consequentis cum antecedente: sicut ostendit ratio h. propositio. **Secunda** conclusio. non si aliqua propositio est vera ita est totaliter sicut. a. propositio significat: patet ista conclusio ex superioribus dictis contra alias opiniones: stat enim propositionem esse veram et non significare. et si significat non significare suum significatum adequatum. **Item** dato quod illa propositio homo est animal cras significat: solem esse primo et non hominem esse animal. patet quod cras ipsa erit vera: et tamen falsum erit quod ita est totaliter sicut ipsa significat semper demonstrando per h.

sicut hominem esse animal et c.

Ubi via volens ostendere antecedens concludens aliquam propositionem esse veram ponit tres conclusiones. **Prima** est ista ex eo quod propositio aliqua precise quod est significat esse vel quod non est significat non esse est propositio affirmativa vel negativa de presenti vera. **Secunda** conclusio ex eo quod propositio aliqua quod erit significat fore vel quod non erit significat non fore est propositio affirmativa vel negativa de futuro vera. **Tertia** conclusio ex eo quod propositio aliqua significat rem fuisse que fuit vel non fuisse que non fuit. est propositio affirmativa vel negativa de preterito vera. et sumit hic h. propositio re generalius quam aliquid pro omni tali de quo potest esse ratio cum hoc nomine res dicatur de reor reris. **Prima** conclusio exemplariter sic declarat: sit. a. ista tu curris et. b. ista tu non curris: tunc ex eo quod a. precise quod tu curris significat et tu curris hec est vera tu curris. et ex eo quod b. precise significat quod tu non curris et tu non curris hec est vera tu non curris. Et ita alie conclusiones a simili suis modis declarantur exemplariter. **Ex** hijs infertur hec opinio duas regulas universales: prima est quod omnis propositio finite vel determinate precise falsam significans est falsa et intelligit hic verum vel falsum pro significato vero vel falso. **Contra** istam viam procedunt multa argumenta contra alias vias deducta ut potest patere subtiliter intuitu. verum tamen in specie alii pono aliquas conclusiones. **Prima** est ista aliqua est propositio affirmativa de presenti falsa et tamen ipsa precise quod est significat esse: patet de illa propositio hoc quod est est demonstrato antechristo: et ita probat quod aliqua propositio de preterito falsa precise quod fuit significat fuisse: sicut patet de illa hoc quod fuit demonstrato antechristo: de futuro similiter conceditur quod aliqua est propositio de futuro falsa precise quod erit significat fore: sicut patet de illa hoc quod erit erit demonstrato antechristo cessare vel adam sumendo semper si precise modo quo hec propositio sumit: **Secunda** conclusio est ista. a. propositio precise hominem significat currere et homo currit et tamen. a. propositio est falsa: probat et sit. a. illa propositio. **Iste** homo currit demonstrato antechristo supponendo quod homo currat. quo posito. a. propositio est falsa et homo currit. sed quod a. precise hominem currere significet probatur. **Ista** enim. a. precise illum hominem currere significet secundum illam viam igitur. a. precise hominem currere significat. consequentia tenet ab inferiori ad suum superius itans confuse tantum per rationem exclusionis quocumque alio impedimento deducto. sequitur enim universiter tunc iste homo currit igitur tantum homo currit: sequitur etiam tu precise sol. videtur igitur tu precise hominem vides. **Tertia** conclusio aliqua est propositio falsa que tamen finite vel determinate est precise verum significans. per de ista. homo est asinus que est falsa. et quia ipsa est verum significans ideo ipsa precise verum significans cum quolibet affirmativa non denominata ab obliquo implicite vel explicite convertitur cum seipsa dictione exclusiva addita predicato. Et ita potest concludi quod aliqua est propositio vera que est precise falsum significans. ista enim est vera et tamen est precise falsum significans quia est falsum significans cum significet hominem esse asinum capram et leonem et huiusmodi.

Ubi via inter multas conclusiones quas determinat ponit illam quolibet propositio ad placitum significans iam precise vera est vel falsa. quod sibi correspondet mentalis vera aut falsa. probatur quia talis propositio ad placitum significans ideo precise est propositio quia sibi correspondet propositio mentalis proprie dicta. igitur et c. antecedens est clarum et ab omnibus concessum et consequentia patet. quia ab eodem denominatur talis propositio vera vel falsa a quo ipsa denominatur propositio.

¶ Nec positio incomplete procedit quia non ponit antecedens vniuersalr cōcludens ppositiōnē mētālē esse verā. posset enī dicere q. a. est ppositio vera. q. b. cum qua conuertitur est ppositio vera. Sed certum est q. hoc nō est antecedens concludens q. iterum quero qd est antecedens concludens. b. esse verum. Et si dicit q. a. esse verū est circūlatio in sufficiens et in vtilis. Si autem dicatur. c. esse verum deducam processum in infinitum ad pbandū vnam ppositiōnem esse verā qd nullus sani capitis cōcederet: tamen pro maiori improbatione istius cōclusiōis et vnius dicti improbatione pono aliquas concludiones.

¶ Prima est ista nulla ppositio vocalis vel scripta essentialiter et intrinsece denominat talis sed solū extrinsece ex sui significati apparentia aliquali. Ista conclusio patz per istam viam ponentem ppositiōnem et ad placituz significātem esse ppositiōnem per solam habitudinē ad ppositiōnez mentalem et c. pbatur tamē conclusio rōne nō implicat cōtradictionem hoc esse et nō esse ppositiōnem demonstrando ppositiōnem vocales vel scriptas igit nulla talis est intrinsece et essentialiter ppositio: consequentia p3 a simili. qz bene sequit hoc esse et nō esse album vel nigrum patrem aut filium: nō implicat dictionē: igit hoc non est intrinsece et essentialr tale. antecedens vero patz. qz sicut stat aliqz res materiales esse et nō esse signa vel veroz sed falzoruz cōplexe significabiliz ita et hoc demonstrando ppositiōnem quācūqz. ¶ Confirmat aliqua fuit pma ppositio in posita ad significandum igit illa potuit esse absqz aliqua in positiōne sui aut cuiuscūqz et consimilis: et per consequē illa nūqz fuit intrinsece et essentialiter ppositio quare seqz tur a pari q. nec aliqua alia. ¶ Secunda conclusio nulla ppositio anime que dicit mentalis essentialr et intrinsece denominat talis. Ista conclusio pbatur sicut pcedens: quia hoc esse demonstrando talem mentālē et non esse ppositiōnem nō implicat contradictionem. ¶ Item si deus talē ppositiōnem mentales poneret in vno lapide ipsa nō esset ppositio: igitur dum fuit in mente nō fuit intrinsece et essentialiter ppositio. consequētia p3 et antecedens pbatur qz si esset ppositio vel igitur esset vocalis mentalis vel scripta vel sculpta sed nullo istoruz modoruz vt p3. igitur et c.

¶ Item si illa tunc esset ppositio et nō denominaret talis ab aliqua mentali igitur per idem nec ppositio aliqua vocalis vel scripta aut ad placituz instituta debet vocari talis ex habitudine ad ppositiōnem mentales qd est fundamētaliter contra hanc viam. ¶ Tertia conclusio nulla ppositio vocalis vel scripta ad placitū instituta ex habitudine ad mentalem ppositiōnem denominat talis. p3 nam tam ad placitum instituta qz naturalr significans extrinsece denominatur ppositio igit neutra illarum denominat talis per habitudinem ad aliquā qd est contra istā viam. ¶ Quarta conclusio nulla ppositio extrinsece denominat talis ex habitudine ad potentiam vitalem actualiter pertinentes: p3 qz et si nullus intellectus intelligeret adhuc essent multe ppositiōnes in libo. clauso sūm q. alias clarissime est ostēsum. ¶ Quinta conclusio nulla ppositio extrinsece denominatur talis ex habitudine ad suuz significatum pmariz vel adequatum p3 qz tale stat significatum esse et istam nō esse ppositiōnem. ¶ Sexta conclusio quelibet ppositio extrinsece denominat talis ex habitudine ad potentia vere vel false quiescenter perceptuaz p3 p̄dicta cōclusio discurrēdo disunctiue et negatiue per omnes concludiones pcedētes. Et sic p3 h̄ opinionis insufficientia.

¶ Prima via ponit quatuor cōclusiōes. ¶ Prima est ista si deus est et h̄ ppositio quacūqz demonstrata est ppositio vna significans p̄imo q. deus est. h̄ ppositio est vera. et dicitur vna inquit ppter ppositiōnes multiplices qz dato q. esset vna virtus sūmte potētie actiue pducens ppositiōnem simplicē per quā intelligeret p̄mo tam deus esse qz chy^{am} esse h̄ ppositio esset falsa vt p3 et de tali. non sequit deus est et h̄ ppositio significat p̄imo deum esse igit h̄ ppositio est vera. ¶ Secunda conclu-

si est ista si for. fuit et h̄ ppositio est vna significans p̄mo q. for. fuit h̄ ppositio est vera. ¶ Tertia cōclusio si for. erit et h̄ ppositio est vna significans p̄mo q. for. erit h̄ ppositio est vera. ¶ Quarta cōclusio si nulla chy^{am} est et h̄ ppositio est vna significans p̄mo q. nulla chy^{am} est igitur h̄ est vera.

¶ Nec positio insufficienter procedit p̄mo q. non assignat vniuersale antecedens vniuersalr concludens ppositiōnē esse veram quacūqz demonstrata sed cuiuslibet ppositiōni p̄p̄ium antecedens inferens talem ppositiōnem esse veram sicut p3 in p̄cessu istarum concludionū. ¶ Secundo si militer qz superflue ponit si vna. Quelibet enim ppositio est vna ppositio. sequit enim h̄ ppositio est ppositio si significans p̄mo deum esse igit h̄ ppositio est ppositio vna significans p̄mo deū esse et per consequens declaratio sue concludionis destruit consequentiā p̄nam. ¶ Contra quā declarationem pono aliquas concludiōes. ¶ Prima est ista aliqua est ppositio falsa et impossibile p3 de ista homo est aliud ab homine: que per p̄us significat hominē esse qz hominē esse aliud ab homine. Et ita sequit correlarie q. aliqua est ppositio vera et necessaria que p̄us significat falsuz et impossibile qz verum. p3 de ista deus nō est asinus: que p̄us significat detum nō esse qz deū non esse asinum: intellectus enim per p̄us fert in partem qz in totuz vt alias dictū est.

¶ Secunda cōclusio non si aliqua ppositio significat eque p̄mo falsum sicut verum est ppositio falsa. et hoc tenēdo si p̄mo exponibiliter gradualiter p3 stat. n. q. per illam p̄positiōnem homo est animal eque p̄mo a duobus concipiatur hominem esse animal et hominē esse asinuz quo posito adhuc illa esset vera cum significatū non adequatū nō sit in p̄iudicium ppositiōni quo ad veritatem vel falsitatem dicendam de ipsa. ¶ Tertia conclusio non si esset vna virtus infinite potētie actiue producens ppositiōnez simplicem per quā intelligeret tam p̄mo deum esse qz chy^{am} eē illa ppositio esset falsa. tenendo si p̄mo vt p̄us p3. qz stat cum toto antecedente q. deum esse esset significatuz adeq. tum illius ppositiōis simplicis et nō chy^{am} esse. ¶ Quarta conclusio si si p̄mo sumptum vt p̄us excludit omnē p̄oritatem et posterioritatem simplicis. v3 durationis et nature nulla virtus finita aut infinita potest eque p̄mo intelligere deum esse et chy^{am} esse. p3 nam deus est virtus infinita et tamen necessario p̄us intelligit se esse qz chy^{am} esse: imo et quascūqz creaturas: similiter deus p̄us intelligit quocūqz possibile positium qz suum p̄uatiū aut negationez: euz quodlibet possibile positium habeat p̄p̄ia ydeaz in deo in qua intellectus diuinus tale possibile intelligit: impossibile vero p̄inationes et negationes intelligit in ydeis positiuorum et possibilium. ¶ Quinta conclusio militans cōtra totam positiōnē est ista sumendo. si p̄mo officabilr cōuertibiliter cum si adequate: non si. a. est ppositio vna significans p̄mo sic et sic. a. est ppositio vera. pbatur et sit. a. illa ppositio hoc est falsuz se ipsa demonstrata. quo posito p3 q. a. est ppositio vna significans p̄mo q. hoc est falsum et hoc est falsum. et tamen. a. est ppositio falsa: cum asserat se esse falsam. q. autem. a. sit ppositio vna patet: cum non sit equiuoca et q. significet p̄mo hoc esse falsum. probat. Itā hoc esse falsum est adequatum significatum. a. igit. a. significat p̄mo hoc esse falsum. consequentia patz et antecēdes probatur. quia si hoc esse falsum nō est adequatuz significatum. a. quero qd est illud an cathegoricuz vel ypotheticum: non cathegoricum: qz quocūqz demonstratur illius oratio infinita non est oratio infinita huius hoc est falsum: nec etiam ypotheticum per idem: similiter quodlibet significatum ypotheticum adequat ppositiōnez ypotheticam igit non cathegoricam p3 consequentia eo q. impossibile est idem significatum esse significatum adequatū cathegoricē vel ypotheticē simul. ¶ Et quibus sequitur q. allicuius ppositiōnis significatum p̄mariz aut adequatum est verū: et tamen illa ppositio est falsa p3 de illa hoc est falsum se ipsa demonstrata. Sed de hoc latius in materia insolubilium.

Quarta via ponit duas regulas vniuersales & breues. Prima est qd ppositio vera est ppositio indicatiua perfecta vniuersa per quam adequate intellectus reddat rectus. Cuius ppositio aut falsa est oratio indicatiua recta & vniuersa per quam intellectus adequate non reddatur rectus. dicitur aut ppositionem reddere intellectum rectum: cuius per ea in concipit intellectus rem esse que est: vel negative rem non esse que non est: vel rem non fuisse que non fuit vel res non fore. Et sic de alijs. Sicut enim res habet esse vel fuisse ita habet cognosci affirmatiue vel negative: reddat aut intellectus non rectus cum non correspondet coponi rei aliquid vel non correspondebat aut correspondebit ad extra sicut tempus ppositionis. Contra istam regulam pcedit conclusio quinta contra opinionem immediate sequentem: pcedit etiam determinatio facta in primo capitulo huius secunde partis vbi ostendit qd non solum oratio indicatiua est ppositio: verum etiam imperatiua & optatiua & subiunctiua. igitur &c. Contra autem regulam declarationem pono aliquas conclusiones. Prima est ista aliqua est ppositio per quam intellectus concipit rem esse que est & tamen ipsa est falsa. p. nam per illam antepus est qui est concipit intellectus rem esse que est cum concipiat significatum adequatum illius. Secunda conclusio aliqua est ppositio cui non correspondet aliquid a parte rei nec correspondebat nec correspondebit: & tamen intellectus rectificat per istam. p. nam per istam: nulla chymera aut per istam nullus homo est asinus: intellectus rectificatur: & tamen illi non correspondet nec correspondebat nec correspondebit aliquid a parte rei supple adequate. qz nullas chymeras esse vel nullas homines esse asinos non potuit esse aliquid aliqua vel aliquam: vt superius fuit ostensum. Tertia conclusio res que est fuit vel erit tanta sit precise cognoscibilitas ipsius quanta & ipsius existentia tamen ppositionibus & negationibus correspondet intellectus quibus nulla possibilis coicatur eentia. Prima pars p per illud philosophi scdo metaphysice: sicut se habet res ad esse ita se habet ad cognosci. Secunda pars similiter p. nam deus & creature intelligunt puationes percipiunt entis peccata non fieri igitur intelligunt peccata. item intelligunt tenebras opponi lumini quietem motui. & peccatum gratie. igitur intelligunt tenebram lumen quietem & peccatum. Hoc idem p de negationibus intelligunt. n. perfectionem creature attendi per nes distantiam. a non esse simpliciter. igitur intelligunt non esse simpliciter. similiter intelligunt chymera esse & nullas chymeras esse opponi: igitur intelligunt tam chymera esse qz nullas chymeras esse & e contra. Hec conclusio dirigit contra hanc viam asserentem qd nullus potest intelligere non ens nec aliquid potest intelligere non intellectum: arguit. n. sic precise esse potest intelligi ergo non potest intelligi non ens: aut arguit: qz ens potest intelligi & nihil non ens potest intelligi: oppositum est simpliciter contradictiones: & similiter pbatur qd tamen intellectus potest intelligi ex quo concludit qd non potest intelligi non intellectum: dicit qd si illa ppositio precise ens potest intelligi exponit modo dicto non valet consequentia: sicut non sequitur sim fantosus huius opinionis precise hoc album erit hoc album igitur non hoc nigrum erit hoc nigrum semper eodem demonstrato. Si autem exponitur ista sim qd valentes theologo & metaphysico exponerent: ens potest intelligi: & non oppositum entis potest intelligi: negatur in ino: quia bene oppositum entis potest intelligi.

Alterius dicitur opinio qd hec tu non es non significat te non esse proprie sed significat te esse puiue & negative: sed hoc est falsum qz huius antepus non est significat antepus non esse igitur & hec tu non es significat te non esse: antecedens pbatur ego credo antepus non esse igitur intelligo antepus non esse: ab inferiori ad superius affirmatiue. Item deus intelligit antepus non esse igitur & creatura potest idem intelligere. consequentia p & antecedens pbatur. Nam deus vult antepus non esse igitur intelligit antepus non esse: consequentia p qz velle presupponit intellectiones: cum voluntas sit potentia superior ad intellectum: antecedens vero co-

cedit quilibet theologus. Item si illa ppositio tu non es significat primo te esse: sequeret qd ille conuertunt tu es & tu non es. p consequentia qz idem est significatum vtriusque: nec valet dicere qd significat idem & non eodem modo: ita qd sintat hec oratio non mutat significatum: sed bene modum significandi. Nam hoc est falsum qd non mutat significatum: licet. n. de se non significet ex impositione. tamen cuius alio significat sicut illa vox mu h de se non significet aliud a se & sua consimilibus tamen cum in alio significat dicendo mutus vbi p qd non mutat solum modum significandi sed significatum. Et sic deberet opinio dicere qd hec ppositio tu non es significat propriissime te non esse & non homo significat proprie non hominem: non tamen nego quin significet hominem: sed hoc est de per accidens.

Quarta via quam inter ceteras reputo sustinendam ponit aliquas conclusiones. Prima est. si alicuius ppositionis significatum adequatum est verum & non repugnat illam ppositionem esse veram sic significando adequate illa ppositio est vera. h conclusio p. Nam ali quod est antecedens vniuersale inferens pponens esse verum & non aliqd videt nisi istud sicut p ex reprobatione aliarum opinionum igitur istud est sufficiens. Notat dicit non repugnat illam esse veram &c. Nam vt pus dicebat hec est falsa. hoc est falsum se ipso demonstrato. & tamen adequatum significatum est verum. & hoc contingit qd repugnat ipsam esse veram sic significando adequate sicut p inueniunt. Secunda conclusio. si aliqua ppositio est vera aliqua liter esse significans adequate. suum adequatum significatum est verum p discurrendo per singula. Tertia conclusio. si alicuius ppositionis significatum adequatum est falsum illa ppositio est falsa vt pus. Quarta conclusio. si aliqua ppositio est falsa & non repugnat suum adequatum significatum esse falsum ipm est falsum. p ex dictis. qre &c. Et predictis sequit. qd si aliqua ppositio significat adequatum est verum & illa non est ppositio insolubilis illa est vera. vniuersa ppositio insolubilis ceter non dicitur falsa rone sui significati falsi: sed qd aut asserit se esse falsam: aut qd asserit se esse veram: aut qd sibi antecedit casualiter aliqd antecedens inferens ipsam esse falsam: sed de hoc latius in materia insolubilibus vbi huius opinionis veritas clarius apparebit. qre &c.

Contra scdam conclusionem & consequenter contra totam positionem arguit sic. h ppositio est vera: nulla chymera est. & tamen eius adequatum significatum non est verum. igitur &c. p consequentia cum maiori & minore pbo: qz si adequatum significatum illius: nulla chymera est que sit. a. est verum igitur significatum adequatum illius est aliqd verum. consequentia p qz ibi li verum non potest ibi stare modaliter & per consequens debet stare nominaliter sed consequens est falsum. qz si adequatum significatum. a. est aliqd verum sequitur qd illud est aliqd aliqua vel aliquam qd est impossibile qz nullam chymeram esse non est. Confirmit nam si adequatum significatum. a. est verum: verum est significatum adequatum. a. p consequentia per conversionem simplicem & ultra ergo aliqd verum est significatum adequatum. a. p consequentia ab indefinita ad suam particularem: sed consequens est falsum. qz nihil nec aliqua nec aliquam est nullam chymeram esse. Secundo arguit sic. Nulla ppositio significat sicut non est & quilibet significat adequate igitur cuiuslibet ppositionis adequatum significatum est verum & tamen aliqua ppositio est falsa vt p. igitur &c. primum antecedens probat sic. qz si aliqua sit illa. a. Contra. q. significat sicut non est igitur. a. significat aliquam qualiter non est. p consequentia sed consequens est falsum qd sic arguitur. a. significat aliquam qualiter non est igitur. a. significat aliquam liter & taliter non est: consequentia t ex hoc. qz arguit a ppositione affirmatiua in qua ponit terminus relatiu ad copulatiuam factam de eisdem terminis sola mutatione facta terminis relatiui in antecedens eiusdem: & vniuersali vbi sic arguitur nulla negatiue pposita vel signo distributiui termino relatiui: & consequentia vt p in similibus. Nam sequit.

video hominem quem tu vides igitur video hominem et
 hominem vides: et sequitur aliquantulum for. currit quali cur-
 rit plato igitur aliquantulum for. et aliquantulum currit plato. Si
 milititer eius sequitur quando negatio postposita termino re-
 lativo sic arguendo aliquantulum currit for. quali non currit plato
 igitur aliquantulum currit for. et aliquantulum non currit plato. **Tertio**
 arguitur sic. Aliqua est propositio que non est adequate ali-
 qua significativa et quelibet propositio est vera vel falsa. igitur et
 antecedens pro prima parte probatur. Nam hec propositio
 si antechristus est albus antechristus est coloratus est propositio
 cuius nullum potest assignari significatum: nullus enim pos-
 set intelligere quid foret si antechristus est albus antechristus est
 coloratus si foret. **Item** hec est propositio homo est non
 homo. et tamen non aliquantulum esse ista significat nec est si-
 gnificativa probatur. quia si aliquantulum esse est significativa vel igitur
 hominem esse vel hominem esse non hominem. non pu-
 num quia tunc per idem significaret per illas homo est ali-
 nus et per quilibet proponem trium terminorum cuius sub-
 iectum esset si homo quod non est verum. nec etiam sed quod non
 hominem esse non hominem non potest intelligi sed quod non
 potest intelligi non potest significari igitur ista propositio hominem
 esse non hominem non est significativa: consequentia pro cuius
 minor et maiorem probatur. Nam hominem esse non homi-
 nem non potest intelligi esse ens igitur non potest intelligi pro
 consequentia. quia si potest intelligi igitur sibi potest esse obie-
 ctum: sed nullus est obiectum intellectus nisi sub ratione en-
 tis igitur potest intelligi esse ens. **Item** hec copulativa tu
 es et tu non es est propositio que non aliquantulum esse significat vel
 est significativa. igitur et antecedens probatur. quia te esse et te
 non esse non potest intellectus simul apprehendere nec aliud
 significatum illa significat igitur non aliquantulum esse illa signifi-
 cat. pro consequentia et probatur assumptum: quia si te esse et te
 non esse posset intellectus simul comprehendere: posset per
 idem cuiuslibet consequente contradictorium consequentis
 intelligere cum antecedente quod est falsum. **Quarto** prin-
 cipaliter arguitur sic. hec propositio antechristus est non est info-
 solubilis nec sibi pertinens et tamen eius significatum ade-
 quatum est verum. igitur et consequentia pro cuius maior et mi-
 norem probatur. Nam precise sicut est illa antechristus est signifi-
 cat et ipsa adequate significat igitur eius adequatum signifi-
 catum est verum. consequentia pro cuius minor et maiorem
 probatur. Nam sicut est illa significat et non aliter quod est illa signifi-
 cat. igitur et consequentia pro cuius maior et maiorem probatur.
 quia antechristum esse illa significat et antechristum esse
 potest intelligi igitur sicut est illa significat. pro consequentia quia
 hoc verbum significat extendit se a parte post versus in ea que
 intelliguntur iam probatur quod non aliter quod sicut est illa significat:
 quia precise possibiliter esse per illam intelligit esse et precise
 possibile esse est igitur non aliter quod sicut est illa significat.
Confirmat nam ista significat adequate aliquantulum et taliter
 est igitur significat adequate sicut est igitur significat adequate verum
 et est falsa non insolubilis nec pertinens eidem. igitur et.
Ad hec respondet ad primum dico quod si proponitur ista
 adequatum significatum. a. est verum querit quomodo
 tenet si verum an pure adiective vel in neutro genere sub-
 stantivato. primo modo procedit ista propositio. et sic continue tenet in
 meis conclusionibus: et tunc non valet consequentia. adequa-
 tum significatum. a. est aliquid verum sed bene adequatum
 significatum. a. est significatum verum. **Et** per hoc pro
 responsio ad confirmationes quod tenendo verum in conse-
 quente sicut in antecedente non sequitur. verum est significatum
 adequatum. a. igitur aliquid verum est significatum ade-
 quatum. a. sed debet concludi pro sua particulari igitur al-
 quod verum significatum est significatum adequatum. a.
 Si autem in preassumpta propositio tenet si verum in neutro ge-
 nere substantivato negat illa. et sic non sumpsi in dictis meis
Ad secundum concedo quod aliqua propositio significat sicut
 non est: sicut ista homo est alinus significat hominem esse
 alinum et tale significatum non est: imo et aliqua propositio ve-
 ra significat sicut non est: sicut ista nulla chimera est: signifi-
 cat enim nullam chimeram esse: et nullam chimera esse

non est. **Et** ita consequenter concedo quod aliqua propositio
 significat aliquantulum qualiter non est. quia aliqua propositio falsa si
 significat aliquantulum et non qualitercunque significat propositio falsa
 est. et vterius negat consequentia igitur aliqua propositio signifi-
 cat aliquantulum et aliquantulum non est. unde huiusmodi in modis
 arguendi fallit cum istis verbis intelligo significo velo nolo
 imo non sequitur: antechristus erit homo qui non est igitur an-
 techristus erit homo et homo non est. similiter si antechristus
 significat hominem qui non est igitur significat deum
 et homo non est quod autem aliter valeat hoc est contra maiorem.
Ad tertium argumentum dico quod nulla est propositio que non
 sit aliquantulum significativa. et nego quod illa conditionalis non sit
 aliquantulum significativa. sicut enim si antechristus est albus ante-
 christus est coloratus: et cum dicitur quod nullus posset intelli-
 gere quid foret quod si antechristus est albus antechristus est colo-
 ratus: negat. unde quidam intelligunt quod si tale significatum
 esset illud esse deus sicut dicitur una opinio quod nullus chimera
 esse est deus. Alii intelligunt quod si illud esset esset quodlibet.
 Alii intelligunt quod si illud esset non esset aliud nec aliqua
 sed aliquantulum sicut iam ponunt sanctores complexere significa-
 tum. **Ad** confirmationem dico quod illa homo est non
 homo significat hominem esse non hominem: et nego quod non
 posset intelligi hominem esse non hominem: et cum dicitur non
 potest intelligi esse ens. igitur non potest intelligi: nego conse-
 quentiam. quia adhuc potest intelligi esse falsum et impossibi-
 le. et ad probationem si potest intelligi potest esse obiectum
 intellectus: nego conditionalem illam. quia nullum falsum
 obicitur intelligi sed solum verum. **Item** concedo quod il-
 la homo est non homo significat hominem esse. et cum in-
 fertur igitur per idem significat per illas homo est alinus et
 per quilibet proponem trium terminorum cuius subiectum
 est si homo concedo conclusiones. **Et** nota quod non concedo
 illam significare hominem esse. propter hoc quod ex ipsa sequi-
 tur maliter vel formaliter sunt significati. si homo est quod ad
 illam tu curris sequitur ista deus est que tamen non significat
 deum esse: et in ad istam tu es aliud a te sequitur formaliter
 quod baculus stat in angulo et tamen illa non significat bacu-
 lus stare in angulo: si concedo illam significare hominem esse.
 quod sunt significati ex eadem formaliter sequitur et formaliter sequi-
 retur dato quod illa esset propositio simpliciter et omni quaque contin-
 gens. Dico ergo quod quilibet propositio significat cuiuslibet pro-
 positionis significatum ad ipsam formaliter sequentis. dato ad-
 huc quod sibi sola contingentia esset communicata. et sic dicitur intel-
 ligi illud commune dicitur. quilibet propositio significat quicquid
 adeam sequitur. quod quidem aliqui parum naturales et me-
 taphysici omnimode nituntur destruere. **Ad** aliam con-
 firmationem dico quod ista copulativa tu es et tu non es signifi-
 cat adequate te esse et te non esse: secundario vero tamen te non
 esse quod te esse significat: et cum dicitur intellectus non potest si-
 mul intelligere te esse et te non esse. dico quod hic potest esse lo-
 cutio de similitudine nature aut durationis. **Primo** modo con-
 cedo illam et nego consequentiam cum inferretur igitur non ali-
 qua significat. Secundo modo nego antecedens nam
 non solum intellectus divinus in instanti temporis intelli-
 git te esse et te non esse: imo et intellectus beati divinus e-
 cernit instantis cum ibi non sit discursus durativus sed pre-
 cise nature. **Et** cum concluditur quod tunc intellectus simul pos-
 set comprehendere cuiuscunque consequentie consequentis con-
 tradictorium cum antecedente: concedo consequentiam im-
 mo non solum de beatis: sed etiam de viatoribus. **Item** ens
 ista propositio homo est alinus per primum significat hominem quod
 alinum tamen pro aliquo instanti significat ambo. Et sic in-
 tellectus simul intelligit illa: ita dico quod intellectus per primum
 intelligit antecedens quod consequens et oppositum consequen-
 tis et tamen in fine omnia illa intelligit simul. **Ad** quar-
 tum argumentum nego quod precise sicut est ista significat: an-
 techristus est. et cum dicitur nam sicut est illa significat: con-
 cedo: significat enim aliquid esse et sic est: et nego quod non al-
 ter quod sicut est illa significat: imo aliter quod sicut est illa signifi-
 cat. Nam ipsa significat antechristum esse et antechristus
 esse non est sicut est. Et ad probationem cum dicitur precise

possibilitate esse per illa intelligit esse: et sic possibile est igitur non aliter quam sicut est illa significat: nego consequentiam: sicut non sequitur sic possibile esse illa significat et sic possibile est igitur nullum significatum falsam illa significat.

CAd confirmationem dico quod si licet taliter demonstrative tenet pro antecristo concedo consequentiam et nego antecedens pro secunda parte. Si autem tenet relative nego consequentiam et concedo antecedens. Itaque taliter est qualiter significat illa antecristus est significatio antecristum esse, quare etc.

CDe significato propositionis capitulum.

Ma in precedentibus de significato adequato propositionis tangebat idem de eodem restant videnda duo ut consequentius valeat quis respondere. Primum erit de veritate ipsius: secundum de sui signi adaequatione. Circa primum multae versantur opiniones. Primum ponit quod significatum propositionis vere est modus rei et non res: et arguit sic.

Primo cuiuslibet propositionis vere significatum est verbum sed nihil propter substantiam in materia est verbum igitur cuiuslibet propositionis vere significatum est modus rei et non res existens: assumptum probat sic. de hac propositione tu es. nam verbum est quod tu es: et quod tu es haec propositio significat. igitur etc. antecedens probat. verbum scilicet scitur quod tu es ibi est verum quod tu es sed nullam est verbum in mundo quoniam statet sine mutatione tui quod scilicet ibi quod tu es igitur in omni loco ab omni mutatione tui in quo non es statet ibi verum esse quod tu es sed verbum verum est quod tu es ibi ita est quod tu es. igitur etc. Secundo sic nulla chimera est est propositio vera igitur suum significatum est verum igitur nullam chimera esse est verum et ultra igitur nullam chimera esse est: sed non res igitur modus rei.

CContra istam positionem arguitur sic. verbum est significatum illius propositionis ibi est significatum subiecti sed verbum per opinionem est significatum illius propositionis igitur verbum est significatum subiecti et per consequens tu es verbum: consequentia pro prima parte antecedentis probat. verbum est significatum adaequatum per duo: est verbum illius significatum: sed verbum est significatum per illa duo. scilicet per subiectum et illud verbum est. igitur etc. Secundo te esse non realiter distinguit a te ut probatur inferius: sed te esse est verbum igitur tu es verbum. Tertio sequitur quod scire currere est verbum supposito quod sit vera scire currit: et cum hoc quod scire incipiat currere: tunc verbum est scire. currere postquam nullibi fuit scire currere igitur verbum efficit scire currere et a nullo alio quam a scire. igitur scire verbum efficit scire currere: et si sic igitur scire verbum efficit cursum suum quod est falsum. Quarto sequitur quod si scio te esse: non scio aliam nisi hanc modum et quod omnis scientia est scientia modorum: et quod deus et intelligentia non sciunt nisi modos rerum consequens est falsum. quia scientia quod dicitur est pro scientia modorum sicut quidditates modis sunt partes. Quinto si significatum propositionis vere sit modus rei ita quod non res aut igitur simplex aut compositus: si simplex igitur vno simplici nomine potest significari: consequentia pro prima parte conceptui simplici potest simplex pars orationis correspondere cum iuxta variationem conceptuum variantur partes orationis. et tunc sequitur quod non quibuslibet incomplexorum significat substantias vel qualitates etc. cum illa vox non significet nisi modus rei. Si talis modus sit compositus tunc non stat deus esse vno complexo existente nec stat intelligi deum esse pluraliter non existentibus. Sexto si te esse est modus rei vel igitur modus intrinsecus vel modus extrinsecus: non modus extrinsecus: quia statet te esse et non esse te esse: quod est impossibile: si modus intrinsecus sequitur quod realiter et idem verificatur de illo cuius est modus: pro consequentia ex eo quod modus intrinsecus est quatuor pro. scilicet finitus vel infinitus actualiter existens: realiter et essentialiter sed quibuslibet istorum modorum verificatur de illo vel de illis a quo vel a quibus confurgit. Si ens habet opinio melius considerasset quid est modus rei non posuisset significatum aliquid esse modum rei. Septimo si te esse est modus vel igitur est modus in te vel extra te: non extra te: quia

tunc ad corruptionem tui non destrueret te esse: eo quod nullam absolutam desineret esse ad mutationem factam in alio: nec te esse est modus in te: quia tu es naturaliter pro omni existente in te: vel vniuersaliter stat pro esse sine posteriori inter quod non est ordo nec de precedentia: igitur stat esse: quibus te esse non fit: quod est impossibile. Octavo te esse est modus igitur te esse est ens pro consequentia. eo quod si ens verificatur de quolibet termino non ampliatum et sequitur te esse est ens igitur est substantia vel accidens pro consequentia. quia ens sua prima divisione sic dividitur: et ultra igitur te esse est res quod est contra opinionem. Ad primam responsionem huius opinionis nego quod cuiuslibet propositionis vere et affirmatiue de presenti significatum est verbum: et nego quod te esse est verbum. et ad argumentum verbum scilicet scitur quod tu es ibi verum est quod tu es: concedo: tenendo licet verum modaliter et nego quod verbum verum est quod tu es ibi sit quod tu es. Ad secundum argumentum concedo quod nullam chimera esse est verum: sumendo licet verum sit pro ex quo non sequitur quod nullam chimera esse est scire inferius apparebit etc.

Secunda opinio ponit significatum propositionis vere esse compositionem mentis vel intellectus compositionis aut diuidentis. fundat. n. haec opinio super duo dicta Aristotelem et super vltima ratione prime opinionis: dicit philosophus primo per verbum mentis quod hoc verbum est significatum quoddam compositionem quam sine extremis non est intelligere igitur significatum per totam illam propositionem scire: est homo: est aliquid et non res extra mentem vel intellectum: igitur est aliqua propositio mentis. consequentia pro hoc quod huic verbo est non correspondet aliquid extra mentem iuxta auctoritatem allegatam. Secundo fundat haec opinio in secundo per verbum mentis verbi philosophus dicit quod necesse est esse et impossibile est non esse conuertunt. igitur necesse est nullam chimera esse et impossibile non est nullam chimera esse conuertunt. Ex quibus sequitur quod aliquid vel aliquo modo est nullam chimera esse et non extra mentem igitur in mente. Tertio arguit sic haec opinio. Si propositionis vere esset significatum extra mentem tunc significatum propositionis vere negatiue et de preterito et de futuro cuiuslibet quibus non correspondet aliqua res de presenti esset extra mentem: consequens falsum: quia nihil nec aliquo modo est nullam chimera esse vel ante ipsum futurum. Contra istam opinionem arguitur sic. ista consequentia est bona deus est igitur deus esse est verum: cum non sit oppositum consequentis cuius antecedente et antecedens est necessarium igitur et consequens: tunc sic: necesse est deum esse est verum sed sic contingenter est aliquid compositio mentalis igitur deum esse non est aliqua compositio mentalis. Secundo arguitur sic. nulla compositio mentalis est igitur deus esse non est possibile. consequentia pro prima parte haec propositio deus esse est possibile significat assertiue quod haec compositio que est deus esse est possibilis: tunc sic: ista consequentia est bona antecedens fuit posse per eos ante creationem mundi: igitur et consequens: tunc sic: deum esse non est possibile igitur deus esse est impossibile: consequentia bona: antecedens iterum est possibile igitur et consequens quod non est verum: cum non sit aliqua talis possibilis: deus esse est impossibile. Tertio pono quod immediate post hoc nullus intellectus creatus intelligeret et quod iam aliquis intelligat deus esse: tunc immediate post hoc erit ita quod nulla compositio est igitur iam desinit esse ita quod deus est. pro consequentia ex opinione et consequens est falsum. quia necesse est deum esse. Quarto illud quod significat propositio in mente significat propositio sibi correspondens in voce vel inscripto: sed propositio in mente significat deum esse extra mentem vel intellectum: quia aliter esset per se in infinitum igitur propositio vocalis significat deum esse vel inscripta extra mentem vel intellectum. Quinto haec propositio deus esse est vna affirmatiua solum habens duas partes ex quarum compositione significat: sed subiectus significat aliquid extra mentem et copula similiter: igitur et tota propositio sic significat significatum resultans ex his. consequentia patet cum maior et minor: probo:

quia aliter hec mentalis esset falsa deus est q: significat sub-
 lectum esse copulam. **C**exto sequitur q: tu potes facere
 re deum esse: q: tu potes facere illam pponem mentalē.
CSeptimo deum esse fuit ante pductionem mundi: sed
 tunc nō fuit aliqua compositio mentalis. igit̄ rē. **C**Octa-
 uo essentia diuina que est quedā ppō: intellectui diuino fuit
 ppositio vera ante creationem mundi: sed tunc nō fuit ali-
 qua cōpositio mentalis & ipsa significabat intellectui diuino
 deum esse. igit̄ rē. **C**Ad rōnes ad pnam dico q: illa au-
 ctoritatis Aristo. est falsa de virtute sermonis. verum de-
 bet intelligi ad istum sensum q: quelibet ppō vocalis vel
 scripta de secundo adiacente subordinatur vni mentali de
 tertio adiacente. q: sola ppō de secundo adiacente nō est
 reperibilis in mēte. **C**Ad scđam nego illam consequētia:
 necesse est te esse & impossibile est non esse cōuertunt. igit̄
 necesse est nullam chymeram esse & impossibile nō ē nul-
 lam chymeram esse conuertunt. q: per idem sequit̄ igit̄
 necesse est te non esse & impossibile nō est te nō esse cōuer-
 tunt qđ est falsum. q: pma est falsa & scđa vera. sed be-
 ne sequit̄ igit̄ necesse est te esse & impossibile est te non
 esse conuertunt. & ita sequitur in pncipali argumento igit̄
 necesse est chymeram esse & impossibile est chymeras nō
 esse conuertunt. & hec est intentio pbi. verumtamē nō seq-
 tar necesse est nullam chymeram esse igit̄ aliquid vel ali-
 qualiter est nullam chymeram esse sicut inferius ostende-
 tur. **C**Ad tertiam nego consequētiā. q: h̄s alēnis ppō-
 nis significatum sit extra mētem: nō tamē cuiuslibz me c ta-
 mentalium significata sunt componēs mentales. naz si ni-
 bil nec aliquāter esset: non minus nullā chymerā esse eēt
 verum: sicut & adam fuisse vel antechristum fore & tamē
 nullum istorum esset compositio mentalis.
CEx ista opinōe pullularunt due alie opinōes false: pri-
 ma fuit q: significatū ppōnis sit oratio infinitiua sicut deū
 esse & hominem esse. & h̄mōt. q: deum esse est significatū
 adequatum illius deus est sed deum esse est oratio infiniti-
 ua igit̄ significatū adequatum illius est oratio infiniti-
 ua. **C**Contra opinionem arguit̄ sic. nulla oratio infinitiua
 est vera vel falsa igit̄ nullum significatum illius deus est
 est verum vel falsum. & per consequens ipsa non est vera
 nec falsa qđ negat h̄ opinio. **C**Secundo ego scio de h̄s eē
 & me esse & nō scio al quā orationem infinitiuā. igit̄ rē.
CTertio ante pductionem mundi fuit deum esse & tūc
 nō fuit aliqua oratio infinitiua. igit̄ rē. **C**Quarto sequitur
 q: ego possam deum facere non esse & te esse asinus: imo
 q: ego possam facere duo contradictoria simul esse vera:
 consequentia p̄z ex quo huiusmodi nō sunt nisi oratiōes in-
 finitiue. **C**Ad rōnem p̄z q: non pcedit penes aliquā opi-
 nionem de suppone materiali vel simplic. Naz pma po-
 nens terminuz posse materialiter supponere absq: limita-
 tione pcedente: negaret consequentiā ppter mutationem
 supponis. **C**Secunda negaret mino: e. v. q: deum esse
 sit oratio infinitiua sed bene h̄ deum esse. **C**Secunda opi-
 nio surgit q: originat̄ ex pma vel ex p̄z p̄z q: significa-
 tum ppōnis est ipsamet ppositio ita q: idem est signum
 & significatum. vnde deum esse s̄m illam viam est illa p-
 positio deus est. q: omne verum est ppositio sed deus eē
 est verum. igit̄ deum esse est ppositio. **C**Et confirmatur
 q: scire deum esse nō est nisi scire illam ppōnem deus est.
CContra istam opinionem pcedunt duo argumenta vlti-
 ma contra aliam opinionem immediate pcedentem facta:
 ramen arguit̄ sic. ex illa opinione sequit̄ q: si nulla pposi-
 tio foret nō foret. q: si nulla ppō foret non esset deum esse
 nec aliquid esse. **C**Item isti nō ponunt ppōnes aliquas
 ppter ppōnes creatas. & tunc sequit̄ q: si nulla propō so-
 ret deus nō sciret aliquid esse. q: tunc deus non sciret ali-
 quam talem ppōnem aliquid est & satis possibile ē q: nul-
 la ppositio creata sit. quia nec in voce quia omnes hoies
 possunt scire: nec in scripto. q: oia scripta possunt combu-
 ri: nec in mente q: possibile est omne animal dormire. igit̄
 rē. **C**Ad rōnem nego q: omne verum est ppositio:

q: omne quod est ens est verum transcendentē & tamen
 non quodlibet qđ est ens est ppō. **C**Adhuc concessa illa
 maiori negat̄ consequentia: si h̄ verum tenet̄ in maiori pro
 ppōne vera. & in minori modaliter vel transcendentē.
CAd cōfirmationem nego q: scire deum esse non est nisi
 scire talem ppositionem deus est. Nam scire deum eē est
 scire illam ppositionem deus est. & ē aliud ab ea: q: s̄m
 significatum. **C**Et si proponit̄ scire deum esse scire illā
 ppositionem deus est pcedit. q: aut significat̄ asserit̄ne q:
 sciens deum esse est sciens illam ppositionem & hoc conce-
 ditur aut asserit̄ q: scientia qua scitur deum esse est scientia
 qua scitur ista ppositio: & iterum concedo eam: sicut ego
 concedo q: intelligere homines est intelligere spēm homi-
 nis. quia intelligens hominem est intelligens spēm homi-
 nis & intellectio qua intelligit̄ homo est intellectio qua in-
 telligit̄ species hominis. vtrum autem scientia qua scit̄
 ppositio & intellectio qua intelligit̄ species hominis disti-
 guatur a quolibet tali quod scitur vel intelligit̄ non est p̄e-
 sentis negotij sed magis ad metaphysicum vel librum de
 anima pertinet. quare rē.

Tertia opinio que est cōmuniter doctorū or-
 dinis mei & precipue magistri Gregorij de
 arimino ponit q: significatū ppōnis est aliqđ
 ter esse & complexū significabile. Et cuz que-
 ritur ab ipso vtrum tale significabile sit aliqđ
 vel nihil dicit ipse q: hoc nomē aliqđ & sibi
 synonyma res & ens possunt accipi tripliciter. vno mō cō-
 munissime s̄m q: omne significabile cōplexū vel incōplexū
 vere vel false dicitur res & aliqđ. & isto modo dicit q:
 p̄bus cepit illum t̄m̄is res in presenti caplo de p̄z cum
 ait dnm res vel nō est oratio vera vel falsa dicat̄ necesse ē.
 ibi enim capit illum terminum res pro significato totali p-
 positionis qđ est significabile cōplexū s̄m illam opinioez
CSecundo modo sumunt̄ pro omni significabili cōplexū
 vel etiam incōplexū: sed vere. i. per veram enunciatio-
 nem: q: autēz dicit̄ false non ens. & isto modo capit p̄bus
 quinto metaphysice caplo de ente vbi dicit̄ falsum eē non
 ens. **C**Tertio modo sumunt̄ dicta nomina vbi significant
 aliquā essentiaz seu entitatem existentem. & hoc modo q:
 non existit dicit̄ nihil iuxta illud Augustini 3̄ epistolaz sun-
 damēti caplo vltimo. cōstat qđ nō est. nihil esse. dicit̄ er-
 go hec opinio q: capiēdo dictos terminos p̄mo mō vel
 secundo modo significatum ppositiois est animal. sed ter-
 tio modo nō est aliqđ. vnde hominē esse animal non
 est aliqđ sed est hominem esse substantiaz animataz sen-
 sitiuam rationalem nec homines esse insibilem est aliqđ
 sed est hominem posse ridere.
CContra istaz opinioez arguit̄. & p̄mo cōtra distinctionē
 de li aliqđ arguit̄ sic. & quero vtrum li aliqđ p̄mo modo
 vel secundo modo sit termin⁹ transcendens vel non: si sic
 igit̄ diuidit̄ immediate in substantiaz & accidens vel saluz
 in ens in actu & in ens in potentia: si ergo hominem eē est
 aliqđ p̄mo modo vel secundo mō igit̄ hominem eē est
 substantia vel accidens. & per consequens homines eē est
 aliqđ tertio modo. **C**Si autem dicit̄ q: non est transce-
 dens: & est terminus simplex vel igit̄ minus cōmunis q:
 terminus transcendens vel magis: si minus igit̄ vel est in
 p̄dicamento vel de ipso verificat̄ transcendens tertio mō
 Et sic adhuc sequit̄ q: si hominē esse est aliqđ p̄mo mō
 vel scđo modo qđ est aliqđ tertio modo. Si vero dicit̄
 sicut haberent dicere qđ non est transcendens sed cōmū-
 nior q: transcendens: sequit̄ q: est terminus ampliatius
 vel distrahens ex quo est terminus simplex. p̄z consequē-
 tia discurrendo in omnibus alijs sicut possibile imaginabi-
 le intelligibile & huiusmodi. sed consequens est falsum. q:
 tunc non valeret ista consequētia homines esse est aliqđ
 igit̄ hominē esse est: cuius oppositū ipse teneret. **C**Se-
 cundo arguit̄ q: hominem esse animal non ē hominem
 esse substantiaz animataz sensitivam rōnalem: sit enīz p̄mū. a.
 & scđm. b. & quero vtrum. a. & b. sint idēz vel diuersa: si
 idem igit̄ sunt aliqđ tertio modo: si diuersa igit̄. a. non

est. b. Si autem dicitur q. a. et b. non sunt idem nec diversa sequitur q. a. est asinus esse animal et quodcumque aliquid comple-
re significabile verum. quod non videtur quare. a. sit. b. et non asinum esse animal. quare et. **C** Jam si opinionem arguit sic. hoiem esse subavale accidens. ergo et. quia est bona animus est pbi in pdicamentis et minor: pbat. istam hoiem esse aliquid est et illud est igitur hoiem esse est aliquid quod est. quia p3. q: relatiuum nois conuertit in relatiuum pnotinis sibi correspondens et non copulationis vbi non fuerit impedimentum. pma pars animus conceditur ab eis. et secunda similiter dicitur: quod alter si aliquid non posset esse animus alicuius relatiui quod non videtur verum. **C** Confirmatur oia entia aut sunt in pmissis substantiis aut de pmissis substantiis dicunt: sed huiusmodi complexa significabilia sunt aliqua igitur sunt in pmissis subis aut de pmissis subis dicunt. et per hanc sunt sube vel accidentia: quia p3 cum minor sumendo si aliquid tertio modo et maior est Aristotele in pdicamentis. **C** Tertio arguitur sic. illius ppositionis hoiem esse est hoiem esse: subm supponit determinate cum sit indefinita igitur pro aliquo aut pro aliquibus supponit sumendo si aliquo vel aliquibus tertio modo. quia p3 q: si supponit determinate contingit descendere ad oia sua supposita: sed quilibet suppositum est aliquid tertio modo et oia supposita sunt aliqua tertio modo igitur pro aliquo vel pro aliquibus tertio modo supponit. **C** Quarto arguitur sic. et iam continue sumas terminus transcendentis tertio modo. ppter breuitatem verborum si hoiem esse non sit aliquid nec aliqua sequitur quod deus non potest facere hoiem esse. p3 quia. q: si deus faceret hoiem esse: deus esset causa et hoiem esse esset effectus diuinus. et per hanc esset aliquid. hanc est falsum. q: hoiem esse inceptit esse igitur deus fecit hoiem esse: quia bona. et animus pbat. q: hoiem esse non est sed hoiem esse aliquid non fuit. quod non ante productionem mundi igitur hoiem esse incipit vel inceptit esse sed non incipit. ut p3. igitur inceptit. **C** Confirmatur sequitur quod deus non potest antequam facere fore. p3 ut pns. et consequens est falsum. q: si non potest facere antequam fore igitur nunquam determinat antequam fore quod est error. **C** Quinto sequitur ex ista opinione quod multa sunt eterna quorum nullus est deus hanc est error: condemnatur parisiis vbi dicitur quod multa fuerint ab eterno que non sunt deus error. et quia p3. q: si istam opinionem deum esse et mundum fore fuerint ab eterno quorum nullum est aliquid vel aliqua. **C** Sexto eentia diuina videt intuitiue seipsam esse igitur visio illa vult potentiam cum obiecto: sed non est visio sine terminis: nec terminus sine entitate igitur diuinam essentiam esse est entitas aliquid. **C** Item visio ista intuitiua essentie diuine vel terminat in trinsece vel extrinsece: non extrinsece quod nullum extrinsecum est visio intuitiua in eentia diuina sed intrinsece igitur ad esse sed ista visio terminat ad diuinam essentiam esse igitur eentia diuina esse est essentia diuina. et per hanc aliquid entitas extrinseca. **C** Item sequitur quod non semper intellectui diuino obicere essentia diuina hanc est theologicam veritatem et quia p3. q: tali visioni per opinionem obiecti vniuersi complexe significabile quod non est essentia diuina. **C** Septimo sequitur quod si deus est: infinita sunt quorum nullum est deus: p3 q: si deus est deus esse est et si deus esse est igitur deus esse est. et sic in infinitum multiplicando complexe significabilia: hanc est diffonanz veritatem. mirabile est. n. quod non possit aliquid esse nisi infinita sint: et infinites infinita. **C** Octavo sequitur quod si tunc deus est non tunc deus est: imo quod ante pmiu instans mundi tunc deus fuit: quod tunc deus fuit et nihil aliud tunc adeo fuit. q: nullum horum complexe significabilium fuit aliquid: tunc et fuit vix non tunc deus est: nam sequitur hoc est et hoc non est deus igitur non tunc deus est. sic esse sicut pmo significat per animus ante pmiu instans mundi fuit verum quocumque complexe significabili eterno demonstrato igitur sic esse sicut significat per animus tunc fuit verum. **C** Nono si deus esse non sit deus: nec aliquid nec aliqua. sequitur quod inter illa non sit ordo nec dependetia. et per hanc vtriusque illorum stat esse sine pdictione absque reliquo. consequentia et discurrendo per oia alia. hanc est impossibile quod non stat deum esse et non esse deum esse nec est. **C** Decimo deum esse est igitur mensurat aliqua mensura. quia p3. q: deus

mensurat aliqua mensura: intelligit et alie creature determinate ab ipso. pmo igitur apparit deum esse: sed non mensuratur mensura ipsa cum hec mensura creaturas hntes in conceptione et definitione: nec mensura est: cum hec mensurat creaturas hntes in incipit et non definitione igitur mensura eternitatis: et recte mensura eternitatis quod deus esse est eternum sed eternitas non est mensura alicuius nisi essentie diuine igitur deus esse est eentia diuina quod est intentum. **C** Ultimo arguitur sic. hec positio concedit repugnantiam imaginatiui et recte rationi igitur ipsa non est tollerabilis. quia p3 et animus pbat. ista positio hanc concedit quod aliquid vel aliquam est et illud vel talis non est deus nec creatura dependens nec indetendens factiui vel factibile: corporeus nec incorporeus nec in mundo nec extra mundum: nec i predicamento nec extra predicamentum: nec in anima nec extra animam: nec res nec modus rei: nec positium nec pnatius: nec per se extrinsecus nec alteri liberens: nec suba nec accidens: nec actus nec potentia: nec compositum ex his: nec perfectum nec imperfectum: et tunc eternum et necesse esse que imaginatio iudicio meo formata recta ratione non potest admittere. **C** Ad illud igitur quod dicitur hec opinio in principio quod quilibet significabile complexe est res secundum pbum: nego et dico quod propositio pbi illa est falsa de virtute sermonis: tunc intellectus Aristotele. fuit verus: noluit enim dicere quod necessario si aliquid est puta sor. vel plato et aliqua propositio significat pmo illud esse illa est vera et si idem non est: et ista propositio pmo sic significat ut pns ista propositio est falsa. vocat enim Aristotele. sor. platonez et huiusmodi res non tamen quilibet significat: nihil enim nec aliquam apud pbum esset quod vel qualis non esset ens positium. quare et.

Quarta opinio ponit aliquas conclusiones. Prima est ista. quod nihil est adequatum significatum seu totale alicuius propositionis mentalis proprie dicte: quod quilibet talis ratione partium quibus equiualeat in significando significat plura adiuuicem distincta: sicut p3. cuiuslibet intuenti. et per hanc nihil est totale seu adequatum significatum talis propositionis: quod nihil est quilibet significatum per eas. **C** Secunda conclusio. quicquid significat per aliquam propositionem mentalem proprie dictam secundum eius totalem significationem etiam significat per aliquam eius partem. Sed tunc bene aliquam significat per ipsam secundum eius totalem significationem qualis non significat per aliquam eius partem. quod hec propositio homo est animal aliquid qualis. s. hoiem esse animal significat qualis non significat per aliquam eius partem. **C** Tertia conclusio. nullus propositionis mentalis proprie dictus sibi considerans puta oio infinitum modi sumpta significatione supponit pro aliqua re. verbi gratia. hoc dictum seu h oio infinitum modi hoiem esse animal que correspondet huic propositioni homo est animal: quod quod sumit litter supponat pro aliqua re. s. pro ista propositione cui correspondet: tunc quando sumit significatione seu personaliter dicit quod non supponit pro aliqua re. p3 q: cum talis oio sic sumpta significet plura: quod oia que significat propositio sibi correspondens non esset ro quare magis supponeret per vno suorum significatorum quam pro alio: ergo vel per quolibet vel pro nullo: sed nullus diceret pro quolibet. quod ista oio hoiem esse animal significat caret asinum vel supponeret pro asino igitur pro nullo. et sicut dicit de ista ita et de qualibus alia. **C** Ex his inferat hec opinio quod deus esse non est deus et hoiem esse non est homo: quod pari ratione omnium hominum esse animal esset homo quod falsum est. quod de nullo homine verum est dicere quod esse omnium hominum esse animal. **C** Item et pari ratione hoiem esse asinum est homo: quod est falsum. quod non apparet ratio quare plus homo quam asinus. Etiam chymera non esse chymera esset aliquid quod est falsum. quod non potest dici quod est: nisi forte dicat quod est deus et pari ratione quicquid est in mundo est chymera non esse chymera quod est multum diffonanz. Si ergo querit quid est omnium hominum esse animal aut hoiem esse animal apud istam opinionem: quod est incongrua et ridiculosa sicut si querat quid est omnium hoiem esse animal. **C** Et si arguat sic. ista propositio omnis homo est animal significat omnium hoiem esse animal igitur omnium hoiem esse animal significat per ea: dicit quod non est bona quia.

quia antecedens est congruū. p̄ns vero incongruū. ¶ Ad cuius declarationez ponit istam regulā: q̄ quilibet pp̄o in qua ponit a parte subiecti sicut totale subm̄ verbū infinitiui modi cum actiō supponens significatiue seu personaliter et acceptuz verbaliter: est incongrua: sicut ista sedere est. p̄ q̄ vniū significatiue sumptū nō p̄t reddere supposituz verbo. Ideo b̄ est incongrua sedeo est: et pari rōne sedere est: dicit aut̄ notanter verbū acceptuz personaliter et verbaliter q̄ q̄n̄ verbuz infinitiui modi accipit significatiue nominaliter seu loco vniū nominis verbalis et tūc est nomē sicut in ista sedere est. q̄esere que mibi tr̄i. v̄z. sicut ista sedens est quietens. ¶ Alterius dicit hec op̄io q̄ iste sunt congrue volo for. currere scio hominē esse animal hec ōfo significat deū esse: nolo: curo: scio: arguo: et sic de alijs.

Contra istam op̄ionē pono aliquas cōclusionēs. ¶ Prima est ista aliqua est pp̄o vera mentalis pp̄rie dicta que rōne suaz partū non significat plura realiter condistincta. p̄ de hac pp̄onē et qualz simili. hoc ē hoc eodem demonstrato: subm̄ enim et pdicatus significāt idem simplr. ¶ Sec̄da cōclusio. h̄. n. pp̄o aliqua distincta significat rōne suaz partū: nō tñ significatus ipsius ab soluitur ab alienius verificatiōe. p̄ de ista soz. est vidēs asinum que significat soz. et asinum: et tñ soz. videre asinū est soz. sicut superius pbabaf. ¶ Tertia conclusio. aliquid p̄ positionis mētalis significatū est aliquid: pbaf. nam sc̄dm istam op̄ionēz essentia diuina est pp̄o sibi significans se/ ipsam esse: aut igitur significatus illius est aliquid vel nihil: si aliquid habeo intentuz: si nihil: h̄ essentia diuina esse est aliquid. p̄ q̄ ista p̄positio que est essentia diuina est aliqd igitur diuinam essentia esse est aliqd: p̄na p̄ fm̄ op̄ionēz q̄: oratio infinitiua nō incongrue ponit q̄n̄ materialiter pro pp̄onē supponit. ¶ Sec̄do ista pp̄o in mente hoc est falsum seipsa demonstrata significat q̄ est aliquid. igit̄ et c̄. ante cedens pbaf. ¶ Itaz ipsa significat hoc esse falsum et hoc ē falsum est aliqd. q̄: hec pp̄o hoc est falsum est aliqd fm̄ istam op̄ionē: igit̄ hoc est falsum est aliqd. p̄ q̄na sustinendo eandem positionē. ¶ Tertio significatū huius ade quatum tu es tu. est. q̄: cuiuslibz partis significatū est igit̄ et totius significatū est: sed nō est aliqua vt p̄ q̄t̄ est aliqd: p̄na p̄ fm̄ istam op̄ionē. q̄: negat h̄mōi cōplexē significabilitā. et asis similiter eo q̄ tu non es aliqua saltem totolla sicut debz int̄. ligi illud asis. ¶ Quarta cōclusio. Alliculus pp̄onis mentalis pp̄rie: dictuz sibi correspondens siue ōfo infinitiui modi sumpta significatiue supponit pro aliqua re: pbaf et capio istam mentalē in creatura deus est deus. et quero si h̄z significatum adequatū sibi: nō est dicendus q̄ nō h̄z significatū adequatū: q̄ ipsa est significatum igit̄ alliculus significatū adequatū signum. igit̄ ipsa h̄z adequatum significatum: sicut quelz pars eius h̄z significatus adequatū et ipsa nō significat nisi ex cōpositione suarum partū igitur ipsa similr h̄z significatum adequatū. si ergo h̄z significatū adequatū quero q̄d est significatus adequatū illius et sequitur q̄ deū esse est significatū adequatum illius. quero tūc vtrū illa ōfo infinitiua sumat significatiue vel mālter: nō mālter q̄: tunc significaret q̄ hec pp̄o deus est esset significatum adequatuz sui ipsius q̄d est falsum. si aut̄ significatiue habet̄ intentū. ¶ Quinta cōclusio. ōfo infinitiua verbaliter et significatiue subiectens pp̄oni cuius est pars incongruitate nō tribuit seu ridiculum. pbaf nā ōfo aliqua indicatiua verbaliter et significatiue subiectēs ōfoni cuius est pars incongruitatez nō reddat: igit̄ nec ōfo infinitiua sic sumpta. p̄na p̄ q̄: nō videt̄ rō assignari diuerfitatis: et asis est manifestum de qualibet tali. q̄d currit mouetur. vbi subm̄ ē h̄: q̄d currit et est ōfo indicatiua cū ibi sit verbuz indicatiui modi et supponit personalr verbalr. q̄: licurrit nō p̄t in pdicta pp̄onē sumi nominalr. igitur et c̄. ¶ Sec̄do ista ōfo hominēz esse est ōfo infinitiua que verbalr sumpta significat non q̄escenter significatiua distinctū a se et quocūq̄ suo consimili igit̄ sic sumpta p̄ eodem p̄t in pp̄onē supponere: p̄na p̄ q̄: discurredo in omnibus alijs. ¶ Tertio arguit̄ sic. et p̄supposito q̄ ex omni pp̄onē sequitur vna pp̄o in q̄

si verum pdicatur de suo dicto. hoc cōter cōcedit. deinde suppono q̄ ex sup̄onē personalr nō sequit̄ suppositio materialis respectu eiusdem. hoc ē cōter conceditur et sequit̄ pbabilr. Et tunc facio istaz p̄nam. deus est igit̄ deus esse est verum. p̄na p̄ per p̄mā sup̄onem et in asite h̄ de? nō supponit mālter igit̄ nec in p̄ntē: nec per idēz h̄ esse igitur nec tota ōfo infinitiua. p̄ q̄na cum nō significet nisi ex cōpositione suaz partūz. Si. n. supponēt mālter et p̄tes significatiue nō significaret ex cōpositione partūz. ¶ Quar to arguo: istam p̄nam: a. significat hoīem esse igit̄ hominē esse ab. a. significat: igit̄ hoīem esse significat ab. a. Ultima p̄na p̄ ab actiua ad suam passiua et p̄ma pbaf. Itā bene sequit̄. a. significat hoīem igitur hoīem significat. a. igitur per idem et alia est bona. p̄na p̄ q̄ sicut illud verbū significat p̄t inconplexum ante se determinare q̄d requiritur a parte post ita et inconplexū. Dico igit̄ q̄ oratio infinitiua verbaliter sumpta et significatiue nō reddit incongruā cōfones imo congruā sicut oratio cōposita ex adiectiōe et substanti uo. vnde dicendo deū esse est v̄z h̄ deum esse est ōfo infinitiua q̄: h̄ esse est verbū infinitiui modi verbalr tentum aliter nō videt̄ quare nō cōgrue diceret deus esse est verum: sicut deū esse est v̄z. est ergo h̄ deum accusatiui casus et h̄ esse verbum ex q̄bus fit ōfo infinitiua. Et q̄: illud verbum est d̄z habere suppositū nominatiui casus. id ista ōfo tota est n̄ casus. Et cū dicit ab op̄ione ista q̄ pari ratione posset supponere h̄ sedeo in ista sedeo est. personalr: sicut h̄ sedere in ista sedere est. sumendo verbalr vtrūq̄: dico q̄ nō est similitudo: q̄: h̄ sedeo p̄t ē p̄positio sed nō h̄ sedere: sicut. n. h̄ homo est albus nō p̄t subici personaliter: et tamen bene p̄t subici h̄ homo albus ita in p̄posito h̄ sedere et nō h̄ sedeo. ¶ Si ergo querat q̄d est chymerā nō esse chymerā. nō debet ridiculuz causari loco respōsionis: nec querentē repellere sed d̄z dicit q̄ chymeraz non esse chymerā nō est aliquid nec aliqua nec aliquat̄: similr hoīem esse asinum nō est aliquid aliq̄ nec aliquat̄ cum sit impossibile. sed cuz querit̄ quid est ōm hoīem esse animal: dicatur q̄ nihil est sed aliqua. est. n. omnes homines actu existentes et talis oratio pro multis supponit quia pro soz. et pro platone et huiusmodi.

¶ Adhuc pro maiori declarationē huius op̄ionis notandae sunt tres cōclusiones quas ipse ponit. ¶ Prima est q̄ p̄ter ōm pp̄onem creatā est aliquod verū seu aliqua veritas extra animam: p̄ q̄: deus est veritas et noticia vera. ¶ Sec̄da conclusio. q̄ p̄ter ōm p̄positionēz creatā vel increatā nullum est verum seu nulla est veritas extra animam: q̄: sicut veritas creata est ipsa pp̄o creata q̄ forma mus: sic veritas increata que deus est est pp̄o increata. ¶ Tertia conclusio. q̄ deus suz noticia diuina: est ip̄i intellectui pp̄o vera. p̄ q̄: significat intellectui d̄fimo quiescentē q̄ antep̄us erit aut q̄ ipse est. ¶ Itē dicit hec op̄io q̄ anteq̄ aliquid esset p̄ter deum: verum erat mundū fore: sed hec ōfo mundū fore capiat̄ mālter non pro se ipsa sed pro pp̄onē cuius est dictū: et illud verū seu illa p̄positio vera erat deus. ¶ Et si arguit̄ illud veruz erat cōtingens et deus erat necessarius: dicit q̄ illud verum erat ens necessarium sicut deus: sed tñ illud veruz erat contingenter verum. sicut scientia dei q̄ antep̄us erit: est ens necessarium et tamē est contingēt̄ scientia q̄ antep̄us erit. ¶ Item cōcedit illam cōditionalem. Si nulla pp̄o esset adhuc verum esset nullam pp̄onem esse: q̄ asis est impossibile sicut enim inquit impossibile est deum non esse noticiam ita impossibile est deū nō esse pp̄onē verāz si tamen nulla pp̄o creatā esset. veruz esset nullam talez esse et illud verum esset deus. ¶ Quia horz dictoz aliqua sunt vera sicut p̄ma et tertia cōclusio. et tertium dictū cum p̄ma parte secundā: id contra conclusionē sc̄dam arguit̄ sic. Alia est entitas que non est deus nec aliqua pp̄o increata igit̄ aliq̄ est veritas que nō est aliqd istozum. p̄na p̄ q̄: ex eo q̄ entitas et veritas conuertunt̄ sicut ens et verum. ¶ Sec̄do sic obiectū huius pp̄onis mentalis in creatura homo est alal est aliqd verum vel aliqua veritas et nō veritas increata.

quia tunc a pari illa esset obiectum cuiuscunq; p[ro]p[os]it[io]nis ve-
re necessarie vel c[on]tingentis q[uod] est falsum. sicut stat q[uod] per
illam quis assentiat vel dissentiat n[on] habendo aliqu[od] c[on]ce-
ptu[m] diuinu[m]. igitur t[er]c[us]. nec e[st] creata que est ip[s]a. v[er]o p[ro]p[os]it[io] ita
q[uod] libet ob[ie]cti illius. q[uia] tunc non sciret te intelligere ho[mo]m
esse animal t[er]c[us] percipere te intelligere q[uam] perciperes te in-
telligere tale signum q[uod] est falsum. t[er]c[us] contra experientias.
ergo oportet dicere q[uod] aliq[ui]d ob[ie]cti illius est veritas distin-
cta tam adeo q[uam] a p[ro]p[os]it[io]ne causata. **Tertio** sic ego scio al-
qualiter esse scientia p[ro]p[os]it[io]ne dicta a p[ro]p[os]it[io]ne t[er]c[us] demonstratiue igitur
illa scientia est p[ro]p[os]it[io]nis increate aut p[ro]p[os]it[io]nis create sol[us]
aut alterius scit[us] q[uod] non est aliqua p[ro]p[os]it[io]ne: non p[otes]t dici
p[ri]mo eo q[uod] p[ro]p[os]it[io]ne increata que deus est n[on] scitur a via-
toze aliquo istorum modoz. nec p[otes]t dici s[ec]un[do]. q[uia] scientia p[ro]p[os]it[io]ne
dicta est de incorruptibilib[us] t[er]c[us] impossibilib[us] al[iter] se ha-
re p[ri]mo posterioz: sed quelibet talis p[ro]p[os]it[io]ne est corruptibilis
t[er]c[us] possibilis al[iter] se habere. igitur t[er]c[us]. Op[er]e igitur dari tertium t[er]c[us]
habebit intentus. **¶** Simil[iter] aliud dictu[m] est falsum. v[er]o q[uod]
si nulla p[ro]p[os]it[io]ne creata esset: nullaz p[ro]p[os]it[io]ne in creataz esse esset
deus. q[uia] a pari deus esset nullaz chymera esse. p[ro]p[os]it[io]ne esse fal-
sum. q[uia] nulla negatio sicut nec aliqua p[ro]uatio est verificabi-
lis idemp[ro]p[ter] de deo p[ro]p[os]it[io]ne. **¶** Nam nihil est idemp[ro]p[ter] deus nisi
illud: p[ro]p[os]it[io]ne concepta c[on]cipiat ab intellectu diuino s[ed] intel-
lectus diuinus n[on] intelligit illas negationes nec p[ro]uaciones
in p[ro]p[os]it[io]ne r[ati]o[n]ibus ydeatibus sicut nec falsitates t[er]c[us] impossi-
bilitates. igitur t[er]c[us]. **¶** Secundo nulla negatio est c[on]dicabilis
alicui nisi sua p[ro]p[os]it[io]ne oppositio sit etiā c[on]dicabilis. q[uia] magis
videt de affirmatiōe q[uam] de negatiōe: sed chymera esse n[on]
est alicui c[on]dicabile igitur nec nullam chymera esse. **¶** Ter-
tio si mundu[m] fore fuit deus ante creatione[m] mundi per idē
tam est deus. q[uia] scit tunc fuit talis p[ro]p[os]it[io]ne increata ita t[er]c[us] n[on]
cum igitur tam aliqua p[ro]p[os]it[io]ne creata enunciat mundu[m] fore: se-
quitur q[uod] mundu[m] fore per idem est p[ro]p[os]it[io]ne creata: arguo tunc
sic. hoc fore est p[ro]p[os]it[io]ne increata demonstrando mundu[m] fore
t[er]c[us] hoc fore est p[ro]p[os]it[io]ne creata igitur p[ro]p[os]it[io]ne creata ē p[ro]p[os]it[io]ne increa-
ta. **¶** Quarto sequit[ur] ex illo dicto q[uod] aliqua est p[ro]p[os]it[io]ne simpli-
citer contingens t[er]c[us] eius adequatu[m] significatu[m] est simpli-
citer necessarium. p[ro]p[os]it[io]ne de illa antep[ro]p[os]it[io]ne erit cuius significatu[m] est an-
techristu[m] fore q[uod] est deus. **¶** Quinto sequit[ur] q[uod] aliqua p[ro]p[os]it[io]ne
vera erit falsa. t[er]c[us] t[er]c[us] ad adequatu[m] significatu[m] nunq[ua]m erit fal-
sum. p[ro]p[os]it[io]ne de illa p[ro]p[os]it[io]ne creata antep[ro]p[os]it[io]ne erit cuius adequatu[m]
significatu[m] t[er]c[us] p[ri]mo simpli[ter] nunq[ua]m erit falsum.

Multe alie opinioniones tractande t[er]c[us] in quibusda[m]
repellende forent: sed q[uia] aliquant[er] differre pan-
do in maiori parte conueniunt asserentes plu-
ra que nostro iudicio vera sunt defendenda
atq[ue] p[ro]p[os]it[io]ne sustinenda: ideo de his omnib[us]
ultima funde[re] opinio pluribus munita c[on]clusionib[us]. qua
rum p[ri]ma c[on]clusio fit ista. Nullus p[ro]p[os]it[io]ne negatiue signifi-
catu[m] adequatu[m] est aliquid aliqua vel aliquant[er] quouis mo-
arg[um]ent[um]. p[ro]p[os]it[io]ne. nam nullam chymera esse n[on] est aliq[ui]d aliq[ui] nec
aliquant[er] igitur nec aliq[ui]d aliud significatum tale. p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne t[er]c[us]
ans fuit p[ro]p[os]it[io]ne improbatione sc[ilicet] de opinionis huius tra-
ctatus. **¶** Ista c[on]clusio est repugnans c[on]clusioni octaue qua[m]
determinat vna de opinionib[us] dimissis t[er]c[us] est ista in forma.
deu[m] non esse solem est deus: p[ro]p[os]it[io]ne. deus est t[er]c[us] deus n[on]
est sol igitur deus est deus n[on] esse solem. p[ro]p[os]it[io]ne. nam sequi-
tur general[iter] ego sum t[er]c[us] ego sum albus igitur ego sum me
esse album. ego sum t[er]c[us] ego ero igitur ego sum me fore: igitur
per idem in p[ro]p[os]it[io]ne. **¶** Item tota ratio monens aliquos
ad opposituz: ait iste magister: est ista. Si nihil nec aliqua-
liter esset: deum n[on] esse solem n[on] esset: sed iam eque bene
deus n[on] est sol sicut tunc n[on] esset sol igitur per idem iam
deum n[on] esse solem n[on] est. **¶** Sed q[uod] ista ratio n[on] debet
mouere arguit sic. Nam data ista r[ati]o[n]e sequit[ur] ista c[on]clu-
sio: de[us] n[on] est: p[ro]p[os]it[io]ne sic. deus esse n[on] est igitur deus non
est: p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne t[er]c[us] ans p[ro]p[os]it[io]ne. deum esse vel deus n[on] esse non
est. sed quicquid t[er]c[us] qualitercu[m]q[ue] est de[us] esse vel deum n[on]
esse est deus esse: igitur deum esse n[on] est: t[er]c[us] p[ro]p[os]it[io]ne t[er]c[us] ans p[ro]p[os]it[io]ne
batur. si nihil nec aliqua-
liter esset: de[us] esse vel deum n[on] e[st]
non esset: sed iam eque bene deus est vel deus n[on] est sicut

tunc deus esset vel deus non esset igitur iam deum esse vel
deum n[on] esse n[on] est. **¶** Item arguit sic. deum esse n[on] so-
lem est deus: igitur deus esse vel deus n[on] esse solem est de[us].
p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne. q[uia] arguit. a. conuertibili ad c[on]uertibile: t[er]c[us] vltra igitur
deum n[on] esse solem est deus: t[er]c[us] q[uod] sic arguat p[ro]p[os]it[io]ne. iste p[ro]p[os]it[io]ne
positiones p[ro]uertunt. sicut ista copulatiua de[us] n[on] est sol t[er]c[us] de[us].
est t[er]c[us] ista deus est non sol. t[er]c[us] dicta istaruz p[ro]p[os]it[io]ne sunt igitur
dicta istarum c[on]uertunt. **¶** Ad hec respondetur negado
p[ro]p[os]it[io]ne illam: q[uia] ex ipsa sequit[ur] q[uod] deus est sol c[on]tinu[us] opposi-
tum ponit illa opinio. t[er]c[us] p[ro]p[os]it[io]ne. Nam deu[m] n[on] esse solem
est deus: t[er]c[us] deum non esse solem est sol: igitur sol est deus. t[er]c[us]
e[st] p[ro]p[os]it[io]ne tenet cum minor. q[uia] n[on] videt[ur] quare alicuius p[ro]p[os]it[io]ne
sitionis significatu[m] adequatu[m] c[on]ter idēp[ro]p[ter] significato
subiecti t[er]c[us] n[on] significato p[ro]p[os]it[io]ne cum p[ro]p[os]it[io]ne. eque bene c[on]st[itu]-
tuatur a p[ro]p[os]it[io]ne sicut a subiecto. **¶** Item arguit sic. ex m[od]o
arguendi sc[ilicet] de deductio[n]e: deu[m] n[on] esse solem est solem non
esse deum: sed deu[m] non esse solem est deus t[er]c[us] solem n[on] e[st]
deum est sol igitur deus est sol. p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne ex opinione cu[m] mino-
ri t[er]c[us] maiorem p[ro]p[os]it[io]ne. Nam iste p[ro]p[os]it[io]ne c[on]uertuntur deus
n[on] est sol t[er]c[us] sol n[on] est deus t[er]c[us] sua t[er]c[us] ista sunt igitur c[on]uertu[n]t[ur].
igitur q[uod] libet istorum est de altero verificabile signifi-
catu[m]. p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne ex quo possunt personal[iter] supponere. **¶** Ter-
tio arguo q[uod] deu[m] n[on] esse solem est sol. ex modo p[ri]mo deduc-
tionis. Nam sequit[ur] sol est t[er]c[us] sol non est deus igitur deu[m] n[on]
esse solem est deus. p[ro]p[os]it[io]ne. nam sequit[ur] general[iter] aliquid e[st]
t[er]c[us] album est sol: igitur sol. est sol. esse album. etiam sequit[ur] ali-
quid fore est t[er]c[us] idem fore est sol: igitur sol. est solem fore.
¶ Ad r[ati]o[n]em ergo p[ri]mam nego p[ro]p[os]it[io]ne t[er]c[us] ad p[ro]p[os]it[io]ne
dico q[uod] h[ec] sequat[ur] v[er]o affirmatiue: n[on] tamen sic sequit[ur] ne-
gatiue: quare similitudo n[on] est ad p[ro]p[os]it[io]ne. Et vltima de
co q[uod] illa r[ati]o illorum p[ro]p[os]it[io]ne. t[er]c[us] ad p[ro]p[os]it[io]ne dico negado
illam q[uod] deus n[on] est: t[er]c[us] simil[iter] istam deum esse non est. Et
tunc ad r[ati]o[n]em deus e[st] vel deum n[on] esse n[on] est sed quic-
quid t[er]c[us] qualitercu[m]q[ue] est deum esse vel de[us] non esse est de[us]
esse igitur deum esse n[on] est: n[on] valz argumentu[m]. q[uia] nota de-
finitio[n]e in p[ri]ma p[ro]p[os]it[io]ne tenetur diuisione t[er]c[us] conuertit[ur] cu[m]z
disiunctio[n]e. in sc[ilicet] a[nt] p[ro]p[os]it[io]ne tenet collectiue r[ati]o[n]e si-
gni distributiue determinatis ip[s]is: sed hec deberet e[ss]e p[ro]p[os]it[io]ne
p[ro]p[os]it[io]ne. aliquant[er] qualiter est de[us] esse vel deum non
esse non est. que negat vnde suum contradictoriu[m] est v[er]o
v[er]o. qualitercu[m]q[ue] est deum esse vel de[us] non esse est. n[on] q[uod]
quid t[er]c[us] qualitercu[m]q[ue] est de[us] esse vel deum n[on] esse ē de[us]
esse sed deum esse est. igitur t[er]c[us]. **¶** Ad sedam r[ati]o[n]em c[on]ce-
do q[uod] deum esse non solem est deus igitur deum esse t[er]c[us] deus n[on] e[st]
solem est deus. nec arguit ab vno conuertibili ad reliquu[m].
Et cum dicit[ur] illa copulatiua conuertit[ur] cum illa cathegori-
ca concedat[ur] t[er]c[us] dicta ipsaruz sunt: v[er]o est igitur illa dicta c[on]-
uertunt. n[on] valet p[ro]p[os]it[io]ne. q[uia] huiusmodi dicta supponere pos-
sunt personal[iter] t[er]c[us] n[on] ille p[ro]p[os]it[io]ne. vnde in simili: n[on] se-
quit[ur]. tu differis a me t[er]c[us] ego differo a te c[on]uertunt[ur] t[er]c[us] ipsaruz
dicta sunt igitur illa c[on]uertunt[ur]. p[ro]p[os]it[io]ne q[uod] non valz p[ro]p[os]it[io]ne. q[uia] ans
est verum t[er]c[us] p[ro]p[os]it[io]ne falsum. Si. n. illa dicta c[on]uertentur t[er]c[us]
possunt subici vel p[ro]p[os]it[io]ne personal[iter] supponendo tunc illa
esset possibilis te differre a me est me differre a te q[uod] ē fal-
sum vt patebit inferius.

Circa predicta posset dubitari p[ri]mo de
hoc q[uod] d[icitur] deum esse vel
deum non esse est deum esse. Nam arguo sic. de[us] n[on] esse
non est deum esse igitur deum esse vel deum n[on] esse n[on] est
deum esse. p[ro]p[os]it[io]ne p[ri]ma a parte disiuncti ad totum sine impedi-
mento p[re]cedente. **¶** Sec[un]do arguit sic. h[ec] disiunctiue deus
est vel deus n[on] est significatu[m] est disiunctiu[m] ex significa-
tis ambarum partiu[m] sed sc[ilicet] de partis significatum adequa-
tum non est igitur nec ipsius totius disiunctiue: p[ro]p[os]it[io]ne p[ro]p[os]it[io]ne du-
pliciter. p[ri]mo q[uia] bene sequit[ur]. a. est t[er]c[us] b. non est igitur aggre-
gatum ex. a. t[er]c[us] b. n[on] est. sec[un]do q[uia] sequitur bene. a. vel. b.
copulatiue significatu[m] est copulatu[m] ex significatis adequatis
p[ro]p[os]it[io]ne ill[is] v[er]o v[er]o istaruz significatu[m] n[on] ē igitur nec toti[us] copulatiue
¶ Sec[un]do dubitat[ur] simil[iter] de c[on]cessionem huius deu[m] esse n[on]
solem est deus q[uod] videt[ur] q[uod] deum esse non solem non sit.

¶ Nam huius propositionis deus est nō sol significatus non est. igit̄ ꝛc. antecedēs probat̄ pdicati significatū nō est igit̄ illius ppōnis significatū non est. aſs pꝛ com significatū illius sit pura negō ꝛ p̄na pbat̄. ¶ Nam huius ppōnis antēp̄s est futurus significatus adequatū nō est qꝛ significatū subiecti nō est. sed eque bñ cōcurrit ad cōpositionē existentia pdicatu sicut subī igit̄ si alius ppōnis pdicatu si significatū adequatū nō est ipsius totius significatus adequatū nō est. ¶ Ad hec dubia respōdendo concedo vt p̄s qꝛ deū esse vel deū non esse est deū esse. ꝛ illas si mīlīter deū esse vel deū nō esse non est deū esse. nec ista sunt opposita sicut nec ista for. vel brunellus ē homo: for. vel brunellus non est homo. ¶ Ad scđam rōnez ꝛ idem nego p̄nam. vnde sicut ad veritates disiunctiue sufficit veritas vnus partis ita ad existentiam sui adequatū significati sufficit existentia vnus partis p̄ncipalis. ꝛ ad p̄mā probat̄ionem p̄na dico qꝛ p̄lla nihil pbat̄ qꝛ bene cōcedo qꝛ aggregatū ex illis significatis nō est. ex quo. n. significatū adequatū scđe partis non est: ex ipso nihil nec aliquat̄ aggregat̄ nihil: tꝛ ista disiunctiua significet ex cōpōne suarū partiuꝝ tꝛ significatus illius non componit̄ ex cōpōsitione suay partiuꝝ sumendo componi ad intētionē argumēti. ¶ Similr̄ alia p̄batio non procedit pp̄ dissimilitudinem. sicut. n. ad veritates copulatiue significatis ex cōpōsitione suay partiuꝝ requirit̄ vtriusqꝛ partis veritas ꝛ existentia: ita ad existentia sui significati requirit̄ vtriusqꝛ significati partiuꝝ existia. sed qꝛ p̄mū nō reperitur indistinctiua vt dictū est p̄pterea nec fm̄ dꝛ concludi. hoc potest de clarari in ppōnibus de copulato ꝛ disiuncto extremis: nullas enim diceret qꝛ significatus illius non esset tu es homo vel chymera: ꝛ tꝛ alterius partiuꝝ significatū non est: sed illius tu es homo ꝛ chymere significatus adequatū nō est: qꝛ illius termini chymere significatus nō est: non obstantē qꝛ totius residui significatus sit. ¶ Ad scđam dubitationē concedo qꝛ deū esse non soles est deus. Et ad improbat̄ionem eius posset responderi per ea que dicta sunt nunc vltimo. negando illam p̄nam. significatū pdicatu non est igitur nec totius ppōnis: sicut non sequit̄: significatū scđe partis hꝝ complexi significans antēp̄m nō est: igit̄ ꝛ illius complexi significatū adequatū nō est. ¶ Verūtamē magis realiter ꝛ ad oppositū respondendo dico qꝛ illius ppōsitionis deus est nō sol: pdicatus infinitū pōt dupliciter tēneri aut simplr̄ negatiue aut aliquat̄ positīue. p̄mo modo nego illam ppōnem nec ad illuz sensuz ipam concessi: asserit. n. isto modo qꝛ deus est negatio solis qd̄ est falsuz. ¶ Et si arguit̄ sic. deus nō est sol ꝛ deus est igit̄ deus est non sol. sic sumendo non valz argꝛ. nec arguit̄ cum debito medio qñ sic sumit̄: sed oꝛ addere in ante negatio solis est qd̄ est falsum. scđudo modo concedo ppōnez illam qꝛ ipsa asserit euz suo adequato significato qꝛ deus est aliquid qd̄ non est sol. ꝛ ad illum sensuz concessi eā: ꝛ sic sumendo bene sequit̄. deus nō est sol ꝛ deus ē igit̄ deus. est nō sol. ꝛ sic semp̄ sumebam quotiens tales consequentias dñi eē bonas. ¶ Ex predictis pꝛ qꝛ significatus illius sumpte seꝛcundo mō est. quare argꝛ non pcedit. ¶ Itē sic dico de infinito termino in cōplexo dico similr̄ de infinito cōplexo. Si ergo pponit̄ tu es nullam chymeram esse: querat̄ an illud infinituz complexū supponat simplr̄ negatiue aut aliquat̄ positīue. p̄mo modo negat̄ illa. qꝛ significat asserit̄ qꝛ tu es talis negatio nullā chymeraꝝ esse. ¶ Et si arguat̄ vt p̄s tu nō es chymera esse ꝛ tu es igit̄ tu es nullam chymera esse pꝛ p̄nam nō valere: oꝛ. n. sumi mediū vt dictū est. ¶ Scđo modo concedat̄ qꝛ tu es nullam chymeraꝝ esse. qꝛ quicquid ꝛ q̄tercunqꝝ est in mūdo est nullam chymera esse ꝛ nullū hoīem esse asinum. qꝛ tu es aliquid qd̄ non est chymera esse ꝛ quicquid est in mūdo si mīlīter qꝛ bene sequit̄ isto secundo modo. tu non es chymera esse ꝛ nullaz chymera esse est ꝛ tu es igitur tu es nullam chymera esse. ꝛ ita concedit̄ qꝛ nullaz chymera esse est ꝛ ita nullum hoīem esse asinū est aliquid aliqua vel aliquat̄. ¶ Et si dicit̄ p̄s negasti tales propōnes dico

qꝛ ipsas negant ad p̄mū sensuz ꝛ nō ad fm̄ sensuz. ¶ Itē r̄m si quis vellet introducere oppositū cōclusionis dicens aliquid est nullā chymeram esse: sed significatus adequatū illius negatiue nulla chymera est: ꝛ nullam chymera esse igit̄ significatū ppōnis negatiue est aliquid. pꝛ qꝛ si nullam chymera esse in ante diffōmī sumat̄ non valet argꝛ. si aut̄ vniformit̄. vel igit̄ p̄mo mō vel scđo modo. si p̄mo modo negat̄ p̄ma pars ante. si scđo modo negatur scđa. qꝛ nulluz est significatus ppōnis negatiue nisi quatenus est pura negatio. ¶ Itē ꝛ pponeret tu es te nō esse asinū. dꝛ similr̄ negari: qꝛ nulla infinitate ibi est. ¶ Et si arguit̄. tu es nō te esse asinū igit̄ tu es te nō esse asinū. queratur vt p̄s de infinitate ante quo sumit̄ p̄mo mō vel secundo modo. p̄mo mō concedat̄ p̄na ꝛ negat̄ aſs. scđo modo concedat̄ aſs ꝛ negat̄ p̄na. quare ꝛc. ¶ Secūda cōclusio in ordine est ista. Nullus ppōnis categorice assermatiue cuius subto vel pdicatu iplicito vel explicito nihil p̄ter signum correspondet in rerum nā. significatū adequatū est aliquid vel aliquat̄ quale aut quantuz creator vel creatura. hec conclusio pꝛ de istis. Antēp̄s erit. adam fuit. hoc pōt esse. de m̄fato vno possibili qd̄ nō est nec erit. vnde qꝛ antēp̄s nō est. antēp̄m fore non est. ꝛ per idem adam fuisse vel hoc posse esse nō est: sed concedo qꝛ adz fuisse fuit ꝛ qꝛ antēp̄m fore erit: non tñ concedo sicut alij concedunt qꝛ adam fuisse est: adam p̄teritus ꝛ antēp̄m fore est antēp̄s futurus negantes antēp̄m fore esse. ꝛ si mīlīter adam fuisse esse. Nam ex p̄mo sequit̄ fm̄. sequit̄ enī bene antēp̄m fore est antēp̄s futurus igit̄ antēp̄m fore est. pꝛ p̄na a tertio adiacente ad fm̄ adiacens affirmatiue sine verbo vel pdicatu distrahente termino. verūtamē concedit̄ qꝛ antēp̄m fore est antēp̄s futurus: ꝛ adz fuisse est p̄teritus adam sumēdo li p̄teritus ꝛ futurū participialiter. qꝛ antēp̄m fore erit antēp̄s ꝛ adam fuisse fuit adam. ¶ Contra istas duas conclusiones argꝛ sic. cōiter antēp̄m fore est veruz igit̄ antēp̄m fore est aliquid: p̄na pꝛ qꝛ verum ꝛ aliquid p̄uertunt: ꝛ aſs probat̄. Nam hec ppō antēp̄s erit est vera que significat adequatē antēp̄s fore igit̄ antēp̄m fore est verum. ¶ Scđo sic antēp̄m fore est verum igit̄ veruz est antēp̄m fore: p̄na pꝛ. qꝛ cōuersio simplex: ꝛ aſs est verum. vt argꝛ est igit̄ ꝛ consequens: tunc sic. veruz est antēp̄m fore. igitur aliquid verum est antēp̄m fore. pꝛ p̄na ab indefinita ad suaz particularē ꝛ ex p̄mū sequit̄ qꝛ aliquid vel aliqua vel aliquat̄ est antēp̄m fore. ¶ Tertio antēp̄m fore est veruz sed non est aliquid verum p̄ter antēp̄m fore igit̄ antēp̄m fore est antēp̄m fore ꝛ ex p̄mū sequit̄ qꝛ antēp̄m fore ē. ¶ Quarto antēp̄m fore est scituz igit̄ antēp̄m fore est. p̄na tenet a tertio adiacente ad fm̄ adiacens pꝛ aſs. qꝛ antēp̄m fore credit̄ sine hesitatio: omnia ista argumēta p̄nt fieri cōtra p̄maz cōclusionē. ¶ Ad hec argumēta facta de significato propositionis negatiue r̄ndet vnus magister negando simplr̄ tales p̄nas. nullū hoīem esse asinū est veruz igitur veruz est nullum hoīem esse asinū: te non esse est possibile igit̄ possibile est te nō esse. concedit ergo qꝛ nulluz hoīem esse asinū est verū. ꝛ tñ non est veruz nullū hoīem esse asinū: nullaz chymera esse est possibile ꝛ necessariū: ꝛ tamen nō est possibile nec necessariū nullā chymeraꝝ esse: te non esse est contingēs ꝛ tñ nō est contingēs te nō esse: alit̄ enī si verum est nulluz hoīem esse asinū igit̄ aliqua veritate verum est nullū hoīem esse asinū igit̄ veritate: rei vel cōpōsitiōis aut intellectus. nō p̄mo modo vt pꝛ. nec secundo modo. qꝛ veritas intellectus vel cōpōsitiōis est adequatio intellectus ad rez: mō nullum hoīem esse asinū nō est res. igit̄ ꝛc. ¶ Item si possibile est nullum hoīem esse asinū ꝛ solam illud qd̄ possibile est esse pōt esse igit̄ nullum hoīem esse asinū pōt esse. ¶ Itē si possibile est nullum hoīem esse asinū ꝛ possibile positū in esse nō sequitur inconueniens igit̄ sequit̄ qꝛ positū inesse qꝛ nullus hoīem esse asinū nullum sequit̄ inconueniens p̄na falsum. qꝛ eadē inconueniētia si quānt que modo: dato qꝛ esset nullum hoīem esse asinū. ¶ Item si contingēs est te nō

esse et cum contingentia sit potentia ad utramque partem iudicacionis igitur te non esse est aliqua potentia potens terminare actionis falsitas: quod non est nec potest esse nec potest terminare nec terminari. **C** Contra istam responsionem arguo de ducendo plures conclusiones absurdas. **C** Prima est ista aliqua sunt duo contradictoria inter se contradictoria: et tamen non est ita sicut aliquid illorum significat. p3 de istis contradictorijs: homo est asinus et non homo est asinus: quod ante non sit ita sicut p3m significat p3. cum suum significatus adequatus sit falsum: et impossibile et quod non sit ita sicut p3m ad eade significat similiter p3: quia non est verum nullus hominem esse asinum p3m istam responsionem. **C** Secunda conclusio. aliqua est consequentia bona et formalis. et ita est sicut significat adequate per antecedens. et tamen non est ita sicut adequate significat per consequens: p3 sic aliquid dicitur tu es homo igitur tu non es asinus. Nam p3m istam responsionem verum est te esse hominem et non est verum te non esse asinum. **C** Tertia conclusio. aliqua est conditionalis vera et possibile est ita esse sicut significat per antecedens adequate. et tamen nec possibile nec impossibile nec necessarium nec contingens est ita esse sicut significat adequate per consequens p3 de ista. Si tu es homo tu non es lapis et sic multe alie sequuntur volenti advertere. hec enim responsio videtur mihi irrationalis: quod sicut si verum vel aliquis terminus modalis potest participialiter modaliter teneri a parte predicati ita a parte subiecti: imo a fortiori: quod magis videtur terminus officialis emittere vim suam quando procedit contra quando subsequitur. Nec aliqua rationum illarum procedit contra me quin equaliter procedat contra ipsum. arguam enim sic contra ipsum. nullum hominem esse asinum est verum igitur nullum hominem esse asinum est verum aliqua veritate vel igitur veritate rei vel veritate compositionis. et sic ultra continue deducendo a parte predicati sicut ipse deducit a parte subiecti. **C** Dico igitur aliter quod si verum possibile impossibile necessarium et contingens et alij termini modales possunt dupliciter teneri nominaliter resolutione aut modaliter officialiter. primo modo nego istas propositiones nullam chymeram esse esse verum. verum est nullam chymeram esse: antequam fore est possibile: possibile est antequam fore: nullum hominem esse asinum est necessarium: necessarium est nullum hominem esse asinum: te non esse est contingens: contingens est te non esse. Ex qualibet enim illarum sequitur significatur tale esse aliquid aliquando vel aliquando quod est falsum: sed tenendo secundo modo concedo eade propositiones siue modi proponantur a parte subiecti siue a parte predicati. **C** Eode modo est dicendum si proponeretur: ita est sicut hec propositio adequate significat nullus homo est asinus: vel isto modo sic est sicut hec propositio adequate significat antequam christus erit: querendum est de modo sumendi istos terminos ita et sicut an nominaliter denominatione vel resolutione aut officialiter modaliter. primo modo neget quales istarum secundo modo conceditur: quod apud me idem est ita est quod nullus homo est asinus et verum est quod nullus homo est asinus: sic est quod antequam erit verum est quod antequam erit. **C** Ad rationes igitur principales. Ad primam distinguendo de li verum in antecedente an transcendit sumat an modaliter primo modo concedo consequentiam et nego antecedens. secundo modo nego consequentiam nec sic convertitur cum ente. **C** Ad secundam rationem quero utrum si verum differenter vel uniformiter sumit in antecedente et in consequente si differenter. p3 consequentia non valere: si uniformiter igitur nominaliter resolutione vel officialiter modaliter. primo modo nego antecedens. secundo modo concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad argumentum verum est antequam fore igitur aliquid verum est antequam fore non est argumentum. Et ad propositio nem dico quod antecedens non est aliquid quantitatis. Et si querit que est indefinita consequenter dico quod antecedens si li verum tenet transcendens vel sicut in sua particulari. **C** Ad tertiam rationem nego propositio. quod dicitur sumi in maiori antequam fore est aliquid verum quod est falsum. **C** Aliter potest ad hec omnia raderi et breviter dicendo quod hinc termini verum et fal-

sus. et hinc potest dupliciter teneri primo modo notari resolutione. et modo notari officialiter seu modaliter. primo modo sumit quod dicitur propositio non coniungit: vel si coniungit per aliquid adiectivum determinat ut deus seu aurum est verum: vel nullam chymeram esse est aliquid verum. Sed secundo modo sumit quod hinc dicitur coniungit siue ante siue post: limitatio de dicitur quatuor: ut verum est nullam chymeram esse: nullum hominem esse asinum est necessarium: quod homo est asinus est impossibile: pole est ante propositio siue: quod notentur igitur proponit verum est nullam chymeram esse: aut nullam chymeram esse est verum: pole est antequam fore aut e converso. concedo quallibet istarum siue determinatione: sed nego illas: nullas chymeram esse est aliquid verum. aliquid necessarium vel aliquid pole est nullum hominem esse asinum vel antequam fore: siue ergo istum modum continet suum in sequentibus quod resolutionem foret continue distinctio laborare. que et cetera. **C** Ad quartam nego propositio. quod arguit cum termino distrahet. nisi si scitur. verum. falsum et hinc termini modales sunt termini ampliativi et distrahetes copula principalis. **C** Ad rationes vero illius magis rideo ita pro eo sic pro me: cum dicitur verum est nullam chymeram esse igitur aliqua veritate te verum est nullam chymeram esse nego propositio. nisi si nihil nec aliquid esset: verum esset nullam chymeram esse. et tamen nulla veritate quod nec veritate prima nec veritate secunda. nec veritate rei nec veritate compositionis cum non esset aliqua harum veritatum. **C** Et si concludit igitur per idem verum est antequam fore: et tamen nulla veritate verum est antequam fore: nego propositio. quod si nihil nec aliquid esset nihil nec aliquid fore: nec fuisse nec posset esse. et per consequens non verum esset antequam fore vel posse esse vel adam fuisse: hinc ergo veritates antequam fore. adam fuisse. hoc posse esse originantur a prima veritate: que est in ensa divinitas et sic originari non est esse falsum in proprio genere sed solummodo in intellectu divino vel voluntate ipsius. unde si deus non esset nihil nec aliquid esset et si nihil nec aliquid esset non verum esset antequam fore vel aliquid hinc. et per propositio hinc sunt vera prima veritate: sed non sic est denegatio in quatuor salutaribus et impossibilitatibus: que non possunt originari a prima veritate cum in ea nulla sit falsitas negatio aut propositio: nec ab aliqua prima falsitate cum nulla sit talis opposita prime veritati aqua originat falsitas vel hinc cum originari dicat principium positum: imo negationes propositiones falsitates et impossibilitates que non sunt signa non sunt positiva ut dictum est pluries. **C** Ad aliud nego consequentiam possibile est nullus hominem esse asinum et solum possibile potest esse igitur nullus hominem esse asinum potest esse: quod debuit sumi pro maiori aliquid possibile est nullum hominem esse asinum. vel ista possibile est nullus hominem esse asinum esse: quod quilibet est falsum. **C** Ad aliud possibile est nullum hominem esse asinum et possibili posito inesse nullum sequitur inconueniens concedo. igitur posito inesse quod nulla chymera est nullum sequitur inconueniens: dico quod si istud inconueniens sic intelligatur. quod posita alicui ista de inesse nulla chymera est: nullus sequitur inconueniens concedo. si autem intelligatur quod posito quod sit nullam chymeram esse non sequitur inconueniens: nego consequentiam: nec sic intelligitur illud dictum possibile posito inesse nullus sequitur inconueniens: sed primo modo. **C** Ad ultimum nego consequentiam. et autem quare. p3 inveni. **C** Ex quo igitur ut constat argumenta non procedunt ostendo hac opinionem fuisse de intentione propositio: ita quod si philosophum non sequitur possibile est sic esse vel necessarium est nullam chymeram esse: aut nullum hominem esse asinum igitur aliquid vel aliquid est nullum hominem esse asinum aut sic esse: oppositum tamen ponit opposita assertio quallibet talem ponere inesse per aliquid aliquid vel aliquid: propositio namque in secundo per hypermentas ponit illa esse contradictoria. pole est esse et impossibile est esse et contingens etiam non esse et necessarium est esse vel necesse est esse. **C** Ex quo sequitur: quod illa sunt contradictoria pole est chymeram esse et impossibile est chymeram esse: et ista similiter contingens est nullam chymeram esse et necesse est chymeram esse. Si ergo quales istarum poneret in esse ut dicit ista opinio contradictoria inuicem contradictoria extra maiorem insolubiliter forent simul falsa quod tamen omnibus est absurdum. **C** Secundo arguitur sic. ista convertuntur

non possibile est antepm fore & impossibile est antepm fore per Arist. in libro pallegatosed ex pma non sequitur qd aliquid aliqua vel aliquakter sit antepm fore igitur nec ex scda. Similiter & ille conuertunt contingens est te non esse & non necesse est te esse per Arist. ibidē: sed scda non ponit inesse: vt patet fm istam opinionem que reprobat: tur & omnes alias igitur nec pma. **T**ertio hoc idē patet per eundem phum in eodem libro parū infra textum allegatum ponentē qd possibile equivoce sumit. Nam vno modo pro possibili conuincto actui: vt possibile est ambulare quoniam ambulat. alio modo pro possibili in potentia qd non est actui conuinctam vt possibile est ambulare quoniam illam ambulabit. Ecce ex textu philosophi expresse sequitur qd non sequitur possibile est aliquem ambulare igitur aliquid vel aliquakter est aliquem ambulare. **E**t in pmo per hypermenias circa finem dicit qd hanc vestem possibile est incidere & non incidere sed prius exterius a vetustate consumitur similiter autē & non incidere possibile est: non enim esset prius exterius nisi esset possibile non incidere. Ex quo textu satis patet qd non sequitur hanc vestem possibile est incidere igitur aliquid vel aliquakter est illam non incidere: nec sequitur illam possibile est incidere igitur aliquid vel aliquakter est illam incidere. **Q**uarto idē ostenditur ex sententia philosophi in fine eiusdē pmi per hypermenias ponētis de futuris contingentibus non est determinata veritas: ita qd demonstrata vtraq; parte contradictionis non necesse est hoc fore: nec necesse est hoc non fore sed necesse est hoc fore vel hoc non fore: est enim in littera. dico autē necesse est futurum esse bellum nauale crās vel futurum non esse: sed non futurum esse bellum nauale crās necesse est vel non futurum: futurum autē esse vel non esse necesse est. **E**x quo textu patet qd non sequitur necesse est sic fore vel non fore sic igitur aliquid vel aliquakter est sic fore vel sic non fore. **E**t aliquatulum supra probando idē alit: amplius si est album nunc verum erat dicere pmo quoniam erit album. quare semper verū fuit dicere quodlibet eorum que facta sunt quoniam erunt. Ex quo textu patet qd fm philosophum non sequitur: verū erat dicere qd hoc erat album igitur aliquid vel aliquakter erat qd hoc erit album: aliter sua cōditionalis foret falsa. **U**ltimo arguitur ex hoc. Nam ista opinio destruit totum processum phi pmo priorum probatur. quia data ista nunq; pmissa officiales vere forent vbi aliquis talis. modus precederet dictus negatum qd tamen ibidem cōter fit. **T**ertia conclusio. in ordine est ista cuiuslibet ppositionis adequate complexe significabile qd in natura ponitur a suo incōplexe significabili per subiectum vel predicatum enunciabile aliquakter distinguitur: volo dicere qd deum esse & deus distinguitur: hominem esse distinguitur ab homine: te esse distinguitur a te. probatur conclusio. Nam deus est & deus significatiue distinguitur igitur aliquakter distinguitur. consequentia t3 ab inferiori ad suam superius sine impedimento: antecedens probat. Nam deum esse est adequate cōplexe significabile & non incōplexe significabile & deus est adequate incōplexe significabile & nō cōplexe significabile igitur significatiue distinguitur. **S**cdo arguitur sic. deus & deus esse originaliter distinguitur igitur aliquakter distinguitur. consequentia t3 vt prius & antecedens probat. Nam ratio diuinitatis originaliter ex omnibus rōnibus essentialibus diuinitatis sed ratio deum esse: dicitur ex ratione entitatis & rōne veritatis. igitur t3. **T**ertio deum esse & deus formaliter distinguitur igitur aliquakter distinguitur. consequentia t3 vt prius & antecedens probatur. Nam ratio diuina vt sic est ratio incōplexi: sed ratio deum esse: vt sic. est ratio complexi: cum igitur ratio complexi & ratio incōplexi formaliter distinguitur sequitur qd deus & deum esse formaliter distinguitur. **C**onfirmatur sic. entitas diuina formaliter distinguitur a ratione vite in deo igitur deus a deum esse. consequentia p3. q: sicut ratio vite in deo est posteriori ratione entitatis in ipso: ita ratio complexa diuina est posteriori ratione incomplexa ipsius. antecedens probat. Nam alia ra-

tionem est deus productiue entitatis qd non est vita & alia entitatis qd est vita. q: si non alia: non posset aliquid producere qd non esset vita igitur iste rōnes distinguitur sed nō realiter igitur formaliter. **C**onfirmatur rōnibus pōt barī qd homines esse distinguitur ab homine: & te esse a te. q: vnus est ratio complexi & alterius incōplexi. q: ratio hominis que est humanitatis dicitur ex tanto gradu latitudinis perfectionis simplr: sed ratio huius complexi hominem esse consergit ex humanitate & ratione essendi. Et ita dicitur in alijs complexe significabilibus vt hominem vt nere dicitur ex ratione hominis rōne entitatis & rōne vite: currere ex ratione individuali rōne entitatis & ipse cursus specifica vel individuali. **E**x quibus sequitur qd etiam est distinctio formalis inter complexe significabilia sicut inter incōplexe significabilia & inter complexe & incōplexe significabilia simul: ita qd deum esse & deum vivere formaliter distinguitur: hominem esse. homines & hominem esse animal formaliter distinguitur. sicut enim prius est esse in deo qd vita: & in homine prius animalitas qd humanitas ita deum esse: prius est qd deum vivere & hominem esse animal: prius est qd hominem esse hominem. Sed vbiq; est positus & posterioritas ibi est aliqua distinctio saltem formaliter igitur inter illa complexe significabilia est aliqua distinctio que non potest esse nisi formalis. **E**x predictis sequitur qd magis distinguitur deus & deum esse qd homo & hominem esse. Nam deus & deus esse immense & infinite distinguitur. sed homo & hominem precise finite distinguitur. igitur t3. consequentia tenet & maiorem probat. Nam quocunq; due rationes tante distinguitur quante sunt sed quilibet illarum rationum est immensa & infinita formaliter. igitur t3. secunda pars igitur probatur. Nam ratio hominis est formaliter finita & ratio homini similr complexe significabilis: igitur homo & homines esse precise finite distinguitur. **T**ri plus distinguitur qd asinus & asinum esse: q: etiam maioris & perfectioris entitatis sunt rationes a quibus fundamentaliter originantur. quare t3. **C**ontra istam conclusionem arguitur sic. si deus & deum esse formaliter distinguitur sic qd prius est deus qd deus esse: & cum omne prius stet absq; contradictione esse absq; suo posteriori igitur stat deum esse & non esse deum esse absq; contradictione qd est impossibile. **S**ecundo arguitur sic. ratio illius incōplexi est ratio sui complexi igitur non formaliter distinguitur. cōsequentia tenet & antecedens probatur. Nam ratio incōplexi est deus & ratio complexi est deus igitur ratio incōplexi est ratio complexi. consequentia p3 & antecedens similiter. q: in diuinitatis non cadit distinctio realis nisi in personis diuinis. **T**ertio sumo deum precise fm se absq; aliquo alio quoquo distinctio ab eo aut ipse est deum esse aut non: nō fm. quia tunc distinguerentur realiter. si pmo igitur deum esse nō distinguitur adeo qd est propositum: vel in deo sunt ptra deum esse quod est erro: sicut enim non est nisi vnus deus ita nec nisi vnus deum esse. **Q**uarto sequitur qd deus non est deus quo est deum esse: sed alia & alia ratione. consequens falsum. quia tunc in deo non esset summa simplicitas. **Q**uinto sequitur qd duo sunt dii probat. Nam deus est vnus deus & deus esse est alius deus. igitur t3. consequentia tenet cum pma parte antecedentis & scdam probat. Nam deus non est deum esse & quilibet illorum est deus. igitur t3. consequentia tenet cum minor & maiorem probat. Nam deus distinguitur ad deus esse per conclusionem: igitur deus non est deum esse. pma t3 ab exposito ad vnam suarum exponentium. **A**d rationes qd pma concedo qd deus est prius qd deus esse: & nego qd vnuer salter stet prius esse sine posteriori: licet stet intelligi sine posteriori. possum enim intelligere deum & non intelligere ipsum esse. vnde aliquando est posteriori ita intrinsicē posteriori qd non stat sine contradictione esse prius sine scdo: sicut per prius est in diuina essentia ratio vite vel intellectiue qd ratio imensitatis necessitatis vel dependentie cum isti sunt modi intrinseci consergentes ex rōnibus essentialib; diuis

et tamen non stat p̄mum esse sine sc̄do. similiter in creatu-
 ra per prius est esse vivere vel te esse intellectuum q̄ eē
 finitum vel infinitum cum isti sunt modi illarum rationum
 essentialium. et tamen nō stat p̄mum esse sine sc̄do. q̄ q̄ ali-
 qua creatura sit que non sit finita nec infinita implicat con-
 tradictionem. **C** Ad sc̄dam nego q̄ ratio cōplexi sit ratio
 incōplexi vel econtra. et ad probationem nego illam conse-
 quentiam: ratio cōplexi est deus et ratio incōplexi est idēz
 deus igitur ratio complexi est ratio incōplexi. Nam in qua
 libet parte antecedentis est suppositio realis vel idempti-
 ca et in consequente suppositio formalis. similiter in simili
 non sequit̄ pater est essentia divina et filius est eēntia divi-
 na igitur pater est filius: quia in antecedente est suppositio
 essentialis in consequente vero suppositio personalis: s̄z de-
 beret concludi igitur pater est illud qd̄ est filius: ita in prio-
 ri consequentia debuit concludi ex illis premissis. igitur ra-
 tio incōplexi est illud qd̄ est ratio complexi vel econtra. et
 isto modo concedo consequentiam et consequens. vnde ad
 concludendum tale consequens debuit sumi continue sup-
 positio formalis. v̄z. ratio incōplexi est formaliter deus et
 ratio cōplexi est formaliter deus. igitur et̄. isto modo con-
 cedere in consequentiam et negare in minores. **C** Ad ter-
 tiam cum dicitur deus p̄cise s̄m se absq̄ aliquo alio
 quoq̄ ab eo demonstrato casus est impossibilis. q̄ non
 potest sumi posterius sine p̄o: nō deus sine ratio disti-
 ctis presupponit infinitas rationes essentielles sine quibz nō
 potest sumi sicut rōnē entitatis vite intellective. et hoc cer-
 tum est q̄ si quis vellet sumere humanitatē absq̄ animalita-
 te vellet impossibile: et tamen humanitas et animalitas in-
 vicem distinguuntur. Tum quia stat sumi per intellectum
 p̄us sine posteriori: idēz admitto q̄ sumat deus sine deus
 esse. et tunc cum queritur vtrum sit deum esse vel nō: di-
 co q̄ est deum esse et ad probationes nego consequentiam
 pro qualibet parte distinctivae consequentis. **C** Ad quar-
 tum concedo q̄ deus non est deus quo est deum esse sed
 alia ratione deus et alia ratione deum esse. p̄ma est incom-
 plexa et sc̄da complexa et euz concluditur igitur in deo nō
 est summa simplicitas: nego consequentiam: q̄ cum infinita
 simplicitate reali vel essentiali stant infinite distinctiones ra-
 tionum formalium. **C** Ad quintum nego q̄ sunt duo dii:
 et concedo q̄ deus esse est deus: sed non alius deus adeo:
 et cum dicit deus distinguat̄ ad eum esse igitur nō est deū
 esse: non valet consequentia. nec arguitur ab exposito ad al-
 teram suam exponentiam: q̄ si distinguitur debet p̄mo
 probari aliquant̄ resolutorie sic. aliqua distinctione distin-
 guitur. ex quo stat determinate pro multis distinctionibus
 distinctivae. Et quo debet concludi q̄ deus aliqua distin-
 ctione non est deum esse quod est verum. Et si dicitur. q̄
 bene sequitur deus differt ad eum esse igitur deus non est
 deum esse. concedo q̄ bene sequitur sed antecedens est fal-
 sum. Et si dicitur. deus aliqua differentia differt ad eum esse
 igitur differt ad eum esse. concedo consequentiam et nego
 antecedens. **C** Et si arguitur sic. deus aliqua distinctione
 distinguitur ad eum esse igitur aliqua differentia distingui-
 tur ad eum esse. et si sic igitur aliqua differentia differt ad eum
 esse. nego p̄nam consequentiam: vnde dico q̄ licet inter ra-
 tiones formales divinas sit aliqua distinctio non tamen
 d̄ria. q̄ distinctio potest esse inter ea que non distinguunt
 realiter p̄pter ea vniuersaliter sequit̄. a. differt. a. b. igit̄. a.
 non est. b. vnde cōcedit̄ in divinis q̄ pater differt a filio et
 distinguitur ab eodem: nō tamen concedit̄ q̄ pater diffe-
 rat ab eēntia divina s̄z distinguitur ab ipsa. **C** Quarta cō-
 clusio et vltima in ordine est ista: cuiuslibet p̄pōnis vere et
 affirmative de present̄ sine termino vel verbo ampliati-
 vo vel termino distrahente aliquant̄: adequatuz significa-
 tuz subiecti aut p̄dicati: p̄ncipali significato est cōdicabile idē
 p̄tice realiter: volo dicere q̄ huius p̄pōnis deus est: ade-
 quatum significatū est idēz realiter cū adequato significa-
 to subiecti: ita q̄ idēz est realiter deus et deū esse: homo et
 hominem esse. sol. et sol. esse. **C** Notat̄ dico subiecti vel p̄-
 dicati: q̄ significatū adequatū p̄pōnis aliqui est idē significatū

cato subiecti et non significato p̄dicati supple adequatū all-
 quādo econverso: sicut hic asinus est hominis. nam asinus
 esse hoīs est asinus et non homo: nec in recto nec in obliquo
 similiter sol. est videns plato. significatuz adequatū nō est
 sol. sed plato. **C** Item notandum q̄ s̄z p̄posito plura si-
 gnificet totalia et distincta non tamen est adequatum significa-
 tum est illa totalia nisi pro ipsis fiat extremalr substantivae
 iplicite vel explicite verificata: p̄pōnis: sicut hec hō est aial.
 hec p̄pō significat hoīem asinum leonem et h̄mōi: et t̄n si-
 gnificatum illius nō est asinus vel leo q̄ rōne nullius istoz
 p̄pō vera est: sed q̄ rōne hoīs ista p̄pō d̄r vera ideo si-
 gnificatum adequatum est idemptice hō. **C** Item signifi-
 catum illius adequatum. sol. differt a platone est sol. et nō
 sol. et plato: sicut aliqui dicit q̄ s̄z pro ipsis p̄posito verifi-
 cetur: nō t̄n extremalr substantivae implicite nec explicite.
 vt p̄z cum nō sit predicatuz li platone: sed istius p̄pōnis
 homines sunt hoīes aut illius populus est: significatū ade-
 quatuz est idemptice plura. q̄ pro illis extremalr substanti-
 tivae implicite vel explicite p̄posito vera est. **C** Et quibz
 sequit̄ q̄ h̄mōi p̄pōnis sol calefacit domum adequatum
 significatuz est sol et non sol et domus sicut dicunt illi. nam
 solem calefacere domum est sol p̄cise vt ipsi dicunt et tale
 est significatum adequatum illius. igitur et̄. minor p̄z. q̄
 solem calefacere domuz et domuz calefieri a sole est signi-
 ficatum copulatum. ergo adequate non cor̄respondet p̄-
 pōni cathogorice. consequentia p̄z. et declarabit inferius.
C Dicendū ergo q̄ ille due p̄pōnes convertunt sol cale-
 facit domum et domus calefit a sole. et tamen significata nō
 sunt idem q̄ nec domus nec sol. **C** Item sequit̄ ex predi-
 ctis q̄ hominem esse album non est homo et albedo sicut
 dicit vnus magister ordinis mei. sed est p̄cise homo vel
 album. q̄ pro quolibet illorum fit verificatio p̄positiōis
 et nō pro albedine. quare et̄. **C** Contra istam conclusionē
 arguo multipliciter multas dicendo p̄clusiones absurdas
 quas cōiter concludunt viā suppositaz negantes. **C** P̄-
 ma est q̄ falsum scitur probat̄. Nam falsuz esse scitur sed
 qd̄s falsum esse est falsum scitur falsuz scitur. p̄z p̄na. quis
 in tertio vel in quarto tertie figure. **C** Sc̄da p̄clusio. pole
 est impossibile: p̄bat̄. hoc esse est impole demonstrādo p̄-
 positionem impossibilem et hoc esse est pole igitur possibile
 est impole. p̄z consequentia. q̄ fillogisim⁹ dem̄strat⁹ in ter-
 tia figura. secūda pars antecedentis p̄bat̄. Nam hoc eē est
 verum ergo hoc esse est pole. p̄ma pars ant̄e probatur.
 Nam hoc est impole demonstrando istaz tu es asinus. et
 hoc est hoc esse igitur hoc esse est impossibile. p̄na p̄z. vt
 pus et aīs est conclusiōis. igit̄ et̄. **C** Tertia conclusio. eā-
 dem p̄pōnem scis et dubitas. p̄bat̄. istam p̄pōnez dubi-
 tas rex sedet vt suppono: et istam eandem scis. probat̄. q̄
 istam esse scis et istam esse est ista: igitur ista scis. **C** Quar-
 ta cōclusio. aliqua est p̄pō mere contingēs et t̄n adequatū
 significatuz ipsius est necessariū: p̄bat̄. et capio istā deus
 creat sol. hoc est contingēs vt p̄z: et tamē deus creare sol.
 est necessariuz. q̄ hoc est necūm dem̄strando deū et hoc ē
 deum creare sol. igit̄ et̄. **C** Quinta cōclusio. sol. est plato
 dato q̄ ambo sint. nā sol. differre a platone est sol. igit̄ sol.
 esse et platone esse et sol. nō esse platone est sol. cōsequē-
 tia p̄z. ab exposito ad suas exponentes: sed i p̄tice sequit̄ q̄
 platone eē est sol. tanq̄ a copulato extremo sine ipeditm̄to
 precedente ad alteram partem: s̄z platone esse est plato
 igitur plato est sol. et econtra. **C** Sexta cōclusio. ego possuz
 facere me p̄bat̄. nam possuz facere me curre sed ego soluz
 me currere vel possum eē me currere igitur ego possum
 facere me: et ita probatur q̄ ego possuz facere omnes ho-
 mines. quia possum facere omnes homines sedere: sed
 omnes homines sedere sunt vel possunt eē omnes homi-
 nes. igitur et̄. **C** Septima conclusio. solem calefacere do-
 mum est non sol. probat̄ cum solem esse stat esse soles nā
 calefacientem domū igit̄ solem esse nō est soles esse cale-
 facientē domū. **C** Octava p̄clusio. ant̄exp̄z fore est ant̄exp̄z
 et t̄n nulla ant̄exp̄s est. p̄bat̄ deus scit ant̄exp̄m fore igit̄
 ant̄exp̄m fore est ant̄exp̄s. p̄z consequentia a simili deus

scilicet for. esse igitur for. esse est for. **C** Nonna conclusio. con-
 tingens est necessarium probatur. nam te esse. est contin-
 gens et te esse est necessarium. igitur et. consequentia et cum ma-
 iori et minore pbo. nam te esse vel te non esse est necessa-
 rium: sed quicquid vel quatercunq; est te esse vel te non esse:
 est te esse quia te non esse non est aliquid nec aliquat; igitur te esse
 est necessarium. **C** Decima conclusio. tu es ita sapiens sicut
 deus. pbatur tu scis omnia sed deus non scit plura q; oia.
 igitur et. consequentia et cum minori et maiore pbo. Nam tu scis ista
 propositiones omnia sunt quae scis primo et adequate signifi-
 care omnia esse. igitur et. **C** Undecima conclusio. Aliqua p-
 positio conuertit cum suo subiecto pbat. nam capiat ista
 deus est: tunc sic quicquid significat ista ppo significat et
 subiectum et e contra. igitur ista ppositio conuertit eus
 significato. p; consequentia. nec v; si dicat q non conuert-
 titur ex eo q; diuersimode significat. Nam isti duo termini
 risibile et homo auertunt et tamen diuersimode significat.
 igitur et. **C** Duodecima conclusio est ista. ppo mae cotin-
 gens est ppositio necessaria. pbat. Nam h; ppo est cotin-
 gens deus est causa tui et eadem est necessaria. igitur et. con-
 sequentia et cum maiori et minore pbo. Nam deus esse
 cam tui est necessarium sed deum esse cam tui est significa-
 tum adequatum illius igitur illa est necessaria. consequentia et
 cum minori et maiore pbo. Nam deus esse est necessarium
 sed deum esse est cam tui igitur deus esse cam tui
 est necessarium. **C** Ad haec respondet negando omnes co-
 clusiones adductas non obstante q; plures ipsarum conce-
 serint huic conclusioni fauente qui me pcesserunt: dimissis
 ergo talibus rationibus plus ad fugam q; ad veritatem
 nitentibus dico ad primam conclusionem. negando ipsas et
 ad probationem nego consequentia: nec est sillogismus in
 tertia figura. pmo q; maior non est aliquid quantitatis. scdo
 q; si scitur in antecedente sumit officia bil; in consequente ve-
 ro descriptibil;. tertio q; in antecedente determinat comple-
 xum in consequente vero incomplexum: ideo deberet sic ar-
 qui. falsum esse scitur sed quicquid et qualitercunq; est fal-
 sum esse est falsum. igitur aliquat; esse scitur qualiter esse est
 falsum. **C** Ad secundam conclusionem dico similiter negando
 ipsam. Et tunc ad argumentum. hoc esse est impossibile et
 hoc esse est possibile igitur possibile est impossibile. dicit q; maior
 est falsa. cum ista ppositio non sit impossibilis hoc est dem-
 strato vno impossibili. et ad probationem negatur pna. q;
 in antecedente si impossibile sumitur resoluibil; et in conse-
 quente officia bil;. ideo ex illo antecedente solum sequitur
 q; aliquid vel aliquat; qd vel qualiter est hoc esse est impos-
 sibile et hoc est verum. q; hoc esse sit ppositio possibilis qd
 est falsum. tertio iterum maior est falsa. q; asserit hoc esse
 non posse esse qd esse sit possibile. **C** Ad tertiam conclusionem
 respondeo iterum negando illam et concedo q; illas pposi-
 tionem dubito et nego q; illas scio: et cum dicat illam esse scio
 concedo: et illa esse est ista igitur istas scio. non val; argumē-
 tum ppter rationes dictas in prima solutione sed debet conclu-
 di igitur aliquat; esse scio qualiter esse est haec ppositio. **C** Ad
 quartam conclusionem cum dicit aliqua ppositio est contin-
 gens et tamen eius significatus adequatum est necessarium. dico
 q; si contingens et si necessarium pnt dupliciter sumi vel adiecti
 ue pure dependent a substantiuo precedente vel in neutro
 genere substantiuo. scdo modo concedo pnam: sed pmo
 modo non ipsam q; dicitur locutus sum iudicis meis.
 Et tunc ad argumentum. deum creare for. est necessarium et deum
 creare for. est adequatum significatum illius igitur significatus
 illius est necessarium. nego aut; pro prima parte: et ad argumen-
 tum deus esse est necessarium sed deum esse est deum crea-
 re for. igitur deum creare for. est necessarium. p; q; pna non
 valet: sed d; concludi igitur aliquat; esse est necessarium qua-
 liter esse est deum creare for. vnde in simili non sequit;. Istas
 propositiones esse est scitum a te sed istam esse est illam esse vera
 igitur istam esse veram est scitum a te: sed bene sequit; aliq-
 uat; esse est scitum a te qualiter esse est istam ppoem esse

veram. **C** Ad quinta dico q; for. differre a platone est for.
 Et ad argumentum nego pnam. quia illa ppo non h; exponi
 sed ista for. differre a platone. **C** Ad sextam nego q; possum
 facere me ipsum. et ad probationem ego possum facere me
 currere sed ego sum me currere igitur possum facere me
 non valet argumentum: et ca dicta est. Nam si facere in ante-
 cedente determinat complexum et in consequente incomplexum:
 ideo debet concedi igitur ego possum aliquat; facere
 esse qualiter esse sum ego: haec enim ppo ego possum
 facere me currere non plus asserit nisi q; ego possum face-
 re actum vel operationem aliquam quo vel qua possum cur-
 rere: sed ista ego possum facere me ipsum asserit q; possum
 me ipsum producere aut de non esse ad esse derivare q; est
 falsum. **C** Ad septimam conclusionem dico q; si sol calefacit
 domum solem calefacere domum est sol. et ad rationes: con-
 ter non val; argumentum. non obstante q; minor sit falsa in
 sensu diuiso: sicut non sequit; stat te esse et te non esse currere
 sed non stat te currere et non esse currentem igitur te esse non
 est te currere. **C** Ad octauam conclusionem similiter nego
 eam. Et tunc ad probationem deus scit antechristum fore
 igitur antechristum fore est: nego pnam et ad probationem
 nego similitudinem: quia in vna scia dei fert super futurum qd
 non est: in alia vero super praesens. **C** Ad nonam nego q; te esse
 sit necessarium. et ad probationem nego pnam: sed bene sequit;
 igitur aliquat; esse est necessarium qual; esse te esse et.
C Ad decimam nego q; ego sum ita sapiens sicut deus et ne-
 go q; sciam omnia. Et ad argumentum tu scis omnia esse
 sed omnia esse sunt omnia igitur tu scis omnia. p; per ea que
 dicta sunt consequentias non valere: sed bene sequit; igitur
 tu scis aliquat; esse qualiter esse est omnia. **C** Ad vnde
 cinam conclusionem similiter nego ipsam. et ad probatio-
 nem nego pmo antecedens. Nam illa ppositio deus est
 significat asinum ratione copule sic significantis: et tamen si
 deus non significat asinum. secundo nego consequentias:
 quia dato q; quicquid significat illa ppositio significat
 suum subiectum: quia tamen ppositio significat quiesce-
 ter et non subiectum quia significat adequate complexum si-
 gnificabile et non subiectum: igitur non conuertuntur. igitur
 et. **C** Ultima conclusio. etiam negatur et ratio negatio-
 nis atq; responsio ad obiectionem patet ex sepiissime reci-
 tatis. vnde sicut non sequitur: continget iste homo est et
 iste homo est homo igitur contingenter homo est. ita non
 sequitur istum hominem esse est contingens et istum ho-
 minem esse est hominem esse igitur hominem esse est con-
 tingens. Similiter sic non sequitur necessario homo est et
 omnis homo est albus igitur necessario homo albus est:
 ita non sequitur hominem esse est necessarium: sed homi-
 nem esse est hominem esse album igitur hominem esse al-
 bum est necessarium: sed bene sequitur aliquat; esse est
 necessarium qualiter esse est hominem esse albus: et ita in
 propositione non sequitur deum esse est necessarium: sed
 deum esse est deum esse causam tui igitur deum esse cau-
 sam tui est necessarium: sed debet inferri igitur aliquat; esse
 est necessarium qualiter esse est deum esse causam tui.
C Adhuc arguitur contra conclusionem vt responsali ma-
 ior detur materia respondendi ex conclusione sequitur q;
 hoc posse esse est hoc. te demonstrato: consequentia pro-
 bo. quia bene sequit; hoc est et hoc potest esse igitur hoc esse
 hoc posse esse. quia general; sequitur hoc est et hoc fuit
 igitur hoc esse hoc fuisse. hoc est et hoc erit: igitur hoc esse hoc
 fore. hoc est et hoc est album igitur hoc esse hoc esse albus:
 sed consequens est falsum. quod proba sic. hoc posse esse
 est primum simpliciter igitur non est hoc te demonstrato:
 consequentia bona. et antecedens probatur. hoc posse esse
 necessitat voluntates primi ad volendum hoc posse esse igitur
 hoc posse esse est primum patet consequentia. ex hoc q;
 voluntas primi non necessitat ad volendum ad extra se: ante-
 cedens p; q; primum simpliciter necessari; vult hoc posse
 esse: quia vult hoc posse esse et non potest non velle hoc
 posse esse. igitur et. **C** Secundo arguitur sic. si significa-
 tus adequatus est aliquid vel aliqua sequit; q; res extra est

oblectum pponis vel scientie. qñs est falsus. qñ tñc mñte scientie essent de comingentibus se aliter habere tanqñ de obiectis quod est falsum accipiendū scientiā proprie. nāz vt ait philosophus sexto ethiconz omnes suspicamur: qñ scimus non contingit aliter se habere. ⁊ ex hoc cōcludit qñ scibile est eternum et necessitate: ⁊ eandem sententiā ponit pñmo posteriorum. consequentiā patet. nā omnis res corruptibilis potest aliter se habere sñ philosophū ⁊ sñ veritatem omnis res pñter deum est contingens ⁊ non necessaria. si autem res extra sunt obiecta scientiarum in canice ⁊ geometricē ⁊ aliē plures essent de rebus aliis a deo ⁊ contingentibus. quare ⁊c. **C**onfirmatur. nām si res esset obiectum adequatum scientie: eadez ratione res extra esset obiectum opinionis ⁊ fidei ⁊ erroris. ⁊ per cōsequens contingeret qñ idem homo idem sciret ⁊ opinaret ⁊ crederet: ⁊ etiā ignōraret que omnia sunt absurda. patet consequentiā. Nām eandem contingit scire qñ dens est. ⁊ opinari qñ solus ⁊ immedie moueat celum: credere qñ sit trinus in personis: errare putans qñ sit vigo: sñ finis. **C**onfirmatur sic secūdo. si res extra esset obiectum adequatum scientie: esset etiā obiectum assensus scientialis. Nām eidez assentimus quod scimus: ⁊ simili ratione esset obiectum fidei. **E**x hoc vltius sequitur qñ aliquis fidelis licite ita firmiter crederet diabolo sicut deo. Nām fidelis licite eque firmiter credit qñ diabolus nō est omnipotens sicut qñ deus est omnipotens: sequitur etiā qñ idē simul assentiret ⁊ dissentiret que omnia sunt falsa. **C**Ad istas rationes ad pñmā concedo qñ hoc posse esse est hoc. te demonstrato ⁊ nego qñ sit pñmum simpliciter aut qñ necessitat voluntatem diuinā ⁊ ad rationem pñmum simpliciter necessario vult hoc posse esse igitur hoc posse esse necessitat voluntatem diuinā: nego consequentiā. quia si illa consequentiā valeret probare qñ in necessitates intellectum diuinum. Nām dens necessario intelligit te igitur tu necessitas intellectum diuinum. antecedens patet. quia de⁹ intelligit te ⁊ non potest non intelligere te. Si ergo queritur ex quo intellectus diuinus necessario intelligit te qñ necessitas ipsuz ad intelligendū te: dico qñ nulla creatura sed ipsamet diuina eētia vt est species intelligibilia in qua re- lucet necessario non solum finemēntas sue nature verum ⁊ quelibet creatura possibilis aut imaginabilis pñens preterita aut futura. Ita in proposito dico qñ hoc posse eē nō necessitat voluntatez diuinā sed essentia diuina vt est cōceptus representans vel determinans hoc posse eē. **C**Ad secundam rationem nego istam consequentiā: significatam propositionis adequatū est aliquid igitur aliquid est obiectum adequatum scientie vel propositionis: sed bene sequitur igitur obiectum adequatū propositionis vel scientie est aliquid. pro quo est aduertendum qñ si. a. est illa ppositio homo est. ⁊. b. illa risibile est non debet concedi qñ significatum adequatum. a. est adequatum significatuz. b. quia per istam assertiue denotatur qñ aliquid esse qualiter esse significatur adequatē per. a. significatur adequatē per. b. qñ est falsum. **C**Et si arguitur sic. hominem esse est risibile esse ⁊ hominem esse est significatum adequatū a. ⁊ risibile est significatuz adequatum. b. igitur: non valz consequentiā. quia in maior est sola suppositio idemplica in consequēte vero est precise suppositio formalis: sicut in simili pono qñ. a. sit bonitas in deo ⁊. b. sapientia in ipso. ⁊ si ppono ratio formalis. a. est ratio formalis. b. vel sic formalitas. a. est formalitas. b. negat. **C**Et si arg. a. est. b. ⁊ a. est formaliter. a. ⁊. b. est formalr. b. igitur formalitas. a. est formalitas. b. vel conuerso. non valet argumentū. propter mutationes suppositionis: sed ad concludendū illud consequens oportet supponere pro maior. a. est formaliter. b. quod est falsum. similiter ex illis premissis debet cōcludi igit formalitas. a. est aliquid qñ ē formalitas. b. ita in proposito debuit sumi pro maior homines esse est formaliter risibile esse vel sic hominem esse est adequate risibile esse. quoniam quodlibet est falsum: sed ex prioribus pñmissis solum sequebatur qñ aliquid esse qualiter esse est si-

gnificatum adequatum. a. est aliquid esse qualiter esse si gnificatum adequatum. b. quod conceditur. **C**Item si ppono hominem esse est significatum adequatum. b. nego quia assertit qñ hominem esse adequate significatur per b. quod est falsum: sicut in prior exēplo. a. est ratio. b. siue formalitas. b. qñ vtrobiqz est predicatio formalis. Si vero proponit significatuz adequatum. b. est hominem eē: cōcedo qñ est predicatio idemplica ⁊ significat assertiue ⁊ cōuertitur qñ aliquid esse qualiter esse adequate significatur per. b. est hominem esse: ⁊ si arguitur significatuz adequatum. b. est hominem esse igitur hominem esse est adequatum significatum. b. non valet argumentū. propter mutationem suppositionis: sicut non sequitur: ratio formalis b. est. a. igitur. a. est ratio formalis. b. propter eandem causam: sed bene sequitur igitur. a. est aliquid quod est ratio formalis. b. quia. a. est sapientia que est ratio formalis. b. **C**Et si dicitur qñ est conuersio simplex nego propter mutationem suppositionis. vnde hec ppositio: adequatum significatum. b. est hominem esse conuertitur simpliciter in istam hominem esse est aliquid esse qualiter esse adequatē significatur per. b. **C**Ex his clarissime pñ nūqz adequatum significatum subiecti est adequatum significatum totius propositionis nec econtra: immo nulla res est adequatum significatum ppositionis licet significatum ppositiois est aliqua res. ⁊ sic patet solutio ad sñ argumentū cū suis confirmatiōibus cum nulla res sit obiectum adequatum scientie sed precise aliquid esse: ⁊ ita scientia est de impossibilibus aliter se habere ad modū pñ. quia hominem esse est necessarium licet nullus homo necessarius sit. ⁊ patet etiā qñ licet eadem res sit obiectum fidei credulitatis ignorantie ⁊ scientie: non tamē adequatum obiectū immo adequatum obiectum scientie non est adequatum obiectum ignorantie nec credulitatis nec econtra: licet taliter esse vnius sit taliter esse alterius. Et sicut nulla res est obiectum adequatum scientie sic nec assensus scientialis. ⁊ ita nō sequitur qñ idem simul ⁊ semel assentiat ⁊ dissentiat eidez supple adequate. quare ⁊c.

L predictis posset colligi sñ declarationem in principio promissam de adequatiōe significati ad suum signum ⁊ conuerso. verum tamen pro maiora euidētia ⁊ certitudine dimissis opinionibus plurimis que longitudinem causarēt scripture ac temporis pono aliquas conclusiōes. **C**Prima est ista significatum termini quod ab intellectu apprehenditur non dicitur esse tale qñ toto signo concipitur. patet. nam si nō esset alius terminus vel conceptus in mūdo qñ conceptus proprius hominis per illum apprehenderetur animal substantia ⁊ hōi ⁊ non per alium conceptum igitur apprehenderetur quodlibet illorum significatum toto signo hominis: ⁊ tamen patet qñ nullum illorum esset significatum adequatum conceptus hominis. **C**Secunda conclusio. adequatum significatū termini qñ ipse mentaliter significat non dicitur illud qñ prius tempore vel natura virtuti representatur. Nām sicut ordine nature prius est ens qñ substantia ⁊ substantia prius qñ animal ⁊ animal prius qñ homo: ita ordine nature conceptus hominis significat prius ens qñ substantiam ⁊ prius substantiam qñ animal ⁊ prius animal qñ hominem: sicut ⁊ visio canāta a forte siue species deriuata ab obiecto sensibili per prius representat tale obiectum sub ratione magis cōmuni qñ minus cōmuni sñ qñ declarat Aristo. in problemio physico- ruz. ⁊ tamen patet qñ li homo non significat adequate ens substantiaz siue animal. **C**Tertia conclusio. significatum adequatum termini quod nunc declaratur non dicitur esse illud qñ totale nominatur. patet. nam ille terminus homo significat hominem ens substantiā animal for. plato ⁊ oēs homines presentes preteritos ⁊ futuros aut imaginabiles ex quibus sit totale significatuz illius qñ tamen non est significatū adequatū eiusdem. qñ tñc b. esset falsa hō est qñ tam nō est totale significatum illius. **C**Ex quibus sequitur cōrelarie pmo qñ significatū adequatū pponis non est illud

quod apprehenditur toto signo. ¶ Secundo sequitur quod significatum adequatum propositionis non est illud quod concipitur primo sumendo li primo exponibilis. ¶ Tertio sequitur quod significatum adequatum propositionis non est totale significatum illius. hec correlaria ex tribus istis conclusionibus manifeste sequuntur ut patet discursive inveniunt. ¶ Quarta conclusio est ista. significatum adequatum termini est distincte apprehensum sub propria ratione quo nihil posterius sic concipitur sub formali denominatione: volo dicere quod si terminus aliquis significat distincte aliquid aliqua vel aliquid sub propria ratione et nihil posterius illo distincte significat sub sua similiter formali denominatione tale est significatum adequatum illius termini. ista conclusio patet. Nam ex quo idem terminus significat quodlibet suum superius et quodlibet suum inferius et nunquam adequate vere patet. nec potest assignari adequatum significatum aliquo modo alio ex conclusionibus premissis igitur est deveniendum ad istum modum. ¶ Ex quibus patet quod li homo non significat primo adequate ens subam aut animal. quia licet quodlibet tale significet sub propria ratione et distincte tamen in nullo illorum sicut sua significatio distincta: sed descendit in homines posteriores naturaliter ente substantia et animal. quia vero nihil posterius homine significat sub propria ratione ut for. vel platonem. et sic de alijs. sed solum in confuso ideo significat hominem adequate et non aliud significatum inferius aut superius ad hominem. ¶ Ex quibus sequitur quod nullus terminus compositus significat adequate alicuius partis adequatum significatum sicut sunt termini copulati aut disiuncti. quilibet enim terminus copulatus et disiunctus significat distincte cuiuslibet partis significatum: et prius naturaliter est significatum totius. nullum tamen talium significatum est adequatum: quia non sicut ibi sed in suo posterius descendit in quo quiescit distincta significatio. Si militer tales termini complexi homo albus: homo niger significant adequate hominem nigrum vel hominem album et non hominem nec album nec nigrum. ¶ Itz sequitur quod li omnis homo significat omnem hominem adequate et non hominem. quia licet significet distincte homines: non tamen ultimo. quia posterius est omnis homo quod homo in quo sicut. quia ulterius nullum suum posterius ut illud hominem et istud distincte significat: et ita postea dicatur quod li aliquis homo significat primo alique hominem et non significat primo hominem: et li nullus homo significat primo nullum hominem: nec sequitur de se: li omnis nullus aut aliquis nihil significat igitur li omnis homo non significat primo omnem hominem: quia licet de se non significat tamen cum alio significat. ¶ Quinta conclusio est ista. significatum adequatum propositionis est aequaliter et qualiter esse implicitum vel explicitum egreditur a significatis adequatis partium: patet quia propositio significat adequate implicite vel explicitum ex compositione suarum partium. igitur etc. ¶ Tertium tamen posset sophistica logicaliter assignari adequatum significatum termini vel propositionis. dicendo quod significatum termini adequatum dicitur esse illud quod denominationes consimiles vocaliter gerit: unde vocaliter iste terminus homo habet denominationem consimilem cum homine suo significato: significatum vero adequatum propositionis dicitur esse illud quod est oratio infinitiva vel dicitur hoc aut tales: dummodo esset dicitur vel oratio infinitiva alie propositionis: ita quod deum esse est adequatum significatum huius propositionis deus est. quia si per imaginationem esset oratio infinitiva esset huius vel consimilis oratio infinitiva et nullus alterius: sicut nec ita de li deum esse et ita vniuersaliter de quibuslibet alijs dicitur. quare etc. ¶ Ex predictis sequitur quod sicut non est possibile alicuius incomplexi simpliciter aequaliter complexum esse significatum adequatum: sic non est possibile alicuius categorice hypothetice significabile pro adequato significato eidem communicari. prima pars patet quia aliter terminus simpliciter simplex significaret adequate quiescente verum vel falsum. et sic est propositio: imo tunc quilibet propositio posset cum quolibet

suo: um extremorum conuerti quorum quodlibet est falsum: secunda pars etiam patet quia si tale significatum esset oratio infinitiva non esset oratio infinitiva talis categorice: imo vniuersaliter hypothetice: similiter tale significatum hypothetice cum non potest immediate egredi a significatis adequatis partium talis categorice. igitur non potest esse adequatum significatum illius. ¶ Item sequitur quod non est possibile significatum adequatum copulatiue esse significatum adequatum disiunctiue vel conditionalis vel e contra. patet quia alias propositio vera vel necessaria esset impossibilis vel falsa quod non debet concedi. unde licet barum propositionum tu es homo et tu es animal eadem sint significata adequata categorice: non tamen totalia significata hypothetice. quia significatum adequatum copulatiue confurgit ex adequatis significatis categoricis et significatione vel modo significandi note copulationis: significatum autem illud disiunctiue adequatum oritur ex adequatis significatis eandem partium et alia significatione vel modo significandi distincto specie a priori: et ita de conditionalis et alijs quibuscunque. quare etc.

¶ Incipit tractatus de necessitate contingentia possibilitate et impossibilitate propositionum.

de possibilitate impossibilitate necessitate et contingentia propositionum restat dicendum in qua materia sunt multe opiniones. Prima opinio ponit quod propositio dicitur possibilis ex eo quod sic adequate significando potest esse vera et dicitur impossibilis ex eo quod quoadocumque formatur vel formabitur erit falsa. et necesse est eo quod quiescens ipsa formabitur esse vera. contingens vero quod stat esse veram vel falsam indifferenter. ¶ Contra istam positionem ponitur ista conclusio. ¶ Aliqua est propositio possibilis et non est ipsam possibile esse veram sic adequate significando probatur. et capio istam propositionem hoc non est. demostro strando subim corruptibile eiusdem. et patet ista possibilitas. quia possibile est hoc non esse cum sit corruptibile simpliciter suum contradictorium non est necessarium sed contingens. v. hoc est: eodem demonstrato. quod autem non sit possibile ipsam esse veram sic adequate significando: probatur: quia si esset vera vel quando esset vel quando non esset: non quando non esset. quia tunc non est vera nec falsa. non quando esset. quia tunc suum subiectum esset: cum accis non possit nigrare de subiecto in subiectum: et sic ipsa esset falsa: idem sentendum est de talibus: nulla propositio est negatiua: omnis propositio vniuersalis est falsa hec propositio non est vera seipsa demonstrata. quare etc. ¶ Correlarij autem propositio est contingens et tamen quiescens formatur erit falsa. patet ex predictis. ¶ Aliud correlarium. nam ex eo dicitur propositio impossibilis quia quoadocumque formabitur erit falsa. patet similiter ex priori. ¶ Tertium correlarium. Nam ex eo dicitur propositio necessaria quia quoadocumque formabitur erit vera. patet de tali hoc est quod est contradictoria potis propositionis proposita et de tali aliqua propositio est affirmatiua. quare etc. ¶ Secunda opinio ponit quod propositio dicitur possibilis ex eo quod qualitercumque est significabile per eam sine noua eius impositione sic potest esse vel qualitercumque est per eius contradictorium significabile sic esse non est impossibile. ¶ Propositio autem dicitur impossibilis ex eo quod qualitercumque per eam est significabile sic impossibile est esse: vel qualitercumque est significabile per eius contradictorium sic esse est necessarium. ¶ Propositio autem dicitur necessaria ex eo quod qualitercumque per eam est significabile sic esse est necessarium vel qualitercumque est significabile per eius contradictorium impossibile est sic esse et consequenter de propositione contingenti suo modo. ¶ Contra istam positionem fit hec prima conclusio. Aliqua est propositio possibilis: et tamen non qualitercumque est per eam significabile sine noua eius impositione sic potest esse. patet de talibus es animal que est potis et quod significat te esse asinum qualiter esse non potest esse: ideo

nō qualitercūq; per eam est significabile sine noua ipōne sic pōt esse: hoc argumētū pcedit cōtra quācūq; glōsā.
CSecunda cōclusio. aliqua est ppositio impossibilis: tamen nō qualitercūq; per eam est significabile sic impote est esse. p3 de ista. homo est asinus que est impolis & significat aliquāter eē. v3 hominem eē qualr esse: est necessarium igitur non qualr cōsāz rē. **C**Tertia conclusio. aliqua est ppositio necāria & tamen nō qualitercūq; per eam est significabile sic eē est necessarium: p3 de tali necāria homo est animal. que significat hominem eē asinus. **C**Ex quib; sequitur qd aliqua est ppositio necāria & tamen non qualr cūq; per eaz est significabile per eius contradictoriū ipofibile eit eē sicut p3 de ista. homo nō est asin? que est necessaria & suum contradictorium impole significans hominē esse qualr eē est necium: & ita reproberet diffinitio ppositiois contingentis. **C**Tertia opinio ponit qd si pole est ita eē sicut hec ppositio significat adequate hec ppositio ē possibilis & consimili forma arguit ppositionem necāriam contingentem & impolem. **C**Contra istam opinionem sit hec conclusio. Alqua ppositio est impolis & tamen pole est ita eē sicut hec ppositio adequate significat. p3 de ista. homo est asinus que est impossibilis vt p3: & tamen q; potest conuerti cū vero euz sit ad placitū significātia pole est ita eē sicut ipsa significat sic arguendo. ipsa conuertitur euz vero igitur ita est sicut ipsa adequate significat: consequentia bona antecedens est pole igitur & consequens. Itēz patet de secunda parte h? copulatiue omnis homo est animal & eōuerso que est possibilis que potest fieri impossibilis per subtractionē signi vniuersalis qre sequit qd possibile est ita eē sicut adequate ipsa significat. **C**Ex quibus sequitur qd aliqua est ppositio necāria & tamen nō est necesse ita eē sicut ipsa significat. quia non est necesse ipsaz eē. quare rē. **C**Quarta opinio ponit qd ppositio mentalis proprie dicta simpliciter categorica de inēz & affirmatiua si sit possibilis ideo est polis quia qualitercūq; per eā fin eius totalē significatiōē totalr significat eē vel fuisse vel fore: & quelibet talis si est impossibilis ppter causam oppositam eit impolis: & ppositionē dicatur de necitate & cōtingentia: & notanter ponit illam clausulam ppositio simpliciter categorica ppter tales ppositiones for. currit vel non currit. for. est vel non est que sunt exclude a pñis consideratione. quia tales non significant solum aliquātr eē vel aliquāter non esse sed simul vtrūq; vt clarū est. **C**Hec opinio dimittit est quia nō ponit impossibilitatē ppositionis mentalis affirmatiue & de inēz simpliciter categorice. **C**Item falsum dicit in eo qd ponit istam esse categoricam. for. currit vel non currit cum in ea copulentur due categorice per notam disiungendi. Non enim est categorica de disuncto extremo vt patet. **C**Terunt. tamen contra istam opinionem pono istam conclusionē. Alqua est ppositio mentalis simpliciter categorica de inēz & affirmatiua possibilis & tamen non qualitercūq; per eam sed eius totalem significatiōem esse vel fuisse vel fore ita potest esse fuisse vel fore. patet de ista mētali homo est animal: cuius totalis significatio conitat ex possibilibus & ipofibilibus igit ratiōe totalis significatiōis non potest illa ppositio reddi possibilis. **C**Quinta opinio ponit qd ppositio impossibilis est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quā sic adequate significantem non pōt intellectus reddi verus nec per secūz conuertibile: nec posset: deducta terminorum repugnantia. **C**Ppositio cōtingens est oratio indicatiua perfecta vniuoca per quā sic significate adequate potest intellectus reddi verus: & etiā falsus vel per secum conuertibilem vel posset: deducta terminorū repugnantia & verificatione. **C**Ppositio necāria est oratio perfecta indicatiua vniuoca per quā sic significatē adequate non potest intellectus reddi falsus nec per secūz conuertibilem: nec posset deducta terminorū verificatione & repugnantia. qd dicit ppter tales ppositiones aliqua ppositio est: nulla ppositio est: b. ppositio non est. for. non est que sit in mente for. **C**Hec opinio deficit in hoc. pmo qd

non ponit aliquam ppositionē eē polez impossibilem necessarium & contingentem nisi sit oratio indicatiua: cuius oppositum est ostensum in pmo capitulo huius scēbe partis. **C**Secundo in eo qd non ponit aliquam eē ppositionem possibilem vel impossibilem rē. nisi illa sit vniuoca: cuius oppositum etiam est ostensū superius. **C**Tertio in hoc qd ponit qd per ppositionem impossibilem sic adequate significare non potest intellectus reddi verus. Nam ex sola apprehensione impossibilis intellectus nō dicitur verus vel falsus: sed solo assensu vel dissensu. si enim intellectus concipiat aliquāter eē adequate per ppositionem impossibilem & sibi atq; suo significato dissentiat intellectus redditur verus sicut & redditur rectus. quia vere & recte dissentiat falso & impossibili. si enim intellectus assentiret falso vel impossibili intellectus tunc ratione illius assensus diceretur falsus vel impossibilis. **C**Quarto in hoc qd ponit hanc non posse esse veram for. non est que sit in mente for. quia ipsa potest eē vera post corruptionem for. anima remanente & eadem ppositione in ipsa. similiter stat qd for. desinat eē for. & incipiat esse plato vel Ioannes absq; deperditione talis ppositionis. igitur rē. **C**Et si assignetur ista hoc non est in anima for. demonstrando eandē animam. patet qd ista est impossibilis que non potest esse vera sic adequate significando nec aliqua secum conuertibilis. igitur rē. **C**Sexta opinio ponit qd si alienius ppositionis significatum adequatum est possibile illa ppositio est possibilis & si necessarium illa ppositio est necessaria & ita propositionabiliter de impossibili & contingenti. **C**Contra istam opinionem sit hec conclusio. Alqua ppositio est impossibilis & tamen eius adequatum significatum est possibile immo verum. patet de tali hec ppositio est impossibilis: seipsa demonstrata: qd autē ipsa sit impossibilis probatur. Nam aut sicut ipsa adequate significat potest eē verum vel nō. si nō: ipsa est impossibilis: si sic igitur ipsa potest esse impossibilis significando adequate sicut modo significat: sed tunc non esset ppositio impossibilis de per accidens. igitur iam est impossibilis & qd suū significatum adequatum sit possibile patet. Nam illam ppositionem eē impossibilem est veram & possibile & illaz ppositionem esse impossibilem est significatum adequatum illius. igitur rē. **C**Ex quo sequitur qd aliquis ppositio nis significatum adequatum est contingens & tamen illa est impossibilis vel necessaria. patet pma pars ex conclusione precedentē. secunda autem patet de contradictorio ppositionis ppositite que est necessaria & tamen eius adequatum significatum est contingens. quia istam ppositionem non esse impossibilem eit contingens sicut & ipsam eē vel esse impossibilem. non enim staret vnius ppositionis significatum adequatum esse contingens & sue contradictorie adequatum significatum esse necessarium vel impossibile. **C**Septima opinio ponit regulas pma est ista. Omnis ppositio que non pōt esse falsa significando preterit nec aliqua alia ppositio significans quodlibz qd ipsa significat cui non contradicit ppositio qz esse veram ad ppositionem significatē ipsam esse sola incompossibilitas non permittit: est ppositio necessaria. **C**IIa regula intelligitur sic. qd vniuersaliter illa ppositio est necessaria que habet istas tres conditiones. pma qd ipsa sic adequate significando non potest esse falsa. Secunda qd nulla alia ppositio significans quodlibet quod ipsa significat potest esse falsa. Tertia qd sibi non contradicit ppositio quaz esse veram & ipsam esse claudat repugnantiam. **C**Pdoper ppter pnam conditionem hec non est necessaria tu es homo: quia sic adequate significando pōt esse falsa. **C**Pdoper secundam conditionem hec nō est necessaria hoc est: seipsa demonstrata: quia licet ipsa non possit esse falsa: sic adequate significando alia tamen secum conuertibilis potest eē falsa videt3 hec hoc est demonstrata pōt. **C**Pdoper tertiam conditionem hec nō est necessaria aliqua ppositio est. quia licet ipsa nō possit esse falsa sic adequate significando nec aliqua secum conuertibilis: it qd sibi dicit

vna propositio q̄ esse veram non fiat cum ista esse demōstrando illam aliqua propositio est: ideo p̄dicta propositio nō est necessaria sed p̄tē contingēs. ¶ Secda regula de propositione impossibili est ista. Illa propositio que nō p̄t ēē vera significando p̄tē: nec aliqua alia significans q̄dlibet q̄d ipsa significat quā p̄pōnem esse veram ad p̄pōnem signiificantem ipsam esse incōpolitā nō permittit: est p̄pō impossibilis: declarat hęc regula sicut p̄ma de oppositis p̄pō finonibus p̄dictarū p̄pōnum. ¶ Tertia regula de contingenti est regula Aristo. assignata p̄mo p̄orum quo dicit q̄ contingēs est quo non existente necessario si alicui p̄pōnatur et admittā illa non sequit̄ impossibile. que regula sic intelligenda est p̄pōno contingēs est ista qua non existente necessario. ¶ Ex quibus p̄ q̄ sufficienter tradita est doctrina de p̄pōne possibili ait hęc opinio euz omnis p̄pō sit necessaria contingēs vel impossibilis. ¶ Hęc opinio in suis dicti. t̄z veritatem. verumtamē q̄: regule nimis p̄lix sunt atq̄ difficiles ideo modus alius dicēdi reperien dūs est qui vtra veritatem loquendi cōtineat breuitatē. ¶ Octava ergo opinio ponit aliquas conclusiones. ¶ Prima est si alicuius p̄pōnis significatus adequatus est possibile et nō repugnat istam esse possibilem illa p̄pō est possibilis. p̄z. Nam aliq̄d est aīis concludens vlt̄ p̄pōitionē esse possibilem et nō est aliq̄d nisi istud vel cōuertibile euz eadem: vt p̄z ex reprobatis opinionib⁹. Et notanter additur et non repugnat istam esse possibilem: p̄pter tales p̄pōsitiones hęc p̄pōitio est impossibilis: hęc p̄pōitio nō ē possibilis: sicut. n. repugnat istam esse verā: hoc est falsum: se ipsa demōstrā: ita repugnat istam esse possibilem hoc est impossibile se ipsa demōstrata. ¶ Secda cōclusio est ista si alicuius p̄pōnis significatum adequatū est contingēs et non repugnat istam p̄pōnem esse contingentes ista p̄pōitio est cōtingens. hęc conclusio patet ex p̄oz. vnde significatum: ad. quatū illius hoc est impossibile. est cōtingēs: et tamē illa p̄pōitio est impossibilis. repugnat. n. ipsam eē contingentem. ¶ Tertia cōclusio. si alicuius p̄pōnis significatus adequatus est impossibile illa p̄pō est impossibilis: p̄z q̄ oppositus p̄pōis repugnat aīi. ¶ Quarta cōclusio. si alicuius p̄pōnis significatus adequatum est necessarius ista p̄pōitio est necessaria. p̄z cōclusio ex p̄oz. ¶ Quinta conclusio. si aliqua p̄pōitio est possibilis suum significatum adequatum est possibile. p̄z q̄ oppositus p̄pōis repugnat antecedenti. ¶ Sexta conclusio. si aliqua p̄pō est contingens suum significatum adequatū est contingens p̄z ex p̄oz. ¶ Septima conclusio. si aliqua p̄pō est impossibilis et hoc impossibilitate nō confurgente ex terminis suis significatus adequatus est impossibile. patz q̄: si aliqua fuerit talis illa erit impossibilis rōne sui significati. et sic sequit̄ ip̄m esse impossibile. sicut p̄z de ista. hō est asinus: vel ista nullus deus est: quaz: quēlibz est impossibilis impossibilitate confurgente ex suo significato et non ex terminis. hęc autē: hoc est impossibile seipsa demōstrata bene est impossibilis i/possibilitate confurgente ex terminis sicut et hęc hoc est falsum est falsa falsitate confurgente ex terminis et nō ex suo significato cū ip̄m sit verus. ¶ Octava conclusio. si aliqua p̄pōitio est necessaria et nō necessitate cōfurgente ex terminis suum significatum adequatū est necessarium: p̄z ex p̄oz: vnde p̄dictorū p̄pōnis se plus dicte est p̄pō necia et tamē suum significatum adequatū nō est necessarium: sed p̄tē cōtingens vt dictū est. et hoc contingit q̄: necessitas talis p̄pōsitionis cōfurgit ex terminis ipsius vel sui p̄dictorū. Hęc autē conclusiones horū multuz declarant gratia breuitatis. notē enim sicut subtiliter speculāt.

Contra p̄mam conclusionem arguit sic. et signo secundam partē illius copulatiue omnis homo est animal et e conuerso que sit. a. tunc adequatum significatus est possibile et nō repugnat. a. p̄pōnez esse possibilem: et in. a. p̄pō est impossibilis igit̄ p̄ma cōclusio est falsa. p̄ia t̄z cū. secda et tertia parte aīis: sed p̄mā partēz p̄bo. Nam hoīem esse animal. est possibile. sed hoīem eē animal est significatum adequatū. a. vel p̄tē esse significatum

adequatū. a. per subtractionem illius omnis homo est animal et a propositionē illius homo est animal. igit̄ et c. ¶ Secundo arguitur cōtra quartam cōclusiōnem sic. huius p̄pōsitionis deus est significatus adequatū est necessarius. et tamē ista p̄pōitio est contingēs. igit̄ et c. p̄ia t̄z cum maiori et minores p̄bo. Nam hęc est possibile. nullus deus est. et illa similiter deus est igit̄ vtrazq̄ illarū est contingēs: p̄ia tenet cum minori et maiore p̄bo. q̄z hęc p̄ia deficit tu nō es igit̄ deus est. cum ex negativa nō sequit̄ affirmatiua. igit̄ oppositum cōsequens est cō possibile aīi. et per p̄ia hęc est possibilis nullus deus est. ¶ Tercio arguitur sic contra quintā: hęc p̄pō est possibilis chymera nō est et suum adequatum significatum nō est possibile. igit̄ et c. cōsequentiā t̄z cum maiori et minores p̄bo. Nam chymeram nō esse non est possibile. igit̄ et c. aīis probat. chymera nō p̄t non esse igit̄ chymera nō esse non est possibile. consequentiā probat. Nam si chymera nō p̄t nō esse chymeram necesse est esse. et per p̄ia chymeras nō esse nō ē possibile. p̄ia patet per p̄m in p̄mo per h̄yermias: s̄z antecedens p̄ncipale p̄bat. v̄z. chymera nō p̄t nō esse q̄z suum oppositum est falsum. v̄z. chymera p̄t nō esse q̄z probat sic. Nam hęc p̄pō est affirmatiua cū in ea verbū p̄ncipale affirmat igit̄ assertit chymera posse eē. ¶ Quarto arguo contra octauaz conclusionē sic hęc p̄pō est necessaria omnis homo est animal et non necessitate confurgente ex terminis. t̄z significatus est contingēs igit̄. p̄ia tenet cū p̄ma et secda parte et tertiāz partē arguo sic. q̄: omnis homo est animal et nō si aliquid est omnis homo est animal igitur non necessa: io omnis hō est animal. p̄ia t̄z: q̄z ex oppositō sequit̄ oppositū tanq̄ ab exposita ad alteraz expōnente s̄m q̄ dicunt quidaz. ¶ Confirmat. nam omnes hoīem esse est realiter istum hoīem esse: et istum hoīem eē. et sic de singulis: sed non necesse istuz hoīem eē et istum hoīem eē. et sic de singulis. igit̄ et c. ¶ Quinto contra eandem conclusionē arguit sic. hęc p̄pōitio est necia nullus homo est asinus et nō necitate cōfurgente ex terminis: vt p̄z: et tamē suum adequatum significatum est contingēs. igit̄ tur et c. tertiāz partē p̄bo. Nam contingit nullus homo est asinus: p̄batur omni mō nullus homo est asinus et ois modus contingens est modus. igit̄ omni modo cōtingēt nullus hō est asinus. per p̄ia p̄tingēt nlls hō est asinus. maior p̄mē p̄ne p̄bat. Nam nullo mō hōmo est asinus? igitur omni mō nullus hō est asinus? p̄z p̄ia ab vno cōuertibili ad reliquū. Sequit̄. n. vlt̄ a nullo hoīe homo differt igit̄ a quolibet hoīe nullus hō differt. quare et c. ¶ Ad hęc respondet ad p̄mū q̄ in conclusione illa p̄ma non sumit̄ si possibile ampliatue aut abstractiue extrinsece: sed solū op̄posituz nominalit̄ adiectiue dependentis ad li significatum adequatum: ita q̄ hęc p̄pōitio significatum adequatum. a. est possibile significat conuertit̄ in p̄pōitio q̄ significatum adequatum. a. est significatus q̄ p̄t esse ver. Similit̄ cum d̄. a. p̄pōitio est possibilis vel ipolis non sumit̄ possibile et impossibile ampliatue q̄ tunc idēz eēt q̄. a. p̄pōitio p̄t esse vel nō p̄t eē: sed adiectiue sic. v̄z. a. p̄pōitio est propositio polis vel p̄pō impossibilis. Nam in dico qm possit̄ sumi ampliatue sed sic in p̄pōitio nō sumit̄ euz nō sit mā pertinens ad hoc. ¶ Etiaz dicendo. a. propositio est necia vel contingens nō d̄z intelligi q̄. a. sit res que nō possit̄ nō esse aut res que possit̄ eē et non eē: sed q̄. a. sit prop̄ necia vel p̄pōitio cōtingens. quare et c. ¶ Ad sc̄m argumētū contra quartā conclusionē nego q̄ illa sit possibilis nullus deus est: et cū dicit̄ ista p̄ia deficit: tu nō es igit̄ de? est verum est. a. b. opposite formali sed nō. a. b. opposite māli. sicut. n. bona est māliter ita oppositus p̄ntis māliter repugnat aīi: et non sequit̄: nō repugnat aīi igit̄ est cō possibile cum eodez: q̄z adhuc est repugnantiā mālis que impedit cōpossibilitatē sicut claruit in tractatu de p̄sequētis et c. ¶ Ad tertiū argumētū contra quintā conclusionē dico q̄ ista est polis chymera nō est: et suum adequatum significatum similit̄. et cōcedo q̄ chymera p̄t non eē. q̄z hoc p̄t nō eē demonstrādo chymera q̄d p̄bo sic. nam polis est hoc nō

esse demonstrando chymērā igitur hoc potest non esse. p̄na te
net qz sensus cōpositus uertitur cōsensu diuiso in termi
nis simplicibus demonstratiuis. Sed aīis p̄bas. naz hoc
est posse hoc non est demōstrando chymērā que significat
adequate hoc nō ēē igitur posse est hoc nō esse. p̄z p̄na per
officiationē. **C** Oppositū huius dicit aliq. p̄cedēdo qz chy
mera non pōt non eē et p̄nter qz nihil potest non esse. et qz
nihil pōt non currere vel non sedere et h̄mōi: qz ad nō eē
non pōt eē potentia. **C** S̄z ista non sunt vera. arguo. n. sic.
aliquid desinet eē igitur aliquid incipiet non eē. igitur aliquid
pōt non eē. p̄na p̄ma t̄z apud logicos oīs et sc̄da similit̄. qz
non uidet qz ad non eē sit inceptio et ad non eē nō sit pote
tia. **C** Item arguo qz tu potes non currere: qz tu potes se
dere igitur tu potes non currere. p̄z p̄na. qz bene sequitur
tu sedes igitur tu non curris. igitur et alia: similit̄ sequitur: tu
eris sedens igitur tu eris non currens. **C** Itē sequit̄ ex ista
opinionē qz nulla p̄posito mundi pōt non eē vera: nec ali
qua pōt non eē falsa qd non uidet cū soluz rōni arguo sic.
a. p̄pō pōt esse falsa. igitur. a. p̄pō potest eē nō vera. p̄na p̄z
qz falsum et nō uerū conuertunt̄. et ultra aliqua p̄pō pōt
esse non uera igitur aliqua p̄pō pōt non eē uera. p̄z p̄na per
hoc mediū. qz bene sequit̄. a. p̄posito est nō uera igitur. a.
p̄posito nō est uera ab affirmatiua de p̄dicato infinito. et c̄.
C Ad arg^m igitur euz dicebat ista est affirmatiua: chymēra
pōt non esse concedo igitur asserit chymēraz posse eē: nō uē
arg^m. qz etiaz quelibet illaruz est affirmatiua posse est chy
meram nō eē: necesse est chymērā nō eē: et nulla illaruz asse
rit chymēraz posse eē: sicut ergo concedo qz chymērā nō
esse est potētia concedo qz chymēra pōt non eē: et qz po
test eē qz chymēra nō est. qz potē est chymērā nō eē: man
qz tamen concedo qz chymērā non eē possit eē. qz non est
potē eē chymērā non eē. et cum dicitur qz ad non eē nō
est potētia. uerū est de potentia nāli actiua uel passiua ab
soluta uel respectiua sed nō est uerū de potētia logicali de
qua est sermo p̄sens. **C** Ad quartaz arg^m contra octauaz
conclusionē concedo. qz illa est nēcia omnis hō est animal. et
qz suam adequatū significatū est nēcium et qz necessario
omnis homo est animal. Et tunc ad arg^m. nō est si aliquid ē
omnis homo est animal igitur nō necessario omnis homo est
animal: loquendo de bonitate p̄se formālis concedo con
ditionales que est aīis et nego p̄nam: nec ex opposito seq
tur oppositum tan̄ ab exposito ad alteraz exponentiuz.
si enim ista sic exponeret nēcio omnis homo est animal. et si
aliquid est omnis homo est animal loquendo de condicio
nali fo: mali: tūc nō nēcio deus eēt: qz si nō aliquid est de
est formalit̄ loquendo. **C** Et ad confirmationē cum dicit̄
oīm hoīem eē est istum hominēz eē. et sic de singulis sed
nēce nēce istum hominē eē. et sic de singulis igitur non est
nēce omnem hoīem eē. p̄z qz p̄na non ualeat. sicut nō seq
tur deum eē est xpm eē sed non est nēce xpm eē igitur nō
est nēce deum eē: solem eē est solem calefacere istam do
mu: n. sed nō est necesse solez calefacere hanc: igitur. nec est
solem eē. **C** Et ita p̄nter concedo qz hoīem eē est illuz ho
minem eē uel alium. et sic de singulis. et tamē nēce est ho
minem eē et p̄cesse est coningēs illum hoīem eē uel illuz
hominēz eē: uel sic de singulis. **C** Contra istā responsionē
arguit̄ p̄bando qz non nēcio omnis homo est animal. n̄az
nō aliquat̄ omnis homo est animal igitur nō necessario oīs
homo est animal. p̄na p̄z. qz ex opposito p̄ntis sequit̄ op
positum aītis. n̄az sequit̄ nēcio omnis homo est ani
mal igitur uere omnis homo est animal: eo qz arguit̄ ab in
feriori ad suum superius et sequit̄ uere omnis hō est ani
mal igitur aliquat̄ uere omnis hō est animal. et per p̄ntis
a p̄mo ad uiciniuz sequit̄ nēcio omnis homo est animal igit
tur aliquat̄ omnis homo est animal. p̄bata igitur p̄na pro
batur aīis p̄ncipale. uē. non aliquat̄ omnis hō est animal
qz non talit̄ omnis hō est animal: nec talit̄ omnis hō est ani
mal. et sic de singulis ad bonū intellectuz igitur non aliquat̄
ter omnis homo est animal. p̄na p̄z et aīis p̄batur. qz si talit̄
ter omnis homo est animal for. est homo et p̄o est homo igit
tur talit̄ for. est homo et p̄o est hō qd non bene sonat.

C Secūdo arguitur nullo modo omnis homo est animal.
igitur non aliquat̄ omnis homo est animal. p̄na t̄z ab ymo
conuertibili ad reliquuz. et aīis p̄batur. qz si aliquo modo
omnis homo est animal sit ille modus. c. tunc sic. c. modo
omnis homo est animal et ego sum: hō igitur. c. modo ego
sum animal. et per p̄ntis. c. modo ego sum animal et tu es
animal. et per p̄ntis. c. modus est modus cōis qd est falsum.
qz. c. modus est simplex et singularis quo differo a te uel
e conuerso similit̄ staret me definire eē. c. modo remanēte
et te definire eē. c. mō. remanēte qd est falsum. **C** Ad hec
respondet concedēdo illaz nēcio omnis homo est animal
tenendo li nēcio aduerbiat̄ exponit̄ et ista similit̄ aliqua
liter omnis homo est animal: similit̄ li aliquat̄ ter et aduer
bitaliter: et sic sumendo dico qz non h̄z p̄batur per demon
stratiua resoluibil̄ sed h̄z p̄cesse cās ueritatis determinātes
pernotas aduerbiat̄ sumptas sicut sunt h̄mōi possibiliter
impossibiliter nēcio contingēt̄ uere et false: ita qz bene seq
tur politer omnis homo est animal: igitur aliquat̄ omnis
homo est animal: impossibiliter nēcio et contingenter omnis
homo est animal igitur aliquat̄ omnis hō est animal: et
tunc concessa p̄na: non d̄z aīis aliq̄ illoruz resoluibil̄ pro
batur sed solū exponit̄ iuxta doctrinā alias traditam. isto
ergo modo sumendo p̄z qz ista p̄na nō ualeat. nullo modo
omnis homo est animal igitur nō aliquat̄ omnis homo
est animal. **C** Tertiam bene pōt cōcedit̄ qz aliquo modo
omnis homo est animal: sicut concedit̄ qz aliquo omne ani
mal fuit in archa noe et p̄nter cōcedat qz. c. modo omnis
homo est animal: nec sequit̄. c. modo omnis homo est animal
for. est homo igitur. c. modo for. est animal: nec arguit̄ distri
butiue ad suum inferius p̄pter determinationē p̄ceden
tem. sed d̄z sic arguit̄ for. est. c. modo homo: ergo for. est ani
mal: et cendo qz hec p̄pō. c. modo omnis hō est animal.
sic exponitur. c. modo hō est animal et nō est homo. c. mō
non animal. igitur et c. qz uero staret qz li. c. modo nō determi
naret illā distributionē: ideo tunc neganda esset illa aliquo
modo omnis hō est animal. nūqz tamen ista aliquat̄ omnis
homo est animal: sumendo li aliquat̄ aduerbiat̄. si uero su
met nominalit̄ et sine h̄mōi determinationē ad distributionē
negaret illa sicut et altera: aliquo modo omnis hō est animal:
uel illa necessario omnis hō est animal tenendo li nēcio no
minat̄ pro modo intrins. co homini. quare et c̄. **C** Ad vlti
mum concedo illaz eē necessaria nullus hō est animal et ne
go qz contingēt̄ nullus hō est animal. et tunc ad arg^m. oī
modo nullus hō est asinus sed omnis modus contingēs ē
modus igitur omni modo contingēt̄ nullus hō est asinus. cō
cedo p̄nam et aīis et p̄ntis et ultra euz concludit̄ igitur contin
gēt̄ omnis homo est animal. p̄z qz nō ualē consequentia
et cā dicta est p̄na. si. n. p̄na eēt bona p̄batur per simile ar
gumentū qz nēcio nullus homo est asinus et p̄nter null
us homo est asinus. possibiliter nullus hō est asinus et im
possibiliter nullus hō est asinus. uere nullus hō est asinus
et false: nullus homo erit asinus quez non qdlibet uidet̄
esse uerū. Est igitur p̄cedendū qz uere possibiliter et nēcio
nullus hō est asinus sicut est cōcedendū qz uerū est nul
lum hoīem eē asinum posse est nullū hoīem eē asinū neces
se est nullum hoīem eē asinum et c̄.

V predicta de possibilitate impossibilitate ne
cessitate et contingētia claritas innotescat diui
siones talium ac subdiuisiones expedit decla
rare incipiendū p̄mo ab impossibili p̄posi
tione est p̄mū notandum qz quedā est p̄pō
impolis ex terminis que d̄z ex suo significa
to. **C** Propositio impolis ex terminis dicit̄ eē illa que eēt
impolis t̄z suuz significatū adeq̄tū nō sit ipole: sicut est h̄
hec p̄posito est impolis: uel illa: hec p̄posito non est pos
sibilis se ipsis demōstratis. **C** Propositio ipolis ex suo signi
ficato dicit̄ eē illa cuius impossibilitas confurgit ex suo
significato ita qz ex eo est impolis qz suum adequatū signi
ficatum est ipole et si non eēt ipole illa p̄posito nō eēt
impolis: sicut illa homo est asinus uel nullus deus est.
C Sc̄dm notabile est istud: p̄ponum impossibiliū ex suo

significatio quedam est impossibilis per accidens quedam per se. **C**onpropositio impossibilis per accidens dicit esse illa cuius adequatum significatum est impossibile et aliqui non fuit impossibile sicut illa tu non fuisti. **C**onpropositio impossibilis per se dicit illa cuius significatum adequatum est impossibile et semp fuit impossibile sicut illa homo est asinus. **T**ertium notabile est istud: propositum impossibile per accidens quedam est impossibile simpliciter et quedam simpliciter. **C**onpropositio per accidens impossibile simpliciter est illa cuius adequatum significatum est impossibile tam naturaliter quam supernaturaliter sed non fuerit impossibile naturaliter vel supernaturaliter. **E**xemplum de ista tu non fuisti: hoc enim significatum fuit verum et non potest esse verum per potentiam creatam nec per potentiam increataz, deus enim non potest facere quod tu fuisti cum non possit facere preteritum non est preteritum iuxta naturam omnium doctorum et precipue approbatorum. **C**onpropositio impossibile per accidens simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est impossibile naturaliter solum et aliqui supernaturaliter non fuit impossibile. **E**xemplum per de ista adaequatum significatum adequatum fuit verum et non potest naturaliter esse verum: sed bene supernaturaliter quod deus potest regnerare adaequatum et quodlibet preteritum corruptum. **Q**uartum notabile est istud: propositum de per se impossibile quedam est simpliciter impossibile et quedam simpliciter. **C**onpropositio per se impossibile simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est impossibile et semp fuit impossibile tam naturaliter quam supernaturaliter et deus non est per quod per nullam potentiam potest esse verum deus non est. **C**onpropositio impossibile per se simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est impossibile et semp fuit impossibile solum vel homo est asinus: celum quiescit: nullum animal est per quod habet propositum significatum sunt impossibilia et sic fuerunt impossibilia apud naturam creatam sed non increatam et imensam. **Q**uintum notabile: propositum per se impossibile quedam implicat formaliter dictiones quedam non sed materialiter solum. **C**onpropositio per se impossibile implicat formaliter dictiones dicit esse illa ex qua formaliter sequitur dictionem vel homo est asinus. **C**onpropositio per se impossibile implicat materialiter dictionem dicit esse illa ex qua sequitur dictionem materialiter vel nullus deus est. **S**extum notabile est istud: propositum impossibile formaliter implicat dictiones quedam implicat formaliter solum quedam plures formaliter et quedam formalissime. **C**onpropositio implicat dictionem formaliter solum dicit esse illa ex qua sequitur formaliter dictionem et naturaliter solum vel homo est asinus album est nigrum calidum est frigidum. **C**onpropositio impossibile implicat dictionem plures formaliter dicit esse illa ex qua sequitur dictionem materialiter tam naturaliter quam supernaturaliter vel homo est non risibilis. **E**x ista appet apud utrumque naturam: sequitur eundem esse hominem et non esse hominem. et isto modo ista non implicat dictionem homo est asinus eo quod ista hominem esse asinum per potentiam divinam et album esse nigrum sicut alias declaratum est. **C**onpropositio implicat formalissime dictionem dicit esse illa ex qua sequitur formaliter dictionem apud quodlibet intelligibile vel intellectus esse: vel homo est non animal tu es aliud a te: intellectus enim non potest imaginari sine concipere aliquid esse hominem et non esse animal. sicut posset intelligere aliquid esse hominem et non esse animal. esse risibilem. cum proposita passio sit posterior: ideo hec homo est non risibilis isto modo non implicat dictionem: sed secundo modo hanc autem declaro propter maiorem rationem formalis et maius quam in certo puncto ad istam locum remissi. quare etc. **D**e propositio possibili consimilia sunt notabilia declaranda et hoc propter aliquos quod eadem elicere posset subtilis speculatio. **P**rimum ergo notabile est istud: propositum possibile quedam est possibile ex terminis quedam ex suo significato. **C**onpropositio possibile ex terminis dicit esse illa cuius possibilitas non dependet a suo significato vel hoc propositum est polis seipsa demersa. **C**onpropositio vero polis ex suo significato dicit esse illa cuius possibilitas ostenditur ex suo significato vel tu curris. **S**ecundum notabile: propositum polis ex suo significato quedam est polis per accidens quedam est polis per se. **C**onpropositio polis per accidens dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et aliqui erit impossibile vel ante christum fuit et antechristus non fuit. per quod quilibet illarum est contingens per utrumque potentiam. quartum prima aliqui erit necessaria et secunda contingens tam naturaliter quam supernaturaliter. **C**onpropositio per accidens simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et semp erit polis vel ante quid est. **T**ertium notabile est istud: propositum possibile per accidens quedam est polis simpliciter quedam simpliciter. **C**onpropositio per accidens polis simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et aliqui erit impossibile tam naturaliter quam supernaturaliter vel antechristus non fuit. **C**onpropositio per se possibile simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et semp erit polis tam naturaliter quam supernaturaliter vel aliqui est. **C**onpropositio per se possibile simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et semp erit polis sed bene supernaturaliter. **A**liud declarandum est necessitatis: proposita per se nota sunt et quatuor notabilia. **P**rimum notabile est istud: propositum necessarium quedam est necessaria ex terminis est illa cuius necessitas non egreditur ex significato vel per de ista hoc est necessaria. **C**onpropositio necessaria ex suo significato dicit esse illa cuius necessitas dependet ex suo significato vel deus est. **S**ecundum notabile est istud: propositum necessarium quedam est necessaria per accidens quedam per se: propositum necessaria per accidens dicit esse illa cuius significatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel tu fuisti. **C**onpropositio necessaria per se dicitur esse illa cuius significatum est necessarium et semp fuit necessarium et semp erit necessarium vel deus est. hoc est animal. **T**ertium notabile est istud: propositum necessarium per accidens quedam autem simpliciter. **C**onpropositio per accidens simpliciter necessaria dicit esse illa cuius tam naturaliter quam supernaturaliter significatum adequatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel tu fuisti. **C**onpropositio necessaria per accidens simpliciter dicit esse illa cuius solum naturaliter significatum adequatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel adam non est vel non erit per quod quilibet istarum est necessaria vna esse sed non potentie divine. **Q**uartum notabile est istud: propositum per se necessarium quedam est simpliciter necessaria. quedam autem simpliciter: propositum necessaria per se simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum tam naturaliter quam supernaturaliter est necessarium et semp fuit necessarium et semp erit necessarium vel deus est: aliquid est. **C**onpropositio per se necessaria simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum perfecte naturaliter est necessarium semp fuit necessarium semp erit necessarium: vel homo est: animal est: per enim quod necesse est hominem esse non quidem supernaturaliter sed naturaliter solum. **A**ltimo de contingencia propositi est dividendum et subdividendum vel res magis clareat veritati. **P**rimum notabile est istud: propositum contingens quedam est contingens ex terminis quedam ex suo significato. propositum contingens ex terminis dicit esse illa cuius contingencia non dependet ex suo significato vel hoc propositum est contingens seipsa demersa. **S**ecundum notabile est istud: propositum contingens ex suo significato quedam est per accidens contingens quedam per se contingens. propositum per accidens contingens dicit esse illa cuius adequatum significatum est contingens et aliqui erit impossibile vel necessarium vel tu curris et tu non curris. **C**onpropositio per se contingens dicit esse illa cuius significatum adequatum est contingens et semp erit contingens vel hoc erit demersato vno quod nunquam erit sed poterit esse bene. **T**ertium notabile est istud: propositum per accidens contingens quedam est simpliciter per accidens contingens quedam simpliciter. **C**onpropositio per accidens simpliciter contingens dicit esse illa cuius tam naturaliter quam supernaturaliter adequatum significatum est contingens et aliqui erit necessarium vel impossibile: vel antechristus fuit et antechristus non fuit. per quod quilibet illarum est contingens per utrumque potentiam. quartum prima aliqui erit necessaria et secunda contingens tam naturaliter quam supernaturaliter. **C**onpropositio per accidens simpliciter contingens dicit esse illa cuius adequatum significatum

tum est polis et semp fuit possibile et semp erit polis vel ante quid est. **T**ertium notabile est istud: propositum possibile per accidens quedam est polis simpliciter quedam simpliciter. **C**onpropositio per accidens polis simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et aliqui erit impossibile tam naturaliter quam supernaturaliter vel antechristus non fuit. **C**onpropositio per accidens simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et aliqui erit impossibile naturaliter solum sicut antechristus est que nunc est possibile et post corruptionem antechristi erit impossibile et hoc naturaliter solum quod supernaturaliter satis polis erit. **Q**uartum notabile est istud: propositum possibile per se quedam est per se simpliciter polis quedam simpliciter. **C**onpropositio per se simpliciter polis dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et semp erit polis tam naturaliter quam supernaturaliter vel aliqui est. **C**onpropositio per se possibile simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum est polis et semp erit polis et hoc supernaturaliter solum: vel nullum animal erit: naturaliter enim significatum hoc propositi non est polis sed bene supernaturaliter. **A**liud declarandum est necessitatis: proposita per se nota sunt et quatuor notabilia. **P**rimum notabile est istud: propositum necessarium quedam est necessaria ex terminis est illa cuius necessitas non egreditur ex significato vel per de ista hoc est necessaria. **C**onpropositio necessaria ex suo significato dicit esse illa cuius necessitas dependet ex suo significato vel deus est. **S**ecundum notabile est istud: propositum necessarium quedam est necessaria per accidens quedam per se: propositum necessaria per accidens dicit esse illa cuius significatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel tu fuisti. **C**onpropositio necessaria per se dicitur esse illa cuius significatum est necessarium et semp fuit necessarium et semp erit necessarium vel deus est. hoc est animal. **T**ertium notabile est istud: propositum necessarium per accidens quedam autem simpliciter. **C**onpropositio per accidens simpliciter necessaria dicit esse illa cuius tam naturaliter quam supernaturaliter significatum adequatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel tu fuisti. **C**onpropositio necessaria per accidens simpliciter dicit esse illa cuius solum naturaliter significatum adequatum est necessarium et aliqui fuit falsum vel adam non est vel non erit per quod quilibet istarum est necessaria vna esse sed non potentie divine. **Q**uartum notabile est istud: propositum per se necessarium quedam est simpliciter necessaria. quedam autem simpliciter: propositum necessaria per se simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum tam naturaliter quam supernaturaliter est necessarium et semp fuit necessarium et semp erit necessarium vel deus est: aliquid est. **C**onpropositio per se necessaria simpliciter dicit esse illa cuius adequatum significatum perfecte naturaliter est necessarium semp fuit necessarium semp erit necessarium: vel homo est: animal est: per enim quod necesse est hominem esse non quidem supernaturaliter sed naturaliter solum. **A**ltimo de contingencia propositi est dividendum et subdividendum vel res magis clareat veritati. **P**rimum notabile est istud: propositum contingens quedam est contingens ex terminis quedam ex suo significato. propositum contingens ex terminis dicit esse illa cuius contingencia non dependet ex suo significato vel hoc propositum est contingens seipsa demersa. **S**ecundum notabile est istud: propositum contingens ex suo significato quedam est per accidens contingens quedam per se contingens. propositum per accidens contingens dicit esse illa cuius adequatum significatum est contingens et aliqui erit impossibile vel necessarium vel tu curris et tu non curris. **C**onpropositio per se contingens dicit esse illa cuius significatum adequatum est contingens et semp erit contingens vel hoc erit demersato vno quod nunquam erit sed poterit esse bene. **T**ertium notabile est istud: propositum per accidens contingens quedam est simpliciter per accidens contingens quedam simpliciter. **C**onpropositio per accidens simpliciter contingens dicit esse illa cuius tam naturaliter quam supernaturaliter adequatum significatum est contingens et aliqui erit necessarium vel impossibile: vel antechristus fuit et antechristus non fuit. per quod quilibet illarum est contingens per utrumque potentiam. quartum prima aliqui erit necessaria et secunda contingens tam naturaliter quam supernaturaliter. **C**onpropositio per accidens simpliciter contingens dicit esse illa cuius adequatum significatum

est contingens et aliquādo precise naturaliter erit impossi-
bile vel necessarium ut antep̄s est et antep̄s nō est p̄ q̄
quolibet illarū est cōtingens et post corruptionē antep̄i
p̄ me significatū adequatū erit impole et sc̄de neciū et
hoc per solā potentā nālem q̄ per sup̄nālem adhuc vtra
q̄ illarū eēt cōtingēs. **Q**uartū notabile est istud pro-
positiōnū per se cōtingentiā quedā est simplr p̄tingēs que
dam fin qd: pp̄o per se simplr cōtingens d̄ eē illa cuius
significatū adequatū in taz nāliter q̄ sup̄nālī est cōtingēs
et semp erit p̄tingēs: vt hoc erit vel hoc non erit: dem̄strato
vno qd non erit sed poterit eē. **C**ōp̄o per se p̄ qd
p̄tingēs d̄ eē cuius significatū adequatū p̄cise sup̄nālī
ter est cōtingēs et semp erit p̄tingēs vt anial est et nullum
anial est. celum mouet. celum non mouet. p̄ q̄ q̄libz il-
larum est per se p̄tingēs apud potentā diuinā nō absolu-
te cum nāliter vna sit necia et alia impolis. **E**x p̄dictis
infero quasdam veritates. Prima est qd nō omne neciū
vel impole est per se vel per accēs vel simplr vel fin qd
impole vel neciū. p̄ de impoli vel neciō ex terminis so-
lum et ita dicat de poli et cōtingēti. **S**c̄da veritas ali-
quod est impole et nō per accēs impole. **E**x quo nō seq̄-
tur qdlibet fo: malr vel mālīter. p̄ nā ex ista hoc est ipole
non sequit̄ boiem eē asinum nec te currere cuz significata
antecedētis et oppositi p̄stitis stent simul: stat enī hanc esse
impolem et nullum boiem esse asinum: et te nō currere.
Ex ista veritate sequit̄ qd aliqd est neciū et nō per accē
dens qd nō sequit̄ a quolibet fo: malr vel mālīter parz de
p̄dictorio p̄pōnis p̄pōsite. **T**ertia veritas aliqua est p̄-
positio polis et impolis et aliqua alia necia et cōtingēs. p̄o
batur de hac p̄pōne nullum anial est que est polis super-
naturaliter et impolis nāliter: p̄ p̄ de hac. hō est: que est
necessaria nāliter et p̄tingēs sup̄naturaliter. si q̄ vnqz con-
cessi qd neciō hō est anial et qd nullum qd eē est impole p̄ci-
se nāliter: locutus sum in istis et in alijs iuxta modūz alloz
logicoz. **E**t si arguit̄ sic. h̄ pp̄o est impossibilis igit̄ hec
pp̄o est nō polis igit̄ hec pp̄o nō est polis. et p̄r p̄ns ea-
dem pp̄o est possibilis et nō est polis qd est p̄dictio. dicit̄
q̄ ista p̄na p̄ma nō v̄. nec semp a termino p̄natiuo ad ne-
gatiuū v̄ p̄na. sicut alias fuit ostensum. **A**līter dicit̄ cō-
cedendo qd illa est polis et qd ista non est possibilis: nec ista
sunt p̄dictoria. qz in equiuoco non est p̄dictio. vnde h̄mōi
termini pole impole neciū et p̄tingēs sunt termini equi-
uoci in sua maxime cōitate et diuidunt̄ in suis min⁹ cōibus
equiuoce: qui per affirmatiōes et negatiōes nō habebunt
p̄dictionē: sicut contingit de talib⁹ canis currit et nullus ca-
nis currit. dato qd si canis in illis equiuoce supponat in vna
pro cane latrabili in alia p̄ cane celesti vel marino: ita in p̄-
positiōne si in vna sumitur possibile naturaliter et in alia su-
pernaturaliter non est contradictio in illis. opz enīz termi-
nos vn̄uoce et non equiuoce sumi t̄c.

Ro finali complemēto hui⁹ tractatus sit istud
dubium declarādū vtrūz eadez pp̄o sit vera
et falsa. aut necia et contingens vel possibilis et
impolis vn̄uoce loquēdo. s. fin eandē nām et
arguit̄ multipliciter sic. et signo illam p̄pōne:
deus est deus est: p̄ q̄ ista est falsa. qz signifi-
cat cōuertibilr qd deus est aliqua talis pp̄o deus est et qd
ipsa sit vera. p̄ qz est duo vera v̄. deus est et deus est.
Sc̄do arguit̄ sic. aliqua est pp̄o que h̄z plura significa-
ta adequata quoz vnum est falsum. et aliud v̄: igit̄ ea-
dem pp̄o est vera et falsa. p̄ p̄na eo qd pp̄o nō d̄ vera
vel falsa. nisi rōne sui significati saltim si non fuerit talis ex
solis terminis. ass̄ p̄ de tali pp̄one deus est hō est: que
h̄z tria significata adequata. v̄. sui et suarū in partib⁹. quoz
rum significatoz significatū suoz est falsum et significata
partium sunt vera. **T**ertio arguit̄ sic. et signo imparie-
te vel in carta istam hō est aial ad quā cōcurrūt eque p̄mo
sor. et plato. et eque p̄mo per eam concipiant sor. qd hō est
anial. plato vero qd hō est asinus: tunc arguo sic. h̄ p̄posi-
tio eque p̄mo significat verū sicut falsum. et econuerso: igit̄
significat p̄mo verū et significat p̄mo falsū. et per p̄ns ipa

est vera et falsa. p̄na p̄. qz non videtur rō quare magis sit
vera q̄ falsa vel econuerso. cum eque p̄mo significet verum
sicut falsum et econuerso. **I**n oppositū arguit̄ sic. Si ali-
qua p̄positio est falsa ipsa est non vera. p̄ qz falsum et non
verū cōuertunt̄: et si ista pp̄o est non vera ista pp̄o nō est
vera ab affirmatiua de p̄dicato infinito. **C**onfirmat̄. nā
diffinitio veri: est illud qd nō est falsum: vt ait cōmētator su-
per q̄rto metaphysice p̄mēto. 21. igit̄ nulla est pp̄o que si
inul sit vera et falsa. **S**c̄do arguit̄ sic. istam si aliqua p̄-
positio esset simul va et falsa. h̄ esset qz vni adēq̄te significa-
ret verum et alteri adequate significaret falsum. **E**t tūc se-
quit̄ qd stat aliqua p̄positiōne esse vniuersalem particula-
rem indefinitam singularēz: affirmatiuā et negatiuā: exce-
ptiuam: exclusiuam et reduplicatiuā: copulatiuā: condi-
tionalem et disiunctiuā: temporālē: causālē: localem: et sic
omni modo ad placitū dnomiabilē. p̄na tenet. qz stat per
eandē pp̄onē scriptaz per in positionē aut alio modo mult-
tos concipere diuisim vlr particulariter simplr. et sic vltra
aduerbialiter vt dicit̄ est. consequēs falsum p̄pter repu-
gnantiā descriptionū talīz denominatiū. d̄. n. vllis est illa
in qua subicitur terminus cōis explicitē vel explicitē signo
vniuersali determinatus. **E**t indefinita in qua subicitur
terminus h̄mōi sine signo: modo subici cum signo et subici
si sine signo videt̄ implicare p̄dictionē et h̄mōi implicatio se-
quit̄ alias denominatiōes inuicēz cōbinando. **I**tem seq̄-
tur qd eadem pp̄o est de presenti de preterito et de futuro
de sc̄do adiacente et de tertio adiacente de verbo adiecti-
uo et de verbo substantiūo de terminis cōpositis et de ter-
minis simplicibus: que nō sunt vera. **I**tem sequit̄ qd ex
vno sequit̄ falsum. et ex necessario sequit̄ qdlibet sicut
impossibilis: et qd impossibile sequit̄ ad quolibet: et impossi-
bile implicans p̄dictionem est admittendū et infra tēpus
obligationis cōcedendū: et qd aliqd est possibile qd nō est
admittendū: que non sunt vera. qz repugnant regulis lo-
gicorum. et p̄na p̄. si eadem pp̄o esset necessaria et impos-
sibilis. **I**tem sequit̄ qd vnus simplex terminus eēt ve-
rus vel falsus affirmatiuus vel negatiuus sicut pp̄o. p̄na
p̄ dato qd vnus affirmatiue vel negatiue complexē vel p̄
in potentā cōciperet: et alicui incomplexē. Similr per in po-
tentiam: p̄ns est contra Aristo. in tertio metaphysice capl-
tulo nono. vbi dicit̄ qd veritas vel falsitas non est in termi-
nis: sed in oratiōibus et nono metaphysice caplto tertio ve-
rum incomplexū nō est affirmatio: sed vt dicto affirmatio et
dicto non sunt idē. quare t̄c. **A**d argumēta ergo ad p̄m
mū p̄ solutio per ea que dicta sunt in p̄ma parte circa ma-
teriaz de scire et dubitare. et in sc̄da parte in mā de p̄dicto-
rijs. vbi concedunt̄ multe conclusiones sacietes ad hoc p̄-
positum. verum tamē concedo qd eadē pp̄o est vera et fal-
sa. **E**t. n. duo vera et vnū falsū. stat ēt qd aliqua sint duo
falsa et vnum verū: vt deus non est: homo est asinus: ipsa
enim tota vera est et sue partes tam deus nō est q̄ hō est
asinus: nunqz ist̄ est cōcedendū qd eadez pp̄o est pp̄o ve-
ra et eadem est pp̄o falsa: h̄ possit̄ concedi qd eadem p̄-
positio est pp̄o vera et pp̄o falsa simul collectiue. **E**t
tamē notandū qd dato qd. a. sit ista deus est deus est. si p̄-
ponitur. a. nō conceditur. a. nec negat̄. a. quonqz non fue-
rit certificatio facta de. a. an sit vna pp̄o vel nō. si vna ne-
gat̄: si plures et nō vna cōcedit̄. qz tunc concedere. a. non
est nisi concedere quālibet istaz deus est. **I**tem notandū qd in
modo sumēdo. a. pponitur. a. ppositio est vera. q̄teraf
an li vera teneat adiectiue singulariter vel substantiue plu-
raliter. p̄mo modo negat̄ et sc̄do modo cōcedit̄. **E**t ita in
alijs est dicendū. pcedēdo qd eadē pp̄o est possibilis et im-
possibilis vt tu es: homo est asinus et aliqua necessaria et
contingens vt tu es: deus est t̄c. **I**tem notandū qd in
p̄posito nō sumo pp̄onem nisi modo cōi p̄ p̄pōne crea-
ta scripta vocali vel mentali: qz vlr sumendo debent con-
cedi qd deus est de⁹. qz de⁹ est illa pp̄o deus est que est
essentia diuina. ipsa. n. est pp̄o de se ipsa. **A**d sc̄dm ar-
gumentū concedo qd eadez pp̄o h̄z plura adequata signi-
ficata non sibi adequata: vnde deū esse et boiem esse non

possunt adequare illa deus est hō est s3 bene partes ipsi.
¶ Ad tertium arg^m dico admisso illo casu sumendo li pxi-
 mo exponi biliter q^o ista est vera hō est aial eo q^o sunt si-
 gnificatum adequatū est vey a quo depēdet eius veritas.
 I3. n. plato concipiat per ipam falsus. nō ppter hoc ista dī
 falsa. qz non cōcipit eius adequatū significatū sed scōdarius
 significatus rōne cuius ppō nō dī vera nec falsissimo da-
 to adhuc q^o nullus cōciperet per eam aliqd vey sed mul-
 ti falsum: ad puc ipsa esset vera ppter eius adequatū signi-
 ficatum vey. qd I3 nō significet: eiusdēz tñ esset significati-
 ua vel altera similis sine noua impōne. **¶** Item dato q^o il-
 la ppō significaret infinita significata vera r non hōiem eē
 anial. ipsa esset vera r nō rōne alicuius significati qd signi-
 ficaret: sed rōne sui adequatū significati qd nō significaret.
 Et ita dicat de tali: homo est aīnus. q^o ipsa est falsa r ipos-
 sibilis cōtūctiqz significaret vey. qz non significaret illud
 adequate sed scōdarie forte r ex pñti vel ex noua ipositiō-
 ne que non h3 causare veritatez vel falsitatez in ppōne: s3
 bene significatū adequatū si hōi significatū nō fuerit ve-
 rum vel falsum ex solis terminis.

Amplius ad pncipale arguit sic. r pono q^o a.
 sit illa ppō scripta in muro ois hō est
 anial r. b. ista ppō aliquis hō est anial scripta sub. a. parū
 distanter: a quibus trahant due linee a puncto cōcurrēte
 in quo ponat li e conuerso. q^o sit. c. ppō. isto posito arguit
 sic. c. ppō est dependens ppō: cuius dependētia consur-
 git a propōne pōi que est impendens ppō. igit^r eius de-
 pendentia egredit ab. a. vel a. b. sed non videt quare plus
 ab. a. qz. a. b. igit^r ab vtraqz dependet inesse ppōnis: tunc
 sic ab. a. dependet r. a. significat pmo r adequate omnez
 hōiem esse anial. igit^r c. significat pmo adequate oē aial eē
 hōiem. vterius. c. dependet. a. b. r. b. significat adequate
 aliquem hōiem esse anial. igit^r c. significat adequate at qd
 anial esse hōiem: tunc sic. c. significat adequate oē animal
 esse hōiem qualiter esse est falsum. igit^r ipsa est falsa r ldez
 c significat adequate aliqd anial esse hōiem qualiter esse ē
 verum igit^r c. est ppositio vera. **¶** Item pñe tenent per hoc
 q^o non est ppositio vera nec falsa ex solis terminis r con-
 sequēter habeo q^o e. ppō ē vera r falsa. **¶** Scōdo arguo
 sic vt pñs. pono q^o sit scripta in pariete B ppō omnis hō
 mo est anial que est vera vt p3: r q^o ipsa sit falsa arguit sic.
 quel3 talis ppō anial est omnis hō est falsa. vt p3 que sit.
 b. sed. a. est. b. igit^r a. est ppō falsa. pñs p3. cuz maior r
 minorem pbo. **¶** Itaz illi qtuor: termini omnis hō est anial
 sunt illi quatuor: termini aial est omnis hō sed pmi sunt. a.
 r secandi sunt. b. igit^r a. est. b. pñs p3 cuz maior. qz: alias sta-
 ret illos quatuor: terminos desinare esse omnis hō est anial
 mal alis non definitis^o esse. v3. anial est ois hō est minor.
 p3 qz sicut illi termini omnis hō est anial sunt. a. ppositio
 ideo videt q^o a pari q^o illi anial est omnis hō sunt. b. ppō.
¶ Tertio arguit sic. r signo vnum circuli in cuius circu-
 ferentia ponant illi tres termini hō: est. hō. equē distātes
 r in centro ipsius hoc signum omnis: q^o etiā regat ab eo/
 dez verbo adiective est: a quo aliquis istoz terminorum
 homo. isto posito arguit sic. illud signum ois necessario ē
 pars suppositi vel pars appositī sed nō est rō quare plus
 sit pars suppositi qz appositū r econtra. igit^r est pars vtriusqz
 qz. r per pñs illi quatuor: termini in isto circulo omnis hō
 est hō sunt tam illa ppō omnis hō est hō qz illa hō est ois
 hō r ecōtra. sed quel3 talis omnis hō est hō est vera r qz
 libet talis hō est omnis hō est falsa igit^r ppō vera est ppō
 falsa. **¶** Ad hec respondet ad pñm admisso casu cōcedo
 q^o c. ppō dependet ab. a. vel. a. b. r cū dicit nō est maior
 ratio quare ab. a. qn. a. b. igit^r dependet ab vtroqz. non v3
 arg^m. sed bene sequit^r q^o ab vtroqz istoz pōi dependere:
 sic non sequitur tu scis aliez istoz esse verū demeratis illis
 rex sedet r nullus rex sedet: sed nō est maior rō de vno qz
 de alio igit^r tu scis vtrūqz istoz esse vey: sed bene sequit^r
 q^o vtrūqz istoz potes scire eē vey. **¶** Et si querit ex quo
 e. dependet ab vno illoz a quo ergo depēdet: r rideo me
 nescire. scio. n. c. dependere ab vno istoz rñ a nullo istoz

scio. c. dependere r ita. c. esse verū vel falsum. it^r nescio. c.
 esse verum. nec scio. c. esse falsum. non ergo debet conce-
 di. c. nec d3 negari quousqz nō sit facta cōunctio inter oppo-
 nentem r ridentesz a quo illoz dependere debeat: r si cō-
 uentū fuerit q^o ab. a. negat tunc. c. sicut r illa cui faboz dī
 natur oē anial est hō. Si vero ponat. c. depēdere. a. b. cō-
 cedatur. c. sicut r ista aliqd anial est homo. vbi tñ amonet
 a. c. dependent. a. b. r sic debēt concedi simplr sine vltē-
 riori questio. si aut a moueret. b. a. remanente. c. depēde-
 ret ab. a. r negatur absqz cōuenientia petenda. **¶** Ad scōz
 arg^m dico q^o ista est vera. omnis hō est aial r nō falsa. Et
 ad arg^m illi quatuor: termini. omnis hō est anial sunt illi qz-
 tuor: termini anial est omnis hō. cōcedo. r illi qtuor: sunt il-
 la omnis hō est anial. cōcedo r illi anial est omnis hō sunt
 illa ppō anial est omnis hō: nego: sed sunt pñse illa omnis
 hō est anial. Si. n. illi quatuor: termini anial est omnis hō
 deberent esse ista ppō anial est ois hō. o3 q^o inter eos eēt
 o: do rectus vel retro gradus. Si pmo modo op3 istū ter-
 minū anial esse pñm terminū r sic vltra. sicut est in. a. figu-
 ra. Si scōdo mō op3 ipm esse pñm terminū: sed retro gra-
 dum sicut est in. b. figura: modo p3 q^o pñcti termini anial
 est omnis hō nō se hñt in pñcto pariete sicut est. a. figura
 vel sicut est. b. figura igit^r in illo pariete non est talis figura
 anial est omnis hō. r per pñs illi termini qualrcūqz voca-
 liter vel uant nō sunt nisi ista omnis hō est aial. **¶** Et p: e
 dicit p3 solutio de quadrato. a. b. c. d. in cuius. a. angulo
 ponat li omnis in. b. angulo ponat li hō in. c. angulo pona-
 tur li est in. d. angulo ponat li anial. dicendo q^o in tali qua-
 drato illi quatuor: termini sunt ista ppō omnis hō est aial
 r nō alia. eo q^o pñmus terminus est li omnis scōs li homo
 tertius li ē: quartus li aial. c. ordinati iuxta ordinē angulorū.
 nam pñmus angulus est. a. scōs. b. tertius. c. quartus. d. si-
 cut p3 in figura. **¶** Si aut poneret q^o in qdrato illo nō es-
 set pōitas nec posterioritas quo ad suos angulos h eēt im-
 possibile. si aut poneret hōi pōitas sed ad placitū ita q^o
 posset cōpetere cuiusqz angulo non rīdeat ad hōi pō-
 positiones quousqz fuerit facta cōuen^o de pōitate r poste-
 rioritate angulorū inter opponētē r respōdētēz. vñ fm
 hñc modū si in angulo. a. scribes li anial r in angulo. b. li ē
 r in angulo. c. li omnis r in angulo. d. li hō. nō val3 per re-
 sposalē assignari certa ppō in illo quadrato nisi pñs deter-
 minatum fuerit de pōitate r posterioritate angulorū inter
 opponētē r respōdētē: ita q^o si pñmus angulus fuerit. a.
 r scōs. b. tertius. c. r quartus. d. dicat q^o in tali quadra-
 to est ista ppō anial est omnis homo r nō illa omnis hō ē
 anial. r non aliqua talis anial est omnis hō. **¶** Itēz dicat
 de circulo q^o si in circūferentia alicuius circuli scribant^r illi
 quatuor: termini anial est ois hō eque distanter: nō assigne-
 tar statim ppō certa. qz illi termini pñt esse illa omnis hō
 est anial r illa similr anial est omnis hō: sed nō est pole q^o
 illi terminisint ille due ppōnes ideo sit puenētia cū oppo-
 nēte circa signuz v3 vtrum teneat ibi sicutat^r go^o vel ca-
 thego^o. si pmo mō assignet ista ppō omnis hō est anial
 r nō ista anial est omnis hō. impossibile est. n. respectu eiusdē
 copule idem signuz teneri cathe^o r sicutat^r. si scōdo mō
 dicat q^o illi termini sunt ista anial est ois hō. ppter eam dī-
 etam. Si vō tales termini ordinarent semp respōdeatur
 iuxta modū istum cū cōueniētia opponētis r ridentes.
¶ Et pñctis p3 rñsio ad tertiu arg^m cōcedo q^o illi termi-
 ni pñt esse illa ppō omnis hō est hō. r pñt esse ista. hō est
 omnis hō. nō tñ est pole q^o ipsi sint vtraqz illarū: cuz ergo
 dī q^o non est rō quare li omnis plus teneat se a parte sup-
 positū qz appositū verū est: ideo nō cōcedit^r ibi aliquid nec
 negat: nec certa ppō assignat quousqz nō fuerit facta cer-
 tificatio: an li omnis teneat se a parte suppositi r sicutat^r
 gorematice vel a parte suppositi r cathe^o. pmo^o dī q^o il-
 li termini sunt illa ppō. ois hō est hō que concedit^r. scōdo^o
 dī q^o sunt ista hō est ois hō. que negat. **¶** Pariformiter
 dicat ad vnu3 casum cōem quo ponit q^o scribat ista. hō ē
 homo r sup copulā ponat illud signum omnis rectuz ab
 eodem verbo. tunc querit^r vtrum illi quatuor: termini sint

Ista homo est omnis hō: aut ista omnis homo est hō dubi
tetur quilibet pars questit: et iterū querat rīdens si regit
a parte ante vel a pte post: si a parte ante dī q illi termini
sunt illa ppō: omnis hō est hō: que va est et nō ista: hō est
omnis hō: si a pte post dicat q sunt illa: hō est omnis hō
que falsa est et neganda. C Ex pdicta sequit q ista propō
anial est omnis hō in scripto pōt eē illa omnis hō est anial
et eē. non tñ est pole q illa sit ista: sicut nō est pole q eadē
ppō sit vniuersalis et indefinita. quare et.

Amplius ad pncipale arguit sic. h. ppō est falsa
non hō est anial et eadē pōt eē vera.
sine sua mutatiōe vel impōne ipsius vel sui significati ergo
pole est q ipsa sit vera et falsa: pñā p3. q3 si nō. o3 q ppter
aliquā diuersitatez in asse: anis p3. Nam li non pōt teneri
infinite sine sui mutatione igit pōt eē vera cum illis circun
stantiis. anis p3 q3 illi ppōnī nō hō est anial pōt pponi li ali
quid nulla impōne facta aut mutatiōe illi ppōnī aut suo si
gnificatio quo dato non est dubiū q li non teneret infinite.
et sic illa non homo est anial eēt ppō vera. C Scōdo argū
sic. et pono q sor. dicat illā ppōnez totus sor. est sor. et pla
to istā aliquis totus sor. est sor. et Li. audiat totam ppōnez
sor. et simili totam ppōnem platonis pter signum particu
lare. isto posito arguit sic. illa ppō totus sor. est sor. quā p
fert plato est vera. q3 ibi li totus tenet cathē et eadem est
falsa. igit et. pñā t3 cum maiori et minori pbo. cicero sor
mat in cōceptu suo talem ppōnez qualis est illa quā audit
et eē. sed so: mat sibi talem ppōnem qualis est propō sor.
quā audit igit illa in conceptu cice. est falsa cui subordinat
tam ppō sor: quā ppō platonis quā audit. et per pñs illa
est falsa. C Tertio argū sic. et ppono hanc ppōne omnes
hōies sunt asini vel hōies et asini sunt asini: que sit. a. querē
do vtruz sit vera vel falsa: si dī q sit vera. hō illa est vna dī
sunctiua cuius vtraz pars est falsa. igit et. si dī q sit falsa
hō illa est vna copulatiua cuius vtraz pars est va igit ipsa
est va. C Et si dī q non est copulatiua hō in a ppōne sunt
due ppōnez coniuncte per notā copulationis igit ipsa est
copulatiua: et si dī q ipsa nō est disunctiua: hō in. a. ppōne
sunt due cathēgōe disunctiue per notā disunctiōis igitur
est disunctiua. C Ad rōnes ad pñā dī q nulla ppō falsa
pōt esse vera sine sui mutatione intrinseca. q3 non pōt esse
vera postq3 fuit falsa: q3 sibi cōcietur veritas que est que
dam relatio distincta ab ipsa ppōne et a suo significato. ve
ramtamē dato isto dī negando pñā: sufficit. n. mutatio
alterius distincti a se et a suo significato ad cuius mutatiōe
li non aliter tenebit q3 pmo. et sic ppō habebit aliud ade
quatum significatū a pñā sed alias multe conclusiōes fue
runt concesse. C Ad scōz dī admisso casu q illa totus sor.
est sor. quā profert plato est vera. et cū pbat q illa sit fal
sa. dico q cice. non pfert ppōne talem qualis est ista quā
audit a platone: sed bñ tales qualis est ista quā audit a sor.
et sic ppō quā audit a platone non subordinat sue mentali
sed bene illa quā audit a sor. C Et si querit vtrum cice. in
audiendo platone audiat veruz vel falsuz dico q audit ve
rum. C Ad tertium argū diuersi diuersimode rīderunt
illi qui vellent q ppō denominat a pñā nota: dicerent q
a. ppō est falsa et disunctiua. Et tūc ad argū in ea sunt due
cathēgōice coniuncte per notā copulatiōis igit. a. est. ppō
copulatiua: negarent pñā: q3 op3 illas cathēgōicas esse
partes pncipales. a. qd nō eēt vep apud eos. illi vero qui
dicerent q ppō ppothetica denominat ab vltima: nō con
cederent. a. dicēdo q. a. est copulatiua. Et tunc ad argū ne
garent pñā et dicerent vt pōres q ille nō eēt partes pñ
cipales. a. qd requirit. Et sic nunq3 pdaret q. a. ppō eēt
vera et falsa. Tenēdo igitur cum alijs q. a. ppō indifferē
ter pōt eē copulatiua vel disunctiua cū pponit. a. non cō
cedo. a. nec nego. a. nec etiaz ppte est dubitandum. a. sed
distinguedū: dicēdo q si. a. est ppō disunctiua. a. est ppō
falsa: si aut copuā vera est: nec dicaz determinate vtruz sit
vera an falsa copulatiua aut disunctiua quousq3 nō fuerō
certificatus de. a. si aut conueniētia fuerit in hoc q. a. sit di
sunctiua negabo. a. et dicam ipam eē disunctiua falsam et

negabo ipam esse copulatiua. Et tunc ad rōnem rīde
bo iuxta pñam rīssionem. Si vero placuerit opponēti q
sit copulatiua concedam. a. et negabo ipam eē vnam dīsi
ctiuam: et ad rōnem tenēdo modū regule rīssionis. conce
do igit q. a. ppō potest eē copulatiua et pōt esse disuncti
ua. Et ita pñter dicat ad alias propōnes equiuocas qbus
plura adēquate significata pñt corrīdere: sicut ibi: necessa
rio hō mouetur si hō currit: non d3 illa concedi subito nec
negari sed distingui: et iuxta determinationē necessitatis cō
cedatur vel negat illa. Et ita est dicendū in alijs cathēgōi
cis: vt nullū anial eē est pole: oēm hominē eē est neciūm:
non d3 aliqua istarum subito concedi nec negari nec d3 su
bito concedi aliquaz illarum esse in sensu cōposito nec ali
quam esse in sensu diuiso sed distingui iuxta cōpositionē et
diuisionem et iuxta certificationē rīdeat concedēdo vel ne
gando. C Iste modus rīdēdi est de intentiōe pñi i elen
cis. ponit enī q si milies exponat vox equinoca nō debes
pigescere distinguere q3 semp debes distinguere.

Amplius ad pncipale argū sic. et sit. a. ista ego
sum paulus. scripta in pariete: quaz
scimus eque pmo legentes ego et Petrus: isto posito p3
q ego lego vep cum ego su3 paulus et petrus legit falsuz
cum ipse non sit paulus: sed nō legitimus aliqua ppōnem
nisi istam scriptā vel partes eius igit simul est vera et falsa
v3. pro hoc instanti lectionis. C Scōdo arguit sic. aliqua ē
ppositio que nec est vera nec falsa et aliqua est que est ve
ra et nō falsa et eē. igit aliqua est que ē simul va et falsa. p3
pñā q3 dato medio cum vno extremo contingit dare alte
rum. anis p: obaf. pro pñā parte de ppōne vocali que nō
est vera nec falsa. pbat q3 non est qñ. n. subm est: pdicatus
non est et eē. q3 successiue profert. cāntur. n. voces cū mo
tu locali. C Tertio arguit sic. sit. a. ista hō est anial et sit rei
veritas q pñus instituens imposuit ipam adēquate signi
ficaret hōiem eē animal in lingua latina et hōiem esse asinū
in lingua barbarica: et pponat. a. tam barbarice q3 latine
et p3 q latinus concederet eā bene respōdēdo et barba
ricus negaret eā bene rīdēdo. q3 non videt ratio quare
vnus bene rīderet q3 alius: arguit ergo sic quilibz istoz
bñ respōdet et vnus cōcedēdo et alter negādo a. igit. a. est
concedendū et negādū. et per idem vep et falsum. q3 signi
ficatum adēquatū. a. est verum vt p3 igit. a. est veruz sū
significatum adēquatū eiusdem. a. est falsum igit. a. ē fal
sum. anis p3 per positū pñi instituentis. arguit. n. sic. signi
ficatum adēquatū. a. est hōiem esse anial ex sola impō
ne: sed eque bene sponebat autēntice ipaz adēquate signi
ficare hōiem esse asinum sicut hōiem esse anial igit que
bñ est adēquatū significatū illius vnūm sicut reliquū.
qre et. C Ad hec respondet ad pñuz nō concedēdo nec
negando nec dubitando illam ego sum Paulus: sed que
ro qd demonstras per pnomē demonstratiuū si m e pau
lum concedo eam et dico eā esse veram. et nego q petrus
legat ppositionē falsam: sed legit ppōnem verā quā legē
do profert vnam falsam vocaliter vel mentali. Eodē mō
est dicendū de illa: ego su3 masculus dato q muller et ma
sculus legant ipam. C Ad alias responsū est. verūtamē
dico q ppō vocalis est et quotienscūq3 est aliqua pars ei
ipsa est: sicut contingit de rebus successiuis in quibus pars
pñor non manet cuz posteriori sed quādū manet aliq eius
pars vel instans tam diu illa res successiua est: et ita dicen
dum est de ppōne vocali cuz sit res successiua. C Ad ter
tium admisso isto casu concedo q quilibz illoz bñ rīdet
vnus cōcedēdo et alter negādo. Et cū dī illa est conceden
da et neganda concedo pñā et pñs: non tamē ex hoc seq
tur q aliqua propō sit vera et falsa. vñ si ppoñia. a. mihi
latino concedo. a. et dico. a. esse verum. Si vero barbaro
ipse h3 dicere oppositū negando. a. asserendo ipsum esse
falsum et vbi mihi proponat. a. est verum et falsum nego
pro scōa parte: et cum dicit significatū adēquatū. a. est
falsum: nego. h. a. significat adēquate hominē esse anial ex
sola impōne sed eque bene imponebat. a. significare adē
quate hōiem esse asinum sicut hōiem esse anial igit eque

bene significat adequate illud: nego consequentias: sicut in simili pono qd p̄mus instituens possit istas. a. esse verus in lingua latina & non esse verus in lingua barbarica. patz qd hec p̄na nō v3. a. nō est verus sed equē bñ ip̄o nebat. a. nō ēē verū sicut. a. esse verū igit equē bene. a. nō est verū. p3 qd p̄na nō v3. alr o3 cōcedere p̄dictoria. v3. a. est verū & idem. a. nō est verū. Cōsecutio sic iterum de clarat: sicut rei veritas qd tibi & soz. p̄ponā hanc. album esse nigrum est pole: aut quāctiqz altam equinocā. qz de oibz idem est iudiciū & p3 iuxta doctrinaz traditā qd nullus vestruz h3 eā simplr concedere aut simplr negare quousqz nō fuerit facta certificatio. Cū ergo querit a me quō teneatur modus in illa iudicio tibi nolo qd teneat in sensu diuiso: & soz. vobis qd teneat in sensu p̄posito: & p3 qd p̄pter diuer sitatem impōnū cōtinue tu habes illā cōcedere: album esse nigrū est pole: & dicere ipaz eē verā & teneri in sensu diuiso & nunqz habes ipam negare nec cōcedere ipam eē falsam: nec vnqz habes asserere ipam teneri in sensu p̄posito. oppositū vero eum istoz h3 soz. sustinere p̄pter p̄tā tibi impōnē faciā. Si ergo arguat tibi sic. significatū ad eū tibi illius est significatū diuisuz ex sola impōnē: sed equē bene ponit significatū adequatū eius esse cōpositū aut diuisum igit significatū adequatū eius est cōpositū: habes negare p̄tā: sicut in exēplo. pono tibi qd. a. sit propō vera significans adequate te non esse. patet qd tu nunqz habes cōcedere. a. eē. p̄tā veram adequate significāte: te non esse & soz qd idē. a. sit p̄pō vira significans adequate te nō esse p3 qd tu nunqz habes cōcedere. a. eē. p̄pō verā adequate significāte te non eē. qz tunc opz te p̄cedere te eē & te non eē sequit. n. a. p̄pō est vera significans adequate te esse igit tu es. etiā sequit idem. a. est p̄pō vera significans adequate te non eē: sicut tu non es: si ergo cōcedis antiā o3 te cōcedere p̄tā que inter se formalr p̄dicunt: nō ergo sequit. a. significat adequate te esse ex sola ipōnē. sed equē bñ imponit ipm. a. adequate significare te nō esse sicut te esse igitur equē bene significat adequate te non esse patz: cōsequentiā non valere ad. quare &c.

Amplius ad p̄ncipale arguit sic. aliqua p̄pō necessaria est p̄pō cōtingens. igit pole est qd eadem p̄pō sit vera & falsa. p̄na t3 & añs. p̄bat. n. a. eēntia diuina est p̄pō necia & eadez eēntia diuina est p̄pō cōtingēs igit p̄pō necia est p̄pō cōtingens. p̄na t3. quia reducatur ad siml demōstrādo p̄mā partē añs: eo qd essentia diuina est ista p̄pō deus est quā de se ipsa format: scda pars p3 de eadez eēntia diuina que est hec p̄pō ante christū erit demōstrata illa quā ipsa asserit & determinat. Cōsecdo arguit sic h3 p̄pō. hō est animal est vera & falsa. igitur &c. añs probat. n. a. ipsa significat adequate boiēm eē animal qd concessum est: & t significat adequate illū animal boiēm: esse illuz terminū animal. sed cōstat p̄mū significatum esse verū & scdm falsuz. igit &c. minorē p̄bo. & sit. a. p̄mū significatuz & sim. b. p̄pō vero sit. c. & arguit sic. c. significat. a. ex impōnē solum & b. māliter igitur. a. format. b. est significatum adequatū. c. p̄na p3 cuz p̄ma parte añs: dato qd. c. sit p̄pō vocabz vel scripta. & scda pars p̄bat. n. a. ante impōnēz terminoz sic significauit māliter. vñ si plata tunc fuisset apud nō intelligentes terminos significasset qd ille terminus hō est iste terminus animal. Cōfirmat. n. a. ille terminus hō significat boiēm ex impōnē & se ipm māliter cum sit agens nāle māliter imutans potentia auditia vel visua: sicut & alie res nāles vt audibilia & visibilia. Et ita descendū de alijs terminis. c. p̄pōnis igit. c. p̄pō significat māliter. b. qd erat probandū. Cōtertio arguit sic. & capio illam copulatiuā dens est & chy est: que sit. a. tūc sic. a. est verū & falsum. igit &c. añs probat. a. tūc h3 de veritate sicut de f. litate & e. igit non plus est denoiabile a falsitate qz a veritate p̄na p3. qz hōi modus arguendū t3 in oibz alijs denominationibus p̄rijs vel p̄uatijs. sequitur enim. a. tūc h3 de albedine sic de nigredine & e. igit. a. nō est plus denominabile ab albedine qz a nigredine vel e. simlter sequit. a. tūc h3 de caliditate sicut de frigiditate sic

tur non potius ab vno qz a reliquo h3 denominari. Cōtertio si dicit tale qualificatū non dē albu nec nigrū calidū vel frigidū sed dicit de copulato extremo calidū & frigidū albu & nigrū: tunc statim concludas qd. a. copulatiua nec est vera nec falsa: sed est vera & falsa qd non est minus in conueniens qz concedere qd eadez p̄pō est vera & eadez est falsa. Cōtertio istas rōnes ad p̄mā nego qd p̄pō necia sit propō cōtingens. Et tunc ad argm nego p̄nam: sed bñ sequitur qd aliqd qd est propō cōtingēs est aliqd qd est p̄positio necia: sicut posito qd deus istas quatuor voces multiplicaret omnis hō est animal ad duo loca sic qd hec eēt illa propō. omnis hō est animal & alibi illa animal est omnis hō. p3 qd ille voces sunt illa propō. omnis hō est animal & alia siml animal est omnis hō: & tūc ista propō vera nō eēt ista propō falsa sed aliqua que essent vna eēt alia. Sicut dato qd esset propō cōis sicut selet poni de boie cōis: queret propō est propō vera & eadez est propō falsa igit p̄pō vera ē propōpositio falsa. Et sic de alijs. Cōtertio scdm rōnē concedo qd c. significat. a. adequate & nego qd significet adequate. b. & cuz dicit significat. b. māliter: nego: dico. n. qd illi termini hō est animal: māliter significando seipsos representant pōt vitaliter imutabili incomplexo & nō cōplexo sicut cōponem aut diuisionē cādo in eadē potētia cognitiua noticijs de seipsis que non sunt propō seu cōplexo sed solūmodo talin3 vocum vel figurarū simplices similitudines. sicut. n. tria colorata distincta nō cānt in potētia vitali visua aut fantastica cōplexione aliqua nec voces tres in potētia auditiva ita in propoitione de illis terminis. Cōtertio sic patz qd illa propō hō est animal non significat māliter illum terminū boiēm eē illū terminū animal: sed si sic significaret hec eēt soluz ex impositione. Cōtertio ita dico de propōne mentali que nō significat seipsa ut incomplexo nec intēctiones ipsius aut actus eiusdē: non tūc nego qd cognitijs terminis intellectus poterit formare vnā propōne que significabit māliter & adequate illū terminū boiēm eē illum terminū animal sic cōponēdo li hō est li animal: nunqz tū concedo qd ista propō sic significet māliter sed adequate & māliter boiēm esse animal. Cōtertio argm qd. a. copulatiua est falsa & impossibilis. Et tunc ad argumentū tū h3 de veritate sicut de falsitate & e. igit non plus est denominabile a veritate qz a falsitate seplista cōcederet p̄na pp falsam implicationē in suo p̄dictorio. verū tamē dimissa tali cauillatione nego p̄nam: & ad probationē dico qd non est similitudo ad qd ostendēdum aliqua sunt p̄physice notanda. Cōtertio notabile est istud qd denominationū quedā sunt h̄rie. quedā aut non in suis excellentijs. Exemplū p̄mi caliditas & frigiditas humiditas & siccitas albedo & nigredo. Exemplū scdi caliditas & humiditas frigiditas & siccitas albedo & nigredo dulcedo. hic dico qd denominationes scdo sumptre simul & semel copulatiua & copulatiue p̄nt denoiare subz cui sunt cōdicabiles. cōcedit. n. qd idem est albu & dulce: siml qd aqua est frigida & humida ignis calidus & siccus. & sic vtra. Cōtertio notabile qd denoiationū p̄riaz quedā positive p̄riant quedam p̄uatiue. Exemplū p̄mi caliditas & frigiditas. Exemplum scdi lux & tenebra: dico qd p̄mo mō sumēdo denoiationes p̄riaz si equalr alicui cōdicant illud nō denoiatur aliqua illaz sed ambabus siml: ita qd si fuerit aliqd corp⁹ cuius vna medietas sit alba & alia nigra illud corpus ē albu & nigrum: & non est albu nec nigrum. siml si in aliquo subiecto adequato tanta fundat caliditas sicut frigiditas & e. nō o3 illud denoiari aliqua illaz sed ambabus siml sicut tepidum. Sed scdo sumēdo dicitur denominationē fieri a p̄uatiōne & nō ab habitu ostēderet argm caruis se similitudine. verū tamē si eēt vnuz mediū cuius vna medietas eēt tenebrosa & alia luminosa nō videt rō qre illud plus eēt tenebrosū qz luminosum vel e. sicut dicitur est de corpore habente equalr de albedine & nigredine ideo videt mihi dicendū de scdis denoiationibz sicut de p̄mis in qbus nō seruat positas nec posterioritas. Cōtertio ad hoc intelligēdū sit tertū notabile istud: denominationū p̄riaz quedā sunt que nō h̄nt inter se positatē nec posterioritatē:

placite subim maioris sit proportionabile subiecto minoris. unde si nihil est subim explicite sed implicite subicit si aliquid pueribile cum predicato minoris. **¶** Item iste syllogismus est bonus et in primo modo pme figure non est asinus et in secundo modo pme figure non est asinus. et in subim maioris non est proportionabile predicato minoris quia nullum tale est nec potest esse: sed sufficit quod implicite subim maioris proportionet predicato minoris: que si predicatum non habeat explicite. huius tamen implicite. s. li. currens. **¶** Ex quo patet quod dicitur est falsus. v. q. syllogismus sit posse ex tribus terminis et duabus propositionibus. **¶** Item ad omnem syllogismum mundi requiruntur ad minus tres propositiones: scilicet due pmissas et conclusio tam implicite quam explicite. De terminis vero non datur regula. quia aliquando sunt plures tribus siue intelligat explicite siue implicite sicut hic. **¶** Cuiuslibet hominis est animal for. est homo igitur for. asinus est animal. **¶** Explicite. n. sunt octo sed implicite quatuor. s. li. hominis cuius suo recto li. for. cum suo recto et li. asinus animal specificiter distincti. **¶** Item aliqui non sunt nisi duo sicut hic. omnis homo est tu es homo igitur tu es. **¶** Ex quo manifeste sequitur quod ad syllogismum bonum et perfectum non requiritur maior extremitas: imo nec minor: sicut hic dicitur currens est et curro igitur ego sum. **¶** Et sic patet quod ad bonum syllogismum sufficit unitas simplicis termini non extendendo terminum ad verba. quia si sic tunc ad omnem syllogismum implicite requirerentur sex termini quod tamen ab omnibus negatur. **¶** Item sequitur quod aliquis est syllogismus bonus et perfectus in maiori extremitate non potest de minori extremitate in conclusionem nec est. patet ergo in exemplis predictis. et non solum intelligo istam conclusionem explicite: sed et implicite sicut hic. **¶** Cuiuslibet hominis est asinus for. est homo igitur for. est asinus: patet. n. quod tunc explicite quam explicite minor: extremitas est li. for. que non subicit aliquo modo in conclusione nec potest sed iste terminus for. in obliquo. **¶** Sicut in alio exemplo. **¶** Ut cuius hominis est asinus: capra est hominis igitur habuisse capram est asinus. patet. n. quod si capra tunc explicite quam implicite est minor extremitas et tamen in conclusione locum extremi nullatenus tenet. **¶** Ex quo correlarietate statim sequitur quod nullus modus alicuius figure necessitate concludere directe nec indirecte. ex quo nullus talis ut probatur est necessitate concludere maiorem extremitatem de minori in conclusione. nec est. si quis tamen adderet in conclusione istam terminum implicite vel explicite negarem conclusionem. quia si nullus modus alicuius figure necessitate ad concludendum explicite directe vel indirecte: tamen quilibet talis ad hoc implicite maxime obligat: non. n. est aliquis syllogismus indirecte regularis qui implicite vel explicite suas habeat extremitates quas directe vel indirecte implicite vel explicite consimili casu vel proportionabili modo naturali introducat. **¶** Et est modo directa quando maior extremitas vel sibi proportionabile de minori vel sibi proportionabili in conclusione predicatur: sicut hic omnis homo est animal tamen es homo tamen es animal. **¶** Conclusio indirecta est quando minor extremitas vel sibi proportionabile de maiori extremitate vel sibi proportionabili in conclusione predicatur: ut in exemplo omnis homo est animal for. est homo igitur animal est for. **¶** Ex quibus sequitur quod iste syllogismus non est bonus nec est in aliqua figura. **¶** Cuiuslibet hominis asinus est: bonus nullus est hominis igitur bonus. erit. quia nec maior extremitas nec sibi proportionabile implicite nec explicite de minori vel sibi proportionabili in conclusione potest nec est. **¶** Item. a. in bono syllogismo pars maioris extremitatis vel sibi consimilis quocumque modo cum termino proportionabili ad medium terminum sumi debet. **¶** Item sequitur quod ille syllogismus non valet nec est in aliqua figura omnis homo qui est albus currit for. est homo igitur for. qui est albus currit. quia subim maioris non habet sibi proportionabile in minori. et ex alio. quia nec maior nec minor extremitas aut proportionabile aliquid explicite vel implicite est conclusionis extremitatis. **¶** Cuiusmodi quidam regit ad syllogismum pme figure restat addere et modos quibus syllogizatur in eadem. **¶** Et sunt sex v. bar. cetera. da. se. sapes. friseo. **¶** Et ubi syllogismus aliquis quocumque modo dato in aliquo horum modorum non extiterit pme figure locutione omni potest. **¶** Barbara constat implicite vel explicite ex duabus vltimis affirmatiuis vltimam affirmatiuam particularem vel indefinitam implicite vel explicite debite concludit

bus: ut in exemplo omne animal est suba omnis homo est animal igitur omnis homo est suba. vel sic igitur aliquid quod est homo est suba aut homo est suba. **¶** Et notatur dico implicite vel explicite: quia ad syllogismum in primo modo pme figure non requiritur pmissas vel conclusiones esse vltimas. imo est satis potest quod non erit alicuius quantitas sic in tali exemplo. **¶** Sempiternus fuit homo: ab eterno fuit aliquid ipse igitur ab eterno fuit homo. **¶** Sicut infinita sunt finita. omnia sunt finita igitur omnibus plura sunt finita. **¶** Sicut tertius homo est pars animalis: totus for. est pars quantitas hominis masculi igitur totus for. est pars animalis. patet. n. quod quilibet hominum syllogismus est in primo modo pme figure. ut patet in syllogismis quibus hi subordinantur. et tamen nec potest nec aliqua pmissas est alicuius quantitas ut quasi infinites superius dicebatur. **¶** Dicebat scilicet particulares vel indefinitas ad denotandum quod in primo modo pme figure non solum vltima. sed et particulariter valet concludi. **¶** Ex his. n. pmissis omnino homo est animal rationale: risibile est homo: non solum sequitur hec vltima de risibile est animal: imo et hec particularis: aliquid risibile est animal: et hec indefinita risibile est animal. **¶** Tamen est notandum quod in quolibet modo ponuntur alique istarum quatuor: scilicet vocalium. v. a. e. i. o. a denotat vltimam affirmatiuam: implicite vel explicite. e. vltima negatiuam implicite vel explicite. i. particulares indefinitas vel singulares affirmatiuas implicite vel explicite. o. denotat particularem vel indefinitam vel singulares negatiuas implicite vel explicite. si ergo in modo aliquo prima ista erit. a. denotat pmissas pmissas esse vltimas affirmatiuas simpliciter vel explicite. si aut fuerit scilicet a vel tertia sic iterum denotat: et comitit dico de alijs suo modo. sed solum vltima considerat si in modo fuerint quatuor: tales iste vel fuerint per multiplicationem vltimam vel non de hoc non est cura. **¶** Si autem sic. contingeret scias conclusiones posse sequi secundum denotationem tertie vel quarte. **¶** Tamen in barbara est. a. tripliciter et simplex solitarium. i. id denotatur per tales modos quod pmissas implicite vel explicite sint vltimas propter duplicem precessionem illius termini. a. s. propter positionem ipsius. **¶** Tertio denotat conclusionem implicite vel explicite posse inferri: quia vltimus ista existit ideo per ipsum denotat particularem indefinitam affirmatiuam implicite vel explicite posse inferri sicut in exemplo est pmissum. **¶** Et si queritur nunquid debeat vel possit concludi singularis affirmatiua de eo quod non nec li. a. sic denotat nisi contingat scilicet pmissas fuisse singularem particularem vel indefinitam affirmatiuam vel negatiuam simpliciter in primo vel in secundo loco modi: sed in tertio vel in quarto non sic denotatur nisi per respectum ad extremitates potest pro eisdem supponentes. ita quod nunquam debet concludi pro eisdem vel pro eodem pro quo vel pro quibus supponunt extremitates preedentes que sunt. **¶** Tertio dicebat debite concluditur primo propter rationem iam prime dictam eo quod opus terminos conclusionis supponere potest pro eodem vel pro eisdem ideo illa potest non vltima. o. animal est suba. ois homo est animal igitur quilibet homo est suba. nec ex eisdem pmissis sequitur illa particularis: aliquid homo est suba. **¶** Dico et debite concluditur quia vltima affirmatiua que implicite vel explicite debet esse modo opus quod ipsa implicite vel explicite directe concluditur et non indirecte: ideo non sequitur. **¶** Omnis homo est animal ois risibile est homo ergo ois animal est risibile. sed bene sequitur directe ergo ois risibile est animal. **¶** De particulari vero vel indefinita non est difficultas: eo quod tam indirecte quam directe potest concludi. sequitur. n. formaliter ex illis pmissis illa particularis conclusio indirecta. v. aliquid animal est risibile vel illa indefinita animal est risibile. Ita igitur quod primus modus pme figure concludendo vltimam solum directe concludit sed concludendum indefinitum vel particulariter indifferenter concludere potest tamen indirecte quam directe et est. **¶** Ex his igitur patet quod quosdam graniter errasse dicebat quod nulli syllogismi sunt formales sine additione illius termini: quod est: exemplificando de isto ois animal est suba ois homo est animal igitur ois homo est suba. quia non sequitur a simili ois deus est pater. ois filius est deus igitur ois filius est pater: sed bene sequitur. ois quod est deus est pater. ois filius est deus igitur ois filius est pater. sed maior per eos est falsa vbi per eos potest vera. bec. n. ratio aduertit ad modum supponis illius

tertia animal et illius termini deus. Cū enī dicitur omne animal est substantia si animal supponit personaliter pro suis suppositis. sed cum dicitur omnis deus est pater. si deus nō supponit personaliter pro suppositis sed pro esse in cōi. Ideo iste syllogismus est bonus etiā formalis. omne animal est substantia omnis homo est animal ergo omnis hō est substantia. qz omnia requisita sunt et nō mutat suppositio. S3 iste discursus non v3. omnis deus est pater. omnis filius est deus igitur. qz mutatur suppositio eo qd iste terminus de^o in maiori supponit pro esse et in minori supponit pro persona. Cetera nō videt quare plus valeat vltim^o discursus cum additione illius termini. qd est: qz sine: cum vitrosiqz varietur suppositio. C Item illa est mala theologica dicere qd hec est vera omnis deus est pater: et hec est falsa: omne quod est deus est pater. cum ambo conuertitur ad invicem. sicut enī non est nisi vnus deus. ita nō est nisi vnus ens quod est deus. C Alterius sequitur illa: consequentia non valere omnem currentem esse hominē est possibile omnem asinū esse currentem est possibile igitur omnem asinum esse hominē est possibile. et hoc sumēdo modum in sensu cōposito. nec est syllogismus in pmo modo pme figure: eo qd multa deficiunt: sed vnu pncipaliter. v3. qd nec pto nec aliqua premissarum implicite vel explicite est aliquid quantitatis: quod tamen requirit ad omnes syllogismum mudi regulare: vbi tamen modus sūmeret in sensu diuiso satis bonum argumentū foret. et in pmo modo pme figure: sed negatur maior. quia sic subordinaret hūc impossibilem omnem currentem possibile est esse hominem. et sūm istam sūm modum concedo illam consequentiam omne currentem esse hominem est contingens omnes asinum esse currentem est contingens igitur omnem asinum esse currentem est contingens: sed negatur maior: eo qd subordinatur illi. s. omne currentem contingit esse hominē que falsa est sūm eundem modum: modo in sensu diuiso concedo illam consequentiam. omne currentem esse animal est contingens. concedo. n. consequentiam et antecedens et pns eo qd subordinatur hūc. omnem hominē contingens est esse animal que vera est. Si vero opponēs vellet qd in qualibet istarū consequentiarū ptingit tenere modum in sensu cōposito negat quecūqz earum rāssio vt pns. Nota tamē qd hec est satis bona pns in sensu cōposito. omne animal est substantiam est necesse. omnem hominem esse animal est necesse ergo omnes hominem esse substantiam est necesse. nec ex hoc sequit qd talis sit syllogismus in pma figura: imo in nulla triū regularium: sed syllogismus irregularis vocat de quo posterius dicet. C Item sequit qd illa pns est bona. omne lucēs pot esse aliud a luna: omnis luna pot esse lucēs igitur omnis luna pot esse aliud a luna: sed maior est falsa. etiā sequit qd oē qd est lucēs pot non esse luna omnis infimus planetarū pot esse lucēs igitur omnis infimus planetarū pot non esse luna: pns bona est sed maior est falsa et impossibilis: dato ad huc qd ia: luna sit totaliter eclipsata. sequitur. n. omne qd est lucēs pot non esse luna. consequēs includit opposita: et maior p3. q: possibile est hoc esse aliquid qd est lucēs: demonstrando lunam. Et nō sequit. hoc pot non esse luna demonstrando solem et hoc est omne qd est lucēs vel pot esse omne qd est lucēs igitur oē qd est lucēs pot non esse luna: sed talis debz esse immoderata: hoc est omne qd pot esse lucēs qd est vel pot esse omne qd pot esse lucēs quod est: sed certum est qd quilibet earū partium est falsa. Itēc et sequit. omne lucēs est aliud a luna. omnis infimus planetarū pot esse lucēs. igitur omnis infimus planetarū pot esse aliud a luna. antecedens est verū. et pns falsus nec est syllogismus in pmo modo pme figure: qz sūm maioris non proportionatur implicite vel explicite pncipato minoris. sunt enim sans differētia illi termini: lucēs et pot esse lucēs: sicut etiā in simili nō sequit omne currentem est equus omnis hō pot esse currentem igitur omnis hō pot esse equus. sed aliquid bene valet gratia mae. et hoc in syllogismo irregulari: vt omne animal est substantia omnem hominem possibile est esse animal igitur oem homines possibile est esse substantiam: nō enim est

possibile antecedens esse verū et pns falsum sic significando. C Iuxta tertium notabile sequit hanc pns nō valeat. omnis deus est creans omnis pma cā necio est deus igitur omnis pma cā necessario est creans: nec maior extremitas debite pnt de minori in conclusioe sed deberet inferri igitur omnis pma cā creans necessario est. C Ex quo p3 qd nec ista pns v3. omnis deus necessario est iustus oē creans est deus igitur aliquid iustum necessario est creans. nec arguit in pmo modo pme figure: qz nō debite cōcluditur h3 concludat indirecte particulariter minor: extremitas de maiori. Ideo solum ex illis pmissis sequit qd aliquid iustum creans necessario est: qd verum est: sicut antecedens. vñ in simili p3 non sequi sicut hic. omnis sor. erit niger omne album est sor. igitur aliquid nigrum erit album. ita qd si album possit supponere pro eo qd est vel erit indifferēter.

Secundus modus pme figure. s. clarant cōstat implicite vel explicite ex vniuersali negatiua et affirmatiua vniuersalem negatiua particularem vel indefinitam implicite vel explicite directe vel indirecte concludentibus. verbi grā. Ex his pmissis. nullum animal est lapis et omnis homo est animal pot indifferēter sequi quecūqz istarū: nō homo est lapis homo nō est lapis aliquid qd est homo nō est lapis et nō solum directe: imo et indirecte. v3. nullus lapis est homo lapis nō est hō. aut aliquid lapis non est hō. Est tamē aduertendū. si maior negatiua fuerit de consueto modo loquēdi vel non. si sic. tunc ex ipsa sequitur vniuersalis negatiua tam directe qz indirecte vt exemplificatum est. Si autem non fuerit de consueto modo loquēdi: ita qd pncipatum terminus capax confusio nis nō distribuitur: tunc ex illis pmissis sequitur vniuersalis negatiua directe et non indirecte. verbi grā. Ex his pmissis. omnis luna planeta non est et omnis infimus planeta est luna bene sequitur qd omnis infimus planetarū luna non est: non tamen sequitur qd nullus planeta infimus planetarū est: nec etiam sequitur qd omnis planeta infimus planetarū non est. patet enī pmissas esse veras sine conclusione quacūqz data. C De particulari autem vel indefinita non est difficultas quo ad conclusionem directam vel indirectam. Sicut enī ex illis pmissis sequitur qd infimus planetarū planeta non est: ita ex eisdem sequitur indirecte qd aliquid planeta infimus planetarū non est. C Ex illo modo declarandi sequitur qd licet talis forma non valet nullus pater est filius. omnis deus est pater igitur nullus deus est filius: non tamen sequitur quin hec consequentia sit bona et formalis: nullum animal est lapis omnis homo est animal igitur non homo est lapis. qz in pma consequentia fit mutatio suppositio nis in genere: eo qd in maiori vitrosiqz est suppositio personalis sed in minori subiectum supponit simpliciter pro essentia diuisa in cōmuni. in alia vero consequentia nullibi est mutatio suppositio nis. C Item sequitur qd licet ista consequentia non valeat. nullum quod est viuum est mortuus. omnis equus est aliquid quod est viuus igitur nullus equus est mortuus. hec tamen bene valet nullum viuum est mortuus omnis equus est viuus igitur nullus equus est mortuus. Pns enim non valet. quia non debite concluditur maior: extremitas de minori nec proportionabile de proportionabilibus: sed in minori. il equus solum supponit pro equo presentis: sed in conclusioe pro equo presentis et futuro pterito: Ideo debet cōcludi ex illis pmissis. ergo nullus equus presentis est mortuus. C Secunda consequentia valet. quia nō potest poni antecedens et deponi consequens sic significando. hec enim est falsa. nullum viuum est mortuum: in mo aliquid quod viuum est mortuum. quia hoc est vel fuit aliquid viuum igitur. Et non sequitur nullum mortuum est viuum igitur nullus viuus est mortuum: nec est conuersio simplex propter ampliationem attributam consequenti et non antecedenti: sed ex illo antecedente in conuersione simplici sequitur qd nullum viuum est aliquid mortuum. Similiter licet sequatur nullum album erit nigrum quilibet hō est

albus igitur nullus homo erit niger. non tamen sequitur
nihil quod est album erit nigrum quilibet homo est aliquid
quod est album igitur nullus homo erit niger. patet enim
quod antecedens esset verum sine consequente casu possibi-
li posito ideo ex illis premissis solum sequitur quod nullus ho-
mo qui est erit albus: ita quod si homo supponit eque am-
ple in primo: et in conclusione. **Tertius sequitur** ex premissis quod
ille syllogismus non valet. nec est in secundo modo prime figure. v. nul-
lus deus est creans omnia prima causa de necessitate est deus
igitur deum prima causa necesse est non esse creatorem. quia conclusio
deberet esse velis negatiua particularis vel indefinita talis.
et ipsa est velis affirmatiua simpliciter ipertinet premissis: ideo
ex ipsis sequitur quod nullam primam causa necesse est esse crea-
tem aut quod omnem primam causam non necesse est esse crea-
tem quorum quodlibet est verum.

Tertius modus prime figure. s. barj constat impli-
cite vel explicito ex veli affirmatiua et par-
ticulari indefinita vel singulari tali particulari indefinita vel
singulare affirmatiua implicite vel explicito directe vel in-
directe concludentibus. verbi gratia. ex istis premissis. omnis homo
est animal. aliquid risibile est homo sequitur aliquid risibile est animal et
econtra indirecte. Similiter ex illis premissis. omnis homo currit
tu es homo igitur tu curris. et est indirecte. v. igitur aliquid cur-
ris est tu. **Et** quod sequitur quod illa prima est bona. omnis homo
est risibilis homo depictus est homo igitur homo depictus est risibi-
le. sed nego minores eo quod homo ille terminus homo significat ho-
mines pictus: nunquam tamen potest pro illo supponere nisi cum ad-
dito. ideo non sequitur hoc est homo pictus igitur hoc est homo de-
monstrando tale figuram. nec arguitur ab inferiori ad suum su-
perius. quia ille terminus homo non habet supposita picta s. vna
et vera. **Item** hec prima est bona et in tertio prime figure.
quicquid currit habet pedes sed aqua currit ergo aqua habet pe-
des: sed nego minores: quia aqua moueatur nunquam tamen currit
eo quod cursum soli attribuat alii. **Tertio sequitur** omne ens
est substantia. accedens est ens ergo accedens est substantia prima bona est
est maior: est falsa sicut sua exclusiua. v. tamen substantia est ens.
Et si hic allegaret aliqua auctoritas sonans quod accidentia non
sunt entia dicas quod talis auctoritas falsa est de virtute ser-
monis sed in taliter quod accidentia non sunt entia per se sub-
sistentia semper in alio. **Quarto concedo** illas primas. omnis
dualitas est numerus hoc cotinuum est dualitas igitur hoc co-
tinuum est numerus. et et concedo primas. quia illud cotinuum
quocumque demofato est numerus binarius suarum indiatuz
et numerus cotinuuus. et sic in infinitum. **Quinto concedo**
illam primam omnis pes est pars animalis. pes pontis est pes
igitur pes pontis est pars animalis sed nego maiorem: quia ille ter-
minus pes non solum dicitur de pede animalis: imo et de pede
aliorum insensiuorum potest attribui. **Sexto pro istam primam**
esse bonam omne sanum est animal vna est sana igitur vna est ani-
mal: sed nego maiorem. quia ille terminus sanum non solum de
animali verificatur: imo et de alijs. dicitur. n. quod vnum est sa-
num et quod reubarbarum est sanum et caput sor. et brachium
eius est sanum: et tamen claret quod nullum eorum est animal. **Se-**
pimo concedo illam primam. quicquid viuunt semper est sed tu vi-
uis igitur tu semper es. et et concedo primas. s. n. non semper fuisse
vel non semper viues tu tamen semper viuisti quia tu viuisti omni te-
pore. Si autem sic arguitur. quicquid viuunt semper erit sor. viuunt
igitur sor semper erit. dubito primam: quia dubito a qua parte
teneatur si semper in maiori. si. n. a parte predicati concedo primas
et nego maiorem. quia tunc asserit quod quicquid viuunt erit semper
quod est falsum. Si autem si semper tamen se ex parte subiecti concedo
illam maiorem. quia equalis illi quicquid semper viuunt erit. que
vera est et tunc nego primam. quia subiecto maioris non corri-
det debitum proportionabile. deberet igitur talis minor assi-
gnari tu viues semper que falsa est. **In alijs et s. b. m. di-**
stinctiones facere sicut hic. quoscumque iustum est pedere in-
ustum est pati penas sed iustus iustum est pedere igitur iustus
iustum est pati penas. Querit de illo verbo pedere vtrum
differet sumat in premissis si sic. non v. prima. quia tunc subto
maioris non assignat in minoribus debitorum proportionabile. Si
autem vno: m. v. v. b. m. querit iterum vtrum sit se

eunde vel tertie coniugationis. si scilicet negatur maior. quia
ipsum iustum erat pendere et non iustus erat pati penas.
Si autem si pendere sumit tertie coniugationis negat mi-
nor quia in iustum est pendere iustus. **Item** quicquid
amatur amo capit sed vinum amat igitur vinum amo ca-
pit. Iste syllogismus in scripto non habet distinguendum
sed in voce debet distingui de illo verbo amatur vtrum su-
matur differenter vel vtrobius sumatur cum. h. aspiratio-
ne vel non: primo modo concedit consequentia sed negatur
minor: secundo modo iterum conceditur consequentia: sed ne-
gatur maior. quare autem pro intelligenti. Consimiliter dico ad
istam aliam formam. quicquid deus creauit in vite creauit
in volutarie sed vinum creauit in vite igitur vinum creauit
in volutarie querit de illo termino in vite vtrum differet
ter sumitur in premissis vel vno: m. iterum. primo modo nego
consequentiam secundo modo iterum quero nunquid vtrobius
sumitur aduerbiatiter aut nominali cum determinande p-
positionis. Si primo modo nego maiorem et minorem quia
quocumque deus fecit in vite volutarie fecit. Si secundo mo-
do concedo consequentiam. et nego maiorem solum propter
causam dictam. Ex premissis sequitur quod non refert sub ter mi-
no vnius predicamenti alterum sumere dummodo subiectum
implicitum vel explicitum habuerit debitum proportionabi-
le in minoribus siue implicite siue explicito vnde bene sequitur.
quicquid emisti comediti: crudum emisti igitur crudum
comediti: et antecedens est verum in casu. et primas sequitur quod
hoc comediti demonstrando vnum quod comediti postquam
fuit coctum et hoc est vel fuit aliquid crudum igitur. Similiter se-
quitur quod tu vides tamen ego video sed bicubitum est
aquatum quantum tu vides igitur bicubitum ego video. Et
sequitur quali: cumque est sor. talis est plato sed albus est sor. igitur
plato est albus. **Item** sequitur quicquid fuit sor. tunc fuit
plato. Sed heri fuit sor. igitur heri fuit plato. Et sic de alijs.
Tibi autem subito maioris nec implicite nec explicito correspon-
deat in minoribus debitum proportionabile non valet argui nec est
syllogismus in tertio modo prime figure: sicut hic: quicquid tu vi-
disti nunc tu vides album tu vidisti igitur album tu vides.
pono quod nunquam vidisti nisi sor. vel partem eius et iam vi-
deas ipsum et nihil aliud ab eo vel a parte eius. et quod sor. fuit
niger: quando vidisti ipsum. et iam sit niger. Sed quod ipse fuit
albus quando non vidisti eum. Iste posito pro antea esse verum
sine consequente. Sed ad concludendum tales conclusionem
requirit talis minor: album est aliquid quod tu vidisti quod falsa est
in isto casu. **Item** non sequitur quicquid mihi dediti il-
lud adhuc habeo bouem macrum mihi dediti ergo bo-
uem macrum adhuc habeo. posito enim quod ante decem
annos dediti mihi bouem macrum qui tamen impugnatu sit
patet antecedens esse verum sine consequente. sed ista co-
clusio querit talem minorem bouem sine macer esse aliquid mihi
dediti. que falsa est in casu illo. **Etiam** non sequitur quic-
quid emi a te est in celario meo: vinum dulce emi a te igitur
vinum dulce est in celario meo: patet enim antecedens
esse verum sine consequente. dato quod emeris a te tale vinum
et non aliud ab eo vel ab aliquo ipsius quando fuit dulce
quod vinum factum sit non dulce. **Preterea** si deberet
conclusio inferri oporteret sumere talem minorem vinum
dulce est aliquid quod emi a te que falsa est in eo casu.
Adhuc non sequitur sine verbo ampliativo. sicut hic.
quicquid sor. videt tantum plato videt. album sor. videt
igitur album plato videt. posito enim quod sor. videt bicubi-
tum album et plato bicubitum nigrum: tunc patet premis-
sas verificari sine conclusione. Sed pro minoribus deberet
sumi illa album est aliquantum quod sor. videt. et concludere:
quantum est album tantum plato videt. ita quod illa consequen-
tia non dicitur non valere. quia sub termino vnius predicame-
ti non contingit alterum recipere: sed quia non debite sum-
mitur minor: aut quia conclusio non regulariter concludi-
tur. sicut hic. quali: cumque est sor. talis est plato. sed albus
est sor. igitur albus est plato. patet enim antecedens esse
verum et consequens falsum. dato quod sor. masculus sit al-
bus et plato mulier sit alba in quorum numero alia reperiat

qualitas pter absedinem sed deberet sumi in minori albi
 7 for. 7 concludi igitur album est plato. Item no sequi
 tur. omnis suba est colorata papa est substantia igitur papa
 est colorata: sed bene sequit igitur papa est coloratus vel
 coloratum. Sed bene sequitur omnis homo est alb? hec
 mulier est homo igitur hec mulier est homo albus: sed ma
 ior est impossibilis: q: equivalet isti impossibili omnis ho
 mo est homo albus.

Quartus modus pme figure. v3. serio costat
 iplicite vel explicite ex vniuersali ne
 gatiua 7 particulari indefinita vel singulari affirmatiua: par
 ticulare in indefinita: singulare in negatiua implicite vel ex
 plicite directe aut indirecte concludentib?. Verbi gra. Ex il
 lis pmissis nullum animal est asinus 7 aliqd risibile est animal
 sequit qd aliqd risibile non est asinus. 7 est indirecte conclu
 dentibus qd aliquis asinus no est risibilis. Est tamē aduer
 tendum in syllogismis ampliatius qualr concludit indire
 cte vnde no sequit. nullum animal erit albus for. est vel erit
 album animal igitur aliqd albu non erit for. 7 pono qd for. sit
 omne album 7 qd nunq post instans pns erit aliqd albus
 sed pscie nigrum. Isto posito patet pmissas esse veras fir
 ne conclusionē: q: suum oppositū est veruz. f. omne albus
 erit for. vt p3 per exponentes: no igitur debet inferri talis
 conclusio. q: si albu in maiori stetit ampliatue solū pro fu
 turis 7 in conclusione indirecte pro pnti 7 futuro id con
 cludi debet qd futurum album non erit for. qd verum est
 qualitercunq sumatur.

Quintus modus pme figure. f. sapesimo costat
 implicite vel explicite ex vti affirmati
 ua 7 vniuersali negatiua particularē vel indefinitam negati
 nam implicite vel explicite directe aut indirecte concludē
 tibus. vt omne animal est suba: nullus lapis est animal igitur qui
 dā lapis suba non est. Et iste syllogismus pot reduci ad quartū
 pmissis pcedentē conuersa maiori per accidens 7 minori
 simplr 7 per transpōnem vt nullus animal est lapis 7 que
 dam suba est animal igitur quedā suba non est lapis. Vnde
 pro toto est notandū qd ad quatuor modos pmos istius si
 gure possunt oēs alij modi reduci siue sint illius figure vel
 aliarum. Cū quilibet modus incipiens per. b. pot redu
 ci ad barbara omnis incipiens per. c. ad celaret 7 omnis in
 cipiēs per. d. ad darij. 7 omnis incipiens per. f. ad serio: q:
 liter aut hoc possit fieri debes notare qd vbicunq ponit. f.
 in his dictionibus significat qd ppo intellecta p vocatē im
 mediate pcedentem dz conuerti simplr. Vbicunq ponit
 .p. significat qd debet conuerti per accidens propō signa
 tā ante. p. 7 vbicunq ponit. m. denotatur qd debet fieri trā
 spōsio in pmissis hoc est facere de maiori minorez 7 ecō
 tra. vbi autēz ponit. c. denotatur qd modus ille aut syllo
 gismus in eodem formatu per impossibile reducat pro
 pterea solet poni talis versus. Simplr verti vlt. f. p. vero
 per acci. m. vult trāspōn. c. per impossibile duci.

Sextus modus pme figure v3. frisesimoz cō
 stat implicite vel explicite ex particulari
 indefinita vel singulari affirmatiua: 7 vniuersali negatiua:
 particularē indefinita vel singularē negatiua implicite vel
 explicite directe aut indirecte concludentib?. vt qddaz ani
 mal est suba nullus lapis est animal igitur aliquis lapis suba no
 est 7 est indirecte. ergo quedā suba non est lapis: 7 reduci
 tur iste syllogismus ad quartū istius figure maiori 7 minori con
 uersis simplr 7 per transpōnē: vt nullū animal est lapis: que
 dam suba est animal igitur quedā suba no est lapis. Ex his
 omnib? cōcludo qd in pma figura non est syllogismus nisi iplicite
 vel explicite quolibz pmissis sit aliquid quantitatis: ideo ta
 lis syllogismus no v3. nec est in pma figura. omne currens est ani
 mal 7 omnis hō pter for. est currens igitur ois hō pter for. ē
 animal. nec sequit omnis hō est suba: tm animal est hō igitur tm
 animal est suba. Incipit omnis hō ēē for. for. est hō igitur inci
 pit for. esse for. De necessitate omnis hō est animal. for. ē hō
 igitur de necessitate for. est animal. Contingēt oē creās est
 deus sed ois pma cā est creans igitur contingēt ois pma cā
 est deus. Et sic de alijs. p3. n. qd cuiuslibz istoz pma pmissa

rum notius quantitatis est nec iplicite nec explicite: qd ist
 requirit ad syllogismum tam pme qd alterius figure. Et si d
 7 subm maioris h3 debitum pportionabile in predicato mi
 noris igitur est syllogismus in pma figura. negat pna. 7 is illud re
 quirat non tm illud sufficit sed plura alia. Forte arguit 7
 omnia dicta in ista figura allegādo Arist. 7 Petru hyspa
 num ponentū nonēz modos quatuor cōcludētes directe
 7 gnos indirecte. sed hō no ponit nisi sex modi pcludētes in
 differenter tam indirecte qd directe 7 est igitur positio inusuf
 ficiens. Rndet vt pluries respōsum est qd ipsi talia no
 posuerunt tanq: firma 7 vera: sed solum ppter adscētes
 vt citius caperet modū syllogismi. Et ex dictis in hac
 pma figura sequent aliqua correlaria 7 regulariter. pms
 est qd pma figura cōcludit omne gen? pblematis affirmati
 uum 7 negatiuū vlt particularē indefinitū 7 singulare:
 p3 insipienti modos. Scdm est qd in qtuor modis p
 me figure maiori exite negatiua nihil sequitur: alr ex vero
 concludit falsum. vt omnis homo est suba nls lapis ē hō
 igitur nullus lapis est suba. Et si d qd bñ sequitur ois hō
 est animal nullus asin? est hō igitur nullus asin? est animal. vex
 est. sed hoc no est virtute syllogismi: sed q: pns est per se
 necessariū. Vnde no sequit ois homo est animal nullus asi
 nus est homo igitur nullus asin? est animal. Tertio est qd
 in eisdem modis maiori exite particulari vel indefinita ni
 hil sequit vt aliqd risibile est for. omnis hō est risibilis igitur
 omnis homo est for. Et si d qd bñ sequit aliqd risibile est
 animal omnis hō est risibilis igitur omnis hō est animal. Dicit
 tur qd verum est no virtute syllogismi sed virtute hui? cō
 sequente formalis omnis hō ē risibilis igitur ois hō est animal.

Ma secunda figura requirit qd predicata pmissa
 rum implicite vel explicite sint adiuuantes pro
 portionabilia concludente maiore extreme de
 tem de minori vel est: aut ppo: tionabile de p
 portionabili. qualr aut hoc intelligat expisuz
 est superius in pncipio pme figure. verbi gra. Nihilū animal
 est accidēs omnis albedo est accidēs igitur nulla albedo est
 animal. Hec figura qtuor h3 modos formalr pcludētes. v3.
 Cesare: Camestrēs: fesimo: Baroco.

Primus modus conitar iplicite vel explicite ex
 vniuersali negatiua modi pnti 7 vlt
 affirmatiua vlt particularē vel indefinita negatiua iplicite
 vel explicite directe aut indirecte concludentib?. Verbi
 gra. Ex istis pmissis nullū animal est color: 7 omnis albe
 do est color: p3 queq: ista: inferri nulla albedo est animal. al
 bedo non est animal: 7 no solū directe: 7 veruz et indirecte vt
 nullū animal est albedo. animal no ē albedo igitur aliqd animal no
 est albedo. Iste aut syllogismus reducit ad sim prime
 maiori conuersa simplr vt nullus color est animal omnig al
 bedo est color: igitur nulla albedo est animal. Et notan
 ter dico in declaratione modi consuēt. q: si vniuersalis illa
 esset de in consueto modo loquendi predicati terminū cōis
 non distributi nihil sequi deberet: sicut hic. omnis sol pla
 neta non est omne clarissime lucens planeta est igitur omne
 clarissime lucens sol non est. aut aliquod clarissime lucens
 sol non est. nec etiam econtra indirecte. Ratio autē qua
 re non sequitur est. quia maior est vniuersalis negatiua cu
 ius subiectam non distribuit ipso existente distribuibilis: h3
 bene sequitur omnis sol omnis planeta non est omne cla
 rissime lucēs planeta est. igitur omne clarissime lucēs sol
 non est. pna bona est: sed maior est falsa. vt p3. Et his
 sequitur tales syllogismos no valere: nec in pmo modo h3
 figure collocari. v3. oēm primam cām possibile est no esse
 createm igitur oēs deuz possibile est non esse creatē igitur
 oēm deum possibile est no esse primaz cām. Cū rō oē qd
 est creans necesse est esse deum: oēm primā cām necesse est
 esse deū igitur oēm primā cām necesse est esse creatē. Se
 cundo aut quare nullus istoz est in pmo istoz h3 figure ē:
 q: nulla pmissarū nec etiaz cōcl'io qualitatis negatiue est:
 imo quolibz eaz affirmatiua est: vt p3 pncipienti copulam
 pncipales. Deberet igitur sic argui in pmo modo istius figure
 oēm primā cām no possibile est esse creatē. oēm deū pote

est esse creantem igitur omnem deū non possibile est esse primā cām. Discursus bonus est sed maior est impossibilis. Ex alia parte etiam sic deberet argui. Omne quod est creans non necesse est esse deum. omnem primam causam necesse est esse deum igitur omnem primā cām non necesse est esse creatorem. Ueruntamen nego illam propositionem. omne quod est creans necesse est non esse deus siue deus creet siue no. Si enim creat per illam esse falsam: si autem non creet ad huc falsa est: sequitur quod omne creans est. **C**ōsimiliter est dicendum ad tales formas: omnes lunam possibile est non esse lucentem. omnis infimus planeta est lucēs igitur omnē infimum planetam possibile est non esse lunam. consequentia bona est sed maior est falsa. Item nec sequitur. nullus creans est deus. omnis prima causa de necessitate est deus igitur omnem primam cām necesse est non esse creatorem. sed bene sequitur igitur omnem primam cām non necesse est esse creatorem. **C** Aliquando tamen v3 gratia mae sed non in isto modo istius figure. sicut hic. nullus lapis est animal: omnē animal possibile est esse animal igitur omnem animal possibile est non esse lapidem. ubi tamen isto modo deberet concludi igitur omnem animal non possibile est esse lapides.

Secundus modus istius secundae figure. v3. camelstres coincides cuz porum plicite vel explicitate ex vniuersali affirmatiua vel vniuersali negatiua modi consueti vniuersalem particularem vel indefinitam negatiuam implicite vel explicitate directe vel indirecte concludit. verbi gratia. Ex illis premissis omnis homo est animal. et nullus lapis est animal sequitur quod nullus lapis est homo: et contra et quod aliquis lapis non est homo et est indirecte. Iste enim syllogismus reducitur ad primam primae minoris conuersa simpliciter et per transpositiones. v3. nullus animal est lapis omnis homo est animal igitur non homo est lapis et contra. Dico in declaratione modi consueti propter cām horem quia non sequitur. omnis homo animal est omne risibile animal non est igitur omne risibile animal non est. dato enim quod foret omnis homo antecedens esset verum sine consequente. Ad concludendum igitur in isto modo oportet minorem esse negatiuam modi consueti. v3. quod predicatus distribuitur. ex quo distribubile est sic dicendo. omne risibile non animal est vel sic omne risibile omne animal non est. Iste modo consequentia foret bona sed negat minor: quare etc. Ex his concludit talis syllogismus quod non v3. nec in secundo modo istius figure potest locari. v3. omne luens super nostrum emispermium necesse est esse solem: omnem lunam necesse est non esse solem igitur omnem lunam necesse est non esse lucentem super nostrum emispermium. posito. n. quod nullus planeta luceat super nostrum emispermium proter solem. p3 premissas esse veras sine conclusionem. quia luna iam non luceat super nostrum emispermium: potest tamen lucere super nostrum emispermium. Causa autem quare iste syllogismus non est in isto modo istius figure est. quia nec minor: nec conclusio vniuersalis negatiua imo affirmatiua. Debet igitur sic argui in isto modo omne luens super nostrum emispermium necesse est esse solem omnes lunam necesse est esse solem igitur omnes lunam non necesse est esse lucentem super nostrum emispermium. Jam syllogismus bonus est in quo concedit tam animam quam sensum. **C** Tertiam ista prima non v3. omnem lunam possibile est esse lucentem nullus infimus planeta est lucēs igitur nullum infimum planetam possibile est esse lunam. Sunt. n. omnia requisita proter quod predicato maioris in minori non correspondet debitu propositionabile: deberet. n. sumi pro minori nullum infimum planetam possibile est esse lucentem. quo supposito concedo primam et nego minorem tanquam impossibile. **C** Item non sequitur omne luens super nostrum emispermium est sol. omnem lunam necesse est non esse solem igitur omnem lunam necesse est non esse lucentem super nostrum emispermium: sed deberet sumi pro minori omnem lunam non necesse est esse solem et concludere igitur omnem lunam non necesse est esse lucentem super nostrum emispermium. **C** Etiam non sequitur cum modo contingit: ut omnem equum contingit esse currentem omnem equum contingit non esse currentem igitur omnem equum contingit non esse equum sed de-

beret sumi pro minori omnem boiem non contingit esse currentem. et concludere igitur omnem boiem non contingit esse equum: discursus tunc esset bonus et conclusio vera sed minor: esset falsa quia equum illi non hominem contingit currere quod est falsum.

Tertius modus istius figure. s. festino constat implicite vel explicitate ex vniuersali modo di consueti et particulari indefinita vel singulari affirmatiua particularem indefinitam vel singularem negatiuam implicite vel explicitate directe vel indirecte concludentibus. verbi gratia. Ex istis premissis: nullus lapis est animal et aliquis homo est animal sequitur quod aliquis homo non est lapis et contra indirecte. **C** Iste autem syllogismus reducitur ad quartam primae minoris conuersa simpliciter ut nullus animal est lapis aliquis homo est animal igitur aliquis homo non est lapis. Ex isto sequitur hanc primam non valere. nec esse syllogismum istius modi. v3. omnis luna planeta non est. quidam infimus planeta planeta non est. quidam infimus planeta non est. p3 enim antecedens esse verum sine consequente. Ratio autem quare talis syllogismus non tenet est: quia illa vniuersalis est de in consueto modo loquendi deo deberet sumi pro maiori quod omnis infimus planeta non planeta est vel quod omnis infimus planeta omnis planeta non est quare etc. hoc est falsa.

Quartus modus istius figure. v3. baroco stat implicite vel explicitate ex vniuersali affirmatiua et particulari indefinita vel singulari negatiua modi consueti particularem indefinitam vel singularem negatiuam implicite vel explicitate directe vel indirecte concludentibus. Non igitur ex his premissis omnis homo est animal et quidam lapis non est animal sequitur quod quidam lapis non est homo et contra indirecte. Iste autem syllogismus reducitur ad primam primae per impossibile: sumendo maiorem cum opposito conclusionis et inferri oppositum minoris. v3. omnis homo est animal. omnis lapis est homo igitur omnis lapis est animal. **C** Est tamen notandum quod non assero vniuersaliter aliquam premissarum reductarum ad primam modum primae figure esse impossibile nisi quilibet premissarum in baroco fuerit necessaria: quia ubi non sic fuerit posset reducti per necessarium aut contingens. verbi gratia. omne animal rationale est homo aliquod risibile non est homo igitur aliquod risibile non est animal rationale: reductur enim sic omne animal rationale est homo omne risibile est animal rationale igitur omne risibile est homo. patet enim nullas premissarum vel conclusionem esse impossibiles: imo quilibet necessariam. **C** Item per contingens omnis homo est animal antechristus non est animal igitur antechristus non est homo. **R**educitur enim sic omnis homo est animal omnis antechristus est homo igitur omnis antechristus est animal. patet enim nec in baroco nec in barbara aliquam esse impossibilem sed aliquam necessariam et aliquam contingentem. **C** Sed dubius est qualiter reductur illa omnis homo est animal iste lapis non est animal igitur iste lapis non est homo. dico quod sic reductur omnis homo est animal omne quod est iste lapis est homo igitur omne quod est iste lapis est animal. **C** Ex quibus sequitur quod hec figura non concludit omne genus problematicum: quia non affirmatiuum: unde ex paribus affirmatiuis nihil sequitur in secunda figura. unde non sequitur omnis animal est animal omnis homo est animal igitur omnis homo est animal: nec etiam indirecte aut particulariter. Et si dicitur quod bene sequitur. omne risibile est animal omnis homo est animal igitur omnis homo est risibilis videtur quod verum est non virtute syllogismi sed huius consequentiae bone omnis homo est animal igitur omnis homo est risibilis.

C De tertia figura Capitulum.

Ita tertia figura oportet subiecta implicite vel explicitate esse proportionabile addendo maiorem extremitatem de minori vel contra: aut proportionabile de proportionabili: ut omnis homo est animal aliquis homo est risibilis igitur aliquod risibile est animal. et est. **C** Ista autem figura sex habet modos

v3. darapti: felapton: dissamis: datifi: brocardo: serifon.
Primus modus. s. darapti constat implicite vel explicite ex vniuersalibus affirmatiuis particulararem vel indefinitam affirmatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus. Verbi gratia. Ex his premissis omnis homo est substantia & omnis homo est animal sequitur quod aliquod animal est substantia & econtra indirecte. & reducitur ad tertium prime minori conuersa per accidens: vt omnis homo est substantia aliquod animal est homo igitur aliquod animal est substantia. **Ex** his sequitur istam consequentiam non valere nec esse in isto modo. Cuiuslibet hominis asinus currit: cuiuslibet hominis asinus facit igitur asinus faciens est asinus currēs. quia in conclusione non predicatur debitum proportionabile de debito proportionabili: potest enim per idem argumentum probari quod capra est asinus sic arguendo. Cuiuslibet hominis est asinus cuiuslibet hominis est capra igitur capra est asinus: imo probaretur quod homo est asinus sic arguendo cuiuslibet hominis est asinus quilibet homo est animal rationale igitur animal rationale est asinus. **Ex** premissis premissis solum sequitur quod habens asinum facientem est habens asinum currentem & econtra indirecte. **Ex** secundis premissis solum sequitur quod habens capram habet asinum. **Ex** tertijs vero sequitur quod alicuius animalis rationalis est asinus. & isto modo nunquam poterunt poni premissae cum depositione conclusionis. **Item** sequitur quod illa consequentia non valet. omnis deus est creans. omnis deus deus de necessitate est prima causa igitur prima causa de necessitate est creans: sed hoc sequitur igitur prima causa creans de necessitate est. **Et** idem non sequitur. omnis sol est lucens super nostrum emispermum: omnis sol est aliud a luna igitur aliud a luna de necessitate est lucens super nostrum emispermum: sed solum sequitur igitur aliud a luna lucens super nostrum emispermum necessario est.

Secundus modus istius figure. v3. felapton constat implicite vel explicite ex vniuersali negatiua vel vniuersali affirmatiua particularem vel indefinitam negatiuam implicite vel explicite directe vel indirecte concludentibus. verbi gratia. **Ex** his premissis nullus homo est lapis quilibet homo est animal sequitur quod aliquod animal non est lapis & econtra indirecte. **Item** syllogismus reducitur ad quartum prime minori conuersa per accidens vt nullus homo est lapis aliquod animal est homo igitur aliquod animal non est lapis. **Ex** his sequitur quod ista consequentia non valet. nullus homo est animal omnis homo est animal rationale igitur aliquod animal rationale non est homo: dato. n. quod certa esset omnis homo animal esset verum sine parte & hoc contingit quia illa substantia non sunt proportionabilia cum in vna illi homo superponat pro utroque serui in alia aut non. **Similiter** non sequitur. nullus homo est risibilis: cuiuslibet hominis est asinus igitur habens asinum non est risibilis. supposito. n. casu ponitur cum hoc quod omnis asinus sit berbe. p3 asinus esse verum sine consequente. Ad concludendum antequam istam conclusionem ostendimus pro minoribus illam minorem. cuiuslibet hominis masculi est asinus que repugnat maiori quare. **Item** ista consequentia non valet. nullus deus est contingens prima causa: omnis deus contingens est creans igitur prima causa non contingens est creans. nec bene arguitur indirecte: sed deberet sic concludi igitur prima causa creans non contingens est: que conclusio est vera: **Sed** tamen sic arguitur. nullum creans est deus omne creans de necessitate est prima causa igitur prima causa non de necessitate est deus: prima bona est sed premissae includuntur in dictione.

Tertius modus istius figure. v3. dissamis constat implicite vel explicite ex particulari indefinita vel singulari affirmatiua & vniuersali tali particulari indefinitam vel singularem affirmatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus. verbi gratia. **Ex** his premissis quidam homo est animal & quilibet homo est substantia sequitur aliqua substantia est animal & econtra indirecte. **Item** autem syllogismus ad tertium prime minori conuersa simpliciter & per transpositionem. vt quilibet homo est substantia aliquod animal est aliquis homo igitur aliquod animal est substantia & econtra indirecte. **In** isto modo concedit talis consequen-

tia. quoddam lucens necesse est esse lunam omne lucens est aliud a luna igitur aliud a luna necesse est esse lunam. consequentia bona est sed premissae repugnant ex quo ibidem nulla ampliatio est sicut prius dicebatur.

Quartus modus istius figure. s. datifi coincidens cum priori. constat implicite vel explicite ex vniuersali affirmatiua & particulari indefinita vel singulari tali particulari indefinitam vel singularem affirmatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus. Verbi gratia. **Ex** his premissis omne animal est substantia & aliquod animal est homo sequitur quod homo est substantia & est. indirecte & reducitur ad tertium prime minori conuersa simpliciter. vt omne animal est substantia homo est animal igitur homo est substantia. **Ex** his premissis hanc premissam non valere. omne currēs est equus aliquod currēs potest esse homo igitur homo potest esse equus. & tunc quod subiecta non sunt proportionabilia. in prima. n. l. currēs non ampliat & in secunda ampliat. **Con**stitutis forma dicitur cum hoc verbo contingit vt omne currēs est asinus: aliquod currēs contingit esse hominem igitur hominem contingit esse asinum vel contingens esse hominem est asinus. p3. n. forma non valere causa iam dicta est.

Quintus modus istius figure. v3. brocardo constat implicite vel explicite directe aut indirecte ex particulari indefinita vel singulari negatiua & vniuersali affirmatiua particulari indefinitam vel singularem negatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus. verbi gratia. quidam homo non est lapis: quilibet homo est animal igitur quoddam animal non est lapis & est indirecte. **Et** reducitur ad primum prime per impossibile sumendo predictorum conclusionis cum minor inferendo predictorum maioris vt quoddam animal est lapis quilibet homo est animal igitur quilibet homo est lapis.

Sextus modus istius figure. v3. serifon constat implicite vel explicite ex vniuersali negatiua & particulari indefinita vel singulari affirmatiua particularem indefinitam vel singularem negatiuam implicite vel explicite directe aut indirecte concludentibus: vt nullus homo est lapis. quidam homo est animal igitur quoddam animal non est lapis. & econtra indirecte: reducitur autem ad quartum prime minori conuersa simpliciter. v3. nullus homo est lapis quoddam animal est aliquis homo igitur quoddam animal non est lapis. **Ex** his premissis vnum dictum esse falsum. v3. quod nullus syllogismus concludens particulari negatiua directe potest ipsam concludere indirecte non econtra. **Con**tra istum modum vltimum arguitur sic. aliquis est syllogismus in serifon non valet igitur serifon non constat ex prima vltima premissa & asinus probatur. de isto syllogismo. quidam homo est animal nullus homo est asinus igitur aliquis asinus animal non est. **Res**pondetur quod syllogismus aliquem esse in aliquo modo alicuius figure potest dupliciter considerari v3. de per se & immediate aut per reductionem de per se & immediate est syllogismus in aliquo modo secundum declarationes modorum precedentes. & isto modo dico quod predictus syllogismus est in isto modo per reductionem quoniam per transpositionem premissarum debet reducitur & resultat syllogismus de per se in tali modo. **Et** isto modo concedo quod predictus syllogismus est in serifon non de per se & immediate sed per reductionem transponendo premissas. **Et** vt hec melius intelligantur cuiuslibet modo querenti alicuius figure aptabo vnum syllogismum per reductionem. & primo ad primum prime figure. unde si queratur in quo modo est iste syllogismus. omnis homo est animal omne animal est substantia igitur omnis homo est substantia. Dico quod est in primo prime figure per reductionem. transponendo premissas. **Et** si dicitur subiectus maioris non habet debitum proportionabile in predicato minoris dico quod verum est nec hoc est inconueniens de syllogismo in prima figura per reductionem. De syllogismo autem de per se ibidem existens esset inconueniens de quo solummodo facta est locutio in prima figura. **Item** iste syllogismus omnis homo est animal nullum animal est lapis igitur non homo est lapis est in secundo modo prime per reductionem premissarum transpositarum. **Item** ser. est & omnis homo

est animal igitur for. est animal est in tertio pme per red
 ctionem pmissarum transpositarum. Item for. est animal et nul
 lunt animal est lapis igitur for. non est lapis iste syllogismus
 est in quarto pme per reductionem ut prius. Item nullus
 lapis est animal: omne animal est substantia igitur quidam la
 pis substantia non est. Iste syllogismus reducitur ad quin
 tam pme reductiue ut prius. Item nullus lapis est
 animal, aliquid animal est homo igitur quidam lapis non est
 homo. Iste syllogismus est in tertio pme reductiue per transpone
 pmissarum. hoc idem ostendit in scda figura ut quidam ho
 mo est animal, nullus lapis est animal igitur quidam homo non est
 lapis. Iste. n. syllogismus est in tertio reductiue ut prius. Sicut
 quidam animal non est animal omne risibile est animal igitur quidam
 animal non est risibile. Iste syllogismus est in baroco reductiue ut
 prius. Manifestatur idem iterum in tertia figura ut omnis
 homo est animal: non homo est animal igitur aliquid animal non est
 animal. Iste syllogismus est in scilapton reductiue ut prius transponendo
 pmissas. Item quilibet homo est risibilis et aliquid ho
 mo non est lapis igitur aliquid lapis non est risibilis: iste syllogis
 mus est in bocardo reductiue ut prius quartae. Sed forte pira
 ista argueret quis deducendo quod omnis syllogismus scde qz ter
 tie figure dicitur pme. qz omnis talis reducibilis est ad ali
 quem modum pme figure. Ad istud respondetur quod est in ali
 quomodo vel figura per reductionem contingit triplici aut per
 transpositionem pmissarum. et sic non omnis syllogismus scde vel ter
 tie reducibilis est ad primam. Aut per puerionem solam vel per
 transponem solum vel per transponem et conuersionem aut mu
 tationem pmissarum et ipsius conclusionis. et sic omnis talis re
 ducitur ad primam figuram sed talis reductio non habet limitare ali
 quem syllogismum ad alium modum quam ad suum proprium et immedia
 tum. Tertio modo sicut dicitur quod punctus est in predicamento
 qualitate per reductionem ut terminus: unitas est punctus numerus
 materia et forma sunt in predicamento et in specie compositi per red
 ctionem ut cause ipsius sic eodem modo dicitur syllogismus
 expositio et demonstratio esse in tertia figura non primo nec
 secundo modo reductio sed tertio. quia ipse primus et fundamen
 tum est cuius syllogismus ibidem factorum affirmatiuum affirmatiuum ne
 gatiuum negatiuum ut hoc currit et hoc est hoc igitur hoc currit:
 hoc non currit et hoc est hoc igitur hoc non currit. Propterea
 propter breuiloquium primam reductionem uoco propriam. per
 propriam. quia in tali reductione continue seruatur consuetudo propo
 nes atque ordo terminorum in ipsis. Scda autem uoco alienam. i.
 per alienam: mutantur enim propositiones in se in suis similibus atque or
 do terminorum que expedit ratione conuersionis fere in om
 nibus a quatuor primis pme figure seu ratione conuersionis in
 uicem oppositorum in bocardo et baroco scde et tertie figu
 re. Tertiam uero reductionem uoco originis: quia syllogismus talis
 uocatur origo et fundamentum aliorum factorum in tali modo et
 figura ut dicitur est. Sed forte dubitatur circa primam re
 ductionem nunquam syllogismus sic reductus posset habere proprium
 modum ad quem non esset homini reductio: dicitur quod sic scilicet
 quod nobis placeret fingere includere litteras uocales sed lo
 gum foret et tedious. nec tales modi diu in memoria retine
 retur. quia igitur tales modi coinciderent eum dicitur frustra assi
 gnarentur. ex quo sequitur quod in scda figura non sunt nisi tres
 modi non coincidentes. scilicet. Lesare camestres festino baro
 co nam primi duo coincidunt. Sequitur et quod in tali figura non
 sunt nisi quatuor modi non coincidentes. scilicet. Darapti scilapton
 disamis datisi bocardo ferison. ita quod disamis et datisi co
 incident. Ut autem non fiat quod ponatur Lesare pro primo
 modo scde figure et dimittatur camestres: dicitur de cesare
 festino baroco. Pro tertio autem modo scde figure ponatur
 datisi dimittendo disamis dicens darapti scilapton datisi
 bocardo ferison. Et si aliquis quereret qui sunt modi
 coincidentes dicitur quod sunt illi quorum quolibet ad alium est
 egressus et regressus ex sola transpositione pmissarum ut cesare
 camestres. uerbi gratia. Iste syllogismus est in cesare nullus la
 pis est animal quilibet homo est animal igitur nullus homo
 est lapis: transponantur enim pmissae solummodo et habebit
 camestres et ita e contra habebit cesare. Similiter coinci
 dunt disamis et datisi uel iste syllogismus est in disamis. al

quod animal est substantia omne animal est corpus igitur ali
 quod corpus est substantia et idem fiet in datisi solummodo pmiss
 is transpositis et e contra. ut prius inueniuntur. Et iuxta ter
 tiam reductionem est notandum quod syllogismus expositio non
 potest fieri nisi in tertia figura. Et ratio quia ad syllogismum
 expositio requiritur antecedentia duarum demonstratarum in
 ferentium propositionum mediatarum modo hoc non potest fie
 ri in alijs figuris. Si enim dicitur in scda figura. animal est
 hoc et homo est hoc ergo homo est animal prima bona est
 et formalis: sed non syllogismus demonstratio propter causam di
 ctam. Similiter si dicitur hoc currit et homo est hoc ergo
 homo currit. syllogismus expositio uocari non debet sed
 syllogismus irregularis optima prima formalis existens.
 Eodem modo est dicendum de negatiuis. unde bene
 sequitur homo non currit et homo est hoc igitur homo non
 currit. etiam sequitur animal est hoc et homo non est hoc er
 go homo animal non est. Nunquam tamen est dicendum quod ali
 quis horum sit syllogismus expositio uel demonstratio. ubi
 autem syllogismus demonstratio non ita stricte sumitur potest
 sine periculo dici quod in qualibus figura talis reperitur sicut ex
 phaticum est. uerumtamen est aduertendum de pronomi
 mine demonstratio ne supponat pro aliquo communi: quia
 tunc impediret syllogismus demonstratio aut quia esset termi
 nus communis: aut quia ratione eiusdem suppositio mutatur
 sicut hic. hoc est pater et hec est filius demonstratio essentia
 communem igitur filius est pater. Similiter hec essentia est
 filius hec paternitas non est filius igitur hec paternitas non
 est hec essentia. Item non sequitur hic pater generat hic
 pater est essentia igitur essentia generat. nec etiam negative
 sequitur. hec essentia non generat hec essentia est pater igitur
 pater non generat. Ratio autem quare tales forme non
 ualent est dicta quia pronomen demonstratio continue de
 monstrat commune et non singulare quod requirit ad bonitatem ta
 lis syllogismi. Et ex alio propter diuersitatem suppositio
 in pmissis et in conclusione. unde cum dicitur. hoc est pater
 et hoc est filius igitur filius est pater. ita in maiori quam in mi
 nori subiecta supponunt simpliciter pro essentia et predicata
 personaliter in conclusione uero est suppositio personalis
 solum. et sic in alijs hec contingit diuersitas.
Pro notitia tamen horum syllogismorum: ut in et
 predicatio in diuinis est notandum.
 quod terminorum supponitur pro diuinis. Quidam sunt no
 mina essentialia: quidam personalia. et quidam notionalia.
 Terminorum essentialium quidam verificantur in diuinis
 tam in singulari quam in plurali numero ut ens res. Dicit
 mus enim quod in diuinis sunt una res et tres res. quida
 verificantur solum in singulari numero. et non in plurali ut sub
 stantia deus essentia deitas lux et lumen: dicitur enim quod
 in diuinis est una substantia una essentia unus deus et non
 plures dii nec plures substantie aut essentie. Terminorum
 personalium quidam de pluribus possunt verificari
 ut persona suppositum personae dualitas et trinitas: pa
 ter enim quod pater est persona et suppositum et filius simili
 ter. Quidam de uno solo ut pater et filius et spiritus san
 ctus et eorum abstracta ut paternitas filiaz et spiratio pas
 siva. Terminorum notionalium quidam conueniunt uni
 soli ut generans aut generatio actiua genitum aut genera
 tio passiva spiratum aut spiratio passiva. Quidam conue
 niunt pluribus ut spiratio actiua que conuenit patri et filio
 Illis uisus sit hec prima propositio. nomina essentialia sub
 stantia et personalia de se inuicem verificantur. hec enim
 est uera pater est essentia et e contra. Similiter filius est
 deus et e contra. Spiritus sanctus est deitas et e contra.
 Dualitas uel trinitas est deitas et e contra. et sic de alijs.
 Et notanter dixi substantia quia terminus essentialis
 aliquid est adiectiuum et non potest de termino personali ve
 rificari sed solum de termino essentiali. Dicitur enim quod
 essentia est communicabilis et negamus patrem esse comu
 nicabilem. Secunda propositio terminorum personalium: quida
 de se inuicem verificantur et quida non. hec enim est
 uera pater est suppositum. et hec similiter filius est persona: sed hec

est falsa filius est dualitas: aut p̄ est trinitas ⁊ ē. Et bec
similr pater est filius ⁊ ē. vel paternitas est filiatio ⁊ ē.
Tertia pp̄ōter minor p̄sonaliū ⁊ notionalū quidā de
se inuicē verificant ⁊ quidā non. bec. n. est vera p̄ est ge-
nerans ⁊ spirans. ⁊ bec est falsa p̄ est genitus v̄l spirat̄.
Similr bec est v̄a filius est genitus ⁊ spūs sc̄ūs ē spirat̄:
sed bec est falsa filius est generans spūs sc̄ūs est spirans.
Quarta pp̄ō terminorū essentialiū ⁊ notionaliū quidaz
de se inuicem verificant ⁊ quidaz non. v̄n bec est v̄a: aliq̄
res in diuinis est generas aliq̄ ens in diuinis est gn̄at̄ v̄l
spiratio ⁊ ē. Similr cū verbis notionalibus vt de⁹ gene-
rat. talia aut̄ verba de quibusdā alijs nominib⁹ eēntialib⁹
non possunt affirmatiue verificari. quelz. n. istarū est falsa
eēntia generat deitas generat. deitas spirat vel spiratur.
Si t̄n dicere ē eēntia diuina est generas. querit nunq̄d li
generas tenet adiectiue: v̄l substantiue p̄mo mō negetur
⁊ sc̄do mō concedat. q̄ eēntia diuina est pater generans.
Quinta pp̄ō terminorū quidā semp supponit persona-
liter. vt nomina personalia ⁊ notionalia. quidā semp essen-
tialiter vt li eēntia diuina diuinitas: ⁊ deitas. Quidā idiffe-
renter sicut illi termini res: ⁊ de⁹: sed est differentia inter il-
los: eo q̄ ille terminus res nō distribuitur supponit disjunctiue
p̄sona vel pro eēntia in cōi. Distribuitur vero p̄ eo
dem simul: ideo hic concedit aliqua res in diuinis est pa-
ter vel generat ex hoc negat. ois res in diuinis ē pater v̄l
generat: sed secus est de illo termino deus: eo q̄ cuz v̄bis
⁊ terminis notionalibus semp supponit p̄sonalr vt deus
generat de⁹ est generatio aut spiratio cū terminis aut eēn-
tialibus: aut personalibus semp simplr pro eēntia in cōi
supponit: sicut hic deus est p̄. omnis deus est p̄. Ex
his aut̄ p̄z tales paralogismos non valere omnis deus est
filius. pater est deus igitur p̄ est filius. omnis eēntia diuina
est filius nulla paternitas est filius ergo nulla paternitas
est eēntia diuina. Omne illud q̄d est p̄ est pater. filius est
illud quod est pater ergo filius est p̄. omnis p̄ generat:
nulla eēntia diuina generat ergo nlla eēntia diuina est pa-
ter. Et sic de alijs multis quorū nullus tenet p̄pter dīuer-
sitate suppositionū in p̄missis ⁊ conclōne. Hoc aut̄ dico
f̄m cōem viam theologicalem q̄: v̄bi velles: posses circa
istam quintā p̄positionē variare. Dicēdo q̄ iste terminus
deus v̄bicunq̄ ponitur solitarie supponit disjunctiue pro
eēntia aut persona. sic hic. deus generat v̄bi li deus sup-
ponit pro eēntia ⁊ pro p̄sona disjunctiue sed q̄: pro p̄so-
na verificat ideo vera est ista pp̄ō. q̄ aut̄ distribuit sup-
ponit copulatiue taz pro p̄sona q̄ pro eēntia: ideo bec pp̄ō
oz negari omnis de⁹ est filius: sicut bec. ois deus generat:
p̄t t̄n restringi per aliam terminū dicēdo omnis de⁹ qui
est pater generat: sed ille termin⁹ eēntia diuinitas aut dei-
tas semp p̄ eēntia supponit sine distribuāe siue nō: nisi fue-
rit restrictio per aliquē alium terminū sibi additus. v̄n di-
cēdo eēntia est pater ois eēntia est filius: li eēntia vtrobiz
supponit simplr pro eēntia cōi. ideo quelz illarū concedit
⁊ bec negat eēntia generat vel generat: p̄t t̄n ille termi-
nus eēntia personalr supponere per restrictionē terminū
demonstratiū aut terminū p̄sonalis: sicut hic. bec eēntia ge-
nerat bec eēntia generat. Si. n. demonstrat p̄sona p̄ris vel
filij cōcedat quelz illaz. v̄n non sequit bec eēntia generat
ergo eēntia p̄pter mutationē supponit. Etiaz non sequit
eēntia que est filius generat ergo eēntia generat p̄pter eā
dem cāin: f̄m f̄m modū dicēdi facilr possit r̄nderi ad cō-
sequēntias p̄ris factas. Cum. n. dicat. hoc est p̄ ⁊ hoc est
filius ergo filius est p̄: distinguat de li hoc: nunq̄d dem̄e
tur eēntia in cōi aut persona. p̄mo mō negat p̄na p̄pter
mutationē supponit. sc̄do mō concedit p̄na. ⁊ negat an̄s
si vtrobiz dem̄e p̄. bec. n. est falsa. hoc est filius dem̄o
strando personā p̄ris. Si. n. concedo illā p̄nam. bec eēntia
nō generat bec eēntia est p̄ ergo p̄ non generat. dato q̄
sit sup̄ō p̄sonalis sed nego maiorē dim̄ando p̄ris. Ex
his p̄z istas p̄nas non valere. p̄ est idē filio igit p̄ est filius.
Filius est illō q̄d est spūs sc̄ūs igitur filius est spūs sc̄ūs. in
quorū illoz an̄s relatiū supponit disjunctiue pro eēntia

vel persona. in p̄te autē est solūmō sup̄ō personalis pro
supposito. C̄ Si. n. negatiue non sequit filius nō est p̄ igit
filius nō est idē patri. C̄ Itē non sequit de⁹ p̄ est ⁊ deus
filius est ⁊ deus p̄ nō est deus filius igit sunt p̄les d̄ij sed
bene sequit q̄ de⁹ adeo differt. Ad d̄ consiliū deberes r̄-
dere in mā v̄lium dubitādo illam p̄naz. hoc est sor. ⁊ hoc
est. iōānes ergo: iōānes ē sor. Si. n. dem̄et eēntia h̄mana
cōis: negat p̄na sed solū sequit q̄ illud q̄d est iōānes est il-
lud q̄d est sor. Si aut̄ dem̄et suppositū humanū negat
an̄s. similr nō sequit. hoc nō currit dem̄ato homie cōi ⁊
hoc est sor. ergo sor. nō currit. R̄ d̄ aut̄ quare h̄mō nō va-
lent est p̄pter dīuerstatē supponit. Cum. n. termin⁹ sup-
ponit p̄ eēntia in cōi dicit supponere simplr ⁊ essentialr.
q̄ aut̄ supponit pro supposito d̄ supponere personalr: ⁊
formalr: p̄pterea ista p̄na non valz. ois h̄o currit. h̄o com-
munis est h̄o igit h̄o cōis currit. Nec sequit nullus h̄o
cōis disputat sor. est h̄o cōis igit sor. nō disputat. Nec seg-
tur omnis h̄o ridet ois homo est h̄o cōis igit h̄o cōis ri-
det. Causa aut̄ quare h̄mōi syl̄li non valēt sepe dicta est p̄-
pter dīuerstatē supponit. Nota t̄n si tibi p̄poneret: h̄o
cōis ridet debes negare. Et si p̄ponit homo cōis est ⁊
deus distingue de li ridens nunq̄d adiectiue vel substanti-
ue tenet p̄mo mō negat: sc̄do mō concedit. q̄: h̄o cōis ē
sor. ridens. Ex quo p̄z q̄ illa p̄na nō valz. hoc est ridēs
ergo hoc ridet. imo debet negari q̄ h̄o cōis sit risibilis. Et
non sequit sor. est risibilis sor. est h̄o cōis igit h̄o cōis est ri-
sibilis: sed h̄n sequit igit h̄o cōis est risibile in neutro ḡnie.
Itē non sequit h̄o cōis est ois h̄o igit homo est ois h̄o
p̄pter mutationē supponit. Ad ultā aut̄ eēnt dicēda in
hac mā que n̄c dimitto ḡra breuitatis. Sed inter cetera
respiciende sunt pp̄ōnes quas posui de diuina eēntia saltim
vsq̄ ad quintā exclusiue. ⁊ f̄m illam modū dicēdi p̄ceda-
tur. bec aut̄ dixi f̄m ponentes v̄lia a parte rei dem̄ando
hoiēm cōem ⁊ anial cōe. v̄trū aut̄ sit tale v̄le extra aiām
aut non indifferens est mihi ad p̄nas: soleo t̄n sustinere q̄
sunt v̄lia ex parte rei quorū quedā sunt sua singularia con-
iunctim ⁊ non diuisz sic eēntia h̄mana seu h̄manitas que ē
ois hoies collectiue. vt non aliqs homo nec aliqua homo
nec sor. nec pla. ⁊ sic de alijs. bec autē positio alias in libro
po: p̄byrij declarabitur.

M syllogismis irregularibus restat dicendū.
voco. n. syl̄m irregularē illuz qui nec in mō
nec in figura ponit sed est solū v̄na p̄na h̄is
p̄missis ⁊ conclōne cum similitudine regulariū
figurarū. verbi ḡra. h̄o currit sor. est h̄o ergo
sor. currit. Iste. n. syl̄s est similitudinarie in p̄-
ma figura. quo ad collocationes terminorū: q̄ subm̄ maio-
ris h̄z debitū p̄portionabile in p̄dicato minoris. ⁊ in con-
clōsione debiti p̄portionabile de debito p̄portionabili im-
p̄licite p̄tur. C̄ Similr h̄o currit anial currit ergo anial est
h̄o. d̄ esse similitudinarie in sc̄da figura. C̄ Itē h̄o currit h̄o
disputat igit disputat currit: et dico similitudinarie in tertia fi-
gura p̄pter p̄ncipalio: a reglita ad illud: sed q̄ nō sunt oia
ideo non d̄ esse ibidē. Ex quo p̄z q̄ illa p̄na non valz. ā
syl̄s est similitudinarie in tali figura ergo est in tali figura.
de quolibet. n. p̄cedentiū verificat an̄s sine p̄te: ⁊ hoc p̄-
pter plurimū carentiā qui requirunt ad hoc q̄ talis syl̄s
sit in tali vel tali figura. Istorū syl̄lorū quidā sunt boni ⁊
quidā non. Illi. n. non valent in q̄bus oppositum p̄clōnis
stat cuz p̄missis sicut pus. Illi aut̄ boni sunt in q̄bus oppo-
situm p̄ntis antecedenti repugnat de q̄bus per ordinē ex-
dabuntur. Sequit. n. homo currit ⁊ idē h̄o disputat er-
go disputans currit. Sequit etiā currens est animal ⁊ ho-
mo non est currens ergo homo animal non est. C̄ Etia seg-
tur anial est hoc ⁊ homo est hoc ergo homo est anial. pa-
tet enī quelibet istorū syl̄lorū valere eo q̄ oppositū con-
clōsionis p̄missis repugnat. C̄ Et si contra hoc arguitur
adducendo cōmune dictum videlicet q̄ ex puris particu-
laribus vel indefinitis nihil sequitur dico q̄ verum est in
syllogismo regulari: non autem in syllogismo irregulari.
C̄ Item si concluditur q̄ aliquis syllogismus irregularis

conuertitur eum syllogismo regulari: concedo conclusio-
nem de ultimo syllo facto qui conuertit eum syllo de mo
stratio in tertia figura pmissis conuersis simpli: imo con-
cedo qd aliquis syllus est consequentia regularis: qui tñ e
sylus irregularis vt satis pz in pdictis exēplis. C Sequū
tur alia exēpla de hmoi syllo irregulari vñ sequit. oē anial
est suba omnis lapis est nō anial igit lapis suba non est: 7
ē indirecte igit suba non est lapis. pz. n. istum syllum esse
bonum. qz ex opposito pconis cum maiori sequit opposi-
tum minoris. 7 tñ non est in aliqua figura sed solū in pma
situdinarie. C Itē sequit oē anial est suba: ois albedo est
non suba igit nlla albedo est anial. C Et sequit similitu-
dinarie in tertia figura: vt oē accidens est ens oē non accis est
suba ergo quedā suba ens nō est: quelibz haruz pñaruz t3
ex opposito pconis cum vna pmissarū. C Et si ex his cō-
cluditur qd aliquis est bonus sylus cuius pmissis affir-
matue 7 pco negatiua cōcedo pconē: nec hoc est incon-
ueniens de syllo irregulari de syllo aut regulari secus est:
imo concedo qd aliquis est optimus sylus cuius tam pre-
missis qz pco sunt negatiue cuius oppositū solet dici solus
intelligendo de syllo regulari. Sequit. n. nullum anial est
lapis nullus hō est nō anial ergo nullus hō est lapis. Itē
sequit nullū animal est lapis. nullū nō animal est hō ergo
nullus hō est lapis. Quelibet. n. har pñarum t3: qz ex op-
posito sequit oppositū. In exclusiua et contingit in qualz
figura similitudinarie sylus 7 pmo in pma. Sequit. n. tñ
hō currit tñ anial est hō ergo tñ anial currit. qz n. sequat
pz eo qd pmissis cōuertunt. cum quibusdā vlibus inferen-
tibus vlem cōuertibilem cuz pconē. hec. n. tñ hō currit
pñertit in illam omne currēs est hō: 7 hec tñ anial currit
in illam: omne currēs est anial: 7 hec tantum anial est hō
pñertit in illam ois hō est anial. mō sequit omnis hō est
anial omne currēs est homo ergo oē currēs est anial. Syl-
logizat. n. in pmo pme. qre qē. Si. n. in maiori negat ex-
clusio 7 in minori affirmet non sequit aliqua pco. Vñ nō
sequit non tñ hō dormit tñ anial est hō ergo nō tñ anial
dormit vel igit anial non dormit. posito. n. qd oē animal
dormiat patz añs eē verum sine pñte. Et si in minori ne-
garetur exclusio 7 in maiori affirmaret non sequeret aliq
cōclusio. Vñ non sequit tñ anial currit nō tñ hō est anial
ergo nō tñ homo currit. vel igit hō nō currit. posito. n. qd
omnis hō currit 7 qd oē currēs sit hō pz añs esse verū si-
ne pñte. C Itē si in vtraqz pmissarum dictis exclusiua ne-
garetur nulla sequit pco. sic hic. non tñ asinus currit non
tñ hō est asinus ergo nō tñ hō currit. vel igit hō nō cur-
rit. posito. n. pñt casu añs est verū sine pñte. C Alterius
si aliqua pmissaz fuerit alicuius quātitatis 7 reliqua exclu-
siua non sequit aliqua pco sicut hic. tñ aial est asinus ois
hō est anial ergo omnis hō est anial asinus. nec ēt indefi-
te ergo hō est asinus. nec ēt sequit minor: existente exclusi-
ua sicut hic. Omnis hō est anial tñ risibile est hō ergo tñ
risibile est anial: sed solū sequit indefinite ergo aliqd risibi-
le est anial. Sicut ēt aliqd sequit cōclō maiori exite exclusi-
ua 7 hoc gra terminoz sicut hic. tñ omnis hō, currit. soz.
est hō ergo soz. currit. qz sequit tñ omnis hō currit ergo
omnis hō currit. mō quicqd sequit ad añs cū aliquo ad-
dito sequit ad añs cum eodem addito. C Si aut in maiori
exclusio negat 7 minor esset indefinita vel particularis non
sequeret aliqua pco: sicut hic. nō tñ hō vigilat aliqd aial
est hō ergo nō tñ anial vigilat: vel igit aial nō vigilat. po-
sito. n. qd oē anial vigilat pz pmissas esse veras sine pconē.
C Vbi aut tu velles qd maior esset vñ 7 minor exclusiua
in qua dictio exclusiua negat. bñ sequit pco. sicut hic. oē
currēs est hō nō tñ anial est currēs ergo nō tñ anial est
hō. pz añs. qz ex opposito pconis cum maiori sequit op-
positū minoris. sequit. n. tñ aial est hō 7 oē currēs est hō
ergo tñ anial est currēs. hmoi syllo ēt cum scda figura simi-
tudinarie hōe pñt sed raro sunt pñe bone. Vñ si in vtraqz
pmissaz affirmat exclusio 7 verba pncipale ex talibz pre-
missis nō sequit pco exclusiua directe sed forte indefinita
vel particularis. Vñ non sequit tñ anial est hō tñ risibile

est homo ergo tñ risibile est anial. sed bene sequit ergo ri-
sibile est anial. sequit ēt exclusiua indirecte ergo tñ aial est
risibile que vera ē. C Nec ēt negatiue sequit sicut hic. nō
tñ risibile est anial nō tñ hō est anial igit nō tñ hō est ri-
sibilis ēt ē indirecte. pz. n. añs esse vey sine pñte. C Itē
si altera pmissaz fuerit alicuius quātitatis 7 reliqua exclu-
siua negatiua non sequit pco negatiua: sicut hic. ois hō est
anial nō tñ risibile est anial ergo non tñ risibile est hō nec
ē indirecte. nec ēt particulariter vel indefinite. C Si ēt cō-
cluderet affirmatiue nō valeret argm. sicut hic. ois hō est
anial nō tñ asinus est anial ergo asinus est hō. C Itē di-
co si maior fuerit exclusiua 7 minor alicuius quātitatis. Vñ
non sequit nō tñ hō est aial oē risibile est aial ergo nō tñ
risibile est hō: nec ē indirecte particulariter vel indefinite.
Si vero in maiori exclusiua affirmat 7 in minori negat be-
ne sequit exclusiua negatiua: sicut hic. tñ anial est hō nec
tñ soz. est hō ergo nō tñ soz. est anial: sed idirecte nō seq-
tur ergo nō tñ anial est soz. C Si si maior fuerit negati-
ua 7 minor affirmatiua nō sequit indirecte exclusiua: sic h.
nō tñ homo est anial tñ suba est aial ergo nō tñ suba est
homo sed bene sequit nō tñ hō est suba. C Tertia figu-
ra ēt similitudine h3 cum hmoi silis exclusiuis qui raro valēt.
vñ affirmatiue nō sequit ambabus pmissis exātibz exclu-
siuis: sicut hic. tñ anial est hō: tñ anial est asinus ergo tñ
asinus est hō. nec ēt particulariter vel indefinite: nec ēt ne-
gatiue pñtante sequit. sicut hic. tñ nō hō nō est hō tantū
nō homo nō est risibile ergo tñ risibile non est hō. nec ēt
indirecte particulariter vel indefinite. vbi aut maior ēt ex-
clusiua affirmatiua aneya cū minor: vñ affirmatiua bñ se-
quit pco exclusiua directe. sicut hic. tñ aial est hō omne
aial est suba igit tñ suba est homo: sed ēt nō sequit exclu-
siue indirecte. particulariter vo vel indefinite taz directe qz
indirecte cōclō sequit. C Si si maior fuerit vñ 7 mio:
exclusiua nō sequit exclusiua directe. sic hic. oē aial est sub
stantia tñ anial est hō igit tñ homo est suba sed bñ sequi-
tur indirecte igit tantū suba est homo. C Si maior fuerit
vñ negatiua 7 minor: exclusiua affirmatiua sequitur con-
clusio vñ negatiua. sicut hic. nlls hō est asinus tñ hō est
risibilis ergo nullum risibile est asin? 7 ē. C Si aut que-
libet pmissaz fuerit exclusiua maior: negatiua 7 minor: affir-
matua sequit pco negatiua: sicut hic. Itē tñ hō est anial
tñ homo est risibilis ergo nō tñ risibile est anial: sed idire-
cte nō sequit igit nō tñ anial est hō. C Si si maior fue-
rit affirmatiua 7 minor: negatiua nō sequit conclusio exclu-
siua negatiua directe sed bñ idirecte. vñ non sequit tantū
anial est hō non tñ anial est suba ergo non tñ suba est hō
sed bñ sequit ergo nō tñ homo est suba. C Si aut ambe
pmissis fuerint affirmatiue pma exite vñ 7 scda exclusiua
non sequit exclusiua affirmatiua qm nō sequit ois homo
est anial non tñ hō est suba de per se aniaa sensitiua ergo
non tñ suba de per se animata sensitiua est anial nec ēt in-
directe. nec ēt sequit talis exclusiua maiori exite exclusiua
7 minor: in eodem exo. C Post hoc restat ostendere syl-
logismos irregulares cōsurgētes ex nota conditionis ha-
bentes similitudine cū sylis regularibus 7 pncipue pme figu-
re. vñ in tali syllo ypothetico. vna propo h3 rōnem medij
termini. añs pme conditionalis cui correspondet cōuer-
sibiliter 7 syllogistice pñs scde conditionalis vele. Exē-
plum pmi si homo currit aial currit si soz. currit hō currit
ergo si soz. currit aial currit. Exemplū scdi si homo currit
anial currit si anial currit suba currit. ergo si homo currit
suba currit. pma pñs t3 per istam regulaz qe qd antecedit
ad añs antecedit ad añs. Et scda t3 per istā regulam qe qd
sequit ad añs sequit ad añs. In pma pñs si homo currit
t3 rōnem medij: 7 in scda pñs si anial. C Iuxta sim exem-
plum sunt octomodi qbus valet hmoi sylus irregularis
factus ex conditionibus qrti modi qbus pcedit affir-
matua 7 qtuor: qbus pcedit negatiua. Qno ad pmut pmut
modus est iste si hō est anial est si anial est suba est ergo si
hō est suba est. C Secūsus modus si hoc instās est instās
pñs est 7 si instās pñs est instās futurū nō est igit si hoc in-

stans est in istis futurum non est. **Tertius** modus si tempus praesens est praeteritum non est: et si praeteritum non est futurum erit igitur si praesens tempus est futurum erit. **Quartus** modus est si homo est homo non est asinus et si homo non est asinus homo non est rudibilis igitur si homo est homo non est rudibilis. **Altorum** quatuor primus est iste. Si tamen homo non currit quodlibet non homo currit. et si quodlibet non homo currit asinus currit igitur si tamen homo non currit asinus currit. **Secundus** modus est si tu non est asinus te non esse asinum non est falsum. et si te non esse asinum non est falsum te non esse asinum est verum. **Tertius** modus est. si tu non curris te currere est falsum. et si te currere est falsum te currere non est verum. ergo si tu non curris te currere non est verum. **Quartus** modus est iste: si tu non es suba tu non es animal et si tu non es animal tu non es homo ergo si tu non es suba tu non es homo. **Primum** est syllogismus ex una conditionali et altera categorica: sicut in hoc contingit dupliciter. uno modo per positionem antea alio modo per destructionem praesens: per positionem antea syllatur sic. si homo currit animal currit sed homo currit igitur animal currit. Sicut si aliquid est homo illud est animal sed for. est homo for. est animal. **Per** destructionem praesens syllatur sic si homo currit animal currit sed nullum animal currit igitur non homo currit. **Sicut** si est homo illud est animal sed lignum non est animal ergo lignum non est homo. **Juxta** primum modum syllandi. v. per positionem antea quatuor ostenduntur modi. **Primus** est iste si aliquid est animal illud est sensitivum sed asinus est animal ergo asinus est sensitivus. **Secundus** modus est iste si aliquid est homo illud non est asinus sed for. est homo ergo for. non est asinus. **Tertius** modus est si aliquid est suba illud non est accidens sed albedo est aliquid quod non est suba ergo albedo est accidens. **Quartus** modus si aliquid non est homo illud non est aliquid risibile sed asinus non est homo ergo asinus non est aliquid risibile. **Syllabus** quatuor aliis modis per destructionem praesens. **Primus** modus est si aliquid est homo illud est risibile sed lapis non est risibilis ergo lapis non est homo. **Secundus** modus si aliquid non est suba illud non est accidens sed albedo est accidens igitur albedo non est suba. **Tertius** modus si aliquid non est homo illud est non homo sed for. est aliquid quod non est homo ergo for. est homo. **Quartus** modus si aliquid non est homo illud non est animal rationale sed tu es animal rationale ergo tu es homo. Et sic de aliis omnibus exemplariter est dicendum.

De obligationibus.

Ractatus de obligationibus quatuor articulis propono in serie procedendi in sequentibus viam radiances. **In** primo ponentur quorundam terminorum descriptiones. **In** secundo habentur suppositiones. **In** tertio autem regulares observationes. **In** quarto concludentur viles propositiones. **Quarta** autem ad primum fit per descriptionem posita est enunciatio composita implicite vel explicite exposita et signis positionis. verbi gratia. si tota oratio pono tibi istas tu es rome: est positio: si tu es rome est positum. signa autem positionis sunt ista. pono tibi istas: sit rei veritas: sit ita. et homini: et notanter dicitur implicite vel explicite. quia aliqua est positio que non habet homini signa explicite sicut quilibet talis: moueatur for. altere. b. calidum: vel sit oppositum praesens cum ante: verum tamen habet implicite homini signa. prima. n. subordinatur vni istarum pono quod for. moueatur vel pono tibi istam for. mouet et sic quilibet aliarum modo consili. **Ex** quibus sequitur quod aliqua est positio que est idem cum positio sicut per de illa moueat for. que simul est positio: cuius subordinat vni ponit et positum cum tale admissum postmodum concedit eam gratuita servata. **Secunda** descriptio est ista positum est enunciatio implicite vel explicite: signis ponis immediate coniuncta: ponit hic et superius loco generis implicite vel explicite propter eam dicitur: dicitur autem immediate: quia si ponere ista omnis homo est animal. ista homo est animal non esset posita sed esset sequens: sed ista solummodo omnis homo est animal

que suis signis est immediate coniuncta. **Tertia** descriptio est ista descriptio est enunciatio implicite vel explicite composita ex deposito et signis depositionis. verbi gratia. depono tibi istas tu es homo: si tota oratio vocatur depositio: si depono tibi istam dicuntur signa depositionis. et tu es homo dicitur depositum. **Quarta** descriptio est ista: depositum est enunciatio implicite vel explicite immediate coniuncta signis depositionis: declaratur per descriptio sicut et secunda. **Quinta** descriptio est ista admissio est enunciatio explicite vel explicite proposita ex admissio et signis admissionis. verbi gratia. Admitto illam. tu es rome: si tota oratio dicitur admissio: tu es rome dicitur admissum et illa duo: admitto illam: dicitur signa admissionis. **Et** notanter dicitur implicite vel explicite: quia stat admissionem esse sine admissio dicitur admittere si verum esset explicite: sed implicite nullo modo. **Sexta** descriptio admissum est enunciatio implicite vel explicite signis admissionis immediate coniuncta. per haec descriptio expositibus. **Ex** quibus sequitur quod nihil est positum depositum vel admissum nisi per habitudine ad signa quibus implicite vel explicite immediate coniungitur. **Item** sequitur quod eadem propositio que nunc est posita alias erit deposita ex sola mutatione suorum signorum. **Alia** descriptio et principia in tota materia est ista: obligatio est relatio limitans ad aliquod enunciabile vel sibi simile aliquatenus sustinendum: volo dicere quod obligatio est relatio. qua quis sustinere tenet enunciabile aliquod affirmatiue vel negatiue. ponit. n. relatio loco generis. quia si obligatio non videtur esse in aliquo predicamento quod in predicamento relationis. non. n. est in predicamento subiecti: ut per quia: quod non est formaliter materia forma aut compositum: nec in predicamento quantitates: quia non quantitates continuae nec quantitates discrete: quia aut numerus quod non videtur posse aut oratio quod aliquatenus verificari apparet: sed probatur quod non: quia si obligatio esset oratio: aut igitur positio sola aut depositio aut admissio sola aut compositum ex hijs. non est dicendum quod positio aut depositio sola. quia positio sine admissione non obligat. sicut nec depositio sine homini. nec est admissio sola: quia si aliquid admitteret non precedente ponere aut deponere non esset obligatus. **Ita** est dicendum tertius. v. quod positio et admissio simul constituant obligationem. nam corrupta positione et admissione remanente tempore obligationis remanet obligatio: sed tunc non remanet talis enunciatio composita ex ponere et admissione. igitur etc. **Secundo** sic. et pono tibi istam tu es rome quod maneat tibi posita precise pro tempore admissionis quam admittas facta admissione: quero nunquam sis obligatus vel non: si non habeo intentum. v. quod ex ponere et admissione non resultat obligatio tanquam ex partibus integrantes: si sic. si ista tu es rome non manet tibi posita post tempus admissionis igitur tunc non es obligatus. praesens tenet. quia tunc aliter ex sola admissione consurgeret obligatio. cuius oppositum est manifestum ex dictis. **Ita** est dicendum quod dum admittit est obligatio. hoc non est verum: quia non est obligatio aliqua nisi facta admissione ne aliter sequitur quod aliqua obligatio esset et nullus obligaretur: imo quod nullum obligatum esset. **Et** si dicitur quod aliquis obligatur dum sit talis admissio: sequitur ista conclusio: quod aliquis obligatur pro hoc instanti et tamen poterit esse quod ille nunquam obligabatur pro eodem instanti. per dato quod pro isto instanti compleuerit medietate illius verbi admittere. quia ergo poterit non complere poterit non admisisse illud. et per consequens non obligatum fuisse. **Item** non est dicendum quod obligatio sit in predicamento qualitatis cum non sit formaliter quantitas corporalis nec spiritualis: consideret namque species predicamenti qualitatis et videbit in nulla earum formaliter collocari. **Item** nec in predicamento actionis vel passionis. quia actio prout est predicamentum est respectus dicens a quo esse aliud et passio dicitur esse ab alio. modo per quod obligatio non est primum nec secundum volentem subtiliter speculari. **Oppositum** huius ponit vnus magister dicens quod obligatio est in predicamento actionis et non assignat aliam causam nisi quia est actus obligandi: sed turpis causa est. quia per idem caliditas esset in predicamento actionis: quia est actus calefacendi. praesens est falsum: quia est in predicamento qualitatis. **Item** non est obm

qd si obligatio fit in alio predicamento. v. vbi. qd situs. & habitus. ut p3 cuilibet considerati rationes formales obligationis & talium predicamentorum: dicat ergo qd si obligatio est in predicamento relationis & est formalis relatio fundata in obligante & obligato: in obligate ratione ponis vel depositionis: in obligato vero ratione admissiois. **¶** **¶** n. videt quare plus in obligato qd in obligate & est. cum eque cõfurgat ab actu obligantis qui est positio vel depositio sicut ab actu obligati qui est admissio. **¶** **¶** Ex hoc tñ non habet qd semp obligatio cõfurgat expositione & admissioe & hoc vbi est repugnãtia non permittes ut p3 imponendo aliqd & illud non maneat positum nisi pro tempore admissiois. vbi tñ tolleret. hec repugnãtia vel alia similes potes impedire pcedo semp expõne vel depõne simul & admissioe obligatois: orit. non quide existentem enũciationem talem ut dictuz est: sed solum relationem modo declarato. & hoc est veritate qd obligans refert ad obligatuz & est. & nõ nisi per obligationem: que d3 esse vtriusq; relatio. **¶** **¶** Ex predictis sequit qd idem sit ponens & depõens & obligans tñ est pus tẽpore ponens vel depõens qd obligas. p3 qd nullus est obligas nisi facta admissione: similr idem est admittens & obligatus & pus admittens qd obligatus. **¶** **¶** Item sequit qd qd p̄mum est obligans tam p̄mo est obligatus & est p3. qd in fine admissiois est vnus p̄mo obligas & alter p̄mo obligatus. **¶** **¶** Ex eisdem sequit quãsdã descriptiones obligationis insufficienter p̄cessisse. **¶** **¶** Prima fuit ista obligatio est orõ composita ex signis obligationis & posito vel deposito vna cum admissione qua tenet obligatus in tẽpore obligationis concedẽ positum & negare deposituz: hec descriptio falsa est. qd obligatio non est orõ sed relatio vt dictum est. **¶** **¶** Secda descriptio fuit ista obligatio e quedã ars mediante qua opponens obligat respondentẽ ad sui voluntatem. hec descriptio falsa est. p̄ma qd obligatio non est ars: cum obligans non sit formalr artifex nec obligatus artificiatum aliqd. scdo qd opponens nõ ligat ridentez sed potius opponens ligat seipm: qd per positionẽ vel depositionẽ non ligatur ridentis sed bene per admissioẽ: admissio aut est actus ridentis: positio aut vel depositio est actus opponẽtis. **¶** **¶** Tertia descriptio fuit ista. Obligatio est oratio cõposita ex signis obligationis & obligato. verbi grã. ut auctor huius descriptiois: dicat. opponens ridenti pono tibi istam tu sedes. Ista tota orõ pono tibi istam tu sedes vocatur obligatio: & li pono tibi istam vocant signa obligationis. & li tu sedes vocat obligatum. **¶** **¶** Descriptio ista est falsa qd obligatio non est orõ sed relatio declaratio vobis ista descriptiois continet tria falsa. **¶** **¶** Prima est qd li pono tibi istam tu sedes sit obligatio: qd dato qd obligatio est orõ adhuc obligatio nunqẽ esset positio sed cõposituz ex põne vel depõne & admissione: nunqẽ enim aliquis obligat nisi admittat. **¶** **¶** Secda falsuz est. qd li pono tibi istã sunt signa obligationis: qd sicut li pono tibi istam tu sedes nõ est obligatio ita li pono tibi istam nõ sunt signa obligationis ipõne illas: sed facta põne & admissione tunc p̄mo signa ponis & signa admissiois dicunt signa obligationis. **¶** **¶** Tertuz dem est falsum. v3. qd tu sedes sit obligatuz ipõne illa. nulla enĩ ppõ vocatur obligatum nisi facta fuerit admissio. qre &c. **¶** **¶** Quarta descriptio fuit. ista obligatio est p̄fixio alicuius enũciabilis ad sustinendũ fm aliquem statũ. v3. affirmatiuum negatiuum vel dubium. Ista descriptio non v3. **¶** **¶** T3 dicendo ppono tibi illam tu es anial. hec tota orõ est p̄fixio alicuius enũciabilis. v3. homo est anial ad sustinendam fm aliquẽ statum. s. affirmatiuum eo qd est digna sustineri fm istum statum igit descriptio nõ est conuertibilis cũ descriptio. & per p̄fixio descriptio ista non e sufficiens. **¶** **¶** Auctor huius descriptiois p̄tra tres p̄cedentes arguit ostẽdẽdo sp̄arũ insufficientiaz ex hoc qd non dicant per gen? p̄fixio obligationis. **¶** **¶** Sed hec obiectio non p̄cedit qd insufficientibus nõ expedit tale genus p̄fixio assignare: secus est in diffinitionibus pure quidditatis. vñ in tertio physicorũ p̄bus describens motum ait motus est actus entis in potentia fm qd in potẽtia. vbi p3 qd li actus qui ponit in loco

generis est terminus p̄fixio relationis & nõ li motus: sed p̄fixio passionis fm aliquos. & fm p̄mẽtatorẽ de genere terminũ ad quẽ: qui non p̄t esse relatio. **¶** **¶** Item q̄to physicorũ p̄bus describens locuz ait: locus est terminus co: ponis cõtinentis inobillis p̄mũ. vbi p3 qd li loc? est de genere quãtuatis & li terminus de genere relationis: & ita consile p̄set reperiri in multis locis p̄bie eo qd nãlis p̄bus nõ semp h3 dare butamodi diffinões pure quidditatis. **¶** **¶** Quarta descriptio est ista obligatum est enũciatio ip̄licite vel explicitẽ immediate coniuncta signis obligationis. hic ponitur enũciatio loco generis & non eiusdẽ cum descripto: qd non op3 vt dictum est. **¶** **¶** Tñ li obligatum est de genere relationis sicut li obligatio & li enũciatio est de genere qualitatis. **¶** **¶** Dicit notanter ip̄licite vel explicitẽ p̄pter cãsup̄er? dictas: & immediate sũt. vltimo dicit signis obligationis & non ponis depõis aut admissiois: qd illa signa pus sũt signa ponis depõis vel admissiois qd obligationis: qd p̄mo. n. expõne & admissioe dicitur relatio que est obligatio: itaz p̄mo ista signa sunt signa obligationis: & hoc loquẽdo de positate durationis. qd forte positate nãe pus est obligatio qd illa sint signa obligationis & pus illa sunt signa obligationis qd ppõ aliqua sit obligatum. **¶** **¶** Sed hic est notãdam de quo obligato assignat descriptio. qd in obligatioe quatuor considerant. v3. illud qd obligat illud qd obligat illud a quo vel ad quõ obligat & obligatio: illud qd obligat est ponens vel depõens: illud qd obligat est admittens: illud vero a quo vel ad quõ sit obligatio est enũciatio talis cõiuncta: obligatio vero est relatio vt dem est: de obligato ergo qd se h3 in rone termini obligationis nõ dat descriptio illa sed solum de obligato qd se h3 tanqẽ illud a quo vel ad quõ sit obligatio & illud nõ est nisi enũciatio. **¶** **¶** Ex ista descriptioe cum alia immediate p̄cedente sequit qd h3 possibile sit positum aut depositum vel admissum esse obligatum: impossibile est tñ positionẽ depositionẽ vel admissioẽ esse obligationes. **¶** **¶** Patet p̄ma pars eo qd idem qd est posituz depositum vel admissum sit obligatũ: scda pars p3 eo qd impossibile est ofonem aut enũciationem esse relationes. **¶** **¶** Item sequit qd omnis descriptio sonans qd positio de positio impositio petitio vel hmoi est obligatio est falsa & impossibilis loquẽdo semp de tali obligatione que obligat formalr & relatiue. qd forte diceret qd hec e obligatio. v3. obligo te ad istam tu es rome sed de tali non est sermo: qd non est nisi positio quedã non obligans sicut bñ p3. **¶** **¶** Ex eadem descriptioe sequit quãdam descriptiones obligationis insufficientis similr p̄cessisse. **¶** **¶** Prima fuit ista obligatum est altera pars obligationis vel oppositũ depositi ad quod concedẽdũ infra tẽpus obligationis mediãte obligatione & admissione ridentis obligat. **¶** **¶** Ista descriptio insufficientis est: p̄mo qd sup̄flue ponit li opposituz depositi: qd ex quo omne depositum admissum sine repugnãtia est obligatum nõ debet poni in descriptioe obligati. similiter superflue ponit li admissione. qd sola obligatioe qua tenetur ridentẽ & non admissioe vt dictũ est. **¶** **¶** Secda ista descriptio est falsa in hoc qd ponit obligatum esse alterã partem obligationis cum obligatũ sit enũciatio & obligatio relatio. **¶** **¶** Tertio arguo qd intentionẽ suaz dato adhuc qd obligatio sit oratio composita expõne vel depõne & admissione. nam omne depositum & admissum sine impedimẽto est obligatum & tamen nõ est altera pars obligationis vel oppositum depositi ad quõ concedẽdũ infra tẽpus obligationis mediãte obligatione & admissioe respõdẽs obligat. qd suum oppositum est falsum cũ nullum de positum sit concedẽdum s3 negãdum & si sic p3 qd descriptio non est conuertibilis enim descriptio. **¶** **¶** Secda descriptio fuit ista obligatum est illa pars obligationis ad quãz sustinendam fm aliquem statum infra tempus obligationis mediãte obligatione & admissione ridentis obligat. hec descriptio datur sicut p̄ma p̄mo. p̄pter falsitatem. scdo p̄pter superfluitatem. **¶** **¶** Tertia descriptio fuit ista obligatum est obligatiois p̄fixum enũciabile ad sustinendũ fm aliquem statum. hec descriptio minus declarat naturãz diffinõis qd

responsiones sunt ad idem instans retorquende. i. rñsiones continue dande sunt pro illo instanti quo casus primo est positus vel saltem obligatio orta est: ita qd omnes rñsiones facte infra ipsas obligationis intelligende sunt: ac si fierent pro eodem instanti. **C**irca suppo fundatur super oppositum re dargutionis: qd nisi sic esset non esset ca quare infra ipsas obligationis per lapsum tēporis non cōcederent ita bene sicut extrax vel idem cōcederet et negaret: cuius tñ oppositūz omnes testant. **C**uarta suppo est ista nūqz propōnes sibi inuicem hōdictorie infra idem tēpus obligationis sunt cōcedende ab eodē. p3 ex pō: inaz iposibile ē taliz ad equa ta significata simul et semel verificari. **C** Quinta suppo est ista qd vna pōne semel esset infra idem tēpus obligationis quotien cūqz pponit est semp cōcedēda. p3 ex pō: ribus qd si pmo loco concederet et scdo loco pposita negaretur oportet tertio loco concedere suam hōdictoriā. Et cum ipsa fuisset pns concessa et eius hōdictoriā nūc concederet tunc duo hōdictoria infra tempus idem obligationis ab eodem essent cōcedēda qd est cōtra quartaz suppositionem. **C** Sexta suppo est ista extra tēpus obligationis rei veritas est fatenda qd cum quis concederet falsum vel negaret verum nō obligatus male rñdet: ita qd fatendūz est extra tēpus obligationis si querat quomodo respōdebat infra tēpus. Et per hunc modū poterit exanimari si bñ sit respōsum vel nō penes regulas subsequētes. **C** Septima suppo est ista qd in hoc caplo vel sequēti aut in tota arte obligatoria non sumit concedendū vel negandū vel dubitandum participialiter pro eo qd pcederet aut negabit aut dubitatur sed nominalr pro eo qd est dignūz concedi negari vel dubitari nām forte hoc homo est asinus est cōcedēda participialiter qd concedet: que tñ non est concedēda notialiter qd non est digna cōcedi etc. **C** Ultima suppositio est ista et pncipalis in hac materia tres sunt spēs obligationum et nō plures coincidentes in rñdendo. v3. suppositio positio et depositio. **C** Suppo est enūciatio implicite vel explicite pposita ex signis supponis et suppositi aq simul cum admissione egredit obligatio relativa limitans ad suppo^m concedendū tanqz verū necessariūz aut per se notū. vbi grā. dicat opponēs rñdenti suppono qd antepus sit: quo admissio h3 rñdens illam antepus est cōcedere et sustinere pro vero: ita qd si ppono antepus est concedit: et si pponit ipsa est vera concedat. et si arguit more aliaz obligōnūz ipam esse veram non sequit ex supposito nec ante supponem concessisses ipam esse verā igit nō habes concedere ipam esse verā: nō v3 arg^m. eo qd iste modus arguendūz impōne et nō suppone. in pōne. n. cōcedēdūz est positum h3 sustineat ipam esse falsum et in depōne negatur depositūz quorum nullū in suppone contngit. **C** Notānter dī in suppone non coincidentes in rñdendo. qd plures sunt species obligōnūz q3 tres noiate veruz coincidunt in suis regulis et modis rñdēndi cum pdictis. vñ pter pceditās sunt impositio: petitio dubitatio sit verum. obligatio volitio: nolitio et hōdō. vñ spēs obligatiōis assignāt penes multitudinem notaz et signorūz: modo note tallū distinguunt spēs igit etc. **C** Non tñ dico qd hōdō spēs obligatiōis a spēbus positiois vel supponis distinguant. vnde quelz impositio petitio: sit verū: et hōdō est positio si non subsequat formalr vel virtualiter alia positio vel depositio: ita qd hec noiate se habēt iter se vt species specialissime et positio ad omnes illas vt genus: cuz enim dico peto te rñdere ad. a. asserit hec petitio sicut ista positio. pono qd tu respondeas ad. a. ita breuiter qd ad omnes hōdō spēs respondendū est sicut ad pōnem. vñ si opponēs dicat respōdenti peto te concedere illam hō est asinus et pponit homo est asinus: negat qd illud est impolē et non petitūz licz sit petitum concedere ppterea si pponit tu cōcedis hominem esse asinūz concedat: qd positum et petitū: et ita dicat de alia. duz sint pōnes. **C** Et notanter hoc dico qd alique baronū spēs: possunt ita esse supponēs sicut pōnes sunt enim pōnes qñ enūciabile ipsarū per opponētē intēditur fieri obligatum disputādū: et hoc cōtingit quādo

ipsis ppositis nō subsequat alia positio. verbi grā. sit ita qd tu sis rome: vel depono formalr aut virtualr nihil plis ponendo: et procederet facta admissione cuz illa tu es rome disputatiue dico qd tunc est: sit verum et positio et quelibz altarum spērū que tali modo ponent pter supponēs et depōnem. **C** Si aut pponit aliqua illarum cum aliq spē obligationis subsequente pma remanet suppo et scda positio vel depositio. verbi grā. dicat opponēs rñdenti: sit rei veritas qd tu sis rome: qua admissa pponat idem opponens pōnem istam: pono tibi istam tu nō es rome: d3 admittit: qua admissa dicat opponens qd ille non sunt pōnes nec obligatiōes oppositae. qd pma est suppositio et scda positio: et ita dicat de alijs suo modo. **C** Notanter dico virtualiter qd aliq suppositio virtualr ponit postpositūz: sed tamē virtualr pcedit. qd semp intelligit pcedere. verbi grā. pono tibi istaz tu curris que sit. a. ecce quō suppositio postponit pōnt et nulla alia positio vel depositio situalliter sequit h3 bene virtualr qd expssa positio. **C** Ex pdictis sequitur qd ponentes alr rñdendū ad petitionē dubitationē vel sit verum qd ad supponem positionē vel depositionēz insufficienter loquunt. vñ dato qd petas concedere hoīem esse asinum dicunt aliqui qd nō est admittēda petitio. quia petit vāz impossibile. **C** Alij dicunt qd admittēda est et cum pponit homo est asinus ipsi concedunt dicēdo qd nō est inconueniēs in petitione concedere iposibile. **C** Pma rñsio est insufficientis ppter duo. pmo qd petitio nō petit impossibile imo possibile. nō enim petit hoīem esse asinum sed petit te concedere hoīem esse asinū et hoc est possibile. v3. te concedere hoīem esse asinūz. **C** Scdo qd per idem haberet hec rñsio non admittēre illam pōnem. v3. pono qd tu concedas hoīem esse asinum. qd deberet dicere qd positio hec ponit iposibile sed certū est qd si concesserit positionē istam ponere solum pole necessario idēz dicit de petitione pōri. **C** Scda rñsio etiā est insufficientis qd non h3 concedere pmo nisi sit petitūz vel sequēs: mō hominem esse asinum non est petitum nec sequēs. **C** Scdo qd per idēz h3 et confirmit respōdere impōne dato qd poneret te concedere hoīem esse asinūz. pna p3. qd nō videtur ratio quare mutaret rñsio. Nam nulla rō sufficit potest dari quare impossibile concedendūz sit in petitione et non in positione. **C** Item sequit ex eis qd plures q3 sex sunt spēs obligationū cuius oppositū ponit aliqui: sunt. n. ille sex quas ipsi ponunt. v3. positio impositio depositio sit verum petitio et dubitatio et alie plures. v3. suppo: nolitio scia: et credulitas et hōdō. Nam. n. videt quare illa sit vna spēs obligōnūz dubitet istam for. currit qñ sit etiam quelibet istarum sciat for. te currere credat plato te disputare et huiusmodi. **C** Contra istam arguunt aliqui pbando istuz sextum numerum spērū obligōnū per hunc modū. Nam aliud est obligare ad actum aliud ad habitūz. obligare ad actum est facere obligationem in qua exprimit alig act^o exercendus a rñdente circa obligatūz vt si dicerem pono tibi istaz tu es rome. **C** Scdo est notādū: dicunt qd actū quidam dī incōplexus vt rñdere vel tacere quidā cōplexus vt est te scire te currere te dubitare te rñdere. **C** Istis notabilibus psuppositis arguunt sufficientiaz illaz spērū. Si ad actum hoc duplr vel ad actum incōplexum sic est petitio vel ad actum cōplexum sic est. sit veruz. verbi grā. si opponens peteret a rñdente: peto te rñdere affirmatiue ad pnum pponendū a me sic est petitio. **C** Exemplum de sit verum: vt si opponens dicat rñdenti sit verum te scire te rñdere. **C** Si aut obligat ad habitū vel igit cadit supra complexū vel supra incōplexum indifferenter: et sic est impositio vel supra complexūz solum et hoc est triplex ter vel ad sustinendum pro vero. et sic est positio vel ad sustinendum pro falso. et sic est depositio vel ad sustinendum pro dubio. et sic est dubitatio. **C** Notandum doctorū notabilia pmissa sufficienter transeunt sed diuisio facta ex eisdem involuit seipam. Nam cum dicit in principio qd omnis obligatio obligans ad actum incōplexum est petitio et omnia

obligatio obligans ad complexum est: sit verus: sequit̃ q̃ petitio est: sit verum. pbat̃ q̃: quero vtruz illa d̃o: te respondere ad p̃m̃ pponendū a me dicat actus cōplexum vel actum incomplexū: si cōplexus: tunc hec enūciatio pe/ to te r̃ndere ad p̃m̃ pponendū a me est: sit verū: cuius op positum d̃r. Si incōplexus sequit̃ q̃ hec õfo sit verum te r̃ndere ad p̃m̃ pponendū a me: esset petitio q̃d est falsus cū nihil petat̃ ibidē. **C** Dicit̃ sc̃do q̃ omnis obligatio ob/ ligans ad habitum cōplexū vel incōplexū indifferenter est impositio: sed hoc iteruz est falsum. **I**ta quero vtruz h̃ õfo li homo significat̃ adequate aīnū sit habitus cōplexus vel incomplexus. Si incōplexus sequit̃ q̃ h̃ õfo pono tibi il/ lam: li hoc significat̃ adequate aīnum: est impositio: p̃ns est contra eos cum sit enūciatio cōposita exposito et signis p̃onis. **T**ertio dicunt̃ q̃ si obligatio cadit super comple xum hoc est tripliciter vel ad sustinendū pro vero et sic est positio et̃. ista falsa sunt. q̃ in positione positum nō h̃z su/ stineri pro vero: imo positum pro falso et̃ in depositioe non h̃z sustineri pro falso: is depositū semp sic negādū. **I**te sequit̃ q̃ suppositio sit positio q̃d est falsus. et̃ p̃na p̃z iuxta istas regulas. dicēdo suppono q̃ for. currat: etiā q̃ sit de/ positio p̃z q̃: dicendo suppono q̃ for. nō currat: vtrobiqz enim cadit obligatio super cōplexus ad istorum moduz lo quendi quoz p̃m̃uz est sustinendū pro vero et̃ sc̃dm̃ susti/ nendum pro falso. **E**x quibus p̃z q̃ ista diuisio est in to to falsa. quare et̃. **E**t p̃ma sp̃e obligationis nō p̃cedat̃ in sequentibz nisi forte de per acc̃ns rōne p̃onis vel depo/ sitionis q̃: non est õfo tēptat̃ia nec per quā sit disputatio deceptat̃ia: sed solū positio ṽl depositio est h̃m̃d̃: est igit̃ pro hac sp̃e regulariter obseruandū q̃: suppo^m admissum absqz impedimento ad actum obligationis est cōcedendū: simplr̃ ppo^m et̃ similr̃ esse verum. et̃ hoc infra ip̃s sup/ positionis q̃d d̃r esse mēsurā adequate supponis s̃m̃ p̃us et̃ posterius que quidem mēsurā mensurat̃ ṽl dictum fuit de positione vel suo opposito. et̃ hoc q̃d d̃icō concedēdūz simplr̃ vel esse veruz similr̃ concedēdūz: intelligendū est quādo pponit̃ suppo^m sine positione vel depositioe poste rior: q̃: quādo sibi anectit̃ positio vel depositio r̃ndeat̃ s̃z q̃d dicitur infra iuxta modum positionis vel depositiois. **T**erbi gr̃a. dicat̃ opponēs suppono q̃ antep̃s sit: qua admissa r̃ndens illam concedere h̃z et̃ eandē esse veram quousqz sit positio vel depositio que si fiat. dicēdo. pono ti bi istam nullus antep̃s est admittenda et̃ concedēda est: sed negandū est istam esse veraz. **E**cce quō suppo^m in po sitione negandū est et̃ concedendū est ip̃m esse verū: negā dum est q̃: oppositū positū: concedendū est ip̃m esse verū q̃: hoc est impertinēs positio remanētē suppone. **A**lliq̃ aut̃ oz negare suppo^m et̃ p̃cedere ip̃m esse falsus. vbi hoc sequat̃ ex positio: t̃p̃ ex hoc non definit obligatio supponis: q̃: cum d̃r cedat̃ t̃p̃ in pōne vel depositione deliberatur h̃z a sc̃do obligatione et̃ reuertit̃ ad p̃mā que est supposi/ tionis. verbi gr̃a. dicat̃ opponens r̃ndenti sit rei veritas q̃ for. currit quo admissō. dicat̃ idem pono tibi istam nullus for. currit. quo admissō pponatur positū et̃ sic ṽltra argua tur quousqz dicat̃ opponens cedat̃ t̃p̃s obligationis quo admissō. de obligat̃. a sc̃do obligatiōe sed nō a p̃ma patet: q̃: si post deliberationē huius pponat̃ for. currit cōcedit̃ et̃ hoc est rōne supponis. vbi vero diceret̃ opponens cedat̃ filr̃ t̃p̃s h̃z obligationis dem̃rando obligōnē egredientem partiāl̃ a suppone et̃ admitteret̃. p̃z q̃ r̃ndēs totalr̃ deli/ beratus est et̃ ad hanc for. currit nō h̃z ip̃e r̃ndere nisi sicut ante suppositionē. ṽz. dubitando eam: et̃ si pponit̃ ipsa est vera aut ipsa est falsa cōceditur tota disiunctiua et̃ quolibz pars dubitetur. quare et̃.

Tertius articulus p̃ncipaliter declarādus est quarundam regularū declaratiōis. **I**stius est ista omne possibile aut per acc̃ns ipos sibile scitum esse tale ab aliquo eidem positū est admittendum. p̃z ñz q̃dlibet tale est ad/ mittendum. ex quo non sequit̃ cōtradictio s̃z ex nullo tali possibili aut impossibili sequit̃ p̃dictio. igit̃ et̃.

sicut est ostensum in tractatu consequentiarum. igitur et̃. **C**onstanter dicit̃ per accidens impossibile: q̃: si poneretur impossibile simplr̃ non esset admittendū: q̃: tunc op̃z con cedere contradictoria in eodem tēpore obligatiōis q̃d est contra quartā suppositionem. et̃ consequentia p̃z q̃z ex im possibili sequit̃ q̃dlibz materialr̃ vel formalr̃ sicut superi⁹ fuit declaratum. vnde si poneret̃ q̃ homo esset aīnus nō admittendum esset: sed bene admitteret̃ ista Adā nō fuit: non obstante q̃ sit impossibilis. q̃: per accidēs: est talis. ex ipsa. n. nihil sequit̃ nisi q̃ sequeret̃ quādo fuit vera: alr̃ all qua esset cōsequētia falsa que posset esse bona sic significā/ do adequate q̃ est contra sanaz doctrinā valentibz logico/ rum. **S**ec̃da regula est ista omne positū obligatūz sub forma positū in tēpore obligationis ppo^m scitum esse tale est continue ab eodem concedendū. verbi gr̃a. si ponatur talis ppositio: tu es rome: concedēda est: q̃: possibilis: deī de stante tali pōne si pponatur talis prop̃ō tu es rome q̃ scis esse tibi positū tunc debes ip̃am concedere. **D**icit̃ p̃mo notanter omne positum obligatum et̃ nō omne posi tum et̃ admissū: q̃: per ea que dicta sunt in p̃mo articulo potest esse positio et̃ admissio sine obligatiōe. et̃ per p̃ns in tali pōne et̃ admissione aliquid esset positum et̃ admissum et̃ tamen non esset concedendūz q̃: non obligatum. **D**icit̃ sc̃do sub forma positū ppo^m. q̃: si pponeret̃ aliquid simile positū et̃ non in forma ipsum nō oporteret illud concede/ re. verbi gr̃a. pono tibi illam reliquū istorū est verum demonstratis illis cōtradictiois rex sedet et̃ nullus rex se/ det: quo positū et̃ admissō: ppono tibi istaz alterūz deī: est verum concedendū: est q̃: vera et̃ impertinēs: deīde ppono istam reliquū istorum est veruz si concedit̃ arguit̃ sic alterūz istorū est verum et̃ reliquū istorū est veruz igit̃ vtrūqz istorum est verū et̃ ista sunt duo cōtradictoria igit̃ duo p̃tradictoria sunt simul vera. aīns est p̃cedēdū a te igit̃ et̃ consequens q̃d est p̃tra quartā supponēs. **I**deo debet negari ista reliquū istorum est veruz. et̃ h̃z sit similis positio tamē non pponit̃ in forma positū. **I**staz in positio te netur li reliquū infinite et̃ dum pponit̃ tenetur relative. **D**icit̃ tertio infra tēpus obligationis. q̃: extra tēpus re/ spondens non tenet̃ concedere positum. **D**icit̃ quarto scitum esse tale. q̃: si non sciret̃ non oporteret p̃cedere ip̃z. verbi gr̃a. si poneret̃ tibi istam. h̃z est vera tu es rome. et̃ ti bi pponeret̃ eandem post admissionē et̃ tu crederes istaz tu es rome p̃mo fuisse positam nō op̃z te illam concedere ṽz. hec est ṽa tu es rome. **T**ertia regula est ista omne sequens exposito obligato scitum esse tale in tēpore obliga tionis est concedendū. verbi gr̃a. pono tibi istam tu es ro me: qua posita et̃ admissa ppono tibi istā tu es alibi: aut istam tu nō es parisius: et̃ p̃z q̃ quolibz istarūz est cōcedē da. q̃: sequens. **E**t dicit̃ notanter scitū esse tale. q̃: si po neret̃ tibi illa marcus currit: qua admissa et̃ concessa ppo neret̃ tibi illa tullius currit: si nescis illos terminos **M**arc⁹ Tullius esse nomina synonymina nec admittēz cōuertit̃ non expedit̃ q̃ tu concedas illaz sed debes dubitare illaz quo/ usqz scieris tales terminos synonymos esse. **Q**uarta regula est ista omne positū obligatū repugnās scitūz esse tale in tēpore obligationis est negandū. verbi gr̃a. si di/ catur vel ponat̃ tibi ista tu sedes admittatur: qua posita et̃ admissa si pponatur tu istas neganda est q̃: non obstante q̃ sit ṽa q̃: repugnat̃ positio: q̃: sequit̃ tu sedes ergo tu nō istas. **Q**uinta regula est ista omne sequens exposito obligato et̃ bene concessō scitūz esse tale infra tēpus obligatiōis est ab eodem concedendum. **E**xemplum p̃mi pono tibi istam omnis homo est rome qua admissa et̃ posita p/ pono tibi istam tu es hō: concedēda est q̃: vera et̃ imper tinens: deīde tu es rome cōcedēda est: q̃: sequēs ex po/ sito obligato cum vno bene cōcesso. **E**xempluz sc̃dū nam pono tibi istam omnis homo disputans est parisius qua posita et̃ admissa: pono tibi tu es homo. p̃cedēda est q̃: vera et̃ impertinēs: deīde tu es disputans concedē da: est per idem: vltimo pponitur tu es parisius concedē da est q̃: sequens exposito obligato et̃ duabus concessis.

Secunda

Sexta regula est ista omne repugnans posito & concessio scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem negandum. Verbi gratia. de primo. pono tibi istam omnino homo currit qua posita & admissa. ppono tibi istam tu es homo. concedenda est ista: vera & impertinens. deinde. ppono tu non curris: neganda est quia repugnat posito & uno concessio: per se quod ex eadem cum concessio sequitur oppositum positi sic arguendo: tu non curris & tu es homo igitur non omnino homo currit. Item ex posito & concessio illius sequitur oppositum tu non curris igitur illa tu non curris repugnat eiusdem consequentia tenet & antecedens probatur. Ita bene sequitur in tertio. primo. me omnino homo currit tu es homo igitur tu curris. **E**xemplum secundum. pono tibi ista tu moueris qua posita & admissa. ppono tibi tu non moueris localiter concedenda est quia vera & impertinens: deinde tu non moueris augmentatiue concedenda est per idem. Deinde tertio tu non moueris alteratiue neganda est quia repugnat posito obligato cum duobus concessis cum ex eisdem sequitur oppositum ipsius: sequitur. n. tu moueris & non motu locali & nec motu augmentatiue igitur motu alterationis: contra etiam negatiue sequitur cum eisdem concessis oppositum positi. nam sequitur tu non moueris alteratiue nec augmentatiue nec localiter igitur tu non moueris. **S**eptima regula est ista. omne sequens ex posito obligato & opposito bene negati vel bene negato: scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. **E**xemplum primum. pono tibi ista. omnino homo est rome qua admissa. ppono tu es rome neganda est quia falsa non sequens. deinde. ppono tu non es homo: concedenda est quia sequens ex posito & opposito bene negati: nam bene negata fuit ista tu es rome & eius oppositum est illud tu non es rome: tunc bene sequitur: omnino homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo in quarto modo secunde figure. **E**xemplum secundum. pono tibi ista: antebrius est coloratus qua posita & admissa quia possibilis est: ppono antepus est albus quia falsa & impertinens est: neganda. deinde. ppono istam antepus est niger: etiam neganda est. propter eandem causam: ultimo. ppono tibi istam antepus est medio colore coloratus: concedenda est: quia sequitur ex posito obligato & opposito bene negato: nam bene sequitur antepus est coloratus & nullus antepus est albus nec aliquis antepus est niger igitur antepus est medio colore coloratus. **O**ctava regula est ista. omne repugnans posito obligato & opposito bene negati vel bene negato: scitum esse tale infra tempus obligationis est negandum. **E**xemplum primum. pono ista. omnino homo est rome: deinde tu es rome neganda est quia falsa & impertinens: ulterius tu es homo neganda est similiter quia repugnat posito bene negato & opposito bene negati: cum sum oppositum ex eisdem sequitur: sequitur enim ois homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo. **E**xemplum secundum. pono tibi ista aliquid istum est rome demonstratis te & me & platone hic existente: qua posita & admissa. ppono tibi ista ego sum rome quia falsa & impertinens ideo neganda est: deinde. ppono tibi istam tu es rome neganda etiam est propter eandem causam. **U**ltimo. ppono istam iste non est rome demonstrando tertium & per se neganda est quia repugnans posito obligato cum duobus oppositis bene negato: cum sum oppositum ex eisdem sequitur: sequitur enim aliquis istorum tertium est rome sed ego non sum rome nec tu es rome igitur iste est rome demonstrando platonem: a disiunctiva cum destructione duarum partium principalium ad tertiam eiusdem. **I**sta regula est ista. Ad omne impertinens respondendum est secundum sui qualitatem. i. si est verum scitum esse tale est concedendum: si est falsum scitum esse falsum est negandum: & si dubium dubitandum: & hinc: verbi gratia: pono tibi ista tu es rome qua admissa. ppono tibi istas tres propositiones tu es homo tu curris rex sedet: prima concedenda est secunda neganda tertia dubitanda quia quilibet istarum talis est & impertinens quia non sequitur nec repugnat. **E**x ista regula cum prioribus sequitur decima que est ista. omne falsum non sequens scitum esse tale infra tempus obligationis est

Paras

negandum, & omne verum non repugnans est concedendum: per quod illud falsum ex quo non est sequens vel est impertinens vel repugnans si impertinens negandum per regulas immediatas: si repugnans negandum similiter secundum quod ostendit per res regule mentionem de repugnantiis facientes. scda pars si militer per quod illud si est verum & non repugnans igitur impertinens vel sequens. & per prius iuxta regulas concedendum. **U**ndecima regula est ista possibili obligato si falso. non propter hoc est negandum necessarium per se nec est concedendum impossibile per se. probatur nam omne per se necessarium ex quolibet sequitur ut supra patuit. si ergo necessarium negatur per se infra tempus obligationis negaret sequens ex posito. & per prius male: iuxta tertiam regulam. **S**imiliter quod si per se impossibile cuilibet repugnat cum oppositis ex quolibet sequitur: si ergo possibili posito obligato concederet per se impossibile: concederet repugnans posito quod non est scitum iuxta doctrinam quarte regule. **E**t notatur de impossibile per se & necessarium per se quod obligato possibili admissio non est inconueniens concedere impossibile per accidens & negare necium per accidens. verbi gratia. sit ita in rei veritate quod. a. sit illa deus est ad quam nunquam respondit quod supposito & admissio. pono tibi istas tu es rome. admittenda est. quia possibilis deinde. ppono tibi istam tu nunquam respondisti ad. a. & per quod est concedenda quia vera & impertinens. ulterius pono tibi istam deus est: concedenda est. quia per se necium. **U**ltimo. ppono tu respondisti ad. a. per quod neganda est quia repugnans unius positi concessio: & tamen ipsa est necia per accidens. quia vera de preterito dependens a futuro cuius significatus adequetum non poterit esse falsum: similiter si proponitur suum contradictorium tu nunquam respondisti ad. a. per quod est concedenda quia idem non concedit & negatur in eodem tempore: ex quanta suppositione alterius articuli & tamen illa est impossibilis per accidens: quid autem sit impossibile per se: necium per se: impossibile per accidens: necium per accidens per se clarissime in tractatu de veritate proponitur. **U**ltima regula est ista qualibet parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cuius ille vel consimiles sunt partes principales. verbi gratia. si ponatur talis propositio. tu es rome: qua posita & admissa. ponatur illa tu es homo concedenda est quia vera & impertinens: qua concessa & proposita. proponatur ista copulatiua tu es rome & tu es homo concedenda est quia ex quo utraque pars concessa fuit: concedenda est. **S**ed quia aliqui tenent oppositum huius regule quasi ois antiquus: pro maiori regule declaratione arguo contra eos sic primo. & pono istam: aliquis homo est rome. qua posita & admissa & concessa. ppono tibi istam tu es homo: que concedenda est quia vera & impertinens. deinde. ppono tibi istam copulatiuam aliquis homo est rome & tu es homo: si concedit habeo intentum: si negat. ppono suum oppositum. vs. nullus homo est rome vel tu non es homo que concedenda est: consequenter. deinde. ppono tibi istam tu es homo quia semel concessa est. ultimo. ppono istam nullus homo est homo vel concedis vel negas vel dubitas illas: non est concedenda nec dubitanda quia repugnans posito. deinde suum oppositum est concessum: si negas eas: contra tu negas sequens ex duabus concessis igitur male: prius per regulas & prius per quod sequitur nullus homo est rome vel tu non es homo: sed tu non es homo igitur illis homo est rome: prius a disiunctiva cum destructione unius partis ad alteram partem. **S**ed forte dicetur hic iterum ut prius concedo qualibet partes antecedentis & nego totam copulatiuam: sicut negabat illa aliquis homo est rome & tu es homo & concedebat quilibet pars eius. **C**ontra: tota ratio quare negabat illa copulatiua est quia est falsa ratio unius partis false & impertinens. quia non sequitur ex suis partibus nec repugnat eisdem ut dicit ista opinio: sic non est hic. quia copulatiua ista ultimo facta est impertinens ut hinc dicere opinio: & vera quia quilibet eius pars est vera igitur concedenda est & sic nulla est fuga. **S**ecundo arguo sic. & pono tibi istam nullus homo est parisius. hec est possibilis igitur admittenda qua admissa ponatur alia nullus homo est rome: hec est admittenda cum prima cum non repugnet eisdem igitur per admissionem scde non cessat prima. **I**stis ergo

admissis ppono illam copulatiuam aliquis homo est parisius & aliquis homo est romae: & p3 qd ista copulatiua est ab ipsis concedenda: qd vera vt notum est & impertinens apud eos: qd fm ipsos totum est impertinens suis partibus: tunc arguit sic. aliquis hō est parisius & aliquis homo ē ro me igitur aliquis hō est parisius. pna p3 & antecedens est cōcedendum ab eis igitur & pns. sed consequens est oppositum positi. igitur oppositū positi est cōcedendum ab eis qd est falsum. qd tunc duo p̄dictoria essent concedēda ab eis in eodē tēpore obligatiōis. v3. positū & oppositū positi. **C** Tertio arguit sic. extra tēps obligatiōis cōcessa qualz parte copulatiue cōcedēda est copulatiua: sed nō alit se h3 copulatiua respectu suaruz partū pncipaliū infra tēps obligatiōis q̄ extra. igitur nō. **C** Idem dicat de disiunctiua. v3. qd negatiua traq̄ eius parte d3 ipsa negari. qd sic sit extra tēps obligatiōis. l3. n. copulatiua vel disiunctiua quecūq̄ possit concedi vel negari. non concessis vel negatis eius partibus. qd pōt aliter significare q̄ ex cōpositione suaruz partū: itē qd modo nulla significat nisi ex cōpositione suarum partū non ideo d3 copulatiua aliqua negari concessis partibus illis nec disiunctiua concedi negatis partibus eiusdem. **C** Ultimus dicit hec opinio qd hec non est consequētia aliquis homo currit tu es homo igitur aliquis hō currit & tu es hō nisi ponatur coniunctio copulatiua iter partes qd si fiet conceditur consequētia & negat asis. sicut & cōsequēs. **C** Et si querat pro qua parte dicūt qd pro nulla sed pro tota copulatiua que facta est exposito falso & impertinēti vō. **C** Ad hoc dictum arguit qd illo dicto sequit qd ille nō est syllogismus omnis hō currit tu es homo igitur tu curris. consequens est cōtra Aristo. pmo pōru3 qui sic describit syllogismum. Sylls est oīo in qua qbusdam positi & concessis necesse est conclusionē euenire. i. esse concedendaz vbi p3 qd solum p̄misse absq̄ hōi nota copulationis sufficiūt conclusionē inducere. **C** Secūdo arguit sic. h̄ admittit repugnāt omnis homo currit tu es hō & tu non curris igitur ex vno sequit opposituz alterius. & per cōsequēs ex illis p̄missis sequit qd tu curris. **C** Tertio arguit sic. ex ista opinioe sequit qd nihil seq̄t nec repugnat posito & cōcesso aut opposito bene negati. p3 cum tam positū q̄ concessū successue pponant absq̄ copulatione media: mō si aliqd repugnaret illis oppositū illius sequit ex eisdem qd nō concedit h̄ opinio: magis apparebit huius opiniois insufficiētia cū h̄ hanc regulam p̄p̄ia soluent argumenta.

C Quartus articulus est pluriū conclusionū formalit̄ deductiuus: quarū p̄ma est ista. nō sequitur. tu concedis scitum a te esse falsuz vel tu negas scitum a te esse verum vel tibi dubium igitur male rīdes. hec conclusio p3 ex secunda & tertia regulis. verbi graatia. pono tibi istam tu curris que admitta ppono tibi istam concedis eam bene respōdendo: & tu scis eaz esse falsaz. **C** Secunda conclusio est ista nō est inconueniēs infra tēps obligatiōis concedere aliquā p̄p̄onem esse verā & necessariam & tamē negare ipsam & econvertero. verbi gra. pono tibi istā deus est & homo est asinus? conuertunt: qua admitta ppono tibi istam deus est vera & necessaria. cōcedendū est. qd verum & impertinēs: deinde ppono tibi istam hec homō est asinus est vera & necessaria concedendū est qd sequit exposito & cōcesso. Nam sequit deus est & homo est asinus? conuertunt & hec est vera & necessaria deus est igitur h̄ est vera & necessaria hō est asinus. Ultimo ppono illam homo est asinus & p3 qd neganda est qd ante casuz erat neganda & laz non est sequēs. Et sic p3 p̄ma pars conclusiōis. Secūda pars p̄batur. nam cedat tēps obligatiōis & ponit idem qd p̄us. quo admisso ppono istaz hec est falsa & impossibilis homō est asinus cōcedēda est qd vera & impertinens: deinde ppono illam hec est falsa & impossibilis deus est concedēda est qd sequens exposito & cōcesso. Ultimo ppono illā deus est: & p3 qd cōcedenda est qd sequens. sequitur. n. aliqd a quoz vt p3. & si negat cedat tēps obligatiōis & p̄batur qd in tēpore negati simpli necessarius igitur

male. quare nō. **C** Ex ista conclusionē sequit istud corollarium. v3. qd non est inconueniēs infra tēps concedere aliquā consequētiā esse bonam & tamē negare ipsam & econvertero p3. Nam concedere aliquā consequētiā esse bonam non est nisi concedere illationē consequētiā ex antecedente esse necessariā modo sicut stat aliquā p̄p̄ositā esse veram & necessariā: & tamē negare ipsā & econvertero: ita contingit in p̄na. **E**xemplū: n. habet in p̄mo casu vel secundo. Nam facta impōne fiat hec p̄na deus est igitur homo est asinus. & p3 qd neganda est qd ante casum fuisset negata etiam in casu non est sequēs. Et si dicitur illa p̄na est bona & necessaria concedat qd sequēs ex casu. si enim ille due conuertunt sequit qd illa cōsequētia est bona. **C** Tertia conclusio est ista concedens in casu se male rīdere: non male: sed bene rīdet: ita non est inconueniēs in casu concedere se male rīdere. p̄batur. Nam ista tu male rīdes est possibilis igitur pōt esse posituz obligatum aut sequēs aut sequens ex aliquo posito obligato & cōcesso & cuz omne positum obligatum aut ex aliquo tali sequens sit concedendum sequit qd aliquādo ista tu male respondes infra tempus obligatiōis est concedenda a te. Nam enis debet reputari inconueniēs qd aliquis infra tēps concedit se male respondere sed inconueniēs esset vel ignominiosum si aliquid extra tēpus p̄baret qd infra tempus male respōdisti etiam ad metā ducti qd non obligatus concedit se male respondere. conclusio sic declaratur. & pono tibi istam tu cōcedis duo p̄dictoria: inter se contradicentia & scienti qua admissa qd possibilis ppono tu male respondes concedēda ē. qd sequēs exposito obligato: cum non possuz p̄bare extra tempus qd infra tēps male respondisti. qd infra tēps concessisti soluz sequens exposito obligato igitur tunc bene respondebas. **C** Contra istam conclusionē arguit sic. omnis disputatio tēp̄atiua sit ad illam finem vt p̄batur respōdētē male respondere sed habito fine sine cessante qd sunt ad finem cessat disputatio igitur cum fatet respondēs se male respondere cessare d3 disputatio. **C** Ad huc dicit negando consequētiā. qd cum fatet respondēs. i. concedit se male respondere hoc non est pro vero sed pro sequente: sic tamen fateatur sic respondens extra tēps obligatiōis tūc est probatum respondentē male respondere: & ideo tūc cessaret disputatio: opponens ergo p̄tendit vnum illorū. v3. qd respondens infra tempus concedat se male respondere & hoc non sit sequens aut qd dicat aliqua p̄pter que extra tempus probat qd in tempore male respondebat. q̄re nō. **C** Quarta regula est ista durante tēpore obligatiōis non est certificanda quecūq̄ qd. p̄batur naz sit rei veritas qd solus sor. loquatur: tunc pono tibi istam. nullus sor. loquitur qua posita & admitta ppono tibi istam. aliquis homo loquitur concedenda est qd vera & impertinēs: qd sit vera patet per suppositionē: qd aut sit impertinēs p3 qd non sequitur nec repugnat. Deinde cum tu cōcedis istam aliquis homo loquitur quero quis est ille & p3 qd nullus assignandus est: qd si dicitur qd sor. est ille qui loquitur cōcedit repugnās posito. si autem dicit qd plato concedit falsum & impertinens & ita de quolibet alio. igitur nō. **C** Confirmat hoc in exemplo clariorū pono tibi istaz homo est asinus est necessaria: admittenda est qd possibilis: qua admitta ppono tibi istam: homo est asinus: neganda est vt p3. & si dicitur quare negas eam dicas quia mihi placet extra tempus dicas causam. Si enim diceret qd est impossibilis per se tu concederes repugnās posito. vbi tamen opponens omnino vellet scire causam dicas nego eam qd ante casum ipm negassem & iam non est sequens ex aliquo obligato vel cōcesso. quare nō. **C** Quinta conclusio est ista eadem p̄positio infra idem tempus obligatiōis in vno loco p̄posita est pertinens & in alio loco p̄posita est impertinens. pono tibi istam aliquis homo est parisius. qua admitta si ppono tibi istam pmo tu es homo & secundario istam aliquis homo est parisius & tu es homo p3 qd hec copulatiua est pertinens qd sequit exposito & cōcesso. vbi vero copulatiua ista immediate postposituz pponeret impertinēs eēt.

CEx quo sequit̄ q̄ in respondendo per hanc artes est o:
do maxime attendendus. Nam in casibus similibus ad p
positiones oino similes ppter hoc q̄ diversis ordinib⁹ p
ponant̄ diverse dande sunt respōsiones. verbi gr̄a. ponat̄
illa omnis homo currit. qua admissa pponat̄ ista tu es ho
mo concedenda est q̄ impertinēs scita esse vera: si deide
pponat̄ tu curris. concedenda est q̄ sequēs exposito obli
gato cum bene concessio. Sed si cedat ip̄s pōis obligatio
nis ⁊ ponat̄ casus de nouo ⁊ mutetur ordo ita q̄ imedia
te post posituz obligatū pponat̄ illa tu curris p̄ q̄ negan
da est q̄ falsa ⁊ impertinēs. Deinde si pponatur ista tu es
homo negāda est q̄ repugnat̄ posito ⁊ opposito bene ne
gati cum eius oppositū sequit̄ ex eisdem. sequit̄. n. omnis
homo currit tu non curris igit̄ tu nō es homo. Ecce q̄sio
ppositiones ille que in pōis casu concedebant̄ in scdo ne
gantur ⁊ hoc rōne ordinis pponendū ⁊ postponendū dixer
it̄. **S**exta conclusio est ista. duz posituz possibile re
pugnat̄ pōni ⁊ fiat admissio ⁊ obligatio: posituz ppo^m est
concedendum ⁊ posito. pposita debet negari hoc p̄ per
v̄z obligatōis. Nam in tēpore obligatōis nō tenet re
spondens concedere vel negare aliqd̄ virtute obligatōis
nisi q̄ concedendū vel negandū limitat obligatio. sed obli
gatio consurgens ex pōne ⁊ admissione nō limitat cōcede
re vel negare positionē aut admissionē: sed soluz obligatū
po^m ⁊ admissum igit̄ rōne obligatōis est concedendū
po^m q̄d̄cōnq̄ sit illud ⁊ negandū repugnās eidez siue fue
rit positio seu queuis alia. ppositio. **C**Ex ista conclusione
sequit̄: q̄ insufficienter scribant̄ dicentes q̄ omne posituz ⁊
admissum. ppo^m non repugnans pōni est concedenduz.
Nam si vellet aliquis negare positū cum pponit̄ q̄ repu
gnans pōni ad q̄d̄ ergo seruit̄ q̄d̄ ad misit̄ pus q̄d̄ nō fuit
positio seu positū. **C**Et si negat̄ talis casus vbi positū re
pugnat̄ pōni pari rōne sunt oēs tales casus negandi: tu nō
es vel omnis homo b̄t̄ tacet vel docuit̄: ⁊ sic nō admit
titur cuiuslibet cōsequente nō bene oppositū cōsequente
stare cum ante vt tu es igit̄ ego sum. imo tales casus sunt
negandi cuz pono tibi q̄ taceā vel ego suz sedes hic pono
tibi q̄ omnis homo currat vel q̄ omnis hō est romē: vt
deatur igit̄ fins huius artis ⁊ constabit q̄ talis r̄sio fuga
dici poterit miserō: qui huius artis nesciunt p̄ncipia neq̄
finem. quo nam iure tenet̄ admittens q̄ nihil est sibi po^m
q̄ sit. a. cedere q̄. a. est sibi po^m aut q̄ aliquid est sibi po
situm cū sit expresse repugnās in rei veritate: s̄ infra ip̄s
non cōuenienter assignat̄ ista causa sed cessante tēpore obli
gatōis. **C**Et si dicat̄ q̄ rei veritas est q̄. a. est sibi posi
tum: non tamē sequit̄ illud esse concedendum q̄ fiat illud
bene negari per quartā regulaz: sicut ego sedens ⁊ admit
tens istam ego curro: negarem in illo casu istā tu sedes p̄
positam nō obstante q̄ sit vera. Nam. n. reputo turpiss
vel absurdus veruz cōtingens cū repugnat̄ negare q̄ fal
sum cōtingens duz est sequēs cōcedere quare nō est mi
randum si ex obligato falso concessio sequant̄ falsa q̄s̄ plura
concedenda vel sibi repugnāt̄ multa vera negāda. **C**Se
ptima conclusio est ista. Nam. ppo^m de terminis autentice
in positis ad significandū a se ⁊ suis similibus cōdistinctis
pōt per solaz positionē aut impositionē fieri aliqualis qua
lis iam non est vel fuit: vob̄ dicere q̄ nulla talis ppositio.
homo est animal vel tu curris pōt esse falsa vel impossibilis
ex sola noua pōne aut impōne. simil̄ nec aliqua talis. hō
est asinus: pōt esse vera vel necessaria ex sola pōne vel im
positione aut quouis mō termino:ū variatōe: p̄. Nam q̄
cōnq̄ pōne facta de nouo vel ipōne adhuc manet prima
impositio q̄ tua aduenticia ipositio nō d̄z autenticam de
struere. igit̄ dato q̄ ponerēs vel iponerēs istam homo
est animal significare adequatē boiem esse asinum non tamē
sequitur in rei veritate ppter tuam positionē ⁊ meam ad
missionem p̄mā esse impossibillē ⁊ sc̄dam necessariā: s̄ be
ne sequit̄ q̄ obligoz ad sustinendū p̄mā esse impossibilem
⁊ sc̄dam necessariā. vñ nō sequitur pono q̄ illa sit vera ho
mo est asinus igit̄ illa est vera: imo nec sequit̄ q̄ pono q̄
illa significet sic igit̄ illa sic significet. alter. n. facta impo

sitione illa homo est asinus esset cōcedenda. q̄ tunc signifi
caret adequate boiem esse animal q̄d̄ est falsum. **C**Octava
conclusio quilibet ppositio de terminis nō habentib⁹ fir
mam ⁊ certam significationem pōt per solam pōnez aut
impositionē esse aliqualis qualis iā nō est vel fuit. **C**P̄o
culus declaratione notandū q̄ ter minorū quidaz habent
firmam significationē ex p̄mā institutione sicut illi termini:
homo: animal: deus: ens: ⁊ h̄mō: quidā aut̄ indifferētē: si
cut p̄nomina demonstratiua ⁊ noia mālta. v̄z. a. b. c. semp
loquendo de significatiōe que pōt dirigi ad distincta signi
ficata ip̄s: signozum vel sibi cōsimillū. de terminis p̄mo
modo sumptis p̄cedit illa conclusio. de alijs aut̄ terminis
p̄cedit hec conclusio. Nam hec est falsa. hec est hō vera po
nendo q̄ per li hoc demonstrat̄ homo. Sili hec est falsa
a. est. b. dato q̄ extrema mālter supponant̄ ⁊ per solā im
positionem fieret vera dato q̄ ponā li. a. significare adeq̄
te boiem ⁊ li. b. animal. vnde facta hac impositionē: ita est il
la concedenda ⁊ dicēda esse vera. a. est. b. sicut illa. homo
est animal. ⁊ non sequit̄ ante impositionē illa fuit impossibi
lis igit̄ modo est neganda: nō valet argumētum. q̄ iam
nō est impossibilis sed necessaria ppter mutationē signifi
catōis. vnde si ponat̄ q̄ illa. a. est. b. significet adeq̄te ho
minem esse animal. ⁊ pponat̄. a. est. b. concedenda est. Et si
dicit̄ ipsa est falsa ⁊ impertinēs concedo q̄ est impertinēs
sed ego q̄ sit falsa. ⁊ si dicit̄. cedat ip̄s: admitto: ⁊ cum
pponitur. a. est. b. nego eā si supponunt̄ termini mālter ⁊
concedo q̄ est falsa ⁊ non t̄m fuit falsa in tempore obligatio
nis q̄ in eodem tēpore mutant significationē ppter impo
sitionem nouam. **C**Et si contra hec dicta allegaret̄ aliqd̄
dictuz meum dicat̄ illud intelligendū esse de terminis ⁊
ppositionibus habentibus suā ⁊ certam significatiōez.
CEx bis ergo p̄z q̄ in casu isto ita concedenda est ista. a.
est homo ⁊ illa. b. est animal sicut illa hōmo est homo ⁊ il
la animal est animal ⁊ hoc ppter causam dictam. quare ⁊c.
CEx predicta conclusione sequunt̄ quedā correlaria cōi
cessa. **C**Primum est. a. aliquid est. ⁊ tamen nihil est
a. p̄z q̄ si. a. imponeret̄ ad significandū t̄m quātū hec ofo
omnis homo: tunc sic hec esset concedenda omnis hō est
aliquid. ita illa. a. est aliquid ⁊ sicut cōcedenda esset ista nihil
est omnis homo ita ⁊ ista nihil est. a. **C**Secūm correlariū
a. est. b. ⁊ tamen nulluz. b. est. a. p̄z dato q̄ hec. a. impene
retur ad significandū t̄m quātū hec ofo omnis hō ⁊. b. t̄m
quātū li homo. **C**Tertuz correlariū. a. ⁊. b. cōuertitur
⁊ tamē nec. a. est. b. nec. b. est. a. p̄z dato q̄. a. imponat̄ ad
significandū t̄m quātū hec oratio omnis homo ⁊. b. si
militer. **C**Quartum correlariū. a. est. b. ⁊ t̄m. b. existente
impossibile est. a. esse. p̄z quia si. a. imponeret̄ ad significā
dum t̄m quātū hec ofo quilibet boiem. b. t̄m quātū
hec oratio: solus vnus homo. ⁊ tunc illa esset concedenda
a. est. b. sicut illa quilibet boiem est solus vnus homo: ⁊
tamen. b. impossibile est. a. esse sicut si solus vnus homo ē
impossibile est q̄ quilibet boiem sit. **C**Quintam correla
riū. a. videt. b. ⁊ tamē. b. nō videt̄ ab. a. p̄z ⁊ dato q̄. a.
conuertatur cum li omnis homo ⁊. b. cum li homo. ⁊ cū
hoc ponatur q̄ quilibet homo videat̄ seip̄m ⁊ nulluz aliū
quo posito sequit̄ correlariū. **C**Sextam correlariū. a.
differt. a. b. ⁊ tamen nullum. b. differt ab. a. p̄z ⁊ dato q̄
a. conuertatur cum li homo ⁊. b. cum li omnis hō. **C**Ep
positum huius conclusionis atq̄ correlariū tenet vnus
magister dicens q̄ admissa impōne negandū est. a. esse. b.
⁊ concedendum est nullum. b. esse. a. q̄ ista. a. est. b. nego
retur extra ip̄s obligatōis ⁊ nūc nō est sequēs ergo ne
ganda. p̄ta patz. dicit. per vnaz regulam. q̄ aut̄ non sit se
quens pbat q̄ non sequit̄ imponat̄. a. ad significandū t̄m
quātū hec oratio omnis homo ⁊. b. t̄m quātū li ho
mo igit̄. a. est. b. Et ita cōsequenter dicit̄ etiā de omnib⁹
alijs correlarijs negando quilibet illaruz affirmatiuaruz.
q̄ sic negasset extra tempus obligatōis ⁊ quilibet talz
concedit esse veram. **C**Sed hec responsio insufficienter p
cedit: vt p̄z ex predictis. nam ppono tibi illam hec est hō:

certum est qd tu queres quid deinde stras per li hoc: tūc dico sic pono qd demonstrat asinus. et patz qd negabis ea. qz nescio quomodo aliter respondebis. concessa igitur illa arguo contra te per argumentuz pp:uz illa ppositio ante impositionem fuit ate dubitanda vt patet et iam non est sequens igitur laz est ate dubitanda pz qd ista consequentia non valet. et per consequens nec ista illius magistri. **C** Itē si pponatur vt puz qd continue ante hoc continue demon/strabatur asinus per li hoc: et tunc demonstratur homo. patet qd continue ante hoc fuit neganda et modo est concedenda. et hoc ppter solam mutationem et positionez significationis. Et ita dicatur de. a. et b. **C** Secūdo arguit sic. et pono qd. a. sit illa deus est: admittēda est. **I**ta eā admittunt cōsequenter disputantes qua posita et admittā ppono tibi. a. est verum. et pz iuxta moduz respondendi oīuz logicorum qd concedendum est. a. esse verum. sed pbo qd non per argumentuz illud. **I**am ante impositionem fuit illa. a. est verum neganda ate vel non intellecta sed modo non sequit exposito. quia non sequitur. a. est illa deus est igitur. a. est verum igitur iam in tempore est ate neganda vel non intellecta. pz qd ipse negaret consequentiaz et sic solueret argumentum. **C** Item iste magister plane contradicit sibi. **I**am in capitulo de impositione imponit qd. a. significet tantum pccesse sicut vna illarum rex sedet et nullus rex sedet et lateat que illarum sit vera. qua pposita et admittā immediate proponit tu scis antecedens esse veruz. ad quā respondet. concedendo. et tamen pz qd ante casuz ipsaz negasset et iam non sequitur ex ipositione nec ex ipositione. **C** Deinde facit aliam impositionez dicens: sit qd. a. significet alteram istaruz deus est et homo est asinus te sciēte et sit. a. in rei veritate illa deus est sed hoc lateat te. tunc proponit. a. est verum. ad quam respondet dubie. et tamen patet qd ante impositionem ipam negasset. quia sibi significasset talem litteraz. a. esse veram ppositionem. et nunc in casu non sequitur ex ipositione nec impositione vt manifeste apparet. igitur et. **I**am igitur in istis terminis non habentibus firmaz significationem sed continue mutabilem per mutationem noue impositionis est respondendum sicut in alijs habentibus firmam et determinatā significationem. Sed recte respondendum est sicut ad alias ppositiones significantes ex impositione pma et autentica. vnde ex sola pma impositione. concedit illa aliquis homo est animal et dicit qd est vera. nō faciendo difficultates tibi inter concedere illam et concedere esse veram: sed vtraz asseritur. et tamē pz qd illa non sequitur ex pma ipositione nec ex pmo iposito. qua imponebam illos terminos sic significare pmo. ita in pposito respondeatur ad ppositio/nes de. a. et b. in nostra impositione ac si esset impo pma facta. Et nisi hoc sit verum nescio quō magni logici pbi geometre atqz theologe vere loquantur in suis casibus et supponit qui modū cōsimilem habent loquēdi. qre et.

C Contra regulas tertij articuli intendo argue/re et argumenta eadem dissoluerē vt eisdez fides firmi debeat adhiberi. **C** Prima ergo regula ponit qd omne possibile aut per accidens impossibile scitum ab aliquo esse tale eidem positum est admittenduz. **C** Contra istam regulaz arguit pmo sic. et pono tibi omne possibile et si negetur casus habetur oppositū istius regule. **C** Itē omne possibile est ate admittenduz sed nihil pono tibi nisi possibile igitur nihil tibi pono nisi ate admittendū igit qd tibi pono est ate admittendū et illud negas ergo male respondes. **C** Confirmat sic. qdlibet a me tibi posituz est ate neganduz sed omne possibile est a me tibi positū ergo omne possibile est ate negādū. et per pns nullū tale est ate concedendū vel admittendū. **C** Ideo si admittit casuz ppono tibi illaz tu es hō et pz qd est concedēda. qz posita et admittā cum sit possibilis: deinde ppono tibi illā tu nō es hō vel cōcedis vel negas. Si pcedis cedat tps obligationis et deditur qd eodem mō rīdisti ad pdictoria ergo male. Si negas iterum cedat tps obligationis et sequit qd tu negasti

tibi positam obligatū. qz tibi ponebat et admittit oē possibile et ista fuit possibilis igit ista erat tibi posita et ate admittā. et pns concedenda. **C** Rīdēt nec concedēdo nec negādō casum. qz nō est negādū oē possibile nec concedendū oē possibile. sed nō admittendo. ac si diceret non admittit oē possibile: sicut si quis poneret vtraz rex sedet et nullus rex sedet nō debes rīdere concedēdo nec negādō. qz tūc pcederes vt negares dno pdictoria s; debes nō admittere: et ita in pposito non admittendū est oē possibile. qz ponēdo omne possibile. ponis pdictoria et incōpossibilia. Et tūc ad argm cū concludit igit regula falsa. nō v; argm. qz regula nō ponit qd admittendū sit oē possibile po sed ponit qd oē possibile po est admittendū: vbi apparet magis vna ec qd tibi ponit vt in sensu cōposito. regula vero cōcedit vt in sensu diuiso et iste ē intellectus regule. **C** Ad aliud argm nego mino: qz nihil posuisti nisi posse. qz posuisti incōpossibilia vt dcm est. **C** Et si dī pono tibi oia cōpossibilia nō admittit. qz iterū ponis incōpossibilia. **I**ta ponēdo oia cōpossibilia pono illa duo tu es hō et tu curris sunt cōpossibilia. sed illa sūt tu nō es hō et tu nō curris q̄ sunt et cōpossibilia: sed admittis illis cōpossibilib; h̄ nō ponēdo oia cōpossibilia tu es hō et tu nō es hō: tu curris et tu nō curris. **C** Ad cōfirmationē nego maiorez: qd qd; ate mibi positū sit a me negādū. qz ponendo oē posse ponis illaz ego sum hō et hec nō est ame negāda. qre et. **C** Secūdo h̄ regulā argf sic. a. cōuertit cū illo termino asinus in pponē vera et cū illo termino hō in pponē falsa et cū hoc disuncto hō vel non hō in pponē dubia: et ē posse et tū nō est admittendū igit illa regula falsa. pns t; cum maiori et mino: pz. qz si illud est admittendū admittit ergo illud a me po. tūc ppono tibi istā. hō ē. a. vel cōcedis vel negas: vel dubitas. si cōcedis et h̄ rīdes tūc talis ppō est vera. et per pns li. a. cōuertit tur cū li asinus ergo cōcedēdo boiez esse. a. cōcedis boiez esse asinū: si negas et bene rīdes tunc talis est falsa hō est a. et per pns li. a. cōuertit cum li hō. Et si sic hec est falsa hō est hō: si dubitas istam igit li. a. cōuertit cum hoc dī: siuncto hō vel non hō: et tūc hec esset dubitāda hō est hō vel nō hō qd est falsuz qz est necia. **C** Rīdēt admittēdo po illud et cum pponit hō est. a. dī pmo nō intelligēdo eam. qz nō est certificatio aliq̄ facta de sua significatōe posituz est. n. ipam significare in cōsuo qre suum significatuz est ignotū ideo nō rīdeat affirmatiue negatiue nec dubitatiue quousqz nō fuerit facta dicta certificatio de isto termino. a. **C** Secūdo mō pōt rīderi cōcedēdo qd hō est. a. qno cōcesso nō sequit ista est a te cōcedenda et h̄ rīdes pcedēdo eam igit ipsa est vera. nā posita illa et ate admittā tu es rome: tūc ppono illā tu es rome et pz qd est ate cōcedēda et cōcedēdo eā h̄ rīdes qz posita obligata: et tū nō sequit qd sit vera. Ita nō sequit illa est ate negāda et negas eā h̄ rīdendo igit ipsa est falsa. pz de ista tu nō es rome q̄ vera est et tū negāda qz repugnat posito. **C** Tertio mō rīderi negādō illā hō est. a. qz ante casum negabat: et in casu isto nō est certificata eius significatio igit adhuc est neganda et cōceditur qd ipsa est falsa. et cum dī igit illa est falsa hō est hō concedo qd est falsam nō tū negāda sed ptime cōcedēda est et dicendū est ipam esse falsā iuxta declarationē regule cōclusionis. **C** Et si arguit sic. ista hō est homo est falsa et ista significat adequate boiem esse boiem igit boiem esse homines est falsum. et per pns negādū. **C** Dicit negādō minorem qz repugnat duob; cōcessis. sequit. n. homo est homo et hec est falsa hō est hō igit nō significat homines esse boiez. **C** Tertio cōtra eandē arguit sic. a. significare omne qd non est. a. est possibile et non admittendū. igitur et. pns tenet cum maiori qz ille terminus hō significat omne illud qd nō est iste terminus hō. et ille terminus aial similiter igitur a pari possibile est qd li. a. significet omne qd nō est. a. posset enī esse qd aliquis terminus esset. a. et nullum suum significatuz saltem a se distinctum esset. a. minorem pbo. **I**am si illud est admittendū admittat ergo ate tunc quero: an tu es. a. an tu nō es. a. si tu es. a. et. a. si significat omne quod non est. a. igitur tu non es. a. Si tu nō

es. a. et a. significat omne quod non est. a. igitur tu es. a.
 Ad istud potest responderi primo non intelligendo aliqua
 illarum tu es. a. tu non es. a. propter causam dictam superius.
 Alter dicitur concedendo quod tu non es. a. et non sequitur
 tu non es. a. et a. significat omne quod non est. a. igitur
 tu es. a. quia ista affirmativa non sequitur ex illis quarum
 una est affirmativa et alia negativa: imo nec sequitur cum
 constantia negative: sicut non sequitur. tu es et tu non es il
 le terminus homo et ille terminus homo significat omne
 illud quod non est iste terminus homo: igitur tu es iste ter
 minus homo. non est ergo inconueniens quod a. significet oē
 illud quod non est. a. sed inconueniens foret quod a. esset omne
 quod non est. a. quia tunc idem esset. a. et non esset. a. Quar
 to contra eandem regulam arguitur sic. a. conuertitur cum illa
 propositione reus est. est possibile ut p3 et non admitten
 dum probat. quia si sic. admittit ergo eam. et quero verum
 a. sit verum vel falsum. Si verum contra. a. non est propo
 sitio cum non habeat subiectum nec predicatum nec copulā
 igitur. a. non est verum: si dicitur quod est falsum vel dubium cō
 tra. a. conuertitur cum vero et necessario ut possit casus. igitur
 et. Respondetur admittendo positum et concedo
 quod a. est verum et cum dicitur quod a. non est propositio: nego
 et ad argumentum. a. non habet subiectum nec predicatum
 nec copulam igitur non est propositio. neganda est consequē
 tia. nam sepius dictum est quod secunda pars illius copu
 lativae omnis homo est animal et conuerso est propositio que
 non habet huiusmodi denominatas partes. si tamen pro
 ponitur antecedens illius: sequentia debet dubitari quia stat
 quod habeat illas partes et quod non habeat. unde cum casu stat
 quod a. sit ista propositio prima causa est ens que conuertitur cum
 ista deus est. quod datur: p3 quod a. habet partes sicut ista prima
 causa est ens. sic arguendo hec propositio habet tales partes
 et ista propositio est. a. igitur. a. habet tales partes. stat etiam
 quod ista simpli. a. conuertatur cum ista propositione de
 est quod datur concedenda est. a. non habere predicatum et
 huiusmodi: modo quo dicitur est. Quinto contra regu
 lam arguo sic. et pono quod tu sis. a. si primum tibi propositum
 sit falsum et quod tu non sis. a. si primum tibi propositum sit ve
 rum: isto posito p3 quod positum est possibile et tamen non
 est admittendum. Si sic. admittatur ergo. et propono. tu es
 a. Et si dicitur quod tu es. a. et quod ista est vera tu es. a. sequitur
 quod non es. a. quia tu es. a. est primum propositum tibi. si autem
 dicitur quod tu non es. a. quod ista sit falsa tu es. a. et cum illa sit
 primum propositum tibi sequitur quod primum propositum tibi est
 falsum. et per consequens tu es. a. consequentia p3 ex casu.
 Ad istud potest tripliciter responderi primo modo ne
 gando casum: eo quod includit duas conditionales quarum que
 libet est falsa. et per consequens impossibilis simpli. Secundo
 modo admissio casu volendo quod si non teneatur cō
 sequentia: sed solum conditionaliter sub quadam condi
 ctione: sicut communiter solet loqui: respondetur sicut prius
 non intelligendo aliqua istarum tu es. a. tu non es. a. ex quo
 non est assignata distincta significatio. Tertio modo dicitur
 et hec est maxime sustinenda: cum proponitur tu es. a. negā
 do illam quia negassem eam ante obligationem et nunc non
 est facta certificatio de sua significatione: et cum dicitur illa
 est falsa concedo et cum subiungitur illa est primum propositum
 tibi: negatur. quia repugnat posito et vni concessio et oppo
 sitio bene negati. Nam sequitur tu es. a. si primum propositum
 tibi sit falsum: sed tu non es. a. et illa tu es. a. est falsa igitur
 illa non est primum propositum tibi quod est oppositum illius.
 Si autem mutetur ordo proponendi ita quod statim post
 positum proponatur illa tu es. a. qua negata proponitur ipsa
 est primum propositum tibi: concedatur. quia verum et imper
 tinens deinde vltimo ipsa est falsa negatur. Nam ipsa esse
 veram sequitur ex posito cum vno concessio et oppositio be
 ne negati. ita quod bene sequitur tu non es. a. si primum tibi pro
 positum est verum sed tu non es. a. et ista tu es. a. est primum
 propositum tibi ergo ipsa est vera. si. n. esset falsa et primum
 propositum tibi tu es. a. quod repugnat vni concessio. Sexto
 contra regulam arguitur sic. pono quod a. sit primum instans

in quo proponatur tibi falsum. hoc positum est possibile ut
 p3 et tamen non est admittendum: quia si sic admittatur ergo.
 et propono tibi. a. est: concedenda est. quod vera et impertinens
 deinde propono tibi hoc est falsum. a. est. si concedis igitur
 a. non est. Si negas vel dubitas. contra tu negas vel dubi
 tas sequens ex posito et concessio igitur male. Nam sequi
 tur. a. est primum instans in quo proponatur tibi falsum et. a.
 est igitur. a. esse est falsum. Respondetur admittendo
 positum et cum proponitur. a. est. concedo et cum dicitur hoc
 est falsum. a. est. nego. et cum dicitur. tu negas sequens et.
 nego. Nam non sequitur. a. est primum instans in quo pro
 ponitur tibi falsum et. a. est igitur. a. est. est falsum. non valz
 argumentum quod stat cum toto antecedente quod aliud falsum
 quod non est ista. a. est. proponatur et si opponitur vltimo illa.
 nihil proponitur nisi. a. negatur tanquam repugnans. Nam sequi
 tur. a. est primum instans in quo proponitur falsum et. a.
 est et non est ista falsa. a. est ergo aliud proponitur ab. a.
 Tibi tamen mutaretur ordo. ita quod concessa illa. a. est. pro
 neretur. nihil proponitur nisi illa. a. est concedatur tanquam ve
 ra et impertinens: deinde si opponitur ista est falsa. a. est. con
 cedo. tanquam sequens. Nam sequitur. a. est primum instans
 in quo proponitur falsum: sed. a. est igitur in. a. proponitur fal
 sum: sed non proponitur nisi illa. a. est igitur ipsa est falsa. Ute
 rius cum proponitur. a. non est. nego. quia non sequitur ista et
 falsa. a. est igitur. a. non est. sicut non sequitur hec est falsa tu
 es igitur tu non es. Septimo et eandem regulam arguo sic.
 et pono quod li homines est. conuertatur cum illa deus est. B
 positum est possibile ut p3 et non admittendum igitur et.
 minorem probat. quod si sic. admittatur ergo. et propono tibi
 homines est. si concedis vel negas vel dubitas: contra ante
 tempus illa non erat concedenda nec neganda nec dubitan
 da: propter sui incongruitatem et iam est impertinens ut
 patet et est de terminis notis ergo nunc non est conceden
 da neganda vel dubitanda quod si conceditur: contra ipsa est
 propositio ergo concedenda neganda vel dubitanda consequē
 tia p3 quia conuertitur cum illa deus est. Respondetur ad
 mittendo positum et cum proponitur hominem est non ratio
 ad illam nec affirmative nec negative nec dubitative. et cum
 dicitur ipsa est propositio nego: quia falsum et impertinens:
 contra conuertitur cum illa deus est: concedo et nego quod il
 la deus est sit propositio tanquam repugnans. sequitur. n. li homi
 nem est: non est propositio sed li hominem est conuertitur cum
 illa deus est igitur nec ista deus est est propositio igitur. Si
 tamen mutaretur ordo sic. quod statim post istam hominem
 est ad quam non est responsum proponeret hec est propositio
 deus est. concederem quod verum et impertinens. deinde hec
 est propositio. homines est: concederem quod est sequens vte
 rius homines est est concedendum negandum vel dubita
 dum: concedo etiam quod sequens. Et si dicitur pro qua par
 te: proponatur partes diuisum et negentur quecumque sint ille
 due primo propositae et tertia concedatur. quod sequitur ex vno
 concessio et oppositis bene negatur. ita quod si primo proponat
 ista hominem est est conceditur: negatur: quia falsa et imper
 tinens: deinde hominem est: est negandum: negetur propter eā
 dem eam: tunc tertio homines est est dubitandum. conceda
 tur. quod sequitur hominem est: est concedendum negandum vel du
 bitandum sed non concedendum nec negandum igitur dubi
 tandum. Et si dicitur. contra ista deus est. est concedenda
 igitur et ista hominem est. negetur antecedens tanquam repugnans.
 nam sequitur iste due conuertuntur et ista hominem est. est dubi
 tanda igitur et ista deus est. Tertio tamen quotienscumque pro
 ponitur ista deus est concedatur et ad illam hominem est absolu
 te positam non respondeatur concedendo negando vel dubitan
 do. Eodem modo respondendum est cum ponitur quod deus est
 et deus esse conuertuntur. qua admittitur semper concedatur
 illa deus est et ad illam deum esse non respondeatur conce
 dendo negando nec dubitando. Et si proponitur hec deus est
 est propositio vera et necessaria concedatur tanquam verum et
 impertinens: deinde homines esse est propositio vera et ne
 cessaria concedatur quia sequens. vltimus hominem esse est
 concedendum: concedo quia sequens quare et.

Secunda regula fuit ista. Omne positum obligatum sub forma ponenti in tempore obligationis propositum scitum esse tale est continue ab eodem concedendum. Contra istam regulam arguitur sic. et pono tibi illam propositionem de qua cogito: si admittitur proponatur isti homo est animus: si negatur arguitur sic. ista est tibi posita et admittitur positum obligatum est ate negandum: consequentia tenet antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. et per consequens oppositum regule. Et si dicitur quod non admittitur illam si admittitur istam quam cogitavi sed solum istam cogitavi igitur admittitur istam consequentia est bona scilicet ate esse bona cuius antecedens ut prius est ate dubitandum igitur non consequens non est. a. negandum et negas ergo male. Et si negatur casus. contra. ista quam cogito est illa tu curris igitur illa est ate admittenda. consequentia scilicet esse bona et antecedens est tibi dubium igitur consequens non est ate negandum. Item si primo modo dubitetur casus contra nihil quod non intelligis habes dubitare sed non intelligis casum tibi positum. quia nihil nec aliquo modo intelligis per illum cum non scis que propositio sit vel qualis ergo non habes istum casum dubitare: antecedens probatur tu non dubitas sic esse vel sic quocumque demonstrato nisi premissus naturaliter comprehendas et moueatur intellectus per sic esse vel sic: sed oportet intellectum sic moueri et inde considerare a quo mouetur et sic intelligere igitur non dubitas sic vel sic nisi intelligas sic quod fuit probandum. Et forte respondebitur ad casum non concedo negando nec dubitando illum: sed queritur que est ista propositio quam cogitas. si ergo sic queritur pono quod scias que est illa et quod ista sit contingens ad vtrilibet. Et si admittatur ideo propositio de qua cogito: proponatur eadem. si negatur vel dubitatur. hoc vadit contra regulam. si conceditur propono tu non es homo. si negatur cedat tempus et arguitur sic. infra tempus concessisti propositionem tibi positam de qua cogitavi sed solum de illa tu non es homo cogitavi igitur infra tempus concessisti istam hec consequentia est scilicet ate esse bona cuius antecedens est ate nunc dubitandum igitur consequens non est ate negandum: nec etiam concedendum: quia infra tempus negasti eam igitur consequens est ate dubitandum tunc arguo sic. infra tempus obligationis negasti istam tu non es homo et infra idem tempus concessisti eam igitur male respondisti illa consequentia scilicet ate esse bona cuius antecedens est ate dubitandum igitur consequens non est ate negandum. quare etc. Ad hoc respondetur bene tamen ad primum casum quod ad secundum non admittendo aliquem istorum. Nam primus non est admittendus quia ex mihi dubio tu cogitas propositiones impossibiles. Ad secundum dico quod casus est possibilis. v. g. quod scia que est ista quam cogitas et quod ista sit contingens ad vtrilibet igitur ista quam cogitas est admittenda quia potest certificari de ipsa non tamen admittam casus quousque non fuero certificatus que sit ista: et hec sit intentio regule prime. Ceterum tamen non esset inconueniens admittendo casu gratia disputationis extra tempus obligationis diuise an in tempore concessit duo contradictoria vel quod negavit positum et an male respondebat quia in rei veritate admittendo casu continue dum respondeo dubito an bene respondeam et an concedam pertinens an impertinens. quare etc. Et secundo contra regulam arguitur sic. et pono tibi alterum istorum que scis inuicem contradicere. v. g. rex sedet et nullus rex sedet. si non admittitur. quia non fuit mentio specialis de aliquo istorum sicut nec admittendum est si dicatur pono tibi aliquam propositionem. Contra tunc pari ratione non admitteretur talis casus pono quod scias vnam istorum: vel quod a. sit altera istorum: nec foret admittendus si poneretur quod aliquis homo currit. quia non sit limitatio de isto vel de illo. Item sit rei veritas quod nulla propositio falsa sit et pono tibi omnem propositionem. talis casus est admittendus

igitur a fortiori est admittendum cum pono tibi partem/ lariter aliquam propositionem. Admissio ergo primo casu propono positum obligatum. si negas. habeo intentum contra regulam. si concedis propono tibi istam rex sedet: si concedatur vel negatur cedat tempus et constar te concessisse vel negasse infra tempus obligationis propositionem tibi dubiam: nec sciuisti an sequebatur vel repugnauit tibi posito obligato: igitur nulla de causa fuit ista concedenda ate nec neganda. Si autem cum proponitur primo rex sedet dubitetur proponatur ista nullus rex sedet. si conceditur vel negatur cedat tempus obligationis et arguitur quod male responderetur quia dubitatio vno contrario: vno reliquum propositum debet dubitari. ideo forte dubitatur illa nullus rex sedet: sed contra cedat tempus infra tempus vtriusque illarum dubitasti et concessisti alteram istarum. quia quam admittisti. igitur pro eodem tempore concessisti aliquam propositionem quam dubitasti: et eodem modo quam negasti ut si proponatur infra tempus oppositum posui. Et per hunc modum videtur posse concludi quod concessisti aliquam propositionem quia alteram illarum: et tamen nullam illarum concessisti. nec admittisti. et sic ate concedebatur et a me ponebatur aliqua propositio sed ista nec fuit ate concessa nec a me posita. Ad istud argumentum solet responderi quod dubitatis illis rex sedet et nullus rex sedet non oportet concedere extra tempus obligationis quod concessisti aliquam propositionem quam dubitasti. Et tunc ad argumentum quolibet illarum dubitasti et concessisti alteram istarum igitur concessisti alteram illarum quam dubitasti: negatur consequentia: si cut non sequitur promitto tibi denarium et omnem denarium promitto sicut igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. Etiam non sequitur volo tibi dare equum meum et omnem equum volo dare sicut. igitur volo tibi dare equum quem volo dare sicut. et dicitur consequenter quod si concedo nego admitto et huiusmodi faciunt diuersitatem inter sensum compositum et sensum diuisum sicut isti termini significo in pono et huiusmodi. Hec responsio est apparens sed non est similitudo forme ad formam. Item non sequitur promitto tibi denarium et omnem denarium promitto sicut. igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. sed tamen bene sequitur promitto vnum istorum duorum denarium: et quolibet istorum duorum denarium promitto sicut. igitur promitto tibi denarium quem promitto sicut. Non enim bene videtur imaginabile oppositum consequentis cum antecedente et ita in proposito sequitur concessisti alteram istarum et quolibet istarum dubitasti igitur concessisti alteram illarum quam dubitasti. Item est mirabile quod ponatur eadem vis in illis verbis promitto concedo et admitto. ita quod sicut conceditur promitto tibi denarium et tamen nullum denarium tibi promitto. ita possit concedi quod admitto aliquas propositiones: et tamen nullam propositionem admitto et quod concedo aliquam propositionem et tamen nullam propositionem concedo et ita nego dubito et huiusmodi. Hec tamen responsio non est multum in probabilis licet non bene sonet quia consequenter diceret ut prius etc. Propterea debet dari alia responsio. v. g. cum ponis alterum istorum vel aliquam propositionem. queratur que sit ista. et si dicatur lateat te. econuerso respondeatur lateat te an admitto istam: et si dicis pono quod scias quam pono. Similiter volo quod scias an admitto istam et sic continue eodem modo quo tibi ponit eodem modo sibi admittas quousque deueniunt ad determinatas propositiones. et tunc respondeas iuxta regulam assignatas. Et tunc ad obiectum de causa diuersitatis quare non admitto alterum istorum cuius mihi ponitur et tamen admitto quod a. sit alterum istorum: aut quod scia alterum istorum vel quod homo currit. quia in istis casibus bene nosco que sunt mihi posita et que sibi sequitur vel repugnat in ista propositio vero non. Ad alias confirmationes cum supponitur quod nulla propositio sit falsa. et ponitur casus: propositio non admittitur non quia aliquod mihi positum sit impossibile. sed quia non

Debeo admittere mihi ignotum nec illud quod nescio esse mihi positum. **C** Et nota quod si opponens esset nimis importunus dicens hanc responsionem esse fugam reuertere ad priorum: respondeas sicut tibi responsum est: vel admissio casu dubites qualibet illarum rex sedet et nullus rex sedet. **C** Et tunc ad argumentum quod fit. extra tempus obligationis tu concessisti alteram illarum et qualibet illarum dubitasti. Igitur concessisti alteram istarum quam dubitasti. conceditur consequentia et consequens: sicut etiam conceditur: quod si promitto tibi denarium et qualibet denarium promitto for. quod promitto tibi denarium quam promitto for. illam ita li quem stat confuse tantum sicut li denarium. et tunc non sequitur iuxta doctrinam alias traditam. promitto tibi denarium quem promitto for. igitur promitto tibi denarium et illum promitto for. concessisti propositionem quam dubitasti igitur concessisti propositionem et illam dubitasti nec relatiuum stans confuse tantum habet resoluti sunt sepius est supra demonstratum. **C** Et si arguatur tu concessisti propositionem quam dubitasti igitur male respondebas non valet argumentum. sicut non sequitur promitto tibi denarium quem tibi non promitto igitur false promittis: aut idem promittis et non promittis: que bene sequerentur hic si aliquem denarium promitterem quem non promitterem. ita in proposito non valet consequentia. sed deberet pro antecedente sumi quod aliquam propositionem concessisti quam dubitasti quod negabo sic respondendo et volendo eum prioris responsione quod si concedo promitto et huiusmodi habet vim concedendi confuse tantum et faciendi sophistica sicut si promitto volo significo et huiusmodi. **C** Item est aduertendum quod licet alias concesseris talia gerundia vel participia admittendum: concedendum. negandum et dubitandum et huiusmodi facere sophistica compositionem aut diuisionem: non tamen concessisti talia verba admitto concedo nego et huiusmodi. concessi enim quod ate neganda vel dubitanda esset altera istarum rex sedet et nullus rex sedet: et quod nulla istarum est ate concedenda: nec aliqua istarum est ate neganda: sed quelibet dubitanda nunquam tamen concessi et nego aut concedo aliqua propositionem: et tamen nullam concedo vel nego. quare etc. **C** Tertio contra regulam arguitur sic. sint tantum tres propositiones cathogice vere. s. a. b. c. sic quod a. sit verum illorum tibi dubiorum. rex sedet et nullus rex sedet quod scias esse tibi dubium. deinde pono copulatiuam factam significat ut eius partes pretendunt. Si negatur casus: contra. tota copulatiua tibi posita est vera per suppositum igitur illa est possibilis igitur illa est admittenda. **C** Dicitur forte negando antecedens: quia cum ponitur in casu quod a. sit alterum istarum. sequitur quod iste propositiones sunt: rex sedet et nullus rex sedet. et per consequens contradictoriae sunt. igitur non omnes propositiones sunt vere et sic casus simpliciter. **C** Contra stat quod vtracque illarum precise significet deum esse. et per consequens vtracque esset vera: nec ille essent contradictoriae igitur non si iste propositiones sunt contradictoriae sunt. **C** Item casus non debet negari propter hoc quod a. est tibi dubium per casus et tamen scias. a. esse verum. quia illud non est inconueniens sicut in prima parte fuit ostensum. **C** Si ergo admittitur casus proponatur copulatiua ista: si negatur: habeo oppositum regule. si concedatur contra et propono. a. qua concessa. quia sequitur exposito. proponitur. b. et c. quibus concessis. quia sequuntur ex copulatiua posita cum sint partes eius: cedat tempus obligationis et arguo sic. infra tempus illa mutuo contradicebant. s. rex sedet et nullus rex sedet et vtracque illarum concessisti ergo male. consequentia tenet et maior est rei veritas. et minorem proba. quia concessisti. a. b. c. sed quelibet istarum fuit. b. vel. a. vel. c. ergo concessisti quamlibet istarum. **C** Respondetur admittendo totum casum suppositum: sed nego positum nec admitto positiones ponentem illam copulatiuam extra. a. b. c. quia talis copulatiua includit contradictoria. videlicet rex sedet et nullus rex

sedet: quas licet admitterem esse veras: sicut argumentum est esse possibile negarem tamen casum. qui est copulatiua facta ex illis: et licet admitterem hanc esse veram. s. homo est asinus. quando cumque ponitur mihi quod homo est asinus nego casum. **C** Sed forte hic aliquando instatur ponit quod ista sit vera homo est asinus: qua posita et admissa propono illa est possibilis concedendum quia sequens: deinde propono ista homo est asinus est admittenda: si conceditur tanquam sequens iuxta significationem prime regule pono tibi istas homo est asinus et sequitur quod tu habes admittere eam. **C** Dicitur admittendo positum et ultimo concedo quod ista est a me admittenda: non tanquam vera sed tanquam sequens: nunquam tamen admittam eam mihi positam: nec hoc est inconueniens. quia sicut in primo apparuit subiectus infra tempus obligationis concedam aliquam propositionem a me esse concedendam aut istam homo est asinus vel aliquam aliam impossibilem et tamen quotienscumque mihi proposita fuerit ipsam negabo. **C** Quarto contra regulam arguitur sic. sint. a. b. c. omnes cathogice vere. ita quod a. sit illa rex sedet vel ista nullus rex sedet. ita quod scias. a. esse hanc vel hanc. sic quod hanc vel hanc scias esse. a. et ubi positam obligatam. **C** Iste casus non implicat istas duas propositiones esse rex sedet et nullus rex sedet: sicut nec iste si ponatur quod a. sit hoc sedens vel hoc non sedens: demonstrando regem: quo admissio cum copulatiua facta ex. a. b. c. sit vera pono tibi illam cum toto casu precedente: qua admissa: proponatur eadem. si negatur habeo contra regulam si conceditur propono. a. et debet concedi: qua concessa proponitur rex sedet: qua dubitata: quia de facto nec scitur an sit vera nec falsa nec sequens nec repugnans: propono ista: nullus rex sedet: qua dubitata quod dubitatur oppositum eius arguitur sic. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum sed hoc vel hoc. est scitum ate esse tibi positum obligatum per casum ergo hoc vel hoc est ate concedendum. per primum hoc demonstrando istam rex sedet et per secundum istam nullus rex sedet. **C** Etiam cedat tempus et arguitur sic. infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alterum illorum consequens falsum. quia nullum illorum infra tempus concedenti ut patet inductiue. **C** Respondetur admittendo primum casum et non admittendo secundum: nisi magis limitetur mihi que propositio sit. a. que. b. et que. c. propter causam datam in responsione ad argumentum secundum. **C** Verum tamen potest alter responderi. admittendo casum et cum proponitur. a. conceditur. quia positum obligatum scitum esse tale. et cum proponitur aliqua istarum rex sedet nullus rex sedet. queratur que est tibi posita: quod si noluerit opponens determinare non ulterius respondeas: et si dixerit tu scias. a. esse istam vel istam tibi positam obligatam igitur non expedit quod tu queras. nego argumentum quia cum toto antecedente nescio que est. a. nec scio que illarum est mihi posita. Et ubi assignetur certa illarum concedatur illa et negatur alia tanquam repugnans. **C** Hec responsio soluit obligationem secundam et respondeas alias ubi nescitur quod sit positum facta positione et admittance. **C** Tertio modo potest responderi admittendo positum et concedo. a. et cum proponitur aliqua illarum rex sedet nec rex sedet indubitetur. Et tunc ad argumentum. omne scitum ate esse tibi positum obligatum est ate concedendum: sed hoc vel hoc est scitum ate esse tibi positum obligatum igitur hoc vel hoc est ate concedendum. concedatur consequentia et consequens: nunquam tamen concedam aliquam illarum mihi positam: sicut in exemplo pono tibi istam alterum illorum est concedendum: ate qua admissa. propono illam rex sedet et patet quod habet dubitari: deinde istam nullus rex sedet et eadem est responsio sibi danda. deinde propono hoc vel hoc est concedendum ate concedendum est tanquam sequens exposito. Et si dicitur ex quo hoc vel hoc est concedendum ate quod est illud. dico quod proponas partes diuisim in hoc

scō exemplo. & patebit negando p̄nam & concedo secundam tanq̄ sequentem ex concessio & opposito bene negatur: sed in p̄o argumentum quacūq̄ parte p̄posita dubitatur talis. hoc est concedendum a me. q̄ semper dubitatur an sibi demonstraret positum obligatum. **C** Ad aliud argumentum qd̄ sit extra tempus obligationis: infra tempus concedenti. a. igitur infra tempus concedenti alteruz illorum: concedo cōsequentiaz & consequēs: & nego q̄ nullum illorum infra tempus concessi: imo vnum illorum concessi: sed nescio q̄ est illud. **E**t si arguitur sic. alteruz istorum concessisti & vtrūq̄ illarum dubitasti igit̄ idem cōcedisti & dubitasti infra tempus obligationis: cōcedo consequentiam & consequens: & si infertur igitur male respondisti: nego consequentiam. q̄ non scienter concessi & dubitasti idem quod oportet s̄m q̄ regule sonant. quālibz enīz istarum dubitasti scienter sed vnam earundez concessi in scienter. **P**ropterea cum queritur quā istarum concessisti nescio: hec etiam respondeo vadit ad secundaz obligationem & ad quacūq̄ cōsimilem multas pono respōsiones vt cui vna nō placet alteram obligat.

Tertia regula fuit ista. Omne sequens exposito obligato scitum esse tale est in tēpore obligationis concedendum. **C** Contra istam regulam arguitur sic. & pono tibi istam que sit a. nullum tibi positum est ate concedendum. & hoc est tibi positum demonstrato. a. si nō admittitur casus: contra positum est possibile & non admittitur igitur male. antecedens pbatur. Nam possibile est q̄ pono tibi istam possibilem nullum tibi positum est ate concedendum quo dato sequitur q̄ aliquid est tibi positum: sed non aliud q̄ illud demonstrato. a. vt suppono igit̄ hoc est tibi positum demonstrato. a. admissio ergo casu propono tibi. a. si negas & bene respondes habeo intentum contra regulam si concedis probo q̄. a. non est concedendum. Nam nullum positum est ate concedendum: sed hoc est positum demonstrato. a. igitur. a. non est ate concedendum. antecedens est concedendum: q̄ positum igitur & consequens: tunc vltra. a. non est ate concedendum & a. est sequens exposito cum sit altera pars eius igitur nō omne sequens exposito est concedendum qd̄ est verum contra regulam. **R**espondet admittendo positum & cum pponitur. a. concedatur. Et ad argumentum concedo consequentiam & consequens. v3. q̄. a. non est concedendum a me. & tunc vltra cum arguitur. a. non est concedendum ate & a. est sequēs exposito. igitur & c. nego minorē. quia repugnat. sequitur enim. a. non est concedendum ate igitur. a. non est sequens exposito semper intelligēdo de positio obligato. a. est pars copulatiue posite igitur sequēs exposito: nego antecedens tanq̄ repugnans si intelligitur de copulatiua negatiua. **P**uto tamen q̄ si poneretur li obligatum cum positio casus non esset admittendus q̄ includit oppositū sequit̄ hoc est tibi positum obligatum igit̄ positum obligatum est ate concedendum igit̄ aliquid tibi positum est ate concedendum qd̄ est contradictorius alterius partis. v3. nulluz tibi positum est ate concedendum. **E**t tunc ad rationez dico q̄ si poneres mihi istam & admitterem nō sequer̄ aliquid esse positum obligatum sed potius sequit̄ oppositum ex illo admissio. quare & c. **S**ecūdo arguitur cōtra regulam sic. ex ista regula sequitur q̄ infra tempus duo cōtradictoria sunt concedenda igitur regula nō bene posita. antecedens pbatur. & pono tibi istam tu es rome & oppositum cuiuslibet talis est ate concedendum: copulatiua illa est possibilis. nam stat q̄ tu sis rome & hec tu nō es rome & tu non es homo ponitur & ate admittitur. quo positio & admissio illud est ate concedendum. Admissio ergo casu pponitur oppositum cuiuslibet talis est concedendum. illa est altera pars copulatiue igitur concedēda. Deinde tu es rome hec est formalis sequēs exposito obligato. sequit̄ enīz tu es rome & oppositum cuiuslibet talis est concedendum igitur tu es rome a copulatiua ad alteraz partem: & tamē

illa tu es rome non est ate concedenda igit̄ non omne sequens exposito obligato est concedendum antecedens pbatur. quia si illa sit concedenda & eius cōtradictorium est concedendum ergo cōtradictoria sibi inuicem sunt concedenda qd̄ fuit deducendum. **R**espondet admittendū positum & cum pponitur aliqua istarum tu es rome ate tu nō es rome est ate concedendum cōcedo quālibet istarum: & nego q̄ illa tu es rome sit a me cōcedenda. & nego tanq̄ repugnans q̄ tu es rome sit sequens. sequit̄ enīz tu es rome nō est ate cōcedendum igitur non est sequens exposito obligato. Si tamē hoc ponatur cum positio q̄ ipsa sit sequens exposito igitur cōcedenda nego cōsequentiaz: quia oportet addere q̄ sit sequens exposito admissio obligato & hoc est repugnans. Nam si ista tu es rome est sequens exposito obligato ipsa est concedenda & opposituz cuiuslibet talis est concedendum igit̄ cōtradictoria inuicem sunt cōcedenda qd̄ non debet cōcedi. **T**ertio cōtra regulam arguitur sic. & pono tibi istam tu es rome & tu nō curris est ate concedendum casus est possibilis & possibile est q̄ tu curras & q̄ illa tu nō curris sit tibi posita & ate admissa & cōsequenter ate cōcedenda. Admissio ergo casu pponitur tibi istam tu non curris est ate cōcedenda. si cōceditur quia sequens. ppono tibi istam tu curris. si cōcedis: cōtra tu curris est ate concedendum & tu nō curris est ate cōcedendum igit̄ duo cōtradictoria sunt ate cōcedenda. **I**tem ppono tibi illā tu non curris si cōcedis: cōcedis repugnans vni concessio igitur male: si negas aut igitur quia falsa & impertinens aut q̄ repugnans sed qualitercūq̄ dicatur sequitur q̄ ista tu non curris est ate cōcedenda. & per consequens non est ate neganda qd̄ est oppositum vni concessio si. & sic habeo dupliciter q̄ nō quilibet sequēs exposito est ate cōcedendum quia nec illa tu curris nec illa tu non curris est ate concedendum. **R**espondetur admittendo positum. & cum pponitur aliqua istarum. tu non curris est ate concedendum: tu curris: cōcedo quālibet istarum. Et tūc ad argumentum tu curris est ate concedendum & tu non curris est ate cōcedendum ergo duo cōtradictoria sunt si mul cōcedenda. non valz argumentum. verū tamen nō cessi q̄ illa tu curris sit a me concedenda sed concessi eam. vbi ergo immediate post concessionem eius postponat ista de cōcedenda cōcedo q̄ verum & impertinens. Deinde si pponitur ista sunt duo cōtradictoria nego tanq̄ repugnans. sequitur quelibet istarum est a me concedenda igitur illa non sunt cōtradictoria. **I**tem si immediate post concessionem illius tu curris postponatur illa sunt duo cōtradictoria tu curris & tu non curris concedendum est. q̄ verum & impertinens. Deinde tu curris est ate cōcedendum nego tanq̄ repugnans. sequitur enim tu non curris est ate concedendum & tu non curris & tu curris sunt cōtradictoria ergo tu curris non est ate concedendum. **I**tem si immediate post concessionem illius tu curris pponatur ista copulatiua tu curris est ate cōcedenda & illa sunt cōtradictoria demonstratis posibus: negatur hec copulatiua. **E**t si querit̄ pro qua parte non assignatur aliqua quousq̄ non fuerint ambe p̄positae quibus p̄positis semper concedatur p̄ma pars. quia vera & impertinens. & secunda negatur quia repugnans vni concessio & opposito bene negati illius copulatiue. Nam sequitur tu curris non est ate concedendum vel ista non sunt cōtradictoria sed tu curris est ate concedendum igit̄ ista non sunt cōtradictoria. Similiter sequitur tu curris non est ate concedendum vel illa non sunt cōtradictoria sed illa sunt cōtradictoria igitur tu curris non est ate concedendum patet quelibet istaruz: a disunctiua ad alteram partem cōdēstructione vni & c. **A**d confirmationem cum pponitur tu non curris nego eam: nūquā tamen concedo q̄ sit neganda. quia repugnans. sequitur enim tu non curris est ate concedendum igitur non est ate negandum: & cum dicit̄ tu negas eam: cōcedo: aut igitur q̄ falsa & impertinens aut quia repugnans: dico q̄ nec sic nec sic. quia repugnans vtrūq̄ istorum. **E**t si queritur quare negas eam. Dico q̄ non quelibet

questio est certificanda iuxta doctrinā quarte cōclusionis sed post tempus obligationis dicam causam. quare quia repugnat vni concessio videlicet illi tu curris. **C** Et si arguitur contra. responsiones istas probando q̄ tu concedis contradictoria nam cedat tempus obligationis et propro no tu concedenti duo contradictoria videlicet tu curris est ate concedendum et tu non curris ate concedendum. **D**ico q̄ iste non sunt contradictoria sed propositiones affirmatiue possibilis. quare etc. **Q**uarto arguitur sic. et pono q̄ illa copulatiua sit tibi posita obligata aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum: casus est possibilis. Nam ista copulatiua est possibilis aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum igitur pot̄ esse posita obligata. admisso igitur casu ppono tibi aliquid sequitur exposito: concedenda est. q̄ sequens. Deinde propono tibi istam nullam sequens exposito est concedendum: concedenda est similis propter eandem causam. Deinde ppono tibi non omne sequens exposito est concedendum vel concedis vel negas. si concedis habeo intentum: si negas contra tu negas sequens exposito vel concessis igitur male. **R**espondet admittendo positam et cum pponitur aliquid sequitur exposito concedendo illam: non q̄ sequens sed q̄ vera et impertinens. Deinde cum pponitur nullum sequens exposito est concedendum: negatur q̄ falsam et impertinens: immo nego ista copulatiua aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est a te concedendum: q̄ est falsa et non sequens. quia non sequitur ista copulatiua est tibi posita obligata aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum igitur aliquid sequitur exposito et nullum sequens exposito est concedendum. Et si arguitur contra. ista copulatiua est posita obligata igitur concedenda: concedit cōclusio. repugnat enim q̄ sit neganda: tamē quotienscumq̄ pponit eaz nego q̄ falsa et impertinens. Et si arguitur ista est a te concedenda et tu negas eam igitur male respondes. concedo consequentia et nego antecedens: q̄ est copulatiua falsa et impertinens. et si querit pro qua parte. dico q̄ pro secunda parte. q̄ repugnat concessio et opposito bene negati. sequitur enim ista non est a te concedenda vel tu negas eaz sed ista est a te concedenda igitur tu non negas eam. vbi bene aduertas q̄ feci duas negationes prima dirigebatur ad totam copulatiua: secunda ad istam cathegoricā tu negas eam. et hoc dico propter aliquos qui dicunt q̄ non est ibi vna negatio et expectant q̄ pponantur partes ac si quelibet primo loco pposita esset neganda q̄ non est verum. Ex quo concessa est vna pars copulatiue et negatur ista copulatiua: tamen bene respondes ne neget istas partem antequā neget istam copulatiua: quia tunc negaret verum et impertinens et per consequens male responderet. **Q**uinto contra regulam arguitur sic. et pono tibi illas. a. est aliqua pposita posita obligata et sit. a. ista nulla ppositio est tibi posita: qua admissa ppono tibi istam aliqua ppositio est tibi obligata que sit. b. vel igitur concedis vel negas. si negas: contra tu negas sequens exposito igitur male: antecedens p3. Nam sequitur. a. est tibi posita obligata ergo aliqua ppositio est tibi posita obligata: si concedis. arguo sic. b. non est a te concedendum cuius sit obligatum per casum igitur. b. est a te negandum. **C** Ad istud argumentum respondet vltimus admittendo positam et cum pponitur. b. concedo tamē sequens et nego. a. Non enim sequitur. a. est aliqua ppositio tibi posita igitur nulla ppositio est tibi posita. a. ergo quia est falsum non sequens debet negari quādoquā pponit. Et cum dicitur. a. est obligatum positum igitur. a. est concedendum concedo consequentia et consequens: et nego q̄. a. sit a me negandum: propterea concessio q̄. b. sit oppositum. a. pposito. b. concedo ipsam et nego ipsas esse concedendum: quia tunc duo contradictoria essent concedenda. Et si arguitur sic. a. est repugnans ergo negandum concedo cōsequentiam et nego antecedens. q̄ licet in rei veritate ita sit q̄. a. est repugnans non tamē habeo concedere q̄ sit repugnans. quia oppositum sequitur sic arguendo. a. est conce-

dendum igitur non est repugnans. **C** Adodo cōsimilis est respondendum ad illam cōclusionem obligatam pono tibi istam nihil est tibi positum et admittam: quo admisso conceditur illa aliquid est tibi positum et negatur illa nihil est positum: quia repugnans. Et si proponitur nihil est tibi positum est ate concedendum: concedo. Deinde si pponitur illa sunt contradictoria aliquid est tibi positum et nihil est tibi positum concedo. quia verum et impertinens. **U**terius si proponitur illa nihil est tibi positum est ate concedenda: nego q̄ repugnans duobus processis. Si tamen in principio proponeretur hec aliquid est tibi positum est ate concedenda. Et posterius illa hec sunt contradictoria concedere rem primum et negare in secundum tamē repugnans vt dicitur est. **S**exto contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam tu negas simpliciter necessarium qua posita et admissa ppono tibi istam tu male respondes. si negas. contra tu negas sequens exposito ergo male: si concedis arguo q̄ illud non est concedendum et illud est sequens exposito obligato. igitur etc. consequentia patet cum minori et maiore probato. Nam tu concedis sequens exposito igitur bene respondes. et per consequens tu non male respondes q̄ est oppositum illius concessio et sequentis exposito. **C** Ad hec solent responderi admittendo positam et negando illas tu bene respondes et concedendo illam tu male respondes tamē sequens exposito. Et ad argumentum tu concedis sequens exposito igitur bene respondes: negatur antecedens. quia repugnat. sequitur enim vt dicitur: tu male respondes igitur non concedis sequens exposito et ita negatur quelibet ppositio ex qua inferitur bene respondere. **N**ec responso videtur mihi vera quia non sequitur. tu male respondes igitur tu non bene respondes: ita q̄ ista stant simul tu bene respondes et tu male respondes. **E**t facio hanc consequentiam: tu concedis necessarium et negas necessarium igitur bene respondes et male respondes. consequentia est bona et antecedens est possibile igitur et consequens. **I**tem non videtur mihi q̄ illa consequentia sit bona: tu male respondes igitur tu non concedis sequens exposito. q̄ oppositum consequentis stat cum antecedente: probatur et pono q̄. a. et b. sequatur ex tibi posito obligato et q̄ tu concedas. a. et negas. b. quo posito patet q̄ tu male respondes et tamen concedis sequens exposito obligato. **I**deo aliter respondeatur admittendo casum. et cum pponitur tu male respondes. concedo. Deinde tu concedis sequens exposito obligato concedo. quia verum et impertinens. deinde tu bene respondes concedo. quia sequens deinde cuius arguitur tu male respondes igitur non bene respondes nego consequentiam. **S**ed forte arguitur sic. tu male respondes et non respondes nisi ad vnum igitur tu non bene respondes: nego minorem tamē repugnantem. sequitur enim tu male respondes et bene respondes igitur ad plura respondes et ad vnum. **I**tem si in principio post concessionem illius tu male respondes proponatur illa tu non respondes nisi ad vnum: conceditur q̄ verum et impertinens. Deinde tu bene respondes: negetur quia repugnans duobus concessis. sequitur enim tu male respondes et tu non respondes nisi ad vnum igitur tu non bene respondes. **C** Et si arguitur contra. tu concedis sequens exposito obligato aut verum impertinens igitur bene respondes: negatur antecedens pro qualibet parte etc. quia repugnat oppositum illius negati tu bene respondes vt satis liquet. **S**eptimo arguitur sic. et pono tibi istam. tu concedis istam homo est asinus quo admissio ppono tibi istam tu concedis impossibile: et arguo sic. illa sequitur exposito obligato et non concedenda est igitur oppositum regule. consequentia tenet cum maiori. quia sequitur tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis impossibile sed q̄ non sit ate concedenda probatur. quia est falsa et non sequens igitur neganda: prima pars patet et secundam probato. q̄ non sequitur tu concedis istam homo est asinus igitur tu concedis impossibile: q̄ stat q̄ dum concedis eam ipsa sit necessaria et ad vnam illam respondeas. **I**deo respondetur admittendo positam et neganda

istam tu concedis impossibile: quia falsa est et impertinens. et ad argumentum nego consequentiam: sed oportet addere in minoribus quod ista homo est asinus sit impossibilis quod si addit negatur tanquam repugnans etc.

Clarta regula fuit ista. omne positum obligato repugnans scitum esse tale in tempore obligationis est negandum. **C**ontra istam regulam arguitur sic. et pono tibi istam nihil est tibi positum qua admissa: propono tibi istam aliquid est tibi positum. si concedis et bene respondes igitur intentum. quod repugnat positum obligato scitum esse tale est concedendum. si negas contra ego posui tibi istam nihil est tibi positum et ista nihil est tibi positum est aliquid igitur aliquid est tibi positum. **C**onfirmatur hoc idem tripliciter et primo sic. pono tibi istam tu nihil admittis qua admissa quia est possibile: propono tibi istam aliquid admittis: si concedis: concedis repugnans positum obligato et bene respondes igitur intentum si negas: contra tu admittis istam et ista est aliquid ergo aliquid admittis: nec etiam habes dubitare ut patet. **C**onfirmatur secundo sic. pono tibi istam tu non es qua admissa quia possibilis propono tibi istam tu admittis aliquid. Si negas vel dubitas contra ego posui tibi istam tu non es et tu admittis eam et ipsa est aliquid igitur aliquid admittis. Si concedis propono tibi istam tu es: si concedis et bene respondes habeo intentum. si negas tu negas sequens ex concessio igitur male. antecedens probatur. **I**stas sequitur tu admittis istam tu non es igitur tu non es. **C**onfirmatur tertio sic. et pono tibi istam tu non es obligatus. qua admissa propono tibi istam tu es obligatus. Si concedis habeo propositum. Si negas: contra ego posui tibi istam tu non es obligatus et tu admittisti eam igitur tu es obligatus. **C**Ad hec omnia multe solent dari responsiones. **P**rima non admittit aliquam propositionem factam propter repugnantiam positi ad positionem vel admissionem. dicit enim quod in prima positione positum repugnat positioni: in secunda repugnat admissioni. in tertia et in quarta repugnat et admissioni tanquam simul quod divisum. **H**ec responsio est fuga miserorum secundum quod ostendit conclusio et non mirum quod nesciat quid sit obligatio: quid obligatum: ad quod obligatio obliget quis enim sciens nam obligatio nescit diceret ipsam obligare ad concedendum positionem vel admissionem nisi inquam positio vel admissio esset obligatum: quare etc. **S**ecunda responsio admittit quamlibet illarum positionum. **E**t tunc ad primum cum proponitur aliquid est tibi positum negant: et cum dicitur posui tibi istam nihil est tibi positum et ipsa est aliquid igitur aliquid est tibi positum concedit consequentiam et maiorem sed negatur minor dicens quod nulla propositio est aliquid. **H**ec responsio in hoc quod negat minores est miserio: fuga: quod prima. quia in arte disputatoria sumit si aliquid communitur per quolibet quod habet aliqualem unionem: siue proprie dictam siue in proprie dictam quemadmodum est unio aggregationis. **I**tem in hoc quod concedit maiores concedit repugnans opposito bene negati igitur male. **T**ertia responsio admittit hec omnia et semper concedit oppositum positum. videlicet aliquid est tibi positum: tu es obligatus et homo. et cum dicitur tu concedis duo contradictoria negat et ita putans consequenter respondere negat illa esse contradictoria. **H**ec responsio leuiter decipitur in hoc nam cedat tempus obligationis et arguo quod concessisti duo contradictoria. videlicet aliquid est tibi positum et nihil est tibi positum. et per consequens male respondebas. **I**tem cum proponebatur tibi. ista sunt contradictoria et negasti tu negasti verum non repugnans ut patet. igitur etc. **I**deo est aliter respondendum ad principale admittere positum et cum proponitur. aliquid est tibi positum nego eam. **E**t tunc ad argumentum ego posui tibi istam: nihil est tibi positum igitur aliquid est tibi positum: nego antecedens tanquam repugnans positum obligato. non enim stant illa simul nihil est tibi positum et posui tibi istam nihil est tibi positum. **E**t si arguitur sic. posui repugnat tibi positum igitur aliquid est tibi positum

negando antecedens tanquam repugnans: contra. tu negas istam aliquid est tibi positum et istam similiter. posui tibi istam nihil est tibi positum et non nisi quia repugnans. dicitur concessa per. a parte nego secundam antecedentis. et si queritur causa: quare ego nego. hanc questionem. nolo deterrere quousque ab hac obligatione non fuero deliberatus. **C**Ad primam confirmationem patet responsio admitendo positum et concedendo ipsum: et cum proponitur eius oppositum aut aliquid antecedens ad eius oppositum semper: negatur et si queritur causa. non detur alia nisi quia placet mihi. **C**Ad secundam confirmationem admissio casu concedo istam tu non es. et nego istam tu es: et nego quod aliquid admittatur. aut aliquid concedam vel negem vel dubitem: aut quod respondeam bene vel male: quia hec omnia antecedunt ad oppositum positum obligati. **C**Ad tertiam confirmationem admissio casu nego quod sum obligatus. et cum dicitur posui tibi istam tu non es obligatus et eam admittisti igitur tu es obligatus. ad bonum intellectum negatur antecedens quia repugnans sicut dictum est. **E**t notanter dicitur ad bonum intellectum quia iuxta superius dicta non valet argumentum. quia non semper ex qualibet positio de admissione sequitur obligatio: ideo debet in antecedente addi illa particula sine conditione impediens obligationem: que autem sit illa conditio patet in primo articulo.

Secundo contra regulam arguitur sic. et pono tibi istam copulatiuam tu es rome et omne repugnans huic propositioni tu es rome est concedendum deinde propono ista copulatiua est posita obligata. vera et impertinens igitur concedenda. **D**einde utraque pars copulatiue est posita: sequens igitur neganda. **D**einde tu es rome est altera pars copulatiue: vera et impertinens igitur concedenda. quibus concessis arguitur sic. tu es rome est positum obligatus et omne repugnans huic propositioni tu es rome est concedendum. et per consequens non est repugnans est negandum. **C**Ad istud respondetur admittendo positum et conceditur quod ista copulatiua est posita obligata: deinde cum proponitur utraque pars copulatiue est posita obligata: nego quia falsam et impertinens. **U**nde dico quod sola ista copulatiua est posita obligata et nulla eius pars. non obstantem quod quilibet sit sequens ex positum obligato. unde si ponerem istam tu es rome. hec tu es rome esset posita et admissa et esset obligata et non ista tu es: licet sit sequens. ubi tamen placeret opponenti. quod quotienscumque poneretur copulatiua poneretur utraque eius pars et ita obligaretur que libet illarum: esset alter respondendus conceditur ergo totum quousque proponitur tu es rome est altera pars huius copulatiue que neganda est quia repugnans. sequitur enim utraque pars copulatiue est posita obligata sed omne repugnans huic tu es rome est concedendus igitur hec tu es rome non est altera pars eius copulatiue. **C** Tertio contra eandem regulam arguitur sic. et pono tibi istam omnis homo est rome qua posita et admissa propono tibi. hec homo non est rome est a te concedenda. **S**i negas vel dubitas. contra tu negas vel dubitas verum et impertinens scitum esse tale igitur male. antecedens patet. nam quod sit verum manifestum est quod sit impertinens probatur. quia non sequitur nec repugnat. si antea conceditur arguitur sic. homo non est rome est a te concedendum sed homo non est rome est repugnans positum obligato ergo aliquid repugnans positum obligato est a te concedendum. et per consequens non omne repugnans est negandum. **C** Responsio detur admittendo positum et concedendo illam homo non est rome est a te concedendum. **E**t tunc ad argumentum nego minorem tanquam repugnantem. sequitur enim homo non est rome est a te concedendum igitur homo non est rome non est repugnans positum obligato. **C** Quarto contra regulam arguitur sic. et pono tibi istam nihil est repugnans positum quo positum et admissio propono tibi istam aliquid est repugnans positum si concedis et bene respondes igitur intentum: si negas contra illa est vera et impertinens igitur concedenda: quod sit vera patet. sed quod sit impertinens probatur. nam

nihil est repugnans posito et ipsa est igitur est impertinens. **R**espondetur admittendo posium et nego quod illa sit impertinens. Et ad argumentum nego sequentiam. scilicet. n. quod sit sequens ex posito ideo si proponit ipsa est sequens ex posito concedit tanquam sequens. sequitur. n. nihil est repugnans posito et ipsa est vera et non impertinens igitur est sequens: et si concludit igitur est concedenda: concedit pro et consequens: nunquam tamen concedas ipsam mihi oppositam. **T**ertio si post negationem illius aliquid est repugnans posito proponeretur ista copulativa hec est vera et non repugnans posito: nego eam quod falsa et impertinens. **E**t si queritur pro qua parte dicitur quod pro prima: quod oppositum sequitur ex uno concessio et opposito bene negatur: sequitur. n. illa non est vera nihil est repugnans posito sed non est repugnans posito per positum igitur ipsa non est vera. **T**ertio si post negationem illius aliquid est repugnans posito non proponeret aliqua copulativa sed solum partes divisim et primo copulativa: hec est vera: concedendum: quod verum non repugnans: deinde: ipsa non est repugnans iterum concedit quod sequens ex posito obligato. **U**ltimo ista est a te concedenda concedit tanquam sequens ex hijs ultimo concessis: quare etc. **Q**uinto contra regulam arguitur sic. sit rei veritas quod tu sis albus. et pono tibi illam tu es niger que precise maneat tibi posita donec proponatur aliquid a te negandum et non ultra sis obligatus ad istam: qua posita et admissa propono tibi istam tu es albus. si concedis et bene respondes igitur intentioni. pro prima. nam ista repugnat posito. et pro et adhuc manet tempus obligationis quod probatur sic. Nam tempus obligationis durat per casum donec proponatur aliquid negandum a te sed adhuc non proponebat aliquid negandum a te igitur adhuc tempus obligationis durat. Si negatur ideo cum primo proponit illa tu es albus. contra tu negas verum non obligatus igitur male respondes: prima et antecedens probatur. Nam obligatio non durat nisi donec proponatur aliquid negandum a te sed cito proponatur ista tu es albus? proponebat aliquid a te negandum: quod aliter non negasses illam vel saltem male respondisti negando quod non fuit a te negandum igitur cum proponebat tibi ista tu es albus tu non eras obligatus ad eandem nec tu eras ad aliquid aliud obligatus ut supponit: igitur tunc non eras obligatus quod fuit probandum. **R**espondetur admittendo posium. et cum proponit illa tu es albus concedo eam et nego quod sim obligatus: et cum dicitur non proponebat aliquid negandum a te: nego imo dico quod ista tu es albus cum proponebat mihi fuit neganda vel saltem dum fuit in proposito. **E**t si arguitur. ista tunc fuit neganda a te et concessisti istam igitur concessisti negandum a te igitur male respondes. de primo negando prima proam: sicut non sequitur: vidisti istum et iste fuit episcopus igitur vidisti episcopum: sed bene sequitur quod episcopum vidisti: ista in proposito non sequitur quod concessisti a te negandum: sed quod a te negandum concessisti. **S**ecundo dicitur negando secundam: quod concessisti negandum a me: tamen illud non erat negandum a me pro tempore adequato vel instanti quo concessisti illud sed pro tempore ante responsum meum. **S**exto arguitur sic. et pono tibi illam tu non es obligatus: qua admissa cedit tempus obligationis: si non admittis sequitur quod eternaliter eris obligatus. quod non videtur quod plus semel sit admittendum et non semper: si admittis: admittis repugnans posito si omne admittendum est concedendum igitur repugnans posito est concedendum. pro prima: cum minore et maiorem probo. Nam sequitur tu non es obligatus igitur non cedit tempus obligationis. dicitur quod sicut si pono est signum obligationis ita si cedit est signum obligationis. quare cum dicitur cedit tempus admittit et nego quod admittit repugnat posito obligato: quod iam non sum obligatus: nec sequitur tu non es obligatus igitur non cedit tempus obligationis. vel in fine admissionis de obligatione cedit tempus obligationis et tunc non sum obligatus. **S**eptimo arguitur sic. et pono quod quibus istorum dictionum rex sedet et nullus rex sedet tibi primo proponitur si tibi posito et admissum. Isti posito et admissio arguitur sic. utrumque istorum si primo loco proponit est a te concedendum et alterum istorum est repugnans posito igitur repugnans posito est a te concedendum: consequentia patet

cum maior et minor probo. Nam utrumque istorum si primo loco proponitur est repugnans alteri sed alterum istorum primo loco proponit igitur alterum istorum est repugnans posito. **R**espondetur admittendo posium primo quod est quedam supposito et positio simul ad futurum positum. **S**ed argumentum igitur concedo proam et nego minores. pro et alterum istorum est repugnans posito. Nam nullum istarum est pro primo vel pro quomodo ergo aliquid istorum est repugnans posito: ex quo pro quod altera minor est falsa. pro. alterum istorum primo loco proponit: si tamen post admissionem proponeretur ista rex sedet concederem istam sustinendo ipsam esse positam et alteram. pro. nullus rex sedet negarem tanquam repugnantem. Et si negativa primo loco proponeret dicerem ipsam esse positam et concederem alteram vero affirmativam assererem esse repugnantem et negandam. **E**t si arguitur primo proposita ista rex sedet. isto modo. hec nullus rex sedet si primo proponeret esset concedenda sed hec est repugnans posito obligato igitur repugnans posito obligato esset concedendum: non pro argumentum: sed pro concludit igitur repugnans posito si primo loco proponeret esset concedendum et hoc est verum. et si ex hoc concluditur quod si primo loco proponeret repugnans posito illud esset concedendum non valet argumentum. arguitur. n. a propositione de conditionato extremo ad propositionem conditionalem. vel non sequitur album si esset et animal igitur si album esset et animal. pro est falsum. vel pro et antecedens probo: nam hoc si esset et animal demonstrato antepro et hoc est album vel potest esse albus. igitur etc. et sic non procedit. **O**ctavo arguitur sic. et pono tibi illam nulla propositio est tibi dubia: quo posito et admissio pono illam rex sedet: si respondes aliter quam dubitando cedit tempus et pro no quod concessisti vel negasti tibi dubium non sequens nec repugnans obligato igitur male. Si dubitas. propono tibi hec est tibi dubia. Si conceditur et bene respondes igitur intentioni: pro prima. Nam sequitur hec est tibi dubia igitur aliqua propositio est tibi dubia quod est oppositum positi: si negas: contra ad casum fuit tibi dubia et ex casu non sequitur istam esse concedendam nec negandam igitur adhuc est tibi dubia probo consequentiam. quia si illa non foret tibi dubia ipsa esset a te concedenda vel neganda sed nullum istorum sequitur ex casu. igitur etc. **R**espondetur admittendo posium et cum proponitur rex sedet: dubito istam: et nego quod ista sit mihi dubia tanquam repugnans. Et tunc ad argumentum nego consequentiam: sicut non sequitur ante casum concessisti istam tu curris et ex casu non sequitur ipsam esse concedendam nec negandam igitur adhuc concedis eam. dato quod poneretur suum propositum tu non curris patet quod consequentia non valet. verum tamen concedo quod ista rex sedet est a me dubitanda. Et si arguitur sic. ista est a te dubitanda et est impertinens igitur est tibi dubia nego minores tanquam repugnantem. sequitur enim illa est a te dubitanda et non est tibi dubium igitur non est impertinens. sed si poneret quod nulla propositio esset a te dubitanda: qua admissa proponeret illa rex sedet: qua concessa: arguitur sic. illa est tibi dubia et impertinens igitur dubitanda: nego antecedens: et si dicitur pro qua parte proponatur partes et prima concessa quecumque sit illa secunda negatur. quod repugnat uni concessio et opposito bene negatur. Et hoc univocaliter sustineatur quando copulativa est impertinens cuius quilibet pars est contingens et nulla necessaria est: intelligendo de necessario simpliciter. Notanter dico cuius quilibet pars est contingens: quia si una esset necessaria et alia contingens negata copulativa contingens debet vocari et non necessaria: dico etiam notanter cuius nulla pars est contingens: quia si una pars esset concessa non oportet expectare quod proponerent: sicut alias dixi sed statim negare aliam non concessam. verbi gratia. si in isto casu statim post positum proponatur hec est tibi dubia rex sedet: concedatur. quia verum et impertinens. Deinde si argueretur sic hec est tibi dubia et impertinens ergo dubitanda. concedo consequentiam: et nego antecedens: pro qua parte: pro secunda parte: quod repugnat sicut est ostensum: et in sequentibus melius ostendetur.

Atera regula. v3. quinta in ordine fuit ista oē sequens exposito obligato & bene cōcesso vel bene cōcessis scitur esse tale infra tempus obligationis est ab eodē cōcedendū. **C**ōtra istam regulā multipliciter arguitur & p̄mo sic. & pono tibi istam deus est & homo est asinus cōuertunt. quo posito & admisso q̄ possibile p̄pono tibi istam: deus est si respōdes alter q̄ concedo sequit̄ q̄ negas vel dubitas necessarius simplr scitur a te esse tale: igit̄ male. Si cōcedis p̄pono tibi istam homo est asinus: si cōcedis vel dubitas: contra concedis vel dubitas impossibile per se scitū esse tale igitur male. Si negas sicut negāda est arguitur sic. hec p̄positio hō est asinus est a te neganda & sequit̄ exposito cōcesso igit̄ aliq̄ sequens exposito & cōcesso est a te negandum. & per cōsequens nō oē sequens est concedendum: aīā p̄ncipale p̄batur. Istam sequit̄ deus est & homo est asinus cōuertunt sed deus est igit̄ homo est asinus. p̄ consequētia a similit̄ q̄ bene sequit̄ homo currit & risibile currit cōuertunt sed hō currit igit̄ risibile currit. **C**ōtra istam multas sophysticationibus que hāc nō soluant s̄ figurant admittit casum & cum p̄ponit deus est cōcedo deus est homo est asinus: nego. Et tunc ad arḡ. illa est a te negāda. concedo. q̄ verus & impertinēs: & est sequens ex vno concessio: nego istam p̄nam: deus est & homo est asinus cōuertunt sed deus est igit̄ homo est asinus. & tunc ad similitudinē concedo scđam & nō p̄mā: cām aut̄ dicam ex t̄pus obligationis. si ergo cedat t̄pus obligationis. dico q̄ infra t̄pus ille nō conuertebant deus est & homo est asinus nō obstante q̄ sic posuerim sed ille de facto conuertebant homo currit & risibile currit propterea vna p̄na erat bona & alia non. **C**ōtra istam reipositionem pono casum de no: quo admisso p̄pono vt p̄us deus est: qua cōcessa p̄pono homo est asinus: si negat̄ arguitur sic multipliciter. deus est & homo est asinus cōuertunt sed p̄ma est a te cōcedenda igit̄ & scđa. **C**Secūdo arguitur sic. & facio tibi istā consequētia deus est ergo homo est asinus. hec consequētia est bona & aīā est concedendum a te igit̄ & p̄ns: q̄ autē ista cōsequētia sit bona p̄batur. q̄ deus est & homo est asinus cōuertunt per casus. **C**Tertio necessarius simplr est concedendum sed illa hō est asinus est necessarius simplr igit̄ ipsa est concedenda malo: p̄batur. Istā omne sequens exposito obligato est concedendum sed omne necessarium est sequens ex quolibet posito obligato q̄ necessarius simpliciter sequit̄ a quolibet. igit̄ & c. **C**Quarto arguitur sic. negando istam homo est asinus: tu negas vey & impertinēs igitur male r̄ides. p̄na p̄ & antecedens p̄batur. q̄ illa sit vera. q̄ conuertit̄ cum vero: sed q̄ sit impertinēs p̄bat. q̄ non sequit̄ nec repugnat: q̄ nō sequatur concessus est: q̄ nō sequit̄ deus est & homo est asinus cōuertunt: sed deus est igit̄ homo est asinus: sed q̄ nō sit repugnans p̄bo: q̄ cōuertitur cum vno concessio & concedēdo igit̄ non est repugnans. **C**Quinto arguitur sic. cedat tempus obligationis & arguitur sic. infra t̄pus hec consequētia fuit bona de? est igitur homo est asinus & concessisti antecedēs & negasti cōsequēs igitur male: q̄ aut̄ illa cōsequētia fuit bona p̄3. q̄ ille p̄positiones adinuicē cōuertebant vt posuit casus. **C**Sexto arguitur sic. negando istā homo est asinus tu negas sequens ex vno concessio igit̄ male respōdes. p̄na tenet & antecedens p̄bat. Istam ipsa sequit̄ ex illa deus est: cū ad inuicem conuertant. igit̄ & c. **C**Ad hec r̄idetur ad p̄mū dico posit̄ p̄us semp̄ negando illaz hō est asinus. Et ad argumentum ille cōuertunt & p̄ma est a te cōcedenda igit̄ & scđa. **C**Ad hec r̄idetur vna r̄isio q̄ nō valz argumentum. sed hō sequit̄ ille due conuertunt & p̄ma est concedēda a te eē vera igit̄ & scđa. **C**Contra istam r̄isioem arguitur sic. sequitur ille cōuertunt igitur ex hijs p̄na est bona igit̄ est necessaria simplr: sed omne necessarius simplr est concedendū vt nūc p̄batur in deductōe tertij argumenti. igit̄ ista consequētia est a te concedenda arguo tunc sic. illa cōsequētia est a te concedenda & antecedens est concedendū a te igit̄ & consequens. quare si ille due cōuertunt & vna est conce-

denda a te altera similit̄. **C**Ideo dico cōcedēdo consequētia & negando antecedēs istam copulatiuā. v3. ille p̄uertunt & p̄ma est concedenda a te. quia est vna copulatiua falsa & impertinēs. Et si querit̄ pro qua parte dico pro se cunda parte: q̄ repugnat vni concessio & opposito bñ negati. Sequit̄ enim ille due conuertunt vel p̄ma nō est cōcedenda: sed ille cōuertunt per positum concessum igitur p̄ma nō est a te concedēda. **C**Ad hec r̄isio nō d̄z opponem vt strasse q̄ dicat opponens cedat t̄ps & iterum faciat eandem obligationē & immediate post negationē illius homo est asinus arguitur cōtinue cathegorice & nō p̄pothetice v3. p̄pono tibi istam ille conuertunt cōcedenda est. q̄ positum: deinde p̄pono tibi ista deus est est cōcedenda cōceditur q̄ verū & impertinēs: deinde p̄pono tibi ista cōcedenda homo est asinus: si negas vel dubitas male r̄ides: q̄ negas vel dubitas sequens exposito & vno concessio: sequitur. ii. ille due conuertunt & p̄ma est a te cōcedenda igitur & scđa. **C**Concedit̄ breuiter q̄ illa homo est asinus est a me concedenda: polo tamē cōcedere istam mihi p̄positā. Et si arguat̄ ista est a te concedenda & tu negas eas igitur male r̄ides: negatur copulatiua vt p̄us q̄ falsa & impertinēs. Et si dicit̄ pro qua parte dicit̄ pro scđa parte. q̄ repugnat vni concessio & opposito bene negati. Si t̄ arguitur cathegorice: concedo q̄ male r̄ides nō tanq̄ verus s̄ tanq̄ sequens ex duobus cōcessis. **C**Scđa r̄o soluit̄ per ea que sunt dicta in p̄ma cum dicit̄ illa consequētia est bona & antecedens est cōcedendū a te igit̄ & p̄ns. negat̄ illa copulatiua que est antecedens: si non arguatur cathegorice p̄cise concedo q̄ p̄ns est a me concedendū. & sic vltra p̄nter vt p̄ma. **C**Ad tertium eodem mō dicitur negādo antecedēs vt p̄us: & si dicit̄ pro qua parte dicit̄ pro secunda: vterius si querit̄ an illa sit falsa homo est asinus conceditur tanq̄ verum & impertinēs: deinde ista est falsa & vno concessio tanq̄ sequens. **C**Ad quartū nego q̄ illa homo est asinus sit vera & cum dicit̄ cōuertitur cū vero nego: cōtra: cōuertitur cum ista deus est & ipsa est verane: tanq̄ repugnans. Itēz nego q̄ sit impertinēs: & si p̄ponitur ipsa est sequens: negat̄ intelligendo sequelaz eodē mō quo regule loquunt̄. & si proponit̄ ipsa est repugnans: concedo q̄ per se impossibile: & ita p̄nter est dicendū de illa deus est. quare & c. **C**Ad quintū cum dicitur cedat t̄pus obligationis admittit̄ & nego q̄ infra tempus illa consequētia fuit bona: imo nihil valuit: nec etiam ille due cōuertebantur: & si dicitur quare ergo hō est concessisti dico q̄ concessi p̄pter positionē factam. **C**Ad sextum cum d̄z negando istam tu es asinus: tu negas sequens ex vno concessio ergo male r̄ides: concedo p̄nam & consequens: nec hoc est incōueniēs infra t̄pus dūmodo sequat̄. **C**Ad id igitur pro maiori euidētia sic p̄cedi in obligatione ista pono tibi deus est & homo est asinus cōuertunt admittit̄: p̄pono tibi deus est concedo p̄pono tibi homo est asinus: nego: p̄pono tibi hec est vera deus est: cōcedo: p̄pono tibi hec est vera hō est asinus: cōcedo: p̄pono tibi hec est a te concedēda deus est: cōcedo: tu negas eam concedo: tu male r̄ides. concedo. **C**Item posset ordo mutari. naz statim postpositus p̄pono hec est vera hō est asinus: nego q̄ falsus & impertinēs: p̄pono hec est vera deus est. nego q̄ repugnans posito & opposito bene negati. p̄pono hec est a te cōcedenda hō est asinus: nego: quia falsum & impertinēs. hec est a te concedenda deus est nego: quia repugnans. vt p̄us: tunc sic. hec non est a te cōcedenda de? est: concedo: & tu negas eam: concedo: ergo male r̄ides. **C**Sed forte arguitur. q̄ hec est vera de? est in hoc scđo ordine. Istam deum esse est verū & hec p̄positio significat adequate deum esse igit̄ ipsa est vera: nego minorem tanq̄ repugnātem. sequit̄ enim ipsa nō est vera & deum esse est verum igitur ipsa nō significat adequate deum eē. Et ita dicitur de illa homo est asinus suo mō. quare & c. **C**Secundo arguitur cōtra eandem regulam sic. & pono tibi istam omnia homo currit: qua posita & admittit̄ p̄pono tibi istam tu es homo: concedenda q̄ vera & impertinēs:

deinde propono tibi. hec tu curris est a te concedenda. Et concedis contra tu concedis falsum non sequens igitur male. antecedens p[ro]nam q[uod] illa sit falsa p[ro]p[ter] q[uod] non sequit[ur] p[ro]batur. q[uod] non sequit[ur]. omnis homo currit tu es homo igitur hec tu curris est a te concedenda. Si autem negatur arguitur sic. hec tu curris non est a te concedenda et ipsa est sequens ex posito et concessio igitur non omne sequens ex posito obligato et concessio est a te concedenda. p[ro]na p[ro]p[ter] cum maiori et minore p[ro]batur. q[uod] bene sequit[ur] in tertio p[ar]te. Omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. Respondet admittendo positiu[m] et concedendo istam tu es homo et illa similis si proponere. tur tu curris. p[ro]nam q[uod] impertines. scilicet q[uod] sequens est. tunc ultra q[uam] ponit hec tu curris est a te concedenda. nego. q[uod] falsum et impertines. tunc ad arg[um]entum nego minorez tanq[ua]m repugnantem opposito bene negat. sequit[ur]. n. illa non est a te concedenda igitur non sequit[ur] ex posito et concessio. Et item si immediate post concessionez illius tu es homo: fuisse p[ro]p[ter] h[oc] tu curris sequit[ur] ex posito et concessio: concessioz illa tanq[ua]m veram et impertinentem. et p[ro]ter concessioz q[uod] illa tu curris est a me concedenda tanq[ua]m sequens. Sequit[ur]. n. tu curris sequit[ur] ex posito et concessio igitur est concedenda. Sed forte in p[ar]te ordine arguitur sic. faciendo p[ro]nam hanc. Lis homo currit tu es homo igitur tu curris. p[ro]na est bona et antecedens est concedendum a te igitur et p[ro]p[ter] dico negado anis collectine sumptuz. Et si post hanc negatione dicat p[ro]p[ter] q[uod] parte: dico q[uod] p[ro]p[ter] scilicet. v[er]o q[uod] illa p[ro]na sit bona. q[uod] repugnat eo modo quo pluries dictuz est. Et si t[ame]n antecedes imbi p[ar]te cathegorie et diuim paritibiter p[ro]ponat. concedo p[ro]nam et p[ro]p[ter] v[er]o q[uod] consequens illius p[ar]tie est a me concedendum. Sed tunc arguitur sic. p[ro]p[ter] illius p[ar]tie est a te concedendum sed p[ro]p[ter] illius consequente est hec tu curris igitur hec tu curris est a te concedenda q[uod] fuit negatiu[m]. dicit negado minorez tanq[ua]m repugnantem vni concessio et opposito b[er]i negati. sequit[ur]. n. tu curris non est a te concedenda et consequens illius consequente est a te concedendum igitur hec tu curris non est p[ro]p[ter] illius consequente. Et si dicit q[uod] est p[ro]p[ter] illius consequente nolo hanc questione[m] determinare. et si d[icit] ce. dat t[em]p[or]e: admittit: q[uod] fuit p[ro]p[ter] illius consequente: dico q[uod] ista tu curris. et quare non sic dixisti in t[em]p[or]e obligationis quia ip[s]am: tunc etia[m] p[ro]p[ter] illius repugnat vt dictum est. Tertio contra regulam arguitur sic. et pono tibi illam: quicunq[ue] p[ro]fertur p[ro]posito v[er]o omne currens est asinus: et quicunq[ue] p[ro]fertur p[ro]posito singularis: tu sis currens. Iste posito et admittit p[ro]pono tibi illam omne currens est asinus: si negatur contra quicunq[ue] p[ro]fert p[ro]posito vniuersalis omne currens est asinus sed nunc p[ro]fert illa p[ro]posito v[er]o igitur omne currens est asinus. si ergo conceditur p[ro]pono tibi istam tu es currens si negatur p[ro]tra. quicunq[ue] p[ro]ponit p[ro]posito singularis tu es currens sed nunc p[ro]ponitur illa singularis igitur tu es currens. si ergo conceditur p[ro]pono tibi istam h[oc] est asinus. si concedis eaz tu concedis per se impossibile ergo male. si negas eam et bene respondes igitur est a te neganda et est sequens ex duobus concessis ex adiuto: o positi igitur non omne sequens ex posito et concessio vel concessis est concedendum. antecedens p[ro]p[ter] q[uod] bene sequit[ur] omne currens est asinus tu es currens igitur tu es asinus. Dicitur q[uod] casus de virtute sermonis est impossibilis. Nam ex p[ar]te parte sequit[ur] q[uod] omne currens est asinus et ex scilicet sequit[ur] q[uod] tu sis currens ex quibus sequit[ur] q[uod] tu sis asinus. v[er]o bene sequit[ur] quicunq[ue] tu curris tu disputas igitur tu curris et disputas. Tamen ad bonum intellectum admittitur casus. ita q[uod] si p[ro]fert idem significet sicut si p[ro]fert de futuro et tunc cu[m] p[ro]ponit omne currens est asinus: nego q[uod] falsum non sequens. Et tunc ad arg[um]entum nego minorez tanq[ua]m repugnantem. Sequit[ur]. n. quod docunq[ue] p[ro]fert p[ro]p[ter] vniuersalis omne currens est asinus sed nunc non omne currens est asinus igitur nunc non p[ro]fert p[ro]posito vniuersalis. Et ita dicat ad istam tu es currens: negando ip[s]am vt p[ro]p[ter] et si arguitur vt p[ro]p[ter] negado q[uod] ista sit aliqua singularis plata q[uod] repugnat. Tertiam potest variari casus ita q[uod] statim post admissionem p[ro]ponat ista hic omne currens est et. vniuersalis plata: conceditur q[uod]

verum et impertines. Deinde omne currens est asinus: conceditur tanq[ua]m sequens. Deinde si p[ro]ponitur hec est singularis plata tu es currens: negat tanq[ua]m repugnans. sequitur enim tu non es asinus et omne currens est asinus igitur tu non es currens: et ultra igitur non p[ro]fertur aliqua p[ro]posito singularis. Contra hoc arguitur sic. ista est p[ro]posito cathegorica ergo vniuersalis particularis indefinita vel singularis: sed non vniuersalis nec particularis nec indefinita vt p[ro]p[ter] q[uod] non est malo: r[ati]o de vna q[uod] de alia igitur est singularis: negatur minor: supposito q[uod] a disputatioz q[uod] omnis catheg[or]ia sit alicuius quantitat[is]. Et si dicit p[ro]p[ter] qua parte: p[ro]ponant partes. et videbit[ur]: p[ro]pono ergo illa non est v[er]o. p[ro]cedo. q[uod] v[er]o et impertines: p[ro]pono illa non est particularis. concedo p[ro] idem. vltimo illa non est indefinita: nego q[uod] repugnans. sequitur n. ista tu es currens est vniuersalis particularis indefinita vel singularis sed non est v[er]o nec particularis nec singularis igitur est indefinita. Et ita p[ro]ter dicatur si aliquis alius discursus fiat huic similis vel equalis. Quarto contra regulam arguitur sic. et pono tibi ista omnis homo est rome. qua admissa p[ro]pono hec p[ro]p[ter] est impertines. tu es rome. concedenda est. Nam ista tu es rome non sequit[ur] nec repugnat vt p[ro]p[ter] igitur est impertines. deinde p[ro]pono tu es homo: hec concedenda est q[uod] vera et impertines. qua concessa: p[ro]ponitur illa tu es rome. si negas eam bene respondendo habeo intentu[m]. q[uod] non omne sequens ex posito et concessio vel concessis est concedendum. sequitur. n. omnis homo est rome tu es homo igitur tu es rome si concedis eam: contra ipsa est impertines igitur non sequens et est falsa igitur neganda. quare et: Et ista r[ati]o volunt aliqui probare q[uod] idem est concedendum et negandum infra t[em]p[or]e obligationis. p[ro]p[ter] de tali tu es rome est impertines que d[icit] concedi p[ro]posita immediate postpositu[m] et d[icit] negari post concessione[m] illius tu es homo. Ad istam obligatione[m] solet talis enunciari r[ati]o. q[uod] quicunq[ue] ponit omnis homo est rome: admittitur et q[uod] p[ro]ponit hec est impertines tu es rome: concedit. et vltius cum p[ro]ponitur tu es homo. similis concedit cum sit vera et impertines. et vltius quando p[ro]ponit hec tu es rome: concedit. et etia[m] q[uod] est impertines: et cum arguitur ipsa est impertines ergo non sequens negat p[ro]na. q[uod] hec p[ro]posito tu es rome in principio p[ro]posita fuit impertines p[ro]posito: n[on]c autem est eidem et pertinet sibi et concessio simul. v[er]o. pertines sequens: stat. n. bene q[uod] eadem p[ro]posito sit impertines et sequens respectu diuersorum. Nec responsio arg[um]entum v[er]o baliter soluit sed non percipit ipsius difficultate[m]. pono enim casum vt p[ro]p[ter] p[ro]p[ter] quo admissio p[ro]pono tibi hec tu es rome est falsa et non sequens concedendum est. Nam q[uod] sit falsa p[ro]p[ter] et q[uod] non sit sequens probat. Nam non sequit[ur] omnis homo est rome igitur tu es rome: deinde propono illaz: tu es homo. concedenda est vt p[ro]p[ter]. vltimo propono ista tu es rome si negas habetur intentu[m]. si concedis contra illa est falsa et non sequens igitur non est a te concedenda. similis tu concedis falsuz non sequens igitur male r[ati]o. I[tem] r[ati]o d[icit] concedendo in principio q[uod] illa est falsa non sequens tu es rome. et tunc quando p[ro]ponit illa. tu es homo: concedo eam et istam similis tu es rome. Et tunc ad argum[en]tum illa est falsa non sequens igitur non est concedenda concedo p[ro]nam et p[ro]p[ter] t[ame]n quicunq[ue] mihi proponeret concedam eam. et tunc quando arguitur tu concedis falsuz et non sequens igitur male r[ati]o. concedo p[ro]nam et p[ro]p[ter] modo quo in duobus dicitur est.

Extra regula fuit ista. Omne repugnans posito obligato et concessio vel concessis scilicet esse tale infra t[em]p[or]e obligationis est ab eodem negandum. Contra istam regulam procedit argum[en]ta contra alteraz regulam. facta mutatione allquali: v[er]itatem p[ar]titer contra ip[s]az arguo sic. et pono tibi istam. Omnis homo currit qua posita et admittit p[ro]pono tibi istam tu es homo. concedenda est q[uod] vera et impertines. Deinde tu non curris est a te concedenda. Si negatur vel dubitatur contra ipsa est vera et impertines igitur concedenda: tunc arguitur sic. tu non curris est a te concedendum sed tu non curris repugnat posito concessio

Igitur repugnans positio et concessio est concedendum. Solitudo huius potest patere ex alijs admittendo positum et curritur pponitur tu es homo concedit. deinde tu non curris est a te concedendum: concedit similiter quod verum et impertinens: et nego, tanquam repugnans quod repugnet positio et concessio. Et si arguitur sic. Ista propositio est bona omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. et oppositum consequentis est igitur oppositum propositio repugnat antecedenti: concedo totum. et tunc ultra oppositum propositio repugnat antecedenti: si oppositum consequentis est illa tu curris igitur ista tu curris repugnat antecedenti. concedo totum: et si arguitur ultra illa tu curris repugnat antecedenti et assensio est positum et concessum igitur repugnat positio et concessio nego minores tanquam repugnantem. Sequitur. n. tu curris non repugnat positio et concessio et repugnat illi antecedenti igitur illud assensio non est positum et concessum. Et si arguitur contra. illa omnis homo currit est posita et ita tu es homo est concessio et repugnat istis igitur repugnat positio et concessio nego illam copulativam omnis homo currit est posita et illa tu es homo est concessio. Et si dicitur pro qua parte pponatur partes: ppono ergo omnis homo currit est posita: concedo ppono: tu es homo est concessio. nego quod repugnat concessio et oppositum bene negati. Sequitur. n. omnis homo currit non est posita vel ista tu es homo non est concessio: sed ista omnis homo currit est posita igitur illa tu es homo non est concessio. Et si dicitur aliqua propositio est concessio concedo que fuit illa dico quod stat quod a. vel. b. hec questio non est pro nunc determinanda. quare etc. Secundo arguitur sic. contra regulam et pono illam omnis homo currit et omne repugnans aliquibus premissis est ate concedendum: casus est possibilis quod possibile est quod omnis homo sit currens et quod non sit aliquis syllogismus nec aliqua propositio propter istas omne currens est assensio omnis homo est currens igitur omnis homo est assensio et tunc omne repugnans illis premissis simul sumptis esset concedendum ate. v. homo non est assensio. Admissio ergo casus. ppono istam omnis homo currit concedenda est quod sequens: deinde tu es homo: concedenda est quod vera et impertinens. deinde tu non curris: si concedis et bene respondes igitur intentum: si negas vel dubitas: contra omne repugnans aliquibus premissis est ate concedendum: sed hec tu non curris est repugnans aliquibus premissis igitur ipsa est a te concedenda et tu negas ipsam igitur male. Respondet admittendo positum. et concedo totum quousque proponitur ista tu non curris: quam nego. Et tunc ad argumentum nego illam copulativam omne repugnans aliquibus premissis est ate concedendum. Et hec tu non curris est repugnans aliquibus premissis. Et si queritur pro qua parte non detur prima quod ipsa est positum vel sequens ex positio sed detur secunda. quod repugnat vni concessio et oppositum bene negati. Si tamen partes illi copulativae pponerentur cathedra: non in copulativa illas concedendum propter loquendo ambas. Et ultimo quod ista est a me concedenda tu non curris: tanquam tamen concedam ipsam et propter concedo quod male respondeo non tanquam verum sed tanquam sequens. Tertio contra regulam arguitur sic. pono tibi ois homo currit et pono tibi tu non curris: quo positio et admissio ppono tibi illas tu es homo. Si negas contra tu negas verum et non repugnans igitur male: antecedens probatur. Nam quod sit vera pars et quod sit non repugnans probatur. quod non sequitur omnis homo currit. et pono tibi tu non curris igitur tu non es homo. concessio igitur illa ppono tibi tu non curris. Si concedis et bene respondeo habeo intentum quod repugnat positio. v. omnis homo currit et concessio. n. tu es homo. Si negas contra tu negas tibi positum et a te admissum igitur male respondeo: assensio probatur eo quod posui tibi illam tu non curris et tu eam admissisti. Respondet querendo an sint due propositiones vel solus vna: si vna preesse respondeatur ut ostensum est. Et cum ultimo pponitur tu non curris: nego eam et concedo quod est mihi posita sed non admissa istam sed bene istam copulativam omnis homo currit. et pono tibi tu non curris: et dato adhuc quod admisseris vtriusque partem copulativae non tamen admissi istas tu non curris: sed istam pono tibi tu non curris ex qua non sequitur quod tu

non curris. Si autem placet opponenti quod duo sint casus et due partes admittit vtriusque et si opponit omnis homo currit concedo. quod positum et admissum: deinde pro altero casu tu non curris concedo: quod alterum positum et admissum: deinde tu es homo concedo. Contra repugnantibus concessis ergo male negas: assensio pars. Nam sequitur ois homo currit et tu non curris igitur tu non es homo. et pars quod quelibet pars assensio est ate concessa. Dico quod si repugnet duobus concessis non tamen duobus concessis in eadem obligatione: propterea non sequitur quod sit negandum.

Sed forte inquit cum periculo sic. concessa ista tu es homo: ppono tibi tu curris. Si negas contra tu negas sequens ex duobus concessis igitur male. assensio probatur. Nam sequitur omnis homo currit tu es homo igitur tu curris. Si concessio et pars concedenti suum contradictorium igitur male. pars consequentia. quod contradictoria non debent concedi infra ipsam obligationem. Ideo pro omnibus istis est breviter dicendum quod non est inconueniens concedere et negare eandem propositionem et duo contradictoria: similiter in eodem tempore obligationis: sed in duabus obligationibus sicut est possibile eandem propositionem concedi et negari a duobus bene respondendo. et similiter contradictoria ita in duabus obligationibus ab vno. quod tunc vicem duorum: antecedens pars. Nam pono tibi et forti illam omnis homo currit qua admissa ab vtroque ppono tibi soli tu es homo: habes eam concedere. quod vera et impertinens: et einde ambobus ppono tu curris et pars quod concedis eam bene respondendo quod sequitur ex duobus concessis forte. vero negabit eam quod falsa et impertinens in sua obligatione cum tibi non sunt premissa illa tu es homo proposita.

Est tamen notandum quod admissa illa totali parte que est due partes quarum quelibet habet propriam rationem continue dum aliquid proponit querat an illud proponatur in prima vel in secunda parte et si in convenientiam respondet: non aliter ex tibi dubio proinde male respondes. Cuius facta admissione ppono tibi omnis homo currit quero in qua obligatione propositionis an in prima vel in secunda. Si in prima concedo eam: quod positam obligatam. Si in secunda a nego eandem. quod falsa et impertinens. Et si dicitur ppono tibi eam tam in prima quam in secunda concedo et nego eam: concedo namque eam in prima: et nego eandem in secunda. nec hoc est inconueniens. quod sic responderent quorum vices pro nunc habeo vel teneo et ita propter in alijs propositionibus dicat. Ex predictis sequitur quod ex vnicuique parte possunt partialiter due obligationes consurgere. pars si duobus pponam istas omnis homo currit quam ipsa admittant. Similiter ex dicta admissione ad in itto vtriusque positum. verumtamen non esset hoc possibile ex vnicuique parte et vnicuique admissione: nam in prima est vna positio et due admissio in secunda vero sunt due positiones et vna admissio. etc.

Prima regula fuit ista. Omne sequens ex positio obligato et opposito bene negati vel negatorum scitum esse tale infra tempus obligationis est ab eodem concedendum. Contra istam regulam arguitur sic. Nam data veritate ipsius sequitur quod admissio quacumque contingente falso sit quolibet aliud contingens falsum et impertinens concedendum: probatur et pono tibi illam tu es rome qua posita et admissa ppono tu es rome et baculus stat in angulo. et pars quod hec copulativa neganda est quia falsa non sequens. Deinde pponitur nullus baculus stat in angulo. Si negas et bene respondeo igitur intentum contra regulam. pars propositio. quod sequitur ex positio et opposito bene negati. Sequitur. n. tu non est rome vel nullus baculus stat in angulo sed tu es rome per positum igitur nullus baculus stat in angulo et sic habeo conclusionem principaliter probandam: quod sicut illa ita et que libet alia deducitur dummodo suum oppositum consequatur copulativae cum positio que copulativa immediate postpositum pponatur. Respondet conclusionem deductam concedo v. quod posita et admissa illa tu curris vel tu es rome deducam quod tu es eps vel papa: dormiens aut vigilans: aut quod quid mihi placuerit: dummodo illud sit falsum contingens et verum aut necessarium coniunctum cum positio falso eodem modo

quo dictum est. ¶ Potest etiam idem falsum contingens de
ducti dummodo ponatur disiunctive cum opposito positi.
vbi gratia. pono tibi ista tu curris. qua admissa. ppono ti-
bi tu non curris vel baculus stat in angulo aut aliqua tales
tu es epus vel papa pono disiunctive cum opposito posi-
ti. concedenda est q: vera & impertinens. deinde ppono ba-
culus stat in angulo op3 concedere. q: sequitur exposito &
vno concessio. sequit. n. tu non curris vel baculus stat in an-
gulo. Sed tu curris per positum ergo baculus stat in an-
gulo. ¶ Secdo contra regulam arguit sic. & pono tibi ista
disiunctivam tu es rome vel tu es rome est concedendum nega-
da est q: falsa & impertinens. deinde ppono tibi tu es rome
& p3 q: est formalis sequens exposito & opposito bene ne-
gati. & in illa no est concedenda igit regula no est vera. p-
bo antecedens. p pma parte. nam bene sequit tu es rome
vel tu no es rome est ate concedendum sed tu es rome no est
ate concedendum igitur tu es rome. secunda pars anteceden-
tis pbatur. q: bene sequit illa est ate concedenda igit tu es
rome est ate concedendum: qd pns negabat. ¶ Respon-
detur admittendo positum & cum pponit tu es rome est
concedendum nego deinde tu es rome concedo. Et ad ar-
gumentum illa est formalis sequens exposito & opposito
bene negati & illa no est concedenda igit oppositum regu-
le. nego maiorem tanq repugnantem. sequit. n. illa no est
concedenda igit no sequit exposito & opposito bene nega-
ti. Si dicat cedat tpus obligationis: habeo pcedere q: ista
fuit sequens & ideo infra tpus concessi illam. ¶ Item si p-
poneret aliqua ita q: imediate post positum pponeret
illa tu es rome negarem eam. q: falsa & impertinens: deim-
de tu es rome est ate concedendum concedo. q: sequens
exposito & opposito bene negati. ¶ Et si arguitur sic. tu
es rome est ate concedendum & tu negas eam igit male
respondes nego antecedens: & si querit pro qua parte dico
q: pro seba. Si tamē partes ille diuisim cathogorice. ppo-
natur concedo quilibet istarum & vltimate q: male rñdeo
tanq sequens. ¶ Tertio arguit sic. sit rei veritas q: soz. &
plato & cicero sint omnes homines & quilibz istoz: sed eat
isto supposito: pono tibi istaz aliquis hō currit. qua admissa:
ppono soz. currit: neganda est. q: falsa & impertinens. de-
inde plato currit iterum negāda ppter eandem cam. ter-
tio pponitur cicero currit & videt q: etiam sit neganda q:
non videtur maior rō: quare negat pma vel secūda & non
tertia ex quo rei veritas est q: nullus illorum currit. si igit
neganda est. & tamē sequit exposito & oppositis bene ne-
gatorum igit oppositum regule. pna t3 & antecedens p: o-
batur. ¶ Itā bene sequit aliquis homo currit & nullus soz.
currit nec aliquis plato currit igit cicero currit. p3 pna. q:
ip3 sunt omnes homines. ¶ Responderet admittēdo sup-
positum & positum & qñ pponit aliqua illaz triū soz. cur-
rit plato currit cicero currit: nego quilibet istaruz & nego
q: vltima sequit exposito & oppositis bene negati. Et tūc
ad consequentiaz illam factam nego eam. & ad pbationez
isti sunt omnes homines nego eā. tanq repugnantez posi-
to & tribus oppositis bene negati. sequit. n. aliquis homo
currit & minus soz. currit nec aliquis plato currit nec aliq:
cicero currit igit isti non sunt omnes hoies. Si tamē in p-
ncipio imediate post positum pponeret illa soz. plato & ci-
cero sunt oēs homines. concederem eam tanq veraz & im-
pertinentem: tunc soz. currit nego. q: falsa & impertinens.
plato currit: nego ppter eandem cam. cicero currit conce-
do: quia sequens exposito concessio & oppositis bene ne-
gati. sequit. n. aliquis homo currit & soz. & plato: & cicero
sunt oēs homines & nullus soz. currit nec aliquis plato cur-
rit igit cicero currit. quare rē. ¶ Ex pdictis sequit quos-
dam nimis sophisticē pcedere asserentes aliqua indefini-
tam vel particularem concedendam: & tamē quilibet eius
singularem negādam: in casu. n. pñt cum conceditur aliq:
homo currit & negatur quilibet istarum soz. currit plato
currit & cicero currit negat pñter q: isti sunt omnes homi-
nes & conceditur q: aliquis est hō qui no est aliquis istoz.

¶ Et si queritur quis est ille non determinet. hec questio
q: stat q: sit. a. vel. b. Et cum conceditur q: illi sunt oēs ho-
mines semper due singulares pmo ppositie sunt negan-
de ppter falsitatem & impertinentia & tertia est conceden-
da. ¶ Per hunc modū habent ip3 respondere ad pro-
pia sophisticata qñ ponit sit rei veritas q: no sint nisi tres
homines in mūdo. s. soz. plato & cicero & q: solus soz. loq-
tur: tunc ponunt istam soz. tacer: admittunt eam: deinde
aliquis homo loquit concedo: q: vera & impertinens: deim-
de soz. loquit. nego q: repugnat posito. Deinde plato loq-
tur negat q: falsa & impertinens. deinde cicero loquit nega-
tur ppter eandem cam. Alterius ista particularis est con-
cedenda aliquis hō loquit & quelibet eius singularis negā-
do nego: qui isti non sunt omnes hoies vt dictum est sed
est vnus qui no est aliquis illorum qui no datur determini-
nate. Si tamē pponatur in pncipio isti sunt omnes hoies
concedatur & vltimo negatis illis soz. loquit plato loquit.
concedo q: cicero loquit cuius cā dicta est. Isti etiaz lacus
loquuntur dicētes q: non est incōueniens in arte obligatoria
concedere vniuersalem & negare quālibet eius singularē.
verbi grā. sit rei veritas q: non sint nisi tres homines in mū-
do. s. soz. plato & cicero quoz nullus currat & ponit istaz.
omnis hō currit admitto eam: tunc pponit soz. currit ne-
go ipam quia falsa & impertinens. deinde plato currit nego
ipam ppter eandem cam tertio cicero currit nego ipaz q:
falsa & impertinens no tamē ex hoc sequit pñsio pposita.
q: dico pñter q: isti no sunt omnes hoies: imo dico q: nul-
lus istoz: ū est hō. q: sequit. omnis homo currit nullus soz.
currit nec aliquis plato currit nec aliquis cicero currit igit
nullus istoz: ū est hō. ¶ Et si querit quis ergo est iste q:
currit dico q: no de termino hanc questionē. Si tamen in
pncipio fuisset illa pposita. Isti sunt omnes hoies concessi-
sem eam & illam similtz quilibet illoz: currit illis tribus de-
monstratis. ¶ Alter dicunt alij admittendo positū & ne-
gando omnes singulares pter vltimam ppter hoc. q: h3
nulla illarum sit sequens. nec etiā vltima sit sequens ex po-
sito tamē est sequens exposito & concessio. Nam stante q: no
sint nisi tres homines soz. plato & cicero: & sequit oēs ho-
mo currit & soz. no currit & plato no currit igit cicero cur-
rit. ¶ Sed hec rñsio est impossibilis sicut in suppositibus
est ostensum. Nam hec stant simul omnis hō currit & tñ
nec soz. currit nec plato currit nec cicero currit. q: post mil-
le annos currit quelibet istarum vera sic adequate signifi-
cando posito q: tunc currit ita q: omnis hō currit. ¶ Itēz
tunc hec pna esset bona nullus cicero currit nec plato cur-
rit nec soz. currit igit nullus homo currit. p3 consequentia
arguendo ex opposito pñtis ex vna pmissarum ad opposi-
tum alterius pmissis: & q: ista pna no v3. satis liquet intuen-
ti hic in loco allegato. diffusis declarata sunt. quare super-
cedeo pro presenti rē.

¶ Tertia regula fuit ista. Omne repugnans po-
sito & opposito bene negati vel bene negato-
rum scitum esse tale infra tēpus obligationis
est negandum. ¶ Contra istam regulam va-
dunt argumenta cōtra regulam imediatas.
verūtamē in spālī arguo sic. & pono tibi illā
omnis hō currit. qua posita & admissa. ppono tibi illaz tu
curris. neganda est q: falsa & impertinens. deinde ppono
tu es homo est ate concedendum. concedenda est q: vera &
impertinens: deinde ppono tibi tu es hō. si concedis & ipsa
repugnat posito & opposito bene negati igit intentuz aña
p3. q: bene sequitur omnis hō currit tu non curris igit tu
no es homo. si negas vel dubitas cōtra ipsa sequit ex vno
ate concessio igitur male. aña probat. Nam sequit tu es ho-
mo est ate concedendum igit tu es. & per pna tu es homo.
¶ Responderet admittendo positum & negando istam tu
curris & istam similtz tu es homo est ate concedendum si-
mendo concedendum nominaliter. q: repugnat posito & op-
posito bene negati. Sequit. n. omnis hō currit tu no cur-
ris igit tu no es hō & vltra igitur tu non es igitur nihil est
ate concedendum. ¶ Secdo cōtra eandem regulā arguit sic.

¶ pono tibi istam disinctuam tu curris vel rex sedet: qua posita & admissa propono illas nullus rex sedet. si aliter respondes q̄ dubitando arguit q̄ male: qz est tibi dubia & impertinēs. Si ergo dubitas eam sicut dubitanda est. p̄ pono illam tu curris: neganda est qz falsa & impertinens: deinde p̄pono sc̄do illam nullus rex sedet. si concedis eaz vel negas & p̄us dubitasti igitur in eodem tēpore idēz dubitas & concedis vel negas. & per p̄is male: cōsequētia tenet per tertiam suppositionē ponentes q̄ omnes r̄sionēs retorquēde sunt ad idēz instans. Si ergo dubitas & bene respōdes igitur ista est dubitanda & nō negāda & t̄n repugnat posito & opposito bene negati & hoc bene sc̄is. igitur r̄c. antecedens p̄z. Nam sequit̄ tu curris vel rex sedet sed tu nō curris igit̄ rex sedet. ¶ Respondet̄ admittendo positum. & cum p̄ponit nullas rex sedet: dubitat̄ & illa negatur tu curris. & cum iterz p̄ponitur nullus rex sedet: negatur eam: & cum dicit̄ p̄us dubitasti eam & modo negas igitur male. nō valet argumētum. & ad sc̄dam suppositionem. dico q̄ intelligit de r̄sionibus repugnantib⁹ sicut sunt cōcedere & negare r̄c. Ideo cōceditur p̄nter q̄ aliqua p̄positio in vno loco est dubitanda & in aliquo loco concedenda: vt admissō casu p̄oī p̄posita ista rex sedet dubitatur & ista negatur tu curris. Iterum p̄posita ista rex sedet conceditur qz sequens ex p̄posito & opposito bene negati vt est ostensum. ¶ Tertio cōtra regulam arguit̄ sic. & pono tibi istam tu curris est ate concedenda. qua admissa p̄pono tibi vtrūqz istorum est ate concedendū demon/stratis illis tu curris & tu es homo. si cōcedis tu concedis falsam & impertinens igit̄ male respōdes. antecedens p̄batur. Nam q̄ sit falsūz p̄z. sed q̄ sit impertinēs probat̄. ex hoc qz nō sequit̄. nec repugnat vt manifeste p̄z deinde p̄pono tibi istam tu es homo: si negas vel dubitas cedat tempus & arguo q̄ infra tēpus negasti vel dubitasti verū & impertinens sc̄tum ate esse tale. Si cōcedis p̄pono tibi istam tu es hō est ate cōcedendū: si negas vel dubitas: cōtra illa est vera & impertinens tu es homo igit̄ est ate concedenda. Si concedis & bene r̄ides habeo oppositūz regule qz hęc tu es homo est ate concedendū. repugnat posito & opposito bene negati cum suum oppositū sequatur p̄bo. Nam sequit̄ non vtrūqz istorum est ate concedendū sed tu curris est ate concedendū igitur tu es hō non est ate concedendū. ¶ Respondet̄ admittendo positūz. Et cum p̄ponitur vtrūqz istorum est ate cōcedendū: nego: tu es homo: cōcedo: tu es homo est ate cōcedendūz: nego: tu es homo est vey & impertinens. nego. qz repugnat. sequit̄ enim tu es homo nō est ate concedendūz igitur non est verum & impertinēs. ¶ Itēz si immediate post negationem illius vtrūqz istorūz est ate cōcedendū p̄poneretur illa tu es homo est vera & impertinēs: negat̄ etiā qz statim sequeretur q̄ est ate concedendū & tunc vtrūqz istorum esset ate concedendū qd̄ est negatum. Itēz si immediate postpositum p̄poneret̄ ista tu es homo est ate concedendū deberet̄ illa concedi qz vera & impertinens & p̄nter ista vtrūqz istorum est ate cōcedendū: qz sequens. ¶ Et si dicitur in p̄ncipio negasti q̄ ista sit vera & impertinens: tu es homo p̄o qua parte. dico q̄ p̄ponas partes & videbis. si igitur p̄mo p̄ponitur ista tu es homo est vera. conceditur deinde tu es homo est impertinēs. negatur qz repugnat concessō & opposito bene negati. sequit̄ enīz tu es homo non est vera vel non est impertinēs sed est vera igitur non est impertinens. Similit̄ si p̄mo loco p̄poneretur ista tu es homo est impertinēs cōcederem & alteraz negarem. v̄z. tu es homo est verum mō p̄oī. quare r̄c. ¶ Quarto ad p̄ncipale arguit̄ sic. & pono tibi istam: istūz homo est asinus est tibi positum. que sit. a. qua admissa qz possibilis: p̄pono tibi. a. est homo est asinus: neganda est: qz falsa & impossibilis nō sequens. deinde propono tibi. a. est tibi positum. Si concedis habeo oppositū regule quia repugnat posito & opposito bene negati cum suūz oppositum sequit̄ ex ip̄sis. Sequit̄. n. t̄m homo est asinus est tibi positum sed. a. non est homo est asinus igit̄. a. non est tibi

positum: sicut a simili bene sequit̄ t̄m homo currit: sed. a. nō est homo igitur. a. nō currit. Si vero negas illaz. a. est positum. cōtra. a. est ate concedendū. qz concedis. a. bene respondendo sed nō est cōcedendū ate qz verū & impertinens: vt p̄z nec etiā sequēs ex aliquo p̄oī cōcesso vel negato vt p̄z. similit̄ igitur qz tibi positūz. ¶ Dicendū est q̄ impositione ista. a. p̄t dupliciter teneri aut exclusiue & ex p̄ponitur aut de excluso extremo & officia biliter rōe illius termini positum. Si p̄mo modo op̄z cōcedere q̄ homo est asinus est tibi positum & nihil aliud q̄ homo est asinus est tibi positum tanq̄ expositione sequēs. & tunc cum p̄ponitur. a. est homo est asinus: nego & p̄nter q̄. a. est tibi positum. Et tunc ad argumētū. a. est concedendū a te qz cōcedis ip̄m bene respōdendo. cōcedo gratia disputationis: & nego q̄. a. non sit concedendū a me tanq̄ verum & impertinens nec tanq̄ sequens: & tunc quecunqz pars p̄mo p̄ponatur concedo eam & alteram nego. qz repugnat vni concessō & opposito bene negati non p̄ssissime declarato. ¶ Item si statim post negationem illius. a. est tibi positum fuisset. p̄posita ista. a. est ate concedendū ita q̄ nō fuisset pars illius causalis: negassem eam tanq̄ falsam & impertinentem. ¶ Si vero impōne sumit̄ falsum de excluso extremo nego q̄ homo est asinus est tibi positum. & istam similit̄ & nihil aliud q̄ homo est asinus est tibi positum. dicendo q̄ quelibet illarū est falsa non sequēs cum positum non sit exclusiua sed p̄positio officiat̄ p̄babilis: & ita consequenter negat̄ ista vniuersalis: omne tibi positū est homo est asinus. positum. n. cōuertibiliter significat & asserit q̄ illa exclusiua t̄m homo est asinus est tibi posita. vltierius quādo p̄ponitur. a. est hō est asinus: neganda est vt p̄us dicitur. a. est tibi positum cōcedo qz verum & impertinēs. Et tunc ad argumētum p̄z q̄ ista cōsequētia non v̄z. t̄m homo est asinus est tibi positum & a. nō est homo est asinus igitur. a. non est tibi positum & ad similitudinem dico q̄ nō est similitudo nisi p̄mo mō. ¶ Forte concessa ista. a. est tibi positum quis posset p̄ponere. a. est ate concedendū. neganda est vt p̄us qz falsa non sequens. Nam. n. sequitur. a. est tibi positum igit̄. a. est ate concedendūz: imo nec si adderetur li admissum vt pluries est ostensum: sed op̄z etiā addere li sine repugnātia vel sine cōtradictione ad omne obligationis quo precedente cū alijs cōcederet̄ q̄ omne. a. est ate concedendū r̄c.

¶ Una regula fuit ista. Ad omne impertinens est respōdendum p̄m sui qualitatem. ¶ Cōtra istam regulam arguit̄ sic. & pono tibi istam tu es rome in hoc instanti: & concessa propono tu es rome in hoc instanti: demonstrando instans qd̄ est p̄sens. Si cōcedis habeo intētum. qz ista est falsa & impertinēs cum nō sequit̄ nec repugnat vt p̄z intuenti. stat. n. q̄ tu sis rome & tamen nō sis rome in hoc instanti sicut stat q̄ aliqd̄ instās sit & q̄ hoc instās non sit. Si ergo negat̄ ista tu es rome in hoc instanti. cōtra omne qd̄ est rome est rome in hoc instanti: sed tu es rome ergo tu es rome in hoc instanti. Si negatur maior stet oppositum. v̄z. q̄ aliquid est rome qd̄ nō est rome in hoc instanti: & pari rōne sequitur tales esse posibles aliquid est rome qd̄ nunc nō est alicubi. similit̄ q̄ aliqd̄ currit quod nunc nō habet pedes. etiā q̄ nūc homo disputat q̄ adhuc non est grāmaticus. que non apparent posibles: qz sequit̄ hoc currit & hoc nūc nō h̄z pedes. ergo hoc currēs pedibus currit loquēdo p̄prie de currere pur̄ soli animalī conuenit similit̄ iste homo disputat & adhuc nō est grāmaticus. & fuit igit̄ in eternū fuit quod est impossibile. ¶ Ad istam obligationem solent respōderi vt p̄us & cōsequenter concedo omnes istas cōclusiones de possibili. Et ad argumētum cōtra regulam. negat̄ cōsequētia. qz op̄z ad illud concludendum sumere q̄ illud nūc sit. qd̄ tamē repugnat posito & opposito bene negati cōsimilit̄ negat̄ alia cōsequētia facta cōtra aliam cōclusionem. qz li adhuc & ante hoc demonstrando instans equialēt. Ideo sicut stat q̄ iste homo generabitur quādo ante hoc instans generabit sic

stat qd aliquando vel prius generabat qui adhuc nō gene-
rabatur. & cōsequēter pcedit qd stat aliquid esse rome qd
nec cras nec hodie nec heri est rome: equivalent. n. apud
hanc responsionez hodie & hec dies. pter hoc qd hodie cō-
notat p̄sentiaz diei demonstrate. & cōsimilr li nunc & hoc
instans cōnotando eius p̄ntiaz: ita qd li hodie vel nunc non
cōuertuntur eum li h dies nisi cū tali connotatione. naz li ho-
die valet tñ sicut hec dies qui est p̄ns. Et cōsimilr li ho-
dierna dies. & sic non sequit̄ omnis dies erit p̄ns ergo oīs
dies currit hodierna dies: nec sequitur omnis dies currit
p̄ns dies igitur omnis dies erit dies qui est p̄ns. & simillr
ter negat qd omnis dies post hodiernū diem erit cras vel
crastina dies. qz isti termini cras vel crastina dies valēt tñ
sicut diceretur dies immediate sequens dies qd nūc est p̄ns.
Et si querat an li hodierna dies vel crastina dies sint ter-
mini cōmunes vel termini singulares. dicit qd sunt termi-
ni cōmunes: nō opz tñ qd vtrūqz istorum sit de plurib⁹ p̄-
dicabilis: sicut nec iste terminus sol deus vel celus: & tamē
cōuertuntur deus & iste deus: & sicut non pōt esse qd iste
deus est & alius deus est. sic nec qd hodierna dies sit & qd
alia dies sit hodierna. & simillr dicatur de crastina & hodiernā.
quare &c. ¶ Hec autēz pulchre dicta sunt sed iudicio
medo nō in toto continent veritates. arguo. n. pbando qd li
hodie vel nūc non puerunt cum li isto die vel hoc instan-
ti & tali cōnotatione. Nam facio talem p̄ntiam nunc est aut
hodie est igitur hoc instans p̄ns est vel hec dies que est
p̄ns est: & demonstrato hanc diem que est. a. & hoc instans
p̄ns qd sit. b. Nam post hanc septimanā currit ita qd ho-
die est & nunc est sicut p̄ntialit̄ ita est & tunc non currit ita
qd hec dies est demonstrato. a. nec hoc instans est demon-
strato. b. Instanti qd nūc est igitur adiuuicēz huiusmodi nō
cōuertunt. ¶ Cōfirmatur. nam si iste termin⁹ deus suc-
cessive de plurib⁹ esset veiificabilis ita qd sua supposita cor-
rumpere & non essent eterna. hec cōsequētia nō valēt
deus est igitur hic deus est quocūqz demonstrato sicut nec
cōuertunt illa duo. aliquis homo & iste hō. dato qd li ali-
quis homo nunqz haberet nisi vnum suppositum sed suc-
cessive plura. sicut dicimus de istis terminis fenix & ista fe-
nix modo p̄z qd nō sequit̄ fenix est igitur ista fenix est. nec
ista alius. homo est igitur iste homo est quocūqz cōnotatio
ne vel relatione addita igit̄ nec illa consequētia est bona.
nūc est igitur hoc instans quod est p̄ns est. hodie est aliqz
homo igit̄ hec dies qd est p̄ns est aliqz homo. p̄ntia patet
qz licet isti termini nūc hodie nunqz plura supposita hēant
simul tamen habeāt successive per cōtinuam definitionēz &
inceptionem talium suppositoꝝ. ¶ Cōfirmat. iterum. &
assigno aliquos dies h⁹ hebdomade future. v3. a. b. c. d.
& p̄z quādocūqz erit ita qd tu es in. a. die erit ita qd tu es
nunc: & qd tu es hodie. & ita quādocūqz erit verum qd tu
es in. b. in. c. in. d. sed tūc nō currit ita qd tu es in hoc die de-
monstrato que nō p̄ns est: nec tunc currit ita qd tu es in
hoc instanti demonstrato instati qd p̄sentialit̄ existit igitur
talis conuertibilitas est fugienda. ¶ Ideo est alr dicendū
respondendo ad obligationē sicut in argumento responde-
tur quousqz pponant̄ iste conclusiones quas nego & dico
qd si aliquid est rome illud nūc est rome vel alicubi: qz si ali-
quid est rome illud est rome in instati p̄nti & in instati qd ē
p̄ns. Simillr si aliquid est rome illud est rome hodie: nun-
quā tamē concedo qd si aliquid est rome illud est rome in
hoc instanti p̄nti vel in hac die que est p̄ns: cum adequatū
significatum antecedentis & significatus adequatus oppo-
siti cōsequētis sunt cōpossibilia. Et ita non est admittēdū
qd aliquid currat qd nunc nō habeat pedes: lz sit ad mitem-
dum qd aliquid currat qd in hoc in instati p̄nti nō habet pe-
des: nec etiam est cōcedendū qd aliquis hō disputat qui
adhuc non est grāmaticus: lz concedendū sit in casu qd ali-
quis homo disputat qui tñ hoc instans p̄ns nō sit grāma-
ticus. hec autē in mā de incipit & desinit nota sunt ideo eoz
verificationes querens inueniat. ¶ Ex hijs ergo patz qd li
nunc & instans p̄ns conuertunt & non li nūc & hoc instans
p̄ns. Simillr hodie & dies p̄ns cōuertunt & non hodie

& hec dies p̄ns. Idem est dicendū de hodierna die & de
alijs terminis dies crastina & hodierna suo modo: vñ dies
crastina equialet huic dies p̄terita imediata diei que est
p̄ns. dies hodierna equialet huic dies futura imediata
diei que est p̄ns. & nō huic diei que est p̄ns. sicut pōt pate-
re ex dictis. ¶ Ex quibus sequit̄ qd lz fuit ita qd adam est
hodie & fuit heri: siue erit cras: non tamē est verū qd adaz
fuit hodie aut heri: & ita bene erit vnum qd antep̄s est ho-
die & fuit heri & erit cras. & tamē nō est antep̄s hodie he-
ri aut cras: iuxta equivalentias talium terminoꝝ: sicut etiā
alias cōcessi qd antep̄s nunqz erit p̄ns nec nunqz erit in-
stanti p̄nti nec nunqz erit hodierna die lz aliquando currit
ita qd est p̄ns & in instati p̄nti & hodierna die. si enim erit in
instati p̄nti tempore currit in instanti qd est p̄ns. cōse-
quentia lz. qz li p̄ns instans & li instans qd est cōuertuntur
¶ Sed contra iam dicta probat qd sequit̄ tu es rome igit̄
tu es rome in hoc instanti: quocūqz demonstrato. Nam ex
opposito sequit̄ oppositum. sequit̄. n. tu non es rome in
hoc instanti quocūqz demonstrato: & tu nō es rome in hoc
instanti isto dem̄strato nec isto dem̄strato nec sic de singu-
lis. igitur tu nō es rome in aliquo instanti. & per p̄ns tu nō
es rome. ¶ Secūdo tu es rome igitur tu es rome in aliquo
instanti igit̄ tu es rome in instanti p̄nti igit̄ tu es rome in in-
stanti qd est p̄ns: sed solum hoc instans est: demonstrado
hoc instans p̄ns. igitur &c. ¶ Tertio arguit̄ sic. sit rei ve-
ritas qd soz. sit rome in. a. instanti qd sit p̄ns & reddo ad p̄-
ntiam r̄sionem negantē qd tu es rome in. a. instanti & be-
ne es rome in aliquo instati. ppono tibi soz. est rome in. a.
instanti. p̄z qd est cōcedenda qz vera & impertinēs: tunc ar-
guitur sic. soz. est rome in. a. instanti & tu es rome in aliquo
instanti igit̄ tu es rome in. a. instanti p̄z p̄ntia. qz aliter plura
instantia essent cōsequens est impossibile. qz sc̄do talia nec
possunt esse cōtinua nec cōtigua. ¶ Ad p̄mum dicit̄ negā-
do penultimam p̄ntiam. sicut nō sequit̄. nō sum hoc animal
demonstrato asino nec demonstrato homie nec demōstra-
to quocūqz alio animali igitur nō sum animal: supposito qd
per li hoc in antecedente dem̄strat asinus. ¶ Ad sc̄dum con-
cedo qd sum in instanti qd est p̄ns & nego qd solum hoc in-
stanti est p̄ns tanqz repugnans. ¶ Ad tertium admittā sup-
positionem nego qd soz. sit rome in. a. instati ppter repugnā-
tiam vel deductionem ad impossibile sed tñ bene cōcedo
qd soz. est in aliquo instanti rome: sicut concedo qd tu es ro-
me in aliquo instanti: p̄mū qz verum & impertinēs: s̄m qz
sequens exposito. Et si querit̄ ex quo soz. est rome in ali-
quo instanti & tu simillr in quo instanti: dico qd stat in. a. vel
in. b. qd nō est hic questio determināda. ¶ Sc̄do ad p̄nci-
pale arguit̄ sic. Et pono tibi istam omnīs p̄positio est ve-
ra. qua admittā pponitur hec est vera homo est asinus. si
conceditur habeo intentum: cum ipsa sit falsa & imperti-
nens: qd sit falsa p̄z: sed qd sit impertinēs pbatur. qz nō seq-
tur nec repugnat. Nam non sequit̄. omnis p̄positio est ve-
ra igitur hec est vera homo est asinus: cum oppositū con-
sequētis stet cūz antecedēte. stat. n. qd illa deus est sit oīs
p̄positio vera. qd aut non repugnet manifestus est. ¶ Si
autēz negat̄: cōtra omnis p̄positio est vera sed ista homo
est asinus est p̄positio igitur ipsa est vera. ¶ Dicit̄ conce-
do cōsequēntiam & negādo minorem tanqz repugnantes
posito & opposito bene negati. Nam bene sequit̄ omnis
p̄positio est vera ista homo est asinus nō est vera igit̄ illa
homo ē asinus nō est p̄positio. Si autē postpositum p̄-
poneret ista homo est asinus est p̄positio cōcedenda ē qz
vera & impertinens deinde si pponatur hō est asinus est
vera cōcedat qz sequens exposito & concessio. ¶ Et si ar-
guitur homo est asinus est p̄positio vera igit̄ homo ē asi-
nus. nō valet argumētum. qz ex possibilis nō sequit̄ impos-
sibile. ¶ Contra vnum negatū. v3. qd illa homo est asinus
sit p̄positio arguit̄ sic. & facio illam p̄ntiam omnis p̄pō est
vera igitur hec homo est asinus est p̄pō vera. ista conse-
quentia parte nō valet. stat. n. oppositum cōsequētis cum
antecedente & arguo sic. oppositum cōsequētis stat cum
antecedente igit̄ oppositum cōsequētis est. igit̄ p̄ntia illius

consequentie est sed omne consequens illius consequentie est ista homo est animus igitur homo est animus est igitur homo est animus est propositio. **C** Respondet qd qd scds casus repugnans dicitur in primo casu vnum istorum expedit facere aut non admittere s'm casum aut si admittit cedit obligatio prima. et tunc in scdo casu possum admittere qd ista homo est animus est propositio nec tunc repugnat alicui. **C** Aut tertio pot dicitur sicut superius dicebatur admittendo simul duos casus oppositos per duas positiones et tunc non est in convenientes concedere et negare eandem propositionem in diversis casibus sed in eodem esset inconveniens. **U**ex pot secus casus admitti cum primo. Et cum dicitur oppositus consequentis istius consequentie stat cum ante eisdem: concedo igitur oppositum consequentis est: concedo sed omne prius illius est ista homo est animus igitur homo est animus est: nego antecedens tanquam repugnans. sequitur. n. illa homo est animus non est propositio igitur non est consequens illius consequentie. **T**ertio arguitur sic. contra regulam et pono tibi istam copulativam rex sedet et nulla obligatio tibi fit. deinde rex sedet. Si concedit et ista est tibi dubia et impertinens igitur oppositum regule. ans pbat. nam qd sit dubia de se p. s. qd sit impertinens pbat. istam nulla obligatio tibi fit igitur est impertinens. accipiendo impertinens pro omni eo qd non est sequens nec repugnans. illa pna est bona antecedens et concedendum ate igitur et pns. Si in primo dubitat ista rex sedet tunc cedat ipse tu dubitasti sequens exposito infra tempus igitur male respondisti. **F**orte dicit qd repugnat illam esse mihi dubiam. contra et pono tibi istam copulativam rex sedet et rex sedet est tibi dubium et nulla obligatio est tibi facta. deinde rex sedet. si concedit tunc rex sedet est tibi dubia et nulla obligatio tibi facta est igitur concedis tibi dubium sine aliqua obligatione. et per prius male respondes. **R**espondet admittendo casum et cum pponit rex sedet. concedo et cum arguit ista est tibi dubia et impertinens. igitur et nego antecedens. pro qua parte: p scda. ex quo sequitur ex scda parte casus. Si tamen pponatur ille cathogice dicitur: concedo qd ista non est a me concedenda tamen concedam ipam quotienscumq; pponetur. Et si dicit tu concedis istam et illa non est ate concedenda sed dubitanda igitur male respondes. dico negando antecedens ut prius copulativam ppositam: cathogice aut concedo vltimate qd male respondeo non qd verum sed qd sequens. **Q**uarto ad principale arguitur sic. aliquid impertinens falsum est pertinens vs. sequens vel repugnans sed omne sequens est concedendum et omne repugnans negandum igitur non semper ad impertinens est respondendum s'm sui qualitates. consequentia tenet et antecedens pbat. et pono tibi istam. omnis homo est rome et quilibet propositio est impertinens posito et obligato: tunc ppono tibi omnis homo est rome que sit. a. conceditur. deinde. a. est positum obligatum vel sequens. conceditur qd verum et impertinens: deinde. a. est ate concedendum: conceditur qd sequens. tunc arguitur sic. Si nulla obligatio esset facta. a. esset falsum qd negandum et nunc est concedendum igitur solum propter positum est concedendum sed nullum falsum est concedendum propter positum nisi sequens igitur ista est sequens sed omnis propositio est impertinens posito obligato igitur propositio falsa impertinens est sequens. quare et. **R**espondet admittendo et concedendo qd. a. est positum obligatum vel sequens. et qd est concedendum: sed nego qd sit falsum tanquam repugnans. sequitur. n. a. est concedendum et omnis propositio est impertinens obligato igitur. a. est propositio vera. **I**tem nego qd si nulla obligatio foret ista esset neganda tanquam repugnans. sequitur. n. a. est concedendum et omnis propositio est impertinens posito obligato igitur si nulla obligatio foret. a. esset concedendum. et per prius non esset negandum. **S**i tamen primo pponatur. a. est falsum conceditur tanquam verum impertinens. deinde. a. est positum: obligatum aut sequens vel concedendum: nego quodlibet istorum tanquam repugnans. qd sequitur quilibet propositio est impertinens posito obligato et. a. est falsum igitur est ate negandum. et per consequens non concedendum nec positum obligatum aut

sequens. **Q**uinto principaliter arguitur contra regulam et pono tibi istam omnis propositio propter istam tu es rome et impertinens posito obligato que sit. c. deinde tibi. c. est tibi positum obligatum. concedenda est. qd vera et impertinens: deinde tu es rome: vel est concedenda vel neganda. si neganda: contra illa est falsa possibilis non impertinens nec repugnans igitur sequens vel positum obligatum et omne tale est concedendum igitur hec est concedenda. Si dicatur qd est concedenda. contra ista est falsa et non sequens igitur neganda: antecedens p. qm non sequitur omnis propositio propter istam tu es rome est impertinens posito obligato igitur tu es rome. **C**onfirmat ante casum sicut neganda et ex casu non sequitur qd sit concedenda igitur adhuc est neganda. pna et antecedens pbat. qm non sequitur. omnis propositio propter istam tu es rome est impertinens posito obligato igitur tu es rome est concedenda qd cum toto antecedente raret qd tu es rome esset repugnans posito obligato et. **R**espondet admittendo positum. Et cum primo pponitur tibi. c. est positum obligatum concedo: deinde tu es rome nego: qd est falsa et non sequens. Et tunc ad argumentum illa est falsa possibilis non impertinens nec repugnans igitur sequens. concedo pnam. et consequens. et pnter concedo qd tu es rome est concedendum. Et tunc ad argumentum non sequitur. omnis propositio propter istam tu es rome est impertinens igitur tu es rome dico qd si mihi pponitur ista pna nego eam. et concedo istam esse bonam qd sequens est ipam esse bonam. istam sequitur tibi. c. est tibi positum obligatum et ista. vs. tu es rome est sequens exposito obligato igitur illa consequentia est bona. **S**i tamen primo pponatur tu es rome est sequens nego: deinde tu es rome est repugnans: concedo qd sequens. sequitur enim tibi. c. est positum et omnis propositio propter istam est impertinens et ista non est sequens igitur est repugnans. Si tamen antea pponatur ista tibi. c. est positum obligatum pponatur tu es rome est sequens vel tu es rome est repugnans vtriusque est negandum: deinde tantum. c. est positum obligatum negatur. quia tunc est sequens qd tu es rome est positum obligatum. quare et.

Decima regula est ista. Omne falsum non sequens scilicet esse tale infra tempus obligationis est negandum et omne verum non repugnans concedendum. **E**t ista argumenta ad aliam regulam militent contra istam tamen adhuc in spali arguo pluribus medijs validis ad vtriusque. **Q** non pot fieri argumentum contra istam regulam qd non sit contra aliam et contra. **A**rguo ergo primo sic. sit res veritas qd vnum. a. sit omne. a. qd sit ista tu curris: deinde: pono tibi istam. sic qd nihil aliud ponatur tibi. a. est concedendum ate. que sit. b. et. c. eius dictionum. tunc pponatur. b. Si conceditur. contra nullum falsum non sequens est ate concedendum sed omne. a. est falsum non sequens igitur nullum. a. est ate concedendum qd est. c. oppositum. b. consequentia et cum maiori et minore pbo. qd non sequitur. a. est ate concedendum igitur tu curris. nec pot negari. b. qd positum. **R**espondetur admittendo casum et vltimus dico qd. a. sequitur ex. b. non sequitur. a. est concedendum ate igitur tu curris. dico qd argumentum est bonum. qd sequitur ex casu istam pnam esse bonam non tamen concedo pnam istam: sicut in casu conceditur illam pnam esse bonam deus est igitur homo est animus: nunquam tamen concederes istam. Si autem dematur illa particula qd nihil aliud tibi ponatur admittit casus et nego qd. a. sit falsum et non sequens. **E**t si dicitur pro qua parte. non rno quousq; pponatur partes mihi sigillatim: qd si fiet. pna primo loco positam concedam et scdam negabo. ut si statim positam. a. est falsum et non sequens. pponatur. a. non est sequens: conceditur et ista. a. est falsum: negatur. illa enim non stat simul. a. est concedendum ate et non est sequens et tamen est falsum. **S**i autem primo loco pponatur. a. est falsum respondeatur tibi dictum est. et hoc communiter contingit de copulativa facta ex duabus contingitibus veris et impertinentibus repugnantibus. Eodem modo dico de disiunctiva eius opposita. unde pars primo loco proposita est neganda et scda concedenda.

Concesso igitur q. a. est sequens: contra non sequit ex tibi posito nego: pbo. nō sequit tu curris est ate concedendus igitur tu curris: cōcedo: et ulterius non sequit qn sequitur ex posito. illa. n. consequentia nō v3. a. nō sequit ex isto anecedente et illud anō est tibi positum igit. a. non sequit ex tibi posito. arguit. n. ab inferiori ad suū superius negatio ne pposita. Et si dicat quis est ille alius casus tibi positus dicat q stat q sit. a. vel. b. hic non est determinanda questio. Sed forte quis posset variare casum et ordinē proponendi sic. pono q tñ illa tu curris sit ate concedēda que sit qdlibet. a. qua admittit: tunc pponit tibi tu curris: cedat tpus: et ostendit q in rei veritate. a. fuit falsum non sequens igit non cōcedenda. negata igit ista tu curris q3 proponit infra tpus: contra tu negas. a. et a. est ate concedendum igit male respondes: negat copulativa anō. Et si queritur pro qua parte dicat pro pma ex quo scda sequit ex casu. Si tamē pmo pponit consequens: negat q3 falsum et non sequens. et similr negat ista tu negas. a. q3 repugnans lz in rei veritate sit vera. similr ecduerso. si pmo loco pponitur pma pars illius copulativē cōcedit consequenter q3 concludit. f. q3 male respondes vt sequens lz sit falsus. Secōdo pncipaliter arguit sic. et pono q cōcedas pimum ppositum a me post istud positus. si non admittit contra casus est scitus ate esse possibilis igit per pma regulam est admittendus: poteris. n. sicut cōstat cōcedere qualemcūq3 ppositionē que proponet a me sine fuerit possibilis sine impossibilis. Admiso ergo casu. propono tu male rñdes: si concedis cedat tpus et arguit q infra tpus cōcessisti falsum nō sequens igit male rñdisti vel scda nō est vera. nō. n. sequitur tu cōcedis pmi ppositū vel proponendum a me igit male respondes. Similr arguit si dubitetur: si negatur ergo male rñdes: proponit hoc est pimum ppositū a me post istud positum. cōcedit q3 verū non repugnans: deinde arguit tu negas istam et illa est pimum ppositus a me post positum igitur negas pimum ppositum a me post positus et concedis pmi ppositum a me per casum i. it. idem concedis et negas et infra idem tpus obligationis et in vna obligatione igitur male respondes qd erat negatum et c. Rñdet vt prius donec proponit tu negas istaz qd tamen negat quādoctūq3 proponitur mihi illud post positum. f. tu male respondes negatur et nego me negare istam. q3 repugnans: sed si proponitur tu concedis eam: concedo: q3 q3 concedo illam sequitur ex posito obligatio cum bene concessio. sequit. n. tu concedis pimum ppositus a me sed hoc est pmi ppositum a me igitur tu cōcedis illam. Et si dicat tu negas ppositum actum dum proponit illa infra tpus: negat: naz cō concedo me concedere q3 male rñdo non nego pprop: ium actum: q3 me negare illaz tu male rñdes repugnat. Si tñ dicat cedat tpus et proponit infra tpus negasti actus tuū proprium cōceditur nec hoc est inconueniens dum mō sequitur: sicut pluries est recitatus. Tertio pncipaliter arguitur sic. et pono tibi istaz tu curris est vera et impertinēs qua admittit propono tibi illam tu curris. Si concedis cedat tpus et arguo q tu concessisti falsam non sequens igit male vel scda est falsa. q3 aut ista sit falsa p3 et q3 non sit sequens probat. Naz nō sequit tu curris est vera et impertinens igitur tu curris nā oppositum cōsequentis stat: euz antecedente fm q3 illas declaratiū est. Si vero negas istā tu curris contra ista est vera et impertinens ergo non est ate neganda et tu negas eaz ergo male. Rñdet admittendo positum et cum proponit tu curris nego eam et cū dicit est vera et impertinēs igitur nō est negāda. concedo cōsequentiam et pns. Et ulterius tu negas eam concedo tu male rñdes cōcedo tanq3 sequēs. Si tñ in pncipio proponatur tu male rñdes: nego quia falsus et impertinens: deinde tu negas illam tu curris: nego q3 repugnans. Sequitur enim ista nō est ate negāda et non male rñdes igit non negas eam. Quarto arguit sic. et pono q quādoctūq3 a. ponitur a parte subiecti alicuius ppositiōis q3 illa ppositio sit vera et quādoctūq3. b. ponit a parte predicati q

illa ppositio sit falsa. isto admisso propono. a. est. b. et sic c. et quero vtrum. c. sit verum vel falsum. Si verum probo q est falsum: q3 quādoctūq3 ponit. b. a parte predicati illa ppositio est falsa sed in. c. b. ponit a parte predicati igit c. est falsum. Si vero concedit q. c. est falsus contra quādoctūq3 in aliqua ppositiōe ponit. a. a parte subiecti ista ppositio est vera sed in. c. ponit. a. a parte subiecti igitur c. ppositio est vera qd erat negati: o3 ergo dicere q. c. non est negādam nec concedēdam: et tñ est ppositio nō sequens igit ad ipam nō est respondendus fm sui qualitatem. Dicendū admittendo casuz nō de virtute sermo nis sed gratia disputationis et cum proponit. c. vtrū sit verum aut falsum: nego. c. et dico ipm esse falsus. ex quo nō est facta mentio de significatione. a. vel. b. Et tunc ad argumentuz nego q in. c. a parte subiecti ponat. a. tanq3 repugnans. sequit. n. quādoctūq3 in aliqua ppositiōe. a. ē a parte subiecti illa ppositio est vera sed. c. ppositio est falsa igitur in. c. ppositiōe nō ponit. a. Et si querit qd est subiectum. c. ppositiōis. dico q stat q. a. vel. b. talis et talis questio nō est determinanda vsq3 ad finē obligationis. Item si anteq3 proponat an. c. sit verum vel falsus proponatur subm. c. est li. a. concedit et consequenter q. c. est verum. Et si proponit ulterius predicatus. c. est li. b. negatur tanq3 repugnans cum aduictorio positū. sequit. n. subm. c. est li. a. igitur est verū igit non falsum igit predicatum eius nō est. b. Si tamē pmo proponeret subiectū. c. est li. b. cōcederet tanq3 verum et impertinens et negatur consequenter q3 subiectum. c. est. a. Et p predictis potest solui vna obligatio. cōmunit. v3. pono q quādoctūq3. a. ponit a parte subiecti illa ppositio est vera et quādoctūq3 ponitur a parte predicati ista ppositio est falsa: deinde capitur talis ppositio. a. est for. que sit. b. et proponat subm. b. est a. conceditur tanq3 verum et impertinēs: deinde. b. est verum conceditur tanq3 sequēs: deinde proponit for. est. a. et queritur vtrum sit verum vel falsum dato q3 concessus sit suum predicatum esse. a. dico q. b. est falsum cōtra. a. est for. igitur for. est. a. Ista cōsequentia est bona et antecedens est verum igitur et consequens: dicit concessio q3 illa est antecedens. a. est for. et ista consequēs for. est. a. concedo istā consequentiā esse bonam q3 repugnat. sequit enim antecedens est verum et pns falsum igit ista consequentia nō valet. ad bonum intellectū. Et si dicat q ista est conuersio simplex nego propter repugnantia: contra ibi de subto sit predicatum et de predicato subm manente eadez quāitate et qualitate igitur est cōuersio simplex nego anō. Et si dicitur pro qua parte dico q3 proponant partes et bene numerent pter vltimam: vltima concedit q3 repugnat illis et ponibus concessis. quare et c. Quinto ad pncipale arguitur sic. aliqua est ppositio nō sequens in obligatione ppositiōis que non est concedenda neganda nec dubitāda igitur regula falsa. antecedens probat et pono q for. concedat illam deus est et plato negat et cicero dubitet caz: et q3 omne negans aut dubitans eam male rñdeat: et sumo istā ppositionem. ille male respondet que sit. a. et demonstrat per li iste in illa propōne ille male respondet illam qui totaliter respondet ad illam deus est sicut tu respondes ad. a. isto posito p3 q. a. est non sequens et q3 nō sit concedenda neganda nec dubitanda probatur et propono tibi. a. Si dubitetur contra tu scis q3 nullus similr respondet ad illam deus est sicut tu respondes ad. a. nisi cicero et cicero male respondet igitur tu male respondes si neges eam: arguitur similr de platone. Si aut concedis eam igit respondes cōsimiliter ad istam sicut for. ad illam deus est: sed for. bene respondet igitur tu bene respondes et solum concedis illaz ille male respondet et per li iste demonstratur for. igitur for. male respondet qd est oppositum oppositi. quare et c. Ad istud respondet negādo consequentiā in pncipio factam sed oportuit sic argui aliqua est ppositio falsa nō sequens vel vera non repugnans non concedenda neganda nec dubitanda igit oppositū regule. vñ talem ppositio: nez ille male respondet ex quo est impertinēs o3 respondet

sicut extra sed extra non cōcederetur nec negaret nec dubitaretur nec distingueret quousq; diceret quid demonstratur per li iste igitur sic in pposito d; responderi cum ergo pponit ille male respōdet quero quid demonstrat per li ille: si dicit q; demonstrat istam rē. sicut p̄s. r ego respōdeo tibi sicut ille que dem̄stas. Ita q; nunq; r̄ideat cōcedendo negādo nec dubitando quousq; nō fuerit certificatum quid demonstrat per li ille: tamen gr̄a disputationis ad remittendū clamor: ex oppositis p̄t. a. dubitari. Et ad argumentū concessis illis partibus sigillatim concedas tanquā sequens q; male respondeo.

Undecima regula fuit ista. possibile obligato licet falso non: ppter hoc est negādū necessarium per se nec est cōcedendū impossibile per se. Contra istā regulā arguit sic. r pono tibi istam hō est asinus est tibi positū obligatum: quā admissa arguo sic: ex isto possibile positū est concedendū impossibile igitur regula falsa: ahs arguo sic. r ppono tibi illam hō est asinus. Si cōcedis r hō respōdes habeo intentū. Si negas hō omne positū obligatum est ate concedendū sed hō est asinus est tibi positum obligatū igitur homo est asinus est ate cōcedendū r tu negas ipm igitur tu male r̄ides: maior est regula r minor est tibi positū igitur cōsequens est ate cōcedendū: qd si concedit v; homo est asinus est ate cōcedendū arguo sic. hō est asinus est ate cōcedendū sed hō est asinus est impossibile per se igitur per se impossibile est ate cōcedendū r possibile tibi est positum igitur possibile positū est impossibile concedendum. **C**itez sic hō est asinus est cōcedendū r nō nisi infra t̄pus obligationis igitur infra t̄pus obligationis est concedendū: sed infra t̄pus est negandū igitur idem est cōcedendum r negandū infra t̄pus obligationis: q; aut hō est asinus sit negandū infra t̄pus p̄b: q; negares eaz infra t̄pus bene r̄idendo sed nō negas non negandū bene r̄idendo igitur ista est ate neganda. **C**itez si hō est asinus est concedendū r nihil est cōcedendū nisi verū vel sequens sed nō est verū q; est impossibile igitur est sequens. r per p̄s ex possibile sequit impossibile qd est hō p̄m in multis locis. **C**itez si homo est asinus est cōcedendū infra t̄pus tunc cedat t̄pus r arguo sic. hō est asinus fuit cōcedendū infra t̄pus: r non cōcedisti illam infra t̄pus q̄ fuit p̄posita igitur male respondisti. **C**ad istud solet r̄ideri dicendo q; illa homo est asinus nō est a me neganda. Et tūc ad argm̄ omne positum obligatū est ate concedendū sed hō est asinus est tibi positum obligatū igitur homo est asinus est ate cōcedendū dubitat minor: eo q; p̄t esse p̄positio posita obligata vel talis p̄p̄o sumpta sub vli p̄p̄one predicti fillogisimat. Si sit p̄p̄o posita: p̄na non v; q; nō p̄dicat subm̄ maioris de p̄p̄ositione posita obligata sed ad hoc q; p̄na valeat o; sic arguere: omne tibi positum obligatum est ate concedendum sed homo est asinus est tibi positum obligatum igitur homo est asinus est ate concedendū. Si vero minor fuerit hec p̄p̄o: homo est asinus: sumpta sub vli p̄p̄one cōcedenda est p̄na: sed negat ahs. **C**Distinctio ista nō est ad p̄positū: eo q; casus ponit q; ista hō est asinus sit posita obligata. **C**itez si sit p̄p̄o posita obligata: fillogisimat ad hoc esset necessarium eo q; subm̄ maioris vel sibi p̄p̄ositionabile p̄dicat i minor r maior extremitas p̄dicat de minor in p̄done. **C**itez ponat cū toto casu q; illa hō est asinus sumatur sub subto illius vli: quo positū stabit argm̄ vt p̄s sine solutioe. **C**Itō est ait dicendū: negādo istaz hō est asinus quousq; p̄p̄o. **C**Et tūc ad argm̄ cedo q; illa est ate cōcedēda r q; nego eā r p̄ter male r̄io nō tanq; verū sed q; sequens. Et tūc ad argumenta p̄bantia q; illa nō est ate cōcedenda r̄idet ad p̄mū cū d; hō est asinus est ate cōcedendū r hō est asinus est per se impossibile igitur per se ipole est ate cōcedendū nego minorē tanq; repugnātē. Sequit. n. hō est asinus est ate cōcedēdū igitur hō est asinus nō est per se ipole sicut apparebit infra. **C**erūtū cōcesso q; hō est asinus est p se ipole nō habet intentū. q; nego istā: tibi possibile est positū q; repugnāt: sequit. n. hō est asinus est p se

ipole r est positū igitur non tibi ipole est positū. **C**S; forte hō istaz r̄isione arguo sic. ponēdo q; c. sit tota ista p̄p̄o hō est asinus est tibi positū obligatū: tūc arguit sic. tibi. c. est tibi positū obligatū sed. c. est p̄p̄o possibile igitur tibi ipole est tibi positū obligatū. **C**Dieteres cedat ip̄s: r arguo sic. tūc nullū impossibile fuit tibi positū. igitur r̄. ahs p̄bat. q; tibi. c. p̄p̄o possibile fuit tibi posita. **C**R̄idet negādo q; tibi. c. sit tibi positū tanq; repugnās. Sequit. n. hō est asinus est tibi positū ergo nō tibi. c. est tibi positū. Et si d; cedat tempus: admitto: r nego q; hō est asinus fuit tibi positū infra t̄pus: r cōcedo q; tibi. c. fuit tibi positū infra t̄pus r nego q; aliqd impossibile fuit tibi positū infra t̄pus oia ista t̄p̄ sue runt falsa sed sequētia r ideo infra t̄pus cōcedenda. **C**Et si arguit sic. tibi possibile fuit positū r ipole fuit cōcedendū: infra t̄pus igitur ppter possibile positū fuit ipole cōcedendū: p̄na p; r ahs etiā: q; omne positū obligatū fuit concedendum infra t̄pus sed hō est asinus fuit positū obligatū igitur hō est asinus fuit cōcedendū infra t̄pus sed hō est asinus est tunc fuit impossibile. igitur r̄. **C**D; negādo q; ipole fuit cōcedendū infra t̄pus obligationis r cōcedo q; oē positum obligatū fuit cōcedendū infra t̄pus: r nego q; hō est asinus fuit positū obligatū infra t̄pus. Si t̄p̄ talis p̄p̄o fuisse tibi p̄posita infra t̄pus ip̄az concessit q; fuisse tibi posita. Ad aliud p̄ncipale q̄ d;: q; homo est asinus est a me negādū: nego r nego q; negem eā hō respondendo. v; si p̄ponitur tu negas eam: cōcedo: tu male r̄ides cōcedo: si p̄ncipio pponit tu male r̄ides nego: tu negas eā: nego q; repugnat. Ad aliud d; negādū q; omne p̄cedendū sit concedendū aut q; v; aut q; sequens q; etiā est cōcedendū q; positū obligatū: cōcesso ergo isto ahte p̄t cōcedi p̄ter q; hō est asinus est sequens sed nō ex possibile. **C**Ad aliud cum d; cedat t̄pus admitto r nego q; hō est asinus fuit cōcedendū infra t̄pus r tota cā dicta est. q̄re r̄. **C**S; ad hoc fortis arguit hō regulaz r hō r̄p̄ositiones r pono tibi istā hō est asinus est tibi positum obligatū r hec hō est asinus est per se impossibile casus est possibile: q; possibile ē q; tibi ponat per se impossibile r tu admittas illud: admisso ergo isto ppono tibi hō est asinus est ate cōcedendū. Si negas: hō est asinus est tibi positū obligatū igitur homo est asinus est ate cōcedendū. Si p̄cedis arguitur q; hō est asinus est ate negādū. **C**Itā hō est asinus est per se impossibile igitur homo est asinus est ate negandū: p̄batur cōsequentiā. sequit eniz homo est asinus est per se impossibile r aliud est tibi positum obligatū igitur repugnat tibi positum obligatū sed omne repugnans tibi positum obligatū est ate negandum igitur homo est asinus est ate negādū. **C**R̄spōdetur admittendo casum r cum pponitur homo est asinus est ate concedendū nego cōtra homo est asinus est tibi positum obligatū igitur homo est asinus est ate cōcedendum: concedo cōsequentiā r cōcesso q; illud sit antecedens r illud cōsequens: nego q; ahs sit concedendū a me. Et si dicit cōtra omne positū obligatū est concedendū ate sed homo est asinus est positū obligatū igitur homo est asinus est concedendum ate: nego maiorē tanq; repugnantem. Et si dicit ista est regula: nego. **C**Itō qua notandū q; omnes regule obligationum habent intelligi sine obligatione contraria quoniam omnes ante dictę regule sunt vere p̄p̄ositiones non necessarie igitur cuiuscūq; regule talis est oppositum possibile. r per consequens p̄t admitti vel concedi ex aliquo antecedente ipm. verb; gratia. pono q; tu concedas repugnans positum obligatū r bene respondas ad illud solūmodo respondendo: istud est possibile ideo admittendum quo admisso fiat hec consequentiā tu concedis repugnans positum obligatū igitur male respondes: conceditur consequentiā. sicut etiam conceditur antecedens quousq; pponit non tamen cōceditur ipm omne cōcedendū q; tunc consequens esset cōcedendū r sic concedendū esset te male r̄idere r te bene respondere respectu eiusdem: ita in p̄p̄ositione est obligatio contraria cum ponitur q; illa homo est asinus sit posita r obligata cum hoc q; sit impossibile per se in eo q; est impossibile

per se sequit qd est neganda. et per pna non concedenda.

Dodecima regula et ultima fuit ista. qualibz parte copulatiue concessa concedenda est copulatiua cum ille vel consimiles sunt partes principales. Contra istam regulam arguitur per innotuum oppositum tenentius. Nam pono si b. illam aliquis homo est rome: sic tamen rei veritas qd nullus homo sit rome: qua admissa ppono tibi istam aliquis homo est rome et tu es homo: hec propositio est falsa et impertinens igitur neganda: et tamen quelibet eius pars est rome qd posita obligata: et hec etiam est concedenda tu es homo: qd vera et impertinens et tamen vt apparet copulatiua est neganda igitur non ad concessionem cuiuslibet partis copulatiue est concedenda copulatiua. Respondet admittendo positum. Et cum ponitur aliquis homo est rome et tu es homo. nego illam copulatiuam tanquam falsam et impertinentem: et cum dicitur utraqz pars est concedenda. dicit qd prima est concedenda et non scda que vera est sed repugnans posito et opposito bene negati qd eius contradictorius est sequens. sequit. n. nullus homo est rome vel tu non es homo sed aliquis homo est rome igitur tu non es homo. Si vero proponatur copulatiua per alium modum concedenda est: qd sequens: vt si statim postpositum proponeretur illa tu es homo que esset concedenda quia vera et impertinens. quare etc. Similiter dicendum si ruderet sicut solet poni qd omnis homo currit qua admissa proponitur omnis homo est rome et tu es homo: negat illa et respondet vt prius. Et secundum principaliter contra regulam arguit sic. et pono tibi ois homo est rome qua posita et admissa ppono tibi tu es homo et tu es rome neganda est qd falsa et impertinens. Deinde ppono tibi tu es homo. concedenda est qd vera et impertinens. Non enim videt cui repugnet vel ad quod sequat. Deinde ppono tibi tu es rome. Si concedis habeo intentionem qd negasti copulatiuam et concedisti quolibet eius partem. Si negas contra tu negas sequens ex posito obligato et concessio igitur male. antecedens probatur. qd sequitur omnis homo est rome et tu es homo igitur tu es rome. Respondetur admissio casu negando istam copulatiuam. Et est proponitur tu es homo: nego qd repugnans posito et opposito bene negati. nam solum oppositum sequit. pbo. Nam sequitur. omnis homo est rome tu non es homo vel tu non es rome igitur tu non es homo. pbo. istam pnam nam bene sequitur homo est rome tu non es homo ergo tu non es rome. Similiter sequit omnis homo est rome tu non es rome igitur tu non es homo igitur sic. hec tu non es homo sequit ex posito et qualibz parte illius disunctiue ergo sequit ex eodem posito et tota disunctiua. p. consequentia ex hoc qd disunctiua inferit ex qualibet eius parte. Item sequit tu es homo et omnis homo est rome igitur tu es homo et tu es rome. Ista consequentia est bona et oppositum pntis est et cuiuslibet partis antecedentis. Similiter igitur ex opposito pntis cum minori sequit oppositum maioris et sic habet intentionem. Tertio contra regulam arguit sic. et pono tibi omnis homo est rome: qua admissa et concessa cedat ipse et ppono tibi talis copulatiua omnis homo est rome et tu es homo fuit ate concedenda. Si concedit contra ista fuit falsa et impertinens igitur: si dicit qd fuit neganda et vt prius quelibet eius pars fuit concedenda igitur oppositum. Ad istud argum. respondet vnus magister dicens admittendo positum et qd illa copulatiua fuit ante neganda et quelibz pars principalis pro tunc fuit concedenda: nec incidit aut ibidem habeo rrsionem rrsioe tenentium oppositum regule p. dicit. qd non obstat concessioe nunc concessa non est rrsionem ad copulatiuam ipsam negando et utraqz eius parte concedendo sed postquam negabit copulatiua negat altera pars copulatiue vt repugnans posito cum bene concessio vel opposito bene negati. Puto qd hmoi magistri metio bona sit tibi vba non recte pcedunt arguo namque sic hec copulatiua non fuit pposita ista tps obligatiolis nec aliqd opm ipsius sequens ex aliquo posito obligato aut concessio vel quouis alio modo igitur ista non fuit neganda ides argum

fit. pbando qd nulla eius pars fuit concedenda cum non fuit pposita pna p. capiendo concedendum vel negandum pro digno pcedit vel negari noialiter et non participat. Et scdo non videt mihi qre illa copulatiua fuit neganda quin et consimili rone fuit concedenda qd negat iste magister. p. pna qd sicut potuit pponi immediate postpositum ita etiam post illam tu es homo. Tertio arguit sic. in eodez tpe obligatiolis fuit ista copulatiua neganda et quelz eius pars pcededa et p. vna obligatio fuit igitur copulatiua ista non significauit vt sue partes aut non sequebat ex eisdez: non est dicendum pmi vt p. igitur fin cuius opm ponit: et sic incidit in optionez illoruz quos porcinos vocat. Est igitur alr dicendum qd ista copulatiua nec fuit concedenda nec neganda nec dubitanda. dato qd non fuerit plata nec alicubi scripta: si tñ fuisset in aia vel scrt pta rrsioe sic non fuisset mihi pposita ab aliquo et circa ipas considerassem: si prius circa copulatiuam qd scdam partem illa fuisset a me neganda et pnter scda ps. si vobis prius dixerissem oculum ad scdam partez copulatiue ipsam pcedo pcedere debuisset copulatiua. Et ita dico si ab aliquo mihi pposita fuisset ista copulatiua. si immediate postpositum pposuisset eam neganda fuisset et pnter eius scda ps. Si vero scda ps immediate postpositum fuisset pcededa concedenda fuisset et pnter copulatiua totalis. qre etc. Quarto arguitur sic. et pono tibi illa tu curris: qua admissa ppono tibi tu curris et tu moueris: neganda est qd falsa vt p. et non sequens cum a parte copulatiue ad totam non vt argum. deinde ppono tibi tu curris: pcededa est: qd posito obligatu. Ulterius tu moueris: pcedenda est qd sequens ex posito obligato. et sic p. qd copulatiua est neganda et quelz eius pars e. pcededa. Respondet admittendo positum et pcedo istam copulatiuam tu curris et tu moueris et dico qd est sequens ex posito. pro quo regulariter obseruandum qd qd sequens ponit et admittit utiqz aliquid et deinde pponit copulatiua cum quelz pars sequit ex posito obligato pcedenda est copulatiua tanquam sequens et sic est in pposito vt p. consideranti. Idem dico si poneret illa tu curris deinde admissa pponeret tu curris et deus est: vt concedit qd sequens rone inay partiu. quia roni pma sequit conuertibiliter scda qd per se necia et sim. pnter. Similiter si ponit aliqua p. que pot esse indifferenter copulatiua vel disunctiua et copulatiua est sequens disunctiua vero non debet rrsideri affirmative aut negatiue ad tales quousqz fiat certificatio an sit copulatiua aut disunctiua. verbi gra. pono tibi istam tu curris vel tu moueris localiter: deinde ppono tibi illaz tu curris vel tu non moueris: et tu moueris localiter: tota copulatiua concedat qd sequens sed disunctiua negat qd falsa et impertinens.

Ma materia copulatiuaruz solet multipliciter obligari. Et pmo sic. pono tibi istaz. Omnis homo currit et nihil est tibi positum qua admissa ppono tibi omnis homo currit hec est concedenda qd sequens. sequit. n. omnis homo currit et nihil est tibi positum igitur omnis homo currit: cum quelibz pars copulatiue sequit ex tota copulatiua: deinde ppono tibi istam tu non es obligatus: hec est concedenda tanquam sequens. Sequitur enim nihil est tibi positum igitur tu non es obligatus: deinde ppono iterum istam. Omnis homo currit. si negas et prius concedisti igitur male. Eodem modo arguit si dubitas. Si concedis concessio falsum non obligatus igitur male. Ad istud responderetur admittendo positum et quando proponitur omnis homo currit concedo eam tanquam sequentem et quando proponitur illa tu non es obligatus negatur. quia non sequitur nihil est tibi positum igitur tu non es obligatus. posses enim esse obligatus per depositionem aut suppositionem. Tamen aliqui dicunt negando consequentiam qd posses esse obligatus per dubitationem aut petitionem. patet qd hec ratio non est sufficiens cum omnis dubitatio vel petitio sit positio vt in principio fuit ostensum. Non obstante hac rrsione reuertit difficultas principaliter intenta: qd pono tibi istam omnis homo currit: et nihil est tibi positum supponit aut deponit: quo admissio arguat vt prius: ideo tam pcedo qd non

nam obligatus et concedo ut prius illam omnis homo currit. Et tunc ad argumentum concedis falsum non obligatus igitur male respondes: concedo prius et consequens infra tempus non tanquam verum sed tanquam sequens. **S**ecundo obligatur sic et pono tibi omnis homo est rome et nulla copulativa est tibi posita. supposita autem deposita: qua admissa propono tibi tu non es obligatus. hec est concedenda quia sequens ex secunda parte: deinde proponitur omnis homo est rome. Si negas vel dubitas contra tu negas vel dubitas sequens ex copulativa posita obligata igitur male. Si concedis contra tu concedis falsum non sequens igitur male. anteceditur probatur. Nam quod sit falsum patet sed quod sit non sequens proponitur. quia tu non es obligatus igitur illa non est sequens. **R**espondetur admittendo positum et quando proponitur tu non es obligatus nego quia falsum et impertinens: et nego quod sequitur ex secunda parte copulativa. quia non sequitur nulla copulativa est tibi posita deposita. vel supposita igitur tu non es obligatus: quia potes obligari per simplicem obligationem ad categoricum. Si tamen ponat cum prima parte copulativa illa tu non es obligatus et proponatur omnis homo est rome concedit et cum dicit tu concedis falsum non sequens igitur male concedo prius et consequens. **T**ertio obligatur sic et pono tibi illam tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. et sit. a. prima pars principalis illius copulativa. scilicet tu respondes ad falsum: qua admissa propono tu respondes solum ad. a. concedenda est tanquam sequens cum sit altera pars copulativa: deinde propono tibi istam tu respondes ad falsum. Si negas negas sequens cuius sit pars principalis copulativa igitur male eodem modo arguitur sic prius. Si concedis igitur tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. igitur. a. est falsum sed. a. est ista tu respondes ad falsum igitur hec est falsa tu respondes ad falsum. **D**icit admittendo positum et proponitur tu respondes ad falsum: concedo eam tanquam sequentem: et quando arguitur tu respondes ad falsum et solum respondes ad. a. igitur. a. est falsum: concedo consequentiam et consequens. scilicet quod illa est falsa tu respondes ad falsum: cum hoc tamen bene concedo quod tu respondes ad falsum. Nam non est inconveniens in arte obligatoria infra tempus obligationis concedere aliquam propositionem et tamen negare ipsam esse veram sicut secunda demonstravit conclusio. **Q**uarto sic obligatur. pono tibi istam aliquis homo est rome et nullus alius ante est rome qua admissa propono tibi istam tu es rome. Si negas negas sequens exposito obligato igitur male. anteceditur probatur. Nam sequitur aliquis homo est rome et nullus alius ante est rome igitur tu es rome. Si concedis concedis falsum et impertinens igitur male respondes: quia non sequitur aliquis homo est rome et nullus alius ante est rome igitur tu es rome quia cuius toto antecedente stat quod tu non sis. **R**espondetur admittendo positum et negando illam tu es rome et cum dicitur dico quod non sequitur exposito sed debet argui aliquis homo est rome et nullus alius ante est rome et tu es homo igitur tu es rome: consequentia est bona sed negatur ista tu es homo tanquam repugnans. Si tamen immediate postpositum proponeretur ista tu es homo concederes eam tanquam veram et impertinentem et scilicet ario concederes illam tu es rome tanquam sequentem exposito et vno concessio ut dicitur est. quare etc.

Disunctiva panca sunt dicenda. veritas in primo regulariter observandus quod nulla disunctiva cuius quelibet pars est impossibilis est admittenda. patet quia quilibet talis est impossibilis sed nullum impossibile per se est admittendum ut patet per primam regulam igitur etc. **S**ecunda regula est ista. si ponitur disunctiva cuius quelibet pars est vera sed alteri impertinens vbi quibus proponat aliqua eius pars concedat. patet quia quilibet talis est impertinens disunctive vbi quibus proponat. verbi gratia. pono tibi istam tu es homo vel tu es albus: qua admissa propono tu es homo: concedenda est quia vera et impertinens deinde tu es albus concedenda est propter eam dictam. **T**ertia regula est ista. si ponit disunctiva cuius quelibet pars est possibilis sed falsa et quilibet cuiuslibet impertinens semper que primo proponit est neganda et altera concedenda. verbi gratia. pono tibi illam tu es rome vel tu curris: qua admissa propono tu curris neganda est: quia falsa et impertinens: deinde tu es rome concedenda est. quia sequens exposito et opposito bene negati. Sequitur. n. tu curris vel tu es rome sed tu non curris igitur tu es rome. Similiter si hec tu es rome primo proponeretur neganda esset et altera tu curris secundo loco proponita foret concedenda. **Q**uarta regula est ista. si ponit disunctiva cuius quelibet pars est dubia et impertinens alteri admittenda est qua admissa disunctiva semper concedenda est vbi quibus proponat et semper quelibet pars dubitet. verbi gratia. pono tibi illam rex sedet vel papa est rome: qua admissa semper concedat ista et quotienscunque proponitur ista rex sedet aut papa est rome dubitet quia dubia et impertinens. **Q**uinta regula est ista. si ponit disunctiva de partibus impertinentibus cuius una pars est falsa et reliqua dubia. Si prius proponitur falsa quibus dubia negat falsa et concedat dubia. verbi gratia. pono tibi illam tu curris vel rex sedet: qua admissa propono tu curris: neganda est quia falsa et impertinens: deinde rex sedet concedit quia sequens exposito et opposito bene negati. **E**x ista regula sequitur quod non est inconveniens eandem propositionem primo dubitare et postmodum concedere sicut non est inconveniens quod eadem propositio primo sit impertinens et postmodum sit sequens. unde facta admissione: proponeretur illa rex sedet dubitanda esset quia dubia et impertinens: deinde secundo loco proposita negaretur illa tu curris quia falsa et impertinens: sed tertio loco concederetur illa rex sedet que prius dubitatur: quia facta est pertinens sequens exposito et opposito bene negati ut patet. **S**exta regula est ista. si ponitur una disunctiva cuius quelibet pars est possibilis licet falsa sed una sequens ad alias pars non sequens est neganda et pars sequens est concedenda. vbi quibus et quibuscunque proponitur. verbi gratia. pono tibi istas antipus est albus vel antipus est coloratus: qua admissa vbi quibus et quibuscunque proponit illa antipus est albus negat et alia concedatur antipus est coloratus. Si. n. negaret illa antipus est coloratus oportet concedere istas antipus est albus. quia sequens exposito et opposito bene negati: qua concessa oportet concedere ista antipus est coloratus: que prius fuisset negata quia sequeret formaliter ex illa concessio tu es albus. **S**eptima regula est ista. si ponit aliquam disunctiva cuius quelibet pars est possibilis falsa sed quibus ad alteram sequens: concedenda est quibus istas quotienscunque infra tempus obligationis proponit. verbi gratia. propono tibi ista antipus est homo vel antipus est risibilis: qua admissa oportet concedere quibus istas antipus est homo vel antipus est risibilis quia non posset negari una quoniam contingeret negare eandem concedere infra tempus obligationis. **O**ctava regula est ista. si ponit disunctiva facta ex parte possibili et ex parte per se impossibili semper pars possibilis est concedenda et pars per se impossibilis neganda. vbi gratia. pono tibi illam tu curris vel homo est asinus? qua admissa propono tibi illam tu curris. Si concedis habeo intentum. Si negas propono tibi illam homo est asinus? si negas. si tu negas sequens exposito et opposito bene negati igitur male: si concedis cedat tempus obligationis et probo quod in tempore concessisti per se ipse: admissio possibilis igitur male. **S**ed forte arguitur quod ista tu curris primo loco proponita non debet concedi: quia falsa est: ut patet et non sequens. **D**icitur quod est sequens quia sequitur ex quibus parte disunctive ex prima namque com- uerbiliter ex secunda vera quia per se ipse. **N**ona regula. si ponit aliquam disunctiva cuius una pars est necessaria per se et altera possibilis semper pars per se necessaria est concedenda et ad alteram est respondendum secundum sui qualitatem. vbi gratia. pono tibi illam deus est vel tu es homo semper quibus istas concedenda. Sed si ponat hec deus est vel antipus est semper concedatur ista deus est tanquam sequens tamen ex prima quibus ex secunda parte disunctive altera vero. vbi antipus est semper negatur: quia falsa et impertinens. **D**ecima regula. si ponitur una disunctiva cuius una pars est possibilis falsa et altera per accidens impossibilis respondeatur: sicut quelibet

gula est ista. si ponit disunctiva cuius quelibet pars est possibilis sed falsa et quilibet cuiuslibet impertinens semper que primo proponit est neganda et altera concedenda. verbi gratia. pono tibi illam tu es rome vel tu curris: qua admissa propono tu curris neganda est: quia falsa et impertinens: deinde tu es rome concedenda est. quia sequens exposito et opposito bene negati. Sequitur. n. tu curris vel tu es rome sed tu non curris igitur tu es rome. Similiter si hec tu es rome primo proponeretur neganda esset et altera tu curris secundo loco proponita foret concedenda. **Q**uarta regula est ista. si ponit disunctiva cuius quelibet pars est dubia et impertinens alteri admittenda est qua admissa disunctiva semper concedenda est vbi quibus proponat et semper quelibet pars dubitet. verbi gratia. pono tibi illam rex sedet vel papa est rome: qua admissa semper concedat ista et quotienscunque proponitur ista rex sedet aut papa est rome dubitet quia dubia et impertinens. **Q**uinta regula est ista. si ponit disunctiva de partibus impertinentibus cuius una pars est falsa et reliqua dubia. Si prius proponitur falsa quibus dubia negat falsa et concedat dubia. verbi gratia. pono tibi illam tu curris vel rex sedet: qua admissa propono tu curris: neganda est quia falsa et impertinens: deinde rex sedet concedit quia sequens exposito et opposito bene negati. **E**x ista regula sequitur quod non est inconveniens eandem propositionem primo dubitare et postmodum concedere sicut non est inconveniens quod eadem propositio primo sit impertinens et postmodum sit sequens. unde facta admissione: proponeretur illa rex sedet dubitanda esset quia dubia et impertinens: deinde secundo loco proposita negaretur illa tu curris quia falsa et impertinens: sed tertio loco concederetur illa rex sedet que prius dubitatur: quia facta est pertinens sequens exposito et opposito bene negati ut patet. **S**exta regula est ista. si ponitur una disunctiva cuius quelibet pars est possibilis licet falsa sed una sequens ad alias pars non sequens est neganda et pars sequens est concedenda. vbi quibus et quibuscunque proponitur. verbi gratia. pono tibi istas antipus est albus vel antipus est coloratus: qua admissa vbi quibus et quibuscunque proponit illa antipus est albus negat et alia concedatur antipus est coloratus. Si. n. negaret illa antipus est coloratus oportet concedere istas antipus est albus. quia sequens exposito et opposito bene negati: qua concessa oportet concedere ista antipus est coloratus: que prius fuisset negata quia sequeret formaliter ex illa concessio tu es albus. **S**eptima regula est ista. si ponit aliquam disunctiva cuius quelibet pars est possibilis falsa sed quibus ad alteram sequens: concedenda est quibus istas quotienscunque infra tempus obligationis proponit. verbi gratia. propono tibi ista antipus est homo vel antipus est risibilis: qua admissa oportet concedere quibus istas antipus est homo vel antipus est risibilis quia non posset negari una quoniam contingeret negare eandem concedere infra tempus obligationis. **O**ctava regula est ista. si ponit disunctiva facta ex parte possibili et ex parte per se impossibili semper pars possibilis est concedenda et pars per se impossibilis neganda. vbi gratia. pono tibi illam tu curris vel homo est asinus? qua admissa propono tibi illam tu curris. Si concedis habeo intentum. Si negas propono tibi illam homo est asinus? si negas. si tu negas sequens exposito et opposito bene negati igitur male: si concedis cedat tempus obligationis et probo quod in tempore concessisti per se ipse: admissio possibilis igitur male. **S**ed forte arguitur quod ista tu curris primo loco proponita non debet concedi: quia falsa est: ut patet et non sequens. **D**icitur quod est sequens quia sequitur ex quibus parte disunctive ex prima namque com- uerbiliter ex secunda vera quia per se ipse. **N**ona regula. si ponit aliquam disunctiva cuius una pars est necessaria per se et altera possibilis semper pars per se necessaria est concedenda et ad alteram est respondendum secundum sui qualitatem. vbi gratia. pono tibi illam deus est vel tu es homo semper quibus istas concedenda. Sed si ponat hec deus est vel antipus est semper concedatur ista deus est tanquam sequens tamen ex prima quibus ex secunda parte disunctive altera vero. vbi antipus est semper negatur: quia falsa et impertinens. **D**ecima regula. si ponitur una disunctiva cuius una pars est possibilis falsa et altera per accidens impossibilis respondeatur: sicut quelibet

istam esse possibilem & falsam. Verbi gratia, pono tibi istam
antichristus est vel adam non fuit. Si primo loco propo-
nitur antichristus est negatur & consequenter conceda-
tur illa adam non fuit, quia sequens exposito & opposito
bene negati. Non enim est inconueniens concedere im-
possibile per accidens. Si autem primo proponeret ista adam
non fuit: negaretur & secundo loco concederet ista antichristus
est tanquam sequens etc. **C** Juxta predicta solet sic obligari po-
no tibi istam homo est asinus vel omne, tibi positum est im-
possibile. Si non admittit, dicendo quod casus est impossi-
bilis: tunc sic. Ille casus est impossibile & ille casus est omne
tibi positus igitur omne tibi positus est impossibile: quia bo-
na antecedens est possibile igitur & consequens: tunc sic omne
tibi positum est impossibile igitur homo est asinus vel a me
tibi positum est impossibile. Quia tenet a parte disiunctive ad
totam disiunctiuam & antecedens est possibile igitur & quia:
tunc sic. Quia est possibile & consequens est tibi positum igitur
tibi positum est possibile & non admittit illud igitur male.
C Ideo si admittit casus, propono tibi illam homo est asi-
nus hoc opus negare iuxta octauam regulam: tunc propono omne
tibi positum est impossibile concedendum est: quia sequens ex-
posito & opposito bene negati: tunc sic omne tibi positum
est impossibile iste casus est tibi positus igitur iste casus est
impossibilis & tu admittisti istum igitur male respondisti.
C Respondet admittendo positum & cum proponit omne
tibi positus est impossibile concedo. Et tunc ad argumentum
omne tibi positus est impossibile sed iste casus est tibi posi-
tus igitur ille casus est impossibilis nego istam copulatiuam.
Et tunc pro qua parte pro scda: quia repugnat uni concessio
ex opposito bene negati. Si tamen partes ille categorice
proponantur conceditur vltimate quod male admittit vel
respondet non tanquam verum sed tanquam sequens etc.

M Alteram intricatam & intricantem expedit de
clarare ut finem habeat genus positionum.
Si ergo rei veritas quod sis parisius & pono tibi
omnes istas, tu es parisius & tu es rome sunt simili-
lia, intelligo propositiones esse similes ipsas
esse similes in veritate aut falsitate: quod admittit propono tibi
illam tu es parisius. Si negas vel dubitas eam, contra
ipsa est vera & impertinens igitur concedenda, quia vera,
quod sit impertinens probatur, quia non sequitur nec repu-
gnat ut patet intuitu. Si ergo concedis eam, propono tibi
illam tu es rome si negas eam & concedisti utriusque partem
igitur male, consequentia per duodecimam regulam si
concedis eam cedat tempus obligationis & arguo quod con-
cedisti impossibile facta obligatione possibili igitur male: quod
antez illa copulatiua sit impossibile cuilibet notum est quod
non sit possibile naturaliter aliquid esse in duobus locis ade-
quatis. **C** Dimittis ergo fantastibilibus multorum quibus
argui ista tenebrosam existit respondeo admittendo positum,
& cum proponitur tu es parisius concedo, quia verum & im-
pertinens deinde tu es rome nego, quia falsum non sequens.
Iam non sequitur tu es parisius & tu es rome sunt consi-
milia sed tu es parisius igitur tu es rome, sicut non sequitur
deus est & homo est asinus conuertuntur sed deus est igitur
homo est asinus. Et tunc ad argumentum tunc negas illas
& concedisti alteram similliam igitur male: non valet argu-
mentum: sicut non sequitur tu negas illam homo est asi-
nus & concedis secus conuertibiles igitur male respondes:
propter eas in principio proponeret hoc est vera tu es pari-
sius concedo, quia verum & impertinens: deinde hoc est
vera tu es rome concedo, quia sequens. Sequitur enim
sunt similes sed hoc est vera tu es parisius igitur hoc est ve-
ra tu es rome, & hoc adequate significat & est rome igitur
tu es rome & tu es parisius igitur simul es in duobus locis.
C Videat hic an primo sit concessa illa tu es parisius
an non: si sic negatur quod ista tu es rome significet adequate
te esse rome quia repugnat. Sequitur enim tu es parisius
igitur tu non es rome & ultra tu non es rome & hoc est ve-
ra tu es rome igitur ipsa non significat adequate te esse rome.
Si autem non sit illa in principio concessa tu es parisius sed

solum quod ipsa est vera concedo in vltima deductione quod tu
es rome, & nego quod tu es parisius tanquam repugnans: & con-
sequenter dicat ut prius quod illa tu es parisius non significat
adequate te esse parisius. **C** Et si queritur quid adequate
significat dicat quod hec questio non est determinanda. **C** Tunc
si in principio proponatur hoc est vera tu es rome negat quod
falsa & impertinens: deinde hoc est vera tu es parisius ne-
gatur: quia repugnans positum & opposito bene negati, se-
quitur enim ista sunt similia & hoc non est vera tu es rome
igitur nec ista tu es parisius. **C** Consimiliter dicat ad vnum
aliud forte sophistica cum ponitur quod tibi concluditur & ne-
scis tibi concludi sint similia: quo admittit propono tibi concludi
dicitur negat quod falsa & impertinens: deinde tu nescis tibi con-
cludi concedo quod verum non repugnans. Sed si in principio
tibi proponitur hoc est falsa tibi concluditur concedo: deinde
hoc est falsa tu nescis tibi concludi concedo quia sequens: ut
terius propono hoc est suum oppositum predictorius vel fal-
sum conuertibile cum ipso tu scis tibi concludi. Concedo gra-
disputationis deinde hoc est vera tu scis tibi concludi con-
cedo: tunc arguit sic tu scis tibi concludi igitur concluditur
quod negasti concedo consequentiam & nego antecedens, propter
hoc quod concedam illas esse veras non tamen concedo ipsum.
C Et si arguit ut prius illa est vera & significat adequate quod
tu scis tibi concludi nego minorem tanquam repugnans quod
suum oppositum sequitur ex duobus concessis, quia sequitur
hoc est vera tu scis tibi concludi & tu nescis tibi concludi igitur
ipsa non significat sic adequate etc. **C** Pro maiori er-
go horum euidentia pono aliquas regulas prima est ista quoad
docenas ponuntur due propositiones esse similes absque men-
tione sui adequate significati respondeat ad eas concedens
vel negans vel dubitans infra ipsas obligationis sicut
responderet extra tempus eiusdem, verbi gratia, pono tibi il-
lam tu curris & tu sedes sunt similia qua admittit semper con-
cedatur ista tu sedes si ita est in rei veritate negatur ista tu
curris. Et ita de omnibus alijs dicatur siue sint possibiles
siue sint impossibiles vel contingentes. **C** Secunda regula est
illa, quoad docenas ponuntur due propositiones esse similes non
faciendo mentionem de adequate significato semper ad primo
propositam esse veram vel falsam respondeat sicut extra &
consequenter ad alias sic sumpta, verbi gratia, pono tibi istam
tu es homo & antipus est sunt similia qua admittit propo-
no hoc est vera tu es homo conceditur quia vera & impertinens:
deinde hoc est vera antipus est: conceditur quod se-
quens exposito & concessio, sequitur enim ille sunt similes
& prima est vera igitur & scda. Si igitur primo proponeretur
ista antichristus est an sit vera vel falsa dicatur quod est falsa,
quia vera & impertinens & consequenter dicat quod ista est
falsa tu es homo, & si prius non est concessum quod tu es ho-
mo, concedatur quod illa adequate significat te esse hominem & quod
tu non es homo. Si autem prius concedisti quod tu es homo: ne-
gatur ista minor: tanquam repugnans. Et consequenter in alijs
est dicendum. **C** Tertia regula est ista quoad docenas ponuntur
due propositiones esse similes sic significando adequate qua-
rum vna sit per se necessaria & reliqua per se impossibilis
vel adiuicem repugnantes aut altera casus repugnans non
admittendus est casus: ut si ponatur tales esse similes de-
est & homo est asinus rex sedet & nullus rex sedet homo
est asinus & quelibet propositio est dissimilis isti, repugnat
enim quod ille sint similes sic adequate significando, & quod que-
libet propositio sit dissimilis illi: quod antez prius casus sit im-
possibilis proba, quod si non admittatur igitur illam esse simi-
lem sic, adequate significando homo est asinus & deus est
qua admittit propono illam homo est asinus vel concedis
vel negas. Si concedis cedat tempus & arguo quod conce-
disti per se impossibile facta obligatione possibili. Si negas
arguo sic, homo non est asinus & hoc homo est asinus ade-
quate significat hominem esse asinum igitur ipsa est falsa
tunc ultra: ipsa est falsa & ipsa est similia hinc deus est igitur
hoc est falsa deus est: sed ipsa significat adequate deum esse ut
propter casus igitur falsum est deum esse quod est impossibile cum sit
simpliciter necessarium & ita per se ponantur ambe esse false sequitur

¶ deus non est. Si vero poneretur ambe esse nunc sequitur hominem esse asinum sicut potest deducti ex predictis et ita consequenter in alijs casibus nominatis ostendatur predicta regula. **¶** Quarta regula est ista, quandoquocumque ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate quare una vel quelibet sequitur ad predictorum alterius, iste sunt similes in veritate et vbiuicque et quicunque ponuntur sunt concedende ut patet, posito quod ponatur tales esse similes sic significando adequate tibi concluditur et tu nescis tibi concluditur: tu es rome tu nescis te esse rome: tu non curris et tu moueris quilibet homo est coloratus et aliquis homo non est albus, probatur. **¶** Item admissio primo casu quero vtrius ille tibi concluditur et tu nescis tibi concluditur sint similes in veritate vel in falsitate. Si primum habeo intentum, si secundum sequitur quod ista est falsa tu nescis tibi concluditur, cum ipsa ergo significet adequate te nescire tibi concluditur et suus predicto: tu est cum sit illud tu scis tibi concluditur igitur ipsum est verum: et significat te scire tibi concluditur igitur tu scis tibi concluditur igitur tibi concluditur tunc sic, tibi concluditur et hec tibi concluditur significat adequate tibi concluditur per casum igitur ipsa est vera et prius dixisti ipsam esse falsam igitur male. **¶** Et eodem modo potest argui quod non sit aliqua earum neganda sed quare concedere et ita propositionibus in alijs dicat. **¶** Ex ista regula sequitur ista conclusio quod si ponantur due propositiones esse similes significando adequate quare quelibet est necessaria vel vna necessaria et altera contingens quacumque istarum proposita est concedenda et non possunt esse similes sic adequate significando nisi in veritate ut deus est et homo est: deus est et tu curris homo est et nullus homo est. **¶** Quinta regula est ista, quicunque ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate ex quarum vna sequitur oppositum alterius ille sunt similes in falsitate et quecumque proposita est neganda: ut posito quod iste sint similes sic adequate significando tibi non concluditur et tu scis tibi concluditur, tu scis te esse rome vel hominem et tu non es rome vel homo: tu es homo et tu non es animal: tu es albus et tu non es coloratus: tu curris et tu non moueris: quelibet istarum cum proponitur neganda est et asserenda falsa. **¶** Item admissio primo casu quero nunquid ille sint simul falsae vel simul vere tibi non concluditur et tu scis tibi concluditur. Si primum habeo intentum, si secundum igitur ista est vera tu scis tibi concluditur et significat adequate te scire tibi concluditur per casum igitur tu scis tibi concluditur igitur tibi concluditur et hec tibi concluditur que est contradictoria illius sic adequate significat igitur ipsa est vera, et illa similiter est vera tibi non concluditur ut concessus est igitur duo contradictoria sunt simul vera. Idem sequitur si dicat aliquam istarum esse concedendam sicut potest patere volenti ex primis deducere. **¶** Ex ista regula sequitur ista conclusio quod si ponantur due propositiones esse similes sic adequate significando quare quelibet est impossibilis per se vel vna impossibilis et altera contingens quecumque istarum proposita est neganda homo est asinus et nullus deus: homo est asinus et tu es homo, quare et cetera. **¶** Sexta regula et vltima est ista quandoquocumque ponantur due propositiones esse similes quare vna sequitur ex predicto alterius nec ex aliqua istarum sequitur predicto alterius respondendum est concedendo et negando iuxta modum prime propositae: ita quod si primo proposita fuerit falsa negatur quelibet istarum: et dicat quelibet istarum esse falsa ut posito quod ille sint similes sic adequate significando tu curris et tu es homo: si primo loco proponitur tu curris: negatur quia falsa et impertinens, et similiter ista tu es homo. Et si primo loco proponitur illa tu es homo conceditur quia vera et impertinens et alia similiter tu curris. Et sic per omnia est in alijs dicendum, quare et cetera.

¶ predictis possent regule de similibus deduci absque vterioris scriptura: tamen propter maiorem vitandum laborem sit hec regula prima quicunque ponantur due propositiones esse dissimiles non faciendo mentionem de adequato significato respondeatur ad eas concedendo vel negando vel dubitando infra rationem obligationis sic respondeatur extra rationem obligationis eiusdem, verbi gratia, pono tibi istam tu es homo et

tu es albus sunt dissimilia conceditur quelibet istarum proponitur, quare concedatur extra: et infra quelibet istarum vbiuicque est impertinens, igitur et cetera. **¶** Secunda regula est ista, quandoquocumque ponantur due propositiones esse dissimiles: non faciendo mentionem de significato adequate semper ad primo propositam esse veram vel falsam respondeatur sicut extra: et ad aliam dissimiliter sed a se sumpta, verbi gratia, pono quod ille sint dissimiles tu es homo et tu es albus. Deinde propono hec est falsa: tu es albus: concedo si in principio proponeret hec est vera tu es albus concederet et diceret postquam illam esse falsam tu es homo. **¶** Tertia regula est illa quicunque ponantur due propositiones esse dissimiles sic significando adequate quarum quelibet est necessaria vel impossibilis vel sunt pueritiles vel altera casu repugnans non est admittendus casus: ut posito quod tales sint dissimiles sic adequate significando deus est et homo est: nullus deus est et homo est asinus: tu es homo et tu es risibilis: vel animal rationale: tu es capra et quelibet propositum est similis isti. **¶** Quarta regula est ista, si due propositiones ponantur esse dissimiles sic adequate significando quare vna est necessaria et reliqua impossibilis vel contingens proposita necessaria vbiuicque et quicunque proponitur est concedenda impossibilis vero vel contingens est neganda ut deus est et tu es asinus: deus est et tu es homo: imo si vna istarum est impossibilis et alia necessaria vel contingens: impossibilis est neganda et necessaria est concedenda: et contingens similiter: siue vera siue sit siue falsa ut tu es asinus et deus est et tu curris. **¶** Quinta regula est ista, si ponantur due propositiones contingentes esse dissimiles sic adequate significando quare vna antecedit ad reliquam et non e contra, antecedens vbiuicque et quicunque proponitur est negandum et prius concedendum: ut posito quod ille sint dissimiles sic adequate significando tu curris et tu moueris hec tu curris semper est neganda et ista tu moueris continenter est concedenda. Idem dicat de illis tibi non concluditur et tu non scis tibi concluditur quare prima semper debet negari et secunda concedi. **¶** Et notanter dicitur et non econtra, quare si propositiones essent conuertibiles negaretur casus ut prius dicebatur. **¶** Sexta regula et vltima est ista, si ponantur due propositiones esse dissimiles sic adequate significando non se habentes aliquo predictorum modo respondendum est ad eas sicut ad impertinens: ita quod si primo proposita fuerit vera concedatur et alia negatur et si primo proposita fuerit falsa negatur et alia concedatur: ut posito quod ille sint dissimiles sic adequate significando tu curris et tu es parisius: quecumque istarum primo proponitur debet negari et alia concedi. Idem dicitur de istis tibi concluditur et tu nescis tibi concluditur: prima primo proposita negatur et secunda concedatur. Si tamen modo proposita concedi. **¶** Item notandum quod ille propositiones dicuntur dissimiles quarum vna est vera et reliqua falsa et vbi vna esset necessaria et alia vera sed contingens non propter hoc dicitur dissimiles quia similitudo et dissimilitudo non sumitur in proposito nisi pro similitudine in veritate aut falsitate aut pro dissimilitudine sic sumpta, similiter, vbi tamen opponens vellet similitudinem et dissimilitudinem magis ad suum placitum ampliare aliter oportet respondere qualiter non est declarandum quia sine dubio in vtile foret, quare et cetera. **¶** Ex predictis sequitur quod si ponitur et admittitur ista tu es rome qua posita et admittitur proponitur iste sunt dissimiles tu es rome et tu es episcopus: debet negari: quia quelibet istarum est falsa. Et tamen immediate postpositum admissum proponeretur ista tu es rome significat te esse rome adequate concedendum est: quia verum et impertinens deinde illa tu es rome est vera conceditur tanquam sequens. Alterius proponatur tu es rome et tu es episcopus sunt dissimiles conceditur, deinde ista est falsa tu es episcopus, conceditur. **¶** Similiter si iam proponeretur tu curris et tu es homo sunt dissimiles: concedatur quia verum et impertinens deinde ista est falsa tu es homo conceditur tanquam sequens: sequitur enim ille sunt dissimiles et ista est vera tu curris igitur ista est falsa tu es homo et cetera.

Dedicta depone dicenda ostenduntur indepo-
ne: quoniam species oppositae dicuntur modo opposito
per omnia se habentes intrinsece. veritatem pro-
matorum evidenter sic hec regula prima nullum ne-
cessarium per se aut simpliciter scilicet esse tale in-
deponere est admittendum. p3 q3 si admitteret oporteret co-
cedere per se impossibile et negare per se necium cuius opo-
positum dictum est. **S**ecunda regula est ista. omne possibile
contingens aut per accidens necessarium vel impossibile quoniam
modo scitum esse tale indeponere est admittendum: p3 q3 admis-
so tali non sequitur aliquid inconueniens sicut nec si poneretur.
Tertia regula est ista. omne depositum sub forma depo-
siti tpe sue deponis ppositum scitum esse tale est negandum.
verbi gratia. si deponatur talis ppositio. aliquis homo est rome qui
deponatur et admissa pponatur eadem neganda est. **Q**uarta
regula. omne anis ad depositum scitum esse tale infra tpsus
obligationis est negandum. verbi gratia. deponatur et admissa
tali pponere. homo currit pponatur ista iste homo currit quocum-
que adeo: neganda est. q3 si concederes ista op3 te concedere
sequens ex ipsa cum ergo depositum sit sequens ex ipsa
op3 te concedere depositum quod est. contra tertiam regulam.
Quinta regula est ista. omne dicens depositum scitum
esse tale infra tpsus obligationis est concedendum. verbi gratia. de-
ponatur et admissa tali pponere homo est rome si hec pponatur
nullus homo est rome concedenda est q3 ex quo negatur
vnum diciturum reliquum debet concedi. **S**exta re-
gula est ista. omne sequens ad contradictorium depositum sci-
tum esse tale infra tpsus obligationis est concedendum. vbi
gratia. deponatur tibi istam sor. est. qua deponatur et admissa pro-
ponatur eadem negatur: deinde pponatur tibi istam sor. non lo-
quitur concedenda est. q3 sequitur ad contradictorium depoi-
ti nam bene sequitur nullus sor. est igitur nullus sor. loquitur.
Septima regula est ista. omne repugnans opposito co-
tradictorio depositum scitum esse tale infra tpsus obligationis est
negandum. verbi gratia. deponatur et admissa tali pponere sor. non
est rome si pponatur. b. sor. non est. hec est neganda q3 re-
pugnans diciturum depositum. hec. n. repugnat. Omnis sor.
est rome et sor. non est. **O**ctava regula est ista. omne se-
quens ex diciturum depositum et bene concessio vel bene concessio
opposito bene negati vel bene negatorum scitum esse tale
est concedendum. verbi gratia. deponatur et admissa tali ppo-
sitione aliquis homo non est rome proponatur illa tu es aliquis
homo: concedenda q3 vera et impertinens deinde si pponatur tu
es rome. concedenda est. q3 bene sequitur quilibet homo est ro-
me tu es aliquis homo igitur tu es rome. **N**ona regula est
ista. omne repugnans contradictorio depositum et bene concessio
vel bene concessio. opposito bene negati vel bene nega-
torum scitum esse tale infra tpsus obligationis est negandum.
verbi gratia. deponatur et admissa tali pponere aliquis homo
non currit pponatur illa tu es aliquis homo. concedenda est q3
vera et impertinens: deinde si pponatur illa: tu non curris ne-
ganda est q3 repugnans contradictorio depositum et concessio si-
cut ostensum est in prioribus regulis. **D**ecima regula est ista.
omne antecedens ad depositum cum concessio vel concessio
opposito bene negati vel oppositum bene negatorum scitum esse
tale infra tpsus obligationis est negandum. verbi gratia. depo-
no tibi istas aliquis homo non currit qua admissa: pponatur: tu
es homo concedenda est q3 vera et impertinens: deinde tu
curris neganda est. q3 antecedens cum vno concessio ad opposi-
tum depositum. sequitur. n. tu es aliquis homo et tu non curris igitur
aliquis homo non currit. si. n. concederetur quilibet
istarum op3 necio concedere depositum. **I**tem si in pncipio
ponatur ista tu non curris concedenda esset. q3 vera
et impertinens: deinde tu es homo neganda. q3 antecedit ad
depositum cum concessio vt p3. **S**imiliter si immediate post
depositum pponatur ista tu non es homo neganda esset.
q3 falsa et impertinens deinde tu non curris neganda est q3
antecedit ad depositum cum concessio bene negati. sequitur
enim vt p3 tu non curris et tu es aliquis homo igitur aliquis
homo non currit. **U**ndecima regula est ista. ppo imperti-
nens in hac specie obligationis dicitur esse q3 nec est sequens ex

deposito nec antecedens ad ipsum nec repugnans deposito
nec sequens ex opposito depositum nec repugnans opposito
depositum. verbi gratia. deponatur et admissa ista sor. currit ppo-
natur plato. currit hec ppo est impertinens cum non se heat
aliquo diciturum modorum. **D**uodecima et vltima est ista.
Ad omne sequens et ad omne impertinens et ad omne re-
pugnans quod non est diciturum nec conuertibile cum con-
tradictorio depositum scitum esse tale infra tpsus obligationis
respondendum est sicut sui qualitate. verbi gratia. deponatur
et admissa tali pponere sor. currit deinde pponatur illa non homo
est. illa est repugnans deposito. non tamen est contradictorium
depositum: nec conuertibile cum eo ideo respondendum sicut sui qua-
litate. s. eam negando nec est aliquid inconueniens duas p-
positiones repugnantes negare. Nam iste due repugnant
quilibet homo est albus et nullus homo est albus: et tamen ambe-
sunt negande vt p3 intuenti. **I**tem si in casu isto pponatur
illa sor. non est. non ppter hoc est neganda. q3 negata fuit
ista sor. currit. Nam in ista bona et formali concedit conse-
quens et negatur anis. vt homo est albus igitur homo est. Ideo
non est inconueniens negare illas sor. currit et concedere istas
sor. est. **I**tem si pponatur ista deus est vel quecumque alia
impertinens respondendum est ad eam sicut sui qualitate. ac si
nulla obligatio facta fuisset. s. concedendo negando dubitan-
do sicut in ista requirit. Unde necium per se quocumque lo-
co ppositum est concedendum. q3 sequens ex diciturum de-
positum ideo ad istam dens est respondendum est concedendo.
Si vero pponatur talis homo est finis: neganda est q3 per
se impossibile. et per omnes repugnans diciturum depositum sicut
p alias declaratum est et ita respondeat ad quilibet aliquid per se
impossibile. **E**x predictis sequuntur aliquae breues condi-
tiones. **P**rima est ista. non omne obligatum ab aliquo ad-
missum et eidem infra tpsus obligationis ppositum esse ta-
le est ab eodem concedendum. **S**ecunda conclusio. nam omne
sequens ex obligato scitum esse tale est ab eodem conceden-
dum. **T**ertia conclusio. aliquid repugnans obligato scitum
esse tale est concedendum. **Q**uarta conclusio. non omne re-
pugnans obligato scitum esse tale infra tpsus obligationis
est negandum: p3 quilibet harum conclusionum: eo q3 sicut posi-
tum impone est obligatum ita depositum indeponere: q3
plurimum oppositum dicunt: putantes diciturum depositum
esse obligatum quod tamen est falsum. Sicut enim impone po-
siti oppositum non est obligatum sicut ipsum positum ita inde-
positum non est depositum vt p3. nec positum nec suppositum
quia non per signa positionis aut suppositionis igitur
non est obligatum. patet consequentia. quia omne obliga-
tum aut est suppositum positum vel depositum sicut in se-
cundo articulo fuit ostensum et c.

Item predicta spem deponis plura declarabo
sophismata vt regularum vitas pfectius inote-
scat. **P**rimum ergo sophisma sit tale depo-
no tibi istas aliquis homo non est rome qui admissa
ponatur illa quilibet homo est rome: concedenda est q3
diciturum depositum: deinde pponatur tibi ista: tu
es rome neganda est q3 falsa et impertinens: vt p3 ex dictis in
vndecima re: deinde pponatur tibi ista tu es aliquis homo: si ne-
gas negas vix et impertinens igitur male. Si concedis iterum
ponatur tibi ista tu es rome. si concedis et p3 negasti igitur ma-
le. si negas negas sequens ex concessio igitur male. sequitur enim
quilibet homo est rome tu es aliquis homo igitur tu es rome.
Ridetur admittendo depositum. et qui pponatur eius diciturum
ritum cedo et nego istam tu es rome et istam similiter tu es
aliquis homo. dupl. pmo q3 repugnat vni concessio et opposito
bri negati. scdo q3 ascedit ad depositum cum concessio bri ne-
gati. sequitur. n. tu non curris et tu es aliquis homo igitur aliquis
homo non currit. **S**ecundum sophisma est istud deponatur tibi istas
tu es homo vel aliquis homo est aial. qua deponatur et admissa p-
ponatur istam tu es rome. si negas p ipsa est vera supposito
q3 tu sis rome et impertinens. q3 non sequitur nec repugnat
vt p3 intuenti. Si concedis contra dupl. pmo q3 antecede-
dit ad depositum igitur male respondes concedendo eam.

secundo nam capio opposituz deposituz et arguo sic. tu non es rome et nullus homo est animal igitur tu non es rome; p̄na patet a tota copulativa affirmativa ad alteram partem principalem et antecedens est concedendum cum sit dictionum deposituz igitur concedendum et concedenti contradicendum p̄ntis igitur male. **R**espondeat admittendo depositum et quando pponit. tu es rome nego eam: et cum dicitur q̄ est vera et impertinens nego q̄ sit impertinens cum antecedat ad depositum. **T**ertius sophistica est istud depono tibi istam alique p̄ones non sunt vere: quo admisso ppono iste sunt propositiones demonstratis illis tu curris et tu non curris: concedendum est q̄ scitum esse verum non antecedens ad depositum. **S**ecundum n. cum opposito depositi vtracq̄ istam significare convertibiliter deum esse deinde ppono duo mutuo dictiona sunt duo vera. Si negatur: contra omnes p̄ones sunt vere sed iste due. s. tu curris et tu non curris sunt p̄ones igitur ille sunt vere et iste mutuo contradicunt igitur duo inuicem dictiona sunt duo vera. **R**espondeat oimō sicut si poneret q̄ omnes p̄positiones sunt vere: vñ concessio opposito depositi velut repugnans negatur q̄ illa sint contradicoria: imo illud aperte antecedat ad depositum. **Q**uartus sophistica. depono tibi istam alique p̄ones non sunt similes: qua admissa ppono deus est et homo est asinus sunt p̄ones. concedendum est. q̄ veruz et impertinens deinde deus est et homo est asinus sunt similes: si concedis: concedis falsum et impertinens igitur male: si negas contra eius oppositum antecedat depositum cum vno concessio igitur male. antecedens p̄bat. q̄ bene sequitur iste non sunt similes. et iste sunt alique p̄positiones igitur alique p̄positiones non sunt similes q̄ est depositum. **D**icitur concedendo scdo p̄posita: deus est et hō est asinus sunt similes et nego q̄ sit impertinens: imo sequens ex opposito depositi et vno concessio. **Q**uintus sophistica depono tibi istam deus est et aliquid depositum est: negandum ate: quo admisso et nego pponitur deus est concedendum est: q̄ per se necessarium: deinde pponit aliquid tibi depositum est negandum ate: quo negato q̄ cum p̄cedente concessio antecedat ad depositum: arguo sic. illa copulativa est neganda ate et illa est aliquid tibi depositum igitur aliquid tibi depositum est negandum ate. **B**reuitus negat b̄ copulativa que sanatur pro ante. Et si dicitur pro qua parte dico q̄ propositis partibus semp concedam p̄mo p̄posita et alteram negabo tanq̄ repugnantē concessio et opposito bene negati. **S**extam sophistica depono tibi ista tu es homo et omne tibi depositum est negandum ate quo admisso et nego ppono oē tibi depositum est negandum ate. Si concedatur ppono istam tu es homo: et p̄ q̄ est neganda q̄ cum p̄cedente antecedat ad depositum: deinde ppono tu non es homo: concedendum est: deinde nullū tibi depositum est: concedendum est tanq̄ sequens: q̄ sequitur tu non es homo igitur nullū tibi depositum est. vltimo ppono non omne tibi depositum est negandum. Si concedis et etiā concessisti suum dictionum igitur male. Si negas negas sequens ex concessio igitur male. an̄s p̄. nam sequitur nullū tibi depositum est igitur nullum tibi depositum est negandum. **N**egatur breuitus q̄ omne tibi depositum est ate negandum. q̄ antecedat ad depositum. sequitur. n. omne tibi depositum est negandum ate ergo omne tibi depositum est ate negandum et tu es homo. **E**t si arguitur contra omne depositum admissum est negandum igitur male r̄ides. nego p̄nam. q̄ ex eodē ante non sequitur q̄ omne tibi depositum sit negandum a me. **S**eptimum sophistica depono tibi istam aliquid verum non est tibi depositum obligatum vel aliquid falsum non est tibi positum obligatum: quo admisso ppono tibi istam oē verū est tibi depositum obligatum concedenda est q̄ sequens ad oppositum depositi: deinde b̄ est vera deus est: concedendum est q̄ impertinens vt p̄ inquirētū: deinde ipsa est deposita obligata: concedendum q̄ sequens ex duobus concessio: deinde arguo sic ipsa est tibi deposita obligata igitur est ate neganda et est per se necessarium igitur per se necessarium est ate negandum q̄ implicat. **E**odē modo arguitur ex altera parte oppo-

sit depositi: q̄ aliquid per se impossibile est concedendum. **D**icendum p̄cedendo q̄ ista deus est est a me neganda: et negatio q̄ sit per se necia tanq̄ repugnans: et ita dicitur de ista homo est asinus q̄ est a me concedenda nunq̄ tñ condam eam: et negabo q̄ sit per se impossibile tanq̄ respugnans implr. **O**ctauū et vltimū sophistica depono tibi istam: tu es asinus vel aliquid impossibile antecedat tibi deposito quo admisso. q̄ coniungens: ppono aliquid impossibile antecedat tibi deposito: quo negato q̄ antecedat tibi deposito ppono hec est impossibile hō cit asinus concedendum est q̄ verū et impertinens: tūc arguitur sic. hec hō est asinus est impossibile et antecedat ad tibi depositum igitur impossibile antecedat ad tibi depositum. **D**icitur negando minorem tanq̄ repugnante. Et si dicitur contra tu es asinus igitur tu es asinus vel aliquid impossibile antecedat tibi deposito. vbi constat q̄ antecedens est illa tu es asinus et p̄ntis tibi depositum. **R**espondeat concedendo q̄ ista p̄na v̄. et q̄ antecedens est ista tu es asinus et negatio tanq̄ repugnans q̄ illud consequens aut illa disiunctiva sit mihi deposita. sequitur. n. nullum impossibile antecedat tibi deposito sed ista hō est asinus est impossibile et antecedat ad istas disiunctivā et ad illud consequens igitur nec illa disiunctiva nec illud p̄ntis est tibi depositum. **C**irca p̄dicti casus cum suis responsionibus clariuz videantur est in copulativa regulariter obseruandū. et cum deponit copulativa cuius vtracq̄ pars ē falsa admittitur et negat vtracq̄ pars: si vna pars sit vera et alia falsa conceditur verum et negat falsum: sed si vna pars est necia et alia contingens conceditur necium et negatur contingens siue verum siue falsum: si sit vtracq̄ pars vera contingens et vna pars sit p̄ntis ad alias: pars an̄s negatur et p̄ntis conceditur. si neutra sequitur ad alias conceditur pars p̄mo p̄posita et negat scdo loco p̄posita. **I**n disiunctivis vero regulariter teneat q̄ cum deponit disiunctiva cuius vna pars est necia vel cuius oppositum est per se impossibile copulativa sicut sunt iste tu es asinus vel deus est tu non curris vel tu non sedes: for. est vel for. non est. homo non currit vel aliquid animal motetur istas: nulla d̄ admitti in depositione q̄ sunt omnes necie: admissa vero disiunctiva d̄ quilibet pars principalis negari et quilibet antecedat ad depositum. **I**tem notandum q̄ in mā positionum vel depositionum vnum casus posuit pertinētē ad scire et dubitare q̄ ipsos posuit in p̄ma parte tractatus de modalibus vbi p̄nam tractauit materiam. **C**irca sciendū q̄ h̄ multe regule et multa sophismata de hac specie p̄nt forinari: tñ q̄ in oibus simulant h̄ opposito modo regule et sophismata debent deduci et solui in deponē sicut in pone. vbi diffusa argumēta sunt q̄ hic possent ad aptari idē ḡra breuitatis dimitti h̄mō vt ars ista calcula toria citius finem recipiat et c.

Prima ergo opinio ponit q̄ insolubile soluendū est p̄ fallacia figure dictionis: vt for. dicitur for. dicit ista for. dicit q̄ illa est falsa. Et si arguitur. for. dicit hoc falsum igitur for. dicit falsuz negat p̄ntis dicitur ibi est fallacia figure dictionis. q̄ in ante v̄tute dictionis supponit iste terminus falsuz p̄ dicto for. s̄ in p̄nte solū p̄ntis. **I**dem fit ibi mutatio ab hoc falso ad falsū aliud ab hoc. q̄re ibi est fallacia figure dictionis. **C**etero opinio deficit p̄mo q̄ for. dicitur ista for. dicit falsuz stat q̄ dicat ista hō est asinus et sic illa non est falsa s̄ vera. **S**ecundo q̄ negat p̄nam q̄ arguitur ab isertionē ad suū superius. **T**ertio q̄ soluit p̄ fallacia figure dictionis. vñ de to adhuc q̄ si falsuz p̄ aliquo supponeret in ante et p̄ aliquo in p̄nte adhuc non sequitur q̄ sit fallacia figure dictionis sic p̄ intentioni defectus cōsurgentes ex fallacia ista quos recitare esset longum. **S**ecunda opinio soluit insolubilia per fallaciam p̄m non causam vt cām: ita q̄ consequentia facta non v̄. quia assumit non causa pro causa antecedens

epim videt esse causa pñtis & nō est. **C** Ista opinio etiaz non bene soluit per fallaciaz istaz sicut h3 videri intuendo defectus huius fallacie. verū tamen qz pñcipale fundamē tum huius & pñme opinionū est qz pars non pōt suppone re pro toto cuius est pars ideo postertus hoc in pbando hoz patebit in sufficientia. **C** Tertia opinio dicit qz for. dicit for. dicit falsum. hoc verbū dicit licet sit pñtis tēporis tñ debet intelligi pro tēpore: instātū immediate pcedente tēpus platonis ideo negat eam dicēdo ipam esse fallaz. Et tūc ad argumentū hoc est falsa & for. dicit istaz igitur for. dicit falsum. dicit istū qz hoc verbū dicit pro diuersis tēporibus verificat in antecedēte & in pñte ideo nullum incōueniens sequit. **C** Contra hanc opinionē arguit sic. nihil dicit ante tēpus platonis sed pñse in tēpore. platonis igit illud verbum dicit non d3 intelligi pro tēpore vel instanti pcedente tēpus platonis. **C** Item dato qz hoc solutio solueret insolubilia fundata in actu dicēdi tamē nō soluit alia in alijs actibus fundata: vt posito qz sit scripta ista ppō for. legit falluz quā for. legat: & nullus alius: aut qz intelligat hanc in mēte sua & nullam aliam for. qui est omnis hō intelligit falsum. **C** Quarta opinio ponit qz nullus pōt dicere se dicere falsum nec intelligere se itelligere falsum nec aliqua ppō pōt esse ex qua insolubile posset generari. **C** Hec opinio repugnat sensui & intellectui. Nam notus est cuiuslibz qz hō pōt aperire os suum & formare istas voces ego dico falsum aut federe cōsimiles & easde3 legere quoz qdlibet est insolubile vt p3. **C** Quinta opinio dicit qz for. dicente se ipm dicere falsum nihil dicit qz for. itelligere se itelligere falsum nihil intelligit & ita de alijs. **C** Similr hoc. opinio falsa ē qz for. sic dicens dicit litteras syllabas dictiones & ofones vt alias ostendit. **C** Preterea audit for. loqui igit dicit aliquid. **C** Ites isti haberent dicere qz si scripta esset hoc pro positio & nulla alia falsum est nihil esset scriptū qz est manifeste ipossibile. **C** Sexta opinio ponit qz insolubile nec est verū nec falsum sed mediū indifferens ad vtrūqz. **C** H3 simlir errant qz: quelibet ppō est vera vel falsa sed qdlibz insolubile est ppō igit qdlibet insolubile est verū vel falsum. **C** Item for. dicit ego nō dico verū & nō aliud qz nō fit hoc vel pars eius. & querit an for. dicit verū vel nō verum. Si vnum illorū habeo intentū. si neutroz sequitur medium inter dictione qd est impossibile. **C** Septima opinio ponit qz insolubile est soluendū per fallaciaz equiuocatiōis. Nam cū dicit for. dicit falsum distinguūt de li dicere penes equiuocatiōes. pōt. n. significare dicere exercitiū vt cōceptum. Et vocat dicere exercitiū qd est in exercitio & est illud qz est indicit & nō dictum cōplete: dicere vero conceptum dicit cum pñs hō dixit aliquid vel aliquale & statz post dicit se dicere illud vel tale. verbi grā. dicit for. deus est & statim post for. dicit verum. dicit ergo hoc opinio qz in cipientē for. loqui for. dicit falsum. si dicere accipiat p tēte re exercitio. verum. si pro dicere cōcepto. falsuz est. **C** Et si arguit nulluz falsum dicit a for. & hoc dicit a for. igit nō est falsum. dicit qz maior verificat pro dicere concepto & minor pro dicere exercitio & ideo nō concludit. **C** S3 hoc solutio nō v3. qz ponat qz fiat locutio dedicere exercitio & fiet cōmunis deductio. **C** Preterea hoc solutio nō h3 locum nisi in insolubilibz fundatis in actu dicēdi & sic sequit qz nō est generalis solutio. **C** Octava opinio ponit qz nullum insolubile est veruz vel falsum. qz nullū tale est ppō. qz n. omne vel qdlibet insolubile sit ofo indicatiua significans sicut est: aut sicut non est eius significatio: tñ ad hoc non sufficit vt ipsa ppō nomine. **C** Contra istam opinionem arguit. qz ex ipsa sequit qz alique sunt due enunciations quaruz idē est significatū adequatū & tamē vna est propositio & non alia. patz assignatis istis hoc est falsum & hoc est falsum vtrobz demonstrando secundam enunciationem. **C** Ites sequit qz aliqua enunciatio est non ppō & fiet ppō per solam mutationez in alio distante per mille miliaria probat. Nam posito qz non esset aliqua enunciatio cōplexa nisi ista falsum est & patz qz nō est ppō. sim istam opinionem. qz est ipossibile & fiet ppō per nouam

productionem illius nullus deus est. qz per pductionez illa delinit esse insolubilis. **C** Item sequit qz hoc nō est copulatiua hoc est falsum & hoc nō est falsuz demonstrata pñma parte. nec ista est disunctiua hoc est falsum vel hoc nō est falsum eodem demftrato. **C** Nonā opinio ponit qz insolubile est verū vel falsum sed nō est verū nec falsum. **C** Cōtra istam opinionē pcedunt argumenta pñ allam. arguit tñ sic reducendo opposituz opinionis & fit. a. vnum insolubile Nam. a. est verū vel falsum. sed. a. nō est verū igit. a. est falsum. pñā t3 a toto disuncto sine limitatōe pcedēte ad aliā partem. **C** Decima opinio soluit insolubilia per fallaciaz sim qd & simplr dicens qz insolubile est difficilis paralogism⁹ ppter sim quid & simplr. ex reflexione alicui⁹ actus supra se cum determinatiōe pñatiua vel negatiua pueniens: de inde insoluendo dicit qz hoc pñā non v3. hoc falsum dicit a for. igit falsum dicit a for. dato qz for. dicat pñā & nō aliud qz non sit pars eius. qz arguit a sim quid ad vno simplr. quia antecedens soluz cathegouice significat. pñā vero ppothe tice qz significat se esse veruz & se esse falsuz. **C** Cōtra hāc opinionē arguit pñmo contra diffinitionē. Nam insolubile nō est syllas nec paralogismus sed sola ppō cathegouice vel ppothe tica nō sillogistica. **C** Secdo p solutionē arguit sic. Nam vlr sequit hic hō currit igitur hō currit hoc veruz est ppō igit verum est ppō igit per idē vlr sequit hoc falsum dicit a for. igit falsum dicit a for. **C** Et confirmat. nam iste terminus hoc falsum est terminus discretus igit habz terminū cōem illatuz sed nō alium qz illum tantū falluz igitur pposituz. **C** Tertio nam si ista pñā non v3. fiet oppositum pñtis cum aīte & stabunt ista simul hoc falluz dicit a for. & tñ nulluz falsum dicit a for. qd non videt possibile. **C** Undecima opinio fauēs immediate opinionē ponit qz oīs ppō insolubilis significat se esse verā & se esse falsam intel ligendo de adequato significato. Nam vt dicit omnis ppō cathegouice significat idē esse vel nō esse p quo supponit subz & p dicitur & idē esse est vel nō esse est ppōnē affirmatiua vel negatiua esse verā igit omnis ppō cathegouice siue affirmatiua siue negatiua significat se ipam esse verā & omnis ppō insolubilis falsificat se ideo omnis ppō insolubilis significat se esse verā vel esse falsaz. **C** Contra istā opinionem arguit in pñmo caplo tractatus de veritate & falsitate. verū tñ adhuc arguit sic. Nam data illa opione. sequitur qz ppō possibilis est ppō ipossibilis pbat. qz capio istam ppōnē. hoc non est vey eodem demftrato: & p3 per opinionē qz ipsa est possibilis & qz ipsa sit ipossibilis pbat. qz sequit ex suis dicitis qz significat hoc nō esse vey & hoc est verum qd est ipossibile. Et sic sequit qz quelz ppō insolubilis implicat dictionez. & est dictionis illatiua qd nō admittit hoc positio. pñā p3 ex eade3. **C** Ites sequit qz pñā est bona hoc nō est vey igit hoc est verum eode3 de mōstrato pbat. Nam iste ppōnes cōuertunt hoc nō est verum & hoc nō est veruz & hoc est vey. quide3 est significatuz vtriusqz sed ex ista copulatiua seqt qz hoc est verū igit simlir ex ista cathegouice hoc nō est verū. **C** Item sequit qz ista nō sunt dictione hoc est falsuz & hoc nō est falsum eodem demftrato. qz pñma significat hoc esse falsum & hoc esse verum & scda significat hoc nō esse falsum & hoc esse verum: sed ista non hñant hoc esse falsum & hoc esse verum & hoc nō esse falsum & hoc esse verū: nec in se nec in suis significatis igit. etiā alla argumēta possent fieri que dimittit grā breuitatis. **C** Duodecima opinio que iam cōmunitur ab omnibus sustinet est ista qz ppō insolubilis ē ppō de qua fit mentio in aliquo casu que si cum eodē casu pñse significet sicut termini pñendūt sequit ipam eē veram & ipam esse falsam. verbi grā. si ponat casus de insolubili & nō ponat qualr illud insolubile debeat significare rñdendū est oīno sicut extra tēpus: sicut si ponat pñfor. dicit illam for. dicit falsum nullo alio posito pposita dubitanda est ista. for. dicit falsum: **C** Si aut ponit qz insolubile significet sicut termini pñendūt admittit casus. & conce ditur insolubile: & dicit ipm esse falsum. **C** Et si dicit. B ē falsa for. dicit falsum igit significat sicut nō est sed significat

q̄ for. dicit falsum ergo rē. negat p̄na: sed opz addere in
 mino: q̄ significet p̄cise sic. r̄ si ponit negatur omnis talis
 casus. **C**ōtra descriptionē datam de insolubili arguitur.
 Itam sequit̄ q̄ nulla est pp̄o insolubilis sine casu: p̄na fal
 sum. q̄ itat vno casu posito q̄ ista for. dicit falsum dicat a
 for. significando sicut termini p̄tendūt r̄ nulla alia que non
 sit pars illius sed tunc esset insolubilis pp̄o. igit̄ rē. **C**itez
 ista mentalis omnis pp̄o est falsa nullo casu posito est iso
 lubilis q̄ significat q̄ omnis pp̄o fit falsa cum sit pp̄o na
 turaliter significans. igit̄ rē. **C**ōtra aliud dicitur. v3. nō
 admittendo casum de insolubili significatē p̄cise rē. **Q**ue
 ro quid intelligit per h̄ p̄cise aut notā exclusionis exclusiue
 tentaz aut idēz q̄ p̄ncipalr̄ p̄marie vel adequate. Si dicit̄
 p̄mo mō sequit̄ per idēz q̄ nulla alia p̄positio significat ta
 litem p̄cise vel tatr̄ eē. q̄ quelibet indefinita significat. r̄ per
 p̄ns non debet negari iste casus soluz in mā insolubili ve
 rum r̄ in quibet alia mā. **C** Sed forte d̄ q̄ quelibz pp̄o
 insolubilis significat necessario duobz modis p̄positio aūt
 non insolubilis p̄cise vno modo. **C**ōtra istam respon
 sionem arguit̄ sic. ex ista r̄nitione sequit̄ q̄ aliqua p̄positio
 significat vno mō r̄ significabit duobus modis per solam
 mutationē alterius pp̄onis p3 p̄na nō dato q̄ sint nisi iste
 due. falsum est r̄ nullus d̄ eē. r̄ in fine h̄ bore negatiua
 desinet esse. quo posito p3 q̄ illa falsuz est nō significat nisi
 vno mō cum nō sit insolubilis sed in fine bore erit insolubi
 lis igit̄ habebit duo significata r̄ hoc solū per mutationez
 alterius. **C** Sedo sic aut igit̄ p̄positio insolubilis significat
 duobus modis iuxta viā vndecime opinionis aut per mo
 dum p̄oris r̄ posterioris: p̄marij significati r̄ sc̄d̄arij: non
 potest dici p̄mo mō q̄ reprobati est ibidem. Si dicit̄ se
 cundo mō. capio illud insolubile hoc est falsuz. q̄d signifi
 cet hoc esse falsum. r̄ alio mō q̄ sit. a. r̄ p̄mū significatum
 b. r̄ arguit̄ sic. significat̄. a. est oīno ignotū tā opponētū q̄
 r̄ndentū. q̄ non est aliquis qui sciat ip̄m intelligit e vel no
 minare igit̄ rōne ip̄ius nō debet dici pp̄o vera vel falsa.
C Item sic vel. a. est p̄ncipaliss q̄. b. vel eē. vel sunt eē
 p̄ncipalia: non pōt dici p̄mū q̄. b. egredit̄ assignatis adeq̄
 tis partibz sicut ostensuz est in tractatu de veritate r̄ falsita
 te: si s̄m igit̄ illud insolubile est verū. q̄. b. est veruz r̄ est
 p̄ncipaliss significatus mō a p̄ncipalio: d3 denominari p/
 positio talis vel talis. si tertius sequit̄ illud insolubile simul
 esse veruz r̄ falsum. q̄ nō videt̄ rō quare sit falsuz rōne. a.
 r̄ non veruz rōne. b. ex quo sunt eque p̄ncipalia. **C** S3 for.
 te dicit̄ in p̄ncipio q̄ p̄cise idēz est q̄ adequate p̄ncipaliter
 seu p̄marie. ita q̄ nulla pp̄o insolubilis significat p̄cise sicut
 termini p̄tendūt cum hoc nō sit possibile. q̄ sequit̄ p̄dictio
 sed significat adequate illud significatū falsum q̄d non assi
 gnatur in arte insolubili. **C**ōtra istud s̄m membruz
 arguit̄ sic. si ista pp̄o falsuz est. foret in scripto r̄ multe alie
 p̄ponēs forent cum illa. pole esset q̄ aliquis h̄ videret
 ip̄am: ponat̄ igit̄ q̄ multe alie p̄ponēs sint cum ista falsuz
 est r̄ q̄ ipsa p̄ncipaliter ex impōne significet q̄ falsū est: sit
 for. vnus homo qui cōtinue per totam vitaz suā fuerit in
 structus ad concipiendū per istaz falsum est q̄ falsum est.
Ito posito pono q̄ for. videat hanc p̄ponem in scripto r̄
 corumpat̄ quelibet alia. quo posito for. concipit per illam
 falsum est igit̄ illa adhuc sibi r̄p̄sentat falsuz esse r̄ per cō
 sequens non desinebat sic significare p̄ncipalr̄. **C** Sedo ta
 lis deus est p̄ncipaliter significaret deū esse si nulla alia eēt
 r̄ illa similr̄ homo est asin̄ nullū hominē esse asinum si nul
 la alia esset. quare igit̄ ista falsum est nō posset p̄ncipalr̄ si
 gnificare falsuz esse si nulla alia esset. **C** Tertio arguit̄ sic.
 cuiuslibet pp̄oni extra t̄pus obligatiōis assignat̄ suum adeq̄
 tuz significatū oraculo v̄tue vocis vt p3 in omnibus discer
 rendo. ergo sequit̄ q̄ illa pp̄o hoc est falsuz se ipsa demō
 strata aut ista omnis p̄positio est falsa h3 significatus expli
 cite assignandū sed non videt̄ aliud posse exp̄citate assigna
 ri nisi hoc. hoc est falsum aut oēm p̄positionez esse falsaz.
 igit̄ rē. **C** Ex ista opinione sequit̄ q̄ aliqua est pp̄o vera
 que aliquat̄er esse significat adequate r̄ non pōt habere
 p̄dictorium aliquo mō adequate significans. p3 de ista p/

positione: aliqua p̄posito non est falsa que vera est adeq̄/
 te significando aliquā p̄ponēz non esse falsaz: r̄ t̄i bec que
 est sua p̄dictoria omnis p̄posito est falsa non adequate si/
 gnificat oēm p̄positionē esse falsam q̄ est pp̄o insolubilis.
C Alterius arguit̄ contra modū soluendi insolubilia. naz
 ponatur q̄ for. dicat illam falsuz d̄ r̄ non p̄feratur ab ali
 quo aliqua p̄posito nisi illa vel pars eius que significet fal
 sum dici r̄ non p̄cise sicut ponit bec op̄o. tunc pp̄ono fal
 sum d̄ r̄ concedit̄ s̄m illam viam. dicēdo tamē ip̄m esse
 falsum: sed contra sequit̄ falsuz est p̄ncipalr̄ significat̄ deū
 esse igitur falsum est: est pp̄o necessaria. p̄na t3 sc̄ita ate eē
 bona antecedens est dubitandū ate igit̄ r̄ p̄ns non est ne
 gandum ate: aūs p3 q̄ cum toto casu est tibi dubium an
 illa falsum est significat p̄ncipaliter deum esse. **C** Deinde
 argumentū q̄d mouet bec op̄o ad pbandū q̄ ista sit se
 quens falsum est nō v3. s. for. dicit illam falsum d̄ que si/
 gnificat falsum dici r̄ nulla p̄posito d̄ nisi illa vel pars ei/
 igit̄ falsum d̄. sicut non sequit̄ bec est vera h̄o currit que
 significat boiem currere igitur for. currit. **C** Tertiadeci
 ma opinio ponit plura p̄dicta aliqua per modū p̄clusionū
 aliqua per modū suppositionū aliq̄ per modū pp̄o^m vel
 correlarioz. Sed oia ista breuiter ponā per modū conclu
 sionū r̄ correlarioz. **C** Prima conclusio est ista nulla res
 creata potest distincte r̄p̄sentare seip̄am formalr̄ sed bene
 obiectiue. p3 q̄ nulla res creata pōt esse pp̄ia r̄ distincta
 cognitio formalis sui. ip̄ius. q̄ si aliqua esset r̄ quelibz eēt
 cum non esset in alio r̄atto de vna q̄ de alla. verbi gr̄a. di
 cimus q̄ imago regis significat regem non quidē formalr̄
 sed obiectiue conceptus vero mentalis que nos habem⁹
 de rege significat regem non q̄dem obiectiue sed formalr̄
 q̄ est formalis cognitio regis. Si aūt d3 se r̄p̄sentare d̄/
 distincte hoc erit obiectiue per aliam noticiam r̄ non per se
 ip̄am formalr̄. **C** Secunda conclusio nulla p̄posito mē
 talis pp̄ie dicta pōt significare seip̄am esse veram nec se/
 ip̄am esse falsam. pbatur q̄ alr̄ sequeret̄ q̄ aliqua cognt
 tio pp̄ia r̄ distincta esset cognitio formalis sui q̄d est cōtra
 p̄mam conclusionē. **C** Ex ista conclusione sequit̄ q̄ itelle
 ctus non pōt formare p̄ponem vlem mentalem proprie
 dictam significatē oēm p̄positionē mentalem esse falsaz.
 sicut istam mentalē. omnis p̄positio mentalis est falsa: in/
 telligendo subm supponere pro seipsa nec aliquā mentalē
 pp̄ie dictam significatē aliquā aliam esse falsam que si/
 gnificat eādē esse falsaz: sicut ista mentalis hoc est falsuz
 demonstrādo istaz aliam hoc est falsum: que demonstrat
 p̄mā: nec etiam mentalē pp̄ie dictam que significet suam
 p̄dictoria esse veram: sicut ista mentalē hoc est verum de/
 monstrādo suam p̄dictoriam. **C** Etiaz sequit̄ q̄ intellect⁹
 non pōt formare aliquā p̄positionē mentalem p̄p̄beti/
 cam cuius vna pars significet ip̄am p̄p̄beticam esse fal
 sam sicut talis deus est r̄ ipsa copulatiua est falsa deinfan
 do ip̄am copulatiuam. **C** Tertia conclusio est ista pars p
 positionis mentalis pp̄ie dicte non pōt supponere p̄ ipsa
 p̄positione cuius est pars nec pro p̄dictorio eiusdēz pro
 positionis: nec pars p̄positionis significatis ad placitū po
 test supponere pro p̄positione mētali pp̄ie dicta sibi cor
 respondentē nec aliqua alia. ex qua sequit̄ p̄positionem
 mentalē significare se esse veram aut se esse falsam. **C** Ex
 quo sequit̄ q̄ si ista mentalis formare r̄ nulla alia omnis
 p̄posito mentalis est v̄tue ipsa esset falsa. **C** Quarta con
 clusio p̄posito vocalis vel scripta vel esset mētalis in pro
 p̄ie dicta que h̄bet reflexionē supra se: q̄ quelibet talis si/
 gnificat ad placitū r̄ non nāliter obiectiue r̄ non formalr̄:
 sed mentalis proprie dicta est signum nāliter r̄p̄sentans r̄
 formalr̄ nec est in potestate n̄ra tale signum significare q̄d
 volumus sicut est de signo vocali vel scripto vel mētali in
 proprie dicto. **C** Ex ista conclusione sequit̄ q̄ omnis propo
 sitio insolubilis est p̄posito vocalis scripta vel mētalis in
 proprie dicta: r̄ q̄ cuiuslibet talis pars potest supponere
 pro toto cuius est pars. **C** Quinta conclusio est ista cuiusli
 bet p̄poni insolubili corripdet aliqua p̄positio mētalis
 proprie dicta vera r̄ aliq̄ alia proprie dicta falsa. p3 de ista p/

hoc est falsum: seipso demonstrato que correspondet vni tali mentali hoc est falsus eodem demonstrato que va est. et secunda pars pbatur. Nam ista vocalis est falsa igit significat aliquam mentalem esse falsam sed no ista dictam igit alla v3. hoc est falsum demonstrando pma mentale demerante vocalem vel scriptu. **C** Et ista conclusio sequunt aliqua correlaria pmi qd quilibz ppositio insolubilis et similr ei dictionaria est ppositio plures. q: sibi correspondent plures metales in conuante. **S** ecdm correlariu allque sunt ppositiones oino similes in voce et de terminis p eisde3 supponitibus quaz vna est ppositio plures et non alia. p3 de istis hoc est falsum et hoc est falsus vbi per vtruzq hoc demonstratur scda pp. **T**ertium correlariu quelz pp in insolubilis est simul vera et falsa et similr sua dictionaria. q: sibi correspondet due mentales quaru vna est vera et reliqua falsa non tn est simplr vera nec simpliciter falsa sed fm quid. **Q**uartuz correlariuz ad nullam ppone insolubiles vel eius dictionariam est danda vnica rno. s. ipam simplr concedendo vel ipam simplr negando p3 ex predictis. Nam fm Aristo. scdo elencoruz ad ppone in plures non est danda vnica rno sed quelibz talis est ppositio plures. igitur et. **H**ic aut per longz pcessum locutus sum ppter duos pmo q: iudicio meo adhuc non fuit aliquis qui clarius loqueretur in ma q3 iste. scdo ppter quedam noua scriptozem circa insolubilia imitatores huius. qm de toto pcessu seluz tria inserit correlaria qnte conclusionis. v3. pmi tertium et quartu que non sufficienter declarant mam illius ma in solubiliu: iuxta opinionem nro modulo declaratam. **E**t h3 via ista pbabiliter sit sustinenda tn mihi no in toto vera videt. Ad qd ostendendu arguo ptra quedam dicta. **E**t pmo contra pma conclusionem. Nam alique intelligete ppter earum nobilitatez sunt noticie formales sui et alioz cuz no intelligant per accidentia superaddita. q: aliter genus accidentium esset infinituz: et no sunt noticie sui distincte. q: in confuso: non seipsas intelligant. igit aliqua creatura pot esse p parte et demeritate formalis noticia sui. **S**ecdo iteritioes metales dillicte intelligunt et no per alias noticias ab ipsis distinctis igit formalr cognoscunt. pna patz. cum maior et minore. pbo. q: aliter esset pcessus infinituz in noticijs. imo due sps accidentiu essent immediate quod est p eodem viam et cosequentia p3. q: semp ad cognitionem vnus noticie requirit alia et sic infinitum. Similr no videt q species posset mediare inter intellectionem et intellectionem intellectio nis. **A**dmissa adhuc ista conclusione alie non sequitur. q: dato q nihil sit formalr cognitio sui demeritate si tn tollitur quin aliquid sit formalr cognitio sui confuse. Nam ille terminus ens metalis naturalr significat omne ens et cu ipe sit ens naturalr significat se: semper formalr intelligendo. na si non significaret se: sequer q iste terminus ens in voce vel in scripto eet comunior q3 iste terminus ens in mente: pbo quia quicquid significat li ens in mente significat li ens ad placitum et non e3. q: li ens ad placituz significat li ens in mente et no ipse seipm. **E**t sic sequit q li ens ad placitum significans no subordinat illi termino mentali ens: nec oem sua significacione dependenter sumit ab illo qd e contra hanc opionez. Concesso ergo q li ens significat oem ens sequit a pari q li ppositio significat oem ppositiones et li verum omne verum et li falsum omne falsum. **E**t ergo copositio vel diuisio metalis absq limitatione no tollat significacionem termini: imo potius eque cofirmet sequitur quelibet istaruz. omnis ppositio est falsa: omnis pp est vera significat seipam esse falsam vel seipam esse vera. pma ens significat omne ppositione esse falsaz et scda o3 ppone esse veram et cum ipsa sit ppositio significat seipam esse veram aut seipam esse falsam qd est cotra primam conclusionem et contra eius pmi correlarium. **C**ontra tertia conclusionem pcedit idem argm: tamen arguitur specialius sic: data illa conclusio sequit q aliquid significat indefinita ppositio qd no significat sua vltis: et aliqua est singularis indefinita que no est singularis vltis: pbatur et capio istas duas mentales pprie dictas naturalr significantes

iuxta modu intelligedi isti doctoris. v3. omnis propo est: et aliqua ppositio est: quarum pma sit. a. et scda. b. et q3 a. q3. b. est veru. et a. significat. b. et non seipm et e contra. igitur et. similr h singularis. **I**ta ppositio est. et singularis. b. et no. a. igitur intentu. **I**tem hec ppositio vocalis vel scripta omnis ppositio est: no est insolubilis. q: vera fm eum igit vni soli mentali d3 subordinari. huic. v3. ois ppositio est. sed nulla pp ad placitum significans abundantius significat q3 mentalis cui subordinat fm istaz opinionem: q: quelibet talis vt dicit est extrinsece pp et significatua per habitudinem ad ppone mentalem. sed illa in scripto significat simplr oem ppositionem esse se et illaz mentalem igit metalis etiam significat se: hec conclusio in reprobatione subsequente opinionis fortius improbabitur. **C**ontra quintam conclusionem arguitur sic. **I**ta consequentia no v3. falsuz est igit hoc est falsuz. quocunq demonstrato. q: stat ans esse verum et pna falsum igit hoc falsum est non subordinat alicui tali hoc est falsum. p3 consequentia q: semp. a subordinato ad subordinans v3 consequentia. et per pna. hec opinio no verum dicit in hoc qd hec in scripto falsum est subordinat duabus talibus falsuz est: que est vera et huic hoc est falsum pma metali demonstrata que est falsa. **S**ecdo arguitur sic. si no esset aliqua ppositio in mudo nisi ista falsum est: ipsa esset falsa: s3 tuc non subordinaret alicui tali mentali igitur no est sufficiens ratio quare aliqua ppositio insolubilis est falsa q: subordinatur vni mentali false. **T**ertio arguitur sic. no magis est ppositio plures aliqua pp insolubilis q3 hec canis currit cum hec subordinat tribus metalibus et insolubilis solum duabus. sed h canis currit vniocaf per sequestratorem duarum mentaliu tua remanente significate adquate latrabiles canem currere. et sic correspondenter et solu mo hec canis currit in voce vel in scripto que sic sumpta coeditur esse vera. igitur per idem h. hoc est falsum seipsa demonstrata poterit vniocari ita q no subordinabit nisi vni tali mentali hoc est falsum demonstrati potorem scriptaz vel vocalem: quo habito: h esset falsa hoc est falsum et tn non haberet nisi vnam veraz mentalem nec posset habere dum modo sic vniocaret: sicut et illa vniocari pot canis currit modo supradicto. igit sequitur q ppone in insolubiles non recte hic magister solvebat.

Alius magister ideo fauens huic opinioni sed no in mo subordinatis assignate potit q hmoi terminum verum et falsum sunt termini equiuoci deducta ipso rum transcendita sed solum vt de signis coplere significatibus dicunt propo ergo ait duobus modis pot esse vera. **U**no modo dicit ppositio esse vera qm ipsa verificatur non ppter supposita suorum terminorum quoz ipsa est ppositio: supponit. s. q ppositio no redditur vera ex eo q pars eius supponat pro ipsamet nec pro pertinente ad ipam: sicut h deus est et isto modo propones que sunt de terminis pme intendis vel ipositiois sequit simplr et pro parte vere vl false qm ppositio ex etimologia: sermois virtute ides significat q pro alio posito. **A**lio mo dicit propo vera qm verificat pro seipsa aut pro alio pertinente et illo modo hec ppositio est vera hoc est verum se ipsa demonstrata et hec hoc est falsum seipsa demonstrata non simplr sed fm quid: sed est falsa pmo modo q: ipsa non verificat nisi pro supposito sue partis cuius ipsa e suppositum. **C**oncludit ergo q ille propones sunt plures hoc est falsum hoc est verum et sic de alijs. quare cu pponitur aliqua illarum no est fm vna3 responsione respodendum: sed dicendu q hoc est falsum fm pnum membrum dictois posite et verum fm aliud. **E**t ita dicendum est de suis dictionibus: non hoc est falsum et hoc est ver: negando q hoc sit falsum scdo modo et concedendo q est falsuz pmo. **S**ed hec declaratio no soluit insolubilia sed potius se inucluit. Nam capio veru et falsum scdo modo et probao sic sumendo h est falsa. hoc est falsum se demonstrato. Nam si ipsa sit vera et significat adquate hoc esse falsum igitur verum est hoc esse falsuz. pna tenet apud est

et ultra verum est hoc esse falsum igitur hoc est falsum. sic
sumendo: et sic habeo quod idem est verum et falsum scilicet in
dicis quod ipse negat. **Quarta** decima opinioque est fun-
damentum multarum precedentium et ideo plarium sophismato-
rum qui plus subterfugere quam respondere conatur: ponit in
solubilia soluenda facta penes fallacia accidentis. In qua
paralogismi dupliciter sunt aut ex variatione medij aut alte-
rius extremorum. **Ex** variatione medij ut medium si
pro alio supponat in maiori quam in minori et e contra. Et ita di-
catur ex variatione extremi. dicit ergo hoc opio quod for. di-
cente for. dicit falsum ipse dicit falsum. Et tunc ad argu-
mentum. for. dicit hoc et hoc est falsum igitur for. dicit falsum.
negant istam dicendo quod est fallacia accidentis ex variatio-
ne extremi: iste. n. terminus falsus pro aliquo supponit in mi-
nori pro quo non supponit in conclusione. Similiter si arguitur ex
opposito dicto a for. nullum falsum dicit a for. hoc est falsum
igitur hoc non dicit a for. hec est fallacia accidentis ex variatione
medij. pro aliquo. n. supponit iste terminus falsum in ma-
iori pro quo non supponit in minori. **Ad** quod ostendendum
supponit quod in nulla propositione pars supponit pro toto cuius
est pars nec convertibile cum toto nec opposito totius nec
antecedente ad totum. **Ex** quo patet quod ista propositio for. dicit
falsum significat quod for. dicit falsum non quidem falsum quod ipse
dicit sed falsum distinctum ab illo: sed quod nihil dicit nisi istam
propositionem ideo ipsa est falsa. **Contra** istam opinionem
precedunt omnia argumenta facta contra secundam conclusionem
et tertiam alterius opinionis: tamen arguo specialiter sic. et pro-
pono istam hoc est falsum. si queris quid demonstras per
li hoc dico eandem propositionem cuius est pars. Et si dicitur quod non
possum demonstrare illam. sed hoc est signum ad placitum igitur
possum istam demonstrare. **Item** li hoc seipsum significat
natura igitur potest totam istam propositionem ad placitum signifi-
care patet ista: cum ista propositio ab ipso distinguatur. **Item** per
li hoc possum demonstrare for. vel unum alium terminum igitur
et istam propositionem. ista patet. quod eque bene a li hoc distinguitur
ista propositio sicut for. vel plato. **Item** quicquid pos-
sum intelligere et qualitercumque sic possum demonstrare sed pos-
sum intelligere li hoc propter cuius est pars significare aut
pro eadem supponere igitur sic possum demonstrare. Si ergo
dicitur in principio sicut est dicendum quod illam propositionem possum
demonstrare arguitur sic. quicquid li hoc significat potest de-
monstrare a pro eodem supponere: quod non est extremum pro-
positionis ab ipso supponere sed demonstrat istam propositionem
cuius est pars igitur pro eadem supponit: quod si conceditur di-
cendo quod non est inconueniens in terminis positus: sed bene
in partibus hoc est nimis ad placitum et sine ratione. **Itaque** iste
terminus falsum cum sit terminus communis cuius potest
supponere sed in confuso pro ista propositione quam aliquis ter-
minus discretus. **Secundo** arguitur sic. sequitur quod omnis pro-
positio est falsa et hec est propositio et tamen hec non est falsa. da-
to quod non essent plures propositiones quam ille due omnis propositio
est falsa et nullus deus est. **Tertio** arguitur sic. in istis
propositionibus ens est: aliquid est: propositio est: complexum est.
pars supponit pro toto cuius est pars. sed disunctive igitur
in talibus omnis propositio est. omne complexum est: pars sup-
ponit pro toto cuius est pars copulative. antecedens patet quod
non potest dari causa negationis. **Quarto** arguitur sic. for.
dicente. omne falsum dicit a for. audiat plato subim: tunc
plato per illud intelligit omne falsum igitur falsum dicitur a
for. igitur subim illius propositionis dicit a for. sic significat. et per
consequens pro suo toto supponit. **Unde** solet responde-
ri quod non sequitur ille terminus falsum significat totum cuius
est pars igitur supponit. plisto: restringitur enim per copu-
lam vel predicatum respectu cuius supponit. unde non est idem
significare et supponere sicut patet. **Itaque** ille terminus hoc aliter
supponit respectu verbi de presenti et aliter respectu verbi de
preterito vel futuro et pro alijs et alijs supponit et tamen semper
per eosdem significat. **Hec** ratio veritates dicit sed non soluit
argumentum: concessio quod in ista propositione. omne falsum est.
significat li falsum omne falsum quod est et sanus totum arguitur
sic. ubi de se est in determinatum ad hoc supponit vel ad illud

igitur dicitur subito distributo suppositionem non plus pro
vno significato de quo idem verbum verificatur quam pro alio:
cum igitur ista propositio omne falsum est distribuat li fal-
sum per signum et supponat ratione verbi de presenti igitur sup-
ponit pro omni falso quod est sed ipsa propositio est unum falsum
igitur supponit pro ista. **Confermat**. nam qualis est habi-
tudo illius termini homo ad sua significata talis est habi-
tudo illius termini falsum ad sua significata. Sed in tali pro-
positione omnis homo est li homo supponit pro omni homine
qui est igitur et ista omne falsum est li falsum supponit pro
falso quod est. **Item** confirmatur si non esset aliquis homo in mu-
do proter for. stulticia foret asserere istum terminum homo in hac
propositione aliquis homo est supponere pro illo qui non esset et non
pro for. sed si non esset alia propositio in mundo quam ista falsum
est que esset. a. non esset aliud falsum quam a. igitur stulticia si
miller foret concedere li falsum supponere pro alio ab. a.
et non pro. a. **Quinto** arguitur ad principale sic. for. dicit
tamen istam. omne dictum a for. est falsum. que sit. a. tunc. a. est
falsum ut patet et ibi est esse in toto et dici de omni igitur nihil
est subiecti de quo non dicatur predicatum. ista tamen per diffini-
tionem dici de omni positum in primo porus. sed. a. est aliquid
subiecti quod est unum dictum a for. igitur de. a. dicitur predicatum. et
per istum pro ipso supponit. **Confermat** sic. in hac pro-
positione omnis homo est animal. non esset dici de omni. Si pro
aliquo verificatur subim de quo non verificatur predicatum:
aut si aliquis homo esset de quo non diceretur subiectum nec
predicatum. Si ergo in ista propositione. omne dictum a for. est fal-
sum. nec subim nec predicatum verificatur pro. a. quod de facto
est dictum a for. et falsum sequitur quod in. a. non sit dici de omni.
Sed forte conceditur quod ibi non est dici de omni. Sed aliquid
dictum a for. est falsum et non est dictum a for. quoniam illud est
falsum igitur ibi est dici de omni ista tamen. quod in alijs vult tenet
argumentum. **Sexto** arguitur sic. dicat for. tamen istam partem
eius tamen falsum dicit a for. que sit. a. tunc. a. est falsum sicut
notum est et illa exclusiua est igitur nullum falsum proter. a. di-
citur a for. quod utraque eius exponens est vera. v. falsum dicitur
a for. et nullum falsum non. a. dicitur. a. forte igitur subiectum
huius nullum falsum dicitur a for. supponit pro. a. quod aliter non
fieret exceptio a suo toto. et per istum exclusiua dicta a for. sup-
ponit pro. a. **Confermat** omnis exceptio propositio repugnat
sue preiacenti et non potest poni repugnata nisi exclu-
siua significet quod a. dicat a for. igitur et c. **Septimo** arguitur
sic. sequitur ex illa opinione quod ista vltima omnis propositio vltima
est falsa non est vltima illius indefinite propositio vniuersalis
est falsa. nec illa singularis. Ista propositio vltima est falsa de-
monstrato insolubili. quod non supponit pro eodem. et proter sequitur
quod ista non sunt predictoria. omnis propositio vltima est falsa
et aliqua propositio vltima non est falsa que tamen culibet sano ca-
piti videntur dicere et consequentia tamen. quod non supponit pro
eodem. **Etiam** sequitur quod aliqua propositio vniuersalis non sup-
ponit pro eodem pro quo sua singularis. probatur et pono quod
non sint plures propositiones totales quam ista omnis propositio
singularis est falsa et ista propositio singularis est falsa se-
ipsa demonstrata: quod ista sit singularis illius vniuersalis. pa-
tet quia vniuersaliter sequitur tanquam a superiori ad suum in-
ferius omnis propositio singularis est falsa hec est propositio
singularis igitur hec est falsa.

Ratio declaratione quindecim opinionis qua
scio valentinus fuisse antiquorum tres articuli
inferuntur primus continet terminorum dictio-
nes. secundus pambulas suppositiones. tertius
intentum per conclusiones. **Quantum** ad
primam sit hec prima diuisio. omne insolubile aut
conitur ex actu nostro aut ex proprietate vocis. **Actus** no-
stri sunt duplices quidam interiores et quidam exteriores. in-
teriores sunt hi qui sunt ut imaginari cogitare et huiusmodi.
Exteriores sunt illi qui sunt ex parte corporis ut dicere lo-
qui et silia et ista sunt insolubilia orientia ex actu nostro for.
dicit falsum for. intelligit falsum et silia. **Voces** autem pro-
prietates sunt ut subiecti appellare esse verum vel falsum pro
se esse verum. pro alio a se non esse verum pro se et pro alio

a se & ita de se falsum & non esse falsum pro se vel pro alio. unde huiusmodi insolubilis falsum est: nullus verum est: ppositio non verificatur pro se: & aliqua ppositio non appellatur a suo subiecto vel pdicato ex proprietate vocis nascuntur.

Secunda diuisio est ista: ppositio quedam habent reflexionem supra se quedam autem non: ppositio habens reflexionem supra se est illa cuius significatio refertur ad se ut omne com-plexus est: aut hoc falsum est: seipso demfato: ppositio non habens reflexionem supra se: dicitur esse illa cuius significatio non refertur ad se ut deus est & homo est asinus.

Tertia diuisio est ista. ppositio habentis reflexionem supra se quedam habent huiusmodi reflexionem immediate quedam habent huiusmodi reflexionem mediante: ppositio habens reflexionem immediate supra se dicitur esse illa cuius significatio non refertur pns ad aliud qd ad se. verbi gra. hoc est verum: hoc est falsum se ipso demonstrato: omnis ppositio est vera. omnis ppositio est falsa.

Propositio non immediate habens reflexionem supra se dicitur esse illa cuius significatio pns refertur ad alia qd ad se. verbi gra. hoc est verum & hoc est verum demfando per pmiu hoc. scdm pponeu & per scdm pma ideo dico de istis. hoc est falsum & hoc est falsum demfando ut pns.

Quarta diuisio ppositio habentis reflexionem supra se quedam sic habent qd ipsar significaciones soluz terminantur ad se ut hoc est verum hoc est falsum: seipso demfata. quedam autem sic se habent qd ipsar significaciones terminant ad se & ad alia: ad se: ut omnis ppositio est vera. ois ppositio est falsa. Non n. solum significant soluz se esse veras vel se esse falsas veruz & alias ppones distinctas a se.

Quinta diuisio ppositio habentis reflexionem supra se: quedam seipsas ponunt. quedam autem se destrunt: modo loquendo pns quarto metaphylice vbi ponit qualdam ofones se- metipsas destruere: ppositio seipsam ponens est enunciatio seipsam quiescenter verificans: sicut quelz illaruz hoc est verum se demoftrato: omnis ppositio est vera. ppositio autem se destruentiu quedam se destruit affirmatiue quedam negatiue. ppositio se destruens affirmatiue est ppositio significans se aut asserens se esse falsam. ut hec ppositio: hoc est falsum seipsa demonstrata aut hec omnis ppositio est falsa.

Propositio autem se destruens negatiue est ppositio significans se non esse vera asseritue ut hoc non est verum se ipsa demonstrata aut nulla ppositio est vera: has omnes in pcellu vocabo ppones seipsas falsificates ut expediat lo- quar & verius similiter iuxta consonantiam lingue latine.

Sexta diuisio ppositio significatuz se esse falsas quedam significant se esse falsas de per se. i. omni casu circumscrip- to quedam vero sit significant de per accidens hoc est ex im- positione accusus casus.

Exemplu pmi de qualibz ista rum hoc est falsum. hoc non est verum: seipso demoftrato omnis ppositio est falsa. nulla ppositio est vera.

Exemplu secundi. for. dicit falsuz qua nullus hret asserere esse insolubilem sine casu: non tamen dico quin possit esse insolubilis sine casu modo superius posito in redargutioe. id est epimo- nis.

Septima diuisio ppositio seipsas falsificatiu quedas sunt totaliter illatue suarum falsitatu: quedam autem partici- paliter solum: ppositio falsificans se totaliter illatua falsitatis sue: est illa que sine medio infert se esse falsaz aut se non esse veram. **Exemplu** p3 de istis. hoc est falsum igit hoc non est verum seipso demoftrato. sequit. n. sine medio hoc est falsum igit hoc est falsum. hoc non est verum igit hoc non est verum: demoftrando per h hoc pntis antecedes funz qd est impossibile. ppositio participaliter sue falsitatis illatua est illa que sine medio non infert seipsaz esse falsaz. verbi gra. omnis ppositio est falsa: falsum est. for. dicit fal- sum. unde non sequit ex aliqua illaz pro hoc qd sit falsum quocicqz demonstrato: sed bene cum medio sic arguendo: omnia ppositio est falsa hec est ppositio: ista vniuersali demof- strata igitur hec est falsa. etiaz sequit falsa est & hec est ois ppositio igit ipsa est falsa: etiam sequit for. dicit falsum & non dicit nisi istam igit ista est falsa. Eadez diuisio pot esse de ppositioibus se verificantibus. Nam quedam sunt illa que totaliter suarum veritatum. quedam autem partici-

paliter. **Exemplu** pmi hoc est verum se demoftrato. **Ex** plium secundi omnis ppositio est vera. **Ultima** diuisio ppositio habentis reflexionem supra se: quedam est insolubi- lis quedam no: ppositio habens reflexionem supra se non in- solubilis est illa que non est totaliter nec participaliter illatua sine falsitatis aut se non esse falsam: ut sunt huiusmodi hoc est ve- rum: hoc non est falsum: seipso demoftrato. omnis ppositio est vera nulla ppositio est falsa.

Propositio insolubilis est ppositio hns supra se reflexionem sine falsitatis aut se non esse veraz totaliter vel participaliter illatua: ut hoc est fal- sum. hoc non est veruz seipso demoftrato. hoc est veruz demoftrando suum pdictioez. & sic de alijs multis que ex predictis possunt assignari: quare &c.

Ex pdictis si q- tur qd insolubile non dicit illud qd nullo modo possit solui. qz sic nullam pdictioez esset insolubile qd est falsum: nec etiaz dicitur insolubile ex hoc qd difficultate possit solui. qz multa sunt difficulta ad soluendum que tñ non vocant insolubilia sed dicit insolubile modo poi.

Secdo sequit qd nulla p- positio habet supra se reflexionem nisi ista in qua ponit ter- minus appropiate significans ppositionem sicut sunt tales termini verum: falsuz: vlt particulare affirmatiu negati- uum concedendu negandu dubitanduz & huiusmodi. Non tñ oz qd omnis ppositio in qua ponit falsi terminus habeat reflexionem supra se: sicut p3 de istis falsum est que laz est va. & de hac similit. hoc est verum demoftrando illam: deus est. Non n. hz reflexionem supra se sed ipsius significatio so- lum ad illud qd demonstrat dirigit &c.

Tertio sequit qd multe ppositiones insolubilia nominant que non sunt ppones insolubiles qz non habent reflexionem supra se ut p3 de istis for. fingit se esse sophisimatam: for. scilicet se errare. for. maledixit platon. for. optauit malum ciceroni: for. non pertransibit pontem. platon non habebit denarium & huiusmodi posito qd quilibz dicat talem sic adequate significantem.

Quarto sequit qd non omnis ppositio significat se esse veram: nec omnis ppositio categorica affirmatiua signi- ficat suum subm & pdicatu supponere pro eodez: nec ois necessaria categorica significat subm & pdicatum non sup- ponere pro eodez quozuz ppositio sustinet vndeclina opti- uo superius ipugnata & consequentia p3 qz non quelibz ta- lis habet reflexionem supra se.

Septimo sequit de ean- dem opinione: qd non omnis categorica hz duas signifi- caciones quarum vna est malis & alia formalis. dicit. n. qd hec homo est animal significatiue mali significat hominem esse animal sed significatiue formalis ipam esse veram. & qd subm & pdicatum supponit pro eodez & ita ppositioalis dicit de negatiua si d hec est falsa ut p3. Nam hec ppositio: hoc est verum: se demfato non hz huiusmodi duas significaciones sed solum istam que significat hoc esse veruz: dicere enim qd significat se esse veruz & ite u ides esse veruz replicatio in- vultis est & modicu fauens maie insolubilitu &c.

Quanti ad scdm articulum alique pambu- se suppones sunt ponende.

Prima suppo- sitio est ista. qd ppositio vera est illa cuius si- gnificatiu adequatu est verum & non repugnat ipam esse veram p3 ex dicitis in de veritate & falsitate ppositio.

Secda suppositio. ppositio falsa dicitur esse ista que falsificat se aut cuius falsitas non consistit ex terminis sed ex adequato significato falso.

Ex quibus sequit: qd ali- qua est ppositio falsa cuius adequatu significatiu est ve- rum. p3 de ista hoc est falsum se demoftrato. qd aut ipsa sit falsa. p3. Nam ipsa asserit se esse falsaz igit est falsa & ta- men eius adequatu significatiu est veruz qz hoc esse fal- sum est verum.

Etiam sequit qd omnis ppositio fal- sificans se est falsaz non omnis verificans se esse vera. hec enim omnis ppositio est vera verificari se & tamen non est vera ut p3.

Tertia suppositio est ista. esse due ppones ad- inuicem couerunt quarum idem est significatiu adequa- tum probat. Nam sunt. a. & b. due tales que habeat idem adequatum significatiu: & arguo sic. a. & b. sunt ppositio- nes de extremis omnibus similibus in voce vel in scripto aut in mente & de consimili copula & non est demoftratio

in vna pertinens ad ppositionem quin sit in alia igitur iste adinuicem conuertuntur. **Q**uarta suppositio est ista ab inferiori ad suam superius affirmatiue & sine termino faciente sobrius est consequentia formalis p3 in consequentijs. **Q**uinta suppositio ab vniuersali ad quolibet suarū exponentiū aut ad suas singulares cum debito medio est bonum argumentū. Et ita ab vniuersali ad exclusiuam de terminis transpositis est bonū arg^m & e3 & formale & breuiter suppositio oēs regulas pñarū formallū quibus asseritur formaliter valere arg^m ab hoc ad illud. **H**ec suppositio p3 q3 aliter staret aliqua pñam nō valere & oppositū pñtis formaliter repugnare antecedenti: cuius oppositum pmaxime suppono volo nōq3 concordatē cum omnib⁹: q3 si est aliqua consequentia significans ex cōpositione suarū partium & oppositū consequentis repugnat formaliter antecedenti q3 illa sit bona & formalis. **U**ltima suppositio est ista pars pñtis potest supponere pro suo toto cuius est pars & pro quolibet pertinente ad ipm. vniuersali loquēdo tam in mēte q3 in scripto q3 in voce. hec suppositio p3 ex hijs quibus impugnant. 13^a. & 14^a. opiones. **C**ōtra istam supponem arguit. 13^a. opinio tenēs q3 in mēte pars nō potest supponere pro toto cuius est pars sed bis in voce vel in scripto. **S**im enī hanc mentalē: omnis cognitio quā nō intelligo aliqua intētiōe est in mente: si dicit q3 subm istius supponat pro ista pñone igitur per diffinitionē suppositionis subm ipius verificat de pronomine demonstrāte illā ppositionē mediāte copula talis pñtis. & per consequens illa singularis si formaliter currit vere. s. hec cognitio quā nō intelligo aliqua intētiōe est: demonstrādo istā pñonem hec aut nullo modo potest dici. q3 ex eo q3 demonstrādo istam intelligo eam. quare sequit q3 subm illi vniuersalis nō supponit pro seipsa. **S**cdo capit istam alia mēte talem omnis pñō mentalis est vniuersalis: si dicit inq3tū q3 pñcatam supponit pro ipsa igitur per diffinitionē suppositionis hōmō pñcatam verificabitur de pronomine demonstrante illaz pñones mediāte copula ipius. & per cōsequens hec singularis si formaliter esse vera. hec est vniuersalis demonstrata ista pñā q3 est manifeste falsum. quare rē. **A**lia argumenta facit. 14^a. opinio quorū solutio nes ex articulo sequente patebit. **R**espondet ergo ad istas rōnes. Et pmo ad pñam que verbaliter difficilis est & nō significatiue. pmo nego istam pñonem assumptaz tanq3 impossibiles. v3. omnis cognitio mea quā nō intelligo aliqua intētiōe est in mente mea: dicendo q3 impossibile est me habere in mente aliquā cognitiōē & nō intelligere eam. concedo cōsequenter q3 eadē intellectio est formalis cognitio sui q3 apud illam opiniōē videt impossibilitate. **S**cdo dī concessio antecedente grā disputationis negando pñaz. q3 nō sequit talis terminus supponit p illo igitur verificat de illo mediāte pronomine demonstratiuo. **N**am in ista pñone alia est intelligibilis subm supponit pro chy^m & tamen nō verificatur de pronomine demonstrāte chy^m. **I**tem dato q3 nō esset pñō aliqua in mēte do nisi illa scripta vel vocalis. omnis pñō est: subm supponit pro ipsa pñone vt patz vel vt concedit hec opinio & tñ subm nō verificatur de pronomine demonstrāte illam ex quo ipsa est omnis pñō. Et cum dī ista est diffinitio supponis dicit negādo vt h3 videri i tractatu de supponib⁹. **T**ertio adhuc concessio cōsequente nō sequitur q3 hec debeat esse vera si formel. hec cognitio quā nō intelligo aliqua intētiōe est in mente tua sed sufficit q3 hec sit vera per alium ate formata hec cognitio quā nō intelligis vel que nō intelligit ate est in mente tua. & tunc nō opz q3 intelligis illud pronomē demonstratiū aut cognitiōem illam per illud pronomē demonstratiū. **Q**uarta do dicit q3 in pñca pñone assumpta stat q3 subm supponat pro toto vel non pro eodem supponat. verbi grā. si dicerem. omnia vox quā nō audio est: & in proferendo istā vocem pñam audirem tunc subm nō supponeret pro suo toto sed pro demfato ab eodem. Si aut nō audirem pñam vocem ita q3 surdus istam enunciationē dictam

proferet supponeret subm pro suo toto. Ita dico in pñō to admisso q3 quedam pñō mentalis sit quedā cognitio & intelligo & q3 illam pñōnem significatam intelligo & aliqua alia sit cognitio vel intellectio quā nō intelligo. **D**ico q3 subm in casu isto nō supponit pro toto cui⁹ est pars. Si aut nec istam intētiōē intelligerem subm p suo toto supponeret vt dictum est. **Q**uinto deduco arg^m suū contra enim sic. sumendo hanc pñōnem vocalem. **O**is pñō non demfata est: quā pono me debere proferre & nullam aliam & p3 iuxta hanc opiniōē q3 subm supponit pro suo toto igitur per diffinitionē suppositionis subm ipius verificat de pronomine demonstrāte istam pñōnem mediāte copula talis pñōnem: & pñā ista singularis si formatur erit vera: hec pñō nō demonstrata est demōstrādo istam vlem sed hoc nō est minus inconueniens q3 illud q3 cōtra me putat concludere. **E**x pñca patet solutio scdi argumēt. pcedo ergo q3 si illa esset oīs mēte talis subm ipius pro toto supponeret & hec esset va. hec pñō est vlls ipsa mentali demonstrata. verum est q3 ipsa singularis extra mentē vera esset & sua vniuersalis mēte talis sed si ambe essent in mente singularis eēt vera & vniuersalis falsa. **P**atet ergo cōclusio naz ex pñca q3 aliqua vniuersalis est vera que esset falsa ex sola assentiā alii cuius sue singularis p3 de qualibet tali: omnis pñō est vlls in mente in voce vel in scripto dato q3 aliqua talis eēt & nulla alia semper de pñone totali intelligendo & nō de illa que est alterius pars. quare rē.

Lertius articulus quasdam declarat conclusiones. **Q**uaz pma est ista. aliqua sunt duo pñōta inter se contradicentia quorū vnum est impossibile & reliquū contingens. pbatur conclusio & capio duas tales hoc ē impossibile & hoc nō est impossibile: semper demonstrando pñā & p3 q3 ipsa sunt pñōta: sunt. n. due pñōes singulares de terminis diuersis de cōsimilibus extremis & oppositis qualitatibus igitur sunt pñōta: q3 aut pñā sit impossibile pbat. **N**am hec pñōta hoc est impossibile vel est possibilis vel impossibile. **S**i cōm habeo intētiū. **S**i pñā igit elus adequatum significatū est possibile igit possibile est illaz esse impossibile sed nūc nō aliter significat q3 tūc significaret vt suppono igit nūc est impossibile q3 erat intētiū: q3 aut sua pñōta sit contingens pbatur. **N**am possibile est hoc esse in possibile: vt p3 & possibile est hoc nō ē impossibile. q3 possibile est hoc nō esse & ista pñōta sit adequate significat & nō est pñōta insolubilis igit est contingens p3 pñā in omnib⁹ alijs. **E**x pñca conclusio sequit q3 nō implicat contradictionē duo pñōta inter se pñōta esse simul falsa p3 ex quo vnum est impossibile & reliquū contingens. **S**cda conclusio est ista. aliqua pñōta inter se contradicentia sunt simul falsa. pbatur. **N**am hec est falsa. hoc est falsum se demonstrato q3 falsificat se. & hec similiter hoc nō est falsum. q3 asserit hoc nō esse falsum q3 est cōsequens. igitur rē. & q3 ista sint pñōta p3 ex deductione pñōta. Et ita dico de alijs insolubilibus. **S**or. dicit falsum. **S**or. nō dicit falsum: nō tamen dico q3 semper sit sic in mā insolubilib⁹ q3 duo pñōta sunt simul falsa sicut p3 de illis. omnis pñō est falsa & aliqua pñōta nō est falsa. **T**ertia conclusio aliqua duo sunt pñōta sunt simul falsa pbatur. & sūmo istas duas pñōtes aliqua propō negatiua est vera & aliqua pñōta negatiua nō est va: supponendo q3 nō sit aliqua alia pñōta q3 aliqua istarū vel pars eius: isto pñōta p3 q3 ista sunt subcōtraria. q3 omnia requisita ad cōtrarietatem ibidem reperiunt sed q3 ista sit falsa p3. **N**am hec est falsa aliqua pñōta negatiua nō est vera. q3 se falsificat cum nō sit alia negatiua pter istam altera similiter ē falsa. v3. aliqua pñōta negatiua est vera q3 asserit aliquā esse veram & nulla est vera. igit rē. **E**t si ex pñca ali quis vellet contradicere q3 per idē est possibile duo cōtradietoria esse simul va & similiter duo pñōta: nō v3 arg^m. vnde nō est possibile extra mā insolubilib⁹ vt patz nec

etiam in materia insolubili ut liquet sigillatim quædam etc.
¶ Quarta conclusio. aliqua est præ bona et formalis scita
 ate esse talis: significans ex compositione suarum partium et
 antecedens est scitum ate et consequens non est scitum ate: hanc
 conclusionem sere omnes permittunt transire tanquam pos-
 sibilem faciendo hanc præ. hoc est nescitum: hec igitur hoc
 est nescitum ate: demonstrando per utrumque hoc. præ illius
 consequentia. præ namque consequentia illam esse bonam et for-
 malem. quod non videtur quomodo stabit oppositam præ
 cum antecedente et præ est scitum ate: quod scis illud conse-
 quens non est scitum cum sit insolubile asserens se nescire et ta-
 men antecedens non est scitum ate probatur. quod si est scitum
 ate igitur est verum et significat adequate ipsum nescire ate igitur
 tu non scis illud consequens. Et sic qualiter dicitur dicitur
 sequitur illud consequens non esse scitum ate. **¶** Quinta con-
 clusio. aliqua consequentia est bona et formalis significans
 adequate ex compositione suarum partium principalium et antecede-
 dens est verum et consequens falsum probatur. Nam facio
 hanc præ. hoc est falsum igitur hoc est falsum: per utrumque
 hoc demonstrando consequens et præ quod est formalis eo quod op-
 positum prædictio consequentis repugnat antecedenti eius-
 dem. quis enim diceret ista stare simul hoc est falsum et hoc
 non est falsum eodem demonstrato: certe nullus maius vo-
 lens vitare incoueniens. Sed quod præ illius consequente sit
 verum prædictum non sit pro insolubili. et sic adequate
 significans verum. si hoc est falsum consequente demonstra-
 to. pro aut consequens in falsum præ. cum sit pro insolubili
 seipam falsificans. **¶** Sexta conclusio. aliqua consequentia est
 bona et formalis significans adequate ex compositione suarum
 partium et antecedens est possibile et præ impossibile pa-
 ret de tali præ. hoc est impossibile igitur hoc est impossibile
 semper demonstrando consequens. et præ quod est præ bona et for-
 malis quod prædictio consequentis repugnat antecedenti et
 antecedens est possibile: imo verum cum non sit pro insolubili
 et ipseus adequatum significatus sit verum et quod præ sit
 impossibile superius est deductum. Et hic rogo legentem quod
 consideret circa quartam conclusionem et non apparebit sibi quin-
 ta et sexta inuenientes: cum enim opponit ista præ est bo-
 na scita ate esse bona et antecedens est scitum ate igitur et con-
 sequens: dicit negando præ. quod addere in ante et non
 repugnat consequens sciri. Ita dico in proposito quod non sequi-
 tur. ista præ est bona et formalis et antecedens est verum
 vel possibile igitur et consequens est verum vel possibile sed
 addere in antecedente et non repugnat præ esse verum vel
 possibile quod si addit negabitur ante et in proposito consequen-
 tijs pro hac parte. quædam etc. **¶** Septima conclusio. aliqua due
 præpõnes adinueniem conuertuntur et tamen una est vera vel
 possibilis et reliqua falsa vel impossibilis: præ de ista hoc est fal-
 sum et hoc est falsum scda demonstrata. aut de istis hoc est
 impossibile et hoc est impossibile vna illarum solūmodo demõ-
 strata: quod aut tales conuertuntur præ ex tertia suppone enim idē
 sit adequatum significatus utriusque præ assignatarum et ita
 alius. si nullus illorum contradictionis præ est alteri sic
 adequate significando cõpossibile ut præ inuenit nam incõ-
 possibilium igitur adinueniem conuertuntur. scda pars cõclusionis
 ex dictis manifeste habet. **¶** Ex prædictis sequitur vltimam esse
 veram et suam subalternam esse falsam. præ de tali omnis præ
 particularis affirmatiua est falsa: que vera est et hec est fal-
 sa aliqua particularis. præ affirmatiua est falsa dato quod ille
 sint omnes præpõnes falsum totales. **¶** Scdo sequitur vltimam
 esse falsam et quolibet suam singularem esse veram et nulli-
 bet supposito subiecti vna singularis considerat. præ de tali
 omnis. præ vltis est falsa dato quod sit omnis vltis que falsa ē
 quod seipam falsificat et hec cum casu isto esset vera ista vltis
 est falsa eandem vltimam demonstrando: et præ quod esset quælibet
 singularis eius: nulli bet supposito illius considerans cum ta-
 le suppo- vltimam diceret. **¶** Tertio sequitur quilibet sin-
 gularem esse falsam et vltimam esse veram tali singulari cor-
 respondentem. præ et suppono quod non sit aliqua vltis nisi ista.
 Omnis præ singularis est falsa: nec aliqua singularis nisi
 ista. hec singularis est falsa seipam demõstrata et præ veritas cor-

relati. **¶** Quarto sequitur expositam vel exponendam esse
 veram et quolibet suarum partium exponentes esse falsam:
 præ dato quod non essent plures præpõnes quod ille tres vel par-
 tes ipsarum. omnis præpositio particularis affirmatiua et vltis
 negatiua ē falsa aliqua. præ particularis affirmatiua et vni-
 uersalis negatiua est falsa et nulla est præpositio particularis
 affirmatiua et vltis negatiua quoniam ipsa sit falsa. quælibet enim expo-
 nentium falsificat se et exposita non sed pro suis exponen-
 tibus verificatur. **¶** Quinto sequitur eodem modo exponentes
 esse veras et expositam falsam. præ dato quod hec esset omnis
 præpositio vltis affirmatiue. vltis. omnis vltis affirmatiua ē fal-
 sa. **¶** Sexto sequitur vltimam esse veram et suam exclusiuam
 falsam. præ dato quod hec exclusiua tunc falsa est exclusiua: esset
 omnis exclusiua tunc ipsa esset falsa et hec esset vera. omnis
 exclusiua est falsa. **¶** Septimo sequitur eodem modo vltis esse fal-
 sam et exclusiuam veram. præ dato quod hec esset quilibet vltis
 omnis præ vltis est falsa. ex quo falsificaret se esse falsam et
 hec exclusiua esset vera tunc falsum est præ vltis. Et hæc con-
 cedam huiusmodi cõclusiones non tamen nego prænam aliquam nec di-
 co esse falsam iuxta doctrinam quæ supponit ita quod ab ex-
 clusiuam ad suam vltimam et eodem modo semper est argumentum bo-
 num et formale stat tamen ante esse verum sine præte sexta
 conclusio declarat. **¶** Et si hæc prædicta instaret allegando di-
 ctum aliquod Aristoteli seu alterius autentici in hac parte. dicat
 tale intelligi extra materiam insolubilem. **¶** Similiter si instet cõ-
 tra me dicendo quod cum istorum opposito affirmatiui dico
 non sum locutus oppositum allicuius illorum: nisi forte ver-
 baliter. quod talia semper intellexit extra materiam insolubilem.
 Sunt enim ordinanda verba iuxta exigentiam materiam tra-
 ctande: esset enim tedium et nimia prolixitas toties recitare idem
 quod plus ad multiplicationem fecit verborum quam utilitatis.

¶ Contra fundamentum huiusmodi positionis arguitur.
 probando nullum insolubile significans precise
 sicut termini prætendunt reducendo sepe extra
 dictionem tali casu admisso: pono igitur præmi-
 tus quod for. dicat istam solūmodo vel partem
 eius: non est ita sicut for. dicit que sic precise significat iuxta
 hanc opinionem. Iste posito quero si est ita sicut for. dicit vlt
 non. Si dicit quod non est ita sicut for. dicit pono eum casu quod pla-
 to dicat solūmodo istam non est ita sicut for. dicit. et arguit
 sic. Non est ita sicut for. dicit et ita solūmodo dicit plato igitur
 tur est ita sicut plato dicit: et ultra ita est sicut plato dicit et
 for. dicit totaliter sicut plato dicit et solū sic igitur ita est sicut for.
 dicit quod est prædictorum præ concessi. **¶** Cõfirmat non est
 ita sicut for. dicit igitur verum est quod non est ita sicut for. dicit con-
 sequentia tunc. quod sequitur vltimam tu non curris igitur verum est quod tu
 non curris: tunc sic verum est quod non est ita sicut for. dicit et
 for. dicit sic igitur for. dicit sicut verum est eodem igitur for. dicit sicut
 est. et per præ ista est sicut for. dicit. Si autem in principio conce-
 datur tanquam sequens quod ita est sicut for. dicit arguit sic. ita ē
 sicut for. dicit et plato solūmodo dicit quod non est ita sicut for.
 dicit igitur non est ita sicut plato dicit tunc sic: non est ita sicut pla-
 to dicit et plato solūmodo dicit sicut for. dicit et eodem igitur
 non est ita sicut for. dicit quod est oppositum præ concessi. **¶** Cõ-
 firmatur nam sequitur. ita est sicut for. dicit igitur falsum est quod
 non est ita sicut for. dicit. præ tenet quod sequitur vltimam tu es igitur
 falsum est te non esse: tunc arguit sic. falsum est quod non est ita
 sicut for. dicit et for. sic dicit solūmodo igitur for. dicit sicut fal-
 sum est esse. et per præ non est ita sicut for. dicit. **¶** Idem
 argumentum potest fieri ponendo quod quilibet homo dicat solūmo-
 do non est ita sicut aliquis homo dicit. que sic precise significet
 quo posito querat ut præ si ita sit sicut aliquis homo dicit
 vel non et reducat contradictionem quacumque parte sumpta con-
 traditionis. **¶** Scdo arguitur sic. et pono quod a. sit illa hec
 præpositio significat aliter quod est eadem demonstrato. que precise
 sic significet quo posito vltimam ita est totaliter sicut. a. præ signi-
 ficat vel non. Si non est ita contra sequitur non est ita sicut. a.
 præpositio totaliter significat et a. præpositio aliter significat
 igitur. a. præ significat aliter quod est. quo concessio ponat
 tur quod b. sit vna præpositio precise significans quod hoc significat
 precise aliter quod est: demõstrata. a. et sic eius prædictorum. c. precise

significans qd hec non significat aliter qd est. Istis positis sequitur qd si a. ppositio significat aliter qd est r. b. ppositio significat paise qd a. ppositio significat aliter qd est igit ita est totaliter sicut. b. ppositio significat. r. a. ppositio significat totaliter sicut. b. r. e contra igit ita est totaliter sicut. a. significat r si sic igit. a. non significat aliter qd est. C Si ante dicit in principio qd ita est totaliter sicut. a. significat: ptra tuc c. est verum. sequit. c. est veru r. b. r. c. sunt dictiona igitur. b. est falsum: tunc sic. b. est falsum r no falsificat se igitur. b. significat aliter qd est. r. a. totaliter significat sicut. b. significat igit. a. significat aliter qd est. r per pns non est ita totaliter sicut. a. significat r ita in casu isto sequit ptradictio. C Tertio arguit sic. r pono qd. a. sit ista particularis aliq ppositio significat aliter qd est: que sit omnis ppositio: r si significet paise sicut termini pntendunt isto posito quero: si aliqua ppositio significat aliter qd est vel nulla. Si dicit qd aliqua ppositio significat aliter qd est r. a. est omnis ppositio igitur. a. significat aliter qd est. tunc sic. a. significat aliter qd est r. a. significat paise qd aliqua ppositio significat aliter qd est igitur non est ita qd aliqua ppositio significat aliter qd est. r per consequens nulla ppositio significat aliter qd est. qd est opposituz pnt. Si aut dicit in principio qd nulla ppositio significat aliter qd est igit. a. non significat aliter qd est. r. a. aliqua significat: igit. a. significat paise sicut est sed. a. significat paise qd aliqua ppositio significat aliter qd est igitur ita est qd aliqua ppositio significat aliter qd est. r per consequens aliqua ppositio significat aliter qd est qd est oppositum pncipalis assumpti r ccessit. C Quarto arguit sic. data pone sequit qd illud qd necessarius contradicit impossibili: pbatur: r pono qd. a. sit illa ppositio hec ppositio no est necessaria demfata seipsa que sic paise significet r sit. b. eius contradictoria hec est necessaria: que sic paise significat demostrado. a. isto posito. b. est impossibile qm ipm implicat dictiones. asserit. n. a. esse necessarius: sed. a. esse necessarium implicat dictionem ex quo asseritne significat se non esse necessarius: arguit. n. sic. a. non est necessarium ppter implicationes dictionis r. a. contradicit. b. impossibili igitur aliud qd necessarius contradicit impossibili qd erat pbandum. C Quinto arguit sic. Nam sequit qd due sunt ppones quarum vtraq dicit eidem pponi impossibile r tamen vnq istaru est necessaria r alla cotingens: pbat: r pono qd. c. sit vna talis ppositio sicut est. a. illa. v. hec non est necessaria: demostrando. a. que sic paise significet: r sequit vt notum est qd. c. est necessarius. qz eius adquatam significatum est necessarius: r ipm. c. non est insolubile r. a. non est necessarius vt deductu est: nec ante im possibile: qm ipm est verum igit est cotingens: tunc argi sic. a. est cotingens r. c. necessarius quoz qdlibet contradicit. b. impossibili igit conclusio. C Sexto sequit qd aliq ppositio est que simul est necessaria r cotingens: pbat de a. Nam qd. a. sit cotingens pbatur. Nam. a. est verum r non necessarium igit cotingens: r qd ipm. a. sit necessarius probat. Nam adquatam significatum. a. est necessarius r. a. non est insolubile nec seipm falsificans igitur. a. est necessarium. Item. c. conuertit cum. a. qz sequit hoc no est necessarius igit hoc no est necessarius r everso semp demstrand. a. sed. c. est necluz vt dictu est igit r. a.

Alla contra

hanc positione dicientes mouet argumenta quoz solationes in altero capitulo cōclusionalr pponunt. Ideo ad hec respō dendo motua assero vt pns insolubile significare paise sicut termini pntendant: vel saltem dictione non implicat vt asserunt oppositu sustinentes. vñ hec sunt cōtraria. omnis ppositio est falsa: nulla ppositio est falsa: omnis ppo ē va nulla ppo est vera: quoz vnum no significat copulatiue nec duobus modis igit nec alterum. pns p3 qz qualitercu qd asserit vnum rrio: um opposito modo rrie asserit reliquum: qd aut iste sunt rrie. p3 qz vna affirmatiua r vna negatiua de eisdē subiectis: r pdicatis supponētibz debito modo sunt rria in figura: idem dicitur de dictionibz: vt omnis ppo est vera aliqua ppo no ē vera: nulla ppo est

vera aliqua pposito est vera: qd ista sunt dictiona p3 per regulā dictionoz r nulla particularis significat copulatiue aut duobus modis igit nec vñs aliqua istaru quaz tamē quelibet est insolubile. C Confirmat. nam ille conuertunt omnis vñs falsa est r aliq vñs falsa est r vñs r particularis de scōo adiacente conuertunt: sed illa particularis no significat copulatiue nec duobus modis igit nec vñs: non obstat qd sit insolubilis dato qd ipsa foret omnis ppo. vñ ista ppo. falsum est non significat nisi vno mō non ergo vñ deo vnde significaret copulatiue vel duobus modis dato qd quelibet alia corripet qz non a se hñt illaz nouā in ppositionem nec ab aliquo alio. C Ad primam rōnem admissio. casu concedo: qd non est ita sicut for. dicit: sicut cōcederem qd for. non diceret veru. Cñ insolubile copulatum seipm falsum solum mō est concedendū r qdlibet secum cōuertibile non tanqz verū sed tanqz sequens. hec. n. hoc est falsum seipsa demōstrata semper est concedenda lz no concedatur ipam esse veraz. Et tunc ad argm non est ita sicut for. dicit r ita solutio dicit plato igit ita est sicut plato dicit. concedo pnam: r pns: r tunc vtra: ita est sicut plato dicit r for. dicit totaliter sicut plato dicit igit ita est sic for. dicit: nego pnam vñ posito qd for. dicit istam for. dicit falsuz cū ceteris particulis: r plato istaz for. dicit falsuz: p3 qd ita est sicut plato dicit quonā dicit verū cuius veri adquatuz significatum est veruz: r totaliter dicit sicut for. dicit qz dicit vnam pponem secum cōuertibilem r in non est ita sicut for. dicit: qm ipse non dicit verū. Et ita in port casu ppositio dicta a for. est alia r dicta a platone est vera r ideo ita est sicut plato dicit. r non est ita sicut for. dicit nō obstante qd conuertibiliter dicat idem: ideo debuit sic argui. Ita est sicut plato dicit r for. vno dicit sicut plato dicit nec repugnat dictum for. esse verū igit ita ē sicut for. dicit. C Et ad confirmationem cū dicit nō est ita sicut for. dicit igit verū est qd non est ita sicut for. dicit. concedo pnam r pns: r tuc vtra: veruz est qd non est ita sicut for. dicit r for. dicit sic igitur for. dicit sicut verum est esse: nego pnam: sicut non sequitur verum est qd for. non dicit verū r for. dicit sic solum v3. for. non dicit verū igit for. dicit sicut veruz est esse: sed d3 addi in antecedente qd no repugnat dictū for. esse verū qd negatur. C Ad scōam rōnem dico admissio casu qd non est ita totaliter sicut. a. significat r ita pster cōcedo qd significat aliter qd est. Et tuc ad argm. a. ppo significat aliter qd est r. b. significat solummodo qd. a. significat aliter qd est igit ita est totaliter sicut. b. significat: concedo pnam r pns: r tunc ad argm: ita est totaliter sicut. b. significat r. a. ppositio significat totaliter sicut. b. r e contra igit ita est totaliter sicut. a. ppositio significat: nego pns: sed deberet addi in ante qd non repugnat. a. esse verū r hoc negat. vñ. a. falsificat se ex quo asserit se aliter significare qd est quare repugnat. a. est esse verum. C Ad tertiaz rōnem: cōcedo istaz aliqua ppo significat alr qd est r pster qd. a. significat aliter qd est. Et tunc ad argumentū. a. significat aliter qd est r. a. significat paise r aliqua ppositio significat aliter qd est igit non est ita qd aliqua ppo significat aliter qd est: negat pna sed op3 addere in ante. qd. a. non sit ppo insolubilis aut se ipam falsificans. C Ad tamē ad hec omnia aliter respōderi negādo semp admissio casu vtraq dictionoz. vñ. ita est sicut for. dicit: non est ita sicut for. dicit: ita est sicut. a. significat: non est ita sicut. a. significat: aliq ppo significat aliter qd est: nulla ppositio significat aliter qd est: sicut. n. non est incōueniens duo dictiona esse simul falsa in mā insolubiliū ita nō est incōueniens eadem simul negari in eadē mā: r pncipe quādo insolubilia hñt pncipalr reflexionem ad significatiōne pntā: vt in pdictis motiuz experientia docuit. C Ad quartaz respōdet concedo pnam quā asseruit alterius casu pma cōclusio. C Ad quintā respōdet similr concedo cōclusionem qz sequit ex pō. C Ad sextaz cum inferē qd aliqua est ppo necessaria r cotingens nego pns Et ad pbatōnez dico qd. a. est cotingens r nō necessarius. Et cum arguit adquatuz significatum. a. est necessarius r. a. non est ppositio insolubilis nec se falsificans igit. a. est

necessarium: nego consequentia sed opz addere in antecede-
dente et non repugnat. a. esse necessarium. qd negat. unde
b. a. non fit insolubile nec seipsum falsificans in pertinet ad
mam insolubilem qz bz imediate reflexione supra se.

Predictus colligi posse non dubio omnium
ppositorum insolubilium ratio manifesta. verum
tamen quod idem sepius explicatur intelligi
tunc clarius innotescit. Ideo famosum insolu-
bile resumo disputandum: ponendo quod for. di-
cat illam ppotionem for. dicit falsum: que sit. a. et nullas alias
que sic precise seu adequate significet quod in praesenti responsio-
ne variare non debet: quo posito ppono. a. et quero utrum
sit verum vel falsum. Si dicit quod sit verum cum toto casu
stat quod unus for. sit omnis for. quo supposito sequitur quod a.
est falsum. Si autem dicit quod a. est falsum cum casu stat quod
sint duo for. quorum unus dicat. a. et scilicet quod nullus deus est
quo supposito cum casu sequitur quod a. est verum. **R**espon-
detur admittendo casum et cum pponit. a. concedo: quoniam ex
casu sequitur for. dicere falsum nam ex casu sequitur quod aliquis
for. dicit falsum vel nullus for. dicit falsum. Si aliquis for.
dicit falsum igitur for. dicit falsum. Si nullus for. dicit falsum
et for. dicit for. dicit falsum sic adequate significat igitur
for. dicit falsum. propterea cum pponit. a. vel consilium con-
cedatur et cum querit utrum. a. sit verum vel falsum conceda-
tur ista disunctiva. a. est verum vel. a. est falsum: et dubite-
tur quilibet eius pars quoniam cum toto casu stat quod a. est fal-
sum ut obiecto ostendit manifeste. **A**d idem scilicet ar-
guitur sic. et pono quod unus for. sit omnis for. et dicat ista pp-
ositionem for. dicit falsum que sit. a. significans precise vel ade-
quate quod for. dicit falsum isto posito ppono. a. et quero si est
verum vel falsum. Si dicit quod est verum contra cum casu stat
quod dicat. a. ppositionem et nullam aliam quo posito: cum casu
sequitur. a. esse falsum. quod igitur dubium est in casu si for. dicat
aliam ppotionem ab. a. Ideo ex tibi dubio. a. est verum. et per
consequens male concedit. a. esse verum. Si vero dicit. a.
esse falsum cum casu stat for. dicere illa chy^a est quo sup-
posito cum eodem stat. a. esse verum sed hoc est tibi dubium
igitur tu dubitas an. a. sit falsum. et per consequens male
respondere concedo. a. esse falsum. **I**deo respondet ut prius
concedo. a. cum pponit. quod vel for. dicit. a. solimodo vel
aliqua aliam ppositionem. Si dicit. a. solimodo sequitur quod
for. dicit falsum. Si dicit aliquam ppotionem sit ista. b. et que-
ro si. b. est verum vel falsum. Si falsum igitur for. dicit fal-
sum. Si verum et for. non dicit plures ppositiones quod. a. et
b. ut suppono igitur. a. est falsum et for. dicit. a. igitur for. di-
cit falsum. Cum vero querit si. a. est verum vel falsum con-
cedat illud disunctum seu disunctiva eidem equivalens: et
dubitet quilibet istarum. a. est verum. a. est falsum: quod cum
casu stat quilibet istarum ut argumentum satis notificavit.
Tertio arguitur ad idem sic. et pono quod unus for. sit omnis
for. et dicat ista et nullam aliam for. dicit falsum que sit. a. isto
posito ppono. a. querendo si est verum vel falsum. Si dicit
quod est verum: cum casu stat quod a. significet precise for. dice-
re falsum: quo posito. a. non est verum. **S**i autem dicit quod a.
est falsum. **C**ontra cum casu stat quod a. significet precise deum
esse: quo posito. a. est verum. arguitur ergo sic. ante casum
dubitasse quilibet istarum. a. est falsum. a. est verum sed
eam quilibet istarum stat cum casu igitur quilibet istarum est du-
bitanda. **D**icit dubitando. a. quod. a. est dubium et ipertu-
nens tamen non sequitur nec repugnat: et ita cum pponit. a.
est verum. a. est falsum dubitat quilibet istarum quoad-
modum et ante casum ex quo quilibet istarum stat cum casu.
Eodem in modo respondet si ponere cum toto casu. a. signi-
ficare sicut termini preteritum non ponendo precise vel adequa-
te unde ex tali casu nunquam sequitur for. dicere falsum. **E**x
quibus sequitur quod a. propositio insolubilis nominari non debet nisi po-
natur in casu quilibet istarum particulariter unum for. est omnis
for. et dicit. a. et nullas alias que sic precise seu adequate signifi-
cet et ita corripitur dicatur in alijs insolubilibus similibus
non determinatis origine habentibus ex actu nostro si-
cut interiori sine exteriori: ut for. audit falsum plato non vi-

det verum: for. cogitat falsum plato intelligit impossibile.
In insolubilibus autem de terminis seu particularibus vel in-
definitis frustra ponuntur tot particule ut iste homo dicit fal-
sum: aliqua propositio non est vera. Ad hoc namque quod prima sit
insolubilis non requiritur ponere quod iste homo sit omnis
homo: nec per secula opz exprimere aliquem dicere istam sed
sufficit quod ista sit omnis propositio et precise significet ut termini
preteritum. **N**otandum tamen propter cancellationes cum po-
nitur for. dicere istam for. dicit falsum et nullam alias intel-
ligitur for. dicere illam solimodo vel partes eius. **E**t cum
dicitur ponendo quod ista aliqua propositio est falsa sit omnis propositio
intelligitur non sicut verba sonant simpliciter sed quod ista sit omnis
propositio totalis quare et si sua pars propositio dicat partialis solim-
modo et non totalis debet denominari etc.

Pono igitur quod for. existens omnis for. dicat istam
ppotionem et nullam aliam. for. dicit falsum sic
precise et adequate significat que sit. a. quo po-
sito. sequitur ex dictis quod a. est falsum et for. di-
cit. a. igitur for. dicit falsum: ista propositio est bona et
antecedens est verum igitur et consequens sed propositio est. a. igitur
a. est verum. **S**ecundo arguitur sic. falsum dicitur a for. igitur
for. dicit falsum: propositio tamen a passiva ad suam activam sed antec-
dens est verum igitur et propositio sed consequens est. a. igitur. a. est ve-
rum quod autem antecedens est verum. p. q. suum adequatum si-
gnificatum est verum et tamen repugnat illam esse veram.
Tertio arguitur sic. dicitur in. a. est falsum igitur. a. est ve-
rum. propositio tamen et antecedens probatur. quod hoc est falsum nullus
for. dicit falsum et hoc est dicitur in. a. igitur dicitur in. a.
est falsum propositio tamen cum minori et maiorez propositio. ista. a. est
falsum: et aliquis for. dicit. a. igitur aliquis for. dicit falsum:
vel sic nullus for. dicit falsum igitur nullus for. dicit. a. falsum:
consequentia tamen a superiori distributo negative ad suum infe-
rius et propositio est falsum igitur et antecedens. **A**d insolubile
respondet concedo ipsum: quod suus. a. sit verum: et suus. a. sit fal-
sum: sequitur quod for. dicit falsum. nunquam tamen dicat. a. esse verum:
quod ex isto sequitur. a. esse falsum sic arguendo. a. est verum igitur
adequatum significatum. a. est verum sed adequatum significatum
a. est for. dicere falsum igitur verum est for. dicere falsum igitur
for. dicit falsum sed non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum: ideo con-
ceditur quod a. est falsum. **E**t si arguitur. sicut ut prius. a. est fal-
sum igitur adequatum significatum. a. est falsum: nego propositio
verum sequitur generaliter. a. est verum vel necessarium igitur ade-
quatum significatum est huiusmodi: quod ans non se falsificat nec asse-
rit. a. esse falsum: sed ista. a. est falsum asserit. a. esse falsum:
ideo ad concludendum significatum adequatum. a. esse falsum de-
bit addi in asse. et. a. non falsificat se quod repugnat casui.
Ad primam ergo rationem concedo propositio tamen et propositio et dico
quod illa est vera for. dicit falsum: non tamen est. a. sed est similis. a.
ac seculi convertibilis. ubi tamen ponat cum priori casu quod illa
sit. a. concedo propositio tamen et consequens. **E**t cum dicitur illa propositio
est bona et ans est verum igitur et propositio: nego propositio imo extra
mam insolubilem non valet propositio vel ista forma ut osten-
sum est in materia propositio: quod opz addere in asse. quod propositio signifi-
cat precise ex compositione suarum partium. ubi tamen illa queret diffi-
cultas non opz illud addere: quod semper intelligitur quoadmo-
dum est in propositio: propositio ponit namque arg^m quod propositio significet
ex compositione suarum partium solimodo: ideo propositio posito isto di-
co quod extra mam insolubilem foret talis forma concedenda ad
propositio tamen eadez propositio non valet propositio: ut superius concessa est
quod aliqua propositio est bona et formalis significat precise ex compo-
sitione suorum terminorum et antecedens est verum et propositio fal-
sum. **A**d secundam rationem dicitur committitur concedo propositio
esse bonam: et quod ans est verum et propositio falsum: dato quod foret
a. ubi tamen foret convertibile solum concederet ipsum propositio
esse verum sicut ans. **A**d tertiam rationem nego consequen-
tiam contradictorium. a. est falsum igitur. a. est verum: quoniam
niam in materia insolubilem sustentur pro fundamentum
duo contradictoria inter se contradictoria esse duo falsa.
Secundo principaliter arguitur sic. et pono quod duo for. sint et
non plures quorum quilibet dicat unam talem for. dicit falsum
et nullam aliam sic precise significat quare una sit. a. et alia. b.

Ita posito quero si. a. est verum vel falsum. Si dicitur quod verum igitur eius adequatum significatum est verum sed eius adequatum significatum est falsum. dicere falsum igitur verum est falsum. dicere falsum: sed non maior ratio de uno quam de alio igitur vterque istorum dicit falsum et aliter istorum dicit. a. igitur. a. est falsum. Si autem dicitur quod a. est falsum et non falsificat se. quod non habet reflexiones supra se sed supra. b. igitur eius adequatum significatum est falsum: sed eius adequatum significatum est falsum. dicere falsum igitur falsum est falsum. dicere falsum igitur nullus solus dicit falsum sed aliquis solus dicit. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. **C**onceditur modo potest argui de. b. **R**espondeo admissio casu concedo taz. a. q. b. et dico quod vtriusque istorum est falsum. Et tunc ad arguendum. a. est falsum et non falsificat se igitur adequatum eius significatum est falsum: concedo primum: et nego secundam partem assertis. vbi quicunque sunt due propositiones conuertibiles quarum quaelibet super reliquas habet reflexionem falsificatis quaelibet istarum seipsum falsificat et quaelibet earundem habet supra se reflexionem: et si non immediate. et a. se in mediate. et a. suo conuertibilis sicut est in proposito. **T**ertio principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. quod dicat istam platonem dicit falsum et nullas alias sic precise significantem que sit. a. et platonem sit omnis platonem dicitur hanc solam dicitur solus dicit falsum sic precise significantem que sit. b. Ita posito quero vtrum. a. sit verum vel falsum. Si dicitur quod verum igitur eius adequatum significatum est verum sed ipsius adequatum significatum est platonem dicitur re falsum igitur verum est platonem dicitur re falsum: sed non videtur ratio quare platonem dicat falsum et non solus. vel quoniam est solus. igitur solus dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum. Si autem in principio dicitur quod a. est falsum et non falsificat se sed. b. igitur eius adequatum significatum est falsum sed eius adequatum significatum est platonem dicitur dicere falsum igitur platonem dicit falsum. igitur pariformiter nec solus dicit falsum sed solus dicit. a. igitur. a. non est falsum. **R**espondeo quod taz. a. q. b. est falsum: quod quilibet conueniens falsificat se: et si non immediate sufficit quod mediate. a. enim falsificando. b. falsificat se quod. b. habet reflexionem supra. b. **Q**uarto principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. et dicat istas et nullam alias platonem dicit falsum que sic precise significet que sit. a. platonem vero sit omnis platonem et dicat istas et nullas alias solus non dicit falsum: sic precise significantes: que sit. b. Ita posito quero vtrum. a. sit verum vel falsum. Si dicitur quod a. est verum igitur eius adequatum significatum est nullus sed. a. adequate significat platonem dicere falsum igitur ita est quod platonem dicit falsum sed platonem non dicit nisi solus non dicere falsum igitur non est ita quod solus non dicit falsum. et per primum solus dicit falsum et non dicit nisi. a. igitur. a. est falsum. Si autem dicitur quod a. est falsum et non falsificat se sed. b. igitur eius adequatum significatum est falsum sed eius adequatum significatum est platonem dicere falsum igitur non est ita quod platonem dicit falsum sed platonem dicit solus non dicere falsum igitur platonem dicit verum. et platonem solus modo dicit solus non dicere falsum igitur solus non dicit falsum et solus dicit. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. **A**d modo conueniens potest argui de. b. Si. n. dicitur quod b. est verum et b. adequate significare solus non dicere falsum igitur solus non dicit falsum sed solus dicit solus modo platonem dicere falsum igitur platonem dicit falsum et non dicit nisi. b. igitur b. est falsum: quod si conceditur arguitur sic. b. est falsum et non falsificat se nec aliquod aliud igitur eius adequatum significatum est falsum sed. b. adequate significat solus dicere falsum igitur non est ita quod solus dicit falsum sed solus dicit platonem dicere falsum igitur non est ita quod platonem dicit falsum et platonem non dicit nisi. b. igitur. b. non est falsum. **I**deo respondetur ut primum quod tam. a. q. b. est falsum. quod quilibet istorum falsificat se mediate. **I**am. a. asserit. b. esse falsum et. b. asserit. a. non esse falsum igitur. a. asserit falsum esse ipsum non esse falsum et ita se reflexe falsificat. **S**icut. b. seipsum falsificat quoniam significat adequate solus dicere falsum et solus non dicit nisi platonem dicere falsum. quare etc. **C**onueniens est respondendi modus seruandus in insolubilibus discretis originem trahentibus appropriata te vocis: ut hoc est falsum seipso demonstrato aut hoc non

est verum quodlibet nactus istorum est falsus: et sua conuertibilis sit vera. Similiter si. a. foret ista hoc est falsum et. b. ista hoc est falsum demonstrando. b. per. a. et. a. per. b. conceditur vtriusque et negaret aliquod eorum esse falsum. **T**ertio si. a. foret ista hoc est falsum et. b. ista hoc est verum demonstrando a. per. b. et. b. per. a. dicendum foret tam. a. q. b. esse falsum quodiam vtriusque se falsificaret et si non immediate sufficit quod mediate circulariter deducendo secundum quod clarum est re sponse quartum. quare etc.

Soluto famoso insolubili consequenter alia res stat solvere que ex illo correlative deducuntur ponat igitur quod vnus solus sit omnis solus. quod credit illam solus. decipit que sit. a. et nullas alias et significet precise quod solus. decipit. Ita posito propono tibi istam solus. decipit. si concedis arguitur sic. solus. credit precise sicut est igitur solus non decipitur. consequentia tenet et antecedens probat. solus. credit precise quod ipse decipit per casum et ita est quod ipse decipit per se igitur ipse credit precise sicut est. Si autem negatur ista solus. decipit: solus. credit aliquam et non decipit per se igitur solus. credit precise sicut est sed ipse credit precise quod solus. decipit igitur ita est quod solus. decipitur. et per primum solus. decipitur. **I**tem quero vtrum. a. sit verum vel falsum: si dicitur quod verum igitur significat adequate verum sed. a. significat adequate solus. decipit igitur solus. decipitur. tunc arguitur sic. solus. decipitur igitur credit falsum sed solus non credit nisi. a. igitur. a. est falsum: quod si conceditur in principio arguitur sic. a. est falsum igitur significat adequate falsum: sed. a. significat adequate solus. decipitur igitur solus non decipitur: tunc sic solus non decipit igitur non credit falsum sed solus non credit nisi. a. igitur. a. non est falsum quod est oppositum primi. **R**espondeo admissio casu concedendo istam solus. decipitur: et nego quod ipse credit precise sicut est: et tunc ad arguendum nego iterum quod solus. credit precise quod ipse decipitur quoniam hoc est impossibile cur ex isto sequitur predicto. sequitur enim solus. credit precise seipsum decipit igitur solus. decipitur: tunc sic solus. decipitur igitur credit aliter quod est sed solus. credit precise quod ipse decipitur igitur non est ita quod ipse decipitur. et per consequens ipse non decipitur quod est oppositum primi primum: nec oppositum illa ponebatur in casu quoniam non est positum quod solus. credit precise seipsum decipit quod non admitteretur sed quod solus. credit precise solus. decipit et hoc est admissum: et primum dico quod non credit seipsum decipit sed solus. alium et quod non est alius solus. ab eo igitur decipitur. **E**t si arguitur sic. solus. credit precise quod solus. decipitur et ita est quod solus. decipitur igitur solus. credit precise sicut est. et per primum non decipitur: nego primum primum: sicut non sequitur tu credis precise solus. legere et ita est quod solus. legit igitur tu credis precise sicut est. dato. n. quod essent duo quorum vnus esset albus et alius niger et albus legeret et niger non legeret quem tamen crederes precise legere. Ita posito antecedens est verum et consequens falsum: sed deus addit in minori et ita est quod ille quem tamen crederes precise legere legit quod negatur. et ita in principali proposito sequitur solus. credit precise quod solus. decipitur et ita est quod ille quem solus. credit decipit decipit igitur solus. credit precise sicut est consequentia est bona sed minor est neganda: quod credit alium solus. decipit a se et nullus talis decipitur ex quo positum est quod ipse sit omnis solus. **A**d aliud vero cum queritur vtrum. a. sit verum vel falsum dicitur quod falsum. Et tunc ad argumentum. a. est falsum igitur adequate significat falsum non valet argumentum. dicitur est sepius quod insolubilia sunt falsa: et tamen eorum adequate significata sunt vera sed debet sic argui. a. est falsum et non falsificat se igitur significat adequate falsum consequentia bona sed negatur minor. **S**ecundo principaliter arguitur sic. et pono quod solus sit omnis solus. et credat istas et nullam aliam platonem decipitur sic precise significantes que sit. a. platonem vero sit omnis platonem et credat istam precise solus non decipitur sic adequate significantem que sit. b. Ita posito propono tibi platonem decipitur. Si concedis arguitur sic. platonem decipitur igitur credit falsum sed non credit nisi quod solus non decipitur igitur falsum est solus. decipit igitur solus. decipitur: tunc sic. solus. decipitur igitur credit aliter quod est sed solus. credit precise quod solus.

deceptur igitur plato non deceptur. Si aut in principio ne-
gatur ista plato deceptur: tunc arguit sic. plato non decepti-
tur & aliquando credit igitur credit precise sicut est sed plato
credit precise quod soz. non deceptur igitur soz. non deceptur. tunc
arguitur sic. soz. non deceptur & aliquando credit igitur credit
precise sicut est sed soz. credit precise quod plato deceptur igitur
plato deceptur quod est oppositum negati. Et eodem modo potest
argui opponendo illam soz. non deceptur semper inferendo con-
tradictorium responsionis. Item quero si. a. est verum vel
falsum. Si dicitur quod verum igitur significat adequate verum
sed. a. significat adequate platonem deceptur igitur plato de-
ceptur igitur credit falsum: & non credit nisi. b. igitur. b. est
falsum sed. b. significat precise soz. non deceptur igitur soz. non de-
ceptur igitur credit falsum & non credit nisi. a. igitur. a. est fal-
sum: quod si conceditur in principio arguit sic. a. est falsum igitur
significat aliter quam est adequate sed. a. significat adequa-
te platonem deceptur igitur non est ita quod plato deceptur igitur
non credit falsum & non credit nisi. b. igitur. b. non est falsum
sed. b. significat precise soz. non deceptur igitur soz. non deceptur
igitur non credit falsum & non credit nisi. a. igitur. a. non est
falsum quod est oppositum primi. Et eodem modo potest argui de
b. respectu. a. semper inducendo contradictoria.

Dicendum ad primum quod plato deceptur & quod
ipse credit falsum. Et tunc ad ar-
gumentum plato credit falsum & non credit nisi soz. non de-
ceptur igitur falsum est quod soz. non deceptur: nego consequen-
tiam sicut non sequitur: soz. dicit falsum & non dicit nisi illam
soz. dicit verum igitur falsum est quod soz. non dicit verum:
sed debet addi in ante quod dictum soz. non falsificat se: & ita
in chy^o debet addi & traditam soz. non falsificat se: quod ne-
gatur. Et simili modo conceditur ista soz. non deceptur & si
arguit sic. soz. non deceptur & soz. aliquando credit igitur cre-
dit precise sicut est: sed ipse credit precise quod plato deceptur igitur
ita est quod plato deceptur: conceditur consequentia & prima. Et
cesso igitur quod plato deceptur & soz. non deceptur opz dicere quod
a. est verum & quod b. est falsum. quia. a. dicitur a soz. non de-
ceptur & b. a platonem deceptur. Et tunc ad arg^m. b. est falsum
& b. significat precise soz. non deceptur igitur falsum est soz. non de-
ceptur: negat prima: sed opz addere quod b. non falsificat se: quare non.
Tertio principaliter arguit sic. & pono quod soz. sit omnis soz.
& dicat istam & nullam aliam soz. mentis sic adequate signifi-
cantem que sit. a. Isto posito pono tibi soz. mentis: si coe-
dis arguo quod non. Nam sequitur soz. mentis igitur soz. dicit
falsum & prima: supponendo quod omne mentis dicat falsum
& tunc arguit sic. soz. dicit falsum igitur soz. dicit sicut non est
sed soz. dicit solummodo quod soz. mentis igitur non est ita quod soz.
mentis: & per prima soz. non mentitur. Si aut negatur ista
soz. mentitur: arguit sic. soz. non mentitur & soz. dicit aliquam
propositionem igitur soz. dicit sicut est tunc sic: soz. dicit sicut
est & non dicit nisi quod soz. mentitur igitur ita est quod soz. mentis
& per consequens soz. mentis. Item quero utrum. a. sit
verum vel falsum si verum igitur significat adequate sicut est:
sed. a. significat adequate quod soz. mentis igitur ita est quod soz.
mentitur igitur ipse dicit falsum & non dicit nisi. a. igitur. a. est
falsum: quod si conceditur: arguit sic. a. est falsum igitur signifi-
cat adequate aliter quam est sed. a. significat adequate quod soz. men-
titur igitur non est ita quod soz. mentitur igitur non dicit falsum
& non dicit nisi. a. igitur. a. non est falsum quod est contradictorium
concessi. Ideo concedendum est quod soz. mentis & quod ipse di-
cit falsum: & tunc ad arg^m. soz. dicit falsum igitur dicit sicut non
est concedit prima: tunc ad arg^m soz. dicit sicut non est & non
dicit nisi quod soz. mentitur igitur non est ita quod soz. mentis: ne-
gatur consequentia: quia opz addere in ante quod dictum soz. non
se falsificat quod negatur: per hoc patet quod a. est falsum: & non
valet ista prima. a. est falsum igitur significat adequate aliter quam est
sed opz addere in minori quod a. se non falsificat quod iterum ne-
gatur. Quarto principaliter arguit sic. & pono quod soz. sit ois
soz. & iuret istam & nullam aliam soz. est perjurus: sic primo si
significat que sit. a. supponendo quod omnis perjurans dicat
falsum. vbi si iurares tibi dare crastina die denarium & cra-
stina die nullum darem tibi denarium ego dicerer periu-

rius quoniam iurarem vobis falsum. Isto posito pono tibi
soz. est perjurus si concedis igitur soz. dicit falsum: sed soz. so-
lum dicit quod ipse est perjurus igitur non est ita quod ipse est per-
jurus. Si negat hanc soz. non est perjurus igitur soz. non dicit
falsum sed soz. solummodo iurat quod ipse est perjurus igitur ve-
rum est quod ipse est perjurus: & per prima soz. est perjurus:
nec etiam est dubitanda quia oppositum repugnat casus. Sequi-
tur enim soz. non est perjurus & soz. iurat quod ipse est per-
jurus igitur iurat verum: & per prima est perjurus: vbi insolubi-
le nunquam est negandum nec dubitandum in casu quia semper opz
positum repugnat. Dicendum. ut prius quod soz. est perjurus?
& quod ipse iurat & dicit falsum: & tunc ad arg^m. quod coeludat
quod non est ita quod ipse sit perjurus non patet arg^m. sed debet addi
in ante quod dicitur soz. se falsificat & c. dicit etiam quod a. est falsum
quia falsificat se & suum contradictorium: quia non se falsificat & signifi-
cat adequate nullum soz. esse perjurum quod est falsum
& non solum in hoc ultimo verificatur quod dictum est:
tunc & in prioribus & in posterioribus quia talis est nar-
tura insolubilem & c.

Modo consimili insolubilia solvunt que prima
facie insolubilia non apparent ut soz. est eger: pla-
to male ridet: soz. non habebit denarium suppo-
no igitur quod omnis homo eger dicat falsum & solus
talis & omnis homo sanus dicat verum & solus ta-
lis. Isto posito pono quod soz. sit omnis soz. & dicat istam soz.
solummodo soz. est eger sic precise significantem: que sit. a. Isto
posito cum suppositio simul quero utrum soz. sit sanus vel eger.
Si dicitur quod est sanus & omnis sanus dicit verum igitur soz. dicit
verum & non dicit nisi quod soz. est eger igitur ita est quod soz. est
eger: & per prima non est sanus. Si autem dicitur in principio quod soz.
est eger & omnis eger dicit falsum igitur soz. dicit falsum sed
soz. dicit solum quod ipse est eger igitur falsum est quod ipse est eger
& per prima non est eger cuius oppositum est concessum. Item
queritur si. a. est verum vel falsum si eger & significat precise
quod soz. est eger igitur soz. est eger igitur dicit falsum & non
dicit nisi. a. igitur. a. est falsum quod si conceditur arguit sic.
a. est falsum & significat precise quod soz. est eger igitur non
est ita quod soz. est eger. Et ridetur admittendo positum &
suppositum & concedo quod soz. est eger: & quod ipse dicit falsum:
& nego istam primam soz. dicit falsum & dicit solum quod ipse est
eger igitur falsum est quod ipse est eger: quia opz addere in ante
quod dictum soz. non se falsificat: & contra dico. a. esse falsum &
suum contradictorium similiter: nec hoc in hac materia pro in con-
venienter reputat. Secundo arguitur sic. suppono quod omne
dicens falsum male rideat & omne dicens verum bene rideat
& solus talis: deinde pono quod plato sit omnis plato &
dicat istam solummodo plato male rideat sic adequate signifi-
cantem que sit. a. Isto posito quero utrum plato bene respondeat
deat vel male. Si bene rideat igitur dicit verum & non di-
cit nisi quod ipse male rideat igitur ita est quod male rideat: & per
consequens non bene rideat. Si autem dicitur quod male rideat
igitur dicit falsum & non dicit nisi quod ipse male rideat igitur
tur non est ita quod ipse male rideat. & per consequens non ma-
le respondet. Ideo dicitur ut prius quod plato male respondeat
& quod ipse dicit falsum. Et ad improbationem nego con-
sequentiam. quia oportet addi in antecedente quod dictum pla-
tonis non se falsificat & ita consequenter dicat quod a. est fal-
sum quia falsificat se & suum contradictorium similiter: quia
significat aliter quam est & hoc adequate. Tertio principaliter
arguitur sic. & suppono quod omne dicens verum habe-
bit denarium & solum tale & omne dicens falsum non ha-
bebit denarium & solum tale. Isto supposito pono quod soz.
sit omnis soz. & dicat istam & nullam aliam soz. non habe-
bit denarium sic adequate significantem que sit. a. Isto po-
sito pono soz. non habebit denarium. Si conceditur igitur
tur non dicit verum: sed quod soz. non dicit nisi quod ipse non habe-
bit denarium igitur non est verum quod ipse habebit denarium:
& per prima soz. habebit denarium: quod si conceditur argui-
tur sic. soz. habebit denarium igitur soz. dicit verum & non
dicit nisi quod ipse non habebit denarium igitur verum est quod
ipse non habebit denarium: & per prima soz. non habebit de-

narium. **C**Item potest queri ut p̄us si. a. est verum vel falsum et qualitercumq; dicatur reducatur contradictio.
CDicendum q̄ sor. non habebit denarium q; aut iste erit omnis sor. aut erunt plures: sicut omnis sor. sequitur cum casu q̄ ipse non habebit denarium: si autem erunt plures aut aliq; isto: dicit falsum aut nullus. si aliquis istorum dicit sequitur q̄ ille sor. non habebit denarium et ille est vel erit sor. igitur sor. non habebit denarium. Si autem dicitur q̄ nullus p̄ter istum qui modo est dicit falsum sequitur q̄ sor. non habebit denarium: q; iste de quo fit mentio in casu non habebit denarium. Cum ergo arguitur sor. non habebit denarium cum singularis particulis casus igitur sor. dicit falsum non valet cōsequētia. vnde cum toto casu stat q̄ cras erit vnus alius sor. dicens nullum deum esse: quo dato ipse non foret habiturus denarium et cōsequēter sor. p̄sens non diceret falsum sed verum: cum ergo p̄ponit a. conceditur et cum dicit vtram sit verus vel falsum dubitatur vtrūq; q; cum casu stat. a. esse verum et cum eodem casu stat. a. esse falsum dato q̄ nunq; erit aliquis sor. p̄ter istum. Ad hoc ergo q̄. a. fiat insolubile non debet poni q̄ vnus sor. sit omnis sor. sed q̄ omnis sor. erit iste sor. demonstrādo p̄ntem: quo posito iterū concedo q̄ sor. nō habebit denarium et cōsequēter q̄ ipse dicit falsum. Et tunc ad argumentū negat cōsequētia. q; opz addere q̄ dictam sor. non falsificat se: q̄d negatur: q; a. falsificat se id est falsum et similiter suam cōtradictoriū: q; significat adequate falsum. **C**Item si poneret in casu q̄ sor. diceret illam solūmodo sor. habebit denarium ego concederē q̄ sor. habebit denarium et q̄. a. est verus dato q̄ illa esset. a. sicut concederē sor. dicere verum dato q̄ nō diceret nisi illam sor. dicit verus cum alijs particulis ponēdis in casu.
CQuarto p̄ncipaliter arguit sic. et suppono q̄ omne dicens verum pertransibit pontem et solū tale. et omne dicens falsum non pertransibit pontem et solū tale. Isto posito pono q̄ sor. sit omnis sor. et erit omnis sor. qui dicit istam solū: sor. non pertransibit pontē sic adequate significatē que sit. a. Isto posito: quero vtrūq; sor. pertransibit pontem vel non: si pertransibit pontem igitur dicit verū: et non dicit nisi q̄ sor. non pertransibit pontē igitur nō pertransibit pontem: q̄d si conceditur arguit sic. sor. non pertransibit pontem igitur non est verum q̄ ipse non pertransibit pontem. et per p̄ns sor. pertransibit pontē. **C**Item quero si a. est verum vel falsum: si dicit q̄ verū igitur significat adequate verum sed adequate. a. significat q̄ sor. nō pertransibit pontem igitur sor. non pertransibit pontem. igitur non dicit verum et nō dicit nisi. a. igitur. a. non est verus. Si autem dicitur q̄. a. est falsum: cōtra cum casu stat q̄. a. est verū igitur non debet aliter responderi q̄ ante casum sed ante casum dubitasses illas. a. est verus igitur et non dubitanda est: q̄ aut illa stet cum casu p̄batur ponendo cum casu q̄ in. b. instanti erit vnus sor. qui nunquā erit iste p̄sens: possibile est enim q̄ erunt duo sor. quoz quilibet erunt omnis sor. non in eodem instanti sed in diuersis et q̄ sedō sor. dicat illam: chymera est: isto posito p̄z q̄. a. est verum. **C**Ideo concedo q̄ sor. non pertransibit pontem et dubito quālibet istarum. a. est verum. a. est falsum. Si tamen poneretur q̄ omnis sor. erit iste sor. concederetur. a. esse falsus: quia cum isto casu non stat q̄ erunt duo sor. quorum quilibet erit omnis sor. Etiam si cum priori casu non poneretur q̄ sor. diceret istam sor. non pertransibit pontem sed istas ego non pertransibo pontem que esset. a. dicerem cōsequēter q̄. a. est falsus: quia se falsificaret. **C**Et si arguitur sic. a. dicit falsum igitur. a. nō pertransibit pontem. consequētia est bona et antecedens est verum igitur et consequens sed consequens est. a. igitur. a. est verus. **C**Dicit q̄ consequens non est. a. sed conuertibile cum eo. vbi tamen ponatur q̄ sit. a. dico q̄ consequentia est bona et antecedens est verum et consequens falsum nec ex hoc sequitur q̄ alius bone consequentie contradictoriū consequentis stet cum antecedente lz consequens sit falsum tamē nō sequitur q̄ contradictoriū sit verum: immo potius oppo-

situm in materia insolubilium. quare et.

Post declarationem insolubilium singularium restat p̄ter alia soluere quozū aliq; sunt quāta. quedam vero non quāta nominant: ideo a particulari incipies vel indefinita. pono istuz casum q̄ bec p̄positio falsum est sit omnis p̄positio que sit. a. et significet adequate et p̄se sicut termini p̄tendunt. Isto posito quero vtrūq; sit verus vel falsum. Si verum et significet adequate q̄ falsum est igitur ita est q̄ falsum est: et a. est omnis p̄pō igitur. a. est falsum: q̄d si conceditur arguit sic. a. est falsus igitur. a. significat adequate q̄ falsum est igitur nō est ita q̄ falsum est. et per consequens. a. non est falsum. **C**Item sic hoc est de monstrando. a. et hoc est falsum igitur falsum est consequentia est bona et antecedens est verū igitur et consequens lz cōsequens est. a. igitur. a. est verum. **C**Ridetur concedo illam falsum est. Et cum querit vtram. a. sit verus vel falsum. dico q̄ falsum. Et tunc ad argumentū nō valz cōsequētia. q; oportet addere in antecedente q̄. a. nō falsificat se: q̄d negatur. a. eniz est falsum nō p̄pter suum significatum q; illud est verum sed q; se falsificat et p̄dictoriū a. est falsum dato q̄ ambe forent omnes p̄pōnes q; eius significatus est falsum. **C**Ad aliud cum dicit q̄ ista cōsequētia est bona negatur tanq; repugnans: requit. n. a. est omnis p̄positio igitur nulla consequentia est q; ex opposito consequētis sequit oppositum astitis. Non. n. est possibile aliquā cōsequētia esse et nō esse plures p̄positiones. verum tamē nō sequit vt superius dicitur ē ita cōsequētia est bona et antecedens est verū igitur et consequens. **C**Consimiliter diceret ad istas aliqua p̄positio particularis est falsa p̄positio indefinita nō est vera. vnde quelibet istarū est falsa dato q̄ ipsa sit quelibet p̄positio particularis vel indefinita. et p̄ter dico q̄ aliqua p̄positio particularis est falsa et sua indefinita vera et cōuerso. In mā aut vnter falsus sit iste casus: q̄ tm̄ sint. a. et. b. p̄positiones. a. verum et. b. ista: omne verus est. a. que significet adequate vt termini p̄tendunt. Isto posito p̄pono omne verū est. a. Si concedit arguit sic. omne verum est. a. b. significat adequate q̄ omne verū est. a. igitur. b. est verū: sed. b. non est. a. igitur non omne verum est. a. **C**Si aut negatur vel dubitatur illa: p̄positus repugnat casui: p̄batur. Nam sequit nō omne verus est. a. et. b. et. a. sunt omnes p̄pōnes igitur. b. est verum sed. b. significat adequate q̄ omne verū est. a. igitur omne verū est. a. q̄d fuit negatus. **C**Item quero si b. est verum vel falsum si d̄ q̄ verū et. b. significat adequate q̄ omne verum est. a. igitur omne verum est. a. et per cōsequens. b. non est verū. Si dicit q̄. a. est falsus et. a. significat p̄cise q̄ omne verū est. a. igitur non omne verū est. a. tunc sic non omne verum est. a. et. a. et. b. sunt omnes p̄positiones igitur. b. est verum. **C**Dicendū q̄. a. est concedendum quotienscūq; p̄ponitur et negatur ista cōsequētia omne verū est. a. et. b. sic adequate significat igitur. b. est verum. q; debet additū astitē et. b. nō falsificat se q̄d negatur: ex quo sequit q̄d. b. est falsum. Et ad improbationes negatur cōsequētia p̄pter eandem cām. **C**Et si arguitur sic. aliq̄d verum est. a. et nullum est verus quin illud sit. a. igitur omne verum est. a. cōsequētia est bona et antecedens est verum igitur et consequens q̄d est. b. dicit q̄ consequentia est bona et p̄ns est falsum nō obitante q̄ antecedens sit verum. **C**Eodē modo d̄ ad hanc: bec est. a. et hoc est omne verū igitur omne verus est. a. q̄d cōsequens est falsum et antecedens verum lz consequentia sit bona. **C**Secundo arguit sic. et pono q̄. a. b. c. sunt omnes p̄positiones quarum. a. et. b. sint vere et. c. sit ista omnis p̄positio est dissimilis istis demonstrando. a. et. b. que sic p̄cise adequate significant. Isto posito p̄pono quelibet p̄positio est dissimilis istis. Si concedit arguitur sic. quelibz p̄positio est dissimilis istis et. c. sic significat. igitur. c. est verum sed. a. b. c. sunt omnes p̄pōnes igitur omnis p̄positio est vera. et per p̄ns non quelibet p̄positio ē dissimilis istis Si autem negat vel dubitatur illa: quelibet p̄positio est

dissimilis istis. arguitur sic. non quolibet ppositio est dissi-
 milis istis a. b. c. sunt omnes propoñones quarum. a. b.
 sunt vere igitur. c. est verum ita sic. c. est verum a. c. ade-
 quate significat qd quolibet ppositio est dissimilis istis igit
 quolibet ppositio est dissimilis istis cuius oppositum est con-
 cessum. **C** Item quero si. c. est verum vel falsum. Si ve-
 rum a. c. significat qd quilibet ppositio est dissimilis istis sed
 no. a. nec. b. igit. c. est dissimilis istis: tunc sic. c. est dissi-
 milis istis a. a. b. sunt vera igitur. c. est falsum: qd si conce-
 ditur arguitur sic. c. est falsus a. adequate significat qd que-
 libet ppositio est dissimilis istis igitur no est ita qd quolibz
 ppositio est dissimilis istis: sed no e maior ratio de vna qd
 de qualibet igitur nulla est dissimilis istis: sed. a. b. c. sunt
 quarum. a. b. sunt vere igitur. c. est verum. **C** Ideo dici-
 tur admittendo positum a. nego istam quolibet ppositio
 est dissimilis istis. istam sequitur. quolibet ppositio est dis-
 similis istis sed. a. est ppositio igit. a. est dissimilis istis con-
 sequens est falsus a. negadu a. no inno: igit maior. **C** Et
 si dicit continue concedit in solubile a. negasti ipm esse veru
 quare nsc non cōsequēter respondendo cōcedia: dicit qd
 insolubile cuius significatio terminat totaliter in seipm est
 concedendu: vt hoc est falsum seipso de in dōstrato: for. non
 dicit verum in casu cōmuni. **C** Sed insolubile cuius signi-
 ficatio particulariter terminat in seipm pōt negari vt ois
 ppositio est falsa: nulla ppositio est vera. **I**do: nāqz in-
 solubiliū significationes non solum ad se terminant sed
 ad alia. v3. ad istam deus est vel homo est rome: qre que
 libet illarum negat. vbi tamen valqz illorum foret omnis
 ppositio concederet istud qd sua significatio vltimo in seipm
 terminaret. Et ita in pposito dico qd ppositi insolubilis si
 gnificatio non solum terminat. ad. c. sed ad. b. similiter ideo
 negatur. **C** Sed si. a. a. b. forent ppositiones indefinite a.
 c. illa omnis ppositio vniuersalis est dissimilis istis: conce-
 derein. e. qd sua significatio vltimo terminaret in ipsuz. c.
 a. cōsequenter diceret qd est falsum. **C** Ad aliud cur que-
 ritur verum. a. sit verum vel falsum: dico qd falsus. Et tūc
 ad argumentū concedo cōsequens: qd no quolibz ppō est
 dissimilis istis quoniam nec. a. nec. b. cum quolibet istarum
 sit vera. **C** Et cum dicit qd non est maior rō de vna qd de
 alia: dicit qd imo: q. a. a. b. sunt vere a. c. falsum qd falsifi-
 cat se. **C** Tertio arguit sic. a. pono qd. a. a. b. sint omnes
 ppositiones quarum. a. sit illa chymera est sic pōt signifi-
 cans: a. b. ista omnis ppositio est falsa sic adequate signifi-
 cans. **I**sto posito ppono omnis ppō est falsa. Si conce-
 ditur a. b. sic pōt a. adequate significat igit. b. est verum:
 a. per consequens non omnis ppositio est falsa. Si negat
 vel dubitatur cōtra datur oppositum: no omnis ppositio
 est falsa a. aliqua ppositio est igitur aliqua ppō est vera a.
 non. a. igitur. b. **C** Et tunc arguit sic. b. est verū a. b. ade-
 quate significat qd omnis ppō est falsa qd est negatus vel
 dubitatum. **C** Eodem modo pōt argui querēdo si. a. est
 verum vel falsum cōtinne inducēdo oppositum rñssionis.
C Rñdetur cōcedo qd omnis ppō est falsa qm taz. a. qd
 b. est falsum. a. nāqz qd suum adequatū significatū est fal-
 sum a. b. qd se falsificat. Et tunc ad argm: omnis ppositio
 est falsa a. b. sic pōt significat igit. b. est verum: nego con-
 sequentiam: qd opz qd. b. no se falsificat qd negat. **C** Sz
 forte dicit in alio insolubili negasti istā omnis ppō est fal-
 sa: omnis ppō est dissimilis istis: qd iparuz significationes
 no terminabātur: vltimo a. totaliter ad se sed partim ad se
 a. partim ad alia. Cum igit significatio. b. no terminet to-
 taliter ad ipm. b. sed partim ad ipm. a. igit eadez rōne est
 b. negandū sicut aliqua allaruz. **C** Dicendū qd no est simi-
 litudo qm significatio istius omnis ppō est falsa: ex istibus
 ppōnibus veris terminabat particulariter ad ppōnes ve-
 ras rōne qz illa est negada. Sz si no sunt nisi ppōnes false
 debent iste cōcedi: cū igit in casu isto. a. a. b. sunt oēs ppō-
 nes quaz quilibz est falsa igit. b. est cōcedendū a. ita appa-
 ret rō diuersitatis. **C** Quarto arguit pncipalr vles a. in
 definitas simul: ponēdo qd. a. b. c. sint oēs ppōnes pōt si
 gnificantes sicut termini pntendūt quaz. a. sit ista deus est.

b. ista hō est asin? d. ista quot sunt vera tot sunt falsa. **I**sto
 posito ppono. d. a. quero vtruz est verū vel falsus. **S**i dō
 qd verum a. d. significat adequate quot sunt vera tot sunt
 falsa igit verum est qd quot sunt vera tot sunt falsa sz duo
 sunt vera igit duo sunt falsa: cū per pñs. c. a. d. sunt falsas ex
 quo. a. a. b. sunt vera. **S**i vō dicit qd. d. est falsus a. d. ade-
 quate significat qd quot vnt vā tot sunt falsa: igit no est ita
 qd quot sunt vā tot sunt falsa. igit plura sunt vā qd falsa aut
 ecduerso. no est dicendū pmutz: vt pz igit videt qd aliqua
 sint vera a. no tot sint falsa: cū igit. c. sit falsum videt qd. a.
 b. d. sint vera qd alr tot essent vera quot essent falsa: a. per
 pñs. d. est verū. **C** Dicendum cōcedo. d. a. dō qd. d. est fal-
 sum: a. tunc ad argm no v3 pñs: sed opz addere qd. d. non
 falsificat se: qd negat. **C** Consimiliter esset rñdendū dato qd
 quinz ppōnes essent oēs ppōnes significantes pōt sicut
 termini pntendunt quaruz due essent vere a. due false a.
 quinz foret illa plura sunt falsa qd vā aut ista pauciora sunt
 vera qd falsa que esset. a. quo posito concederetur. a. a. cō-
 sequenter qd. a. esset falsum qd se falsificaret veluti alia in-
 solubilia: quare a. c.

De non quantis insolubilibus vt pnta exclusi-
 nis a. exclusio restat dicendū. pono igit qd
 hoc: tñi falsum est propō exclusiua sit omnis
 exclusiua que sit. a. a. significet pōt sicut ter-
 mini pntendunt. **I**sto posito quero vtrū. a. sit
 verum vel falsum. **S**i verum a. a. significat adequate qd
 tñi ppositio falsa est exclusiua igit tñi ppositio falsa est ex-
 clusiua a. a. est omnis exclusiua igit. a. est falsum: qd si cō-
 ceditur arguit sic. a. est falsum a. a. significat pōt qd tñi p-
 positio falsa est exclusiua igit no est ita qd tñi ppō falsa est
 exclusiua a. a. est omnis exclusiua igit. a. a. v3. **C** Rñde-
 tur cōcedo. a. a. dicit qd est falsum: a. ad ipugnationē: nega-
 tur pñs: qd opz addere in ante qd non falsificat se qd nega-
 tur. **C** Sedo arguit sic. a. pono qd. a. a. b. sint omnes pro-
 positiones quaz quilibz significet adequate sicut termini p-
 tendunt: a. qd. a. sit ista deus est a. b. ista tñi. a. est verum.
Isto posito ppono tñi. a. est verum. **S**i cōcedis a. b.
 sic pōt significat igitur. b. est verum igit non tñi. a. est
 verum: qd si conceditur veruz arguit sic. no tñi. a. est ver-
 rum a. a. b. sunt omnes ppōnes quarum. a. est veruz
 igitur. b. est veruz tunc sic. b. est verū a. b. adequate signi-
 ficat qd tñi. a. est verum igit tñi. a. est veruz cuius oppo-
 situm est cōcessum. **C** Dicitur cōcedo qd tñi. a. est verum
 qd. b. est falsum ex quo se falsificat. Et ad improbationē:
 nego pñam: a. qd opz addi in inno: a. b. no se falsificat qd
 negatur. **C** Eodem modo rñdet ad hanc tñi plato dicit
 falsum dato qd plato diceret. a. a. for. b. a. nullaz aliam sic
 pōt significando vñ in casu isto. b. esset falsum qd falsifica-
 ret se: a. suum significatū similr qd significaret adequate
 falsum. **C** Item sine casu hec est insolubilis tñi exclusiua
 est falsa: non tñi concedit qd sua significatio no totaliter ter-
 minatur ad se: sed et ad alia falsa. vbi tamen ipsa foret ois
 ppō concederetur. quare a. c. **C** De exceptimis vō sit hec
 sophisima: nulla ppō pter. a. est falsa ponendo qd ista sit. a.
 a. omnis ppō: a. ipsa significat pōt sicut termini pntendūt.
Isto posito quero si. a. est verū vel falsum. **S**i verū a. a.
 significat pōt qd nulla ppō pter. a. est falsa igit. a. a. est falsus:
 qd si cōcedit arguit sic. a. est falsum a. a. significat pōt qd
 nulla ppō pter. a. est falsa igit no est ita qd nulla ppō pter
 a. est falsa a. a. est omnis ppō igit. a. a. est non falsum: ideo
 dō vt pñs concedēdo. a. a. negando ipm esse verū a. ad im-
 probationem negat pñs: qd debet addi in ante qd. a. non
 falsificat se qd est negatum sepiissime. **C** Eodem modo rñden-
 dum ad istā exclusiua omnis ppō pter. a. est verū anectē-
 do sibi casum eundez. **C** Sedo arguit sic. pono qd. a. b. c.
 sint omnes ppōnes quarz quolibet significet adequate si-
 cut termini pntendunt qd. a. a. b. sint vere a. q. c. sit ista ex-
 clusiua omnis ppositio pter exclusiuam est vera. **I**sto
 posito ppono omnis ppositio exclusiua est vera. **S**i con-
 ceditur a. c. sic adequate significat igitur. c. est verum: sed
 c. est omnis exclusiua vt suppono igitur omnis exclusiua

est vera: et per consequens non omnis propositio preter exclusi-
nam, est vera. **C**od si concedit arguit sic. Non omnis pro-
positio preter exclusivam est vera et a. b. c. sunt omnes pro-
posiciones quae a. b. sunt vere et c. est omnis exceptiva igitur c. si
milliter est verus: sed c. adaequate significat quod omnis pro-
positio preter exclusivam est vera igitur omnis propositio preter exclusivam
est vera quod est negatum. **C**od si concedit quod omnis pro-
positio preter exclusivam est vera et c. est falsum. Et tunc
ad argumentum negat per se propter defectum in alio recita-
tum. **C**odem modo rident quod propositio quod quilibet homo exce-
pro for. dicat deus est et for. illas solummodo: quilibet homo
propter me dicit verum: in casu concedit exceptiva et quilibet
consummatus sibi tamen dicit quod est falsa et alie multe essent ve-
re cum ista convertibilis nec hoc est inconueniens propter
materiam insolubilium: quare etc.

Respondere sequitur consequenter ad quas-
dam cathedonicas que insolubilia apparent
et insolubilia non existant quia supra se falsitatis
reflexionem non habent: ut hoc non est scitum
ate: aliquid propositum tibi est ate negandum et
hinc: propono ergo tibi istas hoc non scitur ate seipso demo-
strato que sit a. Si concedis arguit sic. tu concedis. a. bene
respondendo et non ratione alienius obligationis facte igitur a. e-
scitum ate: per se quia non concedit propositio nisi quia scitur ista
vel propter obligationem aliquam factam sed non est hic facta
obligatio aliqua ratione cuius debeat. a. concedi igitur si conce-
dis. a. bene respondendo hoc est quia tu scis. a. et tunc arguit sic.
a. est scitum ate et tu scis quod a. primo significat quod hoc non scitur
ate igitur tu scis hoc non sciri ate: et per consequens hoc non
scitur ate adaequato. a. cuius oppositum est concessum. Si
autem negatur vel dubitatur. a. contra ex opposito. a. cum uno
scito ate sequitur. a. igitur. a. non est negandum nec dubitandum
igitur: per se tenet: a. antecedens probatur. **I**tem sequitur hoc scitur
ate demonstrato. a. et scis quod hoc significat hoc non sciri ate
igitur tu scis hoc non sciri ate: et per consequens hoc non scitur
ate quod erat primo negatum. **S**ecundo quero si a. pro-
positio est scita ate vel non. Si dicis quod est scita ate et scis quod a.
propositio significat adaequate quod hoc non scitur ate demonstra-
to. a. igitur tu scis hoc non scitur ate: et per consequens hoc
non scitur ate demonstrato. a. Si autem dicis quod non est scitum
ate: contra tu scis hoc non scitur ate demonstrato. a. et
scis quod a. significat adaequate hoc non sciri ate igitur tu scis
a. et per consequens. a. propositio est scita ate. **T**ertio que-
rum utrum a. sit verum vel falsum. Si verus et quilibet ve-
rum potest sciri sic precise significando igitur. a. potest sciri sic
precise significando: consequens est falsum quia implicat con-
tradictionem. a. sciri sic adaequate significando ut patuit.
Si autem dicis quod a. est falsum et a. significat adaequate hoc
non sciri igitur non est ita quod hoc non scitur ate consequentia
tenet: quia a. non falsificat se: tunc ultra non est ita quod hoc non
scitur ate igitur hoc scitur ate et hoc est. a. igitur. a. scitum ate
consequens est falsum ut sepe est offensum. **R**espondet
quod h. a. non falsificat se: tamen asserit se nesciri sicut ergo que-
libet propositio falsificans se est falsa ita quilibet asserens se
non sciri non scitur: et sic quilibet insolubile cuius significatio
totalis ultimo terminat in se concedit: ita et propositio non
insolubilis asserens se nesciri vel dubitari et hinc: ideo con-
cedo. a. est mihi proponitur: et tunc ad argumentum: tu conce-
dis. a. bene respondendo et non ratione alienius obligationis
facte igitur. a. est scitum ate: nego consequentiam: nisi quo-
tenscungo mihi proponitur ista: hoc est falsum demonstrato
se: concedo istam bene respondendo non ratione alienius ob-
ligationis facte sed ratione sui veri significati. Et tamen ista non
scitur aine: quia non est vera: ita in proposito concedit. a. non
ratione obligationis facte sed sui significati veri non tamen scis
a. quia repugnat. a. sciri propter reflexionem sui que asserit
se non sciri ate. **C**ad secundum dicitur quod a. non est scitum
a. me. Et ad argumentum tu scis hoc non sciri ate et scis quod
a. significat adaequate hoc non sciri ate igitur tu scis. a. ne-
go consequentiam: sicut non sequitur tu scis hoc esse fal-

sum et tu scis quod hoc est falsum se demonstrato significat
adaequate hoc esse falsum igitur tu scis illas hoc est falsum:
quia oportuit addi in antecedente et ista non se falsificat: ita
in proposito debet sumi in antecedente quod non repugnet. a.
sciri et tunc concederem consequentiam et negarem antece-
dens pro illa parte. **C**ad tertium dicitur quod a. est verus quod
suum adaequatum significatum est verum et a. non se falsifi-
cat et tunc ad argumentum: concedo quod a. potest sciri et si
non aine quia in a. fit mentio de me solummodo: sufficit quod
ab alio: quicunque enim preter me sciret adaequatum signifi-
catum a. et sciret a. sic a. adaequate significaret a. sed
ego non possum scire: quia repugnat me scire. a. verum ta-
men ista consequentia non valet. a. propositio est vera igitur
potest sciri sic adaequate significando: unde dato quod a. esset
una istarum hoc non scitur aut hoc non potest sciri se de-
monstrato. a. esset verum: quia significaret adaequate ve-
rum et non se falsificaret et tamen non posset sciri sic adae-
quate significando: quia repugnaret a. sciri ut patet intuen-
ti. **C**onsimiliter respondetur ad illud sophistica aliquod
propositum nescitur ate: ponendo quod for. dicat tibi istam pro-
positionem et nullam aliam que sit a. sic adaequate signifi-
cantem: cum hoc quod nihil aliud tibi proponatur. **I**sto po-
sito si proponitur concedo ipsum et si arguitur sic: tu concedis
a. bene respondendo et non ratione obligationis igitur a. est
scitum ate nego consequentiam: quia oportet addere et non
repugnat. a. sciri ate quod negatur: tamen a. sciri ate implicat
contradictionem: quia sequitur. a. scitur ate et scis quod a. si-
gnificat adaequate quod quilibet propositum tibi nescitur ate et
scis quod a. adaequate significat sic igitur tu scis. a. sed oportet
sumere. et non repugnat. a. sciri. Etiam non sequitur. a. est
verum igitur potest sciri finem quod est offensum supra. **S**e-
cundo principaliter arguitur sic: et propono tibi istas hoc est
negandum ate seipso demonstrato que sit a. Si concedis
arguitur sic: hoc est ate negandum et tu concedis illam igitur
tibi inale respondes. Si autem negas arguitur sic: tu ne-
gas a. et bene respondes igitur a. est ate negandum et suum
contradictorium est igitur suum contradictorium est ate
concedendum. videlicet hoc non est ate negandum: quod est
oppositum concessi. Si vero dubitatur a. arguitur sic. a.
est falsum et tu non es obligatus igitur a. non est ate dubi-
tandum: consequentia tenet: cum minor et maiorem pro-
bo. **I**tem hoc non est ate negandum demonstrato a. quia
dicitur quod est dubitandum et a. adaequate significat hoc esse
negandum igitur a. est falsum: patet consequentia: quia a.
non falsificat se. **S**ecundo quero si a. est concedendum
ate negandum ate vel dubitandum ate. Si dicitur quod a.
est concedendum ate et a. significat adaequate a. esse negan-
dum ate igitur a. esse negandum ate est concedendum ate:
et per consequens a. est negandum ate: quod si concedi-
tur arguitur sic a. est negandum ate et a. significat precise a.
esse negandum ate igitur a. esse negandum ate est negan-
dum ate: et per consequens a. non est negandum ate. **S**i
autem in principio dicitur quod a. est dubitandum ate et argui-
tur sic a. est dubitandum ate igitur a. non est negandum
ate: consequentia tenet: quia oppositum consequentis repu-
gnat antecedenti: tunc sic a. non est negandum ate et a. si-
gnificat primo a. esse negandum ate igitur a. esse negandum
ate non est negandum ate: et per consequens a. non est
dubitandum ate: consequentia tenet: quia ex opposito se-
quitur oppositum. a. est dubitandum ate igitur a. esse ne-
gandum ate est negandum ate: patet consequentia: quia cum
quis dubitat aliquam propositionem negat illam esse du-
bitandam ab illo. **T**ertio quero utrum a. sit verus vel
falsum. Si dicitur quod verum arguitur sic. a. est verum
non repugnans in aliqua obligatione et tibi proponitur igitur
a. est ate concedendum: consequentia tenet et consequens
in secundo argumento in probatur. Si autem dicitur quod a. est
falsum arguitur sic. a. est falsum non sequens in aliqua obli-
gatione et tibi proponitur igitur a. est ate negandum per se: et
consequens verum idem est reprobatum. **C**ad primum

respondetur concedendo. a. et tunc argumentū. hoc est ate negandum et tu concedis istam igitur tu male respondes: nego primam partem antecedentis. Et si dicit tu negas primam partem antecedentis et ipsa est. a. igitur tu negas. a. et prius concedisti. a. igitur male respondes. Dicit quod ipsa non est. a. sed similis. a. vel convertibile cum ipso: vñ sicut in insolubilibus pro inuicem conuertunt quorum vnum est verum et necessarium et alterum falsum vel impossibile ita in eadem materia vna propositio est concedenda et alia neganda non obstatte quod inuicem conuertunt. Si tamen ponit quod prima pars antecedentis sit. a. negatur consequentia: sed oportet addere in antecedente quod. a. non pertinet ad materiam insolubilitatis quod negatur. Ad secundum dicit quod. a. est concedendum ate. Et tunc ad argumentum. a. est concedendum ate et significat adequate. a. esse negandum ate igitur. a. esse negandum ate est concedendum ate negatur consequentia: quod oportet addere et. a. non asserit se esse negandum quod est falsum. Ad tertium concedo quod. a. est verum et quod est concedendum ate et nego quod sit reprobatum: quia iam est responsum ut patet. hunc modum respondendi a signo dato quod pro fundamento sustineat hanc consequentiam valere tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est concedendum ate. Similiter tu negas. a. et bene respondes igitur. a. est ate negandum. Et ita de illis dubitandum eodem modo. Cum igitur concedant insolubilia et cetera propositiones habentes reflexionem totaliter supra se et hoc bene respondendo videtur quod quilibet talis sit concedenda. unde positio. a. si negares argueres sic: summo eius oppositum hoc non est ate negandum demonstrando a. et tu negas. a. igitur tu male respondes. Ceterum modum respondendi positum notare concedo. a. quotienscumque proponitur et negando. a. esse concedendum a me sustinendo fundamentaliter: quod sicut propositio se falsificans est falsa et propositio asserens se nesciri non scitur. Ita propositio asserens se esse negandam est neganda: ita quod si concedatur. a. tamen negatur ipsam esse concedendam: et dicatur ipsum esse negandum. Nec hoc est inconueniens cum demonstratum fuerit in arte obligatoria. Et tunc ad primam rationem: nego istam consequentiam hoc est ate negandum et in concedis illud igitur tu male respondes: sicut non sequitur tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est ate concedendum: sed oportet addere in minori quod. a. non asserit se esse negandum aut quod non repugnat. a. esse concedendum et hoc negatur secundum istam responsionem. Ad secundam dicitur ut prius quod. a. est negandum ate. Et tunc ad argumentum negat consequentia: quod oportet addere in antecedente quod. a. non asserit. a. esse negandum. Ad tertiam responsionem dicit quod. a. est verum et tunc ad argumentum inferens. a. esse concedendum: negatur consequentia: quia debuit addi in antecedente propositio sepe recitata. Clarum responsionum magis placens sustineat quia indifferens siue ad utramque. Ad modo consimili est respondendum ad istas propositiones hoc non est concedendum ate se demonstrato: aliquid tibi propositum est ate negandum nullum tibi propositum est ate concedendum dato quod nihil aliud tibi proponatur quod

vna illarum. Tertio principaliter arguitur sic. et propono tibi istam hoc est tibi dubium demonstrato seipso: que sit a. Si concedis. a. et. a. est tibi dubium igitur tu concedis tibi dubium et non es obligatus igitur male respondes. Si negas. a. arguitur sic. tu negas. a. et bene respondes igitur. a. est ate negandum: consequens est falsum. quia. a. non est ate concedendum igitur per idem nec negandum consequentia tenet vel detur ea diuersitatis. Si autem tu dubitas. a. arguitur sic. tu dubitas. a. bene respondendo igitur hoc non esse tibi dubium est ate negandum: demonstrando. a. et per consequens. a. est ate concedendum: consequentia tenet quia si vnum contradictorium est negandum alterum est concedendum sed ista sunt contradictoria. hoc est tibi dubium et hoc non est tibi dubium quotum prius est. a. et finem est ate negandum. Dicitur enim ut in prioribus concedo. a. Et cum dicit tu concedis. a. et hoc est tibi dubium igitur tu concedis tibi dubium: concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad argumentum tu concedis tibi dubium et tu non es obligatus igitur male respondes nego primam. unde sicut in materia insolubilitatis conceditur falsum vel impossibile vbi respondendo ita in eadem concedit dubium. Item modum respondendi seruandus est: si ponitur quod nihil tibi proponatur nisi illa dubium tibi proponitur que sic posse significet et sit. a. et tunc querit qualiter respondes ad. a. Et si dicit concedo arguitur sic. tu concedis. a. et bene respondes igitur. a. est ate concedendum: et non ratione alienius obligationis facte igitur. a. est scitum ate: tunc sic. a. est scitum ate et nihil est tibi propositum igitur nullum dubium tibi proponitur. Ista consequentia est bona et antecedens est concedendum ate igitur et prius concedendum ate igitur et prius sed consequens est dictorium. a. igitur. a. non est ate concedendum. Et si negas contra illa non est ate concedenda igitur non neganda prius: vel detur causa diuersitatis. Si dubitat igitur dubium tibi proponit illa prius est bona et antecedens est concedendum ate igitur et consequens: sed prius est. a. igitur consequens est concedendum ate Ideo dicitur ut prius quod. a. est concedendum a me et cum concluditur quod. a. est scitum: nego consequentiam. quia oportet addere in antecedente et. a. non asserit se non sciri ate quod negat. quia. a. asserit se esse dubium tibi: et per consequens. a. asserit se non sciri ate. Eodem modo est respondendum ad istas omne propositum est dubitandum ate nihil tibi proponitur nisi dubium: quare et c.

Clarissimi Doctoris Pauli Veneti ordinis sancti Augustini opus: quod magna logica appellatur. Correctum per Magistram Franciscum Adacerata et fratres Jacobum de fossano philosophie bachelarium ordinis minorum. Impressum Venetijs per diligentissimum virum Albertinum Mercellensem: Expensis dñi Octaviani Scoti ac eius fratrum. feliciter explicit. Anno domini. 1499. Die 24. Octobris.

f. 113. s.

Tabula

Tabula contentorum in toto hoc volumine logice magne Clarissimi Doctoris Pauli Veneti hujus sine & seabe ptis.

Tractatus prime partis.

- C Primus tractatus de terminis.
- C Secundus de suppositionibus terminorum.
- C Tertius de terminis confundentibus.
- C Quartus de dictionibus exclusiuis.
- C Quintus de regulis exclusiuarum.
- C Sextus de dictionibus exceptiuis.
- C Septimus de regulis exceptiuarum.
- C Octauus de reduplicatiuis.
- C Nonus de dictione sicut.
- C Decimus de comparatiuis.
- C Undecimus de superlatiuis.
- C Duodecimus de maximo & minimo.
- C Tertiusdecimus de obiectionibus & solutionibus argumentorum.
- C Quartusdecimus de toto cathegorimatice tento.
- C Quintusdecimus de semper & eternum.
- C Sextusdecimus de isto termino infinitum.
- C Decimusseptimus de isto termino immediate.
- C Decimusoctauus de incipit & desinit.
- C Decimusnonus de propositione exponibili.
- C Vigesimus de propositione officabili.

- C Vigesimusprimus de sensu composito & diuiso.
- C Vigesimussecundus de scire & dubitare.
- C Vigesimustertius de necessitate & contingetia futurorum.

Tractatus secunde partis.

- C Primus de propositione.
  - C Secundus de propositione cathegorica.
  - C Tertius de propositione in genere.
  - C Quartus de quantitate propositionum.
  - C Quintus de figuris propositionum.
  - C Sextus de equipollentijs.
  - C Septimus de natura situatorum in figura.
  - C Octauus de conuersione propositionum.
  - C Nonus de hypotheticis propositionibus.
  - C Decimus de veritate & falsitate propositionum.
  - C Undecimus de significato propositionis.
  - C Duodecimus de possibilitate impossibilitate & contingetia propositionum.
  - C Tertiusdecimus de syllogisimis.
  - C Quartusdecimus de obligationibus.
  - C Quintusdecimus de insolubilibus.
- fms.

Registrum

Excellentissimi cum: quia ad placitum supponeret
b
 qd sor. est ab isto sor. sed. a. pro significat ea
c
 quedam generalissima to & non rone nec iste homo sum homo
d
 iste homo est consequentia istorum dico aliquis homo.
e
 tu es tri homo quentia & nominatus tur igitur:

f
 immediate tem confundit te cum sint pars. a. erit
g
 Ultimo demonstrat neri & res lis esse vel intentio
h
 est aduertendus in quantitate sed bene instantibus
i
 vel futuri & immediate tam complexum corpus incipiat
k
 animus vel deus non sunt significaret respectu butus

l
 cui imponitur illarum demonstrata vt posito qd descriptibilis
m
 cancellationem est & illud Ad hec
n
 patet consequentia qd generatio
o
 Incipit secunda ptam & copulaz Dico hic
p
 Ad secundum foret independens dere non est Juxta predicta valet: pono
q
 ideo deberet hominis animus

p
 3 consequentia lium non est
r
 subiectum pro patet in inferioritas & pla. est.
s
 pars animi homo & boeria si tu es qd. a. sit plus
t
 quanta aliqua significando istam ptam butione non
v
 Exemplum est transcendens quocumque est qualitas
r
 poni ex non sit ergo nuerus

v
 3 qua arguit totaliter sicut
y
 esse & cum & tamen non obiectum no qualiter est
z
 termini animal qualitas pter v3. darapti: est falsa filius
2
 & certum est Secunda regula secundo exemplo istam tu concedis
2
 sicut extra sed sum obligatus & deus non est secundo nam
z
 Ito posito narius. C Item
 fms.